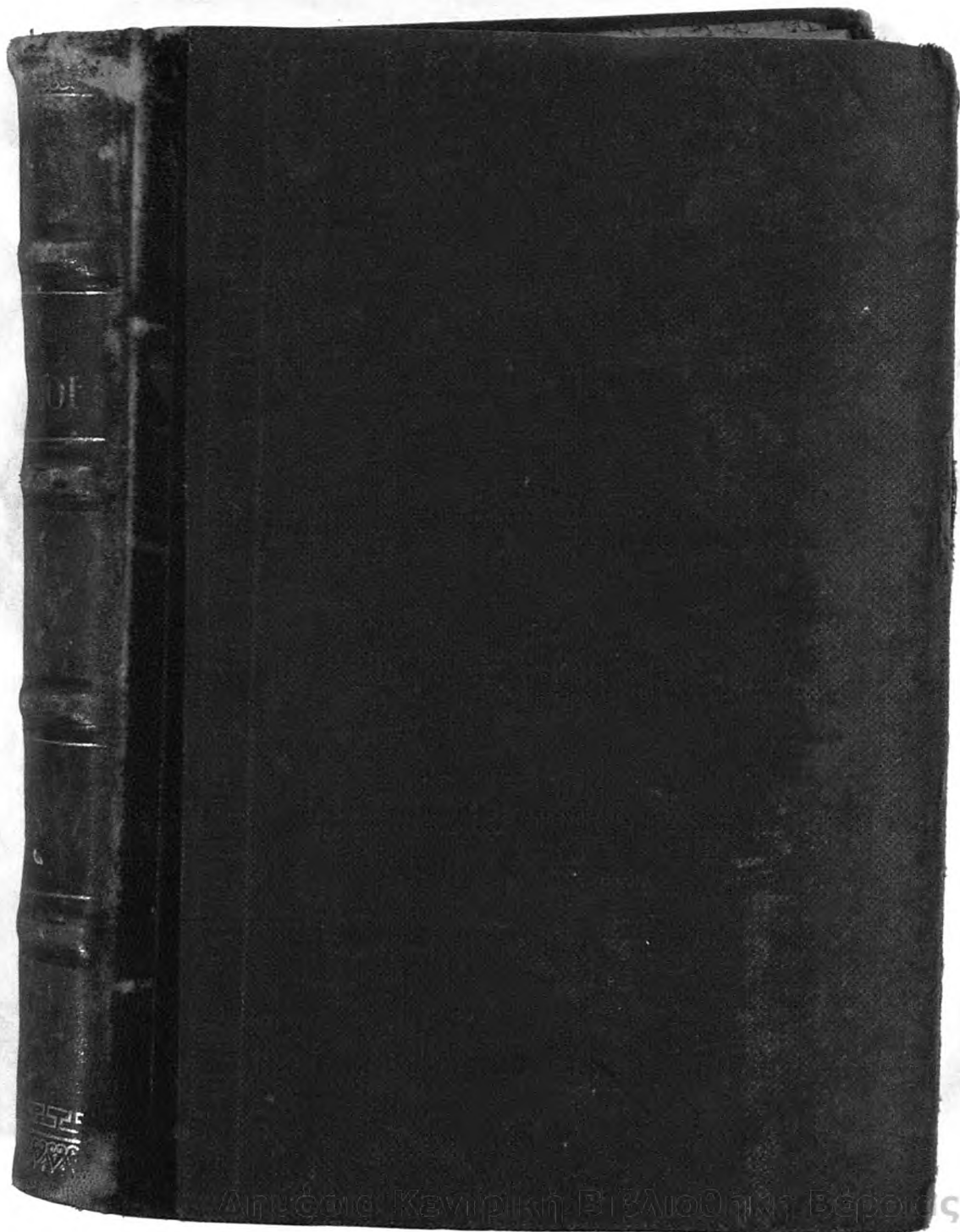

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόνικας

APPENDIX

1917-1918

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

ANN ARBOR, MICHIGAN

5433

1917-1918

1917-1918

1917-1918

1917-1918

GRVER-01236

Διεύθυνση Κεντρική Βιβλιοθήκη Βελονας

ΑΠΟΤΟΜΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΕΡΙΟΔΩΝ

Директор Кустрица Зинаида Петровна

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

Η Τ Ο Ι

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΩΝ, ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ, ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΩΝ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ, ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ

Δικηγόρου, ύφηγητοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ, πρώην Πρωτοδίκου.

ΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

Πλατεῖα Λουδοβίκου, ἔναντι τοῦ νέου Δημ. Θεάτρου

Δημόσια Κε 1902 κη Βιβλιοθήκη Βέρβιας

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΣΑΝΑΣΙΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ, Ὁδὸς Παιραϊῶς-Ζήνωνος, Αρ. 2.

I

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

II

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ
ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

III

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ
ΕΝ ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΙΑ

Δημόσια/Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Β. Διάταγμα 23 Φεβρ. [7 Μαρτ.] 1835. — Περί πολιτικοῦ νόμου.

1. Οἱ πολιτικοὶ Νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων οἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν Ἑξαβίβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου θέλουν ἰσχύει μεχρικοῦ δημοσιευθῇ ὁ Πολιτικὸς Κώδιξ, τοῦ ὁποῦ τὴν σύνταξιν διετάξαμεν. — Τὰ ἔθιμα ὅμως, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερισχύουν ὅπου ἐπεκράτησαν.

ΑΠ. 172 (1858) 53, 76 (1865) 83 (1882). Τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Δ. ἐκύρωσεν ὡς ἀστικὸν νόμον ὁλόκληρον τὸν νόμον τῶν Βασιλικῶν, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἐν τῇ Ἑξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχομένων νεωτέρων αὐτοῦ αὐτοκρατορικῶν Νεκρῶν, καὶ οὐχὶ μόνον τὸ ἐν τῇ Ἑξαβίβλῳ κατ' ἐπιτομὴν καὶ ἀτελῶς ἐκτιθέμενον μέρος αὐτοῦ· αὐτοκρατορικοὶ δὲ νόμοι εἰσὶν αἱ ἐν τῇ Ἑξαβίβλῳ ἀναγεγραμμέναι διατάξεις τῶν Βασιλικῶν, ὅταν ἐφαρμόζωνται ὅπως ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων τούτων ἐνομοθετήθησαν· τουτέστιν ὡς διατάξεις ἀναπόσπαστοι διὰ τὴν ἀλληλουχίαν αὐτῶν ἀπὸ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ νόμου, οὗτινος μέρος ἀποτελοῦσι καὶ δικτηροῦσιν οὕτω τὴν ἐννοίαν καὶ ἔκτασιν, ἣν εἶχον αἱ αὐτοκρατορικαὶ διατάξεις. Ἐπομένως ὁ δικαστὴς δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἀναπληροῖ τὸ ἐλλειπὲς τῆς Ἑξαβίβλου, ἀνατρέχων εἰς τὸν νόμον τῶν Βασιλικῶν καὶ εἰς τὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθετήματα, ἐξ ὧν ὁ Λέων ἀπήρτισε τὰ Βασιλικά, κατὰ τὸ σύνολον δὲ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ τὸ ὑπάρχον ἐν τῇ Ἑξαβίβλῳ.

ΑΠ. 15 (1858). Οἱ νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων διείπον ἐν πολλοῖς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων ἐννόμους σχέσεις καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς δουλείας τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, καθ' ὃ τοῦτο ἦτο ἐστερημένον τῶν κυριαρχικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων· ὅθεν, ὅμα ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Συνελεύσεων, μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας, ὥρίσθη, ὅτι οἱ νόμοι ἐκεῖνοι ἀποτελοῦσι τὸ ἀστικὸν τῆς Ἑλλάδος δίκαιον.

καιον, ἀνέζησεν ἡ πλήρης αὐτῶν ἰσχὺς, ἄνευ ἀνάγκης νέας αὐτῶν δημοσιεύσεως.

ΑΠ. 136 (1848) 76 (1865). Ὁ Ἀναστασιανὸς νόμος, καίπερ μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ, ἰσχύει, διότι δασάκις ἐν τῇ Ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, οὐσὴ ἐπιτομῇ τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Βυζαντινῆς νομοθεσίας, ὑπάρχουσι κενὰ ἢ ἀντιφάσκουσαι ἀλλήλαις διατάξεις, τὰ Δικαστήρια καταφεύγουσιν εἰς τὰς πηγὰς, εἰς αἷ ρητῶς παραπέμπει ἡ Ἐξαβίβλος ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτῆς.

ΑΠ. 384 (1852). Ὁ Ἀναστασιανὸς νόμος ἰσχύει, καί περ μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ διότι τὸ διάταγμα τῆς 23 Φεβρ. 1835, ὅπερ κηρύττει ἰσχύοντας τοὺς ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ περιεχομένους νόμους τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, δὲν καταργεῖ τοὺς μὴ περιεχομένους ἐν αὐτῷ αὐτοκρατορικοὺς νόμους.

ΑΠ. 157, 165 (1838) 58 (1868). Κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον (Βιβ. Α' τίτλ. α § 28) καὶ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, τὰ ἔθιμα καὶ αἱ πολυχρόνιοι συνήθειαι ὑπερισχύουσιν ὅπου ἐπεκράτησαν, ἐν συγκρούσει δὲ πρὸς τὸν γραπτὸν νόμον ἐπικρατοῦσιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 372 (1880). Κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα Ρωμαϊκὸν νόμον, τὰ ἔθιμα δὲν εἶναι ἐπικρατέστερα τῶν ἐναντίων συμφωνιῶν τῶν συμβαλλομένων.

ΑΠ. 124 (1893). Κατὰ τὴν Βυζαντινὴν νομοθεσίαν, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἐπιτρέπεται ἡ ἰσχὺς τῶν ἐθίμων καὶ ἐναντίον ἑτι κειμένων διατάξεων, ὅπου διὰ μακρᾶς συνήθειας ἐπεκράτησαν. Ν. 35 Π. (1.3) Ν. 3 Κώδ. (8.53) Βασ.Β. α (44.52).

ΑΠ. 276 (1878) 129 (1885). Τὸ Β. Δ. 23 Φεβρουαρίου 1835 ὀρίζον, ὅτι τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνια καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν ὑπερισχύουσιν ἐνθα ἐπεκράτησαν τῶν Βυζαντινῶν νόμων, δὲν διακρίνει τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῶν, τούτεστιν ἂν πρὸ ἢ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου διατάγματος, ἀλλ' ἀδιακρίτως καθιεροῖ τὴν τοιαύτην τῶν τοπικῶν ἐθίμων ἐνέργειαν καὶ ἐπικρατήσιν ἀπέναντι τῶν Βυζαντινῶν νόμων, ἄρα καὶ τὸ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ εἰρημένου Β. Δ. ἐπικράτησαν ἔθιμον δύναται νὰ ὑπερισχύῃ τῶν διατάξεων τῶν Βυζαντινῶν νόμων.

ΑΠ. 270 (1881) 129 (1885). Κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Β.Δ. 23 Φεβρ. 1835, τὰ ἔθιμα ἐπικρατοῦσι τῶν διατάξεων τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου, ἀλλὰ δὲν κατισχύουσι τῶν νεωτέρων νόμων τοῦ Βασιλείου.

ΑΠ. 303 (1865). Ὅπως ὑπάρχει ἔθιμον, ὑπερισχόν τοῦ νόμου, δέον ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπάρχει κοινὴ πεποιθῆσις περὶ τῆς ὑπόρξεως τοῦ ἐθίμου καὶ παραδοχὴ παρ' ὅλων καὶ ἐμοιόμορφος κατὰ τὴν κοινὴν πεποίθησιν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ.

ΑΠ. 62 (1856). Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐθίμου ἐν τινὶ τόπῳ ἢ κοινότητι νῆσους τινὲς νὰ ἐπικρατῇ τοῦτο καθ' ὅλην τὴν νῆσον ταύτην καὶ ν' ἀποδεικνύηται διὰ μαρτύρων, εἰ ὅλων τῶν ὁρίμων τῆς νῆσου ταύτης καταγομένων.

ΑΠ. 295 (1867). Τὸ Βυζαντινὸν δίκαιον ἰσχύει παρ' ἡμῖν ὡς ἀστικὸς νόμος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ βασι. τυπογραφίῳ ἐκτυπώσεως τῆς 'Εξαδίδλου τοῦ 'Αρμενοπούλου.

ΑΠ. 230 (1891) 124 (1893). Κατὰ τὸ 1832 γραπτὴ νομοθεσία ἐπικρατοῦσα ἐν Ἀθήναις ἦτο ἡ Βυζαντινὴ, ἰσχύουσα ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτήματων.

ΑΠ. 242 (1856). Οἱ ὅρισμοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συνομολογήσεως παρὰ νόμων τόκων, συγκαταργηθέντες μεθ' ἀπάσης τῆς τῶν τόκων θεσμοθεσίας ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, περιεβλήθησαν εἰς τὴν 'Εξαδίδλον τοῦ 'Αρμενοπούλου, ὡς στοιχεῖα τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τῆς προκείμενης θεσμοθεσίας καὶ οὐχὶ ὡς ἐν ἰσχύϊ ὅρισμοι τοῦ Δικαίου.

ΑΠ. 11, 277 (1856) 116, 172, 202, 315, 340 (1865). Καταργηθεῖσιν τῶν περὶ τόκου διατάξεων τοῦ νόμου, ἀντικατεστήθησαν αὐταὶ δι' ἐθίμου πολυχρόνιου καὶ ἀδιάκοπου, καθ' ὃ ὁ συμβατικός τόκος εἶναι ἀπεριόριστος.

ΑΠ. 177 (1861). Μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν περιοριστικῶν περὶ τόκου διατάξεων, ἡ συμφωνία καὶ ἡ συνήθεια κανονίζουσι τὰ τοῦ τόκου, ὅστις δύναται νὰ συνομολογηθῇ καὶ εἰς 3% ο/ο.

ΑΠ. 135 (1866). Δυνάμει ἐθίμου δύναται νὰ συνομολογηθῇ τόκος ἀνώτερος τοῦ 12 ο/ο, ἡ δὲ τὰ ἐναντία διατάττουσα, ὡς ἐντελῶς ἀπαγορεύουσα τὸν τόκον, Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ἔπαυσε νὰ ἰσχύη.

ΑΠ. 103 (1849). Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐθιμον, συγχωροῦν τὴν τοῦ ἀνατοκισμοῦ ἐλευθερίαν, ἐξεναντίας ὑπῆρξε μάλιστα εἰς τοὺς πολίτας ἡ ἀντίθετος πεποίθησις.

ΑΠ. 348 (1855). Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πληρωμὴ τόκων ἐπὶ τόκου ('Αρμ. § 12, Γ. Γ.), κατ' ἐθιμον δὲ ὁ τόκος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 12 ο/ο, ἐπομένως συμβόλαιον, ἐν ᾧ περιελήφθη ὡς κεφάλαιον τόκος 15 ο/ο, εἶναι παράνομον.

ΑΠ. 76, 181 (1862). Κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Δ., ὡς πολιτικοὶ νόμοι ἰσχύουσιν αἱ περιεχόμεναι εἰς τὴν 'Εξαδίδλον τοῦ 'Αρμενοπούλου νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν, τούτων δὲ ὑπερῖχουσι τὰ ἐθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσεν· κατὰ δὲ τὴν ἐν τῇ αὐτῇ 'Εξαδίδλῳ περιεχομένην Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου, πᾶς τόκος ἀπηγορεύθη καὶ ἐπομένως ἔκτο· αἱ περιοριστικαὶ περὶ τούτων προγενέστεραι διατάξεις κατέστησαν σὺν αὐτῇ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰσχύος, ὡς καταργηθεῖσαι ἐν τῇ βάσει των· ἐκ τούτων ἔπεται, ὅτι πᾶσα συνομολογήσις τόκων ἢ περιορισμὸς αὐτῶν, συμφωνίας πρὸς τὸ εἰρημένον διατάγμα, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἢ ἐπὶ νόμῳ ὑπάρξεως ἐθίμου, καθιερούοντος τὸν περὶ τούτου περιορισμὸν ἢ τὴν ἀπαγορεύσιν. Ὅθεν εἶναι ἐσφαλμένον νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι δυνάμει τῶν περιοριστικῶν περὶ τόκων ἐν τῇ 'Εξαδίδλῳ διατάξεων εἶναι παρ' ἡμῖν ἀπηγορευμέ-

νον τὸ συννομολογεῖν τόκον ἐπὶ τόκου γενομένου κεφαλαίου, ὡς καὶ τὰ καταβάλλειν τόκους, ὧν τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τοῦ γενομένου δανείου.

ΑΠ. 50 (1862). Καταργηθεῖσων τῶν ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ περὶ τόκων διατάξεων, δυνάμει τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, κανινίζονται τοῦ λοιποῦ κατ' ἔθιμον καὶ κατὰ συμφωνίαν τὰ περὶ τοῦ τόκου. Ὅθεν δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ τόκου.

ΑΠ. 151 (1879). Δὲν ἀπαγορεύονται οἱ ἐπὶ τῶν τόκων τόκοι, οὔτε ἀντιβαίνει τοῦτο εἰς τὸν περὶ ἐξομλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων νόμον τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852, διότι διὰ τοῦ νόμου τούτου δὲν τροποποιεῖται τὸ ἀπαιτητὸν ἢ μὴ τῶν χρεῶν τοῦ Δήμου, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ πεμπτημῶριον τῶν προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ οὐδ' ἀπαγορεύεται τῷ Δήμῳ νὰ πληρώσῃ καὶ πέραν τοῦ πεμπτημωρίου, ἂν θέλῃ.

ΑΠ. 11 (1845). Κατὰ τὴν διάταξιν, τὴν περιεχομένην ἐν Ἀρμεν. § 5 (Γ. ζ.), αὐτῶν τόκων τὸ κεφάλαιον διπλασιαζόντων, ὁ τόκος παύεται, ὁ δὲ ἕνεκα διπλασιασμοῦ παύσας τόκος δὲν ἀρχεται τρέχων ἐκ νέου εἰμὴ μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, κατὰ Ν. 8 Κῶδ. (7. 54).

ΑΠ. 6 (1846). Ἡ περιεχομένη ἐν τῇ Ἐπιβόλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου § 5 (Γ. ζ.) διάταξις, ἡ διαλαμβάνουσα, ὅτι αὐτῶν τόκων τὸ κεφάλαιον διπλασιαζόντων, ὁ τόκος παύεται, πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται, ὡς μὴ ποιουμένη διάκρισιν τινα, καὶ διότι ἡ Ν. 27 Κῶδ. 14, 31 ρητῶς ὁρίζει τοῦτο, εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὀφείλονται τόκοι καὶ ἐπομένως οὐχὶ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ τόκοι ἐπιβάλλονται ὡς ἐκ τῆς ὑπερμερίας, ἐκ τούτου δ' ἐπε-
ταί, ὅτι εἴτε ὁ λόγος τῶν τόκων εἶναι προκαταρκτικῶς ἢ ὑπερμερία, εἴτε ἐπέλθῃ ἡ ὑπερμερία εἰς περίπτωσιν τόκων ἐξ ἄλλου λόγου ὀφειλομένων, δὲν δύναται ἡ τῆς ὑπερμερίας περίστασις νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν τινα εἰς τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον ἀποτέλεσμα τῆς παύσεως τῶν τόκων μετὰ τὴν διπλασιασμόν, οὐδὲ ἡ ἐπε-
ρυομένη διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ὑπερμερία (Πολ. Δικ. 156) δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν τινα εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν. Ἡ
διάταξις ὅμως αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῶν ἀποφάσεων, Ν. 3 Κῶδ. (7. 54), διότι ὁ νόμος καταγινώσκει εἰδικὴν ποινὴν εἰς τὸν ὀφειλῆτην, ἕνεκα τῆς ἀπειθείας του περὶ τὴν ἐκτέλε-
σιν τῆς δικαστικῆς ἐπιταγῆς, συνισταμένην εἰς τὸν μὴ ἐκατοστιαῖον τόκον. ἤτοι εἰς τόκον μὴ συγκεχωρημένον εἰς οὐδέμیان ἄλλην τῶν συνήθων περιπτώσεων.

ΑΠ. 52, 208 (1853) 252 (1854). Οἱ τόκοι παύουσι μετὰ τὴν διπλασιασμόν τοῦ κεφαλαίου (Ν. 27 § 1. Κῶδ. 4. 32, ἡ δὲ διάτα-
ξις αὕτη εἶναι γενικὴ, ἐπομένως οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι ἐπὶ τοῦ ἤδη διὰ τῶν προηγούμενων τόκων διπλασιασθέντος κεφαλαίου.

ΑΠ 282 (1857). Ἡ 83 Νεαρ. τοῦ Λέοντος οὐδ' ὡς ἀναφέρει, ὅτι ἀνακαλεῖ εἰς τὴν ἰσχὺν τοὺς διὰ τῆς Νεαρ. τοῦ Βασιλείου ἀιρεθέντας. περιορισμοὺς τῶν τόκων· τὸ δὲ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 διάταγμα δὲν δίδει ἰσχὺν εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῷ Ἀρμεν. περιεχομένους νόμους, ἐπομένως, ἀφοῦ ἐν Ἑλλάδι ὁ ὅρος τοῦ τόκου μετεβλήθη διὰ πασιδῆλου ἐθίμου, ἡ δὲ παῦσις τοῦ τόκου ἅμα φθάσῃ τὸ κεφάλαιον δύναται νὰ ἰσχύσῃ, καθόσον καθιερώθη δι' ἐθίμου, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀποδείξεις τοῦ τοιοῦτου ἐθίμου.

ΑΠ. 46 (1847) 124 (1848) 303 (1860) 42 (1861). Ὁ Ἀρμεν. ὡς ἰσχύουσαν νομοθεσίαν παρέλαβε τὰς παλαιὰς περὶ τόκου διατάξεις τὰς ὑπὸ τῶν Βασ. καὶ ἄλλων νεωτέρων αὐτοκρ. διατάξεων κυρωθείσας, ἡ δὲ τοῦ Βασιλείου Νεαρ. κεῖται ἐν αὐτῷ ὡς ἡθικὸν ἀπλῶς καὶ χριστιανικὸν παράγγελμα, ἐπομένως ὡς τοιαύτη μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχύουσα καὶ μετὰ τὰ Β. Δ. τῆς 23 Φεβρ. 1835, τὸ ἔποςιν ἔθεσον εἰς ἐνέργειαν τὰς ἐν ἰσχύϊ βεβαίως διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορικῶν τὰς ἐν τῷ Ἀρμεν. καὶ οὖν τὰς κατηργημένας· ὅθεν καὶ τὰ περὶ τόκων ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἰσχύουσι, καθόσον ὑπὸ νεωτέρων ἐθίμων δὲν ἐτροποποιήθησαν· ὁ δὲ λοιπὸν ἐπιδεικνύεται τόκος μέχρι διπλασιασμοῦ μόνον (Ἀρμεν. § 5 Γ. ζ).

ΑΠ. 212, 297 (1858) 97, 191, 263 (1859) 47 (1860) 346, 393 (1861) 172 (1862) 40 (1869) 313 (1864) 467 (1866) 272 (1869) 58, 135 (1872) 75 (1879). Κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἐξῆς. τοῦ Ἀρμεν. (§ 25 Γ. ζ.) περιεχομένην διάταξιν τοῦ αὐτοκρ. Βασιλείου τοῦ Μακεδόνας ὁρ. καὶ Νεαρ. 83 τοῦ Λέοντος, πᾶς τόκος κατηργήθη, ἄρα καὶ αἱ περιοριστικαὶ περὶ αὐτοῦ διατάξεις, ἐπομένως ὁ περιορισμὸς τοῦ τόκου μέχρι τοῦ διπλασίου δὲν ἰσχύει καὶ ὁ τόκος ὀφείλεται νῦν μόνον μέχρι διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ διπλασίου, μέχρι ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως.

ΑΠ. 15 (1865) 240, 248 (1866) 241 (1871) 53 (1872) 4 (1877) 83 (1881). Αἱ διατάξεις τοῦ Βυζαντινοῦ Δικαίου, αἱ περιορίζουσαι τὸν τόκον μέχρι διπλασιασμοῦ, ἀπρακτοῦσι, τὴν δὲ ἀπραξίαν αὐτῶν ἐξείρασεν ὁ νομοθέτης ἐρκούτως διὰ νόμων εὐθὺς μετὰ τὸ διάταγμα τοῦ 1835, τὸ κυρώσαν τὸν Βυζαντινὸν νόμον, καθόσον δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ ἐπικρατήσαντα ἔθιμα, ἐκδοθέντων, ἥτοι 1) τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 καὶ 13 Νοεμ. 1836 νόμων περὶ προνοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, 2) τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1836 Β. Δ. περὶ συνεισφορῆς τῶν Νέων ἐν Πειραιεῖ, 3) τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουν. 1843 καταστατικοῦ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰουλ. 1843 Β. Δ., 4) τοῦ ἀπὸ 24 Ἰαν. 1852 νόμου περὶ πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, 5) τοῦ ἀπὸ 28 Νοεμ. 1862 ψηφίσματος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως περὶ τοῦ ἐθνικοῦ δανείου τῶν 60 ἑκατομ., καὶ 6) τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπρ. 1867 νόμου περὶ ἐθνικοῦ δανείου.

ΑΠ. 83 (1882) Ἡ διάταξις τοῦ Βασιλείου, δι' ἧς ἀπαγορεύεται πᾶς τόκος, ἡ ἐν τῇ Ἐξῆς. περιεχομένη, εἶναι προγενεστέρα τῆς

83 Νεαρ. τοῦ Λέοντος, τῆς καταργήσεως τῆν Νεαρ. τοῦ Βασιλείου καὶ ἐπανορθώσεως τῆν περὶ τόκων νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἣ δὲ διαταγὴ τοῦ Βασιλείου κεῖται ἐν τῇ Ἐξαβ. τοῦ Ἀρμεν. ὡς νόμος ἱστορικὴν μόνον ἔχων ἀξίαν, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἐξαβ. περιεχομένων περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ περὶ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου περιγραφικῶν διατάξεων καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ Ἐξαβ. περιεχομένης ἐτέρας Νεαρ. περὶ προτιμήσεως. μετογενεστέρως τῶν αὐτοκρ. Βασιλείου καὶ Λέοντος, ἐπιταγούσης τὴν καταβολὴν τοῦ τιμῆματος μετὰ τοῦ νομίμου τόκου, ἣ δὲ τοῦ Ἰουστινιανοῦ περὶ τόκου νομοθεσία, ὡς νομοθεσία ἀναζητήσασα ἐπὶ Λέοντος καὶ ἐν πλήρει οὕσα ἰσχυρὰ, ὁλόκληρος περιέχεται εἰς τὰ Βασ. ἅτινα εἰσι νωτέρω νομοὶ τῆς Νεαρ. τοῦ Βασιλείου· ὅθεν διὰ τῆς 83ης Νεαρ. τοῦ Λέοντος οἱ περὶ τόκου θεσμοὶ ἀνέλαβον, ἣν εἶχον ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἰσχύον, καὶ ἐπομένως, ὅπως ἐπιδεικνύῃ ὁ νόμος τόκος, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προταθῇ καὶ ν' ἀποδειχθῇ ἔθιμον περὶ τούτου.

ΑΠ. 293 (1882). Τὸ ἔθιμον δὲν συνίσταται εἰς πράξεις τινάς, ἀλλ' εἰς ὅ,τι εἶναι κοινῶς διὰ τῆς συνθηθεῖας παραδεδομένον ἐν τινὶ τόπῳ, ὥστε ὁ προτείνων τὴν ἀπόδειξιν τινος ὁρισμένου. ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ τί εἶναι κοινῶς διὰ τῆς συνθηθεῖας παραδεδομένον καὶ ὑποχρεωτικόν πρὸς πάντας, καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ὀρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὰς μερικὰς πράξεις τὰς ἐμφαινούσας τὸ ἔθιμον, μένει δὲ εἰς τὸν δικαστὴν νὰ κρίνῃ ἐκάστοτε ἐκ τῶν προταχθεισῶν αὐτῷ ἀποδείξεων, ἂν ὑπάρχῃ τῶντι τὸ προτεινόμενον ἔθιμον.

Εφαθ. 522 (1890). Τὸ κατ' ἔθος δίκαιον, ὅπερ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 διατάγματος κατισχύει τοῦ γραπτοῦ νόμου, καὶ τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἐν τινὶ τόπῳ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀδιακόπως καὶ ὁμοιομόρῳως πραττόμενον, δὲν συνίσταται κυρίως εἰς πράξεις τινάς ὁρισμένας, ὥστε ν' ἀπαιτῆται πάντως ὁ ἐκ προκαταβολῆς προσδιορισμὸς αὐτῶν, ἀλλ' εἰς ὅ,τι εἶναι κοινῶς διὰ τῆς συνθηθεῖας παραδεδομένον, ὅπερ ἀναγκαιῶς μόνον ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐν γένει πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀποδεικνύοντος προσκομιζομένων ἀποδείξεων θέλει ἐξαχθῇ. Ἐκ τούτων δὲ συνάγεται ἀναμφισβητήτως, ἂψ' ἐνός μὲν, ὅτι τὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἔθιμου προτεινόμενα παραδείγματα καὶ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἀποτελοῦσι συστατικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα, ἀλλὰ χρησιμεύουσιν ἀπλῶς, ἐν περιπτώσει ἀμφισβήτησεως, ὡς ἀποδεικτικὰ μέσα, ἅτινα δύνανται καὶ ν' ἀναπληρωθῶσι καὶ δι' ἄλλων τοιούτων, καὶ ἂψ' ἐτέρου, ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ἢ μὴ τοῦ ἔθιμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, μορφομένης ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων αὐτῷ ἐκάστοτε γεγονότων καὶ παραδειγμάτων, καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, οὔτε ὁ ἐπικαλούμενος τὸ ἔθιμον, ὅστις ζητεῖ ἀπλῶς ν' ἀποδείξῃ τί δέχεται ἢ κοινὴν συνῆθειαν ὑποχρεοῦται νὰ ὀρίξῃ ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἐμφαινούσας αὐτὸ πράξεις, οὔτε τὸ δικαστήριον νὰ δικτάσῃ ἀποδείξεις περὶ αὐτῶν ὡς καὶ περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἔθιμον εἶναι πολυχρόνιον, ἀδιάκοπον καὶ

ὁμοιόμορφον. Καθ' ὅσον διὰ τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐθίμου συμπέρασμα ἤθελεν ἀνατίθεσθαι πλέον ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, ὃν προέβλετο ὁ νομοθέτης, εἰς τὴν κρίσιν τῶν μαρτύρων, οἵτινες συμφώνως πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα δὲν καλοῦνται νὰ κρίνωσι κατὰ νομικοὺς κανόνας τὰ ὑπ' αὐτῶν βεβαιούμενα γεγονότα, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ ὀρίζωσιν ἀπλῶς καὶ μόνον, ἐὰν τὸ ἐπικαλούμενον ἐθιμον ἐφηρμόσθη καὶ ἄλλοτε, κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ὁρισμένως καὶ οὐχὶ εἰς τὴν διαγνώσιν τοῦ δικαστοῦ, ὅστις, ὡς ἐρρήθη, δικαιούται ἀποκλειστικῶς νὰ συμπεραίνει περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῶν ἀναγκαίων τοῦ ἐθίμου στοιχείων ὡς καὶ τῆς ἐν γένει ἰσχύος αὐτοῦ.

Εφαθ. 14 (1891). Διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 23 Φεβρ. 1835 καθιεροῦνται μὲν ὅτι τὰ ἐθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιακόπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικά καθιέρωσαν, ὑπερσχύουν ὅπου ἐπεκράτησαν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπέναντι τῶν πολιτικῶν νόμων τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τῶν ἐν τῷ Ἀρμενοπούλλῳ περιεχομένων, ὧν τὴν ἰσχύν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πολιτικοῦ κώδικος καθιέρωσαν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν νεωτέρων νόμων, τῶν ἐκδοθέντων ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ βασιλείου.

Εφαθ. 358 (1891). Ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἀναφέρεται ὡς νόμιμος λόγος αὐτῆς αὐτὴ ἐν Σίφῳ ἐπικρατεῖ ἐθιμον πολυχρόνιον ἀδιακόπον καὶ συνεχές, καθ' ὃ αἱ χῆραι κληρονομοῦσι τὴν επικαρπίαν τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου των ἰσοδύναμι καὶ ἐν ὅσῳ διατελοῦσιν ἐν τῇ χρείᾳ των», δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ αναφέρηται ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς ὅτι «τὸ ἐθιμον τοῦτο ἐγεννήθη καὶ ἐφηρμόσθη πρὸ τοῦ νόμου τῆς 23 Φεβρ. 1835», καθόσον, ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ τὰ μετὰ τὸν νόμον τοῦτον παραγόμενα ἐθιμα εἶναι ἐπικρατέστερα τῶν Ρωμ. καὶ Βυζ. Νόμ., ἅτε τῶν νόμων τούτων ἔχοντων ἰσχύν ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἐναντίου ἐθίμου ἄνευ διακρίσεως τοῦ χρόνου τῆς εἰσαγωγῆς του, τὸ ἐθιμον, ὡς νομικὸς κανὼν, δὲν εἶναι ἀνάγκη κατὰ τὸ ἄρθρον 137 Πολ. Δικ. ν' ἀναγράφηται ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς, δυνάμενον νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀχρηστηρίου συζήτησιν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, τῆς ἐφεσιβλήτου ρητῶς ἰσχυρισμένης διὰ τῶν ἐγγράφων προτάξεων τῆς τῆς πρώτης συζητήσεως, ὅτι τὸ ἐθιμον τοῦτο ἰσχυε καὶ πρὸ τοῦ ἀνω μνημονευθέντος νόμου τοῦ 1835.

Εφαθ. 120 (1892). Οὐδὲν τὸ ἡμαρτημένον ἔχει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐὰν ἐν τῷ θέματι τοῦ ἐθίμου δὲν μνημονεύωνται παραδείγματα, καθ' ὅσον ταῦτα ὀφείλουσι νὰ ὀρίσωσιν οἱ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες, ὅπως βεβαιώσωσι τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἐθίμου, ἥτις κυρίως ἀποτελεῖ τὸ τῆς ἀποδείξεως αἰτούμενον ἐπομένως τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλούντος ἐστὶν ἀναπόσταντον· εἰ καὶ ἡδὴ αὐτοὶ εἰπὼν τὸ ἐναντίον, καθ' ὅσον ὁ τὸ ἐθιμον ἐπικαλούμενος ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁρισμένως τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν αὐτὸς

ρῖζει τὸ περί τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ συμπέρασμα, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ δικαστὴς κρίνῃ, ἂν ταῦτα ἀποτελῶσι νόμιμον προϋπόθεσιν ὑπάρξεως ἐθίμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ ἀνταποδεικνύων διατελῇ ἐν πληρεστάτῃ γνώσει αὐτῶν, ἵνα ποιήσῃτε ἐγκαίρως προσήκουσαν ὑπεράσπισιν.

Εφαθ. 1067 (1892). Ἐκ τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ Ἀστ. Νόμ., κατὰ τὸ ὅποιον ὁ νόμος διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἐφ' ὅσον ἕτερος νόμος δὲν καταργήσῃ αὐτόν, ἐπεται ὅτι ἔθιμα ἐναντίον τῶν νόμων, οἵτινες ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου ἐξεδόθησαν δὲν ἰσχύουσιν.

Εφαθ. 1085 (1862). Ἐπειδὴ, καὶ αἱ περὶ τοῦ ἐθίμου, ὅπερ ἐπεκαλέσθησαν οἱ ἐνάγοντες διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις καλῶς ἔχουσιν, οὐδὲν παραβιασθέντων τῶν διατάξεων τοῦ διατάγματος τῆς 23 Φεβρ. 1835 ἐν αἷς ἀναφέρονται τὰ τοπικὰ ἔθιμα πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν γενικῶν ἐθίμων, ἥτοι τῶν ἰσχυόντων καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν οὐχὶ δὲ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν, ὅτι τὰ τοπικὰ ἔθιμα ἰσχύουσιν μόνον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ διαμένοντα, καὶ ἐφ' ὅσον εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον, καὶ ὅτι δὲν δύνανται νὰ παρακολουθῇ ἡ ἰσχὺς τῶν ἐθίμων τὰ ἀπαξ ὑποβληθέντα εἰς αὐτὸ πρόσωπα καὶ πέραν τοῦ τόπου ὅπου τὸ ἔθιμον ἐπικράτησε, διότι τὸ ἔθιμον εἶναι νόμος, δυνάμενον ὡς καὶ ὁ νόμος νὰ παρακολουθῇ τὸ πρόσωπον καὶ ἀλλαγῇ ἂν μεταβῇ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τὰς κανονιζομένας ἐκ τοῦ νόμου τοῦ τόπου εἰς ὃν ἀνήκει τὸ πρόσωπον τοῦτο, τοιαῦτα δὲ εἶναι καὶ αἱ ἐκ τοῦ γάμου σχέσεις (ἄρθ. 4 τοῦ Ἀστ. Νόμ. τοῦ ἔτους 1856), περὶ ὧν ἰδίως πρόκειται ἐν τῷ ἀποδεικτέῳ ἐθίμῳ ἥτοι περὶ τοῦ ἂν οἱ Καθολικοὶ Σύριοι αἱ συνάπτοντες μεταξὺ τῶν γάμων ἐν Ἀνω Σύρῳ διατελῶσι συνεστῶτος τοῦ γάμου ἐν κοινοκτημοσύνῃ καὶ πᾶν ὅ, τι ἀποκτῶσι γίνεται κοινὴ αὐτῶν περιουσία, ἀνήκουσα κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς ἑκάτερον αὐτῶν.

Εφαθ. 1354 (1892). Οὐδαμῶς ὠφελεῖται ὁ ἐνάγων ἐπικαλούμενος τὸ ἐν Πάτραις ἔθιμον, καθ' ὃ αἱ τοιαῦτα ὑπηρεσίαι ἀμειβονται πρὸς 2 — 10 ο/ο, τοῦτο μὲν, διότι ἡ ἀπαίτησις ἀμειβθεῖς ἀποκρούεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὡς εἴρηται ἐπιστολῆς τοῦ ἐνάγοντος, τοῦτο δέ, διότι κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἡ ἐπικλήσις τοῦ ἐθίμου διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς γίνεται πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ μέτρου τῆς ἀποζημιώσεως, εἰς αἱ περιπτώσεις ἐπὶ ὁποζημιώσεις ἀνέλαβέ τις ὑπηρεσίαν ἐπὶ ὠφελείᾳ ἄλλου, μὴ ἀποδειχθέντος ὁμοῦ κατὰ τὰ ἄρτι εἰρημένα τοῦ ἀνωνόμου συναλλάγματος, ἄχρηστον ἀπομένει τὸ ἔθιμον. Καίτοι ἡδυνάτῃ τις ἀμφιβάλλων εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἐπικαλούμενον ἔθιμον ἐν προκειμένῳ, ἀποτελοῦν στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀπορριπτέον ὡς μὴ ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸν ἐναγόμενον, καθ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ δικαιοπραξία διέπεται ὑπὸ τοῦ γενικῶς κρατούντος νόμου. Καὶ ναὶ μὲν κατὰ νόμον τὰ ἀποδείγματα τῶν δικαιοπραξιῶν κανονίζονται νόμῳ ἐκ τοῦ τόπου, ὃν τὰ μέρη ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ὥρισαν, ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐντολῆς ἔδει γε-

νέσθαι ἐν Πάτραις, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη προκειμένου περὶ ἐθίμου το-
πικοῦ, ἀπορρέοντος ἐκ τῆς συνειδήσεως μόνον τῶν ἐν ὤρισμένῳ με-
ρει τοῦ Κράτους οἰκούντων καὶ ἐπομένως ἐξαιρετικῶς μόνον αὐτοὺς
ἀπογρεούντος δὲν δύναται εὐλόγως νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ κατὰ τῶν κα-
λῶν τῇ πίστει συναλλασσομένων καὶ μὴ κατοικούντων ἐν τῷ τόπῳ
τῆς ἰσχύος τοῦ ἐθίμου· καθ' ὅσον ὁ πολίτης νόμος μόνον τοὺς γρα-
πτοὺς ὁρεῖται νὰ γινώσκῃ νόμους, οὐχὶ δὲ τοὺς ἀγραφοὺς καὶ μόνον
ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἐν ὤρισμένῳ τμήματι τοῦ Κράτους οἰκούντων
υπάρχονταί. Ἐὰν ἐπομένως ὁ ἐνάγων ἐσκόπει νὰ ὑποβάλλῃ τὸν ἐνα-
γομένον εἰς τὴν ἰσχύν τοῦ ἐθίμου, ὥφειλεν, ἀφοῦ μάλιστα δι' ἐπι-
στολῆς ἐγένετο ἡ συναλλαγὴ, νὰ δηλώσῃ, ὅτι τὴν ἐντολὴν ἀναλαμ-
βάνει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν Πάτραις ἰσχύοντος ἐθίμου.

ΕΡΑΘ. 199. (1899). Τὸ Πρωτόδικον Δικαστήριον, ὡς δῆλον γί-
νεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκκαλούμένων ἀποφάσεων διατάξαν
μαρτυρικὰς ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ ἐθίμου καὶ ἐκτιμήσαν αὐτάς. Ἐπέδα-
λεν ἐπακτὸν τῇ ἐναγομένῃ ὅρκον, ἂν ἐν Μοκόνῳ εὐδεμῖα χήρα ὑπε-
χρεωθῇ δικαστικῶς νὰ παραδώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποδιδάσαντος
συζύγου της εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἐν ὧν διετμένει ἐν τῇ
χρηρᾷ, διότι ἰσχύει ἔθιμον αὐτόθι πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον ὁμοι-
ομόρφως καὶ τακτικῶς ἐφαρμοζόμενον, καθ' ὃ ἡ ἐν τῇ χρηρᾷ δια-
μένουσα σύζυγος καρπούται τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποδιδάσαντος συζύ-
γου της, ἐφημεροῦθι δὲ τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν ἐξῆς παραδειγμάτων 1) ἡ
χήρα . . . καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐνεμήθησαν καὶ νέμονται τὴν περιου-
σίαν τῶν ἀποδιδάσαντων συζύγων τῶν διαμένουσας ἐν χρηρᾷ.

Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ ἐθίμου μετ'
ἀπόφασιν τοῦ Ἐρετείου, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ γείνῃ λόγος περὶ
κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν περὶ τούτου διαταχθεισῶν ἀποδείξεων, διότι
κατὰ τὸ ἀρθ. 357 τῆς Πολ. Δικ., δοθέντος τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου, πᾶσα
ἀνταπόδειξις εἶναι ἀπαράδεκτος. Καίτοι ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων εἰ-
πεῖν τὰ ἐναντία, ἐνθὲν μὲν, διότι οὐδαμῶς ἐκ τοῦ νόμου δεσμεύεται
τὸ Δικαστήριον ν' ἀναθεωρήσῃ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων μετὰ
τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ὅστις ἐπιδοθητικῶς ἐπλήχθη, ἐνθὲν δέ, διότι
καὶ ἂν κατὰ τὸ ἀρθ. 357 τῆς Πολ. Δικ. ὁ γενομένος ὅρκος ἀπο-
τελῇ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐντελὴ ἀπόδειξιν, μὴ ἐπιτρεπομένης ἀν-
ταποδείξεως, τοῦτο εὐλόγως κρατεῖ καθ' ἣν περίπτωσιν τα διὰ τοῦ
ὅρκου βεβαιωθέντα γεγονότα παραγωγικὰ εἰσι δικαίου ἐν προκει-
μένῳ ὅμως δὲν συντρέχει τοιαύτη τις περίπτωσις· τοῦτο μὲν, διότι
προκειμένου περὶ ἀποδείξεως ἐθίμου, ὅπερ νόμος εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς
σιωπηρᾶς συναίνεσεως τοῦ ἔθνους συνιστάμενον εἰς πράγματα καὶ
πράξεις αὐτοῦ (*in rebus ipsis et tactis* Π. 1. 3. Ν. 32. § 1. *facile
civium conventio facit consensus* Π. 1. 3. Ν. 35). ἀποδεικτέα
εἰσὶ τὰ συγκεκριμένα ταῦτα γεγονότα, οὐχὶ δὲ τὰ ἐκ τούτων συμ-
περάσματα, διότι ἀφοῦ τὸ ἔθιμον εἶναι, ὡς εἴρηται, ἡ σιωπηρὰ τοῦ
ἔθνους συναίνεσις συναγομένη ἐκ πραγμάτων καὶ πράξεων, ὁ δικαστικός

στῆς μόνον εἶναι ἀρμόδιος νὰ ποιήσῃται τὸ ἐπὶ τούτων συμπέρασμα, ὡς ἐπὶ παντός γεγονότος διὰ τεκμηρίου ἀποδεικτεῖται· διότι σιωπηρὰ συναίνεσις ἐστὶν ἡ ἐξαγομένη ἐκ πράξεων ἐχουσῶν κατὰ τὴν ὁσὴν τοῦ δικαστοῦ ἐκτίμησιν τὴν ἐννοίαν τῆς συγκαταθέσεως (2. 11. N. 2 p Βασίλ. 11. 1. N. 2), τεκμήρια δὲ κατὰ τὸ άρθρ. 273 τῆς Πολ. Δ.κ. εἰσὶ συμπέρασματα, τὰ ὅποια ὁ νόμος ἢ ὁ δικαστὴς συνάγει ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ ἀγνώστου. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, δι' ὅρκου δὲν δύναται ὁ διαδίκος νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν ἐθίμου, καθ' ὅσον ἄλλως ὁ μάρτυς καθίσταται συνάμα δικαστὴς τῶν παρ' αὐτοῦ βεβαιουμένων γεγονότων καὶ οὕτως ἐκ τῆς ἐτραλμένης γνώμης ὀλίγων τινῶν διεσχυριζομένων περὶ τῆς ὑπέρβεως ἐθίμου παρέχεται μέσων σχηματισμοῦ νέων νόμων τεινόντων εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ θετοῦ νόμου, ὅπερ προϋποτίθηναι οὐ μόνον ἀσφαλὴ καὶ τρανὴν ἀπόδειξιν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ περισσευμένην κρίσιν τοῦ δικαστοῦ περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῶν, ἣν βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὁ μάρτυς, ἀλλ' ὁ δικαστὴς θν ὁ νομοθέτης προώρισεν ὡς ἀκριβῆ τῶν κανόνων τοῦ δικαίου γνώστην. Ἐξ ὧν δὲ τούτων αὐτόδηλον γίνεται ὅτι οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται τὸ Ἐφετεῖον νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ ἔθιμον ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐφεσίδικτος ὠρίσθη ὅτι ἐν Μυκόνῳ ἰσχύει τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἔθιμον. Τοῦτο μὲν, διότι ἐκ τῆς διὰ τοῦ ὅρκου βεβαιώσεως, ὅτι αὐδεμὶα χῆρα ὑπεχρεώθη δικαστικῶς νὰ παραδώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθιώσαντος συζύγου της εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ ἐν ὧν διαμένει ἐν γηραϊᾳ, οὐδαμῶς συνάγεται ὑπαρξὶς ἐθίμου· καθ' ὅσον τὸ βεβαιωθὲν τοῦτο γεγονός εἶναι πάντῃ ἀόριστον, ἀφ' οὗ συνάμα δὲν βεβαιοῦται ὠρισμένως τίνες χῆραι καὶ πότε ἐναγθῆναι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου περὶ παραδόσεως τῆς περιουσίας τῶν ἀδιαθέτως ἀποθιωσάντων συζύγων τῶν ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἔχουσαι δυνάμει ἐθίμου δικαίωμα ἐπικαρπίας. Τοῦτο δέ, διότι ἐκ τῆς διὰ τοῦ ὅρκου βεβαιώσεως, ὅτι ἔξ χῆραι ἐνεμήθησαν καὶ νέμονται τὴν περιουσίαν τῶν συζύγων των, ὡσαύτως δὲν συνάγεται ὑπαρξὶς ἐθίμου, τὸ μὲν διότι κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1835 Διάταγμα τὰ ἔθιμα ἰσχύουσιν, ἐὰν καθιέρωσεν αὐτὰ πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, διὰ δὲ τῆς βεβαιώσεως τοῦ γεγονότος τούτου προκύπτει, ὅτι αἱ ὡς εἴρηται χῆραι νῦν κατέχουσι καὶ νέμονται τὴν περιουσίαν τῶν συζύγων, ὅπερ δὲν εἶναι ἐπαρκές, ἵνα τεκμαρθῇ ὑπαρξὶς ἐθίμου προϋποθέτοντος, ὡς εἴρηται, πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον ἐφαρμογὴν· τὸ δέ, διότι ἐκ τοῦ ὅτι τὰ διαληφθέντα πρόσωπα ἐνεμήθησαν καὶ νέμονται τὴν περιουσίαν τῶν συζύγων των, δὲν ἔπεται ὑπαρξὶς ἐθίμου, ἀφ' οὗ συνάμα δὲν βεβαιοῦται ὅτι τοῦτο γίνεται ἀναγνωρίζοντων τῶν κληρονόμων ὅτι ἐν δικαίῳ ἐπικαρπίας παραγομένῳ ἐκ τοῦ κρατούντος ἐθίμου διατελοῦσι τοῦτα ἐν τῇ νομῇ τῆς περιουσίας τῆς συζύγου· γνωστών δέ, ὅτι πρὸς ὑπαρξιν ἐθίμου, σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἡ ἀσκήσις ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι προέρχεται ἐκ

νομικῆς ἀνάγκῃ· καὶ εἶναι ἐφαρμογὴ δικανικοῦ κανόνος, οὐχὶ δὲ προῖον ἀπλῆς προαιρέσεως ἢ πλάνης (Σαβινὺ Α. 174. 178).

ΑΠ. 124 (1893). Κατὰ τὴν τότε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν ταύτην οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς ἐπιτρέπεται ἡ ἰσχύς τῶν ἐθίμων ὅπου διὰ μακρῆς συνηθείας ἐπεκράτησαν. «Καὶ τὰ μακρὰ συνήθεια δοκιμασθέντα καὶ ἐπὶ πολλοὺς ἐνιαυτοὺς συλαχθέντα οὐχ ἧττον τῶν ἐγγράφων (νόμων) κρατοῦσιν». α' Ἡ μακρὰ συνήθεια καὶ δοκιμασθεῖσα τῇσιν ἔχει νόμον» Ν. 35 Π. (1. 3) νομ. 3 Κ. (8. 53) καὶ Βασ. Β' α' (44. 52), τοσαῦτα δὲ μᾶλλον εἶναι δεκτὰ τὰ ἐθίμα καὶ ἐναντίον ἐστὶ κειμένων διατάξεων, καθόσον ἐν τῇ ἀνωμάλῳ καὶ ἐκρυθμῳ ἐκείνῃ ἐπὶ Τουρκοκρατίας καταστάσει, καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχε κανονικὴ νομοθετικὴ ἐξουσία ὁρῶσα καὶ ἐνεργός, ἀποβλέπουσα, ρυθμίζουσα καὶ προντίζουσα ἐκάστοτε περὶ τῆς ὁμαλῆς, τακτικῆς καὶ ὁμοιομόρφου ἐκτελέσεως τῶν κειμένων νόμων πρὸς βελτίωσιν καὶ διορθώσιν αὐτῶν κατὰ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας κοινωνικὰς ἀνάγκας, δὲν ἦτο δυνατόν οὐδὲ δικαίαι καὶ πρέπουσα τοσαύτη τῶν αὐτῆς ἀσυντηρήτης περὶ τὴν τήρησιν νόμων, μὴ ἀνταποκρινομένων πλέον εἰς αὐτάς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῶσιν ἐθίμα, ἱκανοποιούντα τὰς ἐκάστοτε, συμμόνους πρὸς τὰς νέας κοινωνικὰς ἀνάγκας παρουσιαζομένας περιστάσεις δὲν ἀντίκειται δὲ τὸ ἐθίμον εἰς τὴν ἡθικὴν, οὐδ' εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῶν νεορῶν Ζ' καὶ ΡΗ, δι' ὧν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκποίηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἐπιτρέπεται τοιαύτη εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἧτοι ἀφοῦ αὐτὸς ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὴν ἐκποίησιν ἐκκλησιαστικῶν ἀκινήτων εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἔπειτα· ὅτι καὶ ἐθίμον περὶ ὁμοίων περιπτώσεων δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ, χωρὶς νὰ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἡθικὴν ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἐκ πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' αὐτῆς. 230 (1891) ἀποφάσεως ἐξετασθέντων μαστύρων τῆς τε ἀποδείξεως, ἐν συνόλῳ ἐκτιμωμένων, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ὡς τεκμηρίων ἐπικαλουμένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι τὸ ἔτος 1832 ἐπικράτει ἐν Ἀθήναις ἐθίμον διὰ μακρῆς συνηθείας καὶ ἀπκήσεως ἐπὶ πολλοὺς ἐνιαυτοὺς κοινῇ πεποιήσας τηρηθὲν καὶ καθιερωθὲν, καθ' ὃ οἱ ἡγούμενοι τῶν Μονῶν καὶ μάλιστα ὁ τῆς τῶν Ἀσματοῦν ἱεράρχη εἶγον δικαίωμα νὰ παραχωρῶσιν ἀκίνητα τῆς Μονῆς κτήματα καὶ ἰδίως μικρᾶς ἀξίας αὐτοβούλων καὶ ἀγροφῶν πρὸς πληρωμὴν ὀφειλομένων ἀποζημιώσεων ἢ κατὰ δωρεάν εἰς προίκειν πτωχῶν καὶ συνδρομὴν χωρὶς νὰ λαμβάνωσι τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς. ὅς' ἦν διετέλουν, τὴν συγκατάθεσιν τῶν πλειόνων ἢ ἐγκριτωτέρων μοναχῶν καὶ ὡς προκειμένου μεταξὺ χριστιανῶν διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ αὐτῶν καλὴν πίστιν, δὲν συνετάσσοντο ἐγγράφα περὶ τῶν δωρεῶν, θεωρουμένης ὡς προπετείας τοῦ ζητεῖν τοιαῦτα παρὰ τοῦ δωρητοῦ. Ταῦτα δὲ ἐπεκράτησαν ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας καὶ ἐκρυθμίας καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσταντο τότε αἱ χριστιανικαὶ και-

νόητες, ὅτε δὲν ἐλείτο ὡς δι' αὐτὰς ἐξουσία τακτικὴ καὶ ἐννομος, δυναμένη καὶ θέλουσα νὰ κανονίσῃ ὁμαλῶς καὶ δικαίως τὰ τῶν σχέσεων τῶν χριστιανῶν, οἵτινες οὕτως εὗρισκον καταφύγιον καὶ προστασίαν παρὰ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρχαῖς, ὧν ἠϋξάνον οὕτω τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις εἰς προστασίαν αὐτῶν καὶ διότι ἡ Μονὴ Πετράκη ἦτο σχεδὸν καθ' ὁλοκλήρην δημιουργημα τῆς οἰκογενείας Πετράκη, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ τῇ μερίμνῃ τῆς συστηθείσα καὶ συντηρηθείσα, ἐφ' ᾧ καὶ πάντοτε ἐς αὐτῆς ἐξαιρετικῶς παρὰ τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις Μοναῖς κρατοῦντα διωρίζετο ὁ Ἡγούμενος, ὅστις τούτων ἕνεκα εἶχε μείζονα ἐλευθερίαν περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῆς Μονῆς· καὶ παραδείγματα τοιούτων ὁμαρειῶν, ἐν πολλοῖς ἐνιαυτοῖς οὕτω γενομένων, ὀρίζουσιν οἱ μάρτυρες καὶ δὴ τσαυτῇ ἦτο ἡ ἐπικράτης τοῦ ἐθίμου τούτου ἐπὶ Τουρκοκρατίας μέχρι τοῦ 1832, ὥστε καὶ μετ' αὐτὸ ἐξηκολούθησαν οἱ ἡγούμενοι ἐκτελοῦντες τοιαῦτα ἔθιμα δωσάσας ἀκινήτων, καίτοι ἐγκατέστη ἕκτοτε ἀπὸ τοῦ 1833 ἐννομος πολιτεία καὶ τάξις ἡ ἐλληνικὴ, ἥτις ρητῶς ἀπηγόρευσε τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἡ σιωπὴ δὲ τῆς Μονῆς τῆς ἀναλαβούσης τὸ γῆπεδον συντελεῖ εἰς βεβαίωσιν ὅτι νομίμως παρεχώρηθη.

ΑΠ. 81 (1894). Κατὰ τὸν νόμον τῆς 23 Φεβρ. 1835, τὰ ἔθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιακώπης συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθίστανται, ὑπερτίθουσιν, ὅπου ἐπεκράτησαν. Κατὰ ταῦτα ἡ περὶ ἐθίμου πρότασις εἶναι καὶ πρέπει νὰ λογισθῇ πλήρης, ὅταν περιέχῃ τὰ δύο ἀντιτέρω στοιχεῖα τῆς πολυχρονίου δηλονότι καὶ ἀδιακόπου ἐφαρμογῆς. "Ὅθεν οὕτε τὴν ἐποχὴν εἰς ἐνάδεως τῆς τοιαύτης ἐφαρμογῆς ἦτοί τῆς γενέσεως τοῦ ἐθίμου ἀπῆρτησεν ὁ νόμος νὰ ῥοῖζῃ ὁ προτείνων, οὕτε παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, τῆς νομικῆς ἐννοίας τοῦ ἐθίμου μὴ ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κατὰ μέρος περιπτώσεων τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι τοῦτο κανὼν τοῦ δικαίου διὰ τῆς πολυχρονίου καὶ ἀδιακόπου συνήθειας παραδεδειγμένος ἐν τινὶ τόπῳ εἰς τρόπον ὥστε, ὁ προτείνων τὴν ὑπερῖν ὠρισμένου ἐθίμου μόνον διὰ τῆς περὶ τούτου ἀποδείξεως θὰ ὑποβάλλῃ τῷ δικαστῇ τὰ πρὸς μὀρρωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ ἀναγκάζει στοιχεῖα, ἦτοι: τὰ παραδείγματα ἐφαρμογῆς, δὲν εἶναι δ' ὑπόχρεως καὶ ἐκ τῶν προτέρων νὰ ῥύσῃ ταῦτα.

ΑΠ. 119 (1870). Ὑπερὶ δὲ ἔθιμον, τοῦτέστι δίκαιον κατ' ἔθος κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 διάταγμα τοῦ γραπτοῦ νόμου κατισχύον, ἐστὶ τὸ ἐν τῷ τόπῳ ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἀδιακόπως, ἦτοι ὁμοιομόρως καὶ ἐπιμόνως καὶ οὐχὶ ἀσάτως ποτὲ μὲν οὕτως, ποτὲ δὲ ἀντιθέτως πραττόμενον, ὡς δίκαιον κατὰ τὴν κοινὴν τῶν κατοίκων συνειδήσιν· ἐπομένως ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι νὰ κρίνῃ ἐν τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀπαδεδειγμένως παρὰ πολλῶν κατοίκων πραττόμενον, τοῦτέστιν ἂν τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς δικαίου κοινὴν συνειδήσιν ἐξερῆλθαι ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἀδιακόπως καὶ οὐχὶ ἂν τὸ

πραττόμενον ὑποχρεωτικὸν ἦτο κατ' ἐθιμον προϋπάρχον, ὥς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔπραξεν ἀποφνημαμένη, ὅτι ἐκ τῶν προσχθέντων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐγγράφων δὲν ἀπεδείκνυτο, ὅτι κατ' ἐθιμον ὑποχρεωτικὸν ἦσαν αἱ δι' αὐτῶν μόνῃ τῇ συναινέσει τῶν συζύγων γενόμεναι ἐκποιήσεις προικῶν ἀκινήτων. ἐνῷ, κατὰ τὰ προειρημένα, ὦφειλε τὸ φορεῖον νὰ κρίνῃ ἂν ἐξ ὧνων τῶν προσαγορευμένων ἐνώπιον αὐτοῦ πολλὰν ἐκποιήσεων προικῶν ἀκινήτων ἐξεδηλώθῃ ἢ ὑπὲρ τοῦ προτεινομένου δικαίου τῶν συζύγων μακροχρόνιος καὶ ἐπίμονος κοινὴ τῶν κατοίκων συνειδήσις, ἢ ἂν, χωρὶς ταιαύτης συνειδήσεως, ἐγένοντο ἐκ πλάνης τυχὸν περὶ τὸν νόμον ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐκποιήσεις.

ΑΠ. 58 (1866). — Ἄ'Επειδὴ ὁ Μ. Γ. διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1863 πρὸς τὸ πρωτοδικεῖον ἀνακοπῆς ἰσχυρίσθη, ὅτι, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῷ ὅγκῳ Ζαχρῶλης συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐθιμον, αἱ μητέρες, ὡς φυσικαὶ κηδεμόνες τῶν τέκνων των, θανέζονται καὶ ὑποχρεοῦνται τοὺς καρποὺς τῶν κτημάτων τῶν αὐτῶν τέκνων των, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐθιμον αὐτό, ὡς μὴ ἔχον ἐπιρροὴν καὶ ἀντιβαίνειν εἰς ἀπαγορευτικούς νόμους. Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς Γ. Μ., διὰ τῶν ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1865 πρὸς τὸ αὐτὸ δικαστήριον προτάσεων, ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι, κατ' ἐθιμον ἰσχύον ἐν Ζαχρῶλῃ συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως, αἱ γῆραι μητέρες ἐθανέζοντο διὰ λογαριασμὸν τῶν τέκνων των, ἀνηλίκων ὄντων, ἀδιακρίτως ἂν ταῦτα ὧσιν ἐφηβὰ ἢ ἀνηβὰ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐκ τῶν ὁρατικῶν κτημάτων παραχρησιμοποιήσαντος σταφιδοκαρποῦ πρὸς συντήρησιν τῶν τε ὁρατῶν καὶ τῶν κτημάτων των, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀπέριψε τὸν περὶ ἐθιμον τούτου ἰσχυρισμὸν, ὡς μὴ προταθέντα δῆθεν κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ, καθὼς ἐπίσης ἀπέριψε τὸν αὐτὸν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀνακρίτῃ ἀναφερόμενον ἰσχυρισμὸν ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Σ. δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι κηδεμὼν τοῦ αὐτοῦ Σ. καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ὑπερβάντων τὴν ἐφηβότητα.

Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ λόγοι, ἕνεκα τῶν ὁποίων κατὰ πρῶτον τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἔπειτα ἀπέριψε τὸ αὐτὸ ἐθιμον τοῦ νὰ θανέζονται αἱ μητέρες διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀνηλίκων τέκνων των, δὲν εἶναι ἀνευ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς προκείμενης δίκης, καθ' ἣν ἡ μήτηρ τοῦ Σ. ἐθανέσθη ὡς ἐπιτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς, καθὼς, ἂν ἀπεδείκνυτο, ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ἰσχυρὸν καὶ ὑποχρεωτικὸν διὰ τὰ τότε ἀνήλικα τέκνα τῆς τὸ δάνειον αὐτό, οὐδ' ἀντιβαίνει τὸ προκείμενον εἰς ἀπαγορευτικὸν τινὰ νόμον· τὸ αὐτὸ δὲ ἐθιμον προταθὲν ἂν ἀρχῇ διὰ τῆς ἀνακοπῆς, ἂν καὶ δι' ἄλλων λέξεων, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτον ὡς μὴ προταθὲν δῆθεν κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι, κατὰ τὸ Πρωμ. δίκαιον, ἡ κηδεμονία εἶναι πάντοτε διττῇ, δὲν ἀποκλείει τοῦ νὰ ἀποδείξῃ τις, ὅτι κατ' ἐθι-

μον αἱ μητέρες θεωροῦνται ὡς φυσικοὶ κηδεμόνες τῶν τέκνων των μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον, μὴ ἐπιτρέψαν ν' ἀποδεῖχθῇ τὸ προταθὲν κατ' ἐπαναλήψιν ἐθιμον, παρεβίασε τὸν ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 περὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἐθίμων νόμον καὶ τὸ ἄρθρον 244 πολ. δικ. διὰ τῶν προμνημονευθεῖσων ἀποφάσεων, αἵτινες ἐπομένως εἶναι ἀναίρετέαι.

ΑΠ. 389 (1862) 44 (1863). — Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐνστασιν τοῦ ἀπαρδεύτου τῆς προτάσεως τοῦ ἐθίμου, οὐχὶ διότι ἡ πρότασις αὕτη ὑπεβλήθη καὶ πρωτοδικῶς, ὡς ἡ ἀναίρεσιβλήτος διατείνεται, ἀλλὰ διότι, ἰσχύοντος τοῦ ἐθίμου, ἐπεταὶ δῆθεν, ὅτι ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὸ δὲν προτείνει πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, ἀλλὰ νομικὸν ἐπιχείρημα δυνάμενον νὰ προταθῇ ἐφεσίμῳ τὸ πρῶτον, καὶ διότι ἄλλως ἡ ἐκκαλοῦσα, καθὼ ἐναγομένη, ἡδύνατο νὰ προτεῖ, ὡς ἔπραξεν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ τὸν νέον περὶ τοῦ ἐθίμου πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν πρὸς ὑπεράσπισιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς συντελοῦντα· οὕτω δὲ ἀποκηνόμενον παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν ἄρθρ. 747 πολ. δικ., ὅπερ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν δυνάμει ἄρθρων 201 καὶ 807 § 5 διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρων 244 καὶ 245 πολ. δικ., νομικὰ ἀξιώματα μὴ ἀποτελοῦντα πραγματικούς ἰσχυρισμούς καὶ δυνάμενα ἐπομένως νὰ προταθῶσιν εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης εἰσι ρητῶς μόνον τὰ εἰς γενικοὺς νόμους τοῦ κράτους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς ἐθίμα ἐπιστηριζόμενα. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 74 μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ὡς τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαθεν, εἰσὶ παραδεκτοὶ ἐφεσίμως νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί.

ΑΠ. 270 (1869). — Ἐπειδὴ αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοεθνῶν διαφοραὶ δικάζονται εἰς τὸ ὀθωμανικὸν κράτος κατὰ τὰ ἐθίμα τοῦ τόπου, ὃ δὲ ἐφεσίβλητος Δ. Δ. δὲν ἐπρότεινεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπὶ ἀχροατηρίου ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν συζήτησιν τὴν ὑπαρξίν ἐθίμων ἀποκλειόντων δῆθεν τὴν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα ἑφετείων ἐκκλησίαν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἀντέτεινε τὴν ἐνστασιν τοῦ ἀπαρδεύτου τῆς ἐφέσεως, μόνον, ὡς δὲν εἶναι φιλονεικούμενον, κατὰ τὴν παρούσαν τελευταίαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν καὶ ἀφοῦ ἤδη ἐπανειλημμένως εἶχε συζητηθῇ ἡ δίκῃ ἐν βαύμῳ ἐφέσεως καὶ δύο τὸ Ἐφετεῖον εἶχεν ἐκδώσει ἐπὶ ὑρισταμέναις ἀποφάσεις (τὴν μὲν ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 131, τὴν δὲ κατ' ἀντιμωλίαν ὑπ' ἀριθ. 393 διατάξας ἀποδείξεις). Ὅθεν ἡ εἰρημένη ἐνστασις, μὴ δυναμένη νὰ γίνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ὃ ἀφορῶσα ἄγνωστον πραγματικὸν γεγονός, ὡς ἐστὶ τὸ τῶν ἐθίμων καὶ μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως καθίσταται ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 160, ὡς ἀντενίσταται ὁ ἀντίδικος.

ΑΠ. 139 (1850). — Ἐπειδὴ ὁ πληρεξούσιος τῆς Ρ. Π., ἀντιπρόεδρος τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀντιδίκου αὐτῆς, ἐπρότεινεν εἰς ὑποστήριξιν τοῦ περὶ ἐθίμου θέματος (ἡ ἀποδείξις τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθη) εἰς αὐ-

πὴν) ὅτι, κατὰ τὸ ἔθιμον, ἡ παραλαβὴ τῆς προικὸς δὲν ᾔδυνάτο ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, τὸ δὲ ἐφετεῖον (λόγῳ ὅτι ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ἐπροτάθη μόνον ὅτι εἰς Κέα ν' ἔπεπε πάντοτε νὰ διδῇται ἐγγράφον ἀποδείξεως περὶ τῆς παραλαβῆς τῆς προικὸς, καὶ οὐχὶ ὅτι δὲν ᾔδυνάτο νὰ ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων) ἐθεώρησεν ὅτι καὶ ἂν ἐγένετο ἡ πρότασις τοῦ ἐθίμου ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ ἂν καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν γενομένην πρότασιν δὲν περιλαμβάνετο ὅτι ἡ παραλαβὴ τῆς προικὸς δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ἀφοῦ τοιαυτὴ ἐξηγήσις ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ὡς τοῦτο παραδέχεται τὸ γεγονός αὐτό, ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδειξιν, ὡς διατάχθη διὰ τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως· διότι τὸ ἔθιμον ᾔδυνάτο καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου νὰ προταθῇ, καὶ διότι ἡ ποστεινάσα αὐτὰ ἤτο ἐφετεῖβλητος· ἂν δὲ καὶ αὕτη ἀντεξέκαλεσε τὴν ἀπόφασιν, δὲν παρεπινόθη ὁμοῦς ὅτι δὲν ἐτέθη ὀρθῶς τὸ θέμα, ἀλλὰ διότι ἐθεώρει δὲ ἄλλους λόγους μὴ στηρικτέαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀντιδίκου· ὥστε τὸ ἐφετεῖον, μὴ ἐπιτρέψαν τιν ἀπόδειξιν τοῦ προταθέντος ἐθίμου, ὡς εἴρηται, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ 747 ἐδ. 2 πολ. δικ., ἣτις εἶναι οὐσιώδης ὡς χορηγούσα δικαιώματα ὑπερασπίσεως· ἡ δὲ παραβίασις αὕτη δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 16 (1848). Κατὰ τὸ βιβλ. 1 τίτλ. 3 τεμ. 3 ἐ τῶν Πινδ., καὶ τὸν ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 νόμον τὰ ἔθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια καθιερώσων, ἔχουσιν ἰσχύον νόμον, καὶ ἐπομένως ὑπερισχύουσι τῶν προγενεστέρων νόμων, οὐδεμία δὲ ἐξαιρέσις τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπάρχει ὡς πρὸς τοὺς νόμους τοὺς καθιερούοντας τὰ τῆς προικὸς προνόμια.

ΑΠ. 27 (1835). Ἡ ὑπαρξὶς ἐθίμου δὲν εἶναι ἀντικείμενον ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ συμπεραίνεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου ἐκ πράξεων καὶ παραδειγμάτων βεβαιωμένων διὰ τῶν συνηθῶν τῆς ἀποδείξεως μέσων· διότι ἄλλως ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώμης ὀλίγων τινῶν διίσχυρίζομένων περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐθίμου, ἤθελον σχηματισθῇ νέοι νόμοι· τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκθέτῃ τοῦ ἐίδους παραδείγματα ἑλκεν ὑπ' ὅψιν, διὰ νὰ μορφώσῃ τὴν πεποιθήσιν του, καὶ ὁ Α. Π. ἐπεμβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὴν στάθμισιν τῶν ἀποδείξεων.

ΑΠ. 165 (1838). Τὰ ἔθιμα καὶ αἱ πολυχρόνιοι συνήθειαι ὑπερισχύουν ἀπὸ τοὺς νόμους ὅπου ἐπακράτησαν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐν ἰσχύϊ αὐτοκρατορικῶν Νόμων (Ἄρμ. βιβλ. α' τίτλ. α' ἀριθ. 28), ὅ δὲ νομοθέτης ὁ τοὺς νόμους ταύτους εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσγαγὼν καὶ προσκυρώσας, δὲν κατήγγησε τὰς διατάξεις ταύτας, οὐδ' ᾔδυνάτο νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ καταργήσῃ τὸ ἐπικρατοῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθιμα, διότι οἱ γραπτοὶ νόμοι, πεσαντες διὰ τὰς πολιτικὰς τοῦ ἔθνους περιστάσεις εἰς ἀχρησίαν, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ ἐνεργηθῶσιν, πληροῦντο ἀπὸ τὰς τοπικὰς συνήθειας, ὅ δὲ τοῦ νομοθέτου σκοποῦ νὰ διατηρήσῃ τὰς συνήθειας γίνεται μάλιστα φανερώτερος ἀπὸ

τὸ διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, δι' οὗ ἐπεκυρώθη ἡ ἰσχὺς τῶν ἐθίμων.

ΑΠ. 157 (1838). Τὰ ἔθιμα καὶ αἱ συνήθειαι, ὅπου ἐπεκράτησαν, ὑπερισχύουν ἀπὸ τὸν νόμον, καὶ μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχουν ταῦτα, ὁ δικαστὴς προσφεύγει εἰς τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον· ὅθεν πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἀποδείξις τῶν.

ΑΠ. 94 (1848). Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τὰ ἔθιμα δὲν ἰσχύουν πρὸς ἀκύρωσιν ρητῆς συμφωνίας (νομ. 6 Κώδ. de pactis βιβλ. 2 τίτλ. 3 Βασ. βιβλ. 11 τίτλ. Α. § 67), ἀλλὰ κατὰ τὰς αὐτὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς αἱ περὶ τόκων συμφωνίαι διὰ νὰ θεωρηθῶν ὑποχρεωτικαὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ προσδιωρισμένον τὸ ποσὸν καὶ νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸ νόμιμον μέτρον (Πανδ. βιβλ. 22 τίτλ. Α. νόμ. 9, 29, 44. Κώδ. νόμος 15 de usuris), ὁ δὲ δανειστὴς δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ, εἰμὴ τὸ ἀρχικὸν ποσὸν τοῦ δανείου του καὶ τὸν τόκον, τὸν ὁποῖον κοινῶς παρεδέχθη ἡ συνήθεια ὡς νόμιμον (νόμ. 19 καὶ 20 Πανδ. βιβλ. 22 τίτλ. Α.)· ἐπομένως, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι νόμιμος τόκος θεωρεῖται δυνάμει ἐθίμου ὁ 12 οἱ κατ' ἔτος, πᾶσα ὑπέρβασις τοῦ ὅρου τούτου ἤθελε κατὰ τὰς εἰρημένους ἀρχὰς τοῦ δικαίου καταστήσει τὴν συμφωνίαν ἀνίσχυρον· ἄλλως τε, θεωρουμένης τῆς ὑπερβάσεως τοῦ νομίμου τόκου ὡς τοκογλυφίας, (ἥτοι ὡς πράξεως αἰσχροκερδοῦς), αὕτη δὲ ὑποβέτουσα κατὰ νομικὴν πρόληψιν μὴ ἐλευθέραν ἐκ μέρους τοῦ ὑφειλέτου ἐνέργειαν, καὶ ὅλον ἢ ἀπᾶν ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ, ἔπεται ὅτι αἱ τοιαῦται συμφωνίαι περὶ ὑπερμέτρου τόκου προσβάλλουν τὰ χρηστὰ ἦθη καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχουν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ἰσχὺν (Ἀρμ. βιβλ. Α'. Τ. ς. Θ. § 12. Βισιλ. βιβλ. 11. Τίτλ. Α. § 67), καὶ τοι παραδεχομένου τοῦ δικαστηρίου, ὅτι δὲν ὑπάρχει ρητὸς περὶ τόκου νόμος, καθότι δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὑπάρχει καὶ συγκεκριημένον νὰ συναλλάττηται τις ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς.

ΑΠ. 209 (1852). Ἐθιμα, τὰ ὁποῖα προσβάλλουσι τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ δύνανται νὰ ᾔναι ἀντικείμενα ἀποδείξεως. Τοιοῦτον δ' εἶναι καὶ τὸ ὅτι καὶ ἐκεῖνοι τῶν Λακωνίων, οἵτινες ἐξεlebόντες τῆς Λακωνίας, κατοικοῦσι μονίμως εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν, κληρονομοῦνται, ἀποθανόντες ἅπαντες, οὐχὶ παρὰ τῆς μητρὸς τῶν, ἀλλὰ τῶν ἐξ ὀρρενογονίας πλავίων συγγενῶν, καθότι πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ ἔθιμον τῆς Λακωνίας ἀκολουθεῖ ξένον τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης πρόσωπον καὶ τοῦ παραχωρεῖ δικαίωμα ὡς ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸ ὑποχρεώσεις, ἂν καὶ μονίμως κατοικοῦν ἄλλαχού, ὅπερ προφανῶς προσβάλλει τὸ δημόσιον δίκαιον, διότι ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν εἰς ξένην ἐπαρχίαν νὰ παραδεχθῇ ἔθιμα ρυθμιζόντα τὰς σχέσεις τῶν κατοίκων τῆς, καὶ τοι ξένων τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης, ἐν ᾗ ἰσχύουσι τὰ ἔθιμα.

ΑΠ. 35 (1841). — Κατὰ τὸ 245 ἄρθρον πολ. δικ., τὰ ἔθιμα μὲν δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδεί-

ξως, ἐπομένως καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀλλ' ὅμως, ὁσάκις πρόκει-
ται περὶ ἀποδείξεως ἐθίμου, τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ
τεθῇ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γενικῶς καὶ νὰ ζητηθῇ ἀπλῶς ἂν τὸ προ-
τεινόμενον ἐθίμον ὑπάρχῃ εἰς τὸν δεῖνα τόπον· καθότι ὁ ὅρκος τότε
ἀφ' ὧν νομικὸν πόρισμα, οὐχὶ δὲ πραγματικὰ γεγονότα, ἄτινα μόνον
ἀποδείκνυνται.

ΑΠ. 281 (1859). — Τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. διάταγμα
ὁρίζον ὅτι τὰ ἐθίμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια, ἢ
ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερισχύουσιν ὅπου ἐπεκράτησαν,
ἐννοεῖ ὡς ἐθίμον τὸ ἐξαγόμενον ἐκ συγκεκριμένων πράξεων ἢ γεγο-
νότων ἐκαστοτε ἐπαναλαμβανομένων καὶ ἀποτελούντων δικαίον κα-
νονίζον εἶδος σχέσεων μεταξὺ τῶν κατοίκων τόπου τινός· ὅθεν ἀπαι-
τεῖται νὰ ὑποβάλλωνται συγκεκριμένα γεγονότα, ἵνα νὰ κρίνῃ ὁ δι-
καστής, ἐὰν ἐκ τούτων συνάγῃ τὸ προτεινόμενον ἐθίμον, τὰ δὲ γε-
γονότα ταῦτα δύνανται δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ δι' ὅρκου ν'
ἀποδειχθῶσιν, ὅχι ὅμως ἀπλῶς ὅτι ὑπάρχει ἐθίμον κανονίζον τὴν
δεῖνα σχέσιν, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τοῦ δικαστοῦ ὅπερ
θέλει ἐκφράσῃ οὗτος ἐὰν πεισθῇ περὶ τῆς υπάρξεώς του ἐξ αὐτῶν
τῶν γεγονότων.

ΑΠ. 277 (1863). — Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 244 πολ. δικ., ἀντικεί-
μενα ἀποδείξεως δύνανται νὰ γίνωσι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, κατὰ
δὲ τὸ ἀρθρ. 351, ὅρκος δύναται νὰ ἐπαχθῇ περὶ παντός πράγματος·
ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ ἐπαχθεὶς εἰς τὸν ἀναιρεσιένοντα ὅρκος ἦτο
ὅτι ὁ ἀναιρεσιένων δὲν ἤννοε νὰ δώσῃ τῷ ἀναιρεσιβλήτῃ 5 τοὺς
100 ἐπὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως περιουσίας ὡς ἀντιμισθίαν ἐν Κάλωφ
δι' ἐθίμου καθιερωθεῖσαν ἐπὶ τοιούτων πράξεων καὶ ἐνεργειῶν ἡγουν
ἐπῆχθη αὐτῷ ὅρκος περὶ τῆς υπάρξεως νομικοῦ κανόνος ἐξ ἐθίμου
πηγάζοντος, καθ' ὃν πληρόνεται ἐπὶ ἐκκαθαρίσεων, ὡς ἡ τῆς πα-
ρούσης δικῆς, πέντε τοῖς 0/0 εἰς τοὺς ἐκκαθαριστάς, ἢ ὅσους δὲ τοῦ
ὅρκου τούτου ἐξήρτητο ἐκ τῆς κρίσεως περὶ τῆς υπάρξεως τῶν ἀναγ-
καίων πρὸς καθιέρωσιν ἐθίμου κανόνων, τὴν ὁποίαν κρίσιν ἀρμό-
διος ἐστὶν ὁ δικαστὴς τῆς ὑποθέσεως νὰ μορφώσῃ ἐκ τῶν παρὰ τῶν
διαδικῶν παραγομένων ἀποδείξεων περὶ τὴν πρὸς κατακρισμένον ἐθί-
μου ἀναγκαίαν πραγματικῶν στοιχείων· ἄρα ἡ μὴ δῆλωση περὶ τῆς
ὑπόσεως τοιούτου ὅρκου ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιένοντος δὲν ἡδύνατο νὰ
ἔχῃ δι' αὐτὸν τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοῦ ἀρθ. 352, ὡς ἐσφαλ-
μένως τὸ ἐφετεῖον παρεδέξατο, καθόσον αἱ συνεπείαι αὗται ἐπέρχον-
ται, ὅταν ὁ ὅρκος ἐπαχθῇ κατὰ τὸ ἀρθρ. 351, ἡγουν περὶ πραγμα-
τικοῦ περιστατικοῦ.

ΑΠ. 387 (1864). — Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον θεωρῆσαν σφάδρα
πιθανὴν τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐθίμου, καὶ ἐπιβαλὼν εἰς τὸν ἐναγόμενον
τὸν ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, ὅτι ἀκατὰ τὴν κτῆσαν τῶν Σπετζῶν οὐδε-
μία θυγάτηρ προικισθεῖσα ἐζήτησε δικαστικῶς νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τῆς
πατρικῆς τῆς περιουσίας, διότι ἔσχευε μέχρι τῆς ἀποθιώσεως τοῦ

πατρός τῆς ἔθιμον πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον, καθ' ὃ ἡ θυγάτηρ προικισθεῖσα δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν δὲν παρεβίβασε διὰ τῆς τινος τοῦ νόμου, καθότι καὶ τὰ ἔθιμα κατὰ τὸ ἀρθρ. 245 πολ. δικ. δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἄρα καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀρκεῖ νὰ μὴ τίθεται τὸ θέμα τοῦ ὅρκου γενικῶς, καὶ νὰ ζητῇται ἀπλῶς δι' αὐτοῦ, ἂν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ εἰς τὸν δεινὰ τοπον (ὅπερ ἤθελεν ἀναθέσει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ διαδίκου, ἀντὶ τοῦ δικαστοῦ, τὴν ὑπαρξίν ἢ μὴ ἐθίμου ἰσχύοντος ἀντὶ νόμου). ἀλλὰ ν' ἀφορᾷ τὸ θέμα εἰς τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν ὁ δικαστὴς δύναται νὰ συμπεράνῃ τὴν τοῦ ἐθίμου ὑπαρξίν ἢ μὴ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοῦ ἐπισηληθέν θέμα τοῦ ὅρκου εἶναι κατὰ μὲν τὸ πρῶτον μέρος αὐτοῦ εἰδικὸν περὶ τοῦ κυρίου καὶ γενικοῦ γεγονότος τοῦ καὶ ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατεθέντος, ἐξ οὗ τὸ ἐφετεῖον συνήγαγε τὸ συμπέρασμα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου κατὰ δὲ τὸ δευτέρον μέρος, αἰτιολογικόν, ἤγουν δίδον ἀπλῶς τὸν λόγον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου οὕτως ἐπολιτεύθησαν ὅλαι αἱ προικισθεῖσαι κόραι, τὸν τῆς κοινῆς πεποιθήσεως τοῦ ἐθίμου.

ΑΠ. 40 (1859). Δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Α. Π. ὁ λόγος περὶ μὴ ἐκπροσωπεύσεως τῆς ἰδίας μητρὸς καὶ τοῦ ἀλυσιτελοῦς τῆς περὶ ἐθίμου ἀποδείξεως.

ΑΠ. 9 (1859). Ἡ περὶ ἐθίμου πρότασις εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινόμενη κατὰ τὴν δευτέραν, ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσιν τῶν ἐφετών.

ΑΠ. 82 (1868). Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι κατ' ἐθιμον, ἐπικρατοῦν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1823 καὶ 1824, τὰ προικοσύμφωνα ἔπρεπε νὰ συντάττωνται ἐνώπιον τοῦ τότε συμβολαιογράφου, εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ προταθεὶς πρωτοδικῶς δὲν εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι τὸ ἔθιμον, ὡς ἐπέχον ἰσχύον νόμου, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν καὶ ν' ἀναπληρωθῇ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστοῦ ὡς στηριζόμενου εἰς γρηζόντα ἀποδείξεως γεγονότα τοῦ ὅτι ὁ διαδίκος καὶ ται ἐφesseῖν ἠδύνατο νὰ προτείνῃ καὶ νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς ὡς ἐναγόμενος, διότι ἀντίκειται τότε εἰς τὸ ἀρθρ. 147 πολ. δικ.

ΑΠ. 81 (1855). Τὴν συνήθειαν τότε μόνον ὀφείλει νὰ παραδέχεται ὁ δικαστὴς, ὅταν ἐκ τῆς συχνῆς αὐτῆς ἐπαναλήψεως πεισθῇ ὅτι ἀπορρέει ἐκ κοινῆς τοῦ λαοῦ πεποιθήσεως νόμος 1. Κωδ. (8,531) ἐντεύθεν δὲ συναγεται ὅτι οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ παρέχουσιν τῇ δικαστῇ γεγονότα καὶ παραδείγματα, τὴν καθ' ὅμοιον τρόπον τήρησιν τῆς συνήθειας ἐμφανίζοντα, αὐτὸς δὲ νὰ συμπεραίνῃ ἐξ αὐτῶν ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ ἡ συνήθεια ὥστε ἐκ τῆς κρίσεως τῶν μαρτύρων, ὅτι αἱ μητέρες ἐπώλουν, ἀνευ ἀδελφας, τὰ πατρικὰ τῶν ὀρφανῶν πρᾶγματα, δὲν ἐπεται ὅτι ὑπῆρχε τοιοῦτον ἔθιμον.

ΑΠ. 204 (1861). Προκειμένου περὶ ἐθίμου, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ σχηματίσῃ τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ πεποιθήσιν τοῦ ἐκ τῶν παραδείγματων καὶ ἄλλων γεγονότων, τὰ ὅποια προσήχθησαν

πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μακροχρονίου, ἀδικόπου καὶ ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῇ τοῦ ἐθίμου.

ΑΠ. 181 (1862). Διὰ τὴν ὑπάρξιν ἔθιμον, πρέπει τοῦτο νὰ καθιερωθῇ διὰ σειρᾶς πράξεων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπαναληψιμανόμενων καὶ κοινῶς παραδεδεγμένων, ὅπου ἐπικρατεῖ, ἢ δὲ ὑπαρξῇ ἢ μὴ ἐθίμου εἶναι συμπέρασμα νομικόν, τὸ ὁποῖον ὁ δικαστὴς συναγεί ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ παραδειγμάτων εἰς τὸ ἔθιμον ὁφρῶντων, ἐπομένως διὰ τὴν ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδειξιν ἐθίμου, ἀναγκαῖως ὁ διάδικος πρέπει νὰ υποβάλῃ ἀκριβῶς καὶ ὠρισμένως, οὐχὶ ἀπλῶς, ὅτι ὑπάρχει ἔθιμον ἐπιτρέπον ἢ ἀπαγορεύον τι, ἀλλὰ διὰ τίνων παραδειγμάτων μέλλει τὸ ἔθιμον τοῦτο ν' ἀποδειχθῇ, καθὼς ἄλλως οὐτε ὁ δικαστὴς δύναται, καθὰ διατάττει τὸ ἄρθρ. 249 Πολ. Δικ., νὰ κρίσῃ ἀκριβῶς τὸ περὶ τῆς ὑπόθεσεως τοῦ ἐθίμου θέμα, καὶ ἐκεῖνο τῶν παραδειγμάτων περὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, οὔτε ὁ καθ' οὗ ἢ ἀπόδειξις διάδικος ν' ἀντικρούσῃ διὰ τῆς ἀνταποδείξεως.

ΑΠ. 280 (1860). Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ ἐθίμου, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ οὐχὶ ἀπλῶς τὸ συμπέρασμα, ὁ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐξάγει· ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα τὰ βεβαιούντα τὴν μακροχρόνιον, ἀδικόπου καὶ ὁμοιόμορφον ἐφαρμογὴν τοῦ ἐθίμου, νομιμοποιουμένην διὰ τῆς τῶν κατοίκων ὁμοφώνου θελήσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίᾳ ἐφετείον ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτυρῶν συμπεραίνει ὅτι ἐν τῇ κοινότητι τοῦ Καρακοδουνίου ἰσχύει ἔθιμον, καὶ ὁ ἢ σύστασις προικὸς ἐγένετο πάντοτε ἐγγράφως, καὶ ἀμφισβητουμένης τῆς προικίτης ιδιότητος κτήματός τινος μόνον διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς προικὸς ἢ δύνατο αὕτη ν' ἀποδειχθῇ, χωρὶς πρὸς βεβαιώσιν τῆς ὑπόθεσεως τοῦ συμπερινομένου ἐθίμου νὰ ἐκθέσῃ ἄλλα τι στοιχεία, εἰμὴ ὅτι οἱ μάρτυρες οὐδὲν περὶ ἀγράφου προικὸς γιγνώσκουσι, παράδειγμα, ὅπερ οὐδὲν σημαίνει, καθὼς ἡ ἀγνοία τῶν μαρτύρων περὶ ἀγράφου προικίσεως δὲν ἄρκει πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀντιθέτου γεγονότος, ὅτι γενικῶς, πολυχρόνιως καὶ ἀδιακόπως ὅλοι αἱ προικίσεις ἐγένοντο ἐγγράφως ἅρα ἔνεκα ἀνατιτολογητοῦ καὶ ἐπὶ παραδόσει τῶν περὶ ἀποδείξεων οὐσιωδῶν διατάξεων πολ. δικ. 182. σ, 183 καὶ 248, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναρτετέα.

ΑΠ. 331 (1864). Ἐπειδὴ τὰ ἔθιμα ἐκὼς λησύνονται διὰ σειρᾶς πράξεων τῶν πολιτῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπαναληψιμανόμενων, εἰς τὸν δικαστὴν δὲ ἀνήκει νὰ κρίνῃ ἐν αἱ κατ' ἴδιαν αὐταὶ πράξεις, αἱ συνεγὼς ἐπαναληφθεῖσαι, πηγάζουσιν ἐκ τῆς ὁμοφώνου τοῦ λαοῦ συνειδήσεως καὶ κατέστησαν οὕτως ἔθιμον· ὅθεν οἱ περὶ ἐθίμου ἐξεταζόμενοι μάρτυρες ἀναγκαῖον νὰ καταθέτωσι περιστατικὰ μόνον καὶ παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐθίμου, τὸ δὲ δικαστήριον νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ἀποφάνηται ἐν ὑπάρχει τῶν ἀπαιτούμενων διὰ τὸ ἔθιμον νομικὰ προσόντων νόμ. 3 κώδ. (6, 10)· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, τὸ

τῆς οὐσίας δικαστήριον παρεδέξατο τὴν ὕπαρξιν ἐθίμου, καθ' ὃ οἱ μεσίται λαμβάνουσιν ἐν τοῖς 0)0 ἀπὸ τὸν δανειζόμενον, στηριχθὲν εἰς καταθέσεις μαρτύρων, εἰπόντων ὅτι κατὰ συνήθειαν οἱ μεσίται λαμβάνουσιν ἐν τοῖς ἑκατόν, χωρὶς ν' ἀναφέρωσι παραδείγματα· τοιοῦτοτρόπως δὲ παρεβίασε τοὺς τε περὶ ἐθίμου νομικοὺς ὁρισμοὺς καὶ τὴν οὐσιώδη διάταξιν 322 πολ. δικ., ὅπερ φέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 334 (1864). Οἱ περὶ ἐθίμου τινὸς ἐξεταζόμενοι μάρτυρες ἀναγκαῖον νὰ καταθέτωσι περιστατικὰ μόνον καὶ παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐθίμου, τὸ δὲ δικαστήριον νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὰ καὶ ἀποφαίνεται ἂν ὑπάρχωσι τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ἔθιμον νόμιμα προσόντα· νόμ. 3. Κώδ. (8. 10)· ὥστε δὲν ἀρκεῖ ν' ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐξῆς ἐθίμου ἐπὶ τῇ καταθέσει μαρτύρων εἰπόντων ὅτι κατὰ συνήθειαν οἱ μεσίται λαμβάνουσιν ἐν τοῖς ἑκατόν χωρὶς ν' ἀναφέρωσι παραδείγματα. Τὰ ἔθιμα ἐκδηλοῦνται διὰ σειρᾶς πράξεων τῶν πολιτῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπαναλαμβανομένων.

* ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

Τὰ ἄρθρα 1—14 Ἰονίου Κώδικος περιέχουσι τὰς γενικάς διατάξεις περὶ δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν νόμων. Ὁ νόμος 29 Ὀκτ. 1856, ὁρίζει διὰ τῶν πρώτων ἄρθρων τὰ περὶ δημοσιεύσεως καὶ αποτελεσμάτων τῶν νόμων. Συμφώνως ὅθεν πρὸς τὸν νόμον τῆς 20 Ἰαν. 1866, τὰ πρῶτα ἄνω ἄρθρα Ἑλλ. νόμου 29 Ὀκτ. 1856 ἀντικατέστησαν τὰ ἄρθρ. Ἰονίου Κώδικος 1—6.

Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 7 Ἰον. Κώδικος ἀντικαθιστᾷ τὸ ἄρθρ. 57 Ἑλλήν. Πολ. Δικονομίας, τὸ δὲ ἄρθρ. 11 Ἰονίου Κώδ., τὸ ἄρθρ. 476 Ποιν. νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 262 Ὀργ. Δικ.

Τὰ ἄρθρα 8, καὶ 10 Ἰονίου Κώδικος πραγματεύονται περὶ ἐρμηνείας νόμων. Οἱ νόμοι τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχήν, ὅτι πᾶν τὸ ἀφορῶν κανόνας περὶ ἐρμηνείας νόμου εἶναι ἔργον ἐπιστημονικὸν καὶ οὐχὶ νομοθετικόν, δὲν ἀναφέρουσι τι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὅθεν τὰ ἄρθρα 8—10 Ἰον. Κώδικος δὲν δύνανται νὰ ἐκκληφῶσιν ὡς καταργηθέντα. Ἀλλ' ἡ διατήρησις αὐτῆς οὐδεμίαν ἔχει πρακτικὴν σπουδαιότητα, καθότι οἱ τιθέμενοι παρὰ τοῦ νομοθέτου ἐρμηνευτικοὶ κανόνες εἶναι αὐτοὶ ἐκεῖνοι οὓς ἀποδέχεται ἡ ἐπιστήμη καὶ οὓς ἐφαρμόζουσι τὰ δικαστήρια τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν. Ἰδιαιτέραν ὁμῶς προσοχὴν πρέπει νὰ ἐπιστήσωμεν ἐπὶ τοῦ 2 ἐδαφίου 9 ἄρθρου δι' οὗ ἀποδίδεται κύρος εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἡνωτάτου Συμβουλίου.

Τὸ ἡνωτάτον Συμβούλιον ἦτο ἐξουσία περιβεβλημένη ἀλλόκοτον δικαιοδοσίαν, κράμα νομοθετικοῦ καὶ δικαστικοῦ σώματος. Πλὴν ἡ δικαιοδοσία αὕτη ἦτο ὅλως ἑκτακτος καὶ προσωρινή, ἔπαυσε δὲ ἐντελῶς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Κωδικῶν κατὰ τὰς ρητάς διατάξεις τοῦ 7 ἄρθ. τμήμ. 3 κεφ. 6 Συντάγματος τοῦ 1817. Οἱ ἄγγλοι δικασταὶ ὁμῶς, κακῶς φέροντες τὴν στέρησιν τῶν ἐκτάκτων ἐξουσιῶν, αἱ ἦσαν περιβεβλημένοι, προσεπάθησαν νὰ διατηρήσωσιν αὐτάς καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Κωδικῶν. Κατὰ Σεπτέμβριον 1841 παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου δικαστικὴ τις πρᾶξις μὴ ὑπογεγραμμένη παρὰ δικηγόρου, ἐναντίον τῆς ρητῆς διατάξεως ἄρθ.

* Πάντα τὰ περὶ τούτου κατεχωρήθησαν ἐν τεύχει Ἰονίου Πολιτικῆς Κώδις σελ. 25—51. Ἐνταῦθα καταχωρίζομεν παρατηρήσεις περὶ τῆς τροποποιήσεως καὶ καταργήσεως τῶν ἄρθρων τοῦ Ἰονίου Πολιτικοῦ Κώδικος ὑπὸ τῆς εἰς τὴν Ἑπτανήσον εἰσαχθείσης Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ληφθεῖσας ἐκ τοῦ ἀρίστου συγγράμματος τοῦ Ἰωάν. Σκαλτσούνη, Μελέται ἐπὶ τῶν ἀστικῶν Νόμων τῶν Ἰον. Νῆσ. 1866.

262 Ἰον. Πολ. Δικ. Καὶ οἱ μὲν Ἰόνιοι δικασταὶ ἐγνωμάτευσαν περὶ τοῦ ἀπαρδεύοντος τῆς προσαρχείσεως πράξεως, αἱ δὲ λοιποὶ σκεπτόμενοι ὅτι δυνάμει τοῦ συντάγματος δικαιούνται νὰ ἀποφασίζωσι καὶ παρὰ τὸν νόμον, ἐκήρυξαν τὴν δικαστικὴν πρᾶξιν παραδεκτὴν λόγῳ ἐπιεικειᾶς. Ἐπὶ τῆς ἰσοψηφίας ταύτης ὁ ἀρμοστής, ὡς ἦν ἐπόμενον, συνενομήθη μετὰ τὴν γνώμην τῶν τελευταίων, ἐξεδόθη δὲ ἡ ἀπόφασις 30 Σεπτ. 1841, δι' ἧς τὸ Συμβούλιον παρεδέχετο, ὅτι αἱ ἑκταχοὶ αὐτοῦ ἐξουσίαι διετηρήθησαν ἀνέπαφοι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς πλήρους ἐν Ἑπτανήσῳ ἀστικῆς καὶ ποινικῆς νομοθεσίας. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη παραβιάζουσα καὶ τὸ τότε ἰσχύον Σύνταγμα καὶ τοὺς ὀργανικοὺς νόμους τῶν δικαστηρίων δι' οὓς ὀρίζετο ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ μετὰ τὴν 1 Μαΐου 1841, οὐδέμιν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύον ὅπως ἀποδώσῃ εἰς τὰς μετὰ τὸ ἔτος 1841 ἐκδοθείσας τοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεις ἰσχύον νόμου καὶ αὐθεντικῆς ἐρμηνείας. Ὁρῶμεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ Συμβούλιον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὰς δι' αὐτῆς παραδεχθείσας ἀλλοκότους ἰδέας, πολλάκις μάλιστα ἀπεφάνθη ὅτι δὲν δικαιούται νὰ ὑπερπηδῇ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου λόγῳ ἐπιεικειᾶς.

Τὸ ἄρθρον 9 Ἰον. Κώδ. δὲν δεσμεύει τὴν συνελθούσαν τοῦ δικαστοῦ. Ὁ δικαστὴς ὀφείλων νὰ δικάσῃ θέμα τι, μὴ προνοούμενον παρὰ τῶν νόμων, πρέπει πρότερον νὰ ἐξανταλήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς ἐρμηνευτικῆς ἐπὶ τῶν λοιπῶν νόμων τῶν ἔχόντων ἕνα λογίαν πρὸς τὸ δικαθητόμενον θέμα, καὶ μετὰ τοῦτο νὰ προσάγῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ' οἱ δικασταὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνωνται εὐλόγως τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ παραδεχθείσης ἐρμηνείας τῶν ἐκεῖ ἰσχυόντων νόμων παρὰ τῆς νομολογίας τοῦ Συμβουλίου, ἄνευ ἰσχυρῶν καὶ ἀκαταμάχητων λόγων, ἄνευ προφανοῦς ἀποδείξεως τῆς ἀντιθέσεως τοῦ νόμου πρὸς τὴν ὑπεριστάσαν νομολογίαν. Τὰ κατώτερα δικαστήρια ἐν Ἑπτανήσῳ συνενομοφροῦντο ἀείποτε πρὸς τὰς παραδεχομένας παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἐρμηνείας, καὶ οἱ πολῖται συμφώνως πρὸς ταύτας ἐρρυθμίζον τὰς νομικὰς σχέσεις των. Εἴτε τοῦτο συνέβαινεν ὡς ἐκ τοῦ ἀποδιδόμενου κύρους παρὰ τῶν νόμων εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου, εἴτε διότι ἡ ἀρχὴ αὕτη σπανίως ἀπομακρυνετο ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς ἄπαξ ἀποφασισθέντων, εἴτε διότι καὶ δικασταὶ καὶ πολῖται ἐγίνωσκον ὅτι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπεβάλλετο καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς παραβιάσεως τοῦ νόμου καὶ ἡ ἐκδίκασις τῆς οὐσίας πάσης ὑποθέσεως, εἶναι βέβαιον καὶ ἐκτὸς πάσης ἀντιλογίας, ὅτι αἱ νομικαὶ τῶν πολιτῶν σχέσεις ἐρρυθμίζοντο ἐπακριβῶς ἐπὶ τῶν παραδεχομένων παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἀρχῶν. Ἡ ἀθέτησις καὶ ἡ παραγνώρισις τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ καθιερωθείσης νομολογίας ἤθελεν ἐπιφέρει ἀναμφιδόλως ἀνατροπὴν νομίμων προσδοκίων καὶ συμφερόντων λαθόντων ἑαρξίν ὑπὸ τὴν ἰσχύον νόμων καὶ πρακτικῆς ἀποδιδόντων κύρος καὶ βαρὺτητα εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀνωτάτης δικαστικῆς ἀρχῆς.

Κατ' άρθρ. 13 'Ιον. Κώδ. τὰ ἔθιμα τηροῦνται μόνον ὡςάκις ὁ νόμος ἀναφέρεται ρητῶς εἰς αὐτά. Κατὰ Ἑλληνικὸν νόμον 23 Φεβρ. 1836, τὰ ἔθιμα οὐχὶ μόνον τηροῦνται καὶ ὅταν ὁ νόμος δὲν ἀναφέρηται ρητῶς εἰς αὐτά, ἀλλὰ κατισχύουσι καὶ αὐτῶν τῶν βυζαντινῶν νόμων. Ἡ ἰσχὺς τοῦ διατάγματος τούτου δὲν ἐπεξετάθη ἐν Ἑπτανήσῳ, ρητῶς μάλιστα ἐξηρέθη διὰ τοῦ περὶ ἀπομοιώσεως νόμου. Ὅθεν τὸ άρθρ. 13 'Ιον. Κώδικ. δὲν κατηργήθη.

Τὰ άρθρα 15—37 'Ιον. Κώδ. κανονίζουσι τὰ περὶ ἀπολαυτῆς καὶ στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Συμπλήρωσις τῶν ἁθρῶν τούτων ἦτο ὁ κοινοβουλευτικὸς νόμος περὶ πολιτογραφήσεως τῆς 16 Μαρτίου 1840. Τὰ άρθρα 1—29 Ἑλλ. Νόμου 29 Ὀκτωβρίου 1856 κανονίζοντα τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀντικατέστησαν τοὺς 'Ιον. Κώδ.

Τὰ άρθρ. 25, 26, 27, 28. 'Ιον. Κώδ. ἐρίζουσι τὴν θέσιν τῶν ἀλλοδαπῶν ἀπέναντι τῆς δικαιοδοσίας τῶν 'Ιονίων δικαστηρίων. Ὁ Ἑλλ. νόμος 29 Ὀκτ. 1856 δὲν περιλαμβάνει τὸ ἀντικείμενον τούτου, ἀλλὰ τὰ άρθρα 19, 20, 22, 27, 78, 220, 999, 1045, 687 καὶ 688 Πολ. Δικ.

Τὸ άρθρ. 35 'Ιον. Κώδ. κατηργήθη ὑπὸ άρθρ. 29 Ἑλλ. νόμου, συνδυαζομένου πρὸς ψήφισμα ἐθνοσυμμελεύσεως 31 Ὀκτ. 1862, δι' οὗ ὁ πολιτικὸς θάνατος κατηργήθη.

Τὰ άρθρα 38—88 'Ιον. Κώδ. ἰσχύουσι διότι τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου 20 'Ιαν. 1866 διετήρησεν ἐν ἰσχύϊ τὰς περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεις 'Ιον. Κώδ., καὶ τοὶ πρόνοοι μόνου τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου παρὰ τῶν Ἑλλ. νόμων. Προκειμένου περὶ ἐπιδηρῶσεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, κανονιζομένης παρὰ άρθρ. 85, 87, 88 'Ιον. Κώδ., πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἡ τῆς Ἑλλ. Πολ. Δικ. διαδικασία. Ἐτενήθησαν ἀληθῶς ἐν ἰσχύϊ νόμοι τινὲς ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ ρητῆς ἐξαίρεσεως, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ διατάξεις δικονομικῆς φύσεως, ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις δὲν πρέπει οὐδὲ δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἀπολύτως καὶ ἐπὶ τούτων. Τοῦ ἐναντίου παραδεχομένου, ἡθέλομεν ἐπεθεῖ πολλὰκις εἰς τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἔχωμεν δικαστήριον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καθότι ὁ ὁργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ αἱ Δικονομίαι τῆς Ἑπτανήσου πρὸς αὐτοὺς νόμοι ἀνεφέροντο κατηργήθησαν καθ' ὅλοκληρίαν.

Τὰ άρθρα 89—98 'Ιον. Κώδ. ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ άρθρων 91—94 Ἑλλ. νόμου 29 Ὀκτ. 1856.

Τὰ άρθρα 96 καὶ 97 'Ιον. Κώδ. προνοοῦσι τὰ περὶ τῆς νομίμου κατοικίας προσώπων τινῶν, ὡς καὶ τὰ περὶ αἰρετῆς κατοικίας καὶ τῆς τῶν ἀνοιχθειῶν κληρονομιῶν. Ὁ ἑλληνικὸς νόμος δὲν κανονίζει τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἀλλ' ἕτεροι νόμοι περιεχόμενοι ἐν τῇ Ἑλλ. Δικ. προνοοῦσι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Τὰ άρθρα 17 καὶ 22 Πολ. Δικ. ἀντικατέστησαν τὰ άρθρα 96 καὶ 97 'Ιον. Κώδ.

Τὰ ἄρθρα 142, 161 καὶ 201 Ἰον. Κώδ. ὑπάγουσιν ὅλα τὰ περὶ κύρους ἢ διαλύσεως τῶν γάμων ζητήματα εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προνοοῦσι τὰ ἄρθ. 16 καὶ 17 Ἑλλ. νόμου περὶ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς 9 Ἰουλίου 1852. Τὸ μὲν ἄρθρον 17 ἐδημοσιεύθη διὰ Β. διατάγματος 18 Μαρτίου 1866, τὸ δὲ ἄρθρ. 16 εἶναι ἐκτελεστὸν ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1866 κατὰ τὸν νόμον 20 Ἰαν. 1866.

Ἡ ἐγκύκλιος 2 Ἀπριλ. 1835 παριδεχομένη ὡς λόγον ἀκυρότητος τοῦ γάμου τὴν ἑλλειψιν ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ἐπάγει σχετικὴν τροπολογίαν εἰς ἄρθ. 142 Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ ὁ γάμος τελεῖται κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τύπους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡσαύτως τὸ Β. διάταγμα τῆς 7 Ἰανουαρίου 1834 κηρύσσει ἀκύρους τοὺς γάμους τῶν στρατιωτικῶν, γινομένους ἀνεὺ τῆς ἀδείας τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν, τὸ διάταγμα δὲ τοῦτο ἐπιφέρει μεταρρυθμίσιν εἰς ἄρθρ. 142 Ἰον. Κώδ.

Ὅλαι αἱ ἀφορῶσαι τὰ πολιτικά τοῦ γάμου ἀποτελέσματα νομικαὶ διατάξεις, ὡς καὶ αἱ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαζυγίου, καὶ περιεχόμεναι ἐν Ἰον. Κώδ. μένουσιν ἐν ἰσχύϊ, μηδενὸς νόμου τοῦ Βασιλείου κανονίζοντος ταῦτα.

Κατὰ ἄρθρ. 288 Ἰον. Κώδ., ἡ διάρρηξις τῶν συμβάσεων τῶν ὑπεξουσίων τέχνων κανονίζεται κατὰ ἄρθρ. 1220 καὶ ἐπ. Ἰον. Κώδ. Κατὰ δὲ ἄρθρ. 1221 ἡ ἀπλὴ βλάβη ἐπιφέρει τὴν διάρρηξιν τῶν παρὰ τῶν συνολογηθεῖσθαι συμβάσεων. Τὸ ἄρθρον ὅμως 371 κηρύσσει ἀκυρον τὴν συνολογήσιν πάσης ἐκ μέρους τοῦ ἀνηλίκου θανειστικῆς πράξεως ἀνεξαρτήτως οἰασδὴποτε βλάβης.

Ὅλαι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων καταργοῦνται διὰ τοῦ Ἑλλ. νόμου 17 Αὐγ. 1861. Ὁ νόμος οὗτος συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 290 Ἰον. Κώδ. ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητος μέχρι τοῦ 21 ἔτους.

Ἡ περὶ τῶν ἀνηλίκων ἀνικανότης περὶ τὸ συμβάλλεσθαι, ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ νόμου 17 Αὐγούστου 1861, καταργουμένων διὰ τούτου τῶν σχετικῶν διατάξεων Ἰον. Κώδ.

Τὸ ἄρθρον 799 Ἰον. Κώδ. δὲν καταργεῖται ὑπὸ Νόμου 17 Αὐγ. 1861 διότι τὸ ἄρθρον 799 δὲν ἔχει ἄμεσον σχέσιν μετὰ τῆς ἀνηλικιότητος, ἀλλὰ συνδέεται μᾶλλον μετὰ τῶν διαθηκῶν· αἱ δὲ περὶ διαθηκῶν διατάξεις Ἰον. Κώδ. ἐτηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ νόμου 20 Ἰανουαρίου 1866, οὐδεμία δὲ ἐξ αὐτῶν κατηργήθη. Ὅθεν Προκειμένου περὶ ὅλης ἐξαιρετικοῦ ὅρισμοῦ στενῶς συνδεομένου μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῶν διαθηκῶν, ὃ γενικὸς περὶ ἀνηλικιότητος ἐλληνικὸς νόμος οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιφέρει τροπολογίαν.

Τὰ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων καὶ κηδεμονίας τῶν γενοφύτων καὶ ἀπηγορευμένων κανονίζονται παρὰ τοῦ ἐλληνικοῦ νόμου

17 Αυγούστου 1861. Ἄρθρ. 9—137, ἅτινα ἀντικατέστησαν τὰ ἄρθρα 291—401 Ἰον. Κώδ., καταργоῦνται.

Τὰ ἄρθρ. 402—428 Ἰον. Κώδ. περιέχουσι τοὺς ὅρισμούς περὶ διακρίσεως κτημάτων. Ὁ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1837 ἐλληνικὸς νόμος κανονίζει τὸ ἀντικειμένον τοῦτο, αἱ διατάξεις ὅθεν αὐτοῦ ἀντικατέστησαν τὰς τοῦ Ἰον. Κώδ.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 429 Ἰον. Κώδικας «Τὰ εἰς τὰς ἐκκλησίας χρησιμεύοντα πράγματα, ἢ τὰ εἰς λατρεῖαν ἀφιερωμένα, ὡς τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰ ἄμφια καὶ ἄλλα ὅμοια ἀντικείμενα, ἑωσὺ εἶναι προσδωρισμένα πρὸς τοιαύτην χρῆσιν δὲν εἶναι ἐμπορεύσιμα.» Οὐδὲν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περιέχει ὁ ἐλληνικὸς νόμος 21 Ἰουνίου 1837. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 429 Ἰον. Κώδ. ἀντικαθίσταται παρὰ τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ νόμου περὶ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ὁποιοῦδήποτε σκεύους χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ καθοσιωθέντος εἰς τὴν θείαν λατρεῖαν, τιμῶν σταυρῶν, ἁγίων εἰκόνων καὶ ἐν γένει παντὸς κειμηλίου ἱεροῦ ἢ ἱερατικοῦ ἀμψιάσματος, ἔκθεσις ἐν ἀγορᾷ πρὸς πώλησιν ἢ κατὰσχέσις πρὸς πληρωμὴν χρέους ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δὲν ἐπιτρέπεται». Τὸ ἄρθρ. 429 Ἰον. Κώδ. περιέχει εὐρύτεραν ἀπαγόρευσιν κηρύττον μὴ ἐμπορεύσιμα τὰ εἰς τὴν λατρεῖαν καθοσιωθέντα· ἀλλ' αἰσθηπότε ἂν ἢ ἡ διάταξις αὕτη καταργεῖται, ὡς προνοουμένου τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου παρὰ τοῦ ἐλληνικοῦ νόμου.

Τὸ ἄρθρ. 431 Ἰον. Κώδ. ἀντικαταστάθῃ ὑπὸ ἄρθρ. 17 Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ἄρθρον 598 Ἰον. Κώδ. τροπολογεῖται διὰ ψήφισματος ἐθνοσυνελεύσεως 31 Ὀκτωβρίου 1862, δι' οὗ καταργεῖται ὁ πολιτικὸς θάνατος.

Τὸ ἄρθρον 607 Ἰον. Κώδ. κηρύσσει ὡς ἀνικάνους πρὸς τὸ κληρονομεῖν τοὺς καταδικασθέντας εἰς ποινὴν ἐπιφέρουσαν στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων, καὶ τὸ γεννηθὲν μὴ βίωσιμον βρέφος. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τοὺς πρώτους, ἡ διάταξις τροπολογεῖται κατὰ τὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως Πήψισμα, ὡς πρὸς δὲ τὸ τελευταῖον, ὁ νόμος πρέπει νὰ συναρμολογηθῇ πρὸς ἄρθρον 11 νόμου 29 Ὀκτωβρίου 1856, καθ' ὃ ὀρίζεται τεκμήριον ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ γεννηθέντος, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐγείρεται ἀμφιβολία ἂν ἐγεννήθη ζῶν ἢ νεκρὸν.

Πρὸς τὰς περὶ τὸ κληρονομεῖν ἀνικανότητας τοῦ ἄρθρου 609 Ἰον. Κώδ. πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 358 ποινικοῦ νόμου, καθ' ὃ, μέλος οἰκογενείας, γενόμενον ἔναρον πράξεων, αἵτινες βλάπτουσι τὴν οἰκογενειακὴν τάξιν, ἀποστερεῖται ὅλων τῶν ἐκ τῆς συγγενείας νομίμων ὠφελειῶν. Τὸ ἄρθρον 685 Ἰον. Κώδ. χορηγεῖ προθεσμίαν τριῶν μηνῶν πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς, καὶ μετ' αὐτὴν τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸς διάσκεψιν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας. Ἀμφοτέραι αἱ προθεσμίαι αὗται συγχωνεύονται ἄρθρου 560 Πολ. Δικ., ὀρίζεται δὲ τετράμηνος προθεσμία διὰ τε τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως τῆς ἀπογραφῆς καὶ τὸ τῆς διασκέ-

ψεως. Τὸ ἄρθρον 698 Ἰον. Κώδ. κατηργήθη δι' ἄρθρου 1076 Πολ. Δικ.

Ἐν τῷ περὶ διανομῆς κεφαλαίῳ Ἰον. Κώδ. (ἄρθρ. 707 καὶ ἐπόμε.) ὑπάρχουσι πλείους διατάξεις καθάρως δικονομικαί, ὁρίζουσαι τοὺς τύπους καθ' οὓς ἐκτελοῦνται αἱ διανομαί, ὅσας οἱ συγκαίνοιο δὲν συμπρωνοῦσιν ἢ ὑπάρχουσιν ἀνήλικα μετὰ τούτων. Αἱ διατυπώσεις αὗται ἀντικαθίστανται, παρὰ τῶν διαγραφομένων ἐν ἄρθρ. 1087 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικ.

Οἱ τύποι τῶν διαθηκῶν ὁρίζονται ἐν Ἑλλάδι παρὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου 11 Φεβρουαρίου 1830 καὶ παρὰ τῶν ἐνδιαλαμβανομένων ἐν τῷ Ὁργ. Δικ. περὶ συμβολαιογράφων. Ὁ νόμος 20 Ἰανουαρίου 1866 διατηρήσας ἐν ἰσχύϊ τὰς περὶ διαθηκῶν διατάξεις τοῦ Ἰον. Κώδ. ὥρισε ρητῶς, ὅτι δὲν ἐκτείνεται εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἡ ἰσχὺς τοῦ Ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου. Ἄλλ' ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ συμβολαιογράφων νόμων ἐπεκτείνεται καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ.

Τὸ ἄρθρ. 879 Ἰον. Κώδ. ὁρίζει τὰς διατυπώσεις τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, τὸ δὲ ἄρθρ. 880 καὶ ἐπόμενα τὰς διατυπώσεις καθ' ἃς γίνεται ἡ ἀναγνώρισις τῆς γραφῆς τοῦ διαθέτου καὶ κηρύσσεται ἐκτελεστέα ἡ διαθήκη. Ἡ ὁριζομένη πρὸς τοῦτο διαδικασία γίνεται ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου. Οἱ νόμιμοι κληρονόμοι προσκαλοῦνται διὰ προσωπικῆς κοινοποιήσεως, πᾶς δὲ ἕτερος ἐνδιαφερόμενος προσκαλεῖται διὰ κηρυξέων δημοσιευμένων κατὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους Κυριακάς. Ἡ γινομένη τῆς γραφῆς ἀναγνώρισις εἶναι ὁριστική, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ φέρῃ πλέον ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἀναγνώρισε τὴν γραφὴν.

Ἡ διὰ κηρυξέων διαδικασία δὲν ἀναγνωρίζεται ἀληθῶς παρὰ τῆς Ἑλλ. Πολ. Δικ., κατὰ δὲ τὴν παραδεχομένην ἀρχὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 238, οἱ τρίτοι οἱ μὴ προσωπικῶς παρεμβάντες, εἰς υἱανθήποτε δίκην, δικαιοῦνται πάντοτε νὰ ἀνακόψωσι τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 880 καὶ 881 Ἰον. Κώδ. οὐδεμίαν ὑπέστησαν τροπολογίαν, καὶ ἡ περὶ ἀναγνώσεως τῆς γραφῆς διαδικασία καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ρυθμίζονται ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων νόμων. Ἡ ὁριζομένη παρὰ τῶν ἄρθρων τούτων ἐξουσία πρὸς ἐπιχείρησιν τῶν περὶ ἀναγνώσεως τῆς γραφῆς πράξεων, ὑπάρχει ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὸν σήμερον ἰσχύοντα Ὁργ. δικ., ἡ δὲ Πολ. Δικονομία δὲν περιέχει εἰδικὰ καὶ ἐξαιρετικὰς διατάξεις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὅθεν τὰ ἄρθρα 880 καὶ 881 ὡς εἰδικοί νόμοι ἀποταλοῦσιν ἐξαιρετικὴν τῆς καθόλου διαδικασίας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀναγνώσεως τῆς γραφῆς τῶν ἰδιογράφων διαθηκῶν, οἱ δὲ εἰδικοί καὶ ἐξαιρετικοὶ νόμοι δὲν τροπολογοῦνται διὰ γενικῶν ὁρισμῶν ὅσας οἱ νομοθέτης κατὰ τὴν δημοσίευσιν τούτων ρητῶς δηλώσῃ ὅτι διατρεῖ τοὺς πρῶτους ἐν ἰσχύϊ.

Τὰ ἄρθρα 882 καὶ ἐπ. 'Ιον. Κώδ. ὁρίζουσι τὰς διατυπώσεις τῶν δημοσίων διαθηκῶν. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 883, παρεκτός τῶν ἐν αὐτῷ ὀριζομένων διατυπώσεων, ὑποβάλλει τὰς διαθήκας εἰς ὅλους τοὺς λοιποὺς τύπους τῶν ἐπισήμων πράξεων κατὰ τοὺς περὶ συμβολαιογραφῶν νόμους. Ὁ νόμος οὗτος ὁμῶς ἐξεδόθη ὅτε ἄλλος Ἱγχευεν ἐν Ἑπτανήσῳ τοῦ νῦν ἰσχύοντος, αἱ δὲ διατάξεις αὐτοῦ ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὸν τότε κρατοῦντα. Ἦδη δὲ αἱ περὶ συμβολαιογραφῶν νόμοι εἶναι πάντῃ διάφοροι, τινὲς μάλιστα τῶν ἐν αὐτοῖς κανόνων συγκρούονται μετ' ἐκείνων τοῦ 'Ιον. Κώδ.

Ὡς πρὸς τὰς ἐν τῷ 'Ιον. Κώδ. διατάξεις, οὐδεὶς περιορισμὸς καὶ οὐδεμία ἐξαιρέσις δύναται νὰ γίνη.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 178 Δικ. Ὁργ., διὰ τὰ ἐξ/χ κῦρος πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ἀπαιτεῖται νὰ γείνη ἐνώπιον δύο συμβολαιογραφῶν ἢ ἐνὸς συμβολαιογράφου παραλαμβάνοντος δύο μάρτυρας.

Ἡ διαθήκη δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ οὔτε ἐνώπιον δύο συμβολαιογραφῶν, οὔτε ἐνώπιον ἐνὸς συμβολαιογράφου καὶ δύο μαρτύρων. Τὸ ἄρθρον 882 'Ιον. Κώδ. ὁρίζειν ὅτι ἡ διαθήκη συντάσσεται παρ' ἐνὸς συμβολαιογράφου ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, ἀποκρούει τὴν ἐπὶ τῶν διαθηκῶν ἐφαρμογὴν ἄρθρου 178 Ὁργ. Δικ.

Τὸ ἄρθρον 895 'Ιον. Κώδ. ὁρίζειν ὅτι οἱ ἐν ταῖς διαθήκαις προσκαλούμενοι μάρτυρες δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι συγγένειαν οὔτε μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, οὔτε μετὰ τοῦ διαθέτου μέχρι τετάρτου βαθμοῦ, καὶ τούτου συμπεριλαμβανομένου, ἀπικαθίστησιν ἀνικάνους καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ τετάρτου βαθμοῦ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, κατ' ἀντίθεσιν ἄρθρου 179 Ὁργ. Δικ.

Αἱ διατυπώσεις τῶν ἄρθρων 181 καὶ 182 Ὁργ. Δικ. συμβιβάζονται καὶ συμφωνοῦσι μετὰ τῶν ὁρισμῶν ἄρθρων 882 καὶ 883 'Ιον. Κώδ. Εἰς τὰς διαθήκας ὁμοῖ προσδιορίζεται ἐκτός τῆς ἡμέρας, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 181 Ὁργ. Δικ., καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡρξάτο ἡ σύνταξις αὐτῶν, κατὰ ἄρθρον 883 'Ιον. Κώδ.

Κατὰ ἄρθρ. 184 Ὁργ. Δικ., πᾶν ἔγγραφον ἐνώπιον συμβολαιογράφου συντασσόμενον γράφεται χωριστὰ εἰς ἓν ἢ πλείοτερα φύλλα. Ἀλλ' αἱ διατάξεις περὶ διαθηκῶν 'Ιον. Κώδ. παραδέχονται τὴν παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις χρήτησιν βιβλίων ἐν οἷς γράφουσι τὰς διαθήκας (ἄρθρ. 886).

Κατὰ ἄρθρ. 185 Ὁργ. Δικ., τὰ ἔγγραφα ὑπογράφονται παρὰ τῶν συμβαλλομένων, ἀλλ' αἱ διαθήκαι πρέπει νὰ ὑπογράφωνται εἰς ἕκαστον φύλλον κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν ἄρθρῳ 883 'Ιον. Κώδ.

Τὰ ἄρθρα 186 καὶ ἐπ. Ὁργ. Δικ., καθόσον ὁρίζουσι τὸν τρόπον τῆς γραφῆς τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς διαθήκας.

Κατὰ ἄρθρ. 194 Ὁργ. Δικ. δὲν δίδεται οὔτε ἀντίγραφον οὔτε ἀπόγραφον τῶν διαθηκῶν. Ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου τούτου περιορίζεται ὑπὸ ἄρθ. 884 'Ιον. Κώδ., καθ' ὃ, μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης,

γίνεται ἀπόγραφον ὅπερ ὑπογραφόμενον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, σφραγίζεται καὶ παραδίδεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχείου.

Συναρμολογήσαντες (*) τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐλληνικοῦ περὶ συμβολαιογράφων νόμου, μετὰ τῶν διατάξεων Ἰον. Κωδ. περὶ διαθηκῶν, δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν τὰς ἀπαιτούμενας διατυπώσεις πρὸς σύνταξιν δημοσίας διαθήκης ἐν Ἑπτανήσῳ ὡς ἐξῆς :

Ἡ διαθήκη πρέπει νὰ περιέχῃ

1. Τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς καὶ τὸν τόπον ἢ τὸ ὄνομα τῆς περιφερείας τοῦ εἰρηνοδικοῦ εἰς ἣν ἐδρεύει.

2. Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον, τὴν κατοικίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

3. Τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καθ' ἣν συντάσσεται ἡ διαθήκη ὡς καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἤρξατο ἡ σύνταξις αὐτῆς.

4. Τὸν τόπον καὶ τὴν συνοικίαν ὅπου γράφεται ἡ διαθήκη. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἑδραν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον ὅπου συντάσσεται.

5. Ὁ συμβολαιογράφος πρέπει νὰ γινώσκῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τε διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

6. Ὁ συμβολαιογράφος ὁρίζει τοὺς μάρτυρας νὰ τηρήσωσι τὸ ἀπόρητον τῶν ἐνδιαθηκῶν διατάξεων. Ἐν δὲ τῇ διαθήκῃ ἀναφέρει ρητῶς τὴν ὁρκοδοσίαν τῶν.

7. Ὁ διαθέτης ὑπαγορεύει τὴν διαθήκην, ὃ δὲ συμβολαιογράφος γράφει αὐτολεξεῖ τὰ ὑπαγορευόμενα. Ἐν τέλει τῆς διαθήκης γίνεται ρητὴ δήλωσις ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἔγραψεν αὐτολεξεῖ τὰ παρὰ τοῦ διαθέτου ὑπαγορευθέντα.

8. Συνταχθείσης τῆς διαθήκης ὁ συμβολαιογράφος ἀναγινώσκει αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, γίνεται ρητὴ δήλωσις περὶ τοιαύτης ἀναγνώσεως, τελειώνει δὲ ἡ διαθήκη, δηλοῦντος τοῦ συμβολαιογράφου ὅτι ὁ, τε διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες θέλουσιν ὑπογράψαι αὐτὴν ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ, ὡς καὶ τὸ προσαχθησόμενον ἀντίγραφον παρὰ τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ.

9. Μετὰ τὴν ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ ὑπογραφὴν τῆς διαθήκης ἐκ μέρους τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, γίνεται ἀμέσως ἐν ἀντίγραφον αὐτῆς, τὸ ὅποιον προσυπογράφεται παρὰ τῶν ἰδίων, σφραγίζεται καὶ παραδίδεται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς.

10. Ἡ διαθήκη συντάσσεται ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, Ἑλλήνων, ἀρρένων, ἐνηλίκων, μὴ συνδεομένων μετὰ τοῦ διαθέτου ἢ συμβολαιογράφου διὰ δεσμοῦ συγγενείας ἢ κηδεστίας μέχρι τετάρτου

* Ἰωάν. Σκαλτσούνη op. cit., σελ. 100.

βαθμοῦ καὶ τοῦτου συμπεριλαμβανομένου. Οἱ ἐν τῇ διαθήκῃ κληροδόχοι, οἱ παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις ὑπηρετοῦντες ἢ μαθητευόμενοι, οἱ κωφάλαοι, οἱ τυφλοὶ καὶ κωφοὶ δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσιν ὡς μάρτυρες.

11. Ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν γινώσκῃ ἢ δὲν δύναται νὰ γράψῃ, δηλοῦται τοῦτο ἐν τῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ δὲν προσλαμβάνεται τέταρτος μάρτυς ἢ γίνεται κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους.

12. Ἡ διαθήκη καὶ τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς γίνονται ἄνευ διακοπῆς καὶ κατὰ συνέχειαν. Ὅπως δὲ προκύπτῃ καὶ ἡ διατήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης, οἱ συμβολαιογράφοι δύνανται νὰ δηλώσιν ἐν τέλει τῆς διαθήκης, ὅτι αὕτη συνετάχθη κατὰ συνέχειαν καὶ ἄνευ διακοπῆς, καὶ ὅτι εὐθέως μεταβιβάζουσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀντιγράφου.

Εἰς τὴν παράδοσιν τῶν μυστικῶν διαθηκῶν ἐφαρμόζονται ὅλαι αἱ διατυπώσεις ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 9, 10, καὶ ἐκτελοῦνται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 889 Ἰον. Κώδ. ὀριζόμενα.

Τὸ ἀρθρ. 213 Ὁργ. Δικ. τροπολογεῖ ρητῶς τινὰς τῶν διατάξεων τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου. Ἀλλ' ἐν Ἑπτανήσῳ οὐδεμίαν ὑπέστησαν τροπολογίαν οἱ περὶ διαθηκῶν ὁρισμοὶ Ἰον. Κώδ. ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 213. Οὕτω τὰ περὶ μαρτύρων, τὰ περὶ ρητῆς μνείας τῆς ἐκ μέρους τοῦ διαθέτου ὑπαγορεύσεως, τὰ ἀφορῶντα τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, τὰ ἀφορῶντα τὴν εἰς τὰ βιβλία καταχώρησιν καὶ τὰ γινόμενα ἀντίγραφα, ρυθμίζονται δι' ὅλως διαφορῶν κανόνων ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐπαρχίαις ἢ ἐν Ἑπτανήσῳ. Ἡ γινομένη τροπολόγησις διατάξεων τινων τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου δι' ἑνὸς ρητοῦ νόμου, καὶ ἡ ὀριζομένη ἀπεναντίας διατήρησις ὅλων τῶν περὶ διαθηκῶν διατάξεων Ἰον. Κώδικος ἐν τῷ νόμῳ 20 Ἰανουαρίου 1866, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐτροπολογήθησαν τὰ περὶ τῶν διαθηκῶν κείμενα ἐν Ἑπτανήσῳ, εἰσῆχθησαν δὲ νέοι τύποι διὰ τοῦ Ὁργ. Δικ., οἵτινες εἶναι ἐφαρμοστέοι καθόσον δὲν συγκρούονται μετ' ἐκείνων τοῦ Ἰον. Κώδικος, ἢ καὶ τοὶ συγκρουόμενοι δὲν ἀποκλείονται παρὰ τούτων.

Τὰ ἀντιχρηστικά συμβόλαια ἀπαγορεύονται ἀπολύτως παρὰ ἀρθρ. 1021 Ἰον. Κώδ., συνομολογούμενα δὲ ἀκυροῦνται καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς τοὺς συμβαλλομένους. Κατὰ ἐλληνικὸν νόμον 28 Σεπτεμβρίου 1836, τὸ συμβόλαιον ἀντιχρήσεως δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, ὅλλὰ παράγῃ προσωπικὰς νομίμους σχέσεις ἀπέναντι τῶν συμβαλλομένων. Κατὰ Ρωμ. δικ., τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἔσβηεν ἀποτελέσματα καὶ ἀπέναντι τῶν συμβαλλομένων καὶ ἀπέναντι τῶν τρίτων. Ὁ νόμος τοῦ 1836 κατήργησε τὰ τελευταῖα, ὥστε ἀπέμειναν ἰσχύοντα τὰ πρῶτα, τὸ δὲ συμβόλαιον ἀντιχρήσεως διέπεται ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν νόμων. Ἀλλ' ἐν Ἑπτανήσῳ οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ περιοριστικὸς οὗτος νό-

μος, ὄντος ἀγνώστου τοῦ συμβολαίου ἀντιχρήσεως καὶ μὴ ὄντων ἐφαρμοστέων τῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου ὁρισμῶν.

Οὐδὲ τὸ προστεθὲν ἐδάφιον διὰ τοῦ νόμου ΝΑ' τοῦ Η' Κοινοβουλίου ἀντίκειται εἰς τινὰ τῶν ὁρισμῶν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Ὁ νόμος οὗτος μάλιστα ρητῶς ἐπιτρέπει τὴν σύστασιν ὑποθήκης ἐπὶ ἐπικαρπίας.

Τὰ ἄρθρα 1183—1187 Ἰον. Κώδ. ἀντικατεστάθησαν δι' ἄρθρων 687—697 Πολ. Δικ.

Ὁ Ἰόν. Κώδιξ κανονίζει ἐν ἄρθ. 1231—1285 τὰ περὶ τοῦ εἰδους καὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἀποδείξεων. Ἡ ἑλλ. Πολ. Δικ. ἐν ἄρθρ. 244—461, κανονίζει τὰ περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, ὡς καὶ τὰ περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν καὶ τῆς ἰσχύος αὐτῶν. Ὅθεν τὰ ἄρθρα 1231—1441 Ἰον. Κώδ. κατηργήθησαν.

Τὰ περὶ ἀναγνωρίσεως ἢ ἐπικυρώσεως πράξεων καὶ συμβολαίων πλημμελῶν ὡς ἐκ τινος ἐσωτερικῆς ἐλλείψεως οὐδεὶς νόμος τοῦ Βασιλεῖος κανονίζει· ὡς ἐκ τούτου δὲ τὰ ἄρθρα 1254, 1255 καὶ 1256, καίτοι παρεισαχθέντα ἐν τῷ περὶ ἀποδείξεων κεφαλαίῳ, οὐδόλως κατηργήθησαν, ἀλλὰ ἡσυχάζουσιν ἅπασαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1303 Ἰον. Κώδ., αἱ κοινότητες ἢ τὰ χωρία εἶναι ὑπεύθυνα περὶ πάσης ζημίας ὡπωσδήποτε προξενηθείσης εἰς τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ κοινότητι ἢ περιοχῇ κείμενα κτήματα. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, οἱ τρόποι καὶ οἱ τύποι καθ' οὓς ὁ ζημιωθεὶς ἐδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν του, ὁρίζονται ἐν Ἰον. Πολ. Δικ.

Ἡ Ἰόν. Πολ. Δικ. περιεῖχεν ἰδιαιτέρας καὶ ἐξαιρετικὰς διατάξεις περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης. Ἡ ἑλλ. Δικ. δὲν περιλαμβάνει τι περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης διαδικασίας εἰς τὴν ἀπέδωκεν ὁ νομοθέτης κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἄρθρ. 1303 Ἰον. Κώδ. Ὅθεν τὸ ἄρθρ. 1303 κατηργήθη, μὴ οὔσης πλέον ἐρικτῆς τῆς ἐκτελέσεώς του. Ἄλλως τε περὶ μέρους τῶν τῆς ἰδιοκτησίας ζημιῶν προναεῖ ὁ ἐλληνικὸς νόμος 1 Ἰουλ. 1838.

Κατὰ ἄρθρ. 1310 Ἰον. Κώδ., ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως παντὸς προικίου συμβολαίου νὰ λαμβάνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγγραφὴν εἰς βῆρος τοῦ συζύγου.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν καταργεῖται ὑπ' οὐδενὸς ἐλληνικοῦ νόμου, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις του παρουσιάζει σοβαρὰς δυσκολίας ἀπέναντι τοῦ νέου περὶ ὑποθηκῶν συστήματος.

Κατὰ τὸ σύστημα Ἰον. Κώδικος, ἡ γυνὴ εἶχε γενικὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς ὑποθήκην, ὁ δὲ συμβολαιογράφος ἐνέγραφε τὸ προικίον συμβόλαιον κατὰ τοὺς ἀπλοὺς τύπους τῆς ἐγγραφῆς γενικῶν ὑποθηκῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥδη ἰσχύον, ἐγγραφὴ δὲν δύναται νὰ ληρῇ εἰμὴ ἐπὶ εἰδικῶν κτημάτων κατεχομένων παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ὁ δὲ συμβολαιογράφος οὔτε ὑποχρεοῦται οὔτε δύναται πάντοτε νὰ γνωρίζῃ τὰ κτήματα τοῦ ἀνδρὸς ὅπως ἐγγράψῃ ἐπ' αὐτῶν εἰδικὴν ὑποθήκην.

Συναρμολογούντες τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον (§ 4 τοῦ ἄρθρ. 11 — § 4 τοῦ ἄρθρ. 64) μετὰ τοῦ ἄρθρ. 1310 'Ιον. Κώδ., δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σπουδαίας διατάξεως τοῦ νόμου τούτου.

Κατὰ τὸ 'Ελλ. νόμον περὶ ὑποθηκῶν, ἡ γυνὴ ἔχει νόμιμον τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς διὰ τὴν προικα αὐτῆς. 'Αλλ' ἡ ὑποθήκη αὕτη δὲν ἀποκτᾶται εἰμῇ δι' ἐγγραφῆς ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρὸς, ὁ ἀνὴρ δὲ ὑποχρεοῦται νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑποθήκην τῆς συζύγου. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ 1310 ἐπιβάλλει τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ὑποχρέωσιν, ὁρεῖται οὕτως, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προικώου συμβολαίου, νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τὴν σύστασιν εἰδικῆς ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ὑποθήκης τὴν ὅποιαν ὁ συμβολαιογράφος ἐγγράφει ἐξ ἐπαγγέλματος.

Τὰ ἄρθρα 1353 καὶ 1356 'Ιον. Κώδ. κατηργήθησαν ὑπὸ ἄρθρ. 676 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικ.

Τὸ ἄρθ. 1395 'Ιον. Κώδ. ἐπιβάλλει κατ' ἐξαιρέσιν τὸ καθήκον τῆς μεταγραφῆς τῶν συμβολαίων ἀγοραπωλησίας. Τὸ καθήκον τοῦτο ἦτο γενικὸν δι' ἅπαντα τὰ συμβόλαια μεταβιβάσεως κυριότητος κατὰ τοὺς ἰσχύσαντας νόμους ἐν 'Επτανήσῳ πρὸ τοῦ ἔτους 1841, κατέστη δὲ πάλιν τοιοῦτον διὰ τοῦ εἰσαχθέντος περὶ μεταγραφῆς 'Ελλ. νόμου. Τὸ ἄρθρ. 1395 ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ συναρμολογηθῇ μετὰ τοῦ περὶ μεταγραφῆς συστήματος.

Τὸ δικαίωμα προτιμήσεως τῶν γειτόνων κατηργήθη ἐν 'Ελλάδι δι' ἄρθ. 10 τοῦ ἀπὸ 29 'Οκτ. 1856 νόμου. 'Οθεν κατηργήθησαν καὶ τὰ ἄρθ. 1476—1481 'Ιον. Κώδ. Τὰ ἀποκτηθέντα δικαιώματα προτιμήσεως διατηροῦνται, ἐν κινήθῃ ἡ ἀγωγή ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς γενομένης διὰ Β. διατάγματος δημοσιεύσεως ἐν 'Επτανήσῳ τοῦ νόμου τῆς 29 'Οκτ. 1856.

Τὰ ἄρθ. 1905—1914 'Ιον. Κώδ. κατηργήθησαν, ἀντικατασταθέντα διὰ ἄρθ. 998—1024 Πολ. Δικ.

Τὰ ἄρθρα 1916—1928 'Ιον. Κώδ. κατηργήθησαν, κανονιζόμενου τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρὰ 'Ελλ. νόμου 1 Δεκ. 1836.

Διὰ νόμου 20 'Ιαν. 1866, καὶ Β. Διαταγμάτων 3 Φεβρ. καὶ 1 Μαρτίου 1866 εἰσῆχθη ἐν 'Επτανήσῳ τὸ ἐν 'Ελλάδι ἰσχύον σύστημα περὶ ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῆς. Οἱ περὶ ὑποθηκῶν νόμοι τῆς 11 Αὐγ. καὶ 21 Σεπτ. 1836 εἰσῆχθησαν ἀπὸ τῆς 1 'Απριλ. οἱ δὲ περὶ μεταγραφῆς 29 καὶ 31 'Οκτ. 1856 ἀπὸ τῆς 15 'Απρ. 1866. Οἱ νόμοι οὗτοι συμπληροῦνται ἐκ τῶν περὶ προνομίων ὁρισμῶν Πολ. Δικ. (940, 941, 942, 991, 992), ἀντικατέστησαν δὲ τὰς περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν διατάξεις 'Ιον. Κώδ. τὰς περιεχομένας ἐν ἄρθροις 1920—2052, τὰ ὅποια καταργοῦνται.

Τὸ σύστημα τοῦ Πολ. Κώδικος εἶναι αὐτὸ τὸ περὶ ὑποθηκῶν σύστημα τῆς Γαλλίας. Κατὰ τοῦτο ὅθεν συνέστησαν αἱ νόμιμοι γενι-

καὶ ὑποθήκαι, αἱ δικαστικαὶ διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, καὶ αἱ συμβατικαὶ αἱ ἀποκτηθεῖσαι ἐπὶ εἰδικῶν κτημάτων διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν συμβολαίων. Τὸ μέγα τῆς Βαλλικῆς νομοθεσίας ἐλάττωμα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγκειται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν νομίμων ὑποθηκῶν ἀνεξαρτήτως πάσης ἐγγραφῆς. Ὁ Πολ. Κώδιξ τῆς Ἑπτανήσου δὲν ὑπέβαλε μὲν τὴν ὑπόστασιν τῶν νομίμων ὑποθηκῶν ὑπὸ τὴν συνθήκην τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλὰ παρεόξαστο μέτρα κατὰλληλα πρὸς ἐγγραφὴν καὶ δημοσίευσιν αὐτῶν, ἐν τῇ πράξει δὲ ἀπεδείχθησαν καὶ τελεσφόρα, ὥς ἐγγραφεισῶν σταθερῶς ὄλων τῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1841 κεκτημένων νομίμων ὑποθηκῶν.

Αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι ἀπενέμοντο κατὰ τὸ ἄρθρ. 1957 τοῦ Πολ. Κώδ. εἰς τὰς ὑπὸ ἀνδρὸς γυναῖκας ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς αὐτῶν, εἰς τοὺς ἀνήλικας ἢ ἀπηγορευμένους ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου αὐτῶν, εἰς τὸ δημοσίον ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ὑπολόγων, εἰσπρακτόρων καὶ διαχειριστῶν δημοσίων χρημάτων.

Καὶ ὥς πρὸς μὲν τὰς τῶν γυναικῶν ὁ νομοθέτης ὥρισεν, ὅτι οὐδὲν συμβολαίον προικὸς ἰσχύει, ἂν μὴ συνομολογηθῇ ἐνώπιον συμβολαιογράφου. Ὁ δὲ συμβολαιογράφος ὑπεχρεοῦτο ἐπὶ ποῇ ἀποζημιώσεως καὶ ἀποβολῆς νὰ ἐγγράψῃ ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ ἐνώπιόν τοῦ συντασσάμενα προικῶν συμβόλαια εἰς βάρος τοῦ ἀνδρὸς.

Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἀνήλικας ὁ νόμος ἐπέβαλλε τὸ καθήκον πρὸς τὸν δικαστὴν τὸν διορίζοντα ἐπιτρόπον ἀνηλίκων, νὰ λαμβάνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγγραφὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐκλαχθέντος ἐπιτρόπου, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως. Διὰ δὲ τοὺς ἐκ διαθήκης ἐπιτρόπους οἱ συμβολαιογράφοι ὑπεχρεοῦντο νὰ εἰδοποιῶσι τοὺς πρωτοδικὰς περὶ τῆς γενομένης ἐκλογῆς εἴτε διὰ δημοσίας εἴτε δι' ἰδιωτικῆς διαθήκης, ὥς κατατιθεμένης καὶ ταύτης παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις, οἱ δὲ πρωτοδικαὶ ἐπὶ προσωπικῇ τῶν εὐθύνῃ ἐνέγραφον τὴν εἰς βῆρος τοῦ ἐπιτρόπου νόμιμον ὑποθήκην.

Περὶ δὲ τῶν ὑπολόγων καὶ διαχειριστῶν δημοσίων χρημάτων πλείστοι ἐξεδόθησαν νόμοι, δι' ὧν ὑπεχρεοῦντο νὰ προσφέρωσιν ἐγυῆσιν χρηματικὰς ἢ ὑποθήκας εἰδικῶν κτημάτων πρὶν ἢ ἀναλάβωσι τὴν διαχείρισιν. Αἱ ἀρχαὶ δὲ ἐνώπιον τῶν ὀφείων εἰδόντο αἱ ὑποθήκαι αὗται ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐγγράφωσιν αὐτάς.

Διὰ τῶν παραδεχθέντων τούτων νομοθετικῶν μέτρων ἄπασι αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι αἱ ἀποκτηθεῖσαι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Π. Κώδικος ἐνεγράφησαν εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἔπαται, ὅτι τὰ δικαιώματα ὑποθήκης ὅσα ἀπεκτήθησαν ἐν Ἑπτανήσῳ μέχρι τῆς 1 Ἀπριλ. 1868 καὶ ἦν εἰσῆχθη τὸ νέον σύστημα ἦσαν τὰ ἐξῆς :

1ον Ὑποθήκαι γενικαὶ σιωπηραί, ὧν ἡ ἐγγραφὴ ἐγένετο κατὰ τὸν νόμον τῆς 18 Ἰουλίου 1852.

2ον Ὑποθήκαι γενικαὶ σιωπηραί, ὧν ἡ ἐγγραφὴ ἐγένετο κατὰ τὸν νόμον τῆς 18 Ἰουλίου 1852.

3ον Ὑποθήκαι νόμιμοι γενικαὶ ἀποκτηθεῖσαι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Πολ. Κώδικος, καὶ ἐγγραφεῖσαι ἐξ ἐπαγγέλματος.

4ον Ὑποθήκαι γενικαὶ ἀποκτηθεῖσαι διὰ τῆς ἐγγραφῆς τελεσιδικίων ἀποφάσεων.

5ον Συμβατικαὶ ὑποθήκαι ὅσαι ἀπεκτήθησαν εἴτε πρὶν εἴτε μετὰ τὸ ἔτος 1841 τῇ βάσει συμβολαίων ὑποθήκης ἐγγραφέντων ἐν ταῖς περὶ ὑποθηκῶν βιβλίοις.

Ἄπαντα ὅθεν τὰ ὑφιστάμενα ὑποθηκικά δικαιώματα ἦσαν ἐγγεγραμμένα, μόνῃ δὲ καὶ ἀπαντα ἐξαιρέσεις ἀγράφου ὑποθήκης εὐνᾶται νὰ παρουσιασθῇ ἡ παρὰ τοῦ νόμου 18 Ἰουλ. 1852 προβλεπομένη, ὑπὲρ προσώπων ἀνικάνων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαιρέσις αὕτη ἰσχύει μέχρις οὗ ὑφίσταται ὁ λόγος τῆς ἀνικανότητος.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει πραγμάτων ἐδημοσιεύθη ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος τῆς Ἑλλάδος ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις.

Δύο εἶναι αἱ θεμελιώδεις, αἱ ἀπόλυτοι ἀρχαὶ τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τῆς Ἑλλάδος, ἡ εἰδικότης, καὶ ἡ δημοσιότης. Ὑποθήκη δὲν συνιστᾶται εἰμὴ ἐπὶ ὑπαρχόντων καὶ ὀρισμένων κτημάτων. Τὸ δικαίωμα ὑποθήκης δὲν ἀποκτᾶται οὐδὲ διατηρεῖται ἀνευ ἐγγραφῆς. Οὐδεμία ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτας ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ νομικῶν δικαστικῶν, ἢ συμβατικῶν ὑποθηκῶν.

Ἡ πίστωσις δὲν χορηγεῖ δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης. Παρεκτὸς τῆς πιστώσεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν. Τὸν τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν χορηγοῦσι·

1ον Τὰ συμβολαία, δι' ὧν συνιστᾶται ὑποθήκη ἐπὶ ἀκινήτων πρὸς ἐξασφάλισιν πιστώσεώς τινος.

2ον Αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, δι' ὧν καταδικάζεται τις εἰς τὴν εἰς τὴν πληρωμὴν χρέους. Αἱ μὴ ὀριστικαὶ ὡς καὶ αἱ ἀγωγαὶ αὐταὶ πρὸς πληρωμὴν χρέους προκύπτοντος ἐξ ἐγγράφου, χορηγοῦσι δικαίωμα προσημειώσεως.

3ον Ὁ νόμος χορηγεῖ τίτλον ἐγγραφῆς εἰς τινες προνομιούχους πιστώσεις, ἀνεξαρτήτως πάσης περὶ ὑποθήκης συμβάσεως ἢ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 11 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου). Ἀλλὰ καὶ αἱ νόμιμοι αὗται ὑποθήκαι δὲν ἀποκτῶνται εἰμὴ διὰ τῆς ἐγγραφῆς, ὁ νόμος περιορίζεται νὰ ἀπονεύμῃ ἐπὶ τῶν πιστώσεων τούτων ἀπλοῦν τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν.

Τὸ ριζικὸν ἐλάττωμα τοῦ συστήματος τούτου ἔγκειται εἰς τὴν ἀτέλειαν τῶν μέσων δι' ὧν ἐξασφαλίζονται τὰ δικαιώματα τῶν ἀνικάνων.

Ὁ νομοθέτης ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην νὰ προστατεύῃ τὰ συμφέροντα τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν. Ὁ νόμος φροντίζει δι' ἄλλων μέσων ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῶσι τὰ δικαιώματα τῶν ἀνηλίκων ἢ ἄλλων τοιούτων προσώπων χρηζόντων τῆς ὑπερασπίσεως τῶν νόμων, ἐκθεσις 23 Ἰουνίου 1836 τοῦ Γραμ. τῆς

Δικαιος.) Πρὸς τοῦτο ἐχορήγησε τίτλον ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπέβαλεν εἰς τὰς γενικὰς καὶ ἀπολύτους ἀρχὰς τοῦ συστήματος, τῆς εἰδικότητος τούτεστι καὶ δημοσιότητος. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ σημείου τούτου παραδεχόμεθα καὶ τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν συνέπειαν τοῦ νόμου. Ἀλλ' αἷμα ὁ νομοθέτης ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προστατεύωνται ἐξαιρετικῶς τὰ δικαίωματα τῶν ἀνικάνων, ὥφειλε, διὰ νὰ ᾔηται συνεπὴς καὶ ἵνα καταστήσῃ τελεσφόρους τὰς προθέσεις του, νὰ παραδεχθῇ καὶ τὰ κατ'ἀλλήλα πρὸς τοῦτο μέσα, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν θεμελιωδῶν βάσεων τοῦ συστήματος, ὥφειλε νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγγραφῆς τεισούτων δικαιωμάτων ἵνα μὴ ἡ χορηγουμένη προστασία ἐκλείψῃ καὶ ματαιωθῇ.

Ὁ νόμος ἀληθῶς ἐχορήγησε δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν τῶν νομίμων ὑποθηκῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς τοὺς φίλους, εἰς τὰς δημοσίας ἀρχάς. Ἀλλὰ τοῦ δικαίωματος τούτου, ὡς ἦτο ἐπόμενον, σπανίως ἐγένετο χρῆσις. Τὸ δὲ καθήκον πρὸς ἐγγραφὴν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς τοὺς συνεπιτρόπους, εἰς τὰ συγγενικά συμβούλια. Ἀλλ' οὕτε πάντοτε συνεπιτρόποι, ἢ συγγενικά συμβούλια συνιστῶνται, οὔτε οἱ ἄνδρες δαίκνυνται τοσοῦτον πρόθυμοι ὥστε οἰκειοθελῶς νὰ ἐπιβαρύνωσι τὴν περιουσίαν των. Τί δὲ προέκυψεν ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν μέσων τούτων; Αἱ νόμιμοι τῶν ἀνηλίκων καὶ γυναικῶν ὑποθήκαι σπανίως ἐνεγράφησαν, τὰ δὲ συμφέροντά των ἐξετέθησαν εἰς βεβαίους κινδύνους ἀντὶ τῆς ὑποσχεμένης παρὰ τοῦ νόμου προστασίας. Ἡ διατάξις ἣτις ἀναθέτει τὰ συμφέροντα τῆς προικὸς καὶ τῆς ὀφανεῖς περιουσίας εἰς τοὺς προσεγγεῖς συγγενεῖς, εἰς τοὺς ἐπιτρόπους, ἢ καὶ εἰς τὴν δημοσίαν ἀρχήν, τῆς ὑποίας ἡ φροντίς αὕτη εἶναι πάρεργον, πρακτικῶς εἶναι φαντασμαγορία. Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου μας ἡ πείρα μᾶς διδάσκει ὅτι σπανίως καὶ μόλις ἀπαντᾷ τις ἐντὸς τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφὰς ὑπὲρ προικὸς ἢ ὀφανεῖς περιουσίας. (Καλλ. περὶ ὑποθηκῶν § 384).

Τὸ πλημμελὲς τοῦ νόμου τούτου δὲν πρόκειται νὰ ἐκθέσῃ εἰς κινδύνους τὰ συμφέροντα τῶν γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων μόνον ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ νὰ καταστρέψῃ καὶ καταργήσῃ ὅλα τὰ ἤδη κεκτημένα δικαίωματα παρὰ τῶν ἀνικάνων δυναμει τῶν ἰσχυσάντων νόμων ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς 1 Ἀπριλ. 1866. Ἡ ἀνάλυσις τῶν μεταβατικῶν νόμων θέλει καταστήσῃ ἐναργές ὅλον τὸ βάρος τῆς ἀληθείας ταύτης.

Τὴν 8 Ἰαν. 1866 ἐξεδόθη νόμος μεταβατικὸς πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ κεκτημένων δικαιωμάτων ὑποθήκης κατὰ τὸν νέον σύστημα ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ εἰσχυθῇ. Ἡ ἀνανέωσις τοιοῦτων ἐγγραφῶν κατὰ τὸ Ἑλλ. σύστημα ἐπεκτείνεται ἐπὶ πατῶν τῶν τε ἀγράφων καὶ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν. Πρὸς ἐγγραφὴν

τῶν ἀγράφων ὑποθηκῶν συσταίνονται καὶ εἰδικὰ βιβλία ἐν οἷς πρέπει νὰ γίνωσιν αἱ ἐγγραφαὶ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ Ἑλλ. νόμου.

Ὁ νόμος δὲν ὁρίζει σφῶς ἐὰν ἡ ἀνανέωσις πάσης γενικῆς υποθήκης πρέπει νὰ ἐγγραφῇ εἰς εἰδικὰ βιβλία ἢ ἡ ἀνανέωσις τῶν ἀγράφων ὑποθηκῶν. Ἐὰν σκοπὸν προέβητο νὰ διατάξῃ τὴν εἰδικὰ βιβλία ἐγγραφὴν τῶν ἀφανῶν ὑποθηκῶν, ἀποδεικνύει ἄνοιαν τῆς ἐν Ἑκτανήσῳ θέσεως τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ, ὡς ἤδη κατεδείξαμεν, ἡ ὑπαρξὶς ἀγράφου υποθήκης εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ σπανιωτάτη. Ἐὰν πάλιν ὁ νομοθέτης διενεοῖτο νὰ υποβάλῃ καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς εἰδικὰ βιβλία, ὡς ἦτο ἔρθὸν καὶ λογικόν, ἀγνοεῖται τίνας ἐνεκεν ἐχώρισε τὴν νομοθετικὴν διάταξιν εἰς δύο διακεκριμένα ἐδάφια, καὶ ἐν μὲν τῷ ἀπορῶντι τὰς ἀγράφους υποθήκας ὥρισεν ὅτι ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς γενήσεται εἰς εἰδικὰ βιβλία, ἐν δὲ τῷ ἀπορῶντι τὰς γενικὰς περιωρίσθη νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ἡ ἐγγραφὴ τῶν θέλει γίνεσθαι κατὰ τοὺς τύπους τοῦ Ἑλλ. νόμου.

Προκειμένου λόγου νὰ εἰσαχθῇ τὸ νέον περὶ ὑποθηκῶν σύστημα, ὁ νομοθέτης προέβη καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων, ὑποτάξας αὐτὰ οὐ μόνον εἰς τὰς διατυπώσεις, ἀλλὰ κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νέου νόμου. Οὕτω, τὸ ἐπὶ τῶν μελλόντων κτημάτων τοῦ ἔχοντος γενικὴν ὑπόθηκην δικαίωμα ἐξηφανίσθη διὰ τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ μεταβατικοῦ νόμου.

Φρονῶ ὅτι οὐδεμία προσδοκιωμένη ὠφέλεια ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς θεσμοῦ τινος ἐν τῇ κοινωνίᾳ δύναται νὰ ἰσοσταθμίσῃ τὴν προκύπτουσαν κοινωνικὴν ζημίαν ἐκ τῆς χορηγουμένης οἰσθνενογείας οἰουδὴποτε νόμου. Τὰ μέγα τῶν νόμων εὐεργέτημα δὲν συνίσταται τόσον εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ὑπαρχόντων δικαιωμάτων, ὅσῳ εἰς τὴν χορηγουμένην ἐν τῷ μέλλοντι ἀσφάλειαν, καὶ εἰς τὴν ἐμπνεομένην ἐμπιστοσύνην περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν νομίμων προσδοκιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ὅσα εἶναι συμφορῇ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιωμάτων τινος. Τί ἐστὶν λοιπὸν ἐὰν ὁ νομοθέτης αὐτὸς ἐπὶ τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ λόγῳ ἐρειδόμενος καταστρέφῃ τὰς ἐλπίδας καὶ προσδοκίας ὅσας ὁ νόμος παρείχε, καὶ παραβιάζῃ τὰς δεθείσας παρ' αὐτοῦ ὑποσχέσεις; Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε ἰδιοκτησία, οὔτε βιομηχανία, οὔτε ἱερóτης δικαιώματος.

Στερήσας ὁ νομοθέτης τοὺς ἔχοντας γενικὴν ὑπόθηκην τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἐπὶ τῶν μελλόντων κτημάτων, περιώρισε τὸ δικαίωμά των εἰς ἄπλοῦν τίτλον ἐγγραφῆς. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ σημείου τούτου ἐδύνατο εὐλόγοφανῆς πράσσειν, ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀμέσῃ ἐνεργοποιήσεως τοῦ νέου συστήματος, ἂν οὐχὶ νὰ δικαιοῦσθαι, νὰ ἐλαττώσῃ τοῦλάχιστον τὴν εὐθύνην τοῦ νομοθέτου, ἀλλ' οὗτος προέβη καὶ περαιτέρω καταστρέψας καὶ ἐξαφανίσας διὰ μιᾶς ἀπερισκέπτου διατάξεως πάντα τὰ παρὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κεκτημένα δικαιώματα οὐ μόνον ἐπὶ τῶν μελλόντων, ἀλλὰ

καὶ ἐπὶ τῶν παρόντων κτημάτων τῶν ἐπιτρόπων ἢ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν.

Ὁ νόμος ἔταξε τὴν προθεσμίαν ἐνὸς ἔτους πρὸς ἐγγραφὴν τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν κατὰ τοὺς περὶ εἰδικότητος δρισμοὺς τοῦ Ἑλλ. νόμου. Ὁ γινώσκων τὰς περὶ ἀκυρότητος τῶν ἐγγραφῶν διατάξεις τοῦ Ἑλλ. νόμου ἐν περιπτώσει μὴ ἀκριβοῦς περιγραφῆς τοῦ εἶδους καὶ τῶν ὀρίων τῶν κτημάτων, θέλει κατανοῇσι εὐχερῶς τίνας θὰ ᾧσιν οἱ κίνδυνοι οὓς θέλousι διατρέξει οἱ πιστωταί, ὑποχρεούμενοι νὰ ἀναζητήσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι μετὰ πάσης λεπτομερείας τὰ ἐν τοῖς διαφοραῖς δῆμοις διεσπαρμένα κτήματα τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν. Ἐὰν δὲ τύγῃσι καὶ πιστωταὶ κάτοχοι πολλῶν δανείων, ἢ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους λεπτομερῆς ἐξακριβώσις καὶ ἐγγραφὴ θὰ ἀποβῇ αὐτοῖς ἀνέριχτος.

Ἀλλ' ἡ ταχθεῖσα προθεσμία τρέχει καθ' ὑπάνδρων γυναικῶν, κατὰ ἀνηλίκων καὶ κατὰ ἀπηγορευμένων. Καὶ τίς θέλει φροντίσει περὶ τῆς ἐγγραφῆς καὶ εἰδικεύσεως τῶν ὑπὲρ τῶν ἀνικάνων τούτων ὑφισταμένων γενικῶν ὑποθηκῶν;

Κατεδείξαμεν ἤδη τὰς πηλημελείας τοῦ συστήματος ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἀλλ' ὅπως ὁ νομοθέτης ἦτο ἐντὸς τοῦ δικαιοματός του νὰ τὸ ἐνεργοποιήσῃ καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ τὸ μέλλον. Οἱ γονεῖς γινώσκοντες τὴν ἀτέλειαν τοῦ νόμου δύναται κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ γάμου τῶν θυγατέρων τῶν ἢ τῆς ἐκλογῆς ἐπιτρόπων νὰ λάβωσι κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τῶν τέκνων τῶν, ἅτινα περιφρονοῦνται παρὰ τοῦ Ἑλλ. τῶν ὑποθηκῶν συστήματος, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἤδη συναφθέντας γάμους ἢ τὰς ἀρξαμένας ἐπιτροπείας, τίς θέλει φροντίσει νὰ διατηρήσῃ τὰ ὑφιστάμενα δικαιώματα τῶν ἀνικάνων; Ὁ ἀνὴρ ἀράγε; ἀλλ' οὗτος ἐγεί συμφέρον νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν περιουσίαν του ἐκ τοῦ βάρους τῆς γενικῆς ὑποθήκης τῆς ὑπὲρ τῆς συζύγου αὐτοῦ ὑφισταμένης, οἱ πιστωταὶ αὐτοῦ μάλιστα θὰ τῷ ἐπιβάλλωσι ποιαύτην ἀπελευθέρωσιν εἴτε δι' ὑποχρέσεων εἴτε δι' ἀπειλῶν. Ἡ ὑπάνδρος γυνή; ἀλλ' αὕτη θέλει ὑποκύψει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνδρός ἢ ἐπιμένοισα θὰ διαταράξῃ τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην, ὃ δὲ νόμος πεποιθώς ἐπὶ τούτῳ ἀπηγόρευσε πᾶσαν μεταξὺ ἀνδρός καὶ γυναικὸς σύμβασιν ἵνα μὴ γίνηται αὕτη θῆμα τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πρώτου, (ἀρθρ. 192 τοῦ Πολ. Κώδικος). Δέλουσιν, ἄρα γε ἐγγράψει τὰς ὑποθήκας εἰς βάρος τῶν οἱ ἐπίτροποι αὐτοὶ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῶν διατελούντων ἀνηλίκων; Ἀλλὰ καὶ οὗτοι συμφέρον ἔχουσι νὰ ἀπελευθερωθῶσι τὰ κτήματά των ἐκ τῆς ἐπιβαρυνούσης γενικῆς ὑποθήκης. Θέλουσιν ἴσως ἐγγράψει τὰς ὑποθήκας τὰ συγγενικά συμβούλια; Ἀλλ' εἶδομεν τίνα ἔλαβον φροντίδα ἐν Ἑλλάδι τὰ συγγενικά συμβούλια πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν, ἐτέρωθεν δὲ οἱ ἐπίτροποι εὐδεμίαν φροντίδα θέλουσι λάβει ἵνα ἐντὸς τοῦ ἔτους συγχροτηθῶσιν αὐτά. Τίς λοιπὸν οἶδεταί προστασία πρὸς τὰς ὑπάνδρους γυναῖκας

καὶ τοὺς ἀνήλικας; Οὐδεμία. Τὸ Ἑλλ. σύστημα οὔτε προστατεύει οὔτε προνοεῖ περὶ τοιούτων ἱερῶν συμφερόντων, ὁ δὲ μεταβατικὸς νόμος καταστρέφει, ἐξαφανίζει, καταπατεῖ ἀνηλεῶς ὥς καὶ αὐτὰ τὰ κεκτημένα παρὰ τῶν ἀνικάνων δικαιώματα ἐν Ἑπτανήσῳ.

Νόμος ὑπῆρχεν ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις χορηγῶν δικαιώματα γενικῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων. Πρὸς τὰ συμφέρον τῶν τριῶν ὁ νόμος αὗτος ἐπρονόει καὶ περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν καθ'απαμένων δικαιωμάτων. Συγγενεῖς, πατέρες, μητέρες, γυναῖκες, ἐπανεπαύθησαν ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐβασίσθη ὁ οἰκονομικὸς ὀργανισμὸς τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ οἰκογενειῶν. Νόμος δὲ προτείνεται ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τρεῖς ἀναγινώσκειται, καὶ συζητεῖται, καὶ γίνεται δεκτός, καὶ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐπικυροῦται, δι' οὗ κεκτημένα δικαιώματα ἐξαφανίζονται, ἀτυχῇ ὅσα παραδίδονται λαῖα τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ πιστωτῶν, ἡ τάξις τῶν οἰκογενειῶν ἀνατρέπεται, καὶ αὐδὲ μία φωνὴ διαμαρτύρεται κατὰ τοιαύτης λεηλασίας εἰσαγομένης διὰ νομοθετικῆς διατάξεως!

Καὶ ὅμως εἰς τὴν καταστροφὴν προστεθῇ καὶ ἡ χλεύη. Παραμελοῦντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνικάνων νὰ προβῶσιν εἰς τὴν εἰδικευσιν καὶ ἀνανέωσιν τῶν ἐγγρασῶν ὑποβάλλονται εἰς ἀποζημιώσεις! «Ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.» Ἐὰν ὅθεν ὥς ἐκ τῆς μὴ ἀνανέωσεως τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν ἀπολέσῳσιν αἱ γυναῖκες, τὰ ἀνήλικα, οἱ ἀπαγορευθέντες, τὰ δικαιώματα τῶν, οἱ δὲ λοιποὶ πιστῶται καταλάβῳσι πάντα τὰ κτήματα τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν καὶ ἐπιτρόπων, οἱ ἀνήλικες, οἱ ἀπαγορευμένοι, αἱ γυναῖκες παραπέμπονται εἰς τοὺς ἀνδρας καὶ ἐπιτρόπους ὅπως λάβῳσι παρ' αὐτῶν ἀποζημιώσιν. «Ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν!»

Οἱ περὶ ὑποθηκῶν μεταβατικοὶ νόμοι εἶναι εὐτυχῶς ἐπιδεκτικοὶ διορθώσεως ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, καθόσον ἀφορᾷ τὰ κεκτημένα ἐν Ἑπτανήσῳ δικαιώματα. Ἐκαστος δὲ θέλει δικαιοῦσαι ἑμᾶς διὰ τὴν ἐπίκρισιν ἧς ἐπελήσθημεν καὶ ἐφ' ἣν προβαίνομεν.

Ὁ μεταβατικὸς νόμος ἐξουσιοδοτεῖ τοὺς ἀποκτήσαντας γενικὴν ὑποθήκην ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παλαιῶν νόμων νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ἐφ' ὧν τῶν βεβαρτημένων κτημάτων, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ πράξῳσι τοῦτο κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς διατυπώσεις τοῦ Ἑλλ. νόμου.

Πλὴν οἱ ἔχοντες γενικὰς ὑποθήκας ἔχουσι δικαιώματα κεκτημένα οὐ μόνον ἐπὶ τῶν κατεχομένων παρὰ τοῦ ὀφειλέτου κτημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀπαλλοτριωθέντων μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς γενικῆς ὑποθήκης καὶ παρὰ τῶν τρίτων κατεχομένων. Τώρα τίνι τρόπῳ θέλουσι προβῇ οἱ πιστῶται εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν ἐπὶ κτημάτων ὧν ἡ κυριότης δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν ὀφειλέτην;

Ὁ Ἑλλ. νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ κτή-

ματος τρίτου ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του. Ὑποθήκη δύναται νὰ ἀποκτηθῇ καὶ ἄνευ τῆς βουλήσεως τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος ὡς αἰετὶς ὁ νόμος ἢ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις ἀπονέμει τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ὑποθήκη ἐγγράφεται ἐπὶ τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ὀφειλέτου ἢ ἐν γένει τῶν προσώπων τὰ ὅποια ὁ νόμος ἢ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις ἀφορᾷ. Ἀλλ' ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τρίτου κυρίου οὗτινος κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον ἡ συγκατάθεσις εἶναι ὅρος ἀπαραίτητος πρὸς ἐγγράφην. Τὸ ὄρθον τῆς διατάξεως ταύτης κατανοοῦμεν διὰ τὴν ἀπόκτησιν πάσης μελλούσης ὑποθήκης, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τίνι τρόπῳ θέλει ἐφαρμοσθῇ καὶ διὰ τὰ ἤδη κεκτημένα δικαιώματα ἐπὶ κτημάτων περιελθόντων εἰς χεῖρας τρίτων μετὰ τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης. Ὁ νομοθέτης ὅθεν ὤφειλε διὰ ρητῆς διατάξεως νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐγγράφην ὑποθηκῶν ἐπὶ κτημάτων κατεχομένων παρὰ τρίτων καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς των, ὡς αἰετὶς ὑπῆρχε κεκτημένων ὑποθήκη δικαιώμα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου, ὁ δὲ τρίτος ἐκέκτητο τὴν ιδιοκτησίαν ἐπιβεβαρημένην οὖσαν, διὰ δικαιώματος ὑποθήκης συσταθέντος ὅπῃ τὴν ἰσχύοντων παλαιῶν συστημάτων εἴτε διὰ τοῦ νόμου, εἴτε διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε διὰ συμβάσεως.

Ὁ νόμος τῆς 20 Ἰαν. 1865 περιέχει τὰς ἐξῆς διατάξεις. « Α διαδικασίαι περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως αἱ ἀρξάμεναι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικονομίας διεκπεραιοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. » (ἀρθ. 8) « Ἐπὶ ἀπαιτήσεω προερχομένων ἐκ δανείων συναφθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικονομίας τηροῦσι τὸ κύρος αἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ὑφιστάμεναι περὶ ἐκτιμήσεων καὶ κατακυρώσεων διατάξεις, » (ἀρθ. 4) « Ἐπὶ δανείων ὅθεν συναφθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς νέας νομοθεσίας, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς μόνον ἐπὶ τῶν ἤδη ἀσφαμένων διαδικασιῶν. Πλὴν εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἑλλ. Δικονομίας τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἐγκεντροθῶσιν αἱ περὶ ἐκτιμήσεως καὶ κατακυρώσεων διατάξεις τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχυόντων νόμων τούτων. Ἀλλ' ἡ προσέγγισις αὕτη καὶ ἡ συναρμολόγησις τῶν νόμων τούτων ἀποβαίνει ἀνέφικτος καὶ ἀπραγματοποίητος εἰς τὴν πρᾶξιν.

Κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους αἱ κατακυρώσεις ἐπὶ ἀναγκαστικῶν ἐκποιήσεων ἐγίναντο ὡς ἐφεξῆς.

Ἐπὶ μὲν δανείων συνομολογηθέντων πρὸ τῆς 1 Μαΐου 1841, ὁ πιστωτὴς ὤφειλεν, ἐὰν μὴ ἐπαρουσιάζοντο ἀνώτεροι ὑπερθεματισταί, νὰ λάβῃ τὸ πλειστηριαζόμενον κτῆμα πρὸς ἀπόσβεισιν τοῦ δανείου του, κατ' ἴσιν μὲν ἀξίαν πρὸς τοὺς τόκους, κατὰ τὰ τρία δὲ τέταρτα τῆς ἀξίας ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον (ἀρθ. 367 Πολ. Δικ. τοῦ 1825).

Ἐπὶ δὲ δανείων συναφθέντων μετὰ τὴν 1 Μαΐου 1841 μέχρι τῆς 20 Μαΐου 1849, οἱ πιστῶται ἐδικαιοῦντο ἀπωλύτως νὰ πλειστηριασῶσι τὰ κτῆματα τῶν ὀφειλετῶν των καὶ νὰ λαμβάνωσι τὸ χρημ-

τικόν τῆς πωλήσεως ἐξαγόμενον. (Πολ. Δικ. τοῦ ἔτους 1841, περί ἀναγκ., ἐκποιήσεως).

Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν 20 Μαΐου 1849 συναφθέντων δανείων μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου 1842, ὁ πιστωτὴς ὤφειλε νὰ λαμβάνῃ τὸ πλειστηριαζόμενον κτήμα διὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὁρισθείσης ἀξίας του, ἐὰν οἱ ὑπερθεματισταὶ δὲν προσέφερον ἑνώτερον ποσὸν τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας. (Νόμος 20 Μαΐου 1849).

Διὰ τὰ δάνεια τέλος τὰ γεγόμενα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου 1852 μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλλ. Δικονομίας, ἴσχυον οἱ ὁρισμοὶ τῶν νόμων τῶν πρὸ τῆς 1 Μαΐου 1841, τοῦ οὕτω καλουμένου τετάρτου ὀλιγωτέρου, καθ' οὓς οἱ πιστωταὶ ὤφειλον νὰ γείνωσιν ἀγοραστὰι τῶν κτημάτων, ἐὰν μὴ αἱ προσφοραὶ ὑπερέβαινον τὰ τρία τέταρτα τῆς ἀξίας (Νόμος 25 Ἰουλίου 1852).

Εἰς τὰς διατάξεις ταύτας δὲν συμπεριλαμβάνοντο τὰ ἐμπορικὰ δάνεια ὧν οἱ πιστωταὶ εἶχον ἐν πάσῃ ἐποχῇ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπολύτου πλειστηριασμοῦ.

Ἐρωτῶμεν ἤδη, τίνι τρόπῳ δύνανται οἱ ὁρισμοὶ οὗτοι περὶ κατακυρώσεως νὰ ἐκτελεσθῶσι τηρουμένης τῆς ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ διαγραφομένης διαδικασίας; Αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀπολύτου τῶν κτημάτων πλειστηριασμοῦ. Πᾶς πιστωτὴς δικαιούται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν πώλησιν τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου. Οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ γνωστοποιῶνται περὶ τῆς ἀρξαιμένης διαδικασίας, ὁ πλειστηριασμός λαμβάνει χώραν ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ ἐπιστεῦδοντος, μετὰ δὲ τὴν γινομένην πώλησιν τῶν κτημάτων συντάσσεται ὁ πίναξ τῆς κατατάξεως τῶν πιστωτῶν καὶ διανέμεται μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἐκπλειστηρίασμα. Ἀλλὰ διὰ νὰ λάβωσιν ἐφαρμογὴν οἱ περὶ κατακυρώσεως νόμοι οἱ ἰσχύσαντες ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀνάγκη νὰ γείνη ἡ κατάταξις πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, οἱ δὲ πιστωταὶ νὰ λάβωσι τὴν πληρωμὴν τῶν πιστώσεών των ἢ διὰ χρημάτων ἢ διὰ κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου σχετικῶς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐνδὲς ἐκάστου τῶν δανείων. Ὡς ἔχουσιν ἤδη τὰ πράγματα δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μετὰ πάσης θετικότητος, ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν ὑπάρχει νόμος περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διὰ τὰ συναφθέντα δάνεια μέχρι Μαρτίου 1866. Ἡ διαταξὶς τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ νόμου τῆς 20 Ἰανουαρ. 1866 εἶναι δικαία καὶ ὀρθή, ἀλλὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἔπρεπε ἢ νὰ διατηρηθῇ ὁ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως νόμος τῆς Ἑπτανήσου διὰ τὰ συναφθέντα δάνεια πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢ ἔτερος μεταδαιτικός νὰ συναρμολογήσῃ τὰς διατάξεις αὐτῆς με τοὺς περὶ κατακυρώσεως ὁρισμοὺς τοὺς διατηρηθέντας ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ μεταδαιτικοῦ νόμου. Οὕτως δὲ διὰ τῶν κανόνων τῆς ἐρμηνευτικῆς, οὔτε διὰ τῆς νομολογίας δύνανται νὰ συναρμολογηθῶσιν οἱ νόμοι οὗτοι ἐκ διαφορῶν ἀπορρέοντες ἀρχῶν, καὶ εἰς ἀντίθετα τείνοντες ἀποτελέσματα.

Ἡ εὐθύνη τοιοῦτου κυκλώτος εἰς ὃν ἐρρίφθησαν τὰ συμφέροντα τῶν Ἰονίων ἐπιβαρύνει κυρίως τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλέως, τὴν ἐκώσασαν τὸ διάταγμα τῆς 11 Φεβρουαρίου 1866. Ἡ Βουλὴ ἐχειρήγησε προθεσμίαν πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Ἑλλ. νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Μ. ὤφειλε νὰ ὠφεληθῇ τῆς προθεσμίας ταύτης, νὰ μελετήσῃ τὰ ἐγείρομενα ζητήματα, νὰ ἐξακρεδύσῃ τὰς ἀνωμαλίας, αἵτινες ἀναγκάως ἔπρεπε νὰ ἐκπηγάσωσιν ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς ἐπικυρωθέντων νόμων, νὰ ἐξομαλύνῃ αὐτάς εἴτε διὰ διαταγμάτων εἴτε συγκροτοῦσα τὴν Βουλὴν, καὶ διὰ νόμων. Ἀπέναντι τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῇ καθηκόντων, τί ἔπραξε; Ὡσαυτί ὁ ἐχθρὸς ἦτο ἐπὶ θύραις ἔσπευσε νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα δι' οὗ ὠρίζετο ἡ 24 Μαρτίου πρὸς ἐφαρμογὴν καὶ ἐπέκτασιν τῆς Ἑλλ. νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ. Καὶ τί; νομίζετε ἀπὸ γὰρ ὅτι ἡ Κυβέρνησις πιστεύουσα ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα πρὸς ἀντικατάστασιν δλοκλήρου νομοθεσίας καὶ νέου διοικητικοῦ καὶ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ προέβη μετὰ τοσαύτης ταχύτητος εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ κυβερνητικοῦ διατάγματος; Ὅχι, ὄχι. Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχεν εἰδέει τυπώσει τοὺς Ἑλλ. νόμους τοὺς ὁποίους ἐμύλλετο νὰ δημοσιεύσῃ ἐν Ἑπτανήσῳ, ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχεν οὐδὲ ἐν ἀντίκτυπον τοῦ πολ. Κώδικος τῆς Ἑπτανήσου ὅπως παραδῶσθαι αὐτὸ εἰς τοὺς δικαστὰς τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν οἵτινες ἐτέλλοντο εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ὅπως αὐτὸν ἐφαρμόσωσιν, ἀντὶ δὲ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν νέον ὀργανισμόν κατὰ Ἰουλίον ὅτε ὡς ἐκ τῶν ἐπερχομένων σχολῶν ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νέων νόμων ἤρχετο κατὰ Σεπτέμβριον, ἀντὶ νὰ μελετήσῃ καὶ προλάβῃ τὰς ἀνωμαλίας καὶ χορηγήσῃ χρόνον τινα ὅπως οἱ δικασταί, οἱ δικηγόροι, οἱ πολῖται προμηθευθῶσι τοὺς προσαπαιτουμένους νόμους καὶ μελετήσωσιν αὐτούς, ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Βασιλέως τὸ ἐλάμβλωμα τῆς 11 Φεβρουαρίου, ἐξ οὗ προέκυψαν τὰ σπουδαῖα, τὰ βαθύτατα, δυστυχῶς δὲ καὶ τὰ δίκαια τῶν Ἰονίων πρᾶποινα. Ἡ πρόσδος πάσης δίκης ἔπαυσεν· αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστικῶν ὁρχῶν κατήντησαν κωμικαί· αἱ ἀνταλλαγαὶ ἐγαλαφώθησαν. Τάξις δλοκλήρου πολιτῶν ἐρρίφθησαν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡμέραν ἐν μέσῳ τῶν ἀγυῶν. (α) Τοιαύτην ἀπερισκεψίαν, τοιαύτην ἀπόνοιαν

(α) Δὲν ἐννοῶ νὰ ἀναφέρω μόνον τοὺς ὑπαλλήλους ὅσοι ἐπαύθησαν ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως τῶν θέσεών των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδικηθεῖσαν τάξιν τῶν ὑποδικηγόρων. Οἱ ὑποδικηγόροι ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις ἐπέειχον τόπον τῶν ἀνοικῆς τῆς Γαλλίας. Ὅπως ἐγγραφῇ τις εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑποδικηγόρων ἔπρεπε νὰ χορηγήσῃ τὴν ἀπόδειξιν διαφορῶν προσόντων, τὴν ἐν τῷ γραφείῳ δικανικοῦ τινος φετῆσιν ἐπὶ τινα χρόνον, νὰ ὑποβληθῇ δὲ καὶ εἰς ἐξετάσεις ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ δικαίου. Οἱ ὑποδικηγόροι διετήχον τὰς δίκας ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικεῶν κύριτάτην, ἐχόντων δικαιοδοσίαν, διετήχον ὡσαύτως

τῶν τῶν κατακτηθέντων ἐχθρῶν. Ἡ δὲ Ἑλλ. Κυβέρνησις τῆς 11 Φεβρουαρίου 1866 τοιαύτην ἀντεπεξήρχετο διαγωγὴν ἀπέναντι τοῦ λαοῦ τῶν Ἰονίων νήσων !

Δὲν συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς Ἐπτανήσου ἧτις δὲν ὑπάρχει πλέον αὐτὴ θέλει ἐν τῷ μέλλοντι ὑπάρξει εἰμὴ ὡς μία τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῆς. Ἡ τιμὴ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως, ἡ τιμὴ τῆς Ἑλλάδος, τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπεζητοῦν μείζονα σκέψιν καὶ ἀνασκοπὴν ἐπὶ τῶν συμφερόντων τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἐπέβαλλον τὸ καθήκον μείζονος εὐκρινείας πρὸς τὰς διδομένας πρὸς τὴν Α. Μ. συμβουλὰς. Μεγα μέρος τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς εἶναι δυστυχῶς ἀνεπανόρθωτον. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντικείμενα ἐφ' ὧν θεραπεία τις δύναται νὰ ἐπέλθῃ. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τούτων, νὰ παρασκευάσῃ τὰ προσαπαιτούμενα ἔργα ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν, καὶ προλάβῃ τὴν ἀπελπισίαν πρὸς ἣν οἱ Ἴόνιοι πλέουσι πλησίον. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως ὀφείλει πρὸς τὴν Ἐπτανήσον, ὀφείλει πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὰ τιμαλφέστατα τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν θεραπείαν, ὅπως τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἑνάρξιν τοῦ προσεχοῦς δικαστικοῦ ἔτους τακτοποιηθῶσιν ὅσα εἶναι ἐπιδεκτικὰ διορθώσεως.

Ἐν Ἐπτανήσῳ εἰσῆχθη τὸ περὶ μεταγραφῆς σύστημα τοῦ Ἑλλ. νόμου 29 Ὁκτ. 1856 κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις ἀπὸ 15 Ἀπριλ. 1866.

Ὅθεν τὰ ἄρθρα 2009—2026 Ἰον. Κώδ. κατηργήθησαν ἀντικατασταθέντα ὑπὸ τοῦ περὶ μεταγραφῆς Ἑλλ. νόμου.

Τὰ ἄρθρ. 2039—2052 Ἰον. Κώδ. κατηργήθησαν ὑπὸ Ἑλλ. Πολ. Δικ. 954 καὶ ἐπ.

Αἱ διατάξεις ἄρθρων 2008 καὶ 2078 μετερρυθμίσθησαν δι' ἄρθρων 21 καὶ 25 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Ἑλλ. νόμου, καθ' ἃ ἡ ἐγγράφῃ καὶ ἡ προσημείωσις ὑποθήκης διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκεῖνου, διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ὑποῖου ἐγένοντο.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΕΝ ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΙΑ *

Νόμος 19 Μαρτίου 1882. Περί εισαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπειρωτικὰς ἐπαρχίας.

1. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ φύλλου τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» ἐν ᾧ καταχωριθῆσεται ὁ παρὼν νόμος, ἅπαντα ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη νομοθεσία λαμβάνει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς ἄρτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προσαρτηθείσαις χώραις.

2. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως νόμου ὀριστικοῦ περὶ διαιρέσεως τῶν χωρῶν τούτων εἰς νομοὺς καὶ ἐπαρχίας, καθίστανται ἐν αὐταῖς τρεῖς νομοὶ· α') ὁ τῆς Ἀρτις, περιλαμβάνων ὡς ἐπαρχίας τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας Ἀρτις καὶ Τσουμέρκων· β') ὁ τῆς Λαρίσσης, περιλαμβάνων ὡς ἐπαρχίας τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας Λαρίσσης, Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων, Ἀγυιᾶς, Τυρνάβου, Ἀλμυροῦ, καὶ Βώλου· γ') ὁ τῶν Τρικκάλων, περιλαμβάνων ὡς ἐπαρχίας τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας Τρικκάλων, Καλαμπάκας, καὶ Καρδίτσας. — Βασιλικὸν διαταγμα θέλει κανονίσει τὰ τῆς πρώτης ἐγκαταστάσεως ἐπαρχῶν ἐν ταῖς ἄνω ἐπαρχίαις.

3. Ἡ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἐπαρχίαις δημοτικὴ διαίρεσις καὶ ὁ σχηματισμὸς τῶν δήμων γενήσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1833 νόμου περὶ

* Διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 26 Ἰουνίου 1881 καὶ ἄλλων ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐκδοθέντων Β. Διαταγμάτων εἰσῆχθη ἡ Ἑλληνικὴ Νομοθεσία εἰς τὴν Ἡπειροθεσσαλίαν. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος ἐθεωρήθη ἀντισυνταγματικὸς, δι' ὃ ἐξεδόθη ὁ Νόμος τῆς 19 Μαρτίου 1882, δι' οὗ ἡκυρώθησαν τὰ προηγούμενα διατάγματα. Περί τούτου ἐπιθεὶς Πολιτικὴ Δικονομία σελ. 8.

συστάσεως τῶν δήμων· ἀλλ' ὁ τυχὸν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶν ἐκλεχθησομένων δημοτικῶν ἀρχῶν γενησόμενος μετασχηματισμὸς τῶν νέων τούτων δήμων πραγματοποιεῖται κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς ἀμέσως ἐπομένης περιόδου καὶ οὐδεμίαν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὰς πρὸ αὐτοῦ ἐγκατασταθείσας δημοτικὰς ἀρχάς. — Μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀρχῶν τούτων, αἱ ὑφιστάμεναι νῦν δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐκτελοῦσαι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐν ταῖς διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθησομέναις περιφερείαις καὶ κατὰ τὸν ἐν τῷ Διατάγματι κανονισθησόμενον τρόπον. Ἡ ἀναπλήρωσις ἢ ἀντικατάστασις τῶν ἀρχῶν τούτων, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ἐκ τῶν ἐν τῷ δημοτικῷ νόμῳ ὠρισμένων, γίνεται ὑπὸ τοῦ νομάρχου.

4. Μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν ἐξακολουθεῖ ἐν τοῖς ὑφισταμένοις δήμοις ἡ αὐτὴ, ὡς πρότερον, δημοτικὴ φορολογία. — Ἐπιβάλλεται προσέτι δημοτικὸς φόρος ἐπὶ τῶν ζώων καὶ ἐπὶ τῶν ἀροτριῶντων κτηνῶν, ἐκείνος μὲν ἴσος πρὸς τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὡμοσίου φόρου, οὗτος δ' ἐκ δραχμῶν δέκα κατὰ κτῆνος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐκ δραχμῶν πέντε κατὰ κτῆνος ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης. — Ὁ ὑποβληθεὶς εἰς πληρωμὴν δημοτικοῦ φόρου ἀροτριῶντων κτηνῶν δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην ἢ καρπωτὴν τῶν γαιῶν, εἰς τὴν ἀροτρίωσιν τῶν ὁποίων ἐχρησίμευσε τὸ φορολογηθὲν κτῆνος, μέρος τοῦ φόρου ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἣν ὁ ἰδιοκτήτης ἢ καρπωτὴς ἀπέτιεν ἀναλογίαν τοῦ φόρου τῆς δεκάτης, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ διανομῆς τῶν προϊόντων. — Ἡ περὶ τούτου διαδικασία διεξάγεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

5. Μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους δημοτικῶν ἀρχῶν, ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία ἀνατίθεται εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν ἐνεργουμένην διὰ

τῶν ὑπὸ τῶν νομαρχῶν κατὰ τόπους διοριζομένων ἀστυνομῶν, ὑπαστυνόμων, βοηθῶν καὶ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ὧν ὁ ἀριθμὸς, ὁ μισθὸς καὶ βαθμὸς κανονισθήσονται διὰ Β. Διατάγματος. Ὁ τε νομάρχης, ὡς διευθυντῆς τῆς ἐν τῷ νομῷ ἀστυνομίας, καὶ τὰ ἀνωτέρω κατονμαζόμενα ὄργανα αὐτοῦ ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντα, τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ περὶ διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ΡΚΤ' νόμου τῆς 13 Μαρτίου 1849, ἐπεκτείνονται δὲ καὶ εἰς τὰς χώρας ταύτας αἱ διατάξεις τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Β. Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

6. Ἀμα καταρτισθείσης καὶ δημοσιευθείσης τῆς δημοτικῆς διαιρέσεως, ἐνεργοῦνται αἱ πρῶται δημαιρεσίαι ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγων, περιεχόντων πάντας τοὺς ἔχοντας τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ καταρτιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις Β. Διατάγματος, κανονίζοντος τὰ περὶ τούτου καὶ ὀρίζοντος προσέτι τὰ τοῦ κανονισμοῦ τῶν τμημάτων καὶ τὰ πρὸς συγκρότησιν εἰδικῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν διὰ τὰς δημαιρεσίας ταύτας. Κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταλόγων τούτων καὶ μέχρι τῆς κατὰ τὸν κείμενον ἐκλογικὸν νόμον ἀναθεωρήσεως αὐτῶν, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 30 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου τοῦ 1878. — Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν μετὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταλόγων τούτων καὶ πρὸ τῆς πρώτης ἀναθεωρήσεως αὐτῶν παρεμπέσει βουλευτικὴ ἐκλογὴ, αὕτη ἐνεργεῖται ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐν ταῖς αὐτοῖς τμήμασι καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν αὐτῶν ἐπιτροπῶν.

7—8. Κατηργήθησαν. *

9. Διὰ Β. Διατάγματος κανονισθήσονται προσωρινῶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, τὰ τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις.

* Διὰ τοῦ Ν. Α4Θ' τῆς 30 Μαρτίου 1883 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν καὶ δημοκρασιῶν νόμων.

— Ὡσαύτως διὰ Β. Διατάγματος κανονισθήσονται τὰ τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου τῶν ζώων διὰ τὸ ἔτος 1882.

— Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ Β. Διατάγματος προσθήκη εἰς τὸ σῶμα τῶν πολιτικῶν μηχανικῶν τριῶν νομομηχανικῶν, ὧν δύο πρώτης τάξεως καὶ εἰς δευτέρας, καὶ ἑξ ἐπαρχιακῶν μηχανικῶν, ὧν τέσσαρες πρώτης τάξεως καὶ δύο δευτέρας. — Ἐπίσης ἐπιτρέπεται ἡ διὰ Β. Διαταγμάτων προσθήκη εἰς τὸ σῶμα τῆς τελωνοφυλακῆς

δεκαρχῶν πρώτης μὲν τάξεως	6
δευτέρας δὲ τάξεως	4
καὶ φυλάκων	100

Τὸ ἅλιν 110

Οἱ πρῶτοι διορισμοὶ εἰς τὰς θέσεις τῶν δεκαρχῶν τούτων γίνονται καὶ ἐκ τῶν μὴ ὑπηρετούντων νῦν φυλάκων, κατὰ τὰ διὰ Β. Διατάγματος κανονισθησόμενα.

— Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ Β. Διατάγματος νὰ παλλῇ εἰσαγωγικοῦ τέλους προϊόντα καὶ ἄλλα εἶδη εἰσαγόμενα ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτης εἰς τὴν ὁμίονον πόλιν πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν, ὡς καὶ τὰ κτήνη καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ χρησιμεύοντα εἰς τοὺς ἐκ τῶν μεθωρίων ἑλληνικῶν χωρῶν μεταβαίνοντας ἐκαστοτε εἰς τὴν ὀθωμανικὴν χώραν πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των. — Ἀτέλεια ὡσαύτως διὰ Β. Διατάγ. ἐπιτρέπεται διὰ τὰ ὑπὸ κατοίκων τῆς Ἑλλάδος μεταφερόμενα εἰς τὸ ὀθωμανικὸν ἐπὶ προσκαίρῳ διαμονῇ πρὸς νομὴν κτήνη καὶ ἐπαναφερόμενα εἰς τὴν ἡμεδαπὴν ἐντὸς ὀκταμήνου. — Οἱ ὑπάρχοντες ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἑλληνοδιδάσκαλοι καὶ δημοδιδάσκαλοι δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐν αἷς κατέχουσι θέσεσι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, καὶ ἂν στερῶνται τῶν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν νομοθεσίαν προσόντων.

10. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ Β. Διατάγμ. σύστασις εἰρηνοδικείων καὶ πρωτοδικείων, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ

Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ ἐνὸς ἐφετείου ἐν ταῖς ἀρτί προσαρτηθείσαις εἰς τὸ ἐλληνικὸν Κράτος ἐπαρχίαις, ὡς καὶ ἡ ὑπαγωγή πρωτοδικείου, συσταθησομένου ἐν αὐταῖς, εἰς ἐφετεῖον ἐκ τῶν ἡδὴ ὑφισταμένων. Ὁ ἀριθμὸς, αἱ ἑδραὶ, ἡ περιφέρεια καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν δικαστηρίων τούτων ὁρισθήσονται διὰ Β. Διατάγματος. — Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸν διορισμὸν τῶν δικαστικῶν γραφέων καὶ ὑπογραμματέων, δὲν ἐφαρμόζοντα. ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, ἀλλ' ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 123 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. — Ἡ περὶ τῶν προσόντων καὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν παρέδρων παρὰ τοῖς ἐφετείοις καὶ τοῖς πρωτοδικείοις διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἐφαρμόζεται ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, ἀλλ' ἰσχύουσι κατὰ τοῦτο αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφῶν 1 καὶ 2 τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. — Διὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρου παρὰ τῷ συσταθησομένῳ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐφετείῳ, κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, δὲν προαπαιτεῖται ἡ γνωμοδότησις τοῦ πρωτοδικείου, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ ἀρθρον 6 τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οὐτε διὰ τὴν σύστασιν συμβουλευτικοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 167 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπαιτουμένη γνωμοδότησις τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. — Ὡσαύτως διὰ τὸν διορισμὸν κλητῆρων ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν νέων ἐπαρχιῶν δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἡ ὑπὸ τῶν ἀρθρων 1 καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουνίου ὙΜΔ' νόμου ὀριζομένη γνωμοδότησις τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν.

11. Μέχρις οὗ κατασταθῇ ἔφικτος ὁ καταρτισμὸς καταλόγου ἐνόρκων ἐν τοῖς νέοις νομοῖς, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κακουργιοδικῶν ἀδικήματα ἐκδικάζονται τὰ μὲν τοῦ νομοῦ Ἀρτης ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐφετείου Κερκύρας κακουργιοδικῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐφετείου. Πρὸς τοῦτο δὲ παραπέμπονται μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ὀριστικοῦ βουλευμᾶτος αἱ σχετικαὶ διαγραφαὶ πρὸς τοὺς ἀρμοδίους εἰσαγγελεῖς τῶν ἐφετῶν.

12. Μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ τῶν δῆμων σχηματισμοῦ, τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν μεταγραφῶν τηρηθῇσονται κατὰ περιφέρειας εἰρηνοδικείων. Τὰ δὲ καθήκοντα τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, πλὴν τοῦ εἰσαγγελέως, θέλει ἐκπληροῖ καὶ ὁ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ πταισματοδικείου ἀστυνόμος, ὑπαστυνόμος, ἢ βοηθός· ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων ἐν τῇ ἔδρᾳ ταύτῃ, οἱ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς ἐπαρχίας, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ πταισματοδικεῖον. — Τὰ ὑπὸ τῶν πταισματοδικείων καταγινωσκόμενα πρόστιμα εἰσπράττονται μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ καταρτισμοῦ τῶν δῆμων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, τὰ δὲ λοιπὰ δικαιώματα, τὰ ὀριζόμενα ἐν τῷ ἀρθρῷ 14 τοῦ νόμου περὶ διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰσπράττονται ὑπὲρ τῶν δῆμων.

13. Πᾶσαι αἱ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐκκρεμεῖς διαφοραὶ ὑπάγονται εἰς τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας συσταθησόμενα ἀρμόδια δικαστήρια.

14. Τὰ ἀπὸ τῆς 26 Ἰουνίου 1881 μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα περὶ τῶν νέων χωρῶν νομοθετικὰ Β. Διατάγματα καὶ τὰ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκδοθέντα εἰσὶν ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρα. Πᾶσαι δὲ αἱ ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ κειμένης νομοθεσίας ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ἢ ἄλλαι πράξεις, δικαστικὸν φέρουσαι τύπον, λαμβάνουσι κύρος ὅπως ἀπηγ-

γέλθησαν. Ὡσαύτως κυροῦται πᾶσα πρᾶξις, δημοσίον φέρουσα τύπον, ἀφορῶσα εἰς ἰδιώτην, ἐκτὸς διορισμοῦ εἰς δημοσίαν θέσιν· ἀλλ' οἱ διορισθέντες εἰς δικαστικάς θέσεις διατηροῦσιν ἅπερ πρὸ τοῦ διορισμοῦ ἐκέκτηντο προσόντα προαγωγῆς.—Τὰ τῆς ἰσχύος τῶν χρηζουσῶν νομοθετικῆς ἐγκρίσεως συμβάσεων τοῦ δημοσίου πρὸς ἰδιώτας θέλει κανονίσει εἰδικῶς περὶ ἐκάστης ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία.

15. Τὰ τῆς ὀρκωμοσίας τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ τὴν πρώτην ἐγκατάστασιν τῶν ἀρχῶν ὀρισθῆσονται διὰ τοῦ περὶ διορισμοῦ ἐκάστου αὐτῶν Διατάγματος.

16. Ἡ νόμιμος διορία πρὸς ἐπανάληψιν τῶν ἀκυρωθεισῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἐπαρχίαις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου· κανονισθῆσονται δὲ διὰ Β. Διατάγματος, εἰδικῶς διὰ τὰς ἐκλογὰς ταύτας, τὰ τῶν καταλόγων, περιεχόντων πάντας τοὺς ἔχοντας τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν, τὰ τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, καὶ τὰ τῶν τμημάτων.

17. Ὁ παρὼν νόμος ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἐν ᾧ καταχωρισθῆσεται φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

18. Πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

Β. Διάταγμα τῆς 21 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως νομαρχιῶν καὶ ἐπαρχιῶν κατὰ τὰς νεωστὶ προσαρτηθείσας εἰς τὸ Βασίλειον ἐπαρχίας.

1. Πρὸς διοίκησιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ εἰρημένου νόμου καθισταμένων νομῶν καὶ ἐπαρχιῶν συνιστῶνται τρεῖς νομαρχίαι· α') ἐν Ἀρτῇ· β') ἐν Λορίσση, καὶ γ') ἐν Τρικκάλαις· καὶ ὁκτώ ἐπαρχίαι· α') ἐν Τσουμέρκοις· β') ἐν Δομοκῷ καὶ Φαρσάλαις· γ') ἐν Ἀγυῖ· δ') ἐν Τυρνάβῳ· ε') ἐν Ἀλ-

μυρῶ· ζ') ἐν Βόλῳ· ζ') ἐν Καλαμπάκῃ· καὶ η') ἐν Καρδίτῃ.
— Ἡ ἄμεσος διοίκησις τῶν ἐπαρχιῶν Ἀρτης, Λαρίσης, καὶ Τρικκάλων ἀνατίθενται εἰς τοὺς οικείους νομάρχας.

2. Ἐδραὶ τῶν μὲν νομαρχῶν Ἀρτης, Λαρίσης, καὶ Τρικκάλων, καὶ τῶν ἐπαρχῶν Ἀγυῖας, Τυρνάβου, Ἀλμυροῦ, Βόλου, Καλαμπάκας, καὶ Καρδίτσης, ὀρίζονται αἱ ὁμώνυμοι τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν πόλεις, τοῦ δὲ ἐπαρχοῦ Τσουμέρκων τὰ Ἀγναντα, καὶ τοῦ ἐπαρχοῦ Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων τὰ Φάρσαλα.

Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις.

1. Συνιστῶνται αἱ ἐξῆς τελωνιακαὶ ἀρχαί. Ἐν Ἀρτῇ τελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Πλίτῃ καὶ Καλαρρῦταις Ὑποτελωνεῖον Γ' τάξεως Ἐν Σκλούπῳ καὶ Χρηστοῖς τελωνιακὸν φυλακεῖον. Ἐν Κοπρᾶνῃ τελωνιακὸς σταθμὸς, ἐπιφυλασσομένης τῆς προαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τελωνεῖον Γ' τάξεως, ἅμα τῇ κατασκευῇ προκυμαίας κτλ. Ἐν Ἀκτίῳ τελωνιακὸς σταθμὸς, ὑπαγόμενος εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τελωνείου Βονίστης. Ἐν Βώλῳ τελωνεῖον Α' τάξεως μετὰ Διαμετακομίσεως. Ἐν Τσεγκέλι, Τρίκερι, Χορευτῷ, Χόρτῳ, Ταμούχαρι καὶ Ἀγριᾷ ὑποτελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Λεχωνία, Καλὰ Νερά, Ἀφήσῳ, Μηλίνα καὶ Πλατανιά τελωνιακὸς σταθμὸς. Ἐν Τσαγγεζί τελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Βαυμπᾷ ὑποτελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Κρανιά, Πυργιωτῷ, Καράβι, Γλυμένῳ-Μήλῳ καὶ ἁγίῳ Ἰωάννῃ Θεολόγῳ τελωνιακὸν φυλακεῖον. Ἐν Τυρνάβῳ τελωνεῖον Β' τάξεως. Ἐν Γριζάνῳ, Νεζερῷ καὶ Καραδερῇ ὑποτελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Ἀμοῦρι τελωνιακὸν φυλακεῖον. Ἐν Καλαμπάκῃ τελωνεῖον Γ' τάξεως. Ἐν Μαλακάσι, Γεωργίτῃ, Βελιμάτῃ καὶ Ἀσπρῇ Κλησσιᾷ τελωνιακὸν φυλακεῖον.

2. Τὸ τελωνεῖον Βόλου θέλει ἔχει τὰ ἐξῆς προσωπικόν· Τελώνην, Ἐλεγκτήν Α', Β', καὶ Γ', Γραμματέα, τέσσαρας Ὑπογγραμματοῖς, Εἰσπράκτορα, Ἀποθηκάριον, τέσσαρας Ὑποθηκαρίους, Ἐπιστάτην Διαμετακομίσεως καὶ Α' καὶ Β'

Γραμματέα αὐτῆς. — Ἀφομοιοῦνται δὲ τὰ ἀνωτέρω προσωπικὸν ὡς πρὸς τὸν μηνιαῖον μισθὸν μὲ τὰς ἐν γένει ἀποδοχὰς τῶν ἰσοβάθμων αὐτῷ τοῦ τελωνείου Σύρου.

Αἱ διὰ τοῦ Δ. 23 Μαρτίου 1882 περὶ συστάσεως οἰκονομικῶν ἐφοριῶν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἄρτι Ἑπειρωτικαῖς καὶ Θεσσαλικαῖς ἐπαρχίαις κατασταθεῖσαι Οἰκονομικαὶ Ἐφορίαι ἀναφέρονται κάτωθεν τοῦ περὶ Ἐφοριῶν ΣΞΕ νόμου 16 Ὁκτωβρίου 1853 ἐν λ. Ἐφορίαι Οἰκονομικαί. Τὰ δὲ διὰ Διατ. τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας συσταθέντα ταμεῖα ἀναφέρονται κάτωθεν τοῦ περὶ Ταμείων ΣΞΔ' τῆς 24 Ὁκτωβρ. ἐν λέξει Ταμείων Ὁργανισμός.

Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περί συστάσεως ἐφετείου ἐν Λαρίσσει.

1. Συνιστᾶται ἐφετεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐφετεῖον Λαρίσσης,» ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ πρωτοδικεῖα Βώλου, Τρικκάλων καὶ Καρδίτσης.

2. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐφετείου Λαρίσσης ὀρίζεται ἡ τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου ε. ε.

Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περί συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ τῆς Λαρίσσης.

1. Ἐν τῷ νομῷ τῆς Λαρίσσης συνιστῶνται τὰκόλουθα πρωτοδικεῖα· α') πρωτοδικεῖον Λαρίσσης, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς ἐπαρχίας Λαρίσσης, Τυρνάβου, Ἀγυιᾶς, Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων· β') πρωτοδικεῖον Βώλου, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς ἐπαρχίας Βώλου καὶ Ἀλμυροῦ.

2. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Λαρίσσης συνιστῶνται τὰ ἀκόλουθα εἰρηνοδικεῖα· Α'. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λαρίσσης· 1) εἰρηνοδικεῖον Λαρίσσης, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν πόλιν ταύτην καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Κιόσκι, Μπαῖασλάρ, Χασάν-Τατάρ, Χατζῆ-Χαλάρ, Χατζῆ-Λάρ, Ἀμκρλάρ, Τσουρμακλή, Λατζῆ-Μουσταφαλάρ, Μαξιμούλι, Μεντεσελῆ, Μικρὰ Καλύβια, Κουλουρι,

Μπαύκραйна, Νέχαλι, Κασάπ-Ἀλῆ, Σάτ-Ὀμπασι, Νεμπεγ-
λέρ, Καμπατσηλάρ, Καραλάρ, Ἀλήφακα, Δοξαρά, Μπουχ-
λάρ, Κουτσάχερο, Γ'ούντα, Τωρτουνλάρ, Σουλέτσι, Σουμπα-
σίκιοι, Ἰσαρλίκ, Τουρκεμισλῆ, Μπακράτς, Μπουγιούκ, Χα-
λίτε, Σορόμπας, Καρατσώλ, Γουϊτλῆ, Τουπουσλάρ, Κετσελῆ
ἢ Ψυχικόν, Ταουσάν, Καρλίγκα· 2) εἰρηνοδικεῖον Γκερλῆς,
δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὰ χωρία Γκερλῆ καὶ περιλαμ-
βάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Γκερλῆ, Τσουλλάρ,
Σάρκωλη, Χατζόμπασι, Γιαχλάρ, Σαραχάτι, Σαρχανιάρ,
Σορῆ-Μοῦς, Μποραζάν, Σακαλάρ, Κιουτζούκ, Χαλίτε, Κιολε-
λέρ, Χατζῆ-Μοῦ, Ριζόμπηλον ἢ Ντίνκη, Τσελτικτσῆ, Ἀντάτ-
τεπέ, Κουγιούν γερῆ, Σορασλάρ, Ἀμπτουλάρ, Ντεντέ-βιράν,
Σαρτζαλάρ, Νιάματα, Μπετσηλέρ, Σουφουλάρ, Κίλιτσαλάρ,
Χατζῆ Μπαϊρακλάρ, καὶ Σουλεμέν· 1) εἰρηνοδικεῖον Κισσά-
βου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὰ Ἀμπελάνια καὶ περι-
λαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε κωμόπολιν ταύτην
καὶ τὰ χωρία Λασποχώριον, Σπηλιά, Μέγα Κασερλῆ, Μικρὸν
Κασερλῆ, Σαρλίκι, Μπαμπά, Τιμπασιά (3 χωρία), Μπακ-
τσιλάρ, Μπουλτσι, Μακροχώριον, Χαντζόμπασι, καὶ Πουρνάρι.
Β' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τυρνάβου· 1) εἰρηνοδικεῖον Τυρνάβου,
πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμ-
βάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρον τὸ τμήμα τοῦ Τυρ-
νάβου· 2) εἰρηνοδικεῖον Ὀλύμπου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν
ἔχον τὴν κωμόπολιν Ραψάνην καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δι-
καιοδοσίαν του τὴν κωμόπολιν ταύτην καὶ τὰ χωρία Πυργωτόν,
Κράνια, Νεζερὸν, Νινετρίμ, Αἰγαινα, Μπουλμπούτ, Κετσιλέρ,
Καραδεμιρλέρ, Κουδερεσί, Ρουτσοῦνι, καὶ Δερελῆ. Γ' Ἐν τῇ
ἐπαρχίᾳ Ἀγυιας· 1) εἰρηνοδικεῖον Ἀγυιας, δευτέρως τάξεως,
ἔδραν ἔχον τὴν πόλιν ταύτην καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δι-
καιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Δέσιανη, Γιαχάκη,
Κάπιστα, Ποταμιά, Τσαϊ ὄγλι, Ἀθανάτου, Δογάνι, Τουρκο-
χώρι, Καρύτσα, Πολυδέδρι, Σηῆτι, Ρετσάνη, Σελίτσανη,
καὶ Νισόλανι· 2) εἰρηνοδικεῖον Κερκαμιδίου, δευτέρως τάξεως,
ἔδραν ἔχον τὰ χωρία Κουκουράβα, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν
δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Κερκαμίδι, Κουκουράβα, Κερμενλῆ,
Τσεκίρι, Τσοῦζάνι, Μαρμαργιανη, Καστρί, Μπλασιά, Βουλγα-

ρίη, Ἀληφρακλάρ, Βένιτο, καὶ Σκληθρον. Δ' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων· 1) εἰρηνοδικεῖον Δομοκοῦ, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Ματασιέρ, Τσόμπα, Ἀγόργιαννη, Βελεσιώταις, Μαντασιά, Τσοφλάρ, Καρχασιάν, Πουρνάρ, Σκόρμιτσα, Γιακαρόμπα, Βαρδαλῆ, Βρολύμπα, Βοῦξι, Γερουλῆ, Τσιφλικάνι, Ἀἰδαμουκλῆ, Δραχανῆ, καὶ Λεῦκα· 2) εἰρηνοδικεῖον Δαουκλῆ, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ ὁμώνυμον χωρίον καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Δαουκλῆ, Νεζερόν, Ντεσελῆ, Παναγιά, Ὀμβριακῆ, Ζαπάντι, Δερβένιον, Μικρὸν Παλαμῆ, Ἀβαρίτσα, Δραμάλα, Χίλιαδοῦ, Νεογώριον, Ἀλχάνι, καὶ Ἀλήφρακα· 3) εἰρηνοδικεῖον Φαρσάλων, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Καρνᾶ Ρίζι, Βρουσιᾶ, Χατζῆ Ἀμάρ, Ἄνω Τσάχματι, Κάτω Τσάχματι, Δεμερλῆ, Σαριακία, Μπίμπουτσι, Μπετσιλάρ, Τζίνι, Μέγα Γκουζγκουνάρι, Μικρὸ Γκουζγκουνάρι, Βασιλῆ, Πασᾶ Μαγούλα, Τατάρ, Κιοπεκλῆ, Τρίσκουλι, Τσιγκριλῆ, Κιουσλάρ, Ταμπακλῆ, Καρατσαλῆ, Ντινὸμπασι, Μπερόμπασι, Κετίκι, Τσατμαῖ, Κουσελῆ, Μπαῖρακλῆ, Σεμικλῆ, Χατζόμπαση, Πηλαιόλουτρο, Μπαῖρακλῆ, Σεχίτσιφλικ· 4) εἰρηνοδικεῖον Μπεκίδων, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Μπεκίδες καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Μπεκίδες, Καρντεμιρντζίκ, Χατζῆ Μπέτ, Κουλακσιζ, Ἀρναουτλῆ, Σουπλῆ Κασαμπαῖράμ, δύο Δουβλατάνια, Ἀρμάν Μαγούλα, Λαζαμπούγα, Ἰρνί, Ἀρτουάν, Τσαγκλί, Ἰνελῆ, Γενιτσαροχώρι, Ἄνω καὶ κάτω Δερεκλῆ, Κεμπλόμπασι, Ἄνω καὶ κάτω Στερλί, Ἀλχανί, Ἀσικλάρ, Αὐβαλί, Ἀναμπακλῆ.

3. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Βόλου συνιστῶνται τὰ ἑξῆς εἰρηνοδικεῖα· Α' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βόλου 1) εἰρηνοδικεῖον Βόλου, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Ἄνω Βόλου μετὰ τῶν συνοικιῶν του, Μακρυνίτσα, Παλποῦρι, Δεμίσι, Μελισσιάτικο, Κάκασον, Πορταριά, Κατοχώριον, Ἀλχημεριά,

Κερκισιά, Κάπουρνα Σίσκολον, Κανάλια, Κουκράδα, καὶ Σταγιάτες· 2) εἰρηνοδικεῖον Φερρών, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν κωμόπολιν Βελεστίνον καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰ χωρία Ἁγίον Γεώργιον, Βελεστίνον, Πισσιφλῆ, Οὐσλάρ, Σαχαντση, Μουσαφακλῆ, Νταμεγλῆ, Ἀκταλασμάν, Διδώριον, καὶ Γερμῆ· 3) εἰρηνοδικεῖον Ζαγοράς, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰ χωρία Πουρίον Μακρορράχη· 4) εἰρηνοδικεῖον Μηλεῶν, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Βυζίτσα, Πινυκάδαις, Πρόπαντη, Νισχωρί, καὶ Νιάου· 5) εἰρηνοδικεῖον Ἀρχαλαστῆς, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Μπίρ, Μπιστινίκα, Συκῆν, Μετόχι, Λαύκον, καὶ Προμήρι· 6) εἰρηνοδικεῖον Δράκας, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην καὶ τὴν κωμόπολιν Ἁγίον Λαυρέντιον· 7) εἰρηνοδικεῖον Ἁγίου Γεωργίου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰ χωρία Καραμπάσι, Λεχόνια, Στρόφιλον, καὶ Παλαιόμαστρον· 8) εἰρηνοδικεῖον Κισσοῦ, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Μούρσις, Ἀνήλιον, Τσαγκαράδες, Λαμπινού, καὶ Ευρίχτι· καὶ 9) εἰρηνοδικεῖον Τρικκερων, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὸν μόνον ταύτην. Β' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀλυρού· 1) εἰρηνοδικεῖον δευτέρως τάξεως, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Εἰρηνοδικεῖον Ἀλυροῦ» καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρον τὸ τμήμα τοῦ Ἀλυροῦ.

4. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν πρωτοδικείων Λαρίσσης καὶ Βόλου καὶ τῶν ἀνωτέρω εἰρηνοδικείων ὁρίζεται ἡ τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου ε. ε.

Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1832. Περί συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Τρικκάλων.

1. Ἐν τῷ νομῷ τῶν Τρικκάλων συνιστῶνται τ' ἀκόλουθα πρωτοδικεῖα α') πρωτοδικεῖον Τρικκάλων, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς ἐπαρχίας Τρικκάλων καὶ Καλαμπάκας. β') πρωτοδικεῖον Καρδίτσας, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν ἐπαρχίαν Καρδίτσας.

2. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Τρικκάλων συνιστῶνται τ' ἀκόλουθα εἰρηνοδικεῖα. Α' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν Τρικκάλων 1) εἰρηνοδικεῖον Τρικκάλων, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰ χωρία Ἀγία Κυριακή, Ριζαρό, Λόγγο, Ἀχμέταχα, Καρυές, Πατουλιά, Νουμή, Πετρόπολον, Κουρμπάλη, Γλήνοι, Σερβοτά, Κριτσίνη, Μπουχούνιτσα, Τούρναβος, Ζούλιανι, Ζαβλάνια, Μονή, Κορμπόδο, Κρινίτσα, Λογγάκι, Ἀρδάνη, Κατίδη, Ζουλουπίτσα, Ἀγία Μοή, Ἀλίκαρα, Σαράγια, Φλαμοῦλι, Στεφανοσαῖοι, Μεγάλο Κολύβια, Μέρτσι μικρό, Μέρτσι μεγάλο, Ζαπιτσαῖοι, Λέστινο, Κόκκινος, Πύργοι, Πυργετοί, Βράνον, Λεπτοκαριά, Ἀλώνια, Σελίμογλο, Σωτήρα, Ράξα, Βάνια, Λιόπρισο, Σουκιά, Κόρμποδο, καὶ Κούρσαβο 2) εἰρηνοδικεῖον Βαλσσηῶν, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βαλσσηὸν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Βαλσσηὸν, Γουοζή, Ραψιστα, Μπελέτση, Ντούσκι, Πολιάνα, Λισανά, Παπαράφα, Σουλτοπαρίκι, Βακούφ-Τουρχάνι, Βαρμπόπι, Τσαγκλή, Βαλομάνδρα, Βαλτσινό, Τσάρα, Μαγούλα, Νεχλίτσι, Μεγάργι, Διάλεσι, Γενέσι, Τάσχεσι, Πρόδρομον, Γοργογίρι καὶ Καρδουλιπινίτσα 3) εἰρηνοδικεῖον Σοτίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Τσιότι καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Τσιότι, Ζάρου, Τσιότι μικρό, Ἀλεχώρα, Κεραμίδι, Γριζάνο, Βόρζιανι, Βοστιδί, Νεοχώρι, Μπάνεπι, Κλοκωόν, Μπάγια, καὶ Γεωργανάδες 4) εἰρηνοδικεῖον Τύρνης, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Τύρνα, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Τύρνα, Δραμιζι, Καλογέρι, Λάνζο, Ντιχάνι, Ζώλι, Παλαιοκαρυά, Βίτσεννα, Κούτσινα.

Βετερνίκου, Περιοῦλι, Πύρρη, καὶ Πόρτα Παζάρ. 5) εἰρηνοδικεῖον Γαρδικίου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βυτσίστα, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, τὰ χωρία Βυτσίστα, Γαρδικιον, Μηλιά, Τσιούρτσχ, Μουστάρα, Μπούκουραν, Δροβόη, Παχτούριον, Γρεβενν, Σκληθάνου, Μυρόκοπον, Μοναστήρι, Κάμπον, Τυφλοσέλι, Δέση, Καμινάη, Κορφίρη, Γκαβαλιόρη, Κυθώνη, Βαλκάνο, Κορνέσι Βαθύρρευμα, Βαρδάρη, Πλόπ, καὶ Γκόντι. Β' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καλαμπάκας. 1) εἰρηνοδικεῖον Καλαμπάκας, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὰ χωρία Καστράκι, Κόπραϊνα, Κουβέλιτσι, Σαρακίνα, Τσάση, Σκλάτινα, Σπαθάδες, Βαϊθόντα, κάτω Μπούρσανα, ἐπάνω Μπούρσανα, Κόνισκον, Γερακάρι, Ἀχελινάδα, Λογκά, Μουρέλι, Φλαμπουρέσιον, Χασάν-Καλύδιχ, Μανδραβίλι, Κερασιά, Μαργαρίτη ἢ Σίνου, Κριτσιτάδες, Ἀσπροκλήσια, Βλαχάδα, Παρασκευή-Ριζό, Τσουγκουρι, Γαύρογον, Σκιπάρι, Βουρλοχωρι Κερασιά Τσούκα, Πρεβέντα, Βανακουλία, Βεριτσῆ, καὶ Ἅγιον Θεόδωρον. 2) εἰρηνοδικεῖον Καστανιάς, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Καστανιά καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Καστανιά, Κάτω Περιλιάγκον, Ἄνω Περιλιάγκον, Φωτιάνα, Ἀϊθάν, Καλογράνη, Παλαιοχωρί, Κρανιάς, Κληνοδόν, Λιουζέστι, Γουδοβάζδα, Κοκλαίους, Μποροβίκον, Βεντίστα, Σκληνιάτα, Χαλίκι, Λεπενίτσα, Κόταρι, Βελίτσχνα, Δολιανά, Κρανιά, Δρογοβίστι. 3) εἰρηνοδικεῖον Μαλακασίου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Μερίτσα καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Μερίτσα, Βελεμιστι, Νουστρουδόν, Κακοπλεῦρι, Μοναστήρι, Σταγιάδες, Μαλακάσι, Βουτάδες, Κερασιά-Μεϊντάν, Τσουρανέκ, Γριτσοτάδες, Στρούτσε, Τσενεράδες, Λιμπίχοβο, Μοναστήρι, καὶ Κουτσούφλινη.

3. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Καρδίτης συνιστῶνται τ' ἀκόλουθα εἰρηνοδικεῖα. 1) εἰρηνοδικεῖον Καρδίτης, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰ χωρία Καμινάδες, Καρδίτσα-Μαγούλα, Ἰσαρη, Πιτσαρη, Σαρακίνα, Εὐράγκον, Λάσδα, Παλαιόκαστρον, Τσαούσι, Ζεῦλ-

φικάρ, Κρύα - Βρύσι, Ρούσο, Σέκλιζα, Ντελῆ - Ἰμπραῖμ, Ζαῖμ, Καληφόνι, Βελεσπαζάρ, Ντελῆ Βελῆ, Νταούτι, Κουμάδες, Καπουτσί, Κουρτέσι, Μύρος, Γουργοδίτες, Μακρυχωρί, Ράκοδα, Μυρίχον, Καλογοριανά, Παραπρόστινα, Ζερβοτά, Μεσδάνι, Παλαιοχώρι, Ριθάζα, Παλιούρη, Ἐκίμ-Βελέσι, Βάναρι, καὶ Κόρδα. 2) εἰρηνοδικεῖον Σοφάδων, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Σοφάδες καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Σοφάδες, Μασκιοῦρι, Παζαράκια, Μπαλταλόνι, Κουπριντσέ, Σαῦπι ἢ Ἰσουφλοῦ, Ντεμερλῆ, Λασποχωρί, Καραλάσια, Πασαλῆ, Μπαλαμπανλί, Χατζημέρι, Ἀσλανάρι, Ἀμερλάρ, Χαϊγάλι, Μαυραχάδες, Κουδανάδες, Ζαρχανάδες, Μαγούλα-Μαλακάσι, Γκέρμπεζι, Κασνές, Φίλια, Τσαμάσι, Πύργο-Ματαράγκα, Ἀνώγι, Χαλαμπρίζι, Λουτρόν, Ὀρφανα, καὶ Μασλί. 3) Εἰρηνοδικεῖον Παλαμά, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Παλαμά καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Παλαμά, Κοσκινά Μιρκο, Παπαρίζο, Καλυθάκια, Ματαράγκα, Ἐρμίση, Κουρτίκι, Βλοχό, Κισικλί, Ἅγιον Δημήτριον, Πέτρινο, Δουδλατάν, Σαμπενλί, Ἀλμαντάρι, Κουτσερῆ, Ἠλιᾶ, Μουσκλάρι, Τεκελί, Τσμπασλάρι, Μπιζεργάν ἢ Μωλόζ, Γιαννέκ, καὶ Μπαλμπκσι ἢ Ππουλῆ, Κεραμίδι, καὶ Σιμικλί. 4) εἰρηνοδικεῖον Ἰθώμης, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν κωμόπολιν Φανάριον καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Σιάμι, Κανάλια, Λοζάδα, Βόλτσα, Βούνιτσα, Νευροδούνιτσα, Βρόστα,ι, Ζιρέτσι, Φλορέσι, Ρουποτόν, Σελότινα, Βατσουινιά, Πορτή, Πύργον, Γλάλιστα Μαυρομάτι, Πολιάννα, Λαζαρίνι, Γιλάνθι, Μαγουλίτσα Χάρμινα, Κραινιά, Καπᾶ, Μουζάκι, Φανάρ-Μαγούλα, Παλιγουρίτσα, καὶ Καλύδια. 5) εἰρηνοδικεῖον Ρεντίνης, δευτέρως τάξεως ἔδραν ἔχον τὴν διωκόμεν κωμόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του αὐτὴν τε καὶ τὰ χωρία Σιμόκοθον, Λακρέσι, Θραψίμ, Φωτιάτα, Πάππα, Δρανίστα, Ἀπνηδιά, Κοῖτσα, Ἅγιον Ἰωάννην, καὶ Γιαντισοῦ. 6) εἰρηνοδικεῖον Νευρουπόλεως, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Μεσιγκόλα καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Μεσιγκόλα, Ζωγλόπι, Καταφύγια, Μπόσκλοθον, Καστανιά, Τε-

τάγι, Ἁγίον Γεώργιον, Μαστρογιάννη, Πορτίτσα, Μπλάζο, Βουνέτι, Κερκσιά, Σεούγκου, Μπεζούλα, Σερμενίκου, Μπελάγια, καὶ Νεοχώριον. 7) εἰρηνοδικεῖον Πετρίλου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βραγκιανὰ καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Πετρίλου Μπουκοβίτσα, Βλάσι, Καμπουρσιαννά, Ασοντίτη, Μεζίλο, Κοπλέσι, Στεφανιάδα, Βραγκιανὰ, Σελιπιανὰ, Τσιπιανὰ, Λιάσκοβον, Μαρτινιτσικό, Μολιντσικό, Ντριζόλου, Μεσσοβούνι, Κνήσοβον, Γουργοβίτσα, Σπορίλου καὶ Ἀργύρι.

4. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν πρωτοδικεῶν Τρικκαίων καὶ Καρδίτσης καὶ τῶν ἀνωτέρω εἰρηνοδικεῶν ὀρίζεται ἡ τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου τοῦ ε ε.

Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περί συστάσεως πρωτοδικείου καὶ εἰρηνοδικεῶν ἐν τῇ νομῷ Ἀρτης καὶ ὑπαγωγῆς τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐρετείου Κερκύρας.

1. Ἐν τῷ νομῷ τῆς Ἀρτης συνιστᾶται πρωτοδικεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρωτοδικεῖον Ἀρτης.» ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς ἐπαρχίας Ἀρτης καὶ Τσουμέρκων.

2. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης συνιστῶνται τὰ ἀκόλουθα εἰρηνοδικεῖα: Α' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀρτης: 1) εἰρηνοδικεῖον Ἀρτης, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν Ἀρταν, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὰ χωρία Πέτα, Νεοχώριον, Λιμένι, Σελλάδες, Μεγάρχι, Κομπότι, Τσοῦπι, Συκιάς, Λέσμπη, Γλυκορίζον Μπάνη καὶ Κομμένον. 2) εἰρηνοδικεῖον Ραδοβιζίου, δευτέρως τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ Βελεντσικό, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Βελεντσικό, Δημαρί, Ἐπάνω Πέτα, Λιβίτσιον, Μηλάτες, Σκουλικαριά, Χόπιαν, Τσερκίτσα, Μαρκινιάδα, Μηλιανὰ, Καταβόθρα, Βρατσίστα, Σομεροῦ, Τσεκλίστα Μπότσι, Μουσσούντα, Βρετσενίτσα. Β' Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τσουμέρκων: 1) εἰρηνοδικεῖον Καλαρρυτιῶν, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κομόπολιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ταύτην τε καὶ τὸ χωρίον

Ματσεϊνί· 2) εἰρηνοδικεῖον Τσουμέρκων, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους τὸ χωρίον Πραμάντα, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Μαρτίου τὸ χωρίον Ἀγναντα καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Πραμάντα, Σκλοῦπον, Μελισσουργόν, Ἀγναντα Κοσοβίτσα, Ραφταναίου, Σχορίτσαϊνα, Κουκουλίτσα, Γκριτσίτσα, Σερέσι, Ρωμανεῦ, καὶ Λιπιανά· 3) εἰρηνοδικεῖον Βουργαρελίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βουργαρελί καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰ χωρία Βουργαρελί, Καλεντίνι, Μπουγα, Χόσεφι, Λουψίτσα, Μιαρή, Θεοδωριάνα, Ράμια καὶ τὰ νέα χωρία Πεστιάνα καὶ Νισίτσα.

3. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης καὶ τῶν ἀνωτέρω εἰρηνοδικείων ὀρίζεται ἡ τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου ἐ. ἔ.

4. Ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἐφετείου Κερκύρας ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Ἀρτης.

Σημείωμα. Κατόπιν ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα Διατάγματα κανονίζοντα τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις εἰρηνοδικείων. Τοιαῦτα εἰσὶ: 1) Τὸ Διάταγμα τῆς 29 Ἰουνίου 1883 περὶ κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀρτης καὶ Τσουμέρκων εἰρηνοδικείων, καθ' ὅ α') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἀρτης, πρώτης τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πύλει, ὑπάρχοντι οἱ δῆμοι Ἀρτης καὶ Πέτα· β') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ραδοβιζίου, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον εἰς τὸ Βελεντσιό, ὑπάρχοντι οἱ δῆμοι Ἡρακλείας καὶ Τετραφυλίας· γ) εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Καλαρρυτιῶν, πρώτης τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάρχει οἱ δῆμοι Καλαρρυτιῶν δ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Τσουμέρκων, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους εἰς Πρόμαντα, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Μαρτίου εἰς Ἀγναντα, ὑπάρχοντι οἱ δῆμοι Ἀγναντῶν καὶ Πραμάντων, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ χωρίου Ράμια τοῦ δήμου Ἀγναντῶν, ὅπερ μέχρι τοῦδε ὑπῆγετο εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Βουλγαρελίου, ε) εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Βουργαρελίου, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον εἰς Βουργαρελίον, ὑπάρχει οἱ δῆμοι

Θεοδωρίας). II Τὸ Διάταγμα τῆς 29 Ἰουνίου 1883 περὶ κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν ταῖς ἐπὶ ἀρχαῖς Λαρίσσης, Τυρνάβου, Ἀγυιάς, Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων εἰρηνοδικείων, καθ' ὃ α') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Λαρίσσης, πρώτης τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Λαρίσσης, Κραννῶνος, Συκουρίου καὶ Φακίου β') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Γκερλῆς, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον εἰς Γκερλῆν, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ὀγγήστου καὶ Ἀρμενίου γ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Κισσάβου, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον εἰς Ἀμπελάκια, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ἀμπελακίων, Νέσσωνος καὶ Εὐρυμενῶν δ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Τυρνάβου, πρώτης τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγεται ὁ δῆμος Τυρνάβου ε') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ὀλύμπου, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ κωμοπόλει Ραψάνῃ, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ὀλύμπου καὶ Γούνων ς') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἀγυιάς, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ κωμοπόλει Ἀγυιάς, ὑπάγεται ὁ δῆμος Δωτίου ζ') τὸ εἰρηνοδικεῖον Κερκαμυλίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον χωρίον Κοκαροῦ, ὑπάγεται ὁ δῆμος Κασθαναίας η') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Φαρσάλων, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Φαρσάλων καὶ Εὐδρίου θ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Μπεκίδων, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῷ χωρίῳ Μπεκίδες, ὑπάγεται ὁ δῆμος Σκοτοῦσης ι') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Δομοκοῦ, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγεται ὁ δῆμος Θουμικῶν καὶ ια') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Δαουκλῆς, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Δαουκλῆς, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ξυνιῆδος καὶ Μιλιταίας). III. Τὸ Β. Διάταγμα τῆς 21 Ἰουνίου 1883 περὶ κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν ταῖς ἐπὶ ἀρχαῖς Βώλου καὶ Ἀλμυροῦ εἰρηνοδικείων, καθ' ὃ α') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Βώλου, πρώτης τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Παγασῶν Ἰωλκῆς, Ὀρμενίου, Μακρυνίτης καὶ Βαλθῆς β') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Φερρών, δευτέρας τάξεως, ἐδρεῦον ἐν τῇ κωμοπόλει Βελεστίου, ὑπάγεται ὁ δῆμος Φερρών, περιλαμβανομένου καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος χωρίου Σακούλου, ὅπερ μέχρι τοῦδε ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ εἰρηνοδικείου Βώλου γ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἀγίου Γεωργίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης Ἀπρίλιου μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου

ἐκίστου ἔτους τὴν κωμόπολιν Ἁγίον Γεώργιον, πρωτεύουσαν τοῦ δήμου Νηλείας, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ χωρίον Λεχώνια, ὑπάγεται ὁ δῆμος Νηλείας· δ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ζαγοράς, δευτέρας τάξεως, ὑπάγεται ὁ ὁμώνυμος δῆμος καὶ προσδιορίζεται ἔδρα αὐτοῦ ἡ συνοικία α' Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ζαγοράς· ε') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Κισσοῦ, δευτέρας τάξεως, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Κισσοῦ καὶ Μυρεσίῳ καὶ προσδιορίζεται ἔδρα αὐτοῦ ἡ συνοικία α' Ἀγία Μαρίνη τῆς κωμοπόλεως Κισσοῦ· ς') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Μηλεῶν, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Μηλεῶν καὶ Ἀρετῶν· ζ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἀργαλαστῆς, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Σπαλιθρῶν καὶ Σηπιάδος· η') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Τρικέρων, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον κωμόπολιν, ὑπάγεται ὁ δῆμος Αἰαντείου· θ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Δράκας, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Δράκας καὶ Ἀγίου Λαυρεντίου καὶ ι') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἀλμυροῦ, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ἀλμυροῦ, Ἰωάννου, Ὀθρυος καὶ Πλατίνου τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ καὶ ὁ δῆμος Νέας Μιζέλης τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος), τὸ τῆς 21 Ἰουνίου ὡσαύτως Δικταγμα περὶ κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρδίτσης εἰρηνοδικεῖων, καθ' ὃ α') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Καρδίτσης, πρώτης τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Καρδίτσης, Σιλάνων καὶ Καλλιφωνίου· β') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ἰθώμης, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ κωμοπόλει Φαναρίῳ, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Ἰθώμης καὶ Γόμφων· γ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Παλαμᾶ, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Τιτανίου καὶ Φύλλου· δ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Σοφάδων, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Κισρίου καὶ Ταμασίου· ε') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ρεντίνης, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγεται ὁ δῆμος Μενελαίδος· ς') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Νευρουπόλεως, δευτέρας τάξεως, ἔδρευον εἰς τὸ χωρίον Μεσενικόλα, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Νευρουπόλεως καὶ

Ἰτάμου καὶ ζ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Πετρίλου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βραγγιανὰ, ὑπάγεται ὁ δῆμος Ἀργιθέας), τὸ Διάταγμα τῆς 5 Ἰουλίου 1883 περὶ κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Τρικκάλων καὶ Καλαμπάκας εἰρηνοδικεῖων, καθ' ὃ α') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Τρικκάλων, πρώτης τάξεως, ἔδρευσον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Τρικκαίων καὶ Παρχαληθαίων· β') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Βαλσινῶν, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βαλτσινὸν, ὑπάγεται ὁ δῆμος Πιαλίων· γ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Σοτίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Τσιότι, ὑπάγεται ὁ δῆμος Φαρκαδύνης· δ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Τύρνης, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Τύρνα, ὑπάγεται ὁ δῆμος Αἰθίων· ε') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Γαρδικίου, δευτέρας τάξεως, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Κοθωνίων καὶ Ἀθαμάνων καὶ προσδιορίζεται ἔδρα αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης Μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους ἡ κωμόπολις Γαρδικίον, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Ἀθαμάνων, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Ἀπριλίου τὸ χωρίον Βιτσιόστα, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Κοθωνίων· ς') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Καλαμπάκας, δευτέρας τάξεως, ἔδρευσον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμοπόλει, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Αἰγινίου καὶ Τυμφαίων· ζ') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Καστανιάς, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν κωμόπολιν Καστανιά, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Καστανέας, Χαλκιδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ καὶ Λάκμωνος· η') εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Μαλακασίου, δευτέρας τάξεως, ὑπάγονται οἱ δῆμοι Μαλακασίου καὶ Ὁξυνείας καὶ προσδιορίζεται διαρκὲς ἔδρα αὐτοῦ τὸ χωρίον Μαλακάσιον).

* Β. Διάταγμα 26 Ἰουνίου 1881. Περὶ προσωρινῆς διοικήσεως τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν κλπ.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐπὶ τῶν καταλαμβανομένων μερῶν τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν, ἐνάμει τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνομολογηθέντων, εἶναι ἀνάγκη πρὸς διοίκειν

* Ἐνταῦθα καταχωροῦμεν ἅπαντα τὰ Β. Διατάγματα τοῦ 1881 ἅτινα ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἴσχυσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἅτε καταργηθέντα ὑπὸ τοῦ Νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1882.

σιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν αὐταῖς διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας νὰ ληρῶσι προσωρινῶς τὰ ἀναπόφευκτα μέτρα, μέχρις οὗ κανονισθῶσιν ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας τὰ περὶ αὐτῶν. — Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡ. Ὑ. Σ., Ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

1. Ἀμα τῇ καταλήψει ἐκάστου τῶν τμημάτων τῆς προσαρτωμένης χώρας καταργοῦνται αἱ ἐν τῷ καταληφθέντι μέρει ὑπάρχουσαι ἐνοικητικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ ἐπίτροπος δὲ τοῦ βασιλέως ἀναλαμβάνει προσωρινῶς τὴν διοίκησιν τοῦ καταληφθέντος τμήματος. — Παρ' ἐκάστῳ Β. ἐπιτρόπῳ διορίζονται εἰς γραμματεῖς, ἀναπληρῶν αὐτόν, κωλυόμενον ἢ ἀπόντα, εἰς ὑπογραμματεῖς, εἰς πρωτοκλητῆς, 2 ἢ 3 γραφεῖς, καὶ 2 ἢ 3 κλητῆρες. — Οἱ Β. ἐπίτροποι δίδουσι τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, πάντες δὲ οἱ ἐπ' αὐτοὺς ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τὸν ὄρκον τοῦτον δίδουσιν ἐνώπιον αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπὸ στοιχ. Ο' ψηφίσματος τῆς Β' ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1863, τὸ ὁπῖον ἄρθρον θέλει δημοσιευθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ παρόντος. — Διὰ Βασ. διατάγματος, ἐκδοθησομένου τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν, θέλουσι κανονισθῇ καὶ τὰ περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν καταργουμένων οἰκονομικῶν ἀρχῶν.

2. Ἡ διοικητικὴ περιφέρεια ἐκάστου τῶν τμημάτων, ἐν ᾧ διορθῆσεται Β. ἐπίτροπος, ὡς καὶ ἡ ἔδρα αὐτοῦ ὀρίζονται διὰ τοῦ περὶ διορισμοῦ αὐτοῦ Β. διατάγματος. Αἱ ὑφισταμέναι ἐπαρχιακαὶ διαιρέσεις (Καῖμακμλίκια) διατηροῦνται ὡς ἔχουσι, καὶ εἰς ταύτας συγχωνεύονται αἱ εἰς ἐκάστην αὐτῶν ὑπαγόμεναι ὑποδιοικήσεις (Μουδιρίαι). — Εἰς τὸν Β. ἐπίτροπον τμήματός τινος δύναται ν' ἀνατεθῇ προσωρινῶς καὶ ἡ διοίκησις ἐτέρας παρακειμένης ἐπαρχίας ἢ μέρους αὐτῆς, καὶ τοι μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν αὐτῷ διοικητικὴν περιφέρειαν.

3. Εἰς ἐκάστην τῶν ἡδὴ ὑφισταμένων ἐπαρχιῶν ἢ καὶ εἰς πλείονας αὐτῶν, ὧν ἡ ἄμεσος διοίκησις δὲν ἠθελεν ἀνατεθῇ τῷ Β. ἐπιτρόπῳ, διορίζεται ἐπαρχος διὰ Β. διατάγματος, ὀρίζοντες τὴν ἐπαρχιακὴν περιφέρειαν καὶ τὴν ἔδραν αὐτοῦ. — Οἱ

ἐπαρχοὶ ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντά των ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν κατὰ τὰς διαταγὰς τῶν Β. ἐπιτρόπων, πρὸς οὓς καὶ ἀναφέρονται. — Παρ' ἐκάστῳ ἐπάρχῳ διορίζεται εἰς γραμματεὺς ἀναπληρῶν αὐτόν, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, εἰς πρωτοκολλητὴν εἰς ἣ δύο γραφεῖς, καὶ εἰς ἣ δύο κλητῆρες. — Οἱ ἐπαρχοὶ δίδουσι τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος διατάγματος ὄρκον τῇ ὑπηρεσίᾳ των ἐνώπιον τῶν Β. ἐπιτρόπων, ἢ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, οἱ δὲ ὑπ' αὐτοὺς ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρετοὶ δίδουσι τὸν ὄρκον τοῦτεν ἐνώπιον αὐτῶν.

4. Οἱ ὑπάρχοντες δήμαρχοι καὶ οἱ ἐκτελιῶντες χρὴ δὴ μάρχῃ προέδροι δημοτικῶν συμβουλίων δύνανται ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ Β. Διατάγματος, προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ Β. ἐπιτρόπου, δι' ἐτέρων ἐκ τῶν κατοίκων τῆς δημοτικῆς περιφερείας διατηρουμένων τῶν ἐξ ἐκλογῆς προσελθόντων δημοτικῶν συμβούλων. — Οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δίδουσι τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Β. ἐπιτρόπου ἢ ἐπάρχου καθ' ὅν τρόπον διαγράφεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 18 τοῦ ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1864 ὑπὸ στοιχ. ΛΓ' νόμου περὶ δημαρχειῶν, τὸ ὅποιο ἄρθρον θέλει δημοσιευθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ παρόντος.

5. Οἱ Β. ἐπίτροποι θέλουσιν ἐφαρμόζει τοὺς ἐν ταῖς καταλαμβανομέναις χώραις ἰσχύοντες διοικητικοὺς νόμους καὶ κανονισμοὺς, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ἀντιβαίνουν πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἐν Ἑλλάδι νομοθεσίας, καὶ ὅπως ἤθελον τροποποιηθῇ διὰ Β. Διατάγματος, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνομολογηθεῶν συμβάσεων μεταξὺ τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, καὶ μεταξὺ τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

6. Τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα θελουσιν ἐνεργεῖσθαι, ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν διεύθυνσιν τῆς διοικήσεως, παρὰ τῆς χωροφυλακῆς, ἐκτελούσης καὶ ἀνακριτικὰ καθήκοντα, ὅπου δι' αὐτὴν δὲν ἐπαρκεῖ, δύνανται ν' ἀνατεθῶσι τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα καὶ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Β. ἐπιτρόπου.

7. Ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τίθενται εἰς ἐνεργεσίαν οἱ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμοι ὑπὸ στοιχ.

ΤΟΔ' καὶ ΓΙΕ' τοῦ ἔτους 1871, καὶ ΩΞΗ' τῆς 27 Νοεμβρίου 1880 δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς προσηκούσης ἐν ἐκάστῳ τμήματι δημοσιεύσεως αὐτῶν. Ἡ δημοσίευσίς γενήσεται διὰ δημοσίας ἀντιγνώσεως ἐν τοῖς ναοῖς παντὸς θρησκευματος, καθ' ἀπάσας τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις καὶ καθ' ἅπαντα τὰ χωρία τοῦ τμήματος καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως ἀντιτύπων εἰς τὰ δημοσιώτερα μέρη αὐτῶν. Τὸν νομάρχην ἀναπληροῖ ὁ Β. ἐπίτροπος εἰς τὰς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων σχετικὰς ἐνεργείας.

8. Ἀμα τῇ ἐγκαταστάσει αὐτοῦ, ὁ Β. ἐπίτροπος θέλει μεριμνῆσαι πρὸς ἐξασκίωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων τοῦ ὑπ' αὐτὸν τμήματος κατ' ἐπαρχίας, δήμους, καὶ χωρία. — Ὁ τρόπος τῆς προχείρου ἀπογραφῆς ταύτης θέλει κανονισθῇ διὰ Β. διατάγματος, δημοσιευθησομένου κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ διαγραφόμενον τρόπον. — Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρὸς τοῦτο ἐργασιῶν, συγκεντρούμενα ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου, ἐπιθεωρούμενα παρ' αὐτοῦ καὶ δημοσιεύμενα κατὰ τὰ ἀνωτέρω, θέλουσι χρησιμεύειν προσωρινῶς ὡς βάσις τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ στηριζομένων διατάξεων νόμων.

9. Οἱ Β. ἐπίτροποι, οἱ ἐπαρχοὶ, καὶ οἱ γραμματεῖς αὐτῶν διορίζονται διὰ Β. διατάγματος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, οἱ δὲ ὑποδεέστεροι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ διορίζονται ὑπὸ τῶν Β. ἐπιτρόπων, ἀλλ' ἐν ταῖς ὑπὸ ἐπαρχῶν διοικουμέναις ἐπαρχίαις, τῇ προτάσει αὐτῶν. — Τὰ περὶ τῆς ἀντιμισθίας θέλουσι κανονισθῇ δι' ἰδιαίτερου διατάγματος.

10. Ἐν τῇ ἑδρᾷ ἐκάστου Β. ἐπιτρόπου συνιστᾶται διοικήσεις μοῖρες τῆς χωροφυλακῆς, ἐν ἐκάστη δ' ἑδρᾷ ἐπαρχοῦ διοικήσεις ὑπομοιραρχίας. Οἱ προϊστάμενοι καὶ ἀξιωματικοὶ αὐτῶν θέλουσι διορίζεσθαι διὰ Β. Διατάγματος. — Ἡ χωροφυλακὴ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ἀμελλητί τὰς παραγγέλίας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.

11. Δι' ἐκτάκτων πιστώσεων, χορηγομένων εἰς τὰ αἰκεῖα ὑπουργεῖα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ δημοσίου

λογιστικοῦ, θέλουσι πληρῶνεσθαι πᾶται αἱ ἀπαιτούμενοι δαπάναι διὰ τὴν διοίκησιν ἐν γένει τῶν νέων ἐπαρχιῶν.

12. Ὅλοι οἱ ἐνῆλικες πολῖται παντὸς θεσηκεύματος τῶν προσαρτωμένων τῇ ἐλληνικῇ χώρᾳ ἐπαρχιῶν θέλουσι ᾧσει τὸν ἐν τῷ νόμῳ ΛΓ' τῆς 19 Φεβρουαρίου 1864 διατετυπωμένον ὅρκον τοῦ πολίτου Ἕλληνος, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1846 νόμου περὶ ἑρκοδοσίας τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἐνθα δὲν ὑπάρχει δημοτικὴ ἀρχὴ, ὁ ὅρκος αὗτος θέλει δοθῇ ἐνώπιον μόνου τοῦ ἱερέως, κατὰ τὴν παρὰ τῶν Β. ἐπιτρόπων ἢ ἐπαρχῶν προσδιορισθεσομένην Κυριακὴν.—Οἱ ἀνωτέρω νόμοι θέλουσι δημοσιευθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ δικτάγματος τούτου ἐν ταῖς προσαρτωμένοις ἐπαρχίαις.

Β. Διάταγμα 26 Ἰουνίου 1881. Περί ἀναστολῆς ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις ἐπὶ ὀμίηνον ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἐκάστου τῶν τμημάτων ἀπαστῶν τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ προλάβωμεν πάντα κίνδυνον, δυνάμενον νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὰ δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα ἐκ τῆς μεταβατικῆς καταστάσεως, ἥτις κατ' ἀνάγκην ἐπὶρνεταί ἐν τῇς προσαρτωμέναις, δυνάμει τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνομολογηθέντων, τῇ Ἑλλάδι χώραις ἅμα τῇ καταλήψει ἐκάστου τμήματος αὐτῶν.—Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπεφασίσμεν καὶ διατάξομεν.

1. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταλήψεως ἐκάστου τῶν τμημάτων τῶν προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν ἀναστέλλονται ἐπὶ δύο μῆνας ἅπασαι αἱ νόμιμοι καὶ δικαστικαὶ παντὸς εἶδους προθεσμίαι καὶ παραγραφαί, οἱ κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἡδὴ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐκείνοις νομοθεσίαν ἰσχύουσιν.

2. Ἡ ἀνωτέρω ἀναστολὴ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκτελεστέων ἀποφάσεων ἢ ἄλλων δικαιογράφων καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων οἰανδῆποτε προθεσμίαν συναλλαγμάτων.

Β. Διάταγμα 3 Ἰουλίου 1881. Περί τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐνεργηθησομένης ἐν ἐκάστῳ τῶν τμημάτων τῶν παραχωρηθεισῶν τῇ Ἑλλάδι χωρῶν ἀπογραφῆς.

1. Ἡ πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων ἐκά-

στου καταλαμβανομένου τμήματος τῶν περιχωρηθεισῶν τῇ Ἑλλάδι νέων ἐπαρχιῶν ἐνεργηθησομένη ἀπογραφῇ διεξαχθήσεται δι' ἀπογραφικῶν ἐπιτροπῶν αποτελουμένων ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἐφημερίου προστιθεμένου καὶ ἐνὸς βοήθου, διοριζομένου παρὰ τοῦ Β. ἐπιτρόπου. — Διὰ τὴν ἀπογραφὴν τῶν ἀλλοθρήσκων, ἀντὶ τοῦ ἐφημερίου, προσλαμβάνεται ὁ λειτουργὸς τοῦ ἀλλοθρήσκου θρησκεύματος. — Ἐν ἑλλείψει τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, τὴν ἀπογραφικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελεῖ ὁ ἱερεὺς, ἢ ὁ λειτουργὸς τοῦ ἀλλοθρήσκου θρησκεύματος καὶ ὁ βοηθός.

2. Ἡ περὶ τῆς πείκεται ἀπογραφῇ θέλει ἀρχίσει καθ' ἅπαν τὸ τμήμα τὴν αὐτὴν ἡμέραν, προσδιορισθησομένην παρὰ τοῦ Β. ἐπιτρόπου, καὶ ἀποπερατωθῇ ἐντὸς ἡμερῶν δεκαπέντε τὸ βραδύτερον.

3. Εἰς ὅτας πόλεις ἢ χωρία ἡ ἀπογραφὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ παρὰ μίαν μόνον ἀπογραφικὴν ἐπιτροπὴν, ὁ Β. ἐπιτροπὸς θέλει συστήσῃ περισστέρας κατ' ἐνορίας.

4. Ἀπαντες οἱ κατοικοὶ ἐκάστου τμήματος ἄρρενες ἢ θῆλεις, ἀπογράφονται κατ' ὄνομα καὶ ἐπώνυμον ἐπὶ ἰδίῳ πινάκῳ, χορηγηθησομένων παρὰ τοῦ Β. ἐπιτρόπου. Ἐκτος δὲ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου, ἐν τῷ πινάκῳ ἐγγράφεται τὸ φύλον, ἡ ἡλικία, τὸ θρησκευμα καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἐκάστου, καὶ ἡ καταγωγὴ, εἰ δυνατόν. — Μετὰ τῆς ἀπογραφῆς τῶν κατοικῶν ἐνεργηθήσεται καὶ ἡ ἀπογραφὴ τῶν ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ οἰκοδομῶν.

5. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπογραφῆς ἐκάστου τμήματος συγκεντρουόμενα ἐν τῷ γρασεῖῳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου, ἐπιθεωρηθήσονται παρ' αὐτοῦ καὶ δημοσιευθήσονται διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τοὺς ὁρίσμους τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 25 Ἰουνίου ε. ε.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν περὶ χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου νόμων τοῦ Βασιλείου.

Ἄρθρον μόνον

Ἐν ταῖς προσαρτωμέναις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασιλεῖον

ἐπαρχίαις τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, θέλουσι δημοσιεῦσαι καὶ ἐφαρμοσθῇ οἱ περὶ τελῶν χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντες νόμοι.

Β. Διάταγμα τῆς 4 Ἰουλίου 1881. Περί τοῦ τρόπου, καθ' ὃ θέλει βεβαιωθῇ ἡ δημοσίευσίς νόμων τινῶν καὶ διαταγμάτων ἐν ταῖς προσαρτωμέναις τῇ Ἑλλάδι ἐπαρχίαις.

1. Ἡ βεβαίωσις τῆς δημοσεύσεως ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τῶν νόμων καὶ τῶν διαταγμάτων, περὶ ὧν ὁρῶμεν τὰ ἀρθρα 4, 7, 8, 12 καὶ 13 τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε. ε. διατάγματος περὶ προσωρινῆς διοικήσεως τῶν εἰρημμένων ἐπαρχιῶν, καὶ προσέτι τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογία Ἡμετέρου διατάγματος περὶ ἀναστολῆς τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν προϋσμιῶν καὶ παραγραφῶν, γενήσεται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, ἥτις, ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀναπᾶσαν πόλιν, κωμόπολιν, καὶ χωρίον ἐν τοῖς ναοῖς ἀναγνώσεως καὶ εἰς τὰ δημοσιώτερα μέρη τοιχοκολλήσεως, θέλει πιστοποιήσῃ τοῦτο διὰ γενικῆς ἐκθέσεως. — Περί τῆς ἐν τῇ ἑδρῇ τῆς διοικητικῆς περιφερείας τοῦ Β ἐπιτρόπου, κατὰ τὰ εἰρημμένα, δημοσιεύσεως, συντάσσεται καὶ ἰδίᾳ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀναπληρωτῷ του ἐκθεσις εἴκοσι δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκθέσεως ταύτης, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ἐν τινι τῶν πόλεων, κωμοπόλεων, ἢ χωρίων τῆς διοικητικῆς ἐκείνης περιφερείας δὲν ἐγένετο ἡ προσήκουσα δημοσίευσίς τοῦ νόμου ἢ τοῦ διατάγματος. — Ἡ ἀνωτέρω ἐκθεσις καταχωρεῖται ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

2. Τὸ παρὸν διάταγμα θέλει καταχωρηθῇ ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δὲ δημοσίευσίς αὐτοῦ ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις γενήσεται διὰ τοιχοκολλήσεως τοῦ περιέχοντος αὐτὸ φύλλου τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Β ἐπιτρόπου καὶ τῶν ἐπάρχων, παρ' ὧν θέλει συνταχθῇ προσήκουσα περὶ τῆς τοιχοκολλήσεως ἐκθεσις.

Β. Διάταγμα τῆς 4 Ἰουλίου 1881. Περί τοῦ τρόπου τῆς δημοσεύσεως τοῦ λοιποῦ τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσαρτηθησομένους ἐπαρχίας εἰδικῶν διαταγμάτων καὶ τῶν εἰσαγμένων δι' αὐτῶν νόμων.

Ἀπαντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσα

τληθησάμεναι, κατὰ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνομολογηθέντα, χώρας εἰδικὰ διατάγματα, ὡς καὶ οἱ δι' αὐτῶν εἰσαχθησάμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας νόμοι τοῦ Βασιλείου ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύϊν τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου ἢ τοῦ οἰκείου ἐπάρχου τοιχοκολλήσεως αὐτῶν. — Ἡ τοιχοκολλήσις ἀποδεικνύεται δι' ἐκθέσεως τῶν ἀρχῶν τούτων· εἴκοσι δ' ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου τοιχοκολλήσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ἀπόδειξις, ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος ἢ τὸ Β. διάταγμα ἐν τῇ διοικητικῇ ἐκείνῃ περιφερείᾳ· ἢ ἐκθεσις τοῦ Β. ἐπιτρόπου καταχωρεῖται ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως. — Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος δὲν ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν νόμων ἢ τῶν διαταγμάτων, περὶ ὧν ἐκανονίσθη ἤδη εἰδικὸς τρόπος δημοσιεύσεως διὰ προγενεστέρων διαταγμάτων. — Τὸ παρὸν διάταγμα δημοσιευθήσεται διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἢ δὲ δημοσίευσις αὐτοῦ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτηθησομέναις ἐπαρχίαις γενήσεται κατὰ τ' ἀνωτέρω.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς τῶν νόμων περὶ δημοσίου λογιστικοῦ καὶ ταμείων καὶ ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις.

Ἄρθρον μόνον

Οἱ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ ἐν γένει καὶ ταμείων ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντες νόμοι θελοῦσι δημοσιευθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ συστάσεως ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἐν Ἀρτῇ.

Ἄρθρον μόνον.

Ἐν Ἀρτῇ συνιστᾶται ἐπαρχιακὸν ταμεῖον δευτέρας τάξεως, ἔχον τὴν αὐτὴν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς δικαιοδοσίαν. — Τὰ προσωπικὰ τοῦ ταμείου καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ προσωπικοῦ κανονίζονται συμφώνως πρὸς τὸν περὶ συστάσεως ταμείων ΣΕΔ' τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1853 νόμον.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας κλπ. εἰς τὰς προσαρτωμένας τῇ Ἑλλάδι χώρας.

1. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν προσαρτωμένων αὐτῇ χωρῶν ὑπάρχουσα μέχρι τοῦδε τελωνιακὴ γρημὴ ἀῖρεται ὡς πρὸς τὰ καταλαμβανόμενα μέρη ἀπὸ τῆς ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, θέλουσι δὲ δημοσιευθῇ καὶ ἐφαρμοθῇ ἐν αὐταῖς τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι τελωνιακὸν δασμολόγιον καὶ οἱ τελωνιακοὶ νόμοι, καθὼς καὶ αἱ περὶ ὑγειονομικῶν, λοιμοκαθαρτικῶν καὶ λιμενικῶν διατάξεις.

2. Τῆς διατάξεως τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἐξαιρεῦνται τὰ ἐκ τῶν προσαρτωμένων χωρῶν μεταφερόμενα διὰ θαλάσσης ἢ διὰ ξηρᾶς εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους ἐπόμενα εἶδη ἥτοι ζάχαρις, καφές, πετρελαῖον, καὶ ρούμι, ἅτινα εἰσαγόμενα θέλουσιν ὑποβάλλεσθαι εἰς τὸ εἰσαγωγικὸν τέλος, κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι δασμολόγιον, τὸ δὲ τέλος τοῦτο θέλει μένει παρακατατεθειμένον, μέχρις οὗ τὰ περὶ τούτου κανονισθῶσι νιμοθετικῶς.

3. Διὰ τὰ ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ μεταφερόμενα εἰς τὰς προσαρτωμένας χώρας ποίμνια ἢ ἄλλα ζῶα, ἐπὶ σκοπῷ προσωρινῆς διαμονῆς καὶ νομῆς, θέλει διδῶσθαι ὑπὸ τῶν μεταφερόντων εἰς τὴν πρώτην μεθόριον τελωνιακὴν ἀρχὴν δήλωσις περιέχουσα τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν κτηνῶν καὶ ἀξιόχρεως ἐγγύησις περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, εἰ ὅσα τῶν ζώων τούτων ἐν ἐπικυρώσει τυχὸν εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν ἐντὸς ἑξ μηνῶν.

4. Ἀπαλλάσσονται κατὰ τὸ ἐνεστώς ἔτος παντὸς εἰσαγωγικοῦ τέλους τὰ ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτῆς εἰσαγόμενα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προϊόντα ἐν γένει καὶ δημητριακοὶ καρποὶ τ' ἀνήκοντα εἰς Ἑλληνας ὑπηκόους.

Β. Διάταγμα τῆς 11 Αὐγούστου 1881. Περὶ δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ.

1. Οἱ περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχύοντες ἐν Ἑλλάδι νόμοι, διατάγματα, καὶ κανονισμοὶ θέλουσι δημο-

σευθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν ταῖς παραχωρηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις νέαις ἐπαρχίαις.

2. Δι' ἰδιαιτέρων ἡμῶν διαταγμάτων, τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπερργοῦ προκαλουμένων, θέλousi συσταθῇ τηλεγραφεῖα καὶ τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ὡς καὶ ὑποδιευθύνσεις ταχυδρομείων καὶ ταχυδρομικὰ γραφεῖα, ἔνθα ἤθελε κριθῇ τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς εὐκολίαν τῆς τε τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας, κατὰ τοὺς ἰσχύοντας νόμους, Β. Διατάγματα, καὶ κανονισμούς.

Β. Διάταγμα 6 'Ιουλίου 1881. Περὶ κυκλοφορίας ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορούντων νομισμάτων καὶ διατιμῆσεως τῶν Τουρκικῶν νομισμάτων.

Ἄρθρον μόνον.

Ἐν ταῖς προσαρτωμέναις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον νέαις ἐπαρχίαις τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, πρὸς ταῖς κυκλοφορεῦσιν ἐν Ἑλλάδι νομίμασι, θέλουσιν ἔχει προσωρινῶς νόμιμον κυκλοφορίαν, ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτετυπωμένων, τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ πίνακι χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ νομίματα τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ οὐτῷ πίνακι σημειουμέναις τιμαῖς εἰς δραχμὰς τῆς διατιμῆσεως.

Β. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας κλπ. εἰς τὰς προσαρτωμένας τῇ Ἑλλάδι χώρας.

1. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν προσαρτωμένων αὐτῇ χωρῶν ὑπάρχουσα μεχρι τοῦδε τελωνιακὴ γρῆμῃ αἵρεται ὡς πρὸς τὰ καταλαμβανόμενα μέρη ἀπὸ τῆς ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, θέλουσι εἰς δημοσιευθῇ καὶ ἐφαρμοθῇ ἐν αὐταῖς τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι τελωνιακὸν δασμολόγιον καὶ οἱ τελωνιακοὶ νόμοι, καθὼς καὶ αἱ περὶ ὑγειονομικῶν, λοιμοκαθαρτικῶν καὶ λιμενικῶν διατάξεις.

2. Τῆς διατάξεως τοῦ προηγουμένου ἀρθρου ἐξαίρετονται τὰ ἐκ τῶν προσαρτωμένων χωρῶν μεταφερόμενα διὰ θαλάσσης ἢ διὰ ξηρᾶς εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους ἐπόμενα εἶδη ἥτοι ζάκχαρις, καφές, πετρελαῖον, καὶ ροῦμι, ἅτινα εἰσαγόμενα θέλουσιν ὑποβάλλεσθαι εἰς τὸ εἰσαγωγικὸν τέλος, κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι δασμολόγιον, τὸ δὲ τέλος τοῦτο θέλει μένει παρακατατεθειμένον, μέχρις οὗ τὰ περὶ τούτου κανονισθῶσι νομοθετικῶς.

3. Διὰ τὰ ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ μεταφερόμενα εἰς τὰς προσαρτωμένας χώρας ποίμνια ἢ ἄλλα ζῶα, ἐπὶ σκοπῷ προσωρινῆς διαμονῆς καὶ νομῆς, θέλει διδασθαι ὑπὸ τῶν μεταφερόντων εἰς τὴν πρώτην μεθόριον τελωνιακὴν ἀρχὴν δηλώσεις περιέχουσα τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν κτηνῶν καὶ ἀξιόχρεως ἐγγύησις περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, εἰς ὅσα τῶν ζώων τούτων ἐν ἐπικυαχθῶσι τυχὸν εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν ἐντὸς ἑξ μηνῶν.

4. Ἀπαλλύσσονται κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος παντὸς εἰσαγωγικοῦ τέλους τὰ ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτης εἰσαγόμενα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προϊόντα ἐν γένει καὶ δημητριακοὶ καρποὶ π' ἀνήκοντα εἰς Ἑλληνας ὑπηκόους.

Β. Διάταγμα τῆς 11 Αὐγούστου 1881. Περὶ δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ.

1. Οἱ περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχύοντες ἐν Ἑλλάδι νόμοι, διατάγματα, καὶ κανονισμοὶ θέλουσι δημο-

σευθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν ταῖς παραχωρηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις νέαις ἐπαρχίαις.

2. Δι' ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν διαταγμάτων, τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπευργοῦ προκαλουμένων, θέλousi συσταθῇ τηλεγραφεῖα καὶ τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ὡς καὶ ὑποδιευθύνσεις ταχυδρομείων καὶ ταχυδρομικὰ γραφεῖα, ἐνθα ἤθελε κριθῇ τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς εὐκολίαν τῆς τε τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας, κατὰ τοὺς ἰσχύοντας νόμους, Β. Διατάγματα, καὶ κανονισμούς.

Β. Διάταγμα 6 'Ιουλίου 1881. Περὶ κυκλοφορίας ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορούντων νομισμάτων καὶ διατιμῆσεως τῶν Τουρκικῶν νομισμάτων.

Ἄρθρον μόνον.

Ἐν ταῖς προσαρτωμέναις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον νέαις ἐπαρχίαις τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, πρὸς τοῖς κυκλοφοροῦσιν ἐν Ἑλλάδι νομίσμασι, θέλουσιν ἔχει προσωρινῶς νόμιμον κυκλοφορίαν, ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτετυπωμένων, τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ πίνακι χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ νομίσματα τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ αὐτῷ πίνακι σημειουμέναις τιμαῖς εἰς δραχμὰς τῆς διατιμῆσεως.

Εἶδος νομισμάτων	Βάρος		Διζήτρος εἰς χιλιοστά	Τίτλος εἰς χιλιοστά	Διατήμῃσι		
	εἰς δράμια	εἰς γραμμάρια			Δ. Δ.	εἰς παλαιὰ	
							Δ. Δ.
Χρυσὸν νόμισμα τῶν 100 γρᾶμῶν	2	4	7,21622	12	916.13	2250	20
» » » 50 »	1	2	3,60818	18	»	1125	60
» » » 25 »	0	9	1,80414	34	»	562	30
» » » 20 »	7	8	24,05537	830	»	410	60
» » » 10 »	3	12	12,02727	14	»	205	30
» » » 5 »	1	14	6,01324	»	»	102	15
» » » 2 »	0	12	2,40518	34	»	41	46
» » » 1 »	0	06	1,20215	»	»	20	22
» » » 1/2 »	0	03	0,60113	34	»	10	11

Β. Διάταγμα 5 Αύγουστου 1881. Περί εἰσαγωγῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχυοῦσης νομοθεσίας ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταλαμβανόμεναις ἐπαρχίαις καὶ περὶ τῆς ἐν αὐταῖς συστάσεως πρωτοδικείων καὶ ἐιρηνοδικείων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνομολογηθέντα περὶ τῆς παραχωρήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, καὶ τὸ Ἡμέτερον ἀπὸ 26 Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους Διάταγμα περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ληφθῶσι προσωρινῶς τ' ἀναπόφευκτα μέτρα πρὸς διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ασφαλείας εἰς τὰ καταλαμβανόμενα μέρη μέχρι οὗ ὀριστικῶς κανονισθῶσι τὰ περὶ αὐτῶν. — Παρατηροῦντες, ὅτι μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ παραχωρηθέντος τμήματος τῆς Ἡπείρου καταδεικνύεται, ὅτι οὔτε ἡ δημοσία τάξις δύναται ν' ἀσφαλισθῇ, οὔτε τὰ ἰδιωτικὰ δικαιώματα νὰ προστατευθῶσι προσήκοντως, ἐνεκα ἀνυπερβλήτων ἐυσκολιῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ὑφισταμένων πρὸ τῆς καταλήψεως δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ ἀνεφίκετου ἐν πολλοῖς τῆς, μετὰ τὴν νέαν καταστασιν ἐφαρμογῆς τῆς νομοθεσίας, ἥτις διεῖπε τὰ καταλαμβανόμενα μέρη. — Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

1. Ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταλαμβανόμεναις χώραις καταργοῦνται αἱ πρὸ τῆς καταλήψεως ὑφιστάμεναι δικαστικαὶ ἀρχαί, ὁ ὀργανισμὸς τῶν δικαστηρίων, καὶ οἱ ποινικοί, δικονομικοί, καὶ ἀστικοὶ νόμοι, δημοσιεύεται δὲ καὶ ἰσχύει, ὑπὸ τὰς ὀριζομένας διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος ἐξαιρέσεις καὶ τροποποιήσεις, ἡ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύουσα νομοθεσία. — α') Περί ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογραφῶν. — β') Περί προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἐξαιρέσει 1) τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 8, δι' ὧν ὀρίζονται τὰ προσόντα τῶν δικαστικῶν γραφέων καὶ ὑπογραμματέων καὶ τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις παρέδρων, ἀνθ' ὧν ἰσχύουσι τ' ἀρθρα 123 καὶ 6 τοῦ νόμου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ 2) τῶν ἀρθρῶν 5 καὶ 20 περὶ τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς παύσεως τῶν συμβολαιογραφῶν. — γ') Περί πολιτικοῦ νόμου, ἥτοι τὸ ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διάταγμα. — δ') Περί πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, ἐξαιρέσει τῶν ἀκολουθῶν διατά-

ἔξω αὐτῶν· α') Ἐάν μὲν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τοῦ Κεφαλαίου τρίτου, ἀρθρῶν 29—35, περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, τοῦ Κεφαλαίου πέμπτου, ἀρθρῶν 49—55, περὶ παραπομπῆς ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, τῶν ἀρθρῶν 752, 753, 754, 755, 756, 757, 871 § 2, 951 καὶ 985 περὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τῶν ἀρθρῶν 520 § 2, 816 καὶ 817 περὶ τῆς προθεσμίας τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως· β') Ἐκ δὲ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τοῦ Κεφαλαίου ἑκτοῦ, ἀρθρῶν 46—50, περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστηρίων, τοῦ Κεφαλαίου ογδόου, ἀρθρῶν 61—64, περὶ παραπομπῆς ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, τοῦ ἀρθροῦ 260 § 2 περὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς κατὰ βουλευμάτων, τοῦ ἀρθροῦ 263 § τελευταία περὶ τῆς προθεσμίας τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ βουλευμάτων, ὡσάυτως, καὶ τῶν ἀρθρῶν 359, 416, 457, 473 καὶ 481, περὶ τῆς προθεσμίας τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ ποινικῶν ἐν γένει ἀποφάσεων· γ') Περὶ Ἐμπορικοῦ Νόμου· δ') Περὶ Ποινικοῦ Νόμου· ε') Περὶ διαθηκῶν· ζ') Περὶ διακρίσεως κτημάτων· θ') Περὶ ἐνεχύρου· ι') Περὶ ὑποθηκῶν· ια') Περὶ μεταγραφῆς τῶν ἀκινήτων· ιβ') Περὶ Ἀστικοῦ Νόμου, ἥτοι ὁ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1856 νόμος περὶ δημοσιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει, ἐξαίρεσει τοῦ πρώτου ἀρθροῦ αὐτοῦ, τοῦ ὀρίζοντος τὰ περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν νόμων, καὶ ὁ ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1861 νόμος περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας, καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.

2. Ἐν ταῖς καταληφθεῖσαις καὶ καταλαμβανόμεναις ἐπαρχίαις θέλουσι συσταθῇ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πρωτοδικεῖα, ἅπερ θέλουσι δικάζει καὶ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, καὶ εἰρηνοδικεῖα, ὧν ὁ ἀριθμὸς, ἡ ὀνομασία, ἡ εἶδρα, καὶ ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας ὁρισθῶσιν διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου κατὰ πρότασιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

3. Ἡ ἡμέρα τῆς ἰσχύος τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 ὀριζομένης νομοθεσίας θέλει ὁρισθῇ διὰ τῶν περὶ τῆς συστάσεως τῶν πρωτοδικείων καὶ τῶν εἰρηνοδικείων Β. Διαταγμάτων, ἡ δὲ

δημοσίευσίς τῶν νόμων γενήσεται διὰ καταθέσεως τῶν περιχόντων αὐτοὺς Ἑλληνικῶν Κωδίκων, τῆς τελευταίας ἐκδόσεως αὐτῶν, ἢ ἄλλων ἀντιτύπων τῶν νόμων, εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Β. ἐπιτρόπων καὶ τῶν ἐπαρχίων, κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1881 Διατάγματος. Αἱ διατάξεις ὅμως, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς ἐν τοῖς ἐδαφίοις β', δ', καὶ ιε' τοῦ άρθρου πρώτου τοῦ παρόντος Διατάγματος κατονομαζόμενας ἐξαιρέσεις, θεωροῦνται ὡς μὴ δημοσιευθεῖσαι.

4. Αἱ σχέσεις, περὶ ὧν προεῖδεν ἡ περὶ τῆς παραχωρήσεως σύμβαισις δι' εἰδικῶν διατάξεων, θέλουσι διέπεσθαι, καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς νέας νομοθεσίας, ἀπὸ τὰς διατάξεις τῆς συμβάσεως ταύτης, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ τῶν δι' αὐτῆς παραχωρουμένων δικαιωμάτων.

5. Τὰ περὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν προθεσμιῶν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων τῆς ἀνακοπῆς, τῆς ἐφέσεως, καὶ τῆς ἀναιρέσεως, περὶ ὧν ἡ ἐν ἐδαφ. δ' τοῦ άρθρου 1 ἐξαίρεσις, κατὰ τῶν βουλευμάτων καὶ τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκδοθησομένων μέχρι τῆς συστάσεως ἐφετείου ἐν ταῖς καταλαμβάνομέναις ἐπαρχίαις, ἢ τῆς ἐπέκτασεως τῆς ἐπ' αὐτῶν δικαιοδοσίας ἐφετείου ἐκ τῶν ὕφισταμένων ἐν Ἑλλάδι καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, θέλουσι κανονισθῇ συγχρόνως μὲ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἐφετειῶν, εἰς ὧν τὴν δικαιοδοσίαν θέλουσιν ὑπαχθῇ αἱ εἰρημέναι ἐπαρχίαι, καὶ μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ὅμως, καὶ ὅς ἡ ἐφεσις δὲν ἔχει ἀναστέλλουσαν δύναμιν, αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων ἐκτελοῦνται. — Τὰ περὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν ἐκκρεμῶν ἐν τοῖς ὕφισταμένοις πρὸ τῆς καταλήψεως δικαστηρίοις ὑποθέσεων θέλουσιν ἰδιαιτέρως κανονισθῇ.

6. Μέχρι τῆς διαιρέσεως, κατὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα, τῶν καταληφθεισῶν ἢ καταλαμβανομένων ἐπαρχιῶν εἰς δέμους, τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν θέλουσι τηρεῖσθαι κατὰ περιφερείας εἰρηνοδικείων.

7. Μέχρι τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν, τὰ καθήκοντα τοῦ δημοσίου κατηγόρου παρὰ τοῖς συσταθησομένοις πταισματοδικείοις θέλει ἐκπληροῦν, ἐκτὸς τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν

ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ πταισματοδικείου, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. Διατάγματος περὶ προσωρινῆς διοικήσεως τῶν προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν.

8. Τὸ παρὸν Διάταγμα δημοσιευθήσεται διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἥ δὲ δημοσίευσίς αὐτοῦ ἐν ταῖς καταληφθεῖσαις καὶ ταῖς καταλαμβανομέναις ἐπαρχίαις γενήσεται κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. ε. Διατάγματος.

Β. Διάταγμα 11 Αὐγούστου 1881. Περί συστάσεως πρωτοδικείου καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ καταληφθέντι τμήματι τῆς Ἡπείρου κλπ.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ Ἡμέτερον ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. διάταγμα περὶ τῆς ἐν ταῖς καταληφθεῖσαις καὶ καταλαμβανομέναις ἐπαρχίαις δημοσιεύσεως καὶ ἰσχύος τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύουσας νομοθεσίας καὶ περὶ τῆς συστάσεως πρωτοδικείων εἰρηνοδικείων ἐν αὐταῖς.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἐν τῷ καταληφθέντι τμήματι τῆς Ἡπείρου συνίσταται τὰ ἑξῆς δικαστήρια.

α') Ἐν πρωτοδικεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρωτοδικεῖον Ἀρτης» ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ περιλαμβάνει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρην τὴν καταληφθεῖσαν γῆν, ὡς εἰδικώτερον ὀρίζεται αὕτη κατωτέρω ἐν ταῖς περιγραφαῖς τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πρωτοδικείου τούτου εἰρηνοδικείων.

β') Πέντε εἰρηνοδικεῖα, ἦτοι·

1. Εἰρηνοδικεῖον Ἀρτης, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον Ἀρταν, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὰς κομποπόλεις καὶ τὰ χωρία Πέτα, Μελιχώριον, Λιμένι, Σελλάδες, Μεγάρι, Κομποτί, Τσοῦπι, Κιχί, Λέσμπη, Γλυκόρριζον, Μπάνη, καὶ Κομμένον.

2). Εἰρηνοδικεῖον Γαρδικίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ Γαρδικίον, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν

τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Γαρδίκιον, Μηλιά, Τσιούρτσα, Μουστάρα, Μπούκορον, Δοδρόης, Παχτούριον, Γρεβόν, καὶ Σκληδάνου.

3) Εἰρηνοδικεῖον Ραδοβιζίου, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ Βελεντσικό, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Βελεντσικόν, Δημαρίο, Ἐπάνω Πέτα, Λιβίτσειον, Μηλάτες, Σκουλικαριά, Χόσινα, Τσερκίτσα, Μαρκινιάδα, Μηλιανά, Καταβόθρα, Βρατσίστα, Σομεροῦ, Τσεκλίστα, Μπότσι, Μουσούντα, Βρετσενίτσα.

4) Εἰρηνοδικεῖον Καλαρρυτῶν 6^η τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Πραμάντα, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Πραμάντα, Καλαρρυτῆς, Σκλουπὸν, Ματζοῦι, Μελισσουργόν, Ἀγναντα, Κεσοδίτσα, Ραυταναῖοι, Σχορίτσεινα, Κουκουλίστα, Γρετσίστα, Σερέσι καὶ

5) Εἰρηνοδικεῖον Τσουμέριων, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὸ χωρίον Βουργαρέλι, καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία Βουργαρέλι, Καλεντίνι, Μπούγα, Χόσεφι, Λουφίστα, Μιαρή, Θεοδωριάνα, Γάμια, Λιπιανά, Ρωμανοί, καὶ τὰ νέα χωρία Πεστιάνα καὶ Νησίτσα.

2. Ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὀριζομένων δικαστηρίων ὀρίζεται ἡ 10 Σεπτεμβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης ἄρχεται ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἡ ἰσχὺς τῆς νέας νομοθεσίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. Διατάγματος.

3. Τὸ παρὸν διάταγμα δημοσιευθήσεται διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, ἡ δὲ δημοσίευσίς αὐτοῦ ἐν τῷ καταληφθέντι τμήματι γενήσεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. ε. διατάγματος.

Β. Διάταγμα 19 Αὐγούστου 1881. Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. Β. Διατάγματος περὶ ἀναστολῆς προθεσμιῶν κτλ. μέχρι τῆς δεκάτης Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου Ἀρτης.

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. Διατάγματος περὶ τῆς ἐπὶ δύο μῆνας ἀναστολῆς ἐν ταῖς κατα-

λαμβάνομεναις ἐπαρχίαις ἀπασῶν τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ τῶν παραγραφῶν, παρατείνεται, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν διοικητικὴν περιφέρειαν τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἀρτης, μέχρι τῆς δεκάτης Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 5 τοῦ ἱσταμένου μηνὸς διατάγματος· περὶ εἰσαγωγῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχυούσης νομοθεσίας.

2. Ἡ δημοσιεύσις τοῦ παρόντος διατάγματος ἐν τῇ εἰρημνίᾳ περιφέρειᾳ γενήσεται κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. β. διατάγματος περὶ τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς καταλαμβανομένας ἐπαρχίας διαταγμάτων καὶ τῶν δι' αὐτῶν εἰσαγομένων νόμων.

Β. Διάταγμα 6 Ἰουλίου 1881. Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἀρτης.

Εἰς τὸ τμήμα Ἀρτης συνιστῶνται αἱ ἐξῆς τελωνιακαὶ ἀρχαί.

Ἐν Ἀρτῇ τελωνεῖον τρίτης τάξεως.

Ἐν Κοπραίνῃ τελωνιακὸς σταθμὸς.

Β. Διάταγμα 17 Αὐγούστου 1881 Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ διομερίσματι Ἀρτης.

Ἐν τῷ διομερίσματι τῆς Ἀρτης συνιστῶνται ἔτι αἱ ἐξῆς τελωνιακαὶ ἀρχαί.

Ἐν Πλάκᾳ ὑποτελωνεῖον Γ' τάξεως καὶ

Ἐν Σαλούπῳ καὶ Χρηστοῦς τελωνιακὸν φυλακεῖον.

Β. Διάταγμα 14 Αὐγούστου 1881. Περί εἰσαγωγῆς ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταληφθησομέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ ὕγειονομείων καὶ ὕγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ.

1. Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντες νόμοι, Β. Διατάγματα καὶ κανονισμοὶ περὶ ὕγειονομείων καὶ ὕγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει θέλουσι δημοσιευθῇ καὶ ἐκτελεσθῇ καὶ ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταληφθησομέναις νέαις ἐπαρχίαις.

2. Δι' ἰδιαιτέρων Διαταγμάτων Ἑμῶν, τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ προκληθησομένων, θέλουσι συσταθῇ ὑγειονομεῖα, ὅπου τοῦτο θεωρηθῇ ἀναγκαῖον.

Β. Διάταγμα 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ συστάσεως εἰδικοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου ἐν Ἀρτῇ.

1) Συνίσταται ἐν Ἀρτῇ εἰδικὸν ταχυδρομικὸν γραφεῖον, συγκείμενον ἐξ ἑνὸς ἐπιστάτου μὲ μισθοδοσίαν δραχμῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ ἐξ ἑνὸς βοηθοῦ μὲ μισθοδοσίαν δραχμῶν ὀγδοήκοντα κατὰ μῆνα.

2) Τὰ γραφικὰ ἐξοδα τοῦ ταχυδρομείου τούτου ὀρίζονται εἰς δραχμὰς τριάκοντα κατὰ μῆνα.

Β. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου 1881. Περὶ προδικασμοῦ τοῦ ἐν Ἀρτῇ συσταθέντος ταχυδρομικοῦ γραφείου εἰς ὑποδιεύθυνσιν β' τάξεως.

α') Τὸ ἐν Ἀρτῇ συσταθὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουλίου ἐ. ἔ. Ἡμετέρου Διατάγματος ταχυδρομικὸν γραφεῖον προδικάζεται εἰς ὑποδιεύθυνσιν Β' τάξεως.

β') Τὰ περὶ προσωπικοῦ, μισθοδοσίας, καὶ γραφικῶν ἐξόδων τῆς ὑποδιευθύνσεως ταύτης μένουσιν οἷα ὠρίσθησαν διὰ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου Διατάγματος.

Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1881. Περὶ ἐγκαταστάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ τελωνιακῶν ἀρχῶν.

1. Καθόσον καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἕκαστον μέρος τῶν παραχωρηθεισῶν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὴν Θεσσαλίαν χωρῶν, θέλουσιν ἐγκατασταθῇ διὰ τὴν τελωνιακὴν ὑπηρεσίαν αἱ ἐξῆς ἀρχαί·

Ἐν Καλαμπάκᾳ τελωνεῖον Γ' τάξεως.

Ἐν Μαλακᾷσι, Γεωργίτσᾳ, Βελιμίτσᾳ, καὶ Ἀσπρῇ Κλησιᾷ τελωνιακὸν φυλακεῖον.

Ἐν Τυρνῶνι τελωνεῖον Βας τάξεως.

Ἐν Γριζάνῳ, Νεζερῶ, Καρχαδερῇ, Κρανιᾷ, καὶ Πυργωτῶ ὑποτελωνεῖον Γης τάξεως, καὶ

Ἐν Ἀμοῦρι τελωνιακὸν φυλακεῖον.

Ἐν Τσάγεζι τελωνεῖον Γης τάξεως, καὶ

Διπλοῖα Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

Ἐν Λασποχώρι τελωνιακὸν φυλακεῖον.

Ἐν Βώλῳ τελωνεῖον Ἀῆς τάξεως, μετὰ διαμετακομίσεως ἔχον τὸ ἐξῆς προσωπικόν·

Τελώνην, ἐλεγκτήν, ὑπελεγκτήν, Ἀον Βον καὶ Γον γραμματέα, τέσσαρας ὑπογραμματεῖς, ἓνα εἰσπράκτορα, ἓνα ἀποθηκάριον, τέσσαρας ὑπαποθηκαρίους, ἓνα ἐπιστάτην διαμετακομίσεως, ἓνα πρῶτον καὶ ἓνα δευτέρον γραμματέα αὐτῆς.

Ἐν Τσιγκέλι καὶ Τρίκερι ὑποτελωνεῖον Γῆς τάξεως.

Ἐν Λεχώνια, Καλὰ Νερά. Ἀφήσω, Μηλίνα, Πλατανιά καὶ Χορευτῶ τελωνιακὸς σταθμός, καὶ

Ἐν Ταμούχαρι τελωνιακὸν φυλακεῖον.

2 Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ τελωνεῖου Βώλου ὀρίζεται ἴσος τῷ μισθῷ σὺν τῷ ἐπ' μισθῷ τῶν ὁμοιοβάθμων τοῦ τελωνεῖου Σύρου ὑπαλλήλων.

Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1881. Περί συστάσεως ταχυδρομικῶν γραφείων κατὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ περὶ ὀρισμοῦ τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.

1. Συνιστῶνται ἐν Θεσσαλίᾳ τὰ ἐξῆς ταχυδρομικὰ γραφεῖα

α') Ὑποδιευθύνσεις Α' τάξεως ἐν Λαρίσῃ, Βώλῳ, καὶ Τρικκίλοις.

β') Ὑποδιευθύνσεις Β' τάξεως ἐν Καρδίτῃ, Ἀλμυρῷ καὶ Τυρνόβῳ.

γ') Ἐπιστάσεις Α' τάξεως ἐν Δομοκῷ, Φερσάλοις, Φεραῖς, καὶ Ἀμπελακίσις.

δ') Ἐπιστάσεις Β' τάξεως ἐν Πλατάνῳ, Φαναρίῳ, Λιγαριᾷ, καὶ Καλαμπάκῃ.

2. Τὸ προσωπικόν τῶν ἀνωτέρω ταχυδρομικῶν γραφείων ὀρίζεται ὡς ἐξῆς·

α') Ἐν ταῖς ὑποδιευθύνσεσι Α' τάξεως ἀνὰ εἰς ὑποδιευθυντῆς, ἀνὰ εἰς ἐλεγκτῆς, καὶ ἀνὰ εἰς βοηθὸς α' τάξεως.

β') Ἐν ταῖς ὑποδιευθύνσεσι Β' τάξεως ἀνὰ εἰς ὑποδιευθυντῆς καὶ ἀνὰ εἰς ἐλεγκτῆς.

γ') Ἐν ταῖς ἐπιστάσεσι Α' τάξεως ἀνὰ εἰς ἐπιστάτην καὶ ἀνὰ εἰς βοηθὸς β' τάξεως, καὶ

δ') Ἐν ταῖς ἐπιστάσεσιν Β' τάξεως ἀνὰ εἰς ἐπιστάτης.

3. Ὁ μηνιαίος μισθὸς τοῦ πρωτοπικοῦ τῶν ρηθέντων ταχυδρομείων ὀρίζεται ὡς ἑξῆς·

Τῶν ὑποδιευθυντῶν Α' τάξεως εἰς δραχμὰς 200

Τῶν ὑποδιευθυντῶν Β' τάξεως εἰς δραχμὰς 140

Τῶν ἐλεγκτῶν, τῶν βοηθῶν α' τάξεως, καὶ τῶν ἐπιστατῶν α' τάξεως εἰς δραχμὰς 120

Τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν β' τάξεως εἰς δραχ. 100

Καὶ τῶν βοηθῶν β' τάξεως εἰς δραχμὰς 80

4. Τὰ μηνιαῖα γραφικὰ ἐξόδα τῶν ἀνωτέρω ταχυδρομικῶν γραφείων ὀρίζονται διὰ τὴν ὑποδιεύθυνσιν Βώλου εἰς δραχμὰς 70

Διὰ τὰς ὑποδιευθύνσεις Λαρίσσης καὶ Τρικκάλων εἰς δραχμὰς 50

Διὰ τὰς ὑποδιευθύνσεις β' τάξεως εἰς δραχμὰς 40

Διὰ τὰς ἐπιστάσεις α' τάξεως εἰς δραχμὰς 30

Διὰ τὰς ἐπιστάσεις β' τάξεως εἰς δραχμὰς 20

Β. Διάταγμα 6 Ἰουλίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀρτῇ.

1. Ἡ τηλεγραφικὴ γραμμὴ Ἀννίνου θέλει ἐπεκταθῇ μέχρις Ἀρτῆς, διερχομένη διὰ Κομποτίου, καὶ θέλει συσταθῇ ἐν Ἀρτῇ τηλεγραφικὸς σταθμὸς Β' τάξεως.

Β. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφείων ἐν Λαρίσσει. Φερσάλοις κλπ. καὶ περὶ ὀρισμοῦ τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.

1. Συνιστῶνται τηλεγραφεῖα ἐκ Λαρίσσης, Φερσάλοις, Καρδίτσης, καὶ Τρικκαλοῖς, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον κατατάσσεται, ὡς πρὸς τε τὸν βαθμὸν καὶ τὰς ὥρας τῶν ἐργασιῶν, εἰς τὴν Α' τάξιν, ἅπαντα δὲ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν Β'.

2. Τὰ γραφικὰ ἐξόδα τοῦ μὲν τηλεγραφείου Λαρίσσης ὀρίζονται κατ' ἀποκοπὴν διὰ μὲν τὴν θερινὴν ἐξαμηνίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου καὶ λήγουσαν τὴν 30 Σεπτεμβρίου, εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα, διὰ δὲ τὴν χειμερινὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσαν τὴν 31 Μαρτίου, εἰς δραχμὰς ἐξήκοντα, τῶν δὲ τηλεγραφείων Φερσάλων,

Καρδίτσας, καὶ Τρικκάλων, διὰ μὲν τὴν θερινὴν ἐξαμηνίαν εἰς δραχμὰς εἴκοσι, διὰ δὲ τὴν χειμερινὴν εἰς δραχμὰς τριάκοντα.

Β Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφικῶν σταθμῶν ἐν Τυρνόβῳ κλπ. καὶ περί ὀρισμοῦ τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.

1. Συνιστῶνται τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ἐν Τυρνόβῳ, Ραψάνῃ, καὶ Ἀγυιά, ὑπαγόμενοι, ὡς πρὸς τε τὸν βαθμὸν καὶ τὰς ἐργασίμους ὥρας, εἰς τὴν Β' τάξιν.

2. Τὰ γραφικὰ ἐξόδα τῶν τηλεγραφείων τούτων ὀρίζονται κατ' ἀποκοπὴν διὰ μὲν τὴν θερινὴν ἐξαμηνίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀπριλίου καὶ λήγουσαν τὴν 30 Σεπτεμβρίου εἰς δραχμὰς εἴκοσι, διὰ δὲ τὴν χειμερινὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσαν τὴν 31 Μαρτίου εἰς δραχμὰς τριάκοντα.

Β. Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἰσχύος καὶ εἰς τὰς προσαρτηθείσας χώρας τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων κλπ. τοῦ Κράτους περί ὁδοποιίας.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Πάντες οἱ ἐν ἰσχύϊ νόμοι, διατάγματα καὶ κανονισμοὶ τοῦ Κράτους περί ὁδοποιίας θέλουσιν ἰσχύει καὶ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις χώραις.

Β Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως ὑγειονομικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἄρτης.

Ἄρθρον μόνον.

Ἐν τῷ τμήματι Ἄρτης συνιστῶνται αἱ ἐξῆς ὑγειονομικαὶ ἀρχαί.

Ἐν Ἄρτῃ ὑγειονομεῖον τρίτης τάξεως.

Ἐν Ἀκτίῳ, Κοπραινῇ, καὶ Πλάκῃ ὑγειονομικοὶ σταθμοί.

Ἐν Σαλούπῳ καὶ Χρηστούς φυλακεία.

Β. Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως ἐπαρχιακῶν ταμείων ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικκάλοις.

Ἄρθρον μόνον.

Συνιστῶνται ἐπαρχιακὰ ταμεῖα, ἐν μὲν Λαρίσῃ Α' τάξεως, ἐν δὲ Τρικκάλοις Β' ἔχοντα τὴν αὐτὴν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς δικαιοδοσίαν.

Τὸ προσωπικὸν τῶν μνησθέντων ταμείων καὶ ἡμισθοδοσία αὐτῶν κανονίζονται, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ συστάσεως ταμείων ΣΕΔ' τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1853 νόμον.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τοῖς καταληφθεῖσι τμήμασι Λαρίσσης καὶ Τρικκάλων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ Ἡμέτερον ἀπὸ 5 Αὐγούστου. ε. ε. Διάταγμα περὶ τῆς ἐν ταῖς καταληφθεῖσαις καὶ καταλαμβανομέναις ἐπαρχίαις δημοσιεύσεως καὶ ἰσχύος τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχυούσης νομοθεσίας καὶ περὶ τῆς συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν αὐταῖς. — Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπεφασίσανεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἐν Λαρίσῃ συνιστᾶται πρωτοδικεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρωτοδικεῖον Λαρίσσης», περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρην τὴν χώραν τὴν ὑπαγομένην εἰς τὴν διοικητικὴν περιφέρειαν τοῦ Β. ἐπιτρόπου Λαρίσσης, ὡς ὀρίζεται αὕτη διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 30 Αὐγούστου ε. ε. Διατάγματος περὶ διορισμοῦ τοῦ εἰρημένου Β. ἐπιτρόπου καὶ ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποιήθη ἤδη ἡ κατάληψις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην μερῶν.

2. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Λαρίσσης συνιστῶνται τὰ ἑξῆς εἰρηνοδικεῖα·

α') Εἰρηνοδικεῖον Λαρίσσης, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς καμπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα εἰδικῶς τὸ τμήμα Λαρίσσης, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν·

β') Εἰρηνοδικεῖον Τυρνάβου, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον

τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τήν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὸ τμήμα τοῦ Τυρνάθου, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν.

γ') Εἰρηνοδικεῖον Ἀγυῖας, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τήν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὸ τμήμα Ἀγυῖας, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν.

δ') Εἰρηνοδικεῖον Ἀλμυροῦ, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τήν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὸ τμήμα τοῦ Ἀλμυροῦ, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν.

ε') Εἰρηνοδικεῖον Φαρσάλων, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τήν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὸ τμήμα τῶν Φαρσάλων, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἤδη ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν καὶ

ς') Εἰρηνοδικεῖον Δομοκοῦ, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τήν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὸ τμήμα Δομοκοῦ, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν.

3. Ἐν Τρικκάλῳ συνιστᾶται πρωτοδικεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρωτοδικεῖον Τρικκάλων», περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁλόκληρου τὴν χώραν τὴν ὑπαγομένην εἰς τὴν διοικητικὴν περιφέρειαν τοῦ Β ἐπιτρόπου Τρικκάλων, ὡς ὀρίζεται αὕτη διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 31 Αὐγούστου ε. ε. Διατάγματος περὶ διςρισμοῦ τοῦ εἰρημένου Β. ἐπιτρόπου, ἐξαιρουμένης μόνον τῶν χωρίων τοῦ Ἀσπροποτάμου, ἃ περ ἀποτελοῦν τὴν περιφέρειαν τοῦ εἰρηνοδικείου Γαρδικίου, ὑπαχθέντος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 11 Αὐγούστου ε. ε. Διατάγματος.

4. Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Τρικκάλων συνιστᾶται τὰ ἑξῆς εἰρηνοδικεῖα

α') Εἰρηνοδικεῖον Τρικκάλων, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὰ εἰδικὰ τμήματα (Κόλια) Τρικκάλων, Ζάρκου, Πολιάνας καὶ Πόρτας·

β') Εἰρηνοδικεῖον Καλαμπάκας, δευτέρας τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν τε πόλιν ταύτην καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τ' ἀποτελοῦντα τὰ εἰδικὰ τμήματα (Κόλια) Καλαμπάκας, Ἀρδανίου, Κλεινοβοῦς, Χασίων, καὶ Μαλακασίου, ἐξαιρέσει τῶν χωρίων τοῦ Ἀσπροποτάμου τῶν ὑπαχθέντων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ εἰρηνοδικείου Γαρδικίου, κατὰ τὰ ὀρίζομενα ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ·

γ') Εἰρηνοδικεῖον Καρδίτσας, πρώτης τάξεως, ἔδραν ἔχον τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ περιλαμβάνον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁλόκληρον τὸ τμήμα τῆς Καρδίτσας, κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν.

5. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὀριζομένων δικαστηρίων ὀρίζεται ἡ δεκάτη Ὀκτωβρίου τοῦ τρέχοντος ἐτους, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης ἀρχεται ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν ἡ ἰσχὺς τῆς νέας νομοθεσίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. Διατάγματος.

6. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀνωτέρω δικαστηρίων παύει ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. Διατάγματος περὶ τῆς ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἀναστολῆς ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἐπαρχίαις τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν.

7. Τὸ παρὸν Διάταγμα δημοσιευθήσεται διὰ τῆς ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δὲ δημοσίευσίς αὐτοῦ ἐν τοῖς καταληφθεῖσι τμήμασι τῆς Θεσσαλίας γενήσεται κατὰ τοὺς ὀρισμούς τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. ε. Διατάγματος.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ὑπαγωγῆς εἰς τέλεις εἰδῶν τινῶν μεταφερμένων ἐκ τοῦ μήπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ Βώλου εἰς τὸ πρῶν Βασίλειον καὶ τὰς καταληφθείσας ἡ χώρας τῆς Θεσσαλίας.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1878. Ἡμετέρου Διατάγματος, καὶ παρατηροῦντες, ὅτι ἡ ἐκ τὸν Βῶλον μεταφορὰ πρὸς τοῖς ἐν τῷ προσημειωθέντι 2 ἄρθρῳ μνημονευομένοις εἰδέσιν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς ἄλλα ἐπὶ βλάβῃ οὐ μόνον τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐλευθέρου τοῦ ἐμπορίου συναγωνισμοῦ, διότι τὰ εἰσαχθέντα καὶ εἰσάγόμενα ἐν Βῶλῳ ποσὰ ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ ἐπὶ μακρὸν χρόνον πάσας τὰς ἀνάγκας, οὐ μόνον τοῦ Βώλου, ἀλλὰ καὶ τῶν πατῶν τῶν καταληφθεισῶν ἐν Θεσσαλίᾳ χωρῶν. — Προτάσας τοῦ Ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ὑπὸ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀνωτέρω σημειωθέντος 2 ἄρθρου θέλουσιν ὑποβάλλεσθαι ὡσαύτως εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος, κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι δασμολόγιον, καὶ τὰ διὰ θαλάσσης διὰ ξηρᾶς εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ μήπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ Βώλου εἰς τὸ πρῶν Βασίλειον καὶ τὰς ἄλλας καταληφθείσας χώρας τῆς Θεσσαλίας καὶ τὰ ἀκόλουθα εἶδη. — Τὰ παντὸς εἶδους ποτὰ, πλὴν τοῦ γλεύκους. — Β') Πάντα τὰ ἐκ πάσης ὕλης ὑφάσματα, ὡς καὶ τὰ πλεκτὰ ἢ ποικίλα, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς κατηγορίας τοῦ δασμολογίου, ἐξαρρέσει τῶν ἐγχωρίων χειροτεχνημάτων.

2. Ἡ μεταξὺ τοῦ μήπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ Βώλου καὶ τοῦ ἄλλου ἐν γένει Κράτους τελωνιακὴ κατὰ ξηρὰν γραμμὴν ἄρχεται πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Πωρὸν διευθύνεται πρὸς δυσμὰς διὰ τῆς νοτίου ὁχθῆς τῆς λίμνης Κόλπου, περιλαμβάνει τὰ χωρία Πέτρα καὶ Χατζόμπασι, διέρχεται ἀνωθεν τοῦ χωρίου Ἀἰθαλί καὶ καταλήγει εἰς τὸ χωρίον Ὀνδοκλί εἰς τὴν ἐν τῷ Παγασσητικῷ κόλπῳ ἀκτὴν Κοκκινίαν.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγή οἰωνδῆποτε ἐμπορευμάτων πλὴν τῶν ἐγχωρίων προϊόντων καὶ χειροτεχνημάτων, ἐκ τοῦ μήπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ Βώλου, εἰς πάντα τὰς καταληφθέντα ταιαῦτα ἐν Θεσσαλίᾳ μέχρι τῆς εἰς αὐτὰ ἰσχύος τοῦ ἑλληνικοῦ δασμολογίου.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἐφαρμογῆς τῶν ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι περὶ δασῶν νόμων εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσαρτωμένας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον ἐπαρχίας τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας.

Ἄρθρον μόνον.

Ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον ἐπαρχίαις τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας θέλουσι δημοσιεῦθαι καὶ ἐφαρμοσθῇ οἱ ἰσχύοντες ἐν Ἑλλάδι περὶ δασῶν νόμοι· ἦτοι — 1) Ὁ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 περὶ τῶν εἰς τὰ δάση γινομένων ἀνομημάτων — 2) ὁ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ὕλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας — 3) Ὁ ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1844 περὶ καταργήσεως τοῦ ἐπὶ τῶν καυσοξύλων, φουρκάδων, καὶ ἐργαλείων τῆς γεωργίας φόρου — 4) Ὁ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1861 ΧΠ' περὶ ἐμπρησμοῦ τῶν δασῶν — 5) Ὁ ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1877 ΧΙΓ' περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ διοικήσεως τῶν δασῶν διατάξεων καὶ 6) Τὸ περὶ φορολογίας τῆς ἀσβεστοῦ ἐδάφιον ε' τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1874 ΓΙΘ' νόμου, ἰσχύοντος καὶ διὰ τὸ ἔτος 1881.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί τῆς ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως τῶν δασῶν τῶν προσαρτηθεισῶν καὶ προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν.

Ἄρθρον μόνον.

Πρὸς φύλαξιν τῶν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις δασῶν καὶ καταδίωξιν τῶν περὶ ταῦτα ἀνομημάτων θέλουσι τεθῇ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοποθετηθῇ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας ἑκατὸν τριάκοντα πέντε χωροφύλακες καὶ δέκα πέντε ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περὶ συστάσεως ἐν Ἀρτῇ Τρικκάλοις, καὶ Λαρίσση δασαρχείων.

*Ἀρθρον μόνον.

Ἐν Ἀρτῇ, Τρικκάλοις, καὶ Λαρίσση συνιστῶνται δασαρχεῖα, διοικούμενα καὶ διαχειριζόμενα κατὰ τὸν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1877 ΧΙΓ' Νόμον.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΣΞΕ' περὶ οἰκον. ἐφοριῶν καὶ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτηθησομέναις χώραις Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας.

*Ἀρθρον μόνον.

Ὁ ἰσχύων ἐν Ἑλλάδι νόμος περὶ οἰκονομικῶν ἐφοριῶν θέλει ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτηθησομέναις χώραις Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας.

Β. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περὶ συστάσεως οἰκονομικῶν ἐφοριῶν ἐν τοῖς διαμερίσμασι Λαρίσσης, Τρικκάλων, καὶ Ἀρτῆς.

*Ἀρθρον μόνον.

Συνιστῶνται ἐν μὲν τῷ διαμερίσματι Λαρίσσης ἐφορία Α' τάξεως, ἐν δὲ ταῖς διαμερίσμασιν Ἀρτῆς καὶ Τρικκάλων ἐφορίαί Β' καὶ Γ' τάξεως. — Ἐκάστη τῶν ἐφοριῶν τούτων ἔχει τὴν δικαιοδοσίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ οἰκείος βασιλικὸς ἐπίτροπος.

Τὸ προσωπικὸν τῶν ἐφοριῶν καὶ ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ κανονίζονται συμφώνως πρὸς τὸν περὶ συστάσεως τῶν οἰκονομικῶν ἐφοριῶν ΣΞΕ' τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1853 νόμον.

Β. Διάταγμα 31 Αὐγούστου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν νόμων καὶ κανονισμῶν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις.

1. Πάντες οἱ νόμοι, καθ' οὓς διέπονται τὰ γυμνάσια καὶ τὰ διδασκαλεῖα, καὶ τὰ ἑλληνικὰ καὶ δημοτικὰ σχολεῖα.

Βασιλείου καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων ἐκδυσθέντα Β. Διατάγματα, ὡς καὶ κανονισμοί, θέλουσι δημοσευθῆ καὶ ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐν ταῖς παρὶχωρηθείσιν καὶ προσαρτωμέναις νῦν ἐπαρχίαις.

2. Δι' Ἡμετέρων Διαταγμάτων εἰδικῶν, τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ ἐκδιδόμενων, θέλουσι συσταθῇ τὰ ἀναγκαῖα γυμνάσια, ἑλληνικὰ καὶ δημοτικὰ σχολεῖα ἐν ταῖς εἰρημέναις ἐπαρχίαις.

Β. Διάταγμα 13 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἐνεργείας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπογραφῆς τῶν ἐκ τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν κατοίκων κλπ.

1. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς διὰ τοῦ μνησθέντος Διατάγματος ἡμῶν ἐνεργηθείσης ἢ ἐνεργηθησομένης ἀπογραφῆς τῶν κατοίκων τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν ἐνεργηθήσεται τοιαύτη καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

2. Ἡ ἀπογραφὴ αὕτη εἰσεαχθήσεται παρὰ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προξενικῶν ἀρχῶν, κατὰ τὰς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ἐκδυσθεσμένας ὁδηγίας.

Β. Διάταγμα 20 Σεπτεμβρίου 1881. Περί τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτῆς νωπῶν ἰχθύων κλπ. εἰς τὴν πόλιν Ἀρτῆς.

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ διὰ τοῦ Ἡμετέρου ἀπὸ 6 Ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους Διατάγματος ὁρισθεῖσα διὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος ἀπαλλαγὴ ἐκ παντός εἰσαγωγικοῦ τέλους τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτῆς προϊόντων ἐπεκτείνεται διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπὶ τῶν ξυλινθράκων, καυσσξόλων, νωπῶν ἰχθύων, καὶ πτηνῶν, τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς εἰρημένης πεδιάδος εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀρτῆς διὰ τῆς γεφύρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΕΡΙ ΥΠΟΘΗΚΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νόμος 11 Αύγουστου 1836. Περί τῶν ὑποθηκῶν. *

Γενικαὶ διατάξεις.

1. Ἡ ὑποθήκη εἶναι δικαίωμα πραγματικὸν ἐπὶ ἀλλοτρίων ἀκινήτων κτημάτων, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεως, ἀποκτώμενον δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ διὰ τοῦ παρόντος νόμου προσδιοριζόμενον βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Π.δ. Δικ. 1029. Ν. Ὑπ. 26 ε. 34 ε. (Βασαρ. Ἀστ. Ν. 41 § 1. Γαλλ. ἀστ. Ν. 2114).

Εἰδηγτικὴ ἐκθροίς τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης. «Οἱ νεώτεροι νομοθέται, βλέποντες τὰς ἐλλείψεις ταύτας τοῦ Ρωμ. δικαίου, καὶ θεωροῦντες ὅτι αὗται προέρχονται κυρίως ἐκ τῆς μὴ δημοσιότητος καὶ ἐιδικότητος τῶν ὑποθηκῶν, διέταξαν ὥστε 1) πᾶσα ὑποθήκη νὰ ἐγγράφηται εἰς ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένον δημόσιον βιβλίον, τοῦ ὁποῦ δύναται νὰ λαμβάνη γνώσιν ἕκαστος, καὶ δεύτερον νὰ μὴ δύναται νὰ προσκτηθῇ ὑποθήκη εἰμὴ διὰ ρητὴν ποσότητα καὶ ἐπὶ ρητῶν ἀκινήτων, καὶ ταῦτα διὰ νὰ δύναται πᾶς ἕκαστος, πληροφορούμενος περὶ ἑκάστης ὑποθήκης καὶ τῆς ποσότητος αὐτῆς, νὰ σταθμίσῃ ἐκ τούτων ὁποῖαν ἀσφάλειαν δύναται νὰ ἔχῃ δανείζων ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐπὶ τίνος κτήματος. Τὰς ἀρχὰς ταύτας τῆς δημοσιότητος καὶ ἐιδικότητος ἐκτιμῶσα ἡ Α. Μ. διέταξε νὰ σχεδιασθῇ σύμφωνον μ' αὐτὰς νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπὶ τῶν βύσεων τούτων στηριζομένας νομοθεσίας τῶν ξένων ἐθνῶν, νὰ διαλαμβάνη κατ' ἄρθρα πᾶσαν περὶ ὑποθηκῶν διάταξιν, ἣτις ἐνῷ ἀπεδείχθη ὡφέλιμος διὰ τῆς πράξεως, νὰ ᾖ καὶ πρὸς τοὺτοις καὶ ἐφαρμόσιμος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ συνέπειαν τῆς διαταγῆς ταύτης συνετάχθη τὸ παρὸν νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν ἀρχῶν.

* Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἠκυρώθησαν ὁ Νόμος 23 Ἀπριλίου 1835 περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν, ὁ Νόμος 20 Μαρτίου 1834 περὶ προσωρινῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ ὁ Νόμος 31 Ἰουλίου 1836 περὶ ὑποθηκῶν.

1) Ἡ ὑποθήκη, σκοπὸν ἔχουσα τὴν πλήρη τῶν δανειστῶν ἀσφάλειαν, δὲν προσκτάται εἰμὴ ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων· κατ' ἐξαιρέσειν δὲ ἐνεργεῖται καὶ ἐπὶ ἐπικαρπιῶν πρὸς περιβάλψιν τῆς γεωργίας. Ἐπὶ κινήτων αὐθυπάρχων ὑποθήκη δὲν λαμβάνει χώραν, ἀλλ' ἐκτείνεται μόνον καὶ εἰς αὐτά, ὅταν ταῦτα ᾖνα: προσαρτήματα ἀκινήτων.

2) Ἀπὸ συναλλαγμάτων ἢ τὸν νόμον δύναται μὲν νὰ προσκτηθῇ τὸ δικαίωμα εἰς ἐγγραφὴν ὑποθήκης· ἡ ὑποθήκη ὁμως δὲν προσκτάται εἰμὴ διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ δημόσιον τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον. Ὅλοι λοιπὸν αἱ πρότερον μυστικαὶ ὑποθήκαι ἀκυροῦνται καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσουν εἰμὴ ὡς τίτλος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὑποθήκης· ὁ νόμος ὁμως φροντίζει δι' ἄλλων μέσων ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῶσι τὰ δικαιώματα τῶν ἀνηλίκων ἢ ἄλλων τοιούτων προσώπων, χρηζόντων τῆς ὑπερασπίσεως τῶν νόμων, ἐπιβάλλων εἰς ἄλλους ὑπευθύνους τὸ χρέος νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν.

3) Τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν κρατούμενον ἀπὸ δημοσίαν ἀρχὴν ἔχουσαν πλήρη ἐπιστημότητα, φέρει πλήρη πίστιν ὡς πρὸς τὴν ὑπάρχον τῇ ὑποθήκῃ.

4) Ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν πρέπει ἕκαστος μὲν πιστωτῆς νὰ λαμβάνῃ πληροφορίαν περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως, τὴν ὅποian δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τινος κτήματος· ἕκαστος δὲ ἀγοραστῆς νὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῶν ὑποθηκῶν, αἵτινες ἐνυπάρχουν εἰς τὸ ἀγοραζόμενον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ ὑποθήκη δὲν θέλει ἐγγραφεσθαι εἰμὴ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου ἰδίου κτήματος· τοῦτο δὲ δὲν ἐμποδίζει τὴν νὰ υποβληθῶν πολλὰ κτήματα εἰς ὑποθήκην διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαιτήσιν, ἀλλὰ μόνον ἀπαιτεῖ, ὥστε ἡ ἐγγραφὴ νὰ γίνηται χωριστὰ καὶ ἐφ' ἑκάστου αὐθυποστάτου ἀκινήτου.

5) Κανείς δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ γνωρίσῃ ὅποian ἀσφάλειαν θέλει τοῦ δῶσαι τὸ κτῆμα· καὶ ὁ χρεώστης ἤθελε πρὸς τούτοις χάσει μὲν γὰρ ἐκ τῆς πίστεως του (à son crédit), εἰάν ᾗτο συγχωρημένο νὰ ἐγγράφῃται ὑποθήκαι χωρὶς προσδιωρισμένη ποσότητος. Ἡ ἐγγραφὴ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ γίνη, εἰμὴ δι' ὀρισμένην ποσότητα, ἥτις θέλει ἐγγραφεσθαι εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Ἀόριστοι ἀπαιτήσεις, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι εἰς χρήματα, πρέπει νὰ προεκτιμῶνται ἀπὸ τὸν πιστωτὴν· διὰ νὰ μὴ βλασθῇ ὁμως ἐκ τούτου ὁ χρεώστης, δύναται οὗτος, ἂν ὑπερτιμηθῇ ἡ ἀξία τῆς πίστεως, νὰ ζητήσῃ ἐλάττωσιν αὐτῆς διὰ δικαστικὴν ἀποφάσεως.

6) Ἡ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ποριζομένη ἀσφάλεια ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής καὶ ἐπιβλαβὴς μάλλον, ἂν ἐσυγχωρεῖτο ὥστε παρακολουθήματα τῆς ἀπαιτήσεως, δηλαδὴ οἱ τόκοι καὶ τὰ ἐξοδὰ τῆς δίκης, νὰ χαίρωνται, δυνάμει τοῦ νόμου, τὴν αὐτὴν μὲ τὴν ὑποθήκην προτίμησιν κατ' ἀόριστον ποσότητα. Ὁ νόμος λοιπὸν πρὸς τοῦτο φέρει μέσα ὥστε καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆς τῆς ἀσφαλείας νὰ θεραπευθῇ.

καὶ ὁ ἐπὶ ὑποθήκῃ πιστωτὴς νὰ μὴ ζημιωθῇ ποσῶς, παρέχων εἰς αὐτὸν τὸν μέρα, ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐξαπολίτισιν τῶν παρακολουθημάτων αὐτῆς τῆς ἀπαιτήσεώς του, δίδων ὁπλοδὴ εἰς αὐτὸν χωριστὸν εἰσπίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.

7) Ὁ αὐτὸς τῆς ἀσφάλειας λόγος ἀπαιτεῖται, ὥστε ὁ νόμος νὰ προσδιορίσῃ τὴν τάξιν τῶν ὑποθηκῶν· εἰς τοῦτο δὲ κανὲν ἄλλο μέσον δὲν εἶναι κατάλληλον, ὅσον ὁ χρόνος τῆς ἐγγραφῆς. Πᾶν προνόμιον ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν ἢ μὴ ἐγγεγραμμένων ὡς ἐξαφανίζον τὴν ἀσφάλειαν ἔπρεπε νὰ ἐλλείψῃ· ὅθεν ἐκάστη ὑποθήκη προτιμᾶται ἀπὸ τὴν ἄλλην κατὰ τὸν χρόνον μόνον τῆς ἐγγραφῆς.

8) Ἡ ὑποθήκη οὕτα πραγματικὸν δίδειον τὸ ὅποιον ἔχει ἀντικείμενον τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, φυλάττει πάντοτε τὰ αὐτὰ δικαιώματα τοῦ εἰς ὁποιοδήποτε χεῖρας καὶ ἂν εὕρισκῃται. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κατὰ τοῦ τρίτου κατόχου τίτλος τοῦ πιστωτοῦ εἶναι, ὅτι εὕρίσκεται ὁ τρίτος οὗτος κάτοχος τοῦ κτήματος, ἐλευθεροῦται ἀμέσως ἅμα ἀποδῶσῃ τὸ κτῆμα, καὶ δὲν ἐνέχεται εἰς τὸν πιστωτὴν ἐνεκα τοῦ τίτλου τούτου, εἰμὴ καθόσον ἀξίζει τὸ κτῆμα.

Διὰ τὴν ὑπάρξιν πλήρης ἀσφάλεια, καὶ νὰ παρέχουν αἱ ὑποθήκαι πᾶσιν πίστιν, προσπατεῖται μίᾳ τακτικῇ μὲν, ἀλλὰ ταχέει διαδικασίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὑποθήκαι στηρίζονται κατὰ μέγα μέρος εἰς δημοσίᾳ ἐγγραφὰς, ἡ δὲ δικονομία διατάσσει συνοπτικὴν διαδικασίαν, ὅπου τοιαῦτα ὑπάρχοντα, διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ γένῃ παρακόμῃ εἰς αὐτήν, ὡς ἀναπληρῶνσα τὴν ἔλλειψιν.

Αὗται εἶναι αἱ ἀρχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ παρὸν νομοσχέδιον, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλᾶς συνέπειαι τῶν ἀρχῶν τούτων· ὅθεν κρίνω περισσὸν νὰ κάμω εἰδικωτέραν αὐτῶν ἐνέπτυξιν.

— «Αἱ λέξεις «πρὸς ἐξαπολίτισιν τῆς ἀπαιτήσεως» εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ νὰ τακτοποιῇ ἡ ὑποθήκη ἀπὸ τὴν ιδιοκτησίαν, τὰς δουλείας (servitudes) καὶ λοιπὰ τὰ ὅποια εἶναι ἐπίσης πραγματικὰ δικαιώματα, ἢ δὲ λέξις δι' ἐγγραφῆς εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα, καθότι ἄνευ αὐτῆς ἡ ὑποθήκη ἤθελε συγχυθῇ μὲ τὸ ἐνέχυρον».

— «Ἀντὶ τῶν λέξεων αἰεὶ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν» ἦτο καλὸν αἱ λέξεις αἰεὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ὠρισμένον βιβλίον» ὡς ἦτο εἰς τὸ σχέδιον, καὶ ὡς διαλαμβάνει ὁ βουλευτικὸς νόμος. Ἡ λέξις ὑποθήκη λογίζεται εἰσέτι ἄγνωστος καὶ ἀόριστος, καὶ ὀρίζεται διὰ τοῦ προκειμένου ἄρθρου· μεταχειριζόμενοι λοιπὸν εἰς τὸν ὅρισμὸν τούτον τὴν λέξιν ταύτην καταντῶμεν εἰς ταυτολεξίαν καὶ ὀρίζομεν ἄγνωστον δι' ἄγνωστων.

ΑΠ. Α (1901). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ, τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρ. Πάγου ἐξῆλθ', ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 174 (1900) ἀποφάσεως, ὅτι οὐχὶ ὀφείλεται, ἀλλ' αἱ τρίτοι εἰς αὐς περιῆλθεν ἀκίνητόν τι βεβαρῆμένον διὰ τῆς ἰσχυούσης ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς ἐνώσεως γενικῆς ὑποθήκης, δικαιοῦνται νὰ προτείνωσιν ὅτι ἡ ὑποθήκη αὕτη ἀπώλεσε τὴν

ισχύον της, μὴ εἰδικευθεῖσα κατὰ τὸν PNB νόμον καὶ ἐπομένως οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ὀφείλεται ὄντες, δὲν δύνανται νὰ προτείνωσι τοῦτο τὸ δὲ Α' τμήμα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 146 (1899) ἀποφάσεως, ἀπεφώνησαν α') ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν εἶναι ὀφείλεται τῶν ἀναιρεσεῖον βλήτων, β') ὅτι τὰ κατασχεθέντα δὲν ἦσαν ἐνυπόθηκα, ἅτε μὴ εἰδικευθείσης κατὰ τὸν PNB νόμον τῆς γενικῆς ὑποθήκης, ἥτις ἐβάρυνεν αὐτὰ καὶ ἐπομένως ὅτι δικαιούνται νὰ προτείνωσι τὴν ἀντιπαρῆλαν τῆς ὑποθήκης ἕνεκα τῆς μὴ εἰδικευσεως της, κατ' ἀκολουθίαν διαφωνοῦσι τὰ τμήματα οὐχὶ πρὸς τὴν λύσιν νομικοῦ ζητήματος, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν ζήτημα ἂν οἱ ἀναιρεσεῖοντες εἰς τὸ ὀφείλεται τῶν ἀναιρεσεῖον βλήτων καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε περίπτωση παραπομπῆς εἰς τὴν ὁλομέλειαν.

ΑΠ. 141 (1852). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 915 Πολ. Δικ., οἱ ἀσυγκρίστοι καρποί, τῶν ὁποίων κατ' ἴδιαν καὶ οὐχὶ συνάμα μετὰ τοῦ ἀκινήτου ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις, θεωροῦνται κινητά, διότι ὡς κινητὰ παραδίδονται μετὰ τὴν κατακυρώσιν εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν, καὶ ἐπομένως τὸ ἐκπλειστηρίασμα αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκπλειστηρίασμα κινητῶν, ἐπὶ δὲ κινητῶν δὲν ὑπάρχει ἔν γένει ἄλλα προνόμια ἢ τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 940 καὶ 941 Πολ. Δικ. ὠρισμένα, ὅθεν τὸ ἐκπλειστηρίασμα αὐτῶν δὲν ἀνήκει κατὰ προτίμησιν τῶν λοιπῶν δανειστῶν εἰς τὸν ἐνυπόθετον δανειστήν, μὴ ὅντων τῶν κινητῶν δεκτικῶν ὑποθήκης (νόμου ὑποθηκῶν 1).

ΑΠ. 189 (1876). Τῆς μεταγραφῆς οὐσῆς ἀναγκαστικῆς διατυπώσεως πρὸς μεταβιβάσιν τῆς κυριότητος ἐπὶ ἀκινήτων καὶ ἀντικαταστήσεως τὴν παράδοσιν, ἥτις μόνον ἐπὶ κινητῶν διετηρήθη ὡς τύπος μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος, ἡ περὶ παραδόσεως ἐν συμβολαίῳ τινὶ ρήτρα, ἥτις ὅτι τὰ κτήματα θέλουσι παραδοθῆ κατ' ὠρισμένον χρόνον, εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν τῆς κυριότητος μεταβιβάσιν ἀκινήτων, διότι δὲν δύναται ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος νὰ ἰσχύῃ ἄλλη διατύπωσις ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένη ἄλλ' ἢ ῥητὴ τῆς παραδόσεως θεωρητέα ὡς ἀναφερομένη εἰς τὴν ἄπλην μεταβιβάσιν τῆς διακατοχῆς τῆς χρήσεως, ἂνευ τῆς ὁποίας δύναται οὐκ ἔστι νὰ ὑπάρῃ κυριότης. Συνεπῶς πρὸς ταῦτα, ὑποθήκη, παρὰ χωρηθεῖσα ἐκ μέρους τοῦ μεταβιβάσαντος τὴν κυριότητα τοῦ ἀκινήτου μετὰ τὴν μεταγραφὴν τοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ κτήματος, δὲν ἰσχύει ἀπέναντι τῆς εἰρημένης μεταγραφῆς δι' ἧς καὶ μόνῃς μεταβιβάζεται ἡ κυριότης.

2. Μόνα ἐπιδεκτικὰ ὑποθήκης εἶναι: — 1) τὰ ὑπαρκείμενα εἰς ἐκποίησιν ἀκίνητα κτήματα ὁμοῦ μὲ τὰ παρακολουθήματα αὐτῶν, ὅσα λογίζονται παρὰ τοῦ νόμου ἀκίνητα. — 2) ἡ ἐπικαρπία τῶν αὐτῶν κτημάτων καὶ παρακολουθημάτων, δι' ὅσον καιρὸν διαρκεῖ. (Ν.

διακρ. κτημάτων 7 καὶ 8. 12. Ν. Ὑπ. 26 ἐ. (Γαλλ. ἀστ. 2118. 2119).

3. Ὁ παρὼν νόμος δὲν φέρει καινοτομίαν εἰς τὰς διατάξεις τῶν περὶ τῶν πλοίων ναυτικῶν νόμων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2119. 2120).

4. Ὑποθήκη δὲν ἀποκτάται εἰς κτήμα τρίτου χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν του — Ἐπὶ κτημάτων κοινοτήτων, αἰὼν δῆμων, σωματείων, φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ τούτοις ἐξομοιουμένων μοναστηρίων, ὑποθήκη δύναται νὰ ἀποκτηθῇ μόνον συναινέσει τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τῆς κοινότητος, ἥ, ὅπου τοιοῦτοι δὲν ὑπάρχουν, ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος· ἀλλὰ τοῦτο, ὅταν πρόκηται περὶ ὑποθήκης ἀποκτωμένης δι' ἰδιωτικῆς θελήσεως.

ΑΠ. 190 (1848). — Οὔτε ὁ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων νόμος, οὔτε οἱ περὶ παραχωρήσεως οἰκοπέδων ἐν Πειραιεὶ εἰς τοὺς Χίους δίδουσιν εἰς τὸ δημόσιον δικαίωμα ἐγγράφης ὑποθήκης ἐπὶ τῶν παραχωρηθέντων κτημάτων· καθότι ὁ μὲν περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων νόμος τῆς 13) 15 Νοεμβρίου 1836 (ἄρθρον 13 καὶ 15) ὁρίζει μόνον, ὅτι τὸ δημόσιον διατηρεῖ ἐπὶ τοῦ ἐκποιθέντος κτημάτος καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος μέχρι τῆς ἐντελοῦς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος διατάττων νὰ ἐγγράφηται ἡ μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑποθήκης ἐντελῶς ἀσυμβίβαστος αὕτη (ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ ὑποθ. Ν.) ἐπιφύλαξις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν (ὅπερ δὲν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου), οἱ δὲ περὶ παραχωρήσεως γηπέδων εἰς τοὺς Χίους νόμοι οὐδὲν περὶ δικαιώματος ὑποθήκης τοῦ δημοσίου ἀναφέρουσιν.

Ὁ περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων νόμος τῆς 13 νοεμβρίου 1836 ὁρίζει μὲν ὅτι τὸ δημόσιον διατηρεῖ ἐπὶ τοῦ ἐκποιθέντος κτημάτος καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐγγράφῃ ὑποθήκην· διότι, ἂν δὲν προνοήσῃ νὰ ἐγγράφῃ ὑποθήκην, ἐρχόμενον εἰς τὴν κατάστασιν, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηρίσματος κατὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν τάξιν.

ΑΠ. 235 (1854). — Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 3) 15 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων Διατάγματος, μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν τόκων, μένει ρητῶς τὸ ἐπὶ τοῦ ἐκποιθέντος κτημάτος δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸ δημόσιον, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ τῶν

ὑποθηκῶν βιβλίον, ἢ δὲ ἐξόφλησις νὰ σημειωθῇ ἐντὸς τοῦ πωλητηρίου· ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν σημειώσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν στέρησιν τοῦ τῆς ιδιοκτησίας δικαιώματος, διότι δὲν διατάσσεται τοῦτο νόμος, καὶ διότι τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα διατηρεῖται δυνάμει αὐτοῦ τοῦ νόμου, καὶ οὐχὶ τῆς σημειώσεως, οἱ δὲ τρίτοι δύνανται νὰ βεβαιωθῶσι διὰ τοῦ πωλητηρίου, ἐὰν ἡ πρὸς τὸ δημόσιον ἐξόφλησις ἐγένετο καὶ ἡ ἀγοραστὴς κατέστη κύριος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὑπάρχοντος ὁμολογουμένου ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑδρόμυλος ἡγοράσθη παρὰ τοῦ Π. ἀπὸ τοῦ δημόσιου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ διατάγματος, καὶ τὸ τίμημα δὲν κατεβλήθη, ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι ἕνεκα τῆς μὴ σημειώσεως ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν τὸ δημόσιον δὲν ἐξέπεσε τοῦ τῆς κυριότητος δικαιώματος· ἀποφηνάμενον δὲ τὸ ἐφετεῖον νὰ λάβῃ τὸ δημόσιον ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸ τῆς ἀγορᾶς τίμημα καὶ τοὺς τόκους, δὲν παρίσχει τὰς περὶ προνομίων διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομ. διότι ἡ ἐξόφλησις εἶναι συνέπεια τοῦ τῆς κυριότητος δικαιώματος, καὶ οὐχὶ ἐξαιρετικοῦ τινὸς προνομίου.

ΑΠ. 370 (1862). — Κατὰ τὸ 15 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 νόμου περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων, τοῦ ἐκποιουμένου κτήματος διατηρεῖ τὸ δημόσιον τὴν κυριότητα μέχρι τελείας ἐξόφλησεως τοῦ τιμήματος μετὰ τῶν τόκων. Ἐὰν δὲ ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἐκτελέσῃ τὰς συμφωνίας ἢ καθυστέρησιν τὴν πληρωμὴν τῶν δόσεων καὶ τόκων δύο ἐτῶν κατὰ συνέχειαν, τὸ δημόσιον ἐνεργεῖ ἀναπληρωστῆσαι τὸν κτήματος ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ ὠφελείᾳ τοῦ δημόσιου· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι τὸ δημόσιον ἔχει μὲν τὴν κυριότητα τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τοῦ τιμήματος, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν μόνον τοῦ νὰ ᾖναι ἐξηραλισμένον ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος· καὶ διὰ τοῦτο μὴ καταβαλλομένων τακτικῶς τῶν δόσεων, δίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἐξουσίαν νὰ πλειστηριάσῃ ἀπλῶς τὸ κτῆμα. Ἀρα δὲν ἔχει δικαίωμα διεκδικήσεως αὐτοῦ.

ΑΠ. 132 (1867). — Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 διατ. τοῦ δημόσιου α') Διατηρεῖ τὴν δεσποτείαν τοῦ πωληθέντος κτήματος μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ ὧρων τῶν τόκων· β') Δύνатаι ἕνεκα μὴ ἐκτελέσεως τῶν συμφωνιῶν νὰ πλειστηριάσῃ τὸ κτῆμα καὶ συμψηφίσῃ τὸ ὀφειλόμενον τίμημα μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν μὲ τὸ ἐκπλειστηριασμά· γ') Κατατεῖ πρὸς ὀφελὸς τοῦ τὴν ταχούσαν ἐπαύξησιν τῆς τιμῆς τοῦ κτήματος. Ὁ ἀγοραστὴς δὲ κύριος γενόμενος τοῦ πωληθέντος αὐτοῦ κτήματος κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον μετὰ τὴν τελείαν ἐξοφλήσιν τοῦ τιμήματος καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ, δὲν ἔχει πρὸς τῆς πληρωμῆς ταύτης τὸ δικαίωμα τοῦ θανείζεσθαι ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ κτήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

ΑΠ. 47 (1873). — Τὸ ὑπὸ τοῦ δημοσίου διὰ τὸ τίμημα καὶ τοὺς τόκους προνόμιον, ὅπερ καθιερωτὶ ἐν ἄρθρῳ 15 ὁ ἀπὸ 13) 25 Νοεμβρ. 1836 νόμος περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων ἀνάγεται εἰς ἐκποιηθέντα φθαρτὰ κτήματα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς προικοδοτηθέντα, ἐφ' ὧν ἀναγνωρίζει ὁ περὶ προικοδοτήσεως Νόμος τῆς 26 Μαΐου 1835 δικαίωμα πρώτης ὑποθήκης εἰς τὸ δημόσιον μέχρις ὁλοσχεροῦς ἀποσβέσεως τοῦ χρεωλυσίου, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ὁ νόμος αὐτὸς ὁρίζει ὅτι ἐπὶ τοῦτω γενήσονται εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφαί· ὥστε ἄνευ ἐγγραφῆς ἢ ἀπαίτησις διὰ τοὺς τόκους τῆς ὑπερμερίας δὲν ἦτο αὐτοδικαίως προνομιοῦχος.

ΑΠ. 132 (1867). — Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 διατάγματος τὸ δημόσιον

α) Διατηρεῖ τὴν δεσποτεῖν τοῦ πωληθέντος κτήματος μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ ὅλων τῶν τόκων.

β) Δύναται ἐνεκὰ μὴ ἐκτελέσεως τῶν συμφωνιῶν νὰ πλειστηριασῇ τὸ κτῆμα καὶ συμπληρῇ τὸ ὀφειλόμενον τίμημα μετὰ τῶν τόκων μὲ τὸ ἐκπλειστηρίασμα.

γ) Κρατεῖ πρὸς ὄφελός του τὴν τυχοῦσαν ἐπαύξεισιν τῆς τιμῆς τοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀγοραστὴς, κύριος γενόμενος τοῦ πωληθέντος αὐτῷ κτήματος κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον μετὰ τὴν τελείαν ἐξοφλήσιν τοῦ τιμήματος καὶ τῶν τόκων του, δὲν ἔχει πρὸ τῆς πληρωμῆς ταύτης τὸ δικαίωμα τοῦ δανείζεσθαι ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ κτήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

Ἐπειδὴ τὰς πρὸς βελτιώσιν καὶ λοιπὴν τοῦ κτήματος διαχείρισιν γενομένης μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τρίτων συναλλαγὰς ὀφείλει τὸ δημόσιον ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς υποχρεωτικὰ καὶ δι' αὐτὸ μόνον καθόσον ἐξ αὐτῶν ὠφελεῖται. Ν. 6 § 3 (3. 5). Ν. 82 (17. 2). Ν. 7 § 1 Κ. (4. 26)· ὡς ὠφελοῦμενον δὲ ἐκ τοιούτων συναλλαγῶν λογίζεται κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 μόνον ἐφόσον τὸ ἐκπλειστηρίασμα ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τοῦ εἰσέτι ὀφειλομένου τιμήματος καὶ ὅλων τῶν καθυστερούντων τόκων, διότι, ἐνὸς μὲν τῆς διὰ βελτιώσεων τοῦ κτήματος προσπαζανόμενῃ ἀξίᾳ δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τοῦ τιμήματος καὶ τῶν τόκων, ὁ ἀγοραστὴς διὰ τῶν βελτιώσεων τὸ χρέος αὐτοῦ ἀποτρεῖ, καὶ διὰ τοῦτο οἱ πρὸς τοῦτο παρέχοντες χρήματα τρίτοι αὐτὸν ὠφελοῦσι καὶ οὐχὶ τὸ δημόσιον.

Ἐπειδὴ, διὰ τοὺς λόγους τούτους, κατὰ παράβασιν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἐθεώρησε τὸ ἐφετεῖον κύριος ἔχουσιν τὴν ὑποθήκην τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ δὲν ἐπεδίκασε τῷ δημοσίῳ τὸ ἐκπλειστηρίασμα μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ τιμήματος καὶ ὅλων τῶν καθυστερούντων τόκων, ἀλλὰ μέρος μόνον αὐτῶν τῶν παρέχων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ διέταξε νὰ λάβῃ ὁ ἀναιρεσιδλήτος, ἡ δὲ παράβασις αὕτη ἐπάγεται τὴν ἀνάγκην 807 § 7 πολ. δικ.

ΑΠ. 33 (1868). — Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀπὸ 13

Νοεμβρ. 1836 νόμου περὶ ἐκποιήσεως φθαρτῶν κτημάτων, τὸ δημοσίον μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν τόκων μένει ἰδιοκτῆτης τοῦ πωληθέντος ὑπ' αὐτοῦ κτήματος, ἐκὼς ὅπως οἷον ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν καταστήσῃ γνωστὸν ὅτι ἐκ τοιαύτης ἀγοραπωλησίας προήλθεν εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὸ κτῆμα ἐπομένως ἀφοῦ ὁμολογουμένως ἐνεγράφη ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ κτήματος διὰ τὸ τίμημα καὶ κατέστη οὕτω γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ δυνάμει τοῦ νόμου διατήρησις τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τοῦ κτήματος, ἡ ἀπαιτήσις αὐτοῦ τοῦ νὰ λάβῃ ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τίμημα κατὰ προτίμησιν παντὸς ἄλλου δανειστοῦ τοῦ ἀγοραστοῦ μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως ὅλων τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ τόκων ὡς προερχόμενον ἐκ κτήματος, ὅτερ τῷ ἀνήκει, νόμιμός ἐστι, διότι α') τὸ ἄρθρον 178 τοῦ αὐτοῦ νόμου οὐδὲν ἕτερον ἐκφράζει ἢ ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον 15, τοῦτέστιν ὅτι ὁ ἀγοραστὴς τέλειος γίνεται ἰδιοκτῆτης ἐκκληρῶν τὰς συμφωνίας, ἥτοι καταβάλλων τὸ τίμημα μετὰ τοῦ τόκου, β') ὁ ὀφειλὴς ἐπαυξάνων τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος τοῦ δημοσίου ἐπὶ βελτιώσεων μὴ ὑπερβαίνουσιν τὰς περὶ τοῦ τιμήματος καὶ τῶν τόκων ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου οὐδὲν ἕτερον πράττει ἢ τὴν ἀπότισιν τοῦ χρέους τούτου· καὶ διὰ τοῦτο οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ δυνισταὶ τοῦ δυνάται ν' ἀπαιτήσωσιν ἀπαζημίωσιν διὰ τοιαύτας βελτιώσεις.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, σύμφωνα πρὸς τὰς εἰρημένους διατάξεις ἐπέδωκε τῷ δημοσίῳ ὁ πῖναξ τῆς κατατάξεως, κατὰ προτίμησιν τοῦ Β., διὰ κεφάλαιον δραχ. 4955 40/100 καὶ διὰ τόκους ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1850 μέχρι Ἰουνίου 1860 ἑτέρας δραχμὰς 4135 καὶ 50/100 πλὴν δραχμῶν 454 21/100 καθόσον οὐδ' ὅπως μὲν ἐπεδικάσθησαν διὰ τοῦ πίνακος τόκοι, νόμιμος δ' ἐστὶν ἡ περὶ τόκων ὑπερμερίας ἀπαιτήσις ὡς στηριζομένη ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 15 τοῦ εἰρημένου νόμου.

ΑΠ. 141 (1870) — Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1830 ὑπ' ἀριθ. 1107 καὶ ὑπὸ στοιχ. γ' ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων, τὸ δημοσίον ἐκποιήσῃ κτῆμα μέχρι τῆς τελείας πληρωμῆς θίλει θεωρεῖσθαι ὡς ὑποθήκη εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸ κτῆμα δὲν δύναται νὰ ἔμβῃ εἰς ὑποθήκην, μήτε νὰ μεταπωληθῇ περὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρεωστούμενων. Ἐκ τοῦ συνόλου δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει προδήλως ὅτι τῶν τοιούτων κτημάτων τὴν κυριότητα διατηρεῖ τὸ δημοσίον μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ ὅλου τιμήματος, οὐχὶ δὲ ὅτι ἐπ' αὐτῶν εἶναι τοῦτο ἐνυπόθηκος δανειστής διότι τῆς ἐπὶ τινος κτήματος ὑφισταμένης ὑποθήκης συνέπεια δὲ εἶναι ὅτι δὲν δύναται τοῦτο νὰ ἐπιβαρυνθῇ μὲ δευτέραν ἢ τρίτην ὑποθήκην, οὔτε ὅτι δύναται νὰ πωληθῇ, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἡ διὰ τὴν πρώτην ἐκείνης ὑποθήκης ἐξησφαλισμένη ἀπαιτήσις προτιμᾶται τῶν λοιπῶν. Ὅθεν τὸ εἰς τὴν προκείμενην διάταξιν στηριζόμενον δικαίωμα τοῦ δημοσίου μὴ ἀποτελοῦν ὑποθήκην, περὶ ἧς προβλέπει

ὁ νόμος τῆς 23 Ἀπριλίου 1835, καὶ ἐπομένως μῆτε μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1836 δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, περὶ οὗ προβλέπει ὁ νόμος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγγραφῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων τούτων εἰς τὰ προσήκοντα βιβλία τῶν υποθηκῶν. Ἀρὰ αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις παραδεχθεῖσαι ὅτι τὸ δημόσιον δὲν ὤφειλε νὰ ἐγγραφῇ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν του εἰς τὰ εἰρημένα βιβλία, ὁρθῶς ἡρμήνευσε τοὺς νόμους τούτους.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, ἐὰν τις τῶν ἀγοραστῶν δὲν πληρώσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν ποσότητα εἰς τὰς διωριμμένας ἐποχάς, ἡ Κυβέρνησις ἐκθέτει τὸ κτῆμα εἰς δημοπρασίαν με κέρδος ἢ ζημίαν εἰς λογαριασμὸν τοῦ πρώην ἀγοραστοῦ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς τὴν προεκτεθεῖσαν τοῦ ἄρθρ. 8 προκύπτει ὅτι τὸ τοιοῦτο κτῆμα ἐκποιεῖ τὸ δημόσιον ὡς κυρίον, ὅπως πληρωθῇ τὸ καθυστερούμενον τίμημα. Ὅθεν, διὰ νὰ ἔγκι ἰσχυρὰ ἢ παρ' ἄλλου δανειστοῦ τοῦ ἀγοραστοῦ ἐνεργουμένη δικαστικὴ ἐκποίηση, ἀναγκαῖον εἶναι ἢ νὰ ἱκανοποιῖται πρὸ πάντων ἐντελῶς τὸ δημόσιον ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶτοι μὴ ἀναγγελλθέν, καθὼ διατηροῦν τὴν κυριότητα μόνον μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ πρὸς αὐτὸ ὀφειλομένου τιμήματος, ἢ ἄλλως ν' ἀναγγελλθῇ τοῦτο εἰς τὸν τοιοῦτον πλειστηριασμὸν ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τῆς ἐκποιήσεως θεωρουμένης ὡς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἐπισπενθείσης, καθὼ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαδεγείσθῃ διὰ τῆς ἀγγελίας ἵνα ἐξακτῇ τὸ τῆς κυριότητος του δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀξίας ὡς ἀντιπροσωπευοντας τὸ κτῆμα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐπεται ὅτι οἱ δανεισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου κτήματος ἐγγράψαντες ὑποθήκην, ἐπισπενδοντες τὸν πλειστηριασμὸν αὐτοῦ ἢ ἀναγγελλόμενοι εἰς αὐτόν, δὲν ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰμὴ μόνον ὅταν ἱκανοποιηθῇ τὸ δημόσιον διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ὀφειλόμενον τίμημα, καὶ ὅτι τὸ δημόσιον δὲν κατατάσσεται εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα ὡς ἐνυπόθηκος δανειστής ἢ πτονομιῶχος, ἀλλ' ὡς τοῦ πλειστηριασθέντος κύριος δι' ὀρισμένον πᾶσιν ἐκ τῆς ἀξίας του, δηλ. δ' αὖ τὸ καθυστερούμενον τίμημα.

ΑΙΙ. 98 (1845).—Ἀπαιτουμένης πρὸς ὑπαρξίν τελείας ὑποθήκης κατὰ τὰ ἄρθρα 4, 10 καὶ 16 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου α (τίτλου, β') τοῦ αὐτοῦ κτήματος τοῦ εἰς ὑποθήκην διδόντος αὐτὸ καὶ γ' ἐγγραφῆς τακτικῆς εἰς τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον, ἔκτοτε δὲ ἀρχομένων τῶν ὑποθηκικῶν δικαιωμάτων, καὶ μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς κτήσεως ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος τρίτου, ἐπεται ὅτι, ὅτε τις ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ αἰνήτου ὡς ἀνήκοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ Α. ἐν ᾧ μέρος αὐτοῦ ἔπλεκεν εἰς ἕτερον, ἀκύρου ὄντος τοῦ τίτλου, οὗ συνάκει ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ ἐγγραφείσα ὑποθήκη εἶναι ἀκυρὰ ἂν δὲ μετὰ τὰς ἀκύρους ταύτας πράξεις ὁ Α. κατέστη διὰ δωρεᾶς

κύριος καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ ἀκινήτου τούτου, δὲν δύναται δώσει κύρος εἰς τὴν ὑποθήκην ταύτην.

ΒΙΒΛΗΤΙΚὴ ἔκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ σχεδίου λέγει περὶ ἀδιαιρέτων κτημάτων ἀποκτάται ὑποθήκη χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν κοινωνῶν. Ἡ λέξις ἀδιαιρέτος ἔχει διπλὴν σημασίαν, ἐκφράζουσα ποτὲ μὲν μήπω διηρημένα, ποτὲ δὲ τὰ μὴ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσι κτήματα. Εἰς ὅποιανδήποτε σημασίαν καὶ ἂν ἐκλάβωμεν τὴν λέξιν, τὸ νόημα τοῦ ἁρθρου δὲν φαίνεται σύμφωνον μὲ τὸ δίκαιον καὶ εἶναι πάντῳ ἐναντίον τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Λέγω ὅτι δὲν εἶναι σύμφωνον τὸ δίκαιον, καθ' ὅτι καθ' ὅλους ἐν γένει τὰς νομοθεσίας ἕκαστος κοινωνὸς εἶναι ἰδιοκτῆτης τοῦ μέρους του, καὶ ὡς τοιοῦτος δύναται διαθέσει τὸ μερίδιόν του ὅπως θέλῃ καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν μὴ ὁ κοινωνὸς δύναται τὸ μερίδιόν του νὰ τὸ διαθέσῃ, νὰ τὸ ἐκποιήσῃ καὶ νὰ πρῶξῃ ἐπ' οὗτοῦ ὅ,τι βούλεται· διατί λοιπόν, ἐνῷ συγχωρεῖται τὸ πλεόν, νὰ ἀπαγορευέται τὸ ἔλαττον; τί δὲ εἰς τὸ πλεόν περιεχόμενον; εἶναι δὲ ἐναντίον τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, καθὼς συμμετοχῇ πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα πηγάζει ἀπὸ ὁμοθυμαδὸν ὅλων ὄφελος, τὸ νὰ τοὺς βάλῃ τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δεχθῶσι ὅλοι τὴν ὑποθήκην εἰς τὰ μέρη των ἢ νὸ στερήσωσι τὸν ἄλλον τὴν ὠφέλειαν τῆς ἐπὶ τοῦ μέρους του ὑποθήκης, ἢ τέλος νὰ κρίσωσι τὴν συντροφίαν των διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ μέτοχος τὴν ἐπὶ μέρους του ὑποθήκην, τοῦτο δὲν ἐπιφέρει βέβαια κοινωνικὰ ἀτελέσματα. Τὸ παρὰ τοῦ Κ. Φέδερ συνταχθὲν σχέδιον, τὸ ὅπερ εἶχε βᾶσιν ἢ ἐπιτροπὴ, καὶ τὸ ἐποίησεν ἡτο σύμφωνον κατὰ μέγας μὲ τὸν βυβαρικὸν νόμον, δὲν διαλαμβάνει τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἐν τῇ 6^ῃ περιόδῳ τοῦ § 4, ὅτι πράγματα κατεχόμενα ὑπὸ πολλῶν θεωρουμένων παρὰ τοῦ νόμου ὡς ἡθικὸν πρόσωπον δὲν δύναται ὑποθηκευθῶσιν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως ὅλων ὁ δὲ λόγος εἶναι ὁ νόμος ἀποδίδει τὴν ἰδιοκτησίαν ὅχι εἰς ἓνα ἕκαστον, ἀλλ' εἰς ὅλους αὐτοὺς ἡνωμένους, κανὲν δὲ τῶν καθ' ἑκάστην μελῶν τῶν ἀπολαύωντων τὸ ἡθικὸν πρόσωπον δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ ἔχῃ ὡς ἰδιοκτῆσαν οὐδὲ τὸ ὅλον, οὐδὲ μέρος τῆς εἰς ὅλους συλληβῆδην ἀνηκίσης περιουσίας· τοιαῦτα εἶναι π. γ. τὰ κτήματα τῶν δήμων (Voe Commentaire του Goenner sur la loi bavaroise des Hypothèques, τόμ. σελ. 124 ἀριθ. 5). Πρὸς ἐκφράσιν τῆς ἐννοίας ταύτης οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τὴν λέξιν Gesamtteigenthum, ἡμεῖς δὲ, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν κυριολεξίαν εἰς ταῦτα, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐκφράσωμεν μεταφραστικῶς· ὅθεν ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐγκρίνῃ τὴν παρὰ τῆς ἡμετέρας τήρησιν ταύτην, τὸ ἄρθρον τοῦτο δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ὡς ἑπείτα.

α' Ἐπὶ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς ἡθικὰ πρόσωπα συγκεκμημένα πολλῶν κοινωνῶν, ὑποθήκη δὲν δύναται νὰ ἀποκτηθῇ χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν κοινωνῶν.

ΑΠ. 246 (1865). Μοναχός τις ἐδανείσθη ποτόν τι χρηματικόν. ὁπεθῆκευσε δὲ τῷ πιστωτῇ κτήμα τι· μὴ πληρωθέντος τοῦ χρέους ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ, ὁ δανειστής ἐκοινοποίησεν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν κατὰ τῆς κληρονομιάσεως αὐτὸν μονῆς, ἥτις δι' ἀνακοπῆς ἐπρότεινε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι τὸ κτήμα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθήκευθῇ ὡς ἀνήκον τῇ μονῇ. Ἀλλὰ τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν ὡς μὴ ἔχοντα ἐπίρροήν, διότι· ἡ μονὴ ἐκληρονόμησε τὸν μοναχόν, ἡ δὲ ὑποθήκη ἰσχυροποιεῖται διὰ τῆς παραγομένης ἐκ τῆς παραδοχῆς τῆς κληρονομίας σιωπηρᾶς συναίνεσεως, ἀποῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 10 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ὑποθήκη ἀποκτᾶται διὰ συναίνεσεως τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ τρίτου κυρίου τοῦ κτήματος· ἡ λύσις αὕτη, κατὰ τὸ ἐφετεῖον, ρητῶς διδεται ὑπὸ τοῦ νόμου 22 τῶν Πανδ. (20. 1). — Βασ. (25. 2) 22. Ὁ δὲ ἀντιρρίσκων 41 Πανδ. (13. 7). — Βασ. (25. 1) 40, καθ' ὅν ἐὰν ἄλλοτριον ἐνεχυριάσας κληρονομήσω τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀρμόζει τῷ δανειστῇ οὐτιλμία περὶ τοῦ ἐνεχυροῦ ἀγωγή· εἰ δὲ ἐγὼ κληρονομήσω τοῦ παρὰ γνώμην μου τὸ παῖμά μου ἐνεχυράσαντος, οὐχ ἀρμόζει, δὲν κατισχύει, ἀπὸ ἧδη μόνῃ ἡ συναίνεσις ἀρκεῖ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, καὶ ἡ συναίνεσις αὕτη ἐξάγεται λογικῶς διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς κληρονομίας, ἥτις ἐπιφέρει τὴν κύρωσιν τῶν πράξεων τοῦ κληρονομήσαντος.

ΑΠ. 97 (1854) Ἡ ἀπαξ ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη διατηρεῖται ἕως οὗ τὸ χρέος ἀποσβεσθῇ. Τὸ διάταγμα τῆς 1 Μαρτίου 1833 διατάσσον τὴν ἀναστολὴν τῆς πληρωμῆς τῶν πρὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ καθυστερησάντων χρεῶν τοῦ δημοσίου δὲν ἐπιφέρει τὴν κατάργησιν κεκτημένου ὑπὸ τοῦ δημοσίου δικαιώματος ὑποθήκης. Διότι τὰ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1833 διάταγμα, διατάσσον τὴν ἀναστολὴν τῆς πληρωμῆς τῶν πρὸ τοῦ ἔτους τούτου καθυστερησάντων χρεῶν τοῦ δημοσίου, δὲν ἐπιφέρει ἀναγκαστικῶς τὴν κατάργησιν δικαιωμάτων ὑποθήκης, ἥτις ἀπεκτήθη δυνάμει νόμου, ἢ συμφωνίας, καθότι ἡ ἀποκτηθεῖσα ἀπαξ ὑποθήκη διατηρεῖται, ἐνόσω τὸ χρέος δὲν ἀπεσβέσθῃ· δυνάμει δὲ τοῦ μνησθέντος διατάγματος, τὰ καθυστεροῦντα χρέη τοῦ δημοσίου δὲν ἀπεσβέσθησαν, ἀλλ' ἡ πληρωμὴ αὐτῶν ἀνεστάλη· ὅθεν ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον δὲν διέταξε τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος τοῦ δημοσίου ἐγγραφείσης ὑποθήκης ἣν ὁ δικαιούχος τῶν ἀντιδικῶν τοῦ δημοσίου ἀπέκτησε, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, ὡς μέτοχος τῆς τότε ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

ΑΠ. 98 (1845). — Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 4, 10 καὶ 16 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, διὰ νὰ ὑπόσῃ τελεία ὑποθήκη ἀπαιτεῖται α') τίτλος β') ἴδιον κτήμα τοῦ εἰς ὑποθήκην δίδοντος αὐτὸ καὶ γ') ἐγγραφὴ τακτικὴ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἄρχονται τὰ ὑποθηκικὰ δικαιώματα· δὲν ἀποκτᾶται δὲ ὑποθήκη εἰς κτήμα τρίτου, χωρὶς τῆς συγκαταθέσεώς του. Ἐπὶ δὲ

τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐφ' ὅλης τῇ περι ἧς πρόκειται, οἰκίας, ὡς ἀνηκούσης εἰς τὸν ὀφειλέτην του Α. ἐν ᾧ μέρος αὐτῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτην· ἐπομένως ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀκύρου ὄντος τοῦ τίτλου δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, καὶ ἡ ἐγγραφείσα ἐπομένως ὑποθήκη ἦτο ἄκυρος δυνάμει τῶν μνησθέντων ἀρθρῶν καὶ τοῦ ἀρθροῦ 79 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὡς ὀρθῶς ἀπεφάσισε τὸ ἐφετεῖον· ἂν δὲ μετὰ τὰς ἀκύρους ταῦτα πράξεις ὁ Α. κατέστη διὰ δωρεᾶς κύριος καὶ τοῦ ἐπιλοιποῦ μέρους τῆς περι ἧς πρόκειται οἰκίας, ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἡδύνατο ν' ὀώσει κύρος εἰς ὑποθήκην καὶ ὡς πρὸς τὴν δόσιν αὐτῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν ἀνυπαρχτον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς δωρεᾶς ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου· ὥστε οἱ ἀναφερόμενοι Νόμοι μὴ συμμιδαζόμενοι μὲ τοὺς ἀνωτέρω περὶ ὑποθήκης νέους νόμους δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν.

ΑΠ. 8 (1858). — Ἐπειδὴ, οὗσης τῆς ἀγοραπωλησίας ἀκύρου διότι ὁ πωλητὴς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκποιῆσαι τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἐὰν βραδύτερον ἐκλείψῃ τὸ ἐκ τῆς στερήσεως τοῦ δικαιώματος ἐκείνου κώλυμα, κυροῦται ἡ πώλησις καὶ μετατίθεται ἡ κυριότης χωρὶς ἀνάγκης νέας συμβάσεως καὶ νέας παραδόσεως (41. 3) 42. B. 50. 3. 40. 43. 4 4 § 32)· ὁθεν, ἀργούντος ἐ τοιοῦτω θέματι τοῦ Κατωνικοῦ κανόνος, τὸ ἐφετεῖον δὲν παρεβίασεν αὐτόν, ἀποφηνάμενον, ὅτι, ἐκλείπόντος διὰ τοῦ Χάι-Χουμαγίου τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ἀκυρότητα τῆς πώλησεως κωλύματος, αὕτη ἰσχυροποιήθη.

§ 5. Ὅσοι δὲν ἔχουν ἐπὶ τῶν ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκη κτημάτων εἰμὴ δικαίωμα περιορισμένον, ἢ ὑποκείμενον εἰς διάλυσιν, δὲν δύνανται νὰ τὸ ὑποθηκεύσουν μὲ συμφωνίας ὑπερβαινούσας τὸν περιορισμὸν ἢ τὸν ὅρον τῆς διαλύσεως. (Γαλλ. ἀστ. N. 2125. — N. 3 § 1. N. 31 § 2. N. 13 Π. de pig. et hyp. N. 2 Κώδ. s. pignus pignori dat. sit. N. 3 καὶ 8 ἐν ἀρχῇ Π. quib. mod. pig. vel hypoth. solv. N. 4 § 3 Π. de in diem addict. N. τελ. § 3 K. comm. de legat. N. 54 Π. de reg. jur.)

ΑΠ. 184 (1864). — Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόντες ἀξιοῦντες ἑαυτοὺς κυρίους καὶ κατόχους τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ, ὡς διατείνονται οἱ ἐναγόμενοι, ἄνευ τινὸς κατ' αὐτῶν τίτλου ἐνέγραψε κατὰ τρίτου ὀφειλέτου αὐτοῦ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς προσβαλλομένην προσημείωσιν προτείνουσι πρεδβήτως ἴδιον ἀμεσὸν ἱερωτικὸν συμφέρον, ὅπερ νομίζει τὴν παράστασιν αὐτῶν ὡς ἐναγόντων (67 πολ. δικ.)

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις ἀρθρῶν 979 καὶ 980 πολ. δικ., ὡς ὁ ἀνὰ

ρσεύων ἐπικαλείται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου κυριότητος τοῦ ἀφειλέτου αὐτοῦ Α, ὡς ὑπερθεματιστοῦ λαβόντος τὴν περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς τοῦ γηπέδου τούτου ἐκθέσεως, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι τὴν περίληψιν ἔλαβεν ὁ ὑπερθεματιστὴς οὐχὶ δυνάμει τῶν παρατεθέντων ἄρθρων ὡς ἐκπληρώσας τὰς περὶ τῆς πωλήσεως συμφωνίας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον τοῦ νὰ μὴ δύναται (μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος) νὰ ἐκποιήσῃ εἰς ἄλλον τὸ πωληθέν αὐτῷ γηπεδόν ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν πωλητῶν. Ὁ δὲ λόγος ὅτι ὁ ὅρος οὗτος δὲν περιελήφθη ὡς ἔστι ἐν τῇ περιλήψει τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, καὶ ὅτι ἐπομένως, τείνων πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ κοινοῦ, δὲν ὑποχρεοῖ τοὺς τρίτους, εἶναι ἀπαράδεκτος (811 παλ. δικ.) καθ' ὅσον στηρίζεται εἰς πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν ὅστις δὲν ἐπρωτάθῃ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, αὐτὸς δ' ἐξετιμῆθη παρ' αὐτῶν ἄλλως καὶ ἀνυπόστατος εἶναι ὁ λόγος οὗτος, διότι ἐν τῇ περιλήψει τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως μνημονεύεται ρητῶς τὸ συμβόλαιον, ὅπερ διέλαβε τὸν περιοριστικὸν ὅρον.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὅσοι δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκης κτημάτων εἰμὴ περιορισμένον δικαίωμα, δὲν δύνανται νὰ ὑποθηκεύσῃσι μὲ συμφωνίας ὑπερβαίνουσας τὸν περιορισμὸν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ διαμολογῶν ὑποθήκην πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐκπληρωτὴν νὰ ἐκποιῇ τὸ κτῆμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείδει τὴν ὑποθήκην ἄρα, ὑπάρχοντος περιορισμοῦ κωλύοντος τὴν ἐκποίησιν, πάντα διαμολόγησις ὑποθήκης ἐκ μέρους τοῦ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦτον κυρίου, ἐπομένως καὶ πάντα κατὰ τοιοῦτον κυρίου ὑπὸ δανειστῶν αὐτοῦ ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἢ προσημείωσις, εἶναι ἀνίσχυρος ἐντελῶς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει ρητὴ ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ ἀγοραστοῦ Α, συμφωνία, καθ' ἣν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ μέχρι καταβολῆς τοῦ τιμήματος τὸ πωληθέν αὐτῷ γηπεδόν ἄνευ τῆς τῶν πωλητῶν συμπράξεως· ἐπομένως ἀπορηνάμενον τὸ ἐφετεῖον ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον τὴν ἐπὶ τοῦ γηπέδου τούτου, ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ Α, ὡς κυρίου, ἐγγραφεῖσαν προσημείωσιν, δὲν παρεδίασεν νομὸν τινά, ἀλλ' ἐφήρμοσεν ὁρθῶς τὰς περὶ ὑποθηκῶν διατάξεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐκτεθείσαν περιοριστικὴν συμφωνίαν, ὁ Α, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκποιήσῃ τὸ πωληθέν αὐτῷ κτῆμα, δὲν ἀπέκτησεν ἐπὶ αὐτοῦ τελείαν κυριότητα

6. Ὅστις δώσῃ ἐν γνώτῃ ἀλλότριον κτῆμα εἰς ὑποθήκην, ἢ ὅστις, ὦν μετακλητὸς ἰδιοκτήτης, παραλείπῃ νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ὑποθηκικὸν πιστωτὴν τὸν περιορισμὸν τοῦτον τῆς ἰδιοκτησίας του, ὑπόκειται εἰς τὰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς πολιτικὴν φυλάκισιν, φυλαττομέ-

νων καὶ τῶν ποινῶν, εἰς ὅσας δώσουν χώραν αἱ πράξεις του. Πολ. Δικ. 999 § 3 καὶ 4. Π. Ν. 396 ε.

7. Ἄν ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ ὁσλον τοῦ χρεώστου ἀφανισθῇ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἢ ἐλαττωθῇ ἢ ἀξία τοῦ δύναται ὁ πιστωτὴς εἶτε νάπαιτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους πρὸ τῆς προθεσμίας, εἶτε νά ζητήσῃ νά ἐμποδισθῇ ὁ χρεώστης διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιβλαβεῖς πράξεις του, εἶτε τέλος νά αἰτήσῃ ἐπὶ ἄλλων κτημάτων αὐτοῦ ὑποθήκην ἀνάλογον τῆς ἀφανισθείσης ἢ ἐλαττωθείσης ασφαλείας του. (Γαλλ. Ἀστ. Ν. 2131 Βαυαρ. Ν. 18).

8. Δύο ὅροι ἀπαιτοῦνται πρὸς ὑπαρξιν τῆς ὑποθήκης:—1. τίτλος χορηγῶν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς:—2. ἐγγραφή τῆς ἀπαιτήσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

ΑΠ. 239 (1864). — Ἡ ὑποθήκη, ἣν συνομολογεῖ ὁ ὀφειλέτης δὲν εἶναι ἄκυρος διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι δὲν συνέπραξεν ὁ δανειστής, διότι τὸ συνάλλαγμα εἶναι ἑτεροδαρές. Ἄρα δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ὑποθήκη ἥτις ἐνεγράφη δυνάμει ἐπιστήμου συμβολαίου (ἀρθ. 8 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου), εἰς τὸ ὁποῖον δὲν συνέπραξεν ὁ πιστωτής, ὅστις ὁμοῦς τὸ ἀπεδέχθη κατόπιν. Ἡ ἀποδοχὴ δὲ δύναται νά προκύψῃ εἶτε ἐκ ρητῶν πράξεων, εἶτε κασιωπηρῶς, μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου νά δηλωταί ἡ ἀποδοχὴ δι' ἐπιστήμου ἐγγραφου. οὐδ' ἔχουν ἐνταῦθα ἐπιρροὴν αἱ περὶ δωρεῶν ἐξαιρετικαὶ διατάξεις· ἡ ἐκ μέρους δὲ τοῦ πιστωτοῦ ἀποδοχὴ ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης.

9. Τὸ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης δικαίωμα, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ ὁ τίτλος, ἐκτείνεται εἰς ὅλα τὰ κίνητα κτήματα τοῦ χρεώστου, ἂν δὲν περιορίζεται εἰς ρητὰ κτήματα ἀπὸ τὸν νόμον, ἀπὸ δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἢ ἀπὸ ἰδιωτικὴν θέλησιν.—Ἡ ἐγγραφή ὁμοῦς δὲν γίνεται εἰμὴ δι' ὠρισμένην ποσότητα, καὶ ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2122. Βαυαρ. Ν. ὑποθ. 11)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῶν τίτλων τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.

10. Οἱ τίτλοι, οἱ χορηγούντες δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, εἶναι ὁ νόμος, δικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ ἰδιωτικὴ θέλησις. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2116).

Εἰδηγτικὴ ἐκθεδὶς τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

α'. δευτέρα παρατήρησις τοῦ κ. Κλονάρη προτείνοντος νὰ μεταβληθῶσιν αἱ ἐπιγραφαί, περὶ τοῦ νόμου, περὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων, περὶ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως εἰς τὰς περὶ νομίμου ὑποθήκης, περὶ δικαστικῆς ὑποθήκης κτλ. εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος, καθότι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ νόμου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία καὶ μόνη ὑποθήκη· ὅ,τι δὲ πρότερον ἦτο νόμιμος, δικαστικὴ ἢ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ὑποθήκη, κατέστη τῶρα νόμιμος, δικαστικὴ ἢ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως τίτλος. Μᾶς φαίνεται ὅμως ἀντὶ τῶν ἐπιγραφῶν περὶ τοῦ νόμου καὶ τὰ λοιπὰ νὰ τεθῇ ὡς ἐξῆς. περὶ νομίμου τίτλου, περὶ δικαστικοῦ τίτλου, περὶ τοῦ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως τίτλου, πρῶτον καθότι ἐδῶ δὲν πρόκειται εἰ μὴ περὶ τίτλου, δεύτερον διότι αἱ λέξεις νόμιμος καὶ δικαστικὴ καὶ ἰδιωτικὴ θέλησις εἶναι ὅροι, τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἡ ἐπιτροπὴ μετεχειρίσθη εἰς διάφορα μέρη τοῦ νομοσχεδίου πρὸς δῆλωσιν τοῦ τίτλου τοῦ δεδομένου παρὰ τοῦ νόμου, παρὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως.

ΑΠ. 210 (1858). — 'Επειδὴ ὁ πλέον τοῦ ὀφειλομένου δεδοκῶς εἶναι προσωπικὴν ἀπαίτησιν ἐξ ἐνοχῆς τικτομένην Ν. 5 § 3 (44, 7) καὶ ν. 14 § 3 (4, 3. Β. 4 (52, 1) καὶ τεμαχ. 18 (10, 3)· ἄρα καὶ ἐν τῷ δημόσιον παρεχώρησεν εἰς τὸν Α., ὡς Κρῆτα, γῆν πλέον τῶν εἰς αὐτὸν ὀφειλομένων στρεμματικῶν, τὸ 'Εφετεῖον συναφῶνως μὲ τοὺς νόμους τούτους ἀπεφάσισεν, ὅτι τὸ δημόσιον δὲν ἔχει διεκδικητικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῆς εἰς τὴν γῆν ταύτην φατευθείσης ἀμπέλου, ἐφ' ἣς ὁ τρίτος, δανειστής του, ἐνέγραψεν ὑποθήκην, καὶ δὲν παρεδίκατε (τὸ 'Εφετεῖον) οὔτε τοὺς περὶ ἐπιλογῆς νόμους, διότι δὲν ἐπρόκειτο ἤδη νὰ παραχωρήσῃ τὸ δημόσιον, οὔτε τὸ ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 ἐπὶ στοιχ. ΡΙΔ' νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν χορηγεῖ, κατ' ἐξαιρέσιν τῶν ἀνωτέρω νόμων, δικαίωμα διεκδικητικῆς ἀγωγῆς· ἀλλ' ὁρίζει ὅτι εἰς τοὺς μεταναστεύσαντας καὶ μὴ λαβόντας γαίας Κρήτας θέλουσι παραχωρηθῆναι κατὰ πρῶτον ἐκ τῶν κατατεθειμένων καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὄρων τῶν προσδιωρισμένων εἰς τὸ σύστημα τοῦ Κυβερνήτου καὶ τὸ Β. διάτ. ἡγουν ὅταν τοιαῦτα καθ'

αὐτῆς, διὰ τὴν λοιπὴν περιουσίαν τῆς, ἂν τὸν παραχωρήσῃ τὴν διαχείρισιν αὐτῆς, καὶ διὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεις, ὅσαι προέλθουν ἀπὸ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλάβῃ ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἢ κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ. — 5. τὰ τέκνα, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν, διὰ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ πατήσουν ὡς πατρικὴν ἢ μητρικὴν, ἢ ἄλλως ἀποκτημένην παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀνηλικίας των. — 6. οἱ κληροδόχοι καὶ πιστωταὶ τῆς κληρονομίας, ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων. — οἱ συγκληρονόμοι ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκινήτων, διὰ τὰς ὀρισθείσας εἰς τὸν μοιρασμὸν τῆς κληρονομίας πληρωμαί, καὶ διὰ τὴν ἐκνίκησιν τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων. — 7. οἱ ἀρχιτέκτονες, οἱ ἐργολάβοι, καὶ οἱ ἐργάται, διὰ τὰς ἀπαιτήσεις, ὅσαι προέλθουν ἀπὸ τὴν οἰκοδόμησιν, ἀνοικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κτιρίων, καὶ οἱ χορηγῆσαντες ὕλην δι' αὐτάς, ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτιρίων. — 8. οἱ δανεισταί, ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, διὰ τοὺς καθυστερήσαντας τόκους τῶν δανείων, καὶ διὰ τὰ ἐξόδα, ὅσα προέλθουν ἀπὸ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης καὶ ἀπὸ τὴν δίχην καὶ τὴν σύναξιν τῶν ὑποθηκικῶν χρεῶν. * Πολ. Δικ. 940 (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2102 ἐ. 2121. Βαυαρ. Ν. 12).

* Δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐκ τοῦ νόμου ἔχουσιν ἐπὶ μεταλλεῖου καὶ 1) ὁ εὐρετὴς μεταλλεῖου πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὀφειλόμενης αὐτῷ ἀποζημιώσεως, εἰὰν μὴ παραχωρηθῇ αὐτῷ τὸ μεταλλεῖον, 2) οἱ διὰ δημόσιου ἐγγράφου ἀποδεικνύντες, ὅτι ἐχορήγησαν χρήματα πρὸς εὐρεσιν αὐτοῦ ἢ ἐπιχείρησιν τῶν προπαρασκευαστικῶν μέτρων ἢ κατασκευῇ μηχανῶν ἢ ἄλλων κατασκευασμάτων ἢ μεταλλεύσιν τοῦ μεταλλεῖου (ἄρθρα 18 καὶ 21 τοῦ νόμου περὶ μεταλλείων). Κατὰ τὸν περὶ τῶν ἐν Πάτριας οἰκοπέδων ὙΝΖ' τῆς 10 Ἀπριλίου 1858 νόμον (ἄρθρ. 16—18) τὰ τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν οἰκόπεδα, ἀνταλλάσσόμενα πρὸς τὰ τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν οἰκόπεδα, διὰ δουλειῶν, περιέρχονται εἰς τὸ δημόσιον ἀπηλλαγμένα αὐτῶν, ἀλλὰ δίδονται τοῖς ἐκ τῶν δουλειῶν ταύτων δικαιούχοις δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ἀσφαλιζομένης δι' ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ

ΑΠ. 214 (1877). Ἡ ὡς τοκοφόρος ἐγγεγραμμένη ἀπαίτησις χορηγεῖ δικαίωμα τῷ δανειστῇ νὰ καταταχθῇ καὶ διὰ τοὺς τόκους. Μόνον δὲ διὰ τοὺς ἐξ ὑπερμερίας τόκους ἀπαιτεῖται νέα ἐγγραφή ὑποθήκης.

ΑΠ. 140 (1885) 58 (1886). Ὁλομέλειαι. Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ἐδ. 4 καὶ ἀρθ. 61 ἐδ. 4 ἡ μὲν σύζυγος δικαιούται εἰς κτήσιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρὸς διὰ τὴν προίκα αὐτῆς, ὃ δὲ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐγγραφὴν τῆς τοιαύτης ὑποθήκης καὶ δύναται πᾶς συγγενὴς τῆς γυναίκος νὰ αἰτήσῃ αὐτήν. Λαβόντος δὲ τοῦ νομοθέτου τοιαύτην πρόνοιαν πρὸς κτήσιν ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς προίκας, οὗ ἕνεκα δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως, ὅτι κατέλιπεν ὕστερον ἀπροστάτευτον τὴν αὐτὴν ὑποθήκην, κτηθεῖσαν ἤδη ἀπαγορευομένης δὲ ρητῶς καὶ τῆς πρὸ τοῦ γάμου συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἐπαταῖ κατὰ μέλλονα λόγον, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παραίτησις τῆς κτηθείσης ὑποθήκης μετὰ τὸν γάμον, διε ὃ σύζυγος δύναται νὰ ἐξασκῇ ἐπιτροπὴν ἐπιβλαβὴ ἐπὶ τῆς θελήσεως τῆς συζύγου.

Contra ΑΠ. 49 (1885) καὶ μειοψηφία ΑΠ. 140 (1885). Τοῦ περὶ ὑποθήκης νόμου ἀποφαινομένου μὲν ἄκυρον τὴν μεταξὺ συζύγων συμφωνίαν περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προίκας, ἀλλὰ μὴ καταργούντος πᾶσαν τοῦ Ρ. Ν. διατάξιν, περὶ ἧς αὐτὸς δὲν διέλαθεν, ἐπομένως οὐδὲ τὴν διατάξιν, καθ' ἣν ἡ ἐνῆλικος γυνὴ δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν ἐπὶ ὀρισμένων κτημάτων τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην ἢ συναίνεσθαι εἰς τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς (Κώδ. (4. 29) 21 Βετ. (26. 7), μὴ δυναμένης δὲ νὰ ἐπεκτεθῇ τῆς διατ. τοῦ 61 ἄρθ. ἐδ. 4 εἰς τὴν ἀπαγορεύσιν καὶ τῆς παραίτησεως τῆς συζύγου ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ εἰδικῷ πράγματι, ἐπαταῖ ὅτι δύναται ἡ σύζυγος νὰ παραιτηθῇ τὴν ἐγγραφείσαν ἤδη ὑπὲρ αὐτῆς ὑποθήκην.

ΑΠ. 10 (1884). Τὸ Ἐφετεῖον ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὸ ἀρθ. 11 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀπὸ τῆς ἐκείνου μὴ ἐρριζωμένης τὴν ἐν ἐδ. 2 διατάξιν, καθ' ἣν ἡ ἐπικράτεια ἔχει δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης διὰ τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῆς ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν διαχειριστῶν ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν, διότι οἱ ἐνοικιασταὶ δὲν ὑπάρχον-ται εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν μὴ ὄντες διαχειρισταὶ μηδὲ ὑπόλογοι.

τοῦ εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ δουλεύοντος ἀκινήτου κτήματος δοθέντος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐτέρου ἐν τῇ κάτω πόλει γηπέδου· οἱ ἀξιοῦντες δὲ τοιαύτην ἀποζημίωσιν ἕνεκα δουλείας μὴ ἐγγεγραμμένης ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν, ὀφείλουσι νὰ ναναγγελῶσιν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἑτοῦς τῷ ὑποθηκοφύλακι, ὁρίζοντες καὶ ὃ ἀξιοῦσι ποσόν, οὗτος δὲ κρατεῖ βιβλίον, ἐνθα καταχωρίζει τῆς μείωσιν τῶν ἀπαιτήσεων τούτων· ἅμα δὲ τῇ μεταγραφῇ τοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς παρὰ τοῦ Δημοσίου ὀριστικῶς χορηγηθέντος γηπέδου, ὃ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑποθήκην.

ΑΠ. 73 (1891). Καὶ διὰ τοὺς τόκους ὑπερμερίας συνεπείᾳ τῆς μετ' ἐπιταγῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιδικαζούσης ἀπαιτήσιν τινα ἀποφάσεως, ἔχουσιν οἱ δικαιοῦχοι τίτλον ἐκ τοῦ Νόμου πρὸς ἐγγραφήν ὑποθήκης (ἄρθρ. 11 § 8 καὶ ἄρθ. 32), ὥστε τοιοῦτοι μέχρι τῆς ἐγγραφῆς τοῦ κεφαλαίου δεδουλευμένοι τόκοι δύνανται, συγκεφαλαιούμενοι, νὰ ἐξασφαλίσθωσιν ὁμοῦ, ἐγγραφομένης μιᾶς ὑποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν ἀμφοτέρων, ἀποτελούντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρέος, ἀσφαλιζόμενον ὁλοκλήρῳ διὰ τῆς ἐγγραφῆς· ἐὰν ὅμως ἐξ αὐτῆς καθίστανται γνωστὰ πάντοτε τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἵνα μὴ παραβιάζωνται αἱ θεμελιώδεις τοῦ ἰσχύοντος ὑποθηκικοῦ συστήματος ἀρχαί τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς εἰδικότητος, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται νὰ ὁρίζηται καὶ ἡ ἐνυπόθηκος ἀπαιτήσις μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτῆς, δι' ὅν λόγον καὶ τὸ ὑπέγγυον κτῆμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξάγωνται ἐκ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τὰ συνιστῶντα αὐτὸ στοιχεῖα, γ' ἀναφέρηται ὁηλαδῇ, ὅτι συγκεφαλαιοῦνται ἐν αὐτῷ καὶ τόκοι ὑπερμερίας, καθὼς καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν διὰ τὴν ὑπάρχῃ ἐγγραφήν καὶ διὰ τοιοῦτους τόκους (ἄρθρ. 8 § 2 καὶ 40 § 2 ὑποθ. Νόμου).

ΑΠ. 130 (1870). — Ἐπειδὴ ὁ ἰσχύων περὶ ὑποθηκῶν νόμος, ὁ μόνος ἐφαρμοσίμος ἐπὶ ζητήματος προτιμήσεως ὑποθήκης δι' ἐγγραφῆς ἀποκτηθείσης, διατάσσει ἐν ἄρθρ. 61 ὅτι ὀφείλουσιν νὰ αἰτήσων τὴν ἐγγραφήν τῆς γυναικὸς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικὸς καὶ προγαμιαίας ὠρεᾶς, ἐνὸςτε μάλιστα καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ προσωπικῆς κρατήσεως, ὁ σύζυγος, οἱ συγγενεῖς, ὁ ἐπίτροπος, ἀντεπίτροπος καὶ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, προσθέτων ὅτι πᾶσα συμφωνία μεταξὺ τοῦ συζύγου περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ταύτης εἶναι ἄκυρος.

12. Ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν, ἀναλαμβάνων τὰ ἔργα τῆς ἐπιτροπείας ἢ κηδεμονίας, ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ ὑποθήκην μόνον διὰ τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευόμενα μέρη τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικος ἢ τοῦ ἀπηγορευμένου. — Ἡ ὑποθήκη θέλει ἐγγράφεσθαι διαρρητὴν ποσότητά, προσδιοριστέαν ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθέντων κινητῶν (Βαυαρ. Ν. 20).

Εἰδνηνητικὴ ἔκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

Τὰ ἄρθρα 11 § 3 12, 13 καὶ 69 § 3 παραβαλλόμενα ἀναμεταξύ των φαίνονται πάντῃ ἀσύμφωνα· τὸ μὲν ἄρθρον 11 § 3 λέγει ὅτι ὁ ἐπίτροπος ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων του δι' ὅλας τὰς ἐκ τῆς μελλούσης διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας δυναμένας νὰ προκύβουν ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνήλικος· τὸ ἄρθρον 12 ἐπαναλαμβάνει ὅτι πρέπει νὰ δώσῃ ὑποθήκην διὰ τὴν ἐμπιστευθείσαν εἰς αὐτὸν περι-

ουσαν διατάξεις, ἥτις ἐνυπάρχει ἤδη εἰς τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἄρθρου 11 § 3, τὸ δὲ ἄρθρον 69 § 3 σύμφωνον μὲ ταῦτα ἀπαιτεῖ πρὸς ἐγγραφὴν τῆς υποθήκης τὴν ἀπογραφὴν τῶν κτημάτων τοῦ ἀνήλικος· ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 13, λαμβάνον ἄλλην ἐποψίν, ἐναντιοῦται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 § 3 καὶ ἀπαιτεῖ νὰ δίδηται ὑποθήκη διὰ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀπαιτήσεις ὅχι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιτροπείας ἀλλ' ὅταν ἀναφανῇ ἀμέλεια, διὰ δὲ τὴν ἀντιφάσχουσαν ταύτην περίστασιν τὸ ἄρθρον 69 § 3 δὲν διαλαμβάνει τί πρέπει νὰ παρουσιασθῇ διὰ νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη.

Ἡ ἀσυμφωνία αὕτη ἐπῆγασε βεβαίως ἐκ τῆς μὴ ἐννοήσεως τῶν διατάξεων τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον εἶναι σύμφωνον καὶ κατὰ τοῦτο μὲ τὸν Βαυαρικὸν νόμον· ὁ Βαυαρὸς νομοθέτης, θέλων καὶ τὸν ἀνήλικα νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τὸν ἐπίτροπον νὰ ὠφελήσῃ μειόνων τὴν παρ' αὐτοῦ δοτέαν ὑποθήκην, διατάσσει ὅτι ὁ ἐπίτροπος, ἅμα λαμβάνει τὴν ἐπιτροπείαν, χρεωστεῖ νὰ παρέξῃ ὑποθήκην μόνον πρὸς ἀσφάλειαν τῶν κινητῶν, διὰ τὰ ἀκίνητα ὁμοῦς τὰ ὁποῖα αὐτός δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλει, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπόκεινται εἰς τόσους κινδύνους καθὼς καὶ διὰ τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα θέλει δίδει τότε μόνον ὑποθήκην, ὅταν φανῇ ἀμέλεια ἢ φερθῇ δολίως· σύμφωνος μὲ τὸν Βαυαρικὸν νόμον εἶναι καὶ ὁ Πρωσικὸς καθὼς καὶ ὁ Αὐστριακός, ὅστις μάλιστα προχωρῶν μακρύτερον δὲν ἀπαιτεῖ ἐξ ὑπαρχῆς καμμιαν ὑποθήκην, ἀλλὰ τὴν διατάσσει τότε μόνον, ὅταν ὁ ἐπίτροπος δὲν φυλάξῃ τὰς περὶ ἐπιτροπείας διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ἄρθρον 237 τοῦ Αὐστριακοῦ πολιτικοῦ νόμου (ἴδε περὶ τούτων ὅλων *Commentaire* τοῦ Goennair σελ. 195 § 5)· εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη τ' ἄρθρα ταῦτα νὰ τροποποιηθοῦν κατὰ τὰ ἄνω λεχθέντα καὶ νὰ συνταχθοῦν ὡς ἑπείτα.

Ἄρθρον 11 § 3. Οἱ ἀνήλικες καὶ οἱ ὑπὸ κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ἐπιτρόπων, τῶν κηδεμόνων, ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν διὰ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας ἢ τῆς κηδεμονίας προσελθούσας ἀπαιτήσεις των κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 12 καὶ 14 εἰδικῶς ὀριζόμενα.

Ἄρθρον 12. Ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν ἀναλαμβάνων τὰ ἔργα τῆς ἐπιτροπείας ἢ τῆς κηδεμονίας ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ ὑποθήκην μόνον διὰ τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευόμενα μέρη τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικος ἢ τοῦ ἀπηγορευμένου· ἡ ὑποθήκη θέλει ἐγγράφεισθαι διὰ ρητὴν ποσότητα προσδιοριστέαν ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν κινητῶν τούτων.

Ἄρθρον 13 ὡς εὕρεσκειται εἰς τὸ νομοσχέδιον.

Ἄρθρον 69 § 3. Δι' ἀπαιτήσεις ἀνήλικων ἢ ἀπηγορευμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ἀριθ. 3 καὶ 5 καὶ ἄρθρον 12 τὴν ἀπογραφὴν τῶν κτημάτων αὐτῶν ἢ ἐπίσημον περιληψίν αὐτῆς. Ἐὰν δὲ ζητηται ὑποθήκη ἐνεκα ἐλλειποῦς λογοδοσίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 13, μαρτυρικὸν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἢ ἄλλης ἀρχῆς εἰς τὴν ὁποίαν

πρέπει νά παραδίδεται ὁ λογαριασμός προσδιορίζων τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως.

ΑΠ. 142 (1870).—Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ ἀρθρ. 772 'Ιονίου Ἀστικοῦ Κώδ. καθιερουμένη ὑπὲρ τῶν πιστωτῶν τῶν κληρονόμων διὰ τοῦ χωρισμοῦ τῆς περιουσίας τοῦ πρώτου ἀπὸ τῆς τῶν κληρονομῶν, ὅπως ἐξ ἐκείνης πληρωθῶσι πρῶτοι οἱ τοῦ ἀποθνήσκοντος δανεισταί, τὴν ὁποίαν (πρὸς(μηνσιν) τὸ ἀρθρ. 1948 ὀνομάζει προνόμιον διατηρητέον διὰ τῆς ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἐγγραφῆς, δὲν ἔχει εἰμὴ ἐν καὶ μόνον ἀποτελεσμα, νά χορηγήσῃ δηλ. εἰς τοὺς πιστωτὰς τοῦ κληρονομουμένου προτεραιότητα ἐπὶ τῆς ἰδίας τούτου περιουσίας ἀπέναντι τῶν πιστωτῶν τῶν κληρονόμων· οὐδόπως δὲ ἐπηρεάζει τὸ εἶδος καὶ τὸ τῆς προτεραιότητος δικαίωμα τῶν δανείων αὐτῶν τῶν πιστωτῶν τοῦ κληρονομουμένου πρὸς ἀλλήλους, οὐδὲ τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος ὀφείλουσιν ἢ δικαιούνται ν' ἀποτίσωσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τὰ χρέη τοῦ ἀποθανόντος, ἡγοῦν κατὰ τὴν ἔννοίαν ἀρθρ. 765, 768 καὶ 772 Κώδ. μηδόπως ἐκ τοῦ εἰρημένου σχετικοῦ προνομίου ἀνατρεπομένην· τὸ δὲ ἀρθρ. 768 ὁρίζον ὅτι οἱ κληρονόμοι εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τὰ κληρονομικὰ χρέη καὶ βάρη, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν μερίδα των, ἐνυποθήκως δὲ καθ' ὅλοκληρον, φυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κλ., ἔννοσι προδήλως διὰ τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως «ἐνυποθήκως» μόνον τὰ χρέη, τὰ ὅποια ὁ ἀποθανὼν αὐτὸς ὤφειλεν ὡς ἐνυπόθηκα, καὶ τοιοῦτο δὲν εἶναι τὸ προκείμενον χρέος. Οὐδόπως δὲ δύνανται νά θεωρηθῶσιν ὡς μεταβληθεῖσαι αἱ ἀρχαὶ αὗται (αἱ περὶ τῆς περιωρισμένης καὶ σχετικῆς ἰσχύος τοῦ προκειμένου προνομίου), ὅταν τοῦτο δια τὴν ἑλλείψει τῆς ἐμπροθέσμου ἐγγραφῆς τοῦ (ἡγοῦν ἐντὸς τῶν ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας) ἐκπ/τη κατὰ τὸ ἀρθρ. 1950 εἰς ἀπλήν ὑπόθηκην, διότι τὸ ὀλιγώτερον δὲν δύναται νά ὑπερισχύσῃ τοῦ μεγαλύτερου· τούτου δὲ ἔνεκεν, ἡ τοιαύτη ὑπόθηκη ἀντικαθισταμένη εἰς τὸ προνόμιον, δὲν εἶναι καὶ αὕτη εἰμὴ σχετικὴ καὶ περιωρισμένη ἀπέναντι μόνον τῶν πιστωτῶν τῶν κληρονόμων, ὅπως ἐπιφέρει ἀπλῶς τὴν κατὰ τούτων ἐπὶ τοῦ κτήματος (ἐφ' ὧν ἐνεγράφη ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἀποθανόντος ὑπόθηκη), προτίμηση αὐτοῦ, χωρὶς οὐδόπως νά ἐπηρεάζῃ τὴν τύχην τῶν πιστώσεων τῶν δανειστῶν τοῦ ἀποθανόντος πρὸς ἀλλήλους καὶ τὸν τρόπον τῆς παρὰ τῶν κληρονόμων κατὰ τοὺς Νόμους ἀποτίσεως αὐτῶν· οὐδὲ δύναται νά ὑπαστρηχθῇ ἐναντίᾳ ἐρμηνείᾳ διὰ τῆς τοῦ ἀρθρ. 529 διατάξεως, διότι αὕτη εἶναι εἰδικὴ μόνον ὑπὲρ τῶν κληροδοτημάτων· καὶ δὲν δύναται νά ἐφαρμοσθῇ κατ' ἀναλογίαν καὶ νά καταστήσῃ προνομιοῦχος ἄλλας ἀπαιτήσεις· καὶ ὀφείλει μὲν ὁ προσωπικῶς ὑποχρεωθείς νά ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ὑπὸ τὴν ἀσφάλειαν ὄλων τῶν κτημάτων τοῦ κινητῶν καὶ ἀκινήτων, παρόντων καὶ μελλόντων (ἀρθρ. 1929), ἀλλὰ προνόμιον ἢ ὑπόθηκην ἐπ' αὐτῶν δὲν ἀποκτᾷ ὁ πιστωτής, εἰμὴ ὅταν καὶ ὅπως ὁ Νόμος ὁρίζει.

13. Ἄν ὁ ἐπίτροπος βραδύνη νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του, ἢ, δίδων λόγον, ἀποδειχθῇ ἀμελής, ὁ ἀντεπίτροπος, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, ἢ αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ὀφείλουν νὰ παιτήσουν ἀπ' αὐτὸν ὑποθήκην ἀνάλογον μὲ τὰ ὑπολογιζόμενα ἐτήσια εἰσοδήματα τῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικου. — Ὅφειλει ὑποθήκην καὶ διὰ τὰς ἐλλείψεις, ὅσαι ἀνακαλυφθοῦν εἰς τοὺς ἐτησίους λογαριασμούς, ἢ εἰς τὸν γενικὸν λογαριασμὸν τῆς ἐπιτροπικῆς διαχειρίσεώς του (Βαυαρ. Ν. 20).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

14. Αἱ τελεσιδίκαι ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν, τῶν ἐμπορικῶν, καὶ τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων παρέχουν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα παρέχουν αἱ τῆς αὐτῆς ἰσχύος ἀποφάσεις τῶν ἐγκληματικῶν δικαστηρίων διὰ τὰς πολιτικὰς ἀποδόσεις, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν διαιτητῶν καὶ τῶν ξένων δικαστηρίων, ὅταν ᾖναι ἐκτελεστέαι. (Βαυαρ. Ν. 12, 16'. Γαλλ. ἀστ. Ν. 2123. Ἰταλ. Ν. 1970. Ἀλλὰ κατὰ τὸ Γαλλ. καὶ Ἰταλ. ἀρθ. δὲν ἀπαιτεῖται τελεσιδικία).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως.

15. Ὁ χρεώστης, ἢ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 4 ἀρθρου, ἄλλος τρίτος ὑπὲρ αὐτοῦ, δύναται διὰ διαθήκης ἢ συμφωνίας νὰ διομολογήσῃ ὑποθήκην. Ὁ διομολογῶν ὅμως αὐτὴν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν

ικανότητα νὰ ἐκποιῇ τὰ κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν
 δεῖ τὴν ὑποθήκην. (1) (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2124—Ν. 1 §
 Π. quae res pig. vel hypoth. Ν. τελ. Κ. de re
 alien. Ν. μοναδ. Κ. si comm. res pig. dat. sit. Ν.
 3 § τελ. Π. qui pot. in pig.).

Εἰδωληνικὴ ἐκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶναι ἐπίσης ἐσφαλμένον· ἡ διάταξις τούτου
 γὰρ ἐκ τῆς χρεώσεως, ἢ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 4 ἁρθρου, ἄλλος τρί-
 τος δὲ οὗτος δύναται νὰ δώσῃ ὑποθήκην διὰ διαθήκης ἢ συμφωνίας
 τῶν κτημάτων ὅσα ἐκεῖνος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα
 ἐκποιήσε· ἡ λέξις ἐκεῖνος εἴτε τὴν ἀναφέρῃ τις εἰς τὸν χρεώστῃ
 εἴτε εἰς τὸν τρίτον, ἀποκατασταίνει πάντοτε τὸ νόημα τοῦ ἁρθ-
 ροῦ παράλογον, καθότι εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ τρίτος φαί-
 νεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ π-
 ροσέως τοῦ χρεώστου εἰμὴ ὅσα αὐτός ὁ χρεώστῃς δύναται νὰ δ-
 ώσῃ, πράγμα μὴ ὑφιστάμενον ποτὲ κατὰ τὸν νόμον, κατὰ δὲ τ-
 δευτέραν περίπτωσιν ὁ χρεώστῃς φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑ-
 ποθηκεύσῃ ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ εἰμὴ ὅσα ὁ τρίτος δύναται νὰ ἐ-
 κποιήσῃ, πράγμα ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ πρώτου παράλογον.

Τὸ λάθος τοῦ ἁρθρου τούτου ἐπήγαγε, φαίνεται, πάλιν ἀπὸ τ-
 μὴ κατάληψιν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον μολεταῦτα εἶναι πολλὰ τὰ
 διαλαμβάνον τὰς περὶ τούτου διατάξεις εἰς δύο διακεκριμένα ἄρθ-
 ρα.

Τὸ σχέδιον, καθὼς καὶ ὁ Βασιλικὸς νόμος, διατάσσουσιν ὅτι
 τὰς ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ὑποθήκας ὁ χρεώστῃς
 δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ κτήματά του, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀπαιτεῖ-
 νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τὰ ἐκποιήσῃ, ἐπειδὴ
 τὸ 4 ἄρθρον λέγει ὅτι καὶ πᾶς τρίτος δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ
 κτήματά του πρὸς ὄφελος τοῦ χρεώστου, ἐπαναλαμβάνει καὶ εἰς
 τὸν ἁρθρὸν τοῦτο τὸ αὐτὸ λέγον ὅτι καὶ πᾶς τρίτος δύναται ὑπὲρ
 χρεώστου νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ κτήματά του, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀπαιτεῖ-
 ῖται ἐπίσης νὰ ἔχῃ αὐτός ὁ τρίτος τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα

(1) Πρὸβλ. ἄρθρα 4, 66, 106, 130, 122 καὶ 135 τοῦ περὶ ἐπι-
 νόμου, καθ' ὃν ὁ μὲν ἀχειράφετος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ὑπο-
 θεύσῃ, ἔστω καὶ συναινούντος τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, ὁ
 ἐπίτροπος ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδ' ὁ ἀχειράφετος ἢ ὁ ἀ-
 γορευμένος ἢ ὑπὸ ἀντιλήπτορα ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ. Σημει-
 οῦν, ὅτι εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀπέκειται συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθ-
 ρον 173 Ὅργ. ἡ ἐξέτασις τῆς τῶν συμβαλλομένων ἱκανότητος· ὅθεν
 ὑπάγεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος. (Φλογαῆτης.)

τὰ ἐκποιήσῃ. Τὸ ἄρθρον λοιπὸν τοῦ νομοσχεδίου πρέπει νὰ μεταβληθῇ ὡς ἔπεται.

«Ὁ χρεώστης, ἢ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 4 ἁρθρου, ἄλλος τοίς ὑπὲρ αὐτοῦ δύνάται διὰ διαθήκης ἢ συμφωνίας νὰ διομολογήτῃ ὑποθήκην· ὁ διομολογῶν ὅμως αὐτὴν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκποιῇ τὰ κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δίδει τὴν ὑποθήκην».

ΑΠ. 175 (1875). — Ἐπειδὴ ἡ προτεταλλομένη ἀπόφασις (καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιόντος κατὰ τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἄκυρος ἡ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη), βάσιν ἔχει ὅτι διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου συνομολογεῖται, ὅτι, πλὴν τῶν ὑποθηκῶν αἰνιγες ἐχορηγήθησαν παρὰ τῆς ἀποβιωσάσης μητρὸς τῶν ἀιρεσιβλήτων ὄρφανῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἰσχύς τηρεῖται, ὁ ἐπίτροπος τούτων χορηγεῖ τῷ ἀναιρεσιόντι νὰ ἐγγράψῃ καὶ νέαν ὑποθήκην, χωρὶς νὰ διατείνηται αὐτός, ὅτι πρὸς σύστασιν τῆς νέας ταύτης καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470 συμβολαίου συνομολογηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ὑποθήκης προηγήθη διάταγμα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀφωσις δικαστικῇ, ἐνῶ τὰ ὄφρα νὰ ρητῶς διὰ τοιαύτην ἑλλείψιν προσβάλλουσι πάσας τὰς ἐν τῷ συμβολαίῳ ταύτῃ περιεχομένας συμφωνίας· ἀμφισβητεῖ δὲ μόνον τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῶν ὅτι ὁ ἐπίτροπος προσέφερεν ὑποθήκην, ἰσχυριζόμενος ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου, ὅτι αἱ ὑποθήκαι ἐδόθησαν παρὰ τῆς ὀφειλέτιδος μητρὸς τῶν ὄρφανῶν, τῆς ὑπὸ τούτων κληρονομηθείσης· καὶ 2) ὅτι ἡ τοιαύτη τῆς ὑποθήκης σύστασις ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου ἔνεκα τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου διαγραφομένων διατυπώσεων ἐστὶν ἄκυρος.

ΑΠ. 62 (1875). — Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 114 ἁρθῶς σκεπτόμενον ἀποφασίζει ὅτι τὰ ἐγγράφα 366 καὶ 368 ἐγγραφῇ ὑποθήκης τοῦ 1842, ἢ ὑπ' ἀριθ. 405 ἐκθέσις περὶ παραδόσεως τῶν ἀναγκαιῶν διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἐγγράφων καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 602 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1871 τοῦ ὑποθηκοφύλακος Χαλκίδος ἄγραφον, δι' οὗ βεβαίωσι ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ γραφεῖν αὐτοῦ περιλήψεις μέγας τοῦ ἔτους 1850, οὐδ' ὅπως δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὸ παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης δυνάμει ἰδιωτικῆς θεώσεως ἐπίσημον ἐγγράφον, τὸ περιέχον τὴν περὶ τούτου συγκατάθεσιν τοῦ ἰδιοκτῆτου, καὶ οὐδεμίαν παρεδίδοσε τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων Πολ. Δικ., τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου καὶ Ὁργ. Δικ.

ΑΠ. 14 (1897). Ἡ διάταξις ἁρθ. 963 Πολ. Δικ., καθ' ἣ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως αἱ ὑπ' αὐτοῦ συνομολογηθεῖσαι ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ὑποθήκαι εἰσιν ἄκυροι, καίται προδήλως ἐπὶ προστασίᾳ τῶν μὴ προνομιούχων ἀπαιτήσεων, αἰνιγες ἔνεκα παραχώρησεως τοιούτων ὑποθηκῶν ἡθελαν ἀπο-

κλείσθαι τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Ὅθεν ἡ ἀκυρότης σκοπούσα νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέρον τῶν ἐγγειρογράφων δανειστών, οὔτε ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου δύναται νὰ προταθῇ, ὥς μὴ διαταχθεῖσα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀφορώσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, οὔτε ὑπὸ τοῦ ἀγοράσαντος τὸ ἐνυπόθηκον εἰδικοῦ αὐτοῦ διαδόχου, εἰς ἐν μεταβαίνει τὸ πωληθέν μετὰ τοῦ πραγματικοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης, τῆς ὑποχρεώσεως τὸν ἐξ οὗ ἔλκει τὰ ἑαυτοῦ δίκαια πωλητήν.

ΑΠ. 140 (1849). — Πρῶτως ὀρίζοντος τοῦ 963 ἄρθρου τῆς πολ. δικ. ὅτι ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως στερεῖται τοῦ δικαίωματος τῆς διαθ. τοῦ κατασχεθέντος, ὅθεν εἶναι ἀκυρος αὐτοδικαίως πᾶσα ἔκτοτε ὑπ' αὐτοῦ παραχωρηθεῖσα ὑποθήκη, ἔπεται ὅτι δυνάμει τοῦ νόμου ἡ δικαστικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐγγραφῶσι καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθήκαι μέχρι τῆς κατατάξεως, διότι αὗται δὲν ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου.

ΑΠ. 241 (1854). Καὶ ὑποθήκη δὲ ἐγγραφεῖσα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀκυρώσεως τὴν κατάσχασιν ἀποφάσεως δὲν ἔρρωται, ὅτε ἡ ἀκυρούσα τὴν κατάσχασιν ἀποφασίς ἀνηρέθη, διότι διὰ τῆς ἀναίρεσεως ἐπανήλθον τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, ὅθεν ἐματαιώθησαν καὶ τὰ ἐνεργηθέντα δυνάμει τῆς ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως, ἐν οἷς καὶ ἡ τῆς ὑποθήκης ἐγγραφή.

ΑΠ. 169 (1857). Ἡ διομολόγησις δύναται νὰ γένηται αὐτῶς προσωπῶς ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὅστις ὅμως ὀφείλει νὰ ἔχῃ εἰδικὴν ἐντολήν.

ΑΠ. 214 (1866). Ἐὰν κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς προικὸς περιγραφῇ ἡ γυνή, δύναται μὲν αὕτη νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἢ τὴν δικαίαν διατίμησιν ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προικῶντος (N. 12 § 1 Πανδ. 23, ἐ.δ. N. 5 Κωδ. 5. 12. N. 7 § 4 Πανδ. 24. 1). ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς τοῦτο εἶναι ἀπλῶς προσωπικὸν κατὰ τοῦ συζύγου καὶ μόνον. εἰ σώζεται ἐτι τὸν προικῶν ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, δύναται καὶ διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς νὰ προστατευθῇ. (N. 30 Κωδ. 5 72 καὶ σχολ. ὑπὸ τὸν N. 92 Βασιλ. 29. 1). Ὅθεν, ἂν ὁ σύζυγος ἀπαλλοτριώσῃ τὸ διατετιμημένον ἀκίνητον ἢ ὑποθηκεύσῃ αὐτό, ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἐνασχέσῃ κατὰ τῶν τρίτων τὸ δικαίωμα αὐτῆς πρὸς ἀπόληψιν παρὰ τούτων ἢ τῆς δικαίας διατιμήσεως ἢ τοῦ πράγματος αὐτοῦ.

ΑΠ. 246 (1865). — Μοναχὸς δύναται νὰ κτήσῃται νέαν περιουσίαν καὶ μετὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐπομένως νὰ διαχειρίζῃ ταύτην, δανειζόμενος καὶ πρὸς τοῦτο ὑποθηκεύων τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ, συνωδᾶ πρὸς τὴν θην Νεαράν τοῦ Λέοντος, ἥτις ἰσχύει καὶ νῦν, ὥς μὴ καταργηθεῖσα.

ΑΠ. 139 (1851). Τὰ μὴ ἐκτιμηθέντα ἔνεκα πωλήσεως προικῶς ἀκίνητα δὲν δύναται κατὰ νόμον οὔδ' ἀπαλλοτριωθῶσιν οὔτε νὰ ὑποθηκευθῶσιν.

ΑΠ. 239 (1864) — Ἐπειδὴ, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ διομολόγησις γένοιτο, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ὁ ὀφειλέτης χορηγεῖ τῷ πιστωτῇ καὶ δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης, δύναται νὰ γίνῃ καὶ μονομερῶς. ἤτοι ἀνευ τῆς ἐν τῇ διομολογήσει συμμετοχῆς τοῦ πιστωτοῦ, οὐδεμία δὲ τοῦ νόμου διάταξις ὑποχρεοῖ αὐτὸν ν' ἀποδεχθῇ τὴν διομολόγησιν ταύτην δι' ἐπισήμου ἐγγράφου (ἐνώπιον δηλαδὴ συμβολαιογράφου συντεταγμένου), μὴ ἔχουσιν ἐνταῦθα ἐφαρμογὴν τινὰ τῶν εἰδικῶς περὶ ὠρεῶν ὠρισμένων ὥστε ἡ τῆς διομολογήσεως ἐκείνης ἀποδοχὴ δύναται νὰ γίνῃ εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, ἡ δὲ ἐκ μέρους τοῦ πιστωτοῦ ἀποδοχὴ τῆς διομολογηθείσης ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἀνατρέχει ἀναγκάως εἰς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἐγγράφην αὐτῆς. Ἄρα τὸ ἐφετεῖον ἀπορρίπτον, ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ὑποθήκη, ἡ ἐγγραφεῖσα δυνάμει τοῦ ἐφημέριου συμβολαίου, καίτοι μὴ συμπράξας εἰς αὐτὸ τοῦ πιστωτοῦ Ν., οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρέβλεπε, τοῦ νόμου ὀρίζοντος ἀπλῶς, ὅτι ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ διομολογήσῃ ὑποθήκην δι' ἐγγράφου ἐνώπιον συμβολαιογράφου συντεταγμένου (ἄρθρ. 15 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ 42 τοῦ περὶ χαρτοπῆμου). Ὡσαύτως δὲ τὸ ἐφετεῖον δὲν παρέβλεπε διάταξιν τινὰ τοῦ νόμου ἀποφηνάμενον, ὅτι ὁ Ν. ὑποστηρίζων ἐν τῇ δίκῃ τὸ ἔγκυρον τοῦ συμβολαίου καὶ τῆς ὑποθήκης κατὰ τῆς ἀμφισβήτησεως τοῦ ἀντιδίκου ἀποδέχεται ἐκ τούτου τὰς πράξεις ταύτας, καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει, ὡς τὸ ἐφετεῖον ἐκτίθησιν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἀπεδέχθη οὗτος τὸ τε συμβόλαιον καὶ τὴν ὑποθήκην, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε παρέχώρησαν οἱ ὀφειλέται. — Τὸ ἐφετεῖον δὲ, βεβαιόνον ἀπ' ἐνδὲς τὴν ἀποδοχὴν, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, καὶ ἐκθέτον τὸν λόγον τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης, ἀποκρούει διὰ τούτων συνεπτυγμένως μὲν, ἀλλ' οὐχ ἥττον σαφῶς, τὰς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος ὑποβληθείσας προτάσεις, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, καὶ ὅτι καμμίαν ἀποδοχὴν δὲν ἔκαμιν ὁ ἀναιρεσιόλητος· διότι (ὡς ὁ ἀναιρεσιῶν ἀξιοῖ) πρὶς εἶς ἐκφρασθῇ, προσεβλήθη τὸ κύρος καὶ διότι πᾶσα μετὰ τὴν πτώχευσιν τῶν ὀφειλετῶν δῆλωσις δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος παράπονον, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐξαγαγὼν τὴν ἀποδοχὴν ἐκ τῆς ἀντικρούσεως τῆς περὶ ἀκυρότητος τῆς ὑποθήκης καὶ εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἔδωκεν εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἀντικρούσεως ἀναδρομικὴν δυνάμιν, εἶναι ἀνυπόστατον, διότι, κατὰ τὰ ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τρίτῃ τῆς παρούσης ἐκτεθέντα, ἡ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ἀποδοχὴ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς, διότι ἡ ἐγγράφῃ ἐνὸσω ὑπάρχει χορηγεῖ δικαιώματα εἰς ἐκεῖνον, ὑπὲρ οὗ ἐγένετο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν.

16. Ἡ ὑποθήκη ἀποκτάται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ μόνον ἀπὸ τότε λαμβάνει πᾶσα ἀπαίτησις τὰ ὑποθηκικὰ δικαιώματα, ὅποισδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ὁ τίτλος τῆς ὑποθήκης. (Βαυαρ. Ν. 21).

ΑΠ. 304 (1887). Ἐὰν τὸ πρὸς ὑποθήκην δικαίωμα ᾖτο κεκτημένον πρὸ τῆς κατασχεσεως, ἐγκύρως ἐγγράφεται ἡ ὑποθήκη καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, μὴ ἐφαρμοζομένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦ ἄρθ. 963 Πολ. Δικ., τὸ δὲ ἄρθ. 16 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐξαιρεῖ μόνον τὸν τρόπον τῆς κτήσεως τῆς ὑποθήκης, καὶ οὐδένα ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ χορηγοῦντος δικαίωμα ὑποθήκης τίτλου.

ΑΠ. 30 (1892). Τῆς ὑποθήκης οὐσῃς πραγματικοῦ δικαιώματος ἐπὶ ἀλλοτρίων ἀκινήτων πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως, ἔπεται ὅτι ἡ ἀνευ πραγματικῆς ἀπαιτήσεως ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἐστὶν ἄκυρος καὶ δύναται μὲν καὶ διὰ μέλλουσαν ἐνυγκλήν ἀπαίτησιν νὰ παραχωρηθῇ ἐγκύρως ὑποθήκη, πάντως ὅμως διὰ τὸ κύρος αὐτῆς ἀπαιτεῖται νὰ προέρχηται ἡ παραγωγή αὐτῆς ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ παραχωροῦντος τὴν ὑποθήκην ὀφειλέτου καὶ οὐχὶ τοῦ εἰς ὃν παραχωρεῖται αὕτη ὀφειστοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 16, 20 καὶ 24 τοῦ Ν. περὶ ὑποθ.

ΑΠ. 62 (1875). — Ἐπειδὴ ὁ τίτλος χορηγεῖ δικαιώματα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἀλλ' ἡ ὑποθήκη αὕτη ἀποκτάται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ ὑποθήκης Νόμ., διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ μόνον ἀπὸ τότε λαμβάνει ἡ ἀπαίτησις τὰ ὑποθηκικὰ δικαιώματα, ὅποῖς ὅποτε καὶ ἂν ᾖναι ὁ τίτλος τῆς ὑποθήκης· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἐφ' ὅσον τὸ δημόσιον πρὸ τοῦ παλίου Νόμου τοῦ 1855 δὲν εἶχε νόμιμον τίτλον πρὸς ἐγγραφήν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν δημοσίων προσόδων εἴτε ἐγγυητῶν αὐτῶν διὰ καθυστεροῦντα τούτων, ἀλλὰ ταισάντων τίτλον ἀπέκτησε μόνον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νόμου τῆς 7 Αὐγούστου 1855· δὲν δύναται ἡ πρότερον ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρά, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχεν ὁ τίτλος, ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ὁποῖου ἐνεγράφη, καὶ νὰ λάβῃ ἰσχὺν ὡς ἐκ τοῦ ἐπελθόντος τίτλου· ἐπομένως οὐκ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται τὸ Δημόσιον ὅτι ἡ παρ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἐκ δημόσιων προσόδων Κ. Τ. κατὰ τὸ 1842 ἐστὶν ἰσχυρά καὶ ἐπὶ τῇ ὁπο-

θέσει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τίτλος πρὸς ἐγγραφήν αὐτῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι νόμιμον τίτλον πρὸς ἐγγραφήν υποθήκης ἐκτήσατο μεταγενεστέρως διὰ τοῦ παγίου Νόμου τοῦ 1855, ἀλλ' ὤφειλεν, ἀποκτηθέντος τοῦ τίτλου, ὅπως ἔχη ἰσχυρὰν υποθήκην δυνάμει αὐτοῦ, νῦν γὰρ ἐγγράφῃ υποθήκην ἐπὶ τῇ βάσει του· ἐφ' ὅσον δὲ τοιαύτην δὲν ἐνεγράφε, πᾶσα παρ' ἄλλου ἐγγραφεῖσα υποθήκη, εἴτε πρὸ τοῦ Νόμου τοῦ 1855, εἴτε μετ' αὐτόν, ἰσχυρά ἐστίν, ἐὰν ἡ πρότερον παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐγγραφεῖσα υποθήκη δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τίτλου, ὁποῖος ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸν περὶ υποθήκης Νόμον· καὶ ἂν δὲ τὸ δικάσαν Δικαστήριον ἔγκυρον ἐθεώρησεν τὴν κατὰ τὸ 1842 ἐγγραφήν τῆς υποθήκης τοῦ Δημοσίου, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν καθ' ὅσον ἔγκυρον αὐτὴν ἐθεώρησεν, ἐφ' ὅσον ἠθελεν ὑπάρχει ἐπίσημον ἐγγραφοῦ, δι' ἣν κατηρτίσθη ὁ τίτλος τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας τυχὼν ἐνεγράφη ἡ υποθήκη, οὗ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως διέταξε. Τοῦτων οὕτως ἐχόντων, ἀπορριπτέος ἐστίν ὁ ἐν ταῖς προτάσεσι λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ δικάσαν δικαστήριον παρεβίβασε τὸν Νόμον καὶ θεώρησεν ὡς ἰσχυρὰν τὴν κατὰ τὸ 1842 ἐγγραφεῖσαν υποθήκην, ἀπὸ ἐπὶ ἧλθε μεταγενεστέρως τίτλος, ἥτοι ὁ Νόμος τῆς 7 Αὐγούστου 1855, καὶ ὅτι ματαίως διετάχθησαν ἀποδείξεις περὶ παραγωγῆς τίτλου υποθήκης ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως, ἥτοι συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ὁ Κ. παρέχώρησεν υποθήκην τῷ Δημοσίῳ διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὡς ἐγγυητοῦ ἀπαίτησιν.

ΑΠ. 268 (1855). — Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρ. 16 καὶ 20 τοῦ περὶ υποθηκῶν νόμου, ἡ υποθήκη ἀποκτᾶται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν υποθηκῶν, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγραφῆς κανονίζει τὴν προτιμήσιν· ἐκ τούτων δὲ γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ ἔχων δικαίωμα ἐγγραφῆς υποθήκης καὶ ἐγγράφας αὐτὴν νομίμως, δικαιούται νὰ ζητήσῃ ὡς τὴν ὑποθηκικὴν ἀπαίτησίν του νὰ καταταγῇ κατὰ προτιμήσιν εἰς τὸ ἐκπλειστηριάσμα τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὸ δὲ γαγοῦς, ὅτι ἄλλος τις ἔχων ἐγγεγραμμένην υποθήκην προηγουμένως ἐξήλειψεν αὐτὴν κακῶς, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τοῦ μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ταύτην ἐγγράψαντος κατὰ τὸν νόμον υποθήκην εἰς τὸ αὐτὸ κτῆμα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἐγγραφὴ τῆς υποθήκης τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν Ν. Γ. καὶ Κ. Μ., ἐπὶ τῶν κτημάτων, περὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῶν ὑποκνών πρόκειται, ἡ κατάταξις ἐγένετο ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῆς ἐγγεγραμμένη υποθήκη τῆς Β. Κ., διότι ἡ ὑπάρχουσα ὑπὲρ αὐτῆς ἐξήλειφθη κατ' αἰτησίαν της μὴ προσδληθείσης ὡς ὡς ἀκρόου ἢ ἄλλως, ὡς γενομένης κατὰ βολίαν συνεννόησιν τῆς ἐγγραφῆς υποθήκης τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναίρεσιβλήτων, ἡ Β. δὲν ἔχει, κατὰ τὰ ἐτεθέντα, δικαίωμα νὰ προτιμηθῇ τῶν ἀντιδικῶν της εἰς τὴν κατάταξιν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, καὶ ἂν δὲν ἔδωκετο, ὡς διατείνεται, νὰ ζητήσῃ αὐτὴ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑπο-

θήκης ἥτις ἐγένετο πρὸς ἐξασφάλισιν προικῶς δῆθεν ἀπαιτήσεως του.

ΑΠ. 130 (1870). Ὑπειδὴ ἅφ' οὗ ὁ νομοθέτης τοσαύτην ἔλαβε προνοίαν ἵνα ἐγγραφῶσιν οἱ τοιοῦτοι τίτλοι πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης δεῖν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι κατέλειπεν ὕστερον ἀπροσάτευτον τῇ αὐτῇ ὑποθήκῃ ἥδη ἀποκτηθεῖσαν ἐπομένως ἢ ἀπαγόρευσις τῆς συμφωνίας περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς συνεπιφέρει ἀναγκάως καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐξαιρέσεως τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλ' ἐννοεῖται πάντοτε καθόσον ὁ σύζυγος δὲν εἶχεν ἕτερα κτήματα ἐλεύθερα ἐπαρκούντα πρὸς ἐκανοποίησιν σῆς γυναικὸς, διότι, ἂν εἶχε τοιαῦτα καὶ ἀντικαθίσταντο πραγματικῶς εἰς τὸ τῆς προηγουμένης ὑποθήκης, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον λόγος παρεμποδίζων τὴν ἐξαιρίσιν αὐτῆς. Ὅθεν ταύτων προεκτεθέντων, τὸ ἐφετιόν οὐδένα παρέβιασε νόμον κατατάξαν τὸν ἀναιρεσιβλήτον πρὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, διότι, ὡς παραδέχεται διὰ τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὑποθήκη ταύτης ἦτο ἐξηλειμμένη ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ὅταν ἐνεγράφη ἡ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ κατὰ συνέπειαν, τῆς ὑποθήκης τῆς προικὸς μὴ ὑπαρχούσης ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ ἐγγεγραμμένης, τῆς δὲ ἐξαιρέσεως αὐτῆς στηριζομένης καὶ εἰς ἄλλα αἰτία, ἐντελῶς δεδικαιολογημένα, ὁ ἀναιρεσίῳν ἐδικαιοῦτο μὴ ἀναγκαζόμενος εἰς περαιτέρω ἐξετάσεις νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν γενομένην ἐξελεγχζιν ὡς νόμιμον καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὸ θάνατόν του στηρίζας ἐπὶ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης τὴν νομιμότητα τῆς ἀσφαλείας του.

ΑΠ. 241 1854'. — Ἀποῦ εἰδοποιηθῇ ὁ ὀφειλέτης περὶ τῆς κατασχέσεως στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος πραγματος (463 πολ. δικ.). "νεκα δὲ τοῦτου διατασσὶ τὸ 900 τὴν ἐγγραφὴν τῆς κατασχέσεως ἀλλὰ τὴν ἐγγραφὴν ταύτην δὲν ἐπιτάσσει ὁ νόμος ἐπὶ ποινῇ ἀευρότητος τῆς κατασχέσεως, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνην, ἣν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους· ὑποθήκη λοιπὸν μετὰ τὴν κατ'ἀσχεσιν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς εἰδοποίησιν πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐγγραφεῖται, εἶναι ἀνίσχυρος· εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν δὲ ταύτην δὲν ὑπάρχει ἡ δικ. ὑποθήκη, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου χορηγηθεῖσα.

ΑΠ. 1 (1853). — Τῆς τοῦ ἐκδοχέως πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὄσον λέτην κοινοποίησεως τῆς ἐκχωρήσεως, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς παραγγελίας (denuntiatio) γινομένης κατὰ τὸ Ρ. Δ. (Βασ. 26. 4) 37. Κώδ. (8. 17) 4) ὑπ' αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἐκδοχέως ἡ πληρεξουσίου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, ἐπιτίθεται ὅτι· ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφὴ τῆς ἐκχωρηθείσης ὑποθηκικῆς ἀπαιτήσεως δὲν δύναται νὰ πληρωσθῇ τὴν ἔλλειψιν τῆς παραγγελίας.

17. Ἡ ἐγγραφὴ πάσης ἀπαιτήσεως πρέπει νὰ ᾖ ναι

Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

οὐ ὥρισμένην ποσότητα· ἂν ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεων τῶν δικαιωμάτων δὲν ᾔηται ὥρισμένη, ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφὴν ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ μίαν ρητὴν ὡς ἐγγιστα κατ' ἐκτίμησιν· ἀλλ' ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ ἐλάττωσιν τῆς ποσότητος, ἂν ὁ πιστωτὴς τὴν ὑπερέτιμησεν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2132 2161 ἐ. Βαυαρ. Ν. 19)

18. Πᾶσα ὑποθήκη πηγαζουσα ἀπὸ τίτλον χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου ἢ παρὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς κτήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἀπαιτήσεων μόνον καθ' ἓν τρίτον. Ἄν ὁ πιστωτὴς ἐγγράψῃ κτήματα ἀνωτέρας ἀξίας, ὁ χρεώστης δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ὑπερβάλλοντος ἀπὸ τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιον ἀποφασίζει, καθ' ὅσας ἔχει γνώσεις ἢ λάβῃ πληροφορίας. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2156. 2161. ἐ. Βαυαρ. Ν. 11).

ΑΠ. 54 (1860). Ἡ ἐγγραφή, δι' ἧς ὁ χρεώστης ζητεῖ τὸν περιορισμὸν τοῦ ὑπερβάλλοντος, εἶναι τῆς συνήθους διαδικασίας.

19. Ἡ ἐγγραφή τῆς ἀπαιτήσεως, τῆς προερχομένης ἀπὸ διαθήκην ἢ συμφωνίαν, δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ ἔσται τὸ ἐγγραφον, δι' οὗ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ᾗναι ἐπίσημόν καὶ περιγράφῃ διακεκριμένως τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν ἐκάστου τῶν ὀδομένων εἰς ὑποθήκην ἀκινήτων. — Ἐπὶ μελλόντων κτημάτων δὲν δύναται κανεῖς νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2129. Ἰταλ. Ν. 1977).

ΑΠ. 273 (1873). — Ἐπειδὴ, κατὰ ἀρθρ. 2011 καὶ 2012 Πολ. Κώδικος Ἰονίων, ὁ δυνάμει δικαιογράφου πιστωτὴς δύναται νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ κτήματος, τὸ ὅποιον ὁ ὀφειλέτης παρεχώρησεν εἰς ἄλλον, ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἐγγραφον τῆς ἀπαλλοτριώσεως νὰ μὴ ᾔηται μεταγεγραμμένον, ἢ νὰ μὴ παρῆλθον 15 ἡμέραι ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς καὶ 2) τὸ δικαιογραφον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγγράφεται ἡ ὑποθήκη, νὰ ᾔηται προγενέστερον τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπαλλοτριώσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσιῶν ἰσχυρίσθη ὅτι ἐγγράψεν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δυνάμει τῆς ἀπὸ 2 ἰουνίου 1846 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου (ἀποτελούσης

νόμιμον δικαιοόγραφον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης κατὰ ἄρθρα 1952 καὶ 1953Κώδικος) οὕσης πολὺ προγενέστερας τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου παρὰ χωρήσεως τοῦ ἐπιδόκου κτήματος πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τῆς ἀναρρεσιβλήτου Μ., ἡ δὲ ὑποθήκη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνεγράφη οὐ μόνον ἐντὸς τῶν 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς μεταγραφῆς αὐτοῦ, ψευδῶς ἐμνηεύσαν τὸν νόμον ἀπεφήνατο τὸ Πρωτοδικεῖον ὅτι δὲν ἔχουσι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Νόμου, ἐν ᾧ, καθ' ἃ προεξετέθη, τὸ ἐναντίον ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς γενομένης κατασχέσεως τοῦ κτήματος καὶ ἠκύρωσεν ὡς πρὸς τοῦτο τὴν κατάσχεσιν, ὅπου ἐπάγεται ἀναρρεσιν.

20. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐγγραφῆς κανονίζει τὴν προτίμησιν τῶν ὑποθηκῶν.—Ὅλαι αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἔχουν τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐκτὸς ἀναιρεσιβλήτου, ὅταν ἡ συμφωνία μεταξὺ τῶν πιστωτῶν ὠρίσει προτίμησιν τινος ἐξ αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν.2134.2147 Βαυαρ. Ν. 23).

21. Ἡ ἐγγραφὴ διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκείνου, διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ὁποίου ἐγίνεν. Ἀλλ' ἐάν ἐξαλειφθῇ μὲ συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται ὡς μὴ διακοπεῖσα. (Βαυαρ. Ν. 31).

Εἰδηγητικὴ ἐκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἄρθρων 21, 22 καὶ 25 ἐξάγεται ὅτι πᾶσα ἐγγραφὴ καθὼς καὶ πᾶσα προσημείωσις διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως πρὸς ὄφελος τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὰς ἀλλ' ἐάν ἐξαλειφθοῦν, εἰς μὲν τὴν προσημείωσιν ἡ παραγραφὴ θεωρεῖται ὡς μὴ διακοπεῖσα, εἰς τὴν ἐγγραφὴν ὅμως ἡ παραγραφὴ θεωρεῖται πάντοτε, καίτοι δηλαδὴ ἐξαλειφθεῖσας τῆς ἐγγραφῆς, ὡς διακοπεῖσα. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις μᾶς φαίνεται ὑπερβολικῇ (exorbitant) καθότι ἡ δι' ἐγγραφῆς διακοπὴ τῆς παραγραφῆς δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὸ γενικὸν δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ἐναντίου θεωρεῖται τὴν ὑποθήκην ὡς παρεχολούθημα τῆς ἀπαιτήσεως καὶ σδυνόμενον μὲ ταύτην, ἀλλ' ἐδιατάχθη ἐξαιρετικῶς πρὸς ὄφελος τῶν ὑποθηκῶν καὶ ἐμμέσως πρὸς ὄφελος τοῦ ἐγγράψαντος τὴν ὑποθήκην· ἅμα δὲ ἐξαλειφθῇ ἡ ὑποθήκη, πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ ὅλαι αἱ ἀνέπειαι ὅσαι δι' αὐτῆς τῆς ἐγγραφῆς παρεσῆχθησαν· τοιαύτη εἶναι ὁμοίως καὶ ἡ διάταξις τοῦ σχεδίου, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Βαυαρ.

κοῦ νόμου, ἄρθρον 31, καὶ ὡς ὀρθὴν νομίζομεν νὰ τὴν παραδεχθώμεν καὶ ἡμεῖς προσθέτοντες εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 21 τὰ ἐπόμενα: Ἄλλ' ἂν ἐξαλειφθῇ μὲ συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται ὡς μὴ διακοπείτα.

22. Ἡ διὰ τῆς ἐγγραφῆς ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη συμπαραγράφεται μὲ τὴν ἀπαίτησιν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐδόθη.

ΑΠ. 9 (1879). Ἡ ὑποθήκη, παρακολούθημα οὕσα τοῦ δανείου, ἀκολουθεῖ τὴν τύχην αὐτοῦ, συμπαραγραφομένη· ὥστε ἐφαρμοστέον ἐνταῦθα τὸ ἄρθρ. 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου.

ΑΠ. 357 (1884). Κατὰ τὰ ἄρθρα 22, 50 καὶ 57 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν, ἡ ὑποθήκη δὲν ἀποσβέννεται διὰ χρησικτησίας, ἀλλὰ διὰ τῆς 30ετοῦς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως.

ΑΠ. 186 (1875). — Παραγκύεσις τῆς ἀπαιτήσεως, παραγράφεται καὶ ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς ὑποθήκη. Τουτοῦ δ' ἕνεκα ἐκλείπουσιν τῆς ἀναγκῆς προϋποθέσεως, ὅτι δηλ. εἶναι ἐνυπόθηκος δανειστῆς ὁ ἐνάγων, δὲν ἔχει πλέον συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν προσημειώσεων. (*)

23. Προσημείωσις γίνεται. — 1. ὅταν ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης δὲν συγχωρῇται δι' ἑλλειψιν ἐννόμου τύπου τῶν δημοσίων ἐγγράφων, δύναμει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ αἴτησις τῆς ἐγγραφῆς — 2. ὅταν ἡ ὑπαρξίς ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως ᾗναι βεβαιωμένη δι' ἐγγράφων, καὶ ἐνταυτῷ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀποδείξις, ὅτι ὁ πιστωτὴς ἐκίνησεν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἐξόφλησίν της. — 3. ὅταν ἡ ἀπαίτησις ἐπεδικάσθῃ πρωτοκλήτως.

ΑΠ. 364 (1886). — Ἐπειδὴ διότις ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἀβεβαιωμένη ἀρκεῖται εἰς ἀποδείξεις, παρεχούσας κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ δικα-

(*) Τὸ περὶ προσημειώσεων κεφάλαιον ἐλήφθη κυρίως ἐκ τοῦ Αὐστριακοῦ νόμου, ἡ δὲ διὰ τ. τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ 23 ἄρθρου προέκυ-
θεν ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ αὐστρ. νόμου (ἄρθρ. 453 ἐν συνδ. πρὸς τὰ
ἄρθρα 438 ε'.) πρὸς τὸ 2123 τοῦ Γαλλ. ἀστ. Ν. τροποποιηθὲν
ἐκ τοῦ Νόμου τῆς 3 Σεπτ. 1809.

στηρίξω «πιθανότητα» ὡς πρὸς τὰ προκείμενα πράγματα (ἄρθρον 255 πολ. δικον.) ἄρα τὸ ἐρετεύειον δὲν ἔσφαλεν ἀποφηνάμενον, ὅτι τὸ ἄρθρον 23 § 2 τοῦ περὶ ὑποθήκων νόμου, ὅπερ ἀπαιτεῖ ἀπλῶς «βεβαιωτικὸν» ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως ἐγγράφον, δὲν ἔννοεῖ ἐγγράφον, δι' οὗ ρητῶς καὶ σαφῶς νὰ ἀποδεικνύηται ἡ ὑπάρξις τοιαύτης ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγγράφον «πιθανολογούν» αὐτήν· ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι πραγματικῶς ἡ παρὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 23 § 2 ἀποδιδόμενη σημασία εἰς τὴν λέξιν «βεβαιωμένη» δι' ἐγγράφου, ὡς πρὸς τὴν ὑπάρξιν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ οὐχὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀποδείξεως προκύπτει ἐκ περισσοῦ ἐκ τῆς παραβαλλομένης διαφορᾶς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ ἐπομένων λέξεων ὡς πρὸς τὸ δικαιολογητικὸν ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, διότι, ἐνῶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀπαιτήσεως ἀπαιτεῖ ἀπλῶς τὸ νὰ ᾖ «βεβαιωμένη» δι' ἐγγράφου, περὶ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (πρὸς ἀναγνωρίσιν καὶ ἐπιδέξασιν τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως) ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπόδειξις· ὥστε ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ λέξεων τούτων, προκύπτει ἡ ἐν γνώσει διάκρισις μεταξὺ τῶν ὧν τῶν ἀπαιτούμενων δι' ἑκαστον ἀντικείμενον δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεύειον παραδέχεται ρητῶς, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου στοιχείου ἐγγράφα (παρέχοντα πιθανότητα περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ «ἐμπροθέσμου» τῆς ἀπαιτήσεως) εἰσὶ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει μνημονευόμενα, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν προκύπτει κατὰ τὴν μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν τοῦ ὅτι ἐδόθη παρὰ τῶν ἀναίρεσιόντων πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον ἐντολή, καθ' ἣν ἐγένετο ὑπὸ τούτου ἐνέργεια, ἐξ ἧς κέκτηται ἡδὴ αὐτὸς δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀνάλογον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀποζημιώσιν· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον, συνεπτυγμένως μὲν, ἀλλ' ἀρκούντως, ἠτιολόγησε τὴν ἀπόφασίν του καὶ ὡς πρὸς τὸν ὅρον τοῦ «ἐμπροθέσμου» τῆς ἀπαιτήσεως, οὐδὲ παρεδέχθη ὡς ἐμπροθέσμον ἀπαιτήσεων ἀόριστον καὶ ἀφρητημένην ὡς πρὸς τὸ εἶδος αὐτῆς· θεωρήσαν δὲ ἄνευ σημασίας τὸ ἀόριστον τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ὡς πρὸς τὸ ποσὸν αὐτῆς, δὲν παρηρμήνευσε ποσῶς τὸν νόμον, διότι οὗτος συγχωρεῖ προσημειώσιν καὶ ὅταν τὸ ποσὸν δὲν ᾖ ὠρισμένον, μηδὲνα περὶ τοῦ ποσοῦ τάσεων ὅρον, ὡς πράττει διὰ τὴν ὑποθήκην καὶ τὰ τὴν ἀπαιτήσιν δικαιολογούντα ἐγγράφα κατὰ τὰ ἄρθρα 17 καὶ ἐδ. § 5 τοῦ περὶ ὑποθήκων νόμου καὶ τὰ ἄρθρον 15 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ διατάγματα τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836.

ΑΠ. 52 (1891). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 79 § 2 Ν. ὑποθ., ἡ ἐξάλει τῆς προσημειώσεως διατάσσεται, ἂν ἡ ἐγγραφή δὲν στηρίζεται ἐπὶ κανένα ἀπὸ τοὺς χορηγοῦντας δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης τίτλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ τῆς ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως (ἄρθρ. 23 § 2). Τὸ δὲ ἄρθρ. 80 ὁρίζει μὲν τὰς περιπτώσεις τοῦ ἐδ. 4 τοῦ προηγουμένου ἄρθρ. 79, καθ' ἃς εἶναι ἄκυρος ἡ προσημείωσις δι' ἑλλείψιν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτούμενων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς

λοιπὰς ἀκυρότητας, περί ὧν γίνεται μνεία εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν προηγουμένων ἐδαφίων.

ΑΠ. 37 (1882). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 § 3 νόμου ὑποθηκῶν, προσημειώσεις συγχωρεῖται, ὅταν ἡ ἀπαίτησις ἐπιδικασθῇ πρωτοδικῶς· τοιαύτη ὅμως δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ὡς μὴ εὖσα ἀμετάκλητος παρὰ τοῦ ἀπαγγελλαντος αὐτὴν Δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 181 Πολ. Δικ., διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν προσημειώσεως.

ΑΠ. 52 (1891). Ὅρθως ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 23 § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθότι ἡ ὑπάρχῃς ἐμπρόθεσμος ἀπαίτησις πρὸς ἐγγραφὴν προσημειώσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑφίσταται κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς προσημειώσεως, ἡ δὲ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν ἐπεληθούσα διὰ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως δὲν καθιστᾷ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἄκυρον ἐγγραφὴν ἔγκυρον, οὐδ' ἐμπρόθεσμον τὴν ἀπαίτησιν κατὰ τῆς κοινοποιήσιν τῆς προσεπικλήσεως. Ἀφ' οὗ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τὴν προσημειώσεως ἐπῆλθεν ἡ τελεσιδικία, τὸ παράπονον, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι τελεσιδικῶς ἐγένετο θεκτὴ ἡ προσεπικλήσις του, ἐπομένως ἡ ἀπαίτησις του ἦτο ἐμπρόθεσμος ἀφ' ὅτου ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις, ὡς μὴ ἔχον οὐσιώδη ἐπιρραῖν, καὶ ἡ δὲ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, δὲν εἶναι βάσιμον.

ΑΠ. 373 (1874). Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι δυνάμει τῆς διαταγούσης λογοδοσίαν ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἐγγραφὴ προσημειώσεως πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπαίτησεων, ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐγγραφὴ αὕτη ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀντεράπη ἐνεκὲν ἀνακοπῆς.

ΑΠ. 283 (1878). Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ε. μεταβιβάσθησαν τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη κτημάτων μετὰ τοῦ βάρους τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν κληρονόμων Φ. δι' ἀπότησιν κατὰ τοῦ Α. ἐγγεγραμμένης προσημειώσεως, μετατραπείσης εἰς ὑποθήκην μετὰ τὴν εἰς τὴν Ε. περὶ εὐλείουσιν τῶν κτημάτων, ἡ δὲ ἀναιρεσιόουσα Ε., ἀπευθύνουσα προτάσεις ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν καὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος τοῦ πρώην συζύγου τῆς Πολυδώρου, προέτεινε τὸ ἀνίσχυρον τῆς ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ δίκη κτημάτων ὑποθήκης τῶν ἀντιδίκων Φ., προσβάλλουσα τὴν προσημείωσιν, ἐξ ἧς ἡ ὑποθήκη, ὡς ἄκυρον, οὕτως δὲν στηρίζεται εἰς ἐγγραφὸν ἢ εἰς τίτλον τινὰ βεβαιούντα τὴν ἀπαίτησιν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις ἐναντίον τοῦ άρθρου 23 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, το δὲ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 σκέψεως τῆς προβαλλομένης ἀπράσεως του ἀπέρριψε τὴν μνησθεῖσαν αἴτησιν ἀκυρότητος τῆς προσημειώσεως, σκεπτόμενον, ὅτι αὕτη ἐνεγράφη δυνάμει τῆς ἐπὶ 2 Μαΐου 1867 ἀγωγῆς τῶν καθ' ὧν ἡ ἐφεσις, νῦν ἀναιρεσιβλήτων Φ. κατὰ Α., οὐδόλως σκεπτόμενον περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ Ε., δυνάμει ἐγγράφου ἢ τίτλου τινός, πρὸς ἐξασφα-

λίσιν τῆς ὁποίας ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις, καὶ τὴν προσημείωσιν θεωρήσαν ἔγκυρον, καὶ ἰσχυρὰν τὴν εἰς ἣν αὕτη μετεγράφη ὑποθήκην, προέβη εἰς τὴν ἀπορριψὶν τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς τὴν ἀνακοπὴν ἀπορριψάσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως· οὕτω δὲ καὶ ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατέλιπε, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν ρηθέντα ἰσχυρισμὸν καὶ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου παρεβίασεν, ἀρκεσθὲν πρὸς ἐγγραφὴν τῆς προσημείωσης εἰς τὴν δυνάμει τῆς ἀγωγῆς ἐγγραφὴν. Δὲν εἶναι δὲ βάσιμος ὁ παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων προτεινόμενος λόγος, ὅτι, ἀπορριφθεῖσης τῆς περὶ ἀκυρώσεως τῆς προσημείωσης ἐνστάσεως, ὅπως ἄνευ ἐπιτροπῆς ἀποβαίνει ὁ λόγος, αἱ ὅν ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις αὕτη, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι λόγοι ἦτο ἀπορριπτέαι ἢ τῆς ἀκυρότητος ἐνστάσις, ἥτοι ἔνεκεν ἐλλείψεως δικαιοῦματος ἢ συμφέροντος τῆς Ε.Φ. νὰ προτείνη, εἴτε ἐν ἰδίῳ ὀνόματι εἴτε ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος παρισταμένη, τὴν τῆς ἀκυρότητος προσημείωσης ἐνστάσιν· διότι ἐν ἰδίῳ μὲν ὀνόματι, δικαίωμα καὶ συμφέρον ἔχει νὰ ζητήσῃ τὴν τὴν παρ' αὐτῆς κατεχομένων, ὡς κυρίας, κτημάτων, ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντὸς βάρους προσημείωσης ἢ ὑποθήκης ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὡς ἐξ ἀπογραφῆς δὲ κληρονόμος τοῦ πρώτου συζύγου τῆς Πολυδώρου ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτήματα περιῆλθον ἀμέσως ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῆς· ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου αὐτοῦ μὲ τὸ βῆρος τῆς προσημείωσης, καὶ δικαίωμα ἔχει, ὡς ὁ κληρονομηθεὶς, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν κτημάτων τούτων ἀπὸ βάρους προσημείωσης ἢ ὑποθήκης μὴ νομίμως ἐπικειμένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ συμφέρον προσέτι ἔχει πρὸς τοῦτο, καθ' ὅσον τὸ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονομουμένου ὑπερβάλλον τῶν χρεῶν ἀνήκει εἰς τὸν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμον ὡς κύριον. Ἐπομένως ἔχει συμφέρον ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος νὰ ἀποκροῦται πᾶν τὸ ἐπιφέρον μείωσιν τῆς περιουσίας τοῦ κληρονομουμένου.

24. Ἡ προσημείωσις δὲν φέρει τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, χορηγεῖ μόνον δικαίωμα προτιμήσεως πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης. — Ἄν συμπληρωθῶσι τὰ πατατούμενα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ἡ προσημείωσις τρέπεται εἰς ὑποθήκην, ἥτις λογίζεται ὡς νὰ ἦτο ἐγγεγραμμένη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς προσημείωσης.

ΑΠ. 122 (1849). — Ὅταν διὰ συμβολαίου ἀνεγνώρισέ τις ἐαυτὸν χρεώστην καὶ συνωμολόγηται ἡ ἐξακολούθησις τῆς δίκης, διὰ νὰ μετετραπῇ ἡ προσημείωσις εἰς ὑποθήκην μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, ἡ προσημείωσις ὑφίσταται μὴ ἐκπληρωθέντων τῶν ὅρων αὐτῶν.

Διὰ τῆς συναινέσεως, αἱ τυχόν ὑπάρχουσαι ἀκυρότητες τῆς προσημείωσης καλύπτονται καὶ δὲν προσβάλλεται πλέον ὡς ἄκυρος

ἔσαν πρόκειται περί τῶν συναλλασσομένων καὶ οὐχὶ περί τούτου, ὅτε τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ εἰς ἡ προσημείωσις ἐγένετο κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις.

ΑΠ. 197 (1865). — Ἡ ἐνστάσις τῆς ἀκυρότητος τῆς προσημείωσεως διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον μετατροπὴν αὐτῆς εἰς ὑποθήκην εἶναι ἀπράδικοτος προτεινομένη τῷ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν.

ΑΠ. 268 (1858). — Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ 24 καὶ 83 ἀρθρ. τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἂν ἡ προσημείωσις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐγένετο συνεπείᾳ ἐπιδικασθείσης ἀγωγῆς, χορηγεῖται εἰς τὸν πισωτὴν τριακονθήμερος προθεσμία, ἀρχομένη ἀφ' ἧς ἡμέρας κατέστη τελεσίδικος ἡ ἐπιδικάσασα τὴν ἀπαίτησιν ἀτόφους, διὰ νὰ τρέψῃ τὴν προσημείωσιν εἰς ὑποθήκην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ ἐφετεῖον βεβαίη, ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἐπιδικάσθη εἰς τὸν Μ. ἡ ἀπαίτησις του, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας οὗτος εἶχεν ἐγγράφει προσημείωσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου του, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐδημοσιεύθη τὴν 19 Νοεμβρίου 1855 καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμον τοῦ δανειστοῦ τὴν 5 Δεκεμβρίου 1855, καὶ ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ Μ. προσημείωσις ἐτρόπη εἰς ὑποθήκην τὴν 9 Ἰανουαρίου 1856, ἀλλ' οὕτε ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἐφετείου βεβαίη, οὔτε ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικηγραφίας προκύπτει (μὴ ὑπαρχούσης ἐν αὐτῇ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιδικασίας τὴν τοῦ Μ. ἀπαίτησιν, οὔτε τῆς περιλήψεως τῆς προσημείωσεως, ἢ τῆς τροπῆς αὐτῆς εἰς ὑποθήκην) ὅτι ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδικάσθη ἡ ἀπαίτησις τοῦ Μ., ἦτο ἀνέκκλητος, ὅτι ἡ τριακονθήμερος πρὸς ἐγγράφην προθεσμία ἤθελεν ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐξ ἐναντίας ἐκ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, τῆς ἐφέσεως τοῦ Μ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, τῆς προγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 1159 καὶ τῶν τοῦ ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 101 καὶ 470 ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ Μ. ὑπερβαίνει τὰς 1500 δραχμὰς ἄρα, μὴ ὑπάρχοντος βεβαιωμένου, ὅτι ἡ ἐπιδικάσασα τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Μ. ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου ἦτο ἀνέκκλητος, τὰ ἐφετεῖον παρεβίβασε τὸ ἀρθρ. 83 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, παραδεχθέν, ὅτι ἡ προσημείωσις ἐκπροθέσμως ἐτρόπη εἰς ὑποθήκην, καθότι ἡ ἀπόφασις, κοινοποιηθεῖσα τὴν 5 Δεκεμβρίου 1855, κατέστη τελεσίδικος τὴν 6 Ἰανουαρίου 1856, ἡ δὲ τροπὴ εἰς ὑποθήκην ἐγένετο, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐφετείου, τὴν 9 Ἰανουαρίου 1856 ἄρα ἐντὸς τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας τοῦ νόμου.

ΑΠ. 177 (1862). — Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 24 περὶ τροπῆς τῆς προσημείωσεως εἰς ὑποθήκην, συνδυαζομένης πρὸς τὰς τῶν ἀρθρῶν 23, 25, 28, ἔπεται ὅτι, ἂν ἐγγραφείσης προσημείωσεως δυνάμει τινὸς τῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 23 μνημονευομένων λόγων γίνῃ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς ὑποθήκην οὐχὶ λόγῳ συμπληρώσεως τῶν πρὸς ἐγγράφην ὑποθήκης ἀπαιτουμένων, ἀλλὰ δυνάμει ἰδιωτικῆς βελήσεως, ἡ τοιαύτη ὑποθήκη στήριζομένη ἐπὶ ἰδιωτικῷ τίτλῳ

λογίζεται έγγραφείσα ούχι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσημειώσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς, καθ' ὅτι ἄλλως ἤθελον βλαφθῇ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ κτηθέντα ἐνοπόθηκα δικαιώματα ὑπὸ τρίτου.

ΑΠ. 31 (1849). 304 (1874). Χορηγούμενης τῷ πιστωτῇ τριακονθήμερου προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη τελεσιδίκος ἡ ἐπιδικιάσασα τὴν ἀπαίτησιν ἀπόφασις, πρὸς προπῆν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην, ἔπεται ὅτι, εἰ πρόκειται περὶ ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθείσης, τὸ τριακονθήμερον ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, εἰ δὲ περὶ ἀποφ. τῶν Ἐφετῶν ἐρήμην ἐκδοθείσης, ἀρχεται ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, εἰ δὲ περὶ ἀποφάσεως πρωτοδικῶν εἰς ἐφεσιν ὑποκειμένης, ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς πρὸς ἐφεσιν προθεσμίας.

ΑΠ. 164 (1894). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Δικαστηρίου ἀναφύεσθαι διαφωνίας περὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ἂν ἡ ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ γενομένη μετατροπὴ τῆς ληφθείσης ἀρχικῶς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην ἐπιφέρει τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 24 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ἀποτελέσματα, διότι ἡ μὲν πρώτη τῶν ἀναιρετικῶν τοῦ πρώτου τμήματος ἀποφάσεων, ἧτοι ἡ 87 (1888) ἐδέχθη, ὅτι ἡ τοιαύτη μετατροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, τὰ τοῦ εἰρημένου ἀρθρου ἀποτελέσματα, ἡ δὲ τοῦ δευτέρου τμήματος ἀπόφασις 42 (1894), ὅτι ἔχει τοιαῦτα ἀποτελέσματα, ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις ν' ἀποφανθῇ ἡ ὀλομέλεια, αἰρῶσα τὴν μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἀναφύεσαν διαφωνίαν καὶ λύουσα τὸ παραπεμφθὲν εἰς αὐτὴν πρὸς ἐξέτασιν νομικὸν ζήτημα.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ἀγωγῆς ἐγγραφεῖσα προσημείωσις μετατρέπεται εἰς ὑποθήκην δυνάμει τῆς ἐπιδικιάσεως αὐτὴν ἀποφάσεως τελεσιδίκου γενομένης. Ἀλλ' εἰς περὶ τῆς ἀπαίτησεως, δι' ἣν εἶχεν ἐγερθῇ ἀγωγή, δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις ἐπιδικιάζουσα αὐτὴν, ἀλλὰ κατηργήθη δικαστικὸς συμβιβασμός, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἡ ἀπαίτησις αὕτη ὡς βασιμος, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ μετατραπείσα εἰς ὑποθήκην προσημείωσις ἔχει οὐχ' ἥττω τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 24 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ἀναφερόμενα ἀποτελέσματα, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 1898 Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, οὗτινος αἱ διατάξεις εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα κριθῇ τὸ κύρος καὶ τὰ ὄνομα ἀποτελέσματα τῆς καταρτισθείσης ἐν Ζακύνθῳ μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβιβαστικῆς πράξεως. οἱ συμβιβασμοὶ ἔχουσι μεταξὺ τῶν μερῶν τὸ κύρος τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἀρα ἐπιφέρουσι καὶ πάντα τὰ ἀποτελέσματα, ὅσα εἴτε ὁ δικονομικὸς νόμος εἴτε ἄλλος τις ἀπονέμει εἰς τὰς τελεσιδικίας ἀποφάσεις, μετ' ὧν ἐξομοιοῦνται, ἧτοι οὐ μόνον τὴν νόμιμον τῆς δίκης ἀποπεράτωσιν καὶ τὸ ἐκτελεστὸν αὐτῆς, καθ' ἃ ἐρρίζουσιν ἀρθρα 476 καὶ 478 Πολ. Δικ., ἀλλὰ καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐγγραφείσης ὑπὸ τοῦ προσημειώσαντος ἀγωγῆς ἐγγραφείσης προσημειώσεως

εἰς ὑποθήκην, κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου. Ὁ-
θεν ὀρθῶς ἐπέφθη τὸ δευτέρον τμήμα τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ νομί-
μως καταρτισθεὶς δικαστικὸς συμβιβασμὸς, δι' οὗ κατηργήθη ἡ με-
ταξὺ τῶν συμβιβασθέντων διαδίκων διαφορὰ, πρὸς τελεσιδίκον ἀπό-
φασιν ἐντελῶς ἐξομοιουμένη, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι ἡ ληφθεῖσα
πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμβιβασθείσης ἀπαιτήσεως προσημείωσις με-
τατρέπεται ἐγκύρως εἰς ὑποθήκην, ἥτις λογίζεται ὡς ἐγγραφεῖσα
ἀφ' ἧς ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις, καθ' ἃ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ περὶ Ὑ-
ποθηκῶν Νόμου δέχεται ὅτι πρόκειται περὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

23. Ἡ προσημείωσις διακοπτεῖ τὴν παραγραφὴν
τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ τοῦ προσημειοῦντος. Ἀλλ' ἂν ἐ-
ξαλειφθῇ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον,
ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ παραγραφὴ λογίζεται
ὡς μὴ διακοπείσα. (Βαυερ. Ν. 31).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑποθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ὑποθηκῶν.

26. Ἡ ὑποθήκη ἐκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐνυ-
ποθηκον κτῆμα, εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὰ παρακολουθήμα-
τα, καὶ τὴν προσαύξησιν αὐτοῦ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2133.
Βαυερ. Ν. 33).

ΑΠ. 243 (1859). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ 8, 9, 16, 19 καὶ 26 ἄρθρα
τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, συνδυασμένα πρὸς νόμον 21 Πανθ. (13.
7) καὶ κεφ. 24 Β. (25 1), ἡ ἐπὶ ὁρισμένου οἰκοπέδου ἐγγραφεῖσα
ὑποθήκη περιλαμβάνει ἀναγκάως καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν οἰ-
κοδομήν, ἥτις καὶ ἂν ἀναφέρεται ρητῶς εἰς τὴν ἐγγραφήν τῆς
ὑποθήκης τοῦ οἰκοπέδου, οὕσα ὁμως κατὰ τὰ 7, 8 καὶ 9 ἄρθρ. τοῦ
ἐκ 21 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου παρακολου-
θῆμα, μετέσχεν τῆς τύχης τοῦ οἰκοπέδου, ὅπερ εἶναι τὸ κύριον κτῆ-
μα, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τοὺς μνημονευομένους εἰς τὴν προη-
γηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου. Καὶ οἱ ἀφορῶντες τὴν
ἐπελθοῦσαν προσαύξησιν ἢ μεταβολὴν τοῦ ἐνυποθήκου κτηματος νό-
μοι 29 § 2. 16 ἐν ἀρχῇ Π. (20. 1) καὶ 18 § 1 Π. (13. 7) δὲν ἀν-

τίκνεται. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου... ἀμφοτέροι οἱ διὰ δίκου συμφωνοῦσιν, ὅτι ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ περὶ ἧς ἡ δίκη οἰκία καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ ὑποθήκη τοῦ Β., οὔτε ἀμφοτέρησις ὠρισμένη ὑπάρχει περὶ τῆς ταυτότητος τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ὁρίων τῶν, ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τῶν, καὶ ἐπομένως, κατὰ τοὺς ἐκτεθέντας νόμους, ἀμφοτέρων ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου ἐγγραφείσα ὑποθήκη περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐν αὐτῷ καίμενην οἰκίαν· ἀλλ' ἡ προτίμησις προσδιορίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς, δυναμει τοῦ 20 ἄρθρου τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ ἀνευ ἐπιρροῆς εἶναι ἡ διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως διαταχθεῖσα ἀπόδειξις ὅτι ἡ οἰκία ἦτο κτισμένη καθ' ὃν χρόνον ἐνεγράφη ἡ ὑποθήκη τοῦ Β. ἢ ἂν αὐτῆς ἡ ἀξία ἦναι μεγαλητέρα ἐκείνης τῆς ἀποθήκης, ὡς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ οἰκία δὲν εἶναι τῆς ἀποθήκης παράρτημα»

ΑΠ. 11 (1852). Ἡ ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους γενομένη οἰκοδομή εἶναι παρακολούθημα αὐτοῦ καὶ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ ἀκίνητον κτῆμα καὶ ἂν αὕτη ἐγένετο δαπάνη τρίτου. οὗτος ἔχει μόνον δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπὸ τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους, καὶ δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ οὔτε νὰ ὑποθηκεύσῃ αὐτήν.

ΑΠ. 173 (1859) Ἐπειδὴ, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους 21 Π. (13. 7), 29 § 2 αὐτόθι (20. 1) καὶ τὸ 26 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου ἐγγραφείσα ὑποθήκη περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν καὶ ἂν ρητῶς περὶ αὐτῆς δὲν γίνηται μνεία εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης· διότι, κατὰ τὰ 7, 8 καὶ 9 ἄρθρα τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, ἡ οἰκοδομή εἶναι παρακολούθημα· καὶ τὸ 80 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Ν. ἀπαιτεῖ οὐχὶ τῶν παρακολουθημάτων, ἀλλὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς ὑποθήκης, ὅπου εἶναι τὸ οἰκοπέδον (27 Ἀρμειν. (5. α' Ν. 7 § 10 Π. (41.1) § 29 30. Εἰσηγ. (2.1). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ ἐρρετεῖον παρεδέξατο ὅτι ὁ Β. δὲν ἔχει ὑποθήκην ἐπὶ τῆς περὶ ἧς προκειται οἰκίας, στήριγθὲν οὐχὶ εἰς τὸν λόγον ὅτι περιορίσας αὐτὴν εἰς τὸ οἰκοπέδον, τὴν ὑποθήκην καὶ λοιπὰ αὐτῆς παραρτήματα, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν ἐλευθεράν, ἀλλ' εἰς τὴν σκίψιν ὅτι εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τούτων δὲν μνημονεύεται ἡ οἰκία· οὕτω δὲ ἀπήρτησε διὰ τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα τοῦ Β. προσὲν μὴ ἀναγκάσων, καὶ παρεβίβασε τοὺς προσημειωθέντας περὶ ἐγγραφῆς καὶ ἐκτάσεως τῆς ὑποθήκης νόμους, διὰ τῆς ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς αὐτῶν. ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ κανὼν, ὃν ὁ ἀναιρετεῖον ἐπὶ καλεῖται, ἡ δὲ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ καὶ ψευδὴς ἐρμηνεία νόμου ποιντικῶς διδὲν χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 98 (1845) 238 (1853). Ὑπαρχούσης συνιδιοκτησίας, ἡ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν συνιδιοκτητῶν χορηγηθεῖσα ὑποθήκη ἰσχύει ὡς πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ μέρους τῆς ἰδιοκτησίας του.

ΑΠ. 173 (1866). Ἐπίσης ἡ ὑποθήκη ἐπακτείνεται εἰς τὸ μετὰ τοῦ κυρίου κτηματος, διὰ τῆς διαχωριστικῆς, ἐκδοθῆν ἀκίνητον πρὸς

σάρτημα, ὡσάκις ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως δὲν ὑπῆρχον ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένοι ὑποθήκαι.

ΑΠ. 137 (1882). Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἀρθρῶν 26 καὶ 30 ἐξάγεται, ὅτι ἡ ὑποθήκη ἐστὶν ἀδιαίρετος, ἐκτεινόμενη ἐφ' ἀπασῶν τῶν περιοχῶν κτήματος καὶ ἐκάστου μέρους αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν προέρχεται, ὅτι, ὁνύσκοντος τοῦ ὀφειλέτου καὶ διανεμομένου μεταξὺ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἕκαστος αὐτῶν, καίπερ προσωπικῶς ὀφειλὼν τὸ εἰς τὴν ἰδίαν κληρονομικὴν μοῖραν ἐπιβάλλον, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ περιορισμὸν τῆς ὑποθήκης, ἀλλὰ τὸ περιελθὼν αὐτῷ διὰ τῆς διανομῆς μέρος τοῦ κτήματος βαρεῖται διὰ τῆς ὅλης ἀποιτήσεως καὶ μένει ὑπέγγυον ἄχρι τελείας ἐξοφλήσεως.

ΑΠ. 149 (1871). Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἀρθρον 26 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ὑποθήκη ἐκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα καὶ εἰς τὰ παρακολουθήματα αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ οἱ ἡρτημένοι ἐπὶ καρποὶ κατὰ τὰ ἀρθρα 6 καὶ 8 § 2 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, ἀλλ' οὐδὲν ἦτον ἡ τῶν καρπῶν κατάσχεσις ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοὺς ὅρους ἀρθρου 915 Παλ. Δικ. λογιζομένη ἐν τῇ περίπτώσει ταύτῃ ὡς γενομένη ἐπὶ κινήτων· οὐδ' ὡς δὲ ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ὀφειλέτην, ὡς δικαιούμενον νὰ νέμῃται τὸ κτῆμά του, ἡ ἐκποίηση τῶν καρπῶν αὐτοῦ εἰς τρίτον, ὅτε ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δὲν ἔχει κατὰ τοῦτο δικαίωμα ἀπαιτήσεως (ἀρθρ. 27 τοῦ περὶ ὑποθήκων Ν. 1). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν νομικῶν τούτων ὁρισμῶν συνάγεται ὅτι κατὰ νόμον ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ τῶν καρπῶν ἰδίως καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀκινήτου κτήματος, ἀλλ' ὅτι τὸ προνόμιον αὐτοῦ ὡς ἐνυποθήκου ἐνασκεῖ ἐπὶ τῶν ἡρτημένων καρπῶν τῶν κατὰ νομικὸν ἀπλῶς πλάσμα λογιζομένων ἐντεῦθεν ὡς ἀκινήτων μόνον, ἔαν κατὰσχῇ αὐτοὺς ὁμοῦ μὲ τὸ ἀκίνητον καὶ οὐχὶ κατ' ἰδίαν· ὥστε τὰ ἐναντία ἀποφηνάμενον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ Θ. κατέσχε σινάμα τὴν ἐνυπόθηκον αὐτῷ ἀμπελον, ἐξ ἧς ἡρτηντο οἱ διαφιλονεικούμενοι μεταξὺ τῶν διεδικῶν καρποί, οὐ μόνον τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμοὺς τοῦ ἀπτικοῦ νόμου παρεβίβηεν, ἀλλὰ καὶ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον.

27. Ἄν τὰ κινητὰ παρακολουθήματα ἐκποιηθῶσιν εἰς τρίτον, ὁ ὑποθηκικός πιστωτής δὲν ἔχει δικαίωμα ἀπαιτήσεως κατ' αὐτοῦ. (Βαυαρ. Ν. 35).

28. Ἄν ἐνώθῳσι μὲ τὸ κύριον κτῆμα ἀκίνητα προσαρτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ τῆς ἐνώσεως εἶναι ἐγγεγραμμένοι ὑποθήκαι, ὁ ὑποθηκικός πιστωτής

τοῦ κυρίου κτήματος δὲν ἀποκτᾷ δικαίωμα ἐπ' αὐτῶν (Βασαρ. Ν. 35).

ΑΠ. 83 (1881). Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ 28 ἄρθρ. τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου, ὁ τρίτος κάτοχος οὐδὲν ἄλλο δικαίωμα ἔχει ἢ νὰ παραχωρήσῃ τῷ καταδιώκοντι δανειστῇ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἢ νὰ καταβάλλῃ αὐτῷ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ δανείου· πρὸς τοῦτο δὲ δικαιουται νάπαιτήσῃ, ἵνα κοινοποιηθῇ αὐτῷ ἡ ἐκτέλεσις, ὅπως δυνήτῃ νὰ ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ.

29. Ἡ ὑποθήκη ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς ὁποιοῦδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ.

30. Ὁ ἀποκτήσας ὑποθήκην ἐπὶ οἰκοδομῆς τινος, καθ' ὃν καιρὸν ἦτο αὕτη ἡσφαλισμένη παρ' ἡμεδαπῶ ἢ ἀλλοδαπῶ τινι πυρασφαλιστικῷ καταστήματι, εἰμπορεῖ νάπαιτῇ ἡ ἀμέσως καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτι τῆς προθεσμίας τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἂν ὁ κύριος παύσῃ τοῦ νὰ ἔχῃ ἐξησφαλισμένην τὴν οἰκοδομὴν του. — Ἐπίσης εἰμπορεῖ ὁ ὑποθηκικός πιστωτής νάπαιτῇ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἐκ τῆς ποσότητος, τὴν ὁποίαν τὸ πυρασφαλιστικὸν κατάστημα ὀφείλει νὰποδίδῃ εἰς τὸν ὑποθηκικὸν χρεώστην, ἂν ἡ ποσότης αὕτη δὲν κατηναλώθῃ ἐντὸς ἑτους εἰς ἀνέγερσιν τῆς πυρποληθείσης οἰκοδομῆς· μέχρι δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης τοῦ ἐνὸς ἑτους δύναται νὰ ζητήσῃ ἐξαρκούσαν ἐγγύησιν.

31. Ἄν τὸ κεφάλαιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἡ ὑποθήκη, ᾗναι ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους, τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς ὁποιοῦδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὐρίσκεται, ἐνέχεται καὶ εἰς τούτους δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἀγωγή ἕως ἐκείνην, καθ' ἣν ἡθελε πληρωθῇ τὸ χρέος, ἢ δοθῇ γραμματίον πληρωτέον ἀπὸ τοῦ ἐκπλειστηρίασμα, ἢ κατασταθῇ ἀμετάκλητος ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ, καὶ δι' ἐν ἑτος πρὸ τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 174 (1859). Ἐκ τοῦ 31 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ᾗναι ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους τὸ κεφάλαιον δι' ὃ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη καὶ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς οἰοῦδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν ἐν-

ρίσκηται ἐνέχεται εἰς τούτους δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας κινήθη ἡ ἀγωγή ἕως τὴν καθ' ἣν ἤθελε πληρωθῇ τὸ χρέος, δηλονότι ἀρκεῖ νὰ κινήθῃ μία ἀγωγή καὶ οὐχὶ διὰ τόκους μόνον ἢ διὰ τόκους μέλλοντας. Ἐξομοιούμενης δὲ καὶ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀγωγῇ, (διότι, ὡς δι' αὐτῆς εἰσάγεται ἡ δίκη πρὸς ἀποφασιν, εἰσάγεται καὶ δι' ἐκείνης ἡ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν νέα δίκη), ἐπειτα, ὅτι ἐνέχεται τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἐκοινοποιήθη ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν καὶ δι' ἓν ἔτος πρότερον.

ΑΠ. 243 (1859) Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ τῶν ἄρθρων 950—952 τῆς πολ. δικ. συνάγεται ὅτι, ὅτε ἐνεγράφη ὑποθήκη περὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, οἱ τόκοι δὲν παύονται βαρύνοντες τὸν ἀφαιλέτην, εἰμὴ ἀφ' οὗ κατεστῇ τελεσιδικὸς ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ.

ΑΠ. 61 (1853). Οἱ τόκοι, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 31 καὶ 82 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου, προτιμῶνται εἰς τὴν κατὰ τὰς τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐγγεγραμμένων δανεισμάτων.

ΑΠ. 194 (1899). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαίνεται, ὅτι ὁρθῶς ἀναιρεσιῶν δὲν κατετάχθη καὶ διὰ τοὺς τόκους τῆς ἀπαιτήσεώς του, διότι δέχεται τὸ μὲν, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντων ἐνώπιον τοῦ ὑπαλλήλου ὑπ' ἀριθ. 4655 τοῦ 1883 καὶ 17942 τοῦ 1886 συμβολαίων, δὲν ἐχορηγήθη αὐτῷ δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ διὰ τοὺς ἐφεξῆς τόκους, διὰ μὲν τοῦ πρώτου δοθείσης ὑποθήκης ἐπὶ ἑτέρου κτήματος, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου παραχωρηθείσης ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος διὰ τὸ ἐκ δρ. 3,500 κεφαλαίου καὶ διὰ τοὺς μέχρι τῆς συντάξεώς του τόκους ἐκ δρ. 740, τὸ δὲ ὅτι κατὰ τὰ προσαχθέντα πιστοποιητικὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀπαίτησις δὲν ἐνεγράφη ὡς τοκοφόρος, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθ. 31 Νόμ. ὑποθηκῶν δὲν ἐνέχεται τὸ ἐνυπόθηκον καὶ διὰ τοὺς τόκους.

Ἐπειδὴ, δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον ὡς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἀπαίτησις δὲν ἐνεγράφη ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ὡς τοκοφόρος, ὁρθῶς ἐφαρμόσαν τὴν διδασκίαν τοῦ ἄρθρ. 31 νόμ. ὑποθηκῶν, ἀπέριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι δεδεῖ νὰ καταταχθῇ προνομικῶς καὶ διὰ τοὺς τόκους ἐνὸς ἔτους πρὸ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καὶ ἐφεξῆς.

Ἐπειδὴ πλὴν τῆς συμφωνίας περὶ τόκων ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐγγραφή τοῦ κεφαλαίου ὡς φέροντος τόκους, ὅπως ὁ δανειστὴς ἔχη πρὸς τὸν δανειστὴν καὶ δι' αὐτοὺς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 νόμ. ὑποθηκῶν, ὅπερ δὲν ἐγένετο ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον.

ΑΠ. 243 (1859). Ἐπειδὴ, καίτοι ἀπορριπτομένης τῆς ἀνακοπῆς τοῦ II., οἱ τόκοι τοῦ κεφαλαίου τοῦ B. ἐξακολουθοῦν μολοντούτο εἰς βάρος τοῦ ἀφαιλέτου, κατὰ τὸ 31 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ τὰ συνδυασμένα 950, 951 καὶ 952 ἄρθρα πολ. δικ. διότι,

κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῶν, ὅταν περὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐνεγράφῃ ὑποθήκη, οἱ τόκοι δὲν παύουν νὰ βαρύνουν τὸν ὀφειλέτην εἰμὴ ἀφοῦ κατασταθῇ τελεσίδικος ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ. Ἐὰν δὲ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ πίνακος ζημιούται ὁ ὀφειλέτης, ἢ καὶ ἂν οὗτος, ἢ καὶ ἄλλος τις τῶν δανειστών, δύναται δι' ἄλλον νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν, τοῦτο δὲν εἶναι ἀντικείμενον ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 253 (1891) Κατὰ τὸ ἀρθρ. 31 Ν. ὑποθ., ἢ ὑποθήκη ἢ ἐγγραφεῖσα πρὸς ἀπράλειαν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, ἀσφαλιζει μόνον τοὺς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς τόκους, οὐχὶ δὲ ἅπαντας.

ΑΠ. 45 (1893). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 31 Ν. ὑποθ., ἂν τὸ κεφάλαιον, δι' ὁποῖον ἢ ὑποθήκη ἦναι ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους, τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἐνέγκῃ εἰς τοὺς δι' ὅλον τὸν χρόνον, ἀφ' ἧς ἡγέρθη ἢ ἀγωγὴ ἢ κατὰ τὴν ἀμετάκλητον ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτοῦ, μὴ ἐπιτρεπομένης δὲ κατασχέσεως ἐπὶ κατασχέσεως (Πολ. Δικ. 984), ἀλλὰ μόνον ἀναγγελίας, αὕτη συνεπάγεται οἷα ἀποτελέσματα καὶ ἡ ἀγωγὴ ἢ ἡ ἐπιταγή, μεθ' ἧν ἐπακολουθεῖ ἡ κατάσχεσις.

ΑΠ. 229 (1888). Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 864 Πολ. Δικ. καθ' ὅ ἡ περὶ πῆρωμῆς διαταγὴ, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαγθῇ κατάσχεσις ἢ κράτησις, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, ἐπιταί ὅτι ἡ ἐπιταγὴ ἐπακολουθούσης κατασχέσεως ἢ κρατήσεως παράγει ὅλας τὰς ἐν νόμοις συνεπελάς τῆς ἀγωγῆς ἐπομένως ἐπὶ ἐνυποθήκῳ ἀπαιτήσεως ἐγγεγραμμένης ὡς τοκοφόρου, ἢ ὑποθήκη ἐξασφαλίζει καὶ τοὺς τόκους τοὺς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν κατασταθέντας ἀπαιτητούς ὡς καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς, ὡς ὀρίζει τὸ ἀρθρ. 31 Νόμου ὑποθηκῶν περὶ τῆς ἀγωγῆς, ἀρκεῖ νὰ ἐπικολουθήσῃ κατάσχεσις ἢ κράτησις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον οὐδένα νόμον παρεβλέπον, ἀλλὰ τὸν ἀντίον ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὰς προταθείσας διατάξεις τοῦ νόμου, παραδεχθέν, ὅτι ὁ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἑμὴν πρώτην ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου νομίμως κατετάχθη ὡς πρῶτος ἐνυπόθηκος πρὸ τοῦ ἔχοντος δευτέραν ὑποθήκην ἀναιρεσιβλήτος καὶ διὰ τοὺς τόκους τοὺς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν, ἢ, καθ' ὃ βεβαίωσιν τὸ Ἐφετεῖον, ἐκοινοποίησε κατὰ τὸ ἔτος 1852 ὡς καὶ τοὺς τόκους ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς, ὅφ' οὗ, καθὰ ἐπίσης βεβαίωσιν τὸ Ἐφετεῖον, ἐπῆλθε καὶ κατάσχεσις ἐπιβλήθεισα μὲν ὑπ' ἄλλου δανειστοῦ, κοινὰς δὲ δι' ὅλους ἔχουσα συνεπείας ἄνευ δὲ σημασίας εἶναι, ἐὰν δὲν ὀρίζεται ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ χρονολογία τῆς ἐπιβολῆς τῆς κατασχέσεως, διότι οὐχὶ αὐτῆς, ἀλλὰ τῆς ἐπιταγῆς ὁ χρόνος ἀποτελεῖ, ὡς εἴρηται, τὴν ἀφετηρίαν τοῦ προνομίου τῶν τόκων.

ΑΠ. 214 (1877). Ἐκ τῶν συνδ. ἀρθρ. 1188, 31, 32, 67 καὶ 69 § 5 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου συνάγεται, ὅτι ἡ ἐννοια τοῦ ἀρθρ. 31 εἶναι νὰ ἐξασφαλίζωνται δι' ὑποθήκης οἱ τόκοι μέχρι τοῦ ὅφ'

αὐτοῦ κανονιζομένου μέτρου, ὅταν τὸ κεφάλαιον ᾖναι ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους συμφωνημένους, οὐχὶ δὲ τόκους ἐξ ὑπερῆμερίας, δι' οὓς, ὡς καὶ διὰ καθυστερήσεις, τόκων συμφωνημένων μὲν ἀλλ' ἀρχαιοτέρων τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 ὠρισμένου χρόνου, διδεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 32 ἀνεξάρτητον δικαίωμα ἐγγραφῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου, ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἐγγεγραμμένη ἡ κυρία ἀπαίτησις, ἐνὸς ὧς τοῦτο διατελεῖ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου.

ΑΠ. 432 (1880). Τὰ ἄρθρα 31 καὶ 32 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐννοοῦσι τόκους συμφωνημένους καὶ προσερχομένους ἀπὸ ὑπερῆμερίαν μετὰ τὴν ἐγγραφὴν, ἥτοι μέλλοντας, οὐχὶ δὲ καὶ δεδουλευμένους κατὰ τὸν χρόνον αὐτῆς, δὲν κωλύει δὲ ὁ νόμος τὴν πρὸ τῆς ἐγγραφῆς συγκεφαλαίωσιν τῶν καθυστερουμένων τόκων μετὰ τοῦ κεφαλαίου, ὅπως ἐγγραφῇ ὑποθήκη πρὸς ἐξασφάλισιν ἀμφοτέρων, ἀποτελούντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρέος, ἐξασφαλιζόμενον ὁλόκληρον διὰ τῆς ἐγγραφῆς, καθιστώσας γνωστὰ πάντα τὰ στοιχεῖα αὐτῆς.

32. Διὰ καθυστερήσεις τόκων, συμφωνημένων μὲν, ἀλλ' ἀρχαιοτέρων ἀπὸ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένον χρόνον, διὰ τόκους προσερχομένους ἀπὸ ὑπερῆμερίαν ἐξοφλήσεως τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους, καὶ διὰ τὰ ἐξῶδα τὰ προκύπτοντα ἀπὸ τὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ χρέους δίκην καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ πιστωτῆς ἔχει δύναμει τοῦ νόμου τίτλον πρὸς ἀποκτήσιν ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἐνὸς ὧς αὐτὸ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρωτατύπου χρεώστου, καὶ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ διὰ χωριστῆς ἐγγραφῆς ἰδιαιτέραν ὑποθήκην, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχύς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς ταύτης. — Ἄν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα μεταβῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν τρίτου κυρίου, ὁ πιστωτῆς δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπ' αὐτοῦ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ ταύτῳ διαλαμβανομένους τόκους καὶ τὰ ἐξῶδα.

ΑΠ. 73 (1891). Καὶ διὰ τοὺς τόκους τῆς ὑπερῆμερίας δύναται τὸ κοινοποιήσεως τῆς ἐπιδικαζούσης ἀπαίτησιν ἀποφάσεως μετ' ἐπιστάτης ἔχουσιν οἱ δικαιοῦχοι τίτλον ἐκ τοῦ νόμου πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης (ἄρθρ. 11 καὶ 8 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρ. 32). Ὅθεν τόκοι ὑπερῆμερίας δεδουλευμένοι μέχρι τῆς ἐγγραφῆς τοῦ κεφαλαίου δύναται συγκεφαλαιοῦμενοι, νὰ ασφαλισθῶσιν ὁμοῦ, ἐγγραφομένης μὲς ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν ἀμφοτέρων, ὡς ἀποτελούντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρέος, ἀσφαλιζόμενον ὁλόκληρον διὰ τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλ' ἀνά-

κη πρὸς ταῦτα νὰ προκύπτωσιν ἐξ αὐτῆς πάντα τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἵνα μὴ παραβιάζωνται αἱ θεμελιακαὶ τοῦ ὑποθηκικοῦ συστήματος ἀρχαὶ τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς εἰδικότητος, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται νὰ ὀρίζηται καὶ ἡ ἐνυπόθηκος ἀπαίτησις μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτῆς δι' ὃν λόγον καὶ τὸ ὑπέγγυσον κτῆμα. Ὅθεν, ὅσακις δὲν ἐξίγονται ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ ἐκ κεφαλαίου καὶ δεδουλευμένων τόκων ὑπερμερίας ἀποτελούμενον χρέος, δὲν ἀναφέρεται δηλαδὴ, ὅτι συγκεφαλαιοῦνται ἐν αὐτῷ καὶ τόκοι ὑπερμερίας, οἱ καὶ τὸ μέγεθος οὐτιῶν, ἵνα ὑπάρχῃ ἐγγράφη καὶ διὰ τόκους (ἄρθρ. 8 § 2 καὶ 80 § 2 Νόμου ὑποθ.), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχοντα ἐγγραφῇ ὑποθήκης καὶ διὰ τοὺς τοιοῦτους τόκους.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ χρεώστου καὶ τοῦ πιστωτοῦ.

33. Ἡ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν χρεώστην τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δώσῃ πρὸς τρίτον νέαν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος. — Καμμία ἐναντία συμφωνία δὲν ἰσχύει πρὸς βλάβην τῶν παρὰ τοῦ νόμου καὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως χορηγουμένων τίτλων. Διὰ δὲ τὰς ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως προσερχομένας ὑποθήκας, ἡ συμφωνία ἰσχύει μόνον ὅταν ἐγγραφῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. (Βαυαρ. Ν. 44).

34. Ὁ πιστωτὴς δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ κινήσῃ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τὴν προσωπικὴν ἢ τὴν πραγματικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ χρεώστου. Ἡ χρῆσις τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποκλείει τὴν τῆς πραγματικῆς. (Βαυαρ. Ν. 49).

ΑΠ. 60 (1876). Κατὰ τὸ 34 ἄρθρον ἡ χρῆσις τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποκλείει τὴν προσωπικὴν ἀγωγὴν· ὅθεν αὕτη δύναται νὰ κινήθῃ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, καίτοι κατασχεθέντος καὶ πλειστηριασθέντος τοῦ ὑπὸ ὑποθήκην κτήματος, ἐάν ὁ ὑπερβηματιστὴς δὲν κατέβαλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα.

35. Διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ αἰτήτῃ τὴν ἐξόφλησιν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα. (Βαυαρ. Ν. 51).

ΑΠ. 256 (1863). Τὸ ἄρθρον 954 τῆς Πολ. Δικ. χορηγεῖ τῷ δανειστῇ τὸ δικαίωμα τῆς διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσεως τῆς ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας δυνάμενῳ νὰ ἐπιλαμβάνηται οἰουδήποτε θέλει κατὰ πρῶτον ἀκινήτου πράγματος (ὑπὸ τὸν περιορισμὸν μόνον τῶν ρητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐξαιρέσεων). Τὸ δὲ ἄρθρον 978 παρέχει μόνον τῷ ὀφειλέτῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ὀρίζειν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν τάξιν τῆς πωλήσεως τῶν κατ' αὐτὴν πλειστηριασθησομένων, ὅπερ κατ' οὐδὲν βεβαίως ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ τοῦ ὀρίζειν τὴν κατασχέτην καὶ ἐκποιητέαν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου. Ἐντεῦθεν ἐπεταί, ὅτι καὶ ὁ ἔχων πολλὰ ἐνυπόθηκα κτῆματα δανειστῆς δύναται νὰ κατάσχη καὶ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμὸν ὅσα καὶ ὅσα βούλεται, τοῦ ὀφειλέτου μόνον δικαιομένου νὰ ὀρίτῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν ᾖ παρὼν, τὴν τάξιν τῆς πλειστηριάσεως αὐτῶν.

36. Οἱ πιστωταί, ὅσοι δὲν λάβουν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ὅλην ἢ ἐν μέρει τὴν πίστωσίν των, δύνανται καθ' ὅσας τὰς περιπτώσεις νὰ κινήσουν ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των προσωπικῶς, διὰ νὰ πληρωθῶσι τὰ καθυστερήσαντα κεφάλαια, τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα.

37. Ὁ πιστωτῆς δύναται νὰ παραχωρήτῃ εἰς ἄλλον ὅλην ἢ ἐν μέρει τὴν δι' ὑποθήκης ἐξασφαλισμένην ἀπαιτήσιν του, ὁμοῦ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περί τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ τρίτου κυρίου.

38. Ὁ τρίτος κύριος, εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ὑποχρεοῦται νὰ τὸ παραχωρήσῃ εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ἐξοφλήσιν τοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ διὰ τὴν πίστωσιν αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 ὡρισμένου χρόνου. (Πολ. Δικ. 956 ἔ. Γαλλ. 2167 ἔ. Βαυαρ. Ν. 45. 54).

ΑΠ. 351 (1864). Κατὰ τὸ 956 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ., ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐπὶ δὲ ὑποθηκῶν δύναται νὰ γίνῃ καὶ παρὰ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος ἐξ οὗ

προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἐνυποθήκων πραγμάτων, μεταβιβάσθέντων εἰς τρίτους, ἡ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐνυποθήκου ἀναιστοῦ ἢ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ πράγματος. οὐδαμῶς δ' ἐπιβάλλει ὁ νόμος τῷ δανειστῇ ἐπιδιώκοντι τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου νὰ ποιῇται τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐνεργουμένης ἐκτελέσεως εἰς τὸν τρίτον διακάτοχον ἢ ἄλλην τινὰ νὰ ἐπιχειρῇ πρᾶξιν· τὰς διατάξεις δὲ ταύτας τῆς δικονομίας οὐδαμῶς ἐτροποποίησεν ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος, δι' οὗ ἄλλο τι, δὲν ὀρίζεται ὑπὲρ τοῦ τρίτου διακατόχου, εἰμὴ ὅτι οὗτος ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τῷ δανειστῇ τὸ κτῆμα ἂν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀπαιτήσιν αὐτοῦ μετὰ τῶν τόκων.*

ΑΠ. 224 (1867) 167 (1870). Τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολ. Δικ., ὁρθῶς ἐρμηνευόμενον ἐμφαίνει ὅτι, ὅτε ἐνυπόθηκον κτῆμα μετεβιβάσθῃ εἰς τὴν κυριότητα τρίτου, ἡ κατάσχεσις δέον νὰ γίνηται παρὰ τῷ κατέχοντι τὸ κτῆμα τρίτῳ, ὅστις τότε ἀπέναντι τῆς πραγματικῆς ταύτης ἀγωγῆς καθίσταται ἰδίως ὀφειλέτης· ἡ ἐξαιρετικὴ δὲ αὕτη διαταξὶς ὑπερρευσθῇ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς κατασκέσεως ὁ τρίτος διακάτοχος, ὅπως πληρώσῃ, ἂν προτιμᾷ, τὸ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὁποίου ἐνηργήθῃ ἡ κατάσχεσις αὕτη ἐνυπόθηκον χρέος, καὶ οὕτω προλάβῃ τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ ἄλλως ἢ πρὶς τὸν προσωπικῶς μόνον ὀφειλέτην κατάσχεσις ἐν τῇ ὑποθεσεὶ τῆς διὰ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος αὐτοῦ ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους καθίσταται παντάπασιν ἀσκοπος.

ΑΠ. 361 (1867). Ἐπειδὴ τοῦ ἀναιρετηρίου ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ ἐπιδικασθῇ ἡ ὑπεραξία, ἀλλὰ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων δαπανηθέντα, διότι ὁ τρίτος κάτοχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ εἰμὴ τὰς πρὸς βελτίωσιν τοῦ κτήματος δαπάνας αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ τὴν ὑπεραξίαν, εἶναι ἀπαράδεκτος, καθὼς στηριζόμενος εἰς πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν μὴ ὑποβληθέντα εἰς τὰ κατώτερα δικάστηρια· διότι, καὶ ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 2003 Πολ. Κώδ. καὶ τοὺς ἐφ' ὧν στηρίζεται νόμος 38 Π. (6. 1 καὶ 29 § 2 Π (20, 1), ὁ τρίτος κάτοχος, ὅστις ἀγοράσας τὸ ἐνυπόθηκον κατέστησε αὐτὸ διὰ τῶν δαπανῶν του τιμιώτερον, δικαιούται μόνον νὰ ζητήσῃ τὰς δαπάνας ἐφ' ὅσον τὸ πρᾶγμα γέγονε τιμιώτερον καὶ οὐχὶ τὴν ὑπερτίμησιν ἣν ἔχει ἢ ἔλαβε διὰ τῶν γενομένων δαπανῶν, μολοντοῦτο οἱ ἀναιρεσιόντες ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δὲν ἰσχυρίσθησαν, ὅτι ἡ ὑπεραξία αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῶν πρὸς βελτίωσιν γενομένων δαπανῶν, ὥστε νὰ ἔχωσιν ἤδη δικαίωμα ν' ἀμφισβητήσωσι τὴν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθεῖσαν ὑπεραξίαν, ἀλλὰ ἡμφισβήτησαν μόνον τὸ πρὸς ἀπαιτήσιν δικαίωμα τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὡς διατελούντων ἐν

* Ἐπιθί τὴν Νομολογίαν ἐν τῷ τόμῳ : Πολιτικὴ Δικονομία ἄρθρον 956.

γνώσει τῆς ὑποθήκης καθ' ὃν χρόνον ἡγόρασαν, ἤγουν ὡς ὄντων ἐν κακῇ τῇ πίστει, καὶ τὸ ἐφετεῖον ἀπέκρουσε τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὡς πρὸς τὴν κακὴν πίστιν διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ νόμος αὐτός, ἤγουν τὸ εἰρημένον ἄρθρον 2003, χορηγεῖ δικαίωμα τοιαύτης ἀπαιτήσεως εἰς τὸν γενόμενον κύριον ἐνυποθήκου κτήματος· ἐκτιμῆσαν δὲ ἐντὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ τὰς ἀποδείξεις, παραδέχεται ὅτι ἡ προταθείσα ὑπερτίμησις ἐγένετο διὰ τῶν ἐκτάκτων βελτιώσεων καὶ καλλιεργειῶν τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλων τυχαίων περιστάσεων, καθ' ἃ οἱ ἀναιρεσιβλήτοντες διατείνονται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2003 ἄρθρ. συνδουασμένον μὲ τὰ προηγούμενα, ὃ ἐν γνώσει ἀγοράζων ἐνυπόθηκον κτῆμα δικαιούται παραχωρῶν αὐτὸ εἰς τοὺς ἐνυπόθηκους δανειστὰς νὰ λάβῃ τὰς δαπάνας καὶ βελτιώσεις μέχρι τῆς ὑπεραξίας, ὥστε χρεῖα ἀποδείξεως δὲν ὑπῆρχε περὶ τῆς γνώσεως ταύτης τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐφ' ἧς οἱ ἀναιρεσιβλήτοντες ἐστήριζαν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν τὸν περὶ τῆς κακῆς πίστεως αὐτῶν ισχυρισμόν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοντες ὡς ἐνυπόθηκοι πιστῶται ὑπεχρεώθηκαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑπερτίμησεως, ἐξ ἧς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ὠφελοῦνται καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἧτις διαφέρει τῆς πρώτης· καθὼς δὲ πιστῶται, ἔχουσι τὴν ὑποχρέωσιν δυνάμει τοῦ εἰρημένου ἄρθρου πολιτ. Κώδικος ν' ἀποδώσῃ τὰς δαπάνας τῆς ὑπεραξίας. ἀδιαφώρως ἐὰν αὐτὴ προέκυψεν ἐκ πράξεων προγενεστέρων τῆς ὑπὲρ αὐτῶν γενομένης κατακυρώσεως.

ΑΠ. 22 (1870). Ἐπειδὴ τοῦ ἐφετείου ἡ σκέψις ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς προσδιορίζονται ὡς ἀπὸ γυνὰ τινα ἐκ τῶν εἰς γενικήν ὑπόθηκην ἀποκειμένων ἀκινήτων, ὁ δανειστής καὶ ὁ ἐκδοχὺς αὐτοῦ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ παραιτηθῶσι τῆς ἐκποιήσεως αὐτῶν καὶ νὰ προβῶσιν εἰς κατάσχεσιν ἄλλων ὑπὸ τρίτων κατεχομένων, βεβαρυμένων δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόθηκην, κτημάτων, ἐπὶ τῷ λογῷ ὅτι διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ ἐνδεικνύεται ἡ γενικὴ ὑπόθηκη, οἱ οὐδεμίαν διάταξιν νόμου στηρίζεται κατὰ δὲ τὸ σύστημα τῆς Ἰονικῆς Νομοθεσίας, ἐξενικτικῆς, ἡ ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀπὸ γυνὰτητα ἀπόφασιν ἰσχύει οὐχὶ ἀντὶ εἰδικῆς ἐγγεγραμμένης ὑπόθηκης πρὸς τὴν ἐκποιήσιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀπόφασιν ὀριζομένων κτημάτων, διότι αὐτὸ προϋπάρχει τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ καταδυνάστευτος δανειστοῦ γενομένου προσδιορισμοῦ τῶν πρὸς ἐκποίησην ἐκ τῶν εἰς τὴν γενικήν ὑπόθηκην ἀποκειμένων, ὃ δὲ καταδυνάστευτος δανειστής πρὸς τῆς ἐκποιήσεως αὐτῶν οὐδόλως κωλύεται νὰ παραιτησθῇ ταῦτα καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν κατάσχεσιν ἄλλων ἐκ τῶν ἐνυπόθηκων πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ· διότι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, οὔτε ἐκ μόνου τοῦ ὅτι τῆς ἀποφάσεως γενομένου προσδιορισμοῦ ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι παραιτεῖται τῶν λοιπῶν καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόθηκην βεβαρυμένων

κτημάτων, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου καὶ ἂν ὑπο-
τεθῇ ὅτι ἔχει τὴν ὁποῖαν ἀπέδωκε τὸ ἐφετεῖον ἔννοιαν πρὸς ὑποστή-
ρισιν τῆς σκέψεώς του, δὲν ἔχει, καθὰ παρεδέχθη, ἰσχύιν νόμου, ἀλλ'
ἀπλῆς ἐπιστημονικῆς ἐρμηνείας, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰονίου
Κώδικος, δυνάμει τοῦ ἔδαρ. 2 τοῦ 9 ἄρθρου αὐτοῦ. Νομῶς ὅμως
τὸ ἐφετεῖον ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῷ λογφ. ὅτι δὲν
προηγήθη αὐτῆς ἐπιταγὴ πρὸς τοὺς τρίτους ἵνα πληρώσωσι τὸ ἐνυ-
πόθηκον χρέος ἢ νὰ παραχωρήσωσι τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα, διότι,
καθὰ παρεδέχθη, ἀποδεδειγμένον εἶναι ἐκ τῆς διαδικασίας ὅτι ἡ ὑπὸ
δικὴν ἐκτέλεσις ἤρξατο μετὰ τὴν ἐν Ἑπιτανήσῳ εἰσαγωγὴν τοῦ ἐν
τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύοντος νόμου τῶν ἐνυποθηκῶν καὶ τῆς ἰσχύου-
σης πολ. δικον., κατὰ δὲ τὰ 862—863 ἄρθρα αὐτῆς καὶ τὸ 38 ἄρ-
θρον τοῦ νόμου αὐτοῦ οὐδεμία καὶ κατὰ τοιῶτων ἐκτέλεσις γίνεται
πρὸς ἐκποίησην ἐνυποθηκῶν κτημάτων, χωρὶς νὰ προηγηθῇ αὐτῆς
ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, οὐδὲ ἐναντίαν διορίζειν περὶ τούτου περιέ-
χει τὸ 1894 ἄρθρ. Ἰονίου Κώδικος· ὅθεν διὰ τὴν δευτέραν βᾶσιν τῆς
προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως ἀπο-
βαίνει ἀστήρικτος.

ΑΠ. 25 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ Ἰονίου Κώδικος, (1996, 1997)
ὁ τρίτος διακάτοχος εἶναι ὑπόχρεως ἢ νὰ πληρώσῃ τὰ ἐνυπόθηκα
χρέη, κεφάλαιον καὶ τόκους ἀπαιτητούς, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ἐνυ-
πόθηκον κτῆμα· μετὰ παρέλευσιν δὲ 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο
προσκήψεως καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιταγῆς, πᾶς ἐνυ-
πόθηκος δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον
κτῆμα. Ἐκ τούτων δὲ ἐπεται ὅτι δικαιούται μὲν ὁ τοιοῦτος δανει-
στής νὰ μὴ κινήσῃ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου ἀγωγὴν περὶ ἐγ-
καταλείψεως τοῦ ἐνυποθηκίου κτηματος, καὶ νὰ προβῇ ἀμέσως μετὰ
παρέλευσιν τῆς εἰρημένης προθεσμίας εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίη-
σιν, ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται αὐτῷ καὶ νὰ ἐγείρῃ τοιαύτην ἀγωγὴν,
ὅταν μάλιστα ᾔναι ἐνδεχόμενον νὰ γίνωσι καὶ βᾶσιμοι ἀντιρρήσεις ὡς
πρὸς τὸ προνόμιον μέρους τῶν τόκων, ὡς ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ προκει-
μένου διὰ τῆς ὁριστικῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων. Ἄρα
διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων οὐδεὶς σαφῆς τοῦ νόμου ὁρισμὸς
παραβιάσθη ἵνα ὑπόκλινται αὗται εἰς ἀνάρεσιν ἔνεκεν ἐσφαλμένης
ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας αὐτοῦ.

ΑΠ. 152 (1893). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ νόμου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν
ἄρθρων 38 καὶ 42 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, ὁ τρίτος διακάτο-
χος τοῦ ἐνυποθηκίου κτηματος εὐθύνεται μόνον εἰς ἐξόφλησιν τῆς
ἐγγεγραμμένης ποσότητος. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ δικάσαν
ἐφετεῖον, ἀφοῦ δέχεται ὅτι ἡ ὑπόθηκx ἦτο ἐγγεγραμμένη διὰ χι-
λίας γαλλικὰς λίρας, ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, παρὰ τῶν μερῶν ὁρισθεῖ-
σαν εἰς δραχμὰς 22, 700, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις
ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος, ὡς τρίτος διακάτοχος δὲν ἦτο

υπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὸ ἐπιταττόμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 26,100, ἂν τῶν 1000 λιρῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιταγῆς.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ἐπιταγὴ ἐστηρίχθη ἐπὶ μόνου τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου, ὁρθῶς ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐπίκλησις τοῦ περιστατικοῦ, ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτης ὑπεσχέθη νὰ ἀνέχεται συμφῶνως μὲ τοὺς ὅρους τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου, ἀπετέλει μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἐπιταγῆς, διότι οὐχὶ ἐκ τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδιαίτερας ὑποχρέσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου νὰ ἀνέχεται συμφῶνως μὲ τοὺς ὅρους τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου πηγάζει ἡ ἐνοχὴ αὐτῆς, ὅπερ περιστατικὸν προδήλως διάφορον τοῦ δανειακοῦ συμβολαίου. Ὅθεν δεχθὲν ὡς ἀνωτέρω, συμφῶνως μὲ τὸν νόμον ἀπεφάνητο τὸ ὡς ἄνω περιστατικὸν ἀπαράδεκτον πρὸς ἐξέτασιν, ἐνεκα ἐλλείψεως προδικασίας, ὁρθῶς δ' ἐπίσης ἐπραξε τοῦτο καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, διότι ἡ τήρησις τῆς περὶ προδικασίας διατάξεως, οὐκ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐφαρμόσης ἐξετάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος.

ΑΠ. 323 (1900). Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι διὰ τῆς ἐπιταγῆς τῶν πρὸς τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἀναιρεσειόντων, ὡς τρίτην διακτοχὸν τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους δι' ἁμέσου καταβολῆς ἢ διὰ παραχωρήσεως τῶν κτημάτων, ἐνέσκησαν κατ' αὐτῆς τὴν ἐν ἄρθρ. 38 καὶ ἐπ. ἐμπράγματον ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγὴν, βάσει δὲ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐστὶν ἡ κυριότης ἀποκτησις τῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων, εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν Ι. Α. ἀνηκόντων (ἄρθρ. 4, 6 καὶ 15 Νόμ. Ὑποθηκῶν), ὅθεν, ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἡ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσειόντων ἠρηθῆναι τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως ἡμφισβήτησε καὶ τὸ κύρος τῆς ὑποθήκης κατ' αὐτὰ, τοῦθ' ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων τῶν οἱ ἀναιρεσειόντες ἰσχυρίσαντο, ἐπρεπε κατὰ ἄρθρ. 248 Πολ. Δικ. νὰ υποχρεωθῶσιν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι εἰς ἀπόδειξιν τῆς εἰρημίνης βάσεως τῆς διὰ τῆς ἐπιταγῆς τῶν ἐνασκουμένης ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων. Το ἐφετεῖον ἄρα ἐπικυρώσαν τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, ὅτι: ὑπερβύσσει τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἀναιρεσειόντων, μὴ διάδοχον τοῦ ὀφειλέτου, εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐαυτῆς κυριότητος ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων, προσέλασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη διάταξιν Πολ. Δικ.

ΑΠ. 162 (1899). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ κατὰ νόμον ἡ ὑποθήκη ἀτακτεῖται δι' αἰμὴν τίτλου δι' ἐγγραφῆς ἐπὶ ἀκινήτου ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑποθήκην τρίτου (ἄρθρ. 1, 6, 8 καὶ 15 νόμου ὑποθηκῶν), ἡ αὕτω δὲ κτηθείσα ὑποθήκη ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς οἰανδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ (ἄρθρ. 29). Τρίτος ἄρα κύριος κατὰ ἄρθρ. 38 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν, εἰς τοῦ ὀφειλέτου τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὰ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν ἄρθρ. 31 ὀριζομένου χρόνου ἢ νὰ παραχωρήσῃ τὸ κτῆμα

εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἐστὶν δ' εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν διὰ νομίμου τρόπου μετέβη μετὰ τὴν ὑποθήκευσιν τὸ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ καθ' οὗ νομίμως ἀπεκτῆθη ἡ ὑποθήκη ἀνῆκον κτῆμα, ἀπ' οὗ ὁ εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ μὴ ἀνῆκον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ καθ' οὗ ἡ ὑποθήκη, ἥτις ἕνεκα τούτου ἀκυρὸς ἐστὶ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν, ὃ δὲ διάδοχος τοῦ μὴ κυρίου, καθ' οὗ ἡ ὑποθήκη, μὴ ὢν κύριος τοῦ κτήματος, ἐκβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκης.

ΑΠ. 82 (1898). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ ὅλον πλειστηριασθὲν ἀκίνητον ἀνῆκεν εἰς τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν, ἥτις διὰ τοῦ 2104 δανειστικοῦ συμβολαίου παρέσχεεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους δανειστὰς τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου τούτου ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν τῆς κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἀπαιτήσεώς των, ἥτις καὶ νομίμως ἐνεγράφη, καὶ ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐκοινοποιήθη ἡ ἀναγγελία τῶν ἐνυποθηκῶν τούτων δανειστών, ἡ κυρία τοῦ ἐνυποθήκου τούτου ἀκινήτου εἶχεν ἀποθάνει, κληρονομηθεῖσα παρ' αὐτῶν τούτων τῶν ὀφειλετῶν, οἵτινες ἕνεκα τούτου ἐγένοντο τότε κύριοι τοῦ ἐνυποθήκου, καθ' ὧν, ὡς τοιούτων ἀπηυθύνθη ἡ ἐκποιητικὴ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως λόγου, ἥτοι τοῦ 2104 συμβολαίου. Ταῦτα δὲ πάντα, ὡς ἀποδεικνυόμενα δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ὑποθήκη τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἦτο ἐπικρατεστέρα τῆς τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ἥτις ἐνεγράφη κατὰ τῶν αὐτῶν ὀφειλετῶν καὶ εἰς χρόνον καθ' ὃν οὗτοι δὲν ἦσαν κύριοι τοῦ εἰς ὑποθήκην δοθέντος, ἅτε ζωότης ἐτι τῆς μητρὸς αὐτῶν, εἰς ἣν κατὰ κυριότητα ἀνῆκεν, καὶ ἀνευ τῆς συναινέσεως αὐτῆς, ὁρθῶς μὲν τοὺς νόμους ἐφῆρμοσεν, οὐδόλως δὲ οὕτε τὴν βᾶσιν τῆς ἀναγγελίας ἢ τῆς ἀνακοπῆς μετέβαλεν, οὕτως εἰς ἀναιτιολόγητον περιέπεσε.

Ἐπειδὴ τὸν ισχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιέοντος ὅτι τὸ 2104 συμβολαῖον, δι' οὗ ὁμολογεῖται ἡ κυριότης τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου εἶναι εἰκονικὸν καὶ θάλιον, τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψεν οὐ μόνον ὡς ἀπαράδεκτον, ἅτε μὴ προταθέντα ἐνυπόπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ ὡς αὐτὸ ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἐπιδίκον διαφορὰν, διὰ τὴν λόγου ὅτι ἡ κυριότης τῆς μητρὸς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ προγενεστεροῦ 2281 συμβολαίου. Τὸ δεῦτερον δὲ τοῦτο ἔρεισμα τῆς ἀποφάσεως ἀρκεῖ καὶ μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, καθ' ὅσον ὁ κατ' αὐτοῦ ὑποβαλλόμενος λόγος, ὅτι ἡ περὶ τούτου αἰτιολογία εἶναι ἀόριστος καὶ ὁμοιάζει πρὸς παντελῆ ἑλλειψιν αἰτιολογίας εἶναι ἀπορριπτέος, οἷον ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς ἀποφάσεως οὐδεμίαν πάσχει ἀοριστίαν, οὐτε σαφῆς καὶ πλήρης. Ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ κατὰ τὸ πρῶτον ἐρείσματος τῆς ἀποφάσεως ὑποβαλλόμενος δὲν εἶναι ἐξαιρητέος, ὃ δὲ πρόσθετος λόγος ὅτι, ἀνευ προτάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων

των, τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν ὡς ἀποδείξιγμένην τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἐκ τοῦ 2281 συμβολαίου, ἀποδεικνύεται μὴ ἀληθὲς ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος προσαγομένων ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτοι ρητῶς ὑπέβαλον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμόν.

ΑΠ. 102 (1897). Ἐπειδὴ, κατὰ ἀρθρ. 956 § 1 Πολ. Δικ., ἐπὶ ὑποθηκῶν ἢ κατὰσχέσις δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος, μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου ἵνα ὁ τρίτος διακάτοχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἔλκῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματά του παρὰ τοῦ ὑποθηκεύσαντος αὐτὸ ὀφειλέτου· ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, ἀκυρώσαν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος τοῦ ὀφειλέτου Γ. ἐνεργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνυποθήκου δανειστοῦ παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, καθ' ὃ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ διαληφθέντος κτήματος, ἀναγκαστικὴν κατὰσχέσιν, λόγῳ ὅτι οὗτος δὲν ἔλκει τὰ ἐπὶ τοῦ ρηθέντος κτήματος δικαιώματά του παρὰ τοῦ προμνησθέντος ὀφειλέτου, παρεβίβασε τὴν προπαρατεθείσαν οὐσιώδη διάταξιν Πολ. Δικ.

ΑΠ. 16 (1901). Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι διὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἀναιρεσειόντων, ὡς τρίτον διακατόχον τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων, περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους δι' ἑμέσου καταβολῆς αὐτοῦ ἢ διὰ παραχωρήσεως τῶν κτημάτων ἐνήκευσαν κατ' αὐτῆς τὴν ἐν ἀρθρ. 38 καὶ ἐπὶ Νόμου Ὑποθηκῶν ἐμπράγματον ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγὴν, βάσις δὲ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐστὶν ἡ νόμιμος ἀπόκτησις τῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν ἀνηκόντων (ἀρθρα 4, 6 καὶ 15 νόμου ὑποθηκῶν)· ὅθεν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἢ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσειόντων ἡρνήθη τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως ἡμφισβήτησε καὶ τὸ κύρος τῆς ὑποθήκης κατ' αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεων οἱ ἀναιρεσειόντες ἰσχυρίσαντο, ἔπρεπε κατὰ 248 Πολ. Δικ. νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι εἰς ἀπόδειξιν τῆς εἰρημένης βάσεως τῆς διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐνασκουμένης ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων· τὸ Ἐφετεῖον ἄρα, ἐπικυρώσαν τὴν ὁπόρῃσιν τῶν πρωτοδικῶν, ἥτις ὑπεχρέωσε τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἀναιρεσειόντων μὴ οὖσαν εἰδικὴν διαδοχὴν τοῦ ὀφειλέτου εἰς ἀπόδειξιν τῆς αὐτῆς κυριότητος ἐπὶ τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων, παρεβίβασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη διάταξιν Πολ. Δικ.

39. Εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἐγινε προσημείωσις, ὁ τρίτος κύριος δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐξοφλήσιν τοῦ χρέους, εἰμὴ ἂν αὐτὴ τραπῇ εἰς ὑποθήκην.

40. Αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ τρίτου κυρίου διὰ τὰς

ὕποθήκας δὲν ἐκτείνονται περισσότερον τῆς ἀξίας τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, καὶ ἡ παραχώρησις τούτου ἀπαλλάττει ἀπὸ πάσαν ἀπαίτησιν τῶν πιστωτῶν, ὅσον δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος (Γαλλ. ἀστ. N. 2172 ε.).

41. Ἄν δοθῇ ὑποθήκη πρὸς ἐξασφάλισιν ἐγγυσεως, ὁ τρίτος κύριος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται νὰ αἰτήσῃ νὰ ἐναχθῇ πρῶτον ὁ πρωτότυπος χρεώστης. — Ἐξαιρεῖται ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἐγγυητής εἶναι καὶ αὐτοφειλέτης. (Γαλλ. ἀστ. N. 2170 ε. Βαυαρ. N. 57).

42. Ὅταν ὁ τρίτος κύριος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἐξοφλήσῃ τὸ ὑποθηκικὸν χρέος ἢ ἐξωσθῇ ἀπὸ τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος διὰ τῆς πραγματικῆς ἀπογραφῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσφυγῆς κατὰ τοῦ χρεώστου, καὶ λαμβάνει πρὸς αὐτὸν τὰ δικαιώματα ὑποθηκικοῦ πιστωτοῦ. (Βαυαρ. N. 58 Γαλλ. ἀστ. N. 2178).

43. Ἄν ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ δόλον τοῦ τρίτου κυριότητα ἐλαττωθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, δύναται ὁ πιστωτὴς νὰ παύσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξόφλησιν ὑποθηκικοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ αἰτήσῃ διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ νὰ ἐμποδισθῇ ὁ τρίτος κύριος ἀπὸ ἐπιβλαβεῖς πράξεις του· ὁ τρίτος κύριος ὑπόκειται πρὸς τούτοις εἰς ἀποζημιώσιν. (Γαλλ. ἀστ. N. 2176).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς τάξεως τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους.

44. Οἱ ὑποθητικοὶ πιστωταὶ ἔχουν μεταξὺ τῶν ἄλλων τὴν προτίμησιν κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἀπογραφῆς τῆς ὑποθήκης των, ἐκτὸς τῶν ὅσα θέλουν εἶναι

ταχθῇ δι' ἰδιαίτερου νόμου ὡς πρὸς τὴν προτίμησιν τῶν ὑποθηκῶν, ὅσαι προεκτῆθησαν ἤδη πρὶν τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2134 Βουαρ. Ν. 59).

ΑΠ. 196 (1876). Τὸ κύρος τῆς ὑποθήκης τοῦ καταταχθέντος δανεισταῦ ἐξετάζεται ἐν τῇ δίκῃ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως.

ΑΠ. 143 (1899). Ἐπειδὴ οὐδεμία Πολ. Δικ. διάταξις ἀπαιτεῖ νὰ γίνεταί ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν πρὸ τῆς κατακυρώσεως ἢ ἐνοτασιᾶς ἄρα τῶν ἐκκαλοῦντων ὅτι μὴ κοινοποιήσαντες αἱ ἐφεσίβλητοι τὴν ἀναγγελίαν αὐτῶν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀλλὰ μετ' αὐτόν, ἐντὸς ὅμως τῆς τασσομένης ὑπὸ ἄρθρων 938 καὶ 989 καὶ ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἀρχομένης προθεσμίας δὲν ἐδικαιούντο νὰ καταταχθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν κτημάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου Γ., ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος, ὡς καὶ ἡ ἐνοτασις ὅτι ἡ κατάθεσις τῶν ἐγγράφων αὐτῶν δὲν ἐγένετο ἐγκαίρως, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδοτηρίων, ἡ μὲν πρόσκλησις τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἐπεδόθη τῇ 26 Μαΐου 1887, ἡ δὲ τῶν τίτλων κατάθεσις ἐγένετο τῇ 15 Ἰουνίου 1887, ἥτοι πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς ὑπὸ τῶν προειρημένων ἄρθρων ὀριζομένης προθεσμίας.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπῆς οἱ ἀνακύπτοντες καὶ ἡδὴ ἐκκαλοῦντες δικαιόδοχοι τοῦ Θ. ἐζήτησαν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συνταχθέντος πίνακος κατατάξεως ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου Γ. Γ. ἐφ' ὅσον δὲν κατατάχθησαν ὡς πρῶτοι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν ἐν τῷ ἀνακαπτομένῳ πίνακι ἀναφερομένων κτημάτων, δεύτερον, τέταρτον καὶ πέμπτον ἄρα ὡς πρὸς μόνην τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν κτημάτων τούτων κατάταξιν εἶναι ἐξεταστέα τὰ παράπονα αὐτῶν, εἰ καὶ διὰ τῆς ἀναγγελίας αὐτῶν ἐζήτησαν νὰ καταταχθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πάντων τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων, διότι μόνον τὴν ἐπὶ τῶν προειρημένων κτημάτων κατάταξιν προσέβαλον διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῆς, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης ἐγγράφον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἐξεχωρήθησαν εἰς τὸν δικαιοπάροχον τῶν ἐκκαλοῦντων μετὰ τῆς ἐχωρηθείσης ἀπαιτήσεως καὶ αἱ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς ἐγγεγραμμέναι ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ Γ. ὑποθήκαι, καθ' ἣν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς τάξιν ἔπεται ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες δικαιούνται νὰ καταταχθῶσι πρὸ τῶν ἐφεσίβλητων ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν κτημάτων, ἐφ' ὧν ἦσαν αἱ ὑποθήκαι οὗται ἐγγεγραμμέναι ἀνεξαρτήτως τῆς τάξεως ἣν εἶχον αἱ ὑποθήκαι καὶ ἄς βραύτερον οἱ ἐκκαλοῦντες ἐνέγραψαν ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων ὡς

καθολικοί διάδοχοι τοῦ Θ., ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐφεσιβλήτων.

Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν προπαγομένων πιστοποιητικῶν τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τῶν ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἐξαγομένων αντιγράφων, αἱ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ θέσει «Κόρακα» τῆς Κηφησιᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ κήπου μετὰ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος ἐγγραφεῖσαι ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐκκαλούντων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκχωρηθείσης αὐτῷ ἀπαιτήσεως ὑποθήκαι προηγούνται τῶν ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐφεσιβλήτων πρὸς ἐξασφάλισιν ἄλλων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων ἐγγεγραμμένων ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων ὑποθηκῶν καὶ εἶναι ἐνεκὰ τοῦτου ἐπικρατέστεραι αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων σαφῶς ἐπίσης δηλοῦται, αἱ ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐκκαλούντων ὑποθήκαι δὲν ἐνεγράφησαν ἐπὶ ὅλων τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἅτινα κατεσχέθησαν καὶ ἐπλειστηριάσθησαν, ἀλλ' ἐπὶ μόνου τοῦ ἐξ ἀδαιρέτου πέμπτου αὐτῶν μέρους· ὁρθῶς ἄρα ἰσχυρίζονται οἱ ἐφεσιβλήται, ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἀναλογοῦντος ἐκπλειστηριάσματος πρέπει νὰ καταταχθῶσι κατὰ προτίμησιν αὐτῶν καὶ οὐχὶ ἐφ' ὅλον κλήρου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος· δὲν εἶναι δὲ ἀπαράδεκτος ὁ τοιοῦτος τῶν ἐφεσιβλήτων ἰσχυρισμός ὡς μὴ ὑποβλήθῃς δῆθεν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀφοῦ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων ἡμφισβητήθη ὑπ' αὐτῶν πᾶσα ἐν γένει ἀπαιτήσις τῶν ἐκκαλούντων τοῦ νὰ καταταχθῶσιν ὡς ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων. Ἄν δὲ ὑποθήκη τις ἐνεγράφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπὶ ὠρισμένου ἰδανικοῦ μεριδίου τοῦ κτήματος τοῦ παραχωρήσαντος αὐτὴν ὀφειλέτου, δὲν ἐπεκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὸ κτῆμα ὅπερ τυχὸν περιῆλθε βραδύτερον διὰ διανομῆς μεταξὺ τῶν συγχυρίων, ἢ δι' ἄλλης ἐννόμου πράξεως εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ· ὅθεν οὐδὲν σημαίνει ὅτι ὁ κοινὸς τῶν διαδίκων ὀφειλέτης Γ. μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πέμπτου τῶν εἰρημένων κτημάτων παραχωρηθείσης ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκης ἐγένετο κύριος βραδύτερον καὶ τῶν λοιπῶν ἰδανικῶν μεριδίων τῶν συγχυρίων αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἄρα μόνον ὡς πρὸς τὸ ἐν πέμπτου τοῦ τιμήματος τῶν ἐν τῷ ἀνακοπτομένῳ πίνακι ὑπ' ἀριθ. 2, 4 καὶ 6 κτημάτων εἶναι καταταχτέοι οἱ ἐκκαλοῦντες ὡς πρῶτοι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ κατὰ προτίμησιν τῶν ἐφεσιβλήτων, ἦτοι διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 1650 καὶ 50 0/0.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὸ ἐν πέμπτου ἐκπλειστηρίασμα τῶν εἰρημένων κτημάτων εἶναι καταταχτέοι συμμέτρωι ἦτοι ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν οἱ τε ἐκκαλοῦντες καὶ αἱ ἐφεσιβλήται ὡς ἄπολοι· ἐγγειρόγραφοι δανεισταί, διότι τοιοῦτοι εἶναι ὡς πρὸς τὰ κτῆματα ἐφ' ὧν δὲν ἐκτείνονται αἱ ὑποθήκαι αὐτῶν.

ΑΠ. 45 (1848). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Δ., δανειστής τοῦ Σ. κατέσχευεν ἀναγκαστικῶς πρὸς πληρωμὴν τοῦ δανείου του δύο ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου του κτήματα, ὅτι ἐπὶ τῶν δύο τούτων κατασχεθέντων, καὶ ἀκολούθως πλειστηριασθέντων κτημάτων ὁ Δ. εἶγεν ἐγγεγραμμένην πρώτην ὑποθήκην, ὁ ἀναιρεσιβλήτης Μ. (δανειστής ἐπίσης τοῦ Σ.) δευτέραν ἐπὶ τοῦ εἰς θέσιν Ἀετόνῃ ἢ δὲ ἀναιρεσιβλήτου δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου οὐδὲν ὑποθήκης δικαίωμα· ὅτι ἐπὶ τοῦ εἰς θέσιν Μακρόνην κτήματος ἡ ἀναιρεσιβλήτου (δανειστρία ἐπίσης τοῦ Σ.) εἶχεν ἐγγεγραμμένην δευτέραν ὑποθήκην· ὁ δὲ Μ. τρίτην· ἐπομένως κατὰ τὸ πραγματικὸν τοῦτο τῆς ὑποθέσεως, τὸ ὅποιον τὸ ἐφετεῖον βεβαίωσεν, καὶ κατὰ τοῦ ὁποῖου δὲν γίνεται ἀντίρρησης ἐκ μέρους τῶν διαδίκων, τὸ ἐφετεῖον, μὴ γενομένης ἀφ' ἑνὸς αἰτήσεως παρὰ τοῦ ὀφειλέτου περὶ προσδιορισμοῦ τῆς τάξεως, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ πλειστηριασθῶσι τὰ κατασχεθέντα κτήματά του (ἄρθρ. 978 πολ. δικ.), μὴ ὑπάρχουσας ἀφ' ἑτέρου ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ, ὡφείλει, ὡς ἔπραξε, συμφώνως ἄρθρ. 981 § 1 καὶ 4 πολ. δικ. νὰ κατατάξῃ ἐπὶ τοῦ ὀλίκου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατὰ πρῶτον τὰ τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως ἑξοδα εἰς τὸ δάνειον τοῦ πρώτου ἐνυποθήκου δανειστοῦ Δ., τὴν δὲ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, τὸ ὅποιον, μετὰ τὰς εἰρημένας ἀφαιρέσεις, μένει ὑπόλοιπον ἐκπλειστηρίασμα τοῦ εἰς θέσιν Μακρόνην κτήματος· ὅθεν δὲν εἶναι βάσιμοι οἱ τῆς ἀναιρέσεως λόγοι περὶ ἀποκλειστικῆς κατατάξεως, περὶ πλειστηριασμοῦ κατὰ διαδοχικὴν τάξιν περὶ συγχωνεύσεως τοῦ ὀλίκου ἐκπλειστηριάσματος καὶ συμμεθέσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπ' αὐτοῦ· καθότι, ὡς ἔρρηθῃ, πρόκειται περὶ κτημάτων συγχρόνως κατασχεθέντων, ἐκποιθόντων διὰ τοῦ αὐτοῦ πλειστηριασμοῦ κατ' αἴτησιν τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ, δι' ἃ καὶ τὸ αὐτὸ δάνειον, χωρὶς νὰ γίνῃ οὔτε παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἑστασίς τις, οὔτε νὰ ὑπάρχῃ ἀπέναντι τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ ἀντίρρησις τις ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐπίσης βάσιμος καὶ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς προσβαλλομένης, ὡς πρὸς τὴν διάταξιν περὶ συμμεθέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ τοῦ ὀλίκου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, καθότι ἡ διάταξις αὕτη ὅτι «ἐκαστος ἐκ τῶν διαδίκων θέλει λαβεῖ ἐκ τῶν δραχμῶν 1070 τὸσον μέρος τοῦ ὅλου ἐκπλειστηριάσματος ἀποτελεῖ τὸ τίμημα τοῦ κτήματος εἰς ὃ προτιμᾶται» δὲν εἶναι εἰμὴ ἐπεξηγήσεις τῆς γενικῆς τοῦ διατακτικοῦ διατάξεως, ἡ ὁποία βεβαιεῖται ἐπὶ τοῦ αἰτιολογικοῦ, καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

ΑΠ. 288 (1868). Ἐπειδὴ τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη κτήματα κατασχεθέντα ἐκπλειστηριάσθησαν ὡς κτήματα τοῦ Σ. Π., ὁ δὲ ἀναιρέσιον ἀνιγγέλλῃ νὰ καταταγῇ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν ὡς ἐνυποθήκος δανειστής ἐνῶνται τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει μνημονευομένων ὅτι

ἀριθ. 17771, 11087, 287 καὶ 1258 συμβολαίων, δι' ὧν μετεβιβάσθη πρὸς αὐτὸν ἢ κατὰ τῆς Κ. καὶ τοῦ Ε. ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν τῶν ἰδιοτήτων ἀπαίτησις τοῦ Α. Ρ., ἔχοντος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ὑποθήκην ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ δίκη κτημάτων καὶ ἐπὶ ἄλλων κτημάτων κειμένων εἰς Πάτρας κατὰ παραχώρησιν τῶν ὀφειλετῶν, καὶ ἀναγνωρίζει μὲν ὅτι ἡ Κ. καὶ ὁ Ε. ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ὡς κληρονόμος τοῦ Ναπολέοντος, υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ Σ. Π., ἀνεδέχθησαν τὴν πληρωμὴν τῆς παραχωρηθείσης ἀπαιτήσεως τοῦ Α. Ρ. καὶ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἐπὶ μιᾷ σταφιδαιπέλου κειμένης ἐν Πάτραις καὶ ἀνηκούσης εἰς τὴν Ἑλένην, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν κληρονόμων τοῦ Σ. Π. ἀνεγνώρισαν ὡς ἰσχυρὰν τὴν ὁποῖαν ἡ Κ. ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἰδιότητά της εἶχε παραχωρήσει προηγουμένως ἐπὶ τῶν ἐπιδικίων κτημάτων ὑποθήκην ὑπὲρ τοῦ Α. Ρ. τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ ἐπομένως παραδέχεται ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἀνήκοντα εἰς τὸν Σ. Π. πρότερον, περιτλήθον εἰς τὴν Κ. καὶ τὸν Ε., ἐκ κληρονομίας τοῦ Ναπολέοντος Σ. Π., ἀλλὰ τούτου δεκτοῦ γενομένου, τὰ αὐτὰ κτήματα ὡς περιελθόντα κατόπιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὀφειλετῶν Κ. καὶ Ε. καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐν μέρει, ἡδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἐξόφλησιν καὶ τοῦ ἀτομικοῦ χρέους τῶν καὶ τῶν χρεῶν τοῦ κληρονομηθέντος, διότι ἀμφότεροι ἀποδεχθέντες ἀπλῶς καὶ οὐχὶ ἐξ ἀπογραφῆς τὴν κληρονομίαν τοῦ Σ., καὶ ἐνεχόμενοι διὰ τὰ χρεῖα τούτου καὶ διὰ τὰ ἀτομικὰ τῶν, ἡδύναντο καὶ ὑπερσεύντο διὰ τῶν κληρονομικῶν κτημάτων νὰ ἐξοφλήσωσιν ἑαυτοὺς, ἂν καὶ ὡς κληρονόμοι δὲν διετήρησαν ἐν ἰσχύϊ τὴν ὁποῖαν ἡ Κ. εἶχε παραχωρήσει ὑπὲρ τοῦ Α. Ρ. ὑποθήκην ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐσφαλμένη εἶναι ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου σκέψις τοῦ ἐφετερίου· τοῦτο ὁμῶς ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, δὲν ἐστῆρίχθη εἰς τὴν σκέψιν ταύτην, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του δηλοῦται, καὶ εἰς τὴν ἑτέραν σκέψιν, ὅτι καθὰ ἐξήγαγεν ἐκ τῶν εἰρημένων συμβολαίων πρὸς τὸν νῦν ἀναιρεσείοντα παρεχωρήθη οὐχὶ ὅπως ὁ Α. Ρ. ἔλαβεν ὑποθήκης δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἐπιδικίων κτημάτων, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς ἐν Πάτραις σταφιδαιπέλου τῆς Ἑλένης Κ., καὶ ἐπομένως παρεδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἔχει ὡς πρὸς τὰ ἐκπληστηριασθέντα κτήματα τὴν τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἰδιότητα, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνηγγέλη, ἵνα καταταχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐκπληστηριασματος, ἡ δὲ περὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου γεγονότος ἐκτίμησις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, βεβαίως ὄντος ὅτι εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα δὲν παρεχωρήθησαν ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ δικαιώματος ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἐκποιηθέντων κτημάτων, τὸ ἐφετεῖον δὲν παρέβιασε τὸν νόμον παραδεχθέν ὅτι οὗτος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ καταταχθῇ καὶ ν' ἀμφισβητήτῃ τὸ κῶρος καὶ τὴν προτεραιότητα τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἄλλων ἀναγγεληθέντων δανειστῶν τοῦ Σ. Π.

45. Ἡ προτίμησις συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 ὡρισμένου χρόνου.

46. Οἱ πιστωταί, ὅσων αἱ ἀπαιτήσεις εἶναι ἐγγεγραμμέναι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πληρόνονται κατ' ἀναλογία τῆς ποσότητος τῶν οἰκείων αὐτῶν ὑποθηκῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2147).

47. Ἡ γατάσχεσις καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίηση τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων, καὶ ἡ πληρωμὴ τῶν ὑποθηκῶν πιστωτῶν ἀπὸ τὸ προῖον τῆς δημοπρασίας, ἐκτελοῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. * Πολ. Δικ. 954 ε.

ΑΠ. 334 (1853). Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐνστάσις τοῦ ὄντος ἐνυποθηκίου δανειστοῦ ἐνταύτῳ καὶ ὀφειλέτου, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὀφειλέτου προτεινομένη περὶ ἀκυρότητος τῆς εἰς αὐτόν, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστήν, γενομένης κοινοποιήσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, καθότι, ἂν ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προτείνῃ τὰς εἰς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστήν ἀνηκούσας ἐνστάσεις, ὡσάκις αὗται ζημιοῦσιν αὐτόν, ὅταν ὡς αὐτὸς συνάπῃ καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ δανειστοῦ, δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, διότι ἐδόνατο ἐνεργῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ δανειστοῦ νὰ προλάβῃ πᾶσαν τισαύτην ζημίαν.

ΑΠ. 288 (1868). Ὁ μὴ ἔχων ὡς πρὸς τὰ ἐκπλειστηριασθέντα ἀκίνητα τὴν τοῦ ἐνυποθηκίου δανειστοῦ ιδιότητα, καίτοι ἀναγγελλεὶς ὑπ' αὐτήν, ἵνα καταταχθῇ ἐπὶ τοῦ πλειστηριάσματος, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ καταταχθῇ καὶ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν προτεραιότητα τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἄλλων ἀναγγελθέντων δανειστῶν.

48. Ἄν τὸ προῖον τῆς δημοπρασίας τοῦ ἐνυποθηκίου κτήματος δὲν ἀρκῇ πρὸς ἐξόφλησιν ὅλων τῶν πιστωτῶν, καὶ κατασταθῇ ἀναγκαίᾳ ἡ κατάταξις, αἱ ὑποθηκικαὶ ἀπαιτήσεις λαμβάνουν τάξιν μετὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 940 καὶ 941 τῆς πολιτικῆς δικονομίας μνημονευόμενα προνόμια πρὸς ἀλλήλας δὲ ἀκολουθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς των, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 20 καὶ 46 τοῦ παρόντος νόμου. Ἐμπ. Ν. 560 ε.

* Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς νόμου τῆς 11 Ἀπρ. 1859 ὁρίσθη ἰδίᾳ διαδικασία πρὸς ἐκποίησην τῶν εἰς τὴν Τράπεζαν ἐνυποθηκῶν ἀκινήτων.

49. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα προνόμια δὲν χρήζουσιν ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Ἀκυροῦνται δὲ διὰ τοῦ παρόντος νόμου αἱ περὶ ἐγγεγραμμένων καὶ μὴ ἐγγεγραμμένων προνομίων ἐν τῷ ἄρθρῳ 991 ἀριθ. 3 καὶ 5 τῆς πολιτ. δικονομίας περιεχόμεναι διατάξεις· ἀκυροῦται πρὸς τοῦτοις καὶ ἡ περὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν διάταξις τοῦ § 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθ., ἀντὶ τῆς ὁποίας τίθεται· «Ὁ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ὑπάρχων, ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένος τίτλος.» *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν ὑποθηκῶν.

50. Ἡ ὑποθήκη ἀποσβένεται, — 1. διὰ τῆς παραλεύσεως τῆς προθεσμίας· — 2. διὰ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτημάτος· — 3. διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ· — 4. διὰ τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους· — 5. διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτημάτος· — 6. διὰ τῆς παραγραφῆς. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2189).

ΑΠ. 121 (1869). Κατὰ μὲν τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ 954 ἄρθρου τῆς πολ. δικονομ. ὀφείλει ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς νὰ ἐπιλαμβάνηται πρῶτον τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, νὰ ἐπιβάλλῃ δὲ κατασχέσιν εἰς τὰ λοιπὰ ἀκίνητα, μόνον ἐσάκις τὰ πρῶτα δὲν ἐξαρκούσιν εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸ 878 ἄρθρον αὐτῆς ὁ μὴ ἔχων ὑπόθηκην δανειστὴς δικαιούται νὰ ἐπιβάλλῃ ἄλλ' ἐκλείπει τῆς ὑποθήκης τὸ δικαίωμα οὐ μόνον ὅτε ὁ δανειστὴς δὲν ἔλαβε τοιαύτην ἀλλὰ καὶ ὅτε αὐτὸς παραιτεῖται τὴν ὑπόθηκην ἐξομοιούμενος πρὸς τοὺς ἔχοντες

* Ἐπὶ τὸν ἄρθρον 451 Ἐμπ. Ν. (τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεων) τρεῖς ποιοῦσαν τὰς διατ. τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Ν. ὑπ. καὶ 991 § 6 πολ. δικονομ. ἐπὶ πτωχεύσεων, ἅτε κατ' αὐτὸ τοῦ ἔχοντος ἔγκυρον ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένον τίτλον ἕως τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυκτικῆς τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως μὴ προτιμωμένου τῶν ἀπλῶν ἐγγεγραμμένων πιστωτῶν.

ρογράφους δανειστάς, δύναται δὲ νὰ παρατηθῇ, ὅτι τῆς μὲν ὑποθήκης χορηγουμένης ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου περὶ τῶν ὑποθηκῶν, τῆς δὲ ἀποσβέσεως τῆς ὑποθήκης γινομένης διὰ τῆς παραίτησεως τοῦ πιστωτοῦ κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ 50 ἁρθροῦ τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ὀφειλέτης συναινῇ ἢ μὴ εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην.

ΑΠ. 72 (1871). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 50, 55 καὶ 79 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν πρὸς τοὺς Ν. 11 § 1 Πανδ. (13. 7), Ν. 12 § 5 Ν. 21 πρ. (20. 4) συνάγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ χρέους ἰσχύει ἡ πρώτη ὑποθήκη, ὡς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὁ δανειστής ἐν τῇ ἀνανέώσει ἐτήρησε τὴν ὑποθήκην τοῦ ἀνανεωθέντος δανείου.

ΑΠ. 131 (1899). Ἐπειδὴ ἔχων ὁ ἀναιρεσιδότης πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδόντος ὑποθήκην ἐπὶ τῆς ἐπιδικίου οἰκίας, ὡς εἰς τοῦτον ἀνηκούσης, κέκτηται ἐντεῦθεν δικαίωμα ὑποθηκικὸν καὶ δύναται νὰ ἐκασκήσῃ τοῦτο, καὶ στηρίξῃ τὴν ἀσφαλίζουσαν τὴν ἀπαιτήσιν αὐτοῦ ὑποθήκην κατὰ παντός προσβάλλοντος αὐτῇ· ὅθεν τῆς ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ταύτης ἐπιζητουμένης διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιδόντος, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ οἰκία ἐστὶ προικίον, νομίμως ἀντιτάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἐκ τοῦ ἰδίου ὑποθηκικοῦ αὐτοῦ δικαίου, οὐχὶ δὲ ἐκ δικαιοματός μόνου τοῦ ἀναιρεσιδόντος ὀφειλέτου, ἢ ἀκυρότης τῆς μεταγραφῆς τῆς περὶ προικίσεως πράξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Τε' νόμου περὶ μεταγραφῶν, ἔγχυρος ἐστίν, ἐπαγομένη τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος, μόνον ἡ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου αὐτοῦ γενομένη μεταγραφή, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου Β. Διατάγματος ἅμα μεταγραφῇ πράξις τις ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν, παραχωρεῖται ἰδιαιτέρᾳ μερίϊ ἐν τῷ εὑρετηρίῳ αὐτῶν, περιέχουσα σὺν ἄλλοις τὰ μετοχῶν ἔχοντα εἰς τὴν μεταγραφεῖσαν πράξιν πρόσωπα καὶ παραπομπὴν εἰς τὸν αἰκεῖον ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, καὶ σκοποῦν διὰ τῆς περὶ εὑρετηρίου διατάξεως τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς καθιερουμένης ἐν τῷ ἁρθρῳ 5 αὐτοῦ ἀρχῆς τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων, ἰσχύει ὡς μέρος τοῦ νόμου τούτου, καθόσον διὰ τοῦ εὑρετηρίου καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ μερίδων ἀδηγεῖται ὁ συμβουλευόμενος τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν πρὸς εὑρεσιν τῶν καταχωρισμένων ἐν αὐτοῖς πράξεων καὶ δύναται νὰ ἀσφαλισθῇ προφυλασσόμενος ἐνδεχομένης παγίδος καὶ τῶν ἐπιζημιῶν συνεπειῶν αὐτῆς, ἀνεὺ δὲ τοῦ τοιοῦτου εὑρετηρίου ματαιοῦται ὁ σκοπὸς τῆς τῶν βιβλίων δημοσιότητος, μὴ οὕσης ἄλλως δυνατῆς τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν καὶ συσχετίσεως τῶν πράξεων πρὸς εὑρεσιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐπὶ τῷ κτήματι μεταγραφῶν καὶ ἀνεκτέλεστος ὁ περὶ αὐτῶν νόμος ἔτι καὶ μένει· ὅθεν μὴ ἀναφερομένων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν τῷ εὑρετηρίῳ, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἰσχυρὰς, τῶν προσώπων τῶν

μετεχόντων εἰς τὴν μεταγραφείσαν πράξιν τῆς προικήσεως καὶ ἐσφαλμένως ὑπαρχούσης ἐν αὐτῷ παραπομπῆς εἰς ἄλλην μεταγραφὴν πράξιν ἐτέρων προσώπων, ἢ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ὡς ὑπάρχουσα μεταγραφὴ τῆς πράξεως ταύτης ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν ἄκυρος ἐστὶ, διότι ἀνευ τῆς τηρήσεως τῶν εἰρημένων ὁρίσμων τοῦ νόμου ἐγένετο.

ΑΠ. 90 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους 2, 5 καὶ 25 Πανθ. 19. 1 καὶ 1 (19.4) ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας πηγάζει ἡ ὑποχρέωσις τοῦ πωλητοῦ τοῦ νὰ προσπορίσῃ τῷ ἀγοραστῇ τὴν σχολαίαν νομὴν τοῦ πράγματος. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ πωλητὴς δὲν ἐκπληροῖ τὴν ὑποχρέωσιν του ταύτην, δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ τίμημα παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, προτείνοντος τὴν ἔνστασιν τῆς μὴ ἐκπληρωθείσης συμβάσεως. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἔφετεϊον δέχεται ὅτι ὁ πωλητὴς δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑποχρέωσιν του ταύτην, διότι τὸ πωληθέν κτῆμα ἦτο βεβαρημένον δι' ὑποθήκης καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπλειστηριάσθη κατακυρωθέν εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν, ἐν τῷ μάλιστα ὑπεσχέθη αὐτὸ ἐλευθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἀπεφάνετο ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ἀναιρεσειὼν νὰ ἀπαιτῇ τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος.

Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 50 καὶ 77 Ὑποθηκῶν Νόμου σαφῶς ἐξαγεται ὅτι πρὸς κατάργησιν τῆς ὑποθήκης ἀπαιτεῖται πρὸς τῇ ἀποσθέσει αὐτῆς καθ' ἓνα τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 50 τρόπων καὶ ἡ ἐξάλειψις αὐτῆς πρὸς ἐξάλειψιν δὲ αὐτῆς δέον νὰ συναίνεσθαι ὁ ἐνυποθήκως ἐκναιστικὴς διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου γνωστοποιουμένου τῷ ὑποθηκοφύλακι. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἔφετεϊον δέχεται ὅτι δὲν ἐξεπλήρωται ὁ ἀναιρεσειὼν τὸν ὅρον τοῦτον τῆς ἐξάλειψεως τῆς ὑποθήκης, ὁρθῶς ἀπεφάνετο ὅτι ἡ ἀπλὴ δῆλωσις αὐτοῦ ὅτι θέλει διαγράψῃ τὴν πλὴν αὐτοῦ ἐγγραφείσαν ὑποθήκην δὲν δικαιοὶ αὐτὸν νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ συμφωνηθέν τίμημα. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ὁρθῶς δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἔχουσα ἔννομον ἀποτέλεσμα ἡ προσφορά τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ ἐνυποθήκου χρέους διὰ συμφωνισμοῦ, ἀφ' οὗ τὸ ἔφετεϊον ἐδέχθη ὅτι δὲν ἐξηλείφθη ἡ ὑποθήκη.

Ἐπειδὴ κατὰ Ν. 27 Κωδ. 8. 45 καὶ 25 Βασιλ. 19. 19, ὅτι μόνον ὁ ἐν γνώσει τῶν βάρων τοῦ κτήματος ἀγοράζων ὀφείλει τὸ τίμημα, ὅταν μὴδὲν περὶ τῆς ἐκνικήσεως συνεφωνήθῃ. Ἀλλὰ τὸ ἔφετεϊον δέχεται ὅτι ὁ πωλητὴς τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος ὑπεσχέθη ὅτι τὸ πωλούμενον εἶναι ἐλευθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης· ἐσμένως ἢ τυχὸν γνώσει τοῦ ἀγοραστοῦ περὶ τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης δὲν ὠρεῖται τὸν πωλητήν, ἀφ' οὗ οὗτος διὰ τῆς συμβάσεως ρητῶς ἀπέδεχθη τὴν ἐκ τῆς ἐκνικήσεως ὑποχρέωσιν· ἄρα ὁρθῶς τὸ ἔφετεϊον, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀπέρριψεν ὡς ἄλυσιτελῆ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι ὁ ἀγοραστὴς διετέλει ἐν γνώσει τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης.

ΑΠ. 15 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ν. 46 Π. (66, 3). Β. (26, 3) § 46 οὐδὲν ἀναιρούμενον ἐκ τοῦ Ν. 11. Κ. (8, 25) Β. (25, 3) § 21 ὡς ὑποθέτοντος τοῦτου τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τῇ συνεισέσει τοῦ δανειστοῦ ἐκποίησην τοῦ ἐνυποθήκου, οὔτε ἐξ ἄλλης τι-
 ας ἀκταξίως τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐξάγεται ὅτι τοῦ δανειστοῦ, ἐκ-
 νικηθέντος τοῦ εἰς ἐξόφλησιν δοθέντος, ἀναζῇ ἢ ἀπαίτησις μετὰ
 παρεπομένους ἀνακλήσεις, καὶ ἐπομένως τὰ δι' ὑποθήκης πρὸ τῆς πα-
 ραχωρήσεως τοῦ ἐκνικηθέντος βαρυνόμενα κτήματα τοῦ ὀφειλέτου
 ὑπόκεινται εἰς τὸ βῆρος τῆς ὑποθήκης καὶ δύνανται νὰ ἐκποιηθῶσι
 πρὸς ἐξόφλησιν τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως· διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ δα-
 νειστής ἐδέχθη τὸ ἐκνικηθὲν ἀντὶ καταβολῆς ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἤθελε
 μὴ διαρκῶς εἰς τὴν πλήρη κυριότητά του πρὸς ἀνταγὴν ἐξαρπάξι-
 νεν του, non accepisset re integra creditor, nisi pro solido ejus
 perit. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι ἐκ τῶν
 προκείμενων ἀκινήτων κτημάτων τῆς ἀναίρεσειούτης βαρυνόμενων ὄν-
 των πρὸ τῆς προικοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ὑπὲρ τῶν δανει-
 στῶν αὐτοῦ καὶ διὰ γενικῆς ὑποθήκης, ὁ πρῶτος ὡς δανειστής ἔλαβέ
 τινα ἐξ αὐτῶν εἰς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του κατακυρωθέντα ἐν
 ὀνόματι τοῦ συνεπέα πλειστηριαμοῦ δι' ἑλλείψιν ἄλλων προσφορῶν
 καὶ κατὰ τοὺς Ἰονίους νόμους μετῴκωσιν τῆς τοῦ τετάρτου ἀξίας, καὶ
 οὐχὶ ὡς τρίτος ὑποθεματιστής, ταῦτα ὅμως ἐξενικῆθησαν ὑπὸ τοῦ Α.
 ὡς ἔχοντος ὑποθήκην προγενεστέραν τῆς τοῦ Α. ἢ δικαίωμα προτε-
 ραιότητος· τοῦτου δὲ δεκτοῦ γενομένου κατὰ τὴν ἀνεξιλεγκτον ἐκ-
 τιμήσιν τοῦ τῆς οὐτίας δικαστηρίου, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔσφαλεν ἀπο-
 φανόμενον κατόπιν, ὅτι τοῦ Π. ἐκνικηθέντος ἔνεκα τῆς προτεραιό-
 τητος τοῦ Α., ῥητοὶ ex causa antiqua vel necessaria, καὶ οὐχὶ διηλ.
 ἐκ μεταγενεστέρων τῆς κατακυρώσεως λόγων, ἀναζῇ ἢ ἀπαίτησις
 του καὶ ἡ γενικὴ ὑποθήκη ἣν εἶχεν ἐπὶ τῶν ἄλλων κτημάτων τοῦ
 αὐτοῦ ὀφειλέτου, δοθέντων δὲ μεταγενεστέρως εἰς τοῖς τῆς ἀναι-
 ρεσειούτης· διότι, ἐκνικηθέντα τοῦ εἰς ἐξόφλησιν δοθέντος οὐχὶ ἐκ
 προσωπικῆς αἰτίας τοῦ δανειστοῦ μεταγενεστέρως τῆς κατακυρώσεως,
 δὲν θεωρεῖται ἀποσβεσμένη ἢ ἀπαίτησις κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ν.
 46 § 8. Π. (46, 3) Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ Α. νὰ προτεπικαλέσῃ
 κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν τοὺς προγενεστέρους δανειστὰς αὐτοῦ, καὶ
 ἐν ἐπιτεθῇ ὅτι ἡδύνατο νὰ γίνῃ καὶ ἐπὶ ἐκποιήσεως κτημάτων κα-
 τὰ τὸν πλειστηριασμὸν ὑπὸ τρίτων καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, καθὰ διαλαμ-
 βάνουσι τὸ 657 καὶ ἐπ. ἄρθρα Ἰονίου Πολ. Δικον. καὶ ὁ νόμος 10
 τοῦ Γ' κοινοβουλίου, δὲν ἀναιρεῖ τὸ ἐκ τῶν προσημειωθέντων κα-
 τὰ τὸν πλειστηριασμὸν δικαίωμα ὅτι ἡ ἀπαίτησις καὶ αἱ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐ-
 τῆς δοθείσαι ἐγγυήσεις ἀναζοῦν, ἐκνικηθέντος τοῦ εἰς ἐξόφλησιν δο-
 θέντος· διότι, καὶ ἂν προσεκαλείτο κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ὁ Α.,
 ῥητοὶ προκύψει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, οὗτος μὲν νὰ προτιμηθῇ εἰς
 τὴν κατάταξιν, ὁ δὲ Λεονταράκης, μὴ ἐξοφληθεὶς, νὰ διατηρήσῃ τὴν
 ἀπαίτησιν του καὶ τὴν ὑποθήκην του ἐπὶ τῶν ἄλλων προκείμενων κτη-

μάτων τῆς ἀναιρεσιούσης, καθόσον αὕτη δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι τμήμα αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ἐξόφλησιν ἀμφοτέρων τῶν ἀπαιτήσεων οὔτε ὅτι τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετερίου, καθὼς παραδέχεται καὶ τὸ ἐφετεῖον, τοιαύτη προσεπικληθὴς ἀναγγελία πρὸς τοὺς ἀρχαιοτέρους δανειστάς· τοῦ αὐτοῦ ὅφει δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ μόνον ὅταν ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμός ἐνεργῶνται ἐπὶ κτημάτων κατεχομένων ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ εἰρημένου ΙΘ' Νόμου τοῦ Γ' Καινοβουλίου.

§1. Ὑποθήκη ἐγγραφεῖσα μόνον δι' ὥρισμ. προθεσμίας ἀποσβένεται διὰ τῆς παρελεύσεως αὐτῆς.

§2. Ὁ ἀφανισμὸς τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἀποσβένει τὴν ὑποθήκην, ἀλλ' ἂν ἀποκατασταθῇ πάλιν τὸ κτήμα, ἀνανεοῦται καὶ ἡ ὑποθήκη αὐτοδικαίως.

§3. Ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος μεταβολὴ τοῦ σχήματος ἢ τοῦ εἶδους αὐτοῦ δὲν ἀποσβένει τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

§4. Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ παραιτήσῃ τὴν ὑποθήκην, ἀλλὰ μόνη ἡ παρὰ τὴν παρὰ τὴν δὲν ἀφαιρῇ τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς.

§5. Ἄν τὸ ὑποθηκικὸν χρὸς ἐξοφληθῇ ὅλον, ἀποσβένεται καὶ ἡ ὑποθήκη· ἂν δὲν ἐξοφληθῇ ἐν μέρει, ἀποσβένεται ἡ ὑποθήκη μόνον διὰ τὸ ὑπόλοιπον.

ΑΠ. 248 (1865). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἐντὸς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἐρμηνεύσαν τὸ συμβόλαιον καὶ ἐκτιμήσαν τὰς εἰς αὐτὸ ὑποβληθεὶς ἀποδείξεις, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἀναιρεσιβίητος Β. δὲν ὤφειλε νὰ ἀρνηθῇ παρὰ τῇ δικαστικῇ ἀρχῇ τὰς ὁρ. 21445 ἐντόκως· 1) κατὰ τὸ προμνησθὲν συμβόλαιον, ὃ Β. ἐδικαιούτο νὰ κρατήσῃ ἀσφάλειαν τοῦ ἐκ τοῦ τιμήματος τῆς οἰκίας, ὃ οἱ ἀναιρεσιβίητοι πεφωτισμένοι νὰ πληρώσωσι πρὸς αὐτὸν, τόσον ποσόν, καθ' ὅσον ἐκτίμηται αὕτη μετὰ τὴν ὑποθήκην, καὶ ἡ ὑποθήκη τοῦ Β. εἰσέτι ἐκτίμηται καὶ 2) διότι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν τῇ ἐφετείᾳ δι' ἧς ἡλειτουργήθη ἢ ἐπὶ τῆς προκειμένης οἰκίας ὑποθήκη τοῦ Β. κατὰ ὁρ. 21445 κατέστη τελεσίδικος, ἥτοι ἀπρόσβλητος ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον, στηριχθὲν εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἀποδείξεως εἰς τὴν ἐρμηνείαν συμβολαίου, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Β. ἀποσβένεται εἰς τὸν ἔλεος τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὔτε τὸ ἄρθρον 55 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου οὔτε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς παρεβίασε, καθότι τὸ ἄρθρον 55 πορὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ὑποθηκικὸν χρὸς ἐξαλειφθῇ

μως ἐν μέρει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικίαν ἐφετεῖον ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐθεώρησεν ὅτι κατὰ τὸ προμνησθὲν συμβόλαιον, ὅπερ μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἔχει ἰσχὺν νόμου, ὁ Β. ἐδικαιοῦτο νὰ κρατήσῃ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν μέχρι τῆς τελείας ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρεδέχθη ὅτι δὲν εἶναι ἀποδεχόμενον, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν, δι' ἧς περιωρίσθη ἡ ἐπὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται οἰκίας ὑποθήκη τοῦ Ε. κατὰ ὄραχ. 21445 κατέστη ἀπρόσβλητος, ὅπερ καὶ μόνον ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν περιορισμὸν ἰσχυρόν, καὶ νόμιμον τὴν γενομένην ἐν μέρει ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης.

ΑΠ. 197 (1882). Διὰ τῆς καταβολῆς ὅλου τοῦ ὑποθητικοῦ χρέους ἀποσβεσθείσης τῆς ὑποθήκης, κατὰ τὸ ἀρθ. 55 τοῦ νόμου ὑποθηκῶν, οὐδὲν ὑπολείπεται δικαίωμα, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ πρῶτος ἐνυποθήκος νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν περὶ τούτου ἀγωγὴν εἰς τοὺς λοιποὺς δανειστάς, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐπόμενος δανειστὴς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ᾔθελε διὰ προσφοράς καταβάλλῃ τὴν ἀπαιτήσιν, ὅτε ὑποκαθίσταται εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ.

ΑΠ. 237 (1893). Ἐὰν ἅπαντες οἱ δανεισθέντες συγκύριοι ὑπέβαλον τὸ κτήμα των εἰς ὑποθήκην οὐχὶ διαιρετῶς, ἀλλ' ἐν συνόλῳ πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἀρθ. 55 νόμου ὑποθ., ἡ ὑποθήκη εἶναι ἀδιαίρετος, ἀδιάφορον δὲ εἶναι τὸ χρέος συνωμολογήθη διαιρετῶς, κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 15 διὰ τῆς ὑποθηκεύσεως ὅλου τοῦ κτήματος θεωρητέοι πάντες ὡς συναινέσαντες εἰς τοῦτο, ἐπεται, ὅτι δὲν ἔχει νομικὴν ἀξίαν ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι τῶν συνοφειλετῶν τις προσηνέχθη εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιβάλλοντος αὐτῷ ἐξ ἀδιαίρετου μέρους τοῦ ὅλου χρέους, πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ ἐξ ἀδιαίρετου μέρους τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, καὶ ὅτι τὴν προσφορὰν αὐτοῦ ταύτην ἀπέρριψεν ὁ πιστωτής.

56. Ἄν τὸ ὑποθητικὸν κτήμα πωληθῇ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἐπὶ δημοπρασίας, μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγοραστήν ἐλεύθερον ὑποθήκης.

57. Ἡ παραγραφὴ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποσβένει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν προσημειώσεων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Τίνες δύνανται νὰ ἐγγράψουν ἢ νὰ προσημειώσουν.

§ 8. Ἐκαστος δύνανται νὰ αἰτήσῃ εἰς τὸ γραφ τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἢ προσημειώσιν ἐαυτὸν ἢ δι' ἄλλον.

§ 9. Ὅταν πρόκηται ν' ἀποκτήσῃ τις ἢ νὰ διορῇσιν δικαίωμα δι' ἄλλον, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐμνύζεται, ἀρκεῖ νὰ φέρῃ τοὺς τίτλους, δυνάμει τῶν ὁποίων αἰτεῖται ἢ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης ἢ ἡ προσημείωσις — Ἄν ὁμως μέλλῃ νὰ ὑποχρεώσῃ ἄλλον ἐπιτροκῶς, ὀφείλει νὰ φέρῃ εἰδικὴν ἐντολὴν αὐτοῦ.

ΑΠ. 131 (1892). Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι, κατὰ τὸ ἀρθ. 59 τοῦ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ παραχώρησις ὑποθήκης ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ἀνεῖ δικῆς αὐτοῦ ἐντολῆς, ἐστὶν ἄκυρος· ἀλλ' ὥς ἐξάγεται ἐκ τοῦ νόμου § 1 Π (20.1) Βασίλ. 16 (25.2) φέροντος αἰὲν ἄλλου τὸ πρᾶγμα ὑποθεμένου ἐγὼ ἀποδεξώμαι, ἔκτοτε ἡ ὑποθήκη ἔρρωται, ἡ ἄκυρος αὕτη ἐκλείπει διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ εἰς ὑποθήκην δοθέντος πράγματος ἐγκρίσεως τῆς πράξεως, ἀναδρομικῶς ἐνεργούσης. τῆς ἐγκρίσεως δὲ ταύτης, οὐδὲν κοινὸν ἐχούσης πρὸς τὰς διορθώσεις περὶ ὧν πραγματεύεται τὸ ἀρθρ. 74 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρου τοῦ ὡς ὅτι: Ὡς δὲν ἤμαρτε τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ἰσχυρὰν ἀνεῖ εἰδικῆς ἐντολῆς τοῦ Ε. παραχωρηθεῖσαν πρὸς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν ὑποθήκην ὑπὸ τοῦ Δ., ἀφοῦ ἐδέξατο ὅτι τὴν παραχώρησιν ταύτην ἐνέκρινε καὶ ἀπεδέξατο ὁ Ε.

Ἡ ἐγκρίσις δὲν χρῆζει τῆς συμπράξεως τοῦ ὑπὲρ οὗ αὕτη. Ὡς δύνανται νὰ δηλωθῇ καὶ ἐν συμβολαίῳ μετ' ἄλλου προσώπου· αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, καθ' ἃς ἐκ συμβάσεως μεταξὺ ἄλλων δὲν πηγύονται ἀποτελέσματα ὑπὲρ τρίτων, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν, προμένου λόγου περὶ ἐκχωρήσεως. Ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι Ἐφετεῖον, δεξάμενον ὅτι ὁ Μ. ἐνέκρινε τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ παραχωρηθεῖσαν ὑποθήκην, διὰ τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Π.Κ.

ἀρθ. 9179 συμβολαίου, εἰς ὃ δὲν συνέπραξε καὶ ἡ Ἔθν., ἐφήρμοσέ
κακῶς τὰς προμνησθείσας διατάξεις, ἐστὶν ἀπορριπτέος.

60. Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἄγνωστοι ὀφείλουν ν' ἀποδεί-
ξουν τὴν ταυτότητα των. Ὁργ. Δικ. 182.

61. Ἐχουν ἰδίως ἐξουσίαν νὰ αἰτῶσιν ἐγγραφὴν
ὑποθήκης ἢ προσημεΐωσιν δι' ἄλλον οἱ ἐξῆς. — 1. οἱ
πιστωταὶ τοῦ χρεώστου, ὅστις ἔχει ἀπαίτησιν χορηγοῦ-
σαν εἰς αὐτὸν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἂν
ἀπὸ τὴν παράλειψιν τῆς ἐγγραφῆς τῆς δύναται νὰ προ-
έλθῃ βλάβη εἰς τὰς ἰδίας των ἀπαιτήσεις (*) — 2. οἱ
ἐγγυηταὶ τοῦ χρεώστου, ἂν ὁ πιστωτής, ἔχων δικαίωμα
πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἀμελήῃ τὴν ἐγγραφὴν τῆς.
— 3. ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμών, πᾶς συγγενής, ἢ, ἐν ἐλλεί-
ψει αὐτοῦ, πᾶς φίλος τοῦ ἀνήλικου, αἱ ἀρμοδίιοι ἀρχαί, (**)
καθὼς καὶ ὁ ἀνηλὶξ αὐτός, (***) ἔχουν τὸ δικαίωμα,
ὅ δὲ ἀντεπίτροπος καὶ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, καὶ
τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ζητήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθή-
κης τῶν ἀνηλίκων ἢ τῶν ἀπηγορευμένων ἐπὶ τῶν κτη-
ματικῶν τῶν ἐπιτρόπων, τῶν κηδεμόνων, καὶ τῶν ἐγγυη-
τῶν αὐτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν
γονέων τῶν ἀνηλίκων διὰ τὴν πατρικὴν, μητρικὴν, ἢ
ἄλλως ἀποκτημένην ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητός των περιου-
σίαν αὐτῶν. — Ἐὰν παραλειφθῇ ἡ ἐγγραφή, καὶ πη-
γασθῇ ἐκ τούτου βλάβη εἰς τὸν ἀνήλικα, οὗτος δύναται
νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν ἀπὸ τὸν ἀντεπίτροπον καὶ τὸ
συγγενικὸν συμβούλιον. — 4. Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ

* Ἀρθ. Ἐυπορ. νόμου, καθ' ὃ οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως ὀ-
φείλουσι νὰ ἐγγράφωσιν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ πτω-
χευομένου τὰς ὑποθήκας, ὧν τοὺς τίτλους εἶχε κεκτημένους ὁ πτω-
χεύσας.

** Πολ. Δικ. 650, 652, 492. Ν. περὶ ἐπιτρ. 22. 30 ἐ. 81. Ὁργ.
10.

*** Ἀρθ. 104 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου, καὶ 74 Πολ. Δικ., καθ'
ὅ καὶ αὕτη ἡ δικαστικὴ παράστασις ἐπιτρέπεται τοῖς ἀνήλικοις, προ-
καταβῶναι τὴν διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τῆς συζύγου του· δύναται νὰ τὴν αἰτήσουν καὶ ἡ γυνή, καὶ πᾶς συγγενὴς αὐτῆς. Ἐὰν ἡ εἰς γάμον συνειρχομένη γυνή ᾖ ἀνηλίκη, ὁ ἐπίτροπος, ὁ ἀντεπίτροπος, καὶ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὀφείλουν, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνη, νὰ ἐγγράφουν τὴν ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρός. Πᾶσα δὲ συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ταύτης εἶναι ἄκυρος.—5. Ἐπίτροποι, κηδεμόνες, καὶ σύζυγοι, ὅσοι παραμελοῦν νὰ αἰτήσουν τὴν ἐν ταῖς προηγουμένοις 3 καὶ 4 παραγράφαις διαλαμβανομένην ἐγγραφὴν, καὶ δίδουν ὑποθήκης δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων, ἢ συγχωροῦν νὰ γένῃ ἐπ' αὐτῶν ἐγγραφή, πρὶν αὐτοὶ ἐνεργήσωσι τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν γυναικῶν, ὑπόκεινται εἰς πολιτικὴν φυλάκισιν, φυλαττομένων πρὸς τοῦτοις τῶν ποινῶν, εἰς ὅσας δώσουν τυχὸν χώραν αἱ πράξεις των. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2136 ε.).

Εἰσηγητικὴ ἐκθεσίς τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

«Τὸ ἀρθ. 61 § 3 δίδει τὸ δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης διὰ τὰ ἀνήλικα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ἐπιτρόπων κτλ. εἰς τὸν ἐπίτροπον, τὸν κηδεμόνα, τὸν ἀντεπίτροπον, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον καὶ εἰς τὰς τριμοδίαις ἀρ/άς, εἰς κανένα ὅμως ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιβάλλει τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ὑποχρέωσιν· ὁ Βασιρ. νόμος ἀρθρ. 104 § 4, θεωρῶν ὅτι ἐκ ταιαύτης διατάξεως θέλει πηγᾶσαι μεγίστη βλάβη εἰς τὸν ἀνήλικα, ἀφοῦ δίδει τὸ δικαίωμα καὶ εἰς ἕκαστον συγγενὴ τοῦ ἀνήλικος νὰ ἐγγράψῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποθήκην, ὑποχρεοῖ πρὸς τοῦτο τὸν ἀντεπίτροπον καὶ τὴν ἐκφορεύουσαν ἀρχήν, ὅθεν καὶ ἐπιτρέπει κατ' αὐτῶν τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν· ἡ ταιαύτη διάταξις φαίνεται καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναγκασιότατη, ἂν ἄλλως θέλωμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸν ἀνήλικα καὶ δὲν θέλωμεν νὰ φανοῦν μάταιαι δλαὶ αἱ περὶ ἀνηλίκων διατάξεις τοῦ νόμου. Εἰς μεθ' ὅσον γνῶμης νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἀρθρον ὡς ἐξῆς:

«Ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν, πᾶς συγγενὴς τοῦ ἀνήλικος καὶ αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα, ὁ δὲ ἀντεπίτροπος καὶ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὀφείλουν νὰ αἰτήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τῶν ἀνηλίκων ἢ τῶν ἀπηγορευμένων ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐπιτρόπων τῶν κηδεμόνων ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν γονέων τῶν ἀνηλίκων διὰ τὴν πατρι-

καὶ μητρικὴν ἢ ἄλλως ἀποκτημένην ἐπὶ τῆς ἀνηλικίας των περὶ αὐτῶν.

«Ὅταν παραλειφθῇ ἡ ἐγγράφῃ καὶ πηγᾷ ἐκ τούτου βλαθῇ εἰς τὸν ἀνήλικα, οὗτος δύναται νὰ αἰτήσῃ ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν ἀντεπίτροπον καὶ συγγενικὸν συμβούλιον».

«Ὁ δευτέρος § τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἂν καὶ ὁρθὸς κατὰ τὸ γαλλικὸν δίκαιον, εἶναι ὅμως ἐσφαλμένος ὡς πρὸς τὸ ρωμαϊκόν, κατὰ τὸ ὅποιον ὅταν ὁ πατὴρ ζῇ οὔτε ἀντεπίτροπος οὔτε συγγενικὸν συμβούλιον ὑπάρχει, ἐπειδὴ δὲ τώρα ἔχει ἰσχύν τὸ ρωμαϊκόν δίκαιον. ἤθελε πηγᾶσαι ἐκ τούτου παντελὴς ἔλλειψις ἀνθρώπου ἔχοντος δικαίωμα εἰς ἐγγράφῃ τῆς ἐπιθέσεως ὑποθήκης· πρὸς ἀποφυγὴν τούτου τὸ σχέδιον εἶχε τοὺς δύο παραγράφους εἰς ἓνα δι' οὗ πρῶτον μὲν ἐπροβλέποντο τὰ ἀναγκαῖα, ἂν εἰς τὸ μέλλον μεταβληθῇ ἡ περὶ τούτου νομοθεσία κατὰ τὸ γαλλικὸν δίκαιον, δεύτερον δὲ δίδουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς ὥστε νὰ ὑπάρχῃ διάταξις ἐναρμονισμένη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προκειμένου παραγράφου· ἡ ἐνωσις αὕτη τῶν δύο παραγράφων μὲς φαίνεται καταλλήλοτατη, ὥστε εἰμεθα γνώμης νὰ τροπολογηθῇ τὸ ὅλον τοῦ ἀρθροῦ ὡς ἐφεξῆς (ἴσως ὡς ἐν τῷ κειμένῳ).

ΑΠ. 130 (1870), 140 (1885), 58 (1886) [Τῆς ὀλομελείας]. Ὁρίζοντες τοῦ ἀρθροῦ 61, ὅτι πᾶσα συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος, ἐπιτεταί, ὅτι ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν προικίαν περιουσίαν τῆς συζύγου κατὰ μέρος ἐκ μέρους τοῦ συζύγου αὐτῆς πίεσεως. Ὅθεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου ἀποβλέποντες, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οὐδὲ νὰ παραιτηθῇ δύναται ἡ σύζυγος τὴν ἀπᾶξ ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην, ἐκτὸς ἂν, παραιτουμένη αὐτήν, ἐγγράψῃ ἐπὶ ἑτέρου ἀκινήτου ὑποθήκην ἀπαιτοῦσαν τὴν προίκαν.

ΑΠ. 268 (1855) 49 (1885). Ἡ παραιτήσις, οὐδῶς ἀπαγορευμένη, εἶναι ἔγκυρος.

ΑΠ. 262 (1869). Ἡ συναινέσει τῆς γυναικὸς ἐξάλειψις ὑποθήκης, ἐγγεγραμμένης ἐπὶ κτήματος τοῦ συζύγου τῆς πρὸς ἐξασφάλισιν ἐξωπορίκου ἀπαιτήσεώς της, λόγῳ ὅτι δῆθεν εἶχεν ἱκανοποιηθῇ διὰ τὴν ἀπαιτήσιν της ταύτης, ἐν μέρει μὲν διὰ πληρωμῆς, ἐν μέρει δὲ δι' ἄλλης ἀσφαλείας (εἰκονικῶς), ἀντίκειται εἰς τὸ Βελλαιανεῖον ἔγγραφο καὶ εἶναι ἄκυρος (N. 17 § 1 Π. 16. 1. Βασ. 26. 7. 48 ἐδ. 6) καὶ προτιμᾶται ἡ γυνὴ τοῦ μεταγενεστέρου ἐνυποθήκου δανεισταῦ. Τὸ δὲ γεγονός, ὅτι οὗτος ἐγίνωσκε τὴν εἰκονικότητα τῶν πράξεων τῆς γυναικὸς δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων, προκειμένου καὶ περὶ ἀδυναμίας ἐγγράφου ἀποδείξεως.

ΑΠ. 120 (1890). Πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πρὸ γάμου δωρεᾶς, δὲν χρῆται τῇ γυναικὶ δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης.

ΑΠ. 44 (1885). Ἐκ τῆς περικοπῆς τοῦ ἀρθ. 61 ἐδ. 4 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἐπᾶσα δὲ συμφωνία περὶ μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑπο-

θήκης ταύτης είναι άκυρος» έπεται άναντιρρήτως, ότι κατ' αὐτήν δέν είναι άκυρος ή συμφωνία, δι' ἧς ή γυνή, ένήλικος οὖσα, παραιτείται τῆς ὑπέρ τῆς προικῆς αὐτῆς έγγραφείσης ὑποθήκης, ἀφοῦ ή ἐξελειψίς αὐτῇ εἶναι ἀναγκαία συνέπεια τῆς ὡς ἐκ τῆς παραιτήσεως ταύτης ἐπελθούσης ἀποσβέσεως τοῦ ένυποθήκου αὐτοῦ δικαιώματος (νόμου ὑποθ. 50 § 3, 77 καί 79 § 1). οὐδαμῶς ἀντίκεινται αἱ διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, διότι ὡς συνάγεται ἐκ τῶν Ν. 8 πρ. Π. (16. 1) Ν. 11 καί 27 Κώδ. (4. 59) Βασ. 26 7, 75 Ν. 11 Π. (20. 7) Βασ. 25, 8, 14 Ν. 17 Π. (23. 4) καί Βασ. 2, 5, 15, ή παραιτήσις ὑποθήκης, ὡς καί ή καταβολή ἐξ ἰδίων δέν ὑπῆγato εἰς τήν ἀπαγόρευσιν τοῦ Βελλεϊανείου δόγματος, ἀλλὰ τούναντίον ρητῶς κατ' αὐτούς θεωρεῖται ἰσχύουσα ή παραιτήσις τῆς ὑπέρ προικῆς ὑποθήκης καί μόνη ή σύμβασις, δι' ἧς ή γυνή παραχωρεῖ εἰς ἄλλον τήν προτεραιότητα τῶν δικαιώματος, ἀπαγορεύεται, ὡς ἐμφανίοντα ἄμεσον ἀνάμειν τῆς γυναικῆς εἰς ἄλλότριον χρεός. Ν. 17 § 1 Π. (16. 1) Βασ. ΚΖ, 4, 48.

ΑΠ. 30 (1870) 140 (1885) 58, 107 (1886). Κατὰ τήν § 4 τοῦ ἀρθ. 61 τοῦ περί ὑποθηκῶν νόμου, πᾶσα μετοξὺ τῶν συζύγων συμφωνία περί μὴ έγγραφῆς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγουμένης ὑπέρ τῆς συζύγου ὑποθήκης (ἀρθ. 11 § 4) κηρύσσεται άκυρος· ή δέ ἀπαγόρευσις αὐτῇ ἀναγκαιῶς συνεπάγεται καί τήν τῆς παραιτήσεως ἐκ τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, ἥτις τότε καί μόνον δύναται νά ᾖναι ἰσχύουσα, ὅσῳκις δέν παραβιάζονται τὰ τῆς γυναικῆς συμφέροντα, ὅπου συμβαίνει διὰ τῆς μεταθέσεως τῆς έγγραφῆς εἰς ἄλλα τοῦ συζύγου κτήματα, ἐξ ἰσῦ ἀσφαλιζόντα τὰ ἐκ τῆς προικῆς κλπ. δικαιώματα τῆς συζύγου. Ταῦτα δ' εἰ μᾶλλον ἐνισχύονται ἐκ τοῦ τελευταίου ἀρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου, δι' οὗ άκυροῦνται πᾶσαι ἐν γένει αἱ περί ὑποθηκῶν προΐσχύουσαι διατάξεις, ἐπαρκούς θεωρηθέντος τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰσαχθέντος συστήματος πρὸς ρόθμισιν καί λύσιν παντός σχετικοῦ πρὸς τὰς ὑποθήκας ζητήματος· ή δέ διάταξις τοῦ ἀρθ. 77 οὖσα γενική, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τήν ἐιδικήν τοῦ ἀρθρ. 91 § 4 τοῦ περί ὑποθηκῶν νόμου.

ΑΠ. 2 (1901). [Όλομέλεια.] Ἐπειδή, κατὰ τὸ ἀρθρον 77 τοῦ καί ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις δυνάμει τοῦ ΡΝ' νόμου ἰσχύοντος περί ὑποθηκῶν νόμου τῆς 11 Αὐγούστου 1836, αἱ έγγραφαί τῶν ὑποθηκῶν ἐξαλείφονται τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐχόντων συμφέρον καί ἰσχύοντα πρὸς τοῦτο μερῶν· τὰ δὲ ἀρθρα 11 § 4 καί 61 § 4 αὐτοῦ ὁρίζουσιν ὅτι ή συζυγος ἔχει νόμιμον ὑποθήκην ἐπὶ τῶν ἰκονήτων τοῦ ἀνδρός πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικῆς τῆς καί ὅτι τήν ὑποθήκην ταύτην ὀφείλει νά ἐγγράψῃ ὁ ἀνὴρ, δύναται δὲ νά αἰτησῶσι τήν ἐγγράφην καί ή γυνή, πᾶς συγγενῆς ή ἐπίτροπος αὐτῆς καί τὸ συγγενικόν συμβούλιον, πᾶσα δὲ συμφωνία τῶν συζύγων περί μὴ ἐγγραφῆς αὐτῆς ἐστίν άκυρος· διὰ τῶν διατάξεων τούτων ὁ νομοδότης ἀποβλέπων εἰς τήν ἀνικανότητα τῆς γυναικῆς πρὸς προστασίαν τῶν

συμπερόντων της, ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προίκα αὐτῆς, ὡς ἐν-
διαφέρουσιν τὴν δημοσίαν τάξιν, κατὰ πάσης ὑπὸ τοῦ συζύγου πιέ-
σεως, ἥτις ὑφίσταται κατὰ μείζονα λόγον καὶ μετὰ τὴν ὑπὲρ τῆς
προίκα ἐγγραφῆν τῆς ὑποθήκης, ὡς ἐκ τοῦτου ἡ ἀπαγόρευσις τῆς
εἰρημένης συμφωνίας ἀναγκαιῶς συνεπάγεται καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν
τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης, ἄλλως τε δὲ ἡ
ρηθείσα ἀπαγόρευσις ἤθελεν ἀποθῆ ματαίᾳ, τῆς γυναικὸς δυνάμείνης,
ἐνεκα τῆς πίεσεως τοῦ συζύγου ἢ τῆς πρὸς αὐτὸν ἄκρας ἐμπιστο-
σύνης, ν' ἀπογυμνωθῇ πάσης ἀσφαλείας καὶ νὰ παραιτηθῇ ὑποθή-
κης, ἣν ὁ νόμος χάριν τῆς προστασίας αὐτῆς κρίνει ἀναγκαίαν, ἐνῶ,
προκειμένου περὶ προστασίας παρεχομένης λόγω δημοσίου συμφέρον-
τος, οὐκ ἐστὶν ἐπιτετραμμένον αὐτῇ ν' ἀποκρούσῃ τὸ εὐεργέτημα
τοῦτο καὶ νὰ ἀναιρέσῃ διὰ τὰς τοῦ νόμου δημοσίου τάξεως.

ΑΠ. 237 (1899). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν
τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἀκυρώσεως τῆς δυνάμεις τοῦ 17620 (1884)
συμβολαίου ἐξαλείψεως τῆς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προίκα αὐτῆς ἐπὶ
τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης, διότι, ὡς δέξε-
ται, ἡ ἐξαλείψις ἐγένετο συνεπείᾳ τοῦ ἀνωτέρου συμβολαίου, δι' οὗ ἡ
ἀναιρεσειούσα παρητήθη τῆς ὑποθήκης, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ συμβολαίῳ
ἀναφέρεται καὶ ἡ 2 (1883) ἀπόφασις τελεσιδικίας τῶν ἐν Κερκύρᾳ
Πρωτοδικῶν, δι' ἧς τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπετράπη αὐτῇ νὰ
παραιτηθῇ τῆς ὑποθήκης ταύτης, ἥτοι τῇ ἀδείᾳ τοῦ δικαστηρίου
καὶ ἐπὶ τῇ βάσει δημοσίου ἐγγράφου, ἡ τοιαύτη δὲ ἐξαλείψις, καὶ
ἐν ἡ ἄκυρος λόγω οὗ κατὰ τὸ ἀρθ. 61 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν δὲν
ῥύοντο νὰ παραιτηθῇ, ἔχει πλήρη ἰσχὺν ἀπέναντι τοῦ μετ' αὐτὴν
ἀγοράσαντος τὸ ἀκίνητον ἀναιρεσιολήτου, ἐνεκα τῆς ἀρχῆς τῆς δη-
μοσιότητος, ἣν ὁ Νόμος Ὑποθηκῶν καθιεροῖ, μὴ δυνάμενου τοῦ
 τρίτου νὰ βλαφθῇ ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐξαλείψεως δι' ἀπορρήτους
λόγους· οὕτω δὲ ἀπορηνόμενον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν περὶ Ὑπο-
θηκῶν Νόμον, διότι κατὰ τὰ ἀρθρα 77 αὐτοῦ, καθ' ὃ αἱ ἐγγραφαὶ
τῶν ὑποθηκῶν ἐξαλείφονται τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐχόντων συμφέρον
καὶ ἰκανότητά πρὸς τοῦτο μερῶν καὶ 61 § 4 διερμύζον, ὅτι ὁ ἀνὴρ
καὶ ἡ γυνή, πᾶς συγγενῆς ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτῆς καὶ τὸ συγγενικὸν
συμβούλιον ὁρίζουσιν νὰ ἐγγράψωσι τὴν ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν
τῆς προίκα καὶ ὅτι πᾶσα συμφωνία τοῦ συζύγου περὶ τῆς μὴ ἐγ-
γραφῆς αὐτῆς εἶναι ἄκυρος, ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς
συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς, φέρει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν
τῆς ἐξαλείψεως τῆς ἐγγραφῆς, καθόσον ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τῆς
συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ἤθελεν ἀποθῆ ματαίᾳ,
ἐν ἐπετρέπετο ἡ παραιτήσις ἀπὸ τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης καὶ
ἡ γυνὴ ἤθελε στερηθῇ πάσης ἀσφαλείας, ἡ δὲ αὐτοῦ 17620 (1883)
συμβολαίου παραιτήσις τῆς ἀναιρεσειούσης ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῶν κτημά-
των τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης ἀνίσχυρός ἐστιν, ἀδιά-
φορον δ' ἐστὶν ὅτι ἐγένετο τῇ ἀδείᾳ τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῆς 2

(1883) ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτῆς, ἥτις οὐτε δικασμένου ἰσχύον δύναται νὰ ἔχῃ, οὐτε στηρίζεται εἰς διάταξιν τοῦ νόμου, ὥς ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ γενομένη δύναμις τοῦ συμβουλίου τούτου ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης ἄκυρος ἐστὶ καὶ μὴ οὕτως καὶ ἀπέκτανε τοῦ μετ' αὐτὴν ἀγορᾶς τὰ ἀκίνητα κτήματα τοῦ ἀνδρὸς ἀποκτήσαντος ἀναιρεσίμωτον, ὅστις ἠδύνατο νὰ πληροφορηθῇ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ὅτι ἡ συναινέσασα εἰς τὴν ἐξάλειψιν ἦν ἡ σύζυγος τοῦ καθ' ὃν ὑπὲρ τῆς προικὸς τῆς ὑποθήκης καὶ ὥφειλεν ἐκ τοῦ νόμου νὰ γινώσκῃ ὅτι ἡ τοιαύτη συναινέσις ἦν ἄκυρος, ἐπομένως ἐντεῦθεν δὲν καθιᾶζεται ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιότητος.

62. Ἄν ὁ πιστωτὴς ἀρνήται νὰ παραδώσῃ ἡ καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν τὰ ἀπαιτούμενα εἰς ἐγγράφην τῆς ὑποθήκης ἐγγράφα, τὰ τρίτα πτωπὰ, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, νανταὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν διὰ τῆς δικαστικῆς ἐδουρᾶς ἐγγράφῃ ὁ ἴδιος τὴν ὑποθήκην, ἢ νὰ παραδώσῃ τὰ ἐγγράφα εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πότε δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγράφαὶ καὶ αἱ προσημειώσεις.

63. Ὅταν ἡ περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης αἰτήσις φέρῃ ὅσα ἀπαιτοῦνται δι' αὐτήν, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ τὴν περιορίσῃ εἰς προσημειώσεις, ἂν τοὺς ἀναγκαίους διὰ ταύτην ὅρους.

64. Ὅταν διὰ δικαστικῆς πράξεως ἀπαγορευθῇ ἡ περαιτέρω ἐγγραφὴ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἀνηγγέλθη ἐπισήμως ἡ ἀπαγόσις αὕτη, κάμνει μνησίαν τούτου εἰς τὸ οἰκεῖον φύλλον τοῦ βιβλίου του, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ καταρτίσῃ εἰς αὐτὸ κάμμίαν ἐξ αὐτῶν.

ΑΠ. 140 (1849). Τοῦ ἀρθροῦ 959 τῆς πολιτ. δικονομ. κα

Δημοσιὸν Κεντρικὴν Βιβλιοθηκὴν Βεροῦνης

λειτουργούντων, ότι από τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην γενομένης κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ἀκινήτου κτήματος αὐτοῦ στερεῖται εὖρος τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, δι' ὃ εἶναι αὐτοδικαίως ἄμικτος πᾶσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὑπ' αὐτοῦ παραχωρηθεῖσα ὑποθήκη, ἐπεταί, ὅτι δυνάμει τοῦ νόμου ἢ δικαστικῆς αποφάσεως δύναται νὰ ἐγγραφῶσι καὶ μετὰ τὴν εἰρημένην κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθήκαι μέχρι τῆς κατατάξεως, καθ' ὅτι αὗται δὲν ἀπορρίπτονται ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου.

ΑΠ. 241 (1854). Εἰ καὶ διατάσσεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 960 τῆς π.λ. δίκον. ἡ ἐγγραφή τῆς κατασχέσεως τοῦ ἀκινήτου εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πρὸς ὁδηγίαν τῶν τρίτων, οὐχ ἥττον μὴ διατασσόμενης ταύτης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως (περιοριζομένου μόνον τοῦ νόμου εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνην, ἣν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς ὑπαλλήλους), ἐπεταί, ὅτι ὑποθήκη, μετὰ τὴν κατάσχασιν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς εἰδοποίησιν πρὸς τὸν ὀφειλέτην παραχωρηθεῖσα, εἶναι ἰσχυρὸς.

65. Ὅταν τις δεχθῇ κληρονομίαν μετὰ τὴν ἐξ ἀπογραφῆς ὠφέλειαν, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη ἢ προσημειώσεις ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν κτημάτων πρὸς βλάβην τῶν ὑπαρχόντων πιστωτῶν τῆς κληρονομίας. (Γαλλ. ἀστ. 2146 ἐδ. 2, Βαυαρ. Ν. 75.)

ΑΠ. 24 (1843). Ἡ διάταξις τοῦ 65 ἀρθροῦ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ὑποθηκῶν ἐγγραφομένων ἐπὶ ἀποβληθείσης καὶ ἐκκειμένης κληρονομίας ἄνευ διακρίσεως μεταξὺ τίτλου κτηθέντος πρὸ τῆς ἀποβολῆς ἢ μετὰ τὴν ἀποβολὴν αὐτῆς, διότι μόνον τὸ ἐπόμενον ἀρθρον ὡς πρὸς τὴν περίπτωσιν τῆς τοῦ χρεώστου χρεωκοπίας ποιεῖται τοιαύτην διάκρισιν.

Ἐφ' Ἀθηνῶν 1120 (1893). Ἐνῶ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὀφειλέτου δυνατόν νὰ ἐγγραφῶσιν ὑποθήκαι (Ν. περὶ ὑποθ. 71), μάστιγα δὲ νόμιμοι τινες τίτλοι διὰ τοῦ θανάτου γεννώμενοι (ἀρθρ. 11 ἢ μόνον μετ' αὐτόν εἰσιν ἐγγραφῆς δεκτικοί, διὰ τοῦ ἀρθρ. 65 καθορίζεται, ὅτι οὐχὶ πᾶσαι αἱ μετὰ τὸν θάνατον ἀνωτέρω ἐγγραφαὶ ἔχουσι πλήρη τὴν ἐνέργειαν, ἂν οἱ κληρονόμοι δεχθῶσιν ἐξ ἀπογραφῆς τὴν κληρονομίαν· τὸ ἀρθρον δὲ ταῦτο, (τοῦ νόμου μὴ ποιούντος διάκρισιν), ἀφ' ὧν καὶ εἰς τὰς ἐγγραφομένας ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας ἐπὶ τῇ ὠφελείᾳ τῆς ἀπογραφῆς ὑφ' οἰουδὴποτε πιστωτῶν τῆς κληρονομίας, καὶ ἄνευ διακρίσεως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκτήθη ὁ ὑποθηκικὸς τίτλος, ταύτεστι πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομηθέντος ἢ μετ' αὐτόν, ὁρθῶς ἐρμηνευόμενον, ἔχει τὴν ἐννοίαν, ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐγγραφῆς δὲν ἐπηρρίζονται τὰ δικαιώματα τῶν πιστωτῶν τῆς κληρονομίας, ἀλλ' ἡ ταυτοῦ ἐγγραφή θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη.

66. Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης δὲν ἔχει ἰσχύν, ὁ τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἰτεῖται, ἀπεκτήθη ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου. Ἡ προσημεΐωσις δὲν ἔχει ὡσαύτως ἰσχύν, ὅταν στηρίζεται εἰς ὅσα ἐγγραφα μνημονεύει τὸ 23 ἄρθρον ἀρ. 1, ἂν ταῦτα ἀπεκτήθησαν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας. Πᾶσα προσημεΐωσις, στηριζομένη εἰς τὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀριθ. 2 καὶ 3 τίτλους, καθ' ὅποιον καιρὸν καὶ ἂν ἔλαβον ὑπαρξιν οὗτοι, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲ ἐγγραφῇ πρὸ τῆς προθεσμίας ταύτης. — Αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμαζονται ὅμως εἰς τὰς ὑποθήκας τὰς δοσμένας παρ' ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας ἢ τῆς κηδεμονίας. — Ἐάν τις ἀπαίτησις τις προσημειωθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς ἄρθροις 64 65, καὶ 66 § 1 καὶ 2 ὠρισμένου χρόνου, ἡ προσημεΐωσις δύναται, καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἢ τὴν γενομένην ἀπαγόρευσιν τῶν ἐγγραφῶν, νὰ μετατραπῇ εἰς πραγματικὴν ὑποθήκην. Ἐ. 449. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2146).

Εἰσθηγνητικὴ ἔκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

«Ἡ δεκαήμερος προθεσμία δὲν μᾶς φαίνεται τόσον κατάλληλος τοιαῦται προθεσμίαι οὐσαι τυγχέσαι καὶ αὐθαίρετοι δὲν εἶναι ἀρμόδιαι πρὸς βίαιον νομικοῦ τεκμηρίου· αὗται καταθλίβουν τοὺς ἀνάγκους καὶ εἰλικρινεῖς πιστωτὰς χωρὶς νὰ ἐμποδίζωσι τοὺς πονηροὺς, οἵτινες μᾶλλον ἐμψυχώνονται ἐκ τούτου εἰς τὰς διαφόρους πονηρίας τῶν (Gönnér tome 1. seite 558)· μολαταῦτα, ἐπεὶ δὲ ἡ διάταξις αὕτη ἐνδρίσκεται καὶ εἰς τὸν ἐν ἰσχύϊ ἐμπορικὸν νόμον καὶ συνέχεται μετὰ τὰς ἄλλας αὐτοῦ, διὰ τούτου δὲν ἐγκρίνομεν μὲν νὰ ἐξαλειφθῇ παντάπασιν· νομιζομεν ὅμως ἀναγκαιότατον νὰ ἐξαλειφθῇ μία περίπτωσις, ἀνεὶ τῆς ὁποίας τὸ ἄρθρον ἤθελεν ἐπιφέρει ὀλεθριώτατα ἀποτελέσματα· ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι νὰ περιστείλῃ τὸν χρεώστην ἀπὸ δολίας συνεννοήσεως μετὰ τινων πιστωτῶν καὶ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν ἀθέμιτον κατὰ τῶν πιστωτῶν πράξιν τοῦ χρεώστου· τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ εἰς τοὺς ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως καὶ δικαστικῆς αποφάσεως διδομένους τίτλους, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς παρὰ τοῦ νόμου χορηγουμένους εἰς ὅσους προαπαιτεῖται ἰδιωτικὴ πράξις· τοῦτο ὅμως δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ὑποθήκας τῶν ἀνηλίκων· ἐπὶ τῶν ἐπιτροπῶν

πων, καθότι ἡ μὲν περίπτωσις τῆς ἐπιτροπίας εἶναι τυχερά, ἡ δὲ ἀνταπόδότης αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου καθήκον ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ νόμου· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ μεταρρυθμι-
σθέντος γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ νόμου τῶν Κάτω Χωρῶν (Vide Livre
troisième titre premier division première art. 8) νομιζόμεν λοιπὸν
ἀναγκάσιον νὰ προσταθῇ ἡ ἐξῆς περικοπή εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου
παραγράφου τοῦ άρθρου τούτου, αἷ διάταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται
εἰς τὰς ὑποθήκας τὰς δεδομένας παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος
πρὸς ἀσφάλειαν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπίας ἢ τῆς κηδεμονίας.

ΑΠ.302 (1860). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 437 καὶ 441, 442, συνδυαζό-
μενα ἀλλήλοις, λογίζεται ὡς πτωχεύσας ὁ ἔμπορος, ὅστις παύει τὰς
πληρωμὰς αὐτοῦ· ὁ χρόνος δέ, ἀφ' οὗ ἤρξατο αὗτος διατελὼν ἐν
τῇ καταστάσει ταύτῃ, συνάγεται εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς αὐτοῦ, εἴτε
ἀφ' ἧς κλείσῃ τὰς ἀποθήκας αὐτοῦ ἢ ἀρνηθῇ τὴν ἐξόφλησιν ἐμπο-
ρικῆς υποχρεώσεως. Ἀλλὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι μόνον
πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, διότι ὁ νόμος προσα-
πατεῖ καὶ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, καὶ τὴν κυρίαν ἀπὸδειξιν
τῆς πτωχεύσεως ἢ τὴν περὶ ταύτης δηλοποίησιν τοῦ πτωχεύσαντος.
Ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει προφανῶς, ὅτι πτωχεύσας δύναται τις νὰ
ᾖ καὶ νὰ κηρυχθῇ καὶ μὴ τυχὼν δηλοποιήσαι πρότερον πρῶτως
τὴν πτωχευσιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Ὅθεν τὸ ββ' ἄρθρον τοῦ
περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης δὲν ἰσχύει,
ἂν ὁ τίτλος, οὗ δυνάμει αἰτεῖται, ἐκτῆθη ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸ
τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου, δὲν ἐννοεῖ τὴν δη-
λοποίησιν, ἣν κατὰ τὰ ἄρθρα 433 καὶ 441 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὀφεί-
λει νὰ ποιήσῃται ὁ πτωχεύσας, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸ κοινὸν φανέρωσιν
τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμποροῦ· ἡ γοῦν αἱ 10 ἡμέραι ἀριθμοῦνται ἀπὸ
τοῦ χρόνου καθ' ὃν γνωστοποιεῖται δημοσίως ἡ πτωχευσις διὰ τῶν
ὑπὸ τοῦ άρθρου 441 τοῦ Ἐμπ. Ν. διαγραφομένων μέτρων.

ΑΠ. 243 (1865). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρα 441 καὶ 444 ἐμπορ. νό-
μου, ἡ πτωχευσις δύναται νὰ κηρυχθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου
δικαστηρίου, οὐ μόνον ἐπὶ τῇ αὐτοῖς ὀριζομένῃ δηλοποιήσει τοῦ
πτωχεύσαντος, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοιαύτης δηλώσεως ἐπὶ τῇ βίβει
ἀπὸ τῆς κακῆς περὶ τῆς πτωχεύσεως φήμης, ἀρχεται δὲ ἡ πτω-
χευσις οὐχὶ ἀπὸ τῆς δηλοποιήσεως τῆς κηρυττούσης αὐτὴν ἀποφά-
σεως, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, εἰς ἣν ἡ ἀπόφασις δηλῶναι τὴν ἐναρξιν
αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐντεῦθεν προκύπτει σαφῶς ὅτι τὰ ἄρθρ. ββ' τοῦ περὶ
ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης, ἢ προσημειω-
σιν, δὲν ἰσχύει ἂν ὁ τίτλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται, ἀπεκτῆθη ἐντὸς
τῶν δέκα ἡμερῶν πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου,
δὲν ἐννοεῖ τὴν δι' ἀποφάσεως κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, ἡ γοῦν τὴν
δημοσίευσιν αὐτὴν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ὡς ὁ ἀναίρεσις ὑπο-

στηρίζει, ἀλλὰ αὐτῆς πτωχεύσεως τὴν ἐναρξιν, ἣν ἡ ἀπόφασις ἐδήλωσεν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ μνησθέντος νόμου πηγάζουσα ἀκυρότης δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποδείξεως δολίας τινὸς μεταξὺ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου συνεννοήσεως ἢ ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἡ ἀπαίτησις τοῦ δανειστοῦ ἐγεννήθη, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἀποκτήσεως τοῦ τίτλου, δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ἡ τῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐγγράφῃ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, καθὰ τὸ ἐφετεῖον βεβαίωσι, ὁ τίτλος οὗτος εἶναι μεταγενέστερος τῆς ἐναρξεως τῆς πτωχεύσεως τοῦ ὀφειλέτου· ἐπομένως τὸ εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ δόλου περιστρεφόμενον παράπονον καὶ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπαίτησις ἦτο ἀργαιότερα τῆς ἐναρξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποβαίνουσιν ἄνευ ἐπιποροῆς.

Ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε ἴσχυεν ἐκεῖ τὸ εἰρημένον 443 ἄρθρον, εἶπον ὅτι ἡ ἀκυρότης ἀναφέρεται εἰς μόνας τὰς ἐν τῷ δεκαημέρῳ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ὑποθήκας καὶ προνόμιον, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς ἐκ τοῦ νόμου. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 66 τοῦ ἡμετ. περὶ ὑποθ. νόμου μία μόνη ἐξαίρεσις μνημονεύεται ὑπὲρ ἀνηλίκων καὶ ἀπηγορευμένων, τοῦθ' ὅπερ ἐπικυροῖ τὸν κανόνα.

ΑΠ. 173 (1862). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 443 Ἐμπορ. Νόμου, οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκτήσῃ προνόμιον ἢ ὑποθήκην ἐπὶ κτημάτων τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας, τὰς πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς πτωχεύσεως· ἡ διάταξις δ' αὕτη ὠρίσθη πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ πρὸς ἀποτροπὴν πάσης τυχὸν προγενεστέρας συνεννοήσεως αὐτοῦ μετὰ τινος δανειστοῦ, καθ' ἣν ἐκεῖνος ἤθελε παρέξει αὐτῷ δικαίωμα προτιμήσεως ἐπὶ τῶν κτημάτων του, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πτωχεύσεώς του, καὶ οὕτως ἤθελε βλάψῃ τοὺς ἄλλους δανειστάς του. Ὅθεν ἐντεῦθεν συνάγεται, ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς δοθείσης τυχὸν παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος εἰς τινα δανειστὴν ὑποθήκης δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ σχετική, ὡς ἀφορῶσα τὸ συμφέρον μόνον τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν, καὶ ἐπομένως ἐνεκα τοῦτου νὰ προταθῇ ὑπὸ μόνον αὐτῆς τῆς ομάδος, ἢ τοῦ ναμίμου ἀντιπροσώπου της, οὐδέποτε δὲ ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ δυνάμενου νὰ προσβάλῃ τὴν ἰδίαν του πράξιν, δι' ἧς δέδωκε τὸ δικαίωμα εἰς τὸν τοιοῦτον δανειστὴν νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑποθήκην· παραδεχθὲν δὲ τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἡδύνατο καὶ ἡ πτωχεύουσα εἰσαίρεσις νὰ προτείνῃ τὴν εἰρημένην ἀκυρότητα ἐπὶ λόγῳ, ὅτι, ἀποκατασταθείσης τῆς εταιρίας εἰς τὴν προτέραν τῆς κατάστασιν διὰ τοῦ συμμορφασμοῦ καὶ ἀποδοθείσης αὐτῇ ὅλης τῆς περιουσίας της· ἐξευχωρήθη σιωπηρῶς εἰς αὐτὴν καὶ ἡ παρὰ τῶν συνδίκων κινηθεῖσα περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ἀγωγή, ἐν ᾗ τοιαύτη ἀγωγή δὲν εἶναι κἄν ἐπιδεκτικὴ ἐκχωρήσεως παρὰ τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν πρὸς τὸν ὀφειλέτην, παρεδίωκε τὸ 443 Ἐμπορ. Νόμου, ὅπερ εἶδον χῶραν εἰς ἀναίρεσιν (807 § 7 πολ. δικ.).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Πῶς γίνονται αἱ ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις.

67. Ὁ πιστωτής, ὅστις θέλει νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην, προερχομένην ἀπὸ δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἢ ἰδιωτικὴν θέλησιν, παραδίδει μόνος, ἢ οἱ ἄλλου, εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν τὸν τίτλον, ἐκ τοῦ ὁποῦ πηγάζει τὸ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης δικαίωμά του, ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτοῦ (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2148).

ΑΠ. 267 (1854). Τὰ ἄρθρα 67 καὶ 70 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου δὲν κανονίζουν τὴν τὸν τρόπον τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν, ὑπὸ τίνος ἐπὶ δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ ἐγγραφή αὕτη κτλ. Τίνι δὲ δίδεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐν ταῖς περὶ ὑποθήκης καὶ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς δίκαιος ὀρίζεται ἐν τοῖς οἰκείοις νόμοις, δηλ. τῷ νόμῳ τῆς 16 Μαΐου 1845 κτλ.

68. Ὁ πιστωτής συνάπτει εἰς τὸν τίτλον δύο περιλήψεις, ἐξ ὧν ἡ μία δύναται νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ τίτλου — Αἱ περιλήψεις περιέχουν· — 1. τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τοῦ εἶδους, καὶ τῆς θέσεώς του, καὶ τῶν παρακολουθημάτων αὐτοῦ· — 2. τὸ ὄνομα καὶ παρὸνομα τοῦ πιστωτοῦ, τὴν διαμονήν, καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, ἂν ἔχῃ· — 3. τὸ ὄνομα καὶ παρὸνομα τοῦ χρεώστου, τὴν διαμονήν, τὸ ἐπάγγελμα, ἂν ἔχῃ, καὶ ἀτομικὴν καὶ εἰδικὴν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ τοιαύτην, ὥστε νὰ διακρίνεται εὐκόλως ἀπὸ ἄλλους· — 4. τὴν χρονολογίαν καὶ τὸ εἶδος τοῦ τίτλου· — 5. τὴν διαλαμβανομένην εἰς τὸν τίτλον ποσότητα τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως, ἢ, ἂν ᾖ διαιρέσιμα ἀόριστα, τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν εἰς ὠρισμένην ποσότητα, τὸ ποσὸν τῶν τόκων, ἂν ἐσυμφωνήθῃσαν, καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν τὰ κεφάλαια καὶ αἱ τόκοι εἶναι πληρωτέοι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2129. 2148).

ΑΠ. 208 (1888). Κατὰ τὰ ἄρθρ. 68 § 4 τοῦ νόμου περὶ ὑποθη-

κῶν καὶ 12 § 4 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ Β. Διαιτ., ἐν τῇ γραφῇ ὑποθήκης ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρεται ἐκτὸς ἄλλων καὶ τὸ τοῦ τίτλου, τοῦτο δὲ ἡ διάταξις αὕτη ὁρίζουσα προδήλως ἐννοεῖ πλοῦν κατ' εἶδος προσδιορισμὸν τοῦ τίτλου τῆς ἐγγραφῆς μὴ σταμένης ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀκριβοτέρου αὐτοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τίτλου ὑποθήκης, διότι ἀκυρότης τοιαύτης ἐν τῷ νόμῳ δὲν ἀνφέται, οὔτε εἶναι στοιχείον τῆς ἐγγραφῆς οὐσιώδες ὃ ἀκριβέστερον τοῦ τίτλου προσδιορισμός, ἀφοῦ καὶ ἀπλῆ μνεῖα τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ νὰ προφυλάξῃ πάντα θανειστήν ἢ ἀγοραστήν ἀπὸ παραπλάνης ὅθεν ἀποξηνακμενον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἄκυρον τὴν πρῶτην ὑποθήκην, διότι ὁρίζεται μὲν ἐν τῇ ἐγγραφῇ ὃ ἀριθμὸς τίτλου καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα συμβολαιογράφου, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε προπαρτεθεῖσαν διάταξιν.

69. Ὅταν ἡ ἐγγραπτέα ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ νόμον, ὁ αἰτῶν ὀφείλει νὰ συνάψῃ εἰς τὰς περιλήψεις καὶ τὰς ἐξῆς ἀποδείξεις:—1. διὰ καθυστερήσαντας ἄλλους ἐπίσημον τῆς εἰσπραττούσης ἀρχῆς ἀποδεικνύουσα τῆς ποσότητος καὶ τοῦ εἴδους τῶν καθυστερημάτων. 2. δι' ἀπαιτήσεις κατὰ τῶν διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τῆς ἐπικρατείας, τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ τῶν δήμων, ἐπίσημον ἀποδεικνύουσα τῆς ἐπιτηροῦσης τὴν περιουσίαν ταύτην ἢ ἄλλης ἀρχῆς ἀρχῆς. — 3. διὰ τὰς ἐν τῷ ἀρθρῷ 11 § 3 καὶ 12 § 3 διαλαμβανόμενας ἀπαιτήσεις, τὴν ἀπογραφὴν τῶν κτημάτων ἢ ἀκινήτων, ἢ τὸ ἄλλως συνταχθὲν περὶ τοῦ ἐγγραφον, ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν. Ἐὰν δὲ ζητῇται ὑποθήκη ἐνεκεν ἐλλειποῦς λογοδοσίας, κατὰ τὸν ἀρθρὸν 13, μαρτυρικὸν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἢ εἰς ἣν πρέπει νὰ παραδίδεται ὁ λογαριασμὸς ἀρχῆς προσδιορίζον τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως. — 4. δι' ἀπαιτήσεις τῆς ὑπάνδρου γυναικὸς κατὰ τὸ 11 ἀρθρ. § 4, περὶ γάμου συμβόλαιον καὶ τὰ λοιπὰ ἐγγράφα, ὅσα λαμβάνουσι τὰς περὶ τῶν κτημάτων σχέσεις τῶν συζύγων, καθόσον αὗται ἀνάγονται εἰς τὴν ἐγγραφὴν ὑποθηκῶν. — 5. δι' ἀπαιτήσεις τῶν κληροδόχων, ἢ

ὕποθηκικῶν πιστωτῶν, τὴν διαθήκην, ἢ ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῆς κληρονομίας ἀπαιτήσεως τῶν διὰ δὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγκληρονόμων, τὰς περὶ διανομῆς τῆς κληρονομίας γενομένας ἐκθέσεις, (*) ἢ ἄλλα μαρτυρικά ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν. — 6. δι' ἀπαιτήσεις τῶν ἀρχιτεκτόνων, τῶν ἐργολάβων, τῶν ἐργατῶν, ἢ τῶν προμηθευσάντων ὕλην πρὸς οἰκοδόμησιν, ἀνοικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. ἀριθ. 7, ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον. (**) — 7. δι' ἀπαιτήσεις, ὅσαι, κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. ἀριθ. 8, πηγάζουσιν ἀπὸ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης, ἢ τῆς συνάξεως τῶν ὑποθηκικῶν χρεῶν, τὰς ἀποφάσεις, ἢ τὰ ἐπιστήμως ἐκδοθέντα καὶ προσδιορίζοντα τὴν ποσότητα ἔγγραφα τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν. Δι' ἀπαιτήσεις δὲ καθυστερησάντων τόκων ὑποθηκικοῦ χρέους, ἰδιωτικὰ ἰσχυρὰ ἢ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῶν, ἀποδεικνύοντα τὴν τε ὑπαρξίν, καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀνωτέρω τόκων. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2148 συνάδει ἐν πολλοῖς).

Εἰδυνήτικα ἐκθέσεις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

«Τὸ ἄρθρον τοῦτο λέγει «δι' ἀπαιτήσεις τῶν κληρονόμων καὶ τῶν πιστωτῶν τῆς κληρονομίας, τὴν διαθήκην ἢ τὴν ἀπογραφὴν τῶν κληρονομικῶν κτημάτων, ἢ ἐπίσημον περίληψιν αὐτῆς· αἱ λέξεις ὑποθηκικοὶ πιστωταὶ καθιστῶσι τὸ νόημα τοῦ ἁρθροῦ παράλογον, καθότι οὗτοι ἔχοντες ἤδη ὑποθήκην ὡς ὑποθηκικοὶ πιστωταί, οὔτε νὰ ἐγγράψουν πλέον, οὔτε νὰ παρουσιάσουν τι ἕνεκα τούτου ἔχουν ἀνάγκη»· τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθρον 11 § 6 καὶ εἶναι ἀναμφισβότως νὰ εἰπῇ ἀπλῶς «τῶν πιστωτῶν τῆς κληρονομίας», διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ στυθῇ ἡ λέξις ὑποθηκικῶν».

(*) Ἀρθρον 1095 Πολ. Δικ., περὶ τῶν δικαστικῶν ἐκθ. ἐπὶ τῆς δικαστικῆς διανομῆς. Ἐπὶ ἐξωδίκου διανομῆς αἱ ἐκθέσεις δεόν ἐστὶ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, προκειμένου περὶ διανομῆς ἀκινήτων, κατ' ἄρθρ. 46 τοῦ Ν. ΑΧΚΕ' περὶ Χαρτοσήμου.

(**) Ἀρθρ. 11 § 7 Ν. περὶ ὑποθ. 438 Πολ. Δικ.

70. Μία τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 68 διαλαμβανομένων περιλήψεων πρέπει νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν χρεώστην παρὰ τοῦ πιστωτοῦ ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Ἡ κοινοποίησις αὕτη θέλει γίνεσθαι ἐντὸς ὁκτώ τῶ πολὺ ἡμερῶν μετὰ τὴν ἐγγραφὴν, ἢ δὲ περὶ τῆς κοινοποιήσεως ἀπόδειξις πρέπει νὰ παραδίδεται ἐκάστοτε εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν· ἐὰν ὁ χρεώστης συνεργήσῃ προσωπικῶς εἰς τὴν ἐγγραφὴν ἢ προσημείωσιν, ἢ κοινοποιήσις δὲν εἶναι ἀναγκαία. Ἄν ὁ πιστωτὴς παραλείψῃ τὴν κοινοποιήσιν ταύτην ἐντὸς τῆς ρηθείσης προθεσμίας, ὑπόκειται εἰς ἑκατὸν μέχρι διακοσίων δραχμῶν πρόστιμον.

71. Ἐπὶ τῶν κτημάτων προσώπου ἀποβιώσαντος, ἢ ἐγγραφὴ δύναται νὰ γένῃ, ὑπὸ τὴν ἀπλὴν χαρακτῆρισιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 68 ἄρθρ. ἀριθ. 3. — Δύνανται ὡσαύτως καὶ οἱ κληρονομοὶ τοῦ πιστωτοῦ νὰ ἐγγράφουν ὑποθήκην ὑπὸ τὴν ἀπλὴν χαρακτῆρισιν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀριθ. 2, χωρὶς νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἴδιοι. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2149).

72. Ὁ αἰτῶν τὴν προσημείωσιν ὀφείλει νὰ συνάψῃ εἰς τὰς περιλήψεις τὰ δημοσία ἐγγραφα, τὴν ἐπίσημον ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἢ τὴν πρωτόκλητον ἀπόφασιν, ἐννάμει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ προσημείωσις, ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτῶν.

ΑΠ. 413 (1896). Οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἀναγράφεται τὸ ἄκυρον τῆς προσημειώσεως διὰ τὴν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐκθέσεων παραρτήσιν τῆς μνείας τῶν βεβαιωτικῶν ἐγγράφων περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως καὶ τῆς προσαγωγῆς αὐτῶν δι' ἐπίσημον ψεῖος ἐν τῇ περιλήψει.

ΑΠ. 52 (1891). Ὁρθῶς ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη τὸ ἀρθ. 52 § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθότι ἡ ὑπαρξὶς ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως πρὸς ἐγγραφὴν προσημειώσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑφίσταται κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς προσημειώσεως, ἢ δὲ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν ἐπελθούσα διὰ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως δὲν καθιστᾷ τὴν ἐπ' αὐτῇ ἄκυρον ἐγγραφὴν ἔγκυρον, οὐδ' ἐμπρόσθεσμον τὴν ἀπαιτήσιν κατὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς προσεπικλήσεως. Ἀφ' οὗ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν

σημειώσεως ἐπῆλθεν ἡ τελεσιδικία, τὸ παράπαν, ὅτι τὸν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, σιδικῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ προσεπικλήσις του, ἐπομένως ἡ ἐκ τούτου ἔμπροθεσμος, ἀφ' οὗ ἐνεγράφη ἡ προσημειώ-
μή ἔχον οὐσιώδη ἐπιρροήν, καὶ ἂν δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, δὲν εἶμιον.

Β. Ἄν συμπέσῃ μεγάλη συρροή ἀπαιτήσεων ἐγ-
γρῶν καὶ προσημειώσεων, καὶ ὁ φύλαξ τῶν ὑποθη-
κῶν δυνήθῃ νὰ τὰς καταχωρίσῃ εἰς τὸ βιβλίον ὅλας
τὴν ἡμέραν, ὀφείλει νὰ κάμῃ ἐκθεσιν διὰ τὰς μὴ
χωρισθείσας, σημειόνων αὐτὰς κατὰ τὴν τάξιν τῆς
ἐκτίσεως των· ἡ ἐγγραφὴ δὲ αὐτῶν εἰς τὸ τῶν ὑ-
ποθηκῶν βιβλίον γίνεται καθ' ἣν τάξιν ἐνεγράφησαν εἰς
τὴν ἐκθεσιν. (Τὸ Γαλλ. ἀστ. Ν. 2200 διαφέρει ὡς ὀρί-
σθαι τηρεῖται ἡ ἡμερομηνία τῆς δι' ἐκτίσεως πιστο-
σύνης ἐμφανίσεως).

Γ. Τα μέρη δύνανται νὰ αἰτήσων νὰ καταχω-
ρίσῃ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, διάφοροι σημειώ-
σεις. Αἱ σημειώσεις ἀκολουθοῦν τὰς ἐγγραφὰς ἢ προ-
σημειώσεις, καὶ περιέχουν τὰς γινόμενας ἐπ' αὐτῶν ἐξῆς
κατηγορίας· — 1. τὰς διορθώσεις τῶν παραδρομῶν καὶ
ὅσα εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐγγραφῶν ἢ τῶν προ-
σημειώσεων ἔγιναν ἀπὸ τὰ μέλη, τὰ ὅποια δύνανται
ἀναιρεῖν αὐτάς, ἢ ἀπὸ τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν,
τὰς κάμνει αὐτεπαγγέλτως· — 2. τὴν ἀλλαγὴν
καταχωρητικῆς διαμονῆς· — 3. τὰς ἐλαττώσεις, ὅσαι
ἐκτείνονται εἰς τὴν δι' ἐκτίμησεως προσδιοριζομένην
ἐκ τῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ὑποθήκης, ἢ εἰς τὴν ἀ-
ποδοτικὴν μέρους τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων· — 4. πα-
ρομοιωτικήν μεταβολὴν τῆς ὑποθήκης διὰ τὴν
ἐξοφλήσεώς της, τὸ ποσὸν τοῦ τόκου,
ἀρκείαν τῆς ἐγγραφῆς, τὸν τρόπον τῆς ἀπολαύ-
σεως ἢ ἄλλον ὅρον παρακολουθηματικόν. — Διὰ πᾶσαν
ἐκ τούτων περιεχομένην εἰς τὸν 3 καὶ 4 ἀριθ. τοῦ πα-
ρόντος νόμου.

ρόντος ἄρθρου, ὁ αἰτῶν ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ φεῖον τῶν ὑποθηκῶν ἐπίσημον ἀποδεικτικὸν τῆς συ-
ταθέσεως τῶν μερῶν ἢ δικαστικὴν ἀπόφασιν. Τὰ λοιπὰ
ἢ τὰ ἐλλείμματα, τὰ ἐξ αἰτίας τῶν μερῶν προερχόμενα,
δύνανται νὰ διορθωθῶσι μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων
ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν πρώτην ἐν-
γραφήν. Ἐὰν δὲ αἱ διορθώσεις αὗται ἀφορῶσι λάθ-
ων ἢ ὑποθήκην λογίζεται ἄκυρος, αὕτη δὲ θεωρεῖται
ισχυρά, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγίναν αἱ διορθώσεις.

Εἰδηγτικὴ ἐκθεσις τοῦ Γραμματέως τῆς Δικαιοσύνης.

«Τὸ ἄρθρον 74 § 1 λέγει ὅτι τὰ γενόμενα παρὰ τῶν μερῶν
εἰς τὴν ἐγγραφήν διορθοῦνται κατ' αἰτήσιν αὐτῶν, τὰ δὲ παρὰ
φύλακος τῶν ὑποθηκῶν, αὐτεπαγγέλτως παρ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἄρ-
θρον 80 διαλαμβάνει ὅτι πᾶσα ἐγγραφή εἶναι ἄκυρος, ὅταν δὲν ἀναφ-
ταί εἰς αὐτὴν α) ἡ χαρακτηρίσις ταῦ χρεώστου, β) δὲν εἶναι ἡ
διωρισμένη ἢ ποσότης τῆς πιστώσεως, γ) ἡ ἐγγραφή δὲν φέρῃ
νολογίαν, δ) τὸ κτῆμα δὲν εἶναι προσηκόντως περιγεγραμμένον
λοιπὸν τὸ λάθος καὶ ἡ ἐπομένη διορθώσις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον
§ 1 ἀπέβλεπε ἐν ἧ καὶ πλείονα τῶν ἀντικειμένων τούτων, τότε
πότε θέλει λογίζεται ὅτι ἔχει κύρος ἡ ἐγγραφή; Ἐπειδὴ οὗ-
τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅπου γίνεται κυρίως λόγος περὶ αὐτοῦ, οὐ
κάνεν ἄλλο μέρος τοῦ νόμου διαλαμβάνεται τι περὶ τοῦ ἀντικει-
μένου τούτου, ἔπεται ὅτι ἡ διορθώσις θέλει ἔχει ὀπισθενεργὸν δύ-
ναμις διδούσα δηλαδὴ κύρος εἰς τὴν ὑποθήκην ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐνεγρά-
φθη, ἀλλὰ τότε δὲν πηγαίνει μενίστη βλάβη διὰ τοὺς πιστωτάς, οὗ-
τοι ἐπιστηριζόμενοι εἰς τὸν νόμον ἐνέγραψαν ὑποθήκην λογίζοντες
ἡ προϋπάρχουσα εἶναι ἄκυρος μὴ ἔχουσα τ' ἀπαιτούμενα ἢ μὴ
νέμενοι νὰ γνωρίζωσι ποσῶς ἂν τὸ κτῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγ-
γράφη ὑποθήκην, ἦτο ἐνυπόθηκον, μὴ διαλαμβανόντος τοῦ βί-
βλίου τῶν ὑποθηκῶν τὴν προσήκουσαν περιγραφὴν τοῦ κτῆματος· δὲν
ἐπτεται ἐκ τούτου ἡ πίστις τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν; καθὼς
καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς δημοσιότητος καὶ εἰδικότητος; νομίζομεν
καὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡ πίστις τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἀπαι-
τεῖται ὅτι ὅταν τὸ λάθος ἀφορᾷ τ' ἀντικείμενα, περὶ ὧν διαλαμβάνει
τὸ ἄρθρον 80, ἡ ἐγγραφή δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἰσχύον, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέ-
ρας ἐγινεν ἡ διορθώσις· ἂν δὲ τοῦτο ἐγκριθῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ π-
τεθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 74 § 1 ἰδιαίτερον ἐδάφιον διαλαμβάνον τὸ

* Ἄν αἱ διορθώσεις ἀφορῶσι λάθη ἐξ ὧν ἡ ὑποθήκη λογί-
ζεται ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 80 ἡ ὑποθήκη δὲν λογίζεται ἰσχυρά,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγίναν αἱ διορθώσεις».

75. Πᾶσα ἐγγραφή ὑποθήκης, προσημειώσεις ἢ σημειώσεις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ πᾶν ἀντίγραφον ἢ περίληψις ἐκ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, φέρουν τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν ἐγιναν.

76. Τὰ ἔξοδα τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης εἶναι εἰς βάρος τοῦ χρεώστου, (*) ἂν δὲν ὑπάρχῃ συμφωνία ἐναντία. ἀλλὰ προκαταβάλλονται ἀπὸ τὸν αἰτοῦντα. — Τὰ ἔξοδα τῆς προσημειώσεως προκαταβάλλονται ὡσαύτως ἀπὸ τὸν αἰτοῦντα, καὶ μόνον ἂν ἡ προσημείωσις τραπῇ εἰς ὑποθήκην, ὑποχρεοῦται ὁ χρεώστης εἰς τὴν ἀποδοσιν αὐτῶν. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2155).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῆς ἐξαλείψεως καὶ ἐλαττώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν προσημειώσεων.

77. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐξαλείφονται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο μερῶν, ἧ δι' ἀποφάσεως τελεισιδίκου. — Εἰς ἄμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ὁ αἰτῶν τὴν ἐξάλειψιν ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν τὸ ἀπογραφον τοῦ φέροντος τὴν συγκατάθεσιν ἐπιστήμου ἐγγράφου, ἢ τῆς ἀποφάσεως. Πολ. Δικ. 996 ε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2157, 2158).

(*) Τὸ Ὑπουργ. Οἶκον. δι' ἐγκυκλίου τῆς 6 Αὐγούστου 1849 ἀπεφάνητο, ὅτι τοῦ μὲν ἀρθροῦ 76 ἐπιρρίπτοντος εἰς τὸν χρεώστην τὰς δαπάνας τῆς ἐγγραφῆς, τοῦ δὲ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. τῆς 1 Ἰουλίου 1842 Β. Διάταγ. περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων ἀπαλλασσομένου τὸ δημόσιον τῶν τελῶν, ἔπεται ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ κτημάτων τῶν ἐνοικιαστῶν ἐπιρρίπτεται εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς, τοῦ δημοσίου ἀπαλλασσομένου· ἀλλ' οὐχ ἥττον εἰς τὰς ἐντύπους περίληψεις δεόν νὰ περιάπτηται ὁ ἀρμόδιος σφραγιστὸς χάρτης, οὗ τὸ τέλος εἰσπρακτέον παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

ΑΠ. 314 (1884). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 160, 56, 66 καὶ 6 τοῦ ἀστ. νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 77 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου προκύπτει α') ὅτι ὁ συναινῶν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης ἔσεν νὰ ἔχῃ καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο, β') ὅτι ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν ἐξάλειψιν ὑποθήκης ἑγγεγραμμένης ὑπὲρ τοῦ ἐπιτροπευμένου, πλὴν ἂν καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τὸ δάνειον, οὗ πρὸς ἀσφάλειαν ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη, γ') ὅτι ἡ τῇ συναινέσει μόνον τοῦ ἐπιτρόπου (ἄνευ δικ. ἀποφάσεως ἢ τῆς ἐξορλήσεως τοῦ χρέους) ἐξάλειψις ὑποθήκης εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, αὕτη δ' ἐξακολουθεῖ ὀρισταμένη κατὰ πάντων τῶν κτησασμένων ὑποθήκην· οὐδαμῶς δ' ἐκ τούτου παραβιάζεται ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιότητος τῶν ὑποθηκῶν, διότι σὺν τῇ ἐξάλειψι πλῆρως πορεύεται ὁ τρίτος καὶ τὸ ἄκυρον τῆς ἐξάλειψις.

ΑΠ. 212 (1887). Ὅσακις ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν ζητεῖται παρὰ τοῦ ἀγοράσαντος τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ὑπερθεματιστοῦ, δὲν ἐφαρμόζονται τὰ 77 καὶ ἐπ. ἄρθρ. τοῦ Ν. περὶ ὑποθηκῶν, ἀλλὰ τὰ ἄρθρ. 996 καὶ 997 τῆς Πολ. Δικ., ἐκ τῶν συνάγεται ὅτι, εἰ μὲν πάντες οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος, αἱ ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαλείφονται ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαστικῆς μεσολαβήσεως, εἰ δὲ δὲν ἐπληρώθησαν πάντες, καταβλὼν ὁ ὑπερθεματιστὴς τὴν ὅλην ποσότητα ἧτοι τὸ ἐκπλειστηρίασμα, δικαιούται νὰ αἰτήσῃ δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸ δικαστήριον, ἐπισυννημμένον ἐχούσης ἐξορλητικὴν τῆς τοῦ ἐκπλειστηριασματος καταβολῆς, τὴν ἀπὸ πασῶν τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ἀπαλλαγὴν τοῦ κτήματος αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 641—644 διατεταγμένα. Λέγει δὲ τὸ ἄρθρ. 967 ὅτι πρὸς ἐξαλείψιν τῆς ὑποθήκης ἀπαιτεῖται τελεσιδικία τῆς διαταγτοῦσης αὐτὴν ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ἐφαρμόζεται ἡ ἐπ' ἀναφορὰ διαδικασία, διότι ἐνδέσκειται καὶ κατ' αὐτὴν νὰ παραστῇ ἀντίδικος τοῦ αἰτουῦντος, οὗ ἔνεκα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται αἰεποτε νὰ καταστῇ αὕτη τελεσιδικία διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, πρὶν ἢ αὐτὸς ὁ ἀναφερόμενος ζητῇ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅτε ἡ τελεσιδικία ἐπέρχεται διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως συνωδᾷ 567, 790 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 233 (1880). Ἐὰν ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ οὐδαμῶς γνησθῇ μνηεῖα, ὅτι ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου ὁ προικοδότης παρὰ ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα ν' ἀναλάβῃ τὴν προίκαν, εἰς δύναται νὰ ἐξάλειψῃ τὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προίκας ἐγγραφεμένην ὑποθήκην, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 77 νόμου ὑποθηκῶν, αἱ ἐγγράφαι τῶν ὑποθηκῶν ἐξαλείφονται τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο μερῶν. Ἐπομένως ἡ ἐξάλειψις αὕτη κυρίως ἐγένετο, ὁ δὲ μεταγενέστερος δανειστὴς πρὶν ἢ ἐγγράψῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκην ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ πληροφορηθῇ τίς καὶ δυνάμει τίνος δικαιώματος ἐξήλειψε τὴν προηγουμένην ὑπο-

εἰλην, οὐδαμῶς δὲ ὑπελείπεται ἐκ τῆς καλῆς αὐτοῦ πίστεως περὶ τοῦ ἐγκυρίου τῆς ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ἐκείνης, διότι ἀφορᾷ εἰς παῖ-
ξιν ἀντικειμένην τῷ ἄρθρῳ 77 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν καὶ συνε-
πῶς ἡ σύζυγος, ὡς προγενεστέρᾳ αὐτοῦ ἐνυπόθηκος δανειστρία, προ-
τιμᾶται.

ΑΠ. 175 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 77 τοῦ περὶ Ὑπο-
θηκῶν Νόμου, αἱ ἐγγράφαι τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις
ἐξαλείφονται ἢ δυνάμει συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ὁηλοῦτης τὴν
συγκατάθεσιν τῶν μερῶν, εἴτε δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως τελε-
σιδίου, κατατιθεμένου εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ ἀπογρά-
φου τῶν ἐγγράφων τούτων. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρ. 11 καὶ 16 τοῦ περὶ
ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου Βασ. Διατάγματος τῆς 21
Ἰουλίου 1836, εἰς τὴν τετάρτην στήλην τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν
σημειοῦνται αἱ ἐξαλείψεις, ἐν αἷς θέλει ἀναφέρεσθαι μετὰ τῆς χρῆ-
νολογίας αὐτοῦ τὸ συμβόλαιον ἢ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ᾧ ὡν στη-
ρίζονται. Ἐκ τῶν ἄρθρων δὲ τούτων, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθρ.
87 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, καθ' ὃ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν
θελοῦν συντάσσεσθαι καὶ κρατεῖσθαι κατὰ τὰ περὶ τούτου γενικῶς
ὁρισθῆσάμενα ὑποδείγματα, ἅτινα καὶ ἐκδοθέντα σὺν τῷ εἰρημένῳ
ἐκτελεστικῷ διατάγματι καὶ ἀποτελοῦντα ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέ-
ρος, ὑποδειγματίζουσι, προκειμένου περὶ ἐγγραφῆς ἢ ἀπαλείψεως
ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως δυνάμει ἀποφάσεως, τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις
μεῖαν τῆς τε ἀποφάσεως καὶ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς, συνάγεται σα-
φῶς, ὅτι διὰ τὸ κύρος ἐξαλείψεως ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, ду-
νάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπαιτεῖται ἀναγκάτως ἐξ αὐτῶν τῶν
βιβλίων νὰ προκύπτῃ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἦτο τελεσιδικίος, ἄλλως, ἐλ-
λείποντος οὐσιώδους στοιχείου ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένου, ἢ ἐξά-
λειψις εἶναι ἄκυρος, καὶ ἐπομένως ταύτην δὲν δύναται νὰ ἐπικαλε-
σθῇ ὁ ἐπόμενος κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἂν ἐν ἀγνοίᾳ ἦτο τῆς ἄκυρό-
τητος, διότι ἡ δημοσιότης τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἀποκλείει
πάναν τοιαύτην ἀγνοίαν. Δεχθὲν ἄρα τὸ ἔσπετον ὅτι ἐν τοῖς βι-
βλίοις τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀναφέρεται ποτὶς ὅτι ἡ ἀπόφασις, δυνάμει
τῆς ἁποίας ἐγένετο ἡ ἐξαλείψις τῆς προσημειώσεως, ἦτο τελεσιδι-
κία, καὶ κηρύξαν τὴν ἐξαλείψιν ταύτην ἄκυρον, ὁρθῶς τὸν νόμον
ἐφῆρκε.

28. Ὅταν δὲν δοθῇ ἡ συγκατάθεσις διὰ τὴν ἐξα-
λείψιν, ἡ ἀκτῆσις ταύτης φέρεται εἰς τὸ δικαστήριον,
εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐγένεν ἡ ἐγγραφή τῆς
ὑποθήκης ἢ ἡ προσημειώσις, ἂν δὲν ἦναι παρεμπίπτου-
σα ἢ συναφῆς μὲ ἀλλήν δίκην ἐκκρεμῇ ἐνώπιον ἄλλου
δικαστηρίου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς
κατὰ τοῦ ὑποθηκικοῦ πιστώτου ἀγωγὰς, ὅσαι πηγάζου-

σιν ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν. Πολ. Δικ. 996. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2159).

ΑΠ. 122 (1852). Ἐκ τοῦ 2 ἀδαφίου τοῦ 78 ἀρθρου δηλοῦται, ὅτι ἡ ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης αἰτεῖται δι' ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ δι' ἀναφορᾶς. Δὲν ἀντίκεινται δ' εἰς τοῦτο τὰ ἀρθρα 50 § 5 καὶ 86 τοῦ αὐτοῦ περὶ ὑποθ. νόμου καὶ τὸ 997 τῆς πολ. δικον., διότι τοῦτο μὲν ὀρίζει, ὅτι ἡ ἐπ' ἀναφορᾶ διαδικασία γίνεται ὅτε ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐπλήρωσεν ὅλους τοὺς δανειστάς καὶ ἔλαβεν ἐξοφλητικὸν αὐτῶν, ἐκεῖνα δὲ δὲν κανονίζουν διαιδικασίαν τινὰ ἄλλ' ὀρίζουσιν ἀπλῶς τὰ ποτελέσματα τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος.

ΑΠ. 221 (1867). Ὁ σύζυγος δικαιούται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἐξαλείψεως τῆς βαρυνούσης τὸ προικῶν αὐτοῦ κτῆμα ὑποθήκης ἀγωγὴν, διότι κατὰ τὴν διατάξιν 9 Ἀρμ. (δ. θ) τὰ ἐν προικί ἐκδοθέντα αὐθὺν δύναται ἡ γυνὴ διοικεῖν, ἐπεὶ τοῦ ἀνδρός ἐστὶν ἡ τούτων διαρκούντος τοῦ γάμου δ ε σ π α τ ε ι α ρ.

ΑΠ. 60 καὶ 188 (1854). Ἡ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης ἀγωγὴ εἶναι συνήθης ὡς ἀφορῶσα εἰς δικαίωμα πραγματικόν, μηδαμῶς ὑπαγομένη εἰς τινὰ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 532 καὶ 618 τῆς πολ. δικ. διαλαμβανομένων ἐξαίρέσεων, καὶ οὐδόλως δυναμένη νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συντηρητικὸν μέτρον, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 1029 τῆς πολ. δικον. εἰς τὰ συντηρητικὰ μέτρα κατατάσσονται μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἐνεργούμεναι ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν.

ΑΠ. 84 (1897). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Νόμων 4 καὶ 5 Πανδ. (18. 4), ὁ ἐκχωρητὴς εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἐκδότη/εως καθ' ἣν περίπτωσιν ἐξεχώρησεν αὐτῷ ἀπαίτησιν ἀνυπαρχτόν, ὅθεν ὅπως θεωρηθῇ τὸ δικάσαν ἑφετεῖον ὡς παραβιάσαν τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, πρέπει πάντως ν' ἀποφαίνεται τὸν ἐκχωρητὴν ἀνεύθυνον, καίτοι δεχόμενον ὅτι ἀνυπαρχτόν ἐξεχώρησεν ἀπαίτησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ ἑφετεῖον ἀποφαίνεται τὸν ἐκχωρητὴν ἀνεύθυνον, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ἡ ἐκχωρηθεῖσα ἀπαίτησις ἦτο ὑπαρκτή.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως, κατ' οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ νόμου ἀποτελεῖ ἀνυπαρξίαν καὶ τῆς ἀπαιτήσεως, ὥστε τὸ δικάσαν ἑφετεῖον, μὴ δεχθὲν τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ὡς ἀνυπαρξίαν τῆς ἐκχωρηθείσης καὶ βαρυνούσης αὐτὸ ἀπαιτήσεως οὐδεμίαν τοῦ νόμου διατάξιν παρέβλεπεν.

Ἐπειδὴ τὸ ἑφετεῖον δὲν παρέβλεπε τὸν νόμον, ἀποφανθὲν τὴν ἐξάλειψιν τῆς προσημειώσεως ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως ὑποβληθείσης διὰ τῶν προτάσεων καὶ οὐχὶ δι' ἀγωγῆς, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐξ ἀρθρ. 78 Ὑποθηκῶν Νόμου, καὶ διὰ παρεμπιπτούσης αἰτήσεως

τὸ δικαστήριον δύναται ν' ἀποφαίνηται τὴν ἐξάλειψιν, ὅταν ᾖναι συναφὴς πρὸς ἄλλην δίκην, ὡς ἐπὶ τοῦ πρακειμένου.

79. Ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν διατάσσεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια.—1. ἂν ὑπάρχῃ νόμιμος αἰτία τῆς ἀποσθέσεως αὐτῶν.—2. ἂν ἡ ἐγγραφή δὲν ἐστηρίζετο εἰς κἀνένα ἀπὸ τοὺς χορηγοῦντας δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης τίτλους.—3. ἂν ἡ ὑποθήκη ἀπεκτῆθῃ δυνάμει τίτλου ἀτάκτου ἢ ἀπεσθεσμένου.—4. ἂν ἡ ἐγγραφή ᾖναι ἤδη ἄκυρος δι' ἐλλείψιν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτουμένων δι' αὐτήν. Πολ. Δικ. 997 (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2160).

ΑΠ. 171 (1897). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπ' ἀριθ. 24428 καὶ 14030 συμβολαίων, δέχεται, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει, ὅτι ἡ πίστωσις ἐδόθη πρὸς τοὺς συνεταίρους ἀδελφοὺς Σ., οἵτινες παρέσχον πρὸς τὸν πιστωτὴν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς αὐτῶν περιουσίας, εἰς τὴν κρίσιν δὲ ταύτην τοῦ Ἐφετείου, ἀναγομένην εἰς ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου, ὃ Ἀρ. Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμῇ ὃ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ πρότασις αὐτοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἀπεδείκνυτο ὅτι ἡ ὑποθήκη ἐνεγράφη εἰς τὴν ἰδιαίτεράν περιουσίαν τῶν ὀφειλετῶν, οὐδεμίαν εἶχε νομικὴν ἀξίαν, διότι ὁ νόμος ἐπιτρέπει εἰς τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας νὰ χορηγῶσιν ὑποθήκην ἐπὶ ἰδιαιτέρων αὐτῶν κτημάτων πρὸς ἀσφάλειαν τῶν κατὰ τῆς ἐταιρίας ἀπαιτήσεων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, τὸ μὲν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τὸν ἀναιρεσεύοντος ὅτι τὰ προσαχθέντα γραμμάτια καὶ συναλλαγματικὰ ἐξωφλήθησαν παρὰ τῶν Τραπεζῶν, πρὸς ἃς μεταβιβάσθησαν, καὶ ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἔλαβε τὴν ἀξίαν των, καὶ ἐπομένως ὅτι ἐκ τούτου ἡ τε ἐνοχὴ καὶ ἡ ὑποθήκη ἀπεσθέσθη, τὸ δὲ ὅτι, διὰ τῆς ἐκδοχῆς τοῦ Ἐφετείου περὶ τοῦ ἐναντίου, παρεβιάσθη ὁ ἀστικὸς νόμος, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν ἀπέριψε τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὄντος πάλαι ὑπευθύνου ὡς ὀπισθογράφου πρὸς τὰς Τραπεζὰς ταύτας, παρ' ὧν, ἐκ μεταβιβάσεως τῶν γραμματίων, ἔλαβε τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἡ ἐνοχὴ καθὼς καὶ ἡ ὑποθήκη κατὰ τῶν κυρίως ὀφειλετῶν ὀφίσταται ἀκεραία, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ αὐτοὶ δὲν ᾔθελον ἐξωφλήσει ταῦτα, τοιαύτην δὲ ἐξωφλήσιν δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσεύων. Οὕτω δὲ ἀποφαινομένην τὸ Ἐφετεῖον, καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξέτιμῃ, καὶ συμφώνως τῷ νόμῳ ἐκρίνεν ὅτι

τῶν ἐκδοτῶν τῶν γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν ὄντων ὑπευθύνων πρὸς τοὺς ὀπισθογράφους διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, ἢ ἐνοχῇ πρὸς τοὺς μόνον διὰ τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων ἀποσβέννεται.

ΑΠ. 356 (1853). Περιγράφων ὁ περὶ ὑποθ. νόμος (διὰ τῶν ἀρθρῶν 79 καὶ 80) τοὺς λόγους τῆς ἀκυρότητος, ἔπεται, ὅτι αὐτοὺς μόνους θεωρεῖ οὐσιώδεις πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ὑποθήκης καὶ ἀποκλείει πάντα ἄλλον μὴ περιεχόμενον ἐν αὐτοῖς· ἐν τοῖς λόγοις δὲ τούτοις δὲν κατατάσσεται καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ ἐπισήμου ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπιτηρύσεως τὴν περιουσίαν τῆς Ἐπικρατείας ἀρμοδίας ἀρχῆς, περὶ οὗ ἀναφέρει τὸ ἀρθρον 69 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅταν τὸ δημόσιον αἰτήσῃ ἐγγραφὴν ὑποθήκης δι' ἀπαιτήσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τῆς Ἐπικρατείας, κατατάσσεται ὁμως ἐν τοῖς λόγοις ἡ ἔλλειψις τίτλου ἐκ τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν καὶ κτῆσιν ὑποθήκης, τὸ δὲ δημόσιον ἔχει ὡς τίτλον τὸν νόμον πρὸς κτῆσιν ὑποθήκης κατὰ τὸ ἀρθρον 11 § 2 τοῦ νόμου.

ΑΠ. 3 (1864). Ἐπίσης δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν γενομένην ἐγγραφὴν ἡ ἀνυπόγραφος αἰτήσις πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ἅτε μὴ διαλαμβανομένη ἐν τοῖς λόγοις τῶν ἀρθρῶν 79 καὶ 80.

ΑΠ. 139 (1851). Διατασσομένης κατὰ τὸ ἀρθρ. 79 τῆς ἐξαλειψέως τῆς ὑποθήκης μόνον ἐὰν ὑπάρχῃ αἰτία νόμιμος τῆς ἀποσβένσεως αὐτῆς, ἔπεται ὅτι, ὅτε κτῆμα τι ἐνυπόθηκον εἶναι κατὰ μέρος μόνον προικῶν, δέον ἢ ὑποθήκη νὰ ἐξαλειφθῇ μόνον ὡς πρὸς αὐτό.

80. Ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος δι' ἐλλείψιν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτούμενων— 1. ὅταν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀναφέρεται ὁ πιστωτής, ἢ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ χρεώστου εἶναι τόσον ἀτελής, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διακριθῇ σαφῶς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα— 2. ὅταν ἡ ἀπαιτήσις ἐγγραφῇ χωρὶς προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος— 3. ὅταν ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης δὲν φέρῃ χρονολογίαν— 4. ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα δὲν ᾔῃ περιγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν του, ἢ ᾔῃ περιγεγραμμένον τόσον ἀορίστως, ὥστε δὲν ἔμπορεῖ νὰ γνωρισθῇ ἀποχρώντως, καὶ νὰ διακριθῇ ἀπὸ ἄλλα.

ΑΠ. 154 (1855). Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἀρθρον 69 § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ὅταν ἡ ἐγγραπτέα ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ τὸν Νόμον, ὁ αἰτῶν ἐγγραφὴν ὑποθήκης δι' ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τοῦ κράτους ὀφείλει νὰ συνάψῃ ἐν ταῖς περιλήψεσιν

πίσθημον ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιτηροῦσης τὴν περιουσίαν ταύτην ἀρχῆς ἢ μὴ ἐπισύναψις ὁμῶς τοῦ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ εἰς τὰς περιλήψεις δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς, ἀρκεῖ μόνον νὰ πύρρη πραγματικῶς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγγραφῆς τὸ τοιοῦτον ἀποδεικτικόν, καθότι τὰ ἄρθρα 79 καὶ 80 τοῦ εἰρημένου νόμου, τὰ ὅποια ὁρίζουσι ρητῶς τοὺς λόγους, ἐνεκα τῶν ὁποίων διατάσσεται ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν ἐγγράφων, δὲν κατατάσσουσι μετὰ τὴν ἐλλείψιν τῆς ἐπισυνάψεως τῶν τοιούτων ἀποδεικτικῶν εἰς τὰς περιλήψεις.

ΑΠ. 238 (1864). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 80 § 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀπαιτεῖ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν ἐν τῇ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. Ἀρα τὸ ἐφεξῆς, δι' ἔλλειψιν τοιαύτης ἐν τῇ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν περιγραφῆς τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου, κηρύξαν ἀκυρον τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐγγραφεὶς ὑποθήκην, καὶ τοι πεισθὲν ἐξ ἄλλων ὑποβληθέντων αὐτῷ ἐγγράφων περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ γηπέδου τούτου, δὲν παρηρμήνευσεν ἀλλ' ἐφήρμοσε ρητῶς τὸν παρατεθέντα νόμον· ἀδιάφορον δὲ ἂν, ἀντὶ τοῦ ἱεραμοστέου ἁρθρου, παρέθηκεν ἐσφαλμένως ἕτερον ἄρθρον τοῦ νόμου, καθόσον ἀναίρεσιν ἐπιφέρει μόνον ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία καὶ κακὴ ἐρμηνεὴ τοῦ νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐσφαλμένη παραθεσις αὐτοῦ.

Οὐδ' ὤφειλε νὰ διατάξῃ ἄλλην περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ γηπέδου ἀπόδειξιν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ἡ ἐν τῇ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν ἐλλείψις τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης περιγραφῆς.

ΑΠ. 178 (1873). Ἡ ὑποθήκη εἶναι ἄκυρος, ὅταν τὸ κτῆμα δὲν περιγράφηται ἀποχρῶντως ὡς ἐν ᾧ εἶναι σταφιδάμπελος, χαρακτηρίζεται ὡς ἄγρος.

ΑΠ. 241 (1849). Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης εἶναι ἄκυρος, πρὸς ταῖς λοιποῖς ἐν αὐτῷ ἀναφερομέναις περιπτώσεσι, καὶ διὰ τὴν μὴ περιγραφὴν τοῦ κτήματος, ἡ διὰ περιγραφὴν αὐτοῦ τόσον ἀόριστον, ὥστε ἐν δύναται νὰ γνωρισθῇ ἀποχρῶντως καὶ νὰ διακριθῇ ἀπ' ἄλλας· κατὰ δὲ τὸ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τῶν ὑποθηκῶν διάταγμα, ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης γίνεται εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καθὰ διαγράφει τὸ ἄρθρον 12 αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὴν πρώτην ἐγγραφήν, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡδὴ ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος, δύναται κατὰ τὴν ρητὴν ἐκταξιν τοῦ ἁρθρου 13 αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπομένους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐγγραφὰς νὰ παραλειφθῇ ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος καὶ ἡ χρεωκτῆσις τοῦ χρεώστου, ὅταν ταῦτα κατὰ τὴν παραδιδόμενὴν περίληψιν συμφωνοῦν μὲ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ σημειωθέντα· τὸ δὲ ἄρθρον 20 τοῦ αὐτοῦ ὁρίζει ἀπλῶς, ὅταν αἱ ἐπὶ τινος κτήματος ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαλειφθῶσιν, ὁ ὑποθηκοφύλαξ περὶ τὴν σειράν ταύτην κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον καὶ ἀρχικαὶ νῆσαν σειράν ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μέλλον γεννησόμενας· ἐκ δὲ

τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. τούτων καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἐξελίψιν τῶν ὑποθηκῶν ὅλων δὲν διατάσσεται ἡ διαγραφή αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ περὶ τῶν διατάξεων διὰ δύο παραλλήλων γραμμῶν ὀρίζονταί, ὅπως διατάσσεται εἰς τὸ ἄρθρ. 19 νὰ γίνηται κατὰ τὴν ἀπαγόρευσιν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν περαιτέρω ἐγγραφῶν προκύπτει ἀριθμητικῶς ὅτι ὁ νομοθέτης, πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ἐπαναλήψεων καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐγγραφῶν, καθ' ὅσον γραφέν οικονομικὸν σύστημα εἰς τὰ ἄρθρα 8 καὶ 11—13, ἡθέλησεν νὰ γίνηται ἅπασι εἰς τὴν πρώτην ἐγγραφήν ἡ περιγραφή τοῦ κτήματος καὶ νὰ δύναιται αὕτη νὰ παραλειφθῇ ὅχι μόνον εἰς τὰς μετὰ αὐτὴν, ἐν ἰσχύϊ οὖσαν, γενομένας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μετὰ τὴν ἐξελίψιν τῆς εἰς τὸ μέλλον γενησομένης, αἰτίας ἀρχίζουσαν τότε μετὰ σειρὰν ἀριθμῶν· διότι ἂν ἡ ἰσχύς τῆς ὑποθήκης παύῃ καθ' ἃς ὁ νόμος ὥρισε περιστάσεις, ἡ ὑπάρχουσα περιγραφή τοῦ ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ὑποθήκη κτήματος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὰς μετὰ τὴν ἐξελίψιν αὐτῆς γενησομένης νέας ἐγγραφὰς καὶ ἀναφερομένης εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ κτήματος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, ὑπαρχούσης ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς ἐν αὐτῇ περιγραφομένης οἰκίας καὶ ἐξελίψεσθαι αὐτῆς τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1839 ἐνέγραψαν ὑποθήκην νέαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, ἀναφερόμενοι ἀμφοτέροι ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τῆς εἰς τὴν προηγουμένην ὑποθήκην τοῦ δημοσίου, ἥτις εἶχεν ἤδη, ὡς εἴρηται, ἐξελίξεσθαι. Τὸ δὲ ἐφετεῖον ἠκύρωσε τὴν ὑποθήκην ταύτην τοῦ ἀναιρεσειόντος διὰ τὴν παράλειψιν τῆς περιγραφῆς τῆς οἰκίας, προσθέσας εὐτῷ λόγον ἀκυρότητος, μὴ διατασσόμενον ρητῶς εἰς τοιαύτην περιπτώσιν ἀπὸ τὰ μνησθέντα ἄρθρα, καὶ ὅποια μάλιστα συγχωροῦσι τὴν τοιαύτην παράλειψιν, καὶ εὐτῷ προσέβλεψεν αὐτὰ συνδυασμένα καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

ΑΠ. 237 (1879). Τὸ ἄρθρ. 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐννοεῖ νὰ καθιερώσῃ ἀκυρότητα τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ ὅταν δὲν ὑπάρξῃ παντάπασι περιγραφή τοῦ εἴδους καὶ τῆς θέσεως τοῦ κτήματος, ἢ ὅταν ὑπάρχῃ μὲν τοιαύτη, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀοριστίας δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἀποχωρῶντως ἡ ταυτότης τοῦ κτήματος καὶ νὰ διακριθῇ ἀπὸ ἄλλων· τὸ ἐναντίον δὲ τούτου δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β Δ., διότι, ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄρθρ. 68 Νόμου ὑποθ. προκύπτει, τοῦτο ὑποδεικνύει ἀπλῶς τὰ γνωρίσματα, δι' ὧν ὁ πιστωτής δύναται νὰ τὴν περιλήψῃ τῆς ἐγγραφῆς νὰ προσδιορίσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ ἐκτελέσαντος κτήματος, ἐπὶ τῇ προϋποθέσει πάντοτε, ὅτι γίνεσθαι ἐν τῇ περιλήψει τῆς ἐγγραφῆς μνεία τῆς θέσεως καὶ τοῦ εἴδους τοῦ κτήματος.

ΑΠ. 347 (1880). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 1, 8 καὶ 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

μου περί ὑποθηκῶν καὶ 12 τοῦ σχετικοῦ Β. Δ. προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν τῇ προηγουμένη ἐγγραφῇ ταυτότης τοῦ ὀνόματος τοῦ χρεώστου καὶ τοῦ πιστωτοῦ τοῦ κτήματος, δύναται ν' ἀναπληρώσῃ μόνον τοῦ ὀφειλέτου τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τοῦ κτήματος τὴν περιγραφὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ πιστωτοῦ τὴν σημείωσιν, οὗτινος τὸ ὄνομα δέον νὰ ἰκαναλαμβάνηται ἐν πάσῃ ἐγγραφῇ καὶ ὅταν ᾖ αὐτὸς πρὸς τὸν ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ, καθισταμένης ἄλλως ἀκύρου τῆς ὑποθήκης, ἐνεκα τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρθρῶν 80 καὶ 16 τοῦ περί ὑποθηκῶν νόμου, τὰ ἀπαιτούμενα ὡς οὐσιωδῶς ἀναγκαῖα διὰ τὸ κύρος τῆς ἐγγραφῆς (π. χ. ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ πιστωτοῦ) δέον νὰ ἐξάγωνται ἐξ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν καὶ δὲν ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐκθέσεων ἢ ἐκ τῶν περιλήψεων.

ΑΠ. 25^η (1849). Τοῦ ἀρθροῦ 80 ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης εἶναι ἀκύρος διὰ περιγραφὴν ἀόριστον τοῦ κτήματος, τοῦ δὲ 12 ἀρθροῦ τοῦ περί ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τῶν ὑποθηκῶν διατάσσεται, ὅτι ἡ ἐγγραφή γίνεται ἐν ταῖς βιβλίαις τῶν ὑποθηκῶν, τοῦ δὲ ἀρθροῦ 13 αὐτοῦ, ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἐγγραφὴν δύναται νὰ παραλειφθῇ ἡ περιγραφή τοῦ κτήματος καὶ ἡ χαρακτηρίσις τοῦ ὀφειλέτου ἐν ταῖς ἐπομέναις ἐγγραφαῖς, τοῦ δὲ ἀρθροῦ 20 ὁρίζοντος ἀπλῶς ὅτι ἐξαλειφθεῖσιν ἀπασῶν τῶν ὑποθηκῶν ὁ ὑποθηκοφύλαξ περαιοῖ τὴν σειράν τούτων καὶ ἄρχεται νέας σειρᾶς ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μέλλον γενησομένας, ἐπεταί, ὅτι ὁ νομοθέτης πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ἐπαναλήψεων καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐγγραφῶν ἠθέλησε νὰ γίνῃται ἅπασι ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ ἡ περιγραφή τοῦ κτήματος, δυναμένη νὰ παραλειφθῇ οὐ μόνον ἐν ταῖς μετ' αὐτὴν γενομέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μετὰ τὴν ἐξαλείψιν αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι γενησομέναις αἰτίνας ἄρχονται τότε διὰ νέας σειρᾶς ἀριθμῶν, διότι, ἂν ἡ ἐκ τῆς ὑποθήκης πύξυ καθ' ἧς ὁ νόμος ὥρισε περιστάσεις, ἡ ὑπάρχουσα περιγραφή τοῦ ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ὑποθήκη κτήματος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἐν ταῖς μετὰ τὴν ἐξαλείψιν αὐτῆς γενησομέναις νέαις ἐγγραφαῖς καὶ ἀναφερομέναις εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ κτήματος.

ΑΠ. 287 (1849) Ἡ ἐν τῇ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης ἐλλείψις μνείας τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ δανειστοῦ, ὡς καὶ τοῦ ὅθμου ἐν ᾧ κεῖνται τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα, δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα, ὅσαίς δὲν προκύπτει σύγχυσις περὶ τῶν προσώπων ἢ τῶν κτημάτων.

ΑΠ. 263 (1860) 91 (1861). Ἡ παράλειψις τῆς μνείας τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ χρεώστου δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς ὅτις οὐδεμία σύγχυσις περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ ἐπέρχεται. Ἄλλ' εἶναι ἀκύρος ἡ ὑποθήκη, ὅτε δὲν περιγράφεται τὸ κτῆμα ἀποχρῶντος ὅτε δηλονότι ἐξ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν δὲν προκύπτει ἡ προσήκουσα τοῦ κτήματος περιγραφή, ἔστω καὶ ἂν βε-

θαιούται ἐξ ἄλλων ἐγγράφων ἢ ταυτότης τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος.

ΑΠ. 122 (1849). Ὁρίζοντος τοῦ νόμου, ὅτι, ἀναγνωρίσας τις τὸ κῦρος πράξεώς τινος, στερεῖται πλέον δυνάμει τῆς συναινέσεως τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον (Νομ. 16 § 1 Παρ. βιβλ. 20 τ.τλ. § de pignorigibus: ἄρθρ. 485 καὶ 486 τῆς πολ. δικ.) ἔπεται, ὅτι ὁ ἐγκρίνας καὶ παραδεχθεὶς τὴν ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὡς καλῶς γενομένην καὶ αὐθορμήτως συναινέσας εἰς αὐτήν, δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον. Ἐπομένως προκειμένου περὶ τῶν συναλλαττομένων καὶ οὐχὶ περὶ τρίτου, τὸ δικαστήριον οὐδαμῶς δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἡ προσημείωσις ἐγένετο κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, διότι διὰ τῆς συναινέσεως ἐκαλύφθησαν αἱ τυχόν τῆς προσημείωσης ὑπάρχουσαι ἀκυρότητες.

ΑΠ. 319 (1884). Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἐδ. 4 τοῦ ἄρθρου 80 τοῦ νόμου περὶ ὑποθήκης μόνη ἡ ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ κτήματος πλημμελὲς σημείωσις εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἄρκει νὰ καταστήσῃ ἄκυρον τὴν ἐγγραφήν τῆς ὑποθήκης, ἐὰν ἐξ αὐτῆς προκύπῃ ἀποχρώντως ἡ τοῦ κτήματος ταυτότης.

81. Ἄν ἡ ὑποθήκη ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, λαμβάνουν τάξιν οἱ ἐπόμενοι πιστωταί, ἂν ὑπάρχουν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς των. (Βαυαρ. Ν. § 84).

82. Ἄν ὁ προσημειώσας δὲν συμπληρώσῃ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ 23 ἄρθ. ἀριθ. 1 ἐλλείψεις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἡ δὲν ἀποδείξῃ αἰτίαν ἐννόμου κωλύσεως, ἡ προσημείωσις ἐξαλείφεται.

83. Ὅταν ἡ προσημείωσις ἐγίνε κατὰ συνέπειαν ἀγωγῆς ἢ πρωτοκλήτου ἀποφάσεως, εἰ μὲν ἡ τελειοδίκος ἀπόφασις ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ προσημειώσαντος, φέρει τὴν ἐξάλειψιν τῆς προσημείωσης, εἰ δὲ τοῦ ἐπιδικάσει αὐτήν, ὁ προσημειώσας ἔχει τριάκοντα ἡμέρας, προστιθεμένης τῆς διὰ τὴν ἀπόστασιν παρατάσεως τῆς προθεσμίας, διὰ νὰ τρέψῃ τὴν προσημείωσιν εἰς ὑποθήκην. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ προσημείωσις ἐξαλείφεται.

ΑΠ. 227 (1885). Ἡ δυνάμει τῆς τελειοδίκου ἀποφάσεως τῶν ἑρετῶν μετατροπὴ τῆς προσημείωσης εἰς ὑποθήκην δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, προστιθεμένης καὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 54 (1889). Ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 83 νόμου ὑποθηκῶν τριακονθήμερος προθεσμία πρὸς μετατροπὴν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην λογίζεται ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς αποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, διότι ἡ περὶ τούτου διάταξις περιέχει ἀπλῶς τὸν ὅρον τῆς τελεσιδικίας καὶ μόνον ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως χορηγεῖ, ἄρα τὴν προθεσμίαν ἄνευ ἐτέρου τινὸς γεγονότος κινεῖ εὐθὺς ἡ τελεσιδικία, ἅμα ἐπέλθῃ.

ΑΠ. 42 (1894). Κατὰ τὸ ἄρθρον 8³ τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὅταν ληφθῇ προσημείωσις ἐπὶ τῇ βίβει ἀγωγῆς ἢ πρωτοδίκου αποφάσεως, εἰ μὲν διὰ τελεσιδίκου αποφάσεως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή, ἐπέρχεται ἡ ἐξάλειψις τῆς προσημειώσεως, εἰ δὲ ἐπιδίκασθῃ, δικαιούται ὁ ὑπὲρ οὗ αὕτη ἐξεδόθη νὰ τρέψῃ αὐτὴν εἰς ὑποθήκην ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν· ἐάν ὅμως ἡ ἀπαίτησις, περὶ ἧς εἶχεν ἐγερθῇ ἡ ἀγωγή, δὲν ἐπεδικάσθῃ δι' ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀνεγνωρίσθῃ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὀφειλέτου ὡς ἰσχυρὰ διὰ δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ νομίμως καταρτισθέντος καὶ ἐδόθῃ ρητῶς δι' αὐτοῦ τὸ δικαίωμα, ἵνα ἡ ληφθεῖσα προσημείωσις μετατραπῇ εἰς ὑποθήκην πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀναγνωρισθείσης ἀπαίτησεως, ἢ ἐπὶ τῇ βίβει αὐτοῦ μετατραπεῖσα εἰς ὑποθήκην ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ὅσα καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βίβει τῆς τελεσιδίκου αποφάσεως μετατραπεῖσα.

ΑΠ. 304 (1874) Κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἐξαλείφεται ἡ προσημείωσις ἐάν παρέλθωσι τριάκοντα ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπιδικάσεως τῆς ἀγωγῆς διὰ τελεσιδίκου αποφάσεως· δὲν ὀρίζει δὲ ὁ νόμος ὅτι ἡ προσημείωσις ἢ ἡ ὑποθήκη δὲν εἶναι ἐξαληπταὶ ἐάν δὲν προλάβῃ ὁ ἔχων συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαλείψιν πρὸ τῆς μετατροπῆς.

Τὸ ἄρθρον 83 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐξαλείπτειν διατάσσει τὴν προσημείωσιν ἐάν δὲν μετατραπῇ εἰς ὑποθήκην ἐντὸς τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ἐάν πρόκηται περὶ τελεσιδίκου αποφάσεως πρωτοβαθμίου ἢ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, ἢ περὶ τελεσιδίκου αποφάσεως ἐκδοθείσης συνεπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἀποφάσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις· ἀδύσчимος δὲ ὁ λόγος ὅτι, προκειμένου περὶ ἐρήμην αποφάσεως, ἐκδοθείσης συνεπὶ ἀνακοπῆς, καὶ προτεινάντος τοῦ ἀναιρεσιζήτοντος ὅτι, λογιζομένης καὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, δὲν παρήλθον τριακοντα ἡμέραι ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο ἀπορριφθῇ τὴν ἐνστάσιν ταύτην αὐτεπαγγέλτως ἀφανιζόμενον ὅτι ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῆς δὲν χωρεῖ, διότι ἡδύνατο νὰ τὸ πράξῃ.

ΑΠ. 285 (1868). Ὁ δευτερος ἐνοπόθηκος δανειστής δύναται νὰ προτείνῃ τὸ ἄκυρον τῆς εἰς ὑποθήκην μετατροπῆς τῆς προσημειώσεως, ἥτις προηγείται τῆς ὑποθήκης αὐτοῦ, ἂν ἐκ συμπαγίνας ἐγένετο αὕτη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκχώρησις τῆς ἐκ δανείου ἀπαίτησεως περιλαμβάνει καὶ τὰ παρεπόμενα πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ δικαιώματα (Θ.μ. β' Βασιλ. 19. 4), οἷον καὶ ἡ ὑποθήκη, ὁ δὲ ἐκδοχὺς δὲν δύ-

ναται νὰ ἐνασκήσῃ ἀπεριορίστως τὰς ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγὰς αὐτοῦ, ὡσάκις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δὲν τῷ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνασκήσῃ κατὰ τῶν προηγουμένων ἐνυποθηκίων ἀσυνειστών καὶ τὴν τοῦ δόλου ἀγωγὴν, ἣν τυχὸν εἶχεν ὁ ἐκχωρητὴς, ἔπεται ὅτι ἡ ἐκχώρησις τοιαύτης ἀπαιτήσεως περιλαμβάνει ἀναγκάως καὶ τὴν ἐκχώρησιν τῆς τοῦ δόλου ἀγωγῆς καὶ ἄνευ τῆς περὶ τούτου ρητῆς μνείας ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐκχωρήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

Περὶ τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.

84. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἢ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐκάστης ἐπαρχίας συσταίνεται γραφεῖον ὑποθηκῶν, δπου μόνον δύνανται νὰ αἰτῶνται καὶ νὰ ἐνεργῶνται ἐγκύρως αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν, καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. — Ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν ἀνατίθεται εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας, ὁ δὲ ὀργανισμὸς αὐτοῦ θέλει κανονισθῇ δι' ἰδιαιτέρου διατάγματος.

85. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει: 1) Νὰ φυλάττῃ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ νὰ φροντίζῃ ὥστε, ἀπόντος αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἐννόμως ἀναπληροῦντος αὐτοῦ, νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ, μηδὲ νὰ γενῇ κάμμία ἀλλαγὴ ἢ φθορὰ τῶν ἐν αὐτῷ γεγραμμένων· 2) Νὰ καταχωρίζῃ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, τὰς ἐγγραφάς, τὰς προσημειώσεις, καὶ τὰς σημειώσεις, ὅσαι εἶναι κατὰ τὸν νόμον δεκταὶ καὶ καταχωριστέαι· 3) Νὰ φυλάττῃ ἐπιμελῶς τὰ κατὰ τὸν νόμον παραδιδόμενα εἰς αὐτὸν ἐγγράφα.

86. Αἱ πράξεις τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν, καθόσον δὲν ὑπερβαίνουν τὰ ὁρισμένα παρὰ τοῦ νόμου ὅρια, καὶ τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἀντίγραφα, ἔχουν ἰσχὺν ἐπισήμων ἐγγράφων.

ΑΠ. 108 (1898). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρα 425 καὶ 426 § 1 Πολ. Δικ., ἀντίγραφα, καὶ αὐτὰ τὰ ἀντιπεφωνημένα, δὲν ἀρκοῦσι πρὸς

τάστασιν ἐντελοῦς ἀποδείξεως, εἰμὴ ἂν δεχθῶσι ταῦτα οἱ διὰδοικοὶ
 ὡς ἔχοντα ἰσχὺν ἀποδείξεως, ἢ μετεχειρίσθησαν αὐτὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν
 πρὸς ἀπόδειξιν, κατὰ δὲ ἄρθρ. 86 καὶ 92-95 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν
 Νόμου, ὁ ὑποθηκοφύλαξ παρέχει τῷ αἰτοῦντι ἅπλουν ἀποδεικτικὸν
 περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ὑποθήκης ἢ
 προσημειώσεως ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος ἢ περιλήψιν τῶν βαρυνου-
 τῶν αὐτῶ ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, ἀλλ' ὀφείλει οὐχ ἥττον
 τὰ ὡσὶν τῷ αἰτοῦντι καὶ ἀντίγραφον πιστὸν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν
 ὑποθηκῶν, περιέχον πλήρες καὶ ὁλοσχερὲς τοῦ σχετικοῦ αὐτῶν μέ-
 ρους ἀντίγραφον, τῶν ἐγγεγραμμένων δηλονότι ὑποθηκῶν καὶ προ-
 σημειώσεων, μεθ' ὧν τῶν ἐπ' αὐτῶν σημειώσεων καὶ αὐτῶν
 προσέτι τῶν γενομένων ἐξαλείψεων, ἂν καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ζη-
 τητῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος, πρόδηλος δὲ τούτου σκοπὸς ἐστὶ νὰ ἐμφαί-
 νωνται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, ὡς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, πᾶσαι ἐν γένει αἱ
 περιεχόμεναι ἐν τοῖς βιβλίοις πράξεις ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως,
 καὶ παρέχωσι πληρεστέραν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἢ τῆς περιλήψεως
 ἀπόδειξιν τὰ ἀντίγραφα ταῦτα.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσιούσης
 Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ρητῶς ἀντέταξεν ἡ Τράπεζα ὅτι ἐπὶ ἐτέρων
 κτημάτων τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης νῦν ἀναιρεσιβλήτου ἐνεγράφη
 ὑποθήκη ὑπὲρ τῆς προικὸς αὐτῆς ἀσφαλῆς, τὰ δὲ προσαγόμενα ὑπὸ
 τῆς ἀναιρεσιβλήτου πιστοποιητικὰ ὑποθηκοφύλακος περὶ μὴ ὑπάρ-
 ξεως τοιαύτης ἐγγραφῆς, ἐν τῷ οἰκείῳ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίῳ, δὲν
 δευαίουσιν ἄληθως τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐν γένει σημειούμενα
 καὶ δεόν νὰ ἐπιτραπῇ καὶ προσαχθῇ, πλήρες καὶ πιστὸν τοῦ σχε-
 τικοῦ αὐτῶν μέρους ἀντίγραφον, τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς, ἐκτιμῶσαν τὰ
 πρὸς τὴν πιστοποιητικὰ, ἢ τοὶ ἀποδεικτικὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καὶ
 ἐπ' αὐτῶν στηριχθέν, ἐδέχθη ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐγγραφή τῆς
 ὑποθήκης, ἣν ἐπικαλεῖται, ὡς εἴρηται, ἡ ἀναιρεσιούσα, τούτῳ δὲ
 τῇ λόγῳ ἐπέδικασε τὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγὴν περὶ τῆς ἰσχύος
 τῆς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς αὐτῆς
 προικὸς, ἀλλ' οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, χωρὶς νὰ διατάξῃ
 τὴν παραγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἢ ὁλοσχε-
 ροῦ καὶ πιστοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀντιγράφου, ὑπὲρ ἧς ἀναιρεσιούσα ἐπεκα-
 λέτη, παρέδωκε τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

87. Τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουσιν συντάσσε-
 σθαι καὶ κρατεῖσθαι κατὰ τὸ περὶ τούτου γενικῶς ὀρι-

σθησόμενον ὑπόδειγμα καὶ τὰς περὶ τούτου ἐκδοθησόμενας ὁδηγίας. Θέλουν μονογραφεῖσθαι καὶ ὑπογραφεῖσθαι πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου πρῶτου τῶν πρωτοδικῶν. Δι' ἕκαστον δὲ νομίμως ὡργανισμένον δῆμον θέλει κρατεῖσθαι ἰδιαίτερον ὑποθηκῶν βιβλίον μετ' ἀλφαριθμητικοῦ ὀνομαστικοῦ πίνακος.

Ἑγκύκλιος Ὑπ. Δικ. ἀριθ. 81 τῆς 13 Ἀπριλ. 1844 περὶ ἐγγραφῆς τῶν κατασχέσεων ἀκινήτων εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον.

Πληροφορηθέντες ὅτι ἡ διάταξις ἀρθρ. 960 Πολ. Δικ. κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν ὑποθηκῶν ὑπάλληλοι ὀφείλουν ἐγγράφωσι τὰς κατασχέσεις τῶν ἀκινήτων εἰς ἰδιαίτερον ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένον βιβλίον, ἀλλαχοῦ μὲν δὲν ἐκτελεῖται παν-άπασιν ἀλλαχοῦ δὲ οὐχὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον, συγχεόμενοι δὲ τῶν ἐγγραφῶν τούτων μετὰ τὰς τῶν ὑποθηκῶν, καὶ θεωρήσαντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῆς ρηθείσης διατάξεως, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι νὰ καθιστᾷ ἐφικτὸν εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ πληροφορωῦνται περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως κατασχέσεως ἐπὶ ἀκινήτου τινὸς καὶ ἰδίως νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατάσχεσιν κατατρεχόντος ἤδη κτήματος, ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορευμένης, ἐνομίσαμεν ἀπαραιτήτως νὰ δώσωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὰς ἀκολουθοῦσας ὁδηγίας. Πᾶς ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν ὑποθηκῶν ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ κρατῇ ἰδιαίτερον βιβλίον τῶν κατασχέσεων τῶν ἀφοριστῶν τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ του κείμενα ἀκινήτα· εἰς αὐτὸ ὀφείλει νὰ ἐγγράφῃ κατ' αὐξαντα ἀριθμὸν ὅλας τὰς δηλοποιουμένας εἰς αὐτὸν κατασχέσεις ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων κλητῆρων, σημειῶν ἐφ' ἐκάστης τὸν χρόνον τῆς ποὺς αὐτὸν δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, τὸ ὄνομα τοῦ δηλοποιούντος κλητῆρος, τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐγγραφομένης κατασχέσεως, τὰ ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει περιεχόμενα χωρὶς κτηριστικὰ τοῦ ἀκινήτου, τὸ ὄνομα τοῦ τε ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς, καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὴν σημείωσιν ταύτην. —Εἰς ὅσας περιφερείας συμβαίνουν συχνότερον κατασχέσεις ἀκινήτων, οἱ ὑποθηκοφύλακες χάριν εὐκολωτέρας ἀντικειμένου τῶν κατὰ μέρος σημειώσεων θέλουν κρατεῖν πίνακα ἀλφαριθμητικῶν τῶν ὀνομάτων τῶν ὀφειλετῶν παραπέμποντα εἰς τὴν ἀνήκουσαν ἐνλίθα τοῦ περὶ κατασχέσεως βιβλίου. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ τῶν κατασχέσεων θέλουν εἶσθαι ἀνοικτὰ εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ πληροφορῶνται, καθὼς καὶ τὰ ὑποθηκικὰ βιβλία. Τὰ πρῶτα ὁ λόγος βιβλία ὀφείλουν οἱ ὑποθηκοφύλακες νὰ προμηθεύουνται ἐξ ἰδίων· συμφέρεي δὲ ἕνεκα ἐλαττώσεως τῆς ἀναγκαίας δαπάνης ὥστε οἱ εἰς τὴν αὐτὴν πρωτοδικικὴν περιφέρειαν ὑπαγόμενοι ὑποθηκοφύλακες νὰ συνεννοῶνται, μεταλαβήσας τοῦ προϊσταμένου εἰσπύ-

γελέως, περί τῆς συνάμα κατασκευῆς τῶν εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀναγκαιουσίνων βιβλίων, καὶ τοῦ τρόπου τῆς κατ' ἀναλογίαν ἀποτίσεως τῆς γενομένης κοινῆς δαπάνης. Ἐπειδὴ ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1842 ἐκδοθεὶς περί ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων νόμος, δὲν προβλέπει περί τῆς ἐγγραφῆς τῶν κατασχέσεων, ἐπεταὶ ὅτι αὕτη θέλει ἐνεργεῖσθαι ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡρεῖαν ἑωστού προσεχῶς ἐκδοθῇ νόμος ἀπονέμων ἕνεκα τῆς ἐνεργείας ταύτης δικαίωμα εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας. — Ἐπὶ τέλους θέλει παρατηρηθῇ εἰς τοὺς κλητῆρας ὅτι ὅσakes παραγγέλλονται νὰ ἐνεργούν κατασχέσεις ἀκινήτων, ὀφείλουν νὰ πληροφωρῶνται προηγουμένως ἀπὸ τοὺς ὑποθηκοφύλακας ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ προηγουμένως κατάσχεσις διὰ νὰ ἀποφεύγῃσι τὰς εὐθύνας τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς ἕνεκα κατασχέσεων κατασχομένων ἤδη κτημάτων, συμφωνῶς μὲ τὸ ἄρθ. 984 τῆς πολ. δικ.

88. Ὅλαι αἱ ποσότητες, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἐκθέτονται καὶ ὀλογράφως, καὶ διὰ χαρακτῆρων ἀριθμητικῶν. Πρὸς τούτοις ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπογράψῃ ἰδιοχειρῶς διὰ τὰς ἐγγραφάς, τὰς προσημειώσεις, καὶ τὰ σβέσματα, καὶ νὰ συνάπτῃ εἰς ἰδιαιτέρους τόμους τὰς περιλήψεις καὶ τ' ἄλλα ἐγγραφα, τὰ πρὸς ἐγγραφὴν ἀπαιτούμενα.

ΑΠ. 28 (1901). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρον 88 τοῦ περί ὑποθηκῶν νόμου, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπογράψῃ διὰ τὰς ἐγγραφάς, ἡ ἐκπλήρωσις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἐστὶν οὐσιώδης διὰ τὸ κύρος τῆς ἐγγραφῆς, διότι διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὑπάρχουσα εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τοῦ μόνου πρὸς τοῦτο ἁρμοδίου· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀκυρότητος ἐν τῷ 8 ἄρθρῳ, τῷ ὀρίσαντι τοὺς λόγους τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς δι' ἑλλείψιν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτουμένων, δὲν ἐπεταὶ ὅτι δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα, διότι αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὀριζόμεναι περιπτώσεις ἀκυρότητος προϋποθέτουσι πάντως ὑπάρξιν ἐγγραφῆς, ἐνῷ ἡ ἀνυπόγραφος ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἰσχυνομένη πρὸς ἀνυπαρξίαν ἐγγραφῆς.

Ἐπειδὴ εἰς χεῖρας τρίτου κατὰσχονται τὰ ἀκίνητα μόνον ἐὰν βαρύνωνται δι' ὑποθήκης—ἄρθρ. 956 § 1 Πολ. Δικ.—ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὴ ὑπαρχούσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἐγκύρως ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅπερ, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον, μεταβιβάσθῃ εἰς τρίτον, δὲν εὐκαιροῦτο ὁ ἀναιρεσιβλήτος πρὸς εἰσπραξίαν τῆς κατὰ τοῦ μεταβιβάσαντος αὐτὸ ἀπαιτήσεώς του νὰ τὸ κατὰσχῃ εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου κατόχου, οὐδ' ὑποχρέωσιν ἐπομένως εἶχε πρὶν ἢ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περί ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀκύρου

ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ζημίαν του νὰ προβῇ εἰς ἀκύρους ἐκτελείσας πράξεις, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δὲν θὰ προταθῇ ἡ ἀκυρότης αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ρηθεῖσα ἀκυρότης τῆς ἐγγραφῆς, ἡ πρὸς ἀνυπαρξίαν αὐτῆς, κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἰσοδυναμοῦσα δὲν ἡδύνατο νὰ καλυφθῇ δι' ἄλλης οἰασδῆποτε πράξεως τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἄρα οὐδὲ δι' αὐτῆς ὑπ' αὐτοῦ ὑπογραφῆς τῆς σχετικῆς πράξεως ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐκθέσεων, οὐδὲ δι' αὐτῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐκδοθέντος ὑπ' αὐτοῦ πιστοποιητικοῦ ὅτι ἐνεγράφη ὑποθήκη· τὸ ἀναιτιολόγητον ἐπομένως τῶν μὴ οὐσιωδῶν τούτων ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπὸ τοῦ δικάσαντος ἐφετείου δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του.

89. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τὰ σβέσματα γίνονται ἀντικρὺ τῶν ἀρμοδίων ἐγγραφῶν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐπομένως ἀπαγορεύονται τὰ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἐγγραφῆς ξέσματα, μεσόστιχα, καθὼς αἱ παρεγγραφαὶ καὶ αἱ παρενθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις τῶν φύλλων τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

90. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ἀνοίγει τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πρὸς ὅλους, ὅλοι θέλουν νὰ τὰ συμβουλευθῶν, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν καλὴν διατήρησίν των προφυλάξεις καὶ χωρὶς μετατόπισιν αὐτῶν.

91. Ἐκαστος τῶν συμβουλευομένων τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν δύναται νὰ λάβῃ ὁ ἴδιος ὁποιασδῆποτε σημειώσεις νομίῳ ἀναγκαίας.

92. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ δίδῃ εἰς τοὺς αἰτοῦντας ἀντίγραφα πιστά, ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφῶν καὶ προσημειώσεων.

93. Τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν προσημειώσεων πρέπει νὰ περιέχουν καὶ ὅλας τὰς σημειώσεις αὐτῶν.

94. Ὅσαι ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις εἶναι ἐξαλειμμένοι δὲν ἐμβαίνουν συνήθως εἰς τὰ ἀντίγραφα, ἢ τὰς περιλήψεις, ἐκτὸς ἐάν τὰ μέρη ζητήσουν ρητῶς νὰ συμπαραληφθῶσι καὶ αὗται.

95. Ὅταν ἐπὶ κτημάτων ὠρισμένων παρὰ τοῦ αἰτούντος δὲν ὑπάρχῃ ἐγγραφή, ἢ προσημείωσις, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν δίδει εἰς αὐτὸν ἀποδεικτικὸν τῆς μὴ ὑπάρξεως αὐτῶν.

96. Ὅλα τὰ ἀντίγραφα, αἱ περιλήψεις, καὶ τὰ ἀποδεικτικά τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν φέρουν τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.

97. Αἱ κοινοποιήσεις τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, τ' ἀντίγραφα, αἱ περιλήψεις καὶ τ' ἀποδεικτικά τοῦ φύλακος αὐτῶν, πληρόνονται ἀπὸ τοὺς αἰτούντας κατὰ τὴν ἐν τῷ περὶ χαρτοσήμου νόμῳ περιεχομένην διατίμῃσιν.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν.

98. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἐζημίας τῶν μερῶν, 1) Ἄν χωρὶς ἔννομον αἰτίαν ἀπέριψεν, ἢ ἀνέβαλε τὴν καταχώρισιν τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς προσημειώσεως· 2) Ἄν παρὰ τὸν νόμον δὲν καταχώρησεν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τὴν αἰτηθεῖσαν πρᾶξιν· 3) Ἄν δὲν συνέταξεν ἀκριβῶς καὶ κατὰ τοὺς τύπους ὅλα, ὅσα ἐπροτάθησαν εἰς αὐτόν, καὶ ἦτο καταχωριστέα· 4) Ἄν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἀντίγραφα, ἢ αἱ περιλήψεις δὲν ᾔναι σύμφωνοι μετὰ τὰ περιεχόμενα εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον, ἢ τ' ἀποδεικτικά ἀντιβαίνουν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

ΔΠ. 72 (1901). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δι' ἀνα-

φορᾶς εἰς τὰς σκέψεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐδέχθη, ὅτι ἂν ἦ συνῆθη τὸ πταῖσμα τοῦ ὑποθηκοφύλακος μὴ μετατρέψαντος συμφώνως τῇ ὑποβληθείσῃ αὐτῷ αἰτήσῃ τοῦ ἀναιρεσελόντος τὴν ἐγγεγραμμένην ὑπὲρ τοῦτου προσημείωσιν εἰς ὑποθήκην, ἀλλὰ κατὰ λάθος διαγράψαντος αὐτήν, ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσελόντος κατὰ τὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ ἀποζημιώσει· ἀλλὰ τὸ πταῖσμα τοῦτο δὲν ἔρκει πρὸς γέννησιν τοῦ τῆς ἀποζημιώσεως δικαιώματος ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἀφερεγγυότητα τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἀναιρεσελόντος Δ. Διάπη, μὴ κεκτημένου ἐτέραν περιουσίαν πρὸς ἱκανοποίησιν ἐξ αὐτῆς, τὸ εἰρημένον πταῖσμα καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπώλεια τῆς ἐνυποθήκου ἀσφαλείας δὲν ἀπέδεικνον παραγωγικὰ ζημίας· ἔδει κατὰ συνέπειαν νὰ ἐξετάσῃ τὸ Ἐφετεῖον πότε ἐπῆλθεν ἡ ἀφερεγγυότης αὐτῇ, ἵνα ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου συμπληρουμένων τῶν στοιχείων τῆς ἐπιζημιῶν παραλείψων θεωρηθῇ γεγεννημένη ἡ ἀγωγή καὶ ἀρξῇται λογιζομένη ἡ κατ' αὐτῆς ἀντιταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πενταετὴς παραγραφή τοῦ λογιστικοῦ νόμου (Ν. 1 § 1 Κώδ. 7. 40 Ν. 3 § 1 Κώδ. 7. 39 Βασιλ. Ν. 1Δ' 5 καὶ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου ΧΛ' τοῦ 1877), καθόσον ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή ὑποτίθῃται ζημίαν ἐπελθούσαν ἤδη (Ν. 13 πρ. Πανδ. 46. 8. Ν. 33 πρ. Πανδ. 9. 2. Ν. 7 Κώδ. 5. 51 καὶ ἄρθρ. 98 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου) Ὡστε τὸ Ἐφετεῖον στηριχθὲν εἰς μόνον τὸ πταῖσμα ὡς παραγωγικὸν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς ἀνευ ἐρεύνης τοῦ χρόνου τῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀπὸ τοῦ πταίσματος ὑπολογίσαν τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς ψευδῶς τὰς εἰρημένας σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἀστικού νόμου ἡρμήνευσεν.

99. Ἐξαιρουμένης τῆς εὐθύνης τῶν ἀποζημιώσεων, ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὑπόκειται καὶ εἰς πειθαρχικὰς ποινάς, αἵτινες δύνανται νὰ λάβουν χώραν κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἄτακτον κράτησιν τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

100. Ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς ὀφείλει κατ' ἔτος, καὶ προσῆτι ὁσάκις πληροφορηθῇ, διὰ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν κρατοῦνται ἀτάκτως, νὰ τὰ ἐπισκέπτεται ὁ ἴδιος, ἢ διὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως, καὶ, ἂν εὕρῃ αἰτίαν, νὰ κόμῃ τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἀκροτελεύτιοι δρισμοί.

101. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1836, καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀκυροῦνται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντες περὶ ὑποθηκῶν ὀρισμοί, ἐξαιρουμένων τῶν ὅσα θέλουν διαταχθῇ ἐν τῷ ἐκδοθησομένῳ εἰσαγωγικῷ νόμῳ ὡς πρὸς τὰς ὑπαρχούσας ἤδη ὑποθήκας.

Νόμος 23 Ἀπριλίου 1835. — Περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν. *

1. Ἐκαστος εἰρηνοδίκης θέλει ἀνοίξει βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον θέλει σημειώνει, κατ' αἵτησιν τοῦ πιστωτοῦ (créancier) ἢ ἄλλου τρίτου παρουσιαζομένου εἰς ὄνομα αὐτοῦ, τὰς ὑποθήκας τὰς παρ' αὐτοῦ ἤδη ἀποκτημένας, ἢ ἀποκτηθησομένας μετὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ παρόντος νόμου.

2. Ἡ περὶ σημειώσεως αἵτησις θέλει γίεσθαι πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα. — Ἄν ἡ ὑποθήκη συμπεριλαμβάνῃ κτῆματα περισσότερα τοῦ ἑνός, κείμενα εἰς περιφερείας διαφόρων εἰρηνοδικῶν, ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ κάμῃ τὴν περὶ σημειώσεως αἵτησιν τοῦ πρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὅστις τὴν καταχωρίζει εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἀντίγραφον τῆς σημειώσεως ὀφείλει νὰ πέμψῃ ἀμέσως πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην ἢ τοὺς εἰρηνοδίκας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν περιφέρειαν εὐρίσκονται τὰ λοιπὰ κτῆματα· οὗτοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ καταχωρήσουν ἀνευ ἀναβολῆς, ἕκαστος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ, τὴν πεμφθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς σημείωσιν.

3. Εἰς τὸ βιβλίον τῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν θέλουν σημειώσεσθαι εἰς ἑξ ὁρίστας. — 1. ἡ χρονολογία τῆς αἰτήσεως. — 2. τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ πιστωτοῦ. — 3. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ χρεώστου. — 4. σύντομος περι-

* ΕφΚ. 1835 σελ. 94. Ὁ παρὼν νόμος, ὥς καὶ οἱ δύο μεταγενέστεροι, οἱ παρατείναντες τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ἦσαν νόμοι προσωρινοί, ἰσχύσαντες μέχρι τῆς 1 Ὀκτ. 1836 ὅτε ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τῆς 11 Αὐγ. 1836.

γραφῇ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος· — 5. ἡ χρονολογία τοῦ τίτλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα·

— 6. ἡ ποσότης τοῦ τίτλου, ἂν λαμβάνεται εἰς τὸν τίτλον.

4. Τὸ βιβλίον τῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν θέλει ἀνοιγθῇ τὴν 18 (30) Μαΐου, καὶ θέλει κλεισθῇ τὴν 18 (30) Ὀκτωβρίου. *

5. Αἱ κατὰ τὸν ἄνω τρόπον καὶ ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας σημειωθεῖσαι ὑποθήκαι, καθόσον ἡ ἐγγραφὴ τῶν θέλει γεῖναι εἰς τὸ διαταχθεῖσιν τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον, θέλουσι προτιμᾶσθαι ἀπὸ τὰς μὴ σημειωθείσας. Ἡ δὲ πρὸς ἀλλήλας προτιμῆσις θέλει ἀποφασίζεσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοῦς ἰσχύον-
τας εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον, καθ' ὃν ἔλαβον ὑπαρξιν.

6. Τὸ δικαίωμα τοῦ εἰρηνοδίκου δι' ἐκάστην σημείωσιν ὑποθήκης εἶναι 60 λεπτά· ὅσοι τῶν εἰρηνοδικῶν λαμβάνουν ἀντίγραφον σημειώσεως ὑποθηκῶν κατὰ τὸν 2 παράγραφον τοῦ 2 ἄρθρου, θέλουσι καταχωρίζει τὴν σημείωσιν ἀμισθί.

7. Ὁ παρὼν νόμος θέλει τοιχοκολληθῇ πρὸς γινώσιν ἀπάντων, παρ' ἐκάστου ἐπάρχου, δημάρχου καὶ εἰρηνοδίκου, εἰς τὴν πύλην τοῦ καταστήματος αὐτοῦ· θέλει δὲ ἐκτὸς τούτου ἀναγνωσθῇ εἰς τρεῖς συνεχεῖς κυριακὰς καθ' ὅλας τὰς ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Β. Διάταγμα τῆς 18 Σεπτεμβρ. 1836. Περὶ τοῦ νόμου τῆς ἀντιχρήσεως.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμ-
ματιᾶτος ὑπ' ὃψιν τὸν ἤδη ἐκδοθέντα περὶ ὑποθηκῶν Νόμον,
καὶ θέλοντες νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πλήρη ἐνέργειαν αὐτοῦ,
ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας ἀπεφασίσαμεν τὰ ἑξῆς·

1. Τὸ ἐκ τῆς ἀντιχρήσεως προνόμιον κηρύσσεται καὶ
αὕτη, ἀφαιρουμένη τῆς τάξεως τῶν προνομίων, θέλει θεωρεῖ-
σθαι τοῦ λοιποῦ ὡς ἀπλοῦν συνάλλαγμα, μὴ παρέχον εἰς τὴν
ἐπὶ ἀντιχρήσει δανείζοντα κἀνὲν προνόμιον καὶ κἀμίαν προ-
τίμησιν ἐπὶ τοῦ προϊόντος τοῦ ὑπὸ ἀντιχρήσιν κτήματος.

* Ἡ προθεσμία αὕτη παρτάθη διὰ τῶν νόμων τῆς 20 Μαΐου
καὶ 31 Ἰουλίου 1836 καὶ 21 Σεπτεμβρίου 1836 μέχρι 30 Σεπτεμ-
βρίου 1836, ἀπὸ δὲ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1836 ἤρξατο ἡ ἐν τοῖς νέοις
ἐγγραφῇ κατὰ τὸν νόμον τῆς 11 Αὐγούστου 1836.

νόμος 20 Μαρτίου 1836. Περί προσωρινῆς σημειώσεως τῶν υποθηκῶν. *

1. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου Ἡμετέρου διατάγματος τεθεῖσα προθεσμία τῶν 5 μηνῶν παρατείνεται μέχρι τῆς 15)27 Μαΐου τ. ε.

2. Αἱ ἐντὸς τῆς παρατάσεως ταύτης σημειωθεῖσαι ὑποθήκαι γαίρονται τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ ρηθέντος διατάγματος διαγεγραμμένων δικαιωμάτων ὡς νὰ ἐσημειόνοντο ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν 5 μηνῶν.

νόμος 31 Ὑουλίου 1836. Περί ὑποθηκῶν. **

1. Ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου (1 Ἀπριλίου) 1836 νόμου παραταθεῖσα προθεσμία τῆς προσωρινῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν, παρατείνεται καὶ αὖθις, καὶ μάλιστα μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος θέλει ἔμβαι εἰς ἐνέργειαν. ***

2. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ εἰρημένου νόμου διαταχθέντα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο σημειωθησάμενας ὑποθήκας.

В Διατάγμα 21 Σεβρίου 1836. Περί κλείσεως τῶν μέχρι τοῦδε προσωρινῶν βιβλ. σημειώσεως ὑποθηκῶν, καὶ περὶ τῶν βληθησομένων εἰς ἐνέργειαν νέων. ****

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρ. 44 καὶ 101 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου κλπ.

1. Τὰ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου (5 Μαΐου) 1835 Ἡμετέρου διατάγματος ἀνοιχθέντα βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων τῶν ὑποθηκῶν, θέλουν κλεισθῇ τὴν 30 Σεπτεμβρίου τ. ε., τὴν δὲ 1 Ὀκτωβρίου θέλουν ἔμβαι εἰς ἐνέργειαν τὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 11 (23) Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὀριζόμενα βιβλία.

2. Ὅσοι μέχρι γέλους Σεπτεμβρίου τ. ε. ἐσημείωσαν τὰς

* ΕφΚ. 1836 σελ. 42.

** ΕφΚ. σελ. 176.

*** Δηλ. μέχρι 30 Σεπτ. 1836, ἴδ. ἄρθρ. 101 νόμου 11 Αὐγ. 1836 καὶ Β.Δ. 21 Σεπτ. 1835.

**** ΕφΚ. 1836 σελ. 247.

υποθήκας αὐτῶν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἤδη ὑπάρχοντα βιβλία τῶν σημειώσεων, ὀφείλουν νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὰ ἀνοιχθησόμενα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν μέχρι τέλους Μαρτ. 1837. Αἱ οὕτω ἐγγραφεῖσαι ὑποθήκαι θέλουν ἔχει τὰ δικαιώματα τῆς προτιμήσεως, τὰ ὅποια εἶχον κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον, καθ' ὃν αὐταὶ ἐλάβον ὑπαρξίν· αἱ δὲ μὴ ἐγγραφεῖσαι ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

3. Θέλουν θεωρεῖσθαι ὡσαύτως ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ὅλαι αἱ ὑποθήκαι ὅσαι προερχόμεναι ἀπὸ ἰδιωτικῆν θέλησιν ἢ δικαιοδικὴν ἀπόφασιν, δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὰ βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων.

4. Οἱ ἀπολαύσαντες μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου τ. ε. ὑποθήκην δυνάμει τοῦ νόμου, ὀφείλουν εἴτε αὐτοί, εἴτε οἱ κατὰ τὸ ἀρθ. 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἔχοντες τὴν ἐξουσίαν νὰ αἰτήσωσιν ἀντ' αὐτῶν ἐγγραφὴν, νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν τούτων εἰς τὸ ἀρμόδιον βιβλίον μέχρι τέλους Μαρτίου 1837. Αἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἐγγραφεῖσαι ὑποθήκαι ἔχουν τὰ δικαιώματα τῆς προτιμήσεως τὰ ὅποια εἶχον κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον, καθ' ὃν ἐλάβον ὑπαρξίν· αἱ δὲ μὴ ἐγγραφεῖσαι κατὰ τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν, θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς ἀπλοῦς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

Ὅσοι, ὄντες, κατὰ τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ἀνήλικας, εἰς ἀπηγορευμένους, καὶ ὑπάνδρους γυναῖκας ὑποθηκῶν, δὲν ἐνεργήσουν πρὸς βλάβην τούτων τὴν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ἐγγραφὴν τῶν δυνάμει τοῦ νόμου ἀποκτημένων ὑποθηκῶν εἰς τὰ ἀνήκοντα βιβλία, θέλουν ὑπόκεισθαι εἰς τὰ ἐν τῷ προμνησθέντι ἀρθρῳ 61 ὀριζόμενα.

5. Ἐκείνοι εἰς τοὺς ὁποίους δὲν παρέμεινε κατὰ τὰ προηγούμενα ἀρθρα 2, 3 καὶ 4, εἰμὴ ἀπλῶς πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης τίτλος, στεροῦνται πᾶν ὑποθηκικὸν δικαίωμα, καὶ πᾶσαν προτίμησιν ἣν εἶχον πρότερον· δύνανται δὲ διὰ τῆς ἐγγραφῆς ν' ἀνακτήσωσιν αὖθις ὑποθηκικά δικαιώματα καὶ προτίμησιν, ἀλλὰ ταῦτα δὲν θέλουν ἀρχεῖσθαι, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς

εγγραφῆς, κατὰ τὰς ἰδιωτικέρας διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

6. Ὅστις τῶν ἐχόντων ἀρχαίας ὑποθήκας θέλει νὰ ἐγγράψῃ αὐτάς εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, ὀφείλει ἑαυτὸν μὲ τὰς περιλήψεις τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 68 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διαλαμβανόμενας, νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν, καὶ τὸ ἐγγραφὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ὑποθήκη του, ὅταν αὕτη προσέρχεται ἀπὸ ἰδιωτικὴν θέλησιν, ἢ δικαστικὴν ἀπόφασιν. Ἄν ἡ ὑποθήκη πηγάζῃ ἀπὸ τὸν νόμον, ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφὴν πρέπει νὰ ἐπισυνάπτῃ εἰς τὰς περιλήψεις, ἢ τὰς ἀποδείξεις περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 69 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας διακρίσεις, ἢ πᾶν ἄλλο ἰδιωτικὸν ἰσχυρὸν ἢ ἐπίσημον ἐγγραφόν, ἐμφαῖνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου ὑποθήκης.

7. Ἡ ἐγγραφὴ τῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν θέλει γίνεσθαι δι' ὀρισμένην ποσότητα, ἐπὶ ὀρισμένων καὶ διακεκριμένως περιγεγραμμένων κτημάτων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Αἱ ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως προσερχόμεναι γενικαὶ ὑποθήκαι, θέλουν μὲν ἐγγράφεσθαι ἐφ' ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ χρεώστου, ὅταν ὁ πιστωτὴς τὰ αἰτήσῃ, ἀλλ' ἡ ἐγγραφὴ τούτων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν, θέλει γίνεσθαι πάντοτε ἰδίως ἐφ' ἑκάστου αὐθυπάρχοντος κτήματος, καὶ κατὰ τὸν τρόπον ὅστις θέλει ὀρισθῇ εἰς ἰδιαίτερον διάταγμα.

8. Ἡ ἐγγραφὴ γενικῶν ἀρχαίων ὑποθηκῶν στηριζομένων εἰς διάταξιν τοῦ νόμου, ἢ εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς κτήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία νὰ ὑπερβαίνη τὸ ποσὸν τῶν ἀπαιτήσεων μόνον καθ' ἓν τρίτον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 18 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

Β. Διάταγμα 21 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ πρὸς ὑποθηκῶν νόμου. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

1. Τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουν εἶσθαι στερεῶς δεδωμένα, καὶ θέλουν διεξάγειν κατὰ τὰ ἐπισυναπτόμενα εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο ὑποδείγματα. ** — Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὁμοῦ μορφῆς, ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία θέλει διευθύνει ἐκαστοτε διὰ τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικείων εἰς τὰ ἄρμοδια γραφεῖα τῶν ὑποθηκῶν τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν βιβλίων τούτων. ***

2. Δι' ἑκάστον δῆμον θέλει συντάττεσθαι ἰδιαιτέρον βιβλίον ὑποθηκῶν. ****

3. Κάνεις τόμος δὲν πρέπει συνήθως νὰ περιέχῃ πλεονάζων τῶν τετρακοσίων σελίδων· ὅταν δὲ ὁ τόμος γεμίσῃ, λαμβάνεται ἕτερος, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖσθαι ἐπ' αὐτοῦ ἡ συνέχεια τῶν ἀριθμῶν τοῦ προηγουμένου τόμου.

4. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκάστου τόμου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν θέλει σημειοῦσθαι τὸ ὄνομα τοῦ δῆμου, καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ τόμου, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν σελίδα θέλει σημειοῦσθαι ὁλογράφως ὁ ἀριθμὸς τῶν σελίδων παρὰ τοῦ ἄρμοδιου προέδρου.

5. Εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα ἐκάστου τόμου θέλει συντάττεσθαι ἀλφαριθμητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων ὄλων τῶν ὑποθηκῶν ὀφειλετῶν διαλαμβάνων τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου, εἰς ὃ ἐνεγράφησαν αἱ κατ' αὐτῶν ὑποθήκαι.

6. Ἐκαστον ἀκίνητον κτῆμα, καὶ ἐκάστη ἐπικαρπία, ὅταν

* ΕφΚ. τοῦ 1836 σελ. 251.

** Ἐπιθι ταῦτα κατωτέρω.

*** Δυνάμει τοῦ Β.Δ. 16 Ἰαν. 1854 ἕκαστος ὑποθηκοφύλαξ πλῆρῶναι τὴν ἀξίαν τῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀναγκαίων βιβλίων.

**** Ἐπιθι Β.Δ. 10 Μαΐου 1842. Περὶ τακτοποιήσεως τῶν ὑποθηκῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμισθέντων δῆμων. ΒΕΡΟΙΟΣ

γενῇ ἀντικείμενον ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, θέλει λαμβάνειν ιδιαίτερον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα.

7. Οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν ἀφείλουν, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εἰσὶν, νὰ προσέχωσιν ὥστε νὰ μὴν ἐγγράφουν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ὑποθήκης εἰς διάφορα φύλλα, καὶ νὰ μὴν ἐκλαμβάνουν κτῆμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ ἴδιον φύλλον, ἀντ' ἄλλου ἤδη ἐγγεγραμμένον.

8. Ὅσαι αἱ ἐφ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκαι θέλουν ἐγγράφεσθαι εἰς τὸ διὰ τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνειχθὲν φύλλον κατ' αὖξοντα ἀριθμόν. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν θέλει ἀφίνει δι' ἕκαστον κτῆμα, ἔχον ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, τόσας κατὰ συνέχειαν σελίδας ἀγράφους, ὅσας κρίνει ἀναγκαίως διὰ τὰς ἐδεχομένας εἰς τὸ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις. Ἄν ὁ ἀφειθὲς τόπος γεμίσῃ, ἐξακολουθοῦνται αἱ ἐγγραφαι εἰς ἄλλο κενὸν μέρος τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου ἐπομένου τόμου, ἢ μεταφέρονται ὁλόκληροι ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τόμον, καὶ ἐξακολουθοῦνται ἐκεῖ, γενομένης καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις τῆς προσηκούσης παραπομπῆς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται αἱ λοιπαὶ ἐγγραφαί. — Εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀγράφων σελίδων, οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν θέλουν λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀξίαν τοῦ ὑποθηκευομένου κτήματος, καὶ τὴν σημαντικότητα τῶν συναλλαγμάτων, τὰ ὁποῖα συνήθως, κατὰ τὰς τόπικας συνηθείας γίνονται, ὥστε νὰ μὴ μένουν εἰς μάτην πολλαὶ σελίδες ἀγραφοί, οὐδὲ πάλιν νὰ λείπῃ τόπος ἐγγραφῆς συνεχῶς, καὶ νὰ γίνωνται ἐκ τούτου συχναὶ μεταβάσεις ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο φύλλον.

9. Ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ δήμου, ἢ ἐγγραφῇ γίνεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δήμου ἐκεῖνου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ μεγαλύτερον τοῦ κτήματος μέρος, εἰς δὲ τὸ βιβλίον τοῦ ἄλλου δήμου γίνεται μόνον εἰς ἰδιαίτερον φύλλον σημείωσις τῆς εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον ἐπερχομένης ἐγγραφῆς, γενομένης ἀκριβοῦς παραπομπῆς εἰς ἕκαστον τὰ βιβλία. — Ἄν οἱ δήμοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ κτῆμα, ὑπάγωνται εἰς διαφόρους ὑποθηκοφύλακας, ὁ ἐνερ-

γίσας τὴν ἐγγραφὴν ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ στείλῃ περὶ τοῦ-
του εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα εἰς ὃν ὑπάγεται ὁ ἄλλος δῆμος,
ἀντίγραφον τῆς ἐγγραφῆς, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ κατὰ τὸν
προηγούμενον παράγραφον τοῦ παρόντος ἄρθρου σημειώσεις.

10. Ὅταν διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν γίνουσι ἐγ-
γραφαὶ ἐπὶ πολλῶν κτημάτων τοῦ χρεώστου, ἕκαστον τῶν ὀ-
ποίων ἔχει ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, πρέπει
νὰ γίνωνται παραπομπαὶ ἐφ' ἑκάστου αὐτῶν εἰς ὅλα τὰ ἄλλα
κτήματα.

11. Ἐκάστη σελὶς τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, ἂν ὡς τῆς
ὁποίας ὁ ὑποθηκοφύλαξ θέλει σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰς ἑ-
κάστον κτῆμα ἀφιερωμένου φύλλου, διακρίνεται εἰς τέσσαρας
στήλας· εἰς τὴν πρώτην σημειοῦται ὁ αὐτῶν ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθηκῶν· εἰς τὴν δευτέραν ἡ κυρία ἐγ-
γραφὴ ἢ προσημείωσις· εἰς τὴν τρίτην τὸ ποσὸν τῆς πιστώ-
σεως δι' ἀραδικῶν ἀριθμῶν· καὶ εἰς τὴν τετάρτην αἱ ἀπὸ φύλ-
λου εἰς φύλλον ἢ ἀπὸ τ' μού εἰς τόμον παραπομπαί, αἱ ἐξαλεί-
ψεις καὶ αἱ σημειώσεις παντὸς εἴδους.

12. Ἡ εἰς τὴν δευτέραν στήλην ἐγγραφὴ θέλει διαλαμ-
βάνει τὸ περιεχόμενον τῶν περιλήψεων, τῶν παραδιδωμένων
παρὰ τῶν αἰτούντων τὴν ἐγγραφὴν, καὶ θέλει γίνεσθαι κατὰ
τὸν ἐπομένον τρόπον. — 1. θέλει ἐγγράφεσθαι ἡ περιγραφὴ τοῦ
ἐνυποθήκου κτήματος. — 2. τὸ ὄνομα, παρόνομα κτλ.
τοῦ ὀφειλέτου. — 3. τὸ ὄνομα, παρόνομα κτλ. τοῦ πι-
στωτοῦ· καὶ — 4. μετ' αὐτὰ ἡ ἐκθεσις τῆς ὑποθήκης, εἰς
τὴν ὅποιαν κατὰ συνέχειαν σημειοῦται ἡ χρονολογία καὶ τὸ
εἶδος τοῦ τίτλου, τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως, οἱ τόκοι, καὶ ἡ
προθεσμία τῆς πληρωμῆς, κατὰ τὰ εἰς τὰς περιλήψεις δια-
λαμβανόμενα.

13. Γενομένης κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τῆς πρώτης
ἐγγραφῆς, δύναται εἰς τὰς λοιπὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος
ἐγγγραφὰς νὰ παραλειφθῇ ἡ περιγραφὴ τοῦ κτήματος καὶ ἡ χα-
ρακτηρίσις τοῦ χρεώστου, ὅταν ταῦτα, κατὰ τὴν παραδεδωμέ-
νην περίληψιν, συμφωνοῦν μὲ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἐγγραφῇ σημει-
ωθέντα, καὶ νὰ ἀρχίσουν αἱ μετὰ ταῦτα ἐγγγραφαὶ μὲ τὴν χα-
ρακτηρίσιν τοῦ πιστωτοῦ· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται αἱ ἐν
τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περὶ ἐγγραφῆς διατάξεις.

14. Διὰ τὰ μὴ μένωσι κενὰ διαστήματα, πρέπει πᾶν διάστημα νὰ γεμίζεται διὰ μιᾶς ὀριζοντείου γραμμῆς, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ὑποδείγμασι διζγεγραμμένον τρόπον.

15. Αἱ προσημειώσεις γίνονται ἀπαρallάκτως ὥς καὶ αἱ ἐγγραφαί, γραφομένης εἰς τὴν τετάρτην στήλην τῆς λέξεως ἀποσημειοῦται.».

16. Εἰς τας ἐν τῇ τετάρτῃ στήλῃ ἐξαλείψεις θέλει ἀναρῆσθαι μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτοῦ τὸ συνάλλαγμα ἢ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὧν στηρίζονται, καὶ γίνεται σημείωσις τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, καὶ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνονται. — Ἡ ἐν μέρει ἐξάλειψις ἀπαιτήσεώς τινος γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, γραφομένης τῆς ἐξαλειπτέας ποσότητος, καὶ ὁλογράφως καὶ δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν.

17. Ἐνεγνηθείσης ἐγγραφῆς τινος, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ σημειῇ εἰς τὴν τετάρτην στήλην τὴν παραπομπὴν εἰς τὸν τόμον καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῶν ἐκθεσεων, εἰς δ' ἐγίνεν ἢ περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως ἐκθεσις. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει γίνεσθαι καὶ πᾶσα ἄλλη παραπομπὴ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν αἱ λοιπαὶ σημειώσεις θελοῦν γίνεσθαι ἢ μίᾳ κατόπιν τῆς ἄλλης, χωρὶς κενὰ διαστήματα.

18. Ἐκάστη ἐγγραφὴ ὑποθήκης θέλει διαχωρίζεσθαι ἀπὸ τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτης διὰ μιᾶς ὀριζοντείου γραμμῆς, κυρομένης κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καὶ ἐντεινομένης δι' ὅλου τοῦ πλάτους τοῦ φύλλου.

19. Ὅταν διὰ δικαστικῆς πράξεως ἀπαγορευθοῦν αἱ περαιτέρω ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν ἐπὶ τινος κτήματος, ὁ δὲ ὑποθηκοφύλαξ λαβὴ γινῶσιν αὐτῶν εἰς ἐπιστήμου ἀπογράφου αὐτῆς, ὀφείλει οὗτος, ἀφ' οὗ διὰ δύο παρallήλων γραμμῶν συρομένων ὀριζοντείως κάτωθεν τῶν γενομένων ἐγγραφῶν, περατώσῃ ταύτης, νὰ σημειῇ εἰς τὴν δευτέραν στήλην κάτωθεν τῶν γραμμῶν τούτων τὴν γενομένην ἀπαγόρευσιν, ἀναφίρων τὴν χρονολογίαν τῆς πρσυχθείσης δικαστικῆς ἀποφάσεως.

20. Ὅταν αἱ ἐπὶ τινος κτήματος ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαλειφθῶσιν ὅλαι, ὁ ὑποθηκοφύλαξ περατῶναι τὴν σειρὰν τούτων, κατὰ τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ρηθέντα

τρόπον, καὶ ἀρχίζει νέαν σειρὰν ἀριθμῶν διὰ τὰς εἰς τὸ μὲλλον γενητομένας.

21. Ἐκάστη ἐγγραφή εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν περιλήψεων, καὶ ἀρτὴ γίνεται περὶ αὐτῆς ἐκθ-σις εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο βιβλίον, εἰς τὸν πόν ὥστε νὰ πληροφορηται ἀμέσως ὁ αἰτῶν, ὅτι ἐγείνεν ἡ ἐγγραφή — Ἐξαιρέσις τῆς διατάξεως ταύτης δύναται νὰ γένη μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθ. 73 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

22. Πᾶσα ἐγγραφή, προσημειώσεις, ἐξάλειψις, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη παντὸς εἶδους σημειώσεις, ἐξαιρουμένων τῶν ἀπὸ τόμου εἰς τόμον, ἢ ἀπὸ φύλλου εἰς φύλλον παραπομπῶν, πρέπει νὰ φέρη ἐπὶ τέλους τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς συντάξεως αὐτῆς, προτέτι δὲ τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ὑποθηκοφύλακος. — Ἐωσαὺ κατασκευασθῶσι ἰδιαιτέραι τῶν ὑποθηκοφυλάκων σφραγιδαί, θέλει ἐπιτίθεσθαι ἡ τοῦ εἰρηνοδικαίου σφραγίς.

23. Ὅλαι αἱ ποσότητες πρέπει νὰ γράφονται καὶ ὀλογράφως, καὶ δι' ἀραθικῶν ἀριθμῶν ἡ χρονολογία πάσης ἐγγραφῆς, καὶ παντὸς εἶδ. υ: σημειώσεως, καθὼς καὶ ἡ τῶν ἐγγράφων, εἰς τὰ ὅποια ἀναφέρονται, θέλειν ἐκτίθεσθαι ὀλογράφως. Συγκοπαὶ παντὶ εἶδους εἰς τὴν γράφην κυρίων ὀνομάτων, καθὼς καὶ ἄλλων λεξεων, ἐξαιρουμένων τῶν παραπομπῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ 17 ἀρθρον τοῦ παρόντος διατάγματος, ἀπαγορεύονται εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν.

24. Πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον δὲν δύναται νὰ ᾔηται ἀντικείμενον ὑποθήκης, δὲν δύναται εὐδὲ νὰ καταχωρηθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

25. Οἱ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν ἀφείλουν νὰ γράφουν εὐαγανώστως καὶ καθαρῶς, καὶ νὰ φυλάττουν ἐπιμελῶς τὰς ἐπισυνημμένα ὑπαδείγματα ὑπάρχουσας τάξ. ν, ἰδίως δὲ νὰ προσέχουν εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 63, 64, 75, 85, 89, 90, 96, 98 καὶ 99 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν περιλήψεων καὶ αἰτήσεων.

26. Ὁ αἰτῶν, ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὀφείλει, κατὰ τὸ ἀρθρον 68 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν δύο περιλήψεις διαλαμβανούσας τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 68 προσόντα. — Αἱ περιλήψεις αὗται θέλουν συντάττειν κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐπισυναπτομένων ὑποδειγμάτων.

27. Ὁ πιστωτὴς ὀφείλει, σημειῶν εἴτε τὰ τυχόν ὑπάρχοντα φυσικὰ ὄρια, ἐπὶ. ρύακας, διώρυγας, λόφους κτλ., εἴτε τὸ περιεχόμενον τῶν τετραγωνικῶν πηχέων, εἴτε ὅποιαδήποτε γνωρίσματα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα δύναται νὰ διακριθῇ ἀπ' ἄλλα, νὰ περιγράψῃ αὐτό, ὅσον δύναται, ἀκριβῶς, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται ἐν περιπτώσει δικαστικῆς κατασχέσεως νὰ γίνῃ ἀμφισβήτησις περὶ τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ.

28. Οἱ συμβολαιογράφοι, προσκαλούμενοι νὰ συντάξουν συναλλάγματα, ἢ διαθήκας, δι' ὧν παρχωρεῖται τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ὀφείλουν νὰ ἐκλύουν τὴν προσοχὴν τῶν συμβαλλομένων εἰς τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ὁρισθέντα.

29. Ὅ,τι τὸ ἀρθ. 23 ὀρίζει ὡς πρὸς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, ἐφαρμόζεται ἐπίσης καὶ εἰς τὰς περιλήψεις, ἐκτὸς τοῦτο εὐταὶ πρέπει νὰ υπογράφωνται παρὰ τοῦ αἰτούντος τὴν ἐγγραφὴν.

30. Τὸ περιεχόμενον τῶν περιλήψεων πρέπει νὰ συμφωνῇ μετὰ τὴν ἐγγραφήν, τὰ ὅποια συντείνουν πρὸς δικαιολόγησιν αὐτῶν. — Ἐνεκα τοῦτου ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν ὀφείλει νὰ παραβάλλῃ ταῦτα πρὸς ἐνείκας, καί, ὡςάκις εὕρῃ οἰκφορὰν μετὰ τῶν περὶ τινος πράγματος, τὸ ὅποιον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, εἶναι οὐσιωδῶς ἀπειτούμενον διὰ νὰ ἔχῃ κῆρος ἡ ἐγγραφή ἢ ἡ προσημελώσις, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρῇται τὴν ἐγγραφήν.

31. Ἡ περιλήψις πρέπει ὅχι μόνον νὰ διαλαμβάνῃ, ἀν τὸ ἀναφερόμενον εἰς αὐτὴν ἐγγραφοὺς ᾗναι ἰδιωτικὸν ἢ ἐπίσημον, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιγράψῃ τὸ εἶδος αὐτοῦ, ἀν ἐπὶ. ᾗναι ἀντιστικὸν ἐγγραφοὺς, προικοσύμφωνον κτλ.

32. Αἱ εἰς ἑκάστον βιβλίον ὑποθηκῶν ἀναγόμεναι περιλήψεις θέλουν φυλάττεσθαι εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον κατ' αὐξοντα ἀριθμόν.

33. Τὰ εἰς τὰς περιλήψεις ἐπισυναπτόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα θέλουν ἀποδίδοσθαι εἰς τὸν προσάγοντα αὐτά, ἂν ᾖ ἡναι δημόσια, ἀφ' οὗ ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν· ἂν τὰ ἔγγραφα ταῦτα ᾖναι ἰδιωτικά, θέλουν φυλάττεσθαι εἰς τὸν φάκελλον τῶν περιλήψεων ὡς παραρτήματα αὐτῶν.

34. Ἐφ' ἑκάστης περιλήψεως, ἅμα παραλαμβανομένης, θέλει σημειοῦσθαι ἰδιαίτερος ἀριθμός· ὁ δὲ ἀριθμός οὗτος θέλει εἶσθαι ὁ ἐπόμενος τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τοῦ φακέλλου τῶν περιλήψεων. Τὰ δικαιολογητικά ἔγγραφα τὰ ὅποια, προσαρτώμενα εἰς τὰς οἰκείας περιλήψεις, φυλάττονται ἐπίσης εἰς τὸν φάκελλον αὐτῶν, δὲν λαμβάνουν ἰδιαίτερον ἀριθμόν, ἀλλὰ σημειοῦται μόνον ἐπὶ τῆς περιλήψεως ὁ ἀριθμός, τὸ εἶδος, καὶ ἡ χρονολογία τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων ἔγγράφων.

35. Πᾶσα αἵτησις ἀφορῶσα γενομένην ἤδη ἔγγραφῇ ἢ προσημείωσιν προσαρτᾶται μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἔγγράφων, ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 δὲν ἀπεδόθησαν εἰς τὴν περίληψιν, εἰς ἣν ἀναφέρονται. — Ἐὰν ἡ αἵτησις ἔγεινε προφορικῶς, προσαρτῶνται εἰς τὴν ἀνήκουσαν περίληψιν μόνον τὰ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς προσαχθέντα ἔγγραφα.

36. Μετὰ πᾶσαν ἔγγραφῇ, ἡ μία τῶν περιλήψεων παρακατατίθεται εἰς τὸν οἰκεῖον φάκελλον παραρτημάτων, ἡ δὲ ἄλλη παραδίδεται εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἔγγραφῇ. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν βεβαιῶσθαι ὅτι ἐνεγράφη ὑποθήκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ βιβλίων τῶν ἐκθέσεων.

37. Δι' ὅλας τὰς πράξεις τὰς γινομένας εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν, θέλει κρατεῖσθαι βιβλίον ἐκθέσεων, συντασσόμενον κατὰ χρονολογικὴν τάξιν καὶ κατ' αὐξοντα ἀριθμόν.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνου

Δι' ἕκαστον δὲ βιβλίον ὑποθηκῶν θέλει ὑπάρχει ἴδιον ἀντιστοι-
χον βιβλίον ἐκθέσεων.

38. Ἐκαστον τῶν βιβλίων τούτων λαμβάνει εἰς τὸ πρῶ-
τον φύλλον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Βιβλίον ἐκθέσεων ἀντιστοι-
χούν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου (ἐνταῦθα τίθε-
ται τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου δήμου)· θέλει δὲ ἀριθμῆσθαι καὶ
μονογραφῆσθαι ὡς καὶ τὰ τῶν ὑποθηκῶν βιβλία.

39. Εἰς ἑκάστην τῶν εἰς τὰ βιβλία ταῦτα καταχωριζομέ-
νων ἐκθέσεων θέλει σημειοῦσθαι τὸ ὄνομα καὶ παρόνομα τοῦ
αἰτοῦντος τὴν ἐγγραφὴν, ἐξάλειψιν, ἢ ἄλλην ὁποιαδήποτε
σημείωσιν· ἢ χρονολογία τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια οὗτος ἐπα-
ρουσίασεν· ὁ ἐπὶ τῶν περιλήψεων σημειωθείς ἀριθμός, ὡσάκις ἢ
ἐλθεσις γίνεται κατὰ συνέπειν περιλήψεων· ποῖα ἐγγραφα
ἀπεδίδθησαν εἰς τὸν αἰτοῦντα, καὶ ποῖα μένουσι προσηρτημένα
εἰς τὴν περιληψιν, καὶ τέλος ὁ ἀριθμὸς τοῦ φύλλου τοῦ οἰκείου
τομου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν, καὶ εἰς ὃν ἔγινεν ἡ ἐγ-
γραφὴ.

40. Ἡ ἐκθεσις θέλει ἀναγινώτκεται εἰς τοὺς παρισταμέ-
νους, καὶ θέλει ὑπογράφεσθαι παρ' αὐτῶν καὶ τοῖς ὑποθηκο-
φύλακας, ἐπιτιθεμένης εἰς τὸ τέλος τῆς σφραγίδος τῆς ὑπη-
ρισίας.

41. Αἱ ἐκθέσεις θελοῦν συντάττεσθαι κατὰ τὰ ἐπισυνημ-
μένα ἐνταῦθα ὑποδείγματα· εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῶν ἐγγραφῶν
θέλει ἀφίνεσθαι ἐν τρίτον τῆς σελίδος κενόν, χωριζόμενον διὰ
ὡς καθέτων παραλλήλων γραμμῶν, χάριν τῶν εἰς τὸ βιβλίον
τῶν ὑποθηκῶν παραπομπῶν καὶ ἄλλων ἐνδεχομένων σημειώ-
σεων. Αἱ διατίξεις τοῦ ἀρθροῦ 89 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου,
καὶ τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ παρόντος διατάγματος ἐφαρμόζονται
καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἐκθέσεων.

42. Ὅταν αἰτίας τις ἐπιφέρει ἐγγραφὴν ἢ προση-
μείωσιν εἰς βιβλία ὑποθηκῶν, ἀναγόμενα εἰς διαφόρους δή-
μους, ἢ περὶ αὐτῆς ἐλθεσις θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ βιβλίον τῶν
ἐκθέσεων, τὸ ἀντιστοιχούν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν,
εἰς ὃ θέλει γενῆ ἡ κυρία ἐγγραφὴ· εἰς δὲ τὰ βιβλία τῶν ἐκθέ-
σεων, τ' ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, εἰς ὃ
θέλει γίνεσθαι ἀπλὴ μνηεὶς τῆς ἀλλοχοῦ γενομένης ἐγγραφῆς,

θέλει γίνεσθαι μὲ ἰδιαίτερον αὐξοντα ἀριθμὸν ἀπλῇ παραπομπῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων, ἐν ᾧ ἐγένεν ἡ περὶ τῆς κυρίας ἐγγραφῆς ἐκθεσις· ὡς π.χ. ἴδε πρωτόκολλον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τόμ. 1 σελ. 12.

43. Ὅταν γίνῃ αἰτήσεις ἐγγραφῆς ἢ προσημειώσεως, τὴν ὁποῖαν ὁ ὑποθηκοφύλαξ κρίνει ἀπορριπτέαν, κατὰ τὰ ἐν τῷ περὶ ὑποθηκῶν νόμῳ διαταχθέντα, γίνεται ἐν τῷ προσήκοντι βιβλίῳ ἐκθεσις κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, καὶ σημειοῦνται ἐν αὐτῇ αἱ αἰταί τῆς ἀπορρίψεως· αἱ περιλήψεις καὶ τὰ ἐγγραφα πρέπει τότε νὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφὴν, ἂν οὗτος δὲν αἰτῇ νὰ μείνουν παρκατατεθεμένα εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν.

44. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ δύναται τότε μόνον νὰ κρατήσῃ ἐκθεσιν ξεχωριστὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, εἰς μεμονωμένα φύλλα, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενομένων περὶ ἐγγραφῆς αἰτήσεων ᾖ τὸσον μέγας, ὥστε δὲν μένει καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ τακτικὴ ἐκθεσις εἰς τὸ ἐπὶ τούτου βιβλίον.—Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰδικὴν ἐκθεσιν δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται εἰμὴ αἰτήσεις ἀναγομεναι εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον ὑποθηκῶν· ἐὰν δὲ αἱ γενόμεναι αἰτήσεις ἀναφέρονται εἰς διάφορα βιβλία ὑποθηκῶν, συντάσσεται διὰ τὰς εἰς ἕκαστον βιβλίον ἀναγομένας αἰτήσεις ἰδιαίτερα εἰδικὴ ἐκθεσις.

45. Ἐκάστη τῶν εἰς τὰς εἰδικὰς ταύτας ἐκθέσεις γινομένων σημειώσεων πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα τοῦ αἰτοῦντος, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς περιλήψεως, καὶ νὰ υπογράφεται παρὰ τοῦ αἰτοῦντος· ὁ δὲ ὑποθηκοφύλαξ υπογράφει ἐφάπαξ τὰς εἰς τὴν αὐτὴν ἐκθεσιν περιεχομένας σημειώσεις, κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς.

46. Ἡ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων καὶ τὸ τῶν ὑποθηκῶν τακτικὴ καταχώρισις γίνεται κατὰ πρώτην εὐκαιρίαν, αἱ δὲ εἰδικαὶ ἐκθέσεις πρέπει νὰ παρκατατίθενται εἰς τὸν οἰκτεῖον φάκελλον τῶν περιλήψεων ὑπὸ ἰδιαίτεραν δεσμίδα, καὶ ὑπὸ ἴδιον αὐξοντα ἀριθμὸν.

Εἰσαγωγικαὶ (transitoires) διατάξεις.

47. Οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ μὴ διορισθέντες ὑποθηκοφύλακες, θέλουν κλείσει τὴν 30 τοῦ παρόντος μηνός, ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, τὰ βιβλία τῶν προσωρινῶν σημειώσεων, καὶ θέλουν τὰ στείλει ἀμέσως διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἢ δι' ἄλλου ἀσφαλτοῦς μέσου (λαμβάνοντες ἀπόδειξιν παραλαβῆς παρακατατιθεμένην εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ εἰρηνοδικείου) εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τὸ εἰρηνοδικεῖον.

48. Τὰ βιβλία ταῦτα περαίνονται κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον, περιεπτόμενον ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν ἐγγραφὴν. —
«Ἐπερῶνθη.

»Τὴν τριακοστὴν Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους, ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν »
(Τ. Σ.) Ὁ εἰρηνοδίκης

Ἐὰν δὲν ἔγινε καμμία προσωρινὴ σημείωσις, τὸ βιβλίον περαίνεται ὡς ἀκολούθως, γραφομένων εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῶν ἐξῆς.

»Εἰς βεβαίωσιν ὅτι δὲν ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο καμμία προσωρινὴ σημείωσις ὑποθηκῶν.

»Τὴν τριακοστὴν Σεπτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους, ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν.»
(Τ. Σ.) Ὁ εἰρηνοδίκης Ν. Ν.

49. Οἱ ὑποθηκοφύλακες, ὡςάκις ἐγγράφωσιν ὑποθήκας, σημειωθείσας ἤδη εἰς τὸ βιβλίον τῶν προσωρινῶν σημειώσεων, ὀφείλουν νὰ σημειώσιν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων πάσης ἐγγραφῆς, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς σημειώσεως αὐτῶν εἰς τὰ τῶν προσωρινῶν σημειώσεων βιβλία.

50. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς φύλακας τῶν ὑποθηκῶν νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τίτλων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἔγινεν ἡ προσωρινὴ σημείωσις, καὶ αἰτεῖται ἤδη ἡ ἐγγραφὴ θέλουν ὁμοῦς ἐξηγεῖ εἰς τοὺς αἰτούντας, τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τῶν ὑποθηκῶν διαγεγραμμένους τύπους καὶ θέλουν ὁμοῦς

γεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν συμπλήρωσιν ἐσφαλμένων τυχόν περιλήψεων.

* Ἄρθρον μοναδικόν.

51. * Ὅταν περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 11 (23) Ἀυγούστου τ. ε. περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἢ τοῦ παρόντος διατάγματος ἀπαντῶνται προσκόμματα, οἱ ὑποθηκοφύλακες ὀφείλουσι ν' ἀναφέρωνται εἰς τὸν ἀρμόδιον παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέα, αἰτοῦντες τὴν λύσιν αὐτῶν· οὗτος δὲ θέλει ἀναφέρεσθαι, ἐν περιπτώσει ἀμφισβόλιας, εἰς τὸν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέα, ὅστις ἐπίσης ἀποτείνεται, χρείας καλούσης, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν.

* Ὑποδείγματα περιλήψεων.

Περίληψις.

Ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθμὸν δωδέκατον, κειμένης κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸν προσκείμενον κήπον, κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου Κ. Ν. Ν. φαρμακοπόλου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Κ. Α. Φ. ἐμπορίου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ζητεῖται νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· δυνάμει τοῦ ἐπισυναπτομένου δανειστικοῦ συμβολαίου, γενομένου τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Γ. Δ. πρὸς ἀπράλειαν ἀπαιτήσεως δραχμῶν τεσσαρῶν χιλιάδων ἤτοι 4,000, πληρωτέων τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους, καὶ φερουσῶν τόκους ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, πληρωτέους εἰς τὸ τέλος παντὸς ἔτους κατὰ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν τετάρτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους. Α. Φ. ἔμπορος.

(Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν προσθέτει μετὰ τὴν γενομένην ἐγγραφὴν τὴν ἐξῆς σημειώσιν, καὶ ἐπιστρέφει τὴν περίληψιν εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφὴν).

Ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τόμος 1. ἀρ. 1.

Τὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

(Τ. Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

Περὶληψις.

Ἐπὶ τοῦ κήπου κειμένου κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς Ἑλευσίνος, ἔχοντας ὅρια πρὸς ἀνατολὰς τὸν Κηφισόν, πρὸς μεσημβρίαν τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς ἄρκτον περίβολον λιθόκτιστον, κατὰ τοῦ ιδιοκτήτου Κυρ. Α. Ν. γεωργοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὰ Πατήσια, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνήλικος Ι. Α., υἱοῦ τοῦ ἀποδιώσαντος Γ. Α. ἐμπορίου, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, καὶ εὐρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ μνησθέντος Α. Ν. ζητεῖται νὰ ἐγγραφῇ ὑπόθηκη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων, δυνάμει 1) τῆς ἀπὸ τρίτης Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους διαθήκης, δι' ἧς διωρίσθη ἐπίτροπος ὁ Α. Ν. (ἡ δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς ὡς ἀνωτέρω). 2) δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπογραφῆς τῶν κινητῶν τοῦ ἀνήλικος, τῶν ἐγχειρισθέντων εἰς τὸν ἐπίτροπον, καὶ ἐκτιμηθέντων εἰς ἀξίαν τριακοσίων δραχμῶν πρὸς ἀσφάλειαν ταύτης τῆς περιουσίας τοῦ ἀνήλικος Ι. Α.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν τρίτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

Ὁ ἀντεπίτροπος Σ. Φ.

Ὑπόδειγμα βιβλίου ἐκθέσεων.

Ἀριθμὸς 1.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν πρώτην ἐγγραφὴν ὑποθήκης, στηριζομένην εἰς τίτλον ἰδιωτικῆς θελήσεως.

Τὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακο-
σιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐνεφανίσθη ὁ Κ.Α.Γ. βιβλίον
καὶ παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 2 περιλήψεις, εἰς τὰς ὧν ὑποθ.
ποίας ὑπάρχει ἐπισυνημμένον τὸ ἀπὸ πρώτης Ὀκτω- τόμ. 1.
βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπίσημον δανειστικὸν συμβό- ἀρ. 1.
λαιον (ἢ εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν ἐπισυνημμένα τὰ ἀ-
κόλουθα συμβόλαια, ἢ ἀποδεικτικὰ ἐγγραφα). Ἐπειδὴ
ἡ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανομένη οἰκία δὲν ἔλα-
βε μέχρι τοῦδε ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑπο-
θηκῶν, ἠνείχθη νέον φύλλον ὑπ' ἀριθ. 1 τόμ. 1 καὶ
ἐνεργήθη ἡ ἐγγραφὴ ὑπ' αὐξοντα ἀριθ. 1. Ἡ ἑτέρα
τῶν περιλήψεων μὲ τὸ ἐπισυναφθὲν συμβόλαιον ἐπα-
στράφη εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφὴν.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.
(Τ.Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν.

Ἀριθμὸς 2.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ὁμοίαν δευτέραν ἐγγραφὴν εἰς τὸ αὐτὸ
φύλλον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Τὴν πέμπτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ κτλ. (τὰ ἴδε
ἀκόλουθα μέχρι «ἢ ἀποδεικτικὰ ἐγγραφα», ὡς ἀνωτέ- βιβλίον
ρω) ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανομένη οἰκία ὑποθ.
ἔλαβεν ἤδη ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τόμ. 1.
ὑπ' ἀριθ. 1 τόμ. 1, ἐγινε διὰ τὴν παροῦσαν ἀπαίτησιν ἀρ. 1.
ἐγγραφὴ ὑπ' αὐξοντα ἀριθμὸν 2 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλ-
λου. (Ἡ ἑτέρα τῶν περιλήψεων κτλ. ὡς ἀνωτέρω),
ἢ, καθ' ἣν περίπτωσιν τὰ ἀποδεικτικὰ ἐγγραφα δὲν
ἐπιστρέφονται, ἀλλάσσει ἡ τελευταία φράσις ὡς ἐφεξῆς:

Ἡ ἑτέρα τῶν περιλήψεων ἐπεστράφη εἰς τὸν αἰ-
τήσαντα τὴν ἐγγραφὴν, τὰ δὲ ἀπό... (ἡμερομηνία)
ἐγγραφα παρακατετέθησαν εἰς τοὺς φακέλλους τῶν πε-
ριλήψεων.

(Τ.Σ.) Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.
Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν.

Ἀριθμὸς 3.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν προσημείωσιν γενομένην δυνάμει
ἀποφάσεως ἐφέσιμου ἢ ὑποκειμένης εἰς ἀνακοπὴν.

Τὴν δεκάτην πέμπτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ Ἰδε
κτλ. ἐμφανισθεὶς ὁ Κ Δ Μ. παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ... βιβλίον
περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει ἐπισυνημμένη ἡ ὑποθ.
ὑπὸ πέμπτης Ὀκτωβρίου ἀποφασίς τῶν ἐν Ἀθήναις τόμ. 1.
πρωτοδικῶν· ἐπειδὴ ἡ ἐκεῖ ἀναφερομένη οἰκία ἔλαβεν ἀρ. 1.
ἤδη ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπ'
ἀριθ. 1, ἐγένεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου ἐγγραφὴ ὑπ'
αὐξοῦντα ἀριθ. 3, θεωρουμένη ὡς προσημείωσις, διότι
ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἀπόφασις εἶναι ἐφέσιμος.

Σημ. Ἄν ἡ ἀπόφασις, μὴ οὖσα ἐφέσιμος, ὑπόκη-
ται εἰς ἀνακοπὴν, σημειοῦνται ἀντὶ τῶν λέξεων εἶναι
ἐφέσιμος, ἀί λέξεις ὑπόκειται εἰς ἀνα-
κοπήν.

Τὰ λοιπὰ ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω ὑπόδειγμα.

(Τ.Σ.) Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος.
Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν.

Ἀριθμὸς 4.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν μεταβολὴν προσημείωσεως
εἰς ἐγγραφὴν.

Τὴν δεκάτην ἑκτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ δ- Ἰδε
κτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐμφανισθεὶς ὁ βιβλίον
Κ.Δ.Μ. παρέδωκε τὴν ἀπὸ δεκάτης τετάρτης Ὀκτω- ὑποθ.

θρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐγγράφον αἰτήσιν, δι' ἧς αἰ- το
τεῖται τὴν μεταβολὴν τῆς ἐν τόμ. 1. φύλλῳ 1. αὐ- ἀρ
ξοντι ἀριθ. 3. προσημειώσεως εἰς ἐγγράφην, ἐπισυ-
νάπτων τὴν ἀπὸ δεκάτης Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους
τελεσιδίκον ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐπικυ-
ροῦσιν τὴν ἀπόφασιν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνηργήθη
ἡ προσημείωσις· εὐρεθείσης τακτικῆς τῆς αἰτήσεως,
μετεβλήθη ἡ προσημείωσις εἰς ἐγγράφην.

Σημ. Ἄν ἡ αἰτήσις γενῇ προφορικῶς, ἡ ἐκθεσις
γίνεται ὡς ἐφεξῆς·

Τὴν κτλ. ἐμφανισθεὶς ὁ Κ. Δ. Μ. ἤτήσατο προφο-
ρικῶς τὴν μεταβολὴν τῆς ἐν τόμ. 1. φύλλῳ 1. αὐξον-
τι ἀριθ. 3. προσημειώσεως εἰς ἐγγράφην, παραδιδούς
τὴν ἀπὸ κλπ. ὡς ἀνωτέρω.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος
(Τ.Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν.

Ἀριθμὸς 5.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ἐγγράφην στηριζομένην εἰς τίτλον
χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου.

Τὴν εἰκοστὴν Ὀκτωβρίου κλπ. ἐμφανισθεὶς ὁ Κ.
Δ.Κ. ἀντεπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Ι. Α. παρέδωκε τὰς βυ
ὑπ' ἀρθ...περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν ἐπισυ-
νημμένα 1) ἡ ἀπὸ τρίτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιεστοῦ τ
κλπ. διαθήκη τοῦ ἀποβιώσαντος ἐμπόρου Κ.Γ.Α. δι' ὃ
ἧς ὁωρῶσθαι ἐπίτροπος τοῦ ἀνήλικος Ι.Α. ὁ Κ. Α Ν.
γεωργός· 2) ἡ ἀπὸ πρώτης Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔ-
τους ἀπογραφή τῶν κινητῶν τοῦ ἀνήλικος· ἐπειδὴ ὁ
εἰς τὰς περιλήψεις ἀναφερόμενος κῆπος δὲν ἔλαβεν ἱ-
διον φύλλον εἰς τὸ βιβλ. τῶν ὑποθηκῶν, ἡνοίχθη νέον
φύλλον ὑπ' ἀριθ. 3 τόμ. 1 καὶ ἐγένετο ἡ ἐγγράφη ὑπ'
αὐξοντα ἀριθ. 1.

Σημ. Περί τῆς ἀπαδόσεως ἢ μὴ ἀποδόσεως τῶν
ἐπισυννημμένων εἰς τὰς περιλήψεις ἐγγράφων πρέπει νὰ

γίνεται πάντοτε σημείωσις ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω ὑποδείγματα.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτοῦντος.

(Τ.Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν.

Ἀριθμὸς 6.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν ἐναρξιν νέας σειρᾶς ἐγγραφῶν ἐπὶ κτήματος ἤδη ἐγγεγραμμένου (ἄρθρ. 20 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 διατάγματος).

Τὴν ὀγδόην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ κλπ. ἔτους Ἰδε ἐνεφανίσθη ὁ Κ.Δ.Μ. καὶ παρέδωκε τὰς ὑπ' ἀριθ. 10 βιβλίον περιλήψεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεσύναψε τὸ ἀπὸ πρώτης ὑποθ. Ὀκτωβρίου τρέχοντος ἔτους ἐπίσημον συμβόλαιον ἐ- τόμ. 1. πειδὴ ὁ εἰς τὰς περιλήψεις διαλαμβανόμενος κῆπος ἔ- ἀρ. 3. λαβε μὲν ἤδη ἴδιον φύλλον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπ' ἀριθ. 3 τόμ. 1, αἱ ἐκεῖ ὁμῶς ἐγγραφεῖσαι ὑποθῆκαι ἐξηλείφθησαν ὅλαι, ἐγένεν ἀρχὴ νέων ἐγγραφῶν, καὶ ἐνεγράφη ἡ παροῦσα ἀπαίτησις ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ὑπ' αὕξοντα ἀριθ. 1.

Ἀριθμὸς 7.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διαταχθεῖσαν ἀπαγόρευσιν περαιτέρω ἐγγραφῶν.

Σήμερον τὴν 11 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακο- Ἰδε σιστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐμφανισθεὶς ὁ Κ.Δ. βιβλίον Μ. παρέδωκεν ἀπόγραφον τῆς ἀπὸ πρώτης Νοεμβρίου ὑποθ. τρέχοντος ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδι- τόμ. 1. κῶν, δι' ἧς ἀπαγορεύεται πᾶσα περαιτέρω ἐγγραφή ὑ- ἀρ. 3. ποθηκῶν ἐπὶ τῆς ἐν φύλλῳ 1 τόμ. 1 ἐγγεγραμμένης οὐκίας· κατὰ συνέπειαν τούτου ἐγένεν ἡ προσήκουσα σημείωσις ἐν τῷ εἰρημένῳ φύλλῳ.

Ὑπογραφή τοῦ αἰτήσαντος

(Τ.Σ.)

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν.Ν. ΒΕΡΟΙΟΣ

Ἀριθμὸς 8.

Ὑπόδειγμα παραπομπῆς εἰς ἄλλο βιβλίον ἐκθέσεων ὅπου
 ἐγένεν ἡ κυρία ἐγγραφή (ἀρθρ. 10 τοῦ ἀπὸ 21 Σε-
 πτεμβρ. 1836 διατάγματος).

*Ἴδε βιβλίον ἐκθέσεων τοῦ δήμου...ἀριθ...τὴν κτλ. *Ἴδε
 (χρονολογία) τόμος 1. βιβλίον

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν

(T. X.)

N. N.

ὑποθ.
 τόμ. 1.
 ἀρ. 1.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Αὐτ. ἀριθ.	Ἀριθμὸς 1	Ποσὸν	Ἐξαλείψεις καὶ ἄλλαι σημειώσεις
1	Ὑπόδειγμα ἀφορῶν πρώτην ἐγγραφὴν ὑποθήκης στηριζομένην εἰς τίτλον ἰδιωτικῆς θελήσεως. Ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθ. δωδέκατον κειμένης κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν μετὸν προσκειμένον κῆπον. Κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Κ. Ν. Ν. φαρμακοπώλου κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας. Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Κ. Α. Φ. ἐμπόρου κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας. Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει τοῦ ἐπισυναπτομένου δανειστικοῦ συμβολαίου γενομένου τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Γ. Δ. πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως τεσσάρων χιλ. ἔρ. πληρωτέων τὴν πρώτην Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους, καὶ φερουσῶν τόκους ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, πληρωτέους εἰς τὸ τέλος παντὸς ἔτους κατὰ τὴν πρώτην Ὀκτωβρ.	4000	Βιβλίον ἐκθ. τόμ. 1 ἀρ. 1. κατὰ συνάψεις τῶν μερῶν δηλωθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Ν. Ν. τὴν (χρονολ. τοῦ συμβολαίου) ἐξηλείφθη ἐν μέρει ἢ ἀπέναντι ὑποθήκη ἐλαττωθείσης τῆς ἀπαιτήσεως κατὰ δρ. δισχιλίας ἤτοι 2000. Συνετάχθη τὴν... κτλ.

Συνετάχθη ἐν Ἀθήναις τὴν τε-
τάρτην Ὀκτωῶρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκ-
τακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἑκτου ἑ-
τους.

(Τ. Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθ.
N. N.

Ὁ φύλαξ τῶν
ὑποθ. N. N.

(Τ. Σ.)

Βιβλ. ἐκθέσ. τόμ.
1 ἀρ. 9.

2

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν ὁμοίαν δευτέραν
ἐγγραφήν εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ K. B. B.
ἐμπόρου, κατοικοῦντος εἰς Ναύ-
πλιον. Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνά-
μει τῆς ἀπὸ τρίτης Μαΐου τοῦ χι-
λιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ
ἑκτου ἑτους τελεσιδίκου ἀποφάσεως
τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν πρὸς ἀσφά-
λειαν ἀπαιτήσεως δραχ. πέντε χι-
λιάδων.

Σημ. Ὅταν ἡ ἀπόφασις προσ-
διορίζῃ τὰς ἐποχὰς τῶν πληρω-
μῶν, σημειοῦνται αὐταὶ ὡς ἐν τῷ
ὑπ' ἀρ. 1 ὑποδείγματι. Συνετάχθη
τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλι-
οστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἑκ-
του ἑτους.

(Τ. Σ.) Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθ.
N. N.

Βιβλίον ἐκθέ-
σεων τόμ. 1. ἀριθ.
2.

5010

3 Ὑπόδειγμα ἀφορῶν προσημείωσιν
γενομένην. δυνάμει ἀποφάσεως ἐ-
φεσίμου ἢ ὑποκειμένης εἰς
ἀνακοπὴν.

Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Δ. Μ. ξε-
νοδόχου κατοικοῦντος εἰς Ἐλευσίνα.

Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει
τῆς ἀπὸ πέμπτης Ὀκτωβρίου τοῦ
χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ
ἔκτου ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀ-
θήναις πρωτοδικῶν πρὸς ἀσφάλειαν
ἀπαιτήσεως χιλίων δραχμῶν.

Συνετάχθη τὴν δεκάτην πέμ-
πτην Ὀκτωβρίου κλπ.

Ἀριθμὸς 2.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν διὰ δικα-
στικῆς ἀποφάσεως διαταχθεῖσαν
ἀπαγόρευσιν περαιτέρω ἐγ-
γραφῆς.

Δυνάμει τῆς ἀπὸ πρώτης Νοεμ-
βρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ
τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἀποφά-
σεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τῆς
ὁποίας προσήχθη ἀπόγραφον, ἀπη-
γρεύθη πᾶσα περαιτέρω ἐγγραφή.

Τὴν δεκάτην τοῦ κτλ. ἔτους.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν.

(Τ. Σ.)

N. N.

Βιβλ. ἐκθ. τόμ. 1.
ἀρ. 3. Προσημειοῦ-
ται.

Ὁ φύλαξ τῶν
ὑποθηκῶν N.N.

Ἡ προσημείω-
σις μετεβλήθη εἰς
ἐγγραφ. τὴν δεκά-
την ἕκτην Ὀκτ.
τοῦ χιλ. ὀκτ. τρι-
ακοστ. ἐβδόμου ἔ-
τους.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑ-
ποθ. N.N.

(Τ. Σ.)

Βιβλ. ἐκθέσεων
τόμ. 1. ἀρ. 4.

Βιβλ. ἐκθέσεων
τόμ. 1. ἀρ. 7.

Αἰ. ἀριθ.	Ἀριθμός 3.	
	Ἐγγραφαι καὶ προσημειώσεις	Ποσὸν Ἑλλείψεις καὶ ἄλλαι σημειώσεις
1	Ἵπόδειγμα ἀφορῶν ἐγγραφὴν στηριζομένην εἰς τίτλον χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου. Ἐπὶ κήπου κειμένου κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς δ'οῦ τῆς Ἐλευσίνος ἔχοντος ὄρια πρὸς ἀνατολὰς τὸν Κηφισσόν, πρὸς μεσημβρίαν τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς ἄρκτον περίβολον λιθόκτιστον. Κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου κυρίου Α. Ν. γεωργοῦ κατοικοῦντος εἰς τὰ Πατήσια Ἵπὲρ τοῦ ἀνήλικου Ι. Α. υἱοῦ τοῦ ἀποβιώσαντος ἐμπόρου Γ. Α κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας καὶ εὐρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ μνησθέντος κυρίου Α. Ν. Ἐγγράφεται ὑποθήκη δυνάμει 1) τῆς ἀπὸ τρίτης Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους διαθήκης, δι' ἧς διωρίσθη ἐπίτροπος ὁ Κ. Α. Κ. (ἡ δυνάμει τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτωβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἔκτου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς κτλ. ὡς ἀνωτέρω· 2) δυνάμει τῆς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀ-	Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. 1. ἀριθ. 5. Ἐξηλείφθη συναινέσει τοῦ πιστωτοῦ ἐνήλικος γενομένου, δηλωθεῖσα τὴν κτλ. (χρονολογία) ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Ν. Ν. τὴν πρώτῃν κτλ. Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν Ν. Ν.

πογραφῆς τῶν κινητῶν τοῦ ἀνήλικος, τῶν ἐγγχειρισθέντων εἰς τὸν ἐπίτροπον, καὶ ἐκτιμηθέντων εἰς ἀξίαν τριακοσίων δραχμῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ποσότητος ταύτης.... Συνετάχθη τὴν Ὁκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν
(Τ. Σ.) N. N.

Ὑπόδειγμα ἀφορῶν τὴν ἑναρξιν νέας σειρᾶς ἐγγραφῶν ἐπὶ κτήματος ἤδη ἐγγεγραμμένου (ἀρ. 29 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 διατάγματος).

Ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ κυρίου Δ.
Μ. κτλ.

Ἐγγράφεται ὑποθήκη κτλ. (κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον).
Συνετάχθη τὴν κτλ.

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν
(Τ. Σ.) N. N.

Βιβλίον ἐχθές.
τόμ. 1. ἀριθ. 6.

2

Ὑπόδειγμα παραπομπῆς εἰς ἄλλο
βιβλ. ὑποθηκῶν ὅπου ἔγεινεν ἡ
κυρία ἐγγραφή.

Ἐλαιὼν κείμενος κτλ. (περι-
γραφὴ τῆς θέσεως) καὶ ἀποτελῶν
μέρος τοῦ κτήματος..... (περιγραφὴ
τοῦ κτήματος) τὸ ὅποῖον ὡς κείμε-
νον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν περι-
φέρειαν τοῦ δήμου.... ἐνεγράφη εἰς
τὸ βιβλίον τοῦ εἰρημένου δήμου....
....τὴν

Ὁ φύλαξ τῶν ὑποθηκῶν
(Τ.Σ.) N. N.

Βιβλίον ἐκθέ-
τόμ. 1. ἀρ. 8.

Βιβλίον ὑποθ.
τοῦ δήμου.....

τόμ. 1. ἀριθ....

Β. Διάταγμα 10 Μαΐου 1842. Περί τακτοποιήσεως τῶν ὑποθηκικῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμισθέντων δήμων. (*)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 2 καὶ τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ ἄρθ. 37 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Δ. ατάγματος, θεωροῦντες ὅτι ὡς ἐκ τῆς γενομένης ἐσχάτης μεταρρυθμίσεως περὶ τὴν συγκρότησιν πολλῶν δήμων εἶναι ἀνάγκη νὰ συναρμολογηθῶσιν ἀναλόγως καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν προσηρμημένων διατάξεων—ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν τὰ ἑξῆς.

1. Ὅσακις ὁ νέος δῆμος ὁ προκύψας ὡς ἐκ τῆς γενομένης μεταρρυθμίσεως διετήρησε τὴν ἐπωνυμίαν ἐνὸς τῶν παλαιῶν δήμων, ἀφ' ὧν ἡδὴ συγκροτεῖται, αἱ νέαι ἐγγραφαὶ καὶ ἐκθέσεις ὑποθηκῶν ὁλοκλήρου τῆς νέας περιφερείας θέλουν γίνεσθαι εἰς τὸ βιβλίο τῶν ὑποθηκῶν τοῦ παλαιοῦ τοῦτου δήμου, περαιομένων τῶν ὑπολοίπων βιβλίων τῶν συγχωνευθέντων ἐντὸς αὐτῆς δήμων. — Ὅσακις δὲ ὁ νέος δῆμος ἐλάβε νέαν ἐπωνυμίαν, ὅλα τὰ βιβλία τῶν συγχωνευθέντων ἐν αὐτῷ δημοτικῶν μονάδων θέλουν κλείσει, ἀνοιγομένων ἄλλων διὰ τὴν ὑποθηκικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ νέου δήμου. — Ἐπὶ τοῦ ἑξωπύλλου ὅλων τῶν βιβλίων τῶν διὰ τῆς γενομένης συγχωνεύσεως καταργηθέντων δήμων θέλουν οἱ ὑποθηκοφύλακες ἀμέσως μετὰ τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν, σημειώσῃ τὸ ἐνεστὼς ὄνομα τοῦ δήμου ἢ τῶν δήμων, τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν ἤδη μέρος οἱ καταργηθέντες.

2. Τὸ κλείσιμον τῶν βιβλίων τῶν ἐγγραφῶν καὶ ἐκθέσεων ὅσα πρέπει νὰ περαινθῶσι κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου θέλει ἐνεργηθῇ ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς εἰς τὸ γραφεῖον

(*) Εφ. Κ. 1842 σελ. 59. Μετὰ τὸ ἔτος 1836 ἤρξαντο συχνὰ μεταβολαὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν δήμων ἐξακολουθήσασαι μέχρι τοῦ ἔτους 1842 διό καὶ ἐκρίθη τότε ἀναγκαῖον νὰ ρυθμισθῇ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν. Τὸ παρὸν λοιπὸν Β. Δ. εἶχε προορισμὸν νὰ ρυθμίσῃ τὰ βιβλία τῶν μεταρρυθμισθέντων δήμων, εἶχε δηλ. περιωρισμένην καὶ οὐχὶ γενικὴν ἰσχύν. Ἐν τούτοις μηδεμιᾷ ἄλλῃ νομοθετικῇ ἢ ἐκτελεστικῇ διατάξει ἐκδοθείσης ἔκτοτε, ἐπεκράτησε νὰ ἐφαρμόζωνται αἱ διατάξεις τοῦ προκειμένου διατάγματος καὶ καθ' ὅλας τὰς μετέπειτα μεταρρυθμίσεις δήμων. [Διακοπούλος]

τοῦ ὑποθηκοφύλακος παραλαβῆς τοῦ παρόντος Διατάγματος καὶ τῶν ἀνηκόντων βιβλίων, ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρ. 48 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου Β. Δ. διαγραφέντος τύπου ὡς πρὸς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν παλαιῶν βιβλίων τῶν προσημειώσεων.— Ἡ ὑπὸ τῶν ὑποθηκοφυλάκων παραλαβὴ τοῦ παρόντος Διατάγματος καὶ τῶν νέων βιβλίων θέλει πιστοποιηθῇ εἰς μὲν τὰς ἐδρας τῶν εἰρηνοδικῶν ὅπου ὑπάρχει ταχυδρομεῖον διὰ πράξεως ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ προΐσταμένου τοῦ ταχυδρομείου καὶ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον θέλει ἀποσταλῇ εἰς τὸν ἀρμοδίον παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα καὶ φυλαχθῇ παρ' αὐτῷ εἰς δὲ τὰς ἐδρας ὅπου ταχυδρομεῖον δὲν ὑπάρχει διὰ ἐπιδοτηρίου δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπίτηδες σταλῆσομένου ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τὸ ὅποιον θέλει ἐπίσης φυλαχθῇ παρὰ τῷ τελευταίῳ τούτῳ. Ἰὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς τοῦ κλητῆρος θέλουν πληρωθῇ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεία.

3. Ὅσακις μέρος τοῦ ἐκ τῆς γενομένης ματαρrouθμίσεως προκύψαντος νέου δήμου δὲν ὑπῆγαντο πρότερον εἰς τὸν ἅσιον ὑπάγεται οὗτος ὑποθηκοφύλακα, τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν δήμων ἀφ' ὧν συγχροτεῖται ὁ νέος, εἰ μὲν πρόκειται περὶ συγχωνευθέντος ὁλοκλήρου δήμου, θέλουν ἀποσταλῇ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἤδη οὗτος ὑπάγεται εἰ δὲ περὶ κερματισθέντος δήμου θέλουν φυλαχθῇ παρὰ τῷ ὑποθηκοφύλακι εἰς τὸν ὅποιον ὑπάγεται, τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος, καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ παρὰ τῷ ὑποθηκοφύλακι τὸν ὅποιον ἤθελε διορίσῃ ὁ ἀρμοδίος παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως.

4. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ παρὰ τῷ ὁποίῳ θέλουν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου τὰ βιβλία δῆμων ἐκλειψάντων, ὀφείλει, προκειμένου νὰ γένωσι νέαι ἐγγραφαὶ ἢ προσημειώσεις ἐπὶ κτημάτων κειμένων εἰς τοὺς εἰρημένους τόμους, καὶ περιεχομένων εἰς τὴν περιφέρειάν του, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι προηγούμεναι ἐγγραφαὶ ἢ προσημειώσεις, νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ νέου δήμου παραπομπὴν ἀνάλογον μετὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Δ. ὠρισμένην.

5. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 3, ὀφείλει νὰ ἀποστείλῃ εἰς ἄλλον ὑποθηκοφύλακα τὰ παλαιὰ βιβλία δήμου κερματισθέντος· θέλει ἐνεργήσῃ ἀμέσως πρὶν τῆς ἀποστολῆς των ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ νέου δήμου μεταγραφῆν ὅλων τῶν παλαιῶν ἐγγραφῶν, πρὸς σημειώσεων καὶ ὑπαγορεύσεων ἐγγραφῶν, ὅσαι ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ εἰρημένου (κερματισθέντος) δήμου τὰ ὅποια διατελοῦσιν εἰς τὴν περιφέρειάν του, ἐπὶ δὲ τοῦ βιβλίου τῶν ἐκθέσεων παραπομπὴν ἀναλόγον μετὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 42 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Δ. ὠρισμένην, σημειῶνων συγχρόνως τὸν ὑποθηκοφύλακα πρὸς τὸν ὅποιον στέλονται τὰ βιβλία.

6. Ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν πρόκειται κατὰ τὸ μνησθέν ἄρθρον 3 νὰ μείνωσι τὰ βιβλία δήμου κερματισθέντος παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦσαν ὑποθηκοφύλακι, οὗτος ὀφείλει, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τι ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῶν μεταδάντων εἰς τὸν ἄλλον ὑποθηκοφύλακα κτημάτων, νὰ πέμψῃ εἰς αὐτὸν ἀπόδειξιν ρητῶς διαλαμβάνουσαν τοῦτο. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ, νὰ ἐνεργήσῃ εἰς βιβλίον ἐπίτηδες δοθησόμενον εἰς αὐτὸν καθαρὰν, πλήρη καὶ ἀκριβῆ ἀντιγραφὴν ὅλων τῶν ἐγγραφῶν, πρὸς σημειώσεων καὶ ὑπαγορεύσεων ἐγγραφῶν τῶν ἡφρωσῶν τὰ ἐκ τῆς περιφερείας ταύτης μεταδάντα εἰς ἄλλην περιφέρειαν ὑποθηκοφύλακος κτήματα, καὶ πέμψῃ αὐτὸ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τοῦτον, ὅστις φυλάττων αὐτό, ὀφείλει ὁσάκις πρόκειται νὰ γένωσι νέαι ὑποθηκῶν πράξεις ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ δήμου εἰς ὃν ὑπάγονται ἤδη τὰ κτήματα ταῦτα, παραπομπὰς ἀναλόγους μετὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 8 καὶ 42 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Δ. ὠρισμένας.

7. Οἱ ὑποθηκοφύλακες εἶναι ὑπεύθινοι διὰ τὰς ζητίας ὅσαι ἤθελον προκύβῃ εἰς τὰ μέρη ὡς ἐκ τῆς μὴ ἀκριβοῦς καὶ ταχείας ἐνεργείας τῶν παραπομπῶν ἢ μεταγραφῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ τρία προηγούμενα.

νόμος 1 Ἰουλ. 1842. — Περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκαφυλάκων. (*)

Θεωροῦντες δίκαιον νὰ μὴ μένη τοῦ λοιποῦ, ὡς ἄχρι τοῦδε, ἐντελῶς ἄμισθος ἢ τῶν ἔργων τοῦ ὑποθηκοφύλακος εκπληρώσις· παρατηρήσαντες τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ διορισθῶσιν ἐνταχρῶς εἰδικοί πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ὑπάλληλτοι. — ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1 Ὁ ὑποθηκοφύλαξ θέλει λαμβάνειν:

Α' Διὰ πᾶσαν ἐγγραφὴν ὑποθήκη· μέχρι μὲν χιλίων δραχμῶν, δραχ. μίαν. — Ἀπὸ τῶν χιλίων δὲ μέχρι τῶν πεντακισχιλίων, ἁ. ἁ. πᾶσαν πεντακοσίων δραχμῶν ποσότητα ἢ καὶ μέρος αὐτῆς οἷονδήποτε, δραχμὴν ἡμίσειαν. — Δὲν πληρύνεται τι πλεόν τῶν δραχμ. πέντε διὰ τὰς ἐπέκεινα τῶν πεντακισχιλίων ἑρ. ποσότητας.

Β' Διὰ πᾶσαν προσημεσίωσιν, τὰ ὅποια καὶ διὰ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης τέλη.

Γ' Διὰ πᾶσαν τροπὴν προσημεσιώσεως εἰς ὑποθήκην, δραχ. μίαν.

Δ' Διὰ πᾶσαν καταχώρισιν ἀπαγορεύσεως ἢ σημειώσεως περὶ ὧν διαλαμβάνουσιν τὰ ἄρθρα 64 καὶ 74 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, δρ. ἡμίσειαν.

Ε' Διὰ πᾶσαν ἐξάλειψιν ὑποθήκης δρ. μίαν.

Ζ' Διὰ τ' ἀντίγραφα, τὰς περιλήψεις καὶ τ' ἀποδεικτικὰ τὰ ὅποια κατὰ τὸν Νόμον ὀφείλει νὰ δίδῃ, τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θέλει τὰ γράφει. — Τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πέντε ἀριθμοῖς τοῦ παρόντος ἁρθροῦ καταλαμβανομένων τελῶν αἱ πληρωμαὶ θέλουσι πιστοποιεῖσθαι διὰ σιμπλοτύπων ἀποδεικτικῶν, γραφομένων ἐπὶ ἀσήμου χάρτου καὶ ὑπογραφομένων εἰς μὲν τὸ στέλεχος παρὰ τοῦ πληράντος, εἰς δὲ τὸ γραμματίον παρὰ τοῦ λαμβάνοντος.

2. Ἐν καὶ μόνον τέλος πληρύνεται, ὅταν διὰ τὴν αὐτὴν πίστωσιν γίνωνται συγχρόνως παρὰ τῷ αὐτῷ ὑποθηκοφύλακι πράξεις ἐπὶ πολλῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν αὐτὸν ἀεικλήτην. — Δὲν πληρύνεται τι διὰ τὰς σημειώσεις περὶ ὧν δια-

(*) Ἐφ. Κ. 1842 παλ. σελ. 101 ἀνατυπ. σελ. 51. Ἐπιφ. καὶ τευχὸς Χαρτοσήμου.

λαμβάνει τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου Β. Διατάγματα.

3. Ἀπαλλάττεται τῆς προκαταβολῆς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος Νόμου διαλαμβανομένων τελῶν τὸ δημόσιον, ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τοῦ δικαίωματος τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τέλους, τοῦ ὅποιον κηρύττεται εἰσπράξιμον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 243 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ τύπον. — Ἀπαλλάττονται δὲ ὀριστικῶς παντὸς τέλους ὅλαι αἱ ὑποθηκικαὶ πράξεις, ὅσαι κατὰ τὰ ἐδάφια 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου ἐνεργοῦνται ὑπὲρ τῆς ὑπὸ ἀνδρὸς γυναικός, ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπηχευμένων.

4. Δύνανται νὰ διορίζωνται εἰδικοί ὑποθηκοφύλακες παντοῦ ὅπου διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐργασιῶν των οἱ εἰρηνοδίκαι ἀδυνατοῦν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν διεξαγωγὴν καὶ ταύτης τῆς ὑπηρεσίας.

Νόμος 24 Μαρτίου 1843. — Περί ἀναπληρώσεως τῶν κωλυομένων εἰδικῶν ὑποθηκοφύλακων παρὰ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν. (*)

1. Τοὺς εἰδικούς ὑποθηκοφύλακας κωλυομένους, καὶ ὅσακις κενοῦται ἡ θέσις των, θέλουν ἀναπληροῖ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 81 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀρμοδίον εἰρηνοδίκαι. — Τὸν ἐν Ἀθήναις εἰδικὸν ὑποθηκοφύλακα ἀναπληροῖ ὁ κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς Ἑρμαῖκῆς ὁδοῦ εἰρηνοδίκης.

2. Ἐὰν ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται λόγῳ ἀσθενείας, τὰ ὑποθηκικὰ δικαίωματα μοιράζονται ἐξ ἡμιτείας μεταξὺ τοῦ ἀσθενούντος ὑποθηκοφύλακος καὶ τοῦ ἀναπληρωτοῦ. Κατὰ τὰς λοιπὰς κωλύσεις τὰ δικαίωματα ἀνήκουσιν ὁλόκληρα εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν.

Β. διατάγμα 16 Ἰαν. 1854. — Περί πληρωμῆς παρ' ἐκάστου ὑποθηκοφύλακος τῆς ἀξίας τῶν χρησίων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του βιβλίων. (**)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 87 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου

(*) Ἐφ.Κ. 1843 σελ. 46.

(**) Ἐφ.Κ. 1854 σελ. 27.

καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1836 Β.Δ., ἀπεφασίσαιμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἐκαστος ὑποθηκοφύλαξ θέλει πληρῶνει τοῦ λοιποῦ τῇ ἀξίαν τῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀναγκαίων βιβλίων

Β. Διάταγμα 16 Μαΐου 1875. — Περὶ προσόντων καὶ ἐγγυησείας τῶν ὑποθηκοφυλάκων. (*)

1**.

2. Οἱ διοριζόμενοι ὑποθηκοφύλακες ὑπόκεινται εἰς ὅσας ἐγγυήσεως, προηγουμένην πάντατε τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπηρεσίας. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐκπληροῦντες χρέη ὑποθηκοφύλακος εἰρηνοδίκαι.

3. Ἡ ἐγγυήσις αὕτη εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς προσδιορίζεται διὰ τὴν εὐθύνην τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 98 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ διαρκεῖ ἐν ὅσῳ καὶ ἡ ὑπηρεσία καὶ δέκα ἐτη μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς. Δίδεται δὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ διοριζομένου ἢ δι' ἐγγυητοῦ, ἄλλα μόνον 1) διὰ μετρητῶν ἢ ἐθνικῶν γραμματίων 2) δι' ἰκανῶν ἀκινήτων κτημάτων.

4. Τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ α') ἐν μὲν τοῖς εἰρηνοδικείοις Α' τάξεως, οὐχὶ κατώτερον τῶν 10,000 δραχμῶν ἐπὶ ἀκινητῶν καὶ 8,000 ἐπὶ μετρητῶν καὶ τίτλων· ἐξαιρετικῶς δὲ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διὰ τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς 30,000 τοῦλάχιστον ἢ 25,000 δραχμῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάκρισιν β') ἐν δὲ τοῖς εἰρηνοδικείοις Β' τάξεως οὐχὶ κατώτερον τῶν 8,000 ἢ 6,000 δραχμ. κατὰ τὴν αὐτὴν διάκρισιν.***

5. Ἡ εἰς χρήματα ἢ τίτλους ἰσαξίους ἐγγυήσις κατατίθεται εἰς τὸ πλησιέστερον τῇ ἑδρᾷ τοῦ ὑποθηκοφυλακείου δημοσίον ταμεῖον. Περὶ δὲ τῆς καταθέσεως συντάσσεται ἑκθεσις ὑπὸ τοῦ ταμείου συνοπογραφομένη καὶ ὑπὸ τοῦ κατατιθεμένου τὴν ἐγγυήσιν καὶ δίδεται τοῦτο ἢ ἀνήκουσα ἀπόδειξις. Κατὰ τὰ

(*) ἘφΚ 1875 σελ. 269.

(**) Ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν Νόμων περὶ προσόντων τῶν δικαστ. ὑπαλλήλων, οὓς ἐπιθι ἐν τεύχει Δικαστικὸς Ὁργανισμὸς.

(***) Τὸ περὶ εἰρηνοδικείων γ' καὶ δ' τάξεως ἐδάφιον παραλείπεται, ὡς μὴ ὑπαρχόντων νῦν εἰρηνοδικείων γ' καὶ δ' τάξεως.

λοιπά ισχύουσιν ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως ταύτης τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 24 Αὐγ. 1836 Β. Δ. περὶ ἐγγυήσεως τῶν ὑπαλλήλων.

6. Ἐπὶ ἐγγυήσεως δι' ἀκινήτων συντάσσεται ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἔκθεσις, εἰς ἣν συνάπτονται οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας, πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ἐμφαίνον τὴν ἀπὸ παντὸς βάρους ἐλευθερίαν τοῦ κτήματος, καὶ πρωτόκολλον ἐκτιμήσεως τῶν εἰς ὑποθήκην παρεχομένων ἀκινήτων συντασσόμενον ὑπὸ δύο ἐκτιμητῶν, ὧν τὸν ἕτερον διορίζει ὁ προσφέρων τὴν ἐγγύησιν, τὸν δὲ ἄλλον ὁ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου. Ἐν περιπτώσει δὲ διχογνωμίας, ὁ πρόεδρος τοῦ ἀρμολογίου Πρωτοδικείου διορίζει τρίτον ἐκτιμητὴν, οὗ ἡ γνώμη προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ ἑτέρου τῶν διχογνωμούντων ἐκτιμητῶν κρατεῖ.

7. Ὁ πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἀποφαίνεται ἄνευ ἀναβολῆς διὰ πράξεως μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐνδίκον τινα προσβολὴν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιωμάτων τοῦ δίδοντος τὴν ὑποθήκην, ἐξελέγχων τοὺς προσαγομένους τίτλους.

8. Οἱ ἤδη διωρισμένοι ὑποθηκοφύλακες ἀπολύονται τῆς θέσεως αὐτῶν, ἂν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως νομίμου προσκλήσεως δὲν συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἁρθρῶν. Ἡ ἀνωτέρω πρόσκλησις θέλει γίνεαι ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Διατάγματος.

Νόμος ΠΝΒ' 8[22] Ἰανουαρ. 1866. Περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ πρενομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν. (*)

1. Πᾶσα ἄγραφος ὑποθήκη ἢ προνόμιον ἰσχύοντα κατὰ τοὺς ἤδη ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις κειμένους νόμους, ὅπως δια-

(*) ἘφΚ. 1866 σ. 100. Ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου δοθεῖσα προηγουμένη παρεκτέθη διὰ τῶν κατωτέρω νόμων ΡΕΗ' καὶ ΤΑΓ' ἐπὶ 6 ἐτη ἀκόμῃ. [Ἀλλ' ἴδε κατωτέρω καὶ Β.Δ. 20 Ἰαν. 1872] Ὁ νόμος δ' ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ 1 Ἀπριλ. 1866 (ἴδε Β. Δ. 3 Φεβρ. 1866).

τηρήσωσι τὰ νόμιμα αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν τῆς 11 Αὐγ. τοῦ 1836 νόμου τοῦ Βασιλείου, εἰς εἰδικὰ βιβλία ἐντὸς ἐξέτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τεθῇσεται εἰς ἐνέργειαν ὁ νόμος οὗτος. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἤδη κειμένους αὐτόθι νόμους ὑπάρχουσαι γενικαὶ ὑποθήκαι. Οἱ ἀπολαύοντες δικαίωμα τοιαύτης γενικῆς ὑποθήκης δύνανται νὰ ἐγγράψωσι τὰ ὑποθηκικά αὐτῶν δικαιώματα ἐφ' ἀπάντων τῶν διὰ τῆς ὑποθήκης των βεβαρημένων κτημάτων. οἷαδὴποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀξία αὐτῶν, ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ δικαιώματος τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐγγγραφῆς, καθόσον τοῦτο ἐπιτρέπεται παρὰ τῶν μέχρι τοῦ ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις ἰσχυόντων νόμων. — Ἡ προρρηθεῖσα προθεσμία τρέχει καθ' ὑπάνδρων γυναικῶν, ἀνηλίκων, ἀπογορευμένων, σωματείων κλπ., ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

2. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης αἱ εἰρημέναι ὑποθήκαι κοὶ προνόμιχα ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον πρὸς ἐγγραφὴν τίτλον.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ παρόντος νόμου καὶ δὲ νάμει αὐτοῦ γενομέναι ἐγγραφαὶ γενικῶν ὑποθηκῶν ἐνεργεθῇσονται ἀνεξέδως.

4. Ἡ προτίμησις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφησομένων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων θέλει ἀπασφίξεσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας, καθ' ὃν χρὸς ἔλαβον αὗται ὑπαρξίν.

Β Διάταγμα 3 Φεβρουαρίου 1866. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυόντων περὶ ὑποθηκῶν νόμων. (*)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν α') τὸν ἀπὸ 8 Ἰαν. ε.ε. ΡΝΒ' νόμον β') τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ἰαν. ε.ε. ΡΝ' νόμου, καθ' ἣν εἰσαγωγή τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυόντων νόμων

(*) ἘφΚ. 1866 σελ. 100.

επτανήσω δύναται νὰ γείνη διὰ Β. Διαταγμάτων καὶ πρὸ
1 Ἰουλίου ε. ε. — ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ε. ε. ἰσχύουσιν ἐν Ἐπτανήσῳ
ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμος· 6') τὸ
ἐκτελέσειως αὐτοῦ Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 21 Σεπτεμ-
βρίου 1836. καὶ γ') οἱ νόμοι τῆς 1 Ἰουλίου 1842 περὶ ἀν-
μισθίας τῶν ὑποθηκοφυλακῶν, τῆς 24 Μαρτίου 1843 περὶ
ἀπληρώσεως αὐτῶν, καὶ τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1854 Β.σι-
λικὸν διάταγμα περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου τῶν βι-
βλίων τῶν ὑποθηκῶν.

2. Τὴν 31 Μαρτίου ε. ε. θέλουσι κλεισθῇ περὶ τὴν 6 Μ.
ἔσθραν, διὰ πράξεως τῶν ὑποθηκοφυλάκων, τὰ ἤδη κατὰ
ἐν Ἐπτανήσῳ ἰσχύοντες νόμους κρατούμενα βιβλία ὑπο-
θηκῶν, καὶ τὴν 1 Ἀπριλίου θέλουσι τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὰ διὰ
ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ τοῦ
ἐκτελέσειως περὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν νόμου ὀριζόμενα βιβλία.

3. Τὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέ-
λουσι παραδεθῇ τὴν 1 Ἀπριλίου εἰς τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις
ἐν τῇ εἰσαγομένῳ νόμῳ ἀρμοδίους εἰρηνοδίκας ἢ εἰδικούς
ὑποθηκοφύλακας.

4. Οἱ διὰ τοῦ παρόντος εἰσαγόμενοι νόμοι θέλουσι δη-
μιουργηθῇ συγχρόνως μὲ τὸ παρὸν διάταγμα ἕνα τοῦλάχιστον
πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Νόμος ΡΕΗ' 19 [20] Ἰανουαρίου 1867. Περὶ παρατάσεως τῆς
θεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν
υποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ'. (*)

Ἄρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ νόμου ΡΝΒ' χορηγηθεῖσα
θεσμία ἐνός ἔτους πρὸς ἐγγραφήν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμ-
μένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται
τρία ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἤδη ὀρισθέντος ἐνός
εἴτους.

(*) ΕφΚ. 1867 σ. 41.

νόμος ΤΛΓ' 17 'Οκτ. 1869. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν κατὰ τὰς Ἰονίους Νήσους. (*)

*Ἀρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ Νόμου ΡΞΗ' χρηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν τῶν ἐγγεγραμμένων ἢ ἀγράφων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, περὶ ἧς ἐπὶ νόησεν ὁ ΡΝΒ' νόμος, παρατείνεται ἐπὶ ἕτερα τρία ἔτη ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διὰ τοῦ ΡΞΗ' νόμου ταχθείσης προθεσμίας.

Β Διάταγμα 20 Ἰανουαρίου 1872. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφήν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους ἐπὶ πάντε εἰσέτι ἔτη. (**)

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΡΝΒ' ἀπὸ 8 Ἰαν. 1866 νόμου, ἀπεφασίσσαμεν καὶ διατάσσομεν.

*Ἀρθ. μόνον. Ἡ διὰ τοῦ ΡΞΗ' ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1866 νόμου χρηγηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται ἐπὶ πάντε ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὁρισθέντος χρονικοῦ διαστήματος. — Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος, ὑποβλήσονται εἰς νομοθετικὴν κύρωσιν κατὰ τὴν α' συνάδαν τῆς προερχοῦς βουλευτικῆς περιόδου, ἀνατίθεται εἰς τὸν ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ ὑπουργόν (***)

νόμος ΑΝΒ' 9 Ἰουν. [26 Ἰουλ.] 1882. — Περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσης καὶ Τρικάλων. (****)

1. Οἱ κεινημένοι δικαίωμα εἰς ἐγγραφήν ὑποθήκης, ὡς ἀνάμει τῆς νομοθεσίας τῆς ἰσχυρούσης ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσης καὶ Τρικάλων μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ Ε'Μ' νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1882(*****) ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν τῇ

(*) ΕφΚ 1869 σ. 290.

(**) ΕφΚ. 1872 σελ. 25.

(***) Ἀλλὰ τὸ διάταγμα τοῦτο δὲν ἐκυρώθη ποτὲ νομοθετικῶς.

(****) ΕφΚ. 1882 σελ. 365.

(*****) Ὁ νόμος Ε'Μ' περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλλ. νομοθ. εἰς τὰς ἀρτί προσσηθηθείσας ἐπαρχίας, δι' οὗ εἰσῆχθη εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας ἀπαντα ἢ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη νομοθεσία ἐδικογραφημένη.

εισημένους νομοίς, καὶ ἂν ἐνέγραψαν τὴν ὑποθήκην αὐτῶν εἰς τὰ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ νομοθεσίαν τηρούμενα ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν βιβλίαι, ἀρεῖλουσι νὰ ἐνεργήτῳσι τὴν ἐγγραφὴν τούτην ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν, κατὰ τὸν ἀπὸ 11 Ἀπρ. 1836 νόμον περὶ ὑποθηκῶν ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπισυνάπτοντες εἰς τὴν πρὸς ἐγγραφὴν αἴτησιν μετὰ τοῦ τίτλου καὶ κεκυρωμένην ἑλληνικὴν αὐτοῦ μεταφράσιν.

Αἴτ. 119 (1885). Διὰ τοῦ ἀρθρ. 14 τοῦ νόμου 6Μ' τῆς 19 Μαρτίου 1882 περὶ εἰσαγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς νομοθετικῆς εἰς τὰς αὐτοὺς προσαρκηθείσας ἐπαρχίας, ἠκυρώθησαν πᾶσαι αἱ πράξεις, αἱ εἰσονται δικαστικὸν ἢ δημοσίον τύπον καὶ ἀφορῶσαι εἰς ἰδιώτας, εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ αὐτῶν ὑπάγονται καὶ αἱ ἐγγραφεῖσαι προσημειώσαι κατὰ τὸν ἡμέτερον περὶ ὑποθηκῶν νόμον, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἰσχύων τότε ἐν Θεσσαλίᾳ δυνάμει τῶν διαταγμάτων, ὡς φέρουσαι δημοσίον τύπον καὶ ἀφορῶσαι εἰς ἰδιώτας.

2. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέτει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ 6Μ' εἰρημένου νόμου ἰσχύουσιν νομοθετεῖν τυχόν ὑπάρχουσαι ὑποθήκαι γενικαὶ ἄγραφοι, ἢ προνόμια ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν τοῖς εἰρημένοις νομοῖς.

3. Ἡ προρηθείσα προθεσμία τρέχει καθ' ὑπάνδρων κυριακῶν, ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων, σωματείων κλπ. ἐπιτεταμένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

4. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης αἱ εἰρημέναι ὑποθήκαι καὶ προνόμια ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον τίτλον εἰς ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

5. Ἡ προτίμησις τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφησομένων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων θέλει ἀπορροῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας, καθ' ὃν χρόνον αὐταὶ ἔλαβον ὑπαρξιν.

ἐν τῷ σὺλλῳ τῇ 20 Μαρτίου 1882, ὥριζε δὲ ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ 6Μ' ἔσται μετὰ δέκα ἡμέρας. Ὅθεν ἀπὸ τῆς 30 Μαρτίου 1882 λογίζεται εἰσαχθεῖσα ἡ ἑλλ. νομοθεσία εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας.

Β Διάταγμα 14 Σεπτεμβρίου 1836. Περί προσδιορισμοῦ τῶν γραφείων τῶν ὑποθηκῶν. (*)

1 Συσταίνονται γραφεῖα ὑποθηκῶν εἰς πᾶσαν ἑδρὰν εἰρηνοδικείου· ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου ἐμπεριέχει τὴν τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδικείου δικαιοδοσίαν μὲ τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀρθρῷ ἐξαιρέσεις.

2. Εἰς τὰ ἐξῆς εἰρηνοδικεῖα δὲν θέλουν συστηθῇ γραφεῖα ὑποθηκῶν, θέλουν δὲ ἀνατεθῇ ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰ ἐξῆς εἰρηνοδικεῖα· — 1. τοῦ τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἐν Πειραιεῖ, εἰς τὸ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Ἑρμοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν συστηθήσμενον γραφεῖον ὑποθηκῶν· — 2. τοῦ τῆς Ἐλευσίνας εἰς τὸ τῶν Μεγάρων· — 3. τοῦ τοῦ Γαυρίου εἰς τὸ τῆς Ἀνδρου· — 4. τοῦ τῆς Πανόρμου εἰς τὸ τῆς Τήνου· — 5. τοῦ τῆς Τραγαίας εἰς τὸ τῆς Νάξου· — 6. τοῦ τῆς Οἴας καὶ Ἀνάφης εἰς τὸ τῆς Θήρας· — 7. τοῦ τῆς Νωνάκριδος εἰς τῆς Κυναίθης· — 8. τοῦ τῆς Ἀροανείας εἰς τὸ τῆς Λαμπίας· — 9. τοῦ τῶν Λιμνῶν εἰς τὸ τῆς Χαλκίδος· — 10. τοῦ τῆς Βιτρινίτσας εἰς τὸ τοῦ Λοιδωρικίου· — 11. τοῦ τοῦ Ἀνατολικοῦ εἰς τὸ τοῦ Μεσολογγίου· — 12. τοῦ τῆς Ἐπιδαύρου εἰς τὸ τῆς Ναυπλίας· — 13. τοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ Καλτεζοῦντος εἰς τὸ τῆς Τριπόλεως· — 14. τοῦ τῆς Ὑψοῦντος καὶ Νυμφασίας εἰς τὸ τῆς Ψωρίδος· — 15. τοῦ τῆς Μικρομάνης καὶ Ἀμπελακίων εἰς τὸ τῆς Ἀνδρου· — 16. τοῦ τοῦ Κάμπου εἰς τὸ τοῦ Οἰτύλου.

Β. Διάταγμα 1 Ὀκτωβρ. 1841. Περί τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγραφῶν κτλ.

Ἐγκρίνομεν, αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τοὺς δήμους τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀμαλιαπόλεως, νὰ ἐνεργῶνται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἄχρι τοῦδε, ἀπὸ τῶν ὑποθηκοφύλακα Λαμίας.

(*) Δι' ἀπειραριθμῶν Διαταγμάτων συνεστήθησαν. κατηργήθησαν καὶ ἀνασυνεστήθησαν πλείστα ὅσα εἰδικὰ Ὑποθηκοφυλακεία Πίνακι τῶν νῦν ὑφισταμένων ἐπιθ. ἐν Τεύχει : Δικαστικὸς Ὀργανισμὸς σελ. 355.

Β. Διάταγμα 13 Ἀπριλίου 1842. Περί τινων ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν.

1. Θέλουν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῶνται καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἄρτι τοῦδε, αἱ ἐγγράφαι τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ προσημειώσεις αἱ ἐπὶ τῶν κτημάτων, ὅσα κεῖνται εἰς τοὺς δήμους τῆς περιφέρειας — α' τοῦ εἰρηνοδικείου Εἰδυλλίας εἰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον Μεγάρων — β' τοῦ εἰρηνοδικείου Καλλίστης εἰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον Θήρας — γ' τοῦ εἰρηνοδικείου Κορθίου εἰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον Ἀνδρου — δ' τοῦ εἰρηνοδικείου Ἐλευσίνος (τῆς Πελοποννήσου) εἰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον Ψωφίδος.

Β. Διάταγμα 18 Φεβρ. 1844. Περί συστάσεως γραφείου ὑποθηκῶν.

1. Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀροανείας, ὑπαγομένην μέχρι τοῦδε, ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν εἰς τὸ τῆς Λαμπίας, συσταίνεται γραφεῖον ὑποθηκῶν.

2. Ὁ εἰρηνοδικὴς Λαμπίας θέλει ἀποδώσει εἰς τὸν τῆς Ἀροανείας τὰ ἐν τῷ γραφείῳ του ὑποθηκικὰ βιβλία καὶ λοιπὰ τῆς ὑποθηκικῆς ὑπηρεσίας ἐγγράφα, τὰ ἀφορῶντα τοὺς ἀπαρτιζοντας τὴν περιφέρειαν τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀροανείας δήμους.

Β. Διάταγμα 1 Ἰανουαρ. 1865. Περί διαιρέσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις ὑποθηκοφυλακεῖου εἰς τὸ τῆς βορείου πλευρᾶς καὶ εἰς τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς.

Τὸ ἥδη ἐν Ἀθήναις ὑποθηκοφυλακεῖον μετονομάζεται α' Ὑποθηκοφυλακεῖον Ἀθηνῶν τῆς νοτίου πλευρᾶς καὶ περιορίζεται ἡ περιφέρεια αὐτοῦ εἰς τὴν τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

Συσταίνεται ἐν Ἀθήναις δεύτερον γραφεῖον ὑποθηκῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα α' Ὑποθηκοφυλακεῖον Ἀθηνῶν τῆς βορείου πλευρᾶς, εἰς ὃ θέλουν ὑπάγεσθαι οἱ δήμοι Φυλῆς, Ἀχαρνῶν, Κρωπίας καὶ Λαυρίου.

Ἀπὸ τῆς 10 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1865 θέλει κάμει ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ τοῦ ὑποθηκοφυλακεῖον τῆς βορείου πλευρᾶς, θέλουσι δὲ παραδοθῇ αὐτῷ καὶ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων δήμων.

Νόμος ΔΕ' 25 Φεβρουαρίου 1864. Περί ἐγγραφῆς ἐκ νέου τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων, τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος καὶ Τρικάλων, εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων.

1. Ὅσοι ἔχουν ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος καὶ Τρικάλων, δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου (ὃν δὲν ἔπραξαν ἤδη τοῦτο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου) μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συντασσόμενας περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διατάγματος βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος, ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐγγραφῶν ἢ τῶν ἐκδόσεων, ἐκδοθὲν πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὰ μνησθέντα βιβλία κατεστράφησαν, καὶ ἀποδεικνύον ὑπὸ ποῖον ἀριθμὸν καὶ εἰς ποῖον τόμον τῶν βιβλίων τούτων ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη.

3. Αἱ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἠνωτέρω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ὑποθήκαι καὶ προσημειώσεις, καθὼς καὶ αἱ ἐκ νέου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφεῖσαι, διατηροῦν τὴν τάξιν καὶ τὰ δικαιώματα προτεραιότητος, ἀπὸ τῶν εἰχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία ἐγγραφῆς.

4. Ὅσοι ὀξιοῦσιν, ὅτι εἰχον ὑποθήκας ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ ἀπολεσθέντα βιβλία, χωρὶς νὰ φέρωσι τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἀποδείξιν, ὀφείλουσι νὰ προκαλέσωσιν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅτι λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' αὐτῶν προσημειωμένας ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑποθήκης, θέλει ἐπιτρέψει, ἢ μὴ, τὴν ἐκ νέου ἐγγραφὴν εἰς τὴν διαδικασίαν ἐφαρμοζόμεναι τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 540 καὶ ἐπομένοις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, προκαλουμένων τῶν τυχόν ὑπαρχόντων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐνυποθηκῶν πιστωτῶν. Δυνάμει δὲ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς, ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἐγγραφὴ προσημειώσεως, ἥτις ὅμως, ἵνα δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὰ ἐν τῷ τρίτῳ ἄρθρῳ

προνευόμενα αποτελέσματα, πρέπει να ἐγγραφῇ μέχρι τέ-
 λους τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου

5. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις, περὶ ὧν ὁ πα-
 νόμος διαλαμβάνει, δύνανται νὰ ἐνεργήσουν καὶ τὰ ἀπὸ
 τοῦ 61 ἄρθρου τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου μνημονεύμενα πρό-
 πο.

6. Ὁ παρὼν νόμος θέλει ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἐκκλησίας τρεῖς
 καὶ συνέλειαν Κυριακὰς, ἐν τῇ ἑδρᾷ τῶν εἰρηνοδικείων Μαρα-
 θῶνος, Κύμης, Ἐλευσίνος καὶ Τρικάλων.

Νόμος ΟΘ' 5 Ὀκτωβρίου 1864. Περί παρατάσεως τῆς προθε-
 ρμίας τῆς πρὸς ἐγγραφήν τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων εἰς τὰ
 βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Ἐλευσίνος, Κύμης, καὶ
 Τρικάλων μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε.

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ψηφ. ΡΙΖ' (Ν. ΔΕ') χορηγηθεῖ-
 σα προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων εἰς
 τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Ἐλευσίνος, Κύ-
 μης καὶ Τρικάλων παρατείνεται μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε.ε.

Νόμος ΡΙΓ' 4 Δεκεμβρίου 1865. Περί ἀπαλλαγῆς ἀνανεώσεως
 ὑπερῶν τῶν δανείων.

1. Αἱ ἐγγραφαὶ αἱ τελεσθῆσαι δυνάμει τοῦ πολιτικοῦ
 νόμου τῆς Ἐπτανήσου τοῦ 1841 ἐτους διατηροῦσι τὴν ἰσχύν
 αὐτὴν ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

2. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν παλαιῶν δανείων αἱ ἐκκαθαρισθεῖσαι
 ὑπερῶν τῆς 50 πρᾶξεως τοῦ 7ου κοινοβουλίου καὶ 4 τοῦ 8ου
 κοινοβουλίου τῆς Ἐπτανήσου διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των, ἀνευ
 ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

3. Αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι καὶ τὰ προνομιστῶν δικαιώματα,
 ὅποια ἀπεκτήθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀρχαίας νομοθεσίας,
 κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῆς δὲν ὑπέκειντο εἰς ἐγγραφήν,
 διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ
 10ου νόμου τοῦ 10ου κοινοβουλίου καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ 6ου νό-
 μου τοῦ 12ου κοινοβουλίου.

4. Καταργεῖται πᾶσα διάταξις νόμου ἐναντία εἰς τὸν πα-
 ρόντα.

Νόμος ΒΧΑ' 30 Ἰουν. [1 Ἰουλίου] 1899. Περὶ ἐγγραφῆς νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημεύσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ ἀπολεσθέντα ἢ ἐν μέρει καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν δῆμων ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδι.

1. Ὅσοι ἔχουν ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας ἢ προσημεύσεις εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν δῆμων Φερῶν, Βοβυλίου, Τιτανίου, Φύλλου, Κιερίου, Τομακίου, Φαρσάλων, Εὐιδρύου, Σκοτούσης, Φαλάρων, Ὀλύμπου, Εὐρυμενῶν, Γόννων, Δασίου, Φακίου, Ἀρμενίου, Συκουρίου, Παραληθαίων, Κασσίου, Καλλιφωνίων καὶ Σιλάων, τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει καθόλου οἱ τόμοι ἢ κατεστράφησαν τὰ φύλλα, ἐφ' ὧν ἦτο ἐγγεγραμμένα, δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου (ἢ δὲν ἐνέγραψαν ἤδη αὐτάς) ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τοῦ παρόντος νόμου εἰς τοὺς νέους τόμους τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν τῶν δῆμων τούτων.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημειώσῃ ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συντασσόμενας περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. δ. τὰς ἀρχαίας βεβαιώσεως τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος, ἢ νὰ καταθέσῃ παρ' αὐτῷ περὶ τῆς ἐγγραφῆς πιστοποιητικὸν ἢ ἀντίγραφον τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς ἐκθέσεως, ἐκδοθὲν πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὰ βιβλία ταῦτα κατεστράφησαν, καὶ ἀποδοῦναι αὐτῷ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ φύλλον καὶ ὑπὸ πρῶτον ἀριθμὸν ἐκδοθέντα καὶ χρονολογίαν ἥτις ἐγγεγραμμένη ἢ ὑποθήκη ἢ προσημεύσις.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ἐκ νέου ὑποθήκαι καὶ προσημειώσεις, καθὼς καὶ αἱ ἐκ νέου πρὸς τὴν ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφεῖσαι, διατηροῦσι τὴν τὴν ἐκδοθέντων καὶ τὰ δικαιώματα προτεραιότητος, ὡς καὶ πάντα τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια εἶχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὰ κατεστραφέντα βιβλία ἐγγραφῆς, ὡς καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα τὰ πορρέοντα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐν τοῖς καταστραφεῖσι βιβλίοις ἐγγραφῆς.

4. Ὅσοι ἀξιοῦσιν ὅτι εἶχον ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ ἀπολεσθέντα ἢ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καταστροφέντα βιβλία, χωρὶς νὰ ἔχωσι καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου ἀπόδειξιν τῆς ἐγγραφῆς, ὁφείλουσι νὰ προκαλέσωσιν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅπως λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' αὐτῶν προσαγομένους ἀποδείξεις, ἐγγράφους ἢ καὶ μαρτυρικές, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑποθήκης ἢ τῆς προσημείωσης, θέλει ἐπιτρέψει ἢ μὴ τὴν ἐκ νέου ἐγγραφήν. Εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 640 καὶ ἐπόμεν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὁριζόμενα, προσκαλουμένων τῶν τυχόν ἐγγεγραμμένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐνυποθήκων ἢ ἐχόντων προσημείωσιν πιστωτῶν. Ἡ πρὸς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον αἵτησις πρέπει νὰ γινῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου. Δυνάμει δὲ τῆς προσηκόντως κοινοποιηθείσης αἵτησεως πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου ἐπιτρέπεται ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἢ προσωρινὴ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης ἢ τῆς προσημείωσης, ἥτις, ἐὰν διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπιτραπῇ ἐγγραφή, τρέπεται εἰς ὀριστικὴν, συνεπαγομένη τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 ἀποτελέσματα. Διὰ τὴν τροπὴν ταύτην χρησιμεύει τὸ 30 μισῶν προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως. Παρελθούσης δὲ ταύτης, ἢ ἀπορριφθείσης τῆς αἵτησεως τελεσιδικῶς, ἢ προσωρινὴ ἐγγραφή ἐξαλείφεται.

5. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τασσομένων διὰ τὴν νέαν ἐγγραφὴν προθεσμιῶν, πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημείωσης λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμοδίον ὑποθηκοφύλακα παραδόσεως τῶν περιλήψεων, καὶ οὕτως εἰκαίωμα ἔχει, ἂν τυχόν ᾖτο ἐγγεγραμμένη εἰς τοὺς καταστροφέντας τόμους.

6. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις καὶ τὴν περὶ τούτου διαδικασίαν, περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος διαλαμβάνει, διέπονται νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τὰ ἐν ἄρθρῳ 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου μνημονευόμενα πρόσωπα.

7. Αἱ μεταγεγραμμένα πράξεις εἰς τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν τῶν ἰνωτέρω δόμων, ὧν οἱ τόμοι ἢ τὰ φύλλα, ἐν οἷς εἰσὶν μεταγεγραμμένα, κατεστράφησαν, θέλουσι μεταγραφῇ ἐκ

νέου, ἂν δὲν μετεγράφησαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἐν μετὰ τῆς πρὸς μεταγραφὴν πράξεως προσαχθῇ βεβαίωσις ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος, ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ εὐρετηρίου τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὁ τόμος. ὁ αὖξων ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς. Ὅσοι δὲ δὲν ἔχουσι τὰ ἀποδεικτικὰ ταῦτα, θέλουν προκαλεῖται κατὰ τὴν ἐν ἀρθρῷ 4 διαδικασίαν, καθ' ἣν δύναται νὰ κληθῇ ἢ νὰ ἐμφανισθῇ πᾶς ἔχων συμφέρον, ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὀρίζουσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσαχθησομένων ἀποδείξεων, τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν εἶχε προηγουμένως μεταγραφῇ εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία, καὶ ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν. Διὰ τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν καὶ τὴν κατὰ τὰ ἄνω αἵτησιν πρὸς τὸ δικαστήριον χορηγεῖται προθεσμία τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου. Διὰ δὲ τὴν συνεπεῖα ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἄνω μεταγραφὴν χορηγεῖται προθεσμία ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς διαταξάσης τὴν ἐγγραφὴν ἀποφάσεως.

8. Αἱ κατὰ τὰ ἄνωτέρω καὶ ἐντὸς τῶν τασσομένων προθεσμιῶν γινόμεναι μεταγραφαί, καθὼς καὶ αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος γινόμεναι, ἐν περὶ τούτων ὑπάρχει ἐπίσημος βεβαίωσις περὶ τοῦ χρόνου, τοῦ τόμου καὶ τοῦ αὖξοντος ἀριθμοῦ τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς, λογίζονται ὡς μεταγραφεῖσαι κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶχον καταχωρισθῇ εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἄνω προθεσμιῶν πᾶσα μεταγραφὴ λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμοδίον φύλακα παραδόσεως τοῦ μεταγραφίου τίτλου, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, καὶ ἂν τυχὸν ᾖ τοῦ μεταγεγραμμένης εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία.

Β. Διάταγμα 20/21 Μαρτίου 1898. Περὶ βιβλίων ἐγγραφῆς δανείων καλλιεργεῖς ἐν τοῖς ὑποθηκοφυλακείοις.

1. Τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 2 ὀριζόμενα βιβλία πρὸς ἐγγραφὴν τῶν διὰ συμβολαίων συννομολογουμένων δανείων καλλιεργίας, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον αὐτῶν, θὰ χορηγῇ ἐκάστοτε τὸ Ὑπουργ.

τῆς Δικαιοσύνης διὰ τῶν Προέδρων τῶν Πρωτοδικείων
ὡς ὑποθηκοφύλακας.

Δι' ἕκαστον δῆμον θὰ τιοῖται ἴδιον βιβλίον ἐγγραφῶν
καλλιιεργείας, ἕκαστος δὲ τόμος αὐτοῦ θὰ ᾔῃαι ὁμοῦς
τὸ μέγεθος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων πρὸς τὸν ἤδη ἐν
καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης χορηγού-
εις τοὺς ὑποθηκοφύλακας διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθη-
Οταν δὲ οὗτος πληρωθῇ, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συνέχεια
αὐτοῦ τῶν φύλλων αὐτοῦ εἰς ἕτερον.

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκάστου τόμου θὰ σημειῶται τὸ
τοῦ δῆμου καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ τόμου.

Ἐκαστος ὀφειλέτης λαμβάνει ἴδιαν μερίδα εἰς ἴδιον
ν. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ φύλλῳ τῆς μερίδος του με αὖξοντα
ἐγγραφῆς ἐγγράφονται πάντα τὰ μεταγενέστερα ὁ-
καλλιιεργείας τοῦ αὐτοῦ κτήματος καὶ ἔτους. Ἐὰν δὲ ἴα
περιλαμβάνῃ τὴν καλλιέργειαν πλειόνων τοῦ ἑνὸς κτη-
ν, δίδεται δι' ἕκαστον τούτων ἄλλη μερίς εἰς τὸν ὀφειλέτην
ἐκαστον φύλλον τοῦ αὐτοῦ, εἰς ὑπάρχῃ κενόν, ἢ ἄλλου τό-
καθ' ἣν περίπτωσιν ἐφ' ἕκαστου τούτων θὰ γίνωνται
τομπαὶ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα φύλλα, ἐφ' ὧν ἐγένοντο αἱ
παί.

Οταν φύλλον τι πληρωθῇ, αἱ ἐγγραφαὶ θὰ ἐξακολου-
ν εἰς ἄλλο φύλλον κενόν τοῦ αὐτοῦ τόμου ἢ, τοιοῦτου
ἀρχοντος εἰς ἄλλου τόμου, γινομένης τῆς προσηκούσης
τῆς μεταφορῆς παραπομπῆς εἰς ἀμφότερα τὰ φύλλα.

Ἐκάστη ἐγγραφή δανείου διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καλλιερ-
χωρίζεται ἀπὸ τῆς προηγουμένης δι' ὀριζοντίου γραμ-
τυρομένης καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ φύλλου.

Αἱ ἐγγραφαὶ αἱ ἀφορῶσαι δάνεια μεταγενεστέρου ἔτους
ἀπὸ τὰ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου
αὐτὸ κτῆμα συνομολογούμενα, θὰ ἐγγράφωνται εἰς
τὸ φύλλον τῆς μερίδος του, ἀλλὰ με ἴδιον δι' ἕκαστον
καλλιιεργείας αὖξοντα ἀριθμὸν. Θὰ χωρίζονται δὲ πρὸς
τιν διὰ διπλῆς ὀριζαντίου γραμμῆς, συρομένης ἐφ' ὅλου
πλάτους τοῦ φύλλου.

Οταν τὸ κτῆμα, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ὀποίου ἐ-

δόθη τὸ δάνειον, ἐκτείνεται εἰς δύο ἢ πλειότερους δήμους, ἢ ἐγγραφή θὰ γείνη ἐν τοῖς βιβλίοις ὧν τῶν δῆμων.

9. Ἐκαστὴ σελὶς ἐκάστου τόμου, ἀνωθι τῆς ὁπείας σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τοῦ φύλλου διαιρεῖται, ὅπως καὶ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τέσσαρτις στήλας, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην σημειοῦται ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ αὐτοῦ κτήματος συνεμολογηθέντων δανείων καλλιέργειας κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς των, εἰς τὴν δευτέραν ἡ κυρία ἐγγραφή, περιλαμβάνουσα ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ κτήματος, τὸ ἔτος τῆς καλλιέργειας, ὀριζομένου τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως καὶ διαρκείας αὐτοῦ, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὴν κατοικίαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀφειλέτου, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν κατοικίαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δανειστοῦ, τὸ δανειστικὸν συμβόλαιον μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτοῦ, τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, τοὺς τόκους αὐτοῦ, τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς καὶ οἰονδήποτε ἄλλον ὅρον ἐν τῷ συμβολαίῳ διαλαμβανόμενον εἰς τὴν τρίτην τὸ ποσὸν τοῦ δανείου δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν καὶ εἰς τὴν τετάρτην αἱ ἀπὸ φύλλου εἰς φύλλον ἢ ἀπὸ τόμου εἰς τόμον καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐκθέσεων παραπομπαὶ καὶ αἱ ἐξοφλήσεις.

10. Ἡ ἐγγραφή ἢ ἐξοφλήσεις γίνεται εἰς τὸ βιβλίον ἀμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς αἰτήσεως διὰ τὴν ἐγγραφήν, ἢ τοῦ συμβολαίου τῆς ἐξοφλήσεως διὰ τὴν ἐξοφλήσιν, καὶ ἀπὸ γείνη περὶ αὐτῆς ἐκθεσις κατὰ τὰ ἐν ἀρθρῳ 13 τοῦ παρόντος ὀριζόμενα εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον, διὰ τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν δανείων καλλιέργειας τηρούμενον· ἐξάφαισις μόνον γίνεται ὅταν συμπέσῃ νὰ ζητηθῶσι συγχρόνως, πολλαὶ ἐγγραφαὶ καὶ ἐξοφλήσεις, ὃ δὲ ὑποθηκοφύλαξ δὲν δυνήθῃ νὰ τὰς καταχωρίσῃ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε γίνεται ὃ,τι ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει διὰ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ὑποθηκῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἀρθρα 44, 46 τοῦ ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1836 διατάγματος περὶ ἐκτέλεσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

11. Ἐκαστος τόμος τοῦ βιβλίου τῶν ἐγγραφῶν καὶ τοῦ τῶν ἐκθέσεων θὰ μονογραφῇται πρὸ πάσης ἐπ' αὐτοῦ κητε-
χωρίσεως ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ, καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι θὰ
βεβαιωθῇ ὁλογράφως ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν σελίδων

αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῖου ὑπάγεται ὁ δῆμος, δι' ὃν τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν.

12. Πᾶσα ἐγγραφή καὶ ἐξόφλησις πρέπει νὰ φέρῃ ἐν τέλει ἀλογράφως τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος τῆς συντάξεώς της, προσέτι τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

13. Διὰ τὴν ἐγγραφήν παραδίδονται ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἢ παρ' ἄλλου εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα δύο αἰτήσεις γεγραμμέναι ἐφ' ἅπλου χάρτου καὶ ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ μετ' ἀντιγράφου τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, περιλαμβανόμεναι δὲ μετὰ τῆς αἰτήσεως περὶ ἐγγραφῆς τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 9 τοῦ παρόντος διὰ τὴν κυρίαν ἐγγραφήν ἀπαιτούμενα.

14. Τὸ εἰς τὰς αἰτήσεις ἐπισυναπτόμενον δανειστικὸν συμβολαίον ἐπιστρέφεται μετὰ τὴν ἐγγραφήν εἰς τὸν αἰτοῦντα μετὰ τῆς μιᾶς τῶν αἰτήσεων. Ἡ δὲ ἄλλη θέλει φυλάττεσθαι ἐκ ἰδιαιτέρου φακέλλου αἰτήσεων ἐγγραφῆς δανείων καλλιερχείας ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, διδόμενου εἰς ἐκάστην αὖξιντος ἀριθμοῦ κατὰ τὴν τάξιν τῆς προσαγωγῆς των. Ἐπίσης θὰ φυλάττωνται εἰς ἰδιαιτέρου φακέλλου καὶ τὰ προσαγόμενα διὰ τὴν σημείωσιν τῆς ἐξοφλήσεως ἐξοφλητικὰ συμβόλαια μετὰ αὖξιντος ἀριθμοῦ.

15. Ἡ κατὰ τὸ ἀρθρον 9 ἐκθεσις συντάσσεται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν καὶ κατ' αὖξιντος ἀριθμοῦ δι' ἕκαστον τόμον καὶ δι' ἐκάστην ἐγγραφήν ἢ ἐξόφλησιν.

16. Ἡ ἐκθεσις θέλει περιλαμβάνει τὴν χρονολογίαν τῆς συντάξεώς της, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ αἰτοῦντος, τὴν ἐγγραφήν ἢ τὴν ἐξόφλησιν, τὴν χρονολογίαν τοῦ ἐγγράφου, δι' ὃ ἐκτήθη ἡ ἐγγραφή ἢ ἐξόφλησις, τὸν ἀριθμὸν τοῦ φακέλλου τῶν αἰτήσεων, ὅσκις ἀφ' ἧς ἐγγραφήν, ἢ τὸν τῶν ἐξοφλήσεων, προκειμένου περὶ ἐξοφλήσεως, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τόμου καὶ τοῦ φύλλου, ἐνθα ἔγινεν ἡ ἐγγραφή ἢ ἐξόφλησις.

17. Εἰς πᾶσαν ἐγγραφήν ἢ ἐξόφλησιν ἢ ἐκθεσιν, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῶν συμβολαίων θ' ἀναφέρονται ὁλογράφως. Εἰς τὰς ἐγγραφὰς προσέτι καὶ τὸ ποστὸν τοῦ δανείου,

ὁ τόκος καὶ ὁ χρόνος τῆς πληρωμῆς, καὶ εἰς τὰς ἐξοφλήσεις, ὅσας εἶναι μερικαί, ἢ ἐξοφλουμένη ποσότης.

18. Αἱ ἐγγραφαὶ καὶ αἱ ἐξοφλήσεις ἐν τῷ βιβλίῳ, αἱ αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν καὶ αἱ ἐκθέσεις θέλουσι συντάσσεσθαι κατὰ τὰ ἐπισυναπτόμενα ὑποδείγματα.

19. Διὰ τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν, ὁ ὑποθηκοφύλαξ θέλει τηρῇ εὐρετήριον τῶν ὀφειλετῶν κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ σημειῶνται οἱ τόμοι καὶ αἱ σελίδες αὐτῶν, ἐν αἷς ἔλαβον μερίδα.

20. Ἡ δαπάνη τῶν βιβλίων τῶν ἐγγραφῶν καὶ ἐκθέσεων βαρύνει τὸν ὑποθηκοφύλακα.

21. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἀνοίγει τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν εἰς ὅλους τοὺς θέλοντας νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν εἰς ὀρισμέναις ὥρας, μετὰ τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν καλὴν διατήρησίν των προφυλάξεις καὶ χωρὶς νὰ μετατοπίζωνται.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΕΞΑΦΕΥΣΕΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΕΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΥΛΛΟΥ

Αύξαν ἀριθ. ἐγγραφ.	'Εγγράφαι δανείων καλλιτεργείας	Ποσὸν δανείου	'Εξοφλήσεις καὶ παραπομπαὶ
1	Διὰ τὴν κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος καλλιτεργείας καλλιέρ- γειαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς . . . καὶ λήγουσαν τῆς ἐν τῷ χωρίῳ . . . τοῦ δήμου . . . κειμένης σταφιδιμπέλου τοῦ . . . ἐκτάσεως . . . καὶ ὀριζομένης ἀνατολικῶς . . . δυτικῶς . . . μεσημβρινῶς . . . καὶ ἀρκτικῶς . . . τοῦ ἰδιο- κτήτου . . . ὑπὸ τοῦ . . . κτηματίου κατοίκου . . . παρὰ τοῦ . . . ἐμπόρου κατοίκου . . . 'Εγγράφεται, ὅτι ἐλήφθη δάνειον δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. ἑκατὸν πενήκοντα συμβολαίου τοῦ συμβολαι- ογράφου Πατρῶν . . . τῆς δεκάτης Μαρτίου τρέχοντος ἔτους 1898 δραχ. χιλίων (1000) μετὰ τόκου ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἑτησίως πληρωτέου τὴν εἰ- κοστήν Αὐγούστου ἐνεστώτος ἔτους καὶ ἐν ὑπερ- μερίᾳ μετὰ τὸν αὐτὸν τόκον μέχρι ἐξοφλήσεως.	4000	Βιβλ. ἐκθέσεων τόμ. . . ἀριθ. . . , ἐγγραφῶν η' . . . φύλ. . . Τὸ ἔναντι δάνειον ἐξωφλήθη εἰς ὅλ. κλήρον ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν διακόσια ἑκοσι (220) τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ ὀγδού ἔτους συμβολαίου τοῦ συμβο- λαιογράφου Πατρῶν (καὶ ἐν ᾗ περιττώσει ἡ ἐξο- φλήσις εἶναι μερικὴ ἀντὶ τοῦ ὀλο- σχερῶς) ἀμόνον διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν (ολογράφως) . . . 'Εγένετο ἐν Πάτραις τὴν εἰκοστήν Αὐ- γούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ ὀγδού 1898 ἔτους. 'Ο Ὑποθηκοφύλαξ
	Συνετάχθη ἐν Πάτραις τὴν δεκάτην Μαρτίου τοῦ χι- λιοτοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ ὀγδού ἔτους.		Τ. Σ.

Ἑπόδειγμα ἐκθέσεως ἐγγραφῆς

Ἀριθ.

Βιβλ. ὑποθ. τόμ.... φύλ.....

Ἐν Πάτραις σήμερον τὴν δεκάτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηχοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἐνεφανίσθη ὁ ὅστις παρέδωκεν ἡμῖν τὰς ἀπὸ 10 Μαρτίου ἐνεστώτος ἔτους δύο αἰτήσεις, ὅπως ὁ ἀριθμὸς τοῦ φακέλλου), ἐν αἷς ἐπισυνάπτεται τὸ ὑπ' ἀριθ. ἑκατὸν πενήκοντα (150) τῆς δεκάτης Μαρτίου ἰδίου ἔτους δανειστικὸν συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Α.Κ. καὶ ἐξήτησε νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν καλλιέργειας τὸ δι' αὐτοῦ συνυπολογισθὲν δάνειον. Ἐπειδὴ ὁ ἐν ταῖς αἰτήσεις συνυπολογισθὲν ὀφειλόμενος ἀφαιλέτης ἔχει ἰδίαν μερίδα διὰ τὸ κτήμα, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἑποίου συνωμοτοῦ λογίσθη τὸ δάνειον ἐν τῷ πρώτῳ, φύλλῳ δεκάτῳ, ἐνηνεγρήθη ἡ διὰ τὸ προκαίμενον δάνειον ἐγγραφή ἐν αὐτῷ ὑπ' αὗς ἀριθμὸν 9.

Μεθ' ὃ ἡ ἑτέρα τῶν αἰτήσεων μετὰ τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου ἐπιστράφη εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἐγγραφήν.

Ἑπόδειγμα ἐκθέσεως ἐξαλειψέως

Ἀριθ.

Βιβλ. ἐγγρ. τόμ.... φύλ....

Ἐν..... σήμερον τὴν εἰκοτὴν Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηχοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἐνεφανίσθη ὁ ὅστις προσήγαγεν ἡμῖν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν διακόσια εἰκοσι (220) τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηχοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἐξαλειψτικὸν (καθ' ὅλον ἢ μέρος) συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν καὶ ἐξήτησεν, ὅπως δυνάμει αὐτοῦ σημειωθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐγγραφῶν καλλιέργειας, ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένον δάνειον ἐν τῷ πρώτῳ, φύλλῳ δεκάτῳ καὶ ὑπ' αὗς, ἀριθ. ... ἐξαλειψθή ὁλοσχερῶς (ἢ ἐν μέρει, ὅταν ᾖται μερικὴ ἢ ἐξόφλησις).

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου ὁ δανειστής ὁμολογεῖ τὴν ὁλοσχερῇ (ἢ ἐν μέρει) ἐξόφλησιν, ἐγένετο ἡ σημείωσις αὕτη· καὶ τὸ μὲν ἐξαλειψτικὸν συμβόλαιον κατετέθη εἰς τὸν οἰκεῖον φακέλλον τῶν ἐξαλειψέων ὑπ' ἀριθ....., ὃ δὲ αἰτησάμενος προσυπέγραψεν ὧδε.

νόμος ΒΨΝς' 8] 17 Ἀπριλίου 1900. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τοῦ δήμου Ἀετοῦ τοῦ νομοῦ Τριφυλίας.

1. Ὅσοι ἔχουσιν ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Ἀετοῦ δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὸ νέον βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τούτου.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς σκοπὸν τούτον συντιχθησομένας περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Διατάγματος περιλήψιν, ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος περὶ τῆς ἐγγραφῆς ἢ ἀντίγραφον τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως, ἐκδοθὲν πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ βιβλίον τούτο κατεστράφη, καὶ ἀποδεικτικὸν εἰς ποῖον τόμον καὶ φύλλον καὶ ὑπὸ ποῖον αὖξοντα ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη ἢ προσημείωσις.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ἐκ νέου ὑποθήκαι καὶ προσημειώσεις διατηροῦσι τὴν τάξιν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς προτεραιότητος ὡς καὶ πάντα τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια εἶχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον ἐγγραφῆς, ὡς καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα τὰ ἀπορρίοντα ἐκ τοιοῦτης ἐν τῷ καταστραφέντι βιβλίῳ ἐγγραφῆς.

4. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνωτέρω διὰ τοῦ ἁρθρου 1 ἐπιζομένης προθεσμίας διὰ τὴν νέαν ἐγγραφὴν πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα τοῦ ἀνωτέρου δήμου παραδόσεως τῶν περιλήψεων, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, ἂν τυχὸν ἦτο ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον.

5. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις, περὶ ὧν ὁ νόμος οὗτος διαλαμβάνει, δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τὰ ἐν τῷ ἁρθρῳ 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου διαλαμβανόμενα πρόσωπα.

6. Αἱ μεταγεγραμμέναι πράξεις εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν τοῦ ἀνωτέρου δήμου θέλουσι μεταγραφῇ ἐκ νέου εἰς τὸ νέον βιβλίον μεταγραφῶν τοῦ αὐτοῦ δήμου, εἰς μετὰ τῆς

πρὸς μεταγραφὴν πράξεως προσαχθῇ βεβαίως ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ τόμου τῶν μεταγραφῶν ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ εὐρετηρίου τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὁ τόμος, ὁ αὐξων ἀριθμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ χρονολογία τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς. Ὅσοι δὲ δὲν ἔχουσι τὰ ἀποδεικτικά ταῦτα μέσα θέλουσι προκαλέσει ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου, ὀρίζουσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προηγουμένων ἐγγράφων ἢ μαρτυρικῶν ἀποδείξεων τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν εἶχε προηγουμένως μεταγραφῇ εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον καὶ ἐπιτίπουσαν τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν. Εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην, καθ' ἣν δύναται νὰ κληθῇ ἢ νὰ ἐμφανισθῇ πᾶς ἔχων συμφέρον, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἀρθρῷ 640 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμενα.

7 Διὰ τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν καὶ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἰτήσιν πρὸς τὸ Δικαστήριον χορηγεῖται προθεσμία τῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου. Διὰ δὲ τὴν συνεπεῖα ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἀνω μεταγραφὴν χορηγεῖται προθεσμία ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς διατάξεως τῆν ἐγγραφὴν ἀποφάσεως.

8. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐντὸς τῶν τασσομένων προθεσμιῶν γινόμεναι μεταγραφαὶ λογιζονται ὡς μεταγραφεῖσιν κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶχον καταχωρισθῇ εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν πᾶσα μεταγραφὴ λογιζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμοδίον φύλακα παραδόσεως τοῦ μεταγραφτέου τίτλου, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, καὶ ἂν τυχὸν ᾖ μεταγεγραμμένη εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον.

ΠΕΡΙ ΕΝΕΧΥΡΟΥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β. Διάταγμα 1 Δεκεμβρίου 1836. Περί ἐνεχύρων. *

Ι. Τὸ ἐνέχυρον εἶναι δικαίωμα, τὸ ὅποιον ὁ πιστω-
της πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του ἀποκτᾷ ἐπὶ
ξένου ἐπιδεκτικοῦ ἐκποιήσεως κινητοῦ πράγματος, δι-
δομένου πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ,
παρὰ τρίτου τινός, καὶ τὸ ὅποιον δίδει εἰς τὸν πιστω-
τὴν τὴν δύναμιν νὰ πληρόνεται ἐκ τοῦ πράγματος τού-
του προνομιακῶς, προτιμώμενος τῶν ἄλλων πιστωτῶν
κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

ΑΠ. 340 (1880). *Εκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 1 καὶ 10 τοῦ
πρὸ 1 Δεκεμ. 1836 περὶ ἐνεχύρου νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνεχυ-
ρῶς δανειστὴς δικαιούται : α') νὰ πληρωθῇ κατὰ προτίμησιν ἄλ-
λων δανειστῶν ἐκ τοῦ ἐνεχύρου, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 941 § 1
καὶ 942 τῆς Πολ. Δικ. διατεταγμένα, καὶ β') νὰ παρακρατῇ τὸ
ἐνέχυρον μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους. *Αλλὰ τὰ δικαίω-
ματα ταῦτα δὲν ἀποκλείουσιν εἰς πάντα ἄλλον δανειστὴν τὸ δικαίωμα,
ὅταν χρησθῇ αὐτῷ τὸ ἀρθ. 885 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, νὰ κατὰσχῃ
τὸ ἐνέχυρον ὡς πρᾶγμα εἰς τὸν κοινὸν ὀφειλέτην ἀνήκον καὶ νὰ ἐπι-
βάλῃ τὸν πλειστηριασμὸν αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα τοῦτο φέρει ἀναγ-
κῶς εἰς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ προνομίου τοῦ ἐνεχυροῦχου δανειστοῦ
ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τὸ δὲ τῆς παρακατασχέσεως τοῦ ἐνε-
χυροῦ δικαίωμα τοῦ εἰρημένου προνομιοῦχου δανειστοῦ ἀσφαλίζει
αὐτῷ ἐν ἀνάγκῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ὥστε δὲν δύναται οὗτος
να παρᾶπαν νὰ βλαβθῇ ἐκ τῆς ἐνάσκησεως τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δι-
καίωματος τῶν ἄλλων δανειστῶν.

ΑΠ. 80 (1883) 82 (1893). Τὰ πλοῖα ρητῶς χαρακτηρίζονται
κινητὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 140 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου καὶ ὡς τοιαῦτα εἰσὶ,
κατὰ τὸ ἀρθ. 1 τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου, δεκτικὰ ἐνεχύρου, ἤτοι
πράγματι καὶ δικαίωματος ἐπὶ ξένων δεκτικῶν ἐκποιήσεως κινητῶν,
ἀρεχύντος εἰς τὸν ἐνεχυροῦχον δανειστὴν προνόμιον.

* ΕφΚ. 1836 σελ. 363. *Επιθ. καὶ Τεῦχος : Ἐμπορικὴ Νο-
μοθεσία σελ. 713 κ. ε. καὶ 769 κ. ε. Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

2. Τὸ ἕνεκα ποσότητος ἀνωτέρας τῶν πεντήκοντα δραχ. δοθὲν ἐνέχυρον, λογίζεται ὡς μὴ δν, ἐνόσω δὲν ὑπάρχει ἔγγραφον, ἔχον βεβαίαν χρονολογίαν (413 καὶ 414 τῆς πολιτικῆς δικονομίας), καὶ διαλαμβάνον τὴν ὀφειλομένην ποσότητα, καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐνεχυριασθέντων πραγμάτων.

ΑΠ. 88 (1854). Τὸ ὑπερβαῖνον τὴν ἀξίαν τῶν 50 δραχμῶν ἐνέχυρον δέον ν' ἀποδεικνύηται μόνον δι' ἔγγραφου, δι' ὅρκου ἢ δι' δικαστικῆς ὁμολογίας, κατὰ τὸ ἀρθ. 300 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 164 (1878). Ἡ πράξις τοῦ ἐνεχύρου δὲν εἶναι κυρίως ἀρμιμερὴς σύμβαισις, ἀλλὰ πιστοποιήσις τοῦ γεγονότος τῆς ἐνεχυρίασεως ἀπέναντι τρίτου, ὥστε δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γείνωσι δύο πρωτόγραφα τοῦ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου.

Εφαθ. 921 (1891). Ὁ περὶ συστάσεως τοῦ ἐνεχύρου ἐπαγομένης ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅρκος εἶναι ἀπαράδεκτος, τοῦ ἀδούρου δ' ἀπαιτοῦντος ὡς συστατικὸν τοῦ ἐνεχύρου τύπον (ad solemnitatem), καὶ οὐ μόνον πρὸς ἀποδείξιν, ἔγγραφον φέρον βεβαίαν χρονολογίαν, ἀλλὰ καὶ μὴ ὑπάρχοντος, τὸ ἐνέχυρον, κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου ἐκφραστὴς λογίζεται ὡς μὴ δν (Καλλιγ. Β' § 348, Παπαρρ. Πραγμ. Δικ. 1500 σημ. 2), καίτοι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μειονοφηρίας, ἡ ἔννοια τοῦ νόμου εἶναι ὅτι ὡς πρὸς μόνον τὸ προνόμιον, τὸ ἐκ τοῦ ἐνεχύρου παρεχόμενον τῷ ἐνεχυροῦχῳ δανειστῇ ἀπέναντι τῶν ἄλλων τούτων, τὸ ἐνέχυρον εἶναι ἀνύπαρκτον δι' ἑλλειψίν ἔγγραφου δέοντος βεβαίαν χρονολογίαν, διότι τῶν δανειστῶν τὰ συμφέροντα ἡ ἐκλειψίς τούτου ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ἕνεκα τῆς ἐνδεχομένης συμπατηγνίας τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τινος δανειστοῦ. Ὡς πρὸς τὴν μεταῶς ὁμῶς τῶν συμβαλλομένων σχέσιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ταύτης ἄτινα περιορίζονται εἰς τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως τοῦ ἐνεχυριασθέντος ἀντικειμένου, οὐδεὶς ὀφίσταται λόγος, ὅπως ἀπαιτηθῇ πρὸς τὰ αὐτὰ αὐτῆς ἔγγραφον φέρον βεβαίαν χρονολογίαν, καὶ ἀποκλεισθῇ οὕτως ὁ ὅρκος ὡς μέσον ἀποδείξεως. Ὁ νόμος δέ, ἀπορριπτόμενος μὴ δν τοῦ ἐνέχυρου, ἔχει ὑπ' ὄψιν τὸ κύριον αὐτοῦ σκοπούμενον, ἥτοι τὴν πονομικὴν ἐξόφλησιν ἐκ τοῦ τιμήματος αὐτοῦ τοῦ ὑπὲρ οὗ συνιστᾶται δανείου, καὶ ταύτην μόνον ἀναιρεῖ ἀπορριπτόμενον ἀνύπαρκτον ἐνέχυρον, τὸ μὴ συσταθὲν κατὰ τοὺς τύπους, οὓς ἔκρινε πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν τρίτων ἀναγκαίους. Ὁμοίως καὶ παρὰ ταῖς νομοθετικαῖς τῶν τὴν οἰκονομίαν ἡκολούθησεν ὁ ἡμέτερος περὶ ἐνεχύρου νόμος (ἀρθρ. 2074 γαλ. κώδ.

Εφαθ. 1040 (1891). Αἱ περὶ συστάσεως τοῦ ἐνεχύρου διατάξεις τοῦ Ἀστ. Νόμου, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθήκας, οὐδὲ τροποποιεῖ αὐτάς τὸ ἀρθρὸν 12 τοῦ αὐτοῦ Νόμου βελγικόν, ἐκ

ἀννώτερω διατάξεις ἀδὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ συναλλάγματα καὶ τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανειστήρια, τὰ δι' ἀδείας τῆς ἀρχῆς κατεστηκότα, οὐδ' εἰς τὰς Τραπεζάς, ὅσαι ἤθελον λάβει ἐν τῷ καταστατικῷ αὐτῶν ἐγγράφῳ τὴν ἀδειαν νὰ δανείζωσιν ἐπὶ ἐνεχύρῳ, περὶ τῶν ὁποίων ἰσχύουν οἱ περὶ τούτων ἰδιαιτέροι γενόμενοι νόμοι καὶ κανονισμοί, διότι ἐκ τῆς τελευταίας περικοπῆς τοῦ ἄρθρου τοῦτου περὶ τῶν ὁποίων ἰσχύουσιν οἱ περὶ τούτων ἰδιαιτέρως γενόμενοι νόμοι καὶ κανονισμοί, ἀναφερομένης εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦτῳ ὑπαρχούσας περιπτώσεις, ἐξάγεται, ὅτι καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν συναλλαγμάτων, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχουσιν ἰδιαιτέροι νόμοι, δεόν νὰ τηρῶνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Νόμου, συνέπῳς δὲ καὶ ἐν προκειμένῳ, τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου οὐδὲν περιέχοντος περὶ συμβατικοῦ ἐνεχύρου, δεόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ τοῦ ἄρθρου 2 διατάξεις τοῦ περὶ ἐνεχύρου Νόμου· ἐπίσης δὲ οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου καὶ 304 § 1 Πολ. Δικ., διότι τὸ μὲν πρῶτον πραγματεύεται περὶ ἀποδείξεως τῆς πωλήσεως, τοῦ δὲ δευτέρου αἱ διατάξεις ἰσχύουσι, καθ' ἃς περιπτώσεις ὁ νομοθέτης δὲν ἀπῆλθην ἐξαιρετικὰς διατυπώσεις (Παπαρ. Τ. 7 § 503, Οἰκονομ. Βιβλ. Β' § 117 σημ. 12 Καλλ. § 357). Καὶ ἐν Γαλλίᾳ δὲ πρὸ τοῦ Νόμου τῆς 13 Μαΐου 1836, καθ' ὃν καθιερώθη αὐτόθι ἡ ἀρχὴ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως περὶ συστάσεως ἐνεχύρου εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, ἐγερθείσης διαφωνίας περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 1034 τοῦ Γαλ. Ἀστ. Κώδικος, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ ἄρθ. 12 τοῦ ἡμετέρου Νόμου περὶ ἐνεχύρου, ἐξέλιξεν ὡς ὀρθοτέρα ἢ γνώμη, ὅτι ἐπὶ ἐμπορικῶν συμβάσεων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ἐνεχύρου Νόμου, μέχρις οὗ εἰδικὸς νόμος ὁρίσῃ ἄλλως (Dalloz § 109).

Ἐφαρ. 1413 (1891). Κατὰ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου τοῦ 1836, ὅταν πρόκηται περὶ ἐνεχύρου ὑπερβαίνοντος τὰς 50 δραχμὰς, δεόν νὰ ἀποδεικνύηται ἐγγράφως, οὔτε δ' ὁ ἐμπορικὸς νόμος, οὔτε οἱ εἰδικοὶ νόμοι περὶ Τραπεζῶν ΓΟΖ τοῦ 1873, ΔΚΘ' τοῦ 1880 καὶ ΔΟΓ' τοῦ 1883, ἐν οἷς κανονίζεται ὁ τρόπος τῆς πρὸς τὰς Τραπεζὰς ἐνεχυρίσεως, ἀναγράφουσιν ὡς μέσον ἀποδεικτικόν τοῦ ἐνεχύρου τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἄρα ἀβάσιμον τὸ παράπονον τοῦ ἐναλοῦντος ὅτι ἔσφαλε τὸ Πρωτοδικεῖον, μὴ ἐπιτρέψαν αὐτῷ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν σύστασιν ἢ τὸ ποσὸν τοῦ ἐνεχύρου.

Ἔ. Τὸ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ διαληφθὲν προνόμιον δὲν δύναται νὰ κατασταθῇ ἐπὶ μεταβατικῶν πιστώσεων κινητῶν πραγμάτων, εἰμὴ δι' ἐγγράφου ἰδιωτικοῦ, ἔχοντος βεβαίαν χρονολογίαν, ἢ δημοσίου, κοινοποιου-

μένου εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς εἰς ἐνέχυρον δοθείσης πιστώσεως.*

4. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προνόμιον δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ ἐνέχυρου, ἂν τὸ ἐνέχυρον αὐτὸ δὲν ἐτέθη, καὶ διατελῇ ὑπάρχον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πιστωτοῦ, ἢ τρίτου τινὸς κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένου.

ΑΠ. 38 (1881) 63 (1882). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ περὶ ἐνέχυρου νόμου, προνόμιον δὲν ὑφίσταται, ἂν τὸ ἐνέχυρον δὲν διατελῇ ὑπάρχον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πιστωτοῦ ἢ τρίτου τινός, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένου.

ΑΠ. 63 (1882). Ἄρα ἂν τὸ ἐνέχυρον ἀφεθῇ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πιστωτής δὲν ἔχει προνόμιον.

5. Ὁ πιστωτής δὲν δύναται, μὴ πληρωθεὶς, νὰ διαθέσῃ τὸ ἐνέχυρον· δύναται ὁμως νὰ προκαλέσῃ δικαστικὴν διαταγὴν, ἐπιτρέπουσαν νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ τὸ ἐνέχυρον ἀντὶ πληρωμῆς, μέχρι τῆς εἰς αὐτὸν ὀφειλόμενης ποσότητος κατ' ἐκτίμησιν γενομένην δι' ἐμπειροτεχνῶν, ἢ, μὴ συγκατανεύοντος εἰς τοῦτο τοῦ ὀφειλέτου, νὰ πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ. — Πᾶς ἐν τῷ συναλλάγματι ὅρος, ἐπιτρέπων εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ ἰδίωποιηθῇ τὸ ἐνέχυρον, ἢ νὰ τὸ διαθέσῃ, χωρὶς τῶν ἀνωτέρω διατυπώσεων, εἶναι ἄκυρος.

ΑΠ. 425 (1851). Ἡ κατάχρησις τοῦ ἐνέχυρου δὲν παρέχει δικαίωμα τῷ ὀφειλέτῃ, ὅπως ζητήσῃ δικαστικῶς τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἀρθρα 5, 7 καὶ 10 τοῦ περὶ ἐνέχυρου νόμου.

ΑΠ. 134 (1867). Ἐκ τῆς συστάσεως ἰδίας ἐπὶ τοῦ δανείου σέως, καθ' ἣν ὁ δανειστής ἀπεδέχθη ἐντολὴν τοῦ ὀφειλέτου περὶ πώλησεως τοῦ δοθέντος αὐτῷ ἐνέχυρου, ἵνα πληρωθῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ μου αὐτοῦ, δὲν ἔπεται κατὰ νόμον τινα, ἢ τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνοχῆς ἀπαλλαγὴ διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ὁ δανειστής τῷ ἀνήγγειλεν ὡς γενομένην τὴν πώλησιν, ὅταν αὕτη πράγματι δὲν ἐγένετο.

* Ὡς πρὸς τὰ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς ἄλλας Τραπεζὰς ἢ ἀνεγνωρισμένους τραπεζίτας διδόμενα εἰς ἐνέχυρον κινήματα, ἰσχύουσιν ἰδιαίτεροι ὅρισμοί δυνάμει ἐιδικῶν νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων.

ΑΠ. 26 (1847) 86 (1850). Τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 1 Δεκ. 1836 περὶ ἐνεχύρου νόμου ἐννοεῖ βεβαίως διὰ τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ μόνου τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐδόθη τὸ ἐνέχυρον πρὸς τὸν δανειστήν δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνην, καθ' ἣν ὑπάρχει τοῦτο εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ δανειστής τὸ κοινὸν δικαίον, ὅπερ χαρακτηρεῖ εἰς πάντα δανειστήν τὸ δικαίωμα, ὅταν ἔχῃ ἐκτελεστὸν δικαιοῦν, νὰ κατὰσχῃ καὶ πωλήσῃ, κατὰ τοὺς περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τύπους, τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκίνητα τοῦ ὀφειλῆστος τοῦ, ἐπομένως δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πώλησιν τοῦ ἐνεχύρου ἀνεῖν τινος δικαστικῆς διαταγῆς, ὡς σαφέστερον συναγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 954, § 2 Πολ. Δικονομίας προκειμένου περὶ ἐνυποθήκου ἀκινήτου, τοῦτέστι περὶ παρομοίας περιπτώσεως, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ἐνεργήσῃ ταύτην κατὰ τὰς νομίμους περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ διατυπώσεις.

ΑΠ. 155 (1897). Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 14 Πανδ. 1. 3. 23 § 3 Π. 40.5 καὶ 141 καὶ 162 Π. 50, 17 συνδυαζομένους πρὸς τοὺς Νόμους 141 καὶ 162 Βασιλ. Β' γ', αἱ ἐξαιρετικαὶ διατάξεις τῶν νόμων ἑνὲν ἐφαρμόζονται ἐξ ἀναλογίας ἐπὶ ἐτέρων θεμάτων. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ περὶ Ἐνεχυρῶν Νόμου, καθ' ἣν ἀπὸς ἐν τῇ ἐνχυριακῇ συμβάσει ὅρος, ἐπιτρέπων εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ ἰδιοποιηθῇ τὸ ἐνέχυρον εἶναι ἄκυρος, εἶναι διάταξις ὅλως ἐξαιρετικῆς, τεθεῖσα κατ' ἀντίθεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ δικαίου, καθ' ὃν ἐπιτρέπεται τοιοῦτος καταπιστευτέος ὅρος ἐπὶ πάσης ἄλλης δικαιοπρακτικῆς Ν. 1—7 Π. 18. 3. Τὸ Ἐφετεῖον ἐν ταῦτοις ἐξέτεινε τὴν ἔκτασιν ταύτην καὶ εἰς τὸ διαφορετικὸν θέμα τοῦ ναυτοδανείου, κηρύξας ἄκυρον τὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2841 συμβολαίῳ ρητὸν ὅρον, καθ' ὃν, ἐὰν οἱ ἀγορασταὶ ἀναιρεσιβλήτοι ἤθελον καθυστερήσει τὰς ἐν τῷ ὅρῳ δόσεις τοῦ ναυτοδανείου, τὸ ἀντιπλοῖον αἱ ἴρις θὰ ἐπαίρηντο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήντος· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον παρέβη τοὺς ρηθέντας νόμους τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐφαρμόσαν ἐξ ἀναλογίας τὰ ἀρθροὺς 5 τοῦ περὶ Ἐνεχυρῶν Νόμου ἐπὶ ἀλλοτρίου θέματος, ὅθεν καὶ τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 269 (1872). Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ ἐνταῦθα ἐφετεῖον ἡρμήνευσεν καὶ ἐφῆρμεν ὡς πρὸς τὴν ἀποδοτέαν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτης ἀποζημιώσεως τοὺς νόμους 4 Πανδ. (13. 7) καὶ Νομ. 8 § 1 Πανδ. (13. 4), διότι ἀφ' οὗ αὕτη, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου παρὰδεχόμενα, ἐξέποιησε τὸν ἐνχυριασθέντα αὐτῇ σταφιδοκαρπὸν τοῦ ἀντιδίκου τῆς ἐναντίον τῆς ρητῆς αὐτοῦ ἀπαγορεύσεως, ἀρμόζει κατ' αὐτῆς πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ ἀντιδίκου τῆς ἢ τῶν κλοπιμαίων ἀπαίτησις (condictio furtiva), διότι, ὡς ἐκφράζεται ὁ νόμος 4 Πανδ. (13. 7), ὅταν συμφωνηθῇ νὰ μὴ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνέχυρον ὁ ἐνχυροῦχος δανειστής καὶ ὅμως τὸ ἐκποιήσῃ, ἐνέχεται ἐπὶ κλοπῇ αὐτοῦ (furt.

obligatum)· τοῦτέστι, κατὰ τὸν προπαρατεθέντα νόμον 8 § 1 Πανδ. (13. 1), ὀφείλει· τὴν ἀποτίμησιν ὅσου πλείονος ἢν ἀτεδῆποτε τὸ πρᾶγμα quo res unguorum plurium fuit, ἤτοι τὴν κατὰ τὸ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τῆς κλοπῆς χρονικὸν διάστημα· μείζονα ἄξιαν τοῦ κλαπέντος· δὲν ἔχει δὲ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος ἡ διάταξις 2 τοῦ Κώδ. (8. 30), διότι ἐν ταύτῃ δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς τοῦ ἐνεχύρου, καὶ ἐπομένως ὁρθῶς δὲν ἐφηρμόσθη ἡ διάταξις αὕτη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν· οὐδ' εἶναι βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ *condictio furtiva* εἶναι μικτὴ ἀγωγή σκοποῦσα καὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς καὶ ἀποζημιώσιν τοῦ παθόντος· καὶ ἐπομένως δὲν ἰσχύουσι τὰ νῦν αἱ περὶ αὐτῆς διατάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου, διότι ἡ *condictio furtiva* εἶναι ἀγωγή ἀπλῶς τὸ ἴδιον ἐπιδιώκουσα (*re persecutoria*), καὶ ἐπομένως αἱ περὶ αὐτῆς ὁρίσεις τοῦ ρωμ. νόμου ἰσχύουσι, καὶ τὴν σημερινὴν μὴ καταργηθέντες διὰ νεωτέρου νόμου· ὡσαύτως δὲ δὲν εἶναι βάσιμος καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι κατηγορήθη ὁ ρηθεὶς 4 νόμος Πανδ. (13. 7) διὰ τοῦ νεωτέρου ἡμῶν περὶ ἐνεχύρου νόμου, διότι ὁ νόμος οὗτος οὐδεμίαν διατάξιν περιέχει καταργούσαν τὸν ρηθέντα νόμον Πανδεκτῶν, κατηγορήθη δὲ μόνον διὰ τοῦ νεωτέρου περὶ ἐνεχύρου νόμου καὶ πολ. δικ. ἡ διάταξις αὐτοῦ, καθ' ἣν τότε μόνον δὲν ἐνέχεται τῇ τῶν κλοπιμαίων ἀπαιτήσῃ ὁ ἐνεχυροῦχος δανειστής, ὁ παρὰ τὰ συμφωνηθέντα ἐκποιήσας τὸ ἐνέχυρον, ὅταν προηγηθῶσι πρὸς τὸν ὀφειλέτην τρεῖς διαμαρτυρίαι, ἵνα πληρώσῃ, καὶ ὁμοίως οὗτος δὲν πληρώσῃ, διότι ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἐντελῶς διαδικαστικὴ, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐφηρμόσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

ΑΠ. 150 (1871). Ἐπειδὴ ὁ ἐνεχυροῦχος πιστωτῆς ὁ ἐκποιήσας ἢ ἄλλως ὅπωςδῆποτε διαθέσας τὸ ληφθὲν ἐνέχυρον ἐναντίον τῆς περὶ τούτου συμφωνίας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ὀφειλέτου εὐθύνεται μὲν, κατὰ τὰ συνδυαζόμενα 5, 7 καὶ 8 ἄρθρα τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου, ὡς ἐκποιήσας ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως, ὀφείλων τὸ τίμημα τοῦ παρὰ νόμῳ πωληθέντος καὶ ἀποζημιώσιν, Ν. 2. 4 Κ. (8. 29), Β. 25. 7 § 44. 46. 48, ὅπως καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐσχέθη παραδεχθὲν ἐν τῇ τῆς ἐξουσίας του, ὅτι ἡ ἀναιρεσειούσα ἐκείνη ἡθέλησε τὴν συμφωνίαν ἐκποιήσασα τὸν ἐνεχυριασθέντα αὐτῇ σταφιδόκαρπὸν πρὸς ἄλλον ἐκ συνεννοήσεως μετ' αὐτοῦ καὶ ἐναντίον τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἀντιδίκων τῆς συμφωνημένων· ἀλλ' ἡ νόμιμος ἀποζημιώσις εἶναι ἡ τοῦ τιμήματος, ὅπερ τὸ ἐνέχυρον ἔχει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως ἢ τῆς καταδίκης ἡϋψημένον καὶ οὐχὶ πρὸ αὐτοῦ, οἷον ἀπὸ τῆς ἐκποιήσεως γεννᾶται τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστού. Ν. 50 (47. 2). Β. 2. 12. 50. Ν. 81 § 1 (13. 1). Β. 2. 10. 8. Ν. 4 (13. 7.). Β. 25. 1. 4. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη ὅτι ἀποδοτέον τὸ τί-

μημα εἶναι τὸ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ κατὰ τὸν χρόνον αὐτῆς καταβλη-
θὲν τίμημα τοῦ σταφιδοκαρποῦ· τούτέστι τὸ πρὸ τῆς ἀβετήσεως τῆς
συμφωνίας ἢ τοῦ ἀδικήματος, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ στηριχθὲν
προέβη εἰς τὸ μέτρον νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀξίαν, ἣτις ἐδόθη κατὰ
τὸν χρόνον καὶ ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀγορᾶς, ἐνῷ ὤφειλε, κατὰ τοὺς προ-
σημειωθέντας νόμους, νὰ λάβῃ ὡς μέτρον τοῦ ἀποδοτέου τιμήμα-
τος ὅπερ τὸ ἐνεχύρον εἶχε καθ' ὅν χρόνον καὶ ἐν ᾧ τόπῳ παρεβιά-
σθη τοῦτο διὰ τῆς ἀπαλλοτριώσεως, καθόσον μάλιστα, ὡς ἐκ τῆς
ἀπορίσεώς του δηλοῦται, ὁ σταφιδοκαρπὸς ἐστάλη πρὸς ἐκποίησην ἐν
Ἀγγλίᾳ, καὶ ἐκ τῆς στερήσεως τῶν αὐτόθι ὑπαρχουσῶν τότε τιμῶν
ζημιῶνται ὁ κύριος τοῦ παραβιασθέντος ἐνεχύρου. Ὅθεν ἀποφηνά-
μενον τὸ ἐναντίον καὶ ὑποχρεῶσαν τὴν ἀναιρεσείουσαν νὰ πληρώσῃ
εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ τίμημα καὶ τὰς δαπάνας, ὅσας κατέβαλε πρὸς
ἀπόκτησιν τοῦ ἐνεχυριασθέντος σταφιδοκαρποῦ, καὶ τοὺς προσημειω-
θέντας νόμους ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις
διατάξεις τῆς Δικ. παρέβη, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

6. Ὅταν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἐξαρκῇ πρὸς ἐξό-
φλησιν τοῦ ὀλικοῦ χρέους, ὁ πιστωτὴς ἔχει τὸ δι-
καιωμα ν' ἀπαιτῇ τὸ ἐλλεῖπον ἐκ τῆς λοιπῆς τοῦ ὀφει-
λέτου περιουσίας διὰ προσωπικῆς ἀγωγῆς.

7. Ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ δίδοντος τὸ ἐνε-
χύρον, ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ·
ἐπαραβαίνων τὴν διάταξιν ταύτην πιστωτὴς, καταδι-
κάζεται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ὀφειλέτου νὰ παραδώσῃ τὸ
ὅθεν εἰς αὐτὸν ἐνεχύρον εἰς τρίτον, ἐκλειγόμενον παρὰ
τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτο-
δικῶν.

8. Ὁ πιστωτὴς εἶναι, κατὰ τὰς ἐν γένει περὶ συ-
ντάξεων ἢ συμφωνητικῶν ὑποχρεώσεων διατά-
ξεις, ὑπεύθυνος ἐνεκα τῆς δι' ἀμέλειάν του συμβάσης
τυχὸν ἀπωλείας, ἢ βλάβης τοῦ ἐνεχύρου. Ἀπ' ἐναν-
τίας ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεως πρὸς τὸν πιστωτὴν
περὶ τῶν ἐπωφελῶν καὶ πῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ
ἐνεχύρου ἀναγκαίων ἐξόδων.

Εἰς Αἰ. 1343 (1891). Κατὰ τὸ ἀρθ. 8 τοῦ περὶ ἐνεχύρου
Νόμου τοῦ 1836, ὁ πιστωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος ἐνεκα τῆς δι'
ἀμελείαν του συμβάσης τυχὸν ἀπωλείας ἢ βλάβης τοῦ ἐνεχύ-
ρου· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον

ἔκρινεν, ἂν ἀποδείξῃ ὁ ἐρεσίβλητος τὰ πραγματικά γεγονότα, τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ θέματι τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, θὰ ἀπαλλαγῇ πάσης εὐθύνης, διότι δὲν ἔδειξεν ἀμέλειαν τινὰ περὶ τὴν φύλαξιν τοῦ ἐνεχύρου, εἰς ἐφύλαττεν αὐτὸ ἐντὸς τῆς οἰκίας του ἐν κοίτῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, διὰ ῥήξεως ἀνοιγένης, τὸ ἀφῆρσαν κλέπτει· δὲν ἔσφαλεν ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἀβασίμως διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν, διατάξαντας ἀποδείξεις ταύτας, ὡς ἀναγκαζόμενας εἰς γεγονότα οὐσιωδῶς ἐπηρεάζοντα τὴν ἔκδοσιν τῆς δικαζομένης διαφορᾶς· δὲν ἦτο δὲ ὀριστικὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ὡς πρὸς τὴν εὐθύνην τοῦ θανειστοῦ, διότι ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς δὲν περιλαμβάνει διάταξιν, δεχομένην τὴν ἀγωγὴν, καὶ ἐπομένως ἡδύνατο τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ ἐρευνήσῃ ἐκ νέου τὴν σχετικὴν ἀμφισβήτησιν.

ΑΠ. 260 (1893). Κατὰ τὴν εἰδικὴν διατάξιν τοῦ Ν. 30 § 1 Π. (9. 2) Βασ. 40, 3. 30, διὰ βλάβην γενομένην εἰς τὸ ἐνέχυρον, ὁ ὑπαίτιος εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσεις πρὸς τὸν ἐνεχυροῦχον θανειστήν μόνον, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ᾔῃ ἀναξιοχρεὼς ἢ ὁ θανειστής ἀπώσῃ τὴν περὶ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Οἱ δύο δὲ οὗτοι, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται τὸ συμφέρον τοῦ θανειστοῦ ἐν τῷ παρακειμένῳ θέματι, ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, ἡ δὲ μνεία αὐτῶν θεὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ.

9. Ἄν πρόκειται περὶ τοκοφόρου τινὸς πιστώσεως, εἰς ἐνέχυρον δοθείτης, ὁ πιστωτὴς καταλογίζει τοὺς ἀπὸ τῆς πιστώσεως ταύτης τόκους εἰς τοὺς πρὸς αὐτὸν βεβηλωμένους τυχόν. — Ἐὰν ὁμως τὸ χρέος, πρὸς ἀνταλλειαν τοῦ ὁποίου ἐνεχυριάσθη ἡ πίστωσις, δὲν φέρῃ τόκους, ὁ καταλογισμὸς γίνεται ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ χρέους.

10. Ὁ ὀφειλέτης, ἐνόσω ὁ κατέχων τὸ ἐνέχυρον δὲν καταχρᾶται αὐτοῦ, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀποδόσιν, πρὶν ἢ ὁλοσχερῶς ἐξοφλήσῃ, κατὰ τε τὰ κεφάλαιον, τοὺς τόκους καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ χρέους, τὸ διὰ τοῦ ἐνεχύρου ἀσφαλισθέν, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῷ ἀρθρ. 8 ὡρισμένα ἔξοδα· ἂν παρὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου πρὸς τὸν αὐτὸν πιστωτὴν συνωμολογήθῃ μετὰ τὴν δι' ἐνεχύρου συναλλαγὴν ἄλλο χρέος, τὸ ὁποῖον κατέστη ἀπαιτητὸν πρὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ πρώτου, ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου ἕνεκα τῆς, λόγῳ τοῦ δευτέρου χρέους, ἀπαιτήσεώς του.

ΑΠ. 403 (1852). Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ν. 8 Π. (13. 7) καὶ Ν. μον. Κωδ. (8. 27), ὁ δανειστής δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἐνεχύρου, πρὶν ἢ ὁ ὀφειλέτης ἐξοφλήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ ὀφειλόμενον.

ΑΠ. 425 (1852). Ἡ διὰ λόγου γενομένη προσφορὰ τοῦ ὀφειλομένου δὲν εἶναι ἀληθὲς ἐξόφλησις τοῦ χρέους, ὁ δὲ ὀφειλέτης, κατὰ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐνεχύρου πρὶν ἢ ὁλοσχερῶς ἐξοφλήσῃ κατὰ τε τὸ κελεύαιον, τοὺς τέκους καὶ τὰς δαπάνας τὸ διὰ τοῦ ἐνεχύρου ἀσφαφισθὲν χρέος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόιας

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμος Τη' 29]30 Ὀκτωβρίου 1856. (Δημοσιευθεὶς τὴν 6 Νοεμβρίου 1856). — Περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων. *

II. Μεταγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ κεῖνται τὰ ἀκίνητα.

α') Αἱ μεταξὺ ζώντων πράξεις, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν προικοσυμφώνων, αἱ ἀντικείμενον ἔχουσιν. — 1. Μεταβίβασιν κυριότητος ἀκινήτων, ἐμφυτεύσεως ἢ ἐπιφανείας. ** — 2. Σύστασιν οἰασδῆποτε δουλείας. — 3. Παραίτησιν τοιούτων δικαιωμάτων.

β') Αἱ παντὸς εἵδους κατακυρώσεις τῶν προειρημένων δικαιωμάτων, καὶ αἱ δικαστικαὶ περὶ διανομῆς αὐτῶν ἐκθέσεις.

ΑΠ. 351 (1864). Ἐὰν μετεγρᾶφῃ ἡ ἐκθεσις τῆς κατακυρώσεως εἰς τὸ τῶν μεταγραφῶν βιβλίον, κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον, εἶναι ἀδιάφορον, ἂν παρεμορφώθῃ ἢ οὐ ἢ πιστοποιήσῃ τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς περιλήψεως.

ΑΠ. 178 (1870) 172 (1872). Ἡ παρὰ τοῦ μηχανικοῦ γενομένη κατακύρωσις δεόν νὰ μεταγρᾶφῇ πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος (ἄρθρ. 1 καὶ 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου), διότι ὁρίζοντος τοῦ νόμου, ὅτι πρέπει νὰ μεταγράφωνται αἱ παντὸς εἵδους κατακυρώσεις, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς μεταγραφῆς πᾶσα δικαστικὴ ἢ διοικητικὴ κατακύρωσις, ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτου· ἀλλὰ μὴ γενομένης μεταγραφῆς, δὲν ἔχει διεκδικητικὴν ἀγωγὴν ὁ εἰς τὴν κατακυρώσθη τὸ οἰκόπεδον.

ΑΠ. 9 (1876). Ἐὰν ἡ δωρεὰ ἀνάγῃ εἰς τὸ τίμημα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη μεταγραφῆς τοῦ δωρητηρίου ἢ τῆς περὶ ἀποδοχῆς

* ΕφΚ. 1856 σελ. 375.

** Κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ νόμου Χη' 1861 περὶ μεταλλείων, ἀνάγκη νὰ μεταγρᾶφῇ ἡ πρᾶξις περὶ παραχωρήσεως μεταλλείου, μὴ μεταβιβαζομένης ἄλλως τῆς κυριότητος τοῦ μεταλλείου.

τῆς δωρεᾶς πράξεως, μὴ προκειμένου περὶ ἀκινήτου, κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον (ἄρθ. 1 § 1), ἢ δὲ ἀγορὰ ἐγένετο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου (ἄρθ. 9). Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη μεταγραφῆς τῆς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου γενομένης πράξεως ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ κυρίου τῶν πεπραγμένων ἐμέρους τοῦ διοικητοῦ τῶν ὑποθέσεων του, διότι ἡ πράξις τῆς ἐγκρίσεως δὲν εἶναι ὁ μεταβιβαστικὸς τῆς κυριότητος τίτλος, οὕτινος τῇ μεταγραφῇ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος (ἄρθ. 1).

ΑΠ. 157 (1884). Κατὰ τὸ ἄρθ. 1 ἐδ. 6' τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, εἰς τὴν μεταγραφὴν ὑπάγονται καὶ αἱ παντὸς ἐίδους κατακυρώσεις κυριότητος ἀκινήτων, μόνῃ δὲ ἡ μεταγραφὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 4, μεταβιβάζει τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων τούτων ὅθεν, καὶ ἡ διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου πόλεως τινος κατακυρώσεις ἰδιωτικῶν ἀκινήτων, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ὁδοὶ ἢ πλατεῖαι, ἀναγκαιῶς δεόν νὰ μεταγραφῇται, ἵνα μεταβιβάσῃ εἰς τὸν ὁῦμον τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων τούτων.

ΑΠ. 63 (1887). Κατὰ τὰ ἄρθ. 1 καὶ 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, μόνον διὰ μεταγραφῆς μεταβιβάζεται ἡ κυριότης τῶν ἀκινήτων κτημάτων μεταξὺ ζώντων· συνεπῶς, μὴ μεταγραφέντοι τοῦ συμβολαίου, δι' οὗ ὁ προικολήπτης ἔλαβε λόγῳ προικὸς ἀκίνητα κτήματα, δὲν μεταβιβάσθη εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ προικεδότη καὶ ἡ κυριότης τούτων, ἥτις ἄρχειται μόνον ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν μεταγραφῶν καταχωρίσεως· ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς μεταγραφῆς δὲν ἀναιμνήσκει τὴν μεταγενεστέρως μεταγραφῆς τοῦ συμβολαίου, δι' οὗ ἐπωλήθη τὸ αὐτὸ κτῆμα εἰς ἄλλον, καὶ ἐν ᾧ γίνεσθαι τοῦτου μνεία ὡς προικῶν. Ἐπομένως ὁ σύζυγος μὴ ἀποκτήσας τὴν κυριότητα τοῦ δοθέντος αὐτῷ λόγῳ προικὸς κτήματος δὲν δύναται νὰ διεκδικήτῃ αὐτὸ κατὰ τῶν εἰς οὗς περιῆλθε διὰ πωλήσεως παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐνεργηθείσης, διότι μόνος ὁ κύριος ἔχει διεκδικητικὴν ἀγωγὴν· αὐθεμίαν δ' ἔχει σημασίαν ἡ ἐξέτασις τοῦ κύριου ἢ μὴ τῆς συμβάσεως, δι' ἧς περιῆλθε τὸ ἐπίδικον εἰς τὴν νομὴν τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ συζύγου, διότι ὁ διεκδικῶν κτῆμά τι ὀφείλει πρὸ παντὸς ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἐγένετο κύριος αὐτοῦ.

ΑΠ. 101 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους Κώδ. 7 (4, 51) Βασιλ. 75 (19, 4) 7.3 (25, 1), ὁσάκις κωλυθῇ διὰ νόμου ἢ συμφωνοῦ τῶν συναλλαττόντων ἡ ἐκποίησις πράγματος ἀκινήτου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπαλλοτριωθῇ τοῦτο, οὔτε νὰ παραχωρηθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκη ἢ δουλείας δικαίωμα, ἐκ τούτων δὲ συνάγεται ὅτι, ἀπαγορευομένης ἐν συμβάσει περὶ ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου τῆς πωλήσεως αὐτοῦ μέχρις ἐξοφλήσεως τοῦ τιμήματος, ἂν παρὰ τὴν ἀπαγορεύσιν ταύτην πωληθῇ τὸ ἀκίνητον ἢ ἀποκτηθῇ ἐπ' αὐτοῦ παρὰ τρίτου ὑποθήκη, ἄκυροι αὗται αἱ πράξεις εἰσίν, ὡς τοιαῦται δὲ προσβάλλονται δι' ἀγωγῆς πραγματικῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ πωλητοῦ, ὅς οὐ συνεφωνήθη ἡ ἀπαγόρευσις, τοῦτο δὲ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ λό-

γινῆναι, ὅτι μετὰ τὸν νέον περὶ Μεταγραφῆς Νόμον, δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ὑπαρχούσης ἀπαγορεύσεως, συμβουλευόμενος τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν, ὁ μέλλων ἀγοραστής ἢ ὑποθηκικός δανειστής, καὶ νὰ ἀποσπῇ τοιαύτης ἀκύρου συμβάσεως προφυλιττόμενος τῶν συνεπειῶν τῆς. Ὅθεν τοῦναντίον δεχθὲν τὸ δίκασαν ἐφετείον, ὅτι ὁπλ. καίτοι συμφωνηθείσης κατὰ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ ἀναιρεσιζοντος πώλησιν τοῦ ἐπιδόκου κτήματος πρὸς τὸν Α. τῆς μὴ πωλήσεως ἢ ὑποθηκεύσεως αὐτοῦ μέχρις ἐξοφλήσεως τῶν ἐκδοθέντων διὰ τὸ τίμημα γραμματίων, ἔχει μόνον ἐντεῦθεν ἀγωγὴν προσωπικὴν ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τοῦ Α., οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐνασκουμένην πραγματικὴν κατὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης ἐκτελέσεως ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ, συνεπεία ἐγγραφείσης ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκης παρὰ τῆς ἀναιρεσιζήτου ὑπὸ διαύσειν ἐταιρίας δι' ἀπαίτησιν αὐτῆς κατὰ τοῦ Α., ψευδῶς τοὺς τροπαταθέντας νόμους ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐκῆρμασε.

ΑΠ. 316 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικαγογράφου τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατασχέσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ ἀναιρεσείων τὸ δικαίωμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ὑδρόμυλου ἱσχυρίζεν οὐ μόνον εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν πρότερον κατασχέσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι τὸ ἀκίνητον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τοὺς οὐκ ἐκτελέας αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶχεν ἐγγράφει ὑποθήκην ὅθεν τὸ ἐφετείον, ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ὡς πρὸς τὸν ὑδρόμυλον, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν εἶχεν ἐπιβάλει ἐπ' αὐτοῦ κατασχέσιν, προφανῶς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐξετίμησεν ἐν συνόλῳ τὸ δικόγραφον τοῦτο τῆς ἀνακοπῆς, παραβιάσαν οὕτω τὴν οὐκ ἐκτελέαν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 170 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν αἱ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ὑποχρεοῦσαι καὶ τοὺς δανειστάς αὐτῶν, οὗτοι ὅμως δύνανται κατὰ τὸν νόμον (Ν. 3 § 1 Π. 42 8—Ν. 3 Βασιλ. 9.8) νὰ προσβάλλωσιν αὐταῖς ἀντετασσομένας κατ' αὐτῶν, διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δόλου καὶ ὡς ἐκ συμπαιγνίας γενομένας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἀρθρα 1 καὶ 4 τοῦ περὶ Μεταγραφῆς Νόμου, μεταγράφονται πᾶσαι αἱ μεταξὺ ζώντων πράξεις αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι μεταβίβασιν κυριότητος ἀκινήτου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δεχόμενον τὸ ἐφετείον ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 6236 συμβόλαιον, δι' ὃ συνωμολογήθη ὡς εἰκονικὸν τὸ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβόλαιον, δὲν περιέχει μεταβίβασιν κυριότητος, ὁρθῶς καὶ συμφώνως τῶ ἀνωτέρῳ νόμῳ ἀπεφῆναι, ὅτι ἡ μεταγραφὴ τοῦ συμβολαίου τούτου δὲν ἦτο ἀνάγκαια, ὅπως ἀποκτηθῇ ἡ κυριότης τῶν εἰκονικῶς πωληθέντων ἀκινήτων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετείον τὸν περὶ εἰκονικότητος τῶν ὑπ' ἀριθ. 6236 καὶ 7075 συμβολαίων καὶ περὶ τῆς γνώσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἱσχυρισμὸν ἀπέρριψεν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅθεν ὅτι δὲν ἐπρωτάθη διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἡ πρωτοδικῶς, εἶναι

ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ἀποφάσεως, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἀπέριψε τὸ ἐφετεῖον ὡς ἀνευ νομικῆς σημασίας ὄντα, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν προτείνεται ὅτι καὶ ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἦτο ἐν γνώσει τῆς εἰκονικότητος αὐτῆς, ὅτε καὶ μόνοι ἡ εἰκονικότης ἡδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ προταθῇ ἀποτελεσματικῶς καὶ κατ' αὐτῆς οὐσῆς τρίτου.

2. Οἱ συντάττοντες τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερομένας πράξεις δημόσιοι ὑπάλληλοι ὀφείλουσι νὰ ἐνθυμίζωσιν εἰς τοὺς συμβαλλομένους τὴν περὶ μεταγραφῆς, κατὰ τὸν παρόντα νόμον, ὑποχρέωσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραλείψεως αὐτῆς, καὶ νὰ μνημονεύωσιν ἐν τῇ πράξει τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εἰρημένης διατάξεως ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως.

3. Πᾶσα ἀπόφασις, δι' ἧς πράξις μεταγεγραμμένη κηρύττεται ἄκυρος, διαλελυμένη ἢ διερρηγμένη, διατάσσεται νὰ γίνεταί αὐτῆς μνεία ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς μεταγεγραμμένης πράξεως ἐντὸς μηνός, ἀφ' ἧς κατασταθῇ τελεσίδικος. — Ὁ δικηγόρος τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη, καὶ μὴ ὑπάρχοντος δικηγόρου, ὁ διάδικος αὐτὸς ὀφείλει ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, νὰ φροντίζῃ περὶ ἐκτελέσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἐγχειρίζων σημείωσιν περὶ τούτου, ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, ὅστις δίδει αὐτῷ ἀπόδειξιν παραλαβῆς. — Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον.

4. Μόνῃ ἡ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου γενομένη μεταγραφὴ ἐπάγεται κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τὴν μεταδίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων, καὶ τὴν μεταδίβασιν ἢ σύστασιν τῶν λοιπῶν ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων, μὴ προσταπαιτουμένης ἐπὶ τούτῳ παραδόσεως. 3 ΕΡΕΘΙΣ

ΑΠ. 229 (1865). Δὲν δύναται ἡ μεταγραφὴ καθ' ἑαυτὴν νὰ πωλήσῃ τὸν διακρίτοχον τῆς νομῆς καὶ τὸν δεσπότην τῆς δεσποτείας, ἐν ᾧ πωλήσας δὲν ἦτο οὔτε νομεύς, οὔτε κύριος τοῦ πωληθέντος καὶ μεταγραφέντος.

ΑΠ. 234 (1867). Διὰ τῆς μεταγραφῆς, ὁ ἀγοραστὴς ἀκινήτου καθίσταται κύριος (νομ. μεταγ. ἀρθρ. 4) καὶ δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν παραχώρησιν τοῦ ἀκινήτου τούτου, κατεχομένου παρὰ τρίτων.

ΑΠ. 278 (1868) 47, 279 (1878). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, μόνῃ ἡ μεταγραφὴ τοῦ τῆς κυριότητος τίτλου ἐπάγεται τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος, μὴ προσεπατιουμένης παρὰ τὴν τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἀπαιτουμένην παράδοσιν πρὸς μετάθεσιν τῆς κυριότητος, ἣν ἐκέκτητο ὁ παραχωρῶν, καὶ ἐνάσκησιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς· διὸ νῦν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ συστήματος τῆς μεταγραφῆς δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταγραφῆς παράδοσις τῆς κατοχῆς τοῦ ἀκινήτου παρὰ τῷ παραχωρῶντι, ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τῆς δεσποτείας, ἣν μεταβιβάζει ἡ τὴν παράδοσιν ἀναπληρῶσα μεταγραφὴ Ν. 20 11. (41. 1), οὐδ' ἡ ἐπίληψις τῆς κατοχῆς ὑπο τοῦ τὴν κυριότητα κτησαμένου, οὐδ' ἡ σύγχρονος τῷ μεταβιβάσει τίτλῳ μεταγραφῇ, μὴ τάσσοντος τοῦ νόμου προβεβλημένην τινά, γενομένη ὅμως πρὸ τῆς ἐνασκήσεως τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 114 (1865) 58, 234 (1867) 278 (1868) 374 (1880). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, μόνῃ ἡ μεταγραφὴ τοῦ τῆς κυριότητος τίτλου ἐπάγεται τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος, μὴ προσεπατιουμένης ἐπὶ τούτῳ τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρουμένου ἀκινήτου, ἀντικαταστήσασα αὐτῇ τὴν ὑπὸ τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἀπαιτουμένην παράδοσιν πρὸς μετάθεσιν τῆς κυριότητος, ἣν ἐκέκτητο ὁ παραχωρῶν, καὶ ἐνάσκησιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 58 (1867). Κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον, ἡ μεταγραφὴ ἀντικαθιστᾷ τὴν παράδοσιν τῆς κατοχῆς τῶν ἀκινήτων, καὶ ἐπομένως ὁ ἀγοραστὴς ἔχει νόμιμον συμφέρον νὰ παρέμβῃ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ἐγερθεῖσαν δίκην περὶ τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου.

ΑΠ. 41 (1865). Ἡ μεταγραφὴ μεταβιβάζει καὶ ἄνευ παραδόσεως τοῦ ἐκποιουμένου τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ μὲν πωλητὴς δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κατέλῃ τὸν πωλούμενον, ἀλλ' ἄρκει νὰ δεσπόζῃ αὐτοῦ, ἀποξενούμενος δὲ διὰ τῆς μεταγραφῆς τῆς δεσποτείας δὲν δύναται πλέον νὰ μεταβιβάσῃ αὐτὴν εἰς ἄλλον, ὁ δὲ ἀγοραστὴς δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ κτῆμα κατὰ παντὸς κατόχου, ὅστις μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν πώλησιν καὶ μεταγραφὴν ἡγόρασε τὸ ἐπίδικον ἢ μετέγραψεν (ἀρθρ. 1 καὶ 1 νόμου περὶ μεταγραφῆς).

ΑΠ. 374 (1880). Διὰ τῆς μεταγραφῆς μεταδιβάζεται ἡ κυριότης τοῦ κτήματος, ἀντικαθιστῶσα τὴν παραδοσιν, οὐδόλως δὲ καὶ ἡ κατοχὴ, πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ εἰς τὴν μεταδιβάζεται τὸ ἀκίνητον πρᾶξις ὑλική. Ἐπὶ πλειόνων δ' ἀγοραστῶν ἀκινήτου παρὰ τοῦ αὐτοῦ κυρίου, μόνον ἐπὶ τῆς δίκης περὶ κυριότητος νικᾷ ὁ λαθὼν τὰ πρωτεῖα τῆς μεταγραφῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νομῆς, ἣν δὲν ἀποδεικνύει ἡ μεταγραφὴ.

ΑΠ. 67 (1882). Διακεκριμένη ἐστὶν ἡ σχέσις τῶν συμβαλλουσιν ἀπὸ τῆς δυνάμει τῆς μεταγραφῆς μεταθέσεως τῆς κυριότητος δυνάμει τῆς συμβάσεως, ὁ πωλητὴς ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὸ πωληθέν, ἂν ἔχῃ ἐτι τοῦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ, ἡ κυριότης ὅμως τοῦ πωληθέντος μεταδιβάζεται διὰ τῆς μεταγραφῆς τοῦ τῆς πώλησεως συμβολαίου, ταύτης δὲ γενομένης, δύναται ὁ ἀγοραστὴς διὰ τὸ μὴ παραδοθὲν αὐτῷ ἀκίνητον νὰ ἐξαρκήσῃ κατὰ τοῦ πωλητοῦ εἴτε τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ἀγωγὴν περὶ παραδόσεως, εἴτε τὴν διεκδικητικὴν.

ΑΠ. 321 (1891). Ὁ περὶ μεταγραφῆς νόμος, μὴ καταργήσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Ρωμ. καὶ Βυζαντ. Νόμου, δι' ὧν συνίστανται, μεταδιβάζονται καὶ περαιουῦνται αἱ δικαιοπραξίαι μεταξὺ ζώντων. Ἐκνόμισε μόνον τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαιοπραξιῶν τούτων, ὁρίσας ὅτι αἱ τοιαῦται δικαιοπραξίαι δὲν περατοῦνται ἢ διὰ τῆς καταχωρίσεως τῆς δικαιοπραξίας ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν ὥστε τοῦ νόμου περὶ μεταγραφῆς μὴ ἀπαιτήσαντος ἑτέραν τινὰ διατύπωσιν διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς μεταγραφῆς, ἢ τὴν καταχώρισιν τῆς δικαιοπραξίας καὶ τὴν χρονολογίαν ἐκείνης, ἔπεται ὅτι πᾶσα μεταγραφὴ φέρουσα τὰ στοιχεῖα ταῦτα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποθηκοῦ λακος, εἶναι ἔγκυρος καὶ δὲν δύναται ν' ἀκυρωθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐν τῇ καταχωρίσει τῆς δικαιοπραξίας περιγράφεται τὸ ἀκίνητον ἐλλιπῶς ἢ ἀορίστως. Αἱ ἀκυρότητες ἀπαγγέλλονται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅταν αἱ διατυπώσεις πράξεως τινὸς ἐπιβάλλωνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ ἵναι οὐσιώδεις, ἀλλ' ὁ νόμος ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδὲν ἕτερον ἀπήτησε διὰ τὴν μεταγραφὴν, ὥστε ἡ μεταγραφὴ δι' ἑλλείψιν τοιαύτην δὲν δύναται ν' ἀκυρωθῇ ἢ τοιαύτη μεταγραφὴ ἔσται ἀνίσχυρος μόνον, ὅταν ἐκ τῆς ἑλλείψεως ταύτης δὲν ἐκπληροῦται ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐναρμόσθη αὕτη, καὶ ἐκ τούτου προσεβλήθη συμφέρον, ὅπερ ὁ νόμος ἐκάλει νὰ προστατεύσῃ καὶ ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ὑπέστη ζημίαν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης. Καθιερώσας ὁ νόμος τὴν μεταγραφὴν ἐκ λόγου δημοσίου συμφέροντος καὶ χάριν τῆς ἰδιωτικῆς πίστεως, ἡθέλησε καὶ εἰς τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν νὰ παρέξῃ περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ τοὺς τρίτους νὰ προστατεύσῃ, ὅπως μὴ ἐκτίθενται εἰς πᾶσιν ἔνεκα τούτου ἀπήτησε τὴν δημοσιότητα τῆς μεταδιβαστικῆς πράξεως, ὅπως γνωρίζωσιν οὗτοι τὰς μεταβολὰς τῆς ἰδιοκτησίας, ἥτις τοὺς ἐνδιαφέρει, ὅπως ἀπέχωναι νὰ συναλλάσσωνται πρὸς ἄτομα ἀπεκδυθέντα τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν, ἢ ἂν ἡ ἰδιοκτησία αὐτῶν γαίᾳ βίᾳ

δοσημένη. Ὡστε ὁ τρίτος οὗτος τότε μόνον δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀκυρότητα ἕνεκα τῆς ἀοριστίας ἢ τῆς ἐλλείψεως τῆς περιγραφῆς, ὅταν ἐκ ταύτης παρεσφύρῃ καὶ συνηλλάχῃ πρὸς τὸν ἀρχικὸν κύριον τοῦ κτημάτος τοῦ εἰς αὐτὸν πωληθέντος ἢ ὑποθηκυθέντος· ματαίως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν μεταγραφὴν τοῦ τίτλου τοῦ ὁ προηγούμενος τοῦ ἀπατηθέντος, διότι ὤφειλε νὰ γνωρίξῃ ὅτι διὰ τῆς μεταγραφῆς ὁ νόμος ἐκτίθετο νὰ προστατεύσῃ καὶ τὰ συμφέροντα τῶν τρίτων· ὅταν λοιπὸν ἡ μεταγραφὴ τοῦ δὲν πληροῦ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ἦτοι ἐν γνωρίξῃ ποῖον κτῆμα ἡγοράσῃ παρ' αὐτοῦ καὶ ἐκ τούτου ὁ πωλὴς πλανηθεὶς ἐβλάβῃ συναλλαχθεὶς πρὸς τὸν πωλητὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου, ἡ μεταγραφὴ τοῦ εἶναι ἐλαττωματικὴ ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς καὶ συνεπῶς ἀνίσχυρος πρὸς τρίτον, ὅπερ ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχει, διότι ἀπαδεωμένον εἶναι ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τῆς προικοδοτηθείσης συνεπείᾳ συμβάσεως, ἀλλὰ δυνάμει ἀποράσεως καὶ συνεπῶς εἰς οὐδεμίαν παγίδα ἐνέπεσε πλανηθεὶς ἐκ τῆς ἀορίστου μεταγραφῆς, ὅπως συναλλαχθῇ πρὸς τὸν ἀρχικὸν κύριον τῶν κτημάτων τῆς ἐφεσφύρητου, κατ' ἀκολουσίαν τῇ ἀκυρότητι, ἣν ἐπικαλεῖται, εἶναι ἀπαράδεκτος ἕνεκα ἐλλείψεως βλάβης, διότι ἄλλως ἤθελε παρῃγνωρισθῇ ἡ ἀκρίβεια τοῦ νομοθέτου καὶ οἱ κανόνες τῆς δικαιοσύνης ἐν ἐλλείψει ματρῆς ν' ἀκυρωθῇ πράξις τρίτου. Οἱ νόμοι κύριοι σκοπὸν ἔχουσι τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν διατήρησιν τῶν ἰδιοκτητικῶν συμφερόντων, πομένως αἱ διατάξεις τῶν οὐδέποτε δύνανται νὰ ἔχωσι συνεπείας, καὶ ὅταν παραλειπόμεναι προξενῶσι βλάβην, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ προσδιορισμὸς τῆς πηγῆς τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἐκκαλῶντος ἦν ἀρκούντως ἐνδεικτικὸς ἐν τῇ μεταγραφῇ πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ταυτότητος, ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν πατέρα τῆς ἐφεσφύρητου νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ κτημάτων ξένων, ἀφ' οὗ ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ὑποθήκης τὸ παραδέχεται καὶ αὐτός, ὅτι τὰ ὑποθηκωθέντα κτήματά των ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ εἶχον τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, ἦτοι τὴν διαθήκην τῆς Ε. Τ. Ὅσα καὶ Duplomb Transcription article 3 καὶ 181, ὅστις διδάσκει τὰ ἑξῆς· ὅτι ἡ ἐλαττωματικὴ μεταγραφὴ δὲν ἀκυροῦται, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν αὐτῇ ἐλλείψις ᾖ τοιαύτη, ὥστε νὰ βλάβῃ τινὰ καὶ ἡ περὶ ἀκυρότητας ἀγωγὴ δίδεται μόνον εἰς ἐκείνους, ὧν τὸ συμφέρον ἐβλάβῃ τῇ ἐλλείψει ταύτης ἢ ὑπὸ τῆς ἀνακριθείας. Οὕτω πλὴν ἡ ἐν τῇ προσδιορισμῷ τοῦ προσώπου τοῦ πωλητοῦ, εἰς ἣν καὶ τοιαύτη, ὥστε νὰ καθιστᾷ δυσδιάκριτον αὐτόν, θέλει ἐπισπεύσει τὴν ἀκυρότητα τῆς μεταγραφῆς ὑπὲρ τῶν τρίτων, οἵτινες συνηλλάχθησαν μετ' αὐτοῦ θεωροῦντες εἰσέτι αὐτὸν ἰδιοκτήτην. Ἀλλ' εἰάν ἡ ἐλλείψις τῆς μεταγραφῆς δὲν ᾖ τοιαύτη, ὥστε νὰ τοὺς πλανήσῃ ὡς ἀπατηθῶσιν, ἡ μεταγραφὴ δὲν ἀκυροῦται· ὅρα καὶ Rivière et Duplomb quest. 251 καὶ ἐπὶ Mourlon p. 161 καὶ τὴν Γαλλικὴν

Νομολογίαν ἐν Dalloz transcrip. qu. 2 n. 433. Ἄν καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφισβᾶλλον νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁρθῶς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις ἴσως τὸ ζήτημα τῆς ἀκυρατητος τῆς μεταγραφῆς.

ΑΠ. 104 (1877). Ἐπειδὴ διὰ τῆς μεταγραφῆς μεταβιβάζεται ἡ κυριότης, ταύτης τὴν παράδοσιν ἀντικαταστήσασθαι, οὐδόλως δὲ καὶ ἡ κατοχὴ, πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ εἰς τὸν μεταβιβάζεται τὸ ἀκίνητον ἀγοραστοῦ πράξις ὕλη καὶ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν νυν' νόμον περὶ οἰκοπέδων τῆς πόλεως Πατρῶν, τοῦ ἐξ ἀνταλλαγῆς εἰς τὸ δημόσιον περιερχομένου οἰκοπέδου μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως εἰς τὸ δημόσιον ἢ κατοχὴ ἔκτος τῆς κυριότητος, δὲν μεταβιβάζεται ὁμως αὐτοδικαίως ἢ κατοχὴ εἰς εἰς τὸν, εἰς τὸν ὅποιον μεταβιβάζει τὸ γήπεδον τὸ δημόσιον, καὶ ἐν αὐτῷ ἐνεργήσῃ τὴν μεταγραφὴν· τὸ δικάσαν δὲ πρωτοδικεῖον ὡς ἱκανεῖται διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, στηριχθὲν εἰς τὸν λόγον ὅτι διὰ τῆς μεταγραφῆς τοῦ περὶ οὗ προκειται οἰκοπέδου παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου, εἰς αὐτὸ τὰ δικαιώματα ὑπεισῆλθεν ἢ ἀναίρεσιβλήτος δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς ἐπίτροπος τῶν τέκνων τῆς, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε μεταβιβάσθαι τοῦτο παρὰ τοῦ δημοσίου, εἰς δὲ εἶχε περιέλθει ἐξ ἀνταλλαγῆς κατὰ τὸν νυν' νόμον περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν, μετεβιβάσθη αὐτῷ καὶ ἡ κατοχὴ, καὶ θεωρήσαν ἀνεξαρτήτως τῆς παρὰ τοῦ προσηπικλήθέντος δημοσίου ὑποστηρίξεως, ἐνεκα τοῦτου, τὴν ἀναίρεσιβλήτον ἐφεσέλυσαν ὡς ἔχουσιν ἐκ τῶν μεταγραφῶν τὴν τελευταίαν ἀνεπίληπτον κατοχῆς πράξιν, καὶ ἐνεκα τοῦτου δεχθὲν τὴν ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1873 κλήσιν τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναίρεσιβλήτων κατὰ τοῦ ἀναίρεσιβλήτος, παρεβίβασε τὸν ἀστικὸν νόμον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀποκτήσεως τῆς κατοχῆς καὶ κατὰ ἐφήρμοσε τὸν νυν' νόμον τὸν περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν, ὅπερ δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 279 (1878). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς Νόμου, μόνῃ ἡ μεταγραφὴ τοῦ τῆς κυριότητος τίτλου ἐπιτίθεται τὴν μεταβιβασιν τῆς κυριότητος, μὴ προσαπαιτουμένης παράδοσις τοῦ παραχωρουμένου ἀκινήτου, ἀντικαταστήσασα οὕτω τὴν ὑπὸ τοῦ ΡΝ' ἀπαιτουμένην παράδοσιν πρὸς μετάθεσιν τῆς κυριότητος ἢν ἐκείνητο ὁ παραχωρῶν, καὶ ἐνάσκησιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς διὰ τὴν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ συστήματος τῆς μεταγραφῆς οὐκ ἔστιν ἀναγκαῖα ἢ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταγραφῆς ὑπαρξίς τῆς κατοχῆς τοῦ ἀκινήτου παρὰ τῷ παραχωροῦντι, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ τῆς διαποταίας, ἢν μεταβιβάζει ἢ τὴν παράδοσιν ἀναπληρώσασα μεταγραφὴ, Π. (41. 1) 20, οὐδ' ἡ ἐπίληψις τῆς κατοχῆς ὑπὸ τοῦ τῆς κυριότητος κτησαμένου, καὶ οὐδ' ἡ σύγχρονος τῷ μεταβιβαστικῷ τίτλῳ μεταγραφῇ, μὴ τάσσοντος τοῦ νόμου προθεσμίας τινὰ, γενομένη ὁμῶς πρὸ τῆς ἐνασκήσεως τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς. Ὅρθως ἀπὸ τὸ ἐφεταῖον ἡρμήνευσε τὸν μνησθέντα νόμον, ἀποφηνάμενόν ὅτι μόνῃ ἢ γενομένη μεταγραφῇ ἀρκεῖ πρὸς μετάθεσιν τῆς κυριότητος καὶ

ἐνέσκησιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς. Οὕτω δὲ συνεπτυγμένως ἀποκρούει καὶ αἰτιολογεῖ τοὺς ἐπουσιώδεις ἄλλως ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἐκέκτητο καὶ τὴν νομὴν. οὐδ' ἐξεχώρησεν αὐτῷ τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν ἔλαβε τὴν νομὴν πρὸς τῇ μεταγραφῇ, καὶ ὅτι αὕτη βραδύως ἐγένετο.

ΑΠ. 47 (1878). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχόμενον διὰ τῆς δεκάτης καὶ δεκάτης ἐνάτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὅτι ἀμφότεροι οἱ διαδικοὶ ὁμολογοῦσι τὸν Π. Σ. ἀρχικὸν κύριον καὶ κατόχον τοῦ ἐπιδίκου καὶ ὅτι ὁ Ρ. μετέγραψε τὸν ἐκ τοῦ Π. Σ. τίτλον του καὶ καλῶς συνεπεῖρα τούτου διεκδικεῖ, ἀπαντᾷ εἰς τὴν τοῦ Κ. Τ. ἐνστάσιν τοῦ ἀπαρδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς ὡς διευτυπῶθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ ἐφετείου, ὅτι, δηλονότι, δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τῆς διεκδικήσεως αὐτοῦ, ὡς μὴ λαβόντος ποτὲ τὴν κατοχὴν, ὑπάρχουσαν, ὅτε μετεβιβάσθη αὐτῷ τὸ κτῆμα. εἰς τὴν ἐθνικὴν τῆς Ἑλλάδος Τράπεζαν, καὶ τὸν ἀναιρεσειόντα, καὶ οὐχὶ τὸν μεταβιβάζοντα εἰς τὸν Ρ., Π. Σ. καὶ καλῶς ἀπαντᾷ, διότι ὁ ἀγοράσας παρὰ κυρίου καὶ λαβόντος τὴν κατοχὴν, μὴ ἔχοντος δὲ τὴν κατοχὴν ὅτε πωλεῖ, καλῶς διεκδικεῖ, ἂν μετέγραψε τὸν τῆς ἀγοραπωλησίας τίτλον του, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβῃ ὁ ἀγοραστής τὴν κατοχὴν προαυτῇ κινήσει τὴν περὶ διεκδικήσεως ἀγωγὴν οὕτω δὲ ἀνατιοδικητὸς δὲν εἶναι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Δὲν εἶναι δὲ ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι οὗτος διευτυπῶται ἐνστάσιν ἀπαρδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκίνησεν αὐτὴν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ οὐχὶ ἐν ὀνόματι τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ Π. Σ. ὡς ἐκδοχεύς, διότι τοιοῦτόν τι δὲν προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πράξεων, ὅπερ ἄλλως, καὶ ἂν προέκυπταν, ἤθελεν εἶσθαι ἀνένυ νομικῆς ἐπιρροῆς ὁ ἰσχυρισμὸς ἐπομένως ἀδιαφορον ἂν ἀπερρίφθη δι' εἰδικῆς αἰτιολογίας ἢ ὅχι, διότι ὁ ἐξ ἄλλου παράγων τὰ δικαιώματά του δικαιούται νὰ ἐνάξῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐνάγῃ ἐν ὀνόματι τοῦ δικαιοπαρόχου του, ὡς ἀπλοῦς ἐπίτροπος αὐτοῦ. ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀγωγῆς τοῦ τὴν ἱστορικὴν εἰσταν τοῦ δικαιώματός του, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προσκειμένου δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσειών ὅτι δὲν ὑπῆρχε, προκύπτει δὲ τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

β. Τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν εἰσὶ δημόσια, ὁ δὲ φύλαξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ δίδῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα ἀντίγραφον ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ εὐθύνῃ.

γ. Ἐὰν συμπέσῃ συρροὴ πολλῶν μεταγραφῶν, ὁ δὲ φύλαξ τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν δὲν δυνήθῃ ἐν-

τὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας νὰ τὰς μεταγράψῃ ὅλας, τάσσει ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ ἔκθουσιν διὰ τὰς μὴ καταρτισθείσας, σημειῶνων αὐτάς κατὰ τὴν τάξιν τῆς γωγῆς των. — Ἡ καταχώρησις αὐτῶν εἰς τὸ βιβλίον μεταγραφῶν γίνεται, καθ' ἣν τάξιν ἐνεγράφη εἰς τὴν ἔκθουσιν, ὁ δὲ φύλαξ πρὶν μεταγράψῃ αὐτὰ δύναται νὰ προβῇ εἰς ἄλλας μεταγραφάς. Αἱ τοιαύται μεταγραφαὶ λογίζονται ὡς γεγόμεναι ἀπὸ τῆς σφραγίσσεως τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως.

7. Μεταξὺ πολλῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μένων μεταγραφῶν περὶ δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου, προτιμᾶται ἡ στηριζομένη εἰς τίτλον ἀρτιόγραφον.

8. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1857. *

9. Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς πράξεις τὰς προγενεστέρας τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1857. ἡ δὲ ἰσχὺς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν κινῶνται κατὰ τοὺς νόμους, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων ἔχουσιν. Αἱ μετὰ τὴν πρώτην ὁμοῦ Ἰανουαρίου ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀποβαίνουσι διαλελυμένοι, ἀκυροῦν διερρηγμένοι αἱ ἀνωτέρω πράξεις. ἐγγράφονται ἐν ἑκθέσει, φυλαττομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ 3 ἁρθροῦ τοῦ παρόντος νόμου.

10. Αἱ περὶ προτιμήσεως διατάξεις, αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὸ βιβλίον Γ' τίτλον 3 τῆς ἐξαβιβλίου τοῦ μενοπούλου καὶ τὰ περὶ ταύτης ἐθίμα καταργεῖται. Τὰ δὲ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ποκτηθέντα δικαιώματα προτιμήσεως παραγράφονται ἂν ἡ ἀγωγή δὲν κινήθῃ ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς

* Ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1866 κατὰ τὸν Μαρτίου 1866.

σιούτως τοῦ παρόντος νόμου. Ἡ ἀγωγή αὕτη δὲν πα-
ραβλάπτει τὰ μετὰ τοὺς ἑξ μῆνας ἀποκτώμενα ἐπὶ τοῦ
κτῆματος πραγματικὰ δικαιώματα, ἀν αὕτη δὲν προση-
μειωθῇ ἐν τοῖς βιβλίοις μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς μεταγρα-
φῆς αὐτῶν.

ΑΠ. 114 (1871). Ἐπειδὴ, τοῦ νῦν ἀναιρεσεύοντος ἰσχυρισθέντος
νόμου τοῦ ἐφετερίου ὅτι ὁ ἀντιδίκος τοῦ τῆν ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου
1867 περὶ προτιμήσεως ἀγωγὴν τοῦ περὶ τοῦ ἐπιδίκου ἄγρου μὴ
εἰσγράφας εἰς τὰ βιβλία δυνάμει τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμ-
βρίου 1856 περὶ μεταγραφῆς νόμου, δὲν ὠφελεῖται ἐκ τῆς παραδε-
ξιμένης τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀποφάσεως, ὡς μὴ ἰσχυροῦσθης κατ' αὐτοῦ,
καθὼς τοῦτο καὶ παράγοντος τὰ ἐπὶ τοῦ ἄγρου αὐτοῦ δικαιώματα ἐκ
τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ὃν ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής τοῦ πρῶτον κατό-
χου καὶ κυρίου Α. Π. ἐτήρησε, τὸ ἐφετερίον παρέλειπε νὰ σκεφθῇ
καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ καὶ ἀπέρριψε τὴν ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένην
αἰτίαν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἐνῷ ἡ περὶ αὐτοῦ ἐρευνα δύνата νὰ ἔχῃ
παραλαβεῖν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς ὑπὸ δίκην ὑποθέσεως, κατὰ
τὴν προσημειωθὲν ἄρθ. τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, καθ' ὃ τὰ μετὰ
τοὺς ἑξ μῆνας ἀποκτώμενα ἐπὶ τοῦ κτῆματος πραγματικὰ δικαιώ-
ματα τῶν τρίτων δὲν βλάπτει ἡ περὶ προτιμήσεως ἀγωγή, κατὰ συ-
νέπειαν καὶ ἡ ἐπιδίκασις αὐτῆς, ἐὰν δὲν προσημειωθῇ ἐν τοῖς βι-
βλίοις μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς μεταγραφῆς τῶν πραγματικῶν τούτων
δικαιωμάτων· ἡ δὲ ἐπὶ μὴ γενομένου ἰσχυρισμοῦ σκέψις τῆς προ-
σκαυμένης ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ἀναγνωρίζουσαι τὸ τῆς προτιμήσεως
δικαίωμα ὀριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς μεταγραφὴν δυνά-
μει τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ εἰρημένου νόμου, εἶναι ἐντελῶς ἀσχετος πρὸς
τὸν ὑποβληθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ ἀνευ ἐπιρροῆς
ἐν ἧται δὲ ἀνάγκη, καθ' ἣ διατείνεται ὁ ἀναιρεσιβλήτος, νὰ ἰσχυ-
ρισθῇ ὁ ἀντιδίκος τοῦ ὅτι ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής εἶχεν ἐγγράψει
τὴν ἀνάγκην κατὰ τοῦ ἀρχικοῦ κυρίου τοῦ ἄγρου, δηλονότι τοῦ πωλή-
τη καὶ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐγοραστοῦ Α. Π., καθ' οὗ ἐκινήθη ἡ
περὶ προτιμήσεως ἀγωγή, διότι ἡ πασάλειψις τῆς μεταγραφῆς ὡφε-
λεῖ τὸν μετὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀποκτήσαντα ὡς πιστωτὴν τοῦ
πρωτοῦ ἐμπράγματα δικαιώματα δυνάμει τοῦ 10 ἄρθρου, καὶ ἐπο-
μένως ἡ μεταγραφὴ ἀπαιτεῖται πρὸς ανατροπὴν τῶν τοιοῦτων δικαι-
ωμάτων, καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν δανειστῶν τοῦ ἀρχικοῦ κυρίου, διότι οὗτοι
κατὰ τὴν πώλησιν τοῦ κτῆματος δὲν δύνανται νὰ ἔχῃσι δικαιώματα
πραγματικὰ, ἐὰν πρὸ τῆς πώλησεως δὲν ἀπέκτησαν τοιαῦτα· περὶ
τῶν προσημειωμένων ἡ μεταγραφὴ τῆς ἀγωγῆς ἀποδίδει ἀσκο-
ν καὶ ὠφελῆς.

II. Διὰ πᾶσαν μεταγραφὴν πληρώνονται εἰς τὸν

Βιβλιοθηκονομικὴ βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

διατίμησιν ἐγένετο περιγραφὴ τῆς συζύγου, περὶ ἧς προνοαὶ ὁ προγενέστερος ὁρισμὸς τοῦ Νόμου 12 § 1 (23. 3) Πανδ. παρέχει μὲν αὐτῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαιτήσεως τῆς κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ προκείμενου συμβολαίου ἀληθοῦς ἀξίας τῶν πραγμάτων τούτων, ἐπιφυλάσσει ὅμως τῷ ἀνδρὶ τὴν ἐπιλογὴν τῆς ἀντὶ ταύτης ἐπιστροφῆς τῶν σωζομένων αὐτοῦσιων. ὅθεν ὁρθῶς τὸ ἐνταῦθα Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐρμηνεύσαν καὶ ἐφαρμόσαν τὸν ἀνωτέρω περὶ μεταγραφῆς νόμον, ἐδέξατο ὅτι ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης ἐπιδιώκεται ἡ ἀπόδοσις τῶν διατετιμημένων κινήτων τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τῆς ἀναιρεσειούσης, ἦτο νόμῳ ἀπαράδεκτος, καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν ἡ διάταξις τοῦ δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἀξιουμένης ἐν προκειμένῳ περιπτώσεως τῆς κατὰ τὴν διατίμησιν περιγραφῆς ἐκείνης δὲν εἶναι βέβαιος.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν σκέψεων πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ὁῦλον καθίσταται, διὰ ταύτης ἐπεκυρώθη μὲν ἡ ἐκκληθεῖσα ἐφ' ὅσον διέταξε τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐκ 250 δραχμῶν ἀξίας τῶν κινήτων μετὰ ἔν ἔτος ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, πεπερωμένη δὲ καθ' ὅσον ὥρισε τὸν τόκον 4 καὶ οὐχὶ 8 ο/ο, ἐπομένως ὁ σχετικὸς ἀναιρέσεως λόγος, καθ' ὃν ἐσφαλμένως δὲν διέταξε τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀπόδοσιν τῶν 250 δραχμῶν οὐδὲ ὥρισε τὸν χρόνον αὐτῆς, εἶναι ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀνωτέρω ὑπαλλακτικὸν δικαίωμα τοῦ συζύγου πρὸς ἀπόδοσιν τῆς διατιμήσεως ἢ τῶν αὐτοῦσιων πραγμάτων τῆς προικὸς, διάφορον ἔν τῆς διαζευκτικῆς ἐνοχῆς, καθ' ἣν ὁ θανειστῆς δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀμφοτέρω τὰ ἀντικείμενα ταύτης, δὲν ἐπέτρεπε κατὰ κανόνα ἢ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς πράγματι ὑποχρεώσεως τοῦ ἡτοί, ὡς εἰρηται, τῆς δικαίας ἀποτιμήσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς διαζευκτικῆς αἰτήσεως ἀμφοτέρων οὐδεμίᾳ προσγίνεται αὐτῷ βλάβη, ἀφοῦ δι' αὐτῆς δὲν ματαιοῦται τὸ πρὸς ἐπιλογὴν δικαίωμα τοῦ ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον ἀφ' ἐνὸς μὲν δεχθὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς κυρίως μὲν ζητεῖται ἡ ἀπόδοσις τῶν ἀκινήτων αὐτοῦσιων, ἐπιδοθητικῶς δὲ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἤθελε κάμει χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του, ἢ τῆς κατὰ τὴν σύστασιν τῆς προικὸς ἀληθοῦς ἀξίας των καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπορρίψαν αὐτὴν κατὰ τὴν τελευταίαν αἰτησίν της ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ταύτην ἐξήρησαν ἡ ἀναιρετεῖουσα ἐκ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ, δι' ὅπερ κατὰ τὰς σκεψεις τοῦ ἡ ἀγωγὴ μόνον τῆς διεκδικητικῆς περιέχει τὰ στοιχεῖα, παρεβίωσε τὸν νόμον 25 (44. 7) Πανδ., ὅπερ καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 106 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν 12 Νόμον § 1 Πανδ. de jure dotium, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰς διατάξεις 7 καὶ 8 Βασιλ. Μετ. ΚΘ' τίτλ. α', παρέχεται τῇ γυναικὶ τὸ δικαίωμα, ἐὰν ἐκ τῆς γενομένης διατιμήσεως τῶν προικῶν αὐτῆς πραγμάτων ἐζημιώσῃ,

ν' ἀπαιτήσῃ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου διὰ τῆς περὶ προικὸς ἀγωγῆς (actio rei uxoriæ) τὴν ἐπιστροφὴν τῶν διατιμηθέντων καὶ σωζομένων ἔτι παρὰ τῷ ἀνδρὶ προικῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ τὴν ἐπιλογὴν ἔχων ἀνὴρ προτιμᾷ νὰ δώσῃ ἀντὶ τούτων τὴν δικαίαν ἀποτίμησιν καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, ὡς ἐπιδοθητικὴ αὐτῆς βάσις, περὶ ἧς καὶ μόνῃς ἡδὴ πρόκειται. ὑπόκειται ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποχρέωσις εἰς ἐπιστροφὴν αὐτοῦσι τῶν διατετιμημένων ἀκινήτων, ἐφ' ὅσον σώζονται παρ' αὐτῷ ἡ τῆς δικαίας αὐτῶν κατ' ἐπιλογὴν αὐτοῦ ἀποτίμησης τοιοῦτου δὲ ὄντος τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιδοθητικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἔνστασις ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη εἶναι νόμῳ ἀνυπόστατος, ὡς ἐπιδιόκωσα τὴν τῶν προικῶν διεκδικησιν, ἥτις κατηργήθη διὰ τοῦ περὶ Μεταγραφῆς Νόμου, ἂν δέ, ὡς ὀρθῶς ἐσκέφθη καὶ ἡ ἀναιρετικὴ τοῦ πρώτου τμήματος ἀπόφασις, ἡ ἐρεσιβλητὸς ἐξήγησεν διαζευκτικῶς τὴν ἀπόδοσιν τῶν διατιμηθέντων ἡ τὴν δικαίαν αὐτῶν ἀποτίμησιν κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐνῶ, ὡς ἐρρέθη, ἡ κυρία αὐτοῦ ὑποχρέωσις συνίσταται εἰς μόνην τὴν τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἀξίας ἀπόδοσιν, οὐδαμῶς ἐκ τῆς τοιαυτῆς τῆς ἐπιδοθητικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς αἰτήσεως βλάπτεται ὁ ἐκκαλῶν, ὡς μὴ κωλυόμενος ἐντεῦθεν νὰ ἐξασκήσῃ τὸ τῆς ἐπιλογῆς αὐτοῦ δικαίωμα.

Ἐπειδὴ ἡ τὴν ἀνάληψιν τῆς προικὸς ἀντικείμενον ἔχουσα προσωπικὴ ἀγωγή, ὅποια εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ συζήτησιν, μεταβαίνει καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἔχοντος αὐτήν, κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ ἀγωγαὶ πλήν τῶν μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ κληρονομουμένου συνδεδεμένων μεταβαίνουν εἰς τοὺς κληρονόμους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ Νόμου 1 § 6 Κῶδ. περὶ uxoriæ (5, 13), ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὴν 1. 19 διάταξιν τῶν Βασιλ. (ΚΘ' α'), καθ' ἣν πᾶσα τοιαύτη ἀγωγή παραπέμπεται εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς γυναίκος· ἐσφαλμένως ἄρα ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς γυναίκος, τοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν δικαίαν ἀποτίμησιν, δὲν δύναται νὰ ἐνασκηθῇ ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτῆς, ὡς μὴ γενομένου τοῦ εἰς ἀπόδοσιν τῆς προικὸς ὑποχρέου ὑπερημέρου, ὥστε ἔτι τῆς γυναίκος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸν 12 Νόμον ἐν προοίμῳ Πεν. (23, 3) καὶ τὴν διάταξιν 8 Βιβλ. ΚΘ' τίτλ. α' Βασιλικῶν, ἐν ἡ διατίμησις τοῦ προικῶντος γίνῃ δωρεᾶς αἰτία, εἶναι ἀπολύτως ἀκυροῦς ὡς δωρεὰ μεταξὺ συζύγων λδνιζομένη, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῶν συμφώνων τῶν δικτρίων ἰσχυρισμῶν, καθ' οὓς ἡ τῶν ἐπιδίκων χτημάτων διατίμησις ἐγένετο λόγῳ πωλήσεως, οὐ μόνον δὲν συνάγεται, ἀλλὰ καὶ ἀποκλείεται προφανῶς οἰαδήποτε περὶ δωρεᾶς πρόθεσις (animus donandi) καὶ ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ διατίμησις τῶν ἐπιδίκων, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει τὴν ἀληθῆ ἀξίαν τῶν διατιμηθέντων, λογίζεται ὡς δωρεὰ γὰρ

νομένη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἀποδωσάσης συζύγου του καὶ μὴ ἀνακληθεῖσα μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή προικῶν συμβόλαιον, τὰ ἐν Πειραιεὶ ἀκίνητα εἶχον ἔκτασιν ἐν συνόλῳ στρεμμάτων 19, μὴ ὀριζομένου δὲ εἰδικώτερον τοῦ εἰδους αὐτῶν, ἤτοι, ἐὰν ᾖναι στρέμματα κοινὰ ἢ βασιλικά, ὀρθῶς ἀπεφάνητο τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι, καθ' ὃ ὀρίζει τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου Διάταγμα τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1836, ἕκαστον στρέμμα ἀποτελεῖται ἐκ χιλίων βασιλικῶν πῆχων ἢ γαλλικῶν μέτρων, ἰσοδυναμούντων πρὸς 1777 καὶ 77 τεκτονικοὺς πῆχεις, καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ 19 βασιλικά στρέμματα σὺγκεινται ἐν συνόλῳ ἐκ τεκτονικῶν πῆχων 33,777. Καὶ ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει τὰ προσόντα ἐθίμου ἤτοι κανόνος τοῦ δικαίου, παραχθέντος ἐκ τῆς κοινῆς συνειδήσεως, καθ' ὃν τρόπον διατυπῶνται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἡ ἐπικρατοῦσα, ὡς ἰσχυρίζεται, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας ἢ καὶ βραδύτερον συνήθεια τοῦ νὰ ὑπολογίζωσιν οἱ συμβαλλόμενοι τὰ ἐν τοῖς προικῶσι συμβολαίοις σημειούμενα στρέμματα, τὰ καλούμενα προικίσια, εἰς τεκτονικοὺς πῆχεις ἐλάσσονας τῶν χιλίων, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐν ἄλλοις συμβολαίοις στρεμμάτων, ἡ τοῦ τοιοῦτου ἐθίμου ἰσχὺς ἐπαύσαν οὐχ ἦττον ὑφισταμένη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ προεκδοθέντος περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Διατάγματος, διότι τὰ ἐν Ἑλλάδι κρατήσαντα ἔθιμα κατισχύουσι τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου καὶ οὐχὶ τῶν νεωτέρων νόμων· δὲν ἦτο ἄρα ὑπόχρεον τὸ πρωτοδικεῖον νὰ διατάξῃ περὶ τοῦ ἐθίμου ἀπόδειξιν καὶ ἰσχυριζόμενος ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλὼν τὸ ἐναντίον.

ΑΠ. 210 (1865). Τὸ ἀρθ. 12 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου ὑποτίθαι προφανῶς ἀκίνητα διατετιμημένα, περὶ ὧν συνεφωνήθη νὰ λογίζηται προικῶν τὸ τίμημα, τὸ διὰ τῆς διατετιμήσεως ὀρισθέν, τὰ δὲ ἀκίνητα νὰ κατασταθῶσι περιουσία τοῦ συζύγου, ἐπομένως, ἐὰν ἡ διατίμησις δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ἀπαλλοτριώσεως, ἀλλ' ἐπὶ προσδιορισμῷ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 12.

ΑΠ. 426 (1865) Διὰ τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου τοῦ 1856 καθιερώθησαν αἱ τοῦ Ρωμ. Δικαίου διατάξεις, καθ' ὧς οἱ κληρονόμοι τῆς συζύγου δύνανται, διαλυθέντος τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς, νὰ διεκδικήσωσι τὸ προικῶν πτῆμα.

Β. Διάταγμα 31 Ὀκτωβρίου 1856. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Μεταγραφῆς νόμου. *

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ Μεταγραφῆς νόμου οἱ ὑποθηκοφύλακες κρατοῦσι δι' ἕκαστον δῆμον δύο βιβλία κατὰ τὰ ἐπισυνημμένα ὑποδείγματα, ἤτοι α') ἐν βι-

(*) ΕφΚ. 1856 σελ. 440.

ἑλίον τῶν Μεταγραφῶν· καὶ 6') ἐν εὐρετήριον τῶν Μεταγραφῶν.

2. Ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Μεταγραφῶν μεταγράφονται κατὰ σειρὰν, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς προσαγωγῆς τῶν ἅπασαι αἱ εἰς τὴν μεταγραφὴν ὑποκείμεναι πράξεις. — Τὰ περιέχοντα τὰς μεταγραφτέας πράξεις συμβόλαια ἀντιγράφονται ὁλοσχερῶς· ἐὰν ὅμως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ συμβόλαιον περιλαμβάνῃ διαφόρους συνομολογίας, παραλείπεται τὸ μὴ ἀφορῶν τὴν μεταγραφτέαν πράξιν μέρος. — Εἰς τὸ τέλος τῆς μεταγραφῆς τῆς πράξεως ὁ ὑποθηκοφύλαξ σημειοῖ· «Μετεγρᾶφη ἐν ἔτει.... μηνί..... καὶ ἡμέρᾳ... (ὁλογράφως)», καὶ ὑπογράφει αὐτήν· ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ νόμου, σημειοῖ· «ἡ ἀνωτέρω πράξις λογίζεται μεταγεγραμμένη τὴν... (ὁλογράφως) κατὰ τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθμὸν... ἐκθεσιν.» — Ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ τοῦ βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν γίνεται παραπομπὴ εἰς τὸν σχετικὸν νόμον καὶ τὴν σχετικὴν μερίδα τοῦ εὐρετηρίου τῶν Μεταγραφῶν. Ἀφίναται προτέτι ἀνάλογον περιθώριον πρὸς μνημόνευσιν τῶν ἀποφάσεων κατὰ τὸ 3 ἀρθρον τοῦ νόμου.

3. Ἀμα μεταγραφείσης ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν πράξεως τινος, παραχωρεῖται εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν πράξιν ταύτην ἐνεχομένων ἰδιαιτέρα μερίς ἐν τῷ εὐρετηρίῳ τῶν Μεταγραφῶν. — Αἱ μερίδες αὗται αἵτινες ἐγγράφονται κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, φέρουσιν ἐπιγραφὴν «Μερίς τοῦ δεῖνος» καὶ εἰσὶ διηρημέναι εἰς τέσσαρας στήλας, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχει τὴν παραπομπὴν εἰς τὸν οἰκείον νόμον καὶ ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς Μεταγραφῆς, ἡ τῆς ἐν τῷ περιθρίῳ αὐτῆς σημειώσεως, ἡ τρίτη, τὸ εἶδος τῆς μεταγεγραμμένης πράξεως, ἡ σημειώσεως, καὶ ἡ τετάρτη, τὴν ἐν τῇ πράξει ἐνδίαλαμ-

βανομένην χρηματικὴν ἀξίαν, ἢ τὸ τίμημα. — Πᾶσα μεταγενεστέρα· πράξις, ἀφορώσα πρόσωπον ἔχον ἡδὴ ἰδίαν Μερίδα ἐν τῷ εὐρετηρίῳ, μνημονεύεται ἐν τῇ αὐτῇ Μερίδι. Εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ εὐρετηρίου ὑπάρχει ἀλφαριθμητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων ὄλων τῶν ἔχοντων Μερίδα προσώπων μετὰ παραποιμπῆς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς Μερίδος ἐκάστου. Τὰ ὀνόματα γράφονται εἰς τὸν πίνακα τοῦτον, ἅμα παραχωρηθῇ εἰς αὐτὰ Μερὶς ἐν τῷ εὐρετηρίῳ.

Α. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων βιβλίων ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἔχει καὶ ἑτέρον βιβλίον διὰ τὰς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 6 ἄρθρου τοῦ νόμου συντασσομένας ἐκθέσεις· τοῦτο δὲ θέλει χρησιμεύσει δι' ἅπαντας τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ ὑποθηκοφύλακος ὑπαγομένους δήμους. Αἱ δὲ ἐκθέσεις γράφονται ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ κατὰ σειρὰν καὶ κατ' αὐξόντα ἀριθμὸν χρονολογούμεναι καὶ ὑπογραφόμεναι παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

Β. Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία χορηγοῦνται εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης· εἰσὶ δὲ δεδεμένα καὶ μονογραφημένα, ὡς τὰ τῶν ὑποθηκῶν. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκάστου τόμου σημειοῦται τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου, ὁ ἀριθμὸς τοῦ τόμου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δήμου.

Γ. Ὁ αἰτῶν τὴν Μεταγραφὴν πράξεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἀποδείξιν βεβαιώσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγχειρήσεώς της.

Δ. Ἐνεργηθείσης τῆς Μεταγραφῆς ὁ ὑποθηκοφύλαξ πιστοποιεῖ τὸ μεταγραφὴν ἔγγραφον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ καὶ βεβαιῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς του, ὅτι μετεγράφη τὴν δεῖνα ἡμέραν, ὑπὸ τὸν δεῖνα αὐξόντα ἀριθμὸν, καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν δεῖνα Βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν τοῦ δεινός δήμου.

Σ. Περὶ τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς φυλάξεως τῶν εἰρημένων βιβλίων, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν τε ἀντιγράφων καὶ τῶν περιλήψεων, καὶ περὶ τῆς εὐθύνης, τῆς πειθαρχίας, καὶ τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν κρατούντων τα βιβλία ταῦτα ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

Β. Διάταγμα 1 Μαρτίου 1866. Περὶ ἰσχύος καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ τοῦ ἐν τῷ λοιπῷ Κράτει ἰσχύοντος νόμου περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων κλπ.

Ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου ε. ε. λαμβάνουσι πλήρη ἰσχὺν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ὁ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρ. 1856 Νόμος περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δ.καιωμάτων, καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Διάταγμα τῆς 31 Ὀκτ. 1856, ἕνα δὲ μῆνα πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης θέλουσι δημοσιευθῇ ἐν Ἑπτανήσῳ συγχρόνως μὲ τὸ παρὸν Διάταγμα.

(*) ΕφΚ. 1866 σελ. 127.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμος 21 'Ιουνίου 1837.— Περὶ διακρίσεως κτημάτων, *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ διακρίσεως κτημάτων.

1. Κτῆμα ὀνομάζεται πᾶν ὅ,τι ἔμπορεῖ νὰ ᾔῃαι ἀντικείμενον ἰδιοκτησίας δημοσίου ἢ ἰδιωτικῆς. Αὐστ. Κ. 285.

2. Τὰ κτήματα εἶναι: Ἐνσώματα ἢ ἀσώματα, ἀντικαταστατὰ ἢ ἀναντικατάστατα, κινητὰ ἢ ἀκίνητα.

3. Ἐνσώματον εἶναι πᾶν κτῆμα τοῦ ὁποίου διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἀντιλαμβανόμεθα, τὰ δὲ κτήματα τὰ μὴ ὑποπίπτοντα τῇ αἰσθήσει εἶναι ἀσώματα. Αὐστρ. Κ. 292

4. Ἀντικαταστατὰ κτήματα εἶναι, ὅσα δύνανται ν' ἀποδοθῶσι δι' ἄλλων κτημάτων τῆς αὐτῆς ποσότητος καὶ ποιότητος· ἐκεῖνα δὲ τῶν ὁποίων ἡ ἀποδοσις δὲν δύναται νὰ γενῇ δι' ἄλλων, ἀλλ' ἀποδίδονται αὐτὰ ταῦτα, καλοῦνται ἀναντικατάστατα. Αὐστρ. Κ. 391.

5. Τὰ κτήματα τὰ ἀνευ βλάβης τῆς οὐσίας αὐτῶν δύναμεθα νὰ μεταφερθῶσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, λέγονται κινητά· τὰ δὲ τῆς ἐναντίας ιδιότητος, ἀκίνητα. Γαλλ. Κ. 528.

ΑΠ. 304 (1873). Τὸ δικαίωμα τῶν ἀναδεχθέντων τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμου εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καθαρῶς κινήτῳ (διότι ὁ σιδηρόδρομος ἀνῆκει εἰς τὸ Δημόσιον καὶ μόνον ἡ ἐφ' ὧρισμένον χρόνον ἀπόλαυσις τῶν κερδῶν αὐτοῦ παραχωρεῖται εἰς ἰδιώτας).

(*) ΕφΚ. 1837 σελ. 108. Ὁ παρὼν νόμος ἐλήφθη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ τοῦ Αὐστριακοῦ Κώδικος.

τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς ἄλλους παραχώρησις ρυθμίζεται κατὰ τὰς περὶ συναλλαγῶν τῶν κινητῶν διατάξεις τοῦ νόμου. Οὐδαμῶς δὲ ἀπῴδι πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτας ὁ νόμος τῆς 22 Νοεμβρίου 1855 περὶ τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου.

6. Κτήματα φύσει κινητὰ λογίζονται ἀκίνητα, ὅταν, ἢτοι δυνάμει τοῦ νόμου, ἢ τῇ προθέσει τοῦ ἰδιοκτήμονος, ἀποτελοῦν παρακολούθημα ἀκινήτου τινός. Γαλλ. Κ. 517, Αὐστρ. Κ. 293, 294.

7. Παρακολούθημα λέγεται πᾶν τὸ μετὰ κινητοῦ ἢ ἀκινήτου κτήματος εἰς διαρκῆ σύνδεσμον τεθειμένον· εἶναι δὲ ὄχι μόνον τὸ προσαύξημα κτήματός τινος, ἐφ' ὅσον δὲν χωρισθῇ ἀπὸ τούτου, ἀλλὰ καὶ τὰ παραρτήματα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γενῇ χρῆσις τοῦ κυρίου κτήματος, ἢ τὰ ὁποῖα ὁ νόμος ἢ ὁ ἰδιοκτήτης ἐπροσδιόρισεν εἰς διαρκῆ ὑπηρεσίαν (service) τοῦ κυρίου κτήματος.

8. Τοιαῦτα παρακολουθήματα ἀκινήτου κτήματος εἶναι ἰδίως τὰ ἑξῆς :

1) Πᾶν ὅ,τι εἶναι συμπεπηγμένον μετ' αὐτοῦ διὰ γύψου, ἀσβέστου ἢ ἄμμοκονίας καὶ δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ, χωρὶς νὰ πάθῃ αὐτὸ συντριβὴν ἢ χειροτέρευσιν, ἢ χωρὶς νὰ διαρραγῇ ἢ νὰ χειροτερευθῇ τὸ μέρος τοῦ κτήματος, μεθ' οὗ εἶναι συμπεπηγμένον, ὅσον καθρέπτει καὶ εἰκόνες, ὅταν τὸ περίζωμά των ἀποτελῇ ἐν σῶμα μετὸν τοίχον. Γαλλ. Κ. 525.

2) Τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, τὰ ὀπωρικά, οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ ὅσα ἡ γῆ παράγει χρήσιμα πράγματα, ἐν ὧσιν δὲν ἐκκοπῶσιν ἀπ' αὐτῆς. Γαλλ. Κ. 520.

3) Ὁ σίτος, ἡ ξυλική, ἡ φορβὴ καὶ πᾶν ἄλλο προτὸν καὶ συνειλεγμένον ἂν ᾖ, ἡ κόπρος, τὰ ζῶα καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ σκεύη, ὅσον, ληνοί, λέβητες, ἄμβυκες, πίθοι, κάδοι, σχοινία, ἄλυσσοι, πυροσβεστήρες, τὰ εἰς κτήμα ἢ ἐργοστάσιόν τι ἀνήκοντα, καθ' ὅσον ὅλα ταῦτα εἶναι ἀναγκαῖα, καὶ ἐξειδικασμένως προσδιωρισμένα εἰς τὴν

τακτικὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματος, ἢ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τοῦ ἐργοστασίου. Γαλλ. K. 524. Αὐστρ. K. 296—297.

4) Αἱ κυφέλαι τῶν μελισσῶν, αἱ περιστεραιὶ τῶν περιστερῶνων, καθ' ὅσον εἶναι προσδιωρισμέναι εἰς κτήματα, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἐν λίμναις ἰχθεῖς. Γαλλ. K. 524.

ΑΠ 269 (1875). Οἱ καρποί, πρὶν ἢ συγκομισθῶσιν, εἰσὶ μέ-
ροι τοῦ ἀκινήτου, ὥστε πρὸ τῆς ἐκκοπῆς καὶ συγκομιδῆς αὐτῶν δὲν
ἔχονται νὰ μεταβιβάσθῃ εἰς τρίτον ἢ κυριότης αὐτῶν κεχωρισμένως
τοῦ κτήματος (ἄρθρ. 8 § 2 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου).

9. Ἡ οἰκοδομικὴ ὕλη ἢ ἐκ τῆς κατεδαφίσεως κτι-
ρίου τινὸς προερχομένη, θεωρεῖται ἀκινήτος, ἐν ὅσῳ εὐ-
ρεσθῇ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ κατεδαφισθέντος κτιρίου· ἢ
ἐὰν πρὸς κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν κτιρίου τινὸς προσα-
ρτῇ, εἶναι κινητὴ, ἐν ὅσῳ ὁ ἐργάτης δὲν τὴν μετα-
φερῇ εἰς οἰκοδομήν. Γαλλ. K. 532.

10. Ἐπιπλά καλοῦνται ἐκεῖνα μόνον τὰ κινητὰ,
ἃ συντείνουσιν εἰς χρῆσιν καὶ καλλωπισμὸν τῶν οἰκη-
μάτων, οἶον, τάπητες, κλῖναι, καθήκλαι, καθρέπται,
ρομαστὰ ὥρολόγια (pendules), τράπεζαι, εἰκόνες, ἰχνο-
γραφήματα, ἀγάλματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἀλλ' ὅχι
αἱ αἱ τῶν τριῶν τελευταίων ἀντικειμένων συλλογαί,
ἃντινες δύνανται νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἀποθήκας ἢ καὶ ἰδι-
ώτους θαλάμους. Γαλλ. K. 534.

11. Ἡ πώλησις ἢ δώρησις οἰκίας μετὰ τῶν ἐν
αὐτῇ περιλαμβάνει ὅλα τὰ κινητὰ πράγματα, οὐχὶ δὲ
καὶ τὰ μετρητὰ χρήματα, οὐδὲ τὰς ὁμολογίας καὶ
ὅλα δίκαια, τὰ περὶ τῶν ὁποίων ἐγγραφα ἐμποροῦν νὰ
ᾖ κατεθεμιμένα εἰς τὴν οἰκίαν. Γαλλ. K. 536.

12. Ὅλα τὰ δίκαια θεωροῦνται ὡς κτήματα κινη-
τὰ, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ τινος ἀκινήτου δουλειῶν, καὶ
τῶν πρὸς διεκδίκησιν ἀκινήτου τινὸς ἀγωγῶν, ἅτινα
θεωροῦνται ὡς ἀκίνητα. Γαλλ. K. 526.

ΑΠ. 298 (1898). Ἐπειδὴ, ἐκτιμήσαν τὸ Ἐφετεῖον τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ἐδέχθη διὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας ἰσχύει ἐν Ἀθήναις διαρκῶς εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐφαρμοσθὲν ἔθιμον καθ' ὃ αἱ πλευρῶν βουνῶν, ὧν τὰ ὕδατα καταρρέουν, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον τῶν ὑπορειῶν, κατὰ τὸ κρατοῦν δ' ὡς νόμος Β. Διάταγμα 13 Ὡδε. 1835, τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀπορροαὶς δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερισχύουν ὅπου ἐπακράτησαν, κατὰ δὲ τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης, οὐδεμίαν ποιοῦσης διακρίσεως, ἐπικρατέστερα εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἔθιμα καὶ ἂν ἀντίκεινται εἰς ἀπαρραυτικὸν τινα ἢ ἐπιτακτικὸν Νόμον· ὅθεν δεχθὲν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὡς ἰσχύον τὸ ρηθὲν ἔθιμον, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὸν Νόμον αὐτὸν καὶ ἀπεφάνητο μὴ ἀδέσποτον τὴν ἐπιδίκου βουνῶν ἐκτασὶν ἐν θέσει Πατησια τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀνήκουσαν κατὰ τὸ ἔθιμον αὐτὸ εἰς τὸν κύριον τῶν ὑπορειῶν, οὐχὶ δ' ἡμαρτημένως ἐθεώρησεν ἐπαχρυσμένον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔθιμου ὡς ἐπικρατεστέρου τὸν τοῦ Δημοσίου ἰσχυρισμὸν περὶ νόμου Ὑθωμανικοῦ ὑπαγορευόντος τὴν κτῆσιν βουνῶν καὶ βραχυδῶν μερῶν ἀνεπίδεκτων ἀποτριώσεως.

ΑΠ. 58 (1900) Ἐπειδὴ τὸ ρέον ὕδωρ, ὡς πύγκοινον πρῶτον, λόγῳ τῆς κατὰ φυσικὸν νόμον ἀεικινήσεως αὐτοῦ, εἰς οὐδενὸς τῆς ἀποκλειστικῆς δεσποτείας δύναται νὰ ὑποταχθῇ καὶ ἀνεπίδεκτον ἐστὶ κυριότητος (Ν. 2,1 Παν. 1,8), μόνον δὲ δικαίωμα τῆς γῆρας αὐτοῦ κτᾶται, ὡς αἱ περὶ τούτου διατάξεις τοῦ νόμου ὁρίζουσιν· ὅθεν τοῦτο καὶ τὸ ἔφετεῖον δεχθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ἀσπῆρικτον νόμῳ, ὡς ἔχουσιν ἀντικείμενον ἐν τῇ βῆτι καὶ τῷ αἰτητικῷ αὐτῆς τὴν κυριότητα καὶ διεκδικήσιν, οὐχὶ δὲ τὴν κτῆσιν τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος, τοῦ ρέοντος ἐκ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, οὐδὲν ἀνεπίδεκτον νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς ἡτιολογημένως τὸ ἰσχυρισμὸν ἀπέρριψεν ὡς παρεπόμενον καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μὴ νομίμου κυριότητος ὕδατος βλάσεως στηριζόμενον, προβάλλει δὲ νῦν ὁ αἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος πωλήσας τὴν κυριότητα τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος, μὴ δεκτικῷ τοιαύτης, ἐνέχεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοράσαντος αὐτὸ καλῇ τῇ πίστει ἐνάγοντος, διὰ πᾶσαν ἐκ τῆς καθυστερήσεως τοῦ ζημίου, πλὴν τοῦτο μεταβάλλον τὴν προεκτεθείσαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀπαράδεκτον ἐλλείψει προδικασίας ἐστίν (ἄρθρ. 188 καὶ 170 Π. Δικ.)

ΑΠ. 276 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 12 τοῦ περὶ δικαιοσύνης κτημάτων Νόμου, ἅπαντα τὰ δίκαια, καὶ ὅτῃ αἱ προσκομισθεὶς καὶ ἀπαιτήσεις, εἰσὶ κινητὰ, κατὰ δὲ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 568 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἅμα τῇ πτωχεύει τοῦ συζύγου καὶ τῇ ἐνταῦθεν χωρισμῷ τῆς προικὸς, ἡ γυνὴ ἀναλαμβάνει αὐτοῦσια ἅπαντα τὰ κινητὰ προικῶς αὐτῆς, ἐν οἷς ἀναγκαίως περιλαμβάνεται καὶ ἡ

τοῦ προικοσυμπάνου ὑπεσχημένη τῷ συζύγῳ, οὕτω δὲ καταβλη-
 αὐτῷ προίξ, ἥτις οὕτως, ὡς αὐτοῦσίως ὑπάρχουσα, δύναται ν'
 ἡρῶν ὑπὸ τῆς γυναικός· ἡμερτημένως ἄρα τὴν δικάσαν ἐφετεῖον
 εἶπε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναίρεσείοντος ὡς νόμῳ ἀβίσιμον, ἐπὶ τῇ
 ἐκδοχῇ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, ὡς μὴ
 περιλαμβανόντος καὶ τὴν ἀπαίτησιν ὑπεσχημένης προίκος,
 μὴ ἀποτελοῦσαν κινήτην αὐτοῦσιον, καταστήσαν οὕτως ἀναι-
 ραν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κτημάτων, θεωρουμένων ὡς πρὸς τοὺς
 κυρίους αὐτῶν.

13. Τὰ κτήματα εἶναι, ἤτοι δημόσια ἢ ἰδιωτικά.
14. Δημόσια κτήματα, εἶναι ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν
 κρατείαν.

ΑΠ. 80 (1897). Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν κεκυ-
 ῖνω ἀντιγράφοις προσαγαμένων ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναίρε-
 τοῦ, ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἰσχυρίσθη οὗτος ὅτι ἡ ἐπιδίκος ἀγωγὴ
 Δημοσίου ἦτο ἀκυρὸς ἅτε μὴ περιέχουσα τὰ περιστατικά, ἐφ'
 τοῦ Δημοσίου ἐστήριξε τὰς ἀξιώσεις του. ἦτοι ὅτι ὁ διεκδικού-
 ρος ἄρτος, ἀνήκων πρότερον εἰς Ὀθωμανούς, δὲν κατείχετο πλέον
 αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἢ μετ' αὐτὴν, ἀλλὰ κατελήφθη
 τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου· ἡ ἐνστάσις δὲ αὕτη ἦτο οὐσιώδης,
 κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τὰ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου
 1830 πρωτοκόλλα τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, δι' ὧν ἀνε-
 ῶθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκανονίσθησαν αἱ σχέσεις
 Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς τὸ μέλλον, ὡς πρὸς τὰς πρῶτῃν ἐν
 1830 ἐξοκτεσίας τῶν Ὀθωμανῶν, μόνον αἱ κατὰ τὴν χρόνον τῆς
 ἐξοκτεσίας τῶν πρωτοκόλλων ταύτων μὴ παρ' Ὀθωμανῶν δεσπο-
 νεῖν ἰδιοκτησίαι περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ
 Δημοσίου, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι τὸ δημόσιον δὲν ἐγένετο γενικὸς τῶν
 Ὀθωμανῶν διάδοχος, ἀλλ' ἀπέκτησε τὴν κυριότητα ἐκείνων μόνον
 Ὀθωμανικῶν κτήσεων, αἵτινες μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἢ
 τελεφεύθησαν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἢ ἐγκατελείφθησαν
 ἐπὶ τῶν πρῶτῃν κυρίων αὐτῶν Ὀθωμανῶν, καὶ δὲν κατείχοντο παρ'
 τῶν τῶν ἰσχυρισμὸν ὅμως τοῦτον τοῦ ἀναίρεσείοντος οὐδαμῶς ἔλα-
 βον ὑπ' ὄφιν οὐδ' ἐδίκασε τὸ Ἐφετεῖον, οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς οὐ-
 βόμεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 170 καὶ 533 τῆς πολ. Δικονομίας,
 κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 αὐτῆς, ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς
 ἀποφάσεως.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦσας

125. Αἱ ὁδοὶ καὶ ἀγυιαί, αἱ διατηρούμεναι μ' ἐξ τοῦ δημοσίου ταμείου, οἱ δυνάμενοι νὰ κατασταθῶσι πλευστοὶ ποταμοὶ μὲ τὰς ἐχθας τῶν, οἱ αἰγιαλοὶ λιμένες, οἱ ὅρμοι (rades), καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ μέρη ἐπικρατείας ὅσα δὲν δύνανται νὰ γενῶσιν ἰδιοκτησίᾳ διωτικῇ, θεωροῦνται ὡς κτήματα δημόσια. — Ὅχι καὶ αἰγιαλοὶ, εἶναι ἡ περιστοιχοῦσα τὴν θάλασσαν τοὺς ποταμοὺς γῆ, καθ' ὅσον μέρος βρέχεται ἀπὸ τοὺς μεγίστας, πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τοῦ ὅχι καὶ ἀπὸ τὰς ἐκτάκτους πλημμύρας. Γαλλ. Κ. 51.

ΑΠ. 92 (1856). Οἱ αἰγιαλοὶ δὲν εἶναι μὲν ἐκ τῶν ἰδίως ἐκόντων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, εἶναι ὅμως ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ, ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν γῆν ἁπάντων.

ΑΠ. 57 (1871). Δυνάμει τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου ἡ ἑλληνικὴ Ἐπικράτεια ἐκτῆτατο ὡς δημόσια καὶ ἀνήκοντα πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἑλληνικῆς χώρας, ὅσα λόγῳ δημοσίας κυριότητος ἐκτῆτο ἡ ὀθωμανικὴ Ἐπικράτεια, ἐπομένως καὶ τὸν αἰγιαλόν, ἔν ᾧ ἔτι ὁ αἰγιαλὸς κατεῖχετο ἐπὶ τουρκοκρατίας παρ' ἰδιώτου χρηστέον, διότι οἱ αἰγιαλοὶ θεωροῦνται κτήματα δημόσια (ἄρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου καὶ Ν. 2 Βασ. 46. 3), ὅθεν τὸ Δημοσίον ἔχει δικαιοκτητικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κατόχου αὐτοῦ (Βασ. 15 (2. 3)).

ΑΠ. 171 (1872). Οἱ ναοί, ὡς πράγματα ἱερὰ καὶ ἐπομένως τοῦ θεοῦ δικαίου, δὲν δύνανται νὰ γείνωσιν ἀντικείμενον ἰδιοκτησίας τοῦ βενό, ἐνόσω διατηροῦσι τὴν ιδιότητα ταύτην, δύνανται ὅμως γείνωσιν ἀντικείμενα ἰδιοκτησίας τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ναοῦ τινος ὡς νομικοῦ προσώπου καὶ μὴ χρήσιμα εἰς τὴν θείαν λατρείαν πράγματα, ἔτι καὶ τὰ συνεχόμενα καὶ ἀναποσπαστὰ τὰ μέμνα μετὰ τοῦ ναοῦ, ὅποια εἰσὶ καὶ αἱ ἀποθήκαι, αἱ ἀποτελούμεναι ἐκ τῶν κενῶν τῶν ὑπογέγων θόλων, τῶν στηριζόντων τὸ ναὸν δόμημα τοῦ ναοῦ καὶ χρησιμεύουσαι ὡς ἐμπορικὰ καταστήματα τοὺς ἐνοικιάζοντας αὐτά.

ΑΠ. 205 (1880). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ νόμου τῆς 21 Γενάρ. 1836 περὶ διακρίσεως κτημάτων, αἱ περιστοιχίζουσαι τὴν θάλασσαν γαῖαι, καθ' ὅσον μέρος βρέχονται ἀπὸ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων, θεωροῦνται ὡς δημόσια κτήματα, ἐπομένως οἱ αἰγιαλοὶ θεωροῦνται κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

ΑΠ. 157 (1885). Ἐκ τοῦ Ν. 2 § 20—22 Π. (438) καὶ 7 Βασ. (588) σαφῶς συνάγεται, ὅτι τῶν μὴ ἰδιωτικῶν ὑδάτων ἡ κοινὴ τοῖς πᾶσιν ἐστὶν καὶ ἐπομένως ἕκαστος δικαίωμα εἰς τὴν ὕδατος ἔχων δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ δικαστικῶς τὴν ἀντί-

εν πάσης βλάβης τῆς ὁδοῦ καὶ τὴν ἄρσιν παντὸς κωλύματος τῆς ἐλευθέρας διόδου ἄνευ διακρίσεως προσκαίρου ἢ διαρκoῦς κωλύματος.

ΑΠ. 56 (1883). Οἱ αἰγιαλοὶ θεωροῦνται δημόσια κτήματα (νόμου διακρίσεως κτημ. ἀρθρ. 15), νομίμως δὲ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀξιουμένης νομῆς τοῦ ἐνάγοντος παρεμβαίνει ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου.

ΑΠ. 14 (1840). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων, ἐκτὸς ἄλλων κτημάτων τοῦ Δημοσίου, ἀνεπίδεκτοι ιδιωτικῆς κτήσεως εἰσὶ καὶ οἱ αἰγιαλοί, τούτέστιν ἡ περιστατοῦσα τὴν θάλασσαν γῆ, καθόσον μέρος βρέχεται ἀπὸ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων ἄνευ ἐκτάκτων πλημμυρῶν, τὴν τοιαύτην δὲ ἰδιότητα μέρους γῆς παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀμφισβητουμένην, δὲν ἀποδεικνύει νομίμως ἀπλῆ τοῦ δικαστοῦ αὐτοψία, διότι ἡ σιγῆ μάλιστα αὐτοῦ ἀντίληψις δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ τὰς ἐκάστοτε διαφορὰς τῶν ὑδάτων ἀναβάσεις, ὅπως ὀρίσῃ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἐκ τούτων.

ΑΠ. 425 (1893). Ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου καὶ τὰς διατάξεις § 1 Εἰσηγ. (2.1) Ν. 2 § 1 Π. (1.8), εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀποκλειστικῆς νομῆς προσώπου τινός, εἶναι πρᾶγμα ἐκτὸς συναλλαγῆς κοινόν τοῖς πᾶσι, καὶ τοιοῦτον ὃν δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν νομὴν τινος, καθόσον τότε παύει τοῦ νὰ ᾔῃναι τοῖς πᾶσι κοινόν, ἥτοι ἡ ἀποκλειστικὴ νομὴ καὶ χρῆσις ὠρισμένου προσώπου εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ κοινοῦ τοῖς πᾶσι.

ΑΠ. 272 (1854). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν Ν. 13 καὶ 49 Βασ. (50.1) πρὸς τὰς § 4 καὶ 5 Εἰσ. (2.1) συνάγεται, ὅτι ὁ κτιζὼν ἐπὶ αἰγιαλοῦ διασπᾷ τοῦ κτιζομένου καὶ ἔχει τὴν διεκδικητικὴν κατὰ τρίτων ἀγωγὴν, ὅταν ἀδείῃ ἢ ἐγκρίσῃ τῆς ἀρχῆς ἔκτισεν.

ΑΠ. 235, 236 (1866) 248 (1891) 197 (1892) 425 (1893). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων, ἡ περιστατοῦσα τὴν θάλασσαν γῆ, ἐπ' ὅσον μέρος βρέχεται ἀπὸ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων, ὡς αἰγιαλός, ἀνεπίδεκτος ἐστὶν ιδιωτικῆς κτήσεως, ἐπομένως καὶ νομῆς, ἀλλ' ἅμα διὰ χρησιμοποίητου ἔργου, εἴτε ἐκ φύσεως ἔπαυσεν νὰ ᾔῃναι αἰγιαλός, τὸ μέρος τοῦτο ὡς κτήμα τοῦ fiscus καὶ οὐχὶ δημοσίον, δεκτικόν ἐστὶν ἰδιωτικῆς κτήσεως καὶ νομῆς.

ΑΠ. 196 (1867). Προκειμένου περὶ χρήσεως ρέοντος ὕδατος, ὅστις δύναται κατὰ νόμον νὰ γείνῃ χρῆσις ὡς κοινῷ πράγματι καὶ παρ' ἄλλου, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ κεκτημένον προνόμιον, ἢ καὶ παρ' ἄλλου γενομένη χρῆσις δὲν ἐμποδίζει τὸν προχρησάμενον νὰ ἐξακολουθῇ ποιοῦμενος ἴσην χρῆσιν Ν. μόν. § 1—3 Π. (43.13) Ν. 1 § 1 Π. (43.20).

ΑΠ. 3 (1887). Τὸ δημοτικὸν ὕδωρ εἶναι ἀναπαλλοτρίωτον, καὶ ἱεραμένως δὲν δύναται κατὰ νόμον (Εἰσ. πρ. § 1 (2.1) Ν. 2 § 1

Π. (1.8) Βασ. α' καὶ β' (46.4) Ν. 30 § 1 καὶ 3 Π. (41.2) Ν. 10 Κώδ. (11.42) Βασ. β' (58. 18) ν' ἀποκτηθῇ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα παρ' ἰδιώτου δι' οἰασδὴποτε νομῆς.

ΑΠ. 493 (1852). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, συνδ. πρὸς τὴν § 2 τῶν Εἰσηγ. (2. 1), οἱ λιμένες θεωροῦνται μὲν ὡς δημόσια κτήματα, δὲν ὑπάγονται ὅμως εἰς τὴν κατὰ τὸ ἀστ. δίκαιον ἐννοουμένην κυριότητα, οὔτε τοῦ Δημοσίου, ὡς νομικοῦ προσώπου, οὔτε τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλ' ἡ μὲν χρῆσις αὐτῶν εἶναι ἐλευθέρᾳ τοῖς πᾶσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἡ δὲ ἐφορεία καὶ συντήρησις ἐν γένει, ἡ προστατευτικὴ ἐπὶ αὐτῶν ἐξουσία καὶ ἡ κατοχὴ, ἀνηκουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καθὼ ἀντιπρόσωπον τῆς ἐθνικῆς ὁλομολείας, τοῦτ' αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸν πυθμένα τῶν λιμένων.

ΑΠ. 40 (1880). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ βυζαντινοῦ δικαίου, ἡ παρὰ ποταμοῦ ἐγκαταλειπομένη κοίτη ἀνήκει εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς τῆς παρακειμένης ὄχθης αὐτοῦ. ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῶν, κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, καὶ καθ' ὅσον προσεγγίζει εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἐτέραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐκ τῆς κατὰ μέσον τῆς κοίτης διερχομένης γραμμῆς. Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν σχηματιζομένων ἐν τοῖς ποταμοῖς νήσων· ἐξαιρέσεις δὲ τούτων γίνεται ὅταν, τοῦ ποταμοῦ συνεχῶς μεταβάλλοντος ρεῖθρον, ἡ μνήμη τῆς ἰδιοκτησίας τῆς τελευταίου ἐγκαταλειφθείσης κοίτης τῶν ζεταί, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁρίζεται, ὅτι αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς παλαιούς αὐτῆς ἰδιοκτητὰς· Ν. 7 § 3 καὶ 5 Π. (41.1) Ν. 6 § 4 καὶ 6 Βασ. (50.1). Τούτων δ' ἐναντία δὲν ὥρισεν ὁ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμος τῆς 31 Ἰουνίου 1837 ἢ μόνον ὡς πρὸς τὴν κοίτην καὶ τὰς ὄχθας τῶν δυναμένων νὰ κατασταθῶσι πλευστῶν ποταμῶν [ἀρθρ. 15], ὁρίσας ὅτι εἰσὶ κτήματα δημόσια, ἀφῆκε δ' ἐν ἰσχύϊ τὰς διατάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου κατὰ τὰ λοιπά· ἀφοῦ δὲ κατ' αὐτὰς δὲν εἶναι ἡ κοίτη τῶν μὴ πλευστῶν ποταμῶν ἀδέσποτος, ἀλλ' ἀνήκει τοῖς ἰδιοκτηταῖς τῆς παρακειμένης ὄχθης, εὐθὺς ὡς ἐγκαταλείφθη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἀρθρ. 16 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ τὰ ἀδέσποτα ἀνήκουσι τῷ Δημοσίῳ.

ΑΠ. 47, 48 (1881). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, δημόσιοι εἰσὶν οἱ δυνάμενοι νὰ κατασταθῶσι πλευστοὶ ποταμοὶ μετὰ τῶν ὀχθῶν τῶν διαλαμβάνοντος δὲ τοῦ νόμου περὶ ποταμῶν δυναμένων νὰ κατασταθῶσι πλωίμων, καὶ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ Δημοσίου χαρακτηρίζοντος τὴν κοίτην καὶ τὰς ὄχθας τῶν τοιούτων ποταμῶν, ἔπεται, ὅτι ὡς πρὸς τῶν ἄλλων ποταμῶν καὶ χειμάρρων τὰς ὄχθας καὶ τὴν κοίτην ἀφῆκεν ἰσχυούσας τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμ. δικαίου, Ν. 7 § 5 Π. (41. 1) Π. 1 § 1 — 4 Π. (43. 12), καθ' ἧς ἡ παρὰ τῶν ποταμῶν ἐγκαταλειπομένη κοίτη ἀνήκει εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς τῆς παρακειμένης ὄχθης, καὶ οὐδὲως καθιεροῦται

ἡ κυριότης τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς ἐγκαταλειπομένης κοίτης τῶν χειμάρρων.

ΑΠ. 327 (1884). Κατὰ τοῦ: Ν. 1 § 15 καὶ Ν. 2 Π. (43.12), ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας νὰ ποιῶνται χρῆσιν τοῦ ποταμοῦ ὕδατος, παραγε-ευνοντες αὐτὸ εἰς τὰ παρακείμενα κτήματά των (π. λ. πρὸς κίνησιν ὑδρομύλου), ἐφ' ὅσον δὲν βλέπεται ἡ πλωϊμότης τοῦ ποταμοῦ, οὐδὲ ὑπάρχει ἀπαγόρευσις διοικητικῇ. Ὅθεν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς παραποτάμιος ἰδιοκτῆτης ἔχει ὑδρομύλον, ποιούμενος χρῆσιν τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, οὐδαμῶς κωλύεται ὁ κύριος ἐτέρου παρακείμενου κτήματος νὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ ποταμοῦ ὕδατος πρὸς κίνησιν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὑδρομύλου.

ΑΠ. 188 (1886). Ὁ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμος (ἄρθρ. 15) κατέταξε μὲν εἰς τὰ δημόσια κτήματα τοὺς ποταμούς, οἵτινες εἶναι δυνατόν νὰ κατασταθῶσι πλευστοί, οὐδένα ὅμως κανόνα ἔθετο καθιστῶντα τὸ δυνατόν τῆς ἰδιότητος ταύτης ἐκ τῶν προτέρων βέβαιον καὶ ἀνεκρίσθητον, ἀλλὰ κατέλιπε τοῦτο εἰς συγκεκριμένην ἐκαστοῦ ἀναζήτησιν, κατὰ τοὺς κοινούς περὶ ἀμφισβητουμένων πραγμάτων κανόνας. Ὅθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ποταμὸς εἶναι: ἕνας, δὲν ἐπεται ἄνευ ἄλλης ἀποδείξεως, ὅτι δύναται νὰ καταστῇ πλευστός.

ΑΠ. 283 (1882). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, δημόσιοι εἶναι καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ κατασταθῶσι πλευστοί ποταμοὶ καὶ αἱ ὀχθαὶ των. Οὗτοι καθὼς καὶ οἱ πλευστοὶ εἶσι μὲν κοινῆς χρήσεως (Νόμ. 3 § 1 Πανδ. 43. 2 καὶ 24 προσμ. 39. 2) καὶ ἕκαστος δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὕδωρ αὐτῶν παντοιοτρόπως καὶ ἰδίως ὡς μέσον συγκοινωνίας, ἀλλ' ἀπηγορευμένη εἶναι ἡ κατασκευὴ ἢ ἡ τοποθέτησις ἐν τῷ ποταμῷ ἢ τῇ ὀχθῇ ἔργου ἐμποδίζοντος τὴν ἀνεπηρέαστον χρῆσιν αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ εὐχίρετος μετακίνησις τοῦ ροῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον 1 Πανδ. 43. 42 καὶ τὸ ἄρθρ. 13 § 34 τοῦ ἀπὸ 5 Δεκ. 1845 Διατάγματος περὶ κατήκοντων Νομαρχῶν ἔχοντος ἰσχὺν νόμου. Ἐπίσης δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 § 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 76 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνέγερσις μύλου ἢ γεφύρας, περιφράγματος, ἢ τεχνολογίου ἐπὶ δημοσίου ποταμοῦ, αἱ διατάξεις δὲ αὗται τῶν περὶ αὐτῶν λόγων νεωτέρων νόμων ἐτροποποίησαν κατὰ τοῦτο τὰς σχετικὰς περὶ χρήσεως τῶν δημοσίων ποταμῶν διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀποφασίς τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἀποφρηναμένη ὅτι καὶ ἂν δύναται νὰ καταστῇ πλευστός ὁ ποταμὸς Λάβαν, ἐξ οὗ οἱ ἐναγόμενοι ἀδελφοὶ Ρ. ἠμψύνουν τὸ πρὸς κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου των ὕδωρ, καὶ θεωρηθῇ αὐτῆς ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅπερ ἀμφισβητοῦν οἱ ἐναγόμενοι, οὐχ ἦντον καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συγχωρεῖται κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ παρατιθεμένους νόμους Πανδ. 2 (43. 2.) καὶ Κώδ. Νομ. 10 (3, 43) ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ πρὸς κίνησιν ὀ-

δρομύλου, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται τὸ Δημοσίον ὅτι χάσιν γενικωτέρου συμφέροντος περιωρίσθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς θεωρήσασα μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου κατὰ τὰ εἰρημένα, κινήσαν ἀπορᾶ τὴν δευτέραν βίσιν αὐτῆς, ἥτοι τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου νὰ ἔχῃ τὴν ἀνεπιλήπτον κυριότητα καὶ χρῆσιν τοῦ ὕδατος τοῦ εἰρημένου ποταμοῦ, καὶ ἐπικυρώσασα κατὰ τοῦτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 349 ἐ-
τους 1875 καὶ 245 ἐτους 1876 ἀποφάσεις τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν, ἐφήρμοσε κακῶς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεις τοῦ Ρωμ. νόμου, τροποποιηθείσας διὰ τῶν ὡς εἴρηται, νεωτέρων, συνάμα δὲ παρεβίβη καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικον., παραλείψασα νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ εἰρημένου ἰσχυρισμοῦ, ἀφοῦ ἦτο οὐσιώδης κατὰ τὰ ἐκτεθέντα καὶ ἡμφισθητήθη, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ 56 (1883). Ἀφοῦ ὁ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν παρ' αὐτῶν τῶν εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀναγομένων δικῶν, καὶ ἀφ' οὗ (καὶ ἐν τῇ περιπτώσει θεωρηθῇ ὅτι ἡ προκειμένη παρέμβασις τοῦ Δημοσίου ἐρείδεται ἐπὶ μόνου τοῦ ἐπιδοθητικῶν ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὅτι τὸ ἐπιδίκον ἐστὶν αἰγιαλός, καίτοι ἄλλοι ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου βάλλου ὡς τοῦ οὗτου ἐξήσκει πράξεις νομῆς) κατὰ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, οἱ αἰγιαλοὶ θεωροῦνται ὡς δημόσια κτήματα, νομίμως πρὸς ἀπώκρουσιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀξιουμένης νομῆς τοῦ ἐναγόντος παρενέβη ὁ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν καὶ οὐχὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν. καὶ μὴ βάσιμος ἡ σφε-
τικὴ ἔνστασις ἀπαρδέκτου τῆς παρεμβάσεως τοῦ Δημοσίου. Ἰσχυριζαμένου ἐπιδοθητικῶς τοῦ Δημοσίου ὅτι τὸ ἐπιδίκον αἰγιαλός ἐστὶν ἥγουν περιβρέ-
εται ὑπὸ τῶν μεγίστων πλὴν συνήθων ἀνεξέ-
σεων τῆς θαλάσσης, ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 90 τοῦ 1865 ἀποφάσεώς του διέταξε τὴν ἰμάρτυρον περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦτου ἀπόδειξιν, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 6 τοῦ 1867 καὶ πραγματοποιήσασα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπιδείξεων, ἃς ἤθελον ποιῆσαι οἱ ἐπὶ τοῦ μνησθέντος θέματος ἐξετασθέντες μάρτυρες πρὸς ἐξ-
κρίθωσιν τῆς ἐκτάσεως, ἣν περιβρέχουσιν αἱ μέγιστα ἀλλὰ συνή-
θεις ἀναβάσεις τῶν ὕδατων τῆς θαλάσσης καὶ βάσιμον τὸ σχετικὸν παρέποντο τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι ὁ ἰσχυρισμός οὗτος δὲν ἀνάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς ζήτημα κυριότητος, μὴ ἐξεταζόμενον ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ, ἀλλὰ συντελεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς ἀπώκρουσιν τῆς ἀξιουμένης νομῆς τοῦ ἐνάγοντος, καθόσον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, μὴ ὀνομαζομένου γενέσθαι ἰδιοκτησίαν ἰδιωτικὴν, δὲν χωρεῖ καὶ νομῇ, ἐπιπλέον δὲ τῶν ὄντων τοιαύτης τῶν τοιοῦτων κτημάτων τοῦ Δημοσίου.

ΑΠ. 327 (1884). Κατὰ τοὺς Νόμους 1 § 15 καὶ 2 Πανθ. (12, 12), ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας νὰ ποιῶνται χρῆσιν τοῦ ποταμοῦ ὕδατος παραγενομένης αὐτὰ εἰς τὰ παρακείμενα κτήματα τῶν ἐφ' ὅσων δὲν βλέπεται ἡ πλωιμότης τοῦ ποταμοῦ, οὐδὲ ὑπερβαί-
νει.

ἀπαγόρευσις διοικητική· συνωδὰ ἄρ' αἱ τὰς διατάξεις ταύταις ὁ ἀναί-
ρασιων ἔχων ἰδιόκτητον παραποτάμιον μῦλον ἐδύνατο νὰ ποιηται
χρῆσιν τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ διοχετεύων αὐτὸ διὰ σωλῆνων πρὸς
κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου του. Ἀφοῦ ὁμως, ὡς παραδέχεται τὸ Ἐφε-
τερον, ὁ μὲν ὑδρόμυλος τοῦ ἀναίρεσείοντος πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατέ-
πεσεν, οἱ δὲ διοχετεύοντες τὸ ὕδωρ σωλῆνες κατεστράφησαν καὶ δὲν
ἦτο ἐφικτὴ πλέον εἰς αὐτὸν ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος, οὐδὲν δικαίωμα
αὐτοῦ προσέβαλεν ὁ ἀναίρεσίβλητος ἀποπειραθεὶς διὰ νέου αὐλακος
νὰ διοχετεύσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν ὑδρόμυλόν του, καθόσον καὶ οὗτος
κατὰ τοὺς ἀνωτέρω νόμους εἶχε τὴ αὐτὸ δικαίωμα χρήσεως τοῦ πο-
ταμίου ὕδατος, ἰδιοκτήτης ὢν παρακαμμένου κτήματος.

ΑΠ. 598 (1891). Κατὰ Νόμον, μόνον ἐφ' ὅσον ἐγίνωσκε τὸ Δη-
μόσιον, ὅτι τὸ ἐκποιούμενον ὑπ' αὐτοῦ ἦτο ἐκτὸς συναλλαγῆς, εὐθύ-
νεται διὰ τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀκύρου συμβάσεως διαφέρειν, τοῦ ἀγο-
ραστοῦ (ἐνάγοντος), ἕνεκα τοῦ δόλου του, μὲ τὴν ἀπόδειξιν δὲ ταύ-
την πρέπει νὰ βαρυνθῇ ὁ προτείνων αὐτὴν ἐνάγων, χρώμενος καὶ τῷ
μαρτυρικῷ μέσῳ διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως. Ἐπίσης
ἀντικείμενον ἀποδείξεως πρέπει νὰ καταστή καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Δημο-
σίου προτεινόμενον ἀμφισβητούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη
ἐκκαλῶντος, ὅτι οὗτος, καὶ ὅτε ἠγόρασε τὸ ἐπίδικον καὶ ὅτε ἤγειρεν
ἐν αὐτοῦ τὴν ἀνωτέρω μνημονευομένην οἰκοδομήν, διετέλει ἐν γνώ-
σει ὅτι τὸ ἐκποιηθὲν ἦτο αἰγιαλός, ὡς τεῖνον εἰς ἀπόκρουσιν τῆς
ἀνωτέρω ρηθείσης εὐθύνης τοῦ Δημοσίου, διότι τῆς τοιαύτης τοῦ
ἀγοραστοῦ γνώσεως ὑπαρχούσης κατὰ τὴν πώλησιν καὶ ἐνεργούντος
οὕτω καὶ αὐτοῦ ἐν δόλῳ κατ' αὐτὴν, δὲν παράγεται αὐτῷ δικαίωμα
ἀπαιτήσεως διαφέροντος ἕνεκα τοῦ συμψηφισμοῦ τοῦ δόλου, καὶ ἡ
μετὰ τὴν πώλησιν δέ, ἀλλὰ πρὸ τῆς ρηθείσης οἰκοδομῆς τοιαύτη τοῦ
ἐνάγοντος γνώσις ἀποκλείει ἐπίσης τὴν εὐθύνην τοῦ Δημοσίου, διότι
ἡ οἰκοδομή, ἐξ ἧς ἡ ζημία κατὰ τὴν ἀγωγὴν πηγάζει, εἶναι πράξις
τοῦ ἐνάγοντος, τὴν ὁποίαν, ἐφ' ὅσον ἐγίνωσκειν οὗτος τὴν ρηθείσαν
ἰδιότητα τοῦ ἐφ' οὗ ἡ οἰκοδομὴ γηπέδου, ἠδύνατο καὶ ὤφειλε μᾶ-
λιστα νὰ παραλείψῃ· οὕτω δὲ ὑποτιθεμένης ἀληθοῦς τῆς τοιαύτης
γνώσεως του, ὁ ἐνάγων αὐτῆς ἐγένετο παραίτιος τῆς τοιαύτης βλάβης
του, μὴ δικαιούμενος ἕνεκα τούτου εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸν κανό-
να τοῦ δικαίου ὅτι αὐτὸς ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος ζημιούμενος οὐ δοκεῖ
ζημιεῖσθαι.

16 "Ὅλα τὰ παρ' ἰδιωτῶν, ἡ κοινοτήτων μὴ δεσ-
ποζόμενα, δηλαδὴ ὅλα τὰ ἀδέσποτα, καὶ τὰ τῶν ἀκλή-
ρων ἀποθανόντων κτήματα ἢ τὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ
τῶν κληρονόμων κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουν
ἄλλων ἀποδεδειγμένοι ἀπαιτήσεις, ἀνήκουν εἰς τὸ δη-
μόσιον. Γαλλ. Κ. 539. Κεντρικὴ βιβλιοθηκὴ θεσσαλίας

ΑΠ. 171 (1872). Τὸ Δημόσιον, δυνάμει τοῦ δικαίου τοῦ πολέμου καὶ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν συμμάχων Δυνάμεων, καθίσταται κύριον τῶν ναῶν, ὅσοι ἐπὶ τουρκακρατίας ἦσαν ἰδιοκτησία τῆς Ὀθωμανικῆς κοινότητος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἰσχύει τὸ δίκαιον τῆς ὑποστροφῆς (Jus postliminii).

ΑΠ. 26 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ἡ περί ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσελόντος διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου ἀφαίρεσιν τοῦ ὕδατος τοῦ Κηφισσοῦ, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ ἐν αὐτῇ ἀρρυθμιζομένη ζημία, ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου χρήσεως τοῦ ὕδατος τούτου πρὸς ἄρδευσιν τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποκρίνεται ὅτι μόνῃ ἡ ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου ἀρχαιότης δὲν παράγει κατὰ νόμον δικαίωμα· οὕτω δὲ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν Νόμον 211 (43.20), καθ' ὃν ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος ἀποκτᾶται δικαίωμα διὰ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου χρήσεως αὐτοῦ, τοῦδ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν.

17. Αἱ πύλαι, τὰ τείχη, αἱ τάφροι καὶ αἱ ἐπάλξεις, καὶ ἐν γένει τὰ ὀχυρώματα τῶν φρουρίων ἢ ἄλλων πολεμικῶν χωρίων, ἀποτελοῦν μέρος τῆς δημοσίου κτήσεως. Γαλλ. Κ. 540.

18. Ἐπίσης τὰ γήπεδα, τὰ ὀχυρώματα καὶ αἱ ἐπάλξεις τῶν χωρίων, τὰ ὅποια δὲν εἶναι πλέον χωρὶς πολεμικά, ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον, ἐὰν ἐγκύρως ὡς ἀπηλλοτριώθησαν, ἢ δὲν ἔγειναν ἰδιοκτησία ἰδιωτικῇ διὰ παραγραφῆς. Γαλλ. Κ. 541.

19. Ἰδιωτικὰ κτήματα εἶναι τ' ἀνήκοντα εἰς ἐν, ἢ καὶ πλείω, κατὰ μέρος ἄτομα, ἢ εἰς κοινότητά τινα.

20. Κτήματα κοινότητος εἶναι τ' ἀνήκοντα εἰς τὸ σύνολον ἀνθρώπων, ἀποτελούντων ἐν ἰδανικὸν πρόσωπον, καὶ οὐχὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ἄτομα, ἐξ ὧν σύγκαιται τὸ ἰδανικὸν πρόσωπον. Γαλλ. Κ. 542.

21. Αἱ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀποκτᾶται, διατηρεῖται καὶ μεταδίδεται ἐγκύρως ἡ ἰδιοκτησία τῶν κτημάτων ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ περιεχόμεναι διατάξεις, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ δημόσια κτήματα, καθ' ὅσον εἰδικοί νόμοι δὲν διατάττωσιν ἄλλως περὶ τῆς διοικήσεως τῶν κτημάτων τούτων.

2. Δίκαια ἐγκείμενα εἰς τὸ κτῆμα εἶναι τὰ τῆς
σχῆς, τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς κληρονομίας, τῶν
ον, τῆς ὑποθήκης καὶ τοῦ ἐνεχύρου. Αὐστρ. Κ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΘΝΙΚΑΙ ΓΑΙΑΙ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΠΕΦΥΤΕΥΜΕΝΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σημείωμα.

μα τῆς συστάσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου αἱ ἀνήκουσαι τῷ
 δημοσίῳ γαῖαι ὡς καὶ αἱ ἐγκαταλειφθεῖσαι ὑπὸ τῶν Τούρ-
 κων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Οὐχ ἡτ-
 τώνας τούτων οἱ Ἕλληνες δι' ἐμφυτεύσεων ἐκαλλιεργοῦν καὶ ἐκαρ-
 ποῖν εἴτε πληρώνοντες τῷ Δημοσίῳ εἴτε μή. Διὰ τοῦ Νόμου τῆς
 1837 ἐγένετο Νομοθετικὴ πρόνοια περὶ τούτου ἀλλ' ὅ-
 τι ἐν τῇ πρακτικῇ ἐδείχθη ἀνεφάρμοστος. Τελευταῖον διὰ τοῦ
 τοῦ 24 Μαρτίου 1871, ὃν κατήρτισεν ὁ Σωτηρόπουλος, ἐ-
 ρωτικωτέρα λύσις τοῦ ζητήματος. Οὐχ ἦττον καὶ σήμερον
 ἀπαντῶσιν ἄτοπα τῆς Νομοθετικῆς δεόμενα μερίμνης.
 διταῦθα προτάσσομεν ἀποφάσεις τινὰς δικαστικὰς διὰ τὰ πρὸ
 Νόμου τῆς 15 Ἰαν. 1837 καὶ τὰ κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον.

Π. 100 (1900). Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 25 τοῦ Διατάγ-
 ματος 27 Σεπτεμβρίου 1833, καθ' ἣν τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέ-
 κριτον κατέστιχον, ἐν ᾧ καταγράφει τὰς πωλήσεις τῶν ἐθνι-
 κημάτων, τὰ δὲ δοθησόμενα εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ἐγγραφὰ ἰδιο-
 τας πρέπει νὰ ᾔναι ἐπικεχυρωμένα διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ
 προέδρου τοῦ Συνεδρίου, ἐρωδιασμένα μὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦ καταστή-
 ματος καὶ εἰς τὰς πωλήσεις δὲν ἐτηρήθησαν οἱ γενικοὶ κανονισμοί,
 καταγράφει ὁ πρόεδρος, ἀλλ' ἀναφέρει εἰς τὸν Βασιλέα ἐντὸς 24
 ὡρῶν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἐθνικῶν
 κτημάτων, παραδοθησομένων λόγῳ προικοκτησίας κατὰ τὸ διάταγμα
 τοῦ 26 Μαΐου 1835, μὴ καταργηθεῖσα ὑπὸ τούτου μήτε ὑπὸ τοῦ
 1900.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή δὲν περιέχει βάσιν, ὅτι τὰ προικοδοτηθέντα
 κτήνη περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναι-
 κήτων καὶ ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης, ἡ ἑκτασις καὶ τὸ τίμημα
 κατὰ τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ΣΦΕ' Νόμου τῆς 12 Αὐγούστου 1855.
 Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή τῶν ἀναιρεσιδόντων δὲν ἔχει βάσιν τὴν ὑπε-
 ςτασιν τοῦ Δημοσίου, ὅτι δηλ. τοῦτο δὲν ἀπέσπειλε τὰ παραχω-
 ρηθέντα εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἣν ἡ
 ἀρχὴ τῶν 17.058 τελεσιδικίας ἀποφάσεις ὥρισεν, ἐπομένως οὐκ ἦν
 καὶ ἡ προσαγωγή τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, πρὸς
 τὴν ἐκκρίσιν αὕτη ἐγένετο ἐμπροθέσμως, ἀποδειχθέντος, ὡς δέχε-

ται τὸ ἐφετεῖον, ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἐπισήμου ἀντιγράφου ἐν ἀποσπάσματι τῆς 5ης γενικῆς συνεδριάσεως τῆς 23 Ἰανουαρίου 1891 τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὅτι τὸ Δημόσιον ἀπέστειλε τὰ παραχωρητήρια συμφώνως πρὸς τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν, ἀλλὰ τὸ Συνέδριον δὲν ἐθεώρησεν αὐτά, διότι δὲν συνέτρεχον πρὸς τοῦτο οἱ ἀπαιτούμενοι ὅροι κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 12 Αὐγούστου 1835 περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερουμένων. Δὲν ἰσχυρίζονται δὲ οἱ ἀναιρεσιζήτες ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἀπέστειλε τῷ Ἑλεγκτικῷ Συνεδρίῳ καὶ τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῆς δημοπρασίας καὶ ἕνεκα τούτου ἤρνηθη τὴν θεώρησιν, ὅπως ἢ ἀναγκαῖα ἢ προσαγωγή πλήρους ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐπέβαλε τῷ ἀναιρεσιζήτῳ τὸν ἐπακτὸν ὅρον, ὅτι τὰ παραχωρητήρια δὲν ὑπεγράφησαν καὶ δὲν ἐπεστράφησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦτο δὲν κατεκράτησεν αὐτά, ἡ δὲ ἀγωγή δὲν ἔχει βάσιν τῇ συμπαιγνίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὡς ἀρνήθη τούτο τὴν θεώρησιν τῶν παραχωρητηρίων.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή ἐν ᾗ ἐκτίθεται «Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀναγνωρίζον τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τὸ Δημόσιον ὑποχρέωσιν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου» οὐδόλως περιέχει διαταγὰς περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς πρὸς ἀποζημιώσεις ὑποχρεώσεως, ἥτις οὔτε ὡς ἐπικουρικὴ πρότασις δύναται νὰ θεωρηθῇ, ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον ἀπορρίψαν αὐτὴν δὲν παρεβίασε τὰ ἄρθρα 153 καὶ 533 Π.δ.Δ.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος πρόσθετος λόγος οὐκ ἐστὶ βάσιμος διότι τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον δὲν ἐθεώρησε τὰ παραχωρητήρια, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Διατάγματος τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1833, εἰς δ' ἀναφέρεται τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Διατάγματος τῆς 13 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων ἐκείνου, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν διευθύνει τὸ πρωτόκολλον τῆς δημοπρασίας εἰς τὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ νὰ περασθῇ κατὰ τὰ καθεστῶτας διατάξεις ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ ἐγκρίνη τὴν ἐκποίησιν καὶ ἐκδώσῃ τὸ πωλητήριον ὅπερ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξελέγχεται μὴ βάσιμος καὶ ὁ τελευταῖος πρόσθετος λόγος καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀγωγή ἔχει τοιαυτὴν βάσιν.

ΑΠ. 69 (1853). Πᾶς τίτλος περὶ κυριότητος ἐθνικῶν κτημάτων, μὴ ὢν κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ 2 ψήφ. τῆς ἐν Ἀρχαῖς Συνελεύσεως (οἷον ἐὰν δὲν συγκατετέθη ἡ Γερουσία), δὲν εἶναι ἰσχυρὸς.

ΑΠ. 175 (1853). Κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς ἐν Ἀρχαῖς Συνελεύσεως (ὅπερ ἰσχύει καὶ κατὰ τὰ 1832), οὐδὲν μέτρον σχετῶν ἔχει τὴν περιουσίαν ἢ τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους τοῦ κράτους, ἡλὺντο ληφθῇ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Γερουσίας. Τοιοῦτον εἶναι τὸ μέτρον περὶ τῆς εἰς τινα παραχωρήσεως χρήσεως καὶ καρπῶν

(ἐν χρήσει) μύλων μέχρι τῆς ἀποζημιώσεώς του, ἐνεκα τῶν ὀφειζομένων αὐτῷ.

ΑΠ. 3 (1853). Καὶ μὲν τὸ 16^{ον} ψήφισμα τῆς ἐν Ἀργεῖ συνελεύσεως διέταξε νὰ ἐκποιῶνται ἐπὶ δημοπρασίας τὰ ἐθνικὰ φθαρτὰ κτήματα, τὴν διατάξιν δὲ ταύτην ἐπανελάβε τὸ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1830 ψήφισμα ὑπ' ἀριθ. 17^{ον}, διατυπῶσαν προσέτι εἰδικώτερον τὰ τῆς δημοπρασίας καὶ διατάξαν ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 ὅτι πρέπει νὰ γίνηται ἀναπλειστηριασμὸς μὲ κέρδος ἢ ζημίαν τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ, ἐὰν οὗτος δὲν πληρώσῃ ἐμπροθέσμως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν δευτέραν πώλησιν ὡς μὴ γενομένην ἐπὶ δημοπρασίας, διότι ὁ Κυβερνήτης, ὁ διατάξας ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τὸν ἀναπλειστηριασμόν, ἀπεράσισεν ἄλλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἤτοι ἀπεφάσισε νὰ δοθῇ εἰς τὸν ἐνάγοντα καθὼς δεύτερον ἐν τῇ πρώτῃ δημοπρασίᾳ ὑπερθεματιστὴν ὥστε προτιμᾶται ἡ μεταγενεστέρα καὶ εἰδικὴ αὐτοῦ θέλησις προηγουμένης ἀπαξ δημοπρασίας κατὰ τὸ εἰρημένον ψήφισμα.

ΑΠ. 69 (1853). Προκειμένου περὶ διαθέσεως ἐθνικῶν κτημάτων, ἡ μέτρων σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τοὺς πόρους τοῦ δημοσίου, τὰ ψήφισμα τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἤθελον ἐνεργεῖσθαι, ἀν δὲν συγκατατεθῇ προηγουμένως ἡ Γερουσία τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 3658 διάταγμα τοῦ Κυβερνήτου, δι' οὗ, κατὰ τροποποίησιν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1830 γ' ψηφίσματος, παρεχωρήθη ἡ οἰκία εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἐξεδόθη χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἡ Γερουσία, καὶ τὸ διάταγμα αὐτό, κανονίσαν ἄλλως ἢ ὅπως τὸ μνηθὲν ψήφισμα τοῦ 1830 τὰ περὶ π' ἡρωμῆς τοῦ τιμήματος, σχέσιν εἶχε μὲ τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους τοῦ Κράτους, καὶ ἐπρεπε νὰ ἐκδοθῇ συγκαταθέσει τῆς Γερουσίας ἄλλως δὲν εἶναι ἰσχυρὸς τίτλος προσπορίζων κυριότητα.

ΑΠ. 201 (1853). Οἱ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοὶ δὲν ἐξεπρώσωπον ἐν ἔτει 1825 τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ὡς πρὸς τὴν εἰς αὐτὸ ἀνήκουσαν περιουσίαν ἐπομένως αἱ ὁμολογίαι των περὶ τῆς κυριότητος κτήματός τινος δὲν θεωροῦνται ὡς ὁμολογίαι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀφ' οὗ μάλιστα ὑπῆρχεν ἴδιος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργῶς (§ κα' τοῦ πολιτ. τῆς ἐν Ἀργεῖ συνελ. γ).

ΑΠ. 163 (1860). Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον ἐνῷ ἄφ' ἐνὸς παραδέχεται ὅτι ἡ κεντρικὴ τῆς Πελοποννήσου Γερουσία εἶχε κυριαρχικὴν ἐξουσίαν, δυναμένη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἔγκυρον τῆς πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν Ἑλληνικῶν προσκτήσεως ὀθωμανικῶν κτημάτων, ὅτι δὲ οἱ ἀναιρετοὶ δὲν προσήγαγον τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ἀπόδειξιν, ὅτι κατὰ τὴν διαίρεσιν τῆς Γερουσίας εἰς τμήματα, τὸ ἐν Τριπόλει μῖνον τμήμα ἔλαβεν πᾶν τὸ εἰς τὴν Γερουσίαν ἐλοκληρον ὑπαγόμενον δικαίωμα, θεωρεῖ ὅμως ἄφ' ἑτέρου ἀδιάφορον καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἀναιρετοὶ ἐπεκαλέσθησαν ὁμολογίαν τοῦ δημοσίου πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τὸ τμήμα τῆς Γερουσίας τῆς Πελοποννήσου εἶχεν ὅλα τῆς Γερουσίας αὐτῆς τὰ δικαιώματα. Τοιοῦτοτρόπως ἔτι παρέδωκε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις ἄρθρων 264 καὶ 273 § 2 πολ.

δικ. στερῆσαν τοὺς ἀναιρεσειόντας τοῦ σπουδαιοτάτου ἀποδεικτικοῦ μέσου, ὅπερ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτοῖς θέματος ὑπέβαλον εἰς τὸ ἐφετεῖον. Ὁ δὲ λόγος τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ὃν ἐθεώρησεν ἀδιαφοροῦν τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ὅτι ὁπλοδότης, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δημοσίου, οὔτε ἡ Γερουσία οὔτε ὁ Κυβερνήτης εἶχον δικαίωμα ἀναγνώσεως κυριότητος Ἑλλήνων ἐπὶ ἀκινήτων τῶν Ὀθωμανῶν, οὐδεμίαν ἔχει βαρύτητα καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐφετείου διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας ἀποκρούεται· εἶναι δὲ καὶ ἐσφαλμένως, διότι δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀποδεικτικοῦ τινος μέσου νὰ προτείνῃ ἀπλῶς ὁ διάδικος, καθ' οὗ προσάγεται, ὅτι τὸ ἀποδεικτέον γεγονός δὲν ἔχει τὴν νομικὴν σημασίαν ἥτις τῷ ἀποδίδεται, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον ν' ἀποφανθῇ περὶ τούτου, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὸ ἐφετεῖον ἀνήκε ν' ἀποφανθῇ ἂν ἡ Γερουσία εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀναγνώσῃ τὴν κυριότητα τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπὶ τοῦ ἐπιβίχου κτήματος καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην νὰ παραδεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ ἢ οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπεκαλέσθησαν ὁμολογίαν τοῦ δημοσίου.

ΑΠ. 283 (1853). Τὸ βουλευτικὸν σῶμα εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδίδῃ ἀποφάσεις περὶ ἀφαίρεσεως ἰδιωτικῶν γηπέδων, χάριν δημοσίου ἀνάγκης, δι' ἀνταλλαγῆς ἐθνικῶν. Ὁ ἐκ τούτου δὲ ζημιούμενος ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ, ἐὰν τὸ παρέλιπε, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Νόμος 15)27 Ἰανουαρίου 1837. Περὶ διανομῆς τῶν γενομένων ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν ἐμφυτευσεων.

1. Ὅλαι αἱ ἐπὶ ἐθν. γαιῶν ἐμφυτεύσεις σταφιδαμπέλων καὶ ἀμπέλων, γεγόμεναι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦδε εἴτε μὲ ἀδείαν, εἴτε ἀνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, θέλουν διαμερισθῇ εἰς δύο ἰσας μερίδας, ἐξ ὧν ἡ μὲν μία θέλει ἀρεθῇ εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ὡς ἰδιοκτησία του, ἡ δὲ θέλει μεταβῇ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου.

2. Ἡ ἀρμοδιὰ πρὸς τὴν διαμέρισιν ταύτην ἐποχὴ προσδιωρίζεται τῶν μὲν σταφιδαμπελώνων εἰς τὸ ἑβδόμον, τῶν δὲ ἀμπέλων εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἐμφυτεύσεως.

3. Ἀν ὁ ἐμφυτευτὴς παρημέλησε τὴν καλλιέργειαν τῆς παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρησθείσης φυτείας, τὸ κτῆμα μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 προσδιωρισμένου καιροῦ ἐλόκληρον θέλει μεταβῇ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐμφυτευτὴς προτιμῇ νὰ υποχρεωθῇ δι' ἀξιογράφου ἐγγυήσεως, ν' ἀκολουθήσῃ μέχρι τριῶν ἐλαττοῦ ἐτῶν τὴν καλλιέργειαν, διαρκούντων τῶν ὁποίων τὸ δημοσίον θέλει λαμβάνει ἀνεξόδως τὸ ἥμισυ, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαμέρισις.

4. Ἡ διαμέρισις θέλει γυνῇ δι' εἰδημόνων ἐκλεγθησάντων, τοῦ

μὲν παρὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ δὲ παρὰ τοῦ ἐμφυτευτοῦ, καὶ τοῦ τρίτου παρὰ τοῦ διοικητοῦ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἀποφασίζει τὴν μέλλουσαν ἰδιοκτησίαν ὁ κληρὸς.

5. Οἱ ρηθέντες εἰδήμονες ἀποφασίζουν ἂν δι' ἄλλειψιν τῆς ἀνηκούσης καλλιέργειας πρέπη νὰ ἐνεργηθῶσιν οἱ ὅρισμοί τοῦ τρίτου ἄρθρου, καὶ νὰ ἀναβληθῇ ἡ διαμέρισις.

6. Αἱ εἰς τὸ δημόσιον μεταβαίνουσαι ἐμφυτεύσεις θέλουν ἐκποιήσθαι κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ περὶ διατυπώσεως τῆς ἐκποιήσεως ἐν κτημάτων διατάγματος.

7. Περὶ τῶν ἐμφυτεύσεων, ὅσαι ἔλαβον ἀρχὴν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, θέλουν ληφθῇ ἰδιαίτερα μέτρα ὀριστικά.

Μολαταῦτα ὅταν πρόκειται λόγος περὶ τοιαύτης φύσεως ἐμφυτεύσεων, ἡ διαμέρισις αὕτη θέλει ἐκτελεῖσθαι κατὰ τὸν παρόντα νόμον, ὅταν ἀμφότερα τὰ μέρη συμφωνῶσιν.

Ὁδηγίαι τῆς 18 Μαΐου 1844. Περὶ διανομῆς τῶν φυτειῶν ὅσαι ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμου.

Ἡ Α. Μ. ἐπιθυμοῦσα νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ διανομὴ τῶν ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς φυτειῶν, εὐχερεστήθη νὰ διατάξῃ διὰ τοῦ ἀπὸ 7/19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1087 διατάγματος νὰ ἐνεργηθῇ ἡ διανομὴ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος κτημάτων, καθόσον ὀρίζεται αὕτη διὰ τοῦ ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 περὶ φυτειῶν νόμου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ, διὰ νὰ ἐνεργηθῇ ἡ προκειμένη διανομὴ, ἀπαιτοῦνται (καὶ) προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι, ἡ γραμματεία σπεῦδει, κύριοι, νὰ τᾶς ἐφοδιάσῃ μὲ τὰς ἐφεξῆς ὁδηγίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ρηθείσης Β. ἀποφάσεως.

Ι. Περὶ ἐξιχνιάσεως τῶν φυτειῶν.

1. Πρώτιστον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ἐκ πρώτης ὥρας εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν ἰδιαίτερος νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσηκόντα, εἶναι ἡ ἀκριβὴς διάνγνωσις τῶν φυτειῶν τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμου. Ἀλλὰ φυτεῖαι ἐνηργήθησαν, ὡς γινώσκετε, καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως μὲ ἄδειαν τῶν ἰδιοκτητῶν Ὁθωμανῶν, φυτεῖαι ἐνηργήθησαν καὶ μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν μέχρι τῆς 15)27 Ἰανουαρίου 1837, φυτεῖαι μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ μέχρις ἰσχύων ἔως. Αἱ παρῶσαι ὁδηγίαι ἀφορῶσι μόνον τὰς φυτείας ἐκεῖνας, ὅσαι ἐνηργήθησαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 15)27 Ἰανουαρίου 1837, ὅτι μόναι αὗται εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ρηθέντος νόμου (ἄρθρ. 1) Αἱ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην φυτεῖαι ὑπάγονται ὅλαι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐθαιρέτων φυτειῶν καὶ περὶ αὐτῶν ἐπιφυλάττεται ἡ κυβερνητικὴ τῆς Α. Μ. νὰ λάβῃ εἰδικὰ μέτρα.

Πρόκειται λοιπὸν σήμερον νὰ ἐξιχνιασθῶσι καὶ ἐξακριβωθῶσιν ὅλαι αἱ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837 φυτεῖαι, ἀλλὰ καὶ αὗται ὑπάγονται εἰς δύο διακεκριμένους κατηγορίας· α') ὅσαι ἐνεργήθησαν μὲ ἀδείαν τῆς κυβερνήσεως β') ὅσαι ἐνηργήθησαν ἄνευ αδείας. Καὶ διὰ τὰς πρώτας καὶ διὰ τὰς δευτέρας ἔχομεν τὰ ἑξῆς βοηθήματα 1) τοὺς πίνακας ὁσους ὑπέβαλον εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖαν αἱ οἰκονομικαὶ ἐπιτροπεῖαι, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 14 ὁκτωβρίου 1838 ἀπ' ἀριθ. 30882 ἐγκυκλίου· 2) τὰ παραχωρητήρια ἐγγράφα, ὅσα ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπ' ὀνόματι κοινοτήτων καὶ ἰδιωτῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων προσεκτήσαντο οὗτοι τὸ δικαίωμα πρὸς ἐμφύτευσιν· ὅλων τούτων ἡ γραμματεία θέλει ἀποστείλει πρὸς ὑμᾶς προσεχῶς ἀντίγραφα ἐάν, λαβόντες τὴν παρούσαν καὶ ἐξετάζοντες τὰ ἀρχεῖα σας δὲν ἠθέλατε ἔχει τοιαῦτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύομεν. Ταῦτα δὲ θέλουν εἰσθαι πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐπιστάτων, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν παντάπασιν ὅτι ὀφείλετε νὰ θεωρήσητε ταῦτα ὡς βάσιν τῆς ἐργασίας σας. Ὅλα ταῦτα ἔχομεν πεποιθήσιν, ὅτι εἶναι ἀτελεῖ, διότι καὶ εἰς τοὺς πίνακας πιθανὸν νὰ μὴ συμπεριελήφθησαν πολλοὶ ἐμφυτευταί, καὶ εἰς τὰ παραχωρητήρια νὰ μὴ ἐσημειώθῃ ἡ ἀληθὴς ἔκτασις τῶν παραχωρηθεισῶν πρὸς ἐμφύτευσιν γαιῶν, ἀπαιτεῖται ὅθεν νέα αὐτῶν ἀναθεώρησις καὶ ἐγγραφή εἰς νέα βιβλία μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν.

2. Καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἀμπελοφυτείας, τὰ περὶ τούτου μέσα εὐρυσκομέν· εἰς τὸν περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς νόμον τοῦ τρέχοντος ἔτους, καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἄρθρον 32. Κατὰ τὰς ἀπὸ 8 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 14,100 14,400 ὁδηγίας ("Ἀρθρ. Β'), οἱ ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων ἐπιστάται δὲν θέλουν ἐκπληρῶσαι ἀναμφιβόλως ἀκριβῶς τὰ καθήκοντά των, ἐάν δὲν ἤθελον ἐρευνᾶ καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς γενομένων ἀμπελοφυτειῶν, τῶν ὁποίων αἱ μὲ ἀδείαν τῆς κυβερνήσεως ἐμφυτευθεῖσαι ἀποδίδουσι φόρον ἐπικαρπίας 10 0/0, αἱ δὲ ἄνευ αδείας φόρον ἐπικαρπίας 15 0/0. Διὰ τὸ ἐξακριβωθῇ τοῦτο καὶ διὰ τὸ τρέχον ἔτος καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα, διὰ νὰ διακριβῶσιν αἱ παντὸς εἵδους φυτεῖαι, οἱ ρηθέντες ἐπιστάται ὀφείλουσι νὰ ἐξετάζωσι μὲ ἀκρίβειαν 1) ποτε ἐνεφυτεύθη ἡ ἀμπελος, 2) ἐάν ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἀδεία τῆς κυβερνήσεως· εἰς δὲ τὸ βιβλίον τῆς φορολογίας εἰς τὴν στήλην τῶν παρατηρήσεων νὰ κἀμνῶσι σαφῶς καὶ εὐκρινῶς τὰς περὶ τούτου σημειώσεις. Καὶ ἐάν μὲν ἡ φυτεία ἐνηργήθῃ πρὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837, ἡ σημείωσις ἀπαιτεῖται νὰ γίνεται ὡς ἐφεξῆς φυτεία ὑπαγομένη εἰς τὸν ἀπὸ 15/27 Ἰανουαρίου 1837 νόμον, ἐάν ἐνηργήθῃ μετὰ τὴν ρηθείσαν ἐποχὴν «αὐθαίρετος φυτεία», ἐάν εἰς τὴν στήλην τῶν παρατηρήσεων μετὰ τὴν ρηθείσαν σημειῶσιν γίνῃ καὶ ἄλλαι προσθήκαι, δηλονότι ἐάν οἱ ἐκτιμηταὶ ἐξετάσωσιν ἐνταυτῷ διὰ τῆς ἐπιτοπίου ἐρεῦνης τῶν καὶ σημειώσωσι κατόπιν ὅτι ἡ ἀμπελος εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἐντελῶς καλλιεργημένη, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ὁρθεσίαν αὐτῆς, διὰ μίαν καὶ τῆς αὐτῆς ἐργασίας θέλει ἐκ-

πληρωθῇ διπλοῦς σκοπός, θέλουν ἐνεργηθῇ τὰ ἄρθρα 1, 2, τοῦ ἀπὸ (15)27 Ἰανουαρίου 1837 περὶ φυτειῶν νόμου καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ἐπίτροποι θέλουν εὑρεῖ τὴν ἀρμοδίαν πηγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας θέλουν ἀνελθῇ τὴν διὰ τὸ κτηματολόγιον τῶν ἀμπελοφυτειῶν ἀναγκαίαν ὕλην, τὴν ὁποίαν θέλουν καταχωρήσει εἰς ἰδιαίτερα βιβλία, τὰ ὁποῖα προσεχῶς θέλουν ἀποσταλῇ πρὸς αὐτοὺς.

3. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν σταφιδοφυτειῶν ἡ γεωμετρεῖα θέλει ἀναθέσει τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς εἰδικούς ἐπιστάτας.

4. Οἱ ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων τῶν ἀμπελίων ἐπιστάται, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς τῶν σταφιδοφυτειῶν ἐπιστάται, κείμενοι τὰς ἀνηκούσας ἐρεῦνας περὶ τῶν ὑπαγομένων φυτειῶν εἰς τὸν ἀπὸ (15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμον, δὲν θέλουν παρατρέχει καὶ τὰς φυτείας τὰς ἐνεργηθείσας μετὰ τὴν ρηθείσαν ἐποχὴν, διότι, μελλονότι πιθανὸν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ παράγωσιν εἰσέτι καρπὸν, οὐχ ἥτον ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ γίνηται καὶ τούτων ἡ ἀνήκουσα σημειώσις εἰς τὰ βιβλία μὲ τὴν διακρίσιν «αὐθαίρετος φυτεία».

II. Περί καταμετρήσεως φυτειῶν.

5. Ἀφοῦ οἱ ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων ἐπιστάται παραδώσωσιν εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπίτροπους τὰ βιβλία τῆς φορολογίας κατὰ συνέπειαν τοῦ ἁρθρου β' τῶν ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 14,100, 11,550 ὁδηγιῶν, οἱ δὲ οἰκονομικοὶ ἐπίτροποι μεταφέρωσιν ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀπογραφῆς τῶν φυτειῶν τὰς ἀνηκούσας σημειώσεις, ἀντίγραφα αὐτῶν θέλουν παραδώσει εἰς τοὺς κατ' ἐπαρχίας γεωμέτραις, οἵτινες, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰς ἐν αὐτοῖς σημειώσεις, θέλουν ἐνεργεῖ βαθυμῶδὴν τὴν καταμέτρησιν τῶν τεμαχίων, σημειοῦντες τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμετρήσεως ἐπὶ ἐντύπων πρωτοκόλλων καὶ συντάττοντες καὶ τοπογραφικὰ σχέδια. Θέλετε δὲ παρατηρήσει εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶναι καθήκον των νὰ ἐξετάζωσι μὴ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ φυτειῶν νόμου ἐμφυτευθὲν μέρος, καὶ τεμάχια ἐμφυτευθέντα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ρηθέντος νόμου, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ἐμφυτευταὶ ἔδεν χάριουσιν εἰσέτι ὁποιοῦνδήποτε δικαιώμα κυριότητος. Ἀλλ' ὅπως οἱ ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων τῶν ἀμπελίων καὶ οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς τῶν σταφιδοφυτειῶν ἐπιστάται ἤθελον κάμει διάκρισιν αὐτῶν, οὕτω καὶ οἱ γεωμέτραι ὀφείλουσι νὰ συντάττωσι χωριστὸν πρωτόκολλον καταμετρήσεως διὰ τὸ ἐμφυτευμένον μέρος αὐθαίρετως.

6. Ἡ καταμέτρησις θέλει ἐπεκταθῇ εἰς ὅλον τὸ ἐμφυτευμένον τεμάχιον, ὥστε νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ πραγματικὸν ἐμβαδὸν τῆς φυτείας ὁλοκλήρου, ἀλλὰ τὰ ἐμβαδὰ δὲν θέλουν ὑποδιακριθῇ εἰς δύο ἴσα μέρη, μέχρις ὅτου γνωμοδοτήσωσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ

φυτειῶν νόμου διορισθησάμενοι εἰδήμονες περὶ τῆς ποιότητος ἐκαστοῦ τεμαχίου.

7. Αἱ διατάξεις αὗται εἶναι γενικαὶ διὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας, αἱ ὅποιαι θέλουν προηγηθῇ τῆς διανομῆς τῶν φυτειῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἐμφυτευθῇ τις ὑπαγόμενος εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀρ. 15) 27 Ἰανουαρίου 1837 νόμου, θέλει νὰ προσφέρῃ ἀμέσως εἰς ὑποθήκην εἰς τὴν τράπεζαν τὴν παρ' αὐτοῦ καλλιεργουμένην φυτεία, ὁφείλει νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο δι' ἀναφορὰς τοῦ πρὸς ὑμᾶς. Εἰς τοιαύτῃς περιπτώσιν διευθύνοντες τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναφορὰν, εἰς τὸν ἰδικὸν ἐπιστάτην ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς τῶν σταφιδοφυτειῶν ἢ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων τῶν ἀμπέλων ἐπιστάτην, θέλετε παραγγεῖλαι αὐτόν νὰ μεταβῇ ἐπιτοπίως ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος φυτείας, καὶ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς 1) ἐὰν ἡ φυτεία ἐνηργήθῃ πρὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837· 2) ἐὰν ἐκαλλιεργήθῃ καλῶς ἢ παρημελήθῃ ἢ καλλιέργειαν· 3) ἐὰν ἐνηργήθῃ δυνάμει ἀδείας ἢ μὴ τῆς κυβερνήσεως· ἀφοῦ λησθῶσιν αἱ ρηθῆσαι πληροφορίες, θέλετε προσκαλέσει τὸν γεωμέτην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν καταμέτρησιν καὶ ὑποβάλλῃ εἰς ὑμᾶς πρωτοκόλλον καταμετρήσεως ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ. Ἰσὺν τοῦ αὐτοῦ πρωτοκόλλου τῆς καταμετρήσεως θέλει παραδίδεσθαι εἰς τὸν ἰδιωτὴν ἐμφυτευτὴν παρὰ τοῦ γεωμέτρου διὰ νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἔθνικὴν τράπεζαν· ἀλλ' ἐὰν ἐκ τῶν ὁποίων ἡθέλατε λάβει πληροφοριῶν παρὰ τῶν ἐπιστατῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ καλλιέργεια τοῦ κτήματος παρημελήθῃ ἀπὸ ἀδιαφορίας τοῦ ἐμφυτευτοῦ, δὲν θέλετε παραγγεῖλαι παντάπασιν τὴν καταμέτρησιν, ἀλλ' αὕτη θέλει ἐνεργηθῇ ἐν καιρῷ τῆς γενικῆς καταμετρήσεως τῶν φυτειῶν.

Ὁδηγίαι τῆς 6 Ἰουλίου 1871. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἔθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς ἀκαταλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν.

Σὰς διευθύνομεν εἰς πλείστα ἀντίτυπα τὴν ἀρτίως ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ κυρωθέντα παρὰ τοῦ Βασιλέως νόμον περὶ διανομῆς τῶν ἔθνικοῦδιοκτητῶν φυτειῶν, ὅπως ἐνεργήσῃτε τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Ὁ νόμος οὗτος σκοπὸν ἔχει νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀβεβαιότητα, εἰς ἣν διατελοῦσι πολλαὶ μυριάδες στρεμμάτων ἔθνικης γῆς, τὰ ὅποια ἐκαλύφθησαν ἀπὸ διαφορῶν εἰδῶν φερελλείας, ἀλλὰ μὲν ἐπὶ τουρκοκρατίας, δι' ἀδείας τῶν τότε κυρίων τῆς γῆς Ὀθωμανῶν, ἀλλὰ δὲ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῇ ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἄλλα τέλος ἀνεῦ ἀδείας τινός καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἡ Κυβέρνησις εἶχεν ἀπαγορεύσει πᾶσαν ἐμφύτευσιν. Γνωστὴ εἶναι εἰς ὅλους ὑμᾶς ἡ αὐστηρότης, μετὰ τὴν ὁποίαν προσεφέρθη κατὰ καιρὸς ἡ Κυβέρνησις ἐναντίον τῶν τελευταίων τούτων, πολλὰς μὲν τῶν φυτειῶν ἐκρίνωσασα διοικητικῶς, ἐξ ἄλλων δὲ ἐνεργήσασα δικαστικῶς τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐμφυτευτῶν· δὲν ἀγνοεῖτε ἐπίσης, ὅτι διὰ μὲν τὰς γενομένας ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ μέχρι τοῦ 1837 φυτείας ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1837 Β. διάταγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον

εἴτε φυτεία ἔμελλε νὰ δικαιοθῇ εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἀρνεῖτο εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν καὶ τὸ ἄλλο περιήρχετο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου διὰ νὰ ἐκποιεθῇ ἐπὶ δημοπρασίας ὡς ἐθνικὸν φηρτὸν κτήμα, διὰ δὲ τὰς φυτείας, ὅσαι ἐγένοντο μετὰ τὸ 1837 καὶ οἱ ἄπολοι ἄπασαι ὑπῆγοντο εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐθαιρέτων, ὥστε μὲν ἐγένετο σκέψις νὰ τὰς ἀφαιρέσωσιν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τοὺς ἐμφυτευτάς, ἄλλοτε δὲ ἐπροτάθη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ δι' αὐτάς τὸ διατάγμα τοῦ 1837 καὶ ἄλλοτε ὑπερίσχυεν ἡ ἰδέα νὰ ἀφαιρῶσιν ἐκ τοὺς ἐμφυτευτάς ἐπὶ τῇ πληρωμῇ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας αὐτῶν.

Καὶ ἦτο μὲν ἐντελὼς ἐλευθέρᾳ ἢ νομοθετικῇ ἐξουσίᾳ νὰ λάβῃ οἰονδήποτε μέτρον ἤθελεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεφασίσθη νὰ διατεθῇ ἡ ἐθνικὴ γῆ κατ' ἐκτίμησιν καὶ ἐδόθη εἰς πάντα κάτοχον τὸ δικαίωμα νὰ γινῇ ἰδιοκτήτης τῆς κατοχῆς του, ἐνόμισεν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἄδικον νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ τὸ αὐτὸ μέτρον καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐμφυτευθείσας γαῖας, αἱ πλείους τῶν ὁποίων εἶναι κατοχαὶ τῶν γεωργῶν, οἵτινες ἐνόμισαν συμφερώτερον νὰ τὰς μεταβάλλωσιν εἰς φυτείας, ἀντὶ νὰ τὰς ἐκλιθεύωσι μὲ δημοτριακοὺς καρπούς. Ἐχούσα δὲ ὑπ' ὄψιν τοὺς πολυεῖδεις ἀγῶνας καὶ τὰς ὑπερόγκους δαπάνας, τὰς ὁποίας οἱ ἐμφυτευταὶ κατέβαλλον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν φυτειῶν, καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐπιβουλήν ἐκ τούτων σημαντικὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν ἐντεῦθεν προσγενομένην εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἥμιστον ὠφέλειαν, ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ τοὺς ἐμφυτευτάς ἰδιοκτήτας τῶν ἐμφυτευθεισῶν ἐκτάσεων ἐπὶ μόνῃ τῇ πληρωμῇ τῆς ἡμερινῆς ἀξίας τῆς γῆς. Οὕτω λοιπὸν λύεται τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικοποιήτων φυτειῶν καὶ ἐκλείπει ἡ ἀδικοδοτία, εἰς ἣν ἐπὶ τοιοῦτον χρόνον διατελεῖ ἡ πολυάριθμος τῶν ἐμφυτευτῶν τάξις, μὴ δυναμένη νὰ δανεισθῇ ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν φυτειῶν, εἰς τὰς ὁποίας τοιοῦτα ἐδαπάνησε, καὶ μὴ τολμῶσα νὰ κάμῃ τὰς ἀναγκαίας βελτιώσεις. Ἡ γενομένη λύσις εἶναι ἢ μᾶλλον ἐπιεικής καὶ ὠφέλιμος διὰ τοὺς ἐμφυτευτάς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐκτιμῶντες τὴν μακρ' ἐκτῶν πρόνοιαν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ ἀνταποκριθῶσι μετ' εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν δειχθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς ἐπιείκειαν, δηλώνοντες ἐμπροσθέντως καὶ μετ' ἀκριβείας τὰς γαῖας, ὅσαι ἕκαστος ἐνεφύτευσε, συντρέχοντες εἰς τὸ νὰ γινῇ εἰλικρινὴς ἢ ἀκριβὴς καὶ πληρόνους τακτικῶς τὰς δόσεις τοῦ τιμήματος.

Ὁ ἐκδοθεὶς νόμος περιλαμβάνει ὅλας τὰς φυτείας, οἰονδήποτε ἔτους καὶ ἂν ᾖσιν, ὅσαι ἐγένοντο μέχρι τέλους τοῦ ληξάντος ἔτους 1870 ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὰς διαλελυμένας μονὰς ἢ τὰς ἐπισκοπὰς. Μολονότι δὲ ἐλήφθη φροντίς νὰ κατασταθῇ ὅσον ἔνεστι σαφὴς καὶ εὐληπτος εἰς τὰς ἀπορίας αὐτοῦ μέρη, μ' ὅλα ταῦτα πρὸς εὐκολίαν ὁμῶν ἐθεωρήσαν ἂν ἀναγκαῖον νὰ σὰς ἐφοδιάσωμεν μὲ τὰς ἀκολουθοῦσας οδηγίας.

Α' Δημοσίευσις τοῦ νόμου.

Ἰδιάζουσιν προσοχὴν ὀφείλετε νὰ καταβάλητε εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου, περὶ οὗ πρόκειται, διότι ἐν αὐτῷ περιέχονται πολλὰ προθεσμιαί, ἐντὸς τῶν ὁποίων αἱ μὲν ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ ἐκτελέσωσι διάφορα καθήκοντα, οἱ δὲ ἐμφυτευταὶ καὶ ἄλλοι ἰδιῶται ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων τῶν τὰς δηλώσεις των. Τὸ ἄρθρον 2 ὑποχρεοῖ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐνεργήσωσιν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τοῦ νόμου τὴν διαίρεσιν τῶν τοποθεσιῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7· οἱ ἐμφυτευταὶ ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὰς δηλώσεις των, ἄλλως καθίστανται ἔκπτωτοι παντὸς δικαιώματος καὶ αἱ φυτεῖαι των περιέχονται καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸ δημόσιον· κατὰ τὸ ἄρθρον 14 § 3 οἱ ἐξήτησαν τὴν καταμέτρησιν γαιῶν, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔλαβον ἔτι παραχωρητήρια, ὀφείλουσι νὰ καταστήσωσι τοῦτο γνωστὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἐντὸς δύο μηνῶν διὰ νὰ μὴ ἐκδοθῶσι παραχωρητήρια. Διὰ τοὺς λόγους τούτους εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνεργήῃ ἡ δημοσίευσις τοῦ νόμου συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου, οἱ ἑπαρχοὶ δὲ καὶ οἱ ἑφοροὶ τῶν ἐπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουσι φυτεῖαι ἐπὶ ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν ὀφείλουσι νὰ πέμψωσιν ἀνάλογον ἀριθμὸν ἀντιτύπων τοῦ νόμου καὶ τῶν ὁδηγίων πρὸς ἕκαστον τῶν δημάρχων μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ νὰ τὸν ἡ δημοσιεύσωσι προσηκόντως, παραγγέλλω δὲ τοὺς ἐπάρχους νὰ μοι ὑποβάλωσιν ἐν καιρῷ ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα τῶν ἐκθέσεων περὶ δημοσίευσως τοῦ νόμου συνωδευμένα μὲ πίνακα ἐμφαίνοντα τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν ὁ νόμος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἑκάστου δήμου.

Β' Διαίρεσις εἰς γενικὰς τοποθεσίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου, αἱ φυτεῖαι παντὸς χωρίου διαίρουται εἰς γενικὰς τοποθεσίας οὐχὶ πλείονας τῶν ἑξ, ἡ δὲ διαίρεσις ἐνεργεῖται ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἀπὸ τὸν δήμαρχον, τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἑνα μὲν δημοχρῆτον ἀρμόδιον, ἐπὶ πρόκειται περὶ τῆς πρωτεύουσας τοῦ δήμου, τὸν ἀρμόδιον δὲ εἰδικόν, εἰς τὰς λοιπὰς τοποθεσίας. Ἐάν πρόκειται περὶ τῶν λοιπῶν χωρίων αὐτοῦ. Ἐάν εἰς τι χωρίον δὲν ὑπάρχῃ νομίμως ἐκτελεγμένος καὶ ἐγκατεστημένος εἰδικὸς πᾶρεδρος, θέλει ἀναπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ δημοχρῆτου.

Ἡ διαίρεσις αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ ὅσον ἐνεστὶ δίκαιον ὁρίαν τὴν ἐκτίμησιν, καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὰς ἀδικίας καὶ ἀνισότητάς, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦσι τὸ ληφθὲν μέτρον περὶ τοῦ κατὰ τῆς προσδιορισμοῦ τοῦ τιμήματος. Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ὅλαι αἱ γαῖαι αἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν χωρίου τινὸς κεῖσθαι δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς

ποιότητος καὶ ἀξίας, διὰ τοῦτο δὲ ὀρθότερον καὶ δικαιότερον ἤθελεν εἶναι, ἐὰν ἐξετιμᾶτο ἕκαστον τεμάχιον γῆς ἰδιαιτέρως· ἀλλ' ἐπειδὴ παρετηρήθη ἐκ πάρας, ὅτι οἱ ἐπιφορτιζόμενοι τὴν τοιαύτην ἐκτίμωσιν, δὲν φυλάττουσι τὴν ἀπαιτούμενην δικαιοσύνην καὶ ἀμεροληψίαν, ἔνεκα δὲ τούτου οὐ μόνον δὲν ἐπιτυχάνεται ὁ ἐπιδοκώμενος σκοπὸς τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθοῦς ἀξίας, ἀλλὰ γεννῶνται καὶ πολλὰ σκάνδαλα, διὰ τοῦτο ἐκρίθη εὐλογον νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ σύστημα τῆς κατὰ τεμάχιον ἐκτιμήσεως καὶ νὰ ὁρισθῶσι γενικαὶ τιμαί. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, αἱ γαῖαι ἑκάστου χωρίου διηροῦντο εἰς δύο κλάσεις, ξηρικὰς καὶ ποτιστικὰς, καὶ δι' ἑκάστην κλάσιν ὠρίζετο μία τιμή, ἀλλ' ἡ Βουλὴ ἐπέκρινε νὰ ὑποδιαίρεθῇ ἑκάστη κλάσις εἰς δύο τάξεις, ὥστε ἀντὶ τῶν δύο τιμῶν θέλομεν ἔχει τέσσαρας τιμὰς δι' ἕκαστον χωρίον, ἤτοι δύο διὰ τὰς ποτιστικὰς καὶ δύο διὰ τὰς ξηρικὰς. Ἡ ὑποδιαίρεσις αὕτη, ὥς μὴ στηριζομένη εἰς φυσικὰ γνωρίσματα, ἐγέννησε τὴν ἀνιχνήν τῆς διαίρεσεως τῶν φυτειῶν ἑκάστου χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας, οὕτω δὲ ὅλας αἱ φυτεῖαι μιᾶς τοποθεσίας κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν τὰξιν καὶ ἐκλείπει τὸ σκάνδαλόν τῆς κατὰ τεμάχιον ἐκτιμήσεως. Ἔργον λοιπὸν τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης παραγράφου σημειωθείσης ἐπιτροπῆς εἶναι νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γαιῶν ἑκάστου χωρίου καὶ νὰ διαίρῃ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ εἰς γενικὰ τμήματα ἢ τοποθεσίας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ υπερβαίνῃ τὰς εἴς. Ἐκάστη τοποθεσία πρέπει νὰ περιλαβῇ γαῖας τῆς αὐτῆς περίου ποιότητος καὶ ἀξίας, ἀταιτείται δὲ τα ὅρια αὐτῆς νὰ ᾖναι εὐδιάκριτα καὶ νὰ περιγράφωνται ἀκριβῶς εἰς τὸ συνταχθησάμενον πρωτόκολλον πρὸς ἀποφυγὴν πάσης διενέψεως, ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἡ αὐτὴ τοποθεσία δύναται νὰ περιλαμβάνῃ γαῖας ποτιστικὰς καὶ ξηρικὰς.

Δι' ἕκαστον χωρίον πρέπει νὰ συντάσσεται ἴδιον πρωτόκολλον, δι' ὁποῦν, εἰς οὗ τὸ μὲν ὑποβάλλεται εἰς τὸν ἔφορον, τὸ δὲ κατατίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον, αἱ δὲ δημαρχοὶ ὀφείλουσιν ὑπὸ βαρεῖαν πιστοποιηκὴν εὐθύνην τῶν νὰ ἀποπερατώσωσι τὴν διαίρεσιν τῶν τοποθεσιῶν καθ' ὅλα τὰ χωρία τοῦ δήμου τῶν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου καὶ νὰ ὑποβάλλωσι τὰ συνταχθησάμενα πρωτόκολλα εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον.

Γ' Ἐκτίμησης.

Ἡ ἐκτίμησης, ἣτοι ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τῶν γαιῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν αἱ φυτεῖαι, εἶναι ἡ σπουδαιότερα τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσιευομένου νόμου καὶ διὰ τούτο περιεβλήθη παρ' αὐτοῦ μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς ἐγγυήσεις καὶ ἀντιβῆ εἰς πολλὰ καὶ διακεκριμένα πρόσωπα. Εἵπομεν ἄνωτέρω, ὅτι ἐνὶ πολλῇ ἐγένετο ἐκείνῃ νὰ ἐξωσθῶσι καθ' ὁλοκληρίαν οἱ ἐμπυ-

τεταταὶ ἀπὸ τῶν φυτείας ἢ νὰ ἀφαιρεθῇ παρ' αὐτῶν τὰ ἥμισυ τῆς ἐμφυτευθείσης ἐκτάσεως, ἢ νομοθετικῇ ἐξουσίᾳ, ἐπεικῶς φερομένη, ἀπιδείξαι νὰ μὴ ἀπαιτηθῇ παρὰ τῶν ἐμφυτευτῶν, εἰμὴ μόνον τὴν σημερινὴν ἀξίαν τῆς ἐμφυτευθείσης γῆς. Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τῶν τῶν θέλει ἐνεργηθῇ κατὰ πρῶτον ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἀπὸ τὸν ἑπαρχον, τὸν οἰκονομικὸν ἑφορον καὶ ἓνα πολίτην, τὸν ὁποῖον θέλει ἐκλέξει τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ἐκλογὴν θέλει ζητήσῃ ὁ οἰκονομικὸς ἑφορος ἅμα τῷ ὑποβληθῇ τὸ πρωτόκολλον τῶν τοποθεσιῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 § 3 τοῦ νόμου.

Δύο εἶναι αἱ ἐργασίαι, τὰς ὁποίας ἡ περὶ τῆς πρόκειται ἐπιτροπὴ ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ 1) ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τῶν γαιῶν ἐκάστης τάξεως καὶ 2) ἡ κατὰταξις τῶν γαιῶν ἐκάστης τοποθεσίας εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ γαῖαι διαιροῦνται εἰς τέσσαρας τάξεις, ἤτοι εἰς δύο αἱ ποτιστικαὶ καὶ εἰς δύο αἱ ξηρिकाί, ἐπεται ὅτι δι' ἑκαστον χωρίον θέλουσι προσδιορισθῇ τέσσαρες τιμαί. Ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῶν τιμῶν ἡ ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελον ἔχει αἱ γαῖαι, ἐὰν ἦσαν μὲν ἐκχερσώμεναι καὶ καλλιεργημέναι, δὲν ὑπῆρχον δ' ἐπ' αὐτῶν τὰ ἐν ὄρᾳ ἢ τὰ κλήματα τῆς φυτείας, καὶ ἐχρησίμευον εἰς παραγωγὴν σιτηρῶν, βαμβάκίου, καπνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων προϊόντων. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πολλὰ μέρη ἐνεφυτεύθησαν αἱ καλλίτεραι γαῖαι, ἡ ἐπιτροπὴ δὲν κωλύεται νὰ προσδιορίσῃ τιμὰς ὑψηλοτέρας διὰ τὰς γαῖας τῶν φυτειῶν ἀπὸ τὰς τιμὰς, αἱ ὁποῖαι θέλουσιν ὁρισθῇ κατὰ τὸν περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμον διὰ τὰς ψιλὰς γαῖας τὰς εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ὑπαχθησομένας.

Ἡ ἐξεύρεσις τῶν πραγματικῶν τιμῶν καὶ ὁ μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας προσδιορισμὸς αὐτῶν εἶναι, ὡς εἶπομεν, ἡ σπουδαιότερα τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐκ ταύτης περιμένει τὸ ὑπουργεῖον νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ χρησιμότητος τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων. Ὅπως δὲ προβῇτε εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀλάνθαστος, ὁ μὲν οἰκονομικὸς ἑφορος πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ συντάξῃ πίνακα ἐμφαίνοντας τὰς τιμὰς, εἰς αἱ ἐπωλήθησαν ἐθνικαὶ γαῖαι καὶ νὰ λάβῃ παρὰ τῶν συμβολαιογράφων ἢ τῶν ὑποθηκοφυλάκων τῆς περιφέρειας τοῦ ἀντίγραφα τῶν τίτλων τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη γενομένων ἀγοραπωλησιῶν, ὅλοι δὲ ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ συμβουλευθῆτε διάφορα ἀξιόπιστα καὶ εἰδήμονα πρόσωπα καὶ νὰ λαμβάνητε πλῆθος φροσύας περὶ τῆς ποιότητος τῶν γαιῶν ἐκάστου χωρίου καὶ περὶ τῶν τιμῶν αὐτῶν. Ὅταν δὲ φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ἐπιτροπὴ χρεωστεῖ ν' ἀπέλθῃ ἐπιτοπίως εἰς ἑκαστὸν χωρίον, νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα, ν' ἀντιληφθῇ ἰδίᾳς ὁμμασί τὴν διαφοράν, ἣτις ὀφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν τε ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας καὶ τὴν κατὰταξιν. Ὅπως δὲ μὴ μείνῃ ἀμφιβολία τις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς κατὰτάξεως, τὰς παρατηροῦμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ κατατάσσονται αἱ ποτι-

ἔθνικαὶ καὶ αἱ ξηρικαὶ γαῖαι μιᾷς τοποθεσίας εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἀλλὰ δύνανται αἱ μὲν ποτιστικαὶ νὰ κατατάσσωνται εἰς τὴν πρώτην τάξιν, αἱ δὲ ξηρικαὶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ τανάπαλιν. Τὸ χωρίον π. χ. K, τὸ ὁποῖον διηρέθη εἰς ἑξ. τοποθεσίας α, β, γ, δ, ε, ζ, ἔχει γαῖας ξηρικὰς καὶ ποτιστικὰς· αἱ ξηρικαὶ διαίρουνται εἰς δύο τάξεις Α' καὶ Β', ὁμοίως δὲ καὶ αἱ ποτιστικαί. Ἡ ἐπιτροπὴ θέλει προσδιορίσῃ ἐν πρώτοις τὸ τίμημα τῶν γαιῶν ἐκάστης τάξεως, ἀποκρινομένη ὡς ἐν παραδείγματι, ὅτι ἡ μὲν τάξις Α' τῶν ποτιστικῶν ἔχει ἀξίαν δραχμῶν 100, ἡ δὲ τάξις Β' δραχ. 70, καὶ ὅτι ἡ Α' τάξις τῶν ξηρικῶν ἔχει ἀξίαν δραχμὰς 6, ἡ δὲ Β' 30. Μετὰ δὲ πῶτα θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν τὸ πρωτοκόλλον τῶν τοποθεσιῶν καὶ εἰς ἀποφανθῇ, ὅτι αἱ ποτιστικαὶ γαῖαι τῆς τοποθεσίας α' ὑπάγονται π. χ. εἰς τὴν τάξιν Α' καὶ ἔχουσιν ἐπομένως ἀξίαν δραχμῶν 100, αἱ ξηρικαὶ γαῖαι τῆς ἰδίας τοποθεσίας ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν Β' καὶ ἔχουσιν ἀξίαν δραχ. 30, αἱ ποτιστικαὶ τῆς τοποθεσίας β' ἀνακρούσιν εἰς τὴν Β' τάξιν, ὁμοίως καὶ αἱ ξηρικαί, ἐπομένως αἱ εἰς πῶτα ἔχουσιν ἀξίαν δραχ. 70, καὶ δὲ τελευταῖαι δραχ. 30 καὶ οὕτω καθεξῆς.

Διὰ πᾶν χωρίον ὀφείλει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ συντάξῃ ἰδίον πρωτόκολλον ἐκτιμήσεως καὶ κατατάξεως· ἐὰν δὲ ὑπάρξῃ διαφωνία μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς, εἴτε ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν διαφόρων τάξεων, εἴτε ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τῶν τοποθεσιῶν, πρέπει νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνδιαφερόμενος ὅλοι αἱ γινώμαι πρὸς φωτισμὸν τῆς τε κυβερνήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἐπιτροπῆς.

Τοῦ συνταχθέντος δι' ἕκαστον χωρίον πρωτοκόλλου θέλει εἰσφέρει ὁ οἶκον. ἔφορος διπλοῦν ἀντίγραφον πρὸς τὸν ἀρμοδίον δῆμαρχον, οὗτος δὲ ὀφείλει τὸ μὲν ἓν νὰ ἐκθέσῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ δημαρχεῖον, τὸ δὲ ἄλλο νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰς τὸ κοινὸν παρεδρεῖον, προσκαλῶν πάντας τοὺς πολίτας καὶ ἰδίως τοὺς μισοτετεῖς νὰ λάβωσι γνῶσιν καὶ νὰ φέρωσι τὰς ἐνστάσεις τῶν, καὶ ἔρρωσι τοιαύτας· αἱ ἐνστάσεις πρέπει νὰ ᾖσαι σαφεῖς καὶ ὁρισμέναι ἐπαληθεύονται εὐκρινῶς ἐὰν ὁ ἐνιστάμενος θεωρῇ μὴ ἀκριβῆ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τιμήματος μιᾶς ἢ πλειοτέρων τάξεων, ἢ ἐὰν εἴη νὰ προσβάλῃ τὴν κατάταξιν τοποθεσίας τινὸς καὶ ποίας. Ὁμοίαν ἐπιταγήν ὀφείλει ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος νὰ ὑποβάλλῃ παραχρῆμα καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν δέκα ἡμερῶν, ὁ ἔφορος θέλει ὑποβάλλει εἰς τὸν οἶκον. ἔφορον τὰς τυγὸν παρυσταθείσας ἐνστάσεις καὶ τὰς ἀποδείξεις ἑαυτοῦ καὶ τῶν παρέδρων περὶ ἐκθέσεως τῶν πρωτοκόλλων.

Ἡ οἰκονομικὸς ἔφορος ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἀντίγραφον τῶν ἐνστάσεων καὶ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τὸ ὑπουργεῖον θέλει κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου κρίσιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῶν γενομένων ἐκτιμήσεων καὶ κατατάξεων. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τὸ

ὕπουργικὸν συμβούλιον θεωρήσῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν ἢ ἐπανεκτίμησιν ἐνστάσεις ἐκ μέρους πολιτῶν, ὁ οἰκονομ. ἔργον εἰδοποιεῖ περὶ τούτων τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν ὡς ἐκλέξῃ τὸν πρωτοδίκην τὸν μέλλοντα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν νέαν ἐκτίμωσιν, συνάμα δὲ προσκαλεῖ νὰ συμπράξῃσι μετ' αὐτοῦ τὰν ταμίαν καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου διὰ τοῦ ἐπαρχοῦ. Ἡ δὲ δευτέρα αὕτη ἐπιτροπὴ θέλει προσῇ ἄνευ βραδύτητος καὶ μετὰ τῆς δεούσης περισκέψεως εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὰς ἐνστάσεις τῶν πολιτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξετάζουσα ἐπιτοπῶς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πρᾶγματα καθ' ὃν τρόπον ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω διὰ τὴν πρώτην ἐπιτροπὴν.

Ἐὰν αἱ παρατηρήσεις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἢ αἱ ἐνστάσεις τῶν πολιτῶν δὲν ἀφορῶσι τὴν ἐκτίμησιν, ἤτοι τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τιμῆματος τῶν διαφόρων τάξεων, ἀλλὰ μόνον τὴν κατὰ τὰς τῶν γαίων μιᾶς ἢ πλείονων τοποθεσιῶν, τὸ ἔργον τῆς δευτέρας ἐπιτροπῆς εἶναι εὐχερέστερον, διότι δὲν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ ἄλλο, εἰμὴ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἐγένετο ἡ κατατάξις.

Καὶ ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ θέλει συντάττει ἴδιον πρωτόκολλον δι' ἕκαστον χωρίον, πᾶν δὲ συντασσόμενον πρωτόκολλον θέλει παραβῇ εἰς τὸν οἰκονομ. ἔφορον, ὅστις ὀφείλει νὰ παρακολουθῇ αἰτιῶν τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην διὰ νὰ τῇ χορηγῇ τὰς ἀναγκαίας πληροφάνειας καὶ ἐξηγήσεις, ὁ δὲ οἰκονομ. ἔφορος ἀφοῦ κρατήσῃ ἀντίγραφον, ὑποχρεοῦται νὰ τὸ ὑποβάλῃ μετὰ τοῦ σχετικοῦ πρωτοκόλλου τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ μετὰ τῶν παρατηρήσεων ταύτων διὰ νὰ γίνηται ἡ περαιτέρω ἐνέργεια.

Ὁ νόμος οὐδεμίαν προθεσμίαν ἔταξε διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν πρωτοκόλλων τῆς ἐκτιμήσεως, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν, διὰ τὴν πλειοψηφίαν ἀμφοτέρων τῶν ἐπιτροπῶν συγκροτεῖται ἐκ ὀχμοῦ ὑπαλλήλων, οἵτινες θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ ἐκπληρώσωσι μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης δραστηριότητος τὸ καθήκον των. Οὐδὲν ἦττον κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ καὶ ἡ ἀπεπεράτως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκτιμήσεως καὶ κατατάξεως πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας καὶ ταχύτητος, διότι τὸ ὑπουργεῖον εἶναι ἀποφασισμένον νὰ μεταχειριθῇ ἀπογοητευτικῶς κατὰ παντὸς βαθμοῦν τὴν χορηγομένην αὐτῷ παρὰ τοῦ ἔργου 22 τοῦ νόμου πειθαρχικὴν ἐξουσίαν.

Δ' Δήλωσις.

Ἡ δήλωσις τοῦ κατόχου τῆς φυτείας εἶναι ὁ τρίτος βῆμας τοῦ ὁποίου ὁ κάτοχος ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα νὰ γενῇ ἴδιοι τῆς ἐμφυτευθείσης ἐθνικῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλουσι σπυριχθῇ πάσαι αἱ τῆς παραχωρήσεως ἐργασίαι, διὰ τοῦτο

δι καὶ ὁ νόμος περιέβαλεν αὐτὴν μὲ πολλὰς ἐγγυήσεις, περιγράφας ἐν τοῖς ἄρθροις 7, 8, 9, 10 καὶ 17 τὴν προθεσίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ποιεῖται νὰ παρουσιασθῶσιν αἱ δηλώσεις ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ᾔναι συντεταγμένοι, τὴν χρηματικὴν προκαταβολήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀπορρίψεως νὰ ᾔναι συνωδευμένοι καὶ τὰς συνεπείας τῆς μὴ ἐμπροθέμου καὶ κατὰ τὸν νόμον δηλώσεως. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἔχουσι καθήκον νὰ μὴ περιορισθῶσιν εἰς τὴν τυπικὴν καὶ συνήθη τοῦ νόμου δημοσίευσιν, ἀλλ' ὀφείλουσι διὰ συντόμου καὶ εὐκρινούς προγράμματος, τὸ ὅποιον θέλει τοιχοκολληθῇ εἰς τὰς δημοσιώτερα μέρη τῶν πόλεων καὶ χωρίων καὶ ἀναγνώσθῃ πολλάκις ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ ὑπεθυμίσωσι πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐμφυτευτάς ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, ὅτι, ὅστις ἐξ αὐτῶν δὲν παρουσιάσει εἰς τὸν οἶκον, ἔσθ' ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου δῆλωσιν συντεταγμένην κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 9 τοῦ νόμου καὶ συνωδευμένην μὲ ἀπόδειξιν τοῦ ταμίου ἢ εἰσπράκτορος περὶ πληρωμῆς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 διαλαμβανομένης χρηματικῆς ποσότητος, ἀποβάλλει πᾶν δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ νόμου ἐπὶ τῆς φυτείας, περιέρχεται δὲ αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρον 17 εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου καὶ ἐκποιεῖται ὡς ἐθνικὸν φαρτὸν κτήμα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει κατὰ τὸ ἴδιον ἄρθρον καὶ ἐὰν εἰς τὴν δῆλωσιν δὲν σημειωθῇ ἀκριβῶς ἡ ἔκτασις καὶ κατὰ τὴν γενησομένην καταμέτρησιν εὐρεθῇ πλεόνασμα ἀνώτερον τῶν 10 0/0 συμπεριλαμβανέται ὡς ἐθνικὸν φαρτὸν κτήμα. Ὡς ἀναπόσπαστον μέρος πάσης φυτείας θεωροῦνται καὶ πάντα τὰ κενὰ διαστήματα, ὅσα κεῖνται ἐν τῇ μέσῃ ἢ εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς καὶ χρησιμεύουσι δι' ἀλώνια, οἰκοδόμους, προαύλια, διόδους καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀναγκαίαν χρῆσιν ἐπομένως καὶ τούτων ἡ ἔκτασις πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνηται εἰς τὴν δῆλωσιν. Διὰ πᾶσαν φυτεῖαν πρέπει νὰ συντάσσεται ἰδιαιτέρα δῆλωσις, περιγράφουσα ἀκριβῶς τὸ εἶδος, τὴν θέσιν, τὰ ὄρια, τὴν ὡς ἤγιστα ἔκτασιν καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐμφυτεύσεως· ὅπως δὲ ἔχῃ κύρος ἡ δῆλωσις, ὁ νόμος ἀπήτησε νὰ ᾔναι προσυπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἡμαρχον πρὸς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος καὶ τοῦ γνησίου τῆς υπογραφῆς τοῦ δηλοῦντος· ἐπὶ τῆς διατάξεως ταύτης θέλετε ἐπιστήναι τὴν προσοχὴν τῶν ἡμαρχῶν, παραγγέλλοντας αὐτοὺς νὰ ἐνεργῶσι μετὰ προθυμίας τὴν ἐπικύρωσιν τῶν υπογραφῶν καὶ ἀναφέροντες πρὸς ἡμᾶς πᾶσαν δυστροπίαν διὰ τὴν ἐπιβάλλωμεν τὴν ἀνήκουσαν ποινὴν.

Εἰς πολλὰς ἐπαρχίας ὑπάρχουσιν ἐμφυτευταί, οἵτινες φοβούμενοι τὴν αὐστηρότητα τῶν κυβερνητικῶν μέτρων, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ γῆ, τῆς ὁποίας ἐνεφύτευσαν, δὲν εἶναι ἐθνικὴ, καὶ ἄλλοι μὲν ἔχουσι δίκαια ἐκκρεμαίει μετὰ τοῦ δημοσίου, ἄλλοι δὲ κατῴρθησαν νὰ ἀ-

πορῶνται καὶ τοῦτο, συμβιβαζόμενοι ἐκάστοτε μετὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἐνοικιαστῶν καὶ πληρόντες πρὸς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιχαρπίας χωρὶς νὰ λαμβάνωσι διπλότυπα. Τοὺς τοιοῦτους ἐμφυτευτάς, γνωστοὺς ὄντας εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, δεύλουσιν αὐταὶ νὰ προτρέψωσιν ἰδιαίτερώς ὅπως παραιτηθῶσι τῶν παραλόγων ἀξιώσεων τῶν, ἀφοῦ ἡ κυβέρνησις ἐφάνη τοσοῦτον γενναία καὶ ἐπεικὴς ἀπέναντι τῶν ἐμφυτευτῶν καὶ νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὸν νόμον, διότι ἅμα παρέλθῃ ἡ πρὸς δῆλωσιν προθεσμία, αἱ φυτεῖαι αὐτῶν θέλουσι καταμετρηθῇ καὶ ἐκτεθῇ εἰς δημοπράσιαν ὡς ἐθνικὰ φθαρτὰ κτήματα· ἅς μὴ ἀμφιβάλλωσι δέ, ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν ἀγορασταί, οἵτινες θέλουσι προσφερθῇ νὰ τὰς ἀγοράσωσιν ἀναλαμβάνοντες αὐτοὶ τὴν ἐνθύνην τοῦ νὰ τὰς διεκδικήσωσιν, ὅπως ἐγένετο καὶ ἐπὶ πολλῶν φθαρτῶν κτημάτων τὰ ὁποῖα κατέπαυοντο.

Πολλοὶ τῶν ἐμφυτευτῶν, καὶ τοὶ μὴ ἔχοντες κεκτημένον οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν φυτειῶν, προσέφερον αὐτάς εἰς ὑποθήκην· ἐκ τῶν ὑποθηκῶν τούτων δὲν ἔχουσι νόμιμον κύρος εἰμὴ μόνον ὅσαι ἐνγράφωσιν ἐπὶ τῇ ἡμίσει τῶν πρὸ τοῦ 1837 γενομένων φυτειῶν, διότι κατὰ τὸ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1837 διάταγμα ἀφίνετο τοῦτο ὡς ἰδιοκτησία τῶν ἐμφυτευτῶν. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἤδη δημοσιευομένου νόμου ἐγένετο ἡ παρατήρησις, ὅτι πολλὰ ἐννοκοιδιόκτητοι φυτεῖαι ἐπιβαρύνονται μὲ τοιαύτας ὑποθήκας, ὥστε εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον ὅτι κάτοχοι αὐτῶν νὰ μὴ εὐρίσκωσι συμφέρον νὰ τὰς ἀποκτήσωσι καὶ ὥς ἐκ τούτου νὰ μὴ τὰς δηλώσωσιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκρίθη εὐλογον νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πρῶτον ἐνυποθήκον δανειστήν νὰ δηλώσῃ τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν παρὰ τοῦ ἐμφυτευτοῦ φυτεῖαν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τῶν τοιῶν μηνῶν. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ γενῇ δεκτὴ ἡ δήλωσις τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται μὲ ἐπίσημον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν (ἄρθρ. 10 § 6.)

Τὸ αὐτὸ δικαίωμα χορηγεῖται διὰ τοῦ ἁρθρου 14 καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας προσημείωσιν ἐπὶ τῆς ὑποθήκης.

Εἰς τοὺς ἀγοράσαντας ἐθνικὰς γαίας ἐπὶ προικοδοτήσῃ θέλει τοπομνήσῃ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1865 νόμου, καθ' ὅς πᾶν πλεόνασμα ἀνώτερον τῶν 20 οἷο ἀπέφασθη νὰ ὑπαρῇ εἰς τὰ ληφθησόμενα περὶ ἐθνικῶν γαιῶν καὶ ἐθνικοιδιοκτητῶν φυτειῶν μέτρα, παρατηροῦντες πρὸς αὐτοὺς, ὅτι θέλουσιν ἀπολέσει τὰ πλεονάσματα ταῦτα, ἐὰν δὲν σπεύσωσι νὰ τὰ δηλώσωσι.

Ε' Ἐξαιρέσεις.

Διὰ τοῦ 1 ἁρθρου τοῦ νόμου παραχωροῦνται πᾶσαι αἱ φυτεῖαι αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἐπὶ γαιῶν ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς παραχωρήσεως ἐκρίθη ἀναγκαῖον πρὸς ἀποφυγὴν διενέξεων νὰ ἐξαιρεθῶσιν ὁποῖα κεντρικὴ βιβλιοθήκη βέροιας

1) Αἱ φυτεῖαι, ὅσαι ἐγένοντο ἐπὶ γαιῶν, αἱ ὁποῖαι παρεχωρήθησαν εἰς τρίτους· ἡ ἐξαιρέσις αὕτη εἶχεν ὑπ' ὅψιν τὰς γαῖας διὰ τὰς ὁποίας ἐξεδόθησαν παραχωρητήρια πρὸς πραγματοποιήσιν κρητικῶν ἢ ἄλλων γραμματίων, ἀλλὰ τὴν παραχώρησιν τῶν ὑποίων προσβάλλουσιν οἱ κάτοχοι ὡς παρὰ τὸν νόμον γενομένην. Διὰ τὰς φυτείας ταύτας δὲν εἶναι δεκταὶ δηλώσεις, ἐκ μέρους τῶν ἐμφυτευτῶν, ἐνόσω ὑπάρτῃται ἡ διένεξις, ἐάν ὁμως λυθῇ αὕτη παρὰ τῶν δικαστηρίων κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ ἀκυρωθῇ ἡ παραχώρησις, δύνανται οἱ ἐμφυτευταὶ νὰ τὰς ἀποκτήσωσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑποβάλωσι τῇ ὁγδωκῇ τῶν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀκυρώσεως τὴν παραχώρησιν δικαστικῆς αποφάσεως (ἄρθρ. 20).

2) Αἱ φυτεῖαι αἱ γενομένης ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἐπισκοπικῶν γαιῶν πολυετῶς ἐκμεμισθωμένων. Καὶ αὗται δὲν δύνανται νὰ παραχωρηθῶσιν, εἰμὴ ἀπὸ λήξεως ἢ ἐκμισθώσεως καὶ ἐάν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως ταύτης παρουσιάσωσιν οἱ ἐμφυτευταὶ τὰς δηλώσεις των.

Λέγοντες φυτείας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, δὲν ἐννοοῦμεν τὰς φυτείας, ὅσαι εἴχον ἐνεργηθῇ παρὰ τῶν μονῶν πρὸ τῆς διαλύσεως αὐτῶν ἢ ἀκολουθῶς παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἐνοικιαστῶν, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνας, ὅσαι ἐνεφυτεύθησαν παρ' ἄλλων μὲ ἄδειαν ἢ ἄνευ αὐτῶν τῶν μονῶν καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας τόσον αἱ μοναὶ ὅσον καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ ἢ τὸ δημόσιον δὲν λαμβάνουσιν εἰμὴ ὠρισμένον δικαίωμα τιμωρίας· αἱ λοιπαὶ φυτεῖαι θεωροῦνται ὡς φθαρτὰ κτήματα καὶ ἀκυροῦνται ὅλως· ὡς εἰς τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον τὰς ἐκποιεῖ ἐπὶ δημοπρατίας κατὰ τὸν περὶ φθαρτῶν κτημάτων νόμον.

Τίτλος τῶν δύο τούτων ἐξαιρέσεων, ὑπάρχει καὶ τρίτη ἐξαιρέσις ἰδιωτικῶς λαμβανόμενῃ ἐν τῇ γ' εἰς τοῦ ἀρθροῦ 14, ἥτις ἀποβλέπει τὰς φυτείας, ὅσαι ἐγένοντο ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν, αἱ ὁποῖαι καταμετρήθησαν μὲν πρὸς πραγματοποιήσιν γραμματίων, ἀλλὰ διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐξεδόθησαν παραχωρητήρια· εἰς τοὺς ἐμφυτευτὰς ὁμως τῶν τοιούτων γαιῶν δὲν χορηγεῖται νέα προθεσμία, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι τὰς δηλώσεις των ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου. Ἀπὸ ἑτέρου δὲ οἱ κύριοι τῶν γραμματίων, ὑπὲρ ὧν ἐγένετο καταμετρήσις, ἔχουσι τὴν υποχρέωσιν νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τὸν ἀγοραστὴν τῶν οἰκονομικῶν τὰς ἀξιώσεις των διὰ νὰ ἐμποδισθῇ τῶν παραχωρητηρίων ἡ ἔκδοσις. Τὸ ὑπουργεῖον θέλει κρατεῖ σημειώσιν ἐν τοιαύταις γνωστοποιήσεσιν, ἀκολουθῶς δὲ θέλει τὰς διευθύνει εἰς τοὺς ἀρμοδίους οἰκονομικοὺς ἐφόρους, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ τὰς ἐπιστρέψωσι μετὰ τῶν πρωτοκόλλων τῆς καταμετρήσεως.

Μετὰ τὰς ἐξαιρέσεις ταύτας θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐφελκύσωμεν τὴν προσοχὴν σας καὶ ἐπὶ τριῶν ἄλλων ἐξαιρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν ἀναρτοῦνται μὲν ἐν τῷ νόμῳ, ρητῶς, προκύπτουσιν ὁμως ἐκ τῶν ἐκτελεστικῶν νόμων.

Ἡ πρώτη ἀφορᾷ τὰς γαῖας, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν ἀρχαιότητες,

διότι, κατὰ τὸν ἀπὸ 10 Μαΐου 1834 νόμον, αἱ ἀρχαιοτάτες θεωροῦνται ὡς κτῆμα ἐθνικὸν καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα αὐτῶν κατάληψις ἢ χρῆσις· ἐπομένως ἐάν τις ἐπραξέ τὴν ἀσέβειαν νὰ ἐνεργήσῃ φυτείας ἐπὶ γαίῳ, ἐφ' ᾧ ὧν ὑπῆρχον ἢ ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα εἶγα τῶν προγόνων ἡμῶν, οὐ μόνον δὲν ἔχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προκαλέσῃτε ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν παραχώρησιν τῆς γενομένης φυτείας, ἀλλ' ἀπεναντίας ὀφείλετε νὰ τὸν καταγγείλῃτε εἰς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον καὶ νὰ ζητήσῃτε τὴν ἐξώσιν του, εἰδοποιοῦντες ἡμᾶς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργεῖον πρὸς ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω.

Ἡ δευτέρα ἐξαίρεσις ἀποβλέπει τὰς φυτείας, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο τυχὸν ἐπὶ γηπέδων κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν πόλεων ἢ κομῶν πόλεων, διότι τὰ γηπεδὰ ταῦτα χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων ὡς φθαρτὰ κτῆματα καὶ καθὼς τοιαῦτα ἐκποιῶνται, ὡς δὲ ἀγνοεῖτε, ἐπὶ δημοπρασίας· λέγοντες δὲ περιφέρειαν πόλεων καὶ κομῶν πόλεων, ἐννοοῦμεν συμπεριλαμβανόμενον καὶ ὅλον ἐν γένει τὸ πέριξ χώρον, ἐφ' οὗ ἤρχισαν νὰ κτίζωνται οἰκοδομαὶ καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι προωρισμένος νὰ καλυφθῇ ἀπὸ τοιαύτας. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐφελκῶμεν σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν οἰκον. ἐφόρων καὶ γεωμετρῶν, παραγγέλλοντες αὐτοὺς νὰ μὴ προβαίνωσιν εἰς τὴν καταμέτρησιν φυτειῶν ἐπὶ τοιούτων γηπέδων γενομένων, διότι πᾶσα παράβασις θέλομεν τιμωρήσῃ μετὰ παραδειγματικῆς αὐστηρότητος.

Τρίτη καὶ τελευταία ἐξαίρεσις εἶναι ἡ ἀφορῶσα τὰς φυτείας τὰς γενομένας τυχὸν ἐντὸς δασῶν. Εἰς τὰ δάση ἀπαγορεύεται, ὡς γινώσκετε, πᾶσα καλλιέργεια· ἐπομένως, ἐάν ἐγένοντο ἐντὸς αὐτῶν φυτεῖαι, τὸ δημόσιον δὲν ὀφείλει νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ· ἄλλως τε τὰ δάση ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φθαρτῶν κτημάτων καὶ πᾶσα φυτεία, γενομένη ἐντὸς τῆς περιφέρειας φθαρτοῦ κτηματος, οὐδὲν χωρὶς πρὸς τὸν ἐμφυτευτὴν δικαίωμα κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἀρθροῦ 14.

Σ' Καταμέτρησις κτλ.

Ἡ καταμέτρησις ἐνεργεῖται παρὰ τοῦ οἰκον. ἐφόρου κατὰ τὸ ἀρθρ. 13 διὰ γεωμέτρου, δὲν δύναται δὲ νὰ γενῇ ἐναρξίς τῶν καταμετρήσεων, εἰμὴ ἀπὸ κατασταθῆ ὁριστικῆς ἢ ἐκτίμησις, διότι εἰς τὸν πρωτόκολλον τῆς καταμετρήσεως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται πρὸς τοὺς ἄλλους ἡ τάξις τῆς φυτείας καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς. Εἰς τὸν πρωτόκολλον πρέπει νὰ περιγράφῃται ἀκριβῶς κατὰ πόσον ἡ φυτεία εἶναι πλήρης ἢ ἀτελής· ἢ ἐξακριβῶσις αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος· ναγκαλὰ ἰδίως δι' ἐκεῖνους, τῶν ὁποίων αἱ δηλώσεις περιέχουσιν ἐκτετασιν ἀνωτέραν τῶν 80 στρεμμάτων, ἢ ὅποια κατὰ τὸν περὶ ἐκτίμησης τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμον, ὥρισθη ὡς παραχωρητέα εἰς τοὺς κτλ. τόχους. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία θέλουσα νὰ μετὰσχουσιν ὅσον ἐνισπλειότεροι Ἕλληνες τῶν εὐεργετημάτων τῆς διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, περιώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν στρεμμάτων, τὰ ὅποια ἕκαστος

γινέσθαι δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, εἰς 80 στρέμματα, ἀλλὰ διὰ τὰς φυτείας ἐπέθῃ οὐδεὶς περιορισμός, διότι ἐθεωρήθη ἄδικον νὰ ἀποδοῖται οἱ ἐμφυτεύσαντες ἀνωτέρας ἐκτάσεις· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι παραχωρήσεις αὕτη ἀφορᾷ τοὺς πράγματι ἐμφυτευτάς, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς, ὅσοι θελήσωσι νὰ καταδολιευθῶσι τὸν νόμον, ζητοῦντες νὰ κερῶσι μεγάλας ἐκτάσεις δι' ὀλίγα δένδρα ἢ κλήματα, ἅτινα ἀδικῶς ἐνεφύτευσαν ἐπ' αὐτῶν.

Οἱ γάρ εἰς τὴν καταμέτρησιν θέλετε ἔχει τὰς δηλώσεις τῶν φυτευτῶν, ὀφείλετε δὲ νὰ καλῆτε καὶ τούτους ὅπως παρίστανται τὴν καταμέτρησιν καὶ ἐπιδοικνύωσιν ὑμῖν τὰ δρία· ἐὰν κατὰ τὴν ἀμετρησιν εὐρεθῇ πλεονασμός ἀνώτερον τῶν 10 ο)ο, πρέπει νὰ ἀποκόπητε καὶ συντάσσητε ἕξιον πρωτόκολλον, ὅπως ἐκτεθῇ εἰς δημοσίαν ἐκποιήσεως ὡς φθαρτὸν κτῆμα κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ νόμου.

Κάν δε διὰ τὴν αὐτὴν φυτεῖαν ἐγένοντο δηλώσεις παρὰ δύο ἢ πλείονας προσώπων ἀξιούντων τὴν καταχρῆν αὐτῆς, ὀφείλετε νὰ ἐξηγήσητε, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου, πᾶσα τοιαύτη ἡμετεῖς λυεῖται δικαστικῶς καὶ τὸ ἐκδοθησόμενον παραχωρητήριον ἡ παράγει δικαίωμα· ἐὰν ὅμως ἐπιμένωσι, θέλετε προβῇ εἰς καταμέτρησιν καὶ συνάμα θέλετε καλέσει τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐπιτροπὴν, διὰ νὰ ἀποφανθῇ ποῖος ἐκ τῶν ἀμφισβητούντων ἐστὶν ὁ μᾶλλον δικαιούμενος· ἀλλ' ἡ τοιαύτη τῆς ἐπιτροπῆς ἀπόφασίς ἐμείναν ἄλλην ἔχει συνέπειαν ὑπὲρ τοῦ δικαιωθέντος, εἰμὴ καὶ τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου.

Αἱ καταμετρήσεις πρέπει νὰ ἀρχίσωσιν ἀμέσως μετὰ τὴν ὁριστικὴν τῶν ἐκτιμήσεων, τὰ δὲ πρωτόκολλα μετὰ τῶν σχετικῶν δηλώσεων δεῖν νὰ ὑποβάλλωνται καθ' ἑβδομάδα εἰς τὸ ὑπουργεῖον διὰ ἀξιολογῶνται ταχέως τὰς παραχωρητήρια, διότι ἐὰν βραδυνῇ ἡ ἐκτίμησις τῶν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως, οἱ ἐμφυτευταὶ ἔχουσι δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρον 14 § 1 νὰ ζητήσωσι τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, καταθέτοντες εἰς τὸ τακτικὸν ἐνιαύσιον δόσιν τοῦ τιμήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων, τοῦτο δὲ θέλει φέροι σύγχυσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀνωτακτικὴν εἰς τοὺς μετὰ τῶν ἐμφυτευτῶν λογαριασμούς.

Ζ' Πληρωμὴ τοῦ τιμήματος.

Ὁ πληρωτέον εἰς τὸ δημόσιον τίμημα θέλει ἐξοφληθῇ, κατὰ τὸν νόμον, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς προκαταβολῆς, εἰς πέντε δόσεις μετὰ ἑτησίου τόκου 4 ο)ο κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀντιρροφῆς, ὥστε πᾶσα ἑτησίᾳ δόσις θέλει περιέχει 8 ο)ο τοῦ ἐλικού τιμήματος. Ἡ πληρωμὴ διὰ μὲν τὰς σταφιδάμπες καὶ ἀμπέλους, συκοπερίβολα καὶ λοιπὸς φυτείας θέλει γίνεσθαι ἐκτεθῶν, διὰ δὲ τὰ ἐλαιόδένδρα τὴν 1 Δεκεμβρίου.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου ὁ μὲν ἐμφυτευτὴς ὀφείλει ὑπογράψῃ τὴν ἀνήκουσαν γραστωτικὴν ὁμολογίαν, ὃ δὲ οἶκον, ἐποικίαν κτλ. πρέπει νὰ μεταγράψῃ πρῶτον τὸ παραχωρητήριον εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην, πάντα ταῦτα ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ νόμου, νὰ ἐνεργῶνται πρὸς τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. Ἐὰν δὲ ὁ ἐμφυτευτὴς ποτὶ καλούμενος ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀποδείξει, δὲν ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν ἐντὸς ἐνὸς μηνός, καθίσταται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 16, ἐκπτώσις καὶ χάνει τὴν προκαταβολήν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής νὰ ἀναλάβῃ τὴν παραχώρησιν ὑπογράφου τὴν ὁμολογίαν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποβάλῃ τὴν αἰτησίαν τοῦ πρὸς τὸν οἰκονομ. ἔφορον ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς μηνιαίας προθεσμίας, καθ' ἣν ὁ δηλώσας κατοχὴν ὀφείλει νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν. Τὸ ἐκδοθὲν παραχωρητήριον ἐπιστρέφεται διὰ νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου δια τὸ ὄνομα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ.

Ἡ ὑποθήκη τοῦ δημοσίου λαμβάνει πάντοτε τὴν θέσιν πρῶτης ὑποθήκης, ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐγγεγραμμέναι προηγούμενα ὑποθήκαι, ὁ ὑποθηκοῦλάς ὀφείλει νὰ τὰς ταξῇ μετὰ τὴν τοῦ δημοσίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ νόμου πᾶς ἐμφυτευτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξοφλήσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν 18 ἐτῶν τὸ κεφάλαιον τοῦ κεφαλαίου. Διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην παραθέτουμεν τέλει τῆς παρούσης πίνακα (στοιχείον II) ἐμφαίνοντα τὸ κεφάλαιον ὅπερ μένει ἀπαιτητὸν μετὰ τὴν πληρωμὴν ἐκάστης δόσεως καὶ ὅποιον ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ὁ θέλων νὰ ἐξοφλήσῃ διὰ μιᾶς τὸ χρέος τοῦ ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἐὰν ἡ ἐξοφλήσις δὲν γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν πληρωμὴν ληξαστῆς δόσεως, ὁ ἀγοραστὴς ὀφείλει ἐκ τῶν κεφαλαίου νὰ πληρῶνῃ καὶ τόκον ἐπ' αὐτοῦ πρὸς 4 1/2% λογ. ζόμενον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς.

Εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν φυτειῶν, εἴτε κατὰ δόσεις, εἴτε διὰ μιᾶς γίνεται αὕτη, δὲν εἶναι δεκτὰ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ νόμου, οὐδενὸς εἶδους γραμμᾶτια ἐπομένως ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνεται τοῖς μετρητοῖς.

Καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ἐμφυτευταὶ πρέπει νὰ ἐννοήσητε, ὅτι ἄρτι ὁ δημοσίον πρόκειται νὰ στερηθῇ τῆς ἐπικαρπίας, ἣν ἀπολαμβάνει ἐκ τῶν ἐθνικοῖδικοτήτων φυτειῶν, ἔχει σταθερὰν καὶ ἀμετατρέπτου ἀποφασιν νὰ μὴ ἀνεχθῇ, οὐδεμίαν καθυστέρησιν τῶν ἐνιαυτίων δόσεων τοῦ τιμήματος· ἐπομένως οἱ ταμίαι ὀφείλουσι νὰ ᾔναι ἀυστόρητοι περὶ τὴν χρῆσιν τῶν καταναγκαστικῶν μέσων καὶ ἐὰν τα ἔλλοιεν τῶν μέτρων ἀποβῶσιν ἀτελεσφόρητα, θέλουσι προβαίνειν εἰς τὴν ἀτάσχεσιν καὶ ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην τοῦ ἐνυποθήκου κτηματός.

Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις καθιστᾷ ἀπαιτητὸν ἐλλοκλήσον χρέος τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως τὸ δημοσίον δικαιούται νὰ λήθῃ

πλειστηριάσματος οὐ μόνον τὰς καθυστερούσας δόσεις, ἀλλὰ καὶ κεφάλαιον τῶν ἐπομένων. Μόνον δὲ εἰς περίστασιν καθ' ἣν μετὰ κρίσεσιν τῶν ληξιασῶν δόσεων καὶ τῶν ἐξόδων μένη ὑπόλοιπον ἢ ἀνωτερον τοῦ κεφαλαίου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὰς ὑπολοίπους εἰς, δύναται ὁ νέος ἀγοραστὴς νὰ ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλῶν τούτων καὶ νὰ πληρῶνῃ ἐκάστην αὐτῶν εἰς τὴν λήξιν της. αἰτήθη π. χ. ἀναγκαστικῶς ἡ φυτεία Α' τῆς ὁποίας ἐκάστη δόσις ἀποπληρώνεται ἐκ δραχ. 320 καὶ κατεκυρώθη διὰ δραχ. 6,000, ἐγένετο ἡ ἐκποίηση, διότι δὲν ἐπληρώθη ἡ Β' καὶ ἡ Γ δόσις· ἐὰν ἀφαιρῶμεν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐξόδων καὶ τοῦ κεφαλαίου τῶν δύο δόσεων μετὰ τοῦ τόκου τῆς ὑπερμερίας, μένη ὑπόλοιπον δραχ. 5,000, ἐπειδὴ τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἀνωτερον τοῦ κεφαλαίου τῶν ἀπολειπομένων δώδεκα δόσεων, ὅπερ κατὰ τὸν χρεωλυτικὸν πίνακα συνίσταται εἰς δραχ. 2938, 73 0/0, ὁ νέος ἀγοραστὴς δύναται καταθέσθαι μόνον τὸ πλεόνασμα, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸν ἀρχικὸν κτηνὴν, νὰ κρατήσῃ δὲ τὰς δραχμάς 2938, 73 0/0 καὶ νὰ πληρῶνῃ ἐν τῷ μέλλοντι δραχ. 320 κατ' ἔτος μέχρι ἐξοφλήσεως· καὶ ἡ εὐκολία αὕτη τῷ χορηγεῖται ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ προσυπογράψῃ τὴν χρεωστικὴν ὁμολογίαν καὶ ν' ἀνανεώσῃ ἐπ' ὀνόματί της τὴν ἐγγεγραμμένην ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πρώτην ἐπὶ τῆς φυτείας ἀθήτην.

Η' Ἐκνίκησις τρίτων.

Τὸ δημοσίον δὲν ἔχει δυστυχῶς κώδικας τῶν γαιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέχουσιν, ἐπομένως δὲ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὁποῖαι φυτεῖαι εἰσὶν ἐθνικοῖδιόκτητοι· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν συνέβη, νὰ γαίαι καὶ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἐξεποιήθησαν παρὰ τοῦ δημοσίου ἐθνικὰ, νὰ ἀμφισβητηθῶσι παρ' ἰδιωτῶν ὡς ἰδιόκτητα, πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν τούτων ἐδικαιώθησαν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ δημοσίον ὑπεχρέωθη εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος καὶ εἰς ἀποζημιώσεις, διὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου προλαμβάνει νὰ κηρύξῃ τὸ δημοσίον ἐκτὸς πάσης εὐθύνης, ἐὰν φυτεία δηλωθεῖσα καὶ καταγεγραμθεῖσα ἐκνικηθῇ ὑπὸ τρίτου, ἀφίνει δὲ εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν, νὰ κινήσῃ τὴν παραχώρησιν, ὅχι μόνον τὴν φροντίδα νὰ ἀντιμεταστήσῃ τῶν δικαστηρίων τὰς ἀπαιτήσεις τῶν τρίτων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποζημιώσῃ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ δημοσίον ὁλόκληρον τὸ φωνηθέν τίμημα. Αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου τούτου ἐθεωρηθησαν ὡς μέλλον ὀρθαί, καθόσον ἡ παραχώρησις τῶν φυτειῶν δὲν γίνεται παρὰ τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ προκαλεῖται παρ' αὐτῶν τῶν ἰδιωτῶν ἀπὸ τῶν δηλώσεων τῶν. Τὸ δημοσίον ἐπομένως δὲν ἀποδέχεται εἰς οὗτους εἰμὴ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οὗτοι ἀνέχονται, ὅτι κέκτηται, ἐὰν δὲ ἔκριναν κακῶς περὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

μάτων τούτου, ἢ ἐὰν δὲν δυνηθῶσι νὰ τὰ ὑποστηρίξωσι θεόντων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὁρθὸν εἶναι νὰ φέρωσι μόνοι αὐτοὶ ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς των.

Ἡ γενομένη ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου παραχώρησις, ὅχι μόνον δὲ χορηγεῖ εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγένετο κανὲν δικαίωμα ἑπέναντι τρίτων, ἀλλ' εἶναι ἄκυρος, ὥς εἰπομεν καὶ ἀνωτέρω, ἐὰν ἀφορᾷ κτῆμα ἐθνικὸν ἢ ἐκκλησιαστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν· τοιαῦτα δὲ εἶναι πρὸ πάντων τὰ φθαρτὰ κτῆματα καὶ τὰ ἐντὸς ἢ πλησίον τῶν πόλεων καὶ χωρὶς πόλεων γῆπεδα, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀνιχνεύσειν οἰκοδομῶν.

Θ' Ποιναί.

Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ φυτειῶν νόμου λαμβάνουσι μέρος ὑπάλληλοι δημοτικοὶ καὶ δημόσιοι διαφορῶν κλάδων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ κοινωνία μέγα ἔχουσι συμφέρον, ὅπως αἱ ἐργασίαι ἐπιδιωχθῶσι μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ταχύτητος καὶ μὴ παρεμβληθῇ παρ' οὐδενός τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα, τὸ ἄρθρον 2^{ον} ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρᾷ μὲ βαρὺ πρόστιμον πάντα ὑπάλληλον δημόσιον ἢ δημοτικόν, ὅστις ἤθελε δεῖξει ὅχι μόνον ἀτύγγνωστον ἀμέλειαν, ἀλλὰ καὶ ἀπλήρη συνθυμίαν. Τῆς ἐξουσίας ταύτης τὸ ὑπουργεῖον θέλει κάμει ἀτυχεταῖς στω· χρῆσιν, διότι ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ταχίστην ἀποπεράτωσιν τῶν παραχωρήσεων, ὅπως μὴ μένῃ ἐπὶ πλείον ἐπὶ τὴν ἀβεβαιότητα ἢ ἰδιοκτησίαν τούτων ἐκτασεων πρὸς ζημίαν τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ἐμφυτευτῶν· θέλει δὲ θεωρῆται ὡς ἀτυχεταῖς καὶ ἀμέλειαν, οὐχὶ μόνον τὴν μὴ ἔγκαιρον ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην παρὰ τοῦ νόμου εἰς τινὰ ὑπάλληλον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν ἤθελον δεῖξει ἰδίως οἱ ἑπαινοί, οἱ οἰκονομ. ἑφοροὶ καὶ οἱ δήμαρχοι εἰς τὸ νὰ δημοσιεύσωσι προστάσεις τὸν νόμον καὶ εἰς τὸ νὰ πείσωσι διὰ τῶν παρατασσῶν τῶν πάντας τοὺς ἐμφυτευτὰς νὰ παρυσιάσωσιν ἐμπροθέσμως τὰς δηλώσεις των.

Δήλωσις φυτείας ἐθνικοῦδιοκτύτου

Πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον. . . .

Ὁ ὑποφαινόμενος κάτοικος τοῦ χωρίου τοῦ δήμου
 τῆς ἐπαρχίας συμμορφούμενος μὲ τὸν ἀπὸ 24 Μαρτίου 1871
 ΠΠΣ' νόμον, δηλῶ ὅτι εἰμὶ κάτοχος μιᾶς φυτείας ὑπαγομένης εἰς
 τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Ἡ φυτεία αὕτη εἶναι
 καίται δὲ εἰς τὴν θέσιν
 τοῦ χωρίου τοῦ δήμου ἐφυτεύθη κατὰ τὸ ἔτος
 καὶ ἔχει ἔκτασιν στρεμμάτων Βασ. ἄρ. συνορευομένη
 πρὸς ἀνατολὰς
 δυσμὰς
 ἄρκτον
 μεσημβρίαν

ἢ γῆ ἀνῆκεν εἰς τὸν (ὀθωμανὸν ἢ εἰς τὴν διαλελυ-
 μένην μονήν), εἶναι δὲ (ξηρική ἢ ποτιστική λαμβάνουσα τὸ ὕ-
 ὡρ ἐκ)
 Συμφάνως δὲ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ἐπι-
 συνάπτεται τὸ ὑπ' ἀριθ. γραμματίον τοῦ εἰσπρά-
 κτορος ἐκ δρ.

Ἐν τῇ 1871

Ὁ κάτοχος τῆς φυτείας.

Ὁ ὑποφαινόμενος δήμαρχος βεβαιῶ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνωτέ-
 ρω κατόχου, τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς καὶ ὅτι ἡ παροῦσα δήλωσις
 ἐγένετο τῇ ἐλευθέρᾳ αὐτοῦ θελήσει.

Ἐν τῇ 1871

Ὁ δήμαρχος.

Ἐθεωρήθη καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τοῦ
 χωρίου ὑπὸ τὸν ἀριθ.

Ἐν τῇ 1871

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος.

νόμος ΤΠΣ' τῆς 24 Μαρτ. 1871. Περί τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περί χαρακτηρισμοῦ, διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν φυτειῶν.

1. Οἱ μέχρι τέλους τοῦ 1870 ἐμφυτεύσαντες, ἀδεῖα ἢ μὴ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν πρώην ἰδιοκτητῶν Ὀθωμανῶν, ἐπὶ γαιῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, ἢ διαλελυμένων μονῶν, ἀμπέλους, σταφιδάμπέλους, ἐλαίας, μωρέας, ὀπωροφόρα δένδρα, συκέας ἢ ἀναμιξ κλήματα ἀμπέλου, σταφιδάμπέλου ὡς καὶ πᾶν εἶδος καρποφόρων δένδρων, ἀναγνωρίζονται ἰδιοκτῆται τῶν φυτειῶν ἐπὶ πληρωμῇ τῆς ἐνεστώσης ἀξίας τῆς πεφυτευμένης γῆς. [Ν. ΥΠΑ' τοῦ 1873, ἀρθρ. 1. ΑΤΜΔ' τοῦ 1885, ἀρθρ. 1 ἐπ.].

Ἐξαιροῦνται·

1) Αἱ φυτεῖαι αἱ γενόμεναι ἐπὶ γαιῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τρίτους, ἐκτὸς ἂν ἡ παραχώρησις ἀκυρωθῇ δικαστικῶς.

2) Αἱ φυτεῖαι αἱ γενόμεναι ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἐπισκοπικῶν γαιῶν πολυετῶς ἐκμισθωμένων, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐκμισθωσις.

Ἐγκύκλιος 32066]97 τῆς 2 Ἰουν. 1875. — Ὅσακις παραδίδονται δηλώσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν, περίεξ φρουρίων κειμένων, νὰ ὑποβιβάλληται ἀντίγραφον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀναφέρεται δὲ τοῦτο καὶ εἰς τὸ τῶν Οἰκονομικῶν.

2. Αἱ γαῖαι, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν αἱ φυτεῖαι, διαιροῦνται εἰς δύο κλάσεις, εἰς ποτιστικὰς καὶ ξηρικὰς, ἐκάστη δὲ τῶν κλάσεων ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο τάξεις, α' καὶ β'.

(*) Ἐφ. Κ. 29 τῆς 9 Ἰουλ. 1871.

Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἀπὸ τὸν δήμαρχον, ἓνα δημαρχικὸν πάρεδρον ἢ τὸν ἀρμόδιον εἰδικὸν καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διαιρεῖ τὴν περιφέρειαν ἐκάστου χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας ἐκπλείοντας τῶν ἑξ καὶ περιγράφει ἐν πρωτοκόλλῳ ἀκριβῶς τὰ ὅρια ἐκάστης τοποθεσίας. Τὸ πρωτοκόλλον τοῦτο συντάσσεται εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν τὸ μὲν υποβάλλεται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, τὸ δὲ ἕτερον κατατίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν εὐυποληπτοτέρων καὶ νοημονεστέρων πολιτῶν, ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐνεργεῖ τὴν ἐκτίμησιν τῶν γαιῶν, προσδιορίζουσα κατὰ χωρίον ἐν μόνον τίμημα διὰ τὰς γαίας ἐκάστης τάξεως· συνάμα δὲ λαμβάνουσα ὑπὸ ψιν τὸ πρωτοκόλλον τῶν τοποθεσιῶν ἀποφαίνεται εἰς ποίαν τᾶξιν πρέπει νὰ καταταχθῶσιν αἱ γαῖαι ἐκάστης τοποθεσίας.

Πρὸς τοῦτο ἡ ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ συντάσσει πρωτοκόλλον, ἀντίγραφα τοῦ ὁποίου ἐκτίθενται εἰς τὸ ἀρμόδιον δημαρχεῖον καὶ τὸ οἰκεῖον παρεδρεῖον ἐπὶ δέκα συνεχεῖς ἡμέρας, ἐπιμελεία τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

Κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμήσεως δύναται πᾶς πολίτης νὰ φέρῃ ἐγγράφους ἐνστάσεις, παραδίδων τὴν περὶ τούτου ἀναφορὰν τοῦ εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὸν οἰκονομικὸν ἐφορον, ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω δεκαήμερου προθεσμίας. [Ν. ΑΤΜΔ', ἀρθρ. 12].

3. Γενομένων ἐνστάσεων, ἢ ἂν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον κρίνῃ ἀναγκαῖον, γνῶμοδοτεῖ ἑτέρα ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ὑφ' ἑνὸς πρωτοδίκου, ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, τοῦ ταμίου καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω δὲ γνωμοδοτήσεων ἀποφαίνεται τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἢ παραδύχονμενον τὴν ἐτέραν τῶν γνωμῶν, ἢ σχηματίζον ἰδίαν ἐντὸς τῶν ὁρῶν αὐτῶν.

Ἡ κατὰ τὴν γνώμην τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς ἐκτίμησις καθίσταται ὀριστική, ἐὰν δὲν γείνωσι κατ' αὐτῆς ὑποτάξεις καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον δὲν κρίνη ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκτιμήσεως· ἐὰν αἱ γνώμαι τῶν δύο ἐπιτροπῶν ὡσι σύμφωνοι, ἡ ἐκτίμησις καθίσταται ὀριστική.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκτιμήσεων γνωστοποιῶνται καὶ δηλοποιήσεων τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. (*)

(*) Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου 1868 ἐξεδόθησαν αἱ ἐφεξῆς δηλοποιήσεις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, στηριζόμεναι εἰς πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

α) Ἡ ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1878 [Ἐφ. Κ. 36 τῆς 26 Ἰουν. 1878], παραδεχθεῖσα τὴν πρώτην ἐκτίμησιν τῶν τε ἀσκεπῶν καὶ πεφυτευμένων γαιῶν διαφόρων χωρίων τῶν ἐπαρχιῶν Ἀττικῆς, Λεβαδείας, Λακείδος, Ξηροχωρίου, Εὐρυτανίας, Ἐπιδάουρου, Διμητρῆς, Καλαμῶν, Πανουρίας, Σκοπέλου, Μήλου, Θήρας, Ἀνδρου, Ναυπακτίας καὶ Μαντινείας.

β) Ἡ ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1878 [Ἐφ. Κ. 39 τῆς 15 Ἰουλ. 1878] ἐγκρίσεως τῆς γενομένης διαιρέσεως τῆς περιφερείας διαφόρων χωρίων τῶν ἐπαρχιῶν Παρνασσίδος, Φθιώτιδος, Τριφυλίας, Λοκρίδος, Θηβῶν, Καρυστίας, Ναυπλίας καὶ Μεσολογγίου.

γ) Ἡ ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1878 [Ἐφ. Κ. 48 τῆς 28 Αὐγ. 1878] ἐγκρίσεως τῆς περιφερείας διαφόρων χωρίων τῶν ἐπαρχιῶν Παρνασσίδος, Ναυπλίας, Λακεδαιμόνος, Ὑδρας καὶ Τροιζηνίας, Πάφου, Διμητρῆς, Καλαμῶν, Λεβαδείας καὶ Μεσσηνίας.

δ) Ἡ ἀπὸ 10 Ἰαν. 1879 [Ἐφ. Κ. 20 τῆς 14 Μαρτ. 1879] ἐγκρίσεως τῶν ἐπαρχιῶν Τροιζηνίας, Νάξου, Δωρίδος, Αἰγιαλείας, Ἀργούς, Μαντινείας, Πατρῶν, Τήνου, Καρυστίας, Σπετσῶν καὶ Ἐρμιονίδος, Κορινθίας, Ὑδρας καὶ Τροιζηνίας, Γόρτυνος, Ναυπακτίας, Βάλτου, Μεγαρίδος, Βονίτζης, Ὀλυμπίας, Πυλίας, Μεγαλοπόλεως, Ἠλείας, Καλαβρύτων καὶ Μεσολογγίου.

ε) Ἡ ἀπὸ 18 Ὀκτ. 1879 [Ἐφ. Κ. 70 τῆς 31 Ὀκτ. 1879] ἐγκρίσεως τῶν ἐπαρχιῶν Καρυστίας, Νάξου, Γόρτυνος, Σπετσῶν καὶ Ἐρμιονίδος, Αἰγιαλείας, Τριφυλίας, Ἀργούς, Καλαβρύτων,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος.

4. Τὸ τίμημα τῶν παραχωρουμένων φυτειῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 προκαταβολῶν ἀποδίδεται εἰς δέκα ὁκτὼ ἐτησίας ἰσας δόσεις, κατὰ τὸ σῶστημα τῆς συνθέτου χρεώλυσίας. Ἐκάστη δόσις περιέχουσα 4 τοῖς ἑκατὸν χρεώλυτρον καὶ 4 τοῖς ἑκατὸν τὸν κόν ἐπὶ τοῦ τιμήματος, θέλει πληρόνεσθαι τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους διὰ τὰς λοιπὰς φυτείας, διὰ δὲ τὰς ἐλαυροφυτείας τὴν 1 Δεκεμβρίου, ἀρχομένης τῆς πληρωμῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς παραχωρήσεως. Οἱ λαβόντες ὅμως τὰ παραχωρητήρια μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου πληρόνουσι τὴν πρώτην δόσιν κατὰ τὰς ὁρισθείσας ἐπο-

Χαλκίδος, Ἡλείας, Πυλίας, Μεσολογγίου, Πατρῶν, Μεγαλοπόλεως, Ὀλυμπίας καὶ Ἀττικῆς.

ς) Ἡ ἀπὸ 3 Δεκ. 1881 [Ἐφ. Κ. 129 τῆς 30 Δεκ. 1878] περὶ ἐγκρίσεως τῆς γενομένης διαιρέσεως τῶν ἐπαρχιῶν Βονίτζης καὶ Ξηρομέρου, Μαντινείας, Ἄργους, Ἐπίδ. Λιμηρᾶς, Ἡλείας, Θηβῶν, Μεσολογγίου, Ναυπλίας, Γόρτυνος, Τριφυλίας, Λακεδαιμόνος, Ὀλυμπίας, Γυθείου, Οἰτύλου, Ξηραχωρίου καὶ Αἰγιαλείας.

ζ) Ἡ ἀπὸ 6 Αὐγ. 1882 [Ἐφ. Κ. 78 τῆς 14 Αὐγ. 1872] περὶ διαιρέσεως τῶν ἐπαρχιῶν Δωρίδος, Οἰτύλου, Μεγαλοπόλεως, Μαντινείας, Λοκρίδος, Καλαμών καὶ Γόρτυνος.

η) Ἡ ἀπὸ 18 Φεβρ. 1883 [Ἐφ. Κ. σελ. 365] περὶ ἐγκρίσεως τῆς γενομένης διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως φυλῶν καὶ πεφυτευμένων γαιῶν χωρίων τινῶν τῶν ἐπαρχιῶν Τριχωνίας, Φθιώτιδος καὶ Ἡλείας.

θ) Ἡ ἀπὸ 3 Αὐγ. 1883 [Ἐφ. Κ. σελ. 4823] περὶ τῆς τιμῆς ἀσκεπῶν καὶ πεφυτευμένων γαιῶν Πυλίας, Μεγαλοπόλεως καὶ Μεσσηνίας.

ι) Ἡ ἀπὸ 10 Ἰουν. 1889 [Ἐφ. Κ. 455 τῆς 13 Ἰουν. 1889] περὶ τῆς ὁρισθείσης κατὰ στρέμμα τιμῆς τῶν ποτιστικῶν ἀσκεπῶν γαιῶν τοῦ χωρίου Βριτζοῦλι τῆς ἐπαρχίας Τροιζηνίας.

ια) Ἡ ἀπὸ 11 Μαΐου 1890 [Ἐφ. Κ. 118 τῆς 16 Μαΐου 1890] περὶ τῆς κατὰ στρέμμα τιμῆς τῶν πεφυτευμένων καὶ ἀσκεπῶν γαιῶν τῶν χωρίων τοῦ δήμου Τριταίας.

Δημοφία Κεντρικῆς διαβιβασθῆκη θέροισας

χάς τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὑποχρεοῦνται δὲ διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν πληρωμὴν δικαιώματος ἐπικαρπίας κατὰ τὸν φορολογικὸν νόμον. (*)

Β. Πρὸς εξασφάλισιν τῶν ὀφειλομένων δόσεων τὸ δημοσίον ἔχει ἐπὶ τῆς φυτείας τὸ δικαίωμα πρώτης ὑποθήκης, ἀποκτωμένης δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν.

Πᾶσα τυχὸν προγενεστέρα ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς φυτείας ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἐπ' αὐτῆς ἀποκτηθὲν πραγματικὸν δικαίωμα ἔπονται τῆς ὑποθήκης τοῦ δημοσίου.

Ὅσαι δ' ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ἐπὶ φυτειῶν γενομένων μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1837 συμφώνως μὲ τὸν ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμον περὶ φυτειῶν ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν λαμβάνουσαι θέσιν μετὰ τὴν ὑποθήκην τοῦ δημοσίου, ἐκτείνονται δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ἐφ' ὅλου τοῦ κτήματος καὶ ἂν τυχὸν εἶχον ἐγγραφῇ ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως. [Ν. ΒΡΛΑ', 1]

Γ. Ἐὰν ἔνεκα καθυστερήσεως δόσεων γενῇ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τὸ δημοσίον λαμβάνει ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος οὐ μόνον τὰς ληξάσας δόσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπομένων πρὸς ὀλοσχερῇ τοῦ τιμήματος ἐξόφλησιν. Ἄλλ' ἰὰν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἐπαρκέσῃ πρὸς ἀπότισιν ὅλων τούτων, ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ ἐλλείμματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων νόμου. Ὅσας δὲ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ληξασῶν δόσεων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πλειστηριάσματος εἶναι ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ὀφειλομένου ἔτι κεφαλαίου, ὁ νέος ἀγορα-

(*) Ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΑΣΜΗ' τοῦ 1885 καὶ ΒΡΛΑ' τοῦ 1893, ἀρθρ. 9.

στῆς δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ κεφάλαιον τῶν μῆσω ληξασῶν δόσεων, καὶ νὰ πληρόνῃ αὐτὰς κατὰ τὴν λήξιν των· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὀφείλει νὰ προσυπογράψῃ τὰς ὁμολογίας τῶν δόσεων τούτων, καὶ ν' ἀνανεώσῃ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τὴν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ κτήματος, ὑποκείμενος διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου. Τὸ τυχὸν περίσσευμα κατατίθεται καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀρχικὸν ὀφειλέτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραχωρήσεως.

Ζ'. Πᾶς κάτοχος φυτειῶν, θέλων νὰ μετᾶσχη τῶν πλεονεκτημάτων ἁπὲρ παρέχει ὁ παρὼν Νόμος, ὀφείλει ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἔφορον τῆς ἐπαρχίας ἐν ἣ κεῖται τὸ κτῆμα, ἐγγραφὸν δῆλωσιν διαλαμβάνουσαν [Ν. ΥΠΑ' ἄρθρ. 2, ΧΖ' ἄρθρ. 1, ϞΟ' 1, ΑΡΙΖ' ἄρθρ. 2 καὶ ΑΤΜΔ' 1885].

α) Τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸν δῆμον καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

β) Τὸν δῆμον, τὸ χωρίον καὶ τὴν θέσιν, ἐνθα τὸ κτῆμα κεῖται.

γ) Τὰ ὅρια τοῦ κτήματος, τὸ εἶδος τῆς φυτείας, τὴν ἔκτασιν αὐτῆς εἰς Β. στρέμματα καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐμφυτεύσεως καὶ

δ) Ἐὰν ᾗναι ποτιστικὴ ἢ ξηρική.

Σ. Ἐν τῇ δηλώσει ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ διπλοῦτον ἀποδεικτικὸν πληρωμῆς διὰ τὸ παρ' αὐτοῦ δηλωθὲν πρὸς ἀπόκτησιν κτῆμα, δραχμῶν μὲν 4 διὰ τὰ σταφιδαμπέλους καὶ τὰ συκιδενδρά, δύο δὲ δραχμῶν διὰ τὰ λοιπὰς φυτείας κατὰ στρέμμα.

Δηλώσις ἄνευ τοιούτου ἀποδεικτικοῦ πληρωμῆς, ὡρεῖται ὡς μὴ γενομένη. [N. ΑΤΜΔ' 1885].

9. Αἱ δηλώσεις συντάσσονται εἰς διπλοῦν ἐφ' ἑκαστοῦ χάρτου καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος, καὶ ἂν οὗτος ᾖ ἀγράμματος, ὑπ' ἄλλου τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, προσυπογράφονται δὲ ἀπὸ τὸν δήμαρχον τῆς κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς δηλοῦντος, ὀφείλοντα νὰ βεβαιώσῃ τὴν αὐτότητα καὶ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δηλοῦντος. [N. ΥΛΑ' 2. ΨΜΔ', 2. ΑΤΜΔ', 5].

Ἐκ τῶν δηλώσεων ἡ μία θεωρηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐφόρου ἐπιστρέφεται εἰς τὸν κάτοχον, ἡ δὲ ἄλλη μένει παρὰ τῇ ἐφορίᾳ. Αἱ δηλώσεις ἐγγράφονται κατὰ χωρὸν εἰς ἐπίτηδες βιβλίον, τὸ ὅποσον τὴν ἐπιούσαν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας κλείεται διὰ πράξεως ὑπογραμμένης ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου· τὸν ἀπογραφὸν αὐτοῦ ἐκτίθεται ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρχείῳ, καὶ ἀποσπάσματα εἰς τὰ ἀνήκοντα προεδρεῖα.

Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ δημάρχου ὅπως βεβαιώσῃ τὴν αὐτότητα καὶ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δηλοῦντος, ὁ δηλῶν κοινοποιεῖ τὴν δήλωσίν του εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρος πρὸς τὸν δήμαρχον, ὅστις ἐκτελεῖ ἐπὶ ἀποδείξει νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν δηλοῦντα ἐντός δύο ἡμερῶν προσυπογεγραμμένην τὴν δήλωσίν του. Ἡ τε κοινοποίησις καὶ τὸ ἐπιδότηριον συντάσσονται ἐφ' ἑκαστοῦ χάρτου.

10. Οἱ μὴ δηλώσαντες ἐντὸς τῆς τριμήνου προθεσμίας τὰς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένας φυτείας, θεωροῦνται παρρητημένοι τῶν χορηγουμένων ἐκ τοῦ παρόντος νόμου πλεονεκτημάτων.

Ἐὰν ἐπὶ μὴ δηλωθείσης φυτείας ὑπάρχῃ ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δύναται νὰ ὑποβάλῃ τὴν δήλωσιν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐνδιαλαμ-

βανομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 προθεσμίας καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως ἐνεργηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ παραχώρησις. Ἐν τῇ περὶ πτώσει δὲ ταύτῃ ἡ φυτεία παραχωρεῖται εἰς αὐτόν, ἀνὰ λαμβάνοντα ἀπάσας τὰς ἐπιβαλλομένας διὰ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρεώσεις· ἐὰν ὁμοῦς ὑπάρχωσι πλείονες τῆ μιᾶς ὑποθήκαι, οἱ δὲ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ὑποβάλλωσιν ὡς ἀνωτέρω, τὰς ἀνηκούσας δηλώσεις, προτιμᾶται δὴλῶσις τοῦ ἔχοντος τὴν προτέραν ὑποθήκην. [Ν. ΥΠΑ ἄρθρ. 2 ΦΕΖ', ἄρθρ. 1. ΨΜΓ', ἄρθρ. 2].

11. Πᾶσα διένεξις περὶ κατοχῆς μεταξὺ δύο καὶ πλείονων ἀξιούντων αὐτήν, λύεται δικαστικῶς· τούτοις διὰ τὰς ἀμφισβητούμενας παρ' αὐτῶν φυτείας τὸ παραχωρητήριον ἐκδίδεται ὑπὲρ ἐκείνου, ὃν ἡθέλησεν κρίνει δικαιοῦμενον ἐπιτροπὴ συγκροτούμενη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, τοῦ οικονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτεύουσας.

Ἄν δικαιωθῇ ἕτερος δικαστικῶς παρὰ τὸν λαβόντα τὸ παραχωρητήριον ἀκυροῦται, ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸ ἀπολύσι μὲν τὴν προκαταβολήν, δικαιούται ὁμοῦς διὰ τὴν πληρωθεῖσας δόσεις ἀπὸ τὸν δικαστικῶς δικαιωθέντα.

Ἡ αὐτὴ ὡς ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ὁριστικῶς καὶ περὶ πάσης διενέξεως ἀφορώσης τὰ ὅρια τοῦ χωρίου.

12. Τὸ δημόσιον οὐδὲν εὐθύνεται, ἐὰν δηλωθεῖσα καὶ παραχωρηθεῖσα φυτεία ἐκνικηθῇ ὑπὸ τρίτου, δὲ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις ὑποχρεοῦται εἰς τὸν ἥττον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ συμπεφωνημένου τιμήματος [Ν. ΥΠΑ' 1873, ἄρθρ. 4 καὶ ΥΠΓ' 1873, ἄρθρ. 3].

Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐθνικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν φερόμενον τὸν κτῆμα ἐδηλώθη ἢ παρεχωρήθη ὡς φυτεία, ὁ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις θεωρεῖται ὡς κακῆς πίστης κάτοχος, καὶ συνάμα ἀπολλύσιν ὅ,τι ἀπέναντι τοῦ κτῆματος κατέβαλεν.

13. Ὁ ἀρμόδιος οἶκον. ἔφορος, τῇ συμπράξει γεω-
τροῦ ἢ ἀξιώματι τοῦ μηχανικοῦ, προβαίνει εἰς τὰς
γασίας τῆς καταμετρήσεως, ἀφοῦ κατασταθῇ ὀριστικῇ
ἐκτίμησις τῶν φυτειῶν. Διὰ πᾶν τεμάχιον συντάσσει
ἰδίον πρωτόκολλον καταμετρήσεως καὶ ὁροθεσίας,
ὃ σημειοῦται ἡ τάξις εἰς ἣν ἀνήκει, τὸ εἶδος τῆς
πέρας, τὰ πλευρικά μέτρα, τὰ ὄρια, ἡ θέσις καὶ τὸ
τοπογραφικὸν σχέδιον. [N. ΨΜΔ', ἀρθρ. 4].

14. Τὸ πρωτόκολλον τῆς καταμετρήσεως μετὰ
τῆς δηλώσεως ὑποβάλλεται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομι-
κῶν ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐκδίδει
τὰ παραχωρητήρια καὶ διευθύνει αὐτὰ εἰς τὸν οἶκον.
Ἄφ' οὗ θεωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.
[N. ΨΜΔ', 4]

Ἐάν ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως δὲν ἐκδο-
νται τὰ παραχωρητήρια, ἀπαλλάσσονται τῆς ἐπικαρ-
πῆς ὅσοι τῶν ἐμφυτευτῶν καταθέσωσι τὴν ἐνιαύσιον
τιμὴν τοῦ τιμήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεώς των.
[N. ΦΕΖ', ἀρθρ. 6].

Οἱ κύριοι γραμματίων οἰασδὴποτε κατηγορίας, οἱ
ὅτι τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου προκαλέσαντες
τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν τὴν καταμέτρησιν ἀσκε-
ῖται γαίων, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐξεδόθησαν παραχωρη-
τήρια, καὶ αἵτινες ἐνεφυτεύθησαν μεταγενεστέρως, ὀφεί-
λουν νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὰς ἐπὶ
τῶν γαίων τούτων ἀξιώσεις των, ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ
τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπὶ ποινῇ ἀπω-
ρίας παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῶν γαίων τούτων. Ἐν
περιπτώσει ταύτῃ ἀναβάλλεται ἡ ἐκδοσις τῶν παρα-
χωρητῶν μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀποπερατώσεως τῆς
καταμένης διαφορᾶς. (N. ΥΠΑ', ἀρθρ. 7).

15. Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ἅμα λάβῃ τὰ παραχω-
ρητήρια, προσκαλεῖ ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀπαδείξει ἓνα ἑ-

καστον τῶν δικαιοῦχων, ἵνα ὑπογράψῃ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὴν χρεωστικὴν ὁμολογίαν διὰ τὰς ἐτησίας δόσεις· μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ὁμολογίας μεταγράφει τὰ παραχωρητήρια, ἐγγράφει ὑποθήκην ἐπὶ τῶν παραχωρητήριων φυτειῶν, καὶ παραδίδει τὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς δικαιοῦχους, ἀφοῦ χαρτοσημανθῶσι καὶ πληρωθῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, τὰ δικαιώματα τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης. (Ν. Ψ. Η' τοῦ 1880, ἀρθρ. 6 ἈΣΜΗ' ἀρθρ. 3).

ΑΠ. 415 (1893). Ἐπειδὴ, ἵνα γένη τις κύριος φυτείας ἐπὶ ἰθακτικῆς γῆς, μέχρι τέλους τοῦ 1870, ἀδεία ἢ μὴ τῆς κυβερνητικῆς ἐμφυτευθείσης, κατὰ τὸν εἰρημένον ΤΚΣ' νόμον (ἀρθρ. 1), δὲν ἀρκεῖ ἡ περὶ τούτου ἐμπρόθεσμος δηλώσις καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς προκαταβολῆς καὶ τῶν δόσεων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς ποσὶς μετ' ἐκτίμησιν καὶ καταμέτρησιν τοῦ δηλωθέντος κτηματός καὶ τὴν ὑποβολὴν τοῦ περὶ ταύτης πρωτοκόλλου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ ὑπὸ τούτου ἐκδόσις παραχωρητηρίου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐγγραφὸν ἰδιοκτησίας, θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τὸ ἀρθρὸν 25 τοῦ περὶ συστάσεως αὐτοῦ νόμου τοῦ 1833 ἔτους· μετ' ὃ προσκαλεῖται ὁ δηλώσας δικαιοῦχος νὰ ὑπογράψῃ τὴν χρεωστικὴν ὁμολογίαν διὰ τὰς δόσεις καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν αὐτὴ μεταγράφεται τὸ παραχωρητήριον καὶ κατόπιν ἐγγραφομένης τῆς ἐν ἀρθρῳ 5 ὁριζομένης ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ κτηματος πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐπὶ ὀφειλουμένων, παραδίδεται εἰς τὸν δικαιοῦχον τὸ παραχωρητήριον, ἀφοῦ χαρτοσημανθῇ καὶ πληρωθῇ τὸ τέλος καὶ τὸ δικαίωμα τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς ὑποθήκης, ὡς ταῦτα ὁρίζονται ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 14 καὶ 15 τοῦ ΤΚΣ' νόμου· ὥστε πρὶν ἢ ἐκτελεσθῶσι ταῦτα, δὲν γίνεται κύριος ὁ δηλώσας φυτείας ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς φυτευθεῖσαν μέχρι τοῦ 1870, ἢ δ' ἐν ἀρθρῳ 1 περὶ τῆς χορηγούμενης φράσις, ὅτι οἱ μέχρι τότε φυτευτάντες τοιαύτας ἀναγνωρίζονται ἰδιοκτῆται ἐπὶ πληρωμῇ τῆς ἐνεστῶσης ἀξίας αὐτῶν, καὶ ἐν ἀρθρῳ 5, ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν ἔχει τὸ Δημόσιον δικαίωμα τῆς ὑποθήκης, δὲν ἔχουσι προδήλως τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἀμέσως γίνονται ἰδιοκτῆται οἱ δηλώσαντες, ἀλλ' ὅτι γίνονται τοιοῦτοι καὶ ἀποκτάται τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα, ἀφοῦ τελεσθῶσι πάντες οἱ ἀνωτέρω πρὸς μεταδίδασιν τῆς ἰδιοκτησίας ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενοι ὅροι· ὥστε καὶ τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ δικαστηρίου συμφωνεῖ τῷ πρώτῳ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν τοῦτο ζήτημα.

ΑΠ. 110 (1892). Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή, ὡς δέχεται καὶ ἡ προσδεδωμένη ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν, ὁρᾷ τὴν ἀξιουμένην παρὰ τῆς ἀναρριθλήτου κυριότητος τῆς ἐπιδόκου σταθιδαμπέλου, ὡς φυτείας ἐπὶ

ἑθνικῆς γῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Νόμου περὶ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐπὶ πωλήσεως ἑθνικῶν κτημάτων ἐκδίδεται ἔγγραφον ἰδιοκτησίας, κεκυρωμένον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου τοῦ Συνεδρίου καὶ φέρον ἀριθμὸν καταχωρίσεως τοῦ τηρουμένου ἐπὶ τούτῳ βιβλίου, ὡς γενικὴ δὲ ἡ διατάξις αὕτη πάντοτε χωρεῖ ἐπὶ μεταβιβάσεως δημοσίων κτημάτων, ἐφ' ὅσον οὗτος νόμος ἐπὶ εἰδικῆς περιπτώσεως δὲν διαγραφεῖ το ἐναντίον. Ἐκ τοῦ συνόλου δὲ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΤΠΣ' τοῦ 1871 περὶ ἐμφυτεύσεως ἐπὶ γαιῶν ἑθνικῶν, ἰδιαίτερος δ' ἐκ τοῦ ἄρθρου 15 αὐτοῦ ὀρίζοντος ὅτι ἅμα λήβῃ ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος τὰ παραχωρητήρια προσκαλεῖ ἓνα ἕκαστον τῶν δικαιούχων, ἓνα ὑπογράφῃ τὴν χρεωστικὴν ὁμολογίαν, καὶ μετὰ τοῦτο μεταγραφεῖ τὰ παραχωρητήρια, ἐγγράφει ὑποθήκην ἐπὶ τῶν παραχωρηθειῶν φυτειῶν καὶ παραδίδει τὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς δικαιούχους, ἀφ' οὗ χροτοσημανθῶσι καὶ πληρωθῶσιν εἰς τὸ Ταμεῖον τὰ τέλη καὶ τὸ δικαίωμα τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς ὑποθήκης, συναγεται ὅτι καὶ ἐπὶ ἐμφυτεύσεως ἑθν. γαιῶν ὁ νόμος ΤΠΣ' ἀπῆλθε τὴν ἐκδοσὶν παραχωρητηρίου, ὅτι ἀναγνωρίζονται μὲν ἰδιοκτῆται κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ οὐ μὲχρι τέλους τοῦ 1870 φυτεύσαντες σταφιδαμπέλους ἢ ἀμπέλους ἐπὶ ἑθνικῶν γαιῶν, ἀλλ' ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ διατυπώσων καὶ ἰδίως ἄνευ τῆς ἐκδόσεως παραχωρητηρίου, περὶ οὗ διαλαμβάνουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἐπομένων ἄρθρ., δὲν μεταβιβάζεται εἰς τοὺς ἐμφυτευτὰς δικαίωμα κυριότητος. Ἀπορριπνόμενον ἄρα τὸ δικάσαν Ἑκρετεῖον ὅτι ἡ ἀναιρεσιδότης ἀπέκτησεν ἄνευ τῆς ἐκδόσεως παραχωρητηρίου τὴν κυριότητα τῆς ἐπιδίκου σταφιδαμπέλου ὡς φυτεύτασα αὐτὴν, κατόπιν δηλώσεως ἐπὶ γῆς ἑθνικῆς πρὸ τοῦ 1870, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως αὐτοὺς ἐφάρμοσε.

ΑΠ. 35' (1893) Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1883 Β. Δ. περὶ συστάσεως Ἑλεγκτ. Συνεδρίου, «τὸ Συνεδριὸν θέλει κρατεῖ καταστιχὸν εἰς τὸ ὁποῖον νὰ καταγραφῇ ὅλας τὰς πωλήσεις ἑθνικῶν πραγμάτων καὶ δικαιωμάτων καὶ τὰς δι' αὐτὰ πληρωμὰς. — Τὰ δοθησομένα εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας πρέπει νὰ ᾖναι ἐπικεκυρωμένα διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Προέδρου τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐσφραγισμένα μὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦ καταστήρου, ἡ γενικὴ δ' αὕτη διατάξις περὶ τῶν ἔγγραφων τῆς ἰδιοκτησίας τηρητέα ἐστίν, ἐφ' ὅσον οὗτος νόμος ἐπὶ εἰδικῆς περιστάσεως δὲν βολῇ, οὕτως τούναντίον, ἐκ τοῦ συνόλου δὲ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΤΠΣΤ' περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἑθνικῶν γαιῶν καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ἄρθρου 15 αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ἅμα λήβῃ τὰ παραχωρητήρια προσκαλεῖ τοὺς δικαιούχους ἓνα ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ὑπογράψωσι τὰς ὁμολογίας διὰ τὰς ἐτησίας δόσεις, μετὰ δὲ τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν μεταγραφεῖ τὰ παραχωρητήρια, ἐγγράφει ὑποθήκην ἐπὶ τῶν παραχωρηθειῶν φυτειῶν καὶ παραδίδει τὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς δικαιούχους, ἀφ' οὗ χρο-

τοσημανθῶσι καὶ πληρωθῶσιν εἰς τὸ Ταμεῖον τὰ τέλη τοῦ σήμου κλπ., συνάγεται, ὅτι καὶ ἐπὶ ἐμφυτεύσεων ἔθνικῶν γαίμων ΤΠΣΤ' ἀπήτησε τὴν ἐκδοσιν παραχωρητηρίου συμφώνου περὶ τοῦτου διατάξαι αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον ἀναρῶν ἄρθρ. 1 νόμου ΤΠΣΤ', ἰδιοκτῆτας τῶν φυτειῶν τοὺς ἐμφυτεύοντες μέχρι τέλους τοῦ 1870 ἀμπέλους κτλ., κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἀποφηνάμενον τοῦναντίον, ἦται ὅτι ἡ ἀναίρεσιβλήτος ἐγένετο τῆς ὑπ' αὐτῆς δηλωθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου σταφίδαμπέλου πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἐπ' ὀνόματί της παραχωρητικὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ψευδῶς ἡρμήνευσσε καὶ μὲνως ἐφήρμοσεν αὐτόν, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

16. Ἐὰν ὁμως ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ὀρισθείσης θεσμίας δὲν ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν, ἀπολλυμένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 προκαταβολήν, καὶ θεωρεῖται πρὸς τὸν νόμον τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου καιωμάτων.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἐνυπόθηκοι δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν εἰς αὐτοὺς παραχώρησιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ νόμου. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

17. Πᾶσα φυτεία, τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος καὶ ἔκπρωτος κατὰ τὰ ἄρθρ. 10 καὶ 16 τοῦ παρόντος νόμου, περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου θεωρουμένη ὡς ἔθνικόν φθαρτὸν κτῆμα, διατίθεται τοὺς κειμένους νόμους.

Ἐὰν κατὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς φυτείας πλεόνασμα ἐπὶ τῆς δηλωθείσης ἐκτάσεως, παραχρῆμα καὶ τοῦτο εἰς τὸν δηλώσαντα, ὅταν δὲν ᾖ ἡμετέρον τῶν δέκα τοῖς ἐκατόν. (Ν. ΑΡΙΖ', ἄρθρ. 4)

Πᾶσα ὑπέρβασις τοῦ ὅρου τοῦτου περιέρχεται

* Ἐπιθετὴ Ν. ΡΚΑ' τοῦ 1865 περὶ τῶν ἐκ προικοκτησίας στερούμενων, ἄρθ. 4.

δημόσιον καὶ διατίθεται ὡς ἀνωτέρω. (Ν. ΑΤΝΔ', 6 ἐπ., 15 ἐπ.).

18. Πᾶς ἐκ παραχωρήσεως ἐθνικοῦδιοκτῆτων φυτειῶν ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου κατὰ τὸν παρόντα νόμον δύναται καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τῶν 18 ἐτῶν νὰ ἐξορλήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κεφαλαίου.

19. Τὰ περὶ ὑποθηκῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10 καὶ 16 τοῦ παρόντος νόμου ὁρισθέντα ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ προσημιώτεων ὑπὲρ τῶν ἐχόντων τοιαύτας.

20. Διὰ τοὺς ἐμφυτευτάς φυτειῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ 1 ἁρθρου ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀκυρώσεως τὴν παραχωρησιν τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἢ ἀπὸ τῆς λήξεως ἢ τῆς διαλύσεως τῆς μισθώσεως.

21. Ὅπου ὑπάρχουσι φυτεῖαι γενόμεναι ἐπὶ γαιῶν μη ἀνηκουσῶν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ δημόσιον καὶ ὑποβαλλόμεναι εἰς δικαίωμα ἐπικαρπίας ἑλαττον τοῦ διὰ τῶν ἐτησίων φορολογικῶν νόμων κανονιζομένου, τὸ δημόσιον λαμβάνει ἐκ τοῦ ὁρισθέντος τιμήματος μέρος μόνον ἀνάλογον τῆς εἰσπραττομένης ἐπικαρπίας.

22. Πάντα τὰ μέλη τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἐπισημασμένων καὶ οἱ δημόσιοι καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, εἴτετες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, ἅτινα ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς ὁ παρὼν νόμος, ἤθελον δεῖξει ἀσύγνωστον ἀμέλειαν ἢ καὶ ἀπλὴν ραθυμίαν, τιμωροῦνται πειθαρχικῶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μὲν προσημιον 100—500 δραχμῶν.

23. Εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν ἐθνικοῦδιοκτῆτων φυτειῶν δὲν εἶναι δεκτὰ οὐδενὸς εἶδους πιστωτικά γραμμάτια τοῦ δημοσίου (Ν. ΔΣΜΗ', ἄρθρ. 11).

24. Καταργοῦνται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἅπασαι αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς αὐτὸν διατάξεις καὶ ρητῶς ὁ ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμος περὶ φυτειῶν ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΘΝΙΚΑΙ ΓΑΙΑΙ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΑΦ΄ΥΤΕΥΤΩΝ ΓΑΙΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁδηγίαι τῆς 10 Ἰουνίου 1871. Περὶ διανομῆς καὶ δικέσεως τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.

Σὰς διευθύνομεν εἰς πλείστα ἀντίτυπα τὸν ψηφισθέντα παρὰ τῆς βουλῆς καὶ κυρωθέντα παρὰ τοῦ Βασιλέως νόμον περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐκπληροῦται ὁ γενικὸς πόθος τῶν Ἑλλήνων, καὶ πραγματοποιοῦνται αἱ ἐπανεληλυμμένοι ὑποσχέσεις τῶν ἐθνικῶν συναλεύσεων ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν οἱ κατακτηταὶ ἀφῆρεσκν βίᾳ καὶ δυναστείᾳ παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας ἀπῆλευθέρωσαν διὰ χειμάρρων αἱμάτων, κατέσταται τελεία καὶ ἀνεξάρτητος ἰδιοκτησία τῶν θελόντων καὶ δυνάμενων νὰ τὴν καλλιεργῶσιν, ὑποχρεουμένων διὰ τὴν γινομένην εἰς αὐτοὺς προτίμησιν νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα κατ' ἐκτίμησιν καὶ ἐν διαστήματι ὁλοκλήρου εἰκοσιεξαετίας· οὕτω δὲ ἡ γεωργικὴ τάξις, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἡμῶν καὶ ἀπαρτίζει τὴν ὀλικὴν τοῦ ἔθνους ὑπόστασιν, παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ζῇ ὡς δούλοπαροικὸς ἐπὶ ξένης γῆς καὶ ἕκαστος γεωργὸς γινόμενος ἰδιοκτήτης τῆς ἀναγκαίου πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐκτάσεως θέλει συγκεντρώσῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς προσπάθειας πρὸς βελτίωσιν τῆς καὶ θέλει τὴν καταστήσῃ παραγωγικωτέραν πρὸς ὄφελός αὐτοῦ καὶ τῆς κοινωνίας. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐνεκα τῶν εὐκολιῶν, τὰς ὁποίας ὁ δημοσιευόμενος νόμος περιέχει, θέλουν ζητήσῃ ν' ἀποκτήσωσιν ἐθνικὰς γαίας καὶ πολλοὶ μὴ γεωργοὶ καὶ ὅτι θέλει ἐκ τούτου αὐξήσῃ ὁ γεωργικὸς πληθυσμὸς, ὅπερ τὰ μέγιστα θέλει συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου καὶ τὴν παγίωσιν τῆς δημοσίας τάξεως. Πλὴν τούτου ἡ διάθεσις τῆς ἐθνικῆς γῆς θέλει διευκολύνῃ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν φορολογικοῦ συστήματος καὶ θέλει ἀπαλλάξῃ τὸν φορολογούμενον λαὸν ἀπὸ τὰς καταπίσεις καὶ τὰ βάρη, ὅσα ἐξ αὐτοῦ ὑποφέρει.

Αἱ εἰς τὰς διαλελυμένας μονὰς καὶ ἐπισκοπικὰς ἀνήκουσαι γαίαι ἰσομοιοῦνται κατὰ τὸν νόμον μὲ τὰς ἐθνικὰς, διότι μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν μονῶν, περιττήλον καὶ αὐταὶ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου, διατιθέμεναι ὅπως καὶ αἱ ἐθνικαί, ἄδικον δὲ ἔθεωρήθη νὰ μὴ τύχωσι τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων καὶ οἱ καλλιεργηταὶ τῶν γαιῶν τούτων, ἀφ' οὗ κατέβηλον τὰς αὐτὰς προσπάθειας καὶ τὰς αὐτὰς θυσίας διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ ἀποκατάστασιν των.

Μ' ὅλον ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ νόμου ἐγένετο σαφεστάτη καὶ εὐληπτος, μ' ὅλα ταῦτα πρὸς εὐκόλιν ἡμῶν ἐθεώρησα λυσιτελεῖν νὰ

σας ἐφοδιάσω μὲ τὰς παρούσας ὁδηγίας, ἐν αἷς εὐρίσκεται κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην ἢ ὅλην ἐργασία πρὸς ἐκτέλεισιν τοῦ νόμου, ὡς ὑποχρεώσεις τῶν προτιθεμένων νὰ μεθεξωσιν εἰς τὴν διανομὴν ἑθνικῆς γῆς.

Α' Δημοσίευσις τοῦ νόμου.

Ἡ δημοσίευσις τῶν νόμων εἶναι κατὰ τὰ κεκανονισμένα θειομένη εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς. Τούτων λοιπὸν κατὰ πρῶτον ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν καὶ ἀξιῶ ἵνα ὁ ἀποστελλόμενος νόμος συζητηθῇ ἐγκαίρως ἀκριβῶς καὶ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, παραγγέλλω δὲ αὐτὰς νὰ μοι ὑποβάλωσιν ἐν θέον κυρωμένα ἀντίγραφα τῶν περὶ δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἐκτελεσθέντων μετὰ πίνακα ἐμφαίνοντα τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν ὁ νόμος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἑκάστου δήμου.

Τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους παραγγέλλω ἀνεξαρτήτως τῆς τέρως δημοσιεύσεως νὰ πέμψωσι τὸ ταχύτερον ἀνάλογα τοῦ καὶ τῶν συνοδευουσῶν αὐτὸν ὁδηγίων ἀντίτυπα εἰς ἅπαντα τὰ ὑποκαταστήματα τὴν ἐπαρχίαν χωρὶς, ὥπως λάβωσι πληρεστάτην γνώσιν οἱ πολῖται.

Οἱ ταμίαι τῆς Ἑπτανήσου, οἵτινες ἐκπληροῦσι καὶ ὑποχρεωτικὰ, ὡς καὶ οἱ ἑφοροὶ, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁποίων δύνανται ἔχουσιν γαῖαι τοῦ δημοσίου ἀναλόγου ἐκτάσεως ἱκανοποιούσαι καὶ ὅσον ὅλων τῶν κατοικῶν τῆς ἐπαρχίας, παραγγέλλονται δημοσιεύσωσιν ὡς ἀνωτέρω τὸν νόμον καὶ συνενενοούμενοι μετὰ τῶν διοικητικῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν νὰ καταστήσωσι γνωστὰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ὥπως φροντίσωσιν ἀπὸ τοῦδε οἱ προτιθέμενοι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ δικαίωμα τῶν νὰ μάθωσι ποῦ θέλουσι μείνει γαῖαν ἑθελούσαν καὶ ἀπευθύνωσιν ἐμπροθέσμως τὰς δηλώσεις τῶν.

Οἱ δημόσιοι εἰσπράκτορες, οἱ δασονόμοι καὶ οἱ δασοφύλακες καθοδηγηθῇ παρὰ τῶν οἰκονομικῶν ἐφόρων ὅπως ἐρμηνεύωσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς προφορικῶς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ τὰς ἐκτελέσωσιν ὡς ἀνωτέρω ἐμπροθέσμως τὰς δηλώσεις τῶν, ἐκτελέσωσιν αὐτοῖς, ὅτι διὰ πᾶν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ὁ κάτοχος δύνανται ἐμπροθέσμως δηλώσει, χάνει τὴν κατοχὴν καὶ δύναται νὰ τὴν παραχώρησιν αὐτοῦ εἰσοσδήποτε ἄλλος.

Β'. Περὶ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν γαιῶν.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν γαιῶν τοῦ δημοσίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο δικαιοῦνται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν

μὴν οὐ μόνον πᾶς ἔγγαμος πολίτης Ἑλλήν, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἐνῆλιξ ἄνθρωπος, ὅστις ζῇ ἐξ ἰδίας περιουσίας ἢ ἐξ ἰδίας ἐργασίας. Ἐὰν ἀπεβίωσεν ὁ πατήρ, ἡ χήρα καὶ τὰ ἀνήλικα αὐτῆς τέκνα δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς, ἐὰν δὲ ἀπεβίωσεν καὶ ἡ μήτηρ, δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο διὰ τοῦ κηδεμόνος τῶν τῶν ἀνήλικα τέκνων ἢ χήρα ἢ μὴ ἔχουσα τέκνα δικαιούται νὰ ζητήσῃ γαίαν, ἀλλ' οὐκ αἰτεῖ νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ ἡμῖς τῆς ἐκτάσεως, ἥτις παραχωρεῖται εἰς τοὺς ἄλλους· ὥστε πᾶσα οἰκογένεια καὶ πᾶς ἐνῆλιξ ἀνεξάρτητος εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῆς ἐθνικῆς γῆς· ἐλλὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ἐξαιρεῖ τοὺς ὁπωσδήποτε λαβόντας τὴν ἐθνικὰς γαίαν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἐκτασίς, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον, ᾖναι μικροτέρα τῆς διὰ τοῦ νόμου ὁριζομένης, ὅτε δύνανται νὰ ζητήσωσι μόνον τὸ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ἐλλείπον.

Ἡ ἐξαιρέσις αὕτη θεωρήθη νόμιμος καὶ δίκαια, διότι κύριος τῆς διανομῆς σκοπὸς εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν· ὅλον δὲ καὶ ἄτοπον ἦθελεν εἶσθαι ὅσοι κατώρθωσαν ἤδη νὰ ἐκτελέσωσιν ἐθνικὴν γῆν νὰ ἐξυμνοιωθῶσι μὲ τοὺς μηδὲν λαβόντας ποταύτην.

Αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι προσωπικαὶ καὶ οὐδόλως ἐπεκτείνονται εἰς τὰ τέκνα τῶν ἐξαιρουμένων.

Πῶς ἀκριβῆ τοῦ νόμου ἐκτέλεσιν αἱ οἰκονομ. ἐφοροὶ ὀφείλουσι εἰσπράττειν ὑπ' ὄψιν τὰ βιβλία τῶν προικοδοτήσεων, τὰς γεννησεμένας δηλώσεις ἐκ μέρους τῶν ἐμψυεύσαντων ἐπὶ ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ τοὺς καταλόγους τῶν λαβόντων Κρητικὰ καὶ ἄλλα ἔγγραφα, ὥστε νὰ ἀπορρίπτωσι πᾶσαν αἴτησιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν νόμον. Πρέπει δὲ νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς πολίτας νὰ ἐνηνοήτωσιν ὅτι καὶ ἐὰν ἐκ πλάνης γενῇ παραχώρησις ἐθνικῆς γῆς εἰς πρόσωπα, ἀλλὰ ἐὰν ἐκτοῦ ἔχουσι τοιοῦτον δικαίωμα, εἶναι ἀφ' αὐτῆς ἀκυρὸς, ὅμως ἐννοεῖται ὅτι ἡ πλάνη, ἡ παραχωρηθεῖσα γῆ θέλει ἐπανέρχασθαι εἰς τὸ δημοσίον καὶ διατίθεσθαι ὑπὲρ ἄλλου πολίτου.

Γ'. Περὶ τῶν ἐξαιρουμένων τῆς διανομῆς γαιῶν.

Ὡς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, ἀπαιτεῖται αἱ καλλιεργούμεναι καὶ καλλιεργησόμεναι ἐθνικαὶ γαῖαι, ὡς καὶ αἱ τῶν διαλελυμένων μονῶν καὶ ἐπισκοπῶν κτλ. διαθέσιμοι καὶ παραχωροῦνται εἰς τοὺς πολίτας Ἑλλήνας καὶ τὴν βᾶσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου· ἕκαστος δὲ πολίτης δικαιούται νὰ λάβῃ μέχρι ὀγδοήκοντα στρεμμάτων ξηρικῆς γῆς καὶ ἑκατὸν πεντηκοντακτάρων ἀγροικῆς γῆς· ἐξαιροῦνται τῆς παραχωρήσεως δὲ τὰ δάση καὶ αἱ συστάδην κείμεναι ἀγριελαφαὶ· διότι αἱ δάσες εἶναι ἀνάγκη πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου καὶ τῆς κοινότητος καὶ διατηρηθῶσι καὶ ν' ἀναπτυχθῶσιν, αἱ δὲ συστάδην ἀγριελαφαὶ διαπονται ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου· ἐπὶ τῶν δασῶν ἐπιστῶ ἰδίως ὁ νόμος τὴν προσοχὴν καὶ σὰς παραγγέλλω οὐ μόνον νὰ μὴ πᾶ

παχωρήσῃτε γαῖας καλυπτομένας ἀπὸ δένδρα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρνηθῇτε τὴν παραχώρησιν πάσης ἐκτάσεως περιεχομένης ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν δασῶν, ἔστω καὶ ἐὰν αὕτη κατέστη πρὸ πολλοῦ δι' ὑλοτομίας ἢ ἐμπρησμοῦ ψιλῇ γῇ καὶ καλλιεργεῖται· εἰς τοὺς καλλιεργητάς τῶν τοιούτων γαιῶν θέλετε δώσει νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγα συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ τόπος εἰς τὴν διατήρησιν τῶν δασῶν, καὶ θέλετε τοῖς παρατηρήσει, ὅτι ὀφείλουν νὰ ζητήσωσιν ἀλλαγοῦ γαίας, διότι ἐὰν δηλώσωσι τὰς ἐντὸς τῶν δασῶν κειμένας, δὲν θέλουν τοῖς παραχωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τυχὸν γείνη κατὰ λάθος παραχώρησις, εἶναι ἀφ' ἐαυτῆς ἄκυρος καὶ οἱ πρὸς οὓς ἐγένετο αὕτη οὐ μόνον θέλουσιν ἀποβληθῇ τῶν γαιῶν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑπογράψωθαι καὶ νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου.

β') Αἱ γαῖαι, ὅσας ἡ κυβέρνησις ἤθελε νομίσει ἀναγκαῖον νὰ ἐξαίρῃ διὰ νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς δημοσίον ἢ δημοτικὸν σκοπὸν. Περὶ τινων τῶν γαιῶν τούτων ἐξεδόθη ἡδη τὸ ἀπὸ 8 τοῦ ε. μ. βασιλικὸν διατάγμα· ἐπιφυλάσσεται δὲ ἡ κυβέρνησις νὰ προκαλέσῃ καὶ ἕτερα β. διατάγματα δι' ὅσας ἄλλας γαίας θεωρήσει ἀναγκαῖον νὰ ἐξαίρῃ τῆς παραχωρήσεως καὶ νὰ τὰς κρατήσῃ χάριν δημοσίων ἢ δημοτικῶν σκοπῶν.

γ' Αἱ γαῖαι, ὅσας ἤθελον ζητηθῇ εἰς πραγματοποίησιν γραμματίων πρὶν ἢ δοθῇ δι' αὐτὰς δηλώσις περὶ παραχωρήσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου. Αἱ γαῖαι αὗται δὲν δύνανται νὰ ᾔναι εἰμὴ ἢ ἀκαλλιεργήτοι ἢ κατεχόμεναι καθ' ὑπερβάσιν τοῦ μεγίστου ὅρου τῆς παραχωρουμένης εἰς τοὺς κατόχους ἐκτάσεως. Ἐγούσι δὲ ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα οἱ κάτοχοι τῶν γραμματίων δια νὰ ἐγρήγῃσιν, ἐὰν θέλωσι, τὴν πραγματοποίησιν τῶν γραμματίων τῶν, διότι περὶ τῶν τοιούτων γαιῶν δὲν δύνανται νὰ γενῶσι δηλώσεις εἰμὴ ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ ἐξάμηνος προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας διακαίουσιν νὰ δηλώσωσιν οἱ κάτοχοι, καὶ εἰς ἑπὶ μὴν ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων (ἄρθρ. 20 τοῦ νόμου).

Ἐὰν πρόκειται περὶ φαλαγγητικῶν γραμματίων, ἡ δημοπρασία θέλει διεξάγεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου (ἄρθρ. 31). Ἐννοεῖται δέ, ὅτι εἰς τὴν δημοπρασίαν ταύτην οἱ φέροντες γραμμάτια γίνονται δεκτοὶ ἀντιπροκαταβολῆς δεκατημορίου καὶ ἐξοφλοῦσιν ὁλόκληρον τὸ τίμημα διὰ τῶν γραμματίων τῶν, μόνοι δὲ οἱ μὴ φέροντες γραμμάτια καὶ θέλοντες νὰ μετάσχῃσι τοῦ συναγωνισμοῦ ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι τὸ δεκατημόριον καὶ ὑποχρεοῦνται, ἐὰν αἱ γαῖαι κατακυρωθῶσιν ἐπ' ὀνόματί των, νὰ πληρώσωσιν ἐπὶ χεῖρας τὸ πεμπτνημόριον τοῦ τιμήματος.

δ') Αἱ πολυετῶς ἐκμεισθωμένα ἐκκλησιαστικὰ γαῖαι, ἀλλ' ἢ περὶ αὐτῶν ἐξαίρεσις εἶναι προσωρινή, περιοριζομένη ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἢ ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε διαλυθῇ ἡ μίσθωσις. Δύναται ἐν τούτῳ νὰ ζητηθῇ καὶ τῶν γαιῶν τούτων ἡ παραχώρησις πρὸ τῆς λήξεως

τῆς ἐνοικιάσεως, ἀλλ' ἡ παραχώρησις δὲν ἐνεργεῖται, εἰμὴ όταν λήξῃ ἡ ἐνοικίασις καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δημόσιον.

Ἄλλ' ἐνταῦθα γεννᾶται τὸ ζήτημα τίνας δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι κατὰ προτίμησιν τὴν παραχώρησιν τῶν πολυετῶς ἐκμεμισθωμένων ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν. Ἐν πρώτοις ἀναντίρρητον εἶναι, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν κανὲν δικαίωμα οἱ ἐνοικιασταί, διότι οὗτοι τὰς ἐμισθώσαν λόγῳ κερδοσκοπίας καὶ ὀφείλουσι νὰ τὰς παραιτήσωσιν εἰς τὸ δημόσιον ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐνοικιάσεως. Ἐπίσης δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωσι τὴν παραχώρησιν καὶ οἱ καλλιεργηταὶ ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους παρέδωκαν οἱ ἐνοικιασταὶ τὴν καλλιέργειαν ἐπὶ ἰδιαιτέrais συμφωνίαις. Ἐπομένως αἱ πολυετῶς ἐκμεμισθωμέναι ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι πρέπει κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ διωρηθῶσιν ὡς μὴ κατεχόμεναι καὶ νὰ παραχωρηθῶσι κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου ἐνθα κεῖνται, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 20 καὶ ἐπέκτεινα τοῦ νόμου. Ἐξαιρέσειν τοῦ κανόνος τούτου δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν μόνον ὑπὲρ τῶν γεωργῶν, ὅσοι κατέχοντες καὶ καλλιεργοῦντες τὰς γαῖας πρὸ τῆς πολυετούς αὐτῶν ἐκμισθώσεως διατηροῦσι καὶ ἤδη τὴν κατοχὴν αὐτῶν πληρόνοντας τὴν ἐπιкарπίαν εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς. Οἱ τοιοῦτοι γεωργοὶ ἐξομοιοῦνται μὲ τοὺς λοιποὺς κατόχους καὶ δύνανται, ἐὰν θέλωσι, νὰ πραγματοποιήσωσι τὸ δικαίωμά των ἐπὶ τῶν γαιῶν, τὰς ὁποίας κατέχουσι.

1) Αἱ ἐπίδικοι γαῖαι, ὅσαι παραχωρήθησαν ἀπέναντι πιστωτικῶν γραμματίων ἢ ἄλλων τίτλων. Ἡ ἐξαιρέσις αὕτη ἀφορᾷ τὰς ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαῖας, διὰ τὰς ὁποίας ἐξεδόθησαν παρὰ τῆς κυβερνήσεως παραχωρητήρια, ἀλλὰ τὴν κατοχὴν τῶν ὁποίων διατηροῦσιν οἱ γεωργοὶ, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραχωρηθῶσι. Διὰ τὰς τοιαύτας γαῖας δὲν δύναται νὰ γενῇ ὁλόκλησις μέχρις οὗ ἀποπρωτῶθῃ ἡ δίκη καὶ ἀκυρωθῇ ἡ γενομένη παραχώρησις.

Ἐπειδὴ ὁμως ὑπάρχουσι καὶ γαῖαι, αἱ ὁποῖαι κατεμετρήθησαν μὴ πρὸς πραγματοποιήσιν γραμματίων, ἀλλὰ διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐξεδόθησαν παραχωρητήρια, τὸ ἄρθρον 17 § γ' προέβλεψε περὶ αὐτῶν καὶ διέταξε τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδόσεως παραχωρητηρίων ὑπὲρ τῶν κατόχων, ἐὰν οἱ κύριοι τῶν γραμματίων γνωστοποιήσωσιν ἐντὸς δύο μηνῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τὰς ἀξιώσεις των. Ὅθεν αἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμεναι γαῖαι δύνανται νὰ δηλωθῶσι καὶ νὰ καταμετρηθῶσιν, ὅπως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ μὴ κατεχόμεναι, ἀλλ' ἡ ἐκδοσις τῶν παραχωρητηρίων θέλει ἀναβληθῇ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀποπερωτώσεως τῶν διαφορῶν.

Ἐπὶ τούτῳ οἱ αἰτήσαντες τὴν καταμέτρησιν τῶν ἐν λόγῳ γαιῶν πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν γραμματίων ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιήσωσι τὸ γεγονός εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας παντὸς δικαιώματος κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἁρθροῦ 17 τοῦ νόμου. Τῶν τοιούτων γνω-

στοποιήσεων θέλει κρατεῖ σημειώσιν τὸ ὑπουργεῖον, ἀκολουθεῖ τὰς διευθύνει πρὸς τοὺς ἀρμοδίους οικονομικοὺς ἐφόρου νες μετὰ τῶν σχετικῶν δηλώσεων θέλουσι τὰς ἐπιστρέφει ὑπουργεῖον διὰ νὰ μείνωσι μέχρις οὗ ἀποφασισθῇ ὀριστικῶς νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς τοὺς πρώτους ἢ τοὺς δηλώσαντας αὐτοὺς.

Σ' Ἐκτὴ καὶ τελευταία ἐξαιρέσις εἶναι ἡ ἀφορῶσα τὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς γαίας, ὅσαι δὲν ἀνήκουσι καθ' ὅλοκληρίαν δημοσίον ἢ παραχώρησις τῶν γαιῶν τούτων ἀναβάλλεται ῥητῶς, μέχρις οὗ αἱ γαῖαι διανεμηθῶσι καὶ διακριθῇ τὸ ἀντικείμενον μέρος, ὃ δὲ τρόπος τῆς παραχώρησεως θέλει καθορισθῇ διὰ Β' διατάγματος.

Πρὸς ταῖς ἀνωτέρω ἐξαιρέσεσι τοῦ νόμου, θεωρῶ οὐχ ἀναγκαῖον νὰ ἐφελέκω τὴν προσοχὴν σας καὶ ἐπὶ τῶν ἐφεστικῶν ἐξαιρέσεων, αἵτινες πηγάζουσιν ἐκ προγενεστέρων νόμων.

Ἡ πρώτη ἀφορᾷ τὰς γαίας, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν ἀρχαιοτάτοι

Κατὰ τὸν περὶ ἀρχαιοτήτων νόμον τῆς 10 Μαΐου 1834, αἰδιότητες θεωροῦνται ὡς κτῆμα ἐθνικὸν καὶ ἀπαγορεύεται πρὸς τὴν κατάληψιν ἢ χρῆσιν, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἢ παραχώρησιν τις ἐπραξε τὴν ἀσέβειαν νὰ καλλιεργῇ γαίας, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα ἔργα τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, ὅχι μόνον ἀλλὰ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν αὐτῶν ὀφείλετε νὰ καταγγέλητε τὸν καλλιεργητὴν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ζητήσῃτε τὴν ἐξώσιν αὐτοῦ δικαστικῶς καὶ ν' ἀναφέρῃτε τὸν ὄνομα εἰς τὰ ὑπουργεῖα τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν.

Ἡ δευτέρα ἐξαιρέσις ἀφορᾷ τὰ οἰκόπεδα, τὰ ὅποια καὶ ἐν τῇ ἐκτετατῇ τῶν πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων καὶ τῶν ἐκτετατῶν καλλιεργαῖνται τὰ οἰκόπεδα, ὡς γινώσκετε, καταλαμβάνει τῶν ἰσχυρότων νόμων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κτημάτων, ἐπομένως ἐφιστῶ σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν κτηματογράφων καὶ παραγγέλλω αὐτοὺς νὰ ἀπέχωνται πάραυτα ἀπὸ τῆς παραχώρησεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἤδη δημοσιευομένου νόμου καὶ τὰ καταμετρώσι δὲ καὶ νὰ τὰ ἐκτιμῶσι χωριστὰ διὰ νὰ ἐκπονεύσιν ἐν τῇ ἐκτετατῇ τῶν πόλεων τῶν κτημάτων, ὅτι οὔτε ἡ προσπάθεια τῶν πρώτων, οὔτε ἡ ὀλιγωρία τῶν τελευταίων δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ παραχώρησιν παράνομον, ἀπ' ἐναντίας πᾶσα τοιαύτη παραχώρησις θέλει θεωρηθῇ ἐπαισθητῶς τοὺς προσκαίρως γενομένους κυρίους, διότι καὶ τὰ οἰκόπεδα θέλουσιν ἀπολέσει καὶ τὸ συμπεφωνημένον τίμημα οὐχ ἥττον πληρώσει δύναμις τοῦ ἀρθροῦ 15. Τὸ αὐτὸ θέλει συμβεβηκέναι καὶ περὶ τῶν γαιῶν, ἐν αἷς ἦσαν ἢ εἶναι ἀρχαιοτάτοι καὶ περὶ πάσης ἐτέρας γῆς, ἥτις ἐξαιρεῖται δύναμις τοῦ νόμου ἢ ἄλλων ἐν ἰσχύϊ νόμων ἄλλως κανονισάντων τὰς παραχωρήσεις αὐτῶν.

Δ' Περί διαιρέσεως τῶν γαιῶν εἰς γενικὰς τοποθεσίας.

Πρὸ πάσης ἄλλης ἐργασίας ὀφείλουσιν αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ἔφοροι νὰ λάβωσι πρόνοιαν περὶ διαιρέσεως τῶν γαιῶν ἐκαστοῦ χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας, διότι διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ νόμος ἔταξε τὴν βραχείαν προθεσμίαν ἑνὸς μόνου μηνὸς καὶ ἐπειδὴ ἀνευ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐκτίμησις, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἐπιστῇσιν ὅλην ὑμῶν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν, καταγγέλλοντες εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοὺς ραθυμῶντας δημοτικούς ἀπαλλοτρίους διὰ νὰ τοῖς ἐπιβάλληται ἡ ἀνήκουσα ποινὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου αἱ γαῖαι παντὸς χωρίου διαιροῦνται εἰς γενικὰς τοποθεσίας, οὐχὶ πλείονες τῶν ἑξί, ἡ δὲ διáιρεσις ἐκτελεσθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον, ἢ πρὸς αὐτὸν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἑνὸς μὲν δημοκριτικοῦ μέλους, ἂν πρόκειται περὶ τῶν γαιῶν τῆς πρωτεύουσας τοῦ δήμου, τὸν ἀρμόδιον δὲ εἰδικὸν πρῶτον, ἂν πρόκειται περὶ τῶν λοιπῶν χωρίων αὐτοῦ. Ἐὰν εἰς τι χωρίον δὲν ὑπάρχῃ νομίμως ἐκτεταγημένος καὶ ἐγκατεστημένος εἰδικὸς πρῶτος, θέλει ἀναπληρωθῇ τὸ κενὸν τῶν δημοκριτικῶν παρέδρων.

Ἡ διáιρεσις αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ ὅσον ἕνεστι διαιρούμενον τὴν ἐκτίμησιν καὶ νὰ προλάβῃ τὰς ἀδικίας, ὥς τινες παλαιότεροι τὸ ληφθὲν μέτρον περὶ τοῦ κατὰ τάξεις προσδιορισμοῦ τιμῆς, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκαστοῦ χωρίου κείμεναι γαῖαι διαφέρουσι πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν ποιότητά καὶ ἀξίαν. Ὁρθότερον καὶ δικαιότερον ἦτοίεν εἶπαι, ἂν ἐκτιμῆτο ἕκαστον τεμάχιον γῆς ἰδιαίτέρως. Ὁπείδῃ ὅμως παρετηρήθη ἐκ πείρας, ὅτι αἱ τοιαῦται ἐκτιμήσεις δὲν διεξάγονται μὲ τὴν απαιτούμενην δικαιοσύνην καὶ ἀκρίβειαν, ἕνεκα δὲ τούτου ὄχι μόνον ἐπιτυγχάνεται ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀξίας, ἀλλὰ γεννῶνται καὶ πολλὰ σκάνδαλα, διὰ τοῦτο ἐκτὸς εὐλογον καὶ συμφερώτερον διὰ τοὺς πολίτας καὶ τὸ δημόσιον ἐγκαταλείβῃ τὸ σύστημα τῆς κατὰ τεμάχιον ἐκτιμήσεως καὶ ἐκτελεσθῇ γενικαὶ τιμαί. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον αἱ γαῖαι ἐκαστοῦ χωρίου διηροῦντο εἰς δύο κλάσεις, ποτιστικὰς καὶ ξηρικὰς καὶ δι' ἑκάστην ὀρίζετο μία τιμὴ, ἡ δὲ Βουλὴ ἐνέκρινε νὰ ὑποδιαίρεθῇ ἡ μὲν κλάσις τῶν ποτιστικῶν εἰς δύο τάξεις, ἡ δὲ τῶν ξηρικῶν εἰς τρεῖς, ὥστε ἀντὶ τῶν ποτιστικῶν τὰς ἀποίας παραδέχεται τὸ νομοσχέδιον, ὁ νόμος προσέβηκε πέντε τιμὰς διὰ τὰς γαῖας ἐκαστοῦ χωρίου, ἧτοι δύο διὰ ποτιστικὰς καὶ τρεῖς διὰ τὰς ξηρικὰς. Ἡ ὑποδιαίρεσις αὕτη, ἡ ἀπαιτούμενη εἰς φυσικὰ γνωρίσματα, προεκάλεσε τὴν ἀνάγκην τῆς διαιρέσεως τῶν γαιῶν ἐκαστοῦ χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας εἰς τρεῖς, ὥστε ὅλαι αἱ γαῖαι ἐκάστης τοποθεσίας νὰ κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ νὰ ἐκλείψωσι τὰ σκάνδαλα τῆς

κατὰ τεμάχιον ἐκτιμήσεως, ἥτις ἄλλως ἤθελεν ἀπαιτῆσαι ἀπείρου χρόνον καὶ μεγάλην ἐξοδα. Ἔργον λοιπὸν τῆς ἐπὶ τῶν τοποθεσιῶν ἐπιτροπῆς, περὶ ἧς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης παραγράφου ἐλέγχθη, εἶναι νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γαιῶν ἐκαστοῦ χωρίου καὶ νὰ διαιρέσῃ τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου εἰς γινικὰ τεμάχια ἢ τοποθεσίας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ νόμου νὰ ὑπερβαίῃ τὰς εἴς. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἐκαστῇ τοποθεσίᾳ πρέπει νὰ περιλάβῃ γαῖας τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ ἀξίας, διότι ἐπὶ τούτῳ, ὡς ἐρρέθη, ἐνομοθετήθη ἡ διαίρεσις τῶν γαιῶν ἐκαστοῦ χωρίου εἰς τοποθεσίας, διὰ νὰ προσδιορισθῇ ὅσον ἔνεστι ἀκριβῶς ἡ ἀξία τῶν παραχωρητέων γαιῶν ἀναλόγως μὲ τὴν ποιότητα καὶ ἀξίαν αὐτῶν.

Αἱ τοποθεσίαι πρέπει νὰ διακρίνονται δι' ὁρίων γνωστῶν καὶ εὐδιακρίτων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ περιγράφωνται μὲ ὀλην τὴν λεπτομέρειαν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὸ σχετικὸν πρωτόκολλον πρὸς ἀποφυγὴν πάσης διενέξεως. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ τοποθεσία δύναται νὰ περιλαμβάνῃ γαῖας ποτιστικὰς καὶ ξηρικὰς.

Δι' ἕκαστον χωρίον πρέπει νὰ συντάσσῃται ἴδιον πρωτόκολλον εἰς διπλοῦν, καὶ τὸ μὲν ἐν αὐτοῦ ἀντίτυπον πρέπει νὰ υποβάλληται εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, τὸ δὲ ἄλλο κατατίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον. Οἱ δήμαργοι ὀφείλουσιν, ὑπὸ βχεῖαν προσωπικῇ ἐνδυνάμει τῶν, νὰ ἀποπερατώσωσι τὴν διαίρεσιν τῶν τοποθεσιῶν κατ' ὅλα τὰ χωρία τοῦ δήμου τῶν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου κατὰ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ, καὶ νὰ υποβάλωσι τὰ συνταχθησόμενα πρωτόκολλα εἰς τὸν οἶκον ἔφορον, ὅστις ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ ποινῇ βαρυτάτου προστίμου παρὰ τῆς λήψεως τῶν πρωτοκόλλων ἢ περὶ τῆς καθυστερήσεως αὐτῶν. Ἀντίγραφα τῶν τοιούτων πρωτοκόλλων θέλουσι υποβάλλεσθαι παρὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἅμα τῇ παραλαβῇ.

Ε' Ἐκτίμησις.

Ἡ ἐκτίμησις τῶν γαιῶν, ἥτοι ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας αὐτῶν, εἶναι ἡ σπουδαιότερα τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦτο περιεβλήθη παρ' αὐτοῦ μ' ὅλην τὰς δυνατὰς ἐγγυήσεις καὶ ἀνετέθη εἰς πολλὰ καὶ διακεκομμένα πρόσωπα, τὰ ὅποια, πέποιθα, ὅτι καλῶς ἐννοοῦντα τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀνατιθείσης αὐτοῖς ὑποθέσεως, θέλουσι τὴν ἀποπερατώσει μόνον μετὰ προθυμίας, ἀλλὰ καὶ μετ' οὐστήρας ἀκριβείας καὶ δικαιοσύνης, χωρὶς νὰ παραβλάψωσιν οὔτε τοῦ δημοσίου, οὔτε τῶν πολιτῶν τὰ συμφέροντα.

Ἡ ἐκτίμησις αὕτη θέλει ἐνεργηθῇ κατὰ πρῶτον ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγγεμενῆς ἀπὸ τὸν ἑπαρχον, τὸν οἰκονομ. ἔφορον καὶ ἐναστῆ λίτῃν, τὸν ὅποιον θέλει ἐκλέξει τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὸν

ὁποῦ τὴν ἐκλογὴν θέλει ζητήσῃ ὁ οἰκονομ. ἔφορος ἅμα τῷ ὑπο-
 ἐληθῇ τὸ πρωτόκολλον τῶν τοποθεσιῶν. Δύο εἶναι αἱ ἐργασίαι τὰς
 ὁποίας ἡ περὶ ἧς ἐρρέθη ἐπιτροπὴ ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ: 1) ὁ προσ-
 διορισμὸς τῆς ἀξίας τῶν γαιῶν ἐκάστης ἐκ τῶν πέντε τάξεων, τὰς
 ὁποίας ὁ νόμος ὥρισε καὶ 2) ἡ κατάταξις τῶν γαιῶν ἐκάστης τοπο-
 θεσίας εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος διήρξεσε τὰς
 γαῖας εἰς πέντε τάξεις, δύο διὰ τὰς ποτιστικὰς καὶ τρεῖς διὰ τὰς ξη-
 ρικὰς. ἔπεται ὅτι δι' ἕκαστον χωρίον θέλουσι προσδιορισθῇ πέντε τι-
 μαί. Ὅπως προβῇτε εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκτιμήσεων ἀλθανάστως,
 αἱ μὲν οἰκον. ἔφοροι ὀφείλουσιν ἀπὸ τοῦδε νὰ συντάξωσι πίνακας
 ἐμφαινόντας τὰς τιμὰς, εἰς ἃς ἐπωλήθησαν ἔθνικαὶ γαῖαι καὶ νὰ λά-
 βωσι παρὰ τῶν συμβολαιογράφων ἢ τῶν ὑποθηκοφυλάκων τῆς πε-
 ριφέρειᾶς τῶν ἀντίγραφα τῶν τίτλων τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε
 ἐτη γενομένων ἀγοροπωλησιῶν, ὅλοι δὲ ὑμεῖς πρέπει νὰ συμβου-
 λευθῇτε διάφορα ἀξιόπιστα καὶ εἰδημόνα πρόσωπα καὶ νὰ λαμβά-
 νητε πληροφορίας περὶ τῆς ποιότητος τῶν γαιῶν ἐκάστου χωρίου
 καὶ περὶ τῶν τιμῶν αὐτῶν. ὅταν δὲ φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτιμήσεως,
 ἡ ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ ἐπανεέλθῃ ἐπιτοπίως εἰς ἕκαστον χωρίον, νὰ
 ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα, νὰ ἀντιληφθῇ ἰδίως ὁμοιοι τὴν
 διαφοράν, ἥτις ὀφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν καὶ νὰ
 ἐννοήσῃ τὴν τε ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας καὶ τὴν κατάταξιν. Ὅπως δὲ
 μὴ μείνῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς κατα-
 τάξεως, σὰς παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ κατατάσσων-
 ται αἱ ποτιστικαὶ καὶ αἱ ξηρικαὶ γαῖαι μιᾶς τοποθεσίας εἰς τὴν
 αὐτὴν τάξιν, ἀλλὰ δύναται αἱ μὲν ποτιστικαὶ νὰ καταταχθῶσιν εἰς
 τὴν πρώτην τάξιν, αἱ δὲ ξηρικαὶ εἰς τὴν δευτέραν ἢ εἰς ὅποιανδὴ-
 ποτε ἄλλην καὶ τ' ἀνάπαιλιν.

Τὸ χωρίον π. χ. Θ., τὸ ὁποῖον διηρέθη εἰς εἰς τοποθεσίας α, β,
 γ, δ, ε, ζ, ἔχει γαῖας ξηρικὰς καὶ ποτιστικὰς, αἱ ξηρικαὶ διαιροῦν-
 ται εἰς τρεῖς τάξεις Α, Β καὶ Γ, αἱ δὲ ποτιστικαὶ εἰς δύο Α καὶ Β.
 Ἡ ἐπιτροπὴ θέλει προσδιορίσῃ ἐν πρώτοις τὸ τίμημα τῶν γαιῶν
 ἐκάστης τάξεως ἀποφαινομένη ὡς ἐν παραδείγματι, ὅτι ἡ μὲν τά-
 ξις Α τῶν ξηρικῶν ἔχει δρ. 100, ἡ δὲ τάξις Β δρ. 80 καὶ ἡ τάξις
 Γ δρ. 60· ἡ δὲ τάξις Α τῶν ποτιστικῶν δρ. 120 καὶ ἡ τάξις Β δρ.
 100. Μετὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦτον θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν τὸ πρω-
 τόκολλον τῶν τοποθεσιῶν καὶ θέλει ἀποφασθῇ, ὅτι αἱ μὲν ξηρικαὶ
 γαῖαι τῆς τοποθεσίας Α ὑπάγονται π. χ. εἰς τὴν τάξιν Β καὶ ἔχου-
 σιν ἐπομένως ἀξίαν, ὡς ἀνωτέρω ὥρισθη, δρ. 80 κατὰ στρέμμα,
 αἱ δὲ ποτιστικαὶ ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν Α καὶ ἔχουσιν ἀξίαν
 δραχ. 120. Αἱ ξηρικαὶ τῆς θέσεως Β ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν Α
 καὶ ἔχουσιν ἀξίαν δραχ. 100, αἱ δὲ ποτιστικαὶ εἰς τὴν τάξιν Β καὶ
 ἔχουσιν τὴν αὐτὴν τιμὴν τῶν δρ. 100 καὶ οὕτω καθεστῆς.

Δι' ἕκαστον χωρίον ὀφείλει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ συντάξῃ ἰδίον πρω-
 τόκολλον ἐκτιμήσεως καὶ κατατάξεως. Ὅταν δὲ ὑπάρξῃ διαφωνία

μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς, εἴτε ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν γαιῶν τῶν διαφορῶν τάξεων, εἴτε ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τῶν τοποθεσιῶν, πρέπει νὰ ἐκτεθῶσιν ἡτιολογημένως ὅλαι αἱ γνώμαι πρὸς φωτισμὸν τῆς τε κυβερνήσεως καὶ τῆς δευτέρας ἐπιτροπῆς.

Τὸ πρωτοκόλλον ἐκάστου χωρίου, ἅμα ὡς συνταχθῇ καὶ ὑπογραφῇ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, παραλαμβάνει ἀμέσως ὁ οἶκον, ἔφορον, ὅστις ὀφείλει ἐν μὲν ἀντίγραφον νὰ ὑποβάλλῃ μετὰ τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅσο δὲ ἄλλα θεόντως ἐπικυρωμένα νὰ πέμψῃ ἐπὶ ἀποδείξει πρὸς τὸν ἀρμόδιον δῆμαρχον, παραγγέλλων αὐτὸν ὅπως τὸ μὲν ἐν ἐκθέσει ἐπὶ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ δημαρχεῖον, τὸ δὲ ἕτερον ἀποστείλῃ ἀμέσως εἰς τὸ οἰκεῖον παρεδρεῖον πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως. Ὁ δῆμαρχος καὶ ὁ εἰδικὸς παρέδρος ὀφείλουσι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πρωτοκόλλου νὰ ἐκδώσωσι καὶ δημοσιεύσωσι σύντομον πρακτικόν, δι' ἧς νὰ εἰδοποιῶσι περὶ τούτου τοὺς συμπολίτας τῶν καὶ νὰ προσκαλῶσιν αὐτοὺς νὰ φέρωσιν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης δεκαήμερου προθεσμίας ἐνστάσεις, ἐὰν ἔχωσι τοιαύτας, ὑποβάλλοντες αὐτά· εἰ τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον ἢ τὸν δῆμαρχον. Αἱ ἐνστάσεις πρέπει νὰ ᾖσιν ἀκριβεῖς, σαφεῖς καὶ ὁρισμέναι, διαλαμβάνουσαι ἐὰν ὁ ἐνστάμενος θεωρῇ μὴ ἀκριβῆ τὸν προσδιορισμὸν τῆς τιμῆς τῶν γαιῶν μίᾳς ἢ καὶ πλειοτέρων τάξεων, ἢ θέλῃ νὰ προσβάλλῃ τὴν κατάταξιν τοποθεσίας τινὸς καὶ ποίας ὁρισμένως. Ἐν τῇ ἐνστάσει πρέπει νὰ σημειῶνται εὐκρινῶς αἱ ἀποδείξεις τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνσταμένου, νὰ ἐπιτυνάπτωνται δὲ καὶ τὰ ἔγγραφα ἐὰν ἐπικαλεῖται τοιαῦτα ὡς ἐνστάμενος. Ἀντίγραφα τῶν ἐνστάσεων, καθόσον ἐπιδίδονται εἰς τὸν ἔφορον ἢ εἰς τὸν δῆμαρχον, πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται διὰ τοῦ πρωτοκολλοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ ἀποδείξει.

Παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν δέκα ἡμερῶν, ὁ δῆμαρχος ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν ἔφορον τὰς τυγόν εἰς αὐτὸν ὁθείσας ἐνστάσεις καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ καὶ τοῦ εἰδικοῦ παρεδρου περὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πρωτοκόλλου ὑπὸ κατάλογον.

Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ὀφείλει, εἴτε ἐγένοντο ἐνστάσεις ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν, εἴτε δὲν ἐγένοντο, νὰ περιμενῇ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑπουργείου, τὸ ὅποιον θέλει κοινοποιῆσαι πρὸς αὐτὸν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 κρίσιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῶν γενομένων ἐκτιμήσεων καὶ κατατάξεων· ἐὰν κατὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον θεωρήσῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν ἢ ἐκ παραρτήσεως ἐνστάσεις ἐκ μέρους πολιτῶν, ὁ οἶκον. ἔφορος εἰδὼς ποιεῖ ἀμέσως τὸν παρέδρον τῶν πρωτοδικῶν ὅπως ἐκλέξῃ τὸν πρωτοδικὴν τὸν μέλλοντα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δευτέραν ἐκτίμησιν, συνάμα δὲ προσκαλεῖ νὰ συμπράξῃσιν μετ' αὐτοῦ τὸν ταμίαν καὶ τὸν παρέδρον τοῦ ἐπαρχικοῦ συμβουλίου ἐπὶ ἀποδείξει διὰ τοῦ ἐπαρχου.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ προβῇ ἀνευ βραδυτητος καὶ μετὰ τῆς δευτέρας ἀκριβείας καὶ περισκέψεως εἰς τὰς ἐργασίας τῶν

αὐτῶν ἐνός μὲν λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὰς ἐνστάσεις τῶν πολιτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μεταβαλλομένη ἐπὶ τόπου καὶ ἐξετάζοντα ἐκ τοῦ σύγγεγυς τὰ πράγματα, καθ' ὃν τρόπον ἐσημειώθη ἀνωτέρω καὶ διὰ τὴν πρώτην ἐπιτροπὴν.

Ἐὰν αἱ παρατηρήσεις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἢ αἱ ἐνστάσεις τῶν πολιτῶν δὲν ἀφορῶσι τὴν ἐκτίμησιν, ἥτοι τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἰσχύος τῶν διαφόρων τάξεων, ἀλλὰ μόνον τὴν κατάταξιν τῶν γαιῶν μιᾶς ἢ πλειοτέρων τοποθεσιῶν, τὸ ἔργον τῆς δευτέρας ἐπιτροπῆς εἶναι εὐχερέστερον, διότι δὲν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ ἄλλο, εἰμὴ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἐγένετο ἡ κατάταξις.

Καὶ ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ συντάσῃ ἴδιον πρωτόκολλον δι' ἕκαστον χωρίον καὶ νὰ τὸ παραδῶῃ εἰς τὸν οἶκον, ἔφορον, ὅστις θέλει παρακολουθεῖ ἀείποτε αὐτὴν διὰ νὰ τῇ χορηγῇ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες καὶ ἐξηγήσεις, ὁ δὲ οἶκον, ἔφορος, ἀφ' οὗ κρατήσῃ ἀντιγραφὸν, ὀφείλει νὰ τὸ ὑποβάλῃ μετὰ τοῦ σχετικοῦ πρωτοκόλλου τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ μετὰ τῶν παρατηρήσεών του διὰ νὰ γίνεταί ἡ παραίτητος ἐνέργεια.

Ὁ νόμος οὐδεμίαν προθεσμίαν ἔταξε διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν πρωτοκόλλων τῆς κατατάξεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν γαιῶν, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πλειονοψηφία ἀμφοτέρων τῶν ἐπιτροπῶν ἀπαρτίζεται ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων, οἵτινες θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ ἐκπληρώσωσι μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀκριβείας καὶ δραστηριότητος τὸ καθήκον των· οὐδὲν ἦττον κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ καὶ ἀποπεράτωσις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκτιμήσεως καὶ κατατάξεως πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας καὶ ταχύτητος, διότι τὸ ὑπουργεῖον ἔχει ἀπόφασιν σταθερὰν καὶ ἀμετάτρεπτον νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμέλειαν διὰ τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ πειθαρχικῆς ἐξουσίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου.

Γ'. Δηλώσεις.

Ἡ Δηλώσις εἶναι ὁ μόνος τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποῦ παραχωροῦνται αἱ γαῖαι, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θέλουσι στηριχθῇ πάντα αἱ τῆς παραχωρήσεως ἐργασίαι, διὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ νόμος περιέβαλεν αὐτὴν μέγαν ἐγγυήσεις, περιγράφας ἐν τοῖς ἄρθροις 10, 11, 12, 13, 20 καὶ ἐπόμενα τὰς προθεσμίας, ἐντός τῶν ὁποίων πρέπει νὰ παρουσιασθῶσιν αἱ δηλώσεις, τὸν τρόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ ᾔναι συνταγμέναι, τὴν χρηματικὴν προκαταβολήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἐκ ποσότητος ἀπορρίψεως νὰ ᾧσι συνωδευμέναι, καὶ τὰς συνεπείας τῆς μη ἐμπροσθέντος δηλώσεως· διὰ νὰ θεωρηταί ἡ δηλώσις ὡς τίτλος ἐκχωρητικῆς προθεσμίας, πρέπει οὐ μόνον νὰ δοθῇ ἐντός τῆς διὰ τοῦ νόμου καθορισθείσης προθεσμίας καὶ νὰ συνταγθῇ καθ' ὃν τρόπον ὁ νόμος ἐκατέστησεν, ἀλλὰ καὶ νὰ προσαρτηθῇ ἐν αὐτῇ τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς πλη-

ρωμῆς τῆς χρηματικῆς προκαταβολῆς, ἥτις ὤρισθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 εἰς τρεῖς δραχμὰς διὰ τὰς ποτιστικὰς, μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν διὰ τὰς ξηρικοὺς γαῖας. Δηλώσεις ἀνεῦ ἀποδεικτικοῦ πληρωμῆς καὶ ἐὰν δοθῇ ἐγκαίρως καὶ κανονικῶς συντεταγμένη, θεωρεῖται ὡς μὴ δοθεῖσα. Ἀπασαὶ αἱ δηλώσεις συντάσσονται εἰς διπλοῦν ἑφ' ἑαυτοῦ χάρις καὶ παρουσιάζονται εἰς τὸν οἶκον. Ἐφορον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾗ κεῖνται αἱ ζητούμεναι γαῖαι. Τέσσαρες δὲ εἰσὶ κατὰ νόμον αἱ προθεσμιαὶ καθ' ἃς εἶναι δεκταὶ Δηλώσεις περὶ παραχωρήσεως τῶν γαιῶν τοῦ δημοσίου.

Ἡ πρώτη προθεσμία ἀφορᾷ τοὺς κατόχους γαιῶν κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 10, καὶ εἶναι ἐξαμήνου ἀρχομένη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου.

Ἡ δευτέρα προθεσμία ἀφορᾷ τοὺς μὴ κατέχοντας γαῖας ἐκτάσει ὅσῃν ὁ νόμος ὥρισε δι' ἑκάστον πολίτην Ἑλλήνα κατὰ τὸ ἀρθρον 11 ἢ μηδὲν κατέχοντας τοιαύτας, θέλοντας δὲ νὰ πραγματοποιήσωσι τὸ δικαίωμά των ἐπὶ γαιῶν κειμένων ἐν τῷ χωρίῳ τῆς κατοικίας των. Ἡ προθεσμία αὕτη εἶναι μηνιαία κατὰ τὸ ἀρθρον 20 τοῦ νόμου καὶ ἀρχεται ἄφ' ἧς ἡμέρας ἐκτεθῇ εἰς τὸ δημαρχεῖον κατὰ τὸ ἀρθρον 12 τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τῶν κατόχων.

Ἡ τρίτη προθεσμία ἀποβλέπει τοὺς πολίτας Ἑλλήνας, ὅσοι ἐκτὸς ἐξουχίας ἦσαν νὰ συμπληρώσωσι τὸ δικαίωμά των διὰ τῶν δύο πρώτων δηλώσεων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ θέλουσι νὰ τὸ πραγματοποιήσωσιν ἐπὶ γαιῶν εἰς οἰκονομικὸν μέρος τοῦ βασιλείου κειμένων. Ἡ προθεσμία αὕτη εἶναι τριῶν μηνῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 26 τοῦ νόμου καὶ ἀρχεται, ἄφ' ἧς ἡμέρας ἐκτεθῇ εἰς τὸ δημαρχεῖον τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τῆς δευτέρας κατηγορίας κατὰ τὸ ἀρθρον 24.

Ἡ τετάρτη ἀφορᾷ τοὺς ἀποτυχόντας εἰς τὴν κλήρωσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 23 τοῦ νόμου καὶ εἶναι μηνιαία. Ὁ τρόπος τῆς συντάξεως τῶν δηλώσεων ὤρισθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ νόμου· εἶναι δὲ ὁ αὐτὸς σχεδὸν διὰ τὰς δηλώσεις τῶν τεσσάρων κατηγοριῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐρρήθη, μόνῃ δὲ διαφορὰ ἐκανονίσθη ἐκ τοῦ νόμου κατὰ τὴν 8 τοῦ ἀρθροῦ 6, ὅταν τις κατέχῃ πλειοτέρας γαῖας τοῦ ἀνωτέρω ὅρου τῶν ὀγδοήκοντα στρεμμάτων ὀφείλει κατὰ νόμον νὰ δηλώσῃ ἅπασας τὰς παρ' αὐτοῦ κατεχομένας, νὰ διασαφήσῃ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ δηλώσει ἐπὶ τίνων γαιῶν προτιμᾷ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δικαίωμά του, ἐννοεῖται δὲ ὅτι αἱ περισσεύουσαι γαῖαι θεωροῦνται διαθέσιμοι καὶ παραχωροῦνται εἰς τὸν πρῶτον αἰτήσαντα αὐτάς, προτιμωμένων τῶν κατοίκων.

1. Δηλώσεις κατόχων.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος λοιπὸν δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ παρουσιάσωσι δηλώσεις καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν παραχώρησιν εἰμὴ μόνοι οἱ κατόχοι.

χοντες ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαίας, διότι τούτων κυρίως τὴν ἀποκατέστησιν σκοπεῖ ὁ νόμος, θέλων νὰ τοὺς καταστήσῃ ἰδιοκτῆτας τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξασκοῦσι τὴν βιομηχανίαν των καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι εὐκόλουν νὰ ζήσωσι.

Κατοχοὶ θεωροῦνται ἐκεῖνοι, οἵτινες μέχρι σήμερον κατεῖχον τὰς γαίας, καθόσον ὁ νόμος διὰ τοῦ ἀρθρ. 7 § 2 ρητῶς ἐθεώρησεν ἄκυρον πᾶσαν πώλησιν κατοχῆς ἐπὶ τῶν γαιῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου, περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς.

Ὁ σκοπὸς τῆς ρηθείσης διατάξεως εἶναι νὰ προληφθῇ ἡ κατάχρησις τῆς συγκεντρώσεως μεγάλης ἐκτάσεως γαιῶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο, δι' εἰκονικῆς προσωρινῆς παραχωρήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένων γαιῶν εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους, νὰ γείνῃ κύριος ὅλης τῆς ἐκτάσεως.

Ὅστις λοιπὸν ἐγένετο κάτοχος γαιῶν τοῦ δημοσίου, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἀγοράσας τὴν κατοχὴν ἐκ τοῦ πρώτου κατόχου αὐτῶν, δὲν θεωρεῖται νομίμως κάτοχος καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως.

Ἐπίσης δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τοῦ κατόχου, ὅστις μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου κατέλαβεν ἀκαλλιεργήτους γαίας, διότι ἡ πράξις αὕτη ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον περὶ διανομῆς τῶν γαιῶν, καθόσον διὰ τοῦ ἀρθρου 35 ἠκυρώθη ὁ νόμος τῆς 24 Ἰουνίου 1843.

Ὅθεν αἱ γαῖαι ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐερέθη, ἦται ἐκεῖνων ὅσαι περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν οἰουδήποτε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου περὶ διανομῆς θεωροῦνται ὡς μὴ κατεχομεναι καὶ παραχωροῦνται ὡς τοιαῦται.

Καὶ τοὺς κατόχους ἐχορήγησεν ὁ νόμος τὴν μακρὴν προθεσμίαν τῶν 3 μηνῶν, ὅπως ἔχωσι τὸν καιρὸν νὰ συντάξωσι τὰς δηλώσεις των μετὰ τὴν τὴν ἄνεσιν καὶ νὰ ἐξοικονομήσωσι τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 11 προκαταβολὴν τῶν δραχμῶν 3 διὰ τὰς ποτιστικὰς, μίαν δὲ καὶ ἡμισίαν διὰ τὰς ξηρικὰς, ἄνευ τῆς ὁποίας αἱ δηλώσεις θεωροῦνται ὡς μὴ γινόμεναι. Τὸ συμφέρον ὅμως τῶν γεωργῶν ὑπαγορεύει ὅπως μὴ περιῶσι νὰ ἐξαντληθῇ ὁλόκληρος ἡ προθεσμία, ἀλλὰ νὰ σπεύσωσι νὰ παρουσιάσωσι τὰς δηλώσεις των ὅσον ἔνεστι τάχιον διὰ νὰ ἐφοδιασθῶσι μετὰ τὰ παραχωρητήρια καὶ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τοῦ δικαιοματός τῆς ἐπικαρπίας.

Ἡ Κυβέρνησις ἔχει πλήρη πεποίθησιν, ὅτι οἱ κατέχοντες ἐθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς γαίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου, θέλουσι σπεύσει νὰ παρουσιάσωσιν ἐμπροθέσμως τὰς δηλώσεις των, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ μέλλον τῶν οἰκογενειῶν των· οὐδὲν ἦττον θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ καλέσω ὑμᾶς τε καὶ τοὺς δημοτικὰς ἀρχὰς ὅπως ἐξηγήσητε εἰς τοὺς ἀπλουστέρους τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρθρου 13, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ μὴ δηλώσας ἐμπρο-

θέσμως τὴν κατεχομένην γῆν, χάνει πᾶν δικαίωμα κατοχῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ δύναται νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ νὰ τὴν λάβῃ πᾶς ἄλλος πολίτης· ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι ἀναγκαία, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τοὺς ἐκπατήσωσιν ἄλλοι, ἐποθθαλιμῶντες τὰς κατοχὰς τῶν καὶ νὰ τοὺς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τὴν δῆλωσιν, πείθοντες αὐτοὺς, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σφετερισθῶσι τὴν ἐθνικὴν γῆν. Εἰς τινὰς ἐπαρχίας μάλιστα γνωρίζω, ὅτι πολλὰ γαῖαι ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαί, καίτοι φορολογηθεῖσαι ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὡς τοιαῦται, ἔπαυσαν ἀπὸ τινος χρόνου νὰ ἀποδίδωσι δικαίωμα ἐπικαρπίας, διότι οἱ κατέχοντες αὐτὰς ἄλλοτε μὲν συμφωνοῦσι μετὰ τῶν ἐνοικιαστῶν, ἄλλοτε δὲ ἀρνούνται καὶ εἰς αὐτοὺς πᾶσαν πληρωμὴν δι' ἀντιρρήσεων ἐπὶ τῶν φορολογικῶν διπλοτύπων. Τοὺς τοιοῦτους καλλισργητὰς γνωστοὺς ὄντας πρὸ πάντων εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς θέλτετε προτρέψει ὑμεῖς τε καὶ οἱ δήμαρχοι νὰ παραιτηθῶσι τῶν προφατικῶς παρανόμων ἀνωσεων τῶν καὶ νὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσιν ἐγκαιρῶς καὶ ἀκριβῶς μετὰ τὸν νόμον, δίδοντες εἰς αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἐὰν ἀρῶσιν νὰ παρέλθῃ ἡ τεταγμένη προθεσμία καὶ γίνωσιν οὗτοι ἐκπτώτοι παντὸς δικαίωματος, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ νόμου, θέλουσι παρουσιασθῇ κατόπιν κερδοσκοποὶ, οἵτινες θέλουσι δηλώσει καὶ λάβει τὰς παρ' αὐτῶν κατεχομένας γαῖας, ἀναδεχόμενοι νὰ τὰς διεκδικήσωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ ἀποδείκνυντες ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον νὰ ἀποβάλωσι τοὺς κατόχους. Ἀλλὰ καὶ ἐν ὑποθετῇ, ὅτι οἱ τοιοῦτοι κάτοχοι θέλουσι κατορθώσαι νὰ ἐμποδίσωσι πάντα ἄλλον ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιάσῃ δῆλωσιν, τὰ δημόσια ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν περὶ δηλώσεων προθεσμιῶν νὰ καταμετρήσῃ τὰς καταπατουμένας γαῖας καὶ νὰ τὰς ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ νόμου, ἀφ' οὗ εἰς τοὺς ἀναδεχθησομένους ἀγοραστὰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ τὰς ἐκνοκῇσι κατὰ παντὸς τρίτου, ὡς ἐπραξέ καὶ διὰ πολλὰ φάστα κτλ· μετὰ, τὰ ὅποια κατεπατοῦντο παρὰ διαφόρων καὶ τὰ ὅποια οὐκ ἀγορασταὶ ἐδικαιώθησαν παρὰ τῶν δικαστηρίων νὰ λάβωσιν, ἐξωσθέντων τῶν κατόχων ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐπιανεχθείσας βελτιώσεις.

Αἱ δηλώσεις τῶν κατόχων θέλει γράφεσθαι ἐπὶ ἐντυπων κατὰ τὸ ὑπόδειγμα α' καὶ πρέπει νὰ περιέχωσιν ἀκριβῶς πάντα τὰ προσόντα τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τοῦ νόμου. Ἰδίως δεῖν γίνεσθαι οἱ κάτοχοι νὰ περιγράψωσιν ἐν τῇ δηλώσει μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν τὴν θέσιν καὶ τὰ ὅρια ὅλων τῶν γαιῶν, τὰς ὁποίας καὶ τέχουσι, καὶ τῶν τεμαχιῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων προτιμῶσι νὰ πρῶματοποιήσωσι τὸ δικαίωμά των, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ δῆλωσις εἶναι ὁ μόνος τίτλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει στηριχθῇ τὸ πρὸς πρᾶγμα τὸ δικαίωμά των, καὶ ὅτι πᾶσα ἀσάφεια ἢ παραλείψις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ δικαίωματος των· οὐ γὰρ δύναται ἐπίσης οἱ κάτοχοι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των ὡς πρὸς τὴν

ακριβῆ ἀηλώσιν τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς ιδιότητος τῶν ποτιστικῶν ἢ υἱοικῶν, διότι ἐὰν ἀηλώσουν μικροτέραν ἑκτασιν, θέλουσι τοῖς ἀραι-
αῖς ἐκτείναν, αἱ δὲ ἀηλώσεις τῶν οὐκ ἀνταναστήσονται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι ὡς μὴ
συνοδεύονται μὲ τὴν ἀνήκουσαν προκαταβολήν, κατὰ τὸ ἄρθρον 11.

Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀηλώσις πρέπει νὰ ᾖ προσηγορευμένη
ἐκ τὸν δήμαρχον τῆς κατοικίας τοῦ δηλοῦντος (ἄρθρον 12) ὀφεί-
λονται νὰ βεβαιώσῃ 1) τὴν ταυτότητα καὶ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς
τοῦ δηλοῦντος καὶ 2) ὅτι ἔχει οὗτος τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως
μεταρχὴ τῆς διανομῆς· ἐὰν ὁ δήμαρχος ἀρνηθῇ τὴν προσηγορευμένην
καὶ βεβαιώσῃ, ὁ δηλῶν κοῖνοποιεῖ πρὸς αὐτὸν τὰς ἀηλώσεις τοῦ δια-
δικαστικοῦ κλητῆρος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει ὁ δήμαρχος νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν δηλῶσαντα ἐντὸς δύο ἡμερῶν καὶ ἐπὶ ἀποδείξει
τὰς ἀηλώσεις προσηγορευμένας, διότι ἄλλως οὐ μόνον δύναται νὰ
τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς παρ' ἡμῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 30, ἀλλὰ τρέ-
χει τὸν κίνδυνον νὰ καταδικωθῇ καὶ ποινικῶς, ὑποβαλλόμενος προ-
αίτι καὶ εἰς πολιτικὴν ἀποζημίωσιν. Αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ὀφεί-
λουσι νὰ ἐπιστήσωσιν ἰδιαίτως προσοχὴν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐκ-
μέσους τῶν δημάρχων ἐκπλήρωσιν τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νό-
μου καὶ νὰ μᾶς ἀναφέρωσιν ἐγκαίρως πᾶσαν δυστροπίαν διὰ νὰ ἐνεργ-
γῶνται τὰ περαιτέρω.

Αἱ ἀηλώσεις συντάσσονται εἰς διπλοῦν ἐφ' ἁπλοῦ χάριτος καὶ
παραδίδονται εἰς τὸν ἐφόρον τῆς ἐπαρχίας ἐν ᾗ κείνται αἱ αἰτούμε-
ναι γαῖαι. Ἐκ τῆς διπλῆς ἀηλώσεως ἡ μὲν, ἀφ' οὗ θεωρηθῇ παρὰ τοῦ
ἐφόρου, ἐπιστρέφεται ἀμέσως εἰς τὸν κάτοχον, ἡ δὲ μένει ἐν τῇ
ἐφορίᾳ καὶ καταχωρεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τοῦ σχετικοῦ γω-
γίου. Τὸ βιβλίον κλείεται τὴν ἐπισκοπὴν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας
καὶ προξέως τοῦ ἐπαρχοῦ καὶ ἐφόρου, ὅστις ὀφείλει νὰ πέμψῃ τὸ
ταχύτερον ἀντίγραφον αὐτοῦ διὰ νὰ ἐκτεθῇ ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρ-
χειῷ καὶ εἰδικῶ παραδρῶν ὅπως γένη γνωστὸν πόσαι καὶ ποῖαι
γαῖαι ἐκ τῶν κατέχοντων ἐδηλώθησαν καὶ ἐπομένως δὴγηθῶσιν
οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων ἔμειναν ἀδιά-
βεστοι γαῖαι, οἱ μὴδ' ὅπως κατεγόντες τοιαύτας ἢ οἱ μὴ κατέγοντες
ἐκτασιν ὅσην ὁ νόμος εἰς ἕκαστον παραχωρεῖ, νὰ δώσωσι τὰς ἀηλώ-
σεις τῶν σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 20.

2. Δηλώσεις μὴ κατόχων κατοικίων τοῦ αὐτοῦ χωρίου.

Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ βιβλίου τῶν ἀηλώσεων τῶν κατόχων
ἐθνικῶν γαιῶν, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ἀρχεται ἡ δευτέρα προθεσμία διὰ
τὸν μὴδ' ὅπως κατέχοντας ἐθνικὰς γαῖας καὶ διὰ τοὺς κατοχοὺς ἐκ-
τασιν ἐλαττονοῦς τῶν ὀγδοήκοντα στρεμμάτων, ὅσοι θέλουσι νὰ
πραγματοποιήσωσι τὸ δικαίωμά των ἐπὶ γαιῶν κειμένων ἐντὸς τοῦ
χωρίου τῆς κατοικίας τῶν καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ ἄρθρα 7 καὶ 20
τοῦ νόμου προτιμῶνται τὸν ἄλλον πολιτῶν. Ἡ προθεσμία αὕτη
ᾖ, ὡς εἶπομεν, μηνιαία, διότι ὑποτίθεται, ὅτι οἱ κατοικοῦντες

εἰς τι χωρίον εἶναι· εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσιν ἐκ τῶν προτέρων κατεχομένης γαίας, τὰ πλεονάσματα τῶν κατόχων, ὡς καὶ ἔχον μὴ δηλωθέντα τεμάχια.

Αἱ δηλώσεις τῶν μὴ κατόχων συντάσσονται κατ' ἱδίαν καὶ διὰ νὰ ᾖναι δεκταὶ πρέπει νὰ φέρωσιν ἐπισυνημμένα 1) ποιητικὸν τοῦ δημάρχου περὶ τοῦ ὅτι ὁ δηλῶν ἔχει τὰ ἐν τῇ 1 τοῦ νόμου προτόντα καὶ 2) ἀποδεικτικὸν τοῦ ἀρμοδίου εἰσφορᾶς ἢ ταμίου περὶ καταθέσεως τῆς προκαταβολῆς κατὰ τὴν 41. Ἐὰν δὲ ὁ δήμαρχος ἀρνήθῃ νὰ ἐκδώσῃ τὸ περὶ προσόντος ποιοῦντικόν, ὁ δηλῶν κοινοποιεῖ αὐτῷ τὴν δηλώσιν του διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, τότε δὲ ὁ δήμαρχος ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ ἀποδείξει ἐκθέτων τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως, διότι ἀλλοιῶς κείναι εἰς ποινικὴν καταδίωξιν καὶ εἰς ἀποζημιώσεις, ὅς ἐστιν ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν βεβαίωσιν τῶν προσόντων του καὶ τὴν εἰρηνοδίκου.

Εἰς τὰς δηλώσεις πρέπει νὰ περιγραφῇται ἀκριβῶς ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἔκτασις τῶν γαιῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ πολίτης πραγματοποιήσῃ τὸ δικαίωμά του, καθὼς ἐὰν ᾖναι ποτε ἐθνικαὶ ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτοις, νὰ σημειώσῃ ὁ δηλῶν, τῆσιν ὡς κάτοχος τὴν παραχώρησιν καὶ ἄλλων γαιῶν ποτε τὴν χρονολογίαν τῆς τοιαύτης δηλώσεως.

Τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως μεταξὺ τῶν μὴ κατόχων γίνεται ἐκ τῆς χρονολογίας τῆς παρουσιάσεως τῶν δηλώσεων· τὸ τοῦτο ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ὀφείλει τὰς διδομένας αὐτῷ ἐκαστὰς δηλώσεις νὰ καταχωρίζῃ ἀμέσως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δήμου, ὅπερ θέλει ὑποδιαμερίσθαι εἰς τόσα μέρη, ὅσα εἰσπραττόντα αὐτὸν χωρία, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκαστῆς ἡμέρας γράφῃ αὐτὸς καὶ ὁ ἑπαρχος, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεμίαν ἄνω πρὸς τὰς δηλώσεις ἐκαστῆς ἡμέρας. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν νὰ συντάττῃ διπλοῦν ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου περιλαμβάνον τὰς τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ πρωτὴν τῆς ἐπιούσης νὰ τὸ τοιχίσῃ τὴν θύραν τῆς ἐφορίας καὶ τοῦ δημαρχείου τῆς πρωτεύουσας ἑπαρχίας κατὰ τὸ ἄρθρον 21. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι σπουδαία διότι ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς γίνονται γνωσταὶ αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι, ἀπὸ δὲ ἄλλου οἱ μὴ δηλώσαντες, ἀφ' ἑτέρου δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ ἐλαχίστη ἀμφισβήτησις ἐπὶ τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων αὐτῶν κανονίζει, ὡς εἶπον, ἡ χρονολογία τῆς δηλώσεως.

Ἐν τῇ περιπτώσει ὁμοίως, καὶ ἡν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ πλείονες δώσωσι δηλώσιν διὰ τὰς αὐτὰς γαίας, ὁ οἰκονομικὸς καλεῖ τὸν ἑπαρχον καὶ ἐνεργεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνδυνάμειον κλήρωσιν, ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας κανονίζεται τὸ δηλωσάντων θέλει προτιμηθῇ.

Ἡ κλήρωσις ἐνεργεῖται τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης, πρὶν

πλάσις νέων δηλώσεων, ἐν τῷ καταστήματι τῆς ἐφορίας δη-
παρὰ τοῦ ἐπάρχου καὶ ἐφόρου· περὶ τοῦ ἀποτελέσματος αὐ-
τάσσεται πρῶξις εἰς τὸ σχετικὸν μέρος τοῦ βιβλίου ἡμέσως
τῶν καταχωρισθεισῶν δηλώσεων τῆς προλαβούσης ἡμέρας.
ἡ αὕτη ὑπογράφεται παρὰ τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν καὶ τῶν ἐν-
μένων εἰς τὴν κλήρωσιν, ἐὰν ᾧσι παρόντες, ἐὰν ὁμῶς δὲν
θῶσιν εἴτε ὅλοι, εἴτε εἰς ἐξ αὐτῶν, προσκαλεῖται καὶ παρί-
εις τὴν κλήρωσιν ὁ εἰρηνοδίκης τῆς πρωτεύουσας ἐπαρχίας.
τρόπος τῆς κληρώσεως δὲν κανονίζεται διὰ τοῦ νόμου, διότι
τὸ τοῦτο περίττον προκαίμενον νὰ ἐνεργηθῇ ἢ κληρώσῃ παρὰ
ἀλλήλων τοῦ δημοσίου, εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ὁποίων εὐ-
επιστεύθη ὁ νομοθέτης. Διὰ νὰ μὴ ὑπάρξῃ ὁμῶς ἡ ἐλα-
κίσις ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κληρώσεως, παραγγέλλω
ἐξῆτε πολὺ, ὥστε αἱ ἐντὸς τῆς κληρωτῆδος τιθέμενοι κληρο-
ντες τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν ἐνδιαφερομένων, νὰ ᾧσιν ἀκρι-
αὐτοῦ μεγέθους, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χάρτου καὶ τῆς αὐτῆς κυ-
περίφερείας, ἢ δὲ ἐξαγωγή νὰ γίνεσθαι ἀπὸ ἑνὸς πατῆρα ἀφ'
αὐτῆς καλῶς ἢ κληρωτῆς. Εἰς ἐνείκον, τοῦ ὁποίου ὁ κληρος
θέλει ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτῆδος, ἀνήκουσιν αἱ παρὰ πολ-
υθεῖσαι γαῖαι, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ἐπιστρέφεται ἀμέσως τὸ
εἰκὸν τῆς προκαταβολῆς διὰ νὰ ἐπιδώσωσιν, ἐὰν θέλωσιν, ἐ-
ήλωσιν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κληρώσεως κατὰ τὸ ἄρθρον
νόμου.

3. Δηλώσεις μὴ κατόχων κατοίκων ἄλλων χωρίων.

οὐ παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν δηλώσεων διὰ τοὺς θέλοντας νὰ
τοποιοῦσιν τὸ δικαίωμα τῶν ἐπὶ γαιῶν, κειμένων εἰς τὴν
εἰαν τοῦ χωρίου των, καὶ ἐκτεθῇ εἰς τὸ οἰκτεῖον δημαρχεῖον
έχον αὐτὰς βιβλίον, ἔρχεται ἡ σειρά τῶν λοιπῶν πολιτῶν
ων, οἵτινες δύνανται νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ λάβωσι γαῖας εἰς
οτε μέρος τοῦ κράτους ἀκαλλιεργήτους ἢ καὶ καλλιεργημέ-
δηλωθείσας παρὰ τῶν κατόχων ἢ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου,
ίνται. Διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἐκ μέρους τούτων δηλώσεων
ον 26 τοῦ νόμου χορηγεῖ προθεσμίαν τριῶν μηνῶν, ἀρχομέ-
τῆς ἐκθέσεως τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων τῶν μὴ κατόχων
οῦ χωρίου. Ὁ νόμος, ἀφοῦ ἔδωκε κατὰ προτίμησιν τὰ μέσα
οκαταστάσεως εἰς τοὺς κατόχους τῶν ἐθν. γαιῶν καὶ εἰς τοὺς
ους τῶν χωρίων, ἐνθα ὑπάρχουσι τοιαῦται, δίδει τὴν εὐκολίαν
πάντα ἄλλον πολίτην Ἑλλήνα νὰ γενῇ ἰδιοκτήτης, ζητῶν
ἀνάνων ἐθνικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν γῆν εἰς ὅποιονδήποτε χω-
ῦ βασιλείου ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκατασταθῶσιν. Εἰς τὴν Ἡλείαν,

τὴν Πυλίαν, τὴν Λακεδαίμονα, τὴν Ἀκαρνανίαν, τὴν Τριχωνίδα, ἄλλας ἐπαρχίας θέλουσι περισσεύσει πολλαὶ γαῖαι, ἐλπίζοντες ὅτι ὅσοι τῶν μὴ γεωργῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀσπασθῶσι τὸ γεωργικὸν πάγγελμα καὶ ὅσοι δὲν ἔχουσιν ἀρκούσαν ἑκτασιν γαιῶν εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐπαρχίαν θέλουσι σπεύσει νὰ πραγματοποιήσωσι τὰ δικαίωτά των ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, διότι μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς σα περὶ παραχωρήσεως αἰτησίς εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ αἱ αὐτὰς γαῖαι θέλουσιν ἐκποιηθῆ διὰ δημοπρασίας.

Ἐπὶ τῶν δηλώσεων τούτων ἐφαρμόζονται κατὰ γράμμα τὰ ἐν μείωσιν ἀνωτέρω περὶ τῶν δηλώσεων τῶν μὴ κατόχων κατὰ τὸ αὐτοῦ χωρίου.

Ζ'. Καταμέτρησις.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 16, ἡ καταμέτρησις ἐνεργεῖται παρὰ τὸν νομικὸν ἐφόρον διὰ γεωμέτρου, δὲν δύναται δὲ νὰ γενῇ ἕνα καταμετρήσεως πρὶν κατασταθῇ ὁριστικὴ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐκτάσεων, διότι εἰς ἑκάστην πρωτόκολλον καταμετρήσεως εἶναι ἀνάγκη φέρηται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ τάξις τῶν γαιῶν καὶ τὸ τίμημα.

Ὡς βάσιν εἰς τὴν καταμέτρησιν θέλετε ἔχει τὰς δηλώσεις, θέλετε δὲ νὰ καλῆτε καὶ τοὺς δηλώσαντας ὅπως ἐπιδεικνύωσι τὰ ὅρια· ἔάν κατὰ τὴν καταμέτρησιν εὐρεθῇ πλεόνασμα γαιῶν ἀνωτέρω τοῦ ποσοῦ τῶν ὀγδοήκοντα στρεμμάτων ξηρικοῦ ἢ ῥακοντα ποτιστικῶν, πρέπει ἀμέσως νὰ τὸ ἀποκόπητε καὶ τὰς αὐτὰς τάσσητε ἴδιον πρωτόκολλον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐρρέθη ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ δηλώσεως γαιῶν, ὥρισε τρεῖς κυρίως προθεσμίας ἐν αἷς θέλουσι δοθῇ διὰ τὴν πρώτην ἐξάμηνον διὰ τοὺς κατόχους τῶν γαιῶν, τὴν δευτέραν μηνιαίαν, καθ' ἣν οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἐν οἷς κεῖνται διὰ τὴν ἔθνικαὶ γαῖαι δύνανται νὰ λάβωσι κατὰ προτίμησιν τὴν ἐκ τῆς ἀνωτέρω κανονισμένην ἑκτασιν, καὶ τὴν τρίτην τρίμηνον, καθ' ἣν οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ νόμου δύνανται νὰ μετὰσχῶσι τῆς μῆς ἐφ' ὅλων τῶν γαιῶν, αἵτινες δὲν ἐδηλώθησαν οὔτε ὡς πρῶτους οὔτε ἀπὸ τοὺς δευτέρους, ἀνευ προτιμήσεως, εἴτε εἰς τῶν χωρίων ἐν οἷς κεῖνται αἱ γαῖαι, εἴτε μὴ, παραγγέλλεται ἡ ἐκτίμησις κατασταθῇ ὁριστικὴ, νὰ γενῇ ἑναρξίς τῆς καταμετρήσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρώτων δηλώσεων τῶν κατόχων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δευτέρων καὶ τελευταίων τῶν τρίτων, διὰ τὸ ἄρθρον 17 § 2, ἐάν ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως δοθῶσι τὰ παραχωρητήρια, ἀπαλλάσσονται τῆς ἐπικαρπίας ὅσοι πρῶτης κατηγορίας, ἡτοῦτο οἱ κατέχοντες τὰς δηλωθείσας γαῖας ταθέσωσι τὴν ἐνιαύσιον δόσιν τοῦ τιμήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων τῶν, ὅπως δελεῖ ἐπιφέρει ἀνωμαλίαν εἰς τοὺς μετὰ μισίου λογαριασμούς αὐτῶν.

Τὰ τῆς καταμετρήσεως πρωτόκολλα ἐκάστης ἐβδομάδος πρέπει νὰ ὑπεβάλλωνται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπομένης εἰς τὸ ὑπουργεῖον οἱ νὰ ἐπισπεύδῃται συγχρόνως ἡ ἔκδοσις τῶν παραχωρητηρίων. Οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν καταμέτρησιν γεωμέτραι ὀφείλουσι, καταμετρῶντες τὰ διάφορα τεμάχια ἐκάστης θέσεως, νὰ κρατῶσι τὰς ἀναγκαίαις σημειώσεις, διὰ νὰ συντάξωσιν ἐν καιρῷ γενικὰ διαγράμματα ἐμφαίνοντα τὰ παραχωρηθέντα τεμάχια καὶ τὴν μένουσαν ἀδιάθετον ἔκτασιν.

Ἐὰν κατὰ τὴν καταμέτρησιν ἀνακαλυφθῇ, ὅτι τὸ αὐτὸ τεμάχιον γῆς ἐδηλώθη ἐν ὁλῇ ἢ ἐν μέρει παρὰ δύο ἢ πλείονων προσώπων ἀξιοῦντων, ὅτι ἔχουσι τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ὀφείλετε νὰ τοῖς ἐξηγησῇτε, ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ νόμου, πάντα τοιαύτη διένεξις λύεται δικαστικῶς καὶ ὅτι τὸ ἐκδοθησὺν ἐνὸν παραχωρητήριον οὐδὲν παρῆγει δικαίωμα. Ἐὰν ὁμοῦ ἐπιμένωσι, θέλετε προβαίνειν εἰς τὴν καταμέτρησιν, ἀλλὰ συνάμα θέλετε καλεῖ τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἐπιστῆν διὰ νὰ ἀποφανθῇ ποῖος ἐκ τῶν ἀμφισβητούντων εἶναι ὁ μᾶλλον δικαιούμενος, ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὸ παραχωρητήριον.

Η'. Πληρωμὴ τοῦ τιμήματος.

δ

Τὸ πληρωτέον εἰς τὸ δημόσιον τίμημα θέλει ἐξοφληθῇ κατὰ τὸ ἐντὶ 8 τοῦ νόμου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς προκαταβολῆς εἰς εἴς οὐκ ἔξῃ ἐτησίαις ἰσας δόσεις μὲ τόκον 2 0/0 καὶ χρεωλύσιον 3 0/0 ἐπὶ τοῦ ὀλικοῦ τιμήματος κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλύσεως. Ἡ πληρωμὴ ἐκάστης δόσεως ὠρίσθη διὰ τοῦ νόμου τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκάστου ἔτους, ἀρχεται δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς παραχωρήσεως· οἱ λαβόντες ὁμοῦ τὰ παραχωρητήρια μετὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου πληρώνουσι τὴν πρώτην δόσιν τὴν 1 ἡμέραν τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὑποχρεούμενοι διὰ τὸ ἔτος καθὼ ἐγένετο ἡ παραχώρησις νὰ πληρώσωσι δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπετείων ποσειδωνιακῶν νόμων. Πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου διὰ τὰς ὀφειλόμενας δόσεις, ὁ μὲν πρὸς τὸν παραχωροῦντα αἱ γαῖαι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπογράφῃ χρεωστικὸν ὑμόλογον, ὁ δὲ οἶκ. ἔσθρος ὀφείλει νὰ μεταγράψῃ πῶτον τὸ παραχωρητήριον καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, πάντα δὲ ταῦτα ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ νόμου νὰ ἐνεργῶνται πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. Ἐὰν δὲ ὁ ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον, καὶ τοῖς προεκκινηθεὶς ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀποδείξει, δὲν ὑπογράψῃ τὸ χρεωστικὸν ὑμόλογον ἐντὸς εἰκοσίων ἡμερῶν καθίσταται ἑκπτώτως, χάνει τὴν προκαταβολὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ νόμου καὶ συνεπῶς ἐπιστρέφεται ἀμέσως τὸ παραχωρητήριον πρὸς ἀκύρωσιν, αἱ δὲ γαῖαι ἐκπί-

θενται εἰς δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 τοῦ νόμου, ἔαν παρῇλθον ὅλαι αἱ προθεσμίαι τῶν δηλώσεων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 28 πᾶς ἐκ παραχωρήσεως γαιῶν τοῦ δημοσίου ὀφειλέτης ἔχει τὸ δικαίωμα ἐντὸς τῶν 26 ἐτῶν νὰ προεξοφλήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κεφαλαίου. Διὰ τὴν περίστασιν ταύτην παραθέτομεν ἐν τέλει τῆς παρούσης πίνακα (στοιχ. III) ἐμφαίνοντα τὸ κεφάλαιον, ὅπερ μένει ἀπαιτητὸν μετὰ τὴν πληρωμὴν ἐκάστης δόσεως καὶ τὸ ὅποιον ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ὁ θέλων νὰ προεξοφλήσῃ ἐν οἴῳ δήποτε χρόνῳ τῆς εἰκοσιεξαετίας τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κεφαλαίου τοῦ χρέους του. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἔαν ἡ προεξοφλήσις δὲν ἐνεργῇται ἀμέσως μετὰ τὴν πληρωμὴν τῆς δόσεως, ὁ ἀγοραστὴς ὀφείλει ἐκτὸς τοῦ ὑπολειπομένου κεφαλαίου νὰ πληρώσῃ καὶ τόκον ἐπ' αὐτοῦ πρὸς 2 0/0 λογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως τῆς τελευταίας πληρωθείσης δόσεως μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ ὑπολοίπου κεφαλαίου.

Εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν γαιῶν, εἴτε κατὰ δόσεις, εἴτε διὰ μιᾶς γίνεται αὕτη, δὲν εἶναι δεκτὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ νόμου οὐδενὸς εἶδους πιστωτικὰ γραμμάτια τοῦ δημοσίου, ἐπομένως πρέπει νὰ γίνηται τοῖς μετρητοῖς. Οἱ δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου λαβόντες γαῖας πρέπει νὰ ἐννοήσωσι καλῶς, ὅτι ἀφ' οὗ τὸ δημοσίον πρόκειται διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν γαιῶν του νὰ στερηθῇ ἐκαστομυρίων ἐπικαρπίαν, ἣν κατ' ἔτος ἀπολαμβάνει, ἔχει δικαίωμα καὶ ἀμεταῦτρεπτον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀνεχθῇ οὐδεμίαν καθυστέρησιν ἐκ τῶν ἐνιαυσίων δόσεων, ἐπομένως οἱ ταμίαι ὀφείλουσι νὰ ᾔναι ἀδυσώπητοι περὶ τὴν χρῆσιν τῶν καταναγκαστικῶν μέσων καὶ ἔαν τὰ ἄλλα μέτρα τῆς καταδιώξεως ἀποβῶσιν ἀτελεσφόρητα πρέπει νὰ προβάλωσιν ἀμέσως εἰς τὴν κατάσχεσιν καὶ καταναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθήκων γαιῶν.

Ἡ καταναγκαστικὴ ἐκποίησις κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 2 καθιστᾷ ἀπαιτητὸν ὁλόκληρον τὸ χρέος τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως τὸ δημοσίον δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος οὐ μόνον τὰς καθυστερουσὰς δόσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπομένων μόνον δὲ εἰς περίστασιν, καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀρτίρεσιν τῶν ληξασῶν δόσεων καὶ ἐν γένει τῶν ἐξόδων μένει ὑπόλοιπον ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ κεφαλαίου τοῦ ἀποτελοῦντος τὰς μὴ πω ληξασὰς δόσεις, δυναται ὁ νέος ἀγοραστὴς ν' ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν τῶν δόσεων αὐτῶν καὶ νὰ πληρῶνῃ ἐκαστὴν δόσιν εἰς τὴν λήξιν τῆς, ὑπογράφων τὸ χρεωστικὸν ὁμολογὸν καὶ ἀνανεῶναι ἐπ' ὀνόματι τοῦ τῆν ἐγγεγραμμένην ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκην ἐπὶ τῶν γαιῶν.

Διὰ νὰ ἐννοήσητε καλῶς τὸν ἐκτεθέντα ὅρον τοῦ νόμου θέτω τὸ ἐπόμενον παραδειγμα.

Ὁ Β. προσεκτίσματο ἐν τεμάχιον γῆς διὰ δρ. 1000, καὶ ὀφείλων κατὰ νόμον νὰ πληρῶνῃ ἐτησίαν δόσιν δρ. 50, ἐπληρώσει πάντε δόσεις καὶ καθυστερᾷ τὴν 5 καὶ 6, ἔνεκα τῆς καθυστέρησεως τῶν ὁπίων κατασχέθη καὶ ἐξεποιήθη ἡ γῆ διὰ δρ. 1100, ἐξ ὧν, μετὰ

τῶν ἀφάρεσιν τῶν καθυστερουμένων δόσεων, τῶν τόκων ὑπερημερίας καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ πλειστηριασμοῦ συνισταμένων εἰς δραχ. 200, μένει ὑπόλοιπον δραχ. 900· ἐπεὶ δὲ τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἀνώτερον τοῦ κεφαλαίου τῶν ὑπολειπομένων δέκα ἐννέα δόσεων, ὅπερ κατὰ τὸν χρεωλυτικὸν πίνακα συνίσταται εἰς δραχ. 776, 97 ὁ νέος ἀγοραστὴς δύναται νὰ καταθέσῃ μόνον τὸ πλεόνασμα ἐκ δραχ. 123, 03 τὸ ὅποιον κατὰ τὸν νόμον ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀρχικὸν ὀφειλέτην, νὰ κρατήσῃ δὲ τὰς δραχ. 776, 97 πληρόνων ἐν τῷ μέλλοντι δραχ. 50 κατ' ἔτος μέχρι ἐξοφλήσεως.

Θ' Ἑκνίκησις τρίτων.

Τὸ δημόσιον παραχωρεῖ κατὰ τὸν νόμον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων, τὰς γαῖας καλῇ τῇ πίστει.

Ἐπεὶ δὲ δὲν ὑπάρχουσι κώδικες περιλαμβάνοντες τὰς γαῖας τοῦ δημοσίου, ὅπως ἐξελέγχῃ τὰς δοθείσας δηλώσεις πρὸς πρᾶληψιν πύσης ἀδικίας τρίτου, καὶ ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν συνέβη, ὥστε κτήματα, τὰ ὅποια ἐξεποιήθησαν παρὰ τοῦ δημοσίου ὡς ἐθνικὰ ν' ἀποδειχθῶσι δικαστικῶς ὡς ιδιόκτητα, διὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον 15 τοῦ νόμου προλαμβάνει νὰ κηρύξῃ τὸ δημόσιον ἐντελῶς ἀνεύθυνον, ἐὰν γῆ δηλωθεῖσα καὶ παραχωρηθεῖσα ἐκνικηθῇ ὑπὸ τρίτου, ἀφίνει δὲ εἰς τὸν δηλώσαντα ὅχι μόνον τὴν φροντίδα νὰ ἀντικρούσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ τρίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον τὸ τίμημα καὶ καθ' ἣν περιπτώσιν ἀκόμη ἤθελεν ἀπολέσει τὴν γῆν. Ἡ διατάξις τοῦ ἁρθροῦ τούτου θεωρήθη τοσαύτη μᾶλλον ὀρθή, ὅσην ἡ παραχώρησις τῶν γαιῶν δὲν γίνεται οἰκθεν παρὰ τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ προκαλεῖται παρ' αὐτῶν τῶν κατόχων διὰ τῶν δηλώσεών των, ὥστε τὸ δημόσιον δὲν μεταβιβάζει πρὸς αὐτοὺς, εἰμὴ δικαιώματα, τὰ ὅποια αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογοῦσιν ὅτι κέκτηται, ἐὰν δὲ ἔκριναν κακῶς περὶ τῶν δικαιωμάτων τούτου, ἢ ἐὰν δὲν βυνηθῶσι νὰ τὰ ὑποστηρίξωσι δεόντως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. ὀρθὸν εἶναι νὰ φέρωσι μόνοι αὐτοὶ τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς των.

Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης φρονοῦμεν, ὅτι οἱ πραγματικοὶ ιδιοκτῆται γαιῶν δὲν θέλουσιν ὑποστῆ οὐδεμίαν ἐνόχλησιν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, διότι οὐδεὶς θέλει εὐρεθῇ ὁ τολμήσων νὰ δηλώσῃ ξένην γῆν καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος αὐτῆς. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως ἔχω πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐὰν οἱ σπευριζόμενοι ἐθνικὴν γῆν δὲν σπεύσωσι νὰ δηλώσωσιν ὡς κάτοχοι, θέλουσιν εὐρεθῇ ἄλλοι, οἵτινες θὰ ζητήσωσι τὴν παραχώρησιν, ἀναλαμβάνοντες τὴν φροντίδα καὶ τὴν εὐθύνην τῆς διεκδικήσεως. Οὕτω δὲ πᾶσαι αἱ καταπατούμεναι ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι θέλουσιν ἀφαιρεθῇ ἐπὶ τὰς χεῖρας τῶν διαρπασάντων αὐτάς.

Γ' Περὶ ἐθνικοῖδιοκτητῶν γαιῶν.

Τὸ ἄρθρον 34 τοῦ νόμου ὑπῆγαγεν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰς ἐθνικὰς κατηγορίας καὶ τὰς λεγομένας ἐθνικοῖδιοκτητοὺς γαῖας, τῶν ὁποίων ἡ κυριότης ἀνήκει ἐξ ἀδιαίρετου εἰς τὸ δημόσιον καὶ τοὺς καλλιεργητάς· ὅθεν αἱ κατέχοντες τοιαύτας γαῖας ἀπαιτεῖται νὰ δώσωσιν ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας τῶν ἑξ μηνῶν, τὰς ἀναγκαῖας δηλώσεις, διότι, ἐὰν δὲν δώσωσι, στεροῦνται τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τοῦ κατόχου καὶ αἱ γαῖαι διατίθενται ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες πρῶτοι τὰς ἐδήλωσαν.

Κατὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν τοιούτων γαιῶν θέλετε ζητεῖν τὸν τίτλον, ἐξ οὗ προκύπτει τὸ δικαίωμα τοῦ κατόχου εἰς τὸ νὰ μὴ πληρόνη πρὸς τὸ δημόσιον πλήρες τὸ τῆς ἐπικαρπίας δικαίωμα, καὶ θέλετε τὸν υποβάλλει εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν γαιῶν, περὶ ὧν πρόκειται, τὸ δημόσιον δὲν ἔχει πλήρη τὴν κυριότητα, ἔπεται ὅτι θέλει παραχωρήσει μόνον τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸ μέρος, κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦτου θέλει ὁρισθῇ καὶ τὸ πληρωτέον τίμημα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γενικοῦ πρωτοκόλλου τῶν τιμῶν τοῦ χωρίου ἐνθα κεῖνται καὶ αἱ ἐθνικοῖδιοκτητοὶ γαῖαι.

Διὰ νὰ γενῇ μᾶλλον καταληπτὴ ἡ προκειμένη διάταξις, ὑπέθεσate ὅτι γαῖαι, ἐκ τῶν καλουμένων ἐθνικοῖδιοκτητῶν, πληρόνουσιν εἰς τὸ δημόσιον δικαίωμα ἐπικαρπίας 10 τοῖς 0)0, ἐν ᾧ κατὰ φορολογικὸν νόμον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικαρπίας ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν εἶναι 15 τοῖς 0)0. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δημόσιον ἔχει δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῶν 2)3, καὶ ἐπομένως θέλει λάβει τὰ 2)3 τοῦ ὁρισθέντος διὰ τὰς ἐθνικὰς γαῖας τιμήματος.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐθνικοῖδιοκτητῶν γαιῶν δὲν ὑπάγονται αἱ γαῖαι ἐκεῖναι, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὸ δημόσιον δὲν λαμβάνει μὲν ὁλόκληρον τὸ τῆς ἐπικαρπίας δικαίωμα, ἀλλὰ τῶν ὁποίων συνίσταται εἶναι ἄλλοι παρὰ τοὺς καλλιεργητάς. Ἐπὶ τῶν τοιούτων γαιῶν θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον θέλουσι παραχωρηθῇ, ἀποῦ διανεμηθῶσι καὶ λίαν τὸ δημόσιον τὸ εἰς αὐτὸ ἀνῆκον μέρος.

ΤΥΠΟΣ Α'.

Δήλωσις κατόχου ἐθνικῶν, ἑκκλησιαστικῶν ἢ ἐπισκοπικῶν γαιῶν.

(Ἐκαστος κάτοχος γαιῶν τοῦ δημοσίου ὀφείλει εἰς μίαν ἡμέραν νὰ περιλάβῃ ἀπάσας τὰς παρ' αὐτοῦ κατεχομένας γαῖας.)

Πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἑφορον.

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βερόνης
Ὁ ὑποφαινόμενος κάτοικος τοῦ χωρίου

... τοῦ δήμου τῆς ἐπαρχίας συμμορφού-
 ντος μετὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1871 νόμου, δηλῶ, ὅτι
 κατέχω τὰς ἐφεξῆς γαίας.

Ποῦ κεῖνται αἱ γαῖαι	Ὄνομα τῆς μονῆς, τῆς ἐ- πισκοπῆς ἢ τουτοδικοκλήτου Ὁθωμανοῦ	Ποτιστικαὶ ἢ ἐκκλησιαστικαὶ ἐκτασίαι	Ἐκτασίς εἰς Βασιλικὰ		Ὁροθεσία ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη
			Σρ.	Μέτρα	
Δήμος Χωρίον Θέσις					

Τὸ ὅλον (ὁλογράφως)

(ἀριθμητικῶς)

Ὁ δηλῶν ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἀπάσας τὰς παρ' αὐτοῦ κατεχομέ-
 νας γαίας, ἐὰν δὲ κατέχῃ πλείοτέραν ἑκτασιν τῶν ὀγδοήκοντα στρεμ-
 μων ξηρικῶν ἢ τεσσαράκοντα ποτιστικῶν, ὅπερ εἶναι ὁ μέγιστος
 κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου, πρέπει νὰ προσθέσῃ κάτωθι τῆς
 ὁλοθῆς του τὴν ἐπομένην σημείωσιν.

Ἐπειδὴ αἱ παρ' ἐμοῦ κατεχόμεναι γαῖαι εἶναι πλέον τοῦ μεγί-
 στου (ἄρθρ. 6), δηλῶ ὅτι προτιμῶ τὰ ὑπὸ τοὺς αὖξοντας ἀριθ-
 μούς τῆς παρούσης δηλώσεως τεμάχια ἐπὶ τέλους προσ-
 τίθω εἰς τὴν δήλωσιν τὰ ἐπόμενα.

Συμφώνως μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ νόμου ἐπισυνάπτω
 ἐπὶ ἀριθ. ἀποδεικτικὸν πληρωμῆς τοῦ εἰσπρακτοῦ
 ἐκ δραχ.

Ἐν τῇ 1871

Ὁ κάτοχος τῶν γαιῶν.

(Ἐὰν ὁ δηλῶν ᾖ ἄγραμματος, ὑπογράφει ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος τῆς
 κοινῆς του.)

Ὁ ὑποφαινόμενος δήμαρχος βεβαιῶ τὴν ταυτότητα καὶ τὸ γνή-
 ρητον τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς καὶ ὅτι ὁ δηλῶν ἔχει τὰ προσόντα, ἃ

τινα διαλαμβάνονται εἰς τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου περὶ διαθέσεως καὶ ἐνομήσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς.

'Εν

τῇ

1871

Ὁ δήμαρχος

Ἐθεωρήθη καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τοῦ χωρίου τοῦ δήμου ὑπὸ τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν

'Εν

τῇ

1871

Ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος

ΤΥΠΟΣ Β'.

Δήλωσις μὴ κατόχου γαιῶν τοῦ δημοσίου.

(Ἐὰν ὁ δηλῶν ᾖ κατόχος γαιῶν, τὰς ὁποίας ἐδήλωσεν ἐν τῇ προθεσμίᾳ τῶν ἑξ μηνῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου, ὅριον νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν παροῦσαν τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου ᾧ κατεχωρίσθη ἡ προγενεστέρα δήλωσις).

Πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον

Ὁ ὑποφαινόμενος κάτοικος τοῦ χωρίου τοῦ δήμου τῆς ἐπαρχίας συμμετοχὴν μεν τὸ ἄρθρ. 20 (ἢ μὲ τὸ ἄρθρ. 26) τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1871 νόμου, βεβαιῶ ὅτι ἐδήλωσα μὲν διὰ τῆς ἀπὸ 1871 δηλώσεώς μου καταχωρισθείσης ὑπὸ τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων τοῦ χωρίου τοῦ δήμου τὰς παρ' ἐμοῦ κατεχομένας γαίας ἐκ στρεμμάτων (ὁλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς), δηλῶ δὲ διὰ τῆς παρούσης ὅτι θέλω νὰ λάβω προσηκόντως ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ αὐτοῦ νόμου τὰς κατωτέρω περιγραφομένας γαίας τοῦ δημοσίου.

Ποῦ εἰναι αἱ γαῖαι	Ὄνομα τῆς μονῆς, τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τοῦ ιδιοκτῆ-του Ὀθωμανοῦ		Ἐκτασις εἰς Βασιλικά		Ὅροθεσία ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη
	Δῆμος	Χωρίον	Ποτιστικαὶ ἤ ξηρικαὶ	Ἐρ. μέτρα	
1					
2					
3					
4					

Τὸ ὅλον (ὀλογράφως)

(Ἀριθμητικῶς)

Συμφώνως δὲ μετὰ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 11 τοῦ νόμου, συνάπτω πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου βεβαιοῦντος ὅτι κτημαὶ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. ἀποδεικτικὸν πληρωμῆς τοῦ εἰσπράκτορος ἐκ τῆς

Ἐν

τῇ

1871

Ὁ δηλῶν

(Ἐὰν ᾖναι ἀγράμματος, υπογράφει ἄλλος τῆς ἐκλογῆς του.)

Ἐθεωρήθη καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τῶν κατόχων, τοῦ χωρίου τοῦ δήμου ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν

Ἐν

τῇ

1871

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος.

Νόμος ΥΛΑ' τῆς 25 Μαρτίου 1871. Περί διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς Ἑθνικῆς γῆς. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περί τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς.

1. Δικαίωμα μετοχῆς ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου ἔχουσι·

α') Πᾶς πολίτης Ἑλλήν ἔγγαμος.

β') Πᾶς πολίτης Ἑλλήν ἐνήλιξ, ζῶν ἐξ ἰδίας ἐργασίας ἢ περιουσίας.

γ') Πᾶσα χήρα πολίτου Ἑλλήνος.

δ') Τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ὀρφανὰ ἀνήλικα ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς, ὡς καὶ τὰ ὀρφανὰ χήρας ἐλθοῦσιν εἰς δεῦτερον γάμον.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἀτέκνου χήρας περιορίζεται καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τὸ ἴδιον μίση.

Ἡ ἔχουσα τέκνα χήρα, ἐλθοῦσα εἰς δεῦτερον γάμον, στερεῖται παντὸς δικαιώματος. Ἐάν δ' ἐξήσκηται ἤδη τὸ δικαίωμα διαρκούσης τῆς χηρείας τῆς, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἀποκτηθεῖσαι γαῖαι διανέμονται μετὰ αὐτὴν καὶ τῶν τέκνων τοῦ πρώτου γάμου ἐξίσου.

2. Δὲν μετέχουσιν εἰς τὴν διανομὴν τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου παραχωρουμένων ἐθνικῶν γαιῶν.

α') Οἱ κατὰ τὸν περὶ προικοδοτήσεως νόμον προικοδοτηθέντες καὶ μὴ παραιτήσαντες τὰς εἰς προικοδοτήσιν ληφθείσας παρ' αὐτῶν γαῖας κατὰ τὸν ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1855 περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων νόμον.

(*) ΕφΚ. 25 τῆς 16 Ἰουν. 1871.

β') Οἱ Κρήτες καὶ λοιποὶ ἄποικοι, οἵτινες ἔλαβον ὡρεάν ἑθνικὰς γαίας.

γ') Οἱ κατέχοι φυτειῶν ἐπὶ ἑθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.

Ὅσοι ὁμως ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἀνωτέρω τρισὶν ἐξαιρέσειν ἔλαβον ἢ κατέχουσιν ἐκτάσεις κατωτέρας τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 διαλαμβανομένης, δύνανται νὰ λάβωσι καὶ ἐτέρας γαίας μέχρι συμπληρώσεως.

Εγκύκλιος 43359 τῆς 11 Αὐγ. 1877. — α') Ἡ ἔχουσα τέκνη χήρα πολίτου ἑλλήνος, χηρεύουσα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου 1114 καὶ μένουσα ἐν τῇ χηρείᾳ της, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς δηλώσεως γαιῶν, καθόσον δὲν ἐξήσκησεν αὐτὸ ὁ ἀποβιώσας σύζυγός της· δυνατόν ἐάν ὁ σύζυγός της οὐδὲν ἐδήλωσε γαίας, δύναται νὰ δηλώσῃ τοιαύτας ἢ χήρα· ἐάν ὁμως ἐδήλωσεν οὗτος ξηρικὰς φερ' ἵππων ἐκ στρεμμάτων 60 ἢ ποτιστικὰς 30, ἡ χήρα δύναται νὰ δηλώσῃ 20 ἐτι στρέμματα ξηρικῶν γαιῶν, ἢ δέκα ποτιστικῶν, πρὸς ἐπιπλέον ἐξάντλησιν τοῦ χορηγουμένου διὰ τοῦ μνησθέντος νόμου δικαιώματος· β') Πολῖται Ἕλληνες, ἐνηλικιωθέντες διαρκούσης τῆς πρὸς ἐήλωσιν προθεσμίας, χαίρουσι τοῦ τῆς δηλώσεως δικαιώματος, εἰς ζωὴν ἐξ ἰδίας ἐργασίας ἢ περιουσίας· καὶ— γ') Ἀλλοδαποί, μὴ ἔχοντες κεκτημένον τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἰθαγενείας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἀποκτίνονται ὁμως αὐτό, διαρκούσης ἐτι τῆς πρὸς ἐήλωσιν προθεσμίας, δύναται νὰ συμμεθεῶσιν εἰς τὴν διανομὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ διανεμητέων ἑθνικῶν γαιῶν.

3. Διανεμητέαι εἰσὶν ἅπασαι αἱ καλλιεργούμεναι καὶ καλλιεργήσιμοι ἑθνικαὶ γαῖαι, ὡς καὶ αἱ τῶν διαλυμένων μονῶν καὶ ἐπισκοπῶν Ἐξαιροῦνται. (Ν. 1114, ἀρθρ. 8—10):

α') Τὰ δάση κατὰ τὰ προσδιωρισμένα ἢ προσδιορισθέντα ὄρια αὐτῶν καὶ αἱ συστάδην κείμεναι ἀγρίαι γαῖαι.

β') Αἱ γαῖαι, ὅσας ἡ κυβέρνησις διὰ Β. Διατάγμα-

τος ἤθελε προσδιορίσει πρὸς δημοσίον ἢ δημοτικὸν σκοπὸν.

γ') Αἱ γαῖαι, ὅσαι κατὰ τοὺς κειμένους νόμους δύ-
νανται νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς πραγματοποίησιν γραμ-
ματίων φαλαγγιτῶν, Κρητῶν, πυρπολητῶν, ὀρφανῶν ἢ
ἄλλων, ἐὰν οἱ φέροντες τὰ γραμμάτια ταῦτα ὑποβάλω-
σι τὴν περὶ πραγματοποίησεως αἰτησίν των πρὶν ἢ διὰ
τὰς αὐτὰς γαίας δοθῇ δήλωσις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
παρόντος νόμου (Ν. ΦΕΖ', ἀρθρ. 1).

δ') Αἱ πολυετῶς ἐκμισθωμέναι ἐκκλησιαστικαὶ
γαῖαι, ἐνὸς περὶ διαρκείᾳ ἢ ἐκμισθωσις, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ λο-
γος διαλύσεως αὐτῆς.

Δύνανται ὅμως οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν ἐχόντων δι-
καίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς νὰ ζητήσωσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν
μερίδα των, ἀλλ' ἡ παραχώρησις δὲν ἐνεργεῖται, εἰμὴ
μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως, ἐκτὸς ἐὰν οἱ μισθωταὶ
συναινέσωσι καὶ πρὸ τῆς λήξεως εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ
συμβολαίου, ἢ ἐὰν κατὰ τοὺς ὅρους αὐτοῦ δύναται τὸ
δημόσιον νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸ τῆς λήξεως.

Ἑγκύκλιος 8146)26 τῆς 13 Φεβρ. 1879. — Κάτοχοι καὶ μὴ
κάτοχοι δηλώσαντες γαίας ἐκκλησιαστικὰς πολυετῶς ἐκμισθωμέ-
νας δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν ἐτησίων δόσεων, ἐν ὅτῳ
διαρκεῖ ἡ πολυετής ἐνοικίασις, διότι πληρώνουσι τὴν κεκαυονισμέ-
νην ἐπικαρπίαν.

ε') Αἱ ἐπίδοκοι γαῖαι αἱ παραχωρηθεῖσαι δυνάμει
πιστωτικῶν γραμματίων ἢ ἄλλων νομίμων δικαιωμά-
των, ἐκτὸς ἂν ἡ παραχώρησις ἀκυρωθῇ δικαστικῶς.

ς') Ὅσαι ἑθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι δὲν ἀ-
νήκουσιν ἐν ὅλῳ εἰς τὸ δημόσιον μέχρις οὗ διανεμη-
θῶσιν.

Διὰ τὰς ἐξαιρουμένας ἐπὶ τοῦ παρόντος τῆς παρα-
χωρήσεως ἑθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς γαίας, περὶ ὧν
διέλαβον αἱ παράγραφοι ε' καὶ ς', ἡ πρὸς δήλωσιν προ-
θεσμία κατὰ τὸ ἀρθρον 10 τοῦ παρόντος νόμου ἀρχίζει

ἢ ἐποχῆς αἱ γαῖαι αὗται περιέλθωσιν ὀριστικῶς εἰς τὸν δῆμόσιον, ὅπερ θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπιμελείᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν [Ν. ΦΕΖ', ἀρθρ. 1].

Αἱ μετὰ τὴν διανομὴν περιελευσόμεναι εἰς τὸν δῆμόσιον γαῖαι παραχωροῦνται εἰς ἅπαντας τοὺς κατόχους τῆς ἀδιανεμήτου ἐκτάσεως ἀναλόγως τῶν στρεμμάτων τὰ ὅποια κατεῖχεν ἕκαστος πρὸ τῆς διανομῆς.

Ὁ τρόπος τῆς παραχωρήσεως θέλει κανονισθῇ διὰ Βασιλ. Διατάγματος [Ν. ΑΤΜΔ', 1. ἐπ.].

Ἐγκύκλιος 6675)26 τῆς 15 Φεβρ. 1874 καὶ 67955 τῆς 25 Νοεμβρίου 1878. Αἱ γαῖαι, αἵτινες ἐχρησίμευον ἀνέκαθεν καὶ χρησιμεύουσιν ἤδη ὡς ἀλὼνιαι τῶν γεωργῶν, ὅπου συγκομιζονται καὶ συγκοινοῦνται καὶ ἀλωνίζονται ἢ κοπνίζονται οἱ δημητριακοὶ καρποί, ἢ παραχωροῦνται. Ἐὰν ὅμως γαῖαι τινὲς ἐθνικαὶ ἢ ἐκκλησιαστικαί, εἴμηναι πλῆσιον ἰδιοκτητῶν ἀγρῶν ἢ ἐθνικῶν, δηλωθέντων, ἢ ἀποτελεῖσαι μέρος αὐτῶν, χρησιμεύουσιν ὡς ἀλὼνια λιθόστρωτα ἢ μὴ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν παρακειμένων γαιῶν ἢ δηλωτῶν ἀποκλειστικῶς, παραχωροῦνται. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν αὗται δὲν ἐδηλώθησαν, δεόντως καταμετρηθῶσιν ὅπως ἐκποιεθῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ ἀγρῶν κτημάτων νόμων.

Ἐγκύκλιος 40050 τῆς 12 Ἰουλ. 77. — Αἱ δηλώσεις δατῶν καὶ ἐκ τῶν συστάδων κειμένων ἀγροελατῶν εἰσὶν ἀκυροὶ ὡς ἀντικείμενα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ Ν. ΥΛΑ'.

Ἐγκύκλιος 61994)152 τῆς 17 Ὀκτ. 1879 περὶ τῶν δασῶν καὶ τῶν δασικῶν περιφερειῶν. — Οὐτε δὲ Ν. περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων, οὔτε ἕτερος ἐπιτρέτει τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν δασῶν, μηδὲλως λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς αὐθαρέτου φυτείας, διότι αὕτη, ἐκνόμως γενομένη, δὲν μεταβάλλει τὴν ἰδιότητα τοῦ δάσους, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται μέρος αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ φθαρτὸν κτῆμα ἢ ἐθνικὴ γῆ, ἀπαλλοτριωτέα κατὰ τὸ ἀρθρ. 29 τοῦ Ν. ΥΛΑ'. — Δάσος εἶναι πᾶσα ἐκτατα γῆ, καλυπτομένη ἀπὸ δασικὰ δένδρα, χρήσιμα πρὸς οἰκοδομήν καὶ κυνηγίαν, ἢ θάμνους, ἥτοι χαμόκλαδα παράγοντα καύσιμον ξύλον, χρήσιμα δὲ πρὸς ἀνθρακοποιάν, ἀσβεστοποιάν καὶ τέχνας, αἷως καὶ πᾶσα ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιφερείας ἀσκεπῆς γῆ. — Εἰς τὸ δάσος εἰσάγεται καὶ ἂν δὲν καλύπτεται ἀπὸ δασικὰ δένδρα ἢ θάμνους, παράγοντα καὶ αἱ γαῖαι, αἱ κείμεναι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ὄρεων, καὶ ὅταν ὄντω τῶν 20 σ)ο (εἴκοσι μοιρῶν) κατωφέρειαν. — Αἱ τοιαῦται ἐκτάσεις καὶ εἰὰν ἐδηλώθησαν, πρέπει νὰ ἐξαيرهθῶσιν ἀδιστά-

κτως ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Ν. ΨΜΔ' ἐπιτροπῆς. — Δασοποιοὶ ὅμως, ἐκτάσεως οὐχὶ μέζονος τῶν διακοσίων στρεμμάτων μεμονωμένοι, περικυκλούμενοι ἀπὸ ἰδιοκτῆτους κτήσεις καὶ μὴ συνχιζόμενοι μὲ δάσος ἢ δασικὰς περιφέρειας, δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσι καὶ διατεθῶσι δι' ἐνοικιάσεως.

ΑΠ. 160 (1894). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΥΛΑ' Νόμου, ἐξαίρουνται τῆς διανομῆς τὰ δάση καὶ αἱ συστάδην καίμεναι ἀγριελαῖαι, τὸ δικάσαν δ' Ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη, ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι αἱ δηλωθεῖσαι καὶ παραχωρηθεῖσαι τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ γαῖαι ἦσαν δάση ἢ περιεῖχον συστάδην καίμενας ἀγριελαίας, ἀλλὰ τουναντίον ὅτι περιεῖχον σποράδην εὐαριθμούς ελαίας, ἀγριελαίας καὶ ἀπιδέας καὶ ὅτι τοῦτω τῷ λόγῳ δὲν ἐξαίρουνται τῆς διανομῆς, τοῦτο δὲ δεχθὲν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν Νόμον 6/18 Φεβρουαρίου 1833 καὶ τὸν Νόμον ΥΛΑ' τοῦ 1871 περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, οὐδὲ καθιστᾷ σφαλερὰν τὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τούτων τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐκπερισσοῦ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀναφερόμενον, ὅτι αἱ ρηθεῖσαι γαῖαι τοιαῦται οὔσαι, ὥς ἀνωτέρω ἐξετέθη, δὲν ἀνάγονται ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν φθαρτῶν κτημάτων καὶ ἀνεγνωρίσθη τούτο ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν ἀρμοδίων πρὸς ἐκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν γαιῶν.

4. Αἱ διανεμόμεναι ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ἐθνικαὶ γαῖαι διαιροῦνται εἰς δύο κλάσεις, εἰς ποτιστικὰς καὶ ξηρικὰς καὶ ἡ μὲν κλάσις τῶν ποτιστικῶν ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο τάξεις, ἡ δὲ τῶν ξηρικῶν εἰς τρεῖς.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἀπὸ τὸν δημαρχον, ἓνα δημαρχικὸν πάρεδρον ἢ τὸν ἀρμόδιον εἰδικὸν καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, διαιρεῖ τὴν περιφέρειαν ἐκάστου χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας, ἐν πλείονας τῶν ἐξ καὶ περιγράφει ἐν πρωτοκόλλῳ ἀκριβῶς τὰ ὅρια ἐκάστης τοποθεσίας. Τὸ πρωτόκολλον τούτου συντάσσεται εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν τὸ μὲν ὑποβάλλεται εἰς

τὸν Οἰκονομικὸν ἔφορον, τὸ δὲ ἕτερον κατατίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἐνὸς τῶν εὐὺποληπτοτέρων καὶ νοημονεστέρων πολιτῶν, ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐνεργεῖ τὴν ἐκτίμησιν τῶν γαιῶν, προσδιορίζουσα κατὰ χωρίον ἓν μόνον τίμημα διὰ τὰς γαίας ἐκάστης τάξεως· συνάμα δὲ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὸ πρωτόκολλον τῶν τοποθεσιῶν ἀποφαίνεται εἰς ποῖαν τάξιν πρέπει νὰ καταταχθῶσιν αἱ γαῖαι ἐκάστης τοποθεσίας.

Πρὸς τοῦτο ἡ ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ συντάσσει πρωτόκολλον, ἀντίγραφα τοῦ ὁποῦ ἐκτίθενται εἰς τὸ ἀρμοδίον δημαρχεῖον καὶ τὸ οἰκεῖον παρεδρεῖον ἐπὶ δέκα συννεχεῖς ἡμέρας, ἐπιμελεία τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

Κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμήσεως δύναται πᾶς πολίτης νὰ φέρῃ ἐγγράφους ἐνστάσεις, παραδίδων τὴν περὶ τούτου ἀναφορὰν τοῦ εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω δεκαημέρου προθεσμίας [Ν. ΑΤΜΔ', 12, ΤΠΣ', 2].

Ἐ. Γενομένων ἐνστάσεων, ἡ ἂν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον κρίνει ἀναγκαῖον, γνωμοδοτεῖ ἑτέρα ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ὑφ' ἐνὸς πρωτοδίκου ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, τοῦ ταμίου καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω δὲ γνωμοδοτήσεων ἀποφαίνεται τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἢ παραδεχόμενον τὴν ἑτέραν τῶν γνώμων, ἢ σχηματίζον ἰδίαν ἐντὸς τῶν ὅρων αὐτῶν. Ἡ κατὰ τὴν γνώμην τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς ἐκτίμησις καθίσταται ὁριστική, ὅταν δὲν γείνωσι κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις καὶ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον δὲν κρίνῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκτιμήσεως· ἐὰν αἱ

γνώμαι τῶν δύο ἐπιτροπῶν ὡσι σύμφωνοι, ἡ ἐκτίμησις καθίσταται ὀριστική.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκτιμήσεων γνωστοποιοῦνται διὰ δηλοποιήσεων τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν ἔρων τῆς παραχωρήσεως.

6. Ὡς μέγιστος ἔρος τῆς παραχωρουμένης ἐκτάσεως γαιῶν εἰς ἕκαστον πολίτην Ἑλληνα ὀρίζεται ποσὸν ὀγδοήκοντα στρεμμάτων ξηρικῶν· αἱ ποτιστικαὶ λογίζονται ἀντὶ ξηρικῶν διπλασίας ἐκτάσεως. [Ν. Α. ΤΜΔ', ἄρθρ. 2]

7. Προτιμῶνται εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν ἑκάστου χωρίου· α') πᾶς κάτοχος ἐπὶ τῶν παρ' αὐτοῦ κατεχομένων γαιῶν· καὶ β') οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου οἱ μὴ κατέχοντες ἐθνικὰς γαίας, ἢ κατέχοντες ἐκτασιν κατωτέραν τῆς ὀρισθείσης ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ.

Τὸ ὑπόλοιπον τῶν διαθέσιμων γαιῶν παραχωρεῖται ἄνευ τινὸς προτιμῆσεως. Πᾶσα πώλησις κατοχῆς ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς εἶναι ἄκυρος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

Ἐγκύκλιος 60204)150 τῆς 27 Σεπτ. 1875. — Κατόχους ἔννοεῖ ὁ νόμος τοὺς κατόχους δηλωθεισῶν γαιῶν, κατὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἀποκτήσαντας κατοχὴν. Τῶν γαιῶν τούτων ὑπαγομένων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μὴ κατεχομένων δύναται πᾶς ἔχων δικαίωμα νὰ δηλώσῃ αὐτάς, ἐντὸς τῆς διὰ τοὺς μὴ κατόχους τεταγμένης προθεσμίας.

8. Τὸ τίμημα τῶν παραχωρουμένων ἐθνικῶν γαιῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 προκαταβολῶν ἀποδίδεται εἰς εἰκοσιῆς ἐτησίας ἰσας δόσεις κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας· ἐκάστη δόσις συνίσταται εἰς χρεωλύσιον 3 τοῖς ἑκατὸν καὶ 2 τοῖς

ἑκατὸν τόκον ἐπὶ τοῦ τιμήματος, πληρόνεται δὲ τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, ἀρχομένης τῆς πληρωμῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς παραχωρήσεως. Οἱ λαβόντες ὁμῶς τὰ παραχωρητήρια μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου πληρόνουσι τὴν πρώτην δόσιν τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὑποχρεοῦνται δὲ διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν πληρωμὴν δικαιώματος ἐπιχαρπίας κατὰ τὸν φορολογικὸν νόμον. [Ν. ΑΣΜΗ', ἀρθρ. 1 ἐπ. ΒΡΑΑ', ἀρθρ. 1. Ἐγκύκλιος 60487)124 τοῦ 1881].

9. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὀφειλομένων δόσεων τὸ δημόσιον ἔχει ἐπὶ τῶν παραχωρουμένων γαιῶν δικαίωμα ὑποθήκης ἀποκτώμενον διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν.

Ἐὰν ἕνεκα καθυστέρησεως δόσεων γενῇ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τὸ δημόσιον λαμβάνει ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος οὐ μόνον τὰς ληξάσας δόσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπομένων πρὸς ὀλοσχερῇ τοῦ τιμήματος ἐξόφλησιν· ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἐπαρκέσῃ πρὸς ἀπότισιν ὅλων τούτων, ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ ἐλλείμματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων νόμου· ὅσας δὲ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξοδῶν, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἶναι ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ὀφειλομένου ἔτι κεφαλαίου, ὁ νέος ἀγοραστὴς δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ κεφάλαιον τῶν μὴ πω ληξάσων δόσεων καὶ νὰ πληρόνῃ αὐτὰς κατὰ τὴν λῆξιν τῶν· ἀλλ' ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει νὰ προσυπογράψῃ τὰς ὁμολογίας τῶν δόσεων τούτων καὶ ν' ἀνανεώσῃ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τὴν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ κτήματος, ὑποκείμενος διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου. [Ν. ΤΠΣ', ἀρθρ. 6].

Τὸ τυχὸν περίσσευμα κατατίθεται ἀμέσως καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀρχικὸν ὀφειλέτην [Ν. ΒΡΑΑ', 1].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ παραχωρήσεως εἰς κατόχους.

10. Πᾶς κάτοχος ἑθνικῶν γαιῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7, ἐὰν θέλῃ νὰ μετάσχη τοῦ εἰς τὸν κάτοχον ἀπονεμομένου δικαιώματος, ὀφείλει ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾗ κεῖνται αἱ παρ' αὐτοῦ κατεχόμεναι γαῖαι, δηλώσιν περιέχουσαν

α') Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν δῆμον εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

β') Τὸ προσὸν ἐφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 στηρίζεται τὸ δικαίωμά του.

γ') Τὴν θέσιν, τὰ ὅρια καὶ τὴν ὡς ἐγγιστα ἑκτασιν εἰς Βασίλ. στρέμματα τῶν παρ' αὐτοῦ κατεχομένων γαιῶν, ὡς καὶ τὸ χωρίον ἐν ᾧ κεῖνται.

δ') Ἐὰν ἡ γῆ ᾗναι ποτιστικὴ ἢ ξηρικὴ.

ε') Ἐπὶ τίνος τεμαχίου προτιμᾷ νὰ λάβῃ τὴν μερίδα του, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν κατέχει ἑκτασιν γαιῶν ἀνωτέραν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 μεγίστου ὅρου. [Ν. ΥΠΓ', ἄρθρ. 1 ἐπ. ΤΠΓ', 7].

11. Ἐν τῇ δηλώσει ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ διπλότυπον ἀποδεικτικὸν πληρωμῆς διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ δηλωθείσας πρὸς ἀπόκτησιν γαίας, τριῶν μὲν δραχμῶν διὰ τὰς ποτιστικάς, μιᾶς δὲ καὶ ἡμισείας δραχμῆς διὰ τὰς ξηρικάς κατὰ στρέμμα. Δήλωσις ἀνευ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ πληρωμῆς, θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη.

Ἐὰν ὁ δηλῶν ᾗναι ἀγράμματος, ὑπογράφει αὐτὸν αὐτοῦ ἄλλος τῆς ἐκλογῆς του.

12. Αἱ δηλώσεις συντάσσονται εἰς διπλοῦν ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου καὶ προσυπογράφονται ἀπὸ τὸν δήμαρχον τῆς κατοικίας τοῦ δηλοῦντος, ὀφείλοντα νὰ βεβαιώσῃ.

α') Τὴν ταυτότητα καὶ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ καὶ

β') Ἐὰν ἔχει τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 προσόντα.

Ἐκ τῶν δηλώσεων ἡ μία θεωρηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἐφόρου ἐπιστρέφεται εἰς τὸν κάτοχον, ἡ δ' ἄλλη μένει παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ· αἱ δηλώσεις ἐγγράφονται κατὰ χωρίον εἰς ἐπίτηδες βιβλίον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπιούσαν τῆς λήξεως προθεσμίας κλείεται διὰ πράξεως, ὑπογραφομένης ὑπὸ τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐκτίθεται ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρχείῳ καὶ ἀποσπάσματα εἰς τ' ἀνήκοντα Παρεδρεῖα.

Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ δημάρχου ὅπως βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα καὶ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δηλοῦντος, ὁ δηλῶν κοινοποιεῖ τὴν δηλῶσίν του εἰς τὸν δήμαρχον διὰ δικαστικοῦ κλητῆρας, ὅστις ὀφείλει ἐπὶ ἀποδείξει νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν δηλῶσαντα ἐντὸς ὅσων ἡμερῶν προσυπογεγραμμένην τὴν δηλῶσιν. Ἡ κοινοποίησις καὶ τὰ ἐπιδοτήρια συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου. [N. ΨΜΔ', ἄρθρ. 2. ΤΠΣ', 9].

13. Οἱ μὴ δηλώσαντες κάτοχοι ἐντὸς τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας θεωροῦνται ὡς παρητημένοι τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως, δυνάμενοι τοῦ λοιποῦ νὰ ἐνασκήσωσι τὰ δικαιώματα τοῦ μὴ κατόχου· αἱ δὲ παρ' αὐτῶν κατεχόμεναι γαῖαι διατίθενται ὡς καὶ αἱ μὴ κατεχόμεναι. Εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν τάσσονται καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 μεγίστου ὅρου κατεχόμεναι.

Ἐγκύκλιος 53570 τῆς 3 Σεπτ. 1876.—Οἱ μὴ δηλώσαντες κάτοχοι δύνανται νὰ ἐνασκήσωσι τὰ δικαιώματα τοῦ κατόχου, ἐνὸς μὴ προλάβουν ἢ δὲν προλάβουν ἄλλοι ν' ἀποκτήσωσι δικαιώματα

ἐπὶ τῶν γαιῶν, εἴτε διὰ δηλώσεως, εἴτε δι' αἰτήσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 § γ' ἐχόντων δικαίωμα.

14. Πᾶσα διένεξις περὶ κατοχῆς μεταξὺ δύο ἢ πλείονων ἀξιούντων αὐτὴν λύεται δικαστικῶς. Ἐν τοῖς διὰ τὰς ἀμφισβητουμένας παρ' αὐτῶν γαῖας τὸ παραχωρητήριον ἐκδίδεται ὑπὲρ ἐκείνου, ὃν ἤθελε κρίνει δικαιοῦμενον ἐπιτροπῇ συγκροτούμενῃ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, τοῦ οἰκονομικοῦ ἔφορου καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας. [N. XZ', ἄρθρ. 3].

Ἄν δικαιωθῇ δικαστικῶς ἕτερος παρὰ τὸν λαβόντα, τὸ παραχωρητήριον ἀκυροῦται· ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸ ἀποβάλλει μὲν τὴν προκαταβολήν, δικαιοῦται ὁμως διὰ τὰς πληρωθείσας ὁσείς ἀπὸ τὸν δικαστικῶς δικαιωθέντα.

Ἡ αὐτὴ ὡς ἀνωτέρω ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ὁριστικῶς καὶ περὶ πάσης διενέξεως ἀφορώσης τὰ ὅρια τῶν χωρίων. [N. YΠΓ' τοῦ 1873, ἄρθρ. 5].

15. Τὸ δημόσιον εὐδόλως εὐθύνεται ἐὰν ἐηλωθεῖσαι καὶ παραχωρηθεῖσαι γαῖαι ἐκνικηθῶσιν ὑπὸ τρίτου. Ὁ δὲ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις ὑποχρεοῦται οὐχ ἥττον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ συμπεφωνημένου τιμήματος. [N. YΠΔ', ἄρθρ. 4. YΠΓ', ἄρθρ. 3].

16. Ὁ ἀρμόδιος οἰκονομικὸς ἔφορος, τῇ συμπράξει ἐνὸς γεωμέτρου ἢ ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανικοῦ, προβαίνει εἰς τὰς ἐργασίας τῆς καταμετρήσεως ἀφ' οὗ κατασταθῇ ὁριστικὴ ἡ ἐκτίμησις τῶν γαιῶν.

Διὰ πᾶν τεμάχιον συντάσσεται ἰδίον πρωτοκόλλον καταμετρήσεως καὶ ὁροθεσίας, ἐν ᾧ σημειοῦται ἡ τάξις εἰς ἣν ἀνήκει ἡ γῆ, τὰ πλευρικὰ μέτρα, τὰ ὅρια, ἡ θέσις καὶ τὸ τοπογραφικὸν σχέδιον. [YMAΔ', ἄρθρ. 4.]

17. Τὸ πρωτοκόλλον τῆς καταμετρήσεως μετὰ τῆς δηλώσεως ὑποβάλλεται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐκδίδει τὸ

παραχωρητήρια καὶ διευθύνει αὐτὰ εἰς τὸν οἶκον. Ἐφο-
ρεν, ἀφοῦ θεωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.
[N. ΨΜΔ', 4].

Ἐάν ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως δὲν ἐκδο-
θῶσι τὰ παραχωρητήρια, ἀπαλλάσσονται τῆς ἐπικαρ-
πίας ὅσοι τῶν κατόχων καταθέσωσι τὴν ἐνιαύσιον δόσιν
τοῦ τιμήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως τῶν. [ΦΞΖ',
ἄρθρ. 6 ἐπ.].

Οἱ κύριοι γραμματίων οἰασδήποτε κατηγορίας, οἱ
πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου προκαλέσαντες
πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτῶν τὴν καταμέτρησιν ἀσκε-
πῶν γαιῶν, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐξεδόθησαν παραχωρη-
τήρια, ὀφείλουν νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον
τὰς ἐπὶ τῶν γαιῶν τούτων ἀξιώσεις τῶν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπὶ
ποινῇ ἀπωλείας παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῶν γαιῶν τού-
των. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀναβάλλεται ἡ ἐκδοσις
τῶν παραχωρητηρίων μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀποπερατώ-
σεως τῆς ὑφισταμένης διαφορᾶς. [ΤΠΓ', 14. ΤΠΓ',
ἄρθρ. 4].

18. Ὁ οἶκ. ἔφορος, ἅμα λάβῃ τὰ παραχωρητήρια,
προσκαλεῖ ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀποδείξει τὸν κάτοχον ἵνα
ὑπογράψῃ ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν τὴν χρεωστικὴν ὁμολο-
γίαν διὰ τὰς ἐτησίαις δόσεις. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς
ὁμολογίας μεταγράφει τὰ παραχωρητήρια, ἐγγράφει
ὑποθήκην ἐπὶ τῶν παραχωρηθεισῶν γαιῶν καὶ παραδίδει
τὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς δικαιούχους, ἀφοῦ χαρτο-
σημανθῶσι καὶ πληρωθῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον τὰ τέλη τοῦ
χαρτοσήμου, τὰ δικαιώματα τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς
ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης. [Χ⁴Η', 6. ΔΣΜΗ', ἄρθρ. 2].

19. Ἐάν ὁ κάτοχος δὲν ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν
διὰ τὰς ἐτησίαις δόσεις, ἀποβάλλει τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον
11 προκαταβολὴν καὶ θεωρεῖται παρητημένος τοῦ δι-

καιώματος τοῦ κατόχου, αἱ δὲ γαῖαι ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μὴ κατεχομένων.

Ἐγκύκλιος 35717/95 τῆς 22 Ἰουν. 1879. — Δικαίωμα παραιτήσεως ἐπὶ μέρους ἐκτάσεως δηλωθέντος τεμαχίου ἑθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν δὲν ἔχουσιν οἱ δηλωταί, μὴ οὕσης ἀναγεγραμμένης ἐν τῷ σχετικῷ νόμῳ περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῶν ἑθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, τοιαύτης διατάξεως· θεωροῦνται δὲ μόνον παρητημένοι τῶν δικαιωμάτων των, ἐκ τῶν δηλωθεισῶν ὑπ' αὐτῶν γαιῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤθελον ἐκπληρώσει τὰς ὑποχρεώσεις των, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Ν. ΥἸΑ' ("Ὅρα καὶ ἐγκ. 9035 τοῦ 1879 ὑπὸ τοῦ Ν. ΨΜΔ', ἐγκ. 28690 τοῦ 1881 ὑπὸ τοῦ Ν. ΨΛΗ').

Ἐγκύκλιος 14016 τῆς 19 Μαρτίου 1877. — Κάτοχος κρητικῶν γραμματίων, δηλώσας γαῖας ὡς κάτοχος, κατὰ τὸν Ν. ΥἸΑ' τοῦ 1871, δύναται, παραιτούμενος τοῦ δικαιώματος τῆς προστασίας τῶν γαιῶν αὐτῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεώς του, καὶ ὑποβάλλων τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 11 τοῦ Ν. προκαταβολήν, νὰ πραγματοποιήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὰ Κρητικὰ γραμμάτια, ἐὰν ὅντως αἱ γαῖαι εἰσὶν ἐκ τῶν παραχωρησίων μέσης ποιότητος, καὶ δὲν ἐδηλώθησαν καὶ παρ' αὐτοῦ, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπορρέει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Ν. Ἀνάγκη ὅμως ἡ παραίτησις νὰ γίνῃ ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ δέον νὰ ὑποσχεθῇ ὁ παραιτούμενος κάτοχος καὶ ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκνικῇσῃ καὶ πᾶσαν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν ἄξιωσιν τρίτου, ἀνεὺ τῆς παρεμβάσεως τοῦ δημοσίου, παραιτούμενος ἅμα καὶ πάσης περὶ ἀποζημιώσεως, ἢ οἰονδήποτε λόγον, ἀπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ αὐτοῦ δημοσίου.

Ἐγκύκλιος 14809/63 τῆς 12 Ἀπριλ. 1874. Οἱ πρὸ διατίας δηλώσαντες γαῖας τοῦ δημοσίου καὶ πληρώσαντες τὴν ἐτησίαν δόσιν, κατὰ τὰ συνδ. ἀρθρ. 17 καὶ 4 τοῦ Ν. περὶ διανομῆς κλπ., δὲν λαμβάνουσι θέσιν καὶ ἰδιότητα ἰδιοκτητήτου, ἀλλὰ μένουσιν ἀπλῶς καλλιεργηταί ὡς καὶ πρότερον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ δικαιώματος ἐπικαρπίας πληρώνονται ἐσπερῆς ἔγγειον φόρον, διότι τὸ συνάλλαγμα τῆς πωλήσεως, πρὸ τοῦ ὀριστικοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τιμῆματος καὶ τῆς συνεπέας αὐτῶν ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου θεωρήσεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἀντηρητισμένον καὶ πλήρες, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον δύνανται νὰ θεωρηθῶσι πρὸ τοῦ χρόνου τούτου ἰδιοκτηταί οἱ δηλώσαντες, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι κατέθεσαν τὰ προσωρινῶς διὰ τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ συμπληρωματικοῦ Ν. ΥἸΠ' ὀρισθὲν τίμημα, ἡ δὲ διάταξις τῶν εἰρημένων Ν. καθ' ἣν ὁ κάτοχος ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου τῆς ἐπικαρπίας, ὡς ἐξαρτεῖται εἰσάγουσα, δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ πέραν τῶν ὁρίων αὐτοῦ, ἐπομένως δέον νὰ ἐνοικιασθῶσιν, ὡς καὶ πρότερον, τὰ ἐθνικὰ βοσκήματα.

Δημόσια Κεντρικὴ Εἰρηλοθητικὴ Θεοροίος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ παραχωρήσεως εἰς μὴ κατοχοῦς.

20. Ὅστις τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 1 πολιτῶν δὲν κατέχει ἔθνικὰς γαῖας, ὡς καὶ ὁ κάτοχος γαιῶν κατωτέρας ἐκτάσεως τῆς ὁρισθείσης ἐν τῷ ἄρθρῳ 6, εἰὰν θέλῃ νὰ μετὰσχη τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου πλεονεκτημάτων ἐπὶ γαιῶν κειμένων ἐν τῷ χωρίῳ τῆς κατοικίας του, ὀφείλει ἐντὸς μηνὸς ἀρχομένου ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξετέθη ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρχείῳ τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 12 νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰκόν. ἔφορον δὴλωσιν περιέχουσιν [N. ΦΕΖ', ἄρθρ. 3. ΨΜΓ', ἄρθρ. 1].

α') Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν δῆμον εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

β') Τὸ χωρίον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου προτιμᾷ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δικαίωμά του.

Ἐν τῇ δηλώσει ὀφείλει νὰ ἐπισυναψῇ πιστοποιητικὸν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου βεβαιῶντος, ὅτι κέκτηται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος νόμου προσόντα, πρὸς δὲ ἀποδεικτικὸν πληρωμῆς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 11 ὁριζομένης προκαταβολῆς.

Αἱ δηλώσεις συντάσσονται εἰς διπλοῦν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου. ὑπογράφονται παρὰ τοῦ δηλοῦντος καὶ ἂν ᾖ τῆς ἐγγράμματος ὑπὸ ἐτέρου τῆς ἐκλογῆς του· ἐκ τῆς δηλώσεως ἢ μία θεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφόρου ἐπιστρέφεται ἐκείνῳ εἰς τὸν κάτοχον, ἢ δὲ ἑτέρα μένει παρὰ τῇ ἐφορείᾳ.

Ἀρνούμενου τοῦ δημάρχου, ὁ δηλῶν κοινοποιεῖ τὴν δήλωσίν του διὰ δικαστικῷ κλητῆρος, δι' ἧς προσκαλεῖ ὅτι νὰ βεβαιώσῃ τὰ προσόντα του καὶ ἐντὸς δύο ἡμε-

ρῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ὀφείλει ὁ δήμαρχος ἐπὶ ἀποδείξει νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν δηλώσιν του, ἐν ᾗ θὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς του. Ἐν περιπτώσει ψευδοδιαβεβαιώσεως ἐκτὸς τῆς ποινικῆς καταδιώξεως, ὑποκαίται εἰς ἀποζημιώσεις, δυναμένου τοῦ δηλοῦντος νὰ ζητήσῃ τὴν βεβαίωσιν τῶν προσόντων του ὑπὸ τοῦ ἐργονομικοῦ τῆς περιφέρειας. [N. ΤΠΣ', ἀρ. 7. ΧΖ', 60' ἀρ. 1. ΨΜΔ', ἀρθ. 2. ΑΡΙΖ', ἀρ. 2. ΑΤΝΔ']

Ἐγκύκλιος 5153/15 τῆς 4 Φεβρ. 1872. — "Ὅπου δὲν ὑπάρχουσι κατεχόμεναι γαῖαι, ἢ, καὶ ἂν ὑπάρχωσι, δὲν ἐδηλώθησαν ὑπὸ τῶν κατόχων, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ δικαίωμα τῆς δηλώσεως τῶν κατεχόμενων ἀπαιτεῖται, μὴ ὑπάρχοντος βιβλίου δηλώσεων κατόχων πρὸς ἔκδοσιν ἢ ἔκδοσιν καὶ δημοσίευσιν διὰ τοῦ δημάρχου πράγματός τοῦ ὑπὸ περὶ ἐλλείψεως βιβλίου, ἵνα κανονισθῇ νομίμως ἡ ἐναρξίς τῆς δηλώσεως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 21 καὶ 22 τοῦ Ν. — Ἐγκ. 8617/22 τῆς 11 Φεβρ. 1872 ἐπέτρεψε τοῖς οἰκόν, Ἐφόροις νὰ δεχθῶσι τὰς ἐκπροθέσμους δηλώσεις.

21. Αἱ δηλώσεις ἐγγράφονται κατὰ χωρίον εἰς ἐπίσηδες βιβλίον ἴδιον δι' ἕκαστον δήμον κατὰ σειρὰν τὴν δὲ ἐσπέραν ἑκάστης ἡμέρας τὸ βιβλίον ὑπογράφεται ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ ἐφόρου καὶ ἀντιγράφον αὐτοῦ περιλαμβάνον τὰς δηλώσεις ἑκάστης ἡμέρας τοιχοκολλᾶται τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, ἐπιμελεῖται τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου τῆς ἐφορίας καὶ τοῦ δημαρχείου τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας [N. ΓΠΓ', ἀρθ. 5].

22. Ἐὰν τὴν αὐτὴν ἡμέραν δύο ἢ καὶ πλείονες ζητήσωσι διὰ τῆς δηλώσεως τὰς αὐτὰς γαῖας, τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης καὶ πρὸ τῆς παραδοχῆς νέων δηλώσεων, αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ ἐνεργοῦσι κλήρωσιν δημοσίων ἐν τῷ καταπτήματι τῆς ἐφορίας, παρουσίᾳ καὶ τῶν ἐκ διαφερομένων, οἵτινες ἐπὶ τούτῳ ὀφείλουσι νὰ παραμεινωσι.

Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κληρώσεως συντάσσεται πρωτόκολλον ἐν τῷ οἰκείῳ βιβλίῳ τῶν δηλώσεων.

ὅπερ ὑπογράφεται παρὰ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐνδιαφερο-
μένων· ἐὰν δὲ ἀρνηθῶσι νὰ ὑπογράψωσι, γίνεται περὶ
τούτου μυστήριον. Ἐὰν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν παρευρεθῶσιν
εἰς τὴν κλήρωσιν, προσκαλεῖται ὁ εἰρηνοδίκης τῆς πρω-
τεύουσας, ὅστις συμπράττει εἰς τὴν κλήρωσιν καὶ ὑπο-
γράφει τὸ πρωτόκολλον. [N. AXKCT, ἀρθρ. 1, 2
καὶ 3].

Ἐγκύκλιος 63173/144 τῆς 30 Ὀκτ. 1873.— 1) Ἡ δι' αἰον-
ῶντες λογὸν μὴ γενόμενῃ τὴν ἐπιούσαν τῆς δηλώσεως κλήρωσις,
καταρτίζεται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ βραδύτερον, ἀφοῦ βεβαιωθῇ ὅτι πολλοὶ δη-
λωταὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενόμεναι ἀφορῶσι τὰς αὐτὰς γαῖας, ἀλλ'
τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ προσκληθῶσι καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι
ἐπὶ ἀποδείξει εἰς ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν, ἵνα παρευρεθῶσι καὶ
ἐπισημωπογράψωσιν οἱ παρευρεθισόμενοι τὸ κάτωθι τοῦ βιβλίου δη-
λώσεων πρωτόκολλον, τῆρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 21
τῆς ΤΑΔ' N, ἐν τῇ αὐτῇ δὲ πρωτοκόλλῳ δέον νὰ ἐκτεθῇ καὶ ὁ
λόγος, οὗ ἕνεκα δὲν ἐνεργήθη ἐγκαίρως ἡ κλήρωσις.

2) Ἐὰν παραλειφθῇ τις ἀπὸ τῆς κληρώσεως, αὕτη καθίσταται
πρὸς δι' ὅλους, ὅτε ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τοι-
ούτης ἀκυρώσεως ἀνάγκη αὐτοῖς οὗτοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐρευνή-
σιν ἐπισταμένως τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων, ἵνα συμπεριληφθῶσι
ἐκεῖ οἱ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰς αὐτὰς γαῖας δηλώσαντες. (Ὅρα δ-
ὲ ἐγκ. 7763 τοῦ 1887, ὑπὸ N. AXKCT').

3) Ὁ θέλων ν' ἀπόσχη τῆς κληρώσεως δύναται, ἀλλὰ τὴν πα-
ράκλησιν τοῦ ταύτην ὀφείλει νὰ κάμῃ ἢ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τῆς
κληρώσεως, ἢ ἐπὶ τοῦ στελέγους καὶ τοῦ ἀποσπάσματος τῆς δηλώ-
σεως, ἐφ' ᾧ δέον νὰ συνταχθῇ πρᾶξις ὑπογραφομένη παρ' αὐτοῦ καὶ
ἐπὶ τῆς κληρώσεως ἐπιτροπῆς βεβαιούσα τὴν παραίτησιν καὶ
σημανούσα τὰ ὀνόματα τῶν λοιπῶν δηλωσάντων καὶ τοὺς ἀριθμοὺς
τῶν δηλώσεων, ὅτε καὶ μόνον δύναται νὰ ἐπιστραφῇ αὐτῷ ἡ προκα-
ταβολή, προσαρτωμένου ὡς δικαιολογητικοῦ ἀντιγράφου τοῦ πρωτο-
κόλλου τούτου.

4) Αἱ γαῖαι, ὅσαι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δηλώσεως εἰσὶ πεφυτευ-
μέναι, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀσκεπῶν γαιῶν, ἀλλὰ
τῶν πεφυτευμένων, ἐπομένως τοιαῦται δηλώσεις, εἴτε παρὰ κατό-
χον, εἴτε παρὰ μὴ τοιούτων γενόμεναι, δὲν δύνανται νὰ πραγματο-
ποιηθῶσι διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν παριστῶσι τὴν πραγματικὴν κατά-
στασιν καὶ ιδιότητα τῆς γῆς, καθόσον μάλιστα ἰδιαίτεροι νόμοι διέ-
κρινον ἐκαστὴν κατηγορίαν.

23. Εἰς τοὺς ἀποτυχόντας εἰς τὴν κλήρωσιν ἐπι-
τίθεται ἀμέσως ἡ πληρωθεῖσα προκαταβολὴ καὶ ἐπι-

τρέπεται νὰ ἐπιδώσωσιν ἑτέραν δῆλωσιν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κληρώσεως.

24. Τὸ βιβλίον τῶν δηλώσεων τὴν ἐπιούσαν τῇ λήξεως τῆς προθεσμίας κλείεται διὰ πράξεως ὑπογραφομένης ὑπὸ τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ Ἐφόρου καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐκτίθεται ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρχείῳ. ἀποσπασματα δ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἀνήκοντα παρεδρεῖα [N. ΥΜΓ', ἄρθρ. 5].

25. Τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 15, 16, 17, 18 καὶ 19 ὁριζόμενα ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως τῶν μὴ κατεχομένων γαιῶν.

26. Οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ ἁρθροῦ 1 πολιται, μὴ κατέχοντες ἑθνικὰς γαῖας ἢ κατέχοντες κατωτέρας ἐκτάσεως τῆς ἐν τῷ ἁρθρῳ 6 ὁρισθείσης, καὶ θέλοντες νὰ μετέσχωσι τῶν δικαιωμάτων τοῦ παρόντος νόμου ἐπὶ γαιῶν κειμένων εἰς ἄλλα χωρία παρὰ τὸ τῆς κατοικίας των, ὀφείλουσιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξετέθη ἐν τῷ οἰκείῳ δημαρχείῳ τὸ κατὰ ἄρθρον 24 ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων, νὰ ἐπιδώσωσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον οἰκονομικὸν Ἐφορον δῆλωσιν. [ΦΕΖ', ἄρθρ. 3. ΧΖ', ἄρθρ. 2. ΧΛΕ' καὶ ΨΜΓ', 1].

Τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 20—25 περὶ συντάξεως τῆς δηλώσεως, περὶ πληρωμῆς τῆς προκαταβολῆς, περὶ κληρώσεως κλπ. ἐφαρμόζονται ὁλοσχερῶς καὶ ἐπὶ τῶν δηλώσεων τούτων. [ΧΖ', ἄρθρ. 2].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Γενικαὶ Διατάξεις.

27. Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς 10, 20, 23, καὶ 26 προθεσμιῶν οὐδεμίᾳ δῆλωσις πρὸς ἀπόκτη-

τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ἐκ τῶν παραχωρουμένων δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου γίνεται δεκτὴ. [ΑΤΜΔ', ἄρθρ. 3].

28. Πᾶς ἐκ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου, κατὰ τὸν παρόντα νόμον, δύναται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν εἰκοσιν ἐξ ἐτῶν νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κεφαλαίου.

29. Αἱ ἀδιάθετοι μείνασαι γαῖαι μετὰ τὴν πλήρη ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου διατίθενται εἴτε δι' ἐκποιήσεως κατὰ τοὺς περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμους, εἴτε δι' ἐκμισθώσεως.

30. Πάντα τὰ μέλη τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἐπιτροπῶν καὶ οἱ δημοσιοὶ καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, ἅτινα ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς ὁ παρὼν νόμος, ἤθελον δεῖξει ἀσύγγνωστον ἀμέλειαν ἢ καὶ ἀπλήν ραθυμίαν, τιμωροῦνται πειθαρχικῶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν μὲ πρόστιμον 100—500 δραχμῶν.

31. Εἰς τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποιήσιν τῶν ἐθνικῶν γαιῶν πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν πιστωτικῶν γραμματίων, περὶ ὧν διέλαβεν ἡ § γ' τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων [ΦΞΖ', ἄρθρ. 12].

32. Εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν παραχωρουμένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου γαιῶν ὅεν εἶναι δεκτὰ οἰδενὸς εἵδους πιστωτικὰ γραμμάτια τοῦ δημοσίου. [ΑΣΜΗ', ἄρθρ. 11].

33. Τὸ πεμπτημόριον τῶν εἰσπραττομένων ἐτησίων ὀσσεων θέλει κατατίθεσθαι εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν ἐντόκως διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας.

34. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνικοῦδιοκτῆτων γαιῶν τῶν ὁποίων

εἰσὶ κύριοι οἱ καλλιεργηταὶ μετὰ τοῦ δημοσίου ἀδιαιρέτως. Θέλει δὲ πληρωθῇ κατὰ τὰς διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὀρισθείσας δόσεις καὶ προθεσμίας τόσον ποσὸν ἐκ τοῦ τιμήματος, ὅσον εἶναι τὸ μέρος τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου.

35. Καταργοῦνται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἅπασαι αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς αὐτὸν διατάξεις καὶ ρητῶς οἱ ἀπὸ 28 Μαΐου 1835 καὶ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν νόμοι ὥς καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1843 περὶ παρατάσεως τῆς χορηγηθείσης πρὸς τοὺς φαλαγγίτας προθεσμίας, κλπ. [ΥΠΓ', ἄρθρ. 8].

Ἐγκύκλιος 60487)114 τῆς 6 Νεβ. 1882. — Ἡ τοῦ ὅλου τιμήματος προεξόφλησις ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν Ν. ΤΠΣ καὶ τοῦ Ν. ΥΛΑ', ἀλλὰ πᾶς ὁ θέλων νὰ προεξοφλήσῃ, εἴτε κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς πληρωμῆς, εἴτε μετὰ ταῦτα, τὸ χρέος του, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸν κεκανονισμένον τόκον τῆς δόσεως ἐκαίνου τοῦ ἔτους, καθ' ὃ προσφέρεται νὰ προεξοφλήσῃ συγχρόνως καὶ τὰς ἐπομένους, εἴτε ἔλθῃ ἡ δόσις αὕτη, εἴτε μή. — Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς μετὰ τοῦ κεκανονισμένου τόκου πληρωμῆς τῆς δόσεως τοῦ ἔτους ἐκαίνου, καθ' ὃ πᾶς ὀφειλὴς θέλει προεξοφλήσῃ τὸ χρέος του στηρίζεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Ν. ΤΠΣ' καὶ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Ν. ΥΛΑ'. καθ' ὃ καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων ἡ πρώτη δόσις πληρῶνεται ἐντόκως ἐπομένως καὶ ὁ προσηρόμενος νὰ προεξοφλήσῃ ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ παραχωρητηρίου ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν πρώτην δόσιν ἐντόκως, τὰς δὲ ὑπολειπομένας ἀτόκως, μεθ' ὃ θὰ ἐγχειρίζηται αὐτῷ τὸ παραχωρητήριον ἄνευ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἥτις εἶναι περιττὴ μετὰ τὴν προεξόφλησιν.

Β. Διάταγμα 8 Ἰουν. 1871 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ διανομῆς κτλ. τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμου (Ἐφκ. 25 τῆς 16 Ἰουν. 1871 (*))

Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς·

1) Ἀπασαι αἱ ἐθνικαί, ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ἐπισκοπικαὶ γαῖαι αἱ περὶ τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων κείμεναι [Ν. ΨΗ' τοῦ 1880, 9]. Ἡ ἐξαίρεσις ἐκτείνεται διὰ μὲν τὰς πόλεις πεντακόσια μέτρα, διὰ δὲ τὰς κωμοπόλεις εἰς διακόσια, μετρούμενα ἀπὸ τὰ τελευταῖα σημεῖα τῆς ζώνης ὅπου ὑπάρχει σχέδιον, ἢ ἀπὸ τὰς ἐξωτέρας κατοικουμένας εἰκοδομάς, ὅπου δὲν ἐφηρμόσθη τιοῦτον.

2) Αἱ περὶ τοῦ Πειραιῶς γαῖαι αἱ περιληφθεῖσαι εἰς τὸ ἀπὸ 20 Μαΐου ε. ε. ἔτους διάγραμμα τοῦ γεωμέτρου Ζιζήλα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἡ Ἡμετέρα ὑπογραφή, καθὼ χρήσιμοι διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς πόλεως, τὴν κατασκευὴν τῶν καταστημάτων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῆς δεξαμενῆς, καὶ τὴν ἀνίδρυσιν βιομηχανικῶν ἐργυστασιῶν.

3) Αἱ κατὰ τὴν θέσιν Τουρλῆ τοῦ χωρίου Κουκουβάουνες τῆς Ἀττικῆς ἐθνικαὶ γαῖαι αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς σύστασιν στρατοπέδου.

4) Αἱ γαῖαι αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὸ ὄριον τοῦ κατὰ τὸν δῆμον Ἀχαρνῶν κτήματος Μπάφι.

5) Αἱ κατὰ τὸν δῆμον Ἀθηνῶν πολυετῶς ἐνοικιασμέναι ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι.

6) Αἱ κατὰ τὸν δῆμον Λαυρίου ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι.

7) Αἱ περὶ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς γαῖαι ὅσαι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ προκύλιον καὶ περιοχὴν αὐτῶν.

(*) Τοῦ διατάγματος τοῦτο ἐξεδόθη δυνάμει καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρθ. 3 Νόμου ΥΛΑ', ἰσχύει δὲ καὶ διὰ τὰς φυτείας (ΤΠΣ', ἀρθρ. 1, ΦΞΖ', ἀρθρ. 8, ΨΗΗ', ἀρθρ. 9). Κατόπιν ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα διατάγματα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν διαταγμάτων ἐπιθι δεῖν Νόμους ΥΠΙΑ' ἀρθρ. 5, ΥΠΓ' ἀρθρ. 2, καὶ 6, ΦΞΖ' ἀρθρ. 8, ΧΖ' ἀρθρ. 4, ΑΡΙΖ' ἀρθρ. 3 καὶ 6 καὶ ΑΥΞ'.

8) Αἱ ἀκαλλιέργηται γαῖαι αἱ περίξ τῶν λιμνῶν Ἀγγλοκάστρου, Ὁζεροῦ καὶ Ριβίου καὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὰς διηλυμένους Μονὰς Λεσινίου, Ἀγίου Νικολάου παρὰ τὸ χωρίον Ἀετὸν καὶ Ἀγίου Γεωργίου παρὰ τὸ χωρίον Πρόστα τῆς Ἀκαρνανίας.

9) Αἱ ἔθνικαὶ γαῖαι ὅσας κατὰ τὸν ἀπὸ 16 9βρίου 186 Νόμον ὀφείλει ἡ Κυβέρνησις νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν ἀναδυσμένην τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἑταιρίαν.

10) Αἱ γαῖαι τῆς ἐν Τίρυνθι γεωργικῆς σχολῆς καὶ τοῦ ἵπποφορβείου.

11) Αἱ περίξ τοῦ ἐν Πυλῖα ἰχθυοτροφείου Νταλιῶν ἀκαλλιέργητοι γαῖαι.

12) Αἱ περὶ τὸ ἰχθυοτροφεῖον Καϊάφα καὶ τὸ δάσος Μοῦντριζα τῆς Ὀλυμπίας ἀκαλλιέργητοι γαῖαι.

13) Αἱ ἀκαλλιέργητοι γαῖαι αἱ κείμεναι μεταξὺ τοῦ χωρίου Δερβίς-Τσελεπῆ καὶ τῆς θέσεως στενοῦ ἐν Ἡλείᾳ.

Β. Διάταγμα τῆς 4 Ὀκτ. 1871. Ἄρθρον μοναδικὸν (*)
Ἐξαιροῦνται προσέτι τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοποὺς.

1) Αἱ περίξ τῶν πηγῶν τῶν ἱαματικῶν ὑδάτων κείμεναι Ἐθνικαὶ καὶ Ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι εἰς ἀπόστασιν πεντακκοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς πηγῆς.

2) Αἱ κατὰ τὸν δῆμον Ὀλυμπίων τῆς ἐπαρχίας Ἡλείας κείμεναι Ἐθνικαὶ καὶ Ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι, αἱ ὁροθετούμεναι ἐξ ἀνατολῶν μὲ τὸν ποταμίσκον, ὅστις κατέρχεται ἀπὸ τὸ χωρίον Μέρακα, ἐκ δυσμῶν μὲ τὸν ποταμὸν Κλαδέα ἢ Στραβό, ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τὸ χωρίον Στραβό κεφάλι, ἐξ ἀρκτου μὲ τὰ ὄρη τὰ περιλαμβάνοντα τὴν ἑκτασιν αὐτὴν καὶ ἐκ μεσημβρίας μὲ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν.

3) Ἡ ἐν τῇ περιφερείᾳ Κερκύρας νῆσος καλουμένη Πτυχία.

4) Αἱ εἰς τὴν θέσιν Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Μήλου πλησίον τοῦ ὄρυχεῖου τῶν μυλοπετρῶν κείμεναι Ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι, ἐκτάσεως πεντήκοντα (50) στρεμμάτων ὡς ἑγγιστα.

(*) Ἐπιθεὶ ὁμῶς καὶ Β. Δ. 3 Δεκ. 1881.

5) Αἱ συνιστῶσαι τὸ Πολύγωνον τοῦ Ναυπλίου γαῖαι ἐκ στρεμμάτων 252, αἱ περιληφθεῖσαι εἰς τὸ ἀπὸ 20 Ἰουλίου ε. ε. διάγραμμα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Β. Δροσινῶ τοῦ φέρον τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφὴν.

6) Αἱ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ναυπλίου κείμεναι Ἑθνικαὶ γαῖαι ἐκ στρεμμάτων 88, αἱ προσδιωρισμέναι πρὸς ἀνέμωσιν Καψυλοποιεῖου καὶ περιληφθεῖσαι εἰς τὸ ἀπὸ 20 Ἰουλίου ε. ε. διάγραμμα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Β. Δροσινῶ, τὰ φέρον τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφὴν.

7) Αἱ παρὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Στρατηγοῦ Χατζῆ-Χρήστου κατεχόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι Ἑθνικαὶ γαῖαι, κείμεναι εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Μπολάτι, τῆς ἐπαρχίας Νικηλίας, ἐκτάσεως πεντακοσίων ὡς ἐγγιστα στρεμμάτων.

8) Αἱ γαῖαι αἱ ἀπαρτιζοῦσαι, ὡς ἀνέκαθεν, τὸ θειστον ὄρειον, καλούμενον Κουκίστρον, κείμενον εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀργινίου τῆς ἐπαρχίας Τριχωνίας.

Γνωμοδότησις Δικαστικοῦ Συμβούλου 30 τῆς 14 Ἰαν. 1888.

Τὸ Δ. 4 Ὀκτ. 1871, ἐκδοθὲν πρὸς ἐκτάλεσιν τοῦ ἄρθρ. 5^ο τοῦ ΓΛΑ' Νόμου, ἦν ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸν Ὑπουργόν, τὸν ὀρεῖλοντα νὰ διαχειρίζηται τὴν δημοσίαν περιουσίαν μαζῶν πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους.—Αἱ διὰ τοῦ Δ. τεταμέναι ἐκτὸς συναλλαγῆς περίξ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων γαῖαι ἐκ περιμετρον 500 μέτρων ὅτε δύνανται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ἰδιωτικῆς κτήσεως. Ἄρα ἡ γενομένη πρὸς ἰδιώτην παραχώρησις εἶναι ριζῆδὸν ἄκυρος καὶ μήτε ἡ παράδοσις τοῦ παρχωρίου, μήτε ἡ μεταγραφὴ αὐτοῦ δύνανται νὰ ἰσχυροποιηθῶσι πρᾶξιν ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρον. Ὁ Ὑπουργὸς ἀσείλει ν' ἀρῶσιν τὸ παραχωρητήριον.

Β. Διάταγμα 16 Ὀκτ. 1873. Ἀσθρον μοναδικόν.

Ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1871 Ἡμετέρου Διατάγματος ἐξαιρουμένων τῆς διανομῆς γαιῶν, ἐξαιροῦνται καὶ ἐκτὸς τῶν ἐρειπίων καὶ περίξ τοῦ φρουρίου τῶν παλαιῶν ναυαγίων Ἑθνικαὶ γαῖαι, ὁροθετούμεναι κατ' ἀνατολὰς μετὰ τὸν ἱεροπολίτην Νταλιάνη, κατὰ δυτμὰς μετὰ ἀκτὴν Μεσογείου

θαλάσσης, κατ' ἄρκτον μὲ μικρὸν ὄρμον θαλάσσης Βοῦδο-κκι-
λῖα καὶ κατὰ μεσημβρίαν μὲ παραλίαν τῆς μικρᾶς εἰσόδου τοῦ
λιμένος λεγομένης Σευγῖας.

Β. Διάταγμα 13 Ὀκτ. 1873. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς ἔτι, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημο-
σίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, καὶ ἅπασαι αἱ γαῖαι τῆς κατὰ
τὴν ἐπαρχίαν Μεσολογγίου κειμένης Νήσου Τευρλίδος.

Β. Διάταγμα 21 Δεκ. 1873. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι διὰ δημοσίους
σκοπούς, αἱ γαῖαι τῆς νήσου Σφακτηρίας.

Β. Διάταγμα 28 Ἰαν. 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιρεῖται τῆς διανομῆς ἡ Νήσος Ψυττάλεια, ὅπως χορ-
σιμεύσῃ εἰς ἀνέγερσιν δημοσίων καταστημάτων.

Β. Διάταγμα 29 Ἰαν. 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους
σκοπούς, αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Πυλίας ἐρημόνησοι Σαπιέντζε
(Πορτολέγκον), Ἀγία Μαριανή καὶ Σχίζα τοῦ δήμου Μεθώνης
καὶ Βενέτικον τοῦ δήμου Κολλωνίδων ὡς καὶ αἱ παρακείμε-
ναι αὐταῖς ἐρημόνησοι.

Β. Διάταγμα 11 Μαΐου 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους
καὶ δημοτικούς σκοπούς.

1) Ἡ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Βονίτσας τοῦ δήμου
Ἀνακτορίων πρὸς τὸν Ἡράκλειον λιμένα κειμένη νήσος Κου-
κουμίτσα.

2) Ἡ ἐντὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου κειμένη νήσος Κί-
φαλος καὶ 3) Ἡ θέσις Παλαιονήσιον κειμένη εἰς τὸ ἀνατολι-
κὸν μέρος τοῦ χωρίου Παλαιάμπελα τοῦ δήμου Ἀνακτορίων,
δροσθετομένη ἀνατολὰς μὲ θάλασσαν, δυσμὰς μὲ ρεῦμα Καναρῶ,
ἄρκτον μὲ λίμνην καὶ θάλασσαν καὶ μεσημβρίαν μὲ Βάλτον
Φραξᾶ.

Β. Διάταγμα 20 Μαΐου 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιρεῖται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, ἡ ἀπέναντι τοῦ χωρίου Τολοῦ δῆμου Μινώας τῆς ἐπαρχίας Ναυπλίας κειμένη νῆσος Πλατιὰ.

Β. Διάταγμα 25 Μαΐου 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Θήρας κείμεναι νῆσοι παλαιὰ καὶ νέα Καϋμένη.

Β. Διάταγμα 29 Αὐγ. 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ μέχρι τοῦ 1871 ὑπὸ τῶν ὑδάτων καλυπτόμεναι γαῖαι τῆς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Μαντινείας καὶ παρὰ τὸ χωρίον Βουνό καὶ Μπεμπάτι λίμνης λεγομένης Τάκας.

Β. Διάταγμα 10 Ὀκτ. 1874. Ἄρθρον μοναδικόν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ διεπόμεναι ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου, αἱ γαῖαι τῆς Κωπαίδος λίμνης αἱ κείμεναι ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν συνήθων πλημμυρῶν, τῆς σημειουμένης ὑπὸ τοῦ διαγράμματος τοῦ γάλλου μηχανικοῦ Σωβάζ, οὗτινος ἐπικυρωμένον ἀντίγραφον ὑπάρχει ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Β. Διάταγμα 15 Ὀκτ. 1874. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τὴν διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ γαῖαι τῆς λίμνης Φενεοῦ. Ἡ ἐξαίρεσις περιορίζεται ἐπὶ τῶν γαιῶν, αἵτινες ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1871.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼ χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Ἡλείας τὸν δῆμον Βουπρασιῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν χωρίων Ψάρι, Καπελέτου καὶ Μάζι καὶ ταῖς θέσεσι Βάρδα, Καπελετεῖκο καὶ Ψαρεῖκο κείμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι, περιλαμβανόμεναι ἐν τῷ ἀπὸ 21 Ἰουνίου ε. ε. διαγράμματι τῶν γεωμετρῶν Σ. Κάσταλη καὶ Ἀριστοτ. Ζούλου, εἰς 8 ἐτάθη ἡ Ἡμετέρα ὑπογραφή. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη δὲν περιλαμβάνει καὶ τὰς καλλιεργημένας γαῖας, αἵτινες ἐδη-

λῶθησαν νομίμως μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1873 ὑπὸ τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατόχων, συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ΥἸΑ' καὶ τοῦ ΥΠΓ' ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1873 συμπληρωτικοῦ νόμου.

Β. Διάταγμα 16 Ἰουλίου 1875. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίου σκοποῦς, αἱ γαῖαι τῆς νήσου Καβαλλιανῆς κειμένης ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου Στύρων τῆς Ἐπαρχίας Καρυστίας.

Β. Διάταγμα 29 Σεπτ. 1875. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, διὰ τὴν χρησιμεύουσαν εἰς δημοσίον σκοπὸν, αἱ γαῖαι τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Ἐπαρχίας Βονίτσης ἐκκλησιαστικοῦ λιθαδίου ὀνομαζομένου Μυρταρίου.

Β. Διάταγμα 23 Φεβρ. 1876. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίου καὶ δημοτικοὺς σκοποῦς, αἱ πολυετῶς καὶ μονοετῶς ἐκμεταλλωμέναι καὶ χρησιμεύουσαι ὡς θεριστὰ λιθάδια ἔθνικαι γαῖαι ἧτοι 1) αἱ γαῖαι τῶν κατὰ τὸν Δῆμον Καρπεννησίων θεριστῶν λιθαδίων ἐκ στρεμμάτων 300 περίπου, ἀποτελουμένων ἐν 1) τεμαχίων γνωστῶν ὑπὸ τὰς ὀνομασίας α') Ἰσμαὴλ Ἀγᾶ Σεριᾶς, β') Ἰσμαὴλ Ἀγᾶ μεγάλη, γ') Μουσᾶ Πανώβλακα, δ') Ἀγάκου, ε') Μουσᾶ Κατώβλακα, ς') Σεῖνοπουλου Γχοριτζᾶ, ζ') Καραμαχμούτη, η') Σεῖνοπούλου Κεραμουργιό, θ') Ρουστὲμ Ἀγᾶ, ι') Μουλαχμέτ Παλαιόλευκα, ια') Μπέη Βαρκά, ιβ') Καρακάση, ιγ') Κατσάνου λακούλαις, ιδ') Ἀχμέτ-βέη πλάτανος, καὶ ιε') Τοτόνη· 2) αἱ γαῖαι τοῦ κατὰ τὸν Δῆμον Ἀγρινίου ἔθνικοῦ θεριστοῦ λιθαδίου Κουκίστρα καλούμενου, καὶ 3) αἱ γαῖαι τοῦ κατὰ τὸν Δῆμον Σουθενίων εἰς θέσιν Χαρακτηνοῦ ἔθνικοῦ θεριστοῦ λιθαδίου.

Β. Διάταγμα 4 Μαρτίου 1876. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίου καὶ δημοτικοὺς σκοποῦς, αἱ γαῖαι τοῦ κατὰ τὸν Δῆμον Ἐχέ-

του τῆς ἐπαρχίας Βονίτισης κειμένου καὶ πολυετῶς ἐκμερισθω-
μένου ἐκκλησιαστικοῦ λιθαδίου τῆς διαλελυμένης μονῆς Ἁγίου
Γεωργίου Πόρταις, κατὰ τὴν ὁροθεσίαν τῆς πολυετοῦς ἐνο-
κιάσεως.

Β. Διάταγμα 12 Ἰουλ. 1876. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους
καὶ δημοτικούς σκοπούς, αἱ ἑξῆς γαῖαι:

1) Αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Καρυστίας τὸν Δῆμον Αὐλῶ-
νος κείμεναι ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι τῶν διαλελυμένων μονῶν
Κουτζούρου, Καταρράκτου, Γερμανοῦ καὶ Μυρναγίου, καὶ αἱ
κατὰ τὰς θέσεις Πύργον, Μαγούλαν καὶ Καραθόν τοῦ χω-
ρίου Ἀλιβερίου τοῦ Δήμου Δυστίων ἀνήκουσαι εἰς τὴν διαλε-
λυμένην μονὴν Κοραχιαῖς.

2) Αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπαρχίαν κείμεναι ἐρημόνησοι
Μεγαλόνησος, Πετούση, Μαραθωνῆσι, Μπιρδούνια, Φονιά,
Ἅγιος Ἀνδρέας, Ἐλαφόνησος, Τηγάσι, Κουνέλια καὶ Μπα-
θερίσθαι.

3) Αἱ κατὰ τὴν θέσιν Λειβάδιον τῆς περιφερείας τοῦ χω-
ρίου Ἀγουλινίτζης τοῦ Δήμου Βώλακος τῆς Ὀλυμπίας, ἐκ
στρεμμάτων 250 ὡς ἑγγιστα, ἐθνικαὶ γαῖαι, συναρεῦνται
πρὸς μὲν τὸ ἀνατολικοαρχτικὸν μέρος μετὰ χάνδακας διαχωρίζον-
τας διάφορα κτήματα καὶ γαῖας, πρὸς δὲ τὸ δυτικομεσημβρι-
νὸν μετὰ τὴν λίμνην τοῦ Ἰχθυοτροφείου.

4) Αἱ κατὰ τὴν θέσιν Φούσκαρι ἔξω τῆς πόλεως Ἀγρι-
νίου κείμεναι ἀκαλλιέργηται γαῖαι ἐκτάσεως μέχρι στρεμμά-
των 500.

5) Αἱ κατὰ τὴν θέσιν καλουμένην Ἅγιος Θεόδωρος τοῦ
χωρίου Πετρομαγούλας τοῦ Δήμου Ὀρχμενοῦ τῆς Λεβαδείας
κείμεναι καὶ ἀκαλλιέργητοι μέχρι τοῦ 1861 μένουσαι γαῖαι,
ἐκτάσεως μέχρι στρεμμάτων 600, συναρεῦνται ἀνατολικῶς καὶ
δυτικῶς μετὰ γαῖας Καλογεροπούλου, ἀρκτικῶς καὶ μεσημβρινῶς
μετὰ γαῖας ἐθνικὰς, κατεχομένας ὑπὸ τῶν κατοίκων Πετρομα-
γούλας.

6) Αἱ περίξ τοῦ ἔξω τῆς πόλεως Μεσολογγίου ναοῦ Ἁγίου
Ἀθανασίου κείμεναι γαῖαι, ἐκ στρεμμάτων 7 περίπου.

7) Αἱ ποτακείμεναι τῇ μονῇ Τριποτάμων τοῦ Δήμου Ψωφίδος ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι, ἐκ στρεμμάτων 25 περίπου, ἐνθα τελεῖται κατ' ἔτος πανήγυρις, συνορεύουσαι ἀνατολικῶς με ὁμοίαις γαῖαις τῆς μονῆς Τριποτάμων, δυτικῶς με ποταμόν, ὀρτικῶς με πετρώδη τόπον καὶ μεσημβρινῶς με δημοσίον δρόμον.

Αἱ κατὰ τὸν Δῆμον Ψαριανῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἔθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι. Εἰς τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην δὲν περιλαμβάνονται αἱ γαῖαι, ὅσας διεφύλαξεν ὑπὲρ τῶν κατοίκων μὴ Ψαριανῶν τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1847 περὶ ἐποικισμοῦ τῶν Ψαριανῶν ἐν Ἐρετρίᾳ Νόμου.

Ε. Διάταγμα 17 Ἰαν. 1877. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, αἱ περίξ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ Παμίσου κατὰ τὸν Ἅγιον Φλώρον τῆς Ἐπαρχίας Καλαμῶν κείμεναι γαῖαι ἐκτάσεως στρεμμάτων 100, διαγραφόμεναι ἐν τῷ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1877 σχεδιαγράμματι τοῦ γεωμέτρου Ἀνδρέου Παπαμιχαήλ, φέροντι τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφήν.

Β. Διάταγμα 18 Φεβρ. 1877. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, αἱ περίξ τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέδα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Κυπαρισσίας εἰς Πύργον κατασκευαζομένης δημοσίας γεφύρας ἔθνικαὶ γαῖαι ἐπὶ ἀκτίνος μέτρων ἑκατὸν πενήκοντα, λαμβανομένου ὡς κέντρου τοῦ μέσου τῆς γεφύρας.

Β. Διάταγμα 31 Μαρτίου 1877. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίον σκοπόν, αἱ γαῖαι ὅσας καταλαμβάνει ἡ ἀπὸ Καλαμῶν εἰς Μεγαλόπολιν, διὰ τοῦ Ἁγίου Φλώρου, κατασκευαζομένη ἔθνικὴ ὁδὸς καὶ αἱ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τάφροι αὐτῆς.

Β. Διάταγμα 15 Ἀπριλίου 1877. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, αἱ γαῖαι τῆς κατὰ τὸν Δῆμον Σχόρου

τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας κειμένης ἐρημονήσου αὐτοῦ Σαρακίνικο ἢ Διοπότη Νησί.»

Β. Διάταγμα 18 Ἀπριλίου 1877. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται προσέτι τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ ἐν τῷ ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1876 σχεδιασθέντι καταμετρήσεως τοῦ γεωμέτρου Γ. Ζιζήλα εἰς τὸ ποῖον ἐτέθη ἡ Ἡμετέρα ὑπογραφή, περιλαμβανόμεναι καὶ διὰ κτερίνου γρώματος διακρινόμεναι γαῖαι τῆς Φαληρικῆς περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφιστοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ πρὸς ἀνατολὰς παρὰ τὸ παλαιὸν Φάληρον ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Β. Διάταγμα 6 Μαΐου 1877.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ ἔμπροσθεν τοῦ φρουρίου Ρίου τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν κείμεναι ἐκ στρεμματικῶν τετρακοσίων εἴκοσι πέντε καὶ μετῶν διακοσίων τεσσαράκοντα τριῶν ἀριθ. 425,243 ἀσκεπτεῖς γαῖαι καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μετὰ γαῖας κατεχομένης ὑπὸ Γρηγορίου Πετρεζῆ, δυτικῶς μετὰ σταφιδάμπελον κατεχομένην ὑπὸ Γεωργίου Μπαρτσικα, ἀρκτικῶς μετὰ θάλασσαν καὶ φρούριον καὶ μεσημβρινῶς μετὰ σταφιδάμπελους κατεχομένης ὑπὸ Τσικλητῆρα καὶ Βεναρδῆ, κατὰ τὸ συνημμένον ἀπὸ 19 Ἀπριλίου ε. ε. καὶ φέρον τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφήν διάγραμμα τοῦ γεωμέτρου Σ. Κάσταλη.

Β. Διάταγμα 16 Ἰουνίου 1877.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ κατὰ τὴν θέσιν αὐτοῦ Ἁγίου Ἰωάννης » τῆς ἐπαρχίας Θεσπρωτικῆς κείμεναι ἐκ στρεμματικῶν 2481 καὶ μετῶν 280 ἀσκεπτεῖς γαῖαι καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μετὰ γαῖας Ἁγίου Ἀναλήψεως, δυτικῶς μετὰ γαῖας Ἁγίου Ἰωάννου, ὁδὸν ἀπὸ Θεσπρωτικῆς εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁπὴν παλαιοῦ γεωγράφου καὶ ὁδὸν ἀπὸ Θεσπρωτικῆς εἰς Ἀθήνας, ἀρκτικῶς μετὰ γαῖας Ἁγίου Ἰωάννου εἰς Μοσχόποδι καὶ Μουσταφάδες καὶ μεσημβρινῶς μετὰ ἀνώνυμους θέσεις, κατὰ τὸ συνημμένον ἀπὸ 8 Ἰουλίου ε. ε. καὶ φέρον τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφήν διάγραμμα.

Β. Διάταγμα 20 Ἰουλίου 1877.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικούς σκοπούς, α) αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Μεσολογγίου, τὸν ὄημον Μακρυνεῖας, τὸ χωρίον Ματαράγκα καὶ τὴν θέσιν Τουμπανιά κείμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι ἐκ στρεμμάτων τριακοσίων περίπου καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μὲ γαῖας ἀδελφῶν Δροσίνη καὶ μὲ ὄριον τοῦ χωρίου Χασάναγα, δυτικῶς μὲ γαῖαι καλλιεργουμένας παρὰ τοῦ Χρήστου Κατσιγιάννη, Ἰωάν. Ψαῖ καὶ Παντολ. Ψαῖ, ὀρτικῶς μὲ ἀγροῦς καλλιεργουμένους παρὰ τῶν Ἀθαν. Τσιλίχι, χήρης Σωτ. Καρδούνη, χήρης Παναγ. Μυλωνοπούλου, Δημητρίου Σκιαδᾶ, Ἀθαν. Φαρμάκη καὶ ἀδελφῶν Μπάθα καὶ μεσημβρινῶς μὲ ἀμπέλους τῆς κοινότητος Ματαράγκας καὶ β) αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Τριγωνίας, τὸν ὄημον Ἀγρινίου καὶ τὸ χωρίον Δοκίμιον κείμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι ἐκ στρεμμάτων διακοσίων ἐξήκοντα δύο καὶ μέτρων 309 καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μὲ ἀγρόν Παύλου Δημητροπούλου, δυτικῶς μὲ ἀγροῦς Χαραλ. Μπάκα, Ἀπόνη Σωτηροπούλου, Μ. Ἀγραφιώτη καὶ Σ. Σπυροπούλου, ἀρκτικῶς μὲ ὁδὸν ἀπὸ Ἀγρινίου εἰς χωρίον Δοκίμιον καὶ μεσημβρινῶς μὲ ὁδόν.

Β. Διάταγμα τῆς 10 Αὐγούστου 1877. (*)**Β. Διάταγμα 30 Δεκ. 1892.**

Ἀνακαλοῦμεν τὸ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1877 Ἡμέτερον διάταγμα, δι' οὗ ἐξηρέθησαν τῆς διανομῆς αἱ ἐν αὐτῷ περιγραφόμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι κείμεναι κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Μεσολοπόλεως, ὡς ἐκλιπόντος τοῦ πλοῦ, δι' ὃν ἐγένετο ἡ ἐξίτησις αὐτῆς.

Β. Διάταγμα 30 Αὐγ. 1877.

Ἐξαιροῦται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοπούς, αἱ κατὰ τὴν θέσιν «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» τῆς πόλεως Ἀγρινίου τῆς ἐπαρχίας Τριγωνίας κείμεναι ἐκ στρεμμάτων 1, 228 καὶ μέτρων 162 ἀσκεπεῖς γαῖαι καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μὲ ρεῦμα ὀνομαζόμενον Τσίτα, δυτικῶς μὲ

(*) Ἀνεκλήθη διὰ Β. Δ. 30 Δεκ. 1892. θήκη Βιβλίου

ιδιοκτήτην ἀγρὸν Κωνστ. Στατκου, ὅμοιον Β. Θεοδώροπούλου καὶ Σωτηρίου Στατκου καὶ μετ' ἐθνικοὺς ἀγροὺς δηλωθέντας ὑπὸ Μήλιων καὶ Β. Θεοδώροπούλου, ἀρκτικῶς μετ' ἐθνικοὺς ἀγροὺς καλλιεργημένους παρὰ Χρήστ. Μαστρομήτσου, Ταμπάκισας, Θεοδώρου Τριανταφυλλίδου καὶ μετ' νεοκατασκευασθεῖσαν ὁδὸν καὶ μεσημβρινῶς πρὸς τὸ χωρίον Ζαπάντι κατὰ τὸ συνημμένον ἀπὸ 2 Αὐγούστου ε. ε. καὶ φέρον τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφὴν διάγραμμα τοῦ γεωμέτρου Μιλτιάδου Γ. Σέχου.

Β. Διάταγμα 30 Αὐγ. 1877.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους καὶ δημοτικοὺς σκοποὺς, αἱ ἐξῆς γαῖαι κεῖμεναι κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως Ἀταλάντης τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος, ἴτοι·

- 1) Αἱ τὰ ἐθνικὸν βόσκημα Ζγάρνα ἢ Σπηλιαῖς ἀπαρτίζονται καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μετ' ῥεῦμα Ἀσπρόρρευμα καὶ πέραν αὐτοῦ μετ' βόσκημα τῆς διαλελυμένης Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων, δυτικῶς μετ' ῥεῦμα καὶ πέραν αὐτοῦ μετ' γαῖας ἐθνικὰς καὶ μετ' γαῖας ἰδιοκτητοῦ τοῦ Ν. Ζερδελοπούλου, ἀρκτικῶς μετ' δρόμον ἄγοντα ἀπὸ Ἀταλάντης εἰς Κολάκκον καὶ πέραν αὐτοῦ μετ' ἰδιοκτήτην βόσκημα τῆς Ἑλένης Καρθαρή-τη καὶ μεσημβρινῶς μετ' κορυφὰς ὄρους ὑψηλῆς ράχης, καὶ
- 2) Αἱ γαῖαι τοῦ κοινῶς καλουμένου Ρόδα ὄρους, κατὰ τὰ γνωστὰ τοῦ ὄρους τούτου ὄρια.

Β. Διάταγμα 14 Δεκ. 1877.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίους σκοποὺς, αἱ κατὰ τὴν θέσιν Ρεῦμα τῆς περιφέρειας Μήλου τῆς Ὁμωνύμου Ἐπαρχίας κεῖμεναι ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι ἐκ στρεμμάτων τριῶν γιλιᾶδων ὧς ἔγγιστα καὶ συνορευόμεναι ἀνατολικῶς μετ' ὄρυχεῖον μυλοπετρῶν καὶ θάλασσαν, δυτικῶς μετ' κορυφὴν ὄρους τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ὀνομαζομένην «Τρογός», ἀρκτικῶς μετ' κορυφὰς ὄρους ὀνομαζομένης «Ντεμεναγάκι καὶ Κερχίλι» καὶ μεσημβρινῶς μετ' τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους «Πισκο-πανιά».

Β. Διάταγμα 31 Ἰαν. 1878.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, ἕνεκα ἄλλου δημοσίου σκοποῦ, αἱ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως Μεσολογγίου κείμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι, ἔχουσαι ἑκτασιν μὲν τριακοσίων πεντήκοντα ἑξ Βασιλικῶν στρεμμάτων καὶ ἑνεακοσίων τεσσαράκοντα δύο μέτρων, ὅρια δὲ τὰ ἑξῆς·

Ἀνατολικῶς, ἀγροῦς ἀδελφῶν Σταῖκου καὶ ὁμοίους ἔθνικοὺς ἀντιπικνουμένους ὑπ' αὐτῶν, δυτικῶς, τὴν τάφρον τοῦ φρουρίου Μεσολογγίου, ἀρκτικῶς, παλαιὰν ὁδὸν Εὐπνοχωρίου καὶ ἀγροῦς Ἀγίας Πρασκευῆς, Ἀνδρ. Γιαξίμη, Π. Παπουτσοπούλου, Ἀριστείδου Μαγκανάρου καὶ κληρονόμων Τριγκούκη καὶ μεσημβρινῶς, θάλασσαν, ὡς περιγράφονται ἐν τῷ συντηρμένῳ καὶ περιβεβλημένῳ τὴν Ἡμετέραν ὑπογραφὴν χωρογραφικῶ σχεδίῳ τοῦ γεωμέτρου Μ. Σέχου.

Β. Διάταγμα 17 Αὐγ. 1878.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθ' ὃν χρήσιμοι πρὸς δημοσίου καὶ δημοτικοῦ σκοποῦς, ἅπασαι αἱ καλλιεργούμεναι καὶ καλλιεργήσιμοι γαῖαι τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Εὐρυτανίας διατελουμένης Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Παροικίου, κείμεναι μετὰ τῶν χωρίων Μαραθιά καὶ Βίνιανης καθὼς καὶ τὸ χειμερινὸν λειβάδιον τῆς αὐτῆς Μονῆς καλούμενον Βοτλάδα κατὰ τὰ ἐγνωσμένα ὅρια τῶν.

Β. Διάταγμα 28 Ἰαν. 1879.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871 ΥΛΑ' νόμου περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἔθνικῆς γῆς, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐξαιροῦμεν τῆς διανομῆς ἅπασας τὰς ἔθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς γαῖας τὰς κειμένας εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους [ὄρα καὶ Β. Δ. 3 Μαρτ. 1879].

Β. Διάταγμα 28 Φεβρ. 1879.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, καθὼς χρήσιμοι πρὸς δημοσίου σκοπόν, αἱ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Πυλίας, τὴν πόλιν Πύλου καὶ τὴν θέσιν Παληάμπελα κείμεναι ἑλληνικαὶ γαῖαι, αἱ διηρημέναι εἰς δύο τεμάχια ὡς ἀκολουθοῦσιν·

α) Τεμάχιον πρῶτον ἐκ στρεμμάτων ὡς ἔγγιστα τεσσάρων, ἔχον ὄρια πρὸς ἀνατολὰς σταφιδοφυτεῖαν Νικολάου καὶ Γεωργίου ἀδελφῶν Κανελλοπούλων, δυσμὰς ιδιόκτητον τεμάχιον Ε. Κυπρίστη, ἄρκτον προικοκτησίαν Γ. Ραφαήλ καὶ χερσον γῆν καὶ μεσημβρίαν χάνδακα καὶ σταφιδάμπελον Ἀριστείδου Λεβαχίδου καὶ Γ. Κανελλοπούλου.

β) Τεμάχιον δεύτερον ἐκ στρεμμάτων δέκα, ἀριθ. 10, ὡς ἔγγιστα, ἔχον ὄρια πρὸς ἀνατολὰς ἐλαιοτεμάχιον Παναγιώτας Ἰ. Κυπρίστη, καὶ σταφιδοφυτεῖαν θυγατρὸς Μ. Ματσούκα, πρὸς δυσμὰς ὁδόν.

Β. Διάταγμα 3 Μαρτίου 1879.

Ἀνακαλοῦμεν τὸ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ε. ε. Διάταγμα, δι' ὃ ἐξήρθησαν τῆς διανομῆς αἱ ἐπὶ τῆς Κυκλάδος νῆσοι καί-
μεναι ἑθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι καὶ περιορίζομεν, δύ-
νάμει τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871 ΥἸΑΔ' νόμου
περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἑθνικῆς γῆς, τὴν ἐξαίρεσιν
ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν ἐφεξῆς διαλελυμένων Μονῶν.

1) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐκ τῆ νήσου Κύθω τῶν
Μονῶν Παναγία τοῦ Νίκου καὶ Ἅγιος Γεώργιος.

2) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Κέα τῶν
Μονῶν Δάφνη, Ἐπισκοπή, Ἁγία Ἄννα, Ἁγία Μαρίνα, Προ-
φήτης Ἡλίας, Στρατηλάτσησα, Ταξιάρχαι μετὰ τοῦ Προδρό-
μου καὶ Παναγία Καστριανή.

3) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ τῆς
Μονῆς Ἁγία Παρασκευή.

4) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ τῆς
Μονῆς Ἁγία Μαρίνα.

5) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Σίφῳ τῶν
Μονῶν Ἅγιοι Ἰωάννης Θεολόγος Χρυσόστομος καὶ Ἐπι-
σκοπή.

6) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν ταῖς νήσοις Φολε-
γάνδρω καὶ Σικίνῳ τῆς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

7) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήτῳ Θήρᾳ τῶν
Μονῶν Ἅγιος Ἰωάννης Μονόλιθος, Ἅγιος Δημήτριος, Ἅγιος
Διονύσιος καὶ Ἐπισκοπή.

8) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ τῆς Μονῆς Ἀγία Μαρίνα, καὶ

9) Ἐπὶ τῶν γαιῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Μητροπόλεως.

Β. Διάταγμα 22 Μαΐου 1879.

Ἐξαιροῦμεν τῆς διανομῆς τὰς γαίας τῶν ἐφεξῆς λυμένων Μονῶν.

1) Τὰς ἐν τῇ νήσῳ Κύνῳ κειμένας γαίας τῆς Προδρόμου εἰς Χωριδάκι.

2) Τὰς ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ κειμένας γαίας τῆς Μονῆς Προδρόμου, Καλορήτιστα, Προδρόμου, Τοξιορχῶν, Ὁσίου Ἀγίας Μονῆς καὶ Ἀγίου Γεωργίου.

3) Τὰς ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ κειμένας γαίας τῆς Μονῆς Σπυρίδωνος.

Β. Διάταγμα 31 Μαΐου 1879.

Θεωροῦντες ὅτι, ἐν περιστάσει καθ' ἣν συντελεσθὼν κισμὸς παρὰ τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, συμφώνως ταῖς πρὸς τοὺς μετέχοντες, αἱ κατὰ τὰς θέσεις Τηγάνι ἢ Ἀλική, πικὰ ἢ Παλαιογεφυράκι Λίμνη καὶ Μήρυγγες, ὁδὸς Βόρρην Λίμνη, κείμεναι ἑθνικαὶ γαῖαι παρὰ τῷ παλαιῷ Φαληρικῷ περιφερείᾳ Ἀθηνῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τῆς Ἑπτανησιακῆς, συγκαίμεναι ἐκ στρεμματίων τετρακισίων τε καὶ μέτρων ἑπτακισίων ἐξ ὁδομήκοντα ὀκτώ (430) κατὰ τὰ γνωστὰ ὁρία τῶν θέλουσι χρησιμεύσει πᾶσι πόνον δημοτικὸν ἢ δημόσιον.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκιστῶν Ὑπουργοῦ ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, ὡς χρήσιμοι πρὸς τὸν δημοτικὸν σκοπὸν, αἱ ἄνω μνημονευθεῖσαι γαῖαι κατὰ τὴν τέρῳ σημειωθεῖσαν ἔκτασιν αὐτῶν.

Β. Διάταγμα 11 Ἰουνίου 1879.

Θεωροῦντες ὅτι, ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελε συντελεσθὼν κισμὸς ἐν τῷ λιμένι Ψυφιάς, κειμένων κάτωθι τοῦ χωρίου

τῆς ἀλλοδαφίας τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Ἐπαρχίας Ἐπιδαύρου Λακεδαιμονίας. αἱ περίεξ τοῦ εἰρημένου λιμένος κείμεναι ἔθνικαὶ γαῖαι ἐκ στρεμμάτων πεντήκοντα ὀκτώ, μέτρων ἑπτακοσίων πενήκοντα τεσσάρων καὶ ὀγδοήκοντα ἐπὶ τὰ ἑκατοστῶν (58, 754, 87)00) περιλαμβανόμεναι ἐν τῷ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1879 διαγράμματι τοῦ γεωμέτρου Βελισαρίου Σταματελοπούλου, εἰς ᾧ ἐτέθη ἡ ἡμετέρα ὑπόγραφη, θέλουσι χρησιμεύσει εἰς σκοπὸν δημόσιον ἢ δημοτικόν.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς, ὡς χρήσιμοι πρὸς δημόσιον ἢ δημοτικόν σκοπὸν, αἱ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι ἔθνικαὶ γαῖαι κατὰ τὴν περιγραφομένην ἐν τῷ διαγράμματι ἑκτασιν καὶ τὰ ὅρια αὐτῶν.

Β. Διάταγμα 11 Δεκεμβρίου 1879.

Ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς πρὸς σχηματισμὸν στρατοπέδου αἱ ἐξῆς γαῖαι αἱ κείμεναι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Λεωνοῦς τῆς Ἐπαρχίας Βάλτου καὶ συνορεύουσαι πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ Βαρείας καὶ Ὀχθίας εἰς Λεπτοπόλιν, μέχρι τοῦ σημείου, καθ' ὃ διασταυροῦνται μετὰ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Ἀγρινίου εἰς Καρθασσαρᾶν ὁδοῦ, πρὸς δυσμὰς αὐτῆς γαῖαι καλλιεργουμέναις ὑπὸ Μίχα Πάγκιου καὶ Νικολάου Ἀδῶδη καὶ συνορευούσας δυτικῶς μετὰ τῆς Μονῆς Κωστοῦ καὶ ἐνδὸς καὶ ἐτέρωθεν μετὰ τοῦ φρέατος τοῦ ὑφισταμένου ἐπὶ τῆς ἀπὸ Καρθασσαρᾶ εἰς Ἀγρίνιον ἀγούσης ὁδοῦ, πρὸς ἄρκτον αὐτῆς δημοσίαν ὁδὸν ἀπὸ Ἀγρινίου εἰς Καρθασσαρᾶν καὶ πρὸς βορρην μετὰ Ὀχθίας.

Β. Διάταγμα 26 Μαρτίου 1880. Ἄρθρον μόνον.

Ἐξαιρεῖται ἀπὸ τῆς διανομῆς τῆς ἔθνικῆς γῆς ἡ ἐν τῷ ὑπομνημῶνι καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ὑπογραφῇ περιβεβλημένῳ τοπογραφικῷ διαγράμματι ἐμφαινόμενη ἑκτασις γῆς ἐκ στρεμμάτων Βασιλικῶν τριάκοντα καὶ μέτρων τετραγωνικῶν ἑπτακοσίων πενήκοντα ὀκτώ (30. 758) καὶ συνορευομένη ἀνατολικῶς, μετὰ ἄγρον Ἡλία Γιαννοπούλου καὶ Κυρίκου Σκουρῆλα,

δυτικῶς, μὲ ἀγρὸν Ἑλίου Μποθέρινας καὶ Ι. Σταθοπούλου, ἀρκτικῶς, μὲ μυλαύλακα Σ. Εὐταξιοπούλου καὶ μεσημβρινῶς, μὲ ἀγρὸν Ἰωάννου Κοκκινάκη καὶ Παναγιώτου Βλαχιά, περιέχουσα τὸ ἀρχαῖον θέατρον Μεγαλοπόλεως.

Β. Διάταγμα 3 Δεκ. 1881.

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ συμφώνως τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τροποποιούμεν τὸ Ἡμέτερον ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1871 Διάταγμα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐξαιρεθείσας τῆς διανομῆς ἐθνικᾶς καὶ ἐκκλησιαστικᾶς γαίας, τὰς κειμένας ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἐπαρχίας Ἠλείας, καὶ περιοριζόμεν τὴν ἐξαιρετέαν τῆς διανομῆς ἑκτασιν ὡς ἐφεξῆς.

Ἀνατολικῶς, ὁ ποταμὸς Μοίρακας, ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐκβολῆς μέχρι τῶν ὑπώρειων τῆς σειρᾶς τοῦ Κρανίου ὄρους.

Δυτικῶς, ἡ παράλληλος γραμμὴ τοῦ ποταμοῦ Κλαδαίου, ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ἀγομένη εἰς τὰς ὑπώρειας τῶν κάτωθεν τῆς Δρούβας ὁρέων πρὸς τὴν Δρούβαν αὐτήν.

Ἀρκτικῶς, ἐξ ἀνατολῶν μὲν αἱ ὑπώρειαι τοῦ Κρανίου ἐκ θυσμῶν αἱ ὑπώρειαι τῶν κάτωθι τῆς Δρούβας ὁρέων ἐν δὲ τῇ κοιλάδι τοῦ Κλαδαίου γραμμῇ, διερχομένη διὰ τοῦ ὄρους μύλου τῶν κληρονόμων Μιχαλακοπούλου καὶ καταλήγουσα εἰς τὰς ὑπώρειας τῶν παρακειμένων ὁρέων καὶ μεσημβρινῶς, ὁ ποταμὸς Ἀλφειός.

Β. Διάταγμα 23 Μαΐου 1883.

Αἱ ζῶναι τῶν πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς προσδιορίζονται εἰς χίλια πεντακόσια μέτρα πέραν μὲν τῶν τελευταίων οἰκοδομικῶν γραμμῶν, τῶν ἔχουσῶν ἐγκειμένα σχέδια, πέραν δ' ὡσαύτως τῶν τελευταίων οἰκοδομῶν τῶν μὴ ἔχουσῶν ἐγκειμένα τοιαῦτα σχέδια (ὅρα Β. Διάταγμα τῆς 8 Ἰουνίου 1871 ἀνωτέρω).

Β. Διάταγμα 26 Δεβρίου 1896.

Ἡ ζώνη τῆς μὲν παραλίας Καλαμῶν ἐπεκτείνεται εἰς χί-

λια πεντακόσια μ. μ. ἀπὸ τῆς τελευταίας οἰκοδομικῆς γραμμῆς τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου αὐτῆς, τῆς δὲ πόλεως Καλομῶν εἰς χίλια πεντακόσια μὲν μ. μ. πρὸς Δυσμᾶς καὶ Ἀνατολᾶς, εἰς ὀκτακόσια δὲ τοιαῦτα πρὸς Ἄρκτον, ἀπὸ τῶν τελευταίων οἰκοδομικῶν γραμμῶν τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου αὐτῆς.

Β. Διάταγμα 15 Ἰουλ. 1897.

Ἡ ζώνη τῆς πόλεως Πατρῶν προσδιορίζεται εἰς (800) ὀκτακόσια μέτρα πέραν τῶν τελευταίων οἰκοδομικῶν γραμμῶν τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου.

Β. Διάταγμα 2 Αὐγούστου 1897.

Ἡ ζώνη τῆς πόλεως Πύργου προσδιορίζεται εἰς ὀκτακόσια (800) μέτρα πέραν τῶν τελευταίων οἰκοδομικῶν γραμμῶν τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου.

Νόμος ΥΠΑ' 30 Ἰουλ. 1873. Συμπληρωτικὸς νόμος περὶ παρ' αὐτῆς τῶν ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν.

1. Ἀπολαύουσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ΤΠΣ' νόμου καὶ οἱ ἐμφυτεύσαντες μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1872 ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, καὶ εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν. [Ν. ΤΠΣ', ἀρθρ. 1. ΦΕΖ', ἀρθρ. 2. Ψ.Η', ἀρθρ. 5].

2. Ἡ ἐν τῷ ἀρθρῷ 7 τοῦ ΤΠΣ' νόμου ὀριζομένη τριμήνη προθεσμία περὶ δηλώσεως τῶν φυτειῶν παρατείνεται μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε., αἱ δὲ δοθεῖσαι δηλώσεις μετὰ τὴν ἔκπνευσιν τῆς τριμήνου προθεσμίας εἶναι ἐγκυροί.

Ἡ δίμηνη προθεσμία πρὸς δήλωσιν τῶν ἐνυποθήκων ἀνείστων κατὰ τὸ ἀρθρὸν 10 τοῦ ἀνωτέρω νόμου λογίζεται μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1874 ἔτους [Ν. ΦΕΖ', ἀρθρ. 2].

3. Τὰ μέχρι τοῦδε χρησιμεύοντα διὰ τὰς σταφι-

(*) ΕρΚ. 35 τῆς 4. Αὐγ. 1873.

δαμπέλους ἀλώνια, δηλοῦνται καὶ παραχωροῦνται ὡς σταφιδάμπελοι μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκοδομῶν.

4. Εἰς τοὺς δηλώσαντας ἔθνικάς, ἢ ἐκκλησιαστικάς, ἢ ἐπισκοπικὰς φυτείας, διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχουσιν ἐκκρεμεῖς δίκαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν τὸ δημόσιον ἡττηθῇ, καὶ αἱ γαῖαι περιέλθωσιν ὀριστικῶς εἰς τοὺς τρίτους, ἐπιστρέφεται ἀτόκως ἡ προκαταβολή καὶ αἱ ἐτήσιαι δόσεις, ὅσας ἐπλήρωσαν εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἀκυροῦνται αἱ χρεωστικαὶ ὁμολογίαι τῶν ὑπολειπομένων δόσεων.

5. Τὰ ἀνακαλυφθησόμενα ἀρχαῖα ἐντὸς τῶν παραχωρουμένων φυτειῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον, ἀνεκδοτὰ ἀποζημιώσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς φυτείας. Ἐὰν δὲ προκύπτῃ ἀμφισβήτηση περὶ ἀρχαιοτήτων μὴ μετακινουμένων, ἢ ὧν ἡ μετακίνησις ἤθελεν ἀποβῇ ἐπιβλαβὴς ἢ πολυδαπανηρὰ, διαλύεται τὸ τῆς παραχωρήσεως συνάλλαγμα καὶ ἐπιστρέφεται τῷ δηλώσαντι ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 3 τὸ καταβληθὲν τίμημα.

6. Οἱ δηλώσαντες φυτείας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπληρώνετο μέχρι τοῦδε φόρος ἐπικαρπίας, ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τοῦ δικαιώματος τούτου διὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, χωρὶς οἱ ἐνοικιασταὶ νὰ ἔχωσι δικαίωμα ἀναγωγῆς ἢ ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ δημοσίου.

7. Ἐὰν κατὰ τὸ ἀρθρον 14 τοῦ ΤΠΣ' νόμου, ἢ ἐκτίμησις δὲν κατασταθῇ ὀριστικῇ διὰ τοὺς δηλώσαντας πρὸ διετίας, δύνανται οἱ μὴ προτιμῶντες νὰ πληρῶσιν ἐπικαρπίαν, νὰ καταβάλωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει δραχμῶν πεντήκοντα δι' ἕκαστον στρέμμα. [Ν. ΦΖ', ἀρθρ. 3].

Αἱ ἀνωτέρω δόσεις θέλουσι συμφησιθῇ πρὸς τὰς ἐτησίας δόσεις τοῦ τιμήματος, ὅταν ἡ ἐκτίμησις κατασταθῇ ὀριστικῇ, καὶ συνταχθῶσι τὰ ὀριστικὰ ὁμολογια.

Πᾶσα προλαβοῦσα διάταξις, ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

νόμος ΥΠΓ' 30 Ἰουλ. 1873. Συμπληρωτικὸς νόμος περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς.*

1. Ἡ διὰ τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ ΥΛΑ' νόμου περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν, τῶν ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς τὰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν προθεσμία παρατείνεται μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ε., ἀπὸ δὲ τῆς ἐκθέσεως τοῦ βιβλίου τῶν δηλώσεων, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 12 καὶ 24 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἀρχονται αἱ ἄλλαι προθεσμίαι, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἀρθρα 20 καὶ 26 τοῦ νόμου τούτου.

Αἱ δοθεῖσαι δηλώσεις τῶν κατόχων μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ μνησθέντος νόμου εἰσὶν ἐγκυροὶ [Ν.ΦΞΖ', ἀρθρ. 1 καὶ 2].

2. [Ἡ παραχώρησις τῶν μὴ κατεχομένων ἐν Πελοποννήσῳ ἐθνικῶν καὶ τῶν εἰς τὰς διαλελυμένας μονὰς καὶ ἐπισκοπικὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, ὡς καὶ τῶν κατεχομένων, αἵτινες δὲν ἠθέλωρ δηλωθῆ ἄχρι τέλους Δεκεμβρίου ε.ε. ἀναβάλλεται μέχρις οὗ λάβῃ ἡ ἐταιρία τῶν σιδηροδρόμων τῆς Πελοποννήσου τὰς γαῖας, ὅσας ἡ εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν Βουλὴν σύμβασις παραχωρεῖ εἰς αὐτήν, ἐὰν ἡ σύμβασις κατασταθῇ νόμος τοῦ Κράτους.

Ἡ προθεσμία πρὸς ἐναρξιν τῆς δηλώσεως τῶν γαιῶν, ὅσαι ἠθέλωρ γείνει μετὰ τὴν παραχώρησιν πρὸς τὴν ἐταιρίαν τοῦ σιδηροδρόμου κατὰ τὸ ἀρθρον 20 τοῦ νόμου περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, θέλει προσδιορισθῇ διὰ Β. Διατάγματος.] **

3. Εἰς τοὺς δηλώσαντας ἐθνικὰς, ἐκκλησιαστικὰς, ἢ ἐπισκοπικὰς γαῖας διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχουσιν ἐκκρε-

(*) ΕρΚ. 35 τῆς 4 Αὐγ. 1873.

(**) Τὸ ἀρθρον 2 κατήργησεν ὁ Νόμος ΦΞΖ' ἀρθρ. 13. ΠΕΡΙΟΔΟΣ

μεῖς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων δίκαι, ἐάν τὸ δημόσιον ἡττηθῇ καὶ αἱ γαῖαι περιέλθωσιν ὀριστικῶς εἰς τρίτους, ἐπιστρέφεται ἀτόκως ἡ προκαταβολή καὶ αἱ ἐτήσιαι δόσεις, ὅσας ἐπλήρωσαν εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἀκυροῦνται αἱ χρεωστικαὶ ὁμολογίαι τῶν ὑπολειπομένων δόσεων.

4. Ἐάν, κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ΥἸΑ' νόμου περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, ἡ ἐκτίμησις δὲν κατασταθῇ ὀριστικῇ διὰ τοὺς δηλώσαντας πρὸ διετίας, δύνανται οἱ μὴ προτιμῶντες νὰ πληρώσωσιν ἐπικαρπίαν, νὰ καταβάλωσι τὴν ἐτήσιαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει δραχμῶν τριάκοντα δι' ἕκαστον στρέμμα.

Αἱ ὡς ἀνωτέρω δόσεις θέλουσι συμψηφισθῇ πρὸς τὰς ἐτήσιās δόσεις τοῦ τιμήματος, ὅταν ἡ ἐκτίμησις κατασταθῇ ὀριστικῇ καὶ συνταχθῶσι τὰ ὀριστικὰ ὁμολογια. [N. ΦΜΘ', ἄρθρ. 3].

5. Τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 14, 21 καὶ 24 τοῦ νόμου περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς ἀνατεθειμένα εἰς τὸν ἐπαρχον καθήκοντα, ὅπου τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει, ἡ δταν κωλύεται αὐτός τε καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, ἐκπληροῖ ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου, ἐνθα ἐδρεύει ἡ Ἑσπρία, ὁ δὲ δήμαρχος τοῦ αὐτοῦ δήμου ἀναπληροῖ τὸν Εἰρηνοδικὴν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 22, ὅταν ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπάρχου.

6. Τὰ ἀνακαλυφθησόμενα ἀρχαῖα ἐντὸς τῶν παραχωρουμένων ἐθνικῶν γαιῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον ἀνευ ἀποζημιώσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς γῆς.

Ἐάν δὲ πρόκειται περὶ ἀρχαιοτήτων μὴ μετακινουμένων ἢ ὧν ἡ μετακίνησις ἤθελεν ἀποβῇ ἐπιβλαβὴς καὶ πολυδάπανος, διαλύεται τὸ τῆς παραχωρήσεως συνάλλαγμα καὶ ἐπιστρέφεται τῷ δηλώσαντι ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 3 τὸ καταβληθὲν τίμημα.

7. Αἱ ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν λειβάδιων, ὡς καὶ περίξ αὐτῶν γαῖαι, ὅσαι ἀνέκαθεν χρησι-

μείουσι διὰ ποιμνιοστάσια καὶ διὰ καλύβας τῶν ποιμένων, δὲν παραχωροῦνται.

8. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1869 ΤΠΓ' νόμου περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν οἰκοπέδων καὶ γηπέδων εἰς τοὺς δήμους ἰσχύουσιν.

9. Χορηγεῖται ἑκτακτος πίστωσης δραχμῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων καταλογισθησομένη εἰς ἴδιον κεφάλαιον τοῦ ἐφετεινοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διὰ μισθὸν καὶ λοιπὰ ἐξοδα τῶν ἀναγκαιούτων ὑπαλλήλων καὶ γεωμετρῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ ἐθνικοῦδιοκτικῶν φυτειῶν.

Πᾶσα προλαβοῦσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

Νόμος ΦΕΖ' 24 Δεκεμβρ. 1875. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς ὑπὸ τῶν νόμων περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ τῶν φυτειῶν ταχθείσης.

1. Αἱ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΥΠΓ' συμπληρωτικοῦ νόμου περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς ὀριζομένης προθεσμίας γενόμεναι δηλώσεις ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, παρὰ τῶν κατόχων μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τῶν κατοίκων δὲ τοῦ, ἐνθα κεῖνται αἱ γαῖαι, χωρίου ἐν τοῖς λοιποῖς τμήμασι τοῦ Κράτους, ἐξομοιοῦνται μὲ τὰς ἐμπροθέσμους, καθ' ὅσον δὲν παραβλάπτονται τὰ τυχόν ἀποκτηθέντα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 § γ' τοῦ ΥΛΑ' νόμου ὑπὸ τρίτων δικαιώματα· ὡσαύτως καὶ αἱ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΥΠΑ' συμπληρωτικοῦ νόμου ταχθείσης προθεσμίας δοθεῖσαι καθ' ὅλον τὸ Κρά-

τος δηλώσεις ὑπὸ τῶν κατόχων φυτειῶν ἐπὶ ἔθνικῃ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, θεωροῦνται ὡς ἐμπρόθεσμον ὅσον δὲν ἐδηλώθησαν αἱ αὐταὶ φυτεῖαι παρὰ δανὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 19 τοῦ ΤΠΓ' νόμου.

2. Εἰς τοὺς κατόχους ἔθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ὡς καὶ φυτειῶν, ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τῶν μὲν ΤΠΓ' καὶ ΥΛΑ', ὅπως ἐτροποποιήθησαν διὰ συμπληρωτικῶν νόμων ΥΠΑ' καὶ ΥΠΓ' χορηγεῖται λευταία προθεσμία μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1877 πῶς δηλώσωσι τὰς κατεχομένας καὶ μὴ δηλωθῆναι παρ' αὐτῶν γαίας ἢ φυτείας, καθὼς καὶ νὰ δώσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας συμπληρωτικὰς δηλώσεις διὰ τὴν πλεονάζουσαν ἑκτασιν ἐκάστου δηλωθέντος τεμαχίου, καθ' ὅσον δὲν προσβάλλονται δικαιώματα τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

3. Τὸ δικαίωμα δηλώσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ ΥΛΑ' νόμου κατοίκων ἀρχεῖται τὴν 1 Ἰουλίου λήγει τὴν 31 Αὐγούστου 1876, τὸ δὲ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ αὐτοῦ νόμου πολιτῶν ἀρχεῖται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

4. Οἱ δηλώσαντες ἔθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαίας τῶν ὁποίων δὲν ἦσαν κάτοχοι, δύνανται καὶ πρὸς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου νὰ λάβωσιν αὐτὰς κατὰ τὴν κατοχὴν τῶν, ἐγείροντες κατὰ τρίτων πᾶσαν ἀντίθεσιν τοῦτο ἀρμόζουσαν ἀγωγὴν, μηδὲν ὁρῶντος τὸ ὅτι οἱ αὐτοὶ εἰσὶν οἱ δικῶν τούτων δεδικασμένοι.

Ἐάν αἱ γαῖαι τύχωσιν ἐσπαρμέναι, λαμβάνουσι τὴν κατοχὴν μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν καρπῶν.

5. Ἐκ παντὸς τεμαχίου γαιῶν ἢ φυτειῶν, ὅπως δηλωθέντος, δικαιούται τὸ δημόσιον ν' ἀποκομίσῃ πλεόνασμα ἐξ οἰαδήποτε πλευρᾶς τοῦ τεμαχίου ἐκτελεσθέντος τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ πᾶς ὁστις ἤθελε παρὰ τὸν κάτοχον.

αἰάσει ἐμπροθέσμως δῆλωσιν ἐπὶ πλεονάσματος γῆς ἑλλιπῶς δηλωθείσης ὥς καὶ οἱ φέροντες γραμμάτια κατὰ τὴν § γ' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ΥΛΑ' νόμου [Ν. ΨΜΔ', ἄρθρον 3].

6. Οἱ δηλώσαντες γαῖας ἢ φυτείας δύνανται νὰ καταθέσωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 17 τοῦ ΥΛΑ' τοῦ 14 τοῦ ΤΠΣ' νόμων διետὸς προθεσμίας καὶ ν' ἀπαλλάχθωσι τῆς ἐπικαρπίας. [Ἑγκ. 14809 τοῦ 1874].

7. Αἱ γαῖαι διὰ τὰς ὁποίας δὲν κατεβλήθη ἡ ἐτήσια δόσις πρὸ τῆς α' Ἀπριλίου, καὶ αἱ φυτεῖαι διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐγένετο τοῦτο πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους, υποβάλλονται εἰς δικαίωμα ἐπικαρπίας διὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο.

Ἐὰν τεμάχιόν τι, διὰ τὸ ὅποιον κατεβλήθη ἡ ἐτήσια δόσις, ᾗναι ἑλλιπῶς δηλωμένον, τὸ δημόσιον ἢ οἱ ἐνοικιασταὶ δικαιοῦνται ν' ἀπαιτήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικαρπίας διὰ τὸ πλεονάσμα.

8. Φυτεῖαι γινόμεναι ἐντὸς περιοχῶν ἐξαιρουμένων τῆς διανομῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΥΛΑ' νόμου, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τῶν νόμων ΤΠΣ' καὶ ΥΠΑ' περὶ φυτειῶν.

9. Οὔτε ἡ δῆλωσις, οὔτε ἡ πληρωμὴ τῶν ἐτησίων δόσεων ἔχουσι νόμιμόν τινα συνέπειαν ὑπὲρ τοῦ δηλώσαντος, εἰάν αἱ γαῖαι ἢ αἱ φυτεῖαι κεῖνται εἰς περιοχὴν, ᾗτις ἔθελεν ἐξαιρεθῇ τῆς διανομῆς. Ἐὰν ἡ ἐξαιρεσις ἐγένετο μετὰ τὴν δῆλωσιν, ἐπιστρέφεται ἡ προκαταβολή.

10. Αἱ προκαταβολαὶ καὶ ἐτήσιαι δόσεις δὲν ἐπιστρέφονται εἰμὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ρητῶς διατάσσεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ παρόντος καὶ τῶν προηγουμένων νόμων περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν.

11. Ἡ ἀπεργλαφή ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιτοκίας...

καρπίας συνεπιφέρει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς νομῆς τοῦ χόρτου ἐπὶ τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν.

12. Οἱ πρὸς πραγματοποιήσιν πιστωτικῶν γραμματίων πλειοδοτοῦντες ἐν δημοπρασίαις ἀφορώσαις εἰς ἐκποίησην ἐθνικῶν γαιῶν, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ τούτων ἀναδεικνύμενοι ἀγορασταὶ δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν διὰ χρημάτων καταβολὴν τοῦ δεκατημορίου ἢ τοῦ πεμπτημορίου τοῦ τιμήματος, ὅπερ ὅλοσχερῶς ἐξοφλεῖται διὰ τῶν πιστωτικῶν γραμματίων.

13. Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ΥΠΓ' νόμου καὶ πᾶσα διάταξις τῶν προηγουμένων νόμων περὶ διανομῆς τῆς γῆς καὶ τῶν φυτειῶν, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, ἀκυροῦται.

Ἐγκύκλιος 11396) 11 τῆς 26 Φεβρ. 1876. Περὶ τῆς ἐτήσιας δόσεως γαιῶν καὶ φυτειῶν. — Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 24 Δεκ. 1875 ΦΕΖ' Ν., οἱ δηλώσαντες γαίας ἢ φυτείας δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν ἐτήσιαν δόσιν καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διετίας ἀπὸ τῆς δηλώσεως, διὰ ν' ἀπαλλαγῶσιν ὅμως ἐπικαρπίας ὀφειλοῦσι νὰ καταβάλωσι τὴν δόσιν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. ΦΕΖ' προθεσμίας, ἥτοι διὰ μὲν τὰς γαίας πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου, διὰ δὲ τὰς φυτείας ἐν γένει πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου, διατι ἀλλως καὶ ἂν πληρώσωσι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ὑπόκεινται οὐχ ἦττον καὶ εἰς ἀπόδοσιν δικαιώματος ἐπικαρπίας· αἱ εἰσπραττεῖς ἐπομένως πρέπει νὰ παύσωσιν ἀμέσως ὡς λήξη ἡ προθεσμία, αἱ δὲ πληρωμαὶ ὅσαι γίνονται ἐκπροθέσμως δὲν πρέπει νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ βιβλίον τῶν πληρωμῶν, οὔτε νὰ βεβαιωθῶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ τριπλοτύπου εἰσπρακτέων.

Γνωμοδότησις Δικ. Συμβουλίου 42660 τῆς 9 Ἰουλ. 1897. — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ ΦΕΖ' Ν. τοῦ 1875 παρουσιάζει τὴν μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δηλώσαντος περὶ παραχωρήσεως τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν σύμβασιν συντελεσθεῖσαν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 10—12 τοῦ ΥΛΑ' Ν., ἥτοι τὴν ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως μετὰ τοῦ διπλοτύπου πληρωμῆς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἐφόρου θεώρησιν τῆς μιᾶς τούτων καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῆς τῷ δηλώσαντι καὶ τὴν καταχώρισιν τῆς ἐτέρας εἰς τὸ ἐπίτηδες κρατούμενον βιβλίον, ὅπερ ὁ νόμος ἐθεώρησεν ὡς προαπαιτούμενον διὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ὅπως γεννηθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ δηλώσαντος νὰ λάβῃ τὰς δηλωθείσας γαίας, ἂν ᾖναι παραχωρήταί. Ὅθεν μὴ παραδοθείσης τῆς δηλώσεως μετὰ τοῦ ἀποδεικτικού τῷ Ἐφόρῳ, δὲν ἔχει ἐναρμόγησιν ἡ διά-

ταῖς τοῦ δικαίου ἐπὶ καταβολῆς δι' αἰτίαν μὴ παρακολουθήσαντες (causa data causa non secuta), ὅτε ἐπιστρέφονται τὰ καταβληθέντα, δὲν εἶναι δὲ κώλυμα ἢ ἔκδοσις τοῦ γραμματίου παραλαβῆς, ὅστις τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν τρόπον τῆς νομίμου καταβολῆς εἰς τὸ τελεῖον χρήματος κατὰ τὰ ἄρθρ. 6 καὶ 144 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Ν., χρησιμεύοντος ὡς τὸ μόνον ἀποδεικτικὸν ταύτης μέτρον.

Νόμος ΧΖ' 15 Μαρτίου 1877. Περί χορηγήσεως προθεσμίας πρὸς δήλωσιν μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1877 εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικοῦδικοῦ φυτειῶν.

1. Εἰς τοὺς κατόχους παντὸς εἶδους ἐθνικοῦδικοῦ φυτειῶν τοὺς μὴ δηλώσαντας ταύτας ἐντὸς τῶν διὰ τῶν σχετικῶν νόμων ὀρισθεισῶν προθεσμιῶν, χορηγεῖται νέα καὶ τελευταία προθεσμία ὅπως δηλώσωσι τὰς φυτείας ταύτας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΤΠς' ἀπὸ 24 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1871 νόμου, καθόσον δὲν ἐδηλώθησαν αἱ αὐταὶ φυτεῖαι παρὰ δανειστῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 19 τοῦ ἰδίου νόμου.

Ἡ προθεσμία αὕτη τῆς δηλώσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου καὶ λήγει τὴν 31 Αὐγούστου 1877.

2. Ἡ πραγματοποίησις τῶν παρὰ μὴ κατόχων πολιτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ νόμου ΥΛΑ' ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871 γενομένων δηλώσεων ἐπὶ γαιῶν κατεχόμενων παρ' ἄλλων ἀναβάλλεται μέχρι τέλους Αὐγούστου 1877. Διαρκούσης τῆς ἀναβολῆς ταύτης, δύναται εἰ κατόχαι τῶν γαιῶν, ὅσοι δὲν ἐξήντησαν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου χορηγούμενον αὐτοῖς δικαίωμα, νὰ δηλώσωσιν, ἢ ἐὰν τὰς ἐδήλωσαν ἑλλειπῶς νὰ συμπληρώσωσι τὰς δηλώσεις των, συμμορφούμενοι μετὰ τὰς διατάξεις τῶν ΥΛΑ' ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871, ΥΠΓ' ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 καὶ ΦΕΖ' ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1875 σχετικῶν νόμων.

(*) ΕρΚ. 20 τῆς 18 Μαρτίου 1877.

Παρελθούσης τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ἔχουσι πληρὴν τὴν ἰσχύν καὶ τὸ κῦρος αἱ δηλώσεις τῶν μὴ κατόχων, ἐὰν αἱ γαῖαι δὲν ἐδηλώθησαν παρὰ τῶν κατόχων τούναντίον αἱ δηλώσεις τῶν μὴ κατόχων θεωροῦνται ὡς μὴ γεγόμεναι ἐπιστρέφονται δ' αὐτοῖς αἱ προκαταβολαί. [N. ΑΣΜΗ', ἀρθρ. 9].

3. Ἡ κατὰ τὸ ἀρθρον 14 τοῦ ΥΛΑ' νόμου συγκροτούμενη ἐπιτροπὴ τῇ προσλήψει τοῦ τε δημάρχου καὶ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ οἰκείου δήμου, ἀποφαίνονται ὀριστικῶς ἐπὶ πάσης διενέξεως περὶ τῶν ἂν αἱ γαῖαι ἦναι ποτιστικαὶ ἢ ξηρिकाί.

Ἐὰν αἱ γαῖαι δηλωθεῖσαι ὡς ξηρिकाὶ ἐχαρκτηρισθῇσαν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς ποτιστικαί, αἱ δηλώσεις ἔχουσι νόμιμον κῦρος ἐφ' ὅσον ἡ δηλωθεῖσα ἔκτασις δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἐν τῷ ἀρθρῳ 6 τοῦ ΥΛΑ' νόμου διαλαμβανόμενον ἀνώτατον ὅρον ποτιστικῶν γαιῶν.

4. Αἱ ἐντὸς τῶν ἐνοικιαζομένων ἐκκλησιαστικῶν λιθαδίων γαῖαι ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς· εἰς τὴν ἐξαιρέσιν ταύτην δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ γαῖαι ὅσαι ἐκαλλιεργοῦντο καὶ ἐτπείροντο, ἐδηλώθησαν δὲ παρὰ τῶν κατόχων μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1876, ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τῆς διανομῆς 1) αἱ ἐντὸς ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἀκροπόλεων καὶ ἐντὸς περιτοιχισμένων περιοχῶν τῶν διαλελυμένων ἢ διατηρουμένων Μονῶν κείμεναι ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι καὶ 2) αἱ ἐπιτήδεια πρὸς κατσκευὴν ὑδρομύλων θέσεις. Αἱ θέσεις αὗται μετὰ τῆς ἀναγκαίας περιοχῆς καὶ τῆς δουλείας τοῦ ὕδατος ἐκποιροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐκποιήσεως φθαρτῶν κτημάτων νόμου.

5. Ἐὰν ἐπέλθῃ δικαστικὴ ἀμφισβήτησις ἕνεκα τυχόν προκεκτημένων δικαιωμάτων, πᾶσα συνέπειά βαρύνει τοὺς δηλώσαντας κατόχους καὶ οὐχὶ τὸ δημοσίον. [N. ΨΜΑ', ἀρθρ. 10 καὶ ΑΣΜΗ', ἀρθρ. 6]

Νόμος ΧΛΕ' 29 Ἰουνίου 1877. Περὶ χορηγήσεως νέας προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν γαιῶν. *

Ἄρθρον μόνον.

Εἰς τοὺς μὴ κατόχους γαιῶν πολίτας, περὶ ὧν προβλέπει τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871 ΥἸΑ' νόμου, τοὺς δηλώσαντας γαίας κατεχομένας, αἵτινες ἤθελον δηλωθῇ μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐ. ἐ. ὑπὸ τῶν κατοχῶν, δυνάμει τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτίου ἐ. ἐ. ΧΖ' νόμου, καθὼς καὶ εἰς τοὺς δηλώσαντας γαίας ἐξαιρεθείσας τῆς διανομῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐ. ἐ., ἡ ἐξαιρεθησομένης αὐτῆς μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐ. ἐ., χορηγεῖται νέα πρὸς δῆλωσιν προθεσμία τρίμηνος, ἀρχομένη ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσα τὴν 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἐ.

Τὸ αὐτὸ δικαίωμα χορηγεῖται καὶ εἰς πάντα πολίτην Ἑλληνα μὴ κάτοχον γαιῶν.

Νόμος ΨΜΓ' 13 Δεκ. 1878. Περὶ χορηγίας παρατάσεως πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν. **

1. Εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, περὶ ὧν δὲν ἐδόθησαν δηλώσεις, θεωρούμεναι ἔγκυροι, χορηγεῖται νέα πρὸς δῆλωσιν προθεσμία μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1879, ἀπὸ δὲ τῆς δεκάτης Μαρτίου μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς δεκάτῃ δὲ δηλώσεις παρα τῶν μὴ κατόχων συγχωρίων, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ΥἸΑ' νόμου περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς ἐθνικῶν γαιῶν, καὶ ἀπὸ τῆς 10 Μαΐου μέχρι τέλους Ἰουνίου ἰδίου ἔτους εἰς δεκάτῃ δὲ δηλώσεις τῆς τρίτης κατηγορίας κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

(*) ΕρΚ. 49 τῆς 30 Ἰουν. 1877.

(**) ΕρΚ. 75 τῆς 19 Δεκ. 1878.

Δηλωτέαι γαῖαι λογίζονται αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος ΥἸΑ' νόμου, ὅπως ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν κατόπιν ἐκδοθέντων συμπληρωτικῶν νόμων.

2. Εἰς τοὺς κατόχους παντὸς εἶδους ἐθνικοῦδιοκτήτων φυτειῶν, τοὺς μὴ ὀηλώσαντας ταύτας ἐντὸς τῶν διὰ τῶν σχετικῶν νόμων ὀρισθεῖσων προθεσμιῶν, χορηγεῖται νέα προθεσμία πρὸς ὀηλώσιν αὐτῶν μέχρι τέλους Μαρτίου 1879 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1871 ΤΠΓ' νόμου, καθόσον δὲν ὀηλώθησαν αἱ φυτεῖαι αὗται παρὰ τῶν ἐνυποθήκων ἑανειστῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 19 τοῦ ἰδίου νόμου.

Ἐγκύκλιος 74038)174 τῆς 17 Δεκ. 1878. Διὰ ταύτης ἐκνοποιοῦνται ὁ νόμος ΨΜΓ' καὶ ἐπεξηγήθησαν αἱ διατάξεις του, ἐδόθησαν δὲ ὀδηγαί περὶ καταχωρίσεως κλπ. τῶν δηλώσεων.

Νόμος ΨΜΔ' 13 Δεκ. 1878. Περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτησίων δόσεων ὑπὸ τῶν δηλωσάντων ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαίας. *

1. Οἱ ὀηλώσαντες ἐθνικὰς, ἐκκλησιαστικὰς ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκούσας γαίας καὶ ἐθνικοῦδιοκτήτους φυτείας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων ΥἸΑ' καὶ ΤΠΓ' καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν ἐκδοθέντων, ὀφείλουσι μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν τακτικῶν παραχωρητηρίων νὰ πληρῶνωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν πρὸς δραχμὴν μίαν καὶ λεπτὰ πεντήκοντα διὰ τὰς γαίας καὶ δραχμὰς τέσσαρας διὰ τὰς φυτείας κατὰ στρέμμα.

2. Οἱ ὀηλωταὶ ἢ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων τούτων, γαιῶν ἢ φυτειῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἐκτιμήσεις ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταί, αἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως πρόξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐδημοσιεύθησαν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μέχρις οὗ λάβωσι τὰ παραχωρητήρια, δύνανται νὰ πληρῶσιν τὴν ἐτή

(*) Ἐγκύκλιος τῆς 19 Δεκ. 1878. Ἰοῦνη ΒΕΛΟΙΔΙΣ

τιαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιμῶν τοῦ προηγουμένου
 άρθρου 1. Ἄν δὲ προτιμῶσι νὰ πληρώσωσιν ἐπὶ τῇ βά-
 σεϊ τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμήσεως, ὀφείλουσι νὰ δώσωσι δῆ-
 λωσιν ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, διὰ τῆς ὁποίας νὰ βεβαιώσω-
 σιν εἰς ποίαν τοποθεσίαν περιλαμβάνονται αἱ παρ' αὐτῶν
 δηλωθεῖσαι γαῖαι καὶ πόση εἶναι ἡ ὀρισθεῖσα κατὰ στρέμ-
 μα τιμὴ κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν πράξιν τοῦ Ὑπουρ-
 γικοῦ συμβουλίου, ἧς τὸ στοιχείον καὶ τὴν χρονολογίαν
 θέλουσι σημειώσῃ ἐν τῇ δηλώσει.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως ταύτης προσυπογρα-
 φουμένης καὶ παρὰ τινος Δημάρχου, ὅστις βεβαιοῖ τὸ γνή-
 σιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δηλωτοῦ, ἢ τοῦ ἐκδοχέως τῶν
 δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἢ τοῦ κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, εἰάν ἡ
 ἀγράμματος, ὑπογράφαντος τὴν δῆλωσιν, πληρῶνει ὁ
 δηλωτὴς τὴν ἐτησίαν δόσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν ἢ
 τὸν ἐσπραχτορα, ὅστις κρατεῖ τὴν δῆλωσιν, ἐφ' ἧς ση-
 μαιοῖ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ διπλοτύπου
 ἐσπραχέως καὶ καταχωρίζει αὐτὴν εἰς ἐπίτηδες βιβλίον,
 ἐν ᾧ ὁποῖον ἅμα τῇ λήξει τῆς προθεσμίας πρὸς πληρωμὴν
 τῆς ἐτησίας δόσεως ἀποστέλλεται μετὰ τῶν δηλώσεων
 παρὰ τοῦ ταμίου πρὸς τὸν ἑφορον, ὡς καὶ τὸ τριπλότυ-
 πον παραλαβῆς.

Ἄν ὁ δηλωτὴς ἢ ὁ ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων αὐ-
 τοῦ ἀπεκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν τοποθεσίαν καὶ ἐκ τούτου
 πληρώσῃ ὀλιγώτερον ποσὸν τῆς πραγματικῆς ἐτησίας
 δόσεως, ὑπόκειται εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ διπλασίῳ τῆς
 ἀπορρέουσας τῆς πληρωθείσης δόσεως ἀπὸ τῆς πραγματι-
 κῆς.

Ἐγκύκλιος 74039)175 τῆς 17 Δεκεμ. 1878 περὶ τῶν δηλω-
 τῶν γαιῶν καὶ ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν. — Ἡ κατὰ τὰρθρ. 1 καὶ
 τοῦ Ν. ΨΜΑ* προσωρινὴ δόσις, ἥτις εἶναι οὐχὶ προαιρετικὴ, ὡς
 πρότερον, ἀλλὰ ὀποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς δηλωτάς γαιῶν καὶ
 φυτειῶν, διαιρεῖται εἰς δύο κατηγορίας.

Ἡ πρώτη οὕσα κατὰ τὸ ποσὸν ἢ αὐτῇ, ὅση εἶχε προσδιορισθῇ

καὶ διὰ τοῦ προγενεστέρου νόμου, ἀφορᾷ τὰς γαῖας καὶ τὰς φυτείας ἐκεῖνας διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐκηρύχθη ἔτι ἢ δὲν ἤθελε κηρυχθῆ ὁριστικὴ ἢ ἐκτίμησις μέχρι τῆς 30 Μαρτίου 1879 συμπεριλαμβανομένης, ἥτις εἶναι ἡ τελευταία κατὰ τὸν ἐπέτειον φορολογικὸν νόμον, ὡς καὶ διὰ τὰς φυτείας ἢ 14 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους συμπεριλαμβανομένης, καθ' ἣν ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσιν.

Ἡ δευτέρα, ἥτις ἐπίσης θέλει πληρωθῇ ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων ἐποχῶν, ἀφορᾷ τὰς γαῖας καὶ φυτείας, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐκτίμησις ἐγένετο ὁριστικῇ.

Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν δηλώσεων μὲ τὰ πρωτόκολλα τῆς διαρίσεως τῆς περιφέρειας τῶν χωρίων εἰς γενικὰς τοποθεσίας δὲν προκύπτει ἡ τοποθεσία, εἰς ἣν κεῖται ἡσυχὴ δηλωθεῖσα ἔκτασις, ὅπως πληρωθῇ ἡ ὀφειλομένη ἐτήσια δόσις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁριστικῆς ἐκτιμήσεως, ἐδόθη τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς δηλώσαντας ἢ νὰ πληρώσωσι κατὰ τὸν πρῶτον ὅρον τοῦ νόμου ἢ νὰ δώσωσιν ἐγγράφον δηλώσιν περὶ τῆς τοποθεσίας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν εἰς παρ' αὐτῶν δηλωθεῖσαι καὶ καταληφθεῖσαι γαῖαι, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας θέλουσι πληρώσει· ὑπόκεινται δὲ εἰς πρόστιμον ἂν ἤθελον ἀποδεχθῇ, ὅτι διὰ τῆς δηλώσεως τῶν κατέταξαν τὰς ἐαυτῶν γαῖας εἰς τοποθεσίαν ἄλλην ἢ τὴν ἀληθῆ, καὶ ἔνεκα τούτου ἐπλήρωσαν ἔλασσον ποσὸν τοῦ ὀφειλομένου.

Πρὸς πρόληψιν πάσης τοῦ Δημοσίου ζημίας, πράγματι δὲ τῶν δηλωτῶν, διότι οὗτοι, ὡς ἔρρέθη, ὁπαθᾷλλονται εἰς πρόστιμον, εἰ ἤθελον πληρώσει ὀλιγώτερον ποσὸν τῆς ὀφειλομένης ἐτήσιας δόσεως, καὶ διότι, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον, τὰ παραχωρητήρια θέλουσιν ἐκδοθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων διὰ τὰς γαῖας καὶ φυτείας, τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο καταμέτρησις, παραγγέλλω τοὺς ἱεφόρους, ἵνα, εὐθὺς ὡς λάβωσι τὴν παραῦσαν, καλέσωσι τοὺς δημάρχους ὅπως μὲ αὐτῶν καὶ τοῦ Γεωμέτρου συντάξωσι τὰς ἀπαιτούμενας διὰ τὰς γαῖας καὶ φυτείας, αἵτινες δὲν κατεμετρήθησαν, καὶ περὶ ὧν ἡ ἐκτίμησις ἐκηρύχθη ἐκτελεστή, πράξεις, ἰδίαν διὰ τὰς γαῖας καὶ ἑτέραν διὰ τὰς φυτείας ἐκάστου χωρίου, περὶ κατατάξεως εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας, μὲτ' ὃ θέλουσι καταλογίσει τὴν πληρωτέαν δόσιν δι' ἑκάστην τεμάχιον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁριστικῆς ἐκτιμήσεως, προσθέτουσι δὲ ἀπέναντι καὶ τὴν πληρωθεῖσαν χρηματικὴν προκαταβολὴν καὶ τὰς ἐτήσιαις δόσεις, ὅπως δοισθῇ τὸ ὑπόλοιπον πληρωτέον ποσόν, τὸ ὁποῖον ὀφείλουσιν οἱ δηλωταί.

Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ ἔχει κατὰ τὸν νόμον καὶ ἕτερον καθήκον νὰ ἐκτελέσῃ, ὅπερ ἐπίσης εἶναι σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς πρέπει νὰ προηγηθῇ, ἥτοι νὰ ἐξεύρῃ ποῖαι καὶ πόσαι ἐκ τῶν δηλωθεῖσων γαίων καὶ φυτειῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραχωρηθῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων καὶ τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς ἐκδοθέντων Β. Δ.

Περὶ τούτων τῶν γαίων καὶ τῶν ἐθνικοῦ δικητῶν φυτειῶν, τῶν

ἐξαιρέσεισιν τῆς διανομῆς, ἡ ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ συντάξῃ ἰδίαν πράξιν περὶ τῶν γαιῶν ὁλῶν τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἑτέραν ὁμοίαν περὶ τῶν φυτειῶν, καὶ νὰ σημειώσῃ ἀπέναντι ἐνὸς ἐκάστου τεμαχίου τὸν λόγον τῆς ἐξαιρέσεως, λαμβάνουσα πρὸς τοῦτοις ὑπ' ὄψιν τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ νέου Ν., καὶ ὃ δὲν ἐξαιροῦνται αἱ ἐν- τὸς τῶν κωμοπόλεων καὶ τῶν χωρίων καίμεναι φυτεῖαι, αἱ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ σχεδιαγράμματος, καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν, καὶ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ αὐτοῦ Ν. κατὰ τὸ ὅποιον ἡκυρώθησαν καὶ αἱ δηλώσεις τῶν μὴ κατόχων συγχωρίων διὰ τὰς γαίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐδήλωσαν οἱ κάτοχοι ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1877 ΧΖ' ὁρισθείσης προθεσμίας.

Ἄν μὲν δὲν ὑπάρξῃ διαφωνία μεταξὺ τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς, αἱ πράξεις αὐτῆς, οὐσαί ὀριστικαί, θέλουσιν ὑποβληθῇ ἀμέσως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον μετὰ τῶν στελέξεων τῶν σχετικῶν δηλώσεων καὶ τῶν βιβλίων τῆς καταχωρίσεως αὐτῶν δι' ἐκθέσεως ἰδίας δι' ἑκάστον χω- ρίον καὶ δι' ἑτέρας δὲ ὁμοίας περὶ τῶν μὴ παραχωρητέων γαιῶν καὶ φυτειῶν, εἰς τὴν ὡσαύτως θέλουσιν ἐπισυναφθῇ αἱ σχετικαὶ δηλώσεις, συνερραμμέναι ἀσφαλῶς. Ἄν δὲ ἡ πρώτη ἐπιτροπὴ διαφωνήσῃ, θέ- λει κληθῇ ἀμέσως ἡ δευτέρα ὅπως ἀποφανθῇ ὀριστικῶς.

Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι κατὰ τὸν νόμον ἡ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου ἐτησίαι δόσεις εἶναι ἐφεξῆς ὑποχρεωτικαί.

Ὅσοι λοιπὸν τῶν δηλωτῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν δὲν ᾔθελον ἀποτί- σει ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων προθεσμιῶν τὴν ἐτησίαν δό- σιν, εἴτε κατὰ τὴν πρώτην εἴτε κατὰ τὴν δευτέραν βᾶσιν τοῦ νόμου, θέλουσιν ὑποχρεωθῇ δι' ὁλῶν τῶν νομίμων μέσων, τῶν ἐπιτρεπομέ- νων ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, νὰ πλη- ρώσωσιν ἐντόκως ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας. Ὅθεν, εὐθὺς ὡς ἀρχήτε παρὰ τῶν ταμιῶν τὰ βιβλία τῆς πληρωθείσης δόσεως τὰ ὁ- ποῖα ὑποχρεοῦνται νὰ κρατήσωσι κατὰ τὸ ἀρθρὸν 2 τοῦ παρόντος νό- μου, θέλετε παραβάλλει αὐτὰ πρὸς τὰ βιβλία τῆς μεταγραφῆς τῶν δη- λώσεων, ὅπως γνωρίσητε τίνας δὲν ἐπλήρωσαν, περὶ αὐτῶν δέ, τῶν μὴ πληρωσάντων, νὰ συντάξῃτε χρηματικὸν κατάλογον πρῶτον διὰ τὰς γαίας καὶ κατόπιν διὰ τὰς φυτείας, τὸν ὁποῖον ν' ἀποστείλῃτε εἰς τὸν ταμίαν πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ποσοῦ τῆς δόσεως καὶ εἰσπραξίν αὐτοῦ.

Ἐννοεῖται δέ, ὅτι τὴν ἐτησίαν δόσιν τῶν μὲν γαιῶν καὶ φυτειῶν, δι' ἃς δὲν ἐγένετο ὀριστικὴ ἢ ἐκτίμησις, θέλετε ὑπολογίσει κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν., τῶν δὲ ὀριστικῶν ἐκτιμηθεισῶν, κατὰ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τὰς πράξεις τῶν ἐπιτροπῶν, περὶ ὧν ἐρρέθη ἀνωτέρω. Ὡς καθυστεροῦντες δὲν λογίζονται οἱ δηλωταὶ ἐκείνων τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν τῶν ἐξαιρου- μένων τῆς διανομῆς, περὶ ὧν θέλει συνταχθῇ κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ νόμου ἰδία πρᾶξις ἐξαιρέσεως παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς· οὗτοι δὲν δύ- νανται νὰ πληρώσωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νό-

μου τούτου, ἀλλὰ ὀφείλουσιν ἐπικαρπῖαν εἰς εἶδος, τοῦτο δὲ ἐπεί-
κως διὰ μόνον τὸ ἔτος 1879, διότι κατέβαλον ἔξοδα πρὸς βελτιώ-
σιν καὶ καλλιέργειαν· κατόπιν δὲ θέλουσι διατεθῆ αἱ παρ' αὐτῶν δη-
λωθεῖσαι γαῖαι καὶ φυτεῖαι εἴτε δι' ἐνοικιάσεως εἴτε δι' ἐκποίησιν
κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὡς δημόσια κτήματα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων προκύπτει, ὅτι ἡ μᾶλλον σπου-
δαία καὶ ἐπείγουσα ἐργασία εἶναι πρῶτον ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἐξαι-
ρουμένων τῆς διανομῆς γαιῶν καὶ φυτειῶν, καὶ δεύτερον ἡ κατατά-
ξις τῶν ὑπολειπομένων εἰς τὰς σχετικὰς τοποθεσίας πρὸς ὑπολογι-
σμὸν τῆς ἐτησίας δόσεως, διότι ἡ ἐργασία αὕτη οὐ μόνον θέλει
διευκολύνει τὴν εἰσπράξιν, ἀλλὰ θέλει προλάβει τὰς συνεπείας κατὰ
τῶν δηλωτῶν ἕνεκα ἑλλειπὺς πληρωμῆς τῆς δόσεως, τὸ δὲ Δημο-
σίαν θέλει γνωρίσει ἑγκαίρως τὰς ἐξαιρεθείσας γαῖας καὶ φυτείας,
ἀπὸ τὰς ὁπίας δικαιοῦνται νὰ εἰσπράξῃ ἐπικαρπῖαν εἰς εἶδος.

Ἀποστέλλων ἔντυπα κατάλληλα πρὸς εὐκόλειαν σας ἀπικτῶ ἐπὶ
ποινῇ αὐστηροτάτῃ, ὅπως αἱ πράξεις ἀμφοτέρων τῶν ἐπιτροπῶν περὶ
μὲν τῶν γαιῶν νὰ συνταχθῶσι καὶ ὑπογραφῶσι μέχρι τὸ πλὴν τοῦ
15 Μαρτίου 1879, περὶ δὲ τῶν φυτειῶν μέχρι τέλους Μαΐου τοῦ αὐ-
τοῦ ἔτους, νὰ κρατηθῶσιν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν Ἐφοριῶν ἀντιγρά-
φα αὐτῶν, ἐπικεκυρωμένα παρὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ὑποβλη-
θῶσι τὰ πρωτότυπα τῶν πράξεων μετὰ τῶν δηλώσεων διὰ τοῦ πτω-
του μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμίων ταχυδρομῶν παρὰ
θῶσι ἤ εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου, ὅστις ὀ-
φείλει νὰ ὑπογράψῃ ἀποδείξιν, ἐν ᾗ θέλουσιν ἐγγραφῇ τὰ ἀποστα-
λόμενα ἀκριβῶς καὶ σαφῶς, καὶ τὴν ἀποδείξιν ταύτην θέλετε ὑποβάλαι
δι' ἰδίας ἀναφορὰς καὶ συγχρόνως τηλεγραφήσει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐπαναλαμβάνων τὴν παρατήρησιν, ὅτι πρὸς πλήρη δημοσίευσιν
τοῦ νόμου τούτου, οὐ μόνον πρέπει νὰ ἐνεργήσῃτε τὰ εἰρηστά διὰ
τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, ἀλλὰ δεῖον καὶ εἰς πάντας τοὺς πολίτας, ἂν ἡ
δυνατόν, νὰ λαλήσῃτε διὰ ζωῆς, ὅπως μηδεὶς τῶν δηλωτῶν ἀδίκη-
θῇ ἐξ ἄγνοιας, διότι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐράπτονται τῇ
μαντικῶν συμφερόντων ἀπάντων σχεδὸν τῶν πολιτῶν, ὡς ὑποκειμέ-
νων εἰς βαρεῖας ποινὰς, ἂν ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμίων δὲν ἐκ-
πληρώσωσιν ἀκριβῶς τὰς ὑποχρεώσεις των, αἵτινες εἰσὶν αἱ ἑπομέναι.

α') Ἡ ἑγκαίρως πληρωμὴ τῆς ἐτησίας δόσεως, διότι, ἐὰν καθυ-
στερήσωσιν, υπόκεινται οἱ δηλωταὶ εἰς τόκον ὑπερμερέας 12 τοῖς
0/0 ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας καὶ εἰς κατα-
δίωξιν μέχρι ὀλοσχαροῦς ἀποτίσεως.

β') Ὁ δηλωτής, ὅστις δὲν ἤθελε πληρῶσαι ἀκριβῶς τὴν ἐτησίαν
δόσιν κατὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὑπεβάλλεται
εἰς πρόστιμον, ἴσον μὲ τὸ διπλάσιον τῆς ἐπὶ ἑλαττον διαφοράς τὸ
ὅποιον δὲν λογίζεται ἀπέναντι τοῦ χρόνου του.

γ') Ἄν κατέχῃ πλειοτέραν ἔκτασιν τῆς δηλωθείσης, ὑποχρεώ-
ται νὰ πληρώσῃ, καὶ ἂν δὲν ἐνεμήθῃ αὐτὴν, διπλάσιον πρὸς τὴν

κεκονισμένης ἐτησίης δόσεως, ἡ δὲ κατὰ πλεονασμόν κατεχομένη ἔκτασις ἀποκόπτεται ἐκ τοῦ καλλιτέρου μέρους καὶ θεωρεῖται κτήμα τοῦ Δημοσίου ἀνευ ἀποζημιώσεως τοῦ κα-όχου δι' οἷον ὅποτε λόγον.

Καὶ αἱ τρεῖς ἀνωτέρω σημειωθείσαι δικτάξεις εἰσὶν, ὡς ἔδει, σφόδρα ἐπιζημίαι, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς δηλωτὰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤθελεν ἀνήγειν ἡ κακὴ πίστις πρὸς βλάβην τῶν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου· ἐκείνων ὅμως τοὺς ὁποίους θέλει ὡδηγήσει ἡ κακὴ πίστις, ὁ νόμος οὗτος ἐξησφάλισε πληρέστατα τὰ συμφέροντα, θέλει δὲ ἀποκαταστήσει αὐτοὺς λίαν συντόμως πραγματικούς κυρίους τῶν γαίων καὶ φυτειῶν διὰ τῶν τακτικῶν παραχωρητηρίων.

Δυνατὶ λοιπὸν πάντες νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου, ἂν δείξωσι καλὴν πίστιν, ἤτοι πληρώσωσιν ἐγκαίρως καὶ ἀκριβῶς τὴν ἐτησίαν δόσιν καὶ δηλώσωσιν ἤδη τὰ πλεονάσματα, τὰ ὅποια παρέλειψαν νὰ δηλώσωσι πρότερον. Ἐμαρτύρησε δ' ὁ νόμος οὗτος ἀληθῶς πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς συμπολίτας ἡμῶν τούτους, ἀφ' οὗ εἰς αὐτοὺς νὰ προσδιορίσωσι τὰς τοποθεσίας, εἰς αἷς ἀνήκουσιν αἱ γαῖαι ἢ αἱ φυτεῖαι τῶν, καὶ ἐπιτρέψας νὰ ἐκδοθῶσιν εἰς αὐτοὺς τὰ παραχωρητήρια ἀνευ καταμετρήσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκλογικῶν τῶν. Ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης ἔταξε καὶ ζημίαι δι' ἐκείνους οἵτινες ἤθελον καταχρασθῆ αὐτῆς καὶ ἀποπειραθῆ νὰ στέρησιν τὸ Δημοσίον τῶν νομίμων δικαιωμάτων τῶν.

Καὶ ὡς ἡ γεννησομένη δριστικὴ κατὰ τοποθεσίας κατάταξις τῶν γαίων καὶ φυτειῶν θέλει ἀποδείξει τίνες διὰ ψευδοῦς δηλώσεως ἐζήτησαν νὰ κατατάξωσι τὰς ἑαυτῶν γαίας καὶ φυτείας εἰς τοποθεσίαν ἄλλην, ἢ εἰς τὴν ἀνήκουσι, διὰ νὰ ἐπιτύχωσι νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τιμὴν κατωτέραν, καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δόσιν μικροτέραν, καὶ θέλει ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτῶν ἡ ἐπιβολὴ τοῦ προστίμου, ἴσου μὲ τὸ ἡμισίον τοῦ ποσού, το ὁποῖον ἠθέλησαν ν' ἀποστερήσωσιν ἀπὸ τοῦ Δημοσίου ταμεῖον, οὕτω καὶ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον διετήρησε τὸ Δημοσίον, ἵνα διὰ γεωμέτρου καταμετρήσῃ κατὰ πᾶσαν περίστασιν τὴν δηλωθεῖσαν καὶ καταλήφθεῖσαν παρ' ἐκάστου ἑκτασιν γῆς ἢ φυτείας, ἐνισχυόμενον μάλιστα ἀπὸ τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον πᾶς ἔχει κατὰ τὸν νόμον νὰ καταγγεῖλῃ τὴν ἄλλον ὡς κατέχοντα μείζονα τῆς δηλωθείσης ἑκτασιν, θέλει ἀποδείξει ἐκείνους, οἵτινες μικροτέραν δηλωσάντες ἑκτασιν, κατέλαβον μεγαλειτέραν, οὐδ' ἠθέλησαν νὰ δηλώσωσι τὸ πλεόνασμα κατὰ τὸν νόμον ΨΜΓ' ἀπὸ 13 (15) τρέχ. ἐτῶς, ἐπιμεινάντες νὰ ἀποστερήσωσι τὸ Δημοσίον τῆς ἰδιοκτησίας τῆς γῆς, καὶ θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ ζημίαι τὰς ὁποίας ὁ νόμος περὶ αὐτῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματεύομαι, ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς. Ἰδίως δὲν πρέπει νὰ διοφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν, ὅτι θέλει εἶναι ἀδύνατον νὰ κατορθώσωσι νὰ κατέχωσι περισσότεραν τῆς δηλωθείσης ἑκτασιν, ἀφοῦ πάντες οἱ πολῖται, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν μεταλλίων τοῦ Δημοσίου, συμφέρον ἔχουσι νὰ καταγγεῖλωσι τοῦτο, ὥστε ἀπολαύσωσι τὴν ἀμοιβὴν τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος ὥρισε διὰ τοῦ αὐτοῦ, 8.

Ἑγκύκλιος 3366) 17 τῆς 27 Ἰαν. 1879. — Διὰ τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἀναγνωρίζονται τὰ δικαιώματα τῶν ἐκδοχέων τῶν δηλωτῶν ἐκείνων οἵτινες μετεβίβασαν τὰς δηλωθείσας παρ' αὐτῶν γαίας, οἵτινες ἐκδοχαίς ὑπείσονται εἰς τὰ δικαιώματα τῶν δηλωτῶν ἀναλαμβάνοντες συγχρόνως ἀπάσας τὰς ἀπέναντι τοῦ δημοσίου ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἐπ' ὀνόματι δ' αὐτῶν ἐκδοθήσονται καὶ τὰ παραχωρητήρια, ὑποχρέων ὄντων νὰ υποβάλλωσιν ἐγκαίρως τὰς πρὸς τοῦτο αἰτήσεις τῶν τοῖς ἀρμοδίοις Οἰκ. Ἐφόροις μετ' ἐπιστήμων ἀντιγράφων τῶν ἐκχωρητηρίων. Δὲν ἐξομοιοῦνται ὁμῶς μὲ τοὺς δικαιοπαράχους αὐτῶν δηλωτάς, κατόχους τυγχάνοντας τῶν μεταβιβάσθεισων γαιῶν ἐπομένως οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι νὰ δηλώσωσιν, ὡς κάτοχοι, τὰ τυχόν πλεονάσματα τῶν ὑπὸ κατόχων δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ μεταβιβάσθεισων αὐτοῖς. Τὰ πλεονάσματα ταῦτα ἔχουσι δικαίωμα νὰ δηλώσωσι οἱ δικαιοπάραχοι κάτοχοι, ἂν δὲν ἐξητήλησαν τὸ δικαίωμα τῶν ὡς πρὸς τὸν παραχωρητὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὅρον τῶν στρεμμάτων ἄλλως τὰ πλεονάσματα ταῦτα ἐξομοιούμενα μὲ τὰς μὴ κατεχομένας γαίας, ὑπόκεινται εἰς δηλώσιν ἐντὸς τῶν ὁρισθεισῶν διὰ τοῦ νόμου ὑπὸ μὴ κατόχων προθεσμιῶν.

Ἑγκύκλιος 5361) 18 τῆς 31 Ἰαν. 1879. — Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ νόμου ΨΜΔ', αἱ ἐτήσιαι δόσεις τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων εἰσὶν εἰς τὸ ἐξῆς ὑποχρεωτικά· ὁφείλουσιν ἐπομένως πάντες οἱ δηλωταὶ νὰ πληρώσωσιν ἐντὸς τῶν ὁρισθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ ΨΕΖ' νόμου προθεσμιῶν τὰς ἐτήσιās δόσεις, τόσον διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας ἐκείνας, ὧν ἡ ἐκτίμησις δὲν ἐκηρύχθη ὁριστικῇ εἰσέτι διὰ πρᾶξιν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, αἵτινες προσωρινὰ εἶναι, προσδιωρισθήσαν διὰ τῶν ἀρθρ. 7 καὶ 4 τῶν νόμων ΥΠΑ' καὶ ΥΠΓ', καθὼς καὶ διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας ἐκείνας ὧν ἡ ἐκτίμησις κατέστη ἤδη ὁριστικῇ, καθ' ὃν τρόπον ὥρισεν ὁ νόμος· ἐν τοιαύτῃ ἐπομένως περίπτωσηί ἀπαλλάσσονται πάντες οἱ δηλωταὶ τῆς πληρωμῆς δικαιωμάτων ἐπικαρπίας. Ἐὰν δὲ καθυστερήσωσι τινες τὴν ἐμπρόθεσμον πληρωμὴν, καταδιώκονται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων ἐσόδων νόμων, ὑποχρεούμενοι καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νομίμου τόκου μέχρι ἐξοφλήσεως.

Ἑγκύκλιος 6035) 35 τῆς 24 Φεβρ. 1879. — Οἱ δηλώσαντες ἑθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαίας καὶ ἐθνικοῖδιοκτητοὺς φυτείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΥΠΑ', ΥΠΣ' κλπ. νόμων, δύνανται καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων νὰ παραιτηθῶσι τῶν ἐπὶ τῶν δηλωθεισῶν παρ' αὐτῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῶν προκαταβολῶν καὶ τῶν τυχόν πληρωθεισῶν ἐτησίων δόσεων, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτησίων δόσεων, ὑποχρεωτικῶν ἤδη διὰ τοῦ νόμου ΨΜΔ' κατασταθεισῶν· δέον ὁμῶς εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἀρμοδίους Οἰκ. Ἐφόρους διδομένας περὶ τοῦτου αἰτήσεις τῶν, νὰ ἐπισυνάπτωσι καὶ τὰς ἀνὰ χεῖρας τῶν δηλώσεων, καὶ εἰ μὲν

γνωσκόντι γράμματα οἱ τοιοῦτοι δηλωταί, θέλει γίνεσθαι ἐν τοῖς σχετικοῖς βιβλίοις τῆς μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων, ἀπέναντι τοῦ νόμου αὐτῶν, μνεία περὶ τῆς γενομένης παραιτήσεως καὶ υπογράφει ὁ παραιτούμενος δηλωτής ἐν τῷ βιβλίῳ· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ἀγγραμῆτος τυγχάνει ὁ δηλωτής, θέλει γίνεσθαι ἡ παραιτήσις ἐπισημῶς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου, ὑποχρέου ὄντος τοῦ δηλωτοῦ νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὴν αἰτησίν του ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου. — Τῶν ἐκτάσεων δὲ τούτων τῶν μὴ δηλωθεισῶν ἐντὸς τῶν παραθερισῶν διὰ τοῦ νόμου ΨΜΓ' πρὸς δηλώσιν προθεσμίων, ὡς καὶ τῶν μὴ δηλωθεισῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, μετὰ τὴν λήξιν τῶν προθεσμιῶν, θὰ ἐνεργηθῇ καταμέτρησις καὶ ἐκτίμησις καὶ το πρῶτόκολλα τῆς καταμετρήσεως αὐτῶν θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὅπως μετὰ τὴν θεώρησιν διαταχθῇ ἡ ἐκποίησις κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ φθαρτῶν κτημάτων.

3. Ἐὰν δύο ἢ καὶ πλείονες ἐδήλωσαν μὲ τὰ αὐτὰ ὅρια γαίας, τῶν ὁποίων ἡ παρ' ἑκάστου δηλωθεῖσα ἑκτασις εἶναι μικροτέρα τῆς πραγματικῆς, λαμβάνει ἑκαστος τῶν δηλωτῶν ἢ τῶν ἐκδοχέων τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν τὴν δηλωθεῖσαν κατὰ νόμον ἑκτασιν, προτιμωμένου τοῦ πρώτου καὶ κατόπιν τοῦ δευτέρου κατὰ τὴν σειράν τῆς καταχωρήσεως τῶν δηλώσεων ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ, μέχρι παραχωρήσεως τῆς ὅλης ἐκτάσεως. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην δὲν ὑπάγονται τὰ δηλωθέντα ὡς πλεονάσματα κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΦΕΖ' νόμου τῆς 24 Δεκεμβρίου 1875.

4. Δι' ὅσας γαίας ἢ φυτείας δὲν ἐγένετο καταμέτρησις, τὰ παραχωρητήρια δύνανται νὰ ἐκδοθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων, μηδόλως εὐθυνομένου τοῦ δημότης οὔτε διὰ τὴν ἑκτασιν, οὔτε διὰ πᾶσαν μεταξὺ δηλωτοῦ καὶ τρίτων διένεξιν.

Τὸ δημόσιον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν παραχωρητηρίων καταμέτρησιν. Ἄν δὲ προκύψῃ πλεονάσμα, ἀποκόπτει ὅθεν νομίσῃ συμφερώτερον, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του, ἀποβαλλομένου διοικητικῶς τοῦ κατόχου, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς

δηλώσεως διπλάσιον ποσὸν τῆς ἐτησίας δόσεως διὰ τὸ πλεόνασμα εἴτε ἐνεμήθη αὐτό, εἴτε μὴ, χωρὶς νὰ ἔχη δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου δι' αὐτὸ ποτε βελτιώσιν ἢ καλλιέργειαν.

Ἡ τοιαύτη κατάληψις τῶν καθ' ὑπέρβασιν τῆς δηλωθείσης ἐκτάσεως γαιῶν ἢ φυτειῶν δὲν γεννᾷ ὑπὲρ τοῦ καταλαβόντος δικαίωμά τι, τὸ δὲ δημόσιον διατηρεῖ ἐπ' αὐτῶν τὴν νόμιμον κατοχὴν. Ὁ καταλογισμὸς τῶν κατὰ τὴν προηγούμενην δευτέραν παράγραφον δόσεων διὰ τὸ πλεόνασμα ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ ἐφόρου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρωτοκόλλου τῆς καταμετρήσεως, τὸ δὲ καταλογιστέον ποσόν, καθιστάμενον ἀμέσως ἀπαιτητόν, εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ ταμείου, ἐντόκως ἐν ὑπερῆμερίᾳ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου.

Τὸ αὐτὸ δικαίωμα τῆς καταμετρήσεως, ἰδίᾳ αὐτῶν δαπάνη καὶ διὰ δημοσίου γεωμέτρου, ἔχουσι καὶ οἱ δηλωταὶ ἢ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν πρὸς ἐκδοσιν τῶν παραχωρητηρίων. [Ν. ΨιΗ', ἄρθρ. 7].

25. Ἐπιτροπὴ συγκροτούμενη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἐφόρου, τοῦ Δημάρχου καὶ ἐνὸς Γεωμέτρου ἢ μηχανικοῦ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ πρωτόκολλα τῆς διαιρέσεως τῆς περιφερείας ἐκάστου χωρίου εἰς γενικὰς τοποθεσίας, τὰς δηλώσεις τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ὧν ἐκηρύχθησαν ὁριστικαὶ αἱ ἐκτιμήσεις, συντάσσει δι' ἑκαστον χωρίον πρᾶξιν, δι' ἧς προσδιορίζει τὴν τοποθεσίαν, εἰς τὴν κεῖται ἑκαστον ἐκ τῶν δηλωθέντων τεμαχίων, τὴν κατὰ στρέμμα τιμὴν καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς πληρωτέαν ἐτήσιαν δόσιν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατατάξεως ταύτης ἐξελέγχονται αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου πληρωθεῖσαι ἐτήσιαι δόσεις καὶ ὑπολογίζεται τὸ ἐπιβλητέον πρόσ-

τιμον τὸ ὅποιον ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀμέσως ὁ δηλωτής, ὑποκείμενος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καταδωξέως τῶν καθυστερούντων νόμου καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν παραλάβῃ τὸ παραχωρητήριον καὶ κατασταθῇ ἑκπρωτος τῶν δικαιωμάτων του [N. ΨΛΗ', ἀρθρ. 1. ΠΛΕ', ἀρθρ. 4].

ΑΠ. 132 (1892). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δὲν καθιεροῖ τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ΨΜΔ' νόμου ἐπιτροπὴ δύναται διὰ μεταγενεστέρως πράξεώς της ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ἐξαίρουται τῆς διανομῆς αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι, περὶ ὧν ἀπεφάνητο ἤδη ὅτι εἰσὶ παραχωρηταί· ἀλλ' ἀπλῶς σκέπτεται, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ὑποχρεοῦται διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως νὰ ἐνεργήσῃ τὰ ὑφ' ἑκατέρου τῶν ἀρθρῶν 5 καὶ 6 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα. Ἐκτιμῶν δὲ κατόπιν τὸ Ἐφετεῖον τὰ πράγματα καὶ δεδομένον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐξήντησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς περιορίσειτα εἰς μόνην τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ ΨΜΔ' νόμου ὀριζομένων, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 7 καθιερούμενον ἀνέκκλητον τῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἐκόλυεν αὐτὴν ὅπως δι' ἑτέρας πράξεώς της ἀποφανθῇ, συμφώνως τῷ ἀρθρ. 6 τοῦ νόμου, ὅτι καὶ περὶ ὧν πρόκειται γαῖαι ἐξαίρουται τῆς διανομῆς.

Ἐγκύκλιος 363]10 τῆς 15 Ἰαν. 1879. — Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἐπιτροπὴ δὲν δυναθῇ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπαρχίας τὴν τοποθεσίαν, εἰς ἣν τεμάχιά τινα γαιῶν ἢ φυτειῶν ἀνήκουσι, συλλέγουσα περὶ τούτου παρ' ἀξιόπιστου πηγῆς πληροφορίας, ἐπιτρέπεται τὸ μέτρον τῆς ἐπὶ τούτου μεταδόσεως, εἰ καὶ δαπανηρὸν διὰ τὸ δημόσιον, ἂν ἀπολύτως ἀναγκαῖον θεωρηθῇ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία αὕτη δὲν πρέπει νὰ παραταθῇ πέραν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὀρισθεῖσων προθεσμιῶν.

Ἐγκύκλιος 29643]88 τῆς 29 Μαΐου 1879. — Διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πράξεων τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κατατάξεως τῶν δηλωθεῖσων ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ', παραγγέλλομεν τὰ ἑξῆς· α) Τὰς πράξεις κατατάξεως θέλει συντάσσει ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅπ' ὅψιν ἔχουσι τὰς δηλώσεις τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ὡς καὶ τὰ βιβλία τῆς μεταγραφῆς, οὕτως ὥστε τὰ ὀνόματα τῶν δηλωτῶν, τὰ χωρία καὶ αἱ θέσεις ἐνθα αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι ἢ φυτεῖαι κείνται, νὰ ᾗναι καθ' ὅλεον καὶ σύμφωνα εἰς τὰς πράξεις δὲ ταύτας θέλουσιν ἐγγράφεσθαι ἅπαναι αἱ δοθεῖσαι καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς μεταγραφῆς κατακεχωρημέναις δηλώσεις, πλὴν ἐκείνων αἵτινες περιέχουσι γαῖας καὶ φυτείας ὁρισθεῖσας τῆς διανομῆς, αἵτινες θέλουσι καταχωρίζεσθαι ἐν

ταῖς οἰκείαις πράξεσι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου. — β) Ἀπέναντι τῶν ὀνομάτων τῶν δηλωτῶν ἐκείνων, οἵτινες παρητήθησαν τῶν κεκτημένων ἐπὶ τῶν δηλωθεῖσων γαιῶν ἢ φυτειῶν δικαιωμάτων, ἐν μὲν τοῖς βιβλίοις τῆς μεταγραφῆς θέλει συντάττεσθαι ἡ ἀπαιτουμένη πρᾶξις, καθ' ἃ διέλαβεν ἡ ὁπ' ἀριθμ. 9035 ἐ. ἐ. ἐγκ., ἐν δὲ ταῖς πράξεσι κατατάξεως ἀπέναντι ἐπίσης τῶν ὀνομάτων τῶν δηλωτῶν, θέλει γίνεσθαι μνηεῖα περὶ τῆς παρατήσεως· αἱ παρατήσεις δ' αὗται μετὰ τῶν στελέχεων τῶν δηλώσεων καὶ τῶν ἀποσπασμάτων, ἢ ἀντιγράφων αὐτῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει πλείονα τοῦ ἐνὸς περιέχουσι τεμάχια, ἢ δὲ παραίτησις δι' ἐν μόνον τεμάχιον ἐδόθη, θέλουσιν ὑποβάλλεσθαι δι' ἰδίαν ἀναφοράν. — γ) Ἐν ᾗ περιπτώσει δὴλωσιν τις περιέχει πολλὰ τεμάχια, ὃ δὲ δηλωτῆς παρητήθη, ἐνὸς ἢ καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, θέλει γίνεσθαι μνηεῖα ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς μεταγραφῆς καὶ ἐν ταῖς πράξεσι κατατάξεως, περὶ τοῦτο γενομένης συγχρόνως ἐν τῇ δηλώσει διακρίσεως τῶν τεμαχίων ἐκείνων διὰ τὰ ὅποια ἡ παραίτησις ἐδόθη. δ) Ἐὰν δηλωτῆς τις τεμαχίου ἐθνικῆς γῆς, παρητήθη μέρος τοῦ τεμαχίου τούτου, δέον ἐν τῇ δοθείσῃ παραίτησει νὰ περιγράφωνται ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῆς τε ἐκτάσεως, δι' ἣν ἡ παραίτησις ἐγένετο καὶ ἐκείνης τῆς παραχωρητέας, δι' ἣν τὸ παραχωρητήριον ἐκδοθήσεται, γενομένης ὁμολαίας σημειώσεως καὶ ἐν τῷ στελέχει τῆς δηλώσεως. — ε) Ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς μεταγραφῆς καὶ ἐν τοῖς πράξεσι κατατάξεως ἀντικεῖν τῶν ὀνομάτων τῶν δηλωτῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐξεχώρησαν τὰς δηλωθείσας παρ' αὐτῶν γαῖας, θέλουσι σημειοῦσθαι τὰ ὀνόματα τῶν ἐκδοχέων καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐκχωρητηρίων συμβολαίων, ἅπερ μετὰ προηγουμένην ἀκριβῆ ἐξέλεγξιν, θέλουσι σχετίζεσθαι μετὰ τῶν δηλώσεων. ζ) Ἐὰν δηλωτῆς ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου ἐξεχώρησε μέρος αὐτοῦ, ὀφείλει ἐν τῷ ἐκχωρητηρίῳ νὰ περιγράψῃ ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῆς ἐκχωρηθείσης ἐκτάσεως, καθὼς καὶ ἐκεῖνα τῆς ἐτέρας ἐκτάσεως, καθόσον δύο ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει παραχωρητήρια ἐκδοθήσονται, διὰ δέον νὰ ἐπισυνάπτηται ἐν τῷ ἐκχωρητηρίῳ ἀντίγραφον τῆς δηλώσεως. — ζ) Ἐὰν δὴλωσιν τις περιέχει πλείονα τοῦ ἐνὸς τεμάχια, ὃ δηλωτῆς δὲ ἐξεχώρησε τινὰ τούτων εἰς ἓνα ἢ καὶ πλείονας, θέλουσι σχετίζεσθαι πάντα τὰ ἐκχωρητήρια μὲ τὴν δὴλωσιν, εἰς ἣν δέον νὰ γίνηται ἡ δέουσα παρατήρησις ὡς πρὸς τὰ ἐκχωρηθέντα τεμάχια, σημειουμένων τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκδοχέων ἐν τῇ δηλώσει, ἢ ἀποσπασματα θέλουσιν ἐπισυνάπτεσθαι εἰς τὰ ἐκχωρητήρια. — Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ Ἐπιτροπὴ ἤθελεν ἀνακαλύψει, ὅτι γαῖαι τινεὶ δηλωθεῖσαι ὡς ἀνήκουσαι εἰς τὴν περιφέρειαν ἐνὸς χωρίου, κενταὶ εἰς τὴν περιφέρειαν ἐτέρου χωρίου, ἢ ὅτι ἐν μιᾷ δὴλώσει περιέχονται πολλὰ τεμάχια γαιῶν ἀνήκοντα εἰς τὴν περιφέρειαν διαφόρων χωρίων, δέον νὰ ἐγγράφωνται τὰ τεμάχια ταῦτα ἐν ταῖς πράξεσι κατατάξεως τοῦ αἰκείου χωρίου καὶ γίνεσθαι μνηεῖα συγχρόνως περὶ τοῦτου εἰς τε τὸ βιβλίον τοῦ χωρίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐφαλμένως κατὰ

χωρίσθῃ ἡ δῆλωση εἰς ἐκεῖνο τοῦ χωρίου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦ κεῖνται αἱ γαῖαι, εἰς τὰς σχετικὰς πράξεις καττάξεως εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐπισυνάπτονται ἀποσπάσματα τῶν δηλώσεων διὰ τὰ ἐν λόγῳ τεμάχια καὶ εἰς τὰ στελέχη τῶν δηλώσεων.

Ἐγκύκλιος 35636156 τῆς 30 Ἰουν. 1881. — Ἀπορριπτέα πᾶσα κατὰ τῶν ὀριστικῶν πράξεων τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἐπιτροπῆς παρουσιαζομένη περὶ ἀναθεωρήσεως ἢ μεταβολῆς αὐτῶν αἰτησίς ὥς ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 7 τοῦ νόμου.

6. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 5 ἐπιτροπή, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς διὰ τῶν νόμων περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ περὶ ἐθνικοῦδιοκτῆτων φυτειῶν ἐξαιρεθείσας τῆς παραχωρήσεως γαίας ἢ φυτείας καὶ τὰς ἐπὶ τῇ βάσει Β. Διαταγμάτων, ἐκδοθέντων δυνάμει τοῦ πρώτου νόμου, ἀπαφαίνεται διὰ πράξεως τῆς ποταὶ καὶ πόσαι ἐκ τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς καὶ εἰς ποίαν τῶν ἐξαιρέσεων ὑπάγεται ἐκάστη ἑκτασίς.

Δὲν ὑπάγονται δὲ εἰς ἐξαιρέσιν αἱ ἐντὸς τῶν κωμοπόλεων ἢ χωρίων φυτεῖαι καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν, αἱ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐγκρίσεως σχεδιαγράμματός τινος.

Ἐγκύκλιος 7587112 τῆς 4 Ἰαν. 1879. — Μικραὶ τινες δυσχερεῖαι παρουσιασθήσονται κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 6 τοῦ Ν. ΨΜΔ' ὡς πρὸς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἐξαιρεθεισῶν τῆς διανομῆς διὰ τῶν νόμων καὶ τῶν Β. Δ. ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς ἀπαιτουμένης περὶ τούτου πράξεως, ἥτοι 1) τῶν περὶ τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων κειμένων γαιῶν, μὴ ἀπεργασθῶν 500 μὲν μέτρα τῶν πόλεων, 200 δὲ μέτρα τῶν κωμοπόλεων ἀπὸ τὰ τελευταῖα σημεῖα τῆς ζώνης, ὅπου ὑπάρχει σχέδιον ἢ ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς κατοικοῦντας οἰκοδομαί, ὅπου δὲν ἐφηρμόσθῃ τοιοῦτον, 2) τῶν χρησιμευσουσῶν ἀνέκαθεν διὰ ποιμνιοστάσια θέσεων, 3) τῶν ἐπιτηδεύων πρὸς ἀνέγερσιν ὑδρομύλων θέσεων, 4) τῶν ἐντὸς ἑορῶν ἀκροπόλεων κειμένων ἐκτάσεων, 5) τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν βασιῶν καὶ τῶν βασιῶν θέσεων κειμένων, 6) τῶν διὰ τοῦ νόμου ΧΖ' ἐξαιρεθεισῶν ἐκκλ. γαιῶν κλπ., ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον δύναται ἢ Ἐπιτροπὴ νὰ συλλέξῃ πάσας τὰς πρὸς σχηματισμὸν τῆς αὐτῆς ἐπὶ τούτου γνώμης ἀναγκαίας πληροφορίας, χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς τόπου καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ καταμέτρησις, ἐξετάζουσα μετ' ἀκριβείας καὶ συλλέγουσα αὐτάς, οὕτω δὲ νὰ ἐκτελέσῃ ἀπὸ τῆς ἐδρας

τῆς Ἐπαρχίας τὸ ἑαυτῆς καθήκον καὶ συντάξῃ τὴν ἀπαιτουμένην πράξιν.

Ἐπὶ τούτοις ὀφείλουσιν οἱ Οἶκον. ἔμποροι νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ΦΞΖ' νόμου κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ δηλώσεις οὔτε ἡ πληρωμὴ τῶν ἐτησίων δόσεων, οὔτε ἡ ἐκδοτὶς τῶν παραχωρητηρίων ἔχουσι νόμιμόν τινα συνέπειαν ὑπὲρ τοῦ δηλώσαντος, ὅστις καὶ τὴν προκαταβολὴν καὶ τὰς πληρωθείσας ἐτησίας δόσεις ἀπολλύσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ δηλωθεῖσαι παρ' αὐτοῦ γαῖαι ἡ φυτεῖαι ἐξηρέθησαν τῆς διανομῆς.

Ἑγκύκλιος 3356]16 τῆς 25 Ἰαν. 1879. — Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 καὶ 6 τοῦ νέου ΨΜΔ' νόμου, παρέχομεν τὰς ἐξῆς ὁδηγίας πρὸς τοὺς ἀποριῶν.

Διὰ τὴν διάκρισιν τῶν κωμπούλειων ἀπὸ τῶν χωρίων, ἐὰν παρουσιάζεται δυσκολία ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον, θεὸν νὰ ζητῇται ὠρισμένως ἡ περὶ τούτου γνώμη τοῦ ὑπουργείου ἵνα διδῇ τὰς δεούσας ὁδηγίας.

Οἱ δηλώσαντες πλεονάσματα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου ΦΞΖ', καίτοι μὴ καταλαβόντες τὰς γαῖας, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίας δόσεως, συμφώνως μὲ τὰς δηλώσεις των ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁπείων καὶ τὰ παραχωρητήρια ἐκδοθήσονται, διότι οἱ δηλώσαντες, ἔχουσι δικαίωμα κατὰ τὸν νόμον νὰ καταλάβωσι τὴν δηλωθεῖσαν ἔκτασιν· ἂν δὲ προέλειψαν νὰ πράξωσι τοῦτο, δὲν ἐπεταί, ὅτι δὲν ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν, ὑποχρεωτικὴν ἤδη καταστῆσαν διὰ τοῦ νέου Νόμου, δύνανται δὲ οἱ τοιοῦτοι δηλωταὶ νὰ ζητήσωσι τὴν καταμέτρησιν καὶ ἀποκοπὴν τῶν πλεονασμάτων, συμμορφούμενοι μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἢ καὶ δικαστικῶς νὰ διεκδικήσωσι τὰς γαῖας.

Ἄν ἐκ πλάνης ἐδήλωσαν τινες πλεονάσματα γαιῶν μὴ ὑπάρχοντα, ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσιν οἱ τοιοῦτοι δηλωταὶ τὰς ἐτησίας δόσεις, ἐν ὧσι δὲν παραιτηθῶσιν ἐπιστήμως τῆς δηλώσεώς των, καθόσον ὤφειλον πρὶν ἢ τὰς δηλώσεις ἐπιδόσωσι, νὰ ἐξατάσωσιν ἢν ἄπῃρχον τὰ ὁποῖα ἐδήλωσαν πλεονάσματα· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν δικαιούνται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς προκαταβολῆς καὶ τῶν τυχόν πληρωθεισῶν ἐτησίων δόσεων.

Οἱ δηλώσαντες ἐκ πλάνης γαῖας παρ' ἄλλων προηγουμένως ἐγκύρως δηλωθείσας, τὴν αὐτὴν ἔκτασιν καὶ τὰ ἴδια ὅρια ἔχουσαν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίας δόσεως, διὰ τὸν δι' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα λόγον, ἐκτὸς ἂν παραιτηθῶσιν ἐπίσης τῶν δηλώσεών των, αἵτινες θεωροῦνται ἄκυροι καὶ δὲν ἐπιστρέφονται αὐτοῖς αἱ προκαταβολαί.

Ἐὰν δύο ἢ πλείονες ἐδήλωσαν μὲ τὰ αὐτὰ ὅρια γαῖας μεγάλους τέρας ἐκτάσεως, λαμβάνει ἕκαστος τῶν δηλωτῶν τὴν δηλωθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἔκτασιν καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου

ΓΑΛ', ἴαν δὲ αἱ γαῖαι δὲν ἐπαρκέσωσιν ὅπως πάντες οἱ δηλώσαντες ἴσθωσιν, ὀφείλουσιν οἱ τελευταῖοι δηλωταὶ νὰ παραιτηθῶσιν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, τῶν δηλώσεών των, ἄλλως ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίας δόσεως.

Ἐν τινὲς ἐδήλωσαν γαῖας χαρακτηρίσαντες αὐτὰς ὡς ξηρικὰς, ἔτεροι δὲ κατόπιν ἐδήλωσαν τὰς ἰδίας γαῖας ὡς ποτιστικὰς, δὲν ἀπαφανθῇ δὲ περὶ τῆς διενέξεως ταύτης ἡ ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΧΖ', δέον ἢ Ἐπιτροπὴ ν' ἀποφανθῇ περὶ τούτου· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει χαρακτηρισθῶσιν αἱ γαῖαι ὡς ποτιστικαὶ, αἱ δηλώσεις τῶν πρώτων ἔχουσι κύρος ὡς πρὸς τὸν παραχωρουμένον ὅρον τῶν ποτιστικῶν γαιῶν δι' ἃς θέλουσι χρεωθῇ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐτησίας δόσεως, δικαιουμένων τῶν δευτέρων νὰ λάβωσι τὴν ἐπὶ πλέον δηλωθεῖσαν ἔκτασιν, δι' ἣν καὶ οὗτοι ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίας δόσεως.

Ἐν ᾗ περιπτώσει ἐδηλώθησαν ποτιστικαὶ γαῖαι, χαρακτηρισθεῖσαι ὡς ξηρικαί, θέλουσι μὲν παραχωρηθῇ αἱ τοιαῦται γαῖαι καὶ χρεωθῶσιν οἱ δηλωταὶ μὲ τὰς ἀνκλόγους ἐτησίας δόσεις, ἀλλ' ἂν κατόπιν ἔβλεαν ἀνακαλυφθῇ τούτο, τὸ Δημόσιον θέλει ἀφαιρέσει τὴν ἐπὶ πλέον ἔκτασιν καὶ περιορίσει τὸν δηλωτὴν εἰς τὴν ἔκτασιν, ἣν ὁ νόμος ὥρισε διὰ τὰς ποτιστικὰς γαῖας, κατὰ τὸ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΧΖ'.

Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν χρησιμευσουσῶν ἀνέκαθεν γαιῶν διὰ ποιμνιοστάσια, τῶν ἐπιτηδελίων πρὸς ἀνέγερσιν ὑδρομύλων θέσεων κλπ. παραπέμπομεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 75874] 2 τῆς 4 τρ. μηνός ε γ κ. ὡς πρὸς τὰς γαῖας τὰς κειμένας περὶ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων τῆς Ὑπάτης καὶ τοῦ Πλατυστόμου, παρατηροῦμεν ὅτι διὰ Β. Δ. τῆς 4 Ὀκτ. 1871. ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς αἱ περὶ τῶν πηγῶν τῶν ἱματικῶν ὑδάτων κείμεναι ἑθνικαὶ ἢ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι εἰς ἀπόστασιν 500 μέτρων ἀπὸ τῆς πηγῆς· ἐὰν ἐπομένως ἐδόθησαν δηλώσεις διὰ γαῖας κειμένας πλησίον τῶν ὡς ἀνωτέρω ἱματικῶν ὑδάτων, δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ θέσις τῶν δηλωθεῖσῶν γαιῶν καὶ τεθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιτροπῆς αἱ δηλώσεις κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ νόμου ἐν ᾗ περιπτώσει ἐντὸς τῆς ὡς ἀνωτέρω θρισθείσης ἐκτάσεως κείνται αἱ γαῖαι.

Ἐγκύκλιος 15332] 52 τῆς 19 Μαρτ. 1879. Μεταξὺ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ΓΑΛ' ἀναγεγραμμένων διατάξεων τῶν κανονιζουσῶν τὰς ἐξαιρέσεις, ὑπάρχει καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ νόμου ΓΑΛ', κατ' ἣν δὲν μετέχουσι τῆς διανομῆς 1) οἱ κατὰ τὸν περὶ προικοδοτησεως νόμον προικοδοτηθέντες καὶ μὴ παραιτήσαντες τὰς ληφθείσας παρ' αὐτῶν γαῖας κατὰ τὸν νόμον τῆς 12 Αὐγ. 1855 περὶ τῶν ἐκ προικοδοτησιῶν καθυστερούντων 2) οἱ Κρήτες καὶ λοιποὶ ἀποικοί, οἵτινες ἔλαβον δωρεὰν ἑθνικὰς γαῖας καὶ 3) οἱ κατόχοι φυτειῶν ἐπὶ ἑθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν· ἀλλ' ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς τρισὶν ἀνωτέρω ἐξαιρέσεσι, μνημονευομένων ἔλαβον ἢ κατέχουσι γαῖας ἢ φυτείας ἐκτάσεως κατωτέρας τῆς ἐν τῷ ἀρθρ. 6 διαλαμβανόμενης.

δανομένης, δύνανται νὰ λάβωσι καὶ ἑτέρας γαῖας μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὅρου τῆς παραχωρουμένης κατὰ τὸν νόμον ἐκτάσεως, ἥτοι ξηρικᾶς μὲν γαῖας στρέμματα ὀγδοήκοντα, ποτιστικᾶς δὲ στρέμματα τεσσαράκοντα· δέον ἐπομένως ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ΨΜΔ' Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων, νὰ ἐξετάσῃ, περὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἐξαιρέσεως ὑπ' ὄψιν λαμβάνουσα τὰ ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῶν ἐφοριῶν ὑπάρχοντα σχετικὰ ἔγγραφα καὶ βιβλία, περὶ δὲ τῆς τρίτης ἐξαιρέσεως τὰς δοθείσας δηλώσεις φυτειῶν, ὅπως συμπεριλάβῃ εἰς τὰς πράξεις τῶν ἐξαιρέσεων τὰς ἐπὶ πλέον τυχὸν δηλωθείσας ἔθνικας γαῖας, δημοσίευσῃ δ' ἁρμοδίως τὰς τοιαύτας πράξεις, ὅπως σπεύσωσι καὶ δηλώσωσιν οἱ βουλόμενοι, αἵτινες δὲν ἐπραγματοποίησαν τὸ ἐκ τοῦ νόμου παραχωρηθὲν αὐτοῖς δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς ἔθνικῆς γῆς, ἐντὸς τῶν προσθεσμιῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης κατηγορίας τῶν μὴ κατόχων, τὰς ἐπὶ πλέον δηλωθείσας καὶ ἐξαιρεθείσας ἔθνικας γαῖας.

Παρατηροῦμεν πρὸς γινῶσιν τῶν δηλωσάντων φυτείας καὶ γαῖας, ὅτι ἂν κατόπιν ἀποδείχθῃ ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς δηλωτὴς ἔλαβεν, ἢ ἐνὸς μὲν φυτείας ἐκτάσεως μείζονος τῶν ὀγδοήκοντα στρεμμάτων ξηρικῶν ἢ τεσσαράκοντα ποτιστικῶν, ἢ καὶ ἴσης ἐκτάσεως, ἢ ἑτέρου δὲ ἔλαβε καὶ γαῖας, ἢ ἐπὶ πλέον παραχωρηθεῖσα ἑκτασι θέλει ἀφαιρεθῇ ἐκ τῆς φυτείας, ὅπερ ἴδιον μὲν ἐπιζητήμιον διὰ τὸν κατόχον ἔσσαι, νόμιμον ὅμως καὶ συμφέρον τῷ δημοσίῳ, διότι κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ΦΞΖ' νόμου ἔχει τὸ δικαίωμα τὸ Δημοσίον ν' ἀποκόψῃ τὸ πλεόνασμα ὅθεν βούλεται καὶ ὅτι οὔτε ἡ ἐξουσία τοῦ παραχωρητηρίου, οὔτε αἱ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ γεννημαὶ πληρωμαὶ κατὰ τὸν νόμον, δύνανται νὰ παρέξωσι δικαίωμα τι τοῖς δηλωταῖς· ἂν ἐναντίας μάλιστα, θέλουσιν ἀπολέσει τὴν φυτείαν, διὰ τὴν ἐπλήρωσαν λόγῳ προκαταβολῆς καὶ ἐτησίας δόσεως καὶ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΨΜΔ'.

Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα κατὰ τὸν νόμον θέλει ἐπέλθῃ καὶ διὰ τῶν δηλωτὰς γαιῶν, αἵτινες ἔλαβον πρότερον τοιαύτην κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου ΥΛΑ' ἀναφερομένας περιπτώσεις, ἥτοι θέλουσι στειρῇ τὰς παρ' αὐτῶν ἤδη δηλωθείσας καὶ παραχωρηθείσας γαῖας, πληρώσει δὲ τὸ νόμιμον πρόστιμον.

Ἐκύκλιος 63972] 116 τῆς 14 Νεβρίου 1880. — Ἐν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας ὑποδείξῃ ἐδάφη ὑποκείμενα ἀρχαιότητος, προκαλεῖται ἀμέσως μετὰ προηγουμένην ἐξαιρέσειν πασῶν τῶν ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐδαφῶν δοθεισῶν δηλώσεων, ἢ ἐπαρτίσιν αὐτῶν παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ ΨΜΔ' νόμου.

Ζ. Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 6 τοῦ νόμου πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς εἰσὶν ἀνέκκλητον, ἂν δὲν ὑπάρξῃ διαρροή.

να, ἄλλως ἀποφασίζει κατὰ πλειονοψηφίαν ὀριστικῶς ἑτέρα ἐπιτροπή, συγκειμένη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, τοῦ Ταμίου καὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἐπαρχίας.

Γνωμοδοτήσεις Δικ. Συμβουλίου 115784 τῆς 22 Ἀπριλ. 1889. Τὸ κατὰ πλάνην γειόμενον οὐκ ἔρρωται κατὰ τὸν νόμον. Τὸ ποθρ. 7 τοῦ Ν. ΨΜΔ' λαλεῖ περὶ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῶν πράξεων τῆς Ἐπιτροπῆς. Κατὰ κανόνα δὲ αἱ διοικητικαὶ πράξεις εἰσὶ δεκτικαὶ ἀνακλήσεως, πλὴν ἂν προσβάλλωνται δικαιώματα κεκτημένα. Ἄλλ' ἐκ πλάνης δὲν ἀποκτᾶται δικαίωμα, διότι ὑπάρχει ριζικὴ ἀκυρότης. — Κατ' ἀκολουθίαν φρονῶ, ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ὡς ἀναθεωρήσῃ τὸ παραχωρητήριον διὰ πρῶξιν τοῦ ὑπουργοῦ, τῆς ἀντίγραφον νὰ σταλῇ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, ἵνα γείνη μναία τῆς ἀκυρώσεως εἰς τὸ περιθώριον τῶν βιβλίων τῆς μεταγραφῆς. Φρονῶ δὲ, ὅτι ἡ πρὸς οὗς ἐγένετο ἡ παραχώρησις δὲν θὰ ἔχωσι βάσιμον λόγον παραπόνου, διότι ἡ παραχώρησις ἐγένετο ἐναντίον τοῦ νόμου, ἡ δὲ πεπλανημένη πρᾶξις τῆς ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τοῦ νόμου, οὐδὲ ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἢ πρᾶξις τῆς ἐπιτροπῆς, διότι αὕτη δὲν διακρίνει (μὴ ὑπαρχούσης ἀντιδικίας), ἀλλ' ἐκκαθαρίζει τὰς δηλώσεις, ἐφαρμοζοῦσα τὰς περὶ ἐξαιρέσεως γενικὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐπὶ ἐκείτης συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ δὲ ταύτῃ ἐπαλεῖν ἐνταῦθα πλανηθεῖσα.

ΑΠ. 123 (1891) Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίον τὸ Ἐφετεῖον, τὸ ἀναιρεσιῶν Δημοσίον διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἠγνοήθη, ὅτι ἦν κύριον τοῦ ἐν αὐτῇ περιγραφομένου ἀγροῦ, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ λόγῳ προικοδοτήσεως παρεχώρησεν εἰς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀναιρεσιῶντος ἐπὶ στρέμματα καὶ 500 μέτρα, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατέχει πλέον τοῦ πωληθέντος στρέμματα τρία καὶ 408 μέτρα, ὡς κατέχων ἐνδεκα στρέμματα καὶ 400 μέτρα, καὶ ἤτησεν ἀναγνωρισθῇ κύριον ἐκ τοῦ ἄνω πλεονάσματος, ἐπὶ στρεμμάτων καὶ μέτρων 408 καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀναιρεσιβλήτος νὰ τῷ παραστή ταῦτα, ὁ δὲ ἀναιρεσιβλήτος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὡς ἄνω διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀνέταξεν, ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενος ἀγρὸς παραχωρήθη αὐτῷ καθ' ὅρια, καὶ συνεπὶς καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἑκτασις μεγαλειτέρου τῆς ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ ἐνδεικνυομένης, καὶ ταύτης ἐστὶ κύριος, διότι καὶ αὕτη ἐστὶ κατὰ νόμον πωληθεῖσα αὐτῷ, ὡς δὲ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἐκ τῶν ὡς ἐστὶν ἀποφάσεως τοῦ προκύπτει, τὴν ἀνωτέρω διεκδικητικὴν ἀγωγὴν, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀπέρριψεν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ Δημοσίον δὲν ἀπέδειξεν, ὡς ὑπεχρεώθη, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀντιταχθεῖσα πώλησις, ἐγένετο κατὰ μέτρον.

Ἐπειδὴ, οὕτως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν, ἐστηρίχθη προδήλως

ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀντιταχθέντος περιστατικοῦ τῆς καθ' ὅρια παραχωρήσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1835 περὶ προκοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν νόμου, συναγομένη καὶ ἐκ τῆς παραβολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄρθρον 5' τοῦ Σ4Ε' ἀπὸ 12 Ἀυγούστου 1855 Νόμου ἡ ἐπὶ τῷ ἄνω τέλει παραχώρησις ἐθνικῶν κτημάτων, ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ μέτρον, καὶ οὐχὶ καθ' ὅρια, ἐκτός ἐπὶ ἀδιαίρετων κτημάτων, κατ' ἀκολουθίαν καὶ προκειμένου ἤδη, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἐξετέθη, περὶ παραχωρήσεως ἀγροῦ, ἡτοι κτηματοῦς διαιρετοῦ, τὸ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου περὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προταθέν περιστατικὸν τῆς καθ' ὅρια παραχωρήσεως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγροῦ, αὐτὸ ἀποτελοῦν ἀναντιρρήτως ἐνστασις καὶ οὐχὶ ἄρνησις τῆς ἀγωγῆς. Δὲν εἶχεν ἄξιαν νομικὴν, καὶ ἦν συνεπῶς ἀνευ ἀποτελεσματικότητος διὰ τὴν δίκην, ἐπυμένως τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, θεωρήσαν ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ ὡς ἄνω περιστατικόν, ὡς σημασίας νομικῆς καὶ ἀποτελεσματικὸν πρὸς ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ἀπορρίψαν ταύτην, ψευδῶς ἡρμήνευσσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν περὶ προκοδοτήσεως νόμον.

ΑΠ. 128 (1891). Ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν πρὸς ἀποκρουσιν τῆς ἐφέσεως ἡ ἐνστασις τῶν ἐρεσιβλήτων ὅτι διὰ τοῦ ὅρκου, ὃν ἐπέβαλεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 399 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογίου, δοθέντος, κατέστη ἀποδεδειγμένον τὸ θέμα, ὅτι ὁ δικαιοπαράχος αὐτῶν δὲν παρητήθη τῆς δηλώσεώς του καὶ ὅτι ὁ ἐκαλῶν δὲν ἐδήλωσε νομίμως τὸν αὐτὸν ἄγρόν, διότι καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος δὲν κέκτηται δηλώσιν νόμιμον καὶ ἂν ὁ δικαιοπαράχος αὐτῶν δὲν παρητήθη τῆς δηλώσεώς του, ὁ ἐναγόμενος δύναται, καὶ ὡς ἀπλῶς κατοχὸς, νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς ἐνάγοντας, ἀμφισβητῶν τὴν ἐνεργητικὴν αὐτῶν νομιμοποίησιν, ἥτοι τὸ πρὸς ἀγωγήν δικαίωμα αὐτῶν, ὅσοι ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς δηλώσεώς του, ἀπὸ ὁμολογουμένου κατὰ τὴν ἀγωγήν ὁ ἐπίδικος ἄγρος κατέχεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐστὶ δὲ ἐθνικὸς καὶ μόνον δι' ἐγκύρου καὶ νομίμου δηλώσεως ἐπὶ τῇ βασιλειᾷ καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς Νόμων δύνανται αἱ τοιαῦται γαῖαι νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τῶν ἰδιωτῶν, ἀπὸ εἰς τοὺς Νόμους τούτους ἔχει τὴν βάσιν τῆς καὶ ἡ ἐπίδικος ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἡ λύσις τῆς κατοχῆς τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, συνεπεία τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1877 δηλώσεως τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐναγουσῶν, δυνάμει τοῦ ΦΕΖ' Νόμου (ἄρθρον 4), καθ' ὃν οἱ δηλώσαντες ἐθνικαὶ γαῖαι δύνανται καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου νὰ τὰς λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν, ἐγείροντες κατὰ τρίτων πᾶσαν πρὸς ταῦτα ἀρμόζουσαν ἀγωγήν, οὐχὶ δὲ συνεπεία δηλώσεως γενομένης τυχὼν μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπιδίκαας καὶ τὴν δημοσίευσιν ταύτης διὰ τῆς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ Ν. 114 Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἐναγόμενος ἀσχυρίζεται ὅτι ἡ δηλώσις τοῦ δικαιο-

νόμου τῶν ἐναγουσῶν ἐστὶν ἄκυρος, διότι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ ΜΔ' Νόμου ὀριζομένη ἐπιτροπὴ ἐχαρακτήρισε τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν ἐξηρημένον τῆς διανομῆς διὰ πράξεως τῆς τῆς 29 Αὐγούστου 1880, αἱ δὲ ἐνάγουσαι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ πράξις αὕτη τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἄκυρος, διότι ἐτέρα Ἐπιτροπὴ, δυνάμει τοῦ αὐτοῦ Νόμου συ-
 λλοῦσα πρότερον, ἤτοι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1880, ἐχαρακτήρισε αὐτὰς γαῖας ὡς μὴ ἐξαίρουμένους τῆς διανομῆς, καὶ ἐπαμένως τέλεσαν αὐταὶ τελεσιδίκως δικαίωμα ἐπὶ τῶν γαιῶν τούτων, διότι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου, αἱ πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς εἰσὶν ἀνένκλητοι.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ ΨΜΔ' νόμου, ἡ πράξις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ἀποφαινομένη περὶ τοῦ ἐξαίρεσίμου ἢ μὴ τῶν λαβοῦσῶν γαιῶν, ἐστὶν ἀνένκλητος κατὰ τὸ ἀρθρὸν 7, ἀλλ' ἐννοεῖ νόμος διὰ τῆς λέξεως ἀνένκλητος, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ποιεῖται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσθον καὶ οὐχὶ ὅτι εἶναι ὀρι-
 στική καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἀρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ ὀριστική ἐστὶν ἡ δευτέρα ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις συιστᾶται ἐὰν τὰ μέλη τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς ἀπογῇ, καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 14 τοῦ ΥΛΑ' νόμου, καθ' ὃ ὀρι-
 στική ἐστὶν ἡ ἀπόφασις περὶ διενέξεως ἀφορώσης τὰ ὅρια τῶν χω-
 ρίων οὐδὲν δὲ ἀρθρὸν τοῦ νόμου τούτου ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν ἐκδο-
 μένων συμπληρωτικῶν νόμων περιέχει διάταξιν τινα καθ' ἣν νὰ μὴ ποιεῖται ἡ αὕτη Ἐπιτροπὴ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν πράξιν, ἣν προηγου-
 μένως ἐξέδωκεν, ἐὰν ἤθελε πεισθῇ, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς, ὅτι ἐπλα-
 γῆ, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ, ὅπου ἡ τοῦ ρηθέντος νό-
 μου ἐπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τῆς τὸν περὶ διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς
 τῆς νόμον (ΥΛΑ') καὶ δὴ τὸ ἀρθρ. 3 ἐδ. ε' καὶ 5' καθ' ὃ ἐξαι-
 ρούνται τῆς διανομῆς αἱ ἐπίδικοι γαῖαι καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δηλώ-
 σις αὐτῶν περὶ ἀφ' ὧν περιέλθωσιν αὐταὶ ὀριστικῶς εἰς τὸ Δημό-
 σιον, ὅπερ θέλει δημοσιεῦσθαι διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνή-
 σεως, ἀπεφάνθη ὅτι αἱ ἐπίδικοι ἦσαν ἐπίδικοι καὶ ἐπομένως ἐξη-
 ρήθη τῆς διανομῆς θεωρεῖται δὲ ἐπικρατεστέρα ἢ νεώτερα πράξις
 τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀποδεικνυομένου ἐξ αὐτῆς ὅτι αἱ ἐπίδικοι γαῖαι
 ἐξαιρῶντο τῆς διανομῆς, ἡ δὲ δήλωσις τῶν ἐναγουσῶν δὲν δύναται νὰ
 ἀναιρέσῃ τὴν βᾶσιν νόμιμου δικαιώματος πρὸς ἀγωγὴν περὶ τῶν
 ἐπὶ τῶν ἢ δηλωσῶν γαιῶν. — Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι τῆς
 Ἐπιτροπῆς ἀποφαιθείσης τὸς γαῖας ὑπαγομένους εἰς ἐξαι-
 ρισιν, καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἀποδεξαμένου αὐτὴν, διότι
 ἡ ἐπικρατέστερη καὶ τὸ Δημόσιον ἐγκατέστη εἰς τὰς γαῖας, δὲν
 πᾶσι πλείονι περιπτώσει ἀποφάνσεως δευτέρας ἐπιτροπῆς, ἅτε τοῦ
 ἐπίδικου τῶν γαιῶν μὴ ὑπάρχοντος ὅταν ἡ δευτέρα Ἐπιτροπὴ διω-
 κῇ, ὅθεν ἡ σύστασις αὐτῆς δὲν ἐπιτρέπετο ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρίζον-
 τος, ὅτι τὰ ἐπίδικα ἐξαίρουνται οὐχὶ τὰ μὴ ἐπίδικα.

Ἐπειδὴ ἀλλως, καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ πρώτη πράξις τῆς Ἐπιτροπῆς,

ὡς ἀποφάσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, μὴ ὑποκειμένη ἐν τοιαύτῃ εἰς ἀνάκλησιν, ὑπαχθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ἐξαιρουμένων γαιῶν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην, δὲν δύναται κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως νὰ φερθῇ παράπονον ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ὡς πρὸς τὸ λυθὲν ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ ἀρμοδιότητι τῆς ζήτημα, ἂν αἱ γαῖαι ἦσαν ἐπίδικοι, καὶ ἐπομένως ἐξηρητημένοι τῆς διανομῆς, ἀφαιρεθέντος αὐτῶ τοῦ σχετικοῦ ζητήματος ἀπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, λόγῳ δημοσίας συμφέροντος, ἀπερρουσῆς δὲ τῆς ἀναρμοδιότητος ἐκ διοικητικῆς ὕλης, καθ' ὃ ὑπαχθεῖσθαι ταύτης ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν, ἐνεκα τῆς τάξεως τῆς δικαιοδοσίας δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ οὐδὲ παρέκτασις ἀρμοδιότητος, ἐπομένως ἀνυπόστατα εἰσὶ τὰ παράπονα τοῦ μὲν ἐναγομένου κατὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι αἱ γαῖαι δὲν ἦσαν ἐξηρητημένοι τῆς διανομῆς, καὶ ὅτι ἐσφαλμένη ἦν ἡ περὶ τούτων κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν δὲ ἐναγουσῶν κατὰ τῆς β' ἀποφάσεως ὅτι δὲν ἠδύνατο, ἀφοῦ ἡ πρώτη Ἐπιτροπὴ ἐξήντηλσε τὴν δικαιοδοσίαν τῆς νὰ σχηματισθῇ ἑτέρα Ἐπιτροπὴ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου καὶ ἐκδώσῃ ἀντίθετον ἀπόφασιν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ β' ἀπόφασις δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς προσβάλλουσα τὸ διὰ τῆς α' τῆς δεδικασμένον· διότι οἱ λόγοι οὗτοι προσβάλλουσι τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις μόνη ἐστὶν ἀρμοδία νὰ διατάσσῃ ἀνεξέλεγκτως περὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀντικειμένου τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸ διαθέσιμον ἢ μὴ τῶν γαιῶν, καὶ ἐπομένως, τοῦ ἢ Ἐπιτροπὴ ἐστάθμισε κατὰ τὴν πεποιθησὶν τῆς καὶ ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῆς τὰ περιστατικὰ ταῦτα, δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν ταύτην· διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς ἢ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξενεχθεῖσα γνώμη, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς α' ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17866 τοῦ 1880 διατάξεώς του, ἣν ἐπικαλοῦνται αἱ ἐνάγουσαι, ἀφοῦ ἐλέγξει συμφωνοῦς ἀποφάσεις τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς περὶ τούτου διὰ τὴν ἀντίφασιν τῶν ἀποφάσεων ὑπαρχούσης δὲ ἀντιφάσεως μεταξὺ ἀποφάσεων διοικητικῆς δικαιοδοσίας, ἐνώσω δὲν ἀνατραπῇ νομίμως ἡ ἰσχὺς τῆς δευτέρας ἀποφάσεως, ὅπως λάβῃ ἰσχὺν τὸ διὰ τῆς πρώτης διοικητικῶς ἀποφασισθέν, δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος, ὡς δικαστήριον οὐσίας, δικάζων μετ' ἀνάρεσιν ν' ἀποφανθῇ συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀφοῦ ὑπάρχει ἐναντία αὐτῆς μεταγενέστερος χρονολογίας ἀπόφασις ἰσχυρά, διότι ἄλλως ἤθελε παραβιασθῇ ἡ ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπεται ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὰ δικαστήρια ἡ ἔρсуна τῆς νομιμότητος καὶ ὁ ἐλέγξος καὶ ἐπὶ κρίσις πράξεων ἢ ἀποφάσεων, ἃς ὁ νόμος ἀνέθετο εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἐξουσίαν ὁρισμένων διοικητικῶν ἀρχῶν ἢ ἐπιτροπῶν, ἐκ τῆς διοικήσεως λαμβανουσῶν τὴν τοῦ ἐνεργεῖν ἐξουσίαν, διὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον οὐδὲ ἡ ἀκύρωσις ἢ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως ποιοῦνται πρὸς

ων, δι' ὧν ὁρισμένα κατ' εἶδος ἀντικείμενα κανονίζονται ἐν ἑκά-
στοτε δεδομένη περιπτώσει, ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δικαστήρια· ὅθεν ἡ
ἐκτέλεσις τοῦ νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἄκυροι ἢ ἄνευ ἀπο-
κρίσεως αἱ ἐνέργειαι τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐξ ὧν προσεβλήθη-
σαν τὸν συμφέροντα ὁρισμένων ἀτόμων δὲν εἶναι νόμιμος· ἀπόκει-
ται δὲ εἰς τοὺς ἐκ τοιούτων πράξεων ζημιωθέντας νὰ ἀπευθύνωσι
τὴν ἀρμόζουσαν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ὑπαίτιου τῆς ζημίας, ἣν αἱ πρά-
ξεις αὗται ἐπήνεγκον εἰς αὐτόν.

8. Ὅστις καταδείξῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ παρόν-
τος νόμου ἐκτάσεις καταληφθείσας καθ' ὑπέρβασιν τῶν
δηλωθεισῶν, λαμβάνει παρὰ τοῦ δημοσίου δι' ἀμοιβὴν
τὸ τρίτον τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἐτησίων δόσεων, ἂν
ἐπὶ τὸν ἔτους, ἀφ' ἧς τὸ δημοσίον καταλάβῃ τὸ πλεόνα-
μα, δὲν ἤθελεν ἐγερθῇ δι' αὐτὸ ἀγωγή, ἄλλως ἢ ἀ-
μοιβὴ πληρόνεται, εἰς τὴν ἡ ἀγωγή ἀπορριφθῇ παρὰ τῶν
δικαστηρίων ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς.

9. (*)

10. Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1877
νόμου γινόμεναι παρὰ κατόχων δηλώσεις ἰσχύουσι καὶ
διὰ τὰς γαίας τὰς δηλωθείσας ὑπὸ μὴ κατόχων συγ-
χωρίων, ὑπαγομέναις εἰς τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἀπὸ 25 Μαρ-
τίου 1871 ΥἸΑΑ' νόμου. [Ν. ἈΣΜΗ', ἄρθρ. 6].

11. Πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα
νόμον καταργεῖται.

Ἐγκύκλιος 22671/78 τῆς 4 Μαΐου 1879. — Οὗτε ὁ ἀρχιεὶς
ΥἸΑΑ' νόμος οὐτε αἱ κατόπιν ἐκδοθέντες ποιοῦνται λόγον ἐξαιρέσεως
περὶ τῶν ἐν τοῖς χωροῖς καὶ περὶ αὐτῶν κειμένων οἰκοπέδων, ἀλλ'
ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι τὰ οἰκοπέδα δύνανται νὰ δηλωθῶσι καὶ
παρὰ χωρηθῶσιν ὡς ἑθνικαὶ γαῖαι, διότι ρητῶς διὰ τῶν προμνησθέν-
των νόμων διατάχθη ἡ διανομὴ καὶ διαθέσις μόνον τῶν καλλιεργ-
ημένων καὶ καλλιεργησέμων γαιῶν τοῦ Δημοσίου, οὐχὶ δὲ καὶ
τῶν οἰκοπέδων τῶν χρησιμευόντων εἰς ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν πρὸς
κατοικίαν, δι' ὃ τὸ ὑπουργεῖον ἔσπευσε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τοὺς
βοιωμένους νὰ μετὰσχῶσι τῆς διανομῆς διὰ τῆς τελευταίας § τοῦ
Γ' μέρους τῶν δηγιῶν τῶν ἐκδοθεισῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ προρρη-
θέντος ΥἸΑΑ' νόμου ὅτι πρέπει ν' ἀπέχωσι πάσης δηλώσεως ἐπὶ
τῶν, περὶ ὧν πρόκειται, οἰκοπέδων, διότι ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὴν

(*) Παραλείπεται ὡς ἐπουσιῶδες.

κατηγορίαν τῶν φθαρτῶν κτημάτων, καὶ ἐκποιῶνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ αὐτῶν νόμων καὶ ὅτι πᾶσα τοιαύτη δῆλωσις ἢ καὶ παραχώρησις, γενομένη ἐκ πλάνης, οὐδόλως ἠθέλεν ὠφελεῖται τοῦ δηλωτάς, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ΥἸΑ' νόμου καὶ τὰ οἱ κόπεδα ἠθέλουν ἀπολέσει καὶ τὸ συμπεφωνημένον τίμημα ἠθελοῦσιν οὐχ ἦττον πληρώσει. — Αἱ τοιαῦται δηλώσεις, περιλαμβανούσαι οἱ κόπεδα κείμενα ἐντός καὶ περὶ τῶν χωρίων, θεωροῦνται ἄκυροι καὶ καταχωρίζονται εἰς τὰς οἰκείας πράξεις περὶ ἐξαιρέσεως.

Ἐγκύκλιος 43778] 110 τῆς 21 Ἰουλ. 1879. — Τὰ ἀντίγραφα τῶν πράξεων κατατάξεως τῶν ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ ἐκείνων τῶν πράξεων τῶν ἐξαιρεθεισῶν τῆς διανομῆς, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 74039 τῆς 17 Δεκ. 1878 ἐγκ., θέλουσι βιβλιοδοτηθῇ, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἴδιον βιβλίον καθ' ἕκαστον δῆμον. — Ἐν ταῖς πράξεσιν ἀπέναντι ἐκάστου τῶν τεμαχίων τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν θέλουσι σημειωθῇ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐκδοθέντων παραχωρητηρίων, ἐπὶ ᾧ δὲ περιπτώσει, διὰ πλεῖστον τοῦ ἐνὸς τεμαχίου γαιῶν, ἐν ἐξεδόθῃ παραχωρητήριον, θέλουσιν ἐνὸς διὰ γραμμῆς ἅπαντα τὰ τεμάχια καὶ σημειωθῇ καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ παραχωρητηρίου· εἰς ἴδιον δὲ στήλην, ἣτις θέλει χαραχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐντύπου τῶν πράξεων, θέλει σημειωθῇ τὸ ποσὸν τῆς πληρωτέας ἐτησίαις δόσεως, ἣτις θέλει ἐξουρεθῇ καὶ κανονισθῇ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν χρεωστικῶν ὁμολόγων καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοῦ ὁμολόγου.

νόμος Ψ' 4H' 28 Μαρτίου 1880. Περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν. *

1. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων, οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ φυτείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Νόμων ΥἸΑ' καὶ ΤΠΓ' ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871, τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν καὶ τοῦ παρόντος, ὡς καὶ οἱ ἐκδοχοεῖς τῶν δικαιωμάτων τῶν, ὑποχρεοῦνται νὰ πληρῶνωσι τὴν προσωρινὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συνταχθησομένων μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους πράξεων κατατάξεως, περὶ ὧν διαλαβε τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1878.

Διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας ἐκείνας, ὧν ἡ μὲν κατάταξις ἠθέλε καθυστερήσει, ἡ δὲ ἐκτίμησις ἐκτρώχθη ὁριστικῇ, δύνανται οἱ δηλώσαντες ἢ οἱ ἐκδοχοεῖς αὐτῶν

(*) ΕφΚ. 37 τῆς 18 Ἀπρ. 1880.

νά πληρώσωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμῆσεως, ἂν παραδώσωσι πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφόρον, μέχρι τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου ὀρισθεῖσης προθεσμίας, εἰς διπλοῦν δῆλωσιν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἢ ἀγραμμάτου ὄντος, παρ' ἄλλου τῆς ἐκλογῆς του, ὀρίζουσιν τὴν τοποθεσίαν, ἐν ᾗ περιλαμβάνονται καὶ τὴν διὰ τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμῆσεως κανονισθεῖσαν κατὰ στρέμμα τιμὴν.

Ἡ δῆλωσις καταχωρεῖται ἐν βιβλίῳ ἐπὶ τούτῳ κρατούμενῳ, ἐπιστρεφομένου τοῦ ἀποσπάσματος αὐτῆς εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τεθεωρημένου καὶ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου.

Τὸ βιβλίον κλείεται τὴν ἐσπέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὑπὸ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς· ὅπου δὲ τοιαύτη δὲν ὑπάρχει ἢ κωλύεται, ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ Ἐφόρου, συντασσομένης ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῆς ἀπαιτούμενης πράξεως μετὰ τὴν καταχώρισιν τῆς τελευταίας δηλώσεως.

Ἄν ἡ δῆλωσις δὲν ἐγένετο ἀκριβῆς καὶ συνεπῶς ἡ ἐτησία δόσις ἐπληρώθη ἐλλιπῶς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΨΜΔ'.

Διὰ τὰς γαῖας καὶ φυτείας, περὶ ὧν οὔτε κατὰ τὰς αὐτὰς δῆλωσις ἐγένετο, ἢ ἐτησία δόσις καταλογιζέται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΨΜΔ' νόμου.

Γνωμοδότησις Δικ. Συμβούλου 47391 τῆς 15 Ἰουν. 1890.
— Ὁ νόμος ΥΔΑ' ἐν ἄρθρ. 7 καὶ οἱ κατόπιν συμπληρωτικοὶ προσάφισαν τίνες ἔχουσι δικαίωμα νά δηλώσωσιν ἑθνικὰς γαῖας καὶ φυτείας, τὸ τοιοῦτον δὲ δικαίωμα δὲν ἐπιτρέπεται νά μεταβιβάσθῃ πρὸς ἄλλου λόγῳ πωλήσεως ἢ ἐκχωρήσεως. Ἐπομένως καὶ καθ' ἑμῆς ἡ ἐκδοσις τῶν παραχωρητηρίων ἐπ' ὀνόματι τῶν τοιούτων ἐκδογέων τῶν δικαιωμάτων τῶν δηλωτῶν δὲν ἐπιτρέπεται, οἱ δὲ νόμοι Υ'-Η' καὶ ΨΜΔ' εἰς οὓς ἐστηρίζετο μέχρι τοῦδε ἡ ὑπηρεσία τοῦ Α' τμήματος, προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν τῆς καθολικῆς ἀποδοχῆς.

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖκος

2. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράξεων κατατάξεως, τῶν δηλώσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν διὰ τῆς ἐκτιμῆσεως κατὰ στρέμμα τιμὴν καὶ τῶν βιβλίων τῆς μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας τῆς τρίτης κατηγορίας, περὶ ὧν διέλαβε τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ προηγουμένου ἀρθρου, συντάσσει τοὺς χρηματικούς πίνακας τῆς προσωρινῆς ἐτησίης δόσεως καὶ ἀποστέλλει αὐτοὺς πρὸς τὸν Ταμίαν πρὸς εἰσπραξίν.

Οἱ καθυστερήσαντες τὴν πληρωμὴν, μέχρι τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀποτίσιν τοῦ νενομισμένου τόκου ὑπερῆμερίας.

3. Οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ φυτείας καὶ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τῆς προσωρινῆς ἐτησίης δόσεως, ἂν μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἐ. ἐ. ἐπιδώσωσι τῷ ἀρμοδίῳ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, παραίτησιν τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων τῶν ἥ τε δῆλωσις καὶ τὸ ἐπιδότηριον αὐτῆς συντάσσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὃ δὲ κλητὴρ λαμβάνει, ὡς δικαίωμα, λεπτὰ πεντήχοντα παρὰ τοῦ παραιτουμένου.

Εἰς τοὺς παραιτηθέντας δηλωτάς οὔτε ἡ προκαταβολὴ οὔτε αἱ ἐτήσiai δόσεις, ὅσαι ἐπληρώθησαν, ἐπιστρέφονται· ὑποχρεοῦνται δὲ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίης δόσεως τοῦ ἔτους 1879.

Ἐγκύκλιος 25387)45 τῆς 13 Μαΐου 1880.—Ἐὰν μὲν αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι ἢ φυτεῖαι, δι' ἃς ἐδόθησαν παραιτήσεις κατὰ τὸ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΨΛΗ', κατετάχθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθ. 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ', εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας καὶ ὑπεβλήθησαν αἱ τῆς κατατάξεως πράξεις τῷ ὑπουργεῖῳ, δέον νὰ διαγραφῶσι τὰ τεμάχια τῶν γαιῶν, ἐκ τῶν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς ἐφορίας ὑπαρχόντων ἀντιγράφων τῶν πράξεων κατατάξεως καὶ ὑποβληθῶσιν αἱ παραιτήσεις μετὰ τῶν ἀποσπασμάτων τῶν δηλώσεων πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, διὰ νὰ γίνῃ ἡ διαγραφὴ καὶ ἐκ τῶν πρωτοτύπων τῶν πράξεων, ἀκυρωθῶσι δὲ συγχρόνως τὰ ἐκδοθέντα παρὰ τὸν

μητρία' ἐὰν δὲ δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἡ κατάταξις τῶν τοιούτων γαιῶν, νὰ ἐνεργήθῃ ἡ ἀκύρωσις τῶν δηλώσεων, γινομένης μνείας περὶ τοῦτου ἐν τε τοῖς σχετικοῖς βιβλίοις μεταγραφῆς καὶ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν δηλώσεων, σχετιοῦσι δὲ αἱ παραιτήσεις μετὰ τῶν στελέχεων τῶν δηλώσεων ὑποβλητέων ἐν καιρῷ μετὰ τῆς πράξεως κατατάξεως πρὸς τὸ ὑπουργεῖον.

Ἐγκύκλιος 28690]36 τῆς 27 Μαΐου 1881.—Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου Υ' 4 Η', οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας καὶ οἱ ἐκδοχαῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τῆς προσωρινῆς ἐτησίης δόσεως, ἂν μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1880 ἐπιδῶσιν τῷ ἑμποδίῳ οἶκον, ἐφόρῳ, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, παραίτησιν τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων των, κατ' ἀκολουθίαν οἱ μὴ παραιτηθέντες εἰσὶν ὑπόχρεοι εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν προσωρινῶν ἐτησίων δόσεων, δυνάμενοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου νὰ παραιτηθῶσι τότε μόνον, ὅταν εἰδοποιηθῶσιν, ὅτι ἐξεδόθησαν τὰ παραχωρητήρια, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, καθόσον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ προσωρινὴ ἐτήσια ἀντικαθίσταται διὰ τῆς παγίας δόσεως ἣτις περιλαμβάνει τὸ τίμημα. Ὅσαι παραιτήσεις δηλωτῶν ἐπεδόθησαν μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου 1880 νὰ μὴ ληρθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ νὰ χρεωθῶσιν οἱ ἐκπροθέσμως παραιτηθέντες δηλωταὶ μετὰ τὴν προσωρινὴν ἐτήσιαν δόσιν καὶ νὰ καταταχθῶσιν αἱ γαῖαι πρὸς ἐκδοσιν παραχωρητηρίων μετ' ὅ, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, δύναται νὰ παραιτηθῶσιν, γαῖνῃ δὲ ἡ κατάταξις τῶν γαιῶν αὐτῶν, περὶ ὧν αἱ ἐκπροθέσμοι παραιτήσεις, κατὰ προτίμησιν καὶ ὑποβληθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι πράξεις πρὸς ἐκδοσιν τῶν παραχωρητηρίων, διότι εἶναι εἶναι δίκαιον νὰ πληρῶνται προσωρινὰς ἐτησίης δόσεις χωρὶς νὰ κερπύνται τὰ κτήματα.

Ἐγκύκλιος 26389]79 τῆς 21 Ἀπρ. 1883.—Ἐφ' ὅσον οἱ δηλωταὶ μὴ κάτοχοι ἀσκειῶν γαιῶν δὲν ὑποδεικνύουσι τοὺς δηλώσαντας τὰς αὐτὰς γαῖας κατόχους καὶ δὲν παρητήθησαν τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων των ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης διὰ τοῦ 3 ἄρθρ. τοῦ Υ' 4 Η' νόμου προθεσμίας, οὐδένα νόμιμον λόγον ὑπὲρ ἐαυτῶν δικάζονται νὰ προβάλλωσι πρὸς ἀπαλλαγὴν των ἐκ τῆς πληρωμῆς τῶν εἰς βίαν των βεβαιωθείσων ἐτησίων δόσεων, ἀπ' ἐναντίας δὲ μὴ ἐκπληρώσαντες μηδενίαν τῶν ἀνωτέρω ὑποχρεώσεων των, αἱ προσωριναὶ δόσεις κατὰ νόμον εἰσὶν ὑποχρεωτικαὶ δι' αὐτοὺς καὶ ἀφαιλοῦσι νὰ πληρῶσιν αὐτάς.

Ἐγκύκλιος 46350]90 τῆς 11 Αὐγούστου 1897.—Κατὰ τοὺς συμπληρωτικούς νόμους ΥΠΑ' καὶ ΥΠΓ' τοῦ 1873 ἡ πληρωτέα ἐτήσια προσωρινὴ δόσις ὁρίσθη, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν δηλωτῶν ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, εἰς τὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπέκειντο αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι καὶ φυτεῖαι, ὑπὸ τὸν ὅρον αἱ προσωριναὶ αὗται δόσεις νὰ συμφηφισθῶσι πρὸς τὰς ἐτήσιās δόσεις τοῦ τιμήματος ὅταν ἡ ἐκτίμησις κατασταθῇ ὁριστικῇ καὶ συσταθῶσι τὰ

χρεωστικά ὁμολόγια. — Οἱ κατόπιν ἐκδοθέντες συμπληρωτικοὶ νόμοι συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ τελευταίου Ψ'Η', ἐτροποποίησαν μόνον τὸ πληρωτέον ποσὸν τῆς προσωρινῆς ἐτησίας δόσεως ἀναλόγως τῶν γενομένων διοικητικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ὀριστικὴν παραχώρησιν, ὃ δὲ τελευταῖος προσέτι διαιρέτας τὰς γαῖας καὶ φυτείας εἰς τρεῖς κατηγορίας δὲν μετέβαλε τὴν βᾶσιν τῶν πρώτων νόμων, καθ' ἣν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, ὁ συμψηφισμὸς τῶν προσωρινῶν ἐτησίων δόσεων πρὸς ἐκείνας τὰς ἐτησίας δόσεις, αἵτινες εἰσὶν αἱ πάγαι, ἐνεργεῖται κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν χρεωστικῶν ὁμολόγων, ἀντικατασταθέντων διὰ τῶν ἐπιδοτηρίων, ἐν οἷς σημειωθῆσεται ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ πληρωτέου ὑπολοίπου τοῦ τιμήματος καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει αὐτοῦ ὑπολογισθῆσεται τὸ ποσὸν τῆς παγίας ἐτησίας δόσεως, ἐπομένως ὡς πρὸς τὰς γαῖας καὶ φυτείας, περὶ ὧν ἐγένοντο πράξεις κατατάξεως θέλει ὑπολογισθῇ ἡ προσωρινὴ δόσις, χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ πληρωθέντα προγενεστέρως, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμήσεως, ἥτις ἐσημειώθη ἐν ταῖς πράξεσιν, ἥτις ἂν πρόκειται περὶ στρεμμάτων γαιῶν 12, τῶν ὑποίων ἢ δι' ἕκαστον στρέμμα τιμὴ ὀρίσθη πρὸς δραχμὰς 20, πολλαπλασιάζοντες τοὺς δύο ταύτους ἀριθμοὺς εὐρίσκομεν γινόμενον ἐκ δραχ. 240, ὅπερ εἶναι τὸ δλιχὸν τίμημα, τὸ ὁποῖον αὖθις πολλαπλασιάζομεν μὲ τὸν ἀριθμὸν 5 καὶ εὐρίσκομεν, ἀποκόπτοντες τοὺς δύο τελευταίους ἀριθμοὺς, ἐτησίαν δόσιν δραχ. 12. Ἄν δὲ περὶ φυτειῶν, τὸ γινόμενον τῶν δύο πρώτων ἀριθμῶν, ἥτοι τῶν στρεμμάτων καὶ τῆς κατὰ στρέμμα τιμῆς, πολλαπλασιάζομεν μὲ τὸν ἀριθμὸν 8, πρὸς εὔρεσιν τῆς ἐτησίας δόσεως, ἡ μᾶλλον εὐκρινῶς ἐπὶ δραχ. 100, τιμήματος γαιῶν ἢ ἐτησίᾳ δόσει συνίσταται ἐκ δραχ. 5, ἐπὶ δὲ τῶν φυτειῶν ἐκ δραχ. 8.

4. Εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε δηλώσαντας γαῖας καὶ φυτείας ἐπιτρέπεται νὰ δώσωσι μέχρι τέλους Ἰουλίου ἐ.ε. συμπληρωτικὰς δηλώσεις διὰ τὴν μὴ δηλωθεῖσαν ἔκτασιν, τὴν περιλαμβανομένην ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἀρχικῆς δηλώσεως, ἂν δὲν ἐδηλώθη πρότερον νομίμως ὑπὸ ἄλλων, ὑποχρέους ὄντας καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐφετεινῆς προσωρινῆς δόσεως.

Διὰ τὰς προκειμένας δηλώσεις ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν πρώτων Νόμων ΥΛΑ' καὶ ΤΠΓ'.

Τῶν ἀνωτέρω πλεονασμάτων γαιῶν ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις καὶ ἂν οἱ κατέχοντες αὐτὰ ἐδηλώσαν προηγουμένως τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀρχικοῦ ΥΛΑ' νόμου περὶ διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ὀρισθεῖσαν ἔκ-

τασιν [N. APIZ', ἄρθρ. 1, § β' καὶ Ψ'Η', ἄρθρ. 7].

Δ. Αἱ μέχρι τοῦδε δοθεῖσαι δηλώσεις περὶ φυτειῶν, γενομένων καὶ μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσμίαν διὰ τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ νόμου ΥΠΑ' ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873, θεωροῦνται ἔγκυροι.

Ε. Τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Νόμων περὶ διανομῆς τῆς ἔθνικῆς γῆς καὶ ἔθνικοῦδιοκτῆτων φυτειῶν ἐκδιδόμενα παραχωρητήρια ἀποστέλλονται πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον, ὅστις αὐτὸς ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς εἰδοποιεῖ, ἐπὶ ἀποδείξει, ἰδίᾳ ἕκαστον ὀηλωτὴν περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου.

Οἱ εἰδοποιηθέντες καὶ μὴ ἐπιδόσαντες ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς προσεκλήθησαν, πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ἐφορον παραίτησιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος, εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα κατὰ τοὺς δρους τῶν σχετικῶν Νόμων. [N. ΑΣΜΗ', ἄρθρ. 1, 5 καὶ 7].

Ἐγκύκλιος 16779]37 τῆς 22 Ἀπρ. 1880. Πρὸς εὐκολίαν τῶν ὀηλωτῶν, διὰ τοῦ ἁρθρου 6 τοῦ νόμου Ψ'Η', τὰ χρεωστικὰ ὁμολογὰ κατηργήθησαν, ὅτινα κατὰ τοὺς προλαβόντας νόμους ἀπητοῦντο. Ἀντὶ τῶν χρεωστικῶν ὁμολόγων πάντες οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα κατὰ τὰ προσυμπεφωνημένα, ἂν ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς εἰδοποιηθῶσιν, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως τῶν ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον, δὲν ἐπιδόσωσι πρὸς τὸν ἀρμόδιον ἔφορον ἔγγραφον παραίτησιν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου (*). Τὸ ἐπιδοτήριον τῆς πρὸς τοὺς ὀηλωτὰς παραδοτέας εἰδοποιήσεως, περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου, εἶναι ὁ μόνος τίτλος τοῦ Δημοσίου ὅστις ἀποκαθιστᾷ αὐτοὺς ὑποχρέους νὰ πληρώσωσι τὸ πρὸς τὸν Δημοσίον χρέος τῶν ἀπρεκαθίστως, ἥτοι ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ χρεωστικὸν ὁμολογόν, τὸ ὁποῖον

(*) Ἐγκύκλιος 29599]55 τῆς 25 Μαΐου 1880. — Ἄν εἰδοποιουμένοι οἱ ὀηλωτὰ νὰ προσέλθωσι, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τοιμῆνου προθεσμίας, ὅπως γνωρίσωσι τί ὀφείλουσιν, ὑπογράψωσι τὸν λογαριασμὸν τοῦ χρέους τῶν καὶ πληρώσωσι τὰ τέλη τοῦ προαρκτηθεμένου ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ χαρτοσήμου καὶ τὰ δικαιώματα τῆς μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκης, θέλουσιν ἐγχειρίσει αὐτοῖς ἐπὶ ἀποδείξει τὰ παραχωρητήρια καὶ ὑποβάλλει τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρέους, ἐσχετισμένην μὲ τὴν περίληψιν τῆς ὑποθήκης.

κατὰ τὸν πρῶτον νόμον ὤφειλον νὰ υπογράψωσι, δέον ἐπομένως εἶναι ἑφόροι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των οὐ μόνον κατὰ τὴν συντάξιν τῶν εἰδοποιήσεων, ὅπως αὗται περιλάβωσιν ὅτι τὸ παραχωρητήριον ἐμπεριέχει, ἀλλὰ καὶ αἱ εἰδοποιήσεις αὗται, νὰ παραδίδονται πάντοτε εἰς χεῖρας αὐτῶν τῶν ἰδίων δηλωτῶν, καὶ πρὸς τοῦτοισι κατὰ τὴν συντάξιν τῶν ἐπιδοτηρίων, ἐν οἷς ἀπαιτεῖται νὰ μεταγραφῇται ἀκριβέστατα τὸ κείμενον τῆς εἰδοποιήσεως καὶ υπογράφωνται παρὰ τῶν δηλωτῶν, τούτων δὲ ἀγγραμμάτων ὄντων, ὑπὸ δύο ἐγγραμμάτων μαρτύρων τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν, τὸ δὲ γνήσιον τῆς υπογραφῆς νὰ βεβαιῶται διὰ τῆς υπογραφῆς τοῦ ἀρμοδίου Δημάρχου, τιθεμένης καὶ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Αἱ εἰδοποιήσεις αὗται δύνανται νὰ ἐπιδωθῶσι καὶ διὰ τῶν ἀρμοδίων δημοτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, οἱ ἑφόροι ὀφείλουσιν αὐτοὶ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τῶν ὑπαλλήλων των ἐπὶ τόπου μεταδιδόντων, νὰ ἐπιδίδωσι τὰς τοιαύτας εἰδοποιήσεις. — Ὅπισθεν τῶν συνταχθέντων ἐπιδοτηρίων συνεξετυπώθη ὑπόδειγμα λίσμου τοῦ πληρωτέου ἐπὶ τῇ βάσει ἐκάστου παραχωρητηρίου χρέους. Τὴν πρᾶξιν αὐτὴν περὶ τοῦ πληρωτέου χρέους, ἅμα τῇ λήξει τῆς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς εἰδοποιήσεως διὰ τοὺς μὴ παραιτηθέντας τῶν δικαιωμάτων των δηλωτάς, θέλουσι συμπληρώσει καὶ υποβάλει οἱ οἰκον. ἑφόροι εἰς τὸ ὑπουργεῖον, σὺν τῇ συγχρόνῳ ἀποστολῇ τῆς σχετικῆς περιλήψεως τῆς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐγγραφησομένης ὑποθήκης, ἥτις κατὰ τὸν νόμον ἐστὶ μὲν τῆς μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου, ἐγγράφεται δὲ ἀμέσως μετ' αὐτῇ, ἐπιμελεῖα καὶ εὐθύνη τῶν ἐφορῶν, τὰ δὲ παραχωρητήρια παραδῶσει, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς ὑποβλητῇ τῷ ὑπουργεῖῳ, εἰς τοὺς ταμίαις, ὀφείλοντας νὰ ἐγχειρίσωσιν αὐτὰ τὸ ταχύτερον τοῖς δικαιούχοις, εἰσπράττοντας τὰ τέλη τοῦ χατοστήμου διὰ τὸ παραχωρητήριον καὶ τὰ δικαιώματα τῆς μεταγραφῆς καὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἅτινα κατὰ τὸ ἀρθρ. 16 τοῦ νόμου ὁρίσθησαν εἰς λεπτὰ πεντήκοντα, διὰ τὴν μεταγραφὴν ἐκάστου παραχωρητηρίου καὶ ἕτερα πεντήκοντα διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης (*) τὰ δικαιώματα δὲ ταῦτα θέλουσι πληρῶναι ἀμέσως πρὸς τοὺς δικαιούχους ὑποθηκοφύλακας. Ἄν δὲ τινὲς τῶν δηλωτῶν παραιτηθῶσι, τότε τὰ σχετικὰ ἐπιδοτήρια μετὰ τῶν παραιτήσεων καὶ τῶν παραχωρητηρίων συγχρόνως θέλουσιν υποβάλει οἱ ἑφόροι πρὸς ἀκύρωσιν καὶ μεριμνήσαι ὅπως καταμετρηθῶσι καὶ ἐκτιμηθῶσι πρὸς ἐκποίησιν αἱ γαῖαι ἢ αἱ φυτεῖαι, υποβάλλοντες τ' ἀπαιτούμενα πρωτόκολλα.

7. Διὰ τὰ πλεονάσματα, τὰ ὅποια ἤθελον τυχόν ὑπάρχει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυ-

(*) Ὅρα ὁμοίως κατωτέρω Β. Δ. 31 Δεχ. 1885 καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς Β. Δ. 28 Σεπτ. 1888.

τειῶν, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον δοθῇ συμπληρωτικαὶ δηλώσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 4, θέλουσιν ἐνεργηθῇ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου ΨΜΔ'· δὲν ὑποκείται δμως εἰς ἀπόδοσιν δικαιώματος ἐπικαρπίας πρὸς τὸ δημόσιον ἢ τοὺς ἐνοικιαστάς.

8. Οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ ἀνεγείραντες ἐπ' αὐτῶν ὑδρομύλους, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νόμου ΧΖ' ἀπὸ 15 Μαρτίου 1877, ὡς καὶ οἱ ἐκδοχεῖς αὐτῶν, ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως παρὰ τῶν ἀναδειχθησομένων μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ἀγοραστῶν διὰ τε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὑδρομύλου καὶ διὰ τὰς καταβληθείσας πρὸς βελτίωσιν τῶν γαιῶν δαπάνας.

Ἐπιτροπὴ συγχροτουμένη παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ἐφόρου, τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἢ τούτων κωλυομένων, ὑπὸ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν των καὶ ἐνδὲςπραγματογνώμονος, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, μεταβαίνει ἐπὶ τόπου καὶ προσδιορίζει διὰ πρωτοκόλλου ἡτιολογημένου τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως. Τὸ πρωτόκολλον αὐτὸ θεωρεῖται ἐκτελεστικόν, ἂν δὲν ὑπάρξῃ διαφωνία· ἄλλως, ἀποφασίζει ἀνεκκλήτως ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, πρὸς ὃν ὁ Ἐφορὸς ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ τὸ πρωτόκολλον, παραδεχόμενος μίαν ἐκ τῶν γνωμῶν, ἢ σχηματίζων ἰδίαν ἐντὸς τῶν ὥρων αὐτῶν.

Ἄν ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν διορίσῃ τὸν ἐκ μέρους τοῦπραγματογνώμονα, δὲν ὀρκίσῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ δὲν ἐγγχειρίσῃ τῷ Ἐφόρῳ τὴν ἀπαιτουμένην περὶ διορισμοῦ δηλώσιν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἐκθέσεως τῆς ὀρκοδοσίας, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐπὶ ἀποδείξει προσκληθῇ παρὰ τοῦ Ἐφόρου, προσλαμβάνεται ὁ Πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τούτου δὲ κωλυομένου, ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής· τὸ αὐτὸ γίνεται, ἂν ὁπραγματογνώμων δὲν παρευρεθῇ εἰς τὸν τόπον

κατὰ τὴν προσδιοριστέαν ἡμέραν τῆς ἐκτιμήσεως, ἢ ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρωτόκολλον.

Ἐγκύκλιος 16719 τῆς 22 Ἀπρ. 1880.—Οἱ δηλώσαντες γαῖας ἐπιτηδεύας πρὸς ἀνέγειρσιν ὑδρομύλων, ἂν ἀνήγειρον τοιούτους πρὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ΧΖ' 15 Μαρτίου 1877, καὶ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων τῶν δηλωτῶν, ἀποζημιοῦνται παρὰ τῶν ἀγοραστῶν τῶν ὑδρομύλων, τῶν ἀναδειχθησομένων μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, διὰ τε τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὰς πρὸς βελτίωσιν τῶν γαιῶν ἐπωφελεῖς δαπάνας, κατὰ τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ νόμου, ὀφείλουσι λοιπὸν οἱ οἰκον. ἐργασίαι νὰ ἐξετάσωσι πόσοι ὑδρομύλοι ἀνηγέρθησαν ἐπὶ δηλωθεῖσων γαιῶν, ποιοὶ ἐξ αὐτῶν ὠκοδομήθησαν πρὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ΧΖ' καὶ ποιοὶ μετὰ, μεθ' ὃ μεριμνήσωσι περὶ τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως πάντων τῶν ὑδρομύλων πρὸς ἐκποίησιν καὶ ὑποβάλλωσι τ' ἀπαιτούμενα πρωτόκολλα πρὸς θεώρησιν, δι' ἰδίας ἀναφορᾶς τῆς πρῶτης κατηγορίας καὶ δι' ἰδίας τῆς δευτέρας.

9. Αἱ δηλωθεῖσαι καὶ μὴ παραχωρητέαι φυτεῖαι κατὰ τὸ ἐδάφιον 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1871 Β. Διατάγματος, τοῦ ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ΥἸΑΑ' νόμου περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς, ὅπερ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς φυτείας κατὰ τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ νόμου ΦΕΖ' ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1875, καὶ αἱ ἐντὸς τῶν σχεδίων τῶν πόλεων κείμεναι παραχωροῦνται, ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτιμήσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἀρθρου, ἐνεργουμένης ἰδίας δι' ἐκάστην φυτεῖαν, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς σημερινῆς ἀξίας τῆς γῆς, τὰ δὲ παραχωρητήρια θέλουσιν ἐκδοθῇ μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν. — Τα ὁδοιπορικὰ ἐξόδα διὰ τὴν ἐπὶ τοποῦ μεταβάσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα νόμιμος ἀποζημίωσις διὰ τε τὴν ἐκτίμησιν καὶ καταμέτρησιν τῶν φυτειῶν καὶ τῶν ὑδρομύλων, ἐκκαθαρίζονται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, καταλογίζονται εἰς βάρος τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ εἰσπράττονται διοικητικῶς, δυνάμει τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων — Οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας ἐξαιρεθείσας τῆς διανομῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυόντων νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων, ἐκ-

ποιηθείσας δὲ παρὰ τοῦ δημοσίου, οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

10. Εἰς τοὺς κατόχους γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν διέλαβον οἱ νόμοι ΥἸΑ' καὶ ΤΠΓ' καὶ οἱ κατόπιν συμπληρωτικοί, δίδεται νέα πρὸς δῆλωσιν προθεσμία, διὰ μὲν τὰς γαίας μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ε.ε., διὰ δὲ τὰς φυτείας τὰς ἐμφυτευθείσας ἕως τέλους τοῦ 1879, μέχρι τέλους τρέχοντος ἔτους, ἂν δὲν ἐδηλώθησαν προτερον νομίμως. Ἀπὸ δὲ τῆς 15 Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους τρέχοντος ἔτους πάντες οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ΥἸΑ' νόμου, δύνανται νὰ δηλώσωσι γαίας διαθέσιμους. — Διὰ τὰς δηλώσεις ταύτας τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν προλαβόντων νόμων.

11. Αἱ δηλωθησόμεναι γαῖαι καὶ φυτεῖαι ἀπαλλασσονται διὰ μόνον τὸ τρέχον ἔτος τῆς ἐτησίας δόσεως, ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς δικαίωμα ἐπικαρπίας.

12. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ μέλλον ἢ διὰ Β. Διατάγματος ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς διανομῆς δηλωθεισῶν γαιῶν. — Ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ που ἀνάκλησις διαταχθείσης ἐξαίρεσεως γαιῶν, ἰσχύουσιν αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐξαιρέσαντος αὐτάς Β. Διατάγματος γενόμεναι δηλώσεις, ἂν δὲν ἐπεστράφησαν αἱ προκαταβολαί.

13. Οἱ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1879 ἐγκεντρίσαντες ἀγριελαιῖας ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, εἴτε ἀδεῖα τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1856 Τ.Ε' νόμου περὶ ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν, εἴτε μὴ, ἀπολαύουσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ νόμου ΤΠΓ' καὶ τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν καὶ ἄλλων γαιῶν, ἂν δώσωσι ὀφθαλμῶν μέχρι τέλους ε. ἔτους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ πληρώσωσι χρηματικὴν προ-

καταβολὴν δύο δραχμῶν δι' ἕκαστον στρέμμα. — Οἱ ἐγκεντρίσαντες ἀγριελαίας κειμένας ἐπὶ γαιῶν ὧν κατοχὴ ἢ ἡ κυριότης ἀνήκει εἰς τρίτον, ὀφείλουσιν ἐπὶ τὸς τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου ὀρισθείσης προθεσμίας νὰ δώσωσι δῆλωσιν, περιλαμβάνουσιν τὴν θέσιν, τὴν ἔκτασιν, τὰ ὄρια, καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ κατοχοῦ ἢ τοῦ ιδιοκτήτου τῆς γῆς καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐγκεντρίσθεισων ἀγριελαιῶν, πληρόντες ὡς προκαταβολὴν λεπτά εἰκοσι καθ' ἕκαστον ἐλαιόδενδρον.

14. Ὁ δηλωτὴς ἐγκεντρίσθεισων ἀγριελαιῶν τῆς πρώτης κατηγορίας ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς παραχωρητέας ἐκτάσεως, ὃ δὲ τῆς δευτέρας τὸ ἥμισυ τοῦ τιμήματος τῶν δένδρων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου ΙΖ' ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1863. — Ἡ ἐκτίμησις καὶ καταμέτρησις ἐνεργεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ παρόντος νόμου, τὰ δὲ ἔξοδα ἐπιβαρύνουσι τὸν δηλωτὴν. — Διὰ τὰς ἐγκεντρίσθεις ἀγριελαίας, δι' ὅσας δὲν ἤθελον δοθῆναι δηλώσεις, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ σχετικοῦ νόμου περὶ ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν.

15. Ἐπὶ τῶν παραχωρητηρίων, τῶν ἐκδοθεμένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ παραχωρήσεως τῶν φυτειῶν, ἡ ὑπογραφή τοῦ Ὑπουργοῦ δύναται νὰ τεθῇ καὶ διὰ σφραγιστῆρος ἐκ τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει προσυπογράφει αὐτὰ καὶ ὁ ἀρμόδιος Τμηματάρχης.

16. Τὸ τῆς μεταγραφῆς ἐκάστου παραχωρητηρίου γαιῶν ἢ φυτειῶν δικαίωμα προσδιορίζεται εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα, εἰς ἴσον δὲ ποσὸν καὶ τὸ τῆς ὑποθήκης [ΑΣΜΗ', ἀρθρ. 7, ἐδ. γ', 8 καὶ Β.Δ. 28 Σεπτ. 1888]

17. Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

νόμος ΩΔΕ' τῆς 29 Ἀπρ. 1880. Περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπρά-
 τως ἐπικαρπίας ἐκ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν διὰ τὸ
 ἔτος 1880.

1. Αἱ ἐξαιρεθεῖσαι τῆς διανομῆς ἐθνικαὶ καὶ ἐπι-
 σκοπικαὶ γαῖαι ὡς καὶ τῶν διαλελυμένων Μονῶν, κατὰ
 τοὺς ἐκδοθέντας νόμους καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν
 Β. Διαταγματα, μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκε-
 πεύ, αὐ ἕνεκα ἐγένετο ἡ ἐξαιρέσις, παραχωροῦνται εἰς
 τοὺς μέχρι τοῦδε καλλιεργητὰς καὶ κατοχοὺς, θεωρου-
 μένους κατὰ παράκλησιν τοιούτους, ὅσοι ᾔθελον συμμορ-
 φωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ παραχώρησις αὕτη γίνεται διὰ μόνον τὸ ἔτος
 1880 καὶ διὰ μόνας τὰς κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἐσπαρμέ-
 νας γαῖας.

2. Ἐκαστος κάτοχος καὶ καλλιεργητὴς ὀφείλει μέ-
 χρι τέλους Μαΐου ε. ε. νὰ ἐγχειρίσῃ τῷ ἀρμοδίῳ Οἰκο-
 νομικῷ Ἐφόρῳ εἰς διπλοῦν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ὀηλώσιν,
 περιγράφουσαν ἀκριβῶς τὰς γαῖας καὶ τὴν ἔκτασιν αὐ-
 τῶν.

3. Ἡ ὀηλώσις, ἀφεὺ θεωρηθῇ καὶ ὑπογραφῇ παρὰ
 τοῦ Ἐφόρου, ἡ μὲν ἐπιστρέφεται ἀμέσως τῷ ὀηλωτῇ,
 ἡ δὲ μένει παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ, ἣτις καταχωρίζεται ὑπὸ
 τοῦ Ἐφόρου ἐν βιβλίῳ, τὸ ὁποῖον κλείεται τὴν ἐσπέραν
 τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας,
 καὶ πράξεως ὑπογραφομένης παρὰ τῆς Διοικητικῆς Ἀρ-
 χῆς καὶ ταύτης κωλυομένης, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ
 τοῦ ἐφόρου, καὶ ὑποβάλλεται μετὰ τῶν δηλώσεων καὶ
 τῶν σχετικῶν αὐταῖς διπλοτύπων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον
 τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἀντίγραφον δὲ τοῦ βιβλίου κρα-
 τεῖ ὁ ἔφορος.

4. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ὀηλώσεων, ἡ κατὰ
 τὸ ἀρθρον 5 τοῦ ΨΜΔ' ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 Νό-

(*) Ἐπὶ καὶ Νόμον ΒΥΠΔ' ἀρθρ. 1.

μου Ἐπιτροπή, ἢ, ἐν περιπτώσει διαφωνίας τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ Νόμου Ἐπιτροπή, 1) κατατάσσει διὰ πράξεώς της ἕκαστον τεμάχιον εἰς τὴν οἰκείαν τοποθεσίαν καὶ προσδιορίζει τὴν καθ' ἕκαστον στρέμμα τιμὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀριστικῶν ἐκτιμήσεων τῶν ἐνεργηθεισῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, καὶ 2) ἀποφαίνεται συνάμα περὶ τῶν τεμαχίων ἐκείνων, περὶ ὧν δὲν ἐγένετο ὀριστικὴ ἐκτίμησις, καὶ ὧν ἡ κατὰ στρέμμα τιμὴ ὀρίζεται εἰς δραχμὰς τριάκοντα.

Ἐπὶ τῶν γαιῶν ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν πληρώνεται τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1880 εἰς τὸ Δημόσιον δικαίωμα ἐπικαρπίας, ὀριζόμενον εἰς πέντε τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῇ ὀρισθείσῃ κατὰ στρέμμα ἀξίᾳ.

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γενομένης κατατάξεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιμῆς τῶν δραχμῶν τριάκοντα διὰ τὰς γαῖας, ὧν δὲν ἐγένετο ἡ ἐκτίμησις, συντάσσει τὸν προσήκοντα χρηματικὸν κατάλογον καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τὸν Ταμίαν.

Οἱ καθυστερήσαντες πέραν τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου, ὑποβάλλονται καὶ εἰς τόκον 12 τοῖς 0]0.

5. Ἄν διὰ καταμετρήσεως βεβαιωθῇ, ὅτι οὐδὲν ἔδηλώθησαν γαῖαι, περὶ ὧν διέλαβεν ὁ παρὼν νόμος, ἢ ὅτι ἡ δηλωθεῖσα ἑκτασις εἶναι ἐλάττω τῆς πραγματικῆς πλέον τῶν εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, ὑποβάλλεται ὁ καλλιεργητὴς εἰς δικαίωμα ἐπικαρπίας τριπλάσιον τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀρισθέντος, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς καταμετρήσεως.

6. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὰς γαῖας τὰς ὑπαγομένας εἰς διανομὴν, ἀλλὰ μὴπω δηλωθείσας.

7. Ὁ ἔφορος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον δραχ. 100 — 500, ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονο-

μικῶν, καὶ ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας, ἂν τὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲν ἐπιστρέψῃ τὴν μίαν τῶν δηλώσεων πρὸς τὸν δικαιοῦχον.

Ἐγκύκλιος 26871]44 τῆς 13 Μαΐου 1880.— Κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσιν τοῦ νόμου ΩΛΕ' περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως, διὰ τὸ τρέχον ἔτος, τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας ἐκ τῶν ἐσπαρμένων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, ἀπηλείφθη τὸ ὠρισμένον ποσοστὸν τῆς διὰ τῆς δηλώσεως χρηματικῆς προκαταβολῆς. Ἐπομένως οἱ δηλωταὶ τῶν ἐν λόγῳ γαιῶν, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσι προκαταβολὴν ἀπέναντι τῆς δηλωτέας ἐκτάσεως, ἀλλὰ μόνον ὀφείλουσι νὰ δώσωσιν εἰς διπλοῦν δῆλωσιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ μνησθέντος νόμου.

Ἐγκύκλιος 32828]50 τῆς 18 Ἰουν. 1881.— Οἱ εἰδοποιηθέντες νομίμως δηλωταὶ φυτειῶν καὶ λαβόντες τὰ παραχωρητήρια μέχρι τῆς 15 Ἰουν. θέλουσι πληρώσει τὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραχωρητηρίων αὐτῶν. Ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες ἔλαβον ταῦτα μετὰ τὴν ἐνωτέρω προθεσμίαν, εἰς χρεωθῶσι μὲ τὴν προσωρινὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράξεων κατατάξεως καὶ τῶν ὀριστικῶν ἐκτιμήσεων· αἱ δὲ πάγια δόσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραχωρητηρίων πληρωθήσονται ἀπὸ τῆς 1 Σεπτ. τοῦ ἐπομ. ἔ. πλὴν τῶν δηλωθειῶν ἐκαιοφυτειῶν, ὧν ἡ πληρωμὴ ὤρισθη τὴν 1 Δεκ. τοῦ αὐτοῦ ἐπομ. ἔ. κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ ΤΠς' νόμου τοῦ 1871.

Νόμος ΩΟ' 26 Μαΐου 1882. Περὶ παρατάσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν φυτειῶν. *

1 Πρὸς τοὺς κατόχους φυτειῶν, περὶ ὧν διέλαθεν ὁ νόμος ΤΠς' καὶ οἱ κατόπιν συμπληρωτικοί, γορηγῆται νέα πρὸς δῆλωσιν προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰουλίου καὶ λήγουσα τὴν 31 Δεκεμβρίου τρέχοντος ἔτους.

2. Οἱ δηλωταὶ φυτειῶν, δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου, ὀφείλουσι, πλὴν τῆς προκαταβολῆς, νὰ πληρώσωσι συγχρόνως καὶ τὴν κεκανονισμένην προσωρινὴν ἐτησίαν δόσιν πρὸς δραχμὰς τέσσαρας δι' ἕκαστον στρέμμα, ἐπισυνάπτοντες ἐν τῇ δηλώσει δύο διπλότυπα πληρωμῆς, τὸ μὲν τῆς προκαταβολῆς, τὸ δὲ τῆς προσωρι-

(*) Ε=Κ. 40 τῆς 3 Ἰουν. 1882.

νῆς δόσεως. Δήλωσις μὴ φέρουσα ἀμφοτέρω τὰ ἀποδεικτικά πληρωμῆς θεωρεῖται ἄκυρος.

3. Οἱ κατέχοντες τοιαύτας φυτείας καὶ μὴ δηλώσαντες αὐτάς ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου προθεσμίας, ἢ μὴ πληρώσαντες τὴν τε προκαταβολὴν καὶ τὴν προσωρινὴν ἐτήσιαν δόσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου, οὐ μόνον ἀποβάλλουσι πᾶν δικαίωμα ἀποζημιώσεως λόγῳ ἐμφυτεύσεως, βελτιώσεως καὶ καλλιέργειας τῶν φυτειῶν, αἵτινες περιέρχονται ἐν τῇ κατοχῇ καὶ κυριότητι τοῦ Δημοσίου, ἀλλ' ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσι διπλάσιαν τὴν προσωρινὴν δόσιν διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἣτις δύναται νὰ διατεθῇ δι' ἐνοικιάσεως.

4. Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

Ἐγκύκλιος 89963]240 τῆς 13 Δεκ. 1882. — Διὰ τὰς καταχθισομένας γαῖας καὶ φυτείας, πρὸς παραχώρησιν τὸ ὅλικόν τιμήμα ἐκάστου τεμαχίου καὶ τὰ ἀπέναντι αὐτοῦ πληρωθέντα θὰ ὑπολογίζωνται εἰς παλαιὰς δραχ. ὡς κατελογίσθησαν καὶ ἐπληρώθησαν, μετὰ δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν πληρωθέντων τὸ ὑπόλοιπον πληρωτέον θὰ ἀναγάγῃται εἰς νέας δραχμάς, ἂν δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης Νοεμβρίου καὶ ἐντεύθεν ἐπληρώθησαν ὀφειλόμενα προσωρικαί ἐτήσια δόσει, ταύτας πληρωθείσας εἰς νέας δραχμάς θ' ἀφαιρῶνται ἐκ τοῦ ἀναθέντος ἀπὸ παλαιὰς εἰς νέας δραχμάς ὑπολοίπου. Αἱ πράξεις αὗται θὰ ἐγγράφωνται ἐφ' ἐκάστης δηλώσεως, μεταγραφομένου ἐν αὐτῷ τοῦ ὅλικου τιμήματος καὶ τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ πληρωθέντων ἐκ τῆς σχετικῆς κατάταξης.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰς πρὸς τοὺς δηλωτὰς κοινοποιητέας εἰδοποιήσεις ἀπὸ τῆς 1 Νοεμβρίου καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τὰ ἐκδοθέντα καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐφορειῶν ἀποσταλέντα παραχωρητήρια θέλει ἐγγραφῇ ἐν αὐταῖς, ὅπως ἔχῃ τὸ παραχωρητήριον μόνον τὸ ὑπόλοιπον κατὰ τὸ παραχωρητήριον χρέος τοῦ δηλωτοῦ, ἀπὸ σημειωθῇ εἰς παλαιὰς δραχμάς θέλει ἀναθῇ καὶ σημειωθῇ εἰς νέας δραχμάς, τοῦτ' αὐτὸ θὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἐν τοῖς ὁμολόγοις πρὸς ὁρισμὸν τῆς παγίας δόσεως.

Ἐγκύκλιος 37994]97 τῆς 25 Μαΐου 1883. — Ἄν ἐν τινὶ παραχωρητηρίῳ περιλαμβάνωνται πολλὰ τεμάχια γαιῶν, ἐξ ὧν ἐν ἡ καὶ πλείονα ὁ δηλωτὴς μετεδίδρασκεν πρὸς ἕτερον, δεόν νὰ κοινοποιηθῶσιν εἰδικῶς πρὸς τοὺς ἐκδοχοὺς προσκλητήρια καὶ συνταχθῶσι χωριστὰ ὁμολόγα δι' ἕκαστον τῶν ἐκδοχέων ἐν οἷς νὰ σημειωθῇ μεταξὺ

τῶν ἄλλων τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τῶν μεταβιβασθέντων μόνον τεμαχίων ἐξευρεθησόμενον ἐκ τε τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τῆς σχετικῆς πρὸς αὐτὸ κατατάξεως, ἐν ᾗ ἀναφέρεται ἢ τε τοποθεσία, ἢ στρεμματικὴ τιμὴ καὶ τὸ ὅλκον τμήμα ἐκάστου τεμαχίου, καὶ σχετικῶς γαίῃ ἢ ἐκκαθάρισις τοῦ χρέους τοῦ ἐκδοχέως, ταῦτ' αὐτὸ δεόν νὰ ἐνεργηθῇ καὶ διὰ τὰ τεμάχια, ἅπερ μένουσι διὰ λ)σμον τοῦ ἰδίου δηλωτοῦ, ἐν τοῖς ὁμηλόγοις τῶν ἐκδοχέων νὰ συναφθῇ καὶ ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ μεταβιβαστικοῦ συμβολαίου πρὸς ἔλεγχον.

Ἐγκύκλιος 48955/130 τῆς 2 Ἰουλ. 1883. — 1) Αἱ γαῖαι ἐξ ὧν παρητήθησαν δηλωταί, καὶ αἱτινες κατεμετρήθησαν πρὸς ἐκποίησιν, ἀλλὰ δὲν ἐπραγματοποιήθη εἰσέτι οὕτη, δύνανται νὰ δηλωθῶσι δυνάμει τοῦ τελευταίου νόμου καὶ ὡς δηλωθῶσι νὰ ἐπιστράψωσι τὰ τῆς καταμετρήσεως πρωτόκολλα συνώδευμένα μετ' ἀντιγράφων τῶν δοθησομένων δηλώσεων, ἐφ' ὅσον δὲ δὲν δίδονται δηλώσεις διὰ τὰς γαίας ταύτας δὲν πρέπει νὰ ματαιῶνται αἱ δημοπρασίαι τῆς ἐκποιήσεως, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῶνται αὐταί. 2) μόνον αἱ μέχρι τέλους τοῦ 1879 ἐμρυτευθεῖσαι φυτεῖαι δύνανται νὰ δηλωθῶσι, πᾶσα δὲ ἄλλη φυτεία γενομένη μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἐπὶ ἀδηλώτου ἔθνικῆς γῆς δὲν παραχωρεῖται, ἀλλὰ θεωρεῖται φθαρτὸν κτήμα καὶ ἡ τιμὴν δοθησομένην δηλώσις ἐστὶν ἄκυρος καὶ 3) ἐν γένει αἱ ἐπὶ δηλωθείσων καὶ ἐξαίρεθαισὼν τῆς διανομῆς γαιῶν γενομέναι φυτεῖαι κείμεναι ἐντὸς τῆς ζώνης ἢ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ μὴ δηλωθεῖσαι μέχρι τοῦ 1879 δὲν ὑπάγονται εἰς δηλώσιν οὐδὲ παραχωροῦνται, ἀδιάφορον ἂν ἐνεφυτεύθησαν πρὸ τοῦ 1879 ἔτους ἢ μετὰ καὶ δεόν αὐταί νὰ καταμετρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ γεωμέτρου πρὸς ἐκποίησιν.

νόμος ΑΡΙΖ' 5 Ἀπριλ. 1883. Περὶ παρατάσεως προθεσμίας δηλώσεως γαιῶν καὶ φυτειῶν. *

Ι. Πρὸς δηλώσιν φιλῶν καὶ πεφυτευμένων ἔθνικων καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ περιγραφομένων, χορηγεῖται προθεσμία δέκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ὡς ἐφεξῆς :

α') Πρὸς τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν ἔθνικων καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ μὴ πραγματοποιήσαντας αὐτὸ, ἄνευ προτιμῆσεως τῶν κατόχων, ὅπως δηλώσωσιν ἔθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς γαίας, ἐξ ὧν οἱ πρῶτοι δηλωταί παρητήθησαν, ἢ μήπω δηλωθείσας, ἀλλὰ ὑπαγομένας εἰς διανομήν.

(*) ΕφΚ. 209 τῆς 26 Μαΐου 1883.

β') Πρὸς τοὺς δηλώσαντας γαῖας καὶ φυτείας ἢ τοὺς κληρονόμους καὶ τοὺς ἐκδοχοεῖς αὐτῶν, ὅπως δώσωσι συμπληρωτικὰς δηλώσεις διὰ τὰ μὴ δηλωθέντα πλεονάσματα, ἀλλὰ περιλαμβανόμενα ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν ἀρχικῶν δηλώσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Ψ¹Η' νόμου τῆς 28 Μαρτίου 1880 περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν.

γ') Ἐντὸς ἐτέρων ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ἐπιτρέπεται πρὸς πάντας τοὺς κεκτημένους δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς, καὶ ἂν ἐπραγματοποιήσαν αὐτό, νὰ δηλώσωσι τὰ πλεονάσματα τῶν γαιῶν, περὶ ὧν τὸ προηγουμένον ἐξάφιον.

δ') Πρὸς τοὺς κατέχοντας καὶ καλλιεργοῦντας γαῖας καὶ φυτείας ἐντὸς καὶ περὶ χωρίου, αὐθαιρέτως συνεικισθέντος μέχρι σήμερον, ἐντὸς δασικῆς περιφερείας, παραχωρεῖται ἐκ τῶν γαιῶν τούτων ἑκτασίς 50 τὸ πολὺ στρεμμάτων καὶ ὅσον κατέχουσι πεφυτευμένον.

ε') Πρὸς τοὺς κατέχοντας γαῖας καὶ φυτείας ἀποτελούσας ἄλλοτε δάσος καὶ συνεχομένας ἤδη μὲ γαῖας καὶ φυτείας ἔξω δασικῆς τινος περιφερείας, κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὅρους.

2. Οἱ δηλωταὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν ἐπὶ τῇ βᾶτει τοῦ παρόντος νόμου ὑποχρεοῦνται, πλὴν τῆς κεκατανομισμένης χρηματικῆς προκαταβολῆς, νὰ πληρώσωσιν, ἅμα τῇ δηλώσει, καὶ προσωρινὴν ἐτησίαν δόσιν δραχμὴν μίαν καὶ λεπτὰ πεντήκοντα δι' ἕκαστον στρέμμα ἀσκητοῦς γῆς, καὶ δραχμὰς τέσσαρας πεφυτευμένης, ἐπισυναπτοντες ἐν τῇ δηλώσει τ' ἀποδεικτικὰ τῆς πληρωμῆς ἄλλως ἢ δηλώσις θεωρεῖται ἄκυρος.

Διὰ τὴν σύνταξιν τῶν δηλώσεων, τὴν καταχώρισιν αὐτῶν ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ λοιπὰ, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων ΥΛΑ' καὶ ΤΠΣ' περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ τῶν ἐθνικοῖδιοκτῆτων φυτειῶν καὶ τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν.

3. Ἐξαιρῶνται τῆς παραχώρησεως αἱ ἀσχεπεῖς γαῖαι καὶ αἱ μεμονωμέναι φυτεῖαι, κείμεναι ἐντὸς τῶν δασῶν καὶ μὴ συνεχόμεναι μὲ φυτείας καὶ γαίας τῆς περιφερείας χωρίου τινος.

4. Ἡ παραχώρησις τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν τὰ ἑδάφια δ' καὶ ε' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου, γίνεται μετὰ προηγουμένην ἐπιστημονικὴν καταμέτρησιν καὶ ὁροσήμανσιν διὰ στερεῶν ὁροσῆμων.

Τὰ ἑξοδα τῆς καταμετρήσεως καὶ ὁροσημάνσεως, κατὰ λόγον τῆς στρεμματικῆς ἐκτάσεως ἐκκαθαρίζονται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπιβαρύνουσι τοὺς πρὸς οὓς γίνεται ἡ παραχώρησις, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσιν αὐτά, ἅμα τῇ ἐγχειρίσει τοῦ παραχωρητηρίου, ἄλλως εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

Τὸ ἑδάφος τῶν ἐν ταῖς παραχωρουμέναις τούτοις γαῖαις ἢ φυτεῖαις οἰκοδομῶν, θεωρουμένων ὡς παράρτημα αὐτῶν, παραχωρεῖται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους. Ἡ παραχώρησις τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἑδάφ. γ' πλεονασμάτων γίνεται μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν καὶ ὁροθέτησιν.

5. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς δεκαμήνου προθεσμίας ἐπιτρέπεται ἡ δῆλωσις φυτειῶν, γενομένων ἐπὶ ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν, περὶ ὧν ὁ ἀρχικὸς νόμος ΤΠΣ' καὶ οἱ κατόπιν συμπληρωτικοί.

6. Ἐπιτρέπεται πρὸς τοὺς δηλώσαντας φυτείας δυνάμει τοῦ νόμου ΤΠΣ' καὶ τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν καὶ μὴ παραχωρηθείσας, καθὼς ὑπαρχούσας ἐπὶ γαιῶν, θεωρηθεῖσων χρησίων δι' ἀρχαιολογικοὺς λόγους, νὰ καλλιεργῶσιν αὐτάς, ἀποδίδοντες τὸ κατὰ τὸν ἐπέτειον φορολογικὸν νόμον δικαίωμα ἐπικαρπίας. Ὅταν δὲ αἱ φυτεῖαι αὗται πρόκειται νὰ χρησιμεύσωσι δι' ὄψοκα πρὸς προωρίσθησιν, οἱ κάτοχοι καὶ καλλιεργηταὶ ἀ-

ποβάλλονται διοικητικῶς, μὴδὲν ἔχοντες δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου δι' οὐδένα λόγον.

7. Ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 δεκαμήνου προθεσμίας ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἐγκεντρίσαντας ἀγριελαίας, περὶ ὧν τ' ἄρθρα 13 καὶ 14 τοῦ νόμου Ψ⁴Η' τῆς 28 Μαρτίου 1880 περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν, νὰ δηλώσωσι τὰς μὴ δηλωθείσας, ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου περὶ ἀγριελαιῶν.

8. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐπεκτείνονται εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας.

9. Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν νόμον τοῦτον, καταργεῖται.

Ἐγκύκλιος 53070/87 τῆς 5 Ἰουλ. 1886. — Ἐκ τῶν φυτειῶν αἰτνες ἐδηλώθησαν κατὰ τοὺς νόμους περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, διάφοροι οὐ μικρὰς ἐκτάσεως κεῖνται περὶ πόλεων ἢ κωμοπόλεων ἢ ἐντὸς τῶν σχεδίων πόλεων, παρατηρήθη δ' ἔσχατως ὅτι, ἐν ᾧ αἱ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην φυτεῖαι παραχωροῦνται ἐπὶ τιμῆματι, ὀριζομένων δι' εἰδικῆς ἐκτιμήσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 8 καὶ 9 τοῦ Ψ⁴Η' νόμου τοῦ 1880, τινὲς τῶν οἰκον. ἐφόρων προῦκάλεσαν τὴν ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν ΨΜΔ' νόμον τοῦ 1878 ἐπιτροπῆς κατατάξιν αὐτῶν εἰς γενικὴν μετὰ τῶν ἄλλων φυτειῶν τοποθεσίαν καὶ, διὰ τῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὑποβολῆς τῶν οὕτω συνταχθεῖσων πράξεων, τὴν παραχώρησιν τῶν ἐπὶ τῇ ὀρισθείσῃ διὰ τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως τῶν φυτειῶν ἀξία.

Ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται ἐνέργειαι, ἀντιβαίνουσαι εἰς ρητὰς διατάξεις τοῦ νόμου, δὲν ἔγρουσι κύρος, πρέπει οἱ οἰκον. ἑφοροὶ νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τῶν τὰ ἐν τῇ ἐφορείᾳ ὑπάρχοντα ἀντίγραφα πράξεων κατατάξεως τῶν δηλώσεων, αἰτνες ἐδόθησαν ἀπὸ τοῦ 1872 καὶ ἐντυθέν διὰ φυτείας, κειμένας ἐν τῇ περιφερείᾳ πόλεων καὶ κωμοπόλεων, ἢ, ἂν πράξεις κατατάξεως δὲν συνετάχθησαν, τὰ βιβλία τῆς μεταγραφῆς τῶν τοιούτων δηλώσεων, νὰ μεριμνήσωσιν ὅπως δηγοῦμενοι ἐκ τῶν στοιχείων τούτων, ἀναγνωρίσωσιν ἐν τῷ τόπῳ τὰ ἐν αὐτοῖς καταγεγραμμένα ὡς δηλωθέντα κτήματα καὶ ἂν εὕρωσιν, ὅτι δηλωθεῖσά τις φυτεία κεῖται σχετικῶς πρὸς τὴν πόλιν ἢ κωμοπόλιν ἐντὸς τῆς ἐκτάσεως, ἣν, ὡς πρὸς τὰς γαῖας, ἐξῆρσε τῆς διανομῆς τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουν. 1871 Β. Δ., ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἐκ τῶν φυτειῶν ἐκείνων, αἰτνες παραχωροῦνται, μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν, ἐπὶ εἰδικῇ ἐκτιμήσει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ Ψ⁴Η' νόμου νὰ ἀνεργήσωσιν ὡς ἐξῆς.

α') Ἐὰν περὶ τῆς τοιαύτης φυτείας δὲν ἐξεδόθη ἔτι παραχωρη-

τήριον, νὰ διατάξωσι τὴν καταμέτρησίν της, νὰ προβῶσι μετὰ τοῦτο εἰς ἐκτίμησιν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 8 καὶ 9 τοῦ προσημειωθέντος νόμου Ψ'ΛΗ' καὶ νὰ υποβάλωσι τὰ τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως πρωτόκολλα εἰς τὸ ὑπουργεῖον πρὸς ἔκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου. 6') Ἐὰν πρόκειται περὶ φυτείας, περὶ ἧς ἐξεδόθη παραχωρητήριον, μὴ δοθὲν ἔτι τῷ δηλωτῇ, νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀμέσως τὸ παραχωρητήριον τοῦτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον μὲ σημείωσιν περὶ τῶν ὡς πρὸς αὐτὲ γενομένων ἐνεργειῶν καὶ μὲ πάσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες καὶ ν' ἀναμείνωσι τὰς διατάξεις καὶ γ') Ἐὰν περὶ φυτείας, τὸ περὶ τῆς ὁποίας ἐκδοθὲν παραχωρητήριον παρεδόθη τῷ δηλωτῇ, νὰ γνωρίσωσι τὴν περίστασιν ταύτην τῷ ὑπουργεῖῳ, σημειοῦντες τὸν ἀριθμὸν τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς ληρθείσης ὁμολογίας ἢ τῆς συνταχθείσης ἐκκαθαρίσεως καὶ υποβάλλοντες πᾶσαν ἀναγκαίαν πληροφορίαν περὶ τῆς θέσεως τῆς φυτείας σχετικῶς πρὸς τὴν πόλιν ἢ χωμόπολιν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας κεῖται, ἵνα κανονίσωμεν τὰς περαιτέρω ἐνεργείας.

Ἐν γένει δὲ νὰ τηρήσωσιν ὡς κανόνα τὴν δι' ἰδίας ἀναφορᾶς τῶν υποβολῆν τῶν ἀφορώντων εἰς ἐκάστην δηλωθείσαν φυτείαν.

Διατάξεις σχετικαὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν τῶν φυτειῶν, περὶ ὧν πρόκειται, εἰσι:

α') Τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1871 νόμου ὑπὸ στοιχ. ΥΛΑ' περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς.

6') Τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1871 Β. Δ., καθ' ὃ, δυνάμει τοῦ ἐδαφ. 6' τοῦ ἀνωτέρω 3ου ἄρθρου τοῦ νόμου, ἐξαίρουνται τῆς διανομῆς ἅπαναι αἱ ἐθνικαί, ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ἐπισκοπικαὶ γαῖαι αἱ ἐντὸς ὁρισμένης ἐκτάσεως περίξ τῶν πόλεων καὶ χωμοπόλεων κείμεναι.

γ') Τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 21 Δεκ. 1875 ΦΕΖ' νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύθη ἡ παραχώρησις καὶ τῶν φυτειῶν, αἵτινες ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς ἐκτάσεως τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ΥΛΑ' νόμου ἐξαίρεθείσης τῆς διανομῆς, προκειμένου περὶ τῶν γαίων.

δ') Τὸ ἐδάφ. 6' τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΜΔ' νόμου τῆς 18 Δεκεμ. 1878, δι' οὗ ἡ διὰ τοῦ προσημειωθέντος νόμου διαταχθεῖσα ἐξαίρεσις κατηργήθη ὡς πρὸς τὰς ἐντὸς τῶν χωμοπόλεων καὶ τῶν χωρίων φυτείας καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν.

ε') Τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 28 Μαρτίου 1880 νόμου Ψ'ΛΗ' δι' ὧν καταργουμένων τῶν προσημειωθεισῶν διατάξεων περὶ ἐξαίρεσεως τῶν φυτειῶν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐντὸς τῆς ἐκτάσεως, ἦν ὡς πρὸς τὰς γαίας ἐξήρασε τῆς διανομῆς διὰ τοῦ ἐδαφ. 1 τὸ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1871 Β. Δ., ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις αὐτῶν καὶ τῶν ἐντὸς τῶν σχεδίων τῶν πόλεων κειμένων ἐπὶ τῇ βάσει: ἰδίας δι' ἐκάστην φυτείαν ἐκτιμήσεως, καὶ

5') Ἡ ε' § τῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω Ψ4Η' νόμου δοθεισῶν ἑδηγιῶν ὑπ' ἀριθ. 16779]87 ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1880.

νόμος ΑΤΜΔ' τῆς 30 Δεκ. 1885. Περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν.*

1. Χορηγεῖται προθεσμία μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1886:

α') Εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, μὴ δηλωθεισῶν μέχρι τοῦδε, ὑπαγομένων δὲ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΥΛΑ' νόμου τοῦ ἔτους 1871, ὅπως ἐτροποποιήθη διὰ τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν, ἵνα δηλώσωσι τὰς γαῖας ταύτας.

β') Εἰς τοὺς κατόχους φυτειῶν γενομένων μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1885 ἐπὶ γαιῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκουσῶν, ὑπαγομένων δὲ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΤΠΣ' νόμου τοῦ 1871 καὶ τῶν κατόπιν τούτου ἐκδοθέντων συμπληρωτικῶν, ὅπως δηλώσωσι ταύτας, εἰὰν δὲν ἐδηλώθησαν ὑπὸ ἐνυποθήκων δανειστῶν, δὲν διετέθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου δι' ἐκποιήσεως ἢ ἐνοικιάσεως καὶ δὲν προσβάλλωνται δικαιώματα τρίτων, καὶ

γ') Εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε, κατὰ τοὺς νόμους ΥΛΑ' καὶ ΤΠΣ' τοῦ 1871 καὶ τοὺς κατόπιν τούτων ἐκδοθέντας συμπληρωτικούς, δηλώσαντας γαῖας καὶ φυτείας ἢ τοὺς κληρονόμους ἢ τοὺς ἐκδοχοεῖς τῶν δικαιωμάτων, ὅπως δηλώσωσι συμπληρωτικῶς τὴν μὴ δηλωθεῖσαν παρ' ἄλλων πλεονάζουσαν ἑκτασιν, τὴν περιλαμβανομένην ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν προηγουμένων δηλώσεων τῶν, ἂν ἡ ἑκτασις αὕτη δὲν διετέθη δι' ἀπαλλοτριώσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

2. Ἐπιτρέπεται πρὸς πάντας τοὺς κεκτημένους δικαιώματα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, ἀνεκδοτῶν

(*) [ΕφΚ. 135 τῆς 31 Δεκ. 1885. ἀπαλλοτριωθῆναι Βέροιας

μήσεως τῶν κατοίκων τῶν χωρίων, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων κεῖνται αἱ γαῖαι, νὰ δηλώσωσιν ἀπὸ α' Ἰουνίου καὶ ἐφεξῆς μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1886.

α') Γαίας καλλιεργημένας ἢ καλλιεργησίμους μήπω δηλωθείσας ἀλλ' ὑπαγομένας εἰς διανομήν, καὶ

β') Πλεονάσματα γαιῶν περικλειόμενα ἀπὸ τὰ σημειούμενα ἐν δεδομένῃ δηλώσει ὄρια καὶ κατεχόμενα καθ' ὑπέρβασιν τῆς εἰς στρέμματα ὀριζομένης ἐν τῇ δηλώσει ταύτῃ ἐκτάσεως.

Τὰ πλεονάσματα δηλοῦνται καὶ ἂν οἱ δηλωταὶ ἐξήντησαν προηγουμένως τὸ δικαίωμά των κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ΥἸΑΑ' νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν ἀνεκαλύφθησαν διὰ καταμετρήσεως, ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος νόμου.

3. Ἀπὸ τῆς α' Ἰανουαρίου 1887 καὶ ἐφεξῆς καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρου 18 εἶναι δεκταὶ δηλώσεις, κατὰ μὲν τοὺς μῆνας Ἰανουάριον, Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον ἐκάστου ἔτους διὰ γαίας ἢ φυτείας ὑπαγομένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου, κατὰ δὲ τοὺς μῆνας Μαῖον ἕως τέλους Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους, διὰ γαίας ὑπαγομένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 2.

4. Οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος νόμου δηλοῦντες γαίας ἢ φυτείας ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι πρὸ τῆς δηλώσεως, πρὸς τῇ προκαταβολῇ ὀριζομένη διὰ τὰς ξηρικὰς γαίας εἰς δραχμὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, διὰ τὰς ποτιστικὰς εἰς δραχ. τρεῖς, διὰ τὰς σταφιδαμπέλους καὶ τὰ συκοδενδρά εἰς δραχ. τέσσαρας καὶ διὰ τὰς λοιπὰς φυτείας εἰς δραχμάς δύο κατὰ στρέμμα καὶ προσωρινὴν ἔτησίαν ὅσιν δραχμὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν δι' ἕκαστον στρέμμα ἀκαπετοῦ γῆς καὶ δραχ. τέσσαρας πεφυτευμένης, νὰ ἐπισυνάψωσι δὲ τὰ περὶ τῶν πληρωμῶν τούτων ἀποδεικτικά ἐν τῇ δηλώσει, ἥτις ἄλλως ἀνευ αὐτῶν εἶναι ἄκυρος.

Β. Διὰ τὴν σύνταξιν τῶν δηλώσεων, τὴν καταχώρισιν ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ τὴν κατάταξιν αὐτῶν κατὰ τοποθεσίαν, τὴν θεώρησιν τῶν βιβλίων κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστης πρὸς δηλώσιν προθεσμίας καὶ λοιπά, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων ΥΛΑ' καὶ ΤΠΣ' τοῦ 1871, ΨΜΔ' τοῦ 1878 καὶ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν τούτων ἐκδοθέντων, καθόσον δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Γνωμοδότησις Δικ. Συμβούλου τῆς 18 Αὐγ. 1888.—Κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν νόμους ΥΛΑ' τοῦ 1871 (ἄρθρον 2), ΤΠΣ' τοῦ 1878 (ἄρθρον 2), ΨΜΔ' τοῦ 1878 (ἄρθρον 2) καὶ ΑΤΜΔ' τοῦ 1885 (ἄρθρον 2), μόνον αἱ δηλώσεις συντάσσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἀλλὰ αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων τούτων καταβολαὶ δὲν ἀπαλλάσσονται τοῦ προσήκοντος χαρτοσήμου, ὅπερ ὀρίζει ἡ γενικὴ διατάξις τοῦ ἁρθρου 29 ἐδ. γ' τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου τοῦ 1836· τοῦτο ἀποδεικνύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρ. 13 τοῦ ΥΛΑ', τοῦ 8 τοῦ ΤΠΣ', τοῦ 2 ἐδαφ. 5 τοῦ ΨΜΔ' καὶ τοῦ 4 τοῦ ΑΤΜΔ', ἐν αἷς πάσαις οὐδὲν περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν τοῦ χαρτοσήμου τελῶν διατάσσεται· ἄρα μὴ γενομένης ρητῆς ἐξαίρεσις, ἰσχύει ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ περὶ χαρτ. νόμου ἁρθρ. 29.

6. Ἐὰν τὰ σημειούμενα ἐν δεδομένῃ δηλώσει ὅρια περικλείωσι γαίας ἢ φυτείας ἐκτάσεως μεγαλειτέρας τῆς εἰς στρέμματα δηλωθείσης, ὁ δηλωτὴς, καὶ ἂν ἔλαβε τὸ παραχωρητήριον, οὐδὲν ἀποκτᾷ ἐπὶ τοῦ πλεονάσματος τῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν δικαίωμα.

Τὸ δημόσιον διατηρεῖ εἰς ἑαυτὸ τὴν νομικὴν κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν πλεονασμάτων τούτων, ὁ δὲ δηλωτὴς οὐδεμίαν ἔχει κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν διὰ βελτιώσεως οἰασθῆποτε ἢ καλλιέργειαν.

Ὁ δυνάμει τοῦ ἁρθρου 2 § 6' τοῦ παρόντος νόμου, ὡς καὶ τῶν προηγουμένων ὁμοίων, δηλώσας πλεονάσμα φιλῆς γῆς, δικαιούται νὰ ἀποκόψῃ αὐτὸ ἐξ οἰασθῆποτε πλευρᾶς τοῦ τεμαχίου ἐγκρίνη, ὁ δὲ καθ' ὑπέρβασιν τῆς δηλωθείσης ἐκτάσεως κατέχων πρότερον τὸ πλεονάσμα ἀποβάλλεται ἐξ αὐτοῦ διοικητικῶς.

7. Τὸ δημόσιον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατα-

Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

μέτρῃσιν τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου.

Αἱ τοιαῦται καταμετρήσεις ἄρχονται τὴν α' Ἰουνίου 1886, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1887 καὶ ἐφεξῆς ἄρχονται τὴν α' Μαΐου καὶ ἐξακολουθοῦσι μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

8. Ἄν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐνεργηθείσης καταμετρήσεως κτήματός τινος εὑρεθῇ πλεόνασμα, τὸ πλεόνασμα τοῦτο, εἰ μὲν ἀνήκει εἰς τεμάχιον φιλῆς γῆς καὶ ἐδηλώσῃ παρ' ἄλλου, δυνάμει τῶν ἄρθρων 2 § 6' ἢ 3 τοῦ παρόντος νόμου, πρὸ τῆς ἀναδειξάσης αὐτὸ καταμετρήσεως, παραχωρεῖται εἰς τὸν οὕτω δόντα τὴν περὶ αὐτοῦ δήλωσιν, εἰ δὲ δήλωσις τοιαύτη δὲν ἐδόθῃ ἢ ἀνήκει εἰς φυτεῖαν, παραχωρεῖται τῷ ἀρχικῷ δηλωτῇ τοῦ κτήματος.

9. Ὁ κατέχων τὸ κτῆμα, εἰς ὃ ἀνεκαλύφθη τὸ πλεόνασμα, ἀρχικὸς δηλωτὴς αὐτοῦ ἢ οἱ κληρονόμοι ἢ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων του, εἴτε ἐνεμήθησαν τὸ πλεόνασμα τοῦτο εἴτε μὴ, ὑποχρεοῦνται, ἐὰν μὲν μετὰ τὴν βεβαιώσασαν τὴν ὑπαρξίν του καταμέτρησιν παρεχωρήθῃ αὐτοῖς τοῦτο, κατὰ τὴν τελευταίαν διάταξιν τοῦ προηγουμένου ἁρθρου, νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸ δημόσιον τὸ τίμημα τοῦ εἰρημένου πλεονάσματος καί, ἀσχέτως πρὸς πᾶσαν λόγῳ ἐπικαρπίας πληρωμὴν πρὸς ἐνοικιαστάς, διπλὴν ἐτησίαν ὁσίν, ἀνάλογον πρὸς τὸ τίμημα τοῦτο, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐδόθῃ ἢ περὶ τοῦ κυρίου κτήματος δήλωσις, καὶ λήγουσαν μὲ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐγένετο ἢ ἐξακριβώσατα τὸ πλεόνασμα καταμετρήσεως. Ἐὰν δὲ παρεχωρήθῃ εἰς ἄλλον ἐπὶ τῇ βάσει δηλώσεως, δοθείσης κατὰ τ' ἄρθρα 2 § 6' ἢ 3 τοῦ παρόντος νόμου πρὸ τῆς καταμετρήσεως, ὑποχρεοῦνται εἰς μόνην τὴν πληρωμὴν διπλῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐτησίας ὁσέως [Ν. ΑΤΜΔ', ἄρθρ. 13].

10. Τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὀφείλει διὰ διπλὴν ἐτησίαν δόσιν πρὸς καταλογίζεσθαι διὰ ξέως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, βάσιν ἐχούσης τὸν τόκολλον τῆς καταμετρήσεως, εἶναι ἀμέσως ἀπὸ καὶ εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ ταμείου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δημοσίων ἐσόδων νόμου.

Τὸ δημοσίον ἔχει διὰ τοῦ παρόντος νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχικῶς παραχωρηθέντος κτήματος ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ ἐν τῷ κτήματι τούτῳ εὐρύτερον πλεονάσματος καὶ τῶν ὀφειλομένων ἐκ διπλῶν ἐσόδων.

11. Οἱ κατέχοντες φυτείας ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκουσῶν γαϊῶν μὴ δηλώσαντες αὐτὰς ἐμπροθέσμως, κατὰ τὴν ἀρ. 3 τοῦ παρόντος νόμου, οὐ μόνον ἀποβάλλονται τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως λόγῳ ἐμφυτεύσεως, βελτίωσης καὶ καλλιεργείας τῶν φυτειῶν, ἀλλ' ἐπὶ τὰς περιέρχονται τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ δημοσίου καὶ, ὡς ἐθνικὰ φθαρτὰ κτήματα, διατίθενται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦνται, μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως ἢ διαθέσεως ταύτας δι' ἐνοικιάσεως τὸ δικαίωμα νὰ πληρώσωσι πρὸς αὐτὸ κατ' ἔτος δικαίωμα πείρας, διὰ μὲν τὰς σταφιδαμπέλους καὶ τὰς συκῆς ἴσον μὲ τὸ τριπλάσιον, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς φυτείας ἴσον μὲ τὸ ἡμιόλιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 προσωρινῆς ἀποκαταστάσεως.

12. Ἐὰν καταδειχθῇ ὑπὸ δηλωτοῦ γαιῶν τειῶν ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομοῦ Ἐφόρου ἢ τριτοῦ ὅτι δηλωθεῖσα τις ἐκτασις κατετάχθη εἰς ἑτέραν ἐτέραν ἐκείνης, ἐν ᾗ ἀληθῶς κεῖται, ὁ ἔχων τὴν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα, καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τὸν προσδιορισμὸν

παγίας δόσεως, νὰ διατάξῃ τὴν ὑπὸ νέας Ἐπιτροπῆς
ἐξέτασιν τῆς ἐσφαλμένης καταδειχθείσης κατατάξεως.

13. Τὰ ὀφειλόμενα ἐκ προσωρινῶν καὶ παγίων δόσεων τοῦ τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ἐκ διπλῆς ἐτησίας δόσεως, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 9, καὶ ἐκ τῶν δόσεων τῶν χρεωλυτικῶν τόκων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΑΣΜΗ' ε. ε. νόμου, εἰάν ἐβεβαιώθησαν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον μετὰ τὴν διὰ τὴν πληρωμὴν των κεκαυονισμένην προθεσμίαν, ὑπόκεινται εἰς τόκον ὑπερφημερίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸ ταμεῖον βεβαιώσεώς των.

14. Τὰ ἐκ προσωρινῶν δόσεων τοῦ τιμήματος γαιῶν καὶ φυτειῶν τῶν χρήσεων 1879—1884 ὀφειλόμενα ὑπὸ δηλωτῶν μὴ κοινοποιησάντων παραίτησιν τῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως δικαιωμάτων των, εἶναι ἀπαιτητὰ ἀνευ τόκου ὑπερφημερίας· ἐκκαθαρισθέντος δὲ τοῦ χρέους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου τοῦ 1885, ἀναστέλλεται ἡ ἀπαίτησις καὶ ἐνεργοῦνται ὡς πρὸς τὰ ἐκ τούτων μὴπω εἰσπραχθέντα τὰ ὀριζόμενα ἐν τοῖς ἁρθροῖς 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

15. Αἱ μετὰ τὴν λήξιν τῆς διὰ τοῦ ἁρθρ. 1 τοῦ παρόντος νόμου ταχθείσης προθεσμίας μείναισι ἀδιάθετοι φιλαὶ γαῖαι καὶ φυτεῖαι διατίθενται εἴτε μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν δι' ἐκποίησεως, κατὰ τοὺς περὶ ἐκποίησεως τῶν ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμους, εἴτε δι' ἐκμισθώσεως.

Δι' ἐκμισθώσεως ἐπίσης δύνανται νὰ διατεθῶσι καὶ αἱ ἐξαίρετοι τῆς διανομῆς γαῖαι, ἀλλ' ὁ μισθωτὴς ὀφείλει ὡς πρὸς τοὺς καλλιεργητάς, εἰάν ὑπάρχωσι ταῦτοι, ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρ. 1 ρΑΕ' νόμου τοῦ 1880, καὶ ὡς πρὸς τὴν πληρωτέαν παρ' αὐτῶν ἐπικαρπίαν, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς εἰρημέναις διατάξεις.

16. Ἡ ἐκμίσθωσις τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν τὸ προηγουμένον ἄρθρον, ἐνεργεῖται διὰ δημοπρασίας· ἐὰν δὲ πρόκειται περὶ ἀγροῦ ἢ φυτείας ἐκτάσεως μικροτέρας τῶν δέκα στρεμμάτων, ἐπιτρέπεται νὰ γίνη αὕτη κατ' ἐγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ δι' ἰδιαίτερας συμφωνίας.

17. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἐὰν δὲν ἐπερατώθῃ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 καταμέτρησις τῶν κτημάτων ἢ δὲν κατωρθώθῃ ἡ ἐνοικίασις αὐτῶν πρὸς καλλιέργειαν, νὰ διαθέσῃ δι' ἐνοικιάσεως τὴν ἐπικαρπίαν.

α') Τῶν μὴ δηλωθεισῶν κατὰ τὸν ΩΛΕ' νόμον ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, ὡς ὀρίζεται αὕτη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

β') Τῶν μὴ δηλωθεισῶν φυτειῶν, ὡς ὀρίζεται αὕτη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος νόμου.

γ') Τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ παρόντος νόμου πλεονασμάτων γαιῶν καὶ φυτειῶν, ὀριζομένην δια μέν τὰ ἐκ γαιῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΩΛΕ' νόμου τοῦ 1880, διὰ δὲ τὰ ἐκ φυτειῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ παρόντος νόμου, καὶ

δ') Τῶν φυτειῶν ἐπὶ γαιῶν ἐξαιρεθεισῶν τῆς διανομῆς, διότι ἐθεωρήθησαν χρήσιμοι δι' ἀρχαιολογικοὺς λόγους, ὡς ὥρισεν αὐτὴν τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ΑΡΙΖ' τοῦ 1883 νόμου. [ΒΥΠΑ', ἄρθρ. 1].

18. Ἀρξαμένης τῆς δημοπρασίας περὶ ἐκποίησεως ἢ ἐνοικιάσεως τῆς μὴ δηλωθείσης γῆς ἢ φυτείας, ἢ περὶ ἐνοικιάσεως τῆς ἐπικαρπίας, δὲν εἶναι δεκτὴ, ὡς πρὸς τὰ σχετικὰ πρὸς αὐτὴν κτήματα, δηλώσις κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 ἢ μετὰ τὸ πέρας τῆς δημοπρασίας, καὶ ἂν ἀκυρωθῇ ἀρμοδίως αὕτη, δὲν ἐλήξῃ δὲ ἡ διὰ τὴν ὀηλωτὴν προθεσμία.

Διαρκούσης τῆς ἐνοικιάσεως εἶναι δεχταὶ δηλώσεις, εἰάν δοθῶσιν ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας, ἀλλ' ἡ παραχωρησις δὲν ἐνεργεῖται ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐνοικιάσεως, ἐκτὸς εἰάν ὁ ἐνοικιαστὴς συναινέσῃ καὶ πρὸ τῆς λήξεως εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου.

19. Αἱ ἐρευναι τοῦ ἐνοικιαστοῦ πρὸς ἐξακριβῶσιν τῶν εἰς ἀπόδοσιν ἐπικαρπίας ὑποκειμένων γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 18, ἐνεργεῦνται ἐντὸς προθεσμίας, ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἐπάρχου, τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου καὶ τοῦ ταμίου διὰ πρωτοκόλλου, οὗ ἀντίγραφον κοινοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου εἰς τοὺς ἀρμοδίους Εἰρηνοδίκην, Δήμαρχον καὶ τὸν ἐνοικιαστήν. [N. AXKΣ', ἀρθρ. 4].

Ὁ ἐνοικιαστὴς ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ τῷ ἀρμοδίῳ Δήμαρχῳ δι' ἀναφορὰς του, κοινοποιουμένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, τὴν ἡμέραν τῆς ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του, ἢ τοῦ Δήμαρχος τοῖς συνδημόταις του, διὰ δημοποιήσεώς του, ἀναγινωσκομένης ἐπ' ἐκκλησίας, τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν προθεσμίαν καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀναφορᾶς.

20. Περὶ τῆς ἐξακριβωθείσης φιλῆς γῆς ἢ φυτείας, ὡς ὑποκειμένης εἰς ἀπόδοσιν ἐπικαρπίας, συντάσσει ὁ ἐνοικιαστὴς πρωτόκολλον εἰς διπλοῦν, ὑπογραφομένον παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἢ, ἀπόντος τούτου ἢ ἀρνεουμένου ἢ ὄντος ἀγραμμάτου, ὑπὸ δύο μαρτύρων. Τὸ παράρτημα τοῦ πρωτοκόλλου δίδεται τῷ καλλιεργητῇ, εἰάν δὲν ὑπεγράψῃ τοῦτο ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ, παραδίδεται ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἐντὸς πέντε ἀπὸ τῆς συντάξεώς του ἡμερῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐκ τῆς θέσεως τοῦ κτήματος Δήμαρχον, ὀφείλοντα νὰ δηλώσῃ παραλαβὴν του ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Τὸ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ καλλιεργη-

τοῦ ἢ τὴν τοῦ Δημάρχου στέλεχος τοῦ πρωτοκόλλου παραδίδεται ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἰς τὸν Οἰκονομ. Ἐφορον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προθεσμίας.

Ὁ Δήμαρχος ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ἐντὸς πέντε ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἡμερῶν ἕκαστον πρωτόκολλον εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τοῦτο καλλιεργητῇ.

21. Ὅστις τῶν καλλιεργητῶν ἔχει ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ ἐπ' ὀνόματί του συνταχθέντος πρωτοκόλλου ὀφείλει, ἐπὶ ἀπωλείᾳ παντός, περὶ αὐτῶν δικαιώματός του, νὰ γνωστοποιήσῃ ταύτας διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τῷ ἁρμοδίῳ Δημάρχῳ ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 19 προθεσμίας.

Τὰ περὶ τῶν κοινοποιηθεισῶν ἀντιρρήσεων ἔγγραφα ὑποβάλλει ἐντὸς δέκα ἐτέρων ἡμερῶν ὁ Δήμαρχος εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἔφορον μετὰ πιστοποιήσεώς του περὶ τῶν μὴ κοινοποιησάντων τοιαύτας.

22. Ἐάν ὁ καλλιεργητὴς ἐνίσταται ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ κτήματος, ἡ ἐξέτασις τῆς ἐνστάσεως ἀνατίθεται εἰς τὸν δημοσίον Γεωμέτρην, τὰ δ' ἐξοδα αὐτοῦ, καταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ καταλογιζόμενα ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου, ἐάν μὲν ἡ ἔκτασις εὐρέθῃ ἴσῃ ἢ μεγαλειτέρα τῆς διὰ τοῦ πρωτοκόλλου βεβαιωθείσης, εἰς βάρος τοῦ ἐνισταμένου καλλιεργητοῦ, ἐάν δὲ μικροτέρα, εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ, θέλουσιν εἰσπράττεσθαι κατὰ τοὺς περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νομοῦ.

Ἐάν δὲ ὁ καλλιεργητὴς ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει τὸ κτῆμα εἰς ἀπόδοσιν δικαιώματος ἐπικαρπίας ἢ προτείνῃ οἰανδήποτε ἄλλην ἀντίρρῃσιν, ὁ ἐνοικιαστὴς ὀφείλει, λαμβάνων ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἐφορίας γνῶσιν τῆς ἐνστάσεως, νὰ φέρῃ ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 προθεσμίας, τὴν διαφορὰν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

23. Ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ προηγούμενου ἄρθρου διαφορῶν εἶναι τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 ὑπὸ στοιχ. ΧΕΗ' νόμου περὶ διαθέσεως ἐγγείου φόρου κλπ.

24. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρωτοκόλλων, καθ' ὧν δὲν ἐκιοινοποιήθησαν ἐνστάσεις, τῶν πρωτοκόλλων τοῦ Γεωμέτρου καὶ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀποφάσεων ὅσαι κατέστησαν ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδίκαι ὡς πρὸς τὴν ζητηθεῖσαν ἐπικαρπία, γίνεται ἡ εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας κατὰταξις τῶν ἐξακριβωθέντων κτημάτων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΩΔΕ' νόμου τοῦ 1880 καὶ προσδιορίζεται ἡ πληρωτέα τῷ ἐνοικιαστῇ ἐπικαρπία.

25. Ἀντίγραφον τῆς πράξεως περὶ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατατάξεως κοινοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τῷ ἐνοικιαστῇ διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ τῶν καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων. Ἀποστέλλεται δὲ καὶ τῷ ταμίᾳ πρὸς διοικητικὴν εἰσπράξιν τῶν ὀφειλομένων τούτων, ἀν αἰτήσῃ τοῦτο ὁ ἐνοικιαστής.

26. Ἐπικαρπία, μὴ πληρωθεῖσα, παραγράφεται μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς συντάξεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 24 πράξεως κατατάξεως, ἄνευ δὲ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 πρωτοκόλλου καὶ τῆς ἀνωτέρω πράξεως κατατάξεως οὐδεμία ἀπαίτησις τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἶναι δεκτὴ.

27. Κατὰ τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλή-

(*) Νόμος ΑΨΠΗ' τῆς 22 Δεκ. 1889 περὶ τῆς ἐπικαρπίας τῶν ἑθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν (Ἐφ. Κ. 8 τῆς 11 Ἰαν. 1890), ἄρθρον 2. Ἡ δὲ τῶν ἄρθρων 17—26 τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1885 ΑΤΜΔ' νόμου προελεπομένη ἐνοικίασις τῶν ἀδελφῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν καταργεῖται.

λων, ὅσοι συμπράττουσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται διὰ πᾶσαν παράλειψιν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων αἱ διατάξεις τοῦ ΑΡΓ νόμου περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν.

28. Αἱ περὶ προσκτήσεως γαιῶν καὶ φυτειῶν διὰ δηλώσεως διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐπεκτείνονται εἰς τὰς νέας Ἑπαρχίας.

29. Πᾶσα διάταξις τῶν προηγουμένων νόμων, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα, καταργεῖται.

Ἐγκύκλιος 17335]45 τῆς 10 Ἀπρ. 1886.— Μόνον ἀρχικοὶ δηλωταὶ δύνανται νὰ δηλώσωσι μέχρι τέλους τρέχ. μηνὸς Ἀπριλίου δυνάμει ἀρθρ. 1 νόμου ΑΤΜΔ', πλεονάσματα γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ μόνον ὡς πρὸς αὐτοὺς δὲν εἶναι ἤδη κώλυμα οἰαδήποτε προηγηθεῖσα καταμέτρησις ἀπὸ 1 Ἰουν. καὶ ἐφεξῆς τὰ πλεονάσματα ὅσα δὲν ἐδηλώθησαν ὑπὸ ἀρχικῶν δηλωτῶν, εἰ μὲν ἀποτελοῦνται ἐκ ψιλῶν γαιῶν ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ ἐδηλώθησαν παρ' ἄλλων ἐντὸς προθεσμίας ἀρθρ. 2 καὶ πρὶν ἢ ἀνακαλύψῃ καὶ δυνάμει ἀρθρ. ἐβδόμου καταμέτρησιν ταῦτα τὸ δημόσιον, παραχωροῦνται τελευταίοις τούτοις δηλωταῖς, εἰ δὲ ἀνακαλυφθῶσι διὰ καταμετρήσεως ὑπὸ δημοσίου, παραχωροῦνται δυνάμει ἀρθροῦ ὀγδόου τῷ τῆς, εἰς τὴν ἀνήκουσι ταῦτα, γῆς ἢ φυτείας ἀρχικῶν δηλωτῶν ὑποχρεουμένων τότε κατ' ἀρθρ. 4 νὴ πληρώσῃ πρὸς τῷ τιμῆματι καὶ διπλὴν ἐτήσιαν δόσιν λογιζομένη ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ἀρχικῆς δηλώσεως.

νόμος ΑΣΜΗ' 26 Ἰουλ. 1885. Περί τῶν ἐτήσιων δόσεων τοῦ τιμήματος τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν. *

1. [Ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ νόμου ΒΡΛΑ' τοῦ 1893].

2. Μετὰ τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκκαθάρισιν τοῦ χρέους, τὸν προσδιορισμὸν τῆς πληρωτέας παγίας δόσεως, τὴν μεταγραφὴν τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος παραδίδει τὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς δηλωτάς κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν

(*) ΕφΚ. 86 τῆς 30 Ἰουλ. 1885.

τοὺς ἄρθρους 15 τοῦ ΤΠΓ' καὶ 18 ΥΛΑ' νόμων τοῦ 1871.*

3. Τὸ 1)2 τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων τοῦ τιμήματος δηλωθεισῶν φυτειῶν καὶ τὰ 3)5 τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων τοῦ τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν, θέλουσι διαγράφεσθαι ἐκ τῶν δημοσίων βιβλίων προηγουμένη ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐφ' ὅσον τὸ τίμημα τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς δόσεις ταύτας κτημάτων ἐκκαθαρίζεται ὀριστικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ.*

4. Μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον διαγραφὴν, τὰ ὑπολειπόμενα 1)2 τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων φυτειῶν καὶ 2)5 τῶν ὀφειλομένων τῇ Δημοσίῳ ἐκ προσωρινῶν δόσεων γαιῶν, ἐὰν μὲν ἀνήκωσιν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ 1885 ἢ τὰς νεωτέρας αὐτῆς, εἶναι ἀπαιτητὰ ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου τοῦ σχετικοῦ ἔτους μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ὑπερῆμερίας, λογιζομένου ὁμοῦς ἐφ' ὅλοκληρου τοῦ ποσοῦ τῆς δόσεως, ἧς τὰ ὑπόλοιπα ταῦτα εἶναι μέρος, ἐὰν δὲ ἀνήκωσιν εἰς τὰς χρήσεις 1879, 1880, 1881, 1882, 1883 καὶ 1884, συγκεφαλαιούμενα εἰς ἓν κατ' ὀφειλέτην, θέλουσι πληρωθῇ ἀτόκως εἰς τέσσαρας ἰσας ἐτησίας δόσεις κατὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου, ἀρχομένης τῆς πληρωμῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους μετὰ τόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος, προσδιορισμὸν τῆς παγίας δόσεως τοῦ τιμήματος.

Ἐὰν τὸ οὕτω συγκεφαλαιωθὲν χρέος δὲν φθάνη τὰς εἰκοσι δραχμὰς, διαιρεῖται εἰς ἐτησίας δόσεις ἐκ δραχμῶν πέντε τοῦλάχιστον ἐκάστην.*

5. Οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας καὶ οἱ ἐκδοχαῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν δύνανται καὶ πρὸ τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ΨΛΗ' νόμου τοῦ 1880, εἰδοποι-

(*) Τ' ἄρθρ. 3 — 4 ἐτροποποιήθησαν διὰ Ν. ΒΡΛΑ' τῆς 20 Ἰουν. 1893 ἄρθρ. 2. ΑΤΜΑ' ἄρθρ. 13.

ἡσεώς των περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου, νὰ ἐπιδώσωσι τῷ ἄρμοδίῳ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος παραίτησιν τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων των. Ἡ τε δήλωσις καὶ τὸ ἐπιδότηριον αὐτῆς συντάσσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὃ δὲ κλητὴρ λαμβάνει ὡς δικαίωμα λεπτὰ πεντήκοντα παρὰ τοῦ παραιτουμένου.

Οἱ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ψ'4Η' νόμου παραιτηθέντες δηλωταί, ἀπαλλασσονται τῆς πληρωμῆς προσωρινῆς δόσεως διὰ τὸ ἔτος, καθ' ὃ παρητήθησαν, ἐὰν ἡ παραίτησις ἐπεδόθη τῷ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ πρὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

6. Εἰς τοὺς παραιτηθέντας δηλωτας οὔτε ἡ προκαταβολὴ οὔτε αἱ ἐτήσιαι πρωτωριναὶ δόσεις, ὅσαι ἐπληρώθησαν, ἐπιστρέφονται. Ὑποχρεοῦνται δ' οὗτοι εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ τόκου, τοῦ περιεχομένου εἰς τὰς μῆπω πληρωθείσας δόσεις τῶν πρὸ τῆς παραιτήσεως ἐτῶν καὶ τὴν δόσιν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπεδόθη ἡ παραίτησις, ἂν ἡ δόσις αὕτη ὀφείλεται κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

Σὺν τῇ ὀφειλῇ ταύτῃ ἀποδίδεται ὃ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς προσωρινῆς δόσεως ὀφειλόμενος τόκος ὑπερμερίας. Ἐξαιροῦνται τῶν διατάξεων τούτων.

α') Οἱ μὴ κάτοχοι, ὧν αἱ δηλώσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 6' τοῦ ΧΖ' ἀπὸ 15 Μαρτίου 1877 νόμου, θεωροῦνται ὡς μὴ γενόμεναι.

β') Οἱ μὴ κάτοχοι συγχώριοι, ὧν αἱ δηλώσεις ὑπὲρ ἤθησαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προμνησθέντος ΧΖ' νόμου διὰ τοῦ ἁρθροῦ 10 τοῦ ΨΜΔ' ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 ἐτέρου νόμου καὶ

γ') Οἱ δηλώσαντες γαίας ἢ φυτείας αἰτίνας διαμεταγενεστέρας τῶν δηλώσεων ἀποφάσεως τῆς ἀρχῆς διὰ Β. Διατάγματος ἢ διὰ νόμου ἐξηρέθησαν τῆς δια-

νομῆς, ἐφ' ὅσον οἱ δηλωταὶ δὲν ἐκαρπώθησαν τὰς γαίας ἢ φυτείας ταύτας.

Ἀπαλλάσσονται μόνον τῆς πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν ἐτησίων δόσεων διὰ τὰ πρὸ τῆς παραίτησεως ἔτη οἱ δηλώσαντες γαίας, τὰς ὁποίας δὲν ἐκαρπώθησαν, αὐτε ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των, ἐὰν κοινοποιήσωσι παραίτησιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ παρόντος, μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1885.

7. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 Ψ4Η' νόμου τοῦ 1880 εἰδοποιήσις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου πρὸς τὸν δηλωτὴν περὶ τοῦ ἐπ' ὀνόματί του ἐκδοθέντος παραχωρητηρίου, δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ δι' οἰουδήποτε ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ δηλωτοῦ ἡ ἐν ἣ περιπτώσει οὗτος ἢ ὁ σύνοικος αὐτοῦ ἤθελον ἀρνηθῇ τὴν παραλαβὴν τοῦ εἰδοποιητηρίου ἡ εἶναι ἀγράμματος, ἡ κοινοποιήσις γίνεται διὰ τοιχοκολλήσεως παρόντων καὶ προσυπογραφόμενων εἰς τὸ ἀποδεικτικὸν δύο μαρτύρων συγχωρίων ἡ ἐνὸς δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου.

Τὰ περὶ τῆς κοινοποιήσεως ἀποδεικνικὰ συντάσσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὃ δ' ἐνεργήσας τὴν ἐπίδοσιν, ἐὰν ᾖναι δικαστικὸς κλητῆρ, λαμβάνει δι' αὐτὴν ὡς δικαίωμα λεπτὰ δέκα ἕως εἰκοσι πέντε κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐγκύκλιος 101090)180 τῆς 30 Σεπτ. 1888.—Καθόσον ἐφορᾷ ὡς τὰ δικαιώματα τῶν φύλακων ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ νόμου Ψ4Η' τοῦ 1880 συνιστάμενα εἰς δραχμὴν, καὶ τὰ δικαιώματα τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ἐκ λεπτῶν δέκα μέχρι εἰκοσι πέντε κατὰ τὸ ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου ΑΣΜΗ' τοῦ 1885, ἐλήφθη τὸ μέτρον νὰ βεβαιῶνται ταῦτα ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ μετὰ τῆς πρώτης παγίας δόσεως καὶ ἀποδίδονται, ὡς μέχρι τοῦδε, διὰ χρηματικῶν ἐνταλμάτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περιλήψεων καὶ τῆς βεβαιώσεως ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ μεταγραφῆς καὶ τοῦ καταλόγου τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου τοῦ συνοδεύοντος τὰ ἀποστελλόμενα παραχωρητήρια πρὸς τοὺς φύλακας τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν.

8. Τὰ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικαιώματα

τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, καθὼς καὶ τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 17 τοῦ ΨΛΗ' νόμου τοῦ 1880 δικαιώματα μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου καὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ δημοσίου διὰ τὸ τίμημα τοῦ κτήματος, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, περὶ ὧν τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ ΩΙΖ' νόμου τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 καὶ τὰ τέλη τῶν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου συντασσομένων περιλήψεων ὑποθήκης, καταβάλλονται εἰς τοὺς δικαιοῦχους δι' ἐντάλματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τὴν εἰς αὐτὸ περιέλευσιν, 1) τῶν ἀποδεικτικῶν περὶ τῆς καινοποιήσεως τῶν εἰδοποιητηρίων, καὶ 2) τῆς περιλήψεως τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης ἢ τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς προπληρωμῆς τοῦ τιμήματος, ἢ τῆς παραιτήσεως τοῦ δηλωτοῦ.

Διὰ Β. Διατάγματος θέλουσι κανονισθῇ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς χρήσεως τοῦ χαρτοσήμου, δι' ὃ καταβάλλονται, ὡς ἀνωτέρω, τὰ τέλη.

Ἐγκύκλιος 68213]117 τῆς 15 Ἰουλ. 1893.—Κατὰ τὸ ἀρθρ. 22 ἐδ. 5' τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου, πᾶσα μεταγραφὴ ὑπεβάλλετο εἰς τέλος δραχ. δύο. Μετὰ τὴν ἰσχὺν ὅμως τοῦ νόμου ΒΡΙΒ' περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου, τὸ τέλος τοῦτο μετατράπη εἰς ἀναλογικὸν καὶ ἐπὶ μὲν ἀξίας τεσσάρων χιλ. δραχμῶν ἐπιβάλλεται τέλος δραχμ. τεσσάρων, ἐπὶ δὲ ἀνω τῶν 4000 δρ. τέλος ἀναλογικόν καθοριζόμενον ἐν τῷ πινάκι τῷ περιλαμβανομένῳ ἐν τῷ ἀρθρ. 14 τῷ διὰ τὰ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων τέλη.—τὴν ἀνω διάταξιν τοῦ νόμου ΒΡΙΒ' ὑπομιμνήσκων, παραγγέλλω νὰ ἐφαρμόζητε ἐπὶ πάσης μεταγραφῆς παραχωρηθεισῶν ἐθν. καὶ ἐκκλησι. γαιῶν καὶ ρυττειῶν κατὰ τοὺς νόμους ΤΗΣ' καὶ ΥΔΑ' τοῦ 1871 καὶ τοὺς κατωπιν ἐκδοθέντας, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀξίαν τοῦ παραχωρηθέντος καὶ μεταγραφτέου κτήματος, πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ τέλους τῆς μεταγραφῆς, ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ Δ. τῆς 28 Σεπτ. 1888 ὀρίσθη καὶ εἰσπράττεται μετὰ τοῦ τέλους τῶν ἐπὶ τῶν αἰτήσεων περιλήψεων ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὸ τῶν ταμ.ῶν καὶ ὑπαταμιῶν διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστήματος ἀναλόγου κατὰ τὸν ἰσχύοντα περὶ χαρτοσήμου νόμον, ἐπὶ τοῦ γραμματίου παραδόσεως πληρωμῆς τῆς πρώτης παγίας δόσεως.

Θ. Τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου καταβληθέντα δικαιώματα

(*) Ἐπιθι. Τεῦχος: Χαρτόσημον.

κοινοποιήσεως εἰδοποιητηρίων, μεταγραφῆς παραχωρητηρίων καὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ τέλη χαρτοσήμου, καταλογίζονται εἰς βάρος τοῦ δηλωτοῦ, ἐγγράφονται ἐν τοῖς δημοσίοις βιβλίοις ὡς ἔσοδα καὶ ὑπ' εὐθύνην τοῦ ἀρμοδίου Ταμίου συνεισπράττονται μὲ τὴν πρώτην, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου, παγίαν χρεωλυτικὴν δόσιν.

Τὰ δικαιώματα τῶν κλητῆρων, ὅσα ἀναφέρονται εἰς κοινοποιήσεις διὰ παραχωρητήρια, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρητήθησαν νομίμως οἱ δηλωταί, ἐπιβαρύνουσι τὸ Δημόσιον. [N. ΑΤΜΔ', ἄρθρ. 13].

ΙΟ. Διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 καταβολὴν τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν χορηγεῖται τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν πίστωσις δραχμῶν πεντήκοντα χιλιάδων ἀριθμὸς 50,00. Ἐφ' ὅσον δὲ τὰ καταβαλλόμενα ἐκ τῆς πιστώσεως ταύτης δικαιώματα καὶ τέλη εἰσπράττονται ἐν τοῖς δημοσίοις ταμείοις ὡς ἔσοδα, ἐπαναφέρεται ἰσὴ ποσότης χρηματικὴ εἰς τὴν ἀνωτέρω πίστωσιν.

Ἡ ἐπαναφορὰ στηρίζεται εἰς τὸ διὰ τὴν εἰσπραξιν τοῦ ἐκ τῶν γενομένων καταβολῶν ἐσόδου ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ταμίου ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς.

ΙΙ. Πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῶν μήπω ληξασῶν ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου παγίων ὁσέων εἶναι δεκτά·

α') Τὰ φαλαγγιτικά, καὶ τὰ ναυτικά καὶ πάντα τὰ διὰ δημοπρασίας πραγματοποιητέα πιστωτικά γραμμάτια, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἀξίαν.

β') Αἱ ὁμολογίαι τῆς ἐπὶ Κυβερνήτου Ἑθν. Τραπεζῆς ἀνευ ὑπολογισμοῦ τόκου, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τῶν ἐπίσης ἀξίαν.

γ') Τὰ ἐπ' ἐκτιμῇσει πιστωτικά γραμμάτια, εἰς τὸ ἡμιέλιον τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας καὶ

δ') Τὰ Κρητικά καὶ τὰ τούτοις ὅμοια γραμμάτια,

ὕπολογιζομένης τῆς ἀξίας ἐκάστου στρέμματος εἰς δραχ. τεσσαράκοντα.

12. Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

Ἑγκύκλιος 203]5 τῆς 26 Ἰουν. 1885. Ὁδηγίαι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου Α' ΜΗ' — Α' § 1. Περὶ τῶν στελλομένων τοῖς οἰκον. ἐφόροις παραχωρητηρίων. — Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 4029b)77 τῆς 15 Ἰουλ. 1880 ἐγκ. διέλαθεν ὅτι ὁ οἰκον. ἐφορος ἅμα τῇ λήψει στελλομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου παραχωρητηρίων ἐπὶ δηλώσεσιν ἐθνικῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν κειμένων ἐν τῇ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του ἐπαρχίᾳ, οφείλει νὰ σημειώσῃ τὸν ἀριθμὸν ἐκάστου τούτων ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ γραφείῳ του κρατηθέντος ἀντιγράφου τῶν πράξεων κατατάξεως ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου δηλωτοῦ. Ἡ διάταξις αὕτη παρεβιάσθη, ἀπωλείσθησαν δὲ τινὰ τῶν σταλέντων παραχωρητηρίων. — Ἐπειδὴ ἄνευ τῆς ρηθείσης ἐπὶ τῶν πράξεων σημειώσεως εἶναι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν οἰκον. ἐφοριῶν ἀδύνατος ἡ τήρησις ἀκριβοῦς ἐλέγχου τῶν ἐφ' ἐκάστης δηλώσεως ἐνεργηθέντων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνέφικτος ἡ ἐξακριβωσις τῶν ἀπολεσθέντων παραχωρητηρίων καὶ ἡ μετ' ἀκριβείας διεξαγωγή τῶν περαιτέρω ἐργασιῶν, δεῖν νὰ περισυλλεγῶσι τὰ ὑπάρχοντα ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἐφόρων: α) Παραχωρητήρια πρὸς παράδοσιν τοῖς δηλωταῖς. β) Τὰ ἔγγραφα περὶ τῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπιστροφῆς παραχωρητηρίων τοιοῦτων πρὸς ἀκυρωσιν. γ) Τὰ ἐπιδοτήρια τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Ν. 41 νόμου ἐκδοποιήσεων πρὸς τοὺς δηλωτὰς περὶ τῶν ἐκδοθέντων παραχωρητηρίων. δ) Αἱ περιλήψεις τῆς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐγγραφείσης ὑποθήκης. ε) Τὰ ἔγγραφα περὶ ἀποστολῆς παραχωρητηρίων πρὸς τοὺς Εἰρηνοδίκας, ὡς φύλακας τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν καὶ τῶν ὑποθηκῶν, καὶ πρὸς τοὺς Ταμίαις. ς) Τὰ ἔγγραφα τῆς ὑποβολῆς ἐκκαθαρίσεων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ζ) Οἱ κατάλογοι βεβαιώσεως τῆς παγίας δόσεως· εἰτα νὰ συμπληρωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔγγραφων τούτων πᾶσα ὡς πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν παραχωρητηρίων ἔλλειψις, παρατηρουμένη ἐπὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἀντιγράφων τῶν πράξεων κατατάξεως, καὶ τελευταῖον, ἐὰν καὶ μετὰ τοῦτο μενῶσιν ἐν ταῖς εἰρημέναις πράξεσι κανὴ σχετικῶς πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν παραχωρητηρίων, νὰ αἰτηθῶσι περὶ τῶν ἐν ἐκάστη πράξει κενῶν τούτων αἱ διατάγαι τοῦ Ὑπουργείου.

Β' Περὶ τῶν χρηματικῶν καταλόγων τῶν προσωρινῶν δόσεων. — § 2. Οἱ χρηματικοὶ κατάλογοι τῶν προσωρινῶν δόσεων, οὓς ἔχουσιν οἱ Ταμίαι ὡς ἔγγραφα παραστατικὰ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δημοσίου, ποῦ μὲν ἐμφαίνουσι συλλήδδην κατὰ δηλωτὴν τὴν διὰ πολλὰ, κατὰ διαφόρους χρονικὰς περιόδους δηλωθέντα κτήματα, πληρωτέαν ἐτήσιαν δόσιν, ποῦ δὲ, καταρτισθέντες δι' ἀντιγράφου ἀπὸ τῶν προηγουμένων, περιέχουσιν τὰ ὀνόματα τῶν ὀφειλετῶν μεταδίδει.

μένα εἰς βεβημένον καθιστῶντα αὐτοὺς ἀγνώστους καὶ ἀλλοχού φέρουσιν ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δημοσίου παραλείπεις ἐν τῇ βεβαιώσει τῶν δόσεων. Ἐνεκὰ τῆς ἀταξίας ταύτης συμβαίνει πολλάκις, ὥστε κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρέους πληρωμαὶ διὰ πολλὰ κτήματα γινόμεναι, ὅτι μὲν νὰ σημειωθῶσιν εἰς πίστωσιν τοῦ τιμήματος ἐνδὲς μόνου καὶ καὶ ἐπιτελεζόμεναι ἐν τῷ Ὑπουργείῳ νὰ ἐλαττωθῶσι κατὰ τὸ ὑπερῶν ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δηλώτου, ὅτι δὲ νὰ παραλειφθῶσιν ἐντελῶς ἵνα καὶ διαφορὰς πρὸς τὸ πραγματικὸν ὀνοματεπώνυμον τοῦ δηλώτου, παρουσιαζομένης ἐν τῇ ἀντιπαραβολῇ τῶν ἐγγράφων τῆς Ἐφορίας πρὸς τοὺς ἐν τῷ Ταμείῳ χρηματικούς καταλόγους· ἄλλοτε πάλιν πληρωμὴ δι' ὠρισμένον κτῆμα νὰ σημειωθῇ δις, τρίς καὶ πολλάκις εἰς πίστωσιν διαφορῶν ἀσχετῶν πρὸς αὐτὴν κτημάτων τοῦ αὐτοῦ δηλώτου, καὶ οὐχὶ σπανίως νὰ ἐκκαθαρισθῇ χρέος καὶ νὰ προσδιορισθῇ παγία δόσις χωρὶς νὰ ἦναι ἐξηκριβωμένον, ὅτι ἐβεβαιώθη δόσις προσωρινὴ καθ' ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ 1879 καὶ ἐντεῦθεν προηγουμένα τῆς παγίας δόσεως ἔτη Ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ ἀριθμὸς τοῦ παραχωρητηρίου χρησιμεύῃ πάντοτε ὡς τὸ γινώρισμα τῆς πρὸς ἀλλήλας σχέσεως ὅλων τῶν πράξεων, αἵτινες ἐγένοντο διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν, τὴν βεβαίωσιν καὶ τὴν εἰσπραξίν προκαταβολῶν ἢ δόσεων τοῦ τιμήματος τοῦ ἐν ἐκάστῳ παραχωρητηρίῳ περιλαμβανομένου κτηματος. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτου, ἅμα ὁ Ἐφορὸς συμπληροῖ διὰ τῆς σημειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων παραχωρητηρίων τὰς πράξεις κατατάξεως τῶν δηλώσεων ἐκάστου χωρίου, κατὰ τὰ ἐν τῷ κεφ. Α' τῶν ὁδηγιῶν τούτων διαταχθέντα, νὰ συνεννοηται μετὰ τοῦ Ταμείου, ἵνα καὶ οὗτος ταύτοχρόνως σημειοῖ ἐπὶ τῶν παρ' αὐτῷ χρηματικῶν καταλόγων πασῶν τῶν ἀπὸ τοῦ 1879 καὶ ἐντεῦθεν χρήσεων ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐπὶ τούτῳ ὁρισθησομένῃ στήλῃ καὶ ἀπέναντι ἐκάστου κονδυλίου προσωρινῆς δόσεως εἴτε πληρωθείσης εἴτε ἀρεισμένης τὸν ἀριθμὸν τοῦ παραχωρητηρίου, ὑπερ ἐξεδῶθῃ διὰ τὸ κτῆμα εἰς λ)σμὸν τοῦ τιμήματος τοῦ ὁποίου ἐβεβαιώθη ἡ δόσις αὕτη.

§ 3. Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶναι ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως δυσχερές. Γνωστὸν ὅτι οἱ παρὰ τοῖς Ταμείοις χρηματικοὶ καταλόγοι τῶν προσωρινῶν δόσεων περιέχουσιν ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, τοὺς ἀφειλέτας καταγεγραμμένους κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, καθ' ἣν καὶ αἱ πράξεις κατατάξεως καὶ ἐπομένως δὲν πρόκειται ἢ μόνον περὶ τῆς ἐν τοῖς καταλόγοις σημειώσεως τῶν ἀριθμῶν τῶν παραχωρητηρίων συνεχιζομένης τῆς παραβολῆς τῶν καταλόγων πρὸς τὰς πράξεις καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς δηλωτὰς καὶ τὰ ποσὰ τῶν δόσεων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης θὰ προκύψῃ ὅτι δηλωταὶ δὲν ἐχρεώθησαν ἐν τοῖς Ταμείοις μὲ προσωρινὴν δόσιν δι' ἔτη, καθ' ἃ δὲν εἶχον εἰδοποιηθῇ περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου καὶ δὲν ἦσαν ὑποχρεοὶ εἰς τὴν πληρωμὴν παγίας, δεόν νὰ καταστρωθῇ εἰδικὸς τῶν τοιούτων παραλείψεων πῖναξ κατὰ χωρίον, ὄνομα δηλώτου, πρ-

ραχωρητήριον, ἐτήσιαν δόσιν καὶ χρήσιν καὶ ὑποβληθῇ διὰ τὰ διαταχθῶσι τὰ περὶ τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐσόδου.

§ 4. Κατανοοῦσι πάντες καὶ ἰδίως οἱ Ταμίαι τὴν σπουδαιότητα ἣν ἔχει ἡ σημείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων παραχωρητηρίων ἐπὶ τῶν χρηματικῶν καταλόγων τῶν προσωρινῶν δόσεων, προκειμένου νὰ χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς ὁδηγὸς εἰς ἀπειρίαν πράξεων ἀναγκαίων διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πληρωμῶν, τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ γέφυρου καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς παγίας δόσεως κατὰ παραχωρητήριον, τὴν κατὰ τ' ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ νόμου διαγραφὴν τῶν προσωρινῶν δόσεων καὶ τὸν μετασχηματισμὸν τοῦ ἐν αὐταῖς τόκου εἰς δόσεις νέας, τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἀπαιτήσεων ἕνεκα παραιτήσεως τῶν δηλωτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 καὶ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν μέχρι τοῦδε πράξεων.

Γ' § 5. Περί τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων τῶν παραιτήσεων τῶν δηλωτῶν (ᾧρα ἄρθρ. 5 καὶ 6 τοῦ νόμου „ΑΣΜΗ“).

§ 6. Τὰ περὶ τῆς παραιτήσεως τῶν δηλωτῶν ἔγγραφα, τὰ ὅποια ὡς ἀπορῶντα εἰς δικαιώματα ἔχουσι πολλήν τὴν σπουδαιότητα, περὶ ὧν καὶ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Ψ'ΛΗ' νόμου τοῦ 1880 καὶ τὰ ἄρθρ. 5 τοῦ „ΑΣΜΗ“ νόμου παρατηρητέον.

Α' Ὡς πρὸς τὸ κύρος. Δὲν ἔχει αὐτὴ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τῆς 1) δοθείσα μετὰ τὴν λήξιν τριῶν μηνῶν λογιζομένων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου ἐδοιοποιήσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Ψ'ΛΗ' νόμου, 2) δοθείσα ὑπὸ προσώπου μὴ ἔχοντος τὴν πρὸς τοῦτο ἐκανότητα, 3) μὴ ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ παραιτουμένου, ἢ, ἀγραμμάτου ὄντος τοῦτου ἢ ἄλλως κωλυμένου, ὑπὸ πληρεξουσίου τοῦ ἐνώπιον Συμβολαιογράφου διορισθέντος καὶ 4) προκειμένου περὶ δικαιωμάτων ἀποδιδόντος δηλωτοῦ, ἂν δὲν ᾖται ὑπογεγραμμένη ὑπὸ πάντων τῶν ἐνηλίκων κληρονόμων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων καὶ ἐάν δὲν συνοδεύηται μετὰ πιστοποιήσεως τοῦ ἀρμοδίου Δημάρχου περὶ τῶν μόνων νομίμων κληρονόμων τοῦ δηλωτοῦ καὶ μετ' ἀντιγράφου τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ὡς πρὸς τοὺς ἐκ τούτων ἀνηλίκους ἐχορηγήθη τῷ ἐπιτρόπῳ τῶν τὸ δικαίωμα τῆς παραιτήσεως.

Β' Ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα. Μετὰ κοινοποίησιν τῆς παραιτήσεως, εὐρεθείσης ἐγκύρου, ἀκυροῦται ἡ σχετικὴ πρὸς αὐτὴν δὴλωσις καὶ τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως ταύτης ἐκδοθὲν τυχὸν παραχωρητήριον, καὶ ἐπανέρχεται τὸ κτῆμα εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ δημοσίου, ὡς πρὸς δὲ τὰς γανομένας προκαταβολὰς καὶ τὰς βεβαιωθεῖσας προσωρινὰς δόσεις ἰσχύουσι τὰ ἑξῆς. — 1) Προκειμένου περὶ παραιτήσεως δοθείσης κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Ψ'ΛΗ', καὶ 5 τοῦ „ΑΣΜΗ“ νόμου, ὁ δηλωτὴς ἐπιστρέφας δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ κτῆμα, ἢ τοι αὐτὰ τὰ ἀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ κεφάλαιον, ἀπαλλάσσεται τοῦ ἐν ταῖς καθυστερουμέναις προσωριναῖς δόσεσι περιλαμβένου μέρους τοῦ κεφαλαίου, ὑποχρεοῦται δὲ κατὰ τὰ α' καὶ β' τῶν

τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου εἰς τὴν πληρωμὴν μόνον τοῦ ἐν αὐταῖς χρεωλυτικοῦ τόκου τῆς ὑπερημερίας, λογιζομένου ἐφ' ὅλοκλήρου τῆς βεβαιωθείσης προσωρινῆς δόσεως.—2) Εἰς τοὺς παραιτηθέντας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ παρ' αὐτῶν δηλωθεῖσαι γαῖαι ἐδηλώθησαν κατόπιν δυνάμει τοῦ ΧΖ' νόμου τοῦ 1877 ὑπὸ τῶν κατόχων, ἐπιστρέφονται αἱ προκαταβολαὶ καὶ πᾶσα ἄλλη σχετικὴ πληρωμὴ διαγραφομένων ἅμα τῶν εἰς βῆρος τῶν βεβαιωθείσων προσωρινῶν δόσεων.—3) Οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ὑπὸ στοιχ. γ' ἐξαίρεσιν τοῦ 6 ἄρθρ. τοῦ νόμου, ἔχοντες δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΦΕΖ' νόμου τοῦ 1875 δικαίωμα εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς διὰ τὴν δέλωσιν προκαταβολῆς, ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων διὰ τὸν πρὸ τῆς ἐξαίρεσεως χρόνον, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἔδωκεν ἑκαρπώθησαν τὸ κτῆμα, καὶ 4) Οἱ μὴ καταλαβόντες τὸ παρ' αὐτῶν δηλωθὲν κτῆμα οὐδὲν ἔχοντες δικαίωμα εἰς ἀνάληψιν τῶν γενομένων πληρωμῶν, ἀπαλλάσσονται μόνον τῆς πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων, ἐὰν ἐκποιήσῃσαν παραίτησιν μέχρι τῆς 31 τοῦ μηνὸς Ὀκτ. 1884.

§ 7. Ἐρμηνεύθη ἄλλοτε, ὅτι ἂν κοινοποιηθεῖσά τις παραιτήσις εὐρεθῇ φέρουσα ἐλλείψεις, ὀφείλει ὁ λαβὼν αὐτὴν Οἶκον. Ἐφόρος νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἀνορθώσεως τῶν ἐλλείψεων τούτων καὶ ὅτι, εἴτε ἐπετεύχθη ἡ ἀνορθωσις αὕτη, εἴτε μὴ, τὸ περὶ τῆς παραιτήσεως ἔγγραφον κρέπει ἐπὶ τέλους νὰ υποβληθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου' προκειμένου ὁμοῦ περὶ ἀποφάσεως ἐπὶ τῶν παραιτήσεων παρατηρητέον.

Ἐν γένει μὲν ἕκαστη παραιτήσις ἢ αἰτήσις περὶ ἀκυρώσεως δηλώσεως πρέπει νὰ υποβάλληται δι' ἰδίας ἀναφορᾶς καὶ ἐν πάσῃ ὑπαγορευσίᾳ αὐτὴν περιπτώσει νὰ συνοδεύηται α) μὲ τὸ σχετικὸν παραχωρητήριον ἢ, ἂν τοιοῦτο δὲν ἐξεδόθη, μὲ τὴν σχετικὴν δέλωσιν, καὶ β) μὲ τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς πρὸς τὸν παραιτηθέντα δηλωτὴν γενομένης κοινοποιήσεως τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΛΗ' νόμου τοῦ 1880, εἰδοποιήσεως περὶ τοῦ ἐκδοθέντος παραχωρητηρίου, ἢ, ἂν ἀποδεικτικὸν τοιοῦτον δὲν ὑπάρχῃ, μὲ πιστοποιήσιν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου περὶ τοῦ ὅτι εἰδοποιήσις δὲν ἐκποιήθη.

Εἰδικῶς δὲ νὰ συνοδεύηται: πρὸς τοῖς ἀνωτέρω καὶ μὲ τὰ ἐξῆς κατὰ κατηγορίαν παραιτήσεων ἢ αἰτήσεων ἔγγραφα 1) Ἐπὶ παραιτήσεως σκοπούσης τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κτήματος κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΛΗ' νόμου καὶ 5 τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου, α) μὲ πῖνακα τῶν προσωρινῶν δόσεων, αἵτινες ὀφείλονται διὰ τὸ κτῆμα, περὶ οὗ ἡ παραιτήσις.—2) Ἐπὶ παραιτήσεως ἀναφερομένης εἰς τὰς τῶν ἐδ. α' καὶ β' τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου ἐξαίρεσεις, α) μὲ ἀντίγραφον τῆς ὑπὸ μὴ κατόχου ἢ μὴ κατόχου συγχωρήτου δοθείσης δέλωσιν· β) μὲ ἀντίγραφον ἐπίσης τῆς κατόπιν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ΧΖ' νόμου δοθείσης ὑπὸ κατόχου διὰ τὸ αὐτὸ κτῆμα ἐτέρας δελώσεως· γ) μὲ πιστοποιήσιν τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, ἢ τοῦ

γεωμέτρου τῆς ἐπαρχίας, ἢ τοῦ οἴκον, ἐφόρου, ἢ τοῦ γραμματέως τῆς ἐφορίας, συντεταγμένην ὑπὸ τὰ ρηθέντα ἀντίγραφα τῶν δηλώσεων καὶ βεβαιούσας ὑπὸ προσωπικὴν εὐθύνην τοῦ ἐκδόντος αὐτήν, ὅτι τὸ ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀντιγράφοις περιγραφόμενον κτῆμα, τὸ δηλωθέν πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν παραίτησιν ἦν, κατόπιν δὲ ὑπὸ τοῦ κατόχου, εἶναι ἔν καὶ τὸ αὐτό, καὶ β) μὲ πῖνακα συντεταγμένον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα Β' καὶ ἐμφαίνοντα τὰς γενομένας πληρωμὰς διὰ προκαταβολὰς κλπ. καὶ τὰς ὀφειλομένας προσωρινὰς δόσεις. — 3) Ἐπὶ αἰτήσεως περὶ κτημάτων, περὶ ὧν ἡ ὑπὸ στοιχ. γ' ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἈΣΜΗ νόμου α) μὲ πιστοποιήσιν περὶ τοῦ ὅτι τὸ κτῆμα περιλαμβάνεται εἰς τὸν κατόπιν τῆς περὶ αὐτοῦ δηλώσεως ἐξαίρεθέντα τῆς διανομῆς χῶρον, ἐκδοδομένην ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου γεωμέτρου, ἢ, ἐν ἑλλείψει γεωμέτρου, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου, ὑπὸ προσωπικὴν του εὐθύνην καὶ ἐπιβεβαιωμένην ὑπὸ τοῦ οἴκον, ἐφόρου, β) μὲ ὁμοίαν πιστοποιήσιν τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, δηλοῦσαν ἂν ὁ παραιτηθεὶς ἐκαρπώθη, ἢ οὐ τὸ κτῆμα, καὶ γ) μὲ πῖνακα συντεταγμένον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα Β' καὶ ἐμφαίνοντα τὰς γενομένας πληρωμὰς καὶ τὰ ὀφειλόμενα ἐκ προσωρινῶν δόσεων. — 4) Ἐπὶ παραιτήσεων δοθεισῶν δυνάμει τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ἈΣΜΗ νόμου α) μὲ ἔγγραφον τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς δηλοῦν ὑπ' εὐθύνην τῆς τῆς ἄλλοις παρὰ τὸν παραιτούμενον δηλωτῆν, ὑπὸ τινι τίτλῳ καὶ ἀπὸ ποτὶ ὥρισμένης κατέχει καὶ νέμεται τὸ κτῆμα, καὶ ποῖον ἀπιδώκεν ὁ κάτοχος αὐτοῦ τῷ δημοσίῳ δικαίῳμα ἐκ τοῦ προϊόντος, ἢ, ἐν τῷ κτῆμα τοῦτο δὲν διατελῇ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τινος, ποῖα τὰ αἰτία, ὧν ἕνεκα δὲν κατέλαβεν, αὐτὴ ἐκκαλιέργησεν αὐτὸ ὁ παραιτούμενος τῶν ἐπ' αὐτοῦ δικαιωμάτων του, καὶ β) μὲ πῖνακα, κατὰ τὸ ὑπὸ στοιχ. Β' ὑπόδειγμα, τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων.

Δ' Περί γνωστοποιήσεως τοῖς δηλωταῖς τῶν ἐκδοθέντων παραχωρητηρίων. — § 8. Οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἐστάλησαν τῷ οἴκ. ἐφόρῳ παραχωρητήρια, ὅσοι δὲν ὑπέβαλιν παραίτησιν τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων των εἰδοποιούνται περὶ τούτου παρὰ τοῦ εἰρημένου ἐφόρου ἐπὶ ἀποδείξει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΛΗ νόμου τοῦ 1880. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπλούστατον εἶναι καὶ γνωστὸν ἐκ προηγουμένων ὁδηγιῶν, ἀλλ' ὅμως δὲν θεωρεῖται περιττὸν νὰ προσέξωσιν ἐπὶ τῶν ἐξῆς. — α) Εἰς τοὺς ἀπαξ εἰδοποιηθέντας κατὰ τὰ ἀνωτέρω δηλωτὰς δὲν κοινοποιεῖται δευτέρα εἰδοποίησις ἀνευ ρητῆς ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου ἐκδοδομένης ἐπὶ ἡτιολογημένη ἐκθέσει τοῦ οἴκον ἐφόρου καταδεικνυούσῃ τὴν περὶ αὐτῆς ἀνάγκην. β) Τα παρὰ τοῦ οἴκον, ἐφόρου ἐκδοδόμενα εἰδοποιητήρια συντάσσονται ἐπὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένων ἐντύπων, καὶ διαλαμβάνουσιν ἕκαστον περιεχόμενον παραχωρητηρίου γ) Ἐάν εἴτε ὡς ἐκδοχεῖς δικαιωμάτων εἴτε ὡς κληρονόμοι δηλωταῖ, παρουσιάζωνται πλείονες τοῦ ἐνὸς ἔχοντες δικαι.

ώματα ἐπὶ τῶν παραχωρουμένων γαιῶν ἢ φυτειῶν, τὸ περὶ τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως τοῦ δημοσίου εἰδοποιητήριον ἔγγραφον τοῦ ἐφόρου, ἐκδιδόμενον πρὸς τοὺτους εἰς ἰσάριθμα ἀντίτυπα, κοινοποιεῖται εἰς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν χωριστά. Ἐὰν δὲ μεταξὺ τῶν κληρογόνων ὑπάρχωσιν ἀνήλικοι, τὸ εἰδοποιητήριον ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὸν ἐπίτροπον αὐτῶν ὡς τοιοῦτον.

§ 9. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου, ΑΣΜΗ', ἡ κοινοποίησις τῶν ἀνωτέρω εἰδοποιητηρίων ἔγγραφων τοῦ ἐφόρου δύναται νὰ γένη οὐ μόνον διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἀλλὰ καὶ διὰ παντός δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀκολουθεῖ δὲ τοιοῦς εὐκρινέστατα διαγραφόμενους καὶ εὐκόλους εἰς τὴν τήρησίν των. — Οἱ οἰκον. ἔφοροι παραγγέλλονται ν' ἀναθέτωσιν εἰς ἀπ' αὐτοὺς εἰς διὰ τῶν ἀρμοδιῶν, εἰρηνοδικῶν πρὸς τοὺς δικασ. κλητῆρας τὴν κοινοποίησιν τῶν εἰδοποιητηρίων ἔγγραφων, ἐκτός μόντης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἤθελεν ὑπάρχει ἄλλο προχειρότερον μέσον, ἢ πρόκειται περὶ κοινοποιήσεως ἐντὸς τοῦ γραφείου τῆς ἐφορίας. Ἡ γενισότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κοινοποίησιν δικαστικοῦ κλητῆρος θέλει ἐπικυροῦσθαι ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν.

§ 10. Τὰ πληρωτέα τοῖς κλητορσι δικαιώματα θέλουσι προσδιορίζεσθαι διὰ συμφωνίας, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρῶν τοῦ τελευταίου ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου, ἡ δὲ περὶ τῆς συμφωνίας ταύτης φροντίς ἀνατίθεται τοῖς ἐφόροις καὶ τοῖς εἰρηνοδικαῖς, ἕκαστῳ διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ διδομένας εἰς κλητῆρα εἰδοποιήσεις πρὸς κοινοποίησιν. Ἡ ἔγκριστις τῆς συμφωνίας καὶ ἡ διαταγὴ τῆς πληρωμῆς τῶν δικαιωμάτων τούτων θὰ γένη μετὰ τὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὑποβολὴν τῶν ἐκκαθάρσεων τοῦ χρέους καὶ λοιπῶν ἔγγραφων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ νόμου καὶ τὴν § 19 τῶν ὁδηγιῶν.

§ 11. Ἐπιστευδομένης τῆς πρὸς τοὺς δηλωτὰς κοινοποιήσεως τῶν εἰδοποιητηρίων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὅσον ἔνεστι ταχύτερας διακινώσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ δημοσίου σχέσεων, παρετηρήθη, ὅτι, ἐνῷ πολλοὶ τούτων ἐπιθυμοῦσι νὰ παραδοθῶσιν αὐτοῖς τὰ παραχωρητήρια πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριμήνου ἀπὸ τῆς περὶ αὐτῶν εἰδοποιήσεως προθεσμίας, οἱ οἰκον. ἔφοροι σχεδὸν πάντοτε ἠρνήθησαν νὰ πράξωσι τοῦτο ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ παράδοσις παραχωρητηρίου δὲν ἐπιτρέπετο πρὸ τῆς ἐν σιωπῇ τοῦ δηλωτοῦ παρελεύσεως τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς εἰδοποιήσεως μηνῶν. Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη ἀξίωσις τοῦ δηλωτοῦ, προϋποθέτουσα ἀναγκαστικῶς ὅτι οὗτος δὲν θέλει κάσει γοῆσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἐδ. 6' τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΛΗ' νόμου χορηγουμένου δικαιώματος τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ κτήματος καὶ εὐλογος εἶναι, καὶ μὴ τὸν νόμον συμβιβάζεται, ἐὰν ὁ προβαλὼν αὐτὴν δηλώσῃ εἰτε δι' εἰδικοῦ ἔγγραφου, εἰτε διὰ συμβολαίου ἐὰν ἦναι ἀγράμματος, εἰτε δι' ἐνυπογράφου πράξεως τοῦ ὑπὸ τὸ ἐπιδοτήριον τῆς προσκλήσεως ἐπὶ ἀποδέχεται τὸ παραχωρητήριον, ἐὰν φυλάττωνται οἱ ἀνωτέρω δ-

ροι, δύνανται οἱ ἔφοροι νὰ ἐνδίδωσιν εἰς παρομοίας ἀξιώσεις, καὶ ὀφείλουσι νὰ μεριμνῶσιν, ἐπόμενοι αὐταῖς, περὶ τῆς ὅσον ἐνεστὶ ταχυτέρας παρατώσεως τῶν κανονισμένων ἐνεργειῶν καὶ τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου.

§ 12. Καὶ μετὰ τὰ ἐπισταλέντα διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 75483]101 ἀπὸ 24 Αὐγ. 1884 ἐγκ. περὶ εἰδοποιήσεως τῶν δηλωτῶν, ὑπὲρ ὧν ἐξεδόθησαν παραχωρητήρια, καθυστέρεῖται εἰσεῖν διὰ πολλοὺς δηλωτὰς ἡ τοιαύτη εἰδοποίησις. — Οἱ οἰκον. ἔφοροι, κατανοοῦντες ἤδη ὅτι ἡ ἀναβολὴ τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ δηλωτοῦ περὶ τοῦ ἐκδοθέντος ἐν ὀνόματι τοῦ παραχωρητηρίου ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν παραχώρησιν τοῦ κτήματος καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρέους, ὀφείλουσι εὐθὺς ὡς περατοῦται, κατὰ τὰ κανονισθέντα ἐν τῷ κεφ. Α', ἡ συγκέντρωσις καὶ τακτοποιήσις τῶν περὶ τῶν παραχωρητηρίων ἐγγράφων καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων μὲν ἤδη, τῶν σταλησομένων δὲ ἐφεξῆς παραχωρητηρίων, μετὰ τὴν λήψιν των, ἡ συμπλήρωσις τῶν πράξεων κατατάξεως τῶν δηλώσεων ἐκάστου χωρίου, νὰ μεριμνῶσι περὶ τοῦ κατάρτισμῶς τῶν ἀναγκαίων εἰδοποιητηρίων καὶ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν.

Ε'. Περὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ τιμήματος τῶν δηλωθεῖσιν γαιῶν καὶ φυτειῶν. — § 13. Οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1871 ἐκδοθέντες νόμοι περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς ἐκανόνισαν ὁ μὲν ΤΠΣ' διὰ τοῦ ἀρθρ. 15, ὁ δὲ ΥΛΑ' διὰ τοῦ ἀρθρ. 18, ὅτι οἱ δηλέσαντες δυνάμει αὐτῶν γαίας καὶ φυτείας ὀφείλου ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου εἰδοποιήσεώς των περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου καὶ ἐπὶ κινδύνῳ ἀπωλείας τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων των νὰ ὑπογράψωσιν ἕκαστος τὴν ἀνήκουσαν ὁμολογίαν διὰ τὰς ἐτήσιαις δόσεις τοῦ τιμήματος τῶν κτημάτων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐμπρόθετος προσέλευσις τῶν δηλωτῶν πρὸς ὑπογραφὴν τῶν ὁμολογιῶν ἀποδείχθη ἀνέφικτος, οὕτω δὲ αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἀπέβαινον ἀεπίδεκτοι ἐκτελέσεως, ἐκανονίσθη διὰ τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ ΨΗ' νόμου τοῦ 1880, ὅτι ἡ πληρωμὴ τοῦ τιμήματος τοῦ κτήματος καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ἐὰν ὁ δηλωτὴς δὲν κοινοποιήσῃ τῷ Δημοσίῳ παραίτησιν ἐντός τριῶν μηνῶν, λογιζομένων ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον κεφάλαιον εἰδοποιήσεώς του περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. — Οὕτω ἤδη τὰ περὶ τῆς τοιαύτης εἰδοποιήσεως ἐπιδοτήρια ἀντικατέστησαν τὰς ἐνυπογράφους χρεωστικὰς ὁμολογίας τῶν δηλωτῶν, ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ τὰ ἐπιδοτήρια ταῦτα, ἀναφέροντα ὡς ὀφειλόμενον χρεὸς τὸ ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ μνημονευόμενον ὑπόλοιπον τοῦ τιμήματος, δὲν εἶναι ἀκριβῆ καὶ ὡς ἐγγράφα ἀποδεικτικὰ τῆς πραγματικῆς ὀφιλῆς, διότι, μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς πράξεως κατατάξεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη βραδύτερον τὸ παραχωρητήριον, ἐγένοντο εἰς λογισμὸν τοῦ αὐτοῦ χρέους νέαι διὰ προσωρινὰς δόσεις πληρωμαὶ ἐκ κανονίσθη διὰ μὲν τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ΔΣΜΗ' νόμου ὅτι, ὅταν κατὰ τὰ εἰρημένα ἐπιδοτήρια κατασταθῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ πληρωμὴ τοῦ

τιμήματος τοῦ κτήματος, συντάσσεται ἡ δριστική ἐκκαθάρισις τοῦ χρέους καὶ προσδιορίζεται ἡ πληρωτέα ἐφεξῆς παγία δόσις, διὰ δὲ τοῦ ἑδρ. 2 δεῖ μετὰ τὴν τοιαύτην ἐκκαθάρισιν ἐγγράφεται ἡ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκη καὶ τελεσιουργεῖται ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος τοῦ κτήματος παραδιδомένου τοῦ παραχωρητηρίου τῷ δηλωτῇ.

§ 14. Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ χρέους α') ἀναφέρεται πάντοτε εἰς ἓν ἀρισμένον παραχωρητήριον β') ἐνεργεῖται ἐν τῷ ταμείῳ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρ' αὐτῷ στοιχείων, κοινῇ συμπράξει τοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ταμίου, ἀφ' οὗ σημειωθῶσι ἐπὶ τῶν χρηματικῶν καταλόγων τῶν προσωρινῶν δόσεων οἱ ἀριθμοὶ τῶν παραχωρητηρίων κατὰ τὰ ἐν τῷ Β' κειρ. κανονισθέντα γ') καταστρώννεται ὑπὸθεν τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς πρὸς τὸν δηλωτὴν γενομένης εἰδοποιήσεως δ') ἀποτελεῖται σὺν αὐτῷ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ τὸν χρηματικὸν τίτλον τοῦ Δημοσίου, δ') κλείεται πρὸς ἐπιθεσίαν τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν αὐτῇ περιληφθεισῶν πράξεων διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ Ταμίου καὶ ε') ὑποβάλλεται τῷ Ὑπουργείῳ πρὸς ἐλεγχον κλπ. (ἔρα Κεφ. Η', § 27 τῶν ὁδηγιῶν τούτων) ἀναγκαστικῶς δὲ πρέπει νὰ ἐμφανηθῇ α') τὸ κατὰ τὸ παραχωρητήριον ὀφειλόμενον ὑπόλοιπον τοῦ τιμήματος τοῦ κτήματος β') ἐν πρὸς ἓν τὰ κατὰ τοὺς χρηματικοὺς καταλόγους τοῦ Ταμείου καὶ μετὰ τὴν συνταξίν τῆς πράξεως κατατάξεως πραγματικῶς πληρωθέντα ποσὰ διὰ προσωρινὰς δόσεις γ') τὸ ἐν ταῖς πληρωθείσαις προσωριναῖς ταύταις δόσεσι περιεχόμενον κεφάλαιον, ὅπερ κατὰ τὸ προμνημονευθέν ἄρθρον τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου συνίσταται, ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ γαιῶν ἐκ τῶν 3)5, ἐὰν δὲ περὶ φυτειῶν ἐκ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὅλου τῶν πληρωμῶν δ') τὸ ἐπόμενον χρέος μετὰ τὴν τοῦ πληρωθέντος κεφαλαίου τούτου ἐκπτώσιν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ παραχωρητήριον ὀφειλόμενου ὑπολοίπου τιμήματος ε') τὴν ἐπὶ τοῦ οὕτως ἀπομείναντος χρέους ἀναλογούσαν παγίαν ἐτησίαν δόσιν, συνισταμένην εἰς 5 τοὺς 0)0 ἐπὶ τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ τιμήματος γαιῶν καὶ εἰς 8 τοὺς 0)0 ἐπὶ τοῦ ἐκ τιμήματος τῶν φυτειῶν ζ') τὸ ἔτος καθ' ὃ εἰσπαιστέτη ἡ πρώτη τοιαύτη δόσις συμφώνως τῷ τελευταίῳ ἑδ. τοῦ ἑδρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ΑΣΜΗ' νόμου καὶ ζ') τὰ κατὰ χρῆσιν ὀφειλόμενα ἐκ προσωρινῶν δόσεων τοῦ τιμήματος περὶ οὗ ἡ ἐκκαθάρισις.

§ 15. Πλείστοι τῶν δηλωσάντων γαίας καὶ φυτείας εἰδοποιηθέντες, ἄλλοι μὲν πρὸ πολλοῦ περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων, ἄλλοι δὲ μετὰ τὰ διαταχθέντα ἐσχάτως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75483)101 π. ἐγκ. καὶ μὴ κοινοποιήσαντες ἐντὸς τῆς δριζομένης ἐν τῷ ἑδρ. β' τοῦ Π'4Η' νόμου τριμήνου προθεσμίας παραίτησιν, εἶναι ἤδη ὑπόχρεοι πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος καὶ ὅμως οὐκ ὀλίγοι ἐκ τούτων ἀφ' ὧν εἰδοποιήθησαν, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἤδη δὲν ὑποβάλλονται εἰς εἰσμίαν πληρωμὴν, διότι δὲν γρεοῦνται, οὔτε μὲ προσωρινὴν δόσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ δεῖ ὑποκείνεται εἰς πληρωμὴν παγίας, ἀφ' οὗ εἰδοποιή-

ἦσαν περὶ τοῦ παραχωρητηρίου, οὔτε μέ παγίαν ἐπὶ τῷ λόγῳ δὲν ἐγένετο ἀκόμη τοῦ χρέους ἢ ἐκκαθάρισαι.

5. Περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, παραδόσεως τῶν παραχωρητηρίων τοῖς δηλωταῖς καὶ ἐκκαθαρίσεως, βεβαιώσεως καὶ εἰσπραξέως τῶν κεισμάτων τῶν ὑποθηκοφύλακων καὶ Δικαστικῶν Κλητῆρων. — 16. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἀκολουθῶν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 2, 3 καὶ 6 τοῦ „ΑΣΜΗ“ νόμου, ὀφείλει ἅμα τῷ πέρατι, κατὰ τὸ προηγούμενον κεφάλαιον τῆς ἐκκαθαρίσεως χρεῶν προσερχομένων ἐκ κτημάτων ἐνηκόντων εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, νὰ πέμψῃ τὰ σχετικὰ παραχωρητήρια δι' ἐγγράφου του εἰς τὸν ἀρμοδίον φύλακα τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν καὶ τῶν ὑποθηκῶν, συνοδευμένα ἕκαστον μετὰ ἀπλῆς ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου περιλήψεως ὑποθήκης, πάντα δ' ἑκαστὴν ἐκαστῶ ἐγγράφῳ συνημμένα περὶ γαιῶν ἢ φυτειῶν ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ χωρίου παραχωρητήρια μετὰ καταλόγου συντεταγμένου κατὰ τὸ προηρητημένον ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Γ', ὑπογεγραμμένου παρ' αὐτοῦ καὶ φέροντος τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας του καὶ νὰ αἰτησῇται τὴν μεταγραφὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ δημοσίου.

§ 17. Ἡ ὑποθήκη δὲν δύναται νὰ ἔχῃ νόμιμα αποτελέσματα, ἐὰν προηγηθῇ τῆς μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου, δὲν εἶναι ἀνεπισημητῶς ἰσχυρά, ἐὰν ἐγγραφῇ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν μεταγραφῇ τὸ παραχωρητήριον, οὔτε ἀσφαλίζει ἀπολύτως καὶ δι' ὅλην τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος τὰ ἀπαιτήσεις τοῦ Δημοσίου, ἐὰν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνεγράφη αὕτη ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, ἐνεγράφη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος τοιαύτη καὶ ὑπὲρ ἄλλου τινός.

Οἱ ὑποθηκοφύλακες λαβόντες τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐφόρου, ὀφείλουσι α) Νὰ συντάξωσιν ἀμέσως περὶ τῶν πρὸς μεταγραφὴν σταλέντων αὐτοῖς παραχωρητηρίων τὴν ἔκθεσιν, περὶ τῆς παρουσίας τῶν ἀρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτ. 1856 νόμου περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων κλπ. καὶ ἀναγγεῖλωσι τοῦτο πρὸς τὸν ἀρμοδίον Οἶκ. Ἐφορον. β) Νὰ συντάξωσι περὶ τῶν ζητηθεισῶν ὑποθηκῶν τὴν ἔκθεσιν, περὶ τῆς διαλαμβάνει τὸ ἀρθρ. 73 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. γ) Νὰ ἐπιληφθῶσιν ἀμέσως τῆς μεταγραφῆς τῶν παραχωρητηρίων. δ) Εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν τῆς μεταγραφῆς νὰ ἐγγράψωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ζητηθεισάν ὑποθήκην. ε) Νὰ βεβαιώσωσι δι' τῆς ὑπογραφῆς των κάτωθι τῆς ἐπιστραφησομένης τῷ Οἶκ. Ἐφόρου περιλήψεως ὅτι ἡ ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη εἶναι πρώτη, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνεγράφη αὕτη ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, δὲν ἐνεγράφη τοιαύτη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος καὶ ὑπὲρ ἄλλου τινός, καὶ ζ) Ἄν ἔλαβε χώραν πρᾶξις ἐμποδίζουσα τὴν ἀνωτέρω βεβαίωσιν νὰ ἐκθέσωσιν ἐγγράφως τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὸν Ἐφορον.

§ 18. [Ὁρα ἐγκ. 68213] 117 τοῦ 1893 ὑπὸ Β. Δ. 28 Σεπτ. 1888

§ 19. Μετὰ τὴν μεταγραφὴν τῶν παραχωρητηρίων καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρεῖστα τῷ Οἶκ. Ἐφόρῳ τὰ παραχωρητήρια, ἅτινα μετεγράφη, συνο-

ειμένα, ἕκαστον μὲν μετὰ τῆς σχετικῆς περιλήψεως τῆς κατὰ τὰ ἀρτημένα ἐγγραφείσης ὑποθήκης, πάντα δ' ὁμοῦ μετὰ διπλῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ δικαιωμάτων καὶ τελῶν, συντεταγμένης κατὰ τὸ παρηρτημένον ὑπόδειγμα ὑπὸ στοιχ. Δ'. Ὁ Οἶκ. Ἐφοροί, λαβὼν τὰ ἔγγραφα ταῦτα καὶ πεισθεὶς μετὰ προηγουμένην εἴησιν τῶν ἐπ' αὐτῶν βεβαιώσεων ὅτι ἐτηρήθησαν πάντες οἱ ἀναγκαῖοι τύποι, περὶ ὧν ἐρρήθη καὶ ἀνωτέρω (§ 17), συμπληροῖ τὴν ἐκ τοῦ ὑποθηκοφύλακος σταλεῖσαν ἐκκαθάρσιν ὑπὸ στοιχ. Δ' διὰ τῆς προσθήκης καὶ τῶν τυχόν ὀφειλομένων εἰς δικαστικούς κλητήρας δικαιωμάτων, κρατεῖ παρ' αὐτῷ τὰς περιλήψεις τῆς ὑποθήκης καὶ ἀποστέλλει αὐτὴν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων παραχωρητηρίων εἰς τὸν ταμίαν, ζητῶν παρ' αὐτοῦ, α) νὰ βεβαιώσῃ εἰς τὰ Δημόσια βιβλία ὑπὸ τὸ καθ. ΣΤ' ἄρθ. 15 τὰ κατὰ τὴν ἐκκαθάρσιν ταύτην ὀφειλόμενα ὑπὸ τῶν δηλωτῶν δικαιώματα τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τέλη χαρτοσήμου καὶ β) νὰ πέμψῃ εἰς τὴν Ἐφορίαν ἀνευ ἀβολῆς τὸ παράρτημα τοῦ περὶ τῆς τοιαύτης βεβαιώσεως ἐκδοθημένου ἀποδεικτικοῦ συνωδευμένον μετὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀντιτύπων τῆς εἰρημένης ἐκκαθαρίσεως προσηκόντως τεθεωρημένου.

Λαβὼν δὲ τὸ παράρτημα τοῦ τριπλοτύπου ἀποδεικτικοῦ εἰσπρατίων, συντάττει εἰς διπλοῦν περιληπτικὴν κατάστασιν, ἵνα ὑποβῇ αὐτήν μετὰ τῶν σχετικῶν ἐκκαθαρίσεων τοῦ χρόνου κλπ. εἰς τὸ Ὑπουργεῖον κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ νόμου καὶ τὴν § 27 τῶν ὁδηγίων τούτων πρὸς ἐκδοσιν τοῦ ἀνήκοντος ἐντάλματος.

§ 20. Τὰ μετὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως, ἣν συνέταξεν ὁ ὑποθηκοφύλαξ, ἀποσταλέντα τῷ ταμίᾳ παραχωρητήρια ἀποτελοῦσι τὰ παραπαικτικὰ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐξόδου ἔγγραφα· ἐπομένως οἱ ταμίαι πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι μόνον μετὰ τὴν εἰσπράξιν τῶν σχετικῶν ἐξόδων δύνανται νὰ παραδώσωσι ταῦτα τοῖς δηλωταῖς· παραπαικτεῖται δ' αὐτοῖς ἐνταῦθα πρὸς ὁδηγίων των ὅτι καθυστέρησις ἐξόδου, ἐκ τῶν περὶ ὧν πρόκειται, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ σχετικοῦ παραχωρητηρίου ἐν τῷ Ταμείῳ θεωρεῖται ἀνυποστήρικτος καὶ καταλογίζεται εἰς βάρος τοῦ Ταμείου.— Πρόκειται περὶ ἐξόδων, τὰ ὅποια καταβάλλει τὸ Δημόσιον, καὶ οἱ ταμίαι ὀφείλουσιν, ἀναλογιζόμενοι τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ εὐθύνην, νὰ ἀναπτύξωσι μεγίστην δραστηριότητα πρὸς εἰσπράξιν αὐτῶν.

§ 21. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ΔΣΜΗ' νόμου ἐφ' ὅσον εἰσπράττονται τὰ καταβαλλόμενα ἔξοδα ἐπαναφέρεται ἰσὴ χρηματικὴ ποσότης εἰς τὴν δοθεῖσαν πίστωσιν· ὅθεν οἱ ταμίαι ὀφείλουσιν ἐπὶ τῷ κοπῷ ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν πίστωσιν νὰ ὑποβάλλωσι τακτικῶς κατὰ τὴν αἰμαίνουσαν ἐμφαινουσαν κατὰ χρῆσιν τὸς ἐκ τῶν ἐν λόγῳ δικαιωμάτων καὶ τελῶν εἰσπράξεις των, καὶ σὺν αὐτῇ τὰ διὰ τὰς εἰσπράξεως ταύτας ἐκδοθέντα γραμμάτια παραλαβῆς ἢ ἐπικεκυρωμένα ἀντίγραφα τούτων.

§ 22. Ζ'. Περὶ τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων.

§ 23. Αὗται διαγράφονται ἐκ τῶν δημοσίων βιβλίων καθ' ὅσον μέρος ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐν αὐταῖς κεφαλαίου (ἄρθρ. 3 καὶ ἐδ. α' καὶ β' τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου) καὶ εἰσπράττονται κατὰ τὸ ὑπόλοιπον μετὰ τόκου ὑπερήμερίας ὑπολογιζομένου ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς δόσεως (ἄρθρ. 4 καὶ ἐδ. α' καὶ β' τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου), ἐὰν προέρχωνται ἐκ τοῦ τιμήματος κτημάτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρητήθησαν οἱ δηλωταὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ΨΛΗ' νόμου τοῦ 1880, ἢ τοῦ ἄρθρ. 5 ΑΣΜΗ' νόμου, τοῦ 1885, ἢ, ἐὰν προέρχωνται ἐκ τοῦ τιμήματος κτημάτων περὶ οὗ συνετάχθη ἡ ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου ἀνήκουσι δὲ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ 1885 ἢ τῆς νεωτέρας αὐτῆς. — Διαγράφονται δὲ καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τῶν δημοσίων βιβλίων (ἄρθρ. 3, 4 καὶ 5 τοῦ νόμου), ἐὰν προέρχωνται ἐκ κτημάτων, περὶ ὧν αἱ τοῦ ἄρθρ. 6 ἐξαιρέσεις ὑπὸ τὰ στοιχ. α' β' καὶ γ' ἢ ἀπὸ τῶν ὁποίων παρητήθησαν οἱ δηλωταὶ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ 6 ἄρθρου, ἢ ἐὰν προέρχωνται ἐκ τοῦ τιμήματος κτημάτων περὶ οὗ συνετάχθη ἡ ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου, ἀνήκουσι δὲ εἰς τὰς χρήσεις 1879—1884.

§ 24. Περὶ τῆς τοιαύτης τῶν ὀφειλομένων ἐκ προσωρινῶν δόσεων διαγραφῆς ἕνεκα παραιτήσεως τοῦ δηλωτοῦ, ἢ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς διανομῆς σχετικῶς πρὸς τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου, θέλουσι διαθεῖναι ἐκάστοτε εἰδικαὶ διαταγαὶ στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ὑπουργείου ὑποβληθησομένων ἐγγράφων κατὰ τὰ κανονισθέντα ἐν τῷ Γ' κεφ. καθόσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων τοῦ τιμήματος, περὶ οὗ συνετάχθη ἡ ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου δέον νὰ τηρηθῶσιν οἱ ἐξῆς κανόνες. — α') Ἀμέσως μετὰ τὴν κατὰ τὸ κεφ. Β' συνταξιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀλικοῦ χρέους, ὁ Οἶκος Ἐργῶν καὶ ἡ Ταμεία ὀφείλουσι νὰ καταρτίσωσι σημειώσιν τῶν κατὰ τὴν εἰρημένην ἐκκαθάρισιν ὀφειλομένων καὶ κατὰ τὰ προσηθέντα διαγραφτέων ἀπὸ τὰ δημοσία βιβλία προσωρινῶν δόσεων. — β') Ἡ τοιαύτη σημείωσις διαγραφῆς πρέπει νὰ περιλαμβάνη ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ἐκάστης καθυστερουμένης προσωρινῆς δόσεως τῶν χρήσεων 1879—1884, καὶ μόνον τὸ κεφάλαιον ἦτοι τὰ 3/5 διὰ τὰς γαίας καὶ τὸ 1/2 διὰ τὰς φυτείας τῆς ὀφειλομένης προσωρινῆς δόσεως τῆς χρήσεως 1885, ἢ τῶν νεωτέρων αὐτῆς, θέλει δὲ συντάττεσθαι ἐπὶ διπλοτύπου βιβλίου κατὰ τὸ συναπτόμενον εἰγμα ὑπὸ στοιχ. Ζ.— γ') Τὸ στέλεχος τῆς ἀνωτέρω σημειώσεως διαγραφῆς θέλει συντάττεσθαι μεταξὺ τῶν σχετικῶν παραστατικῶν ἐγγράφων τοῦ Ταμείου, τὸ δὲ παράρτημα αὐτῆς θέλει παραδίδεσθαι τῷ Ἐργῶν, ὅπως ὑποβληθῇ πρὸς αὐτοῦ ἐν καιρῷ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον (κεφ. Η' ἄρθρ. 27 ὁδηγ.)—δ') Διὰ τὰς ἐκκαθάρσεις τὰς ἀφορῶσας εἰς γαίας ἢ φυτείας ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χωρίου δύνανται νὰ συνταχθῶσι πολλαὶ σημειώσεις διαγραφῆς, ἀλλὰ μία καὶ ἡ αὐτὴ σημείωσις δὲν ἐπιτρέ-

πεται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ περιλάβῃ ἑκκαθαρίσεις πλείους τῶν τεταρακκοντα, ἢ ἑκκαθαρίσεις, εἴτε ἀνηκούσας εἰς δύο ἢ περισσώτερα χωρία, εἴτε γαιῶν καὶ φυτειῶν ὁμοῦ ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ ἀνήκωσιν εἰς κτήματα τοῦ αὐτοῦ χωρίου. — ε') Τὸ παραδοθὲν τῷ Ἐφόρῳ παραρτήμα τῆς σημειώσεως διαγραφῆς θέλει χρησιμεύει τῷ Ὑπουργεῖῳ διὰ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ νόμου συγκεφαλαιώσιν, τὴν κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη τῇ φροντίδι αὐτοῦ βεβαιώσιν εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν περιεχομένων τόκων ἐν ταῖς προσωριναῖς δόσεσι τῶν χρήσεων 1879—1884, ἐπὶ δὲ καὶ ὡς βάσις ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ θέλει ἐκδίδεσθαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου ἡ ἄδεια διαγραφῆς, ἥτις μετὰ τοῦ παραρτήματος τούτου τῆς σημειώσεως θὰ συνοδεύῃ τοὺς υποβληθέντας εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον λητούς τοῦ Ταμεῖου.

§ 15. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν σημειώσεων διαγραφῆς προσωρινῶν δόσεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐφεξῆς συνταχθησομένων ἑκκαθαρίσεων παρατηρητέον, ὅτι, σχετικῶς πρὸς τὰς μέχρι τοῦδε συνταχθείσας ἄλλας, αἰτίνας ὑπεβλήθησαν τῷ Ὑπουργεῖῳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων προσδιωρίσθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον πάγια δόσεις, ὁφείλονται δόσεις προσωριναί, ὅτι πρέπει νὰ διαγραφῶσιν ἐκ τῶν χρηματικῶν καταλόγων καὶ αἱ δόσεις αὗται καὶ ἐπὶ ταυτοχρόνως πρέπει νὰ ληθῇ φροντίς περὶ τῆς συγκεφαλαιώσεως, κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ νόμου τῆς βεβαιώσεως καὶ τῆς ἐν καιρῷ ἀποδόσεως τοῦ ἐν αὐταῖς περιεχομένου τόκου, ἀποτελοῦντος καὶ κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς πολλὰς μυριάδας δραχμῶν. Ἡ διαγραφή καὶ τῶν δόσεων τούτων θ' ἀκολουθήσῃ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἀνωτέρω κανόνας, ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιστραφῶσιν ἡδὴ ταῖς σίκονομ. ἀρχαῖς αἱ προϋποβληθεῖσαι ἑκκαθαρίσεις, ἄλλως τε καὶ αὗται δὲν ἐμφαίνουσι καὶ τὰς καθυστερουμένας προσωρινὰς δόσεις, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις εἰς τὴν σύνταξιν τῶν σημειώσεων διαγραφῆς, δέον οἱ Οἶκον. Ἐφόροι καὶ οἱ Ταμίαι, ὅπως πρὸς ἐναπλήρωσιν μὲν αὐτῶν· α') λήθωσιν ὑπ' ὄψει τοῦ καταλόγου τῆς διὰ τὸ ἔτος (1885) βεβαιωθείσης παγίας δόσεως, ὅπως γνωρίσωσι τὰ παραχωρητήρια διὰ τὰ ὁποῖα ἐβεβαιώθη ἡ τοιαύτη δόσις, — β) μεμνησθῶσι, κατὰ προτίμησιν διὰ τὰ χωρία, εἰς κτήματα τῶν ὁποίων ἀναφέρεται ἡ βεβαιωθείσα παγία δόσις, ὅπως, συμφώνως πρὸς τὰ διατεθέντα ἐν τῷ κεφαλ. Β' σημειώσωσιν ἐπὶ τῶν πράξεων κατατάξεως καὶ ἐκ τούτων ἐπὶ τῶν ἐν τῷ Ταμεῖῳ χρηματικῶν καταλόγων τῶν προσωρινῶν δόσεων, οἱ ἀριθμοὶ τῶν παραχωρητηρίων, ἵνα ἐξεδότησαν διὰ γαίας ἢ φυτείας κειμένας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν εἰρημένων χωρίων, καὶ γ) ἐξακριβώσωσι δι' ἀντιπαραβολῆς τῶν καταλόγων τῶν παγίων δόσεων πρὸς τοὺς τῶν προσωρινῶν ἐπὶ τῇ βίσει καὶ τῶν σημειουμένων ἐν αὐτοῖς ἀριθμῶν παραχωρητηρίων, διὰ ποῖα τῶν, κατὰ τοὺς καταλόγους τῶν παγίων δόσεων, ἑκκαθαρισθέντων χρεῶν, καθυστεροῦνται δόσεις προσωριναί.

Κατόπιν τούτων δὲ νὰ συντάξωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διπλοτύπου βιβλίου (§ 24, ἐδαφ. 6') καὶ υποβάλλωσι τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις διαγραφῆς ἀνὰ ὀλίγας, κατὰ κατηγορίαν κτημάτων καὶ κατὰ χωρίον, ὅπως τὸ Ὑπουργεῖον, μετὰ προηγούμενον ἑλεγχον, ἐκδώσῃ τὴν περὶ ταύτης ἀδείαν καὶ μεριμνήσῃ ταυτόχρονον· περὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου συγκεφαλαιώσεως καὶ βεβαιώσεως τῶν ἐν ταῖς διαγραφησομέναις ὁσέσι περιεχομένων τόκων.

§ 26. Η'. Περὶ υποβολῆς τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ χρέους καὶ λοιπῶν ἐγγράφων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. — § 27. Μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας ἔρχεται κατὰ σειράν ἡ βεβαίωσις τῶν παγίων ὁσέων καὶ τῶν ἐν ταῖς προσωριναῖς ὁσέσι τῶν χρήσεων 1879—1884 περιεχομένων τόκων καὶ ἡ καταβολὴ τῶν δικαιωμάτων τῶν ὑποθηκοφύλακων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων. Τὸ Ὑπουργεῖον ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτὸ τὴν φροντίδα περὶ πάντων τούτων ἅμα δὲ καὶ περὶ συγκεντρώσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν πρὸς ταῦτα σχετικῶν ἐγγράφων, ἐπομένως ὁφείλουσιν οἱ οἰκ. ἔφοροι νὰ υποβάλλωσιν εἰς αὐτό, εὐθὺς ὡς καταστίζονται πληρῆ· α) Τὰς ἐκκαθαρίσεις τοῦ χρέους (§ 14) φεροῦσας προσωληνόμενους τὰς οἰκείας περιλήψεις τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης (§ § 18 καὶ 19)· 6') Τὴν σημείωσιν διαγραφῆς εἰς διπλοῦν (§ 25 ἐδ. γ') καὶ γ') Τὴν περιληπτικὴν κατάστασιν περὶ πληρωμῆς τῶν δικαιωμάτων κλπ. τῶν ὑποθηκοφύλακων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων (§ 14 καὶ ἐδ. ε' τῆς § 22) συνωδευμένην μετὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων καὶ τοῦ ἀποδεικτικοῦ εἰσπρακτέων περὶ τῆς βεβαιώσεως τῶν δικαιωμάτων τούτων εἰς βῆρος τῶν ἀηλωτῶν (§ § 18 καὶ 22).

Τὰ ἐγγραφα ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω τριῶν κατηγοριῶν θέλουσιν υποβάλλεσθαι δι' ἰδίαις ἀναφοράς, ἐκάστη δὲ τῶν ἀναφορῶν τούτων θέλει παραπέμπει εἰς τὰς σχετικὰς δύο ἑτέρας· δέον δὲ πρὸς ἐπεφυγὴν περιπλοκῶν καὶ συγχύσεων κατὰ τὸν ἑλεγχον, νὰ καταβληθῇ ἡ δικαιοσύνη φροντίς ὅπως μὴ υποβάλλωνται σημειώσεις διαγραφῆς προσωρινῶν ὁσέων, ἢ καταστάσεις πληρωμῆς δικαιωμάτων ὑποθηκοφύλακων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων, ἐὰν δὲν συνυποβάλλωνται καὶ αἱ σχετικαὶ πρὸς ταῦτα ἐκκαθαρίσεις τοῦ χρέους· τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχῇ ἐὰν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τηρηθῇ ὁ κανὼν, ὥστε ἡ ἐκκαθάρισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὑποθηκοφύλακος κλπ., ἡ περιληπτικὴ κατάσταση περὶ πληρωμῆς τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ ἡ σημείωσις διαγραφῆς νὰ θεωρῶνται ὡς μία ὑπόθεσις ἀδιαίρετος καὶ νὰ περιλαμβάνωσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης μόνον τὰ παραχωρητήρια, ὅσα ἐσημειώθησαν εἰς τὸν ὑπὸ στοιχ. Γ' κατάλογον, ὅτε ἐσταλέσαν τῷ ὑποθηκοφύλακι πρὸς μεταγραφὴν κλπ.

§ 28. Προηγούμεναι διαταγαὶ εἶχον ἀπαγορεύσει τὴν ἐκ διαλειμμάτων υποβολὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐκκαθαρίσεων τοῦ τιμήματος τῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν τοῦ αὐτοῦ χωρίου. — Τὸ μέτρον τοῦτο εἶχε σκοπὸν νὰ εὐκολύνῃ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἑλεγχον, ἀλλὰ παρετή-

ρήθη ὅτι σχεδὸν πάντοτε ἡ ἐκκρεμότης ἐλαχίστου μέρους τῆς κατὰ χωρίον ἐργασίας ἐγένετο ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δημοσίου αἰτία ἀναβολῆς τῆς υποβολῆς καὶ τῶν κατηρτισμένων ἤδη πολλῶν διὰ κτήματα τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἐκκαθαρίσεων ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν ζημίας τοιαύτης, ἂν δὲν πρόκειται περὶ ἐμποδίου δυναμένου νὰ ὑπερνικηθῇ ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, οἱ ἔφοροι ὀφείλουσι νὰ προβῶσιν εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἐπὶ τῶν λοιπῶν παραχωρητηρίων, ὅσα ἐξεδόθησαν περὶ κτημάτων τοῦ αὐτοῦ χωρίου, τηροῦντες ὡς πρὸς τὴν υποβολὴν τῶν ἐκκαθάρσεων κλπ. τοὺς ὅρους τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Θ'. Περὶ παραδοχῆς φαλλγγιτικῶν καὶ ἄλλων πιστωτικῶν γραμματίων εἰς προεξόφλησιν τιμῆματος. — § 29. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ νόμου εἶναι δεκταὶ εἰς προεξόφλησιν τοῦ συνόλου τῶν μήπω ληξασῶν παγίων δόσεων τοῦ τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν τὰ φαλλγγιτικὰ καὶ λοιπὰ ἄλλα μνημονευόμενα ἐν αὐτῷ πιστωτικῷ γραμματίᾳ. Ἡ προεξόφλησις τῶν παγίων δόσεων ἀκολουθεῖ τοὺς κανονισμένους ὡς πρὸς αὐτὴν τύπους, προκειμένου ὅμως περὶ πιστωτικῶν γραμματίων, ὀφείλουσι οἱ οἰκόν. ἔφοροι, πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως, νὰ ὑποβάλλωσι ταῦτα μετὰ τοῦ λογαριασμοῦ τῆς προεξόφλησεως τοῦ χρέους, τῆς αἰτήσεως τοῦ κυρίου αὐτῶν καὶ τῶν ἀποδεικνύοντων τὴν κυριότητα τοῦ-ου ἐγγράφων, ὅπως ἐξετασθῇ ἂν ταῦτα ὡς ἐγούρα καὶ ἀπραγματοποίητα καὶ ὁ λογαριασμὸς τῆς προεξόφλησεως ἀκριβὴς καὶ διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ὁ συμφηρισμὸς τῶν.

Γ' Τελευταῖαι παρατηρήσεις. — § 30. Ὁ ἈΣΜΗ' νόμος α) ἀπέλαξε τοὺς δηλωτὰς τῆς πληρωμῆς τῶν τόκων τῆς ὑπερμερίας οὗς ὀφείλον ν' ἀποδώσωσιν οὗτοι ἐπὶ τῶν καθυστερηθεισῶν προσωρινῶν δόσεων τῶν χρήσεων 1879 — 1884, β') ἐπέτρεψε νὰ περιληφθῇ εἰς τὰς μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρέους κανονισθεσάμενας παγίως δόσεις καὶ νὰ πληρωθῇ εἰς τὰς δ' ἐκείνας ὁρισμένας προθεσμίας τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς ὀφειλομένας προσωρινὰς δόσεις κεφάλαιον καὶ γ') ἐχορήγησε τετραετὴ προθεσμίαν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων, οἵτινες περιέχονται εἰς τὰς καθυστερουμένας προσωρινὰς δόσεις τῶν χρήσεων 1879—1884.

XX. Ἡ ἐγκ. αὕτη συνωδεύετο ὑπὸ πολλῶν ὑποδειγμάτων, ἅτινα ἐφάρτεν τις ἐν τοῖς ἐντόποις τῆς ὑπηρεσίας.

Γνωμοδότησις 37436 τῆς 20 Σεπτ. 1895.—Ἀφοῦ, διὰ μὲν τοῦ ἀρθρ. 11 τοῦ νόμου ἈΣΜΗ' ἐπατράπη ἡ πληρωμὴ διὰ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων γραμματίων μόνον τῶν μὴ ληξασῶν παγίων, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 αὐτοῦ, δόσεων, διὰ δὲ τοῦ ἀρθρ. 1 ὁρίσθη, ὅτι αἱ πάγια δόσεις καθορίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπολοίπου ποσοῦ τοῦ μέχρι τῆς συντάξεως τῆς ὁριστικῆς ἐκκαθαρίσεως ποσοῦ ἀφαιρέσει τῶν 1) ἐν περὶ φυτειῶν, καὶ τῶν 3) ἐν περὶ γαιῶν, τῶν καταβληθεισῶν προσωρινῶν δόσεων, σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι διὰ τῶν εἰρημένων γραμματίων δύνανται νὰ πληρωθῶσι μόνον αἱ μετὰ τὴν ἐκκαθάρ-

σιν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπολειφθέντος μετὰ τὴν ἀφίρσιν τῶν εἰρη-
μένων ποσοστῶν τῶν μέχρι ταύτης πληρωτέων προσωρινῶν δόσεων
ὀριζόμεναι συνεπεία αὐτῆς μὴ λήξαισι πάγια δόσεις καὶ οὐχὶ α-
μέχρι τῆς ἐκκαθαρίσεως προσωριναί, εἰς τοῦτο δὲ οὐδεμίαν ἐμ-
πίρροτὴν νὰ μεταβάλῃ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἢ σπουδὴ τῶν δηλω-
τῶν πρὸς κατάθεσιν τοιούτων γραμματίων πρὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως, δι' ἣν
οὐδεμία ὑπὸ τοῦ νόμου ἐτάχθη προθεσμία.

Ἐγκύκλιος 91383]153 τῆς 5 Σεπτ. 1888 — Κατὰ τὸ ἀρθρ. 3
τοῦ νόμου ΔΣΜΗ, τὸ 1)2 τῶν ὀφειλομένων ἀπὸ προσωρινὰς δόσεις
τιμῆματος δηλωθεῖσων φυτειῶν καὶ τὰ 3)5 τῶν ὀφειλομένων ἀπὸ προ-
σωρινὰς δόσεις τιμῆματος ἐθν. γαιῶν διαγράφονται ἐκ τῶν δημοσίων
βιβλίων, εἰς τὴν διαγραφὴν δὲ ταύτην μέχρι τοῦδε προέβαιναν ὁ ἀρ-
μόδιος ταμίς τῇ προηγουμένῃ ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομ.
Ἑργασίου. Ἦδη δὲ ἐπειδὴ διὰ τοῦ ΔΥΙΔ', νόμου π. ἐ. περὶ συ-
στάσεως ἐπαρχιακῶν ὑποταμείων καὶ τοῦ κατόπιν ἐκδοθέντος τὴν 19
Μαΐου 1887 Β. Δ. ἡ εἰσπραξις τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων
ἀπὸ τοῦ ἔτους 1885 καὶ ἐντεῦθεν ἀνετέθη τοῖς ὑποταμίαις συνεπὶ
παρεδόθησαν αὐτοῖς καὶ οἱ χρηματικοὶ κατάλογοι τῶν ὡς εἴρηται
χρήσεων, παραγγέλλομεν ὅπως ἐφεξῆς διὰ τὰ χωρία ἐκεῖνα τὰ ὑπα-
γόμενα εἰς τὴν περιφέρειαν συσταθέντος ὑποταμείου νὰ συντάσσων-
ται δύο σημειώσεις διαγραφῆς ὧν ἡ μία νὰ περιλαμβάνῃ τὰς ἀπὸ
τοῦ ἔτους 1879—1884 προσωρινὰς δόσεις, ἡ δὲ ἑτέρα τὰς ἀπὸ τοῦ
ἔτους 1885 καὶ ἐντεῦθεν, ὅπως τὸ Ἑργασίον ἀποστέλλον τῶν τα-
μῶν ἢ ὑποταμῶν τὴν σχετικὴν σημείωσιν διαγραφῆς ἐντέλλεται τὴν
διαγραφὴν τῶν ἐν αὐταῖς μνημονευομένων χρεῶν.

νόμος ΔΧΚΣ' 22 Δεκ. 1887. Περὶ κληρώσεως μεταξὺ μὴ
κατόχων δηλωσάντων τὰς αὐτὰς γαῖας

1. Αἱ κατὰ τὸ ἀρθρὸν 22 τοῦ ΓΛΑ' νόμου τοῦ
1871 κληρώσεις περὶ τῶν ὑπὸ μὴ κατόχων δηλωθει-
σῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γαιῶν δύνανται νὰ ἐνεργη-
θῶσιν ἤδη. Ἐὰν δὲν ἐνηργήθησαν μέχρι τοῦδε.

2. Ἡ κλήρωσις ἐνεργεῖται, ἐὰν ζητηθῇ δι' ἐγγρά-
φου πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομ. Ἐφόρον ὑπὸ τινος τῶν
δηλωσάντων τὰς αὐτὰς γαῖας, ἡ δι' αὐτὴν δὲ ὀρισθεῖσα
ἡμέρα γνωστοποιεῖται πρὸ ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμερῶν
ὑπὸ τοῦ Οἰκονομ. Ἐφόρου διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῖς
ἐν τῇ ἀνωτέρῳ αἰτήσιν μνημονευομένοις δηλωταῖς.

(*) ΕφΚ. 1 τῆς 2 Ἰαν. 1888.

3. Κατὰ τ' ἀνωτέρω προκαλοῦνται καὶ ἐνεργοῦνται καὶ αἱ κληρώσεις περὶ γαιῶν, δηλωθησομένων ὑπὸ μὴ κατόχων μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος νόμου.

4. Εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § α' τοῦ ΑΤΜΔ' νόμου τοῦ 1885 προσδιορισμὸν προθεσμίας λαμβάνει μένος ἀντι τοῦ Ἐπάρχου ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς πρωτευούσης τῆς Ἐπαρχίας. Πάντα δὲ τὰ ἔγγραφα καὶ τ' ἀντίγραφα πρωτοκαλλῶν ἢ ἀντιρρήσεων, ὅσα ἀφορῶσιν εἰς διαφορὰς μετὰξὺ ἐνοικιαστῶν ἐπικαρπίας ἀδηλώτων γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων τούτων, συντάσσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Ἐγκύκλιος 58212/111 τῆς 19 Ἰουν. 1887.— Ληξιάτης τῇ 31 Μαρτίου τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ΑΤΜΔ', νόμου, ταχθείσης προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν ὑπὸ τῶν κατόχων. α') Ἑθνικῶν, Ἐπιστολικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκούσων γαιῶν. β') Φυτειῶν, ἐὰν ἐγένοντο μέχρι τέλους τοῦ 1885, καὶ γ') Πλεονασμάτων γαιῶν καὶ φυτειῶν δηλωθεισῶν ἄλλοτε μὲ ἐκτασιν μικροτέραν τῆς πραγματικῆς ἐπέχεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 2, 3, 7 καὶ 15 τοῦ ἐξημένου νόμου. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, σκοπούσας τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κτημάτων τὰ ὅποια δὲν ἐδήλωσαν οἱ κάτοχοι, ἐπιτρέπεται α') Ὡς πρὸς τὰς οὐδόλως δηλωθείσας γαῖας. Νὰ δηλωθῶσιν αὗται μέχρι τῆς 31 Δεσίου (ἄρθρ. 2 καὶ 3) ἄνευ πρατιμήτεως τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦοι κεῖνται, ὑπὸ μὴ κατόχων κεκτημένων δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς γῆς, ἢ κατὰ μετρηθῶσιν (ἄρθρ. 15) καὶ νὰ ἐκποιηθῶσι διὰ δημοπρασίας, κατὰ τοὺς περὶ ἐκποιήσεως τῶν Ἑθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμους. Ὡς πρὸς τὰ πλεονάσματα γαιῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 6. Νὰ δηλωθῶσι μέχρι τῆς 31 Δεσίου (ἄρθρ. 2 καὶ 3) ὑπὸ μὴ κατόχων καὶ ἐν ἐξήντησαν οὗτοι προηγουμένως ὡς δηλωταὶ τὸ δικαίωμα τῶν καὶ νὰ παραχωρηθῶσιν αὐτοῖς ἀποκοπόμενα ἐκ τοῦ ὅλου τεμαχίου κατ' ἐκλογὴν τῶν (ἄρθρ. 6 ἐδάφ. γ') ἢ, ἂν ἀνεκαλύφθησαν διὰ καταμετρήσεως ἐνεργηθείσης, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 7, νὰ παραχωρηθῶσι τοῖς ἀρχικοῖς δηλωταῖς κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρ. 8 καὶ ἐπόμενα. γ') Ὡς πρὸς τὰς οὐδόλως δηλωθείσας φυτείας. Νὰ καταμετρηθῶσι καὶ ἐκποιηθῶσιν αὗται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 15 ὡς φθαρτὰ κτήματα περιελθόντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου δυνάμει τοῦ ἄρθρ. (1. δ'). Ὡς πρὸς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 πλεονάσματα φυτειῶν. Ἀνεκαλυπτόμενα διὰ καταμετρήσεως ἐνεργομένης συμφώνως τῷ ἄρθρ. 7, τὰ τοιαῦτα πλεονάσματα νὰ παραχωρηθῶσι τοῖς ἀρχικοῖς δηλωταῖς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τοιαύτης καταμετρήσεως καὶ ὑπὸ τοῦς

δρους τῶν ἄρθρ. 8 καὶ ἐπόμενα τοῦ νόμου καὶ ε') ὡς πρὸς τὰς οὐδόλως δηλωθείσας οὔτε ἐκποιηθείσας κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 γαῖας καὶ φυτείας. Νὰ ἐνοικιασθῶσι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 16 πρὸς καλλιέργειαν εἰς τὸν δὲν διετεθῇ ἡ ἐπικαρπία αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 17, [ὅσα ἔμμενον ΒΥΨΑ', τοῦ 1897].

Πρέπει δὲ νὰ παρατηρήτω ὁμῖν πρὸς ὁδηγίαν σας, ὡς πρὸς μέτην α' τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, ἥτοι ὡς πρὸς τὰς οὐδόλως δηλωθείσας γαῖας, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 καταμέτρησις πρὸς ἐκποίησιν δὲν ἀποκλείει τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 δήλωσιν, τούναντιον δὲ τῇ τοιαύτῃ δήλωσις ἀποκλείει τὴν, ὡς εἴρηται, καταμέτρησιν. — Ὡς πρὸς δὲ τὴν β' ἥτοι τὰ πλεονάσματα τῶν γαιῶν, ὅτι ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ νόμου δοθεῖσα ὑπὸ μὴ κατόχου δήλωσις ἰσχύει μόνον, εἰς τὴν δὲν προηγήθη καταμέτρησις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 ἐννοηθεῖσα καὶ ὡς πρὸς τὰς γ' καὶ δ' ἥτοι τὰς οὐδόλως δηλωθείσας φυτείας καὶ τὰ πλεονάσματα φυτειῶν, ὅτι δὲν εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου δηλώσεις, ἀλλὰ ἐφαρμόζονται μόνον αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 7—11 ἢ 15, ἢ 16, ἢ 17. — Ἐν γένει δὲ ὅτι αἱ κατὰ τὰ ἄρθρ. 2 καὶ 3 δηλώσεις, καὶ ἂν ἐδόθησαν πρὸ πάσης καταμετρήσεως, ὑπόκεινται διὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐδόθησαν εἰς τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ νόμου.

Ἐπομένως πρέπει νὰ προτρέψητε πάντας εἰς παροχὴν δηλώσεων διὰ τὰς ἀνευ τοιούτων κατεχομένας γαῖας ἢ πλεονάσματα γαιῶν καὶ νὰ ἐπιμεληθῆτε ὅπως αἱ προτροπαὶ ἀποθῶσιν ἀποτελεσματικαί, ἐν δικῶς δ' οἱ γεωμέτραι ὀφείλουσι νὰ ἐπιληφθῶσιν ἀνευ ἀναβολῆς τῇ καταμετρήσεως κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου, τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν ἐν αὐταῖς ὑπαρχόντων πλεονασμάτων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς παραχωρήσεως τῶν εἰς τοὺς ἀσκόπους δηλωτὰς, κατὰ δὲ τ' ἄρθρ. 11, 15 καὶ 16 τῶν οὐδόλως δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐκποιήσεως ἢ ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἐκποιήσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν.

Οἱ γεωμέτραι πρὸς ὁδηγίαν τῶν πρέπει νὰ λάβωσι ὅτι ἕκαστος χωρίον περὶ τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν αὐτοῦ σημειώσιν ἐξηγμένως ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἐφορᾷ δηλώσεων ἢ παραχωρητηρίων καὶ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν, ἐν οἷς μεταγράφησαν τὰ παραδοθέντα τοῖς δηλωταῖς παραχωρητήρια, ὀφείλουσι δὲ νὰ μὴ ἀπαρνήσιν τὸν καιρὸν τῶν εἰς ἀσκόπους καταμετρήσεις, ἀλλὰ νὰ προειπνῶσιν εἰς ταύτας μόνον, ἀφοῦ μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν ἐπιστηθῶσιν, ὅτι ἐν τοῖς ὁρίοις ὁρισμένου δηλωθέντος κτήματος περιλαμβάνεται περίσσευμα, ἢ ὁρισμένη τις ψιλὴ γῆ ἢ φυτεία εἶνε ὡς ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἡμερᾷ.

Σπουδαῖον βοήθημα εἰς τὰς ἐρεῦνας τῶν γεωμετρῶν εἶναι τὰ πρωτόκυλλα τῆς καταμετρήσεως, τὰ ὅποια συνέταξεν κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ ΑΤΜΔ', νόμου [οἱ ἐνοικιασταὶ τῆς ἐπικαρπίας καὶ οἱ κατὰ

τὸ 229, 5 τοῦ ΠΛΕ' νόμου τοῦ 1880 [πραγματογνώμονες ἢ] γεωμετροὶ, ἐπομένως ἐν ᾧ ἄφ' ἑνὸς συνιστάται νὰ ληφθῇ ἀμέσως φροντίς, ὅπως τῇ συνδρομῇ καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐφορίας ἐφοδιασθῶν οἱ γεωμετροὶ μετὰ πάντας ἐκ τῶν τοιούτων πρωτόκολλων ἀναγκάζαν σημείωσιν, ἄφ' ἑτέρου δέον νὰ καταβληθῇ πᾶσα ἐκ μέρους τῶν γεωμετρῶν προσπάθεια, ὅπως διὰ τῶν ἐνεργηθησομένων καταμετρήσεων ἀνακαλυφθῶσι πρωτίστως τὰ ἐν ταῖς δοθείσαις δηλώσεσιν ὑπάρχοντα πλεονάσματα, τὰ ὅποια, καθ' ὅς ἔχει πληροφορίας τὸ Ὑπουργεῖον, ὡς πρὸς τινὰς δηλωτάς εἶνε μεγαλείτερα τῆς δηλωθείσης ἐκτάσεως.

Ἐπιτροπομένης τῆς τε δηλώσεως ὑπὸ μὴ κατόχων καὶ τῆς καταμετρήσεως ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, ἀποδίδει ἀναντίρρητον, ὅτι διὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τῶν μέτρων τούτων θέλει ἐξασφαλισθῇ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τὸ νόημα τῶν μηδόλων ἢ ἐλλειπῶς δηλωθέντων κτημάτων, ἐὰν οἱ Οἶκον. Ἐφοροὶ καὶ οἱ γεωμετροὶ ἐργασθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἐγκύκλιος 7763)9 τῆς 22 Ἰαν. 1888. — Ὁ νόμος ΑΧΚΣ' ποσειλ/θη ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως ἐν τισιν ἐπαρχίαις τῶν διατάξεων τοῦ άρθρ. 22 τοῦ νόμου ΥΛΑ' τῆς 25 Μαρτίου 1871, καθ' ὅς ὤφειλεν ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ Οἶκονομ. Ἐφορὸς νὰ ἐνεργήσωσι κληρώσιν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν κοινοποιηθεισῶν δηλώσεων τῶν αὐτῶν γαιῶν. — Διὸ παραγγέλλομεν, ὅσας τις ζητεῖται κληρώσεις ἐκ τῶν δηλωσάντων ἢ ἐφεξῆς δηλωσόντων κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰς αὐτὰς γαῖας, καὶ βεβαιωθῇ ὅτι ἀληθῶς πρόκειται περὶ τῶν αὐτῶν γαιῶν, νὰ ὀρίζεται ἡμέρα κληρώσεως καὶ καλῆται κατ' αὐτὴν ἕκαστος δηλωτὴς διὰ προσκλήσεως τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, κοινοποιουμένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸ ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμερῶν. Ἡ κληρώσις γίνεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ καὶ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου καλουμένου ἐπὶ τούτῳ καὶ τοῦ Ἐξηναδάρχου τῆς Πρωτεύουσας τῆς Ἐπαρχίας διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κληρώσιν, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν εἰς ἡ περισσότεροι δηλωταὶ ἂν ἦσαν παρευρεθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως συμφώνως πρὸς τὰ διατεταγμένα. Αἱ δηλώσεις τῶν ἀποτυχόντων κατὰ τὴν κληρώσιν, τὰ ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς προκαταβολῶν καὶ προσωρινῶν δόσεων καὶ τὰ παραχωρητήρια, ἂν τοιαῦτα ἐξεδόθησαν, ὑπαβάλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως μετὰ τῶν κληρῶν καταστάσεων, συντεταγμένα κατὰ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35467)65 τοῦ 1857 ἐγκ. κανονισθέντα τύπον, διὰ νὰ διατάσσεται ἡ ἐπιτροπὴ τῶν πληρωθεισῶν προκαταβολῶν καὶ προσωρινῶν δόσεων, συμφώνως τῷ άρθρῳ 23 τοῦ ΥΛΑ' τοῦ 1871 νόμου. *

(*) Κατὰ τὴν ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 65 τοῦ 1887 ἐγκ. ὡς δικαιολογητικὰς περὶ ἐπιστροφῆς χρημάτων καταστάσεως ἐπισυνάπτονται α) ἡ ἀπόφασις τοῦ αἰτούντος τὴν ἐπιστροφήν χρημάτων, β) τὸ συμφωνητικὸν ταύτης συντασσόμενον διοικητικοῦ πρωτόκολλον, ἐν ᾧ δέον νὰ

Ἑγκύκλιος 68900) 107 τῆς 7 Ἰουλ. 1888. — Οἱ οἰκονομ. ἔφοροι παραγγέλλονται νὰ προδῶσιν εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν ἀπαυγμένων ὀνομαστικῶν καταλόγων διὰ τὴν τοῦ ε. ε. προσωρινὴν δόσιν τοῦ τιμήματος τῶν δηλωθεῖσων γαιῶν καὶ φυτείων, καὶ παραδώσωσιν αὐτοὺς μετὰ τῶν κεκονονισμένων περιληπτικῶν καταστάσεων πρὸς τοὺς ταμίαις, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς· α') ὅτι οἱ χρηματικοὶ καταλόγοι θέλουσιν εἶσθαι εἰδικοί διὰ τὰς γαῖας καὶ εἰδικοί διὰ τὰς φυτείας, θέλουσι συνταχθῇ ἐπὶ ἐντύπων, ἅτινα τυποῦνται ἔξω, καὶ τῶν ὁποίων ἕκαστος θέλει αἰτήσῃ ἀνάλογα πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας του, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Γενικὴν ἀποθήκην τῶν ἐντύπων τοῦ Ἑπουργείου καὶ θέλουσιν ἐμφαίνει τοὺς ὀφειλέτας κατὰ χωρίον καὶ δῆμον, ἐνθα κεῖνται τὰ κτήματα, ὡς καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν, ἐν τέλει δὲ θέλουσι περιέχει ἀνακεφαλαιώσιν τῆς ἐκτάσεως, τοῦ ὀλικοῦ τιμήματος καὶ τῆς εἰσπρακτέας προσωρινῆς δόσεως· β') Βασίς διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς προσωρινῆς δόσεως θέλει εἶσθαι, ἂν μὲν συνετάχθῃ πρᾶξις κατατάξεως τῶν δηλώσεων, ἢ κατὰ τὴν πρᾶξιν τιμῇ τῶν δηλωθέντων κτημάτων, ἂν δὲ δὲν συνετάχθῃ τοιαύτη, διὰ μὲν τὰς φυτείας ἡ προσωρινὴ τιμὴ τῶν δραχμῶν πεντήκοντα κοτὰ στρέμμα, διὰ δὲ τὰς γαῖας ἡ τῶν δραχμῶν τριάκοντα γ') Οἱ δηλωταὶ, ὅσοι παρητήθησαν κτήματός τινος πρὸ τῆς α' Ἀπριλίου ε. ε. δὲν πρέπει νὰ χρεωθῶσι μὲ προσωρινὴν δόσιν διὰ τὸ κτίμα τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν § τοῦ ἀρθ. 5 τοῦ ΑΣΜΗ νόμου ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται τινες τῶν τοιούτων παραιτήσεων νὰ μὴ ᾖσιν ἔγκυροι καὶ ἀπορριπτομένων κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου καὶ καθισταμένης οὕτω βεβαιωτέας τῆς μὴ βεβαιωθείσης δόσεως, νὰ ἐπέλθωσι περιπλοκαί, ὀφειλοῦσιν οἱ ἔφοροι νὰ υποβάλλωσιν ἀμέσως δι' ἰδίαν ἀναφορὰς τῶν ἐκάστην ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν παραίτησιν, κατὰ τὰ κανονισθέντα διὰ τοῦ Γ' κεφαλ. τῶν ὑπ' ἀριθ. 203) 5 ὁδηγίων καὶ ἀναμένωσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἑπουργείου. δ') Ἐν τοῖς χρηματικῶν καταλόγοις δεόν νὰ καταγραφῶσι τὰ εἰσπρακτέα ποσά, οὐχὶ κατὰ δηλωτὴν συλλήβδην διὰ πολλὰς δηλώσεις, οὔτε, προκειμένου περὶ γαιῶν, δι' ὅλα τὰ τεμάχια ἐκάστης δηλώσεως ἡνωμένα, ἀλλὰ δι' ἕκαστον δηλωθέν τεμάχιον, ἔστω καὶ ἂν δεῖσῃ νὰ ἐπανηχηθῇ πολλακίς ἢ ἐγγραφῇ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ δηλωτοῦ. ε') Οἱ δηλωταὶ οἵτινες εἰδοποιήθησαν περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων των καὶ διὰ τοὺς ὁποίους, παρελθούσης τῆς πρὸς παραίτησιν τμήματος προθεσμίας, κατέστη ὑποχρεωτικὴ ἡ πληρωμὴ τοῦ χρέους, δεόν νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τοὺς χρηματικούς καταλόγους τῶν προσωρινῶν δόσεων, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν καθορθῇ μέχρι τοῦ πέρατος τῆς καταρτίσεως αὐτῶν ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ χρέους των καὶ ἐπομένως δὲν

ἐκτίθονται εὐκρινῶς οἱ λόγοι τῆς ἀνοικέως γενομένης εἰσπραξέως καὶ γ) τὰ διπλότυπα ἀποδεικτικὰ τοῦ εἰσπρακτοῦς ἢ τὰ χρηματικὰ παραλαβῆς, ἀφοῦ προηγουμένως τίθεται ἐπ' αὐτῶν ὁ ἀνάλογος σφραγιστὸς χάρτης.

χρεωθῶσι διὰ τὸ ἐ. ἔ. μὲ παγίαν δόσιν. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο συνιστῶ σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν οἰκόν. ἐφόρων, ὅπως μὴ οἱ δηλωταὶ χρεωθῶσι καὶ μὲ παγίαν καὶ μὲ προσωρινήν δόσιν, ὡς συνέβη κατὰ τὸν παρελθόν εἰς πολλὰς ἐπαρχίας. 5') Πρὸς ἀποφυγὴν οἰασθήποτε παραλείψεως δέον νὰ τηρηθῇ ἀπαραβάτως ὁ κανὼν νὰ χρεωθῶσι μὲ προσωρινήν δόσιν πάντες οἱ δηλώσαντες γαῖας καὶ φυτείας, ὡς εἶναι καταγεγραμμένοι ἐν ταῖς πράξεσι κατατάξεως καί, ὅπου τοιαῦται δὲν συνταχθῶσιν, ἐν τοῖς βιβλίοις μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων, ἐξαιρέσει μόνον τῶν ἐξῆς. α') Τῶν παραιτηθέντων ἐγκαιρως. β') Τῶν χρεωθέντων μὲ παγίαν δόσιν καὶ γ') Τῶν δι' οὓς συνετάχθησαν πρὸ τῆς βεβαίωσεως τῆς διὰ τὸ ἐ. ἔ. προσωρινῆς δόσεως καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐκκαθαρίσεις πρὸς ἔλεγχον καὶ προσδιορισμὸν τῆς παγίας δόσεως. Τ' ἀποδεικτικὰ εἰσπρακτέων δέον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τὸ βραδύτερον, νὰ συνοδεύονται δέ, ἐκτὸς τῆς περιληπτικῆς καταστάσεως, ἐφ' ἧς ἐστὶν ἰσχυρὴ ἡ βεβαίωσις, καὶ μὲ πίνακα, ἐμφαίνοντα κατὰ δῆμον καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γενομένην βεβαίωσιν τῆς χρήσεως 1883 πᾶσαν ἐπὶ πλέον ἢ ἑλαττον διαφορὰν, ἣν παρουσιάζει ἡ τοῦ ἐ. ἔ. βεβαίωσις καὶ περιέχοντα ἐν ταῖς παρατηρήσεσιν ἐξηγήσιν τοῦ λόγου τῆς τοιαύτης διαφορᾶς.

Νόμος ΑΨΞ' τῆς 6 Ἀπρ. 1889. Περὶ ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς διανομῆς τῶν ἐν τῷ κτήματι Θέρμα ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.*

* Ἀρθρον μόνον.

Ἐξαιροῦνται τῆς κατὰ τοὺς σχετικoὺς νόμους διανομῆς αἱ δυνάμει τοῦ συνταχθησομένου διανεμητηρίου περιλειψόμεναι εἰς τὸ δημόσιον γαῖαι καὶ φυτεῖαι, περιλαμβανόμεναι ἐν τῷ κοινῷ μετὰ τῶν κληρονόμων Δημ. Χαντζίσκου κτήματι Θέρμα, τῷ κειμένῳ ἐν τῷ δῆμῳ Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος καὶ περιγραφομένῳ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 849 τῆς 24 Ἰουνίου 1887 συμβολαίῳ περὶ συμβασμοῦ, συνταχθέντι ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Κ. Γενοδέλη.

(*) ΕφΚ. 94 τῆς 14 Ἀπρ. 1889.

Νόμος ΒΙΒ' 11 Ἰουλ. 1892. Περὶ τοῦ κατὰ τὸν νόμον προσθέτου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. *

1. Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 3, 5 τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ΑΦΜΖ' νόμου περὶ τοῦ δευτέρου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν παρατείνεται ἐπὶ τριετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰαν. 1892 ἕως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρισμένης πενταετοῦς διαρκείας [Ν. ΒΣΟΓ' ἀρθρ. 4].

2. Κατὰ τὴν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν οἰκονομικῶν ῥιῶν τοποθέτησιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 ἐδάφια ἀνωτέρω ΑΦΜΖ' νόμου προσωπικοῦ, ἐφαρμόζοντες διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1875 ΦΜ' νόμου.

Νόμος ΒΡΛΑ' 20 Ἰαν. 1893. Περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν ἀπολλομένων τιμῆματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν. **

1. Τὸ ἀρθρον 1 τοῦ νόμου ΑΣΜΗ' τῆς 26 Ἰουλ. 1885 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς·

Ἐκ τοῦ ὅλικοῦ τιμήματος τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν παραχωρουμένων κατὰ τοὺς νόμους ΥΛΑ' καὶ τῆς 24 Μαρτίου 1871 καὶ τοὺς κατόπιν ἐκδοθέντας πληρωτικούς, ἀφαιροῦνται πρὸς τῇ προκαταβολῇ τρία πέμπτα, ἐὰν πρόκειται περὶ γαιῶν, ἢ τὸ ἕμισυ, ἐὰν πρόκειται περὶ φυτειῶν, τῶν μέχρι τῆς συντάξεως ὁριστικῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ χρέους τῶν δηλωτῶν ἀπολλομένων προσωρινῶν δόσεων, εἴτε ἐπληρώθησαν εἴτε ὀφείλονται· τὸ δὲ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὑπολειπόμενον λαμβάνεται ὡς βᾶσις εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀπολλομένων τιμῶν καὶ τῶν δόσεων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ ΥΛΑ' καὶ τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ΑΦΜΖ' τοῦ 1871 νόμου πληρωτέων παγίων ἀπολλομένων δόσεων. Αἱ πάγια δόσεις πληρόνονται κατὰ τὰς ἐποχὰς τὰς ὀριζομένας ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀρθροῖς.

(*) ΕφΚ. 255 τῆς 11 Ἰουλ. 1892.

(**) ΕφΚ. 74 Ἀπρ. 1893.

μένης τῆς πληρωμῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἐκκαθαρίσις· ἀπὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως τῆς πληρωμῆς τῶν παγίων δόσεων πληροῦνται μεθ' ἐκάστης καὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἀπὸ τῆς παλαιότερας ἐκ τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων, μία μὲν ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰς χρήσεις 1879—1884 ἀτόκως μέχρι τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκάστης παγίας δόσεως διορίας, ἑτέρα δὲ ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰς χρήσεις 1885 καὶ ἐφεξῆς ἐντόκως ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων ὀριζομένης διορίας μετὰ τῶν τυχόν ὀχειλοπένων προσθέτων τελῶν.

Πρὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ χρέους αἱ προσωριναὶ δόσεις εἰσὶν ἀπαιτηταὶ κατὰ τὰς ὑφισταμένας διατάξεις τῶν νόμων.

Ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 9 τοῦ ὙΛΑ' καὶ 5 τοῦ ΤΠΣ' τοῦ 1871 νόμου ὑποθήκη ἐγγράφεται πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων.

2. Τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ΑΣΜΗ' τῆς 26 Ἰουλ. 1885 θέλουσιν ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐκκαθαρίσεις, ὅσαι συνετάχθησαν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου. *

Ἐγκύκλιος 46925/79 τῆς 26 Μαΐου 1893.—Ὁ νόμος ΒΡΛΑ' οὐκ εἶναι ἐν ἄρθρ. 2 κατὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ΑΣΜΗ' τῆς 26 Ἰουλ. 1885 θέλουσιν ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐκκαθαρίσεις, ὅσαι συνετάχθησαν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου. Ἡ δὲ δικαιοδοτικὴ πρὸς τὴν Βουλὴν ἐκθεσις ἐξηγοῦσα τὴν ἀνάγκην τὴν προκαλέσασαν τὸν νόμον ΒΡΛΑ' διαλαμβάνει ἐν ἐδαφίῳ γ' «τροποποιεῖται τὸ 1 ἄρθρ. τοῦ ΑΣΜΗ' νόμου τῆς 26 Ἰουλ. 1885 ὡς πρὸς τὰς ὀφειλομένας προσωρινὰς δόσεις, διότι τὸ μέτρον τῆς διαγραφῆς τῶν 3)5 ἢ τοῦ 1)2 ἐκ τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων καὶ τῆς ἐκ νέου βεβαιώσεως τῶν ὑπολειπομένων 2)5 ἢ τοῦ 1)2 ὡς ἀρχεωλυτικῶν τόκων ἀπεδείχθη δυσεφάρμοστον ἕνεκα τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπιβαλλομένης μεγάλης ἐργασίας εἰς τε τοὺς ταμίαις καὶ τοὺς Ἐφόρους».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ΒΡΛΑ' νόμου ἐννόησε νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσχύϊν τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ νόμου

(*) Τὰ ἄρθρα 3—5 παραλείπονται ὡς ἐπουσιώδη.

ἈΣΜΗ' ὡς πρὸς τὰς ἐκκαθαρίσεις ἐκείνας μόνον, δὲ ὅσας συντάχθησαν σημειώσεις διαγραφῆς τῶν 3)5 ἢ τοῦ 1)2 ἐκ τῶν ἀρειωμένων προσωρινῶν δόσεων καὶ ἐπομένως ὡς πρὸς ταύτας δεόν νά μὴ ἐφαρμοσθῇ ἢ διὰ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ΒΡΛΑ' νόμου ἐπανεγθεῖσα τοιοποποίησις εἰς τὸ ἀρθρὸν 1 τοῦ ἈΣΜΗ' νόμου. ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη νά ἐγγραφῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν περιλήψεων, ὡς πρὸς δὲ τὰς ἐκκαθαρίσεις ἐκείνας, δι' ἃς ἐνηργήθη μὲν ἡ πιστοχρέωσις τῶν δηλωτῶν ἀλλὰ δὲν συνετάχθησαν σημειώσεις διαγραφῆς, δεόν νά ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ ΒΡΛΑ' νόμου, γενομένης νέας πιστοχρεώσεως ὀπισθεν τῶν νέων ἐπιδιοτηρίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλουσιν ἐπικολληθῇ τὰ παλαιὰ πρὸς ἀποφυγὴν νέας κοινοποιήσεως προσκλήσεων, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη θέλει ἐγγραφῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων περιλήψεων.

Ἐγκύκλιος 52901)86 τῆς 31 Μαΐου 1893. — Ὁ νόμος ΣΔ' τῆς 10 Ἀπριλ. 1867 ὁρίζει ὅτι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐγένετο τῇ 1 Νεβρου 1882, τὰ ὑφιστάμενα χρεῖα τοῦ το δημοσίου καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἀναχθῆσονται εἰς νέα ποσὰ ἐπὶ τῇ βίσει τῆς νέας δραχμῆς, τῆς ὁποίας 89 μέρη ἢ λεπτὰ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 1 παλαιὰν δραχμὴν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ προσωριναὶ δόσεις, αἵτινες καταβάλλονται ὑπὸ τῶν δηλωτῶν ὀπέναντι τοῦ τιμῆματος τῶν εἰς αὐτοὺς παραχωρηθέντων κτημάτων, ἀποτελοῦσι χρεὸς τῶν δηλωτῶν πρὸς τὸν δημοσίον, δεόν νά ὑπολογίζωνται καὶ αὗται, ἀφοῦ τὸ τίμημα τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς πράξεσι κατατάσσεται καὶ ἐν τοῖς παραχωρητήριοις φέρεται εἰς παλαιὰς δραχμας ἀναχθῇ εἰς νέας, ἥτοι ἀφοῦ ἐλαττωθῇ κατὰ 11 τοῖς 0)0 οὕτως, εὖν το τίμημα τῶν γαιῶν τοῦ Α παραχωρητηρίου ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 1800, ὁ δηλωτὴς δεόν νά καταβάλῃ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ νομισματικοῦ συστήματος λόγῳ προσωρινῆς δόσεως οὐχὶ δραχμὰς 90, ἀλλὰ δραχ. 80 καὶ 10)00, διότι αἱ 1800 παλαιαὶ δραχμαὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 1602 νέας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δεόν νά ὑπολογισθῇ ἡ πληρωτέα προσωρινὴ δόσις.

Ἐγκύκλιος 56099)45 τῆς 18 Ἰουν. 1893. — Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46225 ε.ε. ἐγκ. ἐκδόσεως ὁδηγίων παραγγέλλεται ὅπως ὡς πρὸς τὰ παραχωρητήρια ἐκείνα, δι' ἃ ἐνεργήθη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη, χωρὶς νά προηγηθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ χρεοῦς τῶν δηλωτῶν, ἐνεργῇται ἡ ἐκκαθάρισις συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου ΒΡΛΑ', μετὰ δὲ τοῦτο προστίθενται κάτωθι τῶν περιλήψεων ἐγγραφῆς τοῦ παλαιοῦ τύπου τὰ ἐξῆς «κατὰ τὴν γενομένην ἐκκαθάρισιν τὸ μὲν ὑπόλοιπον τίμημα τῶν παραχωρηθειῶν (γαίων ἢ φυτειῶν) ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς,.... αἱ δὲ ὀφειλόμεναι προσωριναὶ δόσεις εἰς δραχμὰς. ... ἐπομένως τὸ ποσὸν τῆς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐγγραφείσης ὑποθήκης ἀνέρχεται ἐν ὅλῳ εἰς δραχμὰς... πληρωθησομένης ὑπὸ τοῦ δηλωτοῦ κατὰ τὰς ὑφιστάμενας ἐν τοῖς νόμοις ΥΛΑ' (ἢ ΤΠΣ') καὶ ΒΡΛΑ' ἐποχὰς μετὰ τοῦ νομικοῦ τῶν ὁποίων

ρημερίας ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως», καὶ ἀποστέλλεται ἡ οὕτω συμπληρωμένη περίληψις τῷ ἀρμοδίῳ ὑποθηκοφύλακι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπιφέρει, καὶ οὗτος ἐν ταῖς παρ' αὐτῷ περιλήψεσι καὶ τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν τὴν δέουσαν διόρθωσιν.

Ἐγκύκλιος, 85866/104 τῆς 11 Ὀκτ. 1895. — Κατὰ τὰ κανονισθέντα διὰ τοῦ νόμου ΒΡΛΑ' τοῦ 1893 ἐκ τοῦ κατὰ τὸ παραχωρητήριον ὑπολοίπου τιμήματος τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ἐκπίπτει τὸ κεφάλαιον οὐ μόνον τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς πληρωμῆς τῆς παγίας δόσεως πληρωθεισῶν προσωρινῶν δόσεων, ὡς ἐγένετο ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προγενεστέρων νόμων, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων. Ἐπειδὴ δέ, ὡς πρὸς πλείστα παραχωρητήρια, συμβαίνει μετὰ τὴν, ὡς ἂν γενομένην τροποποίησιν διὰ τοῦ νόμου ΒΡΛΑ', εἴτε νὰ ἐξοφλήται ὁλοσχερῶς τὸ χρέος τῶν δηλωτῶν, εἴτε καὶ νὰ ᾖ μείζον τοῦ χρέους τῶν τὸ σύνολον τῶν ἐκπιπτομένων δόσεων, δεόν ὅπως, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει οἱ μὲν οἰκον. ἔφοροι ζητῶσι παρὰ τῶν ἀρμοδίων ὑποθηκοφυλάκων νὰ ἐγγράφηται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη διὰ τὸ σύνολον τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων, ἀποστέλλωσι πρὸς τὸν ταμίαν καὶ τὸν ὑποτάμιον κατάλογον, ἐμφαίνοντα τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν δηλωτῶν, τοὺς ἀριθμοὺς τῶν παραχωρητηρίων, τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σχετικῶν ἐκκαθαρίσεων, τὰς χρήσεις, εἰς ἃς ἀνάγονται αἱ ὀφειλόμεναι προσωριναὶ δόσεις καὶ τὸ ποσὸν ἐκάστης αὐτῶν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑποβάλλουσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὰς ἐκκαθαρίσεις μετὰ τῶν περιλήψεων τὴν τῇ βεβαιώσει, ὅτι ἐξετελέσθησαν τ' ἀνωτέρω, οἱ δὲ ταμίαι καὶ ὑποταμίαι, ἅμα τῇ λήψει τοῦ καταλόγου, ἐπιμελῶνται τῆς εἰσπραξέως τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΒΡΛΑ' καὶ ἀναφέρουσιν εἰς τὸ Α' τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ διπλοτύπου εἰσπραξέως ὡς καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐνεργήσαντος ταύτην εἰσπρακτορὸς ἢ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ γραμματείου πληρωμῆς ἐκάστης προσωρινῆς δόσεως, ἵνα πιστῶνται ἐπὶ τῶν ἐκκαθαρίσεων αἱ δηλωταὶ μὲ τὰ πληρωθέντα ποσά· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει, πρὸς τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἀνωτέρω, συντάσσονται καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον πρωτόκολλα περὶ ἐκπτώσεως τῶν ὀφειλομένων προσωρινῶν δόσεων καθ' ὅσον ποσὸν ὑπερβάλλουσιν αὐταὶ τὸ χρέος τῶν δηλωτῶν.

Νόμος, ΒΣΟΓ' 29 Ἰουν. 1895. Περὶ μεταβολῶν ἐπὶ τοῦ προτύπου τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀφειλομένου τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν. *

1. Καταργεῖται τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΒΡΛΑ'.

(*) Ερφ. 7 τῆς 1 Ἰουλ. 1895. Ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς Βουλῆς.

τῆς 20 Ἰανουαρίου 1893 περὶ χορηγίας ἀμοιβῆς εἰκοσι πέντε ἕως τριάκοντα λεπτῶν εἰς τὸν ἀρμοδίον Οἰκονομ. Ἐφορον ἢ τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ διὰ τὴν σύνταξιν ἐκάστης ἐκκαθαρίσεως ἐκ τιμῆματος ὀηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.*

Β. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταχωρίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐγκύκλιος 32156] 32 τῆς 18 Ἀπρ. 1896. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ 2 τοῦ νόμου ΩΛΕ' τοῦ 1880 περὶ τῆς μέχρι τῆς 31 Μαΐου δηλώσεως τῶν σπειρομένων ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους, αἵτινες κατὰ τοὺς σχετικοὺς νόμους περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς τῆς οὐδόλως ἐδηλώθησαν ἢ ἐξηρέθησαν τῆς διανομῆς, δεόν οἱ ἑσποροὶ μὲν νὰ ἐπιστελλῶσιν ἀμέσως τοῖς ἀρμοδίοις Δημάρχοις τῆς περιφέρειας τῶν ὅπως διὰ προγράμματός τινος ἀναγνωσθησομένου ἐπ' Ἐκκλησίας, ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν Κυριακάς, καὶ τοιχοκολληθησομένου εἰς τὸ κεντρικώτερον τῆς ἑδρας τοῦ Δήμου τῶν μέρους, καὶ εἰς ἅπαντα τὰ συνιστῶντα τὴν Δήμον Παρεδρεῖα, προτρέψωσι τοὺς συνδημώτας αὐτῶν νὰ παραδώσωσιν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐφόρων τὴν ἀπαιτουμένην δήλωσιν. πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρτέτων συνεπειῶν, αἵτινες θέλουσι προκύψει κατὰ τῶν μὴ συμμορφωθέντων πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἐκ τῆς ἑμα τῇ λήξει τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας γνησομένης καταμετρήσεως, καθόσον ἐσμέν διατεθειμένοι νὰ μὴ ἁθωμὲν ὑπ' ὄψει οὐδὲν δικαιολόγημα δι' ἐνδεχομένην παράλειψιν ἀπ' ἐτέρου δὲ νὰ ἀποσταλέωσιν τὰς περὶ τῆς δημοσιεύσεως ἀποδείξεις, ὅπως ὑποβληθῶσιν ἐν καιρῷ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὴν ἐπείραν τῆς 31 Μαΐου, ὅποτε λήξει ἡ πρὸς δήλωσιν τασσομένη προθεσμία, ὀφείλουσι νὰ κλείωσι τὸ βιβλίον τῆς μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων συντάσσοντες μετὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ τὴν οἰκείαν πρᾶξιν, καλέσωσι δ' εἴτα τὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ΨΜΔ' νόμου ἐπιτροπὴν πρὸς κατάταξιν τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, καὶ προσδιορισμὸν τῆς κατὰ στρέμμα τιμῆς αὐτῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξευρεθήσεται τὸ ὀφειλόμενον δικαίωμα τῆς ἐπικαταστάς, ὅπου θέλουσι βεβαιώσαι ἀμέσως, καὶ ὑποβάλωσιν ἡμῖν σὺν τῇ ὑποβολῇ τῶν δηλώσεων καὶ τοῦ βιβλίου μεταγραφῆς αὐτῶν τὸ ἐκδοθησομένον τριπλότυπον εἰσπρακτικῶν ἀνυπερθέτως ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου. Μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ἥτοι τὴν πρώτην Ἰουλίου ὀφεί-

(*) Παράλειπονται τὰ ἀρθρα 2—4 δι' ἐπιδεικνύοντες.

λοῦσι νὰ προσκαλέσωσι τοὺς γεωμέτραις νὰ ἐξέλθωσιν ἀμέσως καὶ ἐπιληφθῶσι τῆς καταμετρήσεως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μὴ δηλωθεισῶν τοιοῦτων γαιῶν καὶ φυτειῶν.

Τοὺς γεωμέτραις θέλουσιν ἐφοδιάσει μὲ τὰς ἀπαιτούμενας ὁδηγίας καὶ τὰ ἐν τῇ ἐφορᾷ ὑπάρχοντα σχετικὰ στοιχεῖα, παρέχοντες συνάμα αὐτοῖς πᾶσαν τὴν συνδρομὴν τῶν οἱ Ἑφοροὶ, φροντίζοντες διὰ τῶν οἰκείων Δημάρχων περὶ τοῦ διορισμοῦ καταλλήλων ὁριοδεικτῶν πρὸς ἀκριβεστέραν περαιοῦσιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται καταμετρήσεως, παρατηροῦντες πρὸς τοῦτο αὐτοῖς ἐξ ὀνόματός μας, ὅτι, ἐάν τις τούτων ᾔθελεν ἀπυδεργθῇ, ὅτι συνέταξε πρωτόκολλα καταμετρήσεως, μὴ μεταδῶς ἐπὶ τόπου, ἀλλὰ στηριχθεὶς εἰς πληροφορίας ἢ μεταδῶς ἐπὶ τόπου καὶ μὴ ἐνεργήσας καταμέτρησιν τεχνικὴν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται καταμετρηθήσομένου κτήματος, θέλει ἀμέσως προκληθῇ ἢ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπομαχρυνεῖς τοῦ καὶ συγχρόνως θέλει καταγγιλῇ ἐπὶ πλαστογραφία.

Ἐγκύκλιος 43470]47 τῆς 23 Μαΐου 1896. — Οἱ Ἑφοροὶ νὰ γνωρίσωσι τοῖς γεωμέτραις, ὅτι ὀφείλουσι νὰ παραλάβωσι μετ' ἐαυτῶν κατὰ τὴν ἐπὶ τόπου μεταδασίν των πρὸς ἐναρξιν τῆς ἐνεργηθῆσομένης καταμετρήσεως ἀντίγραφα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἑφορίας ὑπαρχουσῶν πράξεων κατατάξεως τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, καὶ ὅμοια ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων ὅπως οὗτοι καθοδηγῶνται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, παραβάλλοντες τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμετρήσεως των πρὸς τὰς γενομένας δηλώσεις καὶ συντάσσοντες τὰ πρωτόκολλα διὰ τὰ καθαρῶς προκύπτοντα πλεονασματα.

Ἐκτὸς δὲ τῶν πρὸς βεβαίωσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας συνταχθήσομένων πρωτοκόλλων αὐτοφίας καὶ καταμετρήσεως, θέλουσι συντάξει οἱ γεωμέτραι καὶ διὰ τὰς μηδόλως δηλωθείσας τοιαύτας κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11 καὶ 15 τοῦ νόμου „ΑΤΜΔ“, τ' ἀπαιτούμενα πρωτόκολλα καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως φθαρτῶν κτημάτων.

Νόμος ΒΥΠ' 13 Φεβρ. 1897. Περὶ παρατάσεως τῆς πληρωμῆς τῶν προσωρινῶν δόσεων γαιῶν καὶ φυτειῶν τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας τῶν χρήσεων 1890—1896.*

1. Αἱ προσωριναὶ δόσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν τῶν χρήσεων 1890—1896 τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας, ὅσαι ἐβεβαιώθησαν ἐντὸς τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896, ἐπιτρέπεται νὰ πληρωθῶσιν εἰς δόσεις μετὰ τόκου 5 τοῖς α/ρ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τῆς κατοικίας τῶν

(*) ΕρΚ. 30 τῆς 18 Φεβρ. 1897.

ὀφειλετῶν ἀποστολῆς νέας γενικῆς προσκλήσεως τοῦ ἀρμοδίου ταμίου ἢ ὑποταμίου μέχρι τῆς πληρωμῆς ὡς ἑξῆς.

1. Αἱ προσωριναὶ δόσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν τῶν χρήσεων 1890 καὶ 1891 τὴν 1 Αὐγούστου καὶ 1 Ὀκτωβρίου 1897.

2. Αἱ τῶν χρήσεων 1892 καὶ 1893 τὴν 1 Αὐγούστου καὶ 1 Ὀκτωβρίου 1898.

3. Αἱ τῶν χρήσεων 1894 καὶ 1895 τὴν 1 Αὐγούστου καὶ 1 Ὀκτωβρίου 1899.

4. Αἱ τῆς χρήσεως 1899 τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1900. Οἱ βουλομένοι δύνανται καὶ πρὸ τῶν ἀνωτέρω ὀριζομένων διορισμῶν νὰ πληρώσωσιν εἴτε κατὰ δόσιν εἴτε ἐν ὅλῳ τὰς προσωρινὰς δόσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν μετὰ τοῦ ἀναλογουμένου τόκου ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ποσού.

Τὰ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντα ἢ ἐκδοθησόμενα ἐντάλματα κατὰ ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου ἐκ τιμήματος γαιῶν καὶ φυτειῶν τῶν χρήσεων 1890—1896, ὅσα δὲν ἐξετελέσθησαν διὰ καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων ποσῶν, ἀκυροῦνται. Ἀπολύονται δὲ τῶν φυλακῶν οἱ δυνάμει τοιούτων ἐνταλμάτων προσωποκρατούμενοι ἐν ταῖς φυλακαῖς.

2. Μετὰ παρέλευσιν δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ὀριζομένων διορισμῶν, ἐφαρμόζεται κατὰ τῶν καθυστερησάντων τὰς προσωρινὰς δόσεις γαιῶν καὶ φυτειῶν ἢ περὶ προσθέτου τέλους τοῦ ἄρθρου 2 ἐδ. α' τοῦ νόμου ΑΥΠΓ' τῆς 1 Ἀπριλίου 1887 διάταξις.

3. Πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

4. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

κόμος ΒΥΠΑ' τῆς 18 Φεβρ. 1897. Περὶ ὑποχρεώσεως τῶν καλλιεργούντων γαίας ἢ φυτείας ἑθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς εἰς ἀποστέρησιν δικαιώματος ἐπικαρπίας. *

1. Οἱ καλλιεργούντες γαίας ἑθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς καὶ οἱ καρπούμενοι ἑθνικοῦδιοκτῆτους γαίας, ἐφ' ὅσον καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ δὲν ἐδηλώθησαν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, ἢ δηλωθεῖται ἐξηρέθησαν τῆς διανομῆς, θεωρούμενοι κατὰ παράκλησιν κάτοχοι ἀποτίνουσι τῷ δημοσίῳ ἢ ἐκκλησιαστικῷ ταμείῳ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΩΛΕ' τοῦ 1880, δικαίωμα ἐπικαρπίας, ὡς ὀρίζεται τοῦτο διὰ τοῦ ἀρθροῦ 17 (§ α', β', γ', δ') τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1885 ΑΤΜΔ' νόμου καὶ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1889 ΑΨΠΖ νόμου.

2. Ἐκαστον πρωτοκολλὸν καταμετρήσεως κοινοποιεῖται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πρὸς τὸν οἰκτεῖον καλλιεργητὴν, ὅστις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ὀφείλει νὰ προτείνῃ δι' ἀναφορᾶς ἢ πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν ἢ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ὅσας καὶ ὅσας ἂν ἔχῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ πρωτοκολλοῦ.

3. Κριθεῖσῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τούτου τῶν ἀντιρρήσεων, ἐὰν μὲν αὗται ἀποβλέπωσιν εἰς τὸ ποσὸν τῆς καλλιεργηθείσης ἑθνικῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς ἐκτάσεως, τοῦ καλλιεργητοῦ ἰσχυρίζομένου ὅτι ἐκαλλιέργησεν ἐλάσσονα ἑκτασιν, διατάσσεται ἀναθεωρητικὴ καταμέτρησις, ἐπιδεικνύοντος τὰ ὅρια τῆς καλλιεργηθείσης ἐλάσσονος ἐκτάσεως αὐτοῦ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἐὰν δὲ εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ καλλιεργηθέντος κτήματος, τοῦ καθ' οὗ τὸ πρωτοκολλὸν καλλιεργητοῦ ἰσχυρίζομένου ὅτι τὸ ὡς ἐ-

(*) ΕφΚ. 32 τῆς 20 Φεβρ. 1897.

θνικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν κτῆμα διὰ τοῦ πρωτοκόλλου θεωρηθὲν εἶναι ἴδιον αὐτοῦ, ἑλύεται ἡ ὑπόθεσις διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ.

4. Ἐάν ὁ καλλιεργητής, καλούμενος ἐγγράφως, ἐπιδείξῃ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐν τακτῇ ἡμέρᾳ τὰ ὅρια τῆς ἐλάσσονος ὑπ' αὐτοῦ καλλιεργηθείσης ἐκτάσεως, δὲν προσέλθῃ, ἡ ἀναθεωρητικὴ καταμέτρησις, χωρεῖ καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως αὐτοῦ, εἴαν ἐν τῇ ἀναφορᾷ τῶν ἀντιρρήσεων αὐτοῦ διαγράφη τὰ ὅρια τῆς καλλιεργηθείσης ἐκτάσεως· εἴαν δὲ ἐκ τῆς νέας ταύτης καταμετρήσεως προκύψῃ ὅτι ὄντως ἐκαλλιεργήθη ἐκτασις ἐλάσσων, τὸ πληρωτέον δικαίωμα ἐπικαρπίας προσδιορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποτελέσματος τῆς καταμετρήσεως ταύτης, τὰ δὲ ἔξοδα αὐτῆς βαρύνουσι τὸ ἄγροισιον. Ἐάν δὲ ἀναγράφωνται ὅρια, ἀναθεωρητικὴ μὲν καταμέτρησις δὲν διενεργεῖται, τὸ δὲ ἀρχικὸν πρωτοκόλλον ἐκτελεῖται.

5. Πρωτόκολλον, καθ' οὗ δὲν ἐγένοντο ἀντιρρήσεις ἐμπροθέσμως, καθίσταται ὁριστικὸν καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ βεβαίωσις τοῦ διὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας χωρεῖ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναστολῆς.

6. Δικαίωμα ἐπικαρπίας διὰ τὰ ἔτη 1889, 1890, 1891 βεβαιωθὲν ἐπὶ τῇ βάσει πρωτοκόλλων, μὴ στηριζομένων εἰς αὐτοψίαν τῆς ἐν ἐκάστῳ τῶν ἐτῶν τούτων γενομένης καλλιεργείας, ἀλλὰ συνταχθέντων ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν ληφθεισῶν μετὰ τὰ ἔτη ταῦτα, δὲν καθίσταται ἀπαιτητόν.

7. Τὰ δικαιώματα ἐπιδόσεως, ὀριζόμενα εἰς εἴκοσι λεπτά δι' ἕκαστον πρωτόκολλον, πληρόνονται ὑπὸ τῶν καλλιεργητῶν, συμβεβαιούμενα μετὰ τῶν λοιπῶν ἔξοδων ἐπιδείξεως καὶ καταμετρήσεως.

(*) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΒΥΠΛ' ὁμιλεῖ περὶ γαιῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ νόμου δεικνύται, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς γαῖας.

ταίαι.—Ὁ νόμος ΔΨΠΖ', τοῦ ὁποῦ τοῦ ἄρθρ. 7 παρατίθεται κατωτέρω, εἶχε καταργηθῇ ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΙΙ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων, ἄρθρ. 140 [σελ. 89 τοῦ παρὰ τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκ. ἐκδοθέντος τευχους τῶν τρετικῶν νόμων ἐν ἔτει 1892]. Διὰ τοῦ ἄρθρ. ΑΤΜΔ' τοῦ 1885 ἐπιτροπὴ ἡ διάθεσις τῆς ἐπικαρπίας δι' ἐνοικιάσεως, ἂν... δὲν κατωρθώθῃ ἡ ἐνοικίασις πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρ. (8 α', β', γ', δ') μνημονευομένων γαιῶν καὶ φυτειῶν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐνοικίασις τῆς ἐπικαρπίας κατηργήθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΔΨΠΗ' τοῦ 1889, ἄρθρ. 2.

Νόμος ΔΨΠΖ' 21 Δεκ. 1889. Περί φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων διὰ τὸ ἔτος 1889, ἄρθρ. 7.*

Τὸ ἐπὶ τῶν ἐξαιρεθεισῶν τῆς διανομῆς φυτειῶν δικαίωμα ἐπικαρπίας ὀρίζεται εἰς δραχμὰς τέσσαρας κατὰ στρέμμα.

(*) Αἱ διατάξεις περὶ τῶν δικαιωμάτων, ἅτινα ὁ νόμος ἐπέβαλεν ἐπὶ τῶν ἐθνικοῦδιοκτητῶν φυτειῶν εὐρύνονται ἐν διαφόροις νόμοις περὶ ἐργεσιῶν πόρων, ὑποστάσαι ἀλληλοδιαδόχως τροποποιήσεις. Αἱ κανονίζονται τὰ τῆς ἐπικαρπίας τῶν ἐθνικοῦδιοκτητῶν τούτων κτημάτων καὶ τοῦ προϊόντος τῶν ἀδιαθέτων ἐθνικῶν κτημάτων διατάξεις εὐρύνονται ἐν νόμῳ ΣΟΖ' τῆς 7 Ἀπρ. 1855 [ἄρθρ. 56 — 59], ΥΙ' τῆς 30 Μαΐου 1857, ἄρθρ. 5—14, ψήφισμα ΔΔ' τῆς 24 Μαΐου 1863, ἄρθρ. 3, ΑΤΜΔ' τοῦ 1885, ΒΥΠΑ' τοῦ 1857. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 60 τοῦ νόμου ΣΟΖ' «Τὸ δημόσιον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ εἰς αὐτὸ τὴν νομικὴν κατοχὴν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν καὶ κτημάτων, ἐφ' ὅσον ἐλάμβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας μέχρι τέλους τοῦ 1843, ἐκτὸς ἂν ἀπώλεσεν αὐτὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ διὰ χρητῆς παρατήσεως.» Ὁ νόμος ΦΖ' τοῦ 1875, ἄρθρ. 3, διέλαβε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος ἠκυρώθη διὰ τοῦ νόμου ΦΛΘ' τῆς 6 Νεβρίου 1855. Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχυρῇ διὰ τοῦ νόμου ΦΜΘ', ἄρθρ. 3. Τὴν αὐτὴν διάταξιν ἀνευρίσκομεν καὶ ἐν Β Δ. τῆς 30 Ἀπρ. 1875 [ΕφΚ. 29 τῆς 3 Μαΐου 1876], ἄρθρ. 3, ὅπερ ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου ΦΜΘ'.

Νόμος ΦΜΘ' 19 Νεβρίου 1875. Περί φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς διὰ τὸ ἔτος 1875. **

23. Ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς δικαιώματος ἐπικαρπίας α') οἱ προσκτήσαντες μὴ πεφυτευμένους ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαῖας δι' ἂς τὸ παραχωρητή-

(*) ΕφΚ. 60 τῆς 27 Νεβρ. 1875.

(**) ΕφΚ. 311 τῆς 28 Δεκ. 1890.

ριον παρεδόθη αὐταῖς πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου 1875 καὶ 6) ἐκ τῶν ἀποκτησάντων τὸ δικαίωμα τοῦτο δύναμει τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ νόμου ΥΠΑ' τοῦ ἔτους 1873 περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς γῆς καὶ δύναμει τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ ἑτέρου νόμου ΥΠΓ' ἰδίου ἔτους περὶ διανομῆς τῶν ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν, οἱ καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν δόσιν, διὰ μὲν τὰς γαίας, πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου τοῦ 1875, διὰ δὲ τὰς φυτείας πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου ἰδίου ἔτους.

Ἐγκύκλιος 121/2]82 τῆς 1 Ἀπριλ. 1897.—Ὡς καὶ πρότερον διὰ προκηρύξεων δημοσιευομένων οἱ Οἶκον. Ἐφοροὶ ὀφείλουσι νὰ προσκαλέσωσι τοὺς καλλιεργήσαντας γαίας ἢ φυτείας ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς νὰ προσαγάγῃσι δῆλωσιν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαΐου περὶ τῆς ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου γενομένης καλλιεργείας, τὴν δὲ 31 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς νὰ κλείσωσι τὸ βιβλίον (οἱ Ἐφοροὶ), ἐν ᾧ θέλουσι μεταγράψῃ ταύτας, καὶ συγκαλέσωσι τὴν ἐπὶ τῆς κατατάξεως ἐπιτροπὴν, ὅπως κατατάξῃ ταύτας εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας, τούτου δὲ γενομένου, νὰ καταρτίσωσι τοὺς γρηματικούς πίνακας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ παρ' ἐνὸς ἐκάστου καλλιεργητοῦ πληρωτέου δικαιώματος τὸ ἀρθρ. 17 τοῦ νόμου ΑΤΜΔ' καὶ 7 τοῦ νόμου ΑΨΠΖ' καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς οἰκείους Ταμίαις, ὅπως ἐκδώσωσι καὶ πέμψωσι τοῖς Ἐφόροις τὰ τριπλότυπα ἀποδεικτικὰ παραλαβῆς εἰσπρακτέων.

Ἐὰν οἱ Ἐφοροὶ γνωρίζωσιν, ὅτι ἐκτάσεις καλλιεργηθεῖσαι δὲν ἐδηλώθησαν, τότε διὰ πρωτοκόλλου ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ Ταμίου συντασσομένου δεῖον νὰ ἀποφανθῶσι περὶ τῆς διακαταμετρήσεως ἐξακριβώσεως αὐτῶν, ἣν καὶ θέλουσιν ἀναθέσει εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς γεωμέτραις. Τὰ τῇ ἐπιδείξει τῶν ὀριοδεικτῶν συνταχθέντα εἰς διπλοῦν πρωτόκολλα ὀφείλουσι κατὰ τὸ ἀρθρον 2 νὰ κοινοποιήσωσι διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς ἓνα ἐκάστον καλλιεργητὴν, ὅπως οὗτος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως προτείνει εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἔχει ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ συνταχθέντος πρωτοκόλλου. Κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον δύο εἰδῶν ἀντιρρήσεις δύνανται νὰ προκύψωσι ἢ τοι ᾗ ὅτι ὁ καλλιεργητὴς ἐκαλλιέργησεν ἑλασσονα τῆς διὰ τοῦ πρωτοκόλλου ὀρισθείσης ἐκτασιν, ἢ ὅτι δὲν ἐκαλλιέργησεν ἐθνικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν, ἀλλ' ἰδίαν γῆν ἢ φυτεῖαν.

Πάσας τὰς ἀντιρρήσεις μετὰ τῶν οἰκείων πρωτοκόλλων καὶ ἐπιδοτηρίων, πρὸς ᾧ θέλουσι συσχετίσει αὐτάς, ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, εὐθὺς ὡς ἐπιδοθῶσιν αὐτοῖς, ἵνα διατάξωσιν τί ἐπὶ ταύταις ὀφείλουσι νὰ πράξωσιν, ἐὰν δὲ οὐδαμῶς ἐγερθῶσιν ἀντιρρήσεις κατὰ πρωτοκόλλων, ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τότε, μετὰ

τὴν κατάταξιν τῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν, δι' ἃς τὰ πρωτόκολλα, θέλουσιν υποβάλλει· εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὰ πρωτόκολλα ταῦτα μετὰ τῶν χρηματικῶν πινάκων καὶ καταστάσεων τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων καὶ ἀποζημιώσεως τοῦ γεωμέτρου, τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ὁριοδεικτῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐπιδόσεως, ἅτινα κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου ὁρίζονται εἰς 20 λεπτὰ κατὰ πρωτόκολλον, ἵνα μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν αὐτῶν διατάξωμεν τὴν βεβαίωσιν.

Ἑγκύκλιος 36511146 τῆς 4 Ἰουν. 1897. — Αἱ διὰ τοῦ νόμου ΒΓΠΑ' εἰσαχθεῖσαι διατάξεις ἐπαρκῶς προστατεύουσι τοὺς καλλιεργήσαντας γαῖας ἢ φυτείας ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς, ἐφ' ὅσον μὴ δηλωθεῖσαι αὐταὶ ἀνεκαλύφθησαν διὰ τῆς καταμετρήσεως, διότι ἐπετραπῇ τοῖς καλλιεργηταῖς νὰ φέρωσιν ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν πρωτοκόλλων κοινοποιουμένων πρὸς αὐτοὺς, μέσον τὸ πρὶν μὴ ἐπιτρεπόμενον, καὶ ἐπομένως νὰ ἀποκρούσωσι τὴν ἀβάσιμον ἀξίωσιν τοῦ Δημοσίου, ὅτι ἐκαλλιεργήσαν κτήματα ἐθνικά, ἐνῶ ταῦτα ἦσαν ἴδια τῶν καθ' ὧν τὰ πρωτόκολλα καλλιεργητῶν, ἢ νὰ ἀμφισβητήσωσι τὸν ἀνακριθεὶς προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καλλιεργηθείσης ἐκτάσεως τῆς ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ σημειουμένης, ἐνῶ αὕτη εἶναι ἐλάσσων. — Ἀλλ' ἐκεῖνο, καθ' οὗ δὲν δύναται νὰ προστατευθῇ τὸ Δημοσίον καὶ ὅπερ πολλάκις ἀνεκαλύφθη ὡς ἐπιταλεσθέν, εἶναι ὅτι τὸ μέτρον τῆς διὰ καταμετρήσεως ἐξακριβώσεως τῶν ὀφειλετῶν εἰς τὸ Δημοσίον δικαίωμα ἐπικαρπίας γαιῶν ἢ φυτειῶν δὲν ἐπαρμόζεται ἐν ὅλῃ τῇ γενικότητι αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἐπερχομένης τῆς διὰ τῆς μὴ καταμετρήσεως καλλιεργηθείσης γῆς ἢ φυτείας συγκαλύψεως τῆς καλλιεργείας μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν αὐτῆς διὰ τῆς μὴ δηλώσεως, οἱ κίνδυνοι τῆς ἀπώλειας τοῦ ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου δικαιώματος ἐπικαρπίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς κυριότητος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ καλλιεργηθέντος μὲν, μὴ δηλωθέντος δέ, μηδὲ καταμετρηθέντος κτήματος χωροῦσιν ἀπρόσκοπτοι ἢ τὴν κήλην δικαστικῶν ἀγώνων ἀποβαινόντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς ζημίαν τοῦ Δημοσίου προκαλοῦντες, ἢ τὸ ἔργον τῆς ἀπώλειας τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοῦ τῷ χρόνῳ συντελοῦντες. Ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουν, διότι οἱ ἑφοροὶ, οὕτε ἀπ' ἀρχῆς ἐροδιάζουσι τοὺς ἀνακαλυφθέντας τὴν καταμέτρησιν γεωμέτραις ἢ ἐργοδηγοῖς διὰ τῶν ἀναγκαίων στοιχείων καὶ δαηγίων καὶ πληροφοριῶν, οὕτε καὶ μετὰ τὸ πέραν πάντ' ἐξελέγχωσι τὴν ἀκρίβειαν τῆς προσαγομένης αὐτοῖς ἐργασίας, ὅπως ἀνακαλυφθῶσι καὶ ἐπανορθωθῶσι ὅσα καὶ τότε αἱ ἐξ οἰουδήποτε λόγου λαβοῦσαι χώραν παρόμοιαι παραλείψεις, ἀποτραπῶσι ὅ· οὕτω αἱ ἀνυπολόγιστοι ζημίαι αἱ ἀπειλούσαι κατὰ τὰ προεκτεθέντα τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου λοιπόν, ἐπελθόντος τοῦ χρόνου τῆς διὰ καταμετρήσεως ἐξακριβώσεως τῶν μὴ δηλωθεισῶν καλλιεργηθεισῶν γαιῶν ἢ φυτειῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ὀφείλουσιν οἱ ἑφοροὶ νὰ λάθωσιν ἐπ' ὅσιν τὰς καθ' ἑκάστον χωρίον ἐπιδοθείσας δηλώσεις καλλιεργείας, τὰ ἀποτελέσματα τῶν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη γενο-

μένων καταμετρήσεων, δι' ὧν ἀνεκαλύφθησαν γαῖαι ἢ φυτεῖαι ἐθνικαὶ ἢ ἐκκλησιαστικαὶ καλλιεργηθεῖσαι, καὶ συμβουλευόμενοι τὰς πηγὰς ταύτας, τὸ μὲν συνδιασκεψάμενοι μετὰ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ταμίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῆς καταμετρήσεως εἰς τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα χωρίον, ὀρίζοντες καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θέλει διαρκέσει ἡ καταμέτρησις, καὶ προσκαλοῦντες τὸν δήμαρχον, ὅπως διορίσῃ τοὺς ὀριοδείκτας, ἐκλέγων αὐτοὺς ἐκ τῶν μᾶλλον χρηστῶν καὶ εὐπολῆπτων καὶ εἰδῶτων τὰς ἰδιοκτησίας τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου τῶν, τὸ δὲ παρέχοντες εἰς τὸν ἐκτελέσοντα τὸ ἔργον τῆς καταμετρήσεως γεωμέτρην ἢ ἐργοδηγὸν πάσας τὰς πληροφάνας, ἃς ἡθέλουσι ἀντλήσει ἐκ τῶν προμνημονευθεισῶν πηγῶν. Καίτοι δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΒΥΠΑ' οἱ καλλιεργήσαντες ἐθνικὰ κτήματα θὰ λάβοιεν γνῶσιν διὰ τῶν πρὸς αὐτοὺς κοινοποιηθησομένων πρωτοκόλλων, ὅτι κατέστησαν ὑπόχρεοι εἰς πληρωμὴν δικαιώματος ἐπικαρπίας, ὅμως δὲν θεωροῦμεν ὅτι θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ προγνωσθῇ καταλλήλως εἰς τοὺς κατοικοὺς ἐκάστου χωρίου ἢ ἀπόρασις τῆς ἐκλογείας καταμετρήσεως τῶν ὑπ' αὐτῶν καλλιεργηθεισῶν γαίων καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐναρξέως αὐτῆς, ὅπως παρασταθῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατὰ τὴν ἐργηθησομένην καταμέτρησιν καὶ ἐπιδείξωσιν αὐτοὶ τὰ καλλιεργηθέντα κτήματα ἢ καὶ ἄλλα παρ' ἄλλων καλλιεργηθέντα, διότι καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῶν ἐμπηρετοῦσιν ὅπως κατὰ τὴν καταμέτρησιν ἐπιδείξωσι τὴν ἀκριβῆ καλλιεργηθεῖσαν ἔκτασιν καὶ οἷον ἀναγνωρίζωσι τὸ ἀνεπίμεμπτον τῆς καταμετρήσεως τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀποφύγωσι τὰς ἀντιρρήσεις καὶ συνεπείας αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς καθ' ἑκάστον χωρίον καταμετρήσεως καὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἐφόροις συγκέντρωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ὀφείλουσι νὰ προβῶσιν οὗτοι ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξίλεξιν αὐτῶν, ὅπως κριθῇ ἂν ὁ ἀναλαβὼν τὴν καταμέτρησιν γεωμέτρης ἢ ἐργοδηγός ἐπέτελεσεν ἔργον ἄρτιον ἢ πλημμελές καὶ ληφθῶσιν ἐγκαιρῶς τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀνθρώσιν τῶν παρουσιασθεισῶν πλημμελειῶν.

Τούτων δὲ γενομένων ὀφείλουσι νὰ προβῶσιν ἀμελλητί εἰς τὴν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου κοινοποιήσιν τῶν πρωτοκόλλων πρὸς τοὺς καθ' ὧν ταῦτα καλλιεργητάς, λέγομεν δὲ ἐμμελλητί καὶ διότι, ἐὰν ἐπιδοθῶσιν ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν πρωτοκόλλων, ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ νόμου ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐξετάσεως τῆς περὶ τῆς πρόκειται ὑποθέσεως ἐπὶ τόπου, ἀλλ' ὅταν ἔχει παρέλθει χρόνος καὶ ἐξαλειφθῶσι τὰ ἴχνη τῆς καλλιεργείας, ἢ ἐπὶ τόπου κρίσις καὶ ἡ ἐπὶ ταύτῃ ἀπόφασις ἀδύνατον νὰ στηριχθῶσιν ἐπὶ ἀνεπίδεκτων ἀμφισβητήσεως γενομένων.

Ἐγκύκλιος 95180J28 τῆς 10 Μαρτίου 1897. — Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς διοικουμένης, τὰ δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκποιούμενα κτήματα μεταβαίνουν εἰς τοὺς ἀγοραστάς αὐτῶν ἐλεύθερα παντὸς χρέους καὶ πάσης ὑποθήκης, ἐπομένως δὲν δύναται τὸ

δημόσιον νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκποίησην τῶν γαίων πρὸς εἰσπραξίν τοῦ ὀφειλομένου τιμήματος αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐνδεχόμενον ὡς πρὸς τινὰ τῶν ἐκποιηθέντων κτημάτων εἴτε νὰ μὴ ἐξεδόθησαν εἰσέτι παραχωρητήρια, εἴτε καὶ ἐκδοθέντα νὰ μὴ μεταγραφῇσαν ἐπ' ὀνόματι τῶν δηλωτῶν, ὅποτε ἡ ὑπὸ τρίτων ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις αὐτῶν τυγχάνει παράνομος, ἅτε μὴ ἀποκτωμένης τῆς κυριότητος ὑπὸ τῶν δηλωτῶν πρὶν ἢ μεταγραφῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν τὰ παραχωρητήρια, εἴτε, καὶ τοὶ μεταγραφέντων τῶν παραχωρητηρίων, νὰ μὴ ἐπεδόθησαν τῷ ἀρμοδίῳ ταμίᾳ τὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ προγράμματα, ὅποτε πάλιν ἡ διαδικασία τῆς περαιτέρω ἐκτελέσεως εἶναι ἄκυρος, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 371 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ ἐπομένως δι' ὅσα κτῆματα παρυσιάζεται μία ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων δύναται τὸ δημόσιον νὰ ἐπιδιώξῃ δικαστικῶς τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, παραγγέλλει ὅπως, ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης ὑποβάλλητε σημείωσιν ἐμβαλόντων 1) τὸ εἶδος τὴν ἑκταξιν, τὴν θέσιν καὶ τὰ ὅρια ἐκπτώτου ἐκποιηθέντος κτηματος, 2) τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐκδοθέντος παραχωρητηρίου, 3) ἂν μεταγράφῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δηλωτοῦ καὶ κατὰ τίνα ὁρισμένως ἐποχὴν, 4) κατὰ τίνα ὁρισμένως ἐποχὴν ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, 5) ἂν ἐπεδόθησαν τῷ ἀρμοδίῳ ταμίᾳ τὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ προγράμματα καὶ 6) τὰ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ εἰς τὸν κατεκυρώθη τὸ κτῆμα.

Ἐγκύκλιος 21663/24 ἀπὸ 14 Μαρτίου 1897. — Μόνον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν παραχωρητηρίων τῶν δηλωθέντων κτημάτων καὶ τὴν ἐπ' ὀνόματι τῶν δηλωσάντων μεταγραφὴν αὐτῶν ἀποκτῶσιν αὐτοὶ τὴν κυριότητα, ἐφ' ὅσον δὲ τοιαῦτα, οὔτε ἐξεδόθησαν ὑπὲρ αὐτῶν οὔδὲ μεταγράψθησαν, καὶ ἐπομένως ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεκτήθη ἡ κυριότης, πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης, γενομένη ἐπὶ τοιούτων κτημάτων δὲν δύναται νὰ ἔχῃ νομίμους συνεπείας, καθόσον, κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν, ὑποθήκη δὲν ἀποκτᾶται εἰς κτῆμα τρίτου χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ, κτῆμα τρίτου δὲ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, εἶναι τὸ δηλωθέν, ἀφοῦ δὲν ἔχῃ ἐκδοθῇ οὔδὲ μεταγραφῇ παραχωρητήριον ὑπὲρ τοῦ δηλωτοῦ, ὃ δὲ κτῆματος τοιοῦτου ἐνεργηθεὶς πλειστηριασμός εἶναι ἄκυρος, δεόν ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων ἀντὶ τοῦ ν' ἀναγγέλλωσιν οἱ Ταμίαι καὶ οἱ ὑποταμίαι τὸ δημόσιον ἢ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ὡς πιστωτήν, ἀνακοποῦσι τὸν πλειστηριασμόν, ἵνα ἐπέρχῃται ἡ ἀκύρωσις αὐτοῦ, πρὸς τοῦτο ὁμοῦς δεόν ἀφ' ἐνὸς μὲν ν' ἀναφέρωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον (Ταμῆμα δικαστικόν) τὴν τοιαύτην περίπτωσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ γνωρίζωσιν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον τὸ ἄκυρον αὐτοῦ.

Ἐγκύκλιος 35134/43 τῆς 29 Μαΐου 1897. — Διὰ διαφορῶν διαταγῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὸ Ὑπουργεῖον ἀπέστειλε παραχωρητήρια δηλωθέντων γαίων καὶ φυτειῶν, ὅπως παραδοθῶσι πρὸς

τοὺς ὑπὲρ ὧν ἐξεδόθησαν, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, διενηργεῖντο πάντα αἱ πρὸς τοῦτο προαπαιτούμεναι καὶ ἐν ταῖς εἰδικαῖς τῆς ἀποστολῆς τῶν παραχωρητηρίων διαταγαῖς ἀναγραφόμεναι πράξεις, ἐν τοῖς αὐτοῖς καίτοι ἱκανὸς παρήλθε χρόνος, τὸ Ὑπουργεῖον ἀγνοεῖ, οὐ μόνον ἀν συνετελέσθησαν αἱ πράξεις αὗται εἴτε σύμπασαι, εἴτε μερικαί, ἀλλὰ καὶ ἂν παρελήφθησαν παρὰ τῶν Ἐφοριῶν τὰ πρὸς αὐτὰς ἀποσταλέντα παραχωρητήρια. Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῆς συστάσεως συνεργειῶν πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν τμημάτων τῶν δηλωθειῶν καὶ παραχωρηθειῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν κατελδομένῃ τὴν οἰκτροτέραν εἰκόνα καταστάσεως, εἰς ἣν ἦτο δυνατόν ποτε νὰ περιέλθῃ ὁ ποσούτων ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐτήσιαν πρόσδοτον ἀποφέρων κλάδος οὗτος τῆς ὑπηρεσίας. Οὕτως εὐρέθησαν παραχωρητήρια παρέρριμένα τῇδε κακεῖσε ἐν τοῖς ἐφοριακοῖς καταστήμασιν καὶ ἀπεσχετισμένα τῶν συμπαραμομαρτούντων αὐτοῖς παραστατικῶν· εὐρέθησαν εἰδοποιήσεις περὶ ἐκδόσεως παραχωρητηρίων ἀσχετίστοις πρὸς ταῦτα ἢ αὐτὰ ἀσχετίστα πρὸς τὰ ἐπιδοτήρια ἢ καὶ πρὸς τὰς παραιτήσεις, ὅσαι εἶχον ἐπιδόθῃ, τὸ δὲ καὶ χερίστον εὐρέθῃ ὅτι, ἐνῶ δὲν εἶχον γένει αἱ ἐκκαθάρσεις, τὰ παραχωρητήρια ἥσιν μεταγεγραμμένα ἐπ' ὀνόματι τῶν δηλωτῶν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐγγραφῇ ὑποθήκη κατ' αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δόσεων, ὅσας ἡ ἐκκαθάρσις ἤθελεν ἐξεύρει ὡς ὀφειλομένης, ἐγγεγραμμένα δὲ ὑποθήκαι ὑπὲρ τρίτων ἀπολαυόντων καὶ τὸ προνόμιον τοῦ ἐνυποθήκου θανέιστου, ἐνῶ αἱ τοῦ δημοσίου, οὗτινος ἦτο τὸ κτῆμα, ἔμενον ἀνυπόθηκοι, κατασταθεῖσαι ἐπισηφαίς.

Διὸ προσκαλοῦμεν ὅπως 1) συγκεντρώσῃτε ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε ἀποσταλέντα παραχωρητήρια καὶ 2) τοῦτου γενημένου, συσχετίσῃτε αὐτὰ μετὰ τῶν γενομένων εἰδοποιήσεων, ἐὰν οἱ ἔχωσιν αὗται κοινοποιηθῇ, ἢ μετὰ τῶν ἐπιδοτηρίων, ἐὰν τούναντιον, ἢ μετὰ τῶν παραιτήσεων, ἐὰν ἐκοινοποιήθησαν τοιαῦται.

Μετὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν ταύτην δι' ὅσα παραχωρητήρια δὲν ἔχουσι ποσῶς καταρτισθῇ εἰδοποιήσεις θέλετε ἀγαλθῇ μετὰ τοῦ λοιποῦ προσηπικοῦ εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν εἰδοποιήσεων καὶ εἰς τὴν ἄμεσον αὐτῶν κοινοποίησιν πρὸς τοὺς δηλωτάς, δι' ὅσα δὲ καὶ αἱ εἰδοποιήσεις ἔχουσι συντεθῇ καὶ τὰ ἐπιδοτήρια ἔχουσιν ἐπιστροφῇ, ἀλλὰ ὑπεβλήθησαν παραιτήσεις, ταύτας μετὰ τῶν παραχωρητηρίων καὶ τῶν ἐπιδοτηρίων καὶ τῶν λοιπῶν παραστατικῶν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ κεφ. Γ' τῆς ὑπ' ἀριθ. 203 τοῦ ἔτους 1880 ἐγκ. θέλετε ὑποβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐντός τῶν μηνῶν ἀνυπερθέτως, διὰ δὲ τὰ παραχωρητήρια, δι' ἃ ἐκοινοποιήθησαν μὲν εἰδοποιήσεις, παρήλθε δὲ ἡ κατὰ νόμον τρίμηνος προθεσμία καὶ δὲν ἐπεδόθησαν παραιτήσεις, θέλετε προβῇ ἄμέσως μετὰ τοῦ λοιποῦ προσηπικοῦ τῆς ἐφορίας εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν τμημάτων αὐτῶν, καὶ καθ' ἑκάστον μῆνα θέλετε ὑποβάλλει ὅσας ἐκκαθάρσεις καταρτίσῃτε ἐντός αὐτοῦ.

Τοῦ ἔργου τῆς ἐκκαθαρίσεως θέλετε ἐπιλήφθῃ, ἀφοῦ κοινοποιή-
σῃτε πρὸς τοὺς δηλωτὰς τὰς εἰδοποιήσεις περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν
παραχωρητηρίων αὐτῶν, ὅποτε, τούτου γενομένου, δεόν νὰ περιμεί-
νῃτε ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀφ' ἑκάστης κοινοποιήσεως, μὴ ὁ εἰδοποιού-
μενος ἐπιδώσῃ παραιτήσιν, καθ' ὅσον ἔχει ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα,
κατὰ δὲ τὸ διασπῆμα τοῦτο τὸ τρίμηνον θέλετε ὑποβάλλει εἰς τὸ
ὕπουργεῖον τὰς εὐρισκομένας ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν
ἐροῶν παραιτήσεις, ὅταν δὲ παρέλθῃ ἡ τρίμηνος προθεσμία, τότε
ὁ ὅσους δὲν ὑπέβαλον ἐντὸς αὐτῆς παραιτήσεις θέλετε ἀσγοληθῇ εἰς
τὴν κατάρτισιν καὶ ὑποβολῇ τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ τὰ ἀνωθι δια-
ταγθέντα, δι' ὅσους δ' ἐπιδίδουν παραιτήσεις νὰ ὑποβάλλητε αὐτὰς
εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐφ' ὅσον ἐπιδίδονται.

Ἐγκύκλιος 4810/47 τῆς 10 Ἰουν. 1897. — Πρὶν ἢ οἱ ταμίαι
καὶ ὑποταμίαι προβαίνωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 21613]
29 τοῦ 1894 ἐγκ. περὶ ἀνακοπῆς τῶν πλειστηριασμῶν τῶν ἐνερ-
γουμένων διὰ κτήματα δηλωθέντα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐξεδόθησαν μέ-
χρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, παραχωρητήρια
ἢ ἐκδοθέντα δὲν μετεγράφησαν ἐπ' ὀνόματι τῶν καθ' ὧν οἱ πλειστη-
ριασμοὶ δηλωτῶν, δύνανται νὰ καλῶσι τοὺς εἰς οὗς κατακυροῦνται
τὰ κτήματα, ὅπως ἐντὸς συντόμου προθεσμίας, παρὰ τῶν εἰρημένων
ὀριζομένων, ἀναλαμβάνωσι διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως τὰς πρὸς
τὸ δημοσίον ὑποχρεώσεις τῶν δηλωτῶν καὶ παρέχωσιν εἰς αὐτὸ τὸ
δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ἐπὶ τῶν ἐκπλειστηριασθέντων κτημάτων νόμι-
μον ὑποθήκην. τούτου δὲ γενημένου, θέλουσιν ἀποστέλλει πρὸς τὸν
Οἶκον. Ἐφορον ἀντίγραφον τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ὅπως
οὗτος κοινοποιῇ ἀντὶ τοῦ δηλωτοῦ πρὸς τὸν ἄγραστον τοῦ κτήμα-
τος τὴν κεκανονισμένην πρόκλησιν, ἐκκαθαρίζῃ τὸ ἐκ τοῦ τιμή-
ματος τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος χρέος. μεριμνᾷ περὶ τῆς
ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, δυνάμει τῆς ἐκκαθαρίσεως
καὶ τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως, καὶ τὴν μὲν ἐκκαθάρσιν μετὰ
τῆς περιλήψεως ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὸ
δὲ παραχωρητήριον ἀποστέλλῃ εἰς τὸ ταμεῖον, ἵνα παραδίδωται τῷ
ἀγροστῇ τοῦ κτήματος.

Ἐν τῇ περιπτώσει οἱ ἄγραστοι τῶν κτημάτων ἤθελον ἀρνηθῇ
τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου, θέλουσι προβαίνει
εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τῆς, ὡς εἴρηται, ἐγκυκλίου διαταγῆς
ἐπισταλέντων, ἅτε μὴ δυναμένου τοῦ δημοσίου νὰ ἐξασφαλίσῃ ἄλλως
ταῖς ἐκ τῆς παραχωρήσεως τῶν κτημάτων ἀπαιτήσεις του, μὴ ἀμέ-
λουντες ὅπως ἐξασκῶσι καὶ κατὰ τῶν δηλωτῶν ἅπαντα τὰ ὑπὸ
τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ἐπιτρεπόμενα
ἀναγκαστικά μέτρα.

νόμος Τ.Ε' 16 Ὁκτ. 1856. Περί ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν.

1. Ἑθνικαὶ ἀγριελαῖαι ἐμπεριεχόμεναι εἰς ἀκαλλιεργήτους τόπους κατὰ δέκα τοῦλάχιστον εἰς ἑκαστον Β. στρέμμα παραχωροῦνται πρὸς ἐξημέρωσιν εἰς τὸν πρῶτον αἰτήσοντα. — Ἐπὶ συγχρόνων αἰτήσεων ἡ προτίμησις δίδεται διὰ κλήρου. — Ἐπιτρέπεται δὲ νὰ παραχωρηθῶσι πρὸς ἐξημέρωσιν διὰ Β. Διατάγματος καὶ ἐκτάσεις γαιῶν περιέχουσai κατ' ἐλάχιστον ὅρον πέντε ἐλαιόδενδρα κατὰ στρέμμα, ὅπου ὁ τόπος εἶναι ἀνεπίδεκτος πάσης ἄλλης καλλιεργείας. Δὲν ἐπιτρέπεται οὖν ἡ παραχώρησις τοιούτων κειμένων σποράδην ἢ συστάδην ἐντὸς ὁσῶν. — Ἡ παραχώρησις ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦς ἐξῆς ὅροις.

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸς ἐξημέρωσιν παραχωρητέων ἀγριελαιῶν προσδιορίζεται κατ' ἐλάχιστον ὅρον εἰς 50 καὶ κατὰ μέγιστον εἰς 1000 δένδρα.

3. Ὁ ἀναδεχόμενος τὴν ἐξημέρωσιν ἀγριελαιῶν καλλιεργητὴς ὑποχρεοῦται α'. Νὰ ἐγκεντρίσῃ τὰ ἐλαιόδενδρα καὶ τὰ τυχόν μεταξὺ κείμενα μὴ προσοδοφόρα δένδρα β'. Νὰ πληρώσῃ τὰ κενὰ διαστήματα δι' ἐμφυτεύσεως ἐλαιῶν ἢ ἄλλων προσοδοφόρων δένδρων κατὰ τοὺς περὶ καλλιεργείας τῶν τοιούτου εἶδους εὐτειῶν παραδεθεγμένους κανόνας γ'. Νὰ ἐκχερσώσῃ ἐντὸς πέντε ἐτῶν τὸ πλὺν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τὰς γαίας, ἐκρίζων τὰς θάμνους βάρους καὶ ἄλλα περιττά φυτά. — Ὅρειλοι δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῆς ἐγκεντρίσεως, ἐμφυτεύσεως καὶ ἐκχερσώσεως μέχρι ἐντελοῦς ἐξημερώσεως καὶ καλλιεργείας τοῦ κτήματος.

4. Ἐὰν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ καλλιεργητὴς ἤν ἐνήργησε τὴν ἐγκεντρίσιν τῶν ἐπίδεκτικῶν ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν, ἢ τὴν ἐμψυτεύσιν τῶν κενῶν διαστημάτων, ἢ ἐντὸς πέντε ἐτῶν τὴν ἐκχερσῶσιν τῆς περιεχούσης αὐτὰς γῆς, τὸ κτῆμα ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, ἀνετινὸς ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν καλλιεργητὴν διὰ τὰς τυχόν παρ' αὐτοῦ γενομένας ἐργασίας καὶ ἄλλα ἐξοδα, πλὴν τῶν οἰκοδο-

(*) ΕφΚ. 79 τῆς 24 Νῆβριου 1856.

(*) Ἐπιθ. καὶ Νόμον Φ.Ε.Η' τῆς 28 Μαρτίου 1880 ἀρ. 13-15.

μῶν, ὑποχρεομένου πρὸς τοῦταις ν' ἀποζημιώσῃ τὸ δημόσιον διὰ πάσαν ἐπιζήμιον ἑκαπὴν ἢ ἐκρίζωσιν ἀγριελαιῶν καὶ θύλων δένδρων ἡμέρων, ἢ καὶ ἀγρίων ἐπιδευτικῶν ἐξημερώσεως.

5. Ὁ ἐκπληρώσων τὰς ὑποχρεώσεις του καλλιεργητῆς καθίσταται μετὰ παρέλευσιν δώδεκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως αὐτοδικαίως κύριος τοῦ ἡμίσεως τοῦ κτήματος, ἀφοῦ βεβαιωθῇ διὰ πρωτοκόλλου ἢ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεων του· ἡ δὲ διανομὴ πραγματοποιεῖται διὰ κλήρου. Το ἕτερον ἥμισυ διατίθεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου διὰ δημοπρασίας καὶ ὑπὸ τοῦς ὅρους τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου. — Ὁ καλλιεργητὴς ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν κυριότητά του καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ δι' ἐκτιμήσεως ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν· ὀφείλει δὲ οὗτος νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του πρὸ τῆς διανομῆς τοῦ κτήματος, καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ τμήμα ὑπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου.

6. Ὁ τρόπος τῆς παραχωρήσεως τῶν ἀγριελαιῶν, τῶν κτηνώσεων καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸ δημόσιον ἡμίσεως μέρους, ἐν περιπτώσει παραχωρήσεως τούτου εἰς τὸν καλλιεργητὴν, θελεῖ κανονισθῇ διὰ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ἐκδοθησομένου Β'. Διατάγματος.

7. Διὰ τὰς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐξημερωθείσας ἐθνικὰς ἀγριελαιὰς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν 5, 6, α') ἐὰν παρῇλθον δώδεκα ἐτὴ ἀπὸ τῆς ἐγκεντρίσεως, καὶ 6') ἐὰν αἱ περιέχουσιν οὐτὰς γαῖαι ἐξεχερσώθησαν ἐντελῶς καὶ συνεπληρώθησαν τὰ κενὰ διαστήματα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 3· ἄλλως ἐπιτρέπεται εἰς τὸν καλλιεργητὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν δώδεκα ἐτῶν, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐπὶ ἐξ πλήρη ἐτησίουσιν καὶ ἐνταῦθα τῶν διατάξεων τοῦ 4 ἀρθρου.

8. Τὰ κατὰ τὰ προηγούμενα ἀρθρα παραχωρούμενα δένδρα καὶ γαῖαι ὑποβάλλονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐξημερώσεως καὶ καλλιεργείας αὐτῶν εἰς μόνον τὸν ἑγγεῖαν φόρον.

Νόμος ΣΝΒ' 16 Δεκ. 1867. Περί ἐκρίζωσης τῶν ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταφυτεύσεως. *

1. Ἐπιτρέπεται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταφυτεύσεως ἢ ἐκρίζωσις τῶν ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν, ὅσαι δὲν παρεχωρήθησαν πρὸς ἐγκέντρισιν κατὰ τὸν ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1856 νόμον, ἢ δὲν συνέχονται μετὰ διαθεσίμων ἐθνικῶν ἐλαιοδένδρων.

2. Ἡ ἐκκοπή ἀγριελαιῶν πρὸς ἄλλην ἢ τὸν σκοπὸν τῆς μεταφυτεύσεως χρῆσιν συνεπάγεται τὰς προβλεπομένας ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ δόσιν γινομένων ἀνομημάτων νόμῳ ποινὰς καὶ ἀποζημιώσεις.

Β. Διάταγμα 16 Ὀκτ. 1856. Περί ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ἐξημερώσεως τῶν ἀγριελαιῶν νόμου.

1. Οἱ ἐθνικοὶ ἀκαλλιέργητοι τόποι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν ἀγριελαιᾶι, διαιροῦνται εἰς μερίδας· ἐκάστη μερίς δύναται νὰ ἐμπεριέχῃ μέχρι τριακοσίων ἐλαιοδένδρων ἐπὶ τῇ βάσει 10 ἕως 15 τοιούτων κατὰ στρέμμα· ὅπου ὅμως ἡ διαίρεσις τῶν κτημάτων αὐτῶν εἴναι ἀποδεδειγμένως ἀδύνατος, δύναται νὰ ᾖναι ἡ μερίς καὶ μεγαλητέρας ἐκτάσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπεριέχῃ αὕτη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω ὅρου μέχρι χιλίων ἐλαιοδένδρων κατὰ μέγιστον ὅρον.

2. Ἡ αἴτησις περὶ ἐξημερώσεως τῶν ἀγριελαιῶν παραδίδεται καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, ἢ πρὸς μίαν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπαρχουσῶν ὑπαλλήλων ἀρχῶν, ἥτοι τὸν νομάρχην, τὸν ἐπαρχον, καὶ τὸν οἰκονομικὸν ἐφορον ἢ τοὺς νομίμους ἀναπληρωτὰς αὐτῶν.

Ἡ αἴτησις πρέπει ν' ἀναφέρῃ τὸν ὄμιον, τὸ χωρίον καὶ τὴν θέσιν, εἰν ᾗν κείνται αἱ ἀγριελαιᾶι καὶ τὴν δροσισίαν τῆς ἐμπεριεχομένης αὐτὰς γῆς (Β.Δ. 20 Ἰαν. 1880, ἀρθρον 2).

Ἐν περιπτώσει συγχρόνου παρουσιάσεως δύο ἢ πλείοτέρων αἰτήσεων, περὶ τῶν ἰδίων ἐλαιοδένδρων πραγματευομένων, ἢ προτίμησις δίδεται διὰ κλήρου.

Ἡ κλήρωσις ἐκτελεῖται ἐντὸς τοῦ νομαρχιακοῦ ἢ ἐπαρχιακοῦ καταστήματος, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν,

(*) ΕφΚ. 74 τῆς 20 Δεκ. 1867.

τοῦ ὀμάρχου τῆς πρωτεύουσας, καὶ τῶν αἰτησαμένων καλλιεργητῶν, τιθεμένων ἐντὸς κάλπης ἰσαριθμῶν μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν καλλιεργητῶν, ὀνοματοδελτίων· ἡ κληρώσις γίνεται καὶ ἔχει κύριον καὶ ἀπόντων τῶν καλλιεργητῶν, ἐὰν προσκληθέντες οὗτοι πρὸς αὐτοὺς ἀποδείξει παραλαβῆς διὰ τῆς ἀρμοδίας ὀνμοτικῆς ἀρχῆς ἐν παρουσιασθῶσι. — Περί τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κληρώσεως συντάσσεται ἡτιολογημένη πράξις.

Περικωθείσης τῆς κληρώσεως ἐνεργεῖται καταμέτρησις, ὁροθεσία καὶ περιγραφή τῆς μερίδος, συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γεωμέτρου, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἢ τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως, πρωτόκολλον, ἐν ᾧ ἀναφέρονται· α') ἡ ἐκδοκὴ τοῦ κτήματος· β') ἡ ὁροθεσία αὐτοῦ· γ') ἡ ποιότης καὶ ἡ ἀντιθετικὴ τῆς περιεχούσης τὰ δένδρα γῆς· δ') ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνδύων, ἅτινα δύνανται νὰ ἐμφυτευθῶσιν ἐντὸς τῆς καταμετρηθείσης καὶ ὁροθετηθείσης ἐκτάσεως.

Τὸ εἰρημένον πρωτόκολλον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ γεωμέτρου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἢ τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως, καὶ τοῦ κληροῦχου, καὶ ὑποβάλλεται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, μετὰ τῆς αἰτήσεως καὶ ἐξημερώσεως τῶν ἀγριελαίων καὶ τοῦ πρωτοτύπου τῆς πράξεως τῆς κληρώσεως.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν παραλαβὸν τὰ ἀνωτέρω γράμματα, ὀφείλει ἢ νὰ ἀκυρώσῃ τὴν πράξιν καὶ νὰ διατάξῃ ἐπὶ ἐπαναλήψιν τοῦ ἔργου, ἢ νὰ ἐκδώσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀποφασιστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐγγράφων αὐτῶν, τὴν ἀνήκουσαν πρὸς τὴν ἐγκρίσιν, καὶ ἀποστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἐφορον, ἵνα παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς παραλαβῆς αὐτῆς, αὐτῷ ἢ καλλιεργητῇ οὗτος χορηγήσῃ δι' ἐπίσημου συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἐγγυητὴν ἀξιόχρεον, ὀφείλοντα ν' ἀποζημιώσῃ τὰ δημόσια ἐν περιπτώσει παραβιάσεως τῶν διατάξεων τοῦ άρθρου 4 τοῦ νόμου.

Ἐὰν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας δὲν ἀποφανθῇ τὸ ὑπουργεῖον, ἡ εἰρημένη πράξις καθίσταται ὀριστική.

Μία μόνον χορηγεῖται μερὶς εἰς ἕκαστον καλλιεργητὴν· δύνανται μὲν ταῦτα νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτὸν αὐτὸν καὶ

περισσότεραι μερίδες ἐν ἑλλείψει ἄλλων αἰτήσεων, ἀλλ' ἐπ' αὐδενὶ λόγῳ δὲν δύναται νὰ χορηγηθῇ εἰς ἓν ἄτομον μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν χιλίων ἐλαιοδένδρων ἐπὶ τῇ ἀναφερομένῃ βάσει εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος διατάγματος.

3. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ κτήματος εἰς τὸν καλλιεργητὴν, ἐπιτροπὴ συγκειμένη ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως, δύο ὀρκισμένων πραγματογνωμόνων, καὶ τοῦ γεωμέτρου, φέρουσα τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενον πρωτοκόλλον, ἢ ἀντίγραφον τῆς ἐκδοθείσης ἐγκρίσεως καὶ συνδεδεομένη ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἐνεργεῖ αὐτοψίαν ἐπὶ τοῦ κτήματος καὶ συντάσσει πράξιν περὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἢ μὴ τῶν νενομισμένων υποχρεώσεων καὶ τῶν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ἢ τῇ ἐγκρίσει ἀναφερομένων ὄρων.

Τὴν εἰρημένην πράξιν ὑπογεγραμμένην παρ' ὅλων τῶν ἠνωτέρω προσώπων, ὑποβάλλει παραχρῆμα ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, ὀφείλον νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως μετὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου, ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν υποχρεώσεων τοῦ καλλιεργητοῦ.

Ἡ ἠνωτέρω αὐτοψία ἐκτελεῖται καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἐὰν προσκλήθῃς ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς διὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου, δὲν ἐμφανισθῇ ἐπὶ τοῦ τόπου.

4. Μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ κτήματος εἰς τὸν καλλιεργητὴν ἐνεργεῖται ἐπίσης αὐτοψία ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου, καθ' ὃν κανονίζει τρόπον τὸ προηγουμένον ἄρθρ. 3, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ, ἂν ὁ καλλιεργητὴς ὅντος ἐκαλλιεργήσῃ πρεπόντως τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ γῆν ὑποβάλλεται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αὐτοψίας ταύτης πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ὑπόχρεων νὰ συμφωνηθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου, ἐὰν ὁ καλλιεργητὴς δὲν ἐξεπλήρωσῃ τὰς υποχρεώσεις του.

5. Συμπληρωθέντων δώδεκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ κτήματος εἰς τὸν καλλιεργητὴν, ἐνεργεῖται τελευταῖον αὐτοψία ἐπὶ τοῦ κτήματος, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος διατάγματος, ὑποβάλλεται τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐκδόσεως ἢ μὴ τοῦ

δικαστικοῦ παραχωρητηρίου καὶ ἐν μὲν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἐνεργεῖ τὴν δικαστικὴν ἐκτελέσειν τοῦ κτήματος, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ διατάσσει τὴν διαίρεσιν αὐτοῦ εἰς δύο ἴσα μέρη.

6. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαίρεσις τοῦ κτήματος ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ γεωμέτρου καὶ δύο πραγματογνώμωνων, ἑκαστοῦ καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ, συντάσσεται πρωτόκολλον, ὡς καὶ τὰ συστατικὰ μέρη τοῦ κτήματος, ἡ δὲ διανομὴ αὐτοῦ ἐκτελεῖται διὰ κλήρου.

Ἡ κλήρωσις ἐνεργεῖται ἐν τῷ καταστήματι τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τοῦ δημάρχου τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ, τιθεμένων ἐν τῇ ἀκροπόλει δέκα δεξιῶν φερόντων ἑκάστου αὖξοντα ἀριθμὸν πρὸς 10, ἐξ ὧν ὁ ἀριθμὸς 5 προσδιορίζεται διὰ τὸ ἐκτελεστικόν ὡρισμένως, καὶ ὁ ἕξ διὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ κτήματος.

Ὁ πρῶτος τῶν δύο τούτων ἀριθμὸς ἐξαχθεὶς ἐκ τῆς κληρώσεως ἀνήκει εἰς τὸν καλλιεργητήν, καὶ καθιστᾷ αὐτὸν κύριον τοῦ προσδιορισθέντος εἰς τὸν ἐξεληθέντα ἀριθμὸν τεμαχίου.

Περὶ τῆς κληρώσεως συντάσσεται πρωτόκολλον, ὅπερ ὑπογράφεται παρὰ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὴν ὑπουργεῖαν τῶν οἰκονομικῶν μετὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς διαιρέσεως.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρωτοκόλλου τούτου ἐκδίδει τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν τὸ ἀνήκον παραχωρητήριον, καὶ ἀποστέλλει αὐτὸ πρὸς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον πρὸς θεώρησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγράφων.

Τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον λαβὼν ὑπ' ὄψιν τ' ἀνωτέρω ἐγγράφου ἀφαιλεῖ νὰ ἐκφράσῃ ὀριστικὴν γνώμην ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρωτοκόλλου προθεσμίας.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν παραλαβὼν θεωρημένον ὑπὸ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τὸ παραχωρητήριον, ἀποστέλλει αὐτὸ πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἐφορον, ἀφαιρόντα νὰ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν καλλιεργητήν.

7. Ἐὰν ὁ καλλιεργητὴς ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ν' ἀποκτήσῃ τὴν κυριότητα καὶ τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸ δημόσιον ἡμισυ μέρους τοῦ κτήματος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 § 3 τοῦ νόμου, τὸ κτῆμα δὲν διαιρεῖται, ἐκτιμᾶται ὁλόκληρον καὶ πληρώνε-

ται εἰς τὸ δημόσιον τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς παρὰ τοῦ καλλιεργητοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ὁμοῦς ταύτῃ τὸ παραχωρητήριον παραδίδεται εἰς τὸν δικαιοῦχον μετὰ τὴν ἐγγραφὴν πρώτης τακτικῆς ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως κτήματος πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δημοσίου, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων, καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἀνηκούσης ὁμολογίας ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ.

Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ ἐγγυητὴς αὐτοῦ εἶναι ἀγράμματοι ὑπογράφεται εἰς τὴν ὁμολογίαν ἀπὸ πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς του, προσυπογραφομένων δύο μαρτύρων.

8. Αἱ δι' ἐκτιμήσεως γεγνησιν παραχωρήσεις ἐκτελοῦνται ὑπὸ δύο πραγματογνομόνων ἐκλεγομένων τοῦ μὲν ὑπὸ τοῦ δημοσίου, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ.

Ἐν περιπτώσει διχογνωμίας τῶν πραγματογνομόνων, τρίτος τοιοῦτος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου αποφασίζει ὀριστικῶς.

9. Ἐπὶ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐξημερώσεων ἀγριελαιῶν τῇ ἀδείᾳ ἢ μὴ τῆς κυβερνήσεως ἐνεργεῖται αὐτοφίᾳ ἐν τῶς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διατάγματος καθ' ὃν κανονίζει τρόπον τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ παρόντος διατάγματος.

Περὶ τῆς ἀνωτέρω αὐτοφίας συντάσσεται ἡτιολογημένη προᾶξις, ἥτις ὑπογραφομένη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων προσώπων ὑποβάλλεται παραχρῆμα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

10. Ἐπὶ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. 9 ἐνδιαλαμβανόμενων κτημάτων ἐφαρμόζονται ἐξ ἀναλογίας αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 5, 6, 7 καὶ 8 τοῦ παρόντος διατάγματος.

Β. Διάταγμα 20 Ἰαν. 1880. Περὶ ἐκδόσεως συμπληρωτικοῦ Διατάγματος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν νόμου.

1. Τὸ ἀνωτέρω πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΤΨΕ νόμου ἐκδεδωκένον Β Διάταγμα συμπληροῦται διὰ τῶν ἐν τοῖς ἐπομένουσιν ἀρθροῖς διατάξεων.

(*) ΕφΚ. 8 τῆς 4 Φεβρ. 1880. Πρωτοδικὴ Βέροιας

2. Οὐδεμία αἴτησις περὶ παραχωρήσεως ἀγριελαιῶν πρὸς ἐγκέντρισιν ἐκτελεῖται, ἂν μὴ προηγουμένως παρακατατεθῇ ὑπὸ τοῦ αἰτουῦντος ἐν τῷ ἁρμοδίῳ ταμείῳ ἢ κατὰ προσέγγισιν ἀπαιτούμενη δαπάνη, λόγῳ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ γεωμέτρου καὶ ἀποζημιώσεως τοῦ τελευταίου τούτου ἐπὶ τῇ γεωμετρικῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ.

3. Ὡσαύτως εἰς βάρος τοῦ καλλιεργητοῦ καὶ κατόχων εἶναι τὰ ὁδοιπορικὰ ἐξόδα τῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες τελειοῦσι τὰς κατὰ τὰ ἄρθρα 3, 4 καὶ 5 τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1856 Β. Διατάγματος οὗτινος συμπλήρωμα εἶναι τὸ παρόν, αὐτοψίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

I

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

II

ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

III

ΚΡΗΤΩΝ

IV

ΝΕΟΦΥΤΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νόμος 26 Μαΐου] 7 Ιουνίου 1835. Περί προικοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Χαρακτηρισμὸς τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν
καὶ προικοδοτήσεις αὐτῶν.

1. Ὅλοι οἱ ἀρχηγέται ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, εἰς τοὺς ὑποίους ἐφαρμόζονται οἱ ὅρισμοι τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος νόμου, ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀποκτήσωσιν ὡς προικοδοτῆμα κατὰ τοὺς εἰς τὸν παρόντα νόμον ἐνδιαλαμβανομένους τύπους, ἕως δύο χιλιάδων δραχμῶν ἔθνικὰ κτήματα

2 Οἱ ἔχοντες δικαιώματα εἰς τὴν προικοδοτήσιν Ἑλληνεῖς εἶναι·

1. Πᾶς Ἑλλήν αὐτόχθων, ὅστις κατεγράφη εἰς δῆμὸν τινα ἢ θέλει καταγραφῇ ἕως οὗ ἐπεξεργασθῇ ἡ περὶ προικοδοτήσεως κατάλογος, ὅστις διατάσσεται εἰς τὸ ἄρθρον 7.

2. Πᾶς ἐκτὸς τῶν σημερινῶν ὁρίων τοῦ Βασιλείου γεννηθεὶς Ἑλλήν, ὅστις λαβὼν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα, κατοικεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ κατεγράφη ἤδη εἰς δῆμὸν τινα ἢ ἀποκατασταθεὶς καταγραφῇ ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς σήμερον.

3 Πᾶς Ἑλλήν γεννηθεὶς εἰς ἡπειρον ἢ εἰς νῆσον μὴ ἀνήκουσαν μὲν εἰς τὴν Ἡμετέραν Ἐπικράτειαν, λαβοῦσαν δὲ μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα, ἂν ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ καταγραφῇ εἰς δῆμον. Ὅσοι ὁμῶς τῶν τοιούτων Ἑλλήνων εἶναι ἄγαμοι,

(*) ΕφΚ. 2 τῆς 19 Ἰουν, 1835. — Ὁ Νόμος οὗτος κατηργήθη ὑπὸ Νόμου ΥΛΑ' ἄρθ. 35, Ἄλλ' ἐπιθι καὶ Νόμον ΥΠΓ' ἄρθ. 8.

τότε μόνον ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν προικοδοτήματα, ὅταν νομ-
φρευθοῦν καὶ γενῶσι πατέρες οἰκογενείας.

4. Πᾶς ξένος, ὁποιουδήποτε ἔθνους καὶ ἂν ᾖ, ὅστις
ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτη-
σίας της, κατοικεῖ ἤδη εἰς αὐτήν, καὶ ἡ ἔγεινεν ἢ γενῇ εἰς τὴν
ἐξῆς μέλος δήμου τινός, ἕως οὗ καταστρωθῇ ὁ περί προικοδο-
τήσεως κατὰ λόγος· πρὸς τοῦτοις καὶ ὅσοι ξένοι ὑπηρετήσαν ἐν
διαστήματι τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦλάχιστον δύο ἔτη ὑπὸ τῆς
Ἑλληνικᾶς σημαίας, ἂν ἐνοικησῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρὶν
μέχρι τῆς εἰκοστῆς Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1837 καὶ καταγραφῶ-
σιν εἰς δῆμον.

3. Οἱ ἀρχηγέται ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, οἵτινες ὑπηρετοῦσι
καὶ τώρα εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὸν στόλον ἢ πολιτικῶν ὑπηρε-
σίαν, ἔχουσι τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν προικοδοτήσιν δικαίωματα,
ὡς οἱ λοιποὶ ἀρχηγέται ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν· καὶ ἐπομένως
δὲν γίνεται ὡς πρὸς αὐτοὺς καμμία ἐξαίρεσις τῶν ὁρισμῶν τοῦ
παρόντος νόμου· εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ οἱ
ἐξ οἷοι οἱ στρατιῶται, οἵτινες μετέχουσι τῶν ὠφελειμάτων τοῦ
ἀπὸ 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1834 νόμου, ἀφοῦ τὸ ἄρθρ. 14
αὐτοῦ ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα.

4. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 προικοδοτήσις δὲν ἐνδίδεται χω-
ριστὰ δι' ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ διδεται μία
καὶ μόνη εἰς τὸν ἀρχηγέτην διὰ τὴν ὅλομέλειαν τῆς οἰκογε-
νείας.

Ὡς ἀρχηγέται οἰκογενείας θεωροῦνται ὅσοι μετὰ τὴν ἡ-
μοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται εἰς μίαν τῶν ἐπὶ αὐ-
τῶν κατηγοριῶν·

α' Πᾶς ἔχων γυναῖκα ἢ χηρεύων πατὴρ οἰκογενείας·

β' Πᾶσα ἔχουσα τέκνα ἢ ἄτεκνος χήρα·

γ' Πᾶς ἄγαμος, ὅστις ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά, περὶ
τῶν ὁποίων ἀναφέρουν οἱ ὁρίσμοι 1, 2 καὶ 4 τοῦ 2 ἄρθρου, καὶ
δὲν εἶναι μέλος προικοδοτηθείσης ἤδη οἰκογενείας·

δ' Τὰ πατρός τε καὶ μητρός ὀρφανὰ ἄγαμα τέκνα. Ἐξ ὀνό-
ματος τοῦ ἀποθανόντος πατρός.

Ἐὰν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός τὰ ὀρφανὰ δὲν ἔχουσιν
τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἢ παραλαβὴν καὶ ἢ χορὴν τοῦ προικο-

δοτήματος γίνεται κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ κηδεμονίας νόμους.

δ. Ἡ προικοδοτήσις συνίσταται ὅχι μόνον εἰς καλλιέργη-
πῖμους ἐθνικὰς γαίας, ἀλλὰ καὶ εἰς καλλιεργημένα κτήματα καὶ
ἄλλα διάφορα ἀκίνητα πράγματα, οἷον μύλους, οἰκίας, οἰκό-
πεδα, ἀμπελῶνας, φυτευμένας με ἐλαίας, συκαμινέας καὶ ἄλλα
ὀπωροφόρα δένδρα, γαίας κτλ. ἐξαιροῦνται ὅμως·

α' Ὅλα τὰ κτήματα, ὅσα εἶναι πενταετῶς ἢ καὶ ἐπέκεινα
ἐνοικιασμένα·

β' Οἱ ἐλαιῶνες καὶ τὰ ἄλλα συκαμινεῶν καὶ ἄλλων ὀπω-
ροφόρων δένδρων·

γ' Ὅλα τὰ δάση καὶ οἱ δρυμῶνες·

δ' Ὅσα ἐθνικὰ κτήματα κρατηθῶν πρὸς προικισμόν τοῦ
Βασιλικῦ στέμματος·

ε' Πᾶν ἄλλο κτήμα, τὸ ὅποῖον ἡ Κυβέρνησις δι' ἀνωτέ-
ρους λόγους ἤθελε κρίνει κατάλληλον νὰ κρατήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τρόπος, καθ' ὃν ἐνεργεῖται ἡ προικοδοτήσις καὶ διατάξεις
περὶ τῶν προικοδοτημάτων.

6. Ἐκαστος ἀρχηγέτης ἐλληνικῆς οἰκογενείας, ἀναγνωρίζο-
μενος παρὰ τοῦ παρόντος νόμου ὡς τοιοῦτος, θέλει λάβει πί-
στωσιν 21 00 δραχμῶν, τῆς ὁποίας ὅμως τὰ γραμμάτια, ἐπει-
δὴ δὲν θεωροῦνται ὡς χαρτονομίσματα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμ-
θεῶν εἰς ἐμπορικὴν κυκλοφορίαν, ἀλλὰ χρησιμεύουν μόνον καὶ
μόνον ὡς μέσα πληρωμῆς πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ τὴν ἀ-
γορὰν ἐθνικῶν κτημάτων, ἐκποιουμένων χάριν προικοδοτήσεως.

Ἄν ὁ ἀρχηγέτης τῆς οἰκογενείας, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου
ἐγείνῃ ἡ πίστωσις, ἀποθάνῃ πρὶν πραγματοποιήσει αὐτήν, τότε
ἡ πίστωσις μεταβαίνει εἰς τοὺς νομίμους αὐτοῦ κληρονόμους,
οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ τὰ διαθέσωσι κατὰ τὰ παρὰ τοῦ νόμου
διαταγόμενα.

Ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ πίστωσις αὕτη παύει, προσδιορίζε-
ται ἀκριθέστερα εἰς τὸ ἀρθρον 29.

7. Εἰς τοὺς δήμους θέλουν καταστρωθῇ ὁμοιομόρφως κα-

τάλογοι όλων τῶν ἐχόντων δικαίωμα εἰς προικοδοτήσιν τῶν καταλόγων τούτων τὴν τύπωσιν θέλει ἐνεργήσῃ ἢ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεία μὲ ἐξουδία τῆς Κυβερνήσεως καὶ παρέμψῃ εἰς τοὺς ἀρμοδίους Ἐπαρχοὺς καὶ δήμους ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Οἱ δήμαρχοι ἢ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συνενοούμενοι μὲ τοὺς παρέδρους καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, θέλουν καταγράψῃ εἰς αὐτοὺς κατὰ τὰς δοθητομένας ἐδράνας τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν κτλ τοῦ ἀρχηγέτου τῆς οἰκογενείας. Οἱ κατάλογοι μένουσιν ἐκτεθειμένοι 4 ἐβδομάδας εἰς τὸ δημαρχεῖον πρὸς γνῶσιν ἐκάστου, καὶ ἐν ἀντίτυπον τοιχοκολλᾶται. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, παρουσιάζεται ὁ Ἐπαρχος εἰς τὸ κατάστημα τῆς δημαρχίας (καὶ ταῦτα πρέπει νὰ δημοσιευθῇ διὰ κήρυκος καὶ διὰ τοιχοκολλημένης διαταγῆς), διὰ νὰ κλείσῃ αὐτοὺς ἐπὶ συνεδριάσει τῶν δημοτικῶν Ἀρχῶν Ὅστις καίτοι ἔχων δικαίωμα προικοδοτήσεως δὲ κατεγράφη εἰς τὸν κατάλογον, θέλει παρουσιασθῇ εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην, διὰ νὰ προβάλλῃ προφορικῶς τὰς ἀξιώσεις του. Ὁ Ἐπαρχος καὶ αἱ δημοτικαὶ Ἀρχαὶ ἀποφασίζουσιν εὐθὺς διὰ πλειοψηφίας, σημειοῦντες αὐτὸ τοῦτο εἰς τὸν κατάλογον. Ἄν ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησις τοῦ ἀναφερθέντος, ἔχει δικαίωμα νὰ κατ' ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἐγγράφον αἴτησιν εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τοῦ Νομάρχου· ἂν καὶ ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν, τότε ἀπορρίπτει τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀνεκκλήτως.

8. Ὅσοι Ἕλληνες ἢ ἀλλοδαποὶ ἔχουν δικαίωμα προικοδοτήσεως καὶ δὲν κατεγράφησαν εἰς τοὺς καταλόγους (ἀρθρον 1) ἢ ἀλλ' ἀποκαταταθοῦν καὶ καταγραφοῦν εἰς ἓνα ἄλλον ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἀρθρου 2 διδομένης προθεσμίας, θέλουν ζητήσιν τὸν προικοδοτήσιν των ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν ἂν τὴν ἀρνηθῇ εἰς αὐτοὺς, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καταφεύγουν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.

9. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω καταλόγων, τοὺς ἀποφασίζει πρέπει νὰ ἐξετάζῃ ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ἐθελωρικόν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐκδίδει ἡ Γραμματεία τῶν Οἰ-

χονομικῶν τὰ πιστωτικά ἔγγραφα (άρθρ. 6), τὰ ὅποια πρέπει νὰ ᾖναι γεγραμμένα καθ' ὁμοιόμορφον τρόπον.

Ἄν ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία παρατηρήσῃ εἰς τοὺς καταλόγους παραδρομὰς, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν προσκελημένη ἐπὶ τούτῳ δὲν θελήσῃ νὰ τοὺς διορθώσῃ, γίνεται παρὰ τῆς πρώτης ἀναφορᾶ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.

10. Εὐθὺς μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν πιστωτικῶν ἔγγράφων γίνεται δημοπρασία εἰς τὸν ἀρμόδιον δῆμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος δύναται ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ πωλούμενα κτήματα μέχρι συμπληρώσεως τῆς πιστώσεώς του. Ἡ πώλησις δὲν ἔχει κύρος, ἂν δὲν φθάσῃ τὸν ἐλάχιστον ὅρον, τὸν ὅποιον διορίζει ἡ Κυβέρνησις.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν πωληθησομένων ἐθνικῶν κτημάτων καὶ γαιῶν, καθὼς καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκποιήσεως θέλομεν διατάξῃ ἀκολουθῶς τὰ δέοντα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος προσδιορίζομεν μόνον ν' ἀποφασίσῃ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ὁριστικῶς περὶ τῶν παραπάνων, ὅσα τυγχόν ἤθελαν γεννηθῇ ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἐλαχίστου ὅρου.

11. Κατὰ τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἐθέσαμεν διὰ τοῦ άρθρου 10 δὲν πρέπει νὰ παραχωρηθοῦν τὰ εἰς προικοδοτήσιν κτήματα, εἰμὴ διὰ δημοπρασίας. Ἐγκρίνομεν μολοντοῦτο τὰς ἐρεῖδς ἐξαιρέσεις.

α'. Ἄν ἡ ὁλομέλεια τοῦ δήμου ζητήσῃ νὰ διανείμῃ εἰς ἑαυτὴν τὰ πρὸς προικοδοτήσιν του προσδιορισμένα κτήματα, τότε τῷ παραχωροῦνται ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ ὅρῳ ἄνευ δημοπρασίας.

Ἄν ὅμως ἐν ἡ πλείοτερα μέλη τοῦ δήμου ἀπαιτήσουν τὴν δημοπρασίαν, αὐτὴ ἐνεργεῖται καὶ ἡ παραχώρησις ἄνευ δημοπρασίας δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ εἰμὴ καθόσον ἀφορᾷ τὰ μὴ πωληθέντα κτήματα.

β'. Ἄν ὁ ἐνοικιαστὴς πενταετῶς ἢ καὶ ἐπέκεινα ἐνοικιασμένων ἐθνικῶν κτημάτων ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ ἀπὸ αὐτὰ τὴν προικοδοτήσιν του, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν δὲν ἐνεργεῖται δημοπρασία, ἀλλ' ἀφίνεται εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν ἰσότιμον

μέ δραχμῶν 2000 ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐνοικιασμένων·
 ται ὁμῶς ἂν ἐξετέλεσε τὰς συμφωνίας.

γ'. Ὅσοι ἔκαμαν ἀμπελοφυτείας, ἢ μεγαλειτέρας
 φυτείας ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ
 τος νόμου, δύνανται νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτῶν ὡς προικοδο
 μέχρι τῆς ποσότητος τῶν 2000 δραχμῶν ἐπὶ τῇ βάρ
 ἐκτιμήσεως, τὸ δὲ ὑπόλοιπον μέρος δύνανται νὰ τὸ κρ
 σιν ὑπὸ ἐνοίκιον πληρόντες τοὺς ἐγκτητικούς φόρους.

Τὴν αὐτὴν προτίμησιν δύνανται νὰ ζητήσουν καὶ
 ἐκ τῶν ἀγορασάντων ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῆς 9 Ἰανουαρίου
 καὶ τῆς 6 Φεβρουαρίου 1833 Κυβερνήσεων ἐθνικὰ κτ
 ὄσων αἱ ἀγοραὶ ἀποδειχθοῦν παράνομοι, κατὰ τοὺς ὁ
 τῶν προτέρων νόμων καὶ κατὰ τὰς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 27
 (9 Ὀκτωβρ.) 1833 διατάγματός μας ἐνεργηθησομένης
 τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐξακριθώσεις, τῶν ὁποίων τ
 σεῖς ἐθέσαμεν διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου (11 Ἀπριλίου)
 Διατάγματος.

δ'. Ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες καὶ ἀλλοδαποὶ, περὶ τῶν
 ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 8, ἂν δὲν ἀποκατασταθοῦν εἰς τὴν Ἐ
 μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν θέλουν γενῇ αἱ δημοπρασίαι,
 ται νὰ λάβωσιν τὴν προικοδότησιν τῶν εἰς ὅποιονδὴ πα
 μον ὑπάρχουν διαθέσιμοι ἐθνικαὶ γαῖαι.

12. Ἄν ζητηθῇ ἀπὸ ἐλληνικὴν οἰκογένειαν ὡς προ
 τῆσις ἀδιαίρετον κτῆμα, π. χ. μύλος, αἶκος κτλ. καὶ
 τοῦ ρηθέντος κτήματος ὑπερβαίνῃ τὴν πίστωσιν τῶν δ
 2000, θέλει παραδίδεσθαι μὲν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τὸ περ
 τῶν δραχμῶν 2000 θέλει τὸ πληρόν εἰς 10 ἔσας δόσι
 με τόκον 6 τοῖς ἑκατόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Δικαιώματα τῶν προικοδοτουμένων.

13. Τὰ εἰς προικοδότησιν δοθησόμενα κτήματα θε
 ται ὡς πλήρεις ἰδιοκτησίαι τοῦ προικοδοτουμένου· εἶνα
 θερα πάσης ὑπεσθήκης, ἐξαρρουμένων τῶν ὑποχρεώσεων,

πᾶς ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ παρὼν νόμος. Δὲν δύνανται πώποτε καὶ ὑπὸ οὐδεμίαν συμφωνίαν νὰ δοθοῦν εἰς ἐμφύτευσιν ἢ εἰς γένεσιν κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἀτελῆς ἰδιοκτησίας. ἢ νὰ ἐπαρυνθοῦν μὲ ἰδιωτικᾶς δουλείας, ἢ ἀνεξαγόραστα βάρη, ἀλλὰ θέλουν ἔχει πάντοτε τὴν ἰδιότητα ἐλευθέρας ἰδιοκτησίας. Τὰ τοιαῦτα κτήματα δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς τὴν εἰς εἶδη ἐπίδοσιν τῶν φόρων.

14. Τὰς νομίμους ὑποθήκας, μὲ τὰς ὁποίας εἶναι τυχὸν ἐβαρυνμένα τὰ ἀνωτέρω κτήματα, ἀναδέχεται ἡ Κυβέρνησις, καὶ θέλει ἀποσβῆσαι αὐτὰς ὁμοῦ μὲ τοὺς κανονισμένους τόκους. Αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐπικείμεναι ὑποθήκαι πρέπει νὰ μᾶς γνωστοποιηθοῦν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους διὰ τῆς Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν. ἂν δὲν γνωστοποιηθοῦν, θεωροῦνται ὡς ἄκυροι καὶ ἀχρόνως γειόμεναι.

15. Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν καὶ κληρονομικὴν μετάδοσιν αὐτῶν τῶν κτημάτων ἰσχύουν οἱ τακτικοὶ πολιτικοὶ νόμοι καὶ πάντα περὶ αὐτῶν διένεξις μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ προικοδοτηθέντος διαλύεται διὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸν Πολιτικὸν Κώδικα καὶ κατὰ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ νόμους.

16. Πᾶσα προικοδοτηθεῖσα οἰκογένεια λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματέως ἰδιαίτερον πωλητήριον ἔγγραπτον, ἀφοῦ καταγραφῇ πρότερον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων εἰς τὸ ἀρμόδιον Δημαρχεῖον. Διὰ τὸ πωλητήριον δὲν δίδεται καμμία ἄλλη πληρωμὴ παρὰ ἢ τοῦ χαρτοσήμου· ὅλα τὰ ἐξοδα τῆς προικοδοτήσεως γίνονται ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Ἐπικρατείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὑποχρεώσεις τοῦ προικοδοτουμένου.

17. Ὡς ἀποζημιώσιν διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, τὸ ὅποιον ἀπεκδύεται ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τῶν εἰς προικοδοτήσιν παρασπομένων κτημάτων, θέλει πληρῶνει ὁ προικοδοτηθεὶς χρεώσιον ὅ τοις ἑκατὸν κατ' ἔτος ἐν διαστήματι 36 χρόνων.

Τὸ χρεωλύσιον τοῦτο παύει μετὰ παρέλευσιν τοῦ εἰρημένου καιροῦ· ἂν ὁμῶς ἐν διαστήματι τῶν τριάκοντα ἔξ χρόνων θηλήσῃ τις νὰ ἀπὸλλαγῇ ἀπὸ αὐτοῦ, δύναται νὰ τὸ κάμῃ πληρῶν ὁλόκληρον τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς.

18. Διὰ τὴν κατάργησιν τῆς εἰς εἶδη ἀποδεκατώσεως, ἄρθρον 13, θέλουσι πληρόναι αἱ εἰς προικοδοτήσιν δοθεῖσαι γαῖαι, ἀμπέλια, ἐλακῶνες κτλ. εἰς τὴν ἀποδεκατώσιν ἄγρου τοῦδε ὑποκείμενα ἀκίνητα κτήματα, ἔγγειον φόρον 3 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐπικρατείας, ἕως οὗ εἰσαχθῇ ὁ γενικὸς ἔγγειος φόρος, ἀντὶ τοῦ εἰς εἶδη ἀποδιδθησὶν ἔννοεῖται δὲ ὅτι ὁ φόρος οὗτος δὲν ἐξαγοράζεται καὶ ὅτι ἐμπεριέχει καὶ τὸν φόρον τῆς ἐπικαρπίας. Ἄν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἡ εἰσαγωγή τοῦ γενικοῦ ἔγγειου φόρου ἀναβληθῇ, ὁ ρηθεὶς φόρος 3 τοῖς ἑκατὸν θίλει ἀναθεωρηθῇ μετὰ 3 χρόνων· ἀλλ' αὐξήσει αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ 3 τοῖς ἑκατὸν δὲν συγχωρεῖται.

Τὰ εἰς προικοδοτήσιν δοθησόμενα σπήτια, μύλοι καὶ παρόμοια ἀκίνητα κτήματα θέλουσι ἐξακολουθεῖν νὰ δίδουν τὰς ἡδὴ πληρονομήνους φόρους. ἕως οὗ εἰσαχθῇ καὶ ὁ αὐτὸς μοιόμορφος γενικὸς φόρος· ἐπομένως δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀνωτέρω κανονισθέντα φόρον 3 τοῖς ἑκατὸν.

19. Τὸ κατ' ἔτος χρεωλύσιον καθὼς καὶ ὁ ἔγγειος φόρος πληρόνεται εἰς μίαν δόσιν κατὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐπικρατείας· ἐκ τῶν 6 τοῖς ἑκατὸν ἐμδαίνει 1 τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸ χρεωλυτικὸν ταμεῖον ὡς ἀπὸ λαίου, τὰ δὲ λοιπὰ 5 τοῖς ἑκατὸν καὶ ὁ ἔγγειος φόρος εἰς προσδιωρισμένα διὰ τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν.

20. Ἔως οὗ σβεσθῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ χρεωλύσιον, τὸ ταμεῖον τῆς Ἐπικρατείας ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς πρώτης ὑποθήκης ἐπὶ τῶν εἰς προικοδοτήσιν δοθέντων κτημάτων, τὰ ὅποια μετὰ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς θέλουσι ἀνομαζέσθαι προικοδοτήσια. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουσι γενῆ ἐπὶ τοῦτο ἀναγκαῖαι ἐγγράφαι. Οἱ ἐπὶ τῶν ὑποθηκῶν ὑπάλληλοι ἐξουδυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ἀπὸ τῶρα τὸ χρέος νὰ λαμβάνωσι αὐτεπαγγέλτως τὰς ἀναγκαῖας σημειώσεις ἕως οὗ διατεταχθῇ ἡ ἐγγραφή.

21. Τὸ χρεωλύσιον καὶ ὁ ἔγγειος φόρος πληρόνεται

ἢ ἡμέρας φθάσῃ ἢ προθεσμία, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ κα-
τάστασις τοῦ κτήματος καὶ ἂν δίδῃ εἰσόδημα ἢ ὄχι ὡς πρὸς
τὴν πληρωμὴν δὲ τοῦ ἐγγείου φόρου ὅ τοις ἑκατὸν διὰ τὰς
φύτεας, καὶ ὅποιαι θάλουν γενῇ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πα-
ρόντος νόμου, ἐπιφυλαττομένη ἰδιαιτέρας συγκαταβάσεις ἂν
ζητηθῶσιν.

Ἄν οἱ ρηθέντες δύο φόροι καθυστερήσουν δύο χρόνους κατὰ
συνέπειαν, τὸ δημόσιον ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς ἀποζημιώσιν
τοῦ νὰ πωλήσῃ τὸ κτῆμα, καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ εἰς αὐτὸ ἀνθί-
κον. Ἡ πώλησις αὕτη δὲν θέλει, συμπεριλαμβανεῖ μόνον τὰ
δοθέντα εἰς προικοδοτήσιν ἀκίνητα κτήματα, ἀλλὰ καὶ ὅλην
τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ χρεώστου, ἐξαιρουμένων ἐκείνων τῶν
πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὸ ἀρθρ. 885 τῆς Πα-
λιτικῆς Διοικονομίας· πρὶν γενῇ ὅμως ἡ ἐπὶ δημοπρασίας ἐκ-
ποιήσις, προτιμῶνται οἱ κατιόντες καὶ ἐν ἑλλείψει αὐτῶν οἱ
ἀνιόντες, καὶ τελευταῖον οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ χρε-
ώστου, πληρόντες τὰ καθυστερήσαντα. Ἡ αἴτησις τῶν ὅμως
πρέπει νὰ δοθῇ τὸ πολὺ ἐντὸς μηνὸς μετὰ τὴν διακήρυξιν τῆς
δημοπρασίας· παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, χωρὶς νὰ
δοθῇ ἡ αἴτησις, ἐνεργεῖται ἡ δημοπρασία.

22. Ἡ Κυβέρνησις ἐπιφυλάττεται νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς
προικοδοτηθέντας νὰ φυτεύσουν ἐκεῖ, ὅπου ἡ φύσις τῆς γῆς τὸ
ἐπιτρέπει, ἀριθμὸν τινα δένδρων κατὰ στρέμμα. Ὁ ἀριθμὸς
αὗτος δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς εἰμὴ διὰ τὰ δένδρα τὸ στρέμμα·
ἀν εἰς τὴν δοθησομένην προθεσμίαν δὲν ἐνεργήσῃ ὁ προικοδο-
τῆς τὴν φύτευσιν τῶν δένδρων, πληροῖναι πρόστιμον ὄχι ὀ-
λιγότερον τῆς μιᾶς καὶ ὄχι περισσότερον τῶν δύο δραχμῶν
διὰ πᾶν μὴ φυτευθὲν δένδρον. Ἡ ἐκ τούτου προκύπτουσα πο-
σότης θέλει ἐξοδευθῇ διὰ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τὴν ἐπι-
τήρησιν τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου διὰ τὴν
φύτευσιν τῶν ρηθέντων δένδρων ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ προικοδοτη-
θέντος, τῇ δὲ περιπλέον παραδίδεται εἰς τὸ δημοτικὸν τα-
μεῖον πρὸς ὄφελος τοῦ σχολείου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Προικοδομήσεις τῶν Δήμων.

23. Εὐθὺς ἀφ' οὗ τελειώσῃ εἰς ἓνα δῆμον ἡ γενικὴ προικοδομήσις τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, θέλει γενῇ ἐναρξίς τῆς προικοδομήσεως αὐτοῦ τοῦ δήμου, ἥτις θέλει γενῇ εἰς τοιαῦτα πράγματα, τὰ ὅποια ἀναφέρει τὸ ἄρθρ. 5.

24. Ἡ προικοδομήσις τῶν δήμων θέλει ἐνεργηθῇ ἀναλογίως μὲ τὸ ἄρθρον 7, τὸ ποσὸν αὐτῆς προσδιορίζεται δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατ' ἀναλογίαν τοῦ παρόντος καὶ τοῦ ἐνδεχομένου πληθυσμοῦ τοῦ δήμου, κατὰ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας, τὰ τοπικὰ βάρη καὶ κατὰ τὰς εἰδικὰς περιστάσεις ἐκάστου δήμου. Ἡ προικοδομήσις δὲ γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐλαχίστου ὅρου, ἀφ' οὗ προσδιορισθῇ ἡ πραγματικὴ ἀνάγκη τῆς κοινότητος, καὶ τότε προσδιορίζεται ἀνεκκλήτως ἡ ἔκτασις τῆς προικοδομήσεως.

25. Ἡ προικοδομήσις τοῦ δήμου ἐννοεῖται κατὰ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ὑπ' ἀρ. 13, 14, 15, 16· ἡ δὲ κατοχὴ καὶ χρῆσις αὐτῆς γίνεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου τῆς 27 Σεπτεμβρίου (8 Ἰανουαρίου) 1834. Ὁ δῆμος χρεωστεῖ νὰ πληρῶνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὅρου τῆς ἐκτιμήσεως τὸ διὰ τὸ ἄρθρ. 17 προσδιοριζόμενον ἐτήσιον χρεωλύσιον, τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς τὸ χρεωλυτικὸν ταμεῖον καὶ εἰς τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 19. Ἡ πληρωμὴ γίνεται τὴν α' Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους ὁμοῦ μὲ τὸν ἐγγειον φόρον 3 τοῖς ἑκατόν, περὶ τοῦ ὅποιου ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρ. 18· ἂν δὲ πρόκειται λόγος περὶ λιθαδίων ἀντὶ τοῦ φόρου 3 τοῖς ἑκατόν, θέλει πληρύνεσθαι ὁ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν λιθαδίων ἐπιβαλλόμενος ἢ εἰς τὸ μέλλον ἀντικατασταθὴς ὁμοῦ μὲ τὸν φόρον.

Τὸ δικαίωμα τῆς πρώτης ὑποθήκης, περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται τὸ ἄρθρ. 20 ἐπιφυλάττεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ὡς πρὸς τὰ εἰς προικοδομήσιν τοῦ δήμου δαθησόμενα.

26. Διὰ νὰ κανονισθῇ ἡ προικοδομήσις τῶν δήμων, προσκαλοῦνται διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὅλοι οἱ δῆμοι, οἵτινες πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἶχον δημοτικὴν περιουσίαν, νὰ ἀποδεί-

ζουν προηγουμένως κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ ιδιοκτησίας τιτλους των. Ἄν ἡ νέα προικοδότησις τοῦ δήμου ἐμπεριέχῃ τινὸς τῶν ἀνωτέρω κτημάτων, καὶ αὐτὰ εἶναι βεβαρυμένα μὲ παλαιὰ χρέη, οἱ δανεισταὶ τῆς κοινότητος χρεωστοῦν νὰ κάμουν εὐθὺς τὴν ὑπ' ἀρ. 14 διαταχθεῖσαν κοινοποιήσιν καὶ νὰ καθαρίσουν τὸ χρέος· αὐτὸ τοῦτο ἐννοεῖται καὶ διὰ τοὺς δανειστὰς ἐπὶ ἐκείνων τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια θέλουν δοθῇ εἰς τὸν δῆμον περιπλέον τῶν ὧσων προηγουμένως εἶχεν.

27. Ἐκτὸς τῆς ὑπ' ἀρ. 23, 24 προικοδοτήσεως τῶν δήμων, θέλει δοθῇ εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἐν περιπτώσει πραγματικῆς ἀνάγκης ὡς ἰδιαίτερον εὐνοίας δείγμα, καὶ ἐπομένως ἄνευ πληρωμῆς τοῦ χρεωλυσίου ἐκ τῶν διαθεσίμων ἐθνικῶν γαιῶν, καὶ κατὰ τοὺς ὑπ' ἀρ. 24 διαλαμβανομένους τύπους.

α'. Νεκροταφεῖον, ἂν δὲν ἤμπορῇ νὰ δοθῇ ἀπὸ τὰ γήπεδα τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων, τὰ ὅποια πρὸ πάντων θέλουν χρησιμεύσει εἰς ταῦτα.

β'. Ὁ ἀναγκαῖος δι' οἰκοδομὴν ἐκκλησίας τόπος.

γ'. Ἐως 15 στρέμματα διὰ κατοικίαν τοῦ ἐφημερίου τῆς κοινότητος καὶ διὰ κῆπον αὐτοῦ καὶ ἄλλα τόσα διὰ σχολεῖον καὶ διὰ κῆπον αὐτοῦ· καὶ ἂν τοῦτο δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἀπὸ τὰ κτήματα τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων.

δ'. 3000—6000 πήχεις διὰ δημοσίαν πλατεῖαν, ἥτις πρέπει νὰ φυτευθῇ μὲ δένδρα.

ε'. Ὁ διὰ νοσοκομεῖον καὶ κῆπον αὐτοῦ ἀναγκαῖος τόπος.

ς'. Ἡ διὰ δημόσια καταστήματα, π. χ. δρόμους, ὕδραγωγεῖα, φρέατα, σιταλιὰς, κ.τ.λ. ἀναγκαῖα ἔκτασις γῆς.

Ἡ παραλαβὴ καὶ χρῆσις αὐτῶν τῶν γαιῶν γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀρθρ. 13, 14, 15, 16.

Ὁ ὑπ' ἀρθρ. 18 διορισθεὶς φόρος τῶν 3 τοῖς ἑκατὸν δὲν πληρόνεται ὅμως εἰρή ἀπὸ τοὺς ἐφημερίους καὶ διδασκάλους· ὡς ἐπικαρπωτὰς τῶν ὑπὸ στοιχείον Γ κτημάτων.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

28. Ἄν ὁ ἀρχηγέτης μιᾶς ἐλληνικῆς οἰκογενείας δὲν θυ-

νηθῇ εἰς τὴν γενησομένην δημοπρασίαν ἢ διανομὴν νὰ συμπληρώσῃ ὅλην του* τὴν πίστωσιν τῶν δραχμ. 2000, εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐνεργήσῃ εἰς ἄλλον δῆμον· ἀλλὰ τοῦτο γίνεται, λαμβάνοντος αὐτοῦ μέρος εἰς τὴν δημοπρασίαν ἢ διανομὴν.

29. Ἡ ὑπ' ἄρθρ. 6 προσδιορισθεῖσα πίστωσις παύει ἐκτὸς τῶν ὑπ' ἄρθρ. 28 περιπτώσεων, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνεργήθῃ ἡ δημοπρασία ἢ ἡ διανομὴ τῶν κτημάτων εἰς τὴν ἀρμοδίαν κοινότητα· διὰ τοὺς ὑπ' ἄρθρ. 28 ἐν ἔτος μετὰ τὴν δημοπρασίαν ἢ διανομὴν, καὶ διὰ τοὺς ὑπ' ἄρθρ. 8, 11 στοιχείον 4, ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ πιστωτικοῦ ἐγγράφου.

30. Ἡ ἐργασία τῆς προικοδομήσεως διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας εὐρισκομένους καὶ διὰ τὰς κοινότητας πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ πολὺ μέχρι τῆς 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1836. Θέλομεν διατάξῃ τὰς ἀναγκαίας προεργασίας.

31. Ὅστις ἀρχηγέτης ἐλληνικῆς οἰκογενεῖς ζητήσῃ καὶ λάβῃ διπλοῦν πιστωτικὸν ἐγγράφον, ἢ καὶ τὸ ἐπραγματευτήν ἤδη, χάνει τὸ δικαίωμα τῆς προικοδομήσεως ὡς ἀνδρὶς αὐτῆς.

Β. Διάταγμα 10 Μαΐου 1836.

Αἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν τῆς 12)24 Φεβρουαρίου ε.ε. διὰ τῆς ἀπὸ 18)30 Μαρτίου 1836 ἀναφορᾶς καθυποβλήθεισαι καὶ ἤδη ἐπιστεφόμεναι μετὰ τῆς ἡμετέρας ἐγκρίσεως μερικαὶ ἐδήλουν περὶ ἐκτιμήσεως τῶν προικοδομητέων κτημάτων, εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲς τοὺς σκοποὺς ἡμῶν καὶ θέλουν ἐφαρμοσθῇ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν προχρυσῶν τιμῶν § 21 ἀπαντοχοῦ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία ἐμοῦ ὁμοφρονίῳ τὸσον εἰς τῶν οἰκογενειῶν, ὅσον καὶ εἰς τῶν δῆμων τὴν προικισμόν. Οἱ ἐξωτερικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἀνατεθειμένη, θέλουν ἀνυπερθέτως ἐδ' ἡγεθῇ κατὰ συνέπειαν, πρὸς παντελεῖ ἀποφυγὴν πάσης ἀνάβολῆς. Ὅτι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐκτιμήσεως ἐφαρμόζεται μόνον εἰς δημοσίους γαίτας, καταλλήλους εἰς καλλιέργειαν καὶ προικοδομήσιν τῶν δῆμων, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς οἰκόπεδα ἐντὸς πόλεων, εἰς μύλους, κήπους, λουτρά, οἰκίας κτλ., ἐρρέθη ἤδη εἰς τὴν ἀπὸ 12)24 Φεβρουαρίου ἀπόφασιν, καὶ ἐννοεῖται καὶ ἀφ' αὐτοῦ.

ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα κατὰ τὰς ὁδηγίας ἐκτιμῶνται, καὶ θεωροῦνται κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν τοπικὴν ἀξίαν· ἅμα γί-
νον εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας παράπονα περὶ τῶν ἐκ-
τιμήσεων, θέλουν τῷ κοινοποιηθῇ αἱ ὑπάρχουσαι ὁδηγίαι διὰ
τὴν συμμορφῶται κατ' αὐτάς εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Β. Διάταγμα 13[25] Νοεμβρίου 1836. Περὶ προικοδοτήσεως
τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν τῶν γενομένων πολυπληθῶν αἰτή-
σεων προικοδοτήσεως ἐθνικῶν γαιῶν κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀπὸ
16 Μαΐου (7 Ἰουνίου) 1835 ἐτέθημεν εἰς κατάστασιν τοῦ νὰ
ἀπόσωμεν εἰς τὸ ἀγαπητὸν Μας λαὸν χάριν τούτου τῆς πα-
τριᾶς Μας προνοίας καὶ ἀγάπης νέα δείγματα, ἀναφερόμενοι
εἰς τὸν σήμερον ἐκδοθέντα νόμον τὸν περὶ διατυπώσεων διὰ
τῶν πωλήσεων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, καὶ ἰδίως εἰς τὴν βᾶσιν
τοῦ ἐξαφρίου 2 ἄρθρ. 1 καὶ ἄρθρ. 18 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐπὶ τῇ
προτάσει τῆς γραμματείας τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῇ γνωμοδότη-
σει τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὀρίζομεν τὰ ἑξῆς·

1. Τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ρηθέντος περὶ διατυπώσεων τῆς πω-
λήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων νόμου κηρύττεται ὡς ἐφαρμοζο-
μενον καὶ ἐνταῦθα διὰ τὰ κτήματα τῆς προικοδοτήσεως, κα-
τὰ τὴν ἀφορὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δεκάτου ἢ τοῦ ἀντιτίμου τῶν
κτημάτων.

Ἡ παραδοχὴ τοῦ τοιοῦτου πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἀπὸ τὸν
προικοδοτηθέντα ἐν τῷ γεννησομένῳ πρωτοκόλλῳ πρὶν λάβῃ εἰς
τὴν κυριότητά του τὸν τίτλον τῆς ἰδιοκτησίας τῶν προικοδο-
τηθέντων κτημάτων, εἰς τὸν ὅποιον ἀποκτηθέντα πρέπει νὰ
ᾖ μνησθῇ· παρελθόντος δὲ τούτου δὲν λαμβάνεται πλέον ὑπ'
ᾧ. Πλὴν διὰ τὰς προικοδοτήσεις, ὅσαι ἐφθασαν ἤδη νὰ
ᾖ, ἢ φανέρωσις αὐτῇ, ἢ μπορεῖ νὰ γενῇ καὶ κατόπιν ἐν-
τὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ἀμέσως παρὰ τῷ οἰκονομι-
κῷ ἐπιτρόπῳ καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν γραμμ. τῶν οἰκονομικῶν.

2. Ἐκαστος ἀρχηγέτης οἰκογενείας, ἔχων δικαίωμα προι-
κοδοτήσεως, δύναται ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης εἰς προικοδοτήσιν
ποσώσεως 2000 δραχ. νὰ προσποκτήσῃ δι' ἀγορᾶς καὶ ἕως

ἐκατὸν εἴκοσι βασιλικὰ στρέμματα γαιῶν, ὅταν διὰ τῆς προσαποκτήσεως ταύτης δὲν ἐμποδίζονται ποσὸς αἱ δαθησόμενα 2000 δραχ. γαῖαι εἰς τελείαν ἀπογέμωσιν τῆς τακτικῆς προικοδοτήσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα. Αἱ συμφωνίαι τῆς ἀποκτήσεως κτημάτων ὑπερβαίνοντων τὴν τιμὴν 2000 δραχ. συμμορφοῦνται κατὰ τὸν νόμον περὶ τῶν διατυπώσεων τῆς πώλησεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων. Τὰ δὲ χρήματα τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ μὲν τὰς ἐπέκεινα τῶν 2000 μέχρι τῶν 6000 δραχ. πληροῦναι εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον τόκον 6 τοῖς 0)0· διὰ πᾶσαν δὲ τῶν ἀνωτέρων ποσότητα 8 τοῖς 0)0· ἀλλ' αἱ διατυπώσεις τῆς προικοδοτικῆς πιστώσεως τῶν 2000 δραχμῶν μένουσιν κατὰ τὸν νόμον ἀμετάβλητοι.

3. Ἀνίσως δὲ ὁ ἀρχηγέτης τῆς οἰκογενείας ἔχῃ συγχωνῶς δικαίωμα ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1831 τοῦ περὶ διανομῆς γαιῶν εἰς τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνισθέντας, ἢ ἔφθασεν ἤδη νὰ λάβῃ νομίμως προικοδοτήσιν τινα ἐθνικῶν γαιῶν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἢ διὰ τὰς νεοφωτίστους ἀποζημιώσεις, τότε ἡ ἀπόκτησις τῶν ἐθνικῶν κτημάτων τούτων λογαριάζεται ἀπαρallaκτικῶς ὡς καὶ ἡ γενικῶς προικοδοτούμενη πίστωσις τῶν 2000 δραχ. κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 προσδιορισθέντα ἀνώτατον ὅρον, ἐκπιπτομένη ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς ἀγορᾶς. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, τὴν ὅποια προεῖδε τὸ ἀρθρ. 12 τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου.

4. Ἀμα εἰς ἀρχηγέτης οἰκογενείας ἀπὸ τοὺς ἔχοντας δικαίωμα προικοδοτήσεως ἀποκτήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσγεθέντος ἀρθρου μίαν ἑκτασιν γῆς 120 στρεμμάτων, τότε ἡ ποσὴν πλεόν οὗτος νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 διδόμενης ἀδείας.

5. Ἡ προθεσμία τῶν αἰτήσεων τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα προικοδοτήσεως ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, καὶ παθουσῶν ν' ἀποντήσωσιν ἐθνικὰς γαίας, κατὰ τὸ ἀρθρὸν 2 τοῦ παρόντος νόμου προσδιορίζεται ἕως τὰς 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1838, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὅποιας προθεσμίας, δὲν εἶναι πλέον δεκταὶ αἱ μνηύσεις, ἀλλὰ μένει νὰ διατάξῃ περὶ τῶν διαθεσίμων μενουσῶν γαιῶν ἡ κυβέρνησις, ὡς ἤθελε νομίσει περὶ αὐτῶν συμφερώτερον.

Παραλείπονται τὰ

Β. Διάταγμα 10 Μαΐου 1836.

Β. Διάταγμα 12 Δεκ. 1836. Περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλλή-
νικῶν οἰκογενειῶν.

Β. Διάταγμα 26 Ἰαν. 17 Φεβρ. 1837. Περὶ προεξοφλήσεως
ὁμολογιῶν.

Τὸ Β. Δ. τῆς 21 Μαΐου [2 Ἰουν. 1838]. Περὶ τελευταίας πα-
ρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς ἐγγραφῆς εἰς τοὺς προικοδοτικούς κα-
ταλόγους τῶν ἐχόντων δικαίωμα προικοδοτήσεως.

Τὸ Β. Δ. τῆς 23 Ἰουν. [5 Ἰουλ. 1838]. Περὶ ἐπιθεωρήσεως
τῶν καταλόγων τῆς προικοδοτήσεως.

Ὁ Νόμος τῆς 30 Ἰουν. [12 Ἰουλ. 1842]. Περὶ πιστοποιητικῶν
τῶν δημάρχων περὶ τῶν πρὸς ἀπόκτησιν προικοδοτήσεως ἀπαιτου-
μένων ἰδιοτήτων.

Νόμος 23 Ἀπρ. [5 Μαΐου 1838. Περὶ ἐγκλητικῶν φόρων (δε-
κτικῶν) διὰ τὸ 1838 ἔτος. *

13. Διὰ τὰς εἰς τοὺς Κρήτας, νεοφωτίστους, φαλαγγίτας
καὶ ἄλλους πολίτας, διὰ διαταγμάτων τῆς κυβερνήσεως παρα-
χωρηθείσας γαίας, δὲν πληροῦνται φόρος ἐπικαρπίας. ἔκτος
λόγον ἂν ὠρίσθῃ ἄλλως πὺς εἰς αὐτὰ τὰ διατάγματα. Ὡσαύ-
τως δὲν πληροῦνται φόρος ἐπικαρπίας διὰ τὰς ἐθνικὰς γαίας
ἢ φθαρτὰ κτήματα, ὅσα ἐπροικοδοτήθησαν ἢ ἐξεποιήθησαν.

Νόμος ΣΤΕ' 12 Αὐγ. 1855. Περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν κα-
τατελούντων. **

1. Οἱ λαβόντες προικοδότησιν, δυνάμει τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου
1835 καὶ 13 Νοεμβρίου 1836 νόμων, ἀπαλλάττονται τῆς πλη-
ρωμῆς τῶν συμπεφωνημένων τόκων ἐπὶ τῶν διαφόρων πιστώ-
σεων τῶν χορηγηθεισῶν εἰς αὐτοὺς, καὶ τῶν τόκων τῆς ὑπε-
ρημερίας διὰ τὰς ληξάσας ἤδη δόσεις τῶν πιστώσεων τούτων.

2. Τὸ ποσόν, ἐφ' ᾧ κατεκυρώθησαν εἰς ἕκαστον προικο-
δοθέντα ἐθνικὰ κτήματα, θέλει ἐξοφληθῇ χρεωλυτικῶς εἰς
35 ἐτησίαις ἴσας δόσεις· ἐκάστη δόσις, περιέχουσα 2 τοῖς 0)0
πρὸς ἑκατὸν καὶ 2 0)0 τόκων ἐπὶ τοῦ τιμήματος, θέλει πλη-
ρωθεῖν κατὰ πᾶσαν πρώτην Ὀκτωβρίου ἀρχομένης τῆς πλη-
ρωμῆς ἀπὸ τοῦ 1855 ἔτους.

[*] ΕφΚ. 14 τῆς 25 Ἀπρ. 1838.

[**] ΕφΚ. 31 τῆς 13 Σεπτ. 1855.

3. Τὰ μέχρι τοῦδε πληρωθέντα ὑπὸ τῶν προικοδοτῶν διὰ χρεωλύσια, δεκαετείς πιστώσεις καὶ τόκους συνημένους καὶ ὑπερημερίας, θέλουσι συμφηρισθῇ μὲ τὰς δόσεις, ἐκπιπτομένου ἀναλόγου ποσοῦ ἐξ ἑκάστης αὐτῆς.

Ἐὰν ὁμως τὰ παρ' αὐτῶν πληρωθέντα ποσὰ ὑπερῶν τὸ ὅλον τῶν ἐτησίων δόσεων, δὲν δύνανται ν' ὑπὸ τῶν δόσεων τοῦ ὑπερβάλλοντος ποσοῦ. Ν. ΡΚΑ. 2].

4. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πρὸς ἐξόφλησιν χρέους τῶν ἀπαιτουμένου χρόνου δύνανται οἱ προικοδοτῆται νὰ πληρώσωσι διὰ μιᾶς τὸ κεφάλαιον τῶν κατὰ τὰς 2 καὶ 3 ἄρθρα ἐκδοθησομένων ὁμολογιῶν.

5. Μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸν ἐγγειον φόρον 0)0 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 26 1835 νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836, οἱ βουλόμενοι νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν ὀρισμῶν τῆς ἐκ τῶν νόμων θέλουσι ὑπαχθῇ εἰς τὸν ἐγγειον φόρον, καὶ τὰς διατάξεις τῶν περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς.

Τὰ ἐξ ἐγγείου φόρου 3 τοῖς 0)0 μέχρι τοῦδε καθυστερήματα, συγκεφαλαιούμενα ἀτόκως θέλουσι προστεθῇ εἰς τὸν κῶν τίμημα τῶν κτημάτων καὶ πληρωθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 παρόντος νόμου.

6. Οἱ μέχρι τοῦδε προικοδοτηθέντες δύνανται νὰ ἀπαιτήσωσι τὰ λογῶν προικοδοτήσεως παρ' αὐτῶν ληφθέντα κτήματα, ἐὰν δηλώσωσι διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐν τῇ ἐκ τῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, τὴν ἀπόφασίν των εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐρχὴν τῆς ἐκ τῶν νόμων θέλουσι.

Ἐκ τῶν παραιτουμένων κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον λαβόντες κατοχὴν τῶν κτημάτων ἀπαλλάττονται πάσας χρεώσεις πρὸς τὸ δημόσιον, οἱ δὲ λαβόντες κατοχὴν θέλουσι νὰ πληρώσωσιν ἀτόκως λόγῳ δικαιώματος ἐπὶ τὸν 2 τοῖς 0)0 ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ τιμήματος δι' ἑκαστον ἐκ τῶν κατοχῆς των, ἐτι δὲ δι' ἐγγειον φόρον ἕτερα 3 τοῖς 0)0 τοῦ ρηθέντος τιμήματος, ἐὰν ἐσυμφωνήθῃ ἢ πληρωθῇ αὐτὰ κτήματα. [Ν. ΡΚΑ', ἄρθρ. 3].

7. Ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ὀφειλομένου ποσοῦ θέλουσιν ἀφαιρεθῇ ὅλα τὰ τυχόν μέχρι τοῦδε πληρωθέντα εἴτε λόγῳ ἐγγείου φόρου 3 τοῖς 0)0, εἴτε ἀπέναντι τῶν δόσεων τοῦ τιμήματος, εἴτε λόγῳ συμπεφωνημένων ἢ ὑπερμερίας τόκων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξασφαλιζόμενον δι' ὑποθήκης, θέλει πληρωθῇ ἀτόκως εἰς δώδεκα ἐτησίας ἑδξς δόσεις, ἀρχαμένης τῆς πληρωμῆς αὐτῶν ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ε. ε.

Ἐάν ὁμως τὰ παρ' αὐτῶν πληρωθέντα ὑπερβαίνωσι τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὀφειλόμενον ποσόν, οἱ παραιτηθέντες δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν οὐδεμίαν ἀπαιτήσιν ἐπιστροφῆς τοῦ πλεονάσματος τούτου.

Οἱ παραιτούμενοι δὲν ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀπαιτήσωσιν ἀποζημιώσιν διὰ βελτιώσεις, τὰς ὁποίας τυχόν ἐπέφερον εἰς τὰ κτήματα ταῦτα, ἢ δι' ἄλλον οἰονδήποτε λόγον.

8. Ἐπιτρέπεται νὰ ἐκδοθῶσι τὰ δι' ἑλλείψιν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων ἢ διὰ παράβασιν τύπων περὶ τὴν ἐνέρτειαν τῆς δημοπρασίας μήπω ἐκδοθέντα προικοκτησίας ἐγγράφα, ἐάν τὰ προικοδοτηθέντα κτήματα περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν προικοδοτηθέντων καὶ ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης, ἡ ἑκταὶς καὶ τὸ τρίτημα τῶν κτημάτων αὐτῶν.

9. Ἐάν, γενομένης ἀναθεωρήσεως τῆς καταμετρήσεως προικοδοτηθέντων κτημάτων, προκύψῃ ἑλλειμμα, θέλει ἐκπίπτειν τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ ἑλλειμμα τοῦτο χρηματικὸν ποσόν ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ κτήματος. Ἐάν δὲ προκύψῃ πλεόνασμα, τὸ ἀντίτιμον τοῦ πλεονάσματος τούτου θέλει πληρωθῇ εἰς τὸ δημόσιον παρὰ τοῦ προικοδοτηθέντος, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος, εἰς ὃ παρεχωρήθη τὸ κτῆμα. Ἄλλως, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, τὸ δημόσιον ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν κατοχὴν καὶ τὴν κυριότητα τοῦ πλεονάσματος ἄνευ τινὸς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημιώσιν δι' οἰονδήποτε λόγον. [N. PKA', ἄρθρ. 4].

10. Ὅταν οἱ προικοδοτηθέντες θελήσωσι νὰ πληρώσωσι διὰ μιᾶς τὸ κεφάλαιον τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 ἐκδοθησμένων ὁμολογιῶν, θέλουσιν εἶσθαι δεκτὰ εἰς τὴν πληρωμὴν τὰ φελλογραφικὰ γραμμάτια μόνον κατὰ τὸ 1)5.

11. Οἱ μὴ θέλοντες νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ

παρόντος νόμου θρείλουνσι νὰ ἐπιδώσωσι διὰ δικαστικοῦ κλη-
τῆρος εἰς τὸν ἀρμόδιον οἰκονομικὸν ἔφορον ἑγγράφον περὶ τοῦ-
του δῆλωσιν ἐντὸς 8ξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πα-
ρόντος νόμου· εἰ δὲ μή, θεωροῦνται ὡς ἀπαδεχθέντες τὰς τοῦ
παρόντος νόμου διατάξεις. [Ν. ΡΚΑ', ἀρθρ. 1].

В. Διάταγμα τῆς 2 Σεπτ. 1856. Περί τροποποιήσεως τοῦ
ἀρθρ. 27 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 νόμου περὶ προικοδομήσεως τῶν
ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. *

* Ἀρθρον μοναδικόν.

Ὡς πρὸς τὰς κατὰ τὸ ἀρθρον 27 τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου 1835 νό-
μου περὶ προικοδομήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν παραχωρουμέ-
νας εἰς τοὺς δῆμους προικοδομήσεις, ἀντὶ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικου-
τείας, θέλει ἀποφαίνεσθαι τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποιον θέ-
λει γνωμοδοτεῖ ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκο-
νομικῶν ὑπουργείων.

Ἐγκύκλιος 18164 τῆς 26 Ἀπρ. 1856.—1) Ὁ νόμος ΣΠΕ' ἐξωμοίωσε τὰ ἐκ προικοκτησιῶν προκύπτοντα χρέη, μὴ ὑπαρχούσης διακρίσεως μεταξὺ προικοδοτικῆς πιστώσεως καὶ ὁκαταῦς πιστώ-
σεως προικοκτησιῶν. Ἐὰν ἄρα εἰς προσεκτήματα ἐπὶ πολιτικῇ προ-
ικοδοτήσει δύο ἢ περισσότερα τεμάχια ἐθνικῶν γαιῶν ἴσου ἢ μεγα-
λειτέρου ἀριθμοῦ φθαρτὰ κτήματα, δὲν πρέπει νὰ ἐκδοθῇ ἰδίᾳ δημολογί-
α ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἐκάστου τῶν κτημάτων τούτων, ἀλλὰ μία μόνη
ἐπὶ τοῦ ὅλου χρέους τοῦ προικοκτητοῦ· ἐὰν ὁμοίως ὁ πρωτοτυπος οὗ-
τος προικοκτήτης μετεβίβασεν εἰς ἓν ἢ πλείονα πρόσωπα διὰ συμ-
βολαιογραφικῆς πράξεως μέρος μιᾶς τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσκτηθεισῶν
μερίδων, πρέπει νὰ ἐκδοθῇ ἰδίᾳ δημολογία ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου τιμήμα-
τος ἐκάστου τιμήματος τῆς οὕτω διανεμηθείσης μερίδος, ἵνα φαίνε-
ται διακεκριμένως τὸ πηγάζον ἐκ τῆς ἀγορᾶς ταύτης χρέος ἐκάστου.

Νόμος ΦΛΘ' 28 Μαΐου 1859. Περί παραχωρήσεως δωρεᾶν
ἐθνικοῦ γηπέδου εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ κωμόπολιν πρὸς ἀνεγερσιν λι-
θοκτίστου ἀγορᾶς ἐδωδίων. **

1. Α' Παραχωρεῖται δωρεὰν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ κωμό-
πολιν τοῦ Βασιλείου γήπεδον πρὸς κατασκευὴν λιθοκτίστου ἀ-
γορᾶς ἐδωδίων, ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀδιαθέτων καὶ διανοσιῶν
ἐθνικῶν γηπέδων.

(*) ΕφΚ. 46 τῆς 10 Σεπτεμβ. 1856.

(**) ΕφΚ. 21 τῆς 30 Μαΐου 1859.

Β'. Ἡ θέσις καὶ ἡ ἔκτασις τοῦ γηπέδου, ὡς καὶ ἡ προ-
θεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλουσιν αἱ δῆμοι ν' ἀνεγείρῃσι
τοιαύτας οἰκοδομάς, προσδιορίζονται διὰ Β. Διατάγματος.

2. Ἐκ τοῦ ἐν τῇ πόλει Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ σχεδίου αὐτῆς
προσδιορισμένου δι' ἀγορὰν τεμαχίου, κειμένου περὶ τὰ δυτι-
κα ἑπάρια τῆς πλατείας Θεμιστοκλέους, περιέχοντος ἐπιφά-
κειαν 2572 καὶ 50)00 βασιλικῶν τετραγωνικῶν πήχεων, με-
ταδίδουσιν ἀμέσως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δήμου αἱ ἀδιάθε-
τοι 1619 38)00 ἀπαρτίζοντες τὰ τεσσαράκοντα ἐν ἀδιάθετα
γηπεδὰ ἐκ πήχεων 244 38)00 ἑκαστον, καὶ τὸν διαχωρίζον-
τα τὴν ἀγορὰν δρομίσκον.

Τὸ τίμημα τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ δήμου Πειραιῶς, λόγῳ
δημοσίου ἀνάγκης προσληφθησομένων 953 12)00 τετραγωνι-
κῶν βασιλικῶν πήχεων, εἰς ἰδιώτας παραχωρηθέντων, ὡς καὶ
τὸ τῶν ἐπ' αὐτῶν ὑπαρχουσῶν οἰκοδομῶν, καταβάλλεται ὑπὸ
τοῦ Δημοτικοῦ Ταμεῖου Πειραιῶς.

Τὸ Δημοσίον ἀποδίδει εἰς τὸν Δῆμον Πειραιῶς τὰ μέχρι
τουῦδε ἐκ τῶν προκειμένων ἐκποιήσεων συνηγμένα χρήματα,
καὶ παραχωρεῖ εἰς αὐτόν, πρὸς συμφητισμὸν τῶν ἀποζημιώ-
σεων, τὰς κατὰ τῶν ἀγοραστῶν ἀπαιτήσεις του. Μετὰ τὸν συμ-
φητισμὸν τοῦτον, ἐὰν ὑπάρξῃ τυχὸν ὑπόλοιπον χρέος πρὸς
τὸ Δημοσίον τῶν ἀγοραστῶν, μένουσιν αὐτοὶ ἀκαταζήτητοι.

Νόμος ΧΚΒ' 27 Ἰουνίου 1864. Περὶ φορολογίας τῶν ἀποκτη-
θέντων ἐθνικῆς γαίας. *

Περιεῖχεν ἄρθρον μοναδικὸν μεταδατικῆς ἰσχύος.

Νόμος ΡΚΑ' 22 Δεκ. 1865. Περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν κα-
θυστερούντων. **

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1855 περὶ τῶν
ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ
τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 μὴ θελησάντων τότε νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς
τοὺς ὁρισμοὺς αὐτοῦ.

2. Εἰς τὴν συγκεφαλαίωσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ
διαληφθέντος νόμου πληρωθέντων θέλῃσι συμπεριληφθῇ καὶ
τὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ μέχρι τοῦδε πληρωθέντα.

(*) Ερμ. 24 τῆς 6^{ης} Ιουλ. 1864.

(**) Ερμ. 61 τῆς 29 Δεκ. 1865.

3. Ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 6 προθεσμία διὰ τοὺς θέλοντας νὰ παραιτηθῶσιν ἀγροαστᾶς, ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

4. Τὸ κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 πλεόνασμα, τὸ ὅποιον παραχωρεῖται εἰς τοὺς ἀγροαστᾶς, δὲν δύναται νὰ ᾔηται ἀνώτερον τῶν 20 0/0 ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ἐκτάσεως.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται ἐφ' ὧν ἐν γένει τῶν ἐκ προικοκτησιῶν πλεονασμάτων, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐξεδόθησαν παραχωρητήρια, ἢ ἐφ' ὧν ὁ προικοκτήτης δὲν ἀπέκτησε κατὰ τοὺς κειμένους νόμους δικαίωμα κυριότητος.

Ἡ τυχούσα υπέρβασις υπάγεται εἰς τὰ ληθυσόμενα περὶ ἐθνικῶν γαιῶν καὶ ἐθνικοῦ δικαίου φυτειῶν μέτρα.

Γνωμοδοτήσεις Δικ. Συμβουλίου. 13 Δεκ. 1878. — Ἰπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ νόμου ΣΥΕ' οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι τοῦτο ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν πλεονασμάτων ἐκείνων, ἅτινα προήρχοντο ἐκ τῶν ἐκείνων, εἴτε διὰ πλημμελῆ καταμέτρησιν, εἴτε δι' ἀνακριθεὶς ἐπιθέτην καταλαμβάνετο ἑκτασις μεγαλειτέρα τῆς πράγματι παραχωρουμένης, πάντοτε ὅμως ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι τὸ τεμάχιον τὸ οὕτω προσλαμβανόμενον περιλαμβάνετο ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ ἐκτάσει· ἢ ὅπερ διατυπώμενον ἀκριβέστερον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ ἐναντίου, ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν πλεονασμάτων, τὰ ὅποια διὰ καταπατήσεως κατέλαβεν ὁ προικοδοτῆς. Ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ ὁρθὴ ἐρμηνεία, οὐ μόνον ἐκ τοῦ γραμματικῆς τοῦ νόμου ἀποδεικνύεται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μὴ ὀριζομένου μάλιστα ἐν τῷ ν. ΣΥΕ' τοῦ ποσοστοῦ ἐκείνου, ὅπερ προσδιωρίσθη διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1865, ἡ ἐναντία ἐρμηνεία ἤθελε φέρεи εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, ὅτι δηλ. ἂν διὰ παρὰ νόμου καταλήψεως γαιῶν συντελεσμένων μετὰ τῶν ἐπὶ προικοκτησίᾳ παραχωρηθεισῶν κατελθόντων οὕτως ἑκτασις τετραπλασία ταύτης, ἐδικαιοῦτο ὁ καταλαβὼν αὐτὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προεκτεθὲν εὐεργέτημα τοῦ ἀρθρ. 9, ὅπερ βεβήκω δὲν ἐνόησεν ὁ νομοθέτης νὰ ἐπιτρέψῃ. — Μετὰ τὸν νόμον τοῦ 1865 ΡΚΑ' ἀρθρ. 4, τὸ αὐτόπημα τοῦτο ἐκλείπει, διότι ὡρίσθη, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 πλεόνασμα, ὅπερ παραχωρεῖται εἰς τοὺς ἀγροαστᾶς, δὲν δύναται νὰ ᾔηται ἀνώτερον τοῦ 20 0/0 ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ἐκτάσεως καὶ ἀληθὲς μὲν εἶναι, ὅτι καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου δύναται νὰ ὑποστηρίχθῃ, ὅτι πλεονάσματα θεωροῦνται τὰ καταληφθέντα καὶ περιεχόμενα ἐν τῇ ἐκτάσει τῇ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς προικοκτησίας παραχωρηθείσης, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν γνώσει τοῦ ὅτι δὲν περιέχονται καταλήφθησαν, διότι ὁ νόμος ρητῶς ἀναφέρει αὐτὰ ἐκ προικοκτησίας πλεονάσματα, ἥτοι τὰ καλῶς, τῇ πίστει καταληφθέντα περιεχόμενα ἐν τῇ προικοκτηθείσῃ ἐκτάσει, καὶ πρὸς ἐποχὴν

μωστίων κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἀναγκάως ἀναφυεσσομένων δυσχερειῶν, καθόσον ἐκάστοτε ἤθελον εἰσβαῖ ἀντικείμενον ἐρευνῆς ἢ καλῆς ἢ κακῆ πίστεως τοῦ καταλαβόντος, φρονῶ, ὅτι δὲν παραβιάζεται ὁ νόμος, ἂν διακρίτως ἐπὶ παντὶς πλεονασματος, εἴτε ἐκ καταπατήσεως, εἴτε ἐκ πλάνης περὶ τὰ ὄρια πηγαζόντος, ἐφαρμοσθῇ ἡ διατάξις τοῦ ἀρθρ. 4. ἴσως μάλιστα τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ἂν καὶ τοιοῦτον δὲν προκύπτει ἐκ τῶν γενομένων συζητήσεων. Ἡ φράσις, ἡδ' ὅλιον ἐν γένει τῶν ἐκ τῶν προικοκτησιῶν πλεονασμάτων μὴ ἐκφραζοῦσα μετ' ἀκριβείας ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ἐκδηλωθῇ, δὲν ἔχει ἐπιρροὴν τινα, διότι, ὥς προκύπτει ἐκ τῶν γενομένων ἐπὶ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ κόμου συζητήσεων, αὕτη ἐτέθη, εἰς τὴν ἡγέρθη ἀμφισβήτησις, ἂν ἡ διατάξις τοῦ νόμου τοῦ 1861 περὶ τῶν καθυστερούντων ἐγγραφεύμετο μόνον ἐπὶ τῶν κτηθέντων δυνάμει τοῦ περὶ φθαρτῶν κτημάτων νόμου ἢ περιελάμβανε καὶ τὰς προικοκτησίας.

Ἐγκύκλιος 16722 τῆς 8 Ἰουλίου 1869 — Προκειμένου περὶ ἐκποιήσεως προικοκτητῶν ἐν γένει κτημάτων, ἂν τὸ κτῆμα ἀνήκῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ἐκδοχεῖς, ὧν τινὲς μὲν ἐπλήρωσαν τὰς δόσεις τῶν, οἱ δὲ λοιποὶ καθυστεροῦσιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰ μὲν ἐγένετο ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἡ ἐκκαθάρισις, τοῦ ὁποῖου ἀνεδέχθησαν μίσους τῆς ὀφειλῆς καὶ συνέτάχθησαν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἰδίων αἱ νέαι ὁμολογίαι, ἡ κατάσχεσις ἐνεργηθήσεται ἐπὶ μόνου τοῦ ἀναλογούντος εἰς τὸν μὴ ἐκπληρώσαντα τὰς πρὸς τὸ δημόσιον ὑποχρεώσεις τοῦ μέρους τοῦ κτημάτος, διότι αὐτὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ὀφειλέτην τοῦ τοῦ δημοσίου διὰ τῶν νέων ὁμολογιῶν, εἰ δὲ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ προικοκτητοῦ καὶ ὑπαγράψθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἱ νέαι ὁμολογίαι, ἐνεργηθήσεται αὕτη ἐπὶ τοῦ ὅλου κτημάτος, ἀποκειμένου εἰς τοὺς ἐκδοχεῖς, τοὺς μὴ συμμορφωθέντας μετὰ τὸν Σ.Ε. νόμον, νὰ στρέψωσι τὰ ἀπαιτήσεις τῶν ἐναντίον τοῦ ἀρχικοῦ προικοκτητοῦ, μεθ' οὗ συνελάχθησαν, ἀφοῦ ἐν γνώσει τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ μεταβιβάσαντος κτημάτος κατηρτίσθῃ τὸ ἀντάλλαγμα τῆς μεταβιβάσεως.

νόμος ΤΚΞ 12 Ὁκτ. 1869. Περὶ τῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 27 τοῦ νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν παραγωγῆς παντὸς ἄλλου καταστήματος δημοτικῆς ἀνάγκης. *

1. Εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀρθρ. 27 ἐδαφ. ζ' τοῦ νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν ὑπάγεται καὶ πᾶν ἄλλο κατάστημα δημοτικῆς ἀνάγκης.

2. Τὴν ἐκτασιν τῶν παραχωρουμένων ἐθνικῶν οἰκοπέδων προσδιορίζει τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν.

(*) Ὁ νόμος οὗτος ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ δυνάμει ΥΠΠ' ἀρθρ. 8.

(†) ΕφΚ. 43 τῆς 23 Ὁκτ. 1869. Περὶ ἐπιλασθέντος βέβαιου

Ἐγκύκλιος 8440/23 τῆς 10 Φεβρ. 1876. — Δι' ὅσα τῶν προικοκτητῶν κτημάτων ὀφείλονται πλείοτε τῶν δέκα ὀσέων, οἱ ταμίαι συμμορφούμενοι μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων νόμου θεὸν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν περιγραφὴν καὶ ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθήκων τούτων κτημάτων, πρὸ τούτου δὲ ὀφείλουσι νὰ ἐξακριβώσωσι τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τῶν ληξασῶν ὀσέων, τὸ κεφάλαιον τῶν μὴπω ληξασῶν καὶ πάντα τὰ λοιπὰ χρεῖα τοῦ ὀφειλέτου ἐξ οἰασδήποτε καὶ ἂν προέρχεται αἰτίας διότι ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ σημειωθῶσι κάτωθι τῆς περιγραφῆς. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν πρώτην προσφορὰν, ἣν ὀφείλει κατὰ τὸ ἀρθρ. 25 τοῦ ΥἲΣ' νόμου ὁ Ταμίαι ὡς καταδιώκων δανειστής, θεὸν ἢ γεννησομένη προσφορὰ ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὸ ποσόν, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὸ δημοσίον ἐκ τῶν ληξασῶν ὀσέων, τὸν τόκον τῆς ὑπερμερίας αὐτῶν καὶ τοῦ κεφαλαίου τῶν μὴπω ληξασῶν ὀσέων, λαμβάνοντες πρὸς τοῦτο ὑπ' ὄψιν τῶν τὴν 48130 ἐγκ. καὶ τὸν προσηρτημένον αὐτῇ ὑποστοιχ. Α' χρεωλυτ. πίνακα, μόνον καθ' ἣν περιπτώσιν ἢ παραχωρηθεῖσα γῆ ἔλαβε σπουδαίας βελτιώσεις καὶ κατέστη κτῆμα ἔχον ἤδη μεγάλην ἀξίαν, ὀφείλουσι κατ' ἐξαιρέσιν νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸ δημοσίον χρεῖα τοῦ ὀφειλέτου, διὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἐγγεγραμμένη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη, ἀμέσως μετὰ τὴν διὰ τὸ τίμημα τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος ἐγγεγραμμένην, καὶ νὰ αὐξάνωσιν ἀναλόγως τὴν πρώτην προσφορὰν, καὶ μάλιστα ἐάν διὰ τὰ ἄλλα χρεῖα δὲν ὑπάρχωσι καὶ ἄλλαι ἀσφάλειαι. Ἀπαγορεύομεν δὲ αὐστηρῶς νὰ χάσωσι προσφορὰν, ἢ ὁποῖα ἐν περιπτώσει κατακυρώσεως εἰς τὸ δημοσίον ἤθελε μᾶς ἀναγκάσει νὰ πληρώσωμεν εἰς ἄλλους χρήματα, διότι δὲν ἔχει συμφέρον τὸ δημοσίον νὰ κατακυρωθῇ ἐπ' ὀνοματί τοῦ κτήματος ὡς τὸ ὅποιον θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἰδιώτας ὡς ἐνυποθήκους δανειστὰς ὅτι οὗτοι δικαιούνται νὰ λάβωσιν.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ θὰ προστεθῇται ὁ ὅρος, ὅτι, ἐάν τὸ κτῆμα κατακυρωθῇ εἰς ἰδιώτην καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμὸς ἀποβῇ τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουσῶν ὀσέων καὶ τῶν τόκων αὐτῶν μένει ποσὸν ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ κεφαλαίου τῶν μελλουσῶν ὀσέων, δύναται ὁ ἀγοραστής, ἐάν θέλῃ, νὰ κρατήσῃ τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου ὅπερ ἀναλογεῖ εἰς τὰς ληξασὰς ὀσείας, καὶ νὰ τὸ πληρώσῃ χρεωλυτικῶς, καθ' ὃν τρόπον ἤθελε πληρώσει τοῦτο ὁ ἀρχικὸς προικοκτητῆς, προσφερομένου τοῦ αὐτοῦ κτήματος εἰς Ἀγν ὑποθήκην ὑπὲρ τοῦ δημοσίου.

II.

Διὰ τοῦ Β.Δ. τῆς 20 Μαΐου 1 Ἰουν. 1834, περὶ τῶν μὴ ἐνέμεν γαῖα ἀξιοματικῶν, ὑπαξιοματικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν τοῦ περὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης*, ἐλήφθη πρόνοια ὅπως οἱ παλαιοὶ καὶ

(*) ΕφΚ. 22 τῆς 16 Ἰουν. 1834.

πρωτοὶ ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ τῶν ἀτάκτων καὶ τακτικῶν στρατευμάτων τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης οἵτινες μετέσχον ἐνδοξῶς εἰς τὸν περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος ἀγῶνα, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν παλαιῶν των ἐκδουλεύσεων καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξα-σπλησθῇ εἰς τὰς οἰκογενείας των σταθερὸς πόρος ὑπάρξεως, λάθωσιν ἀμέσως εἰς πλήρη ἰδιοκτησίαν των μέρος τῶν ἀκαλλιεργήτων μὲν, πλὴν καλλιεργησίμων ἐθνικῶν γαιῶν, καθ' ὅσον ὅμως δὲν ἐλάμβανον ἄχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκ τοῦ ταμείου μισθοὺς ἐνεργείας, συντάξεις, ἢ τροφοδοσίας (ἄρθρ. 4) "Ὁρα ὅμως τὸν κατωτέρω νόμον 1)13 'Ιαν. 1838, ἄλλως ρυθμίσαντα τὰ περὶ τούτων, καὶ δὴ τὰς θρᾶ 12 καὶ 13 αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ὁρμώμενος ὁ νομοθέτης συνέταξε καὶ περὶ παραχωρήσεως γαιῶν εἰς χωροφύλακας καὶ ἐνω-ματάρχας (*) — Δι' ἐτέρου δὲ Δ. τῆς 18)30 Σεπτ. 1835 περὶ σχη-ματισμοῦ Ἑλληνικῆς Φάλαγγος, χάριν εὐγνωμοσύνης τῆς πατρίδος εἰς τοὺς γενναίους ἄνδρας, οἵτινες ἐχορησίμωσαν ὡς ὁδηγοὶ τῶν συ-στρατιωτῶν των εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλήν. ἀνεξαρτησίας ἐνδοξον ἀγῶνα, ἐσχηματίσθη Ἑλλην. Φάλαγξ, περιέχουσα διαφόρους βαθμοὺς ὡς τιμητικὰς θέσεις. Φαλαγγίται κατὰ τὸ γράμμα τοῦ Δ. ἐλέγοντο οἱ 51 κατώτεροι βαθμοφόροι αὐτῆς (δεκανεῖς), οἵτινες ἐξισπύντο κατὰ τοὺς βαθμοὺς πρὸς τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς τῶν στρατευμάτων (ἄρθρ. 5). Ἐπεκρατήσεν ὅμως νὰ ἀποκαλῶνται κοινῶς Φαλαγγίται ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς φάλαγγος ταύτης. [Κορινθίαις].

Νόμος 1)13 'Ιαν. 1838. Περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν εἰς τοὺς φαλαγγίτας.

Θέλοντες νὰ δώσωμεν ἀσφαλὴ καὶ διαρκὴ ὑπαρξιν εἰς τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν φάλαγγα καταταχθέντας καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κατα-

(*) Δ. 4)16 'Ιουνίου 1834. Διὰ νὰ ἀνταμείψωμεν τὰς προτέρας ἐκδουλεύσεις τῶν εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς κατατεταγμένων ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ διὰ νὰ δώσωμεν δείγματα τῆς εὐχαριστήσεως μας διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπηρεσίας των, διατάττομεν. Οἱ ἐγγαμοὶ ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τοῦ σώματος τούτου, οἵ-τινες ὑπηρετήσαν ἐντίμως κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, κα-τετάχθησαν μέχρι 31 Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους καὶ ἐδείξαν καὶ ἤδη καλὴν διαγωγήν· α' Θέλουν λάβει πλῆσιον τῶν ἐπισταθμεύσεων των, ἢ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια διατρίβουν αἱ οἰκογενεαὶ των, πρὸς τὸ παρὸν δύο στρέμματα ἀκαλλιεργήτου πλὴν ἐργασίμου γῆς ἐκ τῶν ἐθνικῶν διὰ νὰ ἐγείρῳσιν οἶκον, καὶ καλλιεργήσωσι κῆπον πρὸς ἐνοίκησιν τῶν οἰκογενειῶν των καὶ 703 γραμμάς ἀλεύρου καθ' ἕκαστον οἱ ἕκαστον ἄτομον τῆς οἰκογενείας β'. Τὴν αὐτὴν ἀπο-λαύειν θέλουσι καὶ οἱ χηρεύσαντες διὰ τὰ τέκνα των.

(*) Βικ. 1 τῆς 1 'Ιαν. 1838.

ταχθιπομένους αξιωματικούς και εις τὰς οἰκογενείας των, διὰ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν ἢ ἄλλων ἀκινήτων φθαρτῶν κτημάτων εἰς ἐντελῇ ἰδιοκτησίαν των, καὶ ἔχοντες ἰδίως πρὸς ὀφθαλμῶν τὸ Ἡμετέρον διάταγμα ἀπὸ 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1834 περὶ παραχωρήσεως ἀκαλλιργήτων μὲν, ἀλλὰ καλλιεργησίων γαιῶν πρὸς τοὺς μὴ ἐν ἐνεργείᾳ ἐνδεεῖς αξιωματικούς κτλ. τοῦ ἡμετέρου κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, πρὸς ἀμειβὴν κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἐκδουλεύσεών των, ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν ὡς ἑπεται.

1. Ἐκαστος εἰς τὴν φάλαγγα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἤδη κατατεταγμένος αξιωματικός, ὅστις ὡς τοιοῦτος λαμβάνει μισθὸν ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμεῖου, δύναται, ἐάν θέλῃ, παραιτούμενος τοῦ μισθοῦ του, νὰ λάβῃ ὡς πληρὴ ἰδιοκτησίαν, γῆν ἢ κτῆμα τι φθαρτὸν μέχρι τοῦδε ἐθνικοῦ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὁρους.

α'. Ὁ λαμβάνων μηνιαῖον μισθὸν 140 δραχμῶν θέλει λάβῃ γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας 8400 δραχμῶν.

β'. Ὁ λαμβάνων μηνιαῖον μισθὸν δραχμῶν 90, θέλει λάβῃ γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας 5400 δραχμῶν.

γ'. Ὁ λαμβάνων μηνιαῖον μισθὸν 60 δραχμῶν θέλει λάβῃ γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας 3600 δραχμῶν.

δ'. Ὁ λαμβάνων μηνιαῖον μισθὸν 48 δραχμῶν θέλει λάβῃ γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας 2880 δραχμῶν.

Ὅσοι λαμβάνουν μισθὸν κατώτερον μὲν τοῦ ἀνωτάτου ὁρου, πλειότερον δὲ ἢ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ διαλαμβανομένων ποσοτήτων τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ἡλουν λάβῃ γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας πενταπλάσιον τῆς ποσότητος τοῦ ἐτησίου μισθοῦ των.

2. Ὅσοι φαλαγγίται λαμβάνουν κατὰ μῆνα ἀνώτερον τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ παραγράφου α' διαλαμβανομένου μισθοῦ δὲν δύνανται νὰ λάβουν ἀντ' αὐτοῦ γῆν ἢ ἄλλο κτῆμα ὑπερβαῖνον τὴν εἰς ἐκεῖνο ὀρισμένην ἀνωτάτην ἀξίαν. ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὸ αὐτόθι ἀναφερόμενῃν ποσὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ. οὗτοι ὅμως λαμβάνουν κατὰ μῆνα τὸ περιπλέον τούτου τοῦ μισθοῦ, ὡς ἄχρι τοῦδε, λόγῳ κανονικοῦ μισθοῦ.

3. Εἰς ἕκαστον φαλαγγίτην θέλει ἀνοιχθῇ πίστωσης τῆς αὐτὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἀνηκούσης ποσότητος, καὶ θέλει τῷ δοθῇ γραμμάτιον πιστώσεως μὲ τὸ ὅποιον ἤμπορεῖ ν' ἀγοράσῃ ὅποιαδήποτε διαθέσιμα καὶ πωλητέα ἐθνικὰ κίνητα κτήματα ἐπὶ δημοπρασίᾳ.

Ἐὰν ἡ τιμὴ ἀδιαίρετον τινος κτήματος ὑπερβαίνει τὸ γραμμάτιον τῆς πιστώσεως, πρέπει νὰ πληρωθῇ τὸ περιπλέον μέρους εἰς μετρητά. Β. Δ. 4]16 Μαρτίου καὶ 17]29 Ἀπρ. 1888]

4. Ἡ εἰς τοὺς φαλαγγίτας παραχωρηθεῖσα γῆ, ἢ ἄλλο κτῆμα δὲν δύναται νὰ ἐκποιηθῇ κατὰ τὰ πρῶτα τρία ἔτη αὐτοῦ βασιλικῆς ἀδείας· μολοντοῦτο ἤμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς ὑποθήκην ἐπὶ τοιαύτῃ συμφωνίᾳ.

5. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 1 παραχωρήσεως γῆς ἢ κτήματος, θέλει χορηγηθῇ εἰς ἕκαστον φαλαγγίτην, μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν τελειωτικὴν κατακύρωσιν τοῦ κτήματος ἢ τῆς γῆς καὶ χρηματικὴ ποσότης ἴση μὲ τὸν μισθὸν ἑνὸς ἔτους, πληρωτέα εἰς εἰκοσιτέσσαρας μηνιαίας δόσεις καὶ ὑπολογιζομένη κατὰ τὰς εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀναφερομένας ποσότητας τῶν μηνιαίων μισθῶν.

Συγχωρεῖται ἐν τούτοις εἰς αὐτοὺς νὰ λάβωσι καὶ τὴν ποσότητα τοῦ ἐτησίου τούτου μισθοῦ εἰς γαίας ἢ ἄλλα φθαρτὰ κτήματα, ἀλλὰ περὶ τούτου θέλουν ἀναφέρεισθαι ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείαν, διὰ νὰ λάβωσι καὶ περὶ τῆς ποσότητος ταύτης τὸ ἀνήκουσ γραμμάτιον τῆς πιστώσεως. [Ν. ΤΟΖ', ἄρθρ 1].

6. Οἱ φαλαγγίται δύνανται νὰ δανεισθῶσι τὴν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον χρηματικὴν ποσότητα μὲ τὴν ἐγγύησιν τῆς Κυβερνήσεως· ὁ τρόπος δὲ τῆς ἐγγυήσεως ταύτης θέλει προσδιορισθῇ ἰδίως δι' Ἡμετέρου διατάγματος ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείας.

7. Ὅσοι φαλαγγίται ἀγοράσωσιν ἐπὶ δημοπρασίας ἀκαλλέργητον, ἀλλὰ καλλιεργεῖας ἐπιδεκτικὴν γῆν ἀπαλλάττονται, ὡς πρὸς ταύτας τὰς γαίας, διὰ τρία ἔτη, ἀφ' ἧς γίνῃ εἰς αὐτοὺς ἡ κατακύρωσις, τοῦ φόρου τοῦ δεκάτου.

8. Ὅσοι μετὰ τῇ δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου κατα-

ταχθῶσι παρ' ἡμῶν εἰς τὴν φάλαγγα καὶ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἐνδεεῖς. θέλουν λάβει, κατὰ τοὺς εἰς τὸ 1 ἄρθρον ἐμπεριεχόμενους ὁρισμούς ἐν μέρος ἐθνικῆς γῆς, ἢ ἄλλο κτῆμα φθαρτὸν ἀνάλογον μὲ τὴν εἰς τὸν μισθὸν τοῦ βαθμοῦ των ἀνήκουσαν χρηματικὴν ποσότητα· δὲν θέλουν ὑπόκεινται πρὸς τοῦτοις διὰ τρία ἔτη εἰς τὸν φόρον τοῦ δεκάτου ἐν λάβῳσι γῆν, κατὰ τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανόμενα· θέλουν δὲ λάβει τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 5 ὁρισμένην χρηματικὴν ποσότητα κατὰ τοὺς ἐκεῖ τεθέντας ὅρους.

Ἐπίσης ἐπεκτείνονται εἰς αὐτοὺς καὶ οἱ ὁρισμοὶ τοῦ ἄρθρ. 6 δὲν λαμβάνουν δὲ τὸ περιπλέον τοῦ εἰς τὸ ἄρθρ. 1 ὁρισμένου ἀνωτάτου ὅρου, οὔτε εἰς χρήματα, οὔτε εἰς κτήματα. [N. ΡΜΔ, ἄρθρ. 4].

9. Ὅσοι τῶν ἤδη κατατεταγμένων φαλαγγιτῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διατηρήσωσι τὴν θέσιν των εἰς τὴν φάλαγγα, χωρὶς νὰ λάβῳσι γῆν ἢ ἄλλο κτῆμα ἀντ' αὐτῆς, θέλουν συγκεντρωθῇ εἰς ὀλιγωτέρας τετραρχίας δι' ἰδιαιτέρων Βασιλ. διαταγμάτων, τὰς ὁποίας ἐπιφυλακτικόμεθα νὰ διχθέσωμεν κατὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας. Ἀπόκειται ὅμως εἰς ἡμᾶς νὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς ἀδείας ἀπουσίας, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 18 καὶ 19 τοῦ ἀπὸ 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διατάγματος περὶ ὀργανισμοῦ τῆς φάλαγγος, ἢ νὰ τοὺς θέσωμεν εἰς κατάστασιν ἀπουσίας μὲ τὴν κανονικὴν ἐλάττωσιν τοῦ μισθοῦ, ἢ, κατὰ τὰ ἄρθρα 23 καὶ 25 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, νὰ τοὺς μεταθέσωμεν εἰς τοὺς πρεσβύτες, τοὺς μὴ ἱκανοὺς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν.

10. Εἰς τοὺς φαλαγγίτας ὅσοι ἀποζημιώθησαν ἤδη με γαίας δυνάμει τοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1830 διατάγματος, καὶ τὰς ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των, ἢ ἀξία τῶν γαιῶν τούτων θέλει ἐκπεσθῇ ἐκ τῆς εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὀρεγομένης ἀποζημιώσεως, ἢ ἐκ τοῦ μισθοῦ των, ἂν δὲν λάβῳσι τοιαύτην ἀποζημίωσιν.

11. Ὅσοι ἀξιωματικοί, κατὰ συνέπειαν τοῦ παρόντος διατάγματος, λάβῳσι γαίας ἢ ἄλλα κτήματα, θέλουν διατηρήσει, τιμῇ χάριν, τὸν βαθμὸν των καὶ δύνανται καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις νὰ φέρωσι τὴν στολὴν τοῦ βαθμοῦ των.

Πρὸς τοῦτοις δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἀξιωματικοὶ τῆς ἱεροφυλακῆς, ἢ τῆς ἐθνοστρατείας, ὁσάκις ἡ κυβέρνησις κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ τὴν σχηματίσῃ.

12. Ὅσοι φαλαγγίται ἀπολαύσουν τὰς ὠφελείας τοῦ παρόντος νόμου, δὲν ἔχουν κανέν δικαίωμα εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1834 Βασ. λ. διατάγματος περὶ παραχωρήσεως γῆς εἰς τοὺς μὴ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικούς, στρατιώτας καὶ ναύτας.

13. Εἰς τοὺς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου διορισθέντας φαλαγγίτας δίδεται προθεσμία δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ δηλώσωσιν ἂν θέλουν νὰ μετῶσι τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια ὁ νόμος οὗτος χορηγεῖ.

Β. Δ 4]16 Μαρτίου 1838 — Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν τῶν 12]24 Φεβρουαρίου τ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 1412 ἀπὸ κοινοῦ καθυποβληθείσαν ἀνακοίνωσιν τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν ἀπὸ 1]13 Ἰανουαρίου τ. ἔ. νόμον περὶ διανομῆς ἐθνικῶν κτημάτων εἰς τοὺς φαλαγγίτας, ἐγκρίνομεν ὅτι, οἱ ἀγοράσαντες κτήματα ἐθνικὰ καὶ γαίαις κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 13]25 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου, ἢ κατὰ τοὺς ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 ἢ 13]25 Νοεμβ. 1836 περὶ προικοδοτήσεως νόμους, ἀξιωματικοὶ τῆς φάλαγγος νὰ πληρώσωσι τὸ ἀντίτιμον καθ' ὅσον δὲν ἐξωφλήθη ἀκόμη μὲ τὰ πιστωτικὰ γραμμάτια, τὰ ὅποια θέλουν λάβει κατὰ συνέπειαν τοῦ ἀνωτέρου ἀπὸ 1]13 Ἰανουαρίου νόμου.

Τὰ γραμμάτια ταῦτα ὁμοῦς δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πληρωμὴν χρεωστούμενων χρημάτων ἐνοικιάσεων. (Ὅρα κατωτέρω Δ. 13]30 ἀδρ. 1841).

Β. Δ. 17]29 Ἀπριλίου 1838. — Ἐπὶ τῇ ἀπὸ 9]21 Ἀπριλίου προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν, ἐγκρίνομεν ὅτι ἐκεῖνοι τῶν φαλαγγιτῶν, οἵτινες κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 1]13 Ἰανουαρίου τ. ἔ. νόμου ἀπέκτησαν ἢ θέλουν ἀποκτήσει ἐθνικὸν κτῆμα, δύνανται νὰ ἐξωφλήσωσιν, ἐπὶ διὰ μετρητῶν χρημάτων τὸ εἰς τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ 3 ἀρθρου ἐκείνου τοῦ νόμου, σημειωμένον περιπλέον, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 13]25 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων, καὶ τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου (7 Ἰουνίου) 1835, καὶ 13]25 Νοεμβρίου 1836 περὶ προικοδοτήσεως τῶν πολιτῶν νόμου, ἐὰν οἱ εἰρημένοι θεωροῦνται, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ διαληφθέντος ἀπὸ 6 Μαΐου (7 Ἰουνίου) 1835 νόμου ὡς πατέρες οἰκογενειῶν καὶ εἶναι καταχωρισμένοι ὡς πολῖται τοῦ δήμου, εἰς τὸν ὅποιον ἔχουσι τὸ κτῆμα τῶν οἱ φαλαγγίται ἢ ἀφικνοῦνται νὰ πολιτογραφῶσι, καὶ ἐὰν μέχρι τοῦ νῦν δὲν μετεχειρί-

πθήσαν τὰ δικαιώματά των ἵνα ἀποκτήσωσιν ἐθνικὸν κτῆμα
ται κατὰ τοὺς ἀνω εἰρημένους νόμους.

Β. Δ. 18]30 Νοεμβρίου 1841. — Θεωροῦντες, ὅτι τὸ
Μαρτίου 1838 περί συμφητισμοῦ τῶν φαλαγγιτικῶν γραμμα-
τερον Β. Διάταγμα ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰ μετὰ τὴν ἡ-
ταύτην ἐκδοθέντα γραμμάτια καὶ δὲν προσδιορίζει ρητῶς τὰ
τῶν γενομένων παρὰ τῶν φαλαγγιτῶν ἀγορῶν ἐθνικῶν γαιῶν
τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια ὑπόκεινται εἰς τὸν συμφητισμόν,
τοῦτου πολλῶν φαλαγγιτῶν γραμμάτια δὲν ἔγιναν δεκτὰ τῶν
ψηφισμῶν τῆς τιμῆς κτημάτων, ἥ γαιῶν ἐκποιήσεως ὅν
ἐκδῶσιν τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, ἐπὶ τῇ προτάσει κλπ. ἀ-
μεν καὶ διατάττομεν.

α') Ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 4)16 Μαρτίου 1838 συγχωρούμενος
φισμός δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ μετὰ τὰ φαλαγγιτικὰ γραμ-
ἐξεδόθησαν πρὶν τῆς εἰρημένης ἐποχῆς.

β') Εἰς συμφητισμὸν ὑπάγονται καὶ τὰ πρὸ τῆς παραλ-
φαλαγγιτικῶν γραμματίων ἀγορασθέντα κτήματα, ἅτινα
4)16 Μαρτίου 1838 ἡγοράσθησαν ἢ θέλουν ἀγορασθῇ παρὰ
λαγγιτῶν.

Β. Δ. 18]31 Μαρτίου 1843. — Λαβόντες ὑπ' ὄψιν
ε3 τοῦ ἀπὸ 1)13 Ἰανουαρίου 1838 νόμου, παραχωροῦν εἰς
θυμοῦντας νὰ μεθεῷσι τῶν ὀφειλῶν αὐτοῦ φαλαγγίτας π-
δίμηνον διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν εἰς τοῦτα θέλησιν των, καὶ ὅ-
τι ἡ τῆς προθεσμίας ταύτης παράτασις διὰ τοὺς ἐκπροθέσμ-
τοῦδε καθυποβαλόντας, καὶ τοὺς ἐντός ρητοῦ τινος διαστήμα-
λοντας νὰ καθυποβάλῃσι τὰς αἰτήσεις των, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἡ-
τείνει εἰς τὸν ἀρχικὸν αὐτὸν τοῦ εἰρημένου νόμου σκοπὸν, τῇ
καὶ διαρκῇ ὑπαρξίν των αἰτούντων, ἡθέλεν ἐπιφέρει ἀφ' ἐτέρ-
τωσίν τινα τῶν δημοσίων δαπανῶν.

Ἐπὶ τῇ προτάσει κλπ. ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν

1. Δίδεται τρίμηνος προθεσμία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
ρόντος νόμου εἰς τοὺς φαλαγγίτας, διὰ νὰ δηλώσωσι τὴν
των νὰ λαβῶσι κατὰ τοὺς ὅρισμούς τοῦ ἀπὸ 1)13 Ἰανουα-
νόμου διαθέσιμα πωλητέα ἐθνικὰ φθαρτὰ κτήματα ἢ ναῖας,
μένων ἐκείνων, ἅτινα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν χρῆσιν τῶν καλ-
των αὐτὰ γεωργῶν. Οἱ φαλαγγίται δύνανται νὰ προσκτήσωσι
κατὰ τὸν 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμον, μέλλοντα νὰ μετα-
τὸ δημοσίον μερίδια φυτειῶν, καὶ τὰ ἐνοικιαζόμενα μονοκτῆ-
κτήματα. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις ταύτας οἱ πλείοι
θέλουν ἐμβῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ δημοσίου, παραλαμβάνοντες
τοῦ, εἴτε τὸ μέρος τῆς φυτείας μετὰ τὴν ἐγκαιρὸν διανομήν
ἐνοικιασθὲν κτῆμα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐνοικιάσεως. (Ν. δ)
1843 καὶ 24 Ἰουν.] β' Ἰουλ. 1843].

Β. Διάταγμα 25 Μαρτίου 1842 Περί χορηγήσεως γαιών εις τὴν πυρπολιστὶς, ναύτας καὶ ναυκλήρους κατὰ τὸ 1822. *

Ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωμεν δείγμα τῆς ἡμετέρας εὐαρεσκείας εἰς τοὺς κατὰ τὴν 6 Ἰουνίου τοῦ 1822 ἔτους ἀριστεύσαντας πυρπολιστὰς, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμμάτων, ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου ὑπουργικοῦ συμβουλίου διατάττομεν τὰ ἑξῆς.

Α. Νὰ παραχωρηθῇ δωρεάν καὶ κατ' ἐκτίμησιν εἰς ἕκαστον μὲν τῶν ναυτῶν τῶν πυρπολησάντων τὰ ἐχθρικά πλοῖα κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμέραν ἐκ τῶν διαθέσιμων ἐθνικῶν γαιῶν Β. στρέμματα γῆς καλλιεργήσιμου καὶ μεσαίας ποιότητος δεκαπέντε, εἰς ἕκαστον δὲ ναὺ ἄλλων στρέμματα τριάκοντα.

Β' Ἐὰν ἐκ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ναυτῶν καὶ ναυκλήρων ἀπεβιώσῃ τις, ἢ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐποθανόντος, καὶ θέλει γενῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ παραχώρησις τῶν γαιῶν.

Νόμος 5117 Ἀπρ. 1843. Περί μετατροπῆς τοῦ μισθοῦ τῶν διαθέσιμων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ εἰς πρόσκτησιν ἐθνικῶν κτημάτων. **

1. Ἐκαστος ἐκ τῶν διαθέσιμων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ δύναται, ἐὰν θέλῃ παραιτούμενος τοῦ μισθοῦ του, νὰ λάβῃ γραμμάτιον ποσότητος ἴσης μὲ τὸ ἑξαπλοῦν τοῦ ἐτησίου μισθοῦ του δεκτὸν εἰς ἀγορὰν ἐθνικῶν κτημάτων ἐκ τῶν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀρ^{ου} 1 τοῦ ἀπὸ 1931 Μαρτίου 1834 νόμου περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν κτημάτων εἰς τοὺς φελαγγίτας.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 3, 7, 10 11 καὶ 12 τοῦ ἀπὸ 1)13 Ἰανουαρίου '838 νόμου θέλουν ἐφαρμοσθῇ ἀναλόγως καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

3. Εἰς τοὺς διαθέσιμους ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ δίδεται προθεσμία τετραμήνης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐντὸς τῆς ὁποίας οἱ θέλοντες νὰ προσκτήσωσιν ἐθνικὰ κτήματα δύναται τοῦ παρόντος νόμου ὁρεῖλουν νὰ δηλώσωσι τὴν περὶ τούτου θέλησίν των.

(*) ΕφΚ. 7 τῆς 25 Μαρτίου 1842.

(**) ΕφΚ. 11 τῆς 8 Ἀπρ. 1843.

Νόμος 24 'Ιουν. [6 'Ιουλ. 1843. Περί παρατάσεως τῆς χορηγῆσεως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 19]31 Μαρτίου τοῦ τ. ε. νόμου. *

Θεωροῦντες ἀναγκαῖον νὰ διακριθῇ ὀριστικώτερον τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, τὸ ὁποῖον ὡς ἀπαιτούμενον διὰ τὴν χρῆσιν τῶν καλλιεργούντων αὐτὸ γεωργῶν, δὲν δύναται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 19]31 Μαρτίου τ. ε. νόμου νὰ προσκτηθῇ παρὰ τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τῶν διαθεσίμων ἀξιοματικῶν τοῦ ναυτικοῦ ἐπὶ τῇ προτάσει κλπ. ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. ** Τὸ δι' ἐκάστην γεωργικὴν οἰκογένειαν ὡς ἀναγκαῖον εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῆς θεωρούμενον μέρος ἔθν. γαιῶν εἶναι τὸ παρ' αὐτῆς συνήθως καλλιεργούμενον μέχρι 40 μὲν στρεμ. ἀνίσως ἦναι ποτιστικαὶ γαῖαι, 80 δε, ἀνίσως ἦναι πεδινὰ μὲν, ἀλλ' ὄχι ποτιστικαὶ καὶ 120 ἀνίσως ἦναι ὄρειοί.

2. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 19]31 Μαρτίου τ. ε. νόμου χορηγηθεῖσα προθεσμία διὰ τὴν δῆλωσιν τῆς ἐπιθυμίας τῶν φαλαγγιτῶν τὸ ν' ἀνταλλάττωσι τὸν μισθὸν τῶν εἰς κτήματα παρατείνεται εἰς τρεῖς εἰσέτι μῆνας μετὰ τὴν ἐκπενσιν αὐτῆς.

Β. Δ. 1 'Ιουλίου 1843. — Λαβόντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς τινὰς τῶν φαλαγγιτῶν τῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου τοῦ 1838 διατάγματος διωρισμένων ὀφείλεται παρὰ τοῦ δημοσίου ἢ εἰς μετρητὰ πληρωμὴ τῆς ἐτησίως μισθοδοσίας τῶν, καὶ θεωροῦντες ὅτι πολλοὶ τούτων εἶναι ὀφειλέται τοῦ δημοσίου, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν γραμματειῶν ἐγκρίνομεν, ἀποῦ ἐκπεσθῇ ὁ ἀνάλογος τόκος, νὰ ἐκδοθῶσι καὶ διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο πιστωτικὰ γραμμάτια δεκτὰ ὄχι μόνον εἰς ἀγορὰς ἐθνικῶν κτημάτων καὶ γαιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς συμψηφισμόν τῶν ἰδίων αὐτῶν πρὸς τὸ ταμεῖον χρῶν οἰασδῆποτε φύσεως.

Ἐκτείνῃ τῶν ρηθέντων γραμματίων θέλουν ἔχει τὴν ἀνωτέρω ἰσχύν, ὅσα ἐκδοθῶσιν ἀπὸ τῆς α' 'Ιουλίου τ. ε.

(*) ΕφΚ. 20 τῆς 28 'Ιουν. 1843.

(**) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 35 Νόμου Γ. Λ. Α' τοῦ 1871.

Νόμος 12)24 'Ιουλ. 1843. Περί προικοδοτήσεως τῶν φαλαγγισ-
τῶν καὶ τῶν διαθεσίμων ἀξιοματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ. *

1. Οἱ ἀξιοματικοὶ τῆς φάλαγγος καὶ οἱ διαθέσιμοι ἀξιο-
ματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ οἱ πλέον τῶν ἐκατὸν τεσσαρχικόντα δραχ-
μῶν κατὰ μῆνα μισθοδοτηθέντες, καὶ μέχρι καταλογισμοῦ τῆς
εἰσόδου ποσότητος μὲ ἐθνικὰ κτήματα προικοδοτηθέντες ὡς
καὶ προικοδοτηθησόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν ἐθνικὰ κτή-
ματα καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν μέρος μέ-
χρι τῶν δραχ. 250 μηνιαίου μισθοῦ, συμπεριλαμβανομένου
εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ τοῦ εἰς κτήματα ἀνταλλαχθέντος ἤδη
μέρους τῆς μισθοδοσίας τῶν· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται αἱ
ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τῶν ἀπὸ 1 (13) 'Ιανουαρίου 1838, ἀπὸ
19 (21) Μαρτίου, ἀπὸ 5 (17) 'Απριλίου καὶ ἀπὸ 24 'Ιου-
νίου 6 'Ιουλίου) 1843 Νόμων.

Νόμος ΡΜΔ' 3'Οκτ. 1849. Περί κληρονομικοῦ δικαιώματος. **

1. Τὸ δικαίωμα κληρονομίας εἰς τὴν προικοδοτήσιν τῶν
ἀποδιδωσάντων στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, τῶν κατεταγμέ-
νων μὲ πραγματικὸν βαθμὸν εἰς τὰ μητρώα τῶν ἐξετακτικῶν
ἐπιτροπῶν, τῶν συσταθεῖσων διὰ μὲν τοὺς στρατιωτικοὺς δυ-
οὶ τῶν ἀπὸ 13 Μαρτίου 1838, 15 Δεκεμβρίου 1838 καὶ
23 Νοεμβρίου 1836 Β Διαταγμάτων, χορηγεῖται μόνον εἰς
τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ αὐτῶν κατ' ἴσην μερίδα καὶ ἐν ἐλ-
λείψει ὧτων τούτων εἰς τοὺς πατέρας καὶ μητέρας ἐκείνων,
καὶ τούτων μὴ ὑπαρχόντων εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς ἐ-
πίσης κατ' ἴσην μερίδα.

2. Τὸ κληρονομικὸν τοῦτο δικαίωμα δὲν ἐπεκτείνεται εἰς
τὴν εἰς δεύτερον γάμον συνελθοῦσαν χήραν.

3. Αἱ χήραι καὶ τὰ ὄρφανὰ τὰ ὅποια ἤθελον λαμβάνει
συντάξιν πᾶσα παρὰ τοῦ Δημοσίου, δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτή-
σωσι τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦτο, εἰμὴ ἐὰν παραιτήσωσι
τὴν σύνταξιν.

Ὅσοι δὲ νὰ παρουσιάσωσι τὴν τοῦ κληρονομικοῦ δι-
καιώματος ἐπὶ παραίτησιν τῆς συντάξεως ἀπαίτησιν τῶν, ἐν-

(*) ΒαΚ. 23 τῆς 21 'Ιουλ. 1843.

(**) ΒαΚ. 14 τῆς 8 'Οκτ. 1849.

τὸς 25 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου, ρέουσιν τῶν ὁποίων δὲν δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι τὸ μικρὸν δικαίωμα.

Ἡ χορηγομένη εἰς τὰς ἀνωτέρω χήρας καὶ ὀρφανὰς θέλει παύσει τότε, ὅταν τοῖς παραχωρηθῶσι τὰ δοτικὰ γραμμάτια.

Ἡ προικοδοτήσις θέλει χορηγηθῇ εἰς τοὺς κατὰ τὸν νόμον ἀναγνωριζομένους κληροδόμους ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1838 περὶ πρὸς νόμου συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἑτησίου προικοδοτικὸν γραμμάτιον.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ προικοδοτήσις αὕτη δὲν θαλαίνει κατὰ μέγιστον ὅρον τὴν ὁρισμένην διὰ τὴν χήν τῆς φάλαγγος προικοδοτήσιν.

Β. Διάταγμα 10 Φεβρουαρίου 1850. Περί χορηγίας τοῦ νὰ ἐκποιῶσιν οἱ κληρονόμοι τῶν ἀποθιωσάντων ναυτικῶν πιστωτικὰ γραμμάτια.

Ἐγκρίνομεν καὶ χορηγοῦμεν τὴν ἄδειαν νὰ ἐκποιῶσιν οἱ κληρονόμοι τῶν ἀποθιωσάντων ναυτικῶν καὶ εἰς τὰς κατατεταγμένων τὰ εἰς αὐτοὺς χορηγοῦμενα πιστωτικὰ μάρτια δυνάμει τοῦ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1849 ἔτους ἐκδοθέντος PMΔ' νόμου περὶ κληρονομικοῦ δικαιώματος.

Νόμος ΣΚΑ' 24 Ἰαν. 1853. Περί συντάξεως τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος *

1. Αἱ χήραι καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικῶν καὶ συνταξιούχων τῆς φάλαγγος ἔχουσι πρὸς τὸν ἑαυτῶν δικαίωμα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως στρατοῦ τῆς ξηρᾶς νόμου, ἐὰν οἱ σύζυγοι ἢ οἱ γονεῖς κέκτηνται τὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀπαιτούμενα δύνανται δὲ ἀντὶ συντάξεως νὰ τοῖς δοθῇ προικοδοτικὰ γραμμάτια κατὰ τὰ περὶ προικοδοτήσεως τῶν φάλαγγων ὁριζηθέντα, ἀνάλογον τοῦ πραγματικοῦ βαθμοῦ τοῦ πατρός αὐτῶν καὶ τοῦ συζύγου ἢ γονέως αὐτῶν. Τὸ γραμμάτιον τ

(*) ΕΦΚ. 5 τῆς 4 Φεβρ. 1853.

νέμεται καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν γῆραν καὶ τὰ ὀρφανὰ κατὰ τοὺς περὶ συντάξεως τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ὅρους τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Δικαίωμα ἀπολαυτῆς προικοδοτικοῦ γραμματίου ἢ συντάξεως ἔχουν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 30 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου περὶ συντάξεως καὶ κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ρηθέντας ὅρους καὶ αἱ γῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς φάλαγγος μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἀποβιώσαντων ἐκ τῶν διαλαμβανομένων ὡς ἀνωτέρω ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος.

2. Ἀπασαὶ αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις καταργοῦνται.

Νόμος ΤΟΖ' 16 Ὀκτ. 1856. Περί τῶν ἀπερχομένων εἰς ἄδειαν ἢ προικοδοτημένων ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος *

1. Εἰς τοὺς ἀπερχομένους μὲ ἀδειαν ἀπουσίας εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος καὶ εἰς τοὺς πρεσβύτας αὐτῆς χορηγεῖται πλήρης ὁ μισθὸς αὐτῶν ὡς συντάξις, διαρκούσης τῆς ἀδείας τῶν.

2 Ὅσοι τῶν εἰς τὸ προλαβόν ἄρθρον διαλαμβανομένων ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος προτιμῶσιν ἀντὶ τοῦ μισθοῦ τῶν προικοδοτήσεων εἰς ἐθνικὴν γῆν ἢ ἐθνικὸν φθαρτὸν κτῆμα, λαμβάνουσι τοιαύτην διὰ πιστωτικοῦ γραμματίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπο 1 (13) Ἰανουαρίου 1838 νόμου ἐφ' ὅλου τοῦ μισθοῦ τῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐτησίου μισθοῦ.

3 Οἱ διατηροῦντες ὑπόλοιπον κανονικοῦ μισθοῦ προικοδοτοῦνται ἀξιωματικοὶ τῆς φάλαγγος ἀπολαμβάνουσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο ὡς σύνταξιν, ἢ ἀνάλογον προικοδότησιν διὰ πιστωτικοῦ γραμματίου εἰς ἐθνικὴν γῆν ἢ ἐθνικὸν φθαρτὸν κτῆμα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁρίσμου τοῦ ἀπο 1 (13) Ἰανουαρίου 1838 νόμου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐτησίου μισθοῦ.

4. Οἱ ἀπολαμβάνοντες χρηματικὴν περίθαλψιν προικοδοτοῦνται ἀξιωματικοὶ τῆς φάλαγγος καὶ ἀρχαῖοι ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ἀγῶνος, διατηροῦσι τὴν περίθαλψιν αὐτῶν ὡς σύνταξιν.

Ψήφισμα ΙΗ' τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 24 Αὐγούστου 1830.

Θεωροῦντες ὅτι πολλοὶ τῶν γεωργῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας, στερούμενοι γῆς ἰδιοκτητοῦ κατώκουν εἰς καλύβας ἢ οἰκίας κτισμένας ἐπὶ τουρκικῆς γῆς, εἴτε διὰ χειρῶν αὐτῶν τῶν ἰδίων γεωργῶν, εἴτε δι' ἐξόδων τῶν κυρίων τῆς γῆς ὀθωμανῶν.— Θεωροῦντες, ὅτι αἱ καλύβαι καὶ οἰκίαι αὗται παρεχωρήθησαν εἰς τοὺς γεωργοὺς παλαιόθεν καὶ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν ἀπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέφερον δουλείαν καλλιεργούντες τοὺς ἀγρούς των, καὶ διὰ τοῦτο νομίζεται δίκαιον νῦν τοῦ χαρισθῆναι τὸ ἐπ' αὐτάς ἐπὶ τὰ ἐρείπια καὶ ἐπὶ τὸ ἔδαφος αὐτῶν δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας.

Ἐχόντες πρὸ δισταλμῶν τὰ Ζ' ὄρθραν τοῦ Γ' ψήφισματος τῆς ἐν Ἀργεῖ ἐθνικῆς συνελεύσεως καὶ τὸ κῆ' ψήφισμα τῆς ἐν Τροιζίνι.— Ἀκούσαντες δὲ καὶ τὴν γνώμην τῆς γενομένης — Ψηφίζομεν·

Α'. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος καλύβαι ἢ οἰκίαι, τὰ ἐρείπια καὶ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ἢ ὑπάρχουσιν αἱ καλύβαι αὗται ἢ τὰ ἐρείπιά των, λογίζονται ἰδιοκτησίαι τῶν γεωργῶν οἱ ὅποιοι κατώκουν εἰς αὐτάς καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν κληρονόμων αὐτῶν, ἐπομένως ἐξαιροῦνται ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1007 ΙΓ' ψήφισμα.

Β' Ἡ γῆ αὕτη τῶν καλυβῶν ἢ οἰκιῶν καὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν θέλει καθυπάγεσθαι εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ἐκ τῆς ἐθνικῆς εἰς ἐκάστην κοινότητα, λογίζομένη ὡς μέρος τοῦ ὅλου τοῦ ὁποῖον θὰ ἀναλογίσῃ ἐξ αὐτῆς εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ τῆς ἰδίας κοινότητος.

Γ'. Δὲν θέλουν ἀναγνωρίζεσθαι οἱ γεωργοί, ὅσοι ὑπάρχουν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὡς ἰδιοκτήμονες εἰμὴ ἅπ' ὅτου οἱ κατ' ἐπαρχίας ἑκτακτοὶ ἐπίτροποι ἢ διοικηταὶ ἐξετάσωσιν ἐπιταπλὺς τὰ περὶ τὰς καλύβας αὐτάς, ἐξακριβώσωσιν τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος καὶ ἀναφέρωσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὅτε θέλουν ἐκδίδεσθαι ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας ἐπίτροπον τὰ τακτικὰ τῆς ἰδιοκτησίας ἔγγραφα εἰς ὄνομα ἑνὸς ἐκαστοῦ τῶν εἰρημένων γεωργῶν ἢ τῶν κληρονόμων των.

Δ'. Ὅσοι τῶν ἐκπατρισθέντων διὰ τὰς περιστάσεις καὶ

κατασκευάζοντων γεωργῶν θελήσουν νὰ συγκαταλεχθῶσι μὲ τοὺς κατοικοῦς τῶν γεωργικῶν κοινοτήτων ἢμποροῦν νὰ λάβουν ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν τόσον τόπον, ὅσον χρειάζονται καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ οἰκοδομήσουν τὰς καλύβας των.

Ε' Οἱ πύργοι ἢ τὰ ὀσπήτια, εἰς τὰ ὁποῖα κατῴκουν οἱ ἰδιοκτῆμενες ταῦρκοι ἢ ἐπίτροποί των, αἱ ἀποθήκαι αὐτῶν καὶ ἡ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖνται ὡς ἐθνικά, μένουσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς κυβερνήσεως, καθὼς δυνάμενα νὰ χρησιμεύσουν εἰς δημοσίους ὑπηρεσίας.

Β. Διάταγμα 12)24 'Ιαν. 1836.

1. Τὰ ἐθνικά γῆπεδα, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖνται αἱ καλύβαι καὶ αἱ οἰκίαι τῶν γεωργῶν, εἴτε μέλλουσιν νὰ ἐγερθοῦν εἰς τὸ εἶδος, δὲν πρέπει νὰ καταλογισθοῦν εἰς τὸ πασὸν τοῦ προικοδοτήματος, ἀλλὰ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἰδιοκτησία.

2. "Οτι κατὰ τὸ Δ' ἄρθ. τοῦ προηγουμένου ψηφίσματος πρέπει νὰ παραχωρηθοῦν ἀπὸ τὸ δημόσιον χωρὶς τινα πληρωμῆς καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ λάβωσι τὴν προικοδοτήσιν των, εἰς τινα χωρικὸν δῆμον τὸ δι' οἰκοδομὴν κατοικίας ἀναγκαζομένην οἰκόπεδον ὁμοῦ μὲ μικρὸν κῆπον καὶ τὴν ἀναγκαίαν αὐτῇ, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ δὲν θέλει ὑπερβαίνει εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν τὸ ἥμισυ στρέμμα. Ἐξαίρουσινται τούτου ὡστόσον τὰ εἰς τὰς πόλεις κεῖμενα ἐθνικά οἰκόπεδα ἐπειδὴ δὲν προσδίδονται τι περὶ αὐτῶν τὸ μνημονευθὲν ψήφισμα, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τοῦτοις διὰ διαφόρους λόγους πρέπει νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου ἄλλως πως.

Νόμος Π' 29 Φεβρ. 1848. Περί χορηγήσεως ἐνός στρέμματος τῆς εἰς ἕνα ἕκαστον γεωργόν *

1. Εἰς τοὺς Ἕλληνας γεωργοὺς ὅσοι κατοικοῦν, ἢ θελήσουν νὰ κατοικήσωσιν εἰς χωρία, τῶν ὁποίων αἱ γαῖαι ἀνήκουσιν κατ' ὀλοκληρίαν ἢ ἐν μέρει εἰς τὸ δημόσιον, εἴαν δὲν ἔχωσιν ἰδιοκτητοὺς οἰκίας, ἢ οἰκόπεδα, εἰς αὐτά, χορηγεῖται τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἐρειπίων. ἢ ἀγρῶν, δωρεάν ἐν βασιλικὸν στρέμμα, ἀποκλειστικῶς δι' οἰκοδομὴν οἰ-

(*) ΕρΚ. 6 τῆς 29 Φεβρ. 1848.

κίας, δι' αὐλήν καὶ διὰ κήπον, ἐντὸς ἢ περίξ τοῦ χωρίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

2. Εἰς τοὺς γεωργούς, τοὺς ἔχοντας ἰδιόκτητον οἰκίαν, γήπεδον ἢ ἀγρόν, ἐντὸς ἢ περίξ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἢ θελήσωσι νὰ κατοικήσωσιν, ἔλαττον τοῦ ἐνὸς στρέμματος, καὶ εἰς τοὺς λαθόντας γῆν δι' οἰκίαν, καλύβην, ἢ κήπον δυνάμει τοῦ ΠΗ' ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ἀπὸ 1224 Ἰανουαρίου 1836 Β. διατάγματος, ἔλαττον ἐπὶ τῆς τοῦ ἐνὸς στρέμματος, χορηγεῖται τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι τὸ ἐλλείπον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ ἐκτάσεως κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος νόμου.

3. Ἐὰν δύο ἢ καὶ πλείότεροι γεωργοὶ ζητήσωσι συγχρόνως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ διαθέσιμον ἐθνικὸν γήπεδον, ἢ ἀγρόν, λαμβάνει αὐτὸ ὁ πρῶτος λαγὼν κατὰ κλήρον, ἐνεργεῖται δὲ ἡ κλήρωσις διὰ τοῦ οἴκον. ἐφόρου ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου πορόντος καὶ τοῦ δημοάρχου.

4. Ἐὰν ζητηθῶσιν ἐθνικὰ γήπεδα, κείμενα μεταξὺ ἰδιοκτησιῶν, δύο ἢ πλείοτέρων γεωργῶν, διανέμονται εἰς τοὺς αἰτούντας αὐτὰ γεινιάζοντας μέχρι τῆς ἀπαρτίσεως τοῦ ἐνὸς στρέμματος εἰς ἕκαστον· ἀλλ' ἐὰν τὸ ὅλικόν ποσὸν τῶν ἐθνικῶν τούτων γηπέδων ᾖναι ἔλαττον τῆς ἀπαιτουμένης ποσότητος, λαμβάνουν κατὰ προτίμησιν οἱ ἔχοντες ὀλιγώτερον ποσόν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φθάσωσιν ὅλοι εἰς ἴσην ἑκτασιν· τὸ δὲ μένον ποσὸν διανέμεται μετὰ ταῦτα εἰς ὅλους κατ' ἴσην ἀναλογίαν.

5. Ἐξτιροῦνται τῶν παραχωρήσεων γαῖαι ἢ γήπεδα φέροντα ἢ κρύπτοντα ἀρχαιότητας ἢ ἄλλα ἱστορικὰ μνημεῖα, καὶ ὅσα δημόσια ἢ δημοτικὰ συμφέρον ἀπαιτεῖ νὰ μὴ παραχωρηθῶσιν.

6. Οἱ γεωργοὶ ὀρεῖλουν ἐντὸς μὲν τὸ πολὺ τοῦ δευτέρου ἔτους ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως, νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ τοῦ παραχωρηθέντος γηπέδου, ἐὰν δὲν ἔλαβον οἰκόπεδα ἐπὶ τῶν ὀποίων ὠκοδόμησαν ἤδη, καὶ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐγένετο ἡ παραχώρησις.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἀνωτέρω θέλει ἀποδεικνύεσθαι δι' ἐκθέσεως πραγματογνωμόνων, ἐπιθεβαιουμένης ὑπὸ τῶν δημοτικών ἀρχῶν καὶ τοῦ ἀρμοδίου οἰκον. ἐφόρου.

7. Ἐὰν οἱ γεωργοὶ δὲν ἐκπληρώσωσι τὰς διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις, θέλουσι στερεῖσθαι ἄνευ ἀποζημιώσεως, τῶν εἰς αὐτοὺς παραχωρηθεῖσων γαιῶν ἢ γηπέδων, ἅμα δὲ καὶ οὗτινος ἤθελον οἰκοδομήσει ἢ φυτεύσει.

8. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ κάμωσιν ἄλλην χρῆσιν τῶν παραχωρηθέντων γηπέδων ἢ γαιῶν, παρὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὠρισμένην.

Ἐν περιπτώσει παραβάσεως, θέλουν ἐφαρμόζεσθαι εἰς αὐτοὺς αἱ φορολογικαὶ περὶ ἐθνικῶν γαιῶν διατάξεις.

9. Ὅσοι λαβόντες ἤδη γῆν δυνάμει τοῦ 1Η' ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ἀπὸ 12)24 Ἰανουαρίου 1836 Β. διατάγματος προσλάβωσι καὶ τὸ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἐλλείπον πρὸς συμπλήρωσιν, καὶ δὲν ἐκπληρώσωσι τὰς ὑποχρεώσεις των, θέλουσι στερεῖσθαι, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 διαταττόμενα, ὅ,τι προσαπέκτησαν, μὴ παραβλεπομένων ὅμως τῶν ἀποκτημένων ἤδη δικαιωμάτων των, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἀνωτέρω ψηφίσματος ἢ διατάγματος.

10. Τὸ τρίτον ἔτος, ἢ καὶ πρὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ παραδοθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 ἐκθεσις, βεβαιούσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παρὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς γεωργοὺς ὑποχρεώσεων, τὸ ὑπουργεῖον ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ τὸν ἀπαιτούμετον τίτλον ιδιοκτησίας, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας διατάξεις περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν κτημάτων, ἐκτὸς ἂν πληροφορηθῇ, ὅτι τὰ ἐν τῇ διαληφθεῖσῃ ἐκθέσει περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων δὲν ἔχονται ἀληθείας.

11. Τοῦ δικαιώματος τῆς δωρεᾶς, τὴν ὁποίαν χορηγεῖ εἰς τοὺς γεωργοὺς ὁ παρὼν νόμος, μετέχουσι καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀποδιδωσάντων γεωργῶν κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ.

Β. Διάταγμα 3 Αὐγ. 1850. Περί ἐκτελέσεως τοῦ 11' νόμου περὶ χορηγήσεως ἐνὸς στρέμματος γῆν εἰς ἕνα ἕκαστον γεωργόν.

1. Ἄμα δημοσιευθέντος τοῦ παρόντος διατάγματος, οἱ δὲ

μάρχαι καὶ οἱ εἰδικοὶ πάρεδροι τῶν χωρίων, εἰς ἃ ὑπάρχουσιν ἐρείπια, οἰκόπεδα ἢ ἀγροὶ ἐθνικοί, θέλουν προσκαλέσει τοὺς κατοικοῦντας Ἕλληνας γεωργούς, τοὺς ἐνῆλικας αὐτεξουσίου, ἢ ἐγγάμους, ἢ χηρεύοντας καὶ τὰς οἰκογενεῖς τῶν ἀποδωσάντων γεωργῶν ἑλλήνων, ὅσοι θέλουν εἰς ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν διαταξέων τοῦ μνημονευθέντος νόμου νὰ ἐκφρασθῇ ἰδιαιτέρως ἕκαστος ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς περὶ τοῦ γηπέδου, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήσῃ δι' αἰτήσεως διαλαμβανούσης τὴν ἔκτασιν τοῦ γηπέδου, τὴν θέσιν αὐτοῦ, τὰ ὀνόματα τῶν συμπληροιαστῶν καὶ τὸ τοῦ πρώην ὀθωμανοῦ ἰδιοκτῆτου, ἂν τοῦτο ᾖ γινωστόν· προσέτι δὲ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἰδιοκτῆτου γηπέδου τοῦ καὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἔλαβε τυχὸν δυνάμει τοῦ ΠΗ' ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ἀπὸ 12)24 Ἰανουαρίου 1836 Β. διατάγματος.

2. Οἱ δὴ μάρχαι λαβόντες τὰς αἰτήσεις ταύτας, θέλουν συντάξει μετὰ τῶν εἰδικῶν παρέδρων καταλόγους κατὰ τὸ στέδιον, μὲ τὸ ὅποιον θέλει ἐφοδιάσει αὐτοὺς· τὸ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείων, εἰς τοὺς ὁποίους θέλουν καταχωρεῖ τὸ εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἀναγόμενον γηπέδον ὡς ἐφεξῆς

α') Τὴν ἔκτασιν καὶ ὁριοθεσίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ τοῦ τυχόν προσκτηθέντος, δυνάμει τοῦ ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ Β. διατάγματος, τῆς 12)24 Ἰανουαρίου 1836, γηπέδον.

β') Τοῦ αἰτουμένου εἴτε πρὸς ὀλοσχερῇ παραχώρησιν ἐνὸς στρέμματος, εἴτε πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐνὸς στρέμματος.

Τοὺς καταλόγους τούτους ἐπικυρωμένους παρ' αὐτῶν θέλουν δημοσιεύσει διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν πλατεῖαν τῆς πρωτεύουσος τοῦ δήμου, ἀποσπάσματα δὲ αὐτῶν θέλουν δημοσιεύσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμελεία τῶν εἰδικῶν παρέδρων, εἰς ἕκαστον χωρίον διὰ τὰς εἰς αὐτὸ ἀναγομένας αἰτήσεις· ἀντίγραφον τοῦ γενικοῦ καταλόγου ἐπίσης ἐπικυρωμένον θέλει διευθύνει ἀμέσως ἕκαστος δήμαρχος εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας.

Οἱ δημοσιευθησόμενοι ὡς ἀνωτέρω κατάλογοι θέλουν μείναι ἐκτεθειμένοι ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας πρὸς γινῶσιν τῶν κατοίκων. Τὰ περιεχόμενα δὲ αὐτῶν θέλει ἀναγνωσθῇ μετὰ

πρώτως ἐπ' ἐκκλησίας μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν δύο κατὰ συνέλειαν Κυριακὰς.

3. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, ἕκαστος τῶν κατοίκων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλλῃ ἐγγράφως ἐνστάσεις εἰς τὸν δήμαρχον περὶ ἑνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων γηπέδων, ἂν ᾔθιλε θεωρήσει, ὅτι οἱ αἰτήσαντες αὐτὰ δὲν ἔχουσι δικαίωμα πρὸς ἀποκτίσιν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τοῦ παρ' ἑνὸς ἑκάστου αἰτηθέντος γηπέδου. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς διηκόμενας ἐνστάσεις πρέπει νὰ διαλαμβάνωνται ρητῶς οἱ λόγοι, δι' οὓς γίνεται ἡ ἐνστάσις· αἱ περὶ τοσούτων ἐνστάσεων ἀναφοραὶ δίδονται εἰς τὸν δήμαρχον ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς.

4. Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐκδόσεως συγκαλῶν συμβουλίου συγκαείμενον παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτ. συμβουλίου καὶ δύο δημοτικῶν συμβούλων ἐκλεγμένων διὰ κλήρου θέλει ὑποβάλλει εἰς αὐτὸ τὸν τε δημοσιευθέντα κατάλογον καὶ τὰς ὑποβληθείας ἐνστάσεις. Τὸ συμβούλιον τοῦτο ἐξετάζον τὰς ἐνστάσεις ἀποφασίζει κατὰ πλειονότητα, συντάττει τὸ ἀπικιτούμενον τῆς ἀποφάσεως τὸν πρωτοκόλλον.

5. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δημοσιευθέντος καταλόγου καὶ τῶν πρωτοκόλλων τῶν ἀποφάσεων τοῦ εἰρημένου συμβουλίου θέλει συντάττεσθαι νέος κατάλογος, ὅστις θέλει διευθύνεσθαι ἀνευ ἀναβολῆς παρὰ τοῦ δημάρχου πρὸς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας· αὕτη δ' ἐξελέγχουσα τὸν νέον κατάλογον διὰ τῶν πρωτοκόλλων τῶν ἀποφάσεων, θέλει ἐπικυροῖ αὐτόν, καὶ διευθύνει πρὸς τὸν οἶκον, ἔσφαρον πρὸς ἐκτέλεσιν.

Ἡ τετραφύλλον δὲ θέλει διευθύνει πρὸς τὸν δήμαρχον πρὸς δημοσίευσιν.

Ἡ δημοσίευσις τοῦ καταλόγου τούτου γίνεται εἰς τε τὴν πρωτεύουσιν τοῦ δήμου καὶ τὰ χωρία, καθ' ἃν ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ ἡ τοῦ πρώτου καταλόγου, ἀλλὰ δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν.

6. Οἱ γεωργοὶ ἢ οἱ οἰκογένειαι τῶν ἀποβιωσάντων ἐξ αὐτῶν, τῶν ὁποίων αἱ αἰτήσεις συνεπ' αὐτῶν ἐνστάσεων ἀπερρίφθησαν ἢ ἐτραποποιήθησαν, ἢ τέλος δὲν ἐλήφθησαν ποσῶς ὑπ' ὄψιν παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ κατὰ τὰ ἀρθρ.

4 τοῦ παρόντος διατάγματος συστηθέντος συμβουλίου, δύνανται ν' ἀπευθύνωσι τὰς ἀντιρρήσεις των πρὸς τὴν τοιοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας, αἵτινες λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰς ἀντιρρήσεις, θέλουν ὑποβάλλει αὐτὰς μετὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς των εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὁποῖον θελεῖ ἀποφασίζει.

7. Παρελθούσης τῆς εἰς τὸ ἄρθρ 5 προθεσμίας, ὁ οἰκον. ἔφορος (ἢ ὁ βετηθὲς αὐτοῦ) παραλαμβάνων τὸν γεωμέτρην, τὸν δῆμαρχον (καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ δήμου) ἢ τὴν εἰδικὸν πάρεδρον, ἂν τὸ γήπεδον ᾔηκε εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας του, θέλει ἐνεργεῖ τὴν καταμέτρησιν τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ γηπέδου καὶ τοῦ ἀποκτθέντος δυνάμει τοῦ ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου, ἢ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 12/24 Ἰανουαρίου 1836 καὶ ἐκείνην τοῦ παραχωρηθησομένου γηπέδου, καθόσον ἀφορᾷ τὰ γήπεδα ἐκεῖνα, δι' ἃ εἰς ἐγγειναν ἀντιρρήσεις, περὶ ὧν διαλαυθάνει τὸ ἄρθρον 6. Τῶν καταμετρήσεων τούτων θέλουν συντάττεσθαι πρωτόκολλα κατὰ τὸ δοθησόμενον παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν σχέδιον. τὰ ὁποῖα, ὑπογραφεύμενα παρὰ τῶν εἰρηγμένων τριῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων, θέλουν ὁ ευθύνεσθαι πρὸς τὸν οἶκον. ἔσορον.

8. Ὁ οἰκον. ἔφορος παραλαμβάνων τὰ πρωτόκολλα ταῦτα καὶ τὸν κατάλογον, θέλει ἐξελέγχει αὐτὰ καὶ ὑποβάλλει δι' ἐκθέσεως μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων παρατηρήσεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, τὸ ὁποῖον καθ' ὅσον εὖρει αὐτὰ ὁρᾷ, θέλει διατάττει, ὁμέσως τὴν παραχώρησιν ἐκδίδον συγχρόνως διὰ τὰ παραχωρηθησόμενα γήπεδα προσωρινὴν ἐγκρίσιν, ἴσχυουσιν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ τακτικοῦ παραχωρητηρίου, τὸ ὁποῖον θέλει ἐκδοθῇ ἐν καιρῷ δι' ἕκαστον γήπεδον, ἂν ὁ λαβὼν αὐτὸ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιβαλλομένας διὰ τῶν ἀρθρῶν 9 καὶ 10 τοῦ νόμου ὑποχρεώσεις.

Ὅσάκις δὲ τὸ ὑπουργεῖον πρὸ τῆς ἐκδόσεως ἢ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐγκρίσεως ᾔητεν ἀνακαλύψει παρατυπίαν τινά, ὑπέρβασιν τοῦ προσδιωρισμένου κατὰ νόμον ποσοῦ δι' ἢ ἢ περισσότερα γήπεδα, διατάττει ἀναθεώρησιν τοῦ τε ἰδιοκτητοῦ γηπέδου τοῦ παραχωρηθέντος ἢ τοῦ παραχωρηθησομένου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς, ἐκδίδει τὴν πρ.

σφρι ἢν ἐγκρίσιν, ἥ ἐπιφέρει τὴν διόρθωσιν ἐπ' αὐτῆς, ἐὰν προεξεῖδῃ.

9. Διὰ τὰ διὰ κλήρου παραχωρηησόμενα δυνάμει τοῦ 3 ἄρθρ. τοῦ νόμου γήπεδα θέλει συντάττεσθαι πρωτόκολλον καταμερίσεως καὶ ὁρθεσίας, ὡς καὶ διὰ τὰ λοιπὰ, ἀλλὰ παρὰ πύ-
δης ἢ ὀπισθεν αὐτοῦ θέλει γίνεσθαι ἡ πράξις τῆς διὰ τοῦ οἴκον.
ἐφόρου ἐνώπιον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ δημάρχου.
ἐνεργησόμενῃς κληρώσεως, ἐπιβεβαιουμένη ὑπ' αὐτῶν τού-
των δια τῆς ὑπογραφῆς των.

10. Ἡ διανομή τῶν παραχωρητέων δυνάμει τοῦ 4 ἄρθρου
τοῦ νόμου γηπέδων, τῶν κειμένων μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων
ἰδιοκτησιῶν ἐνεργεῖται παρὰ τοῦ οἴκον ἐφόρου τοῦ δημάρ-
χου καὶ τοῦ γεωμέτρου. Συντάσσεται δὲ ἐν γενικῶν πρωτόκο-
λλον, εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦται, α') ἡ ἔκτασις καὶ ὁρθεσία ἐκά-
στης ἰδιοκτησίας τῶν ἐχόντων δικαίωμα προσκλήσεως πρὸς
ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐνὸς στρέμματος· β') ἡ ὀλικὴ ἔκτασις τοῦ
διανεμηθησομένου γηπέδου, καὶ γ') ἡ ἔκτασις τοῦ εἰς ἕκαστον
τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἰδιοκτητῶν παραχωρηησομένου μέρους.
Τὸ πρωτόκολλον δὲ τοῦτο ὑπογράφεται καὶ παρ' ὧν τῶν
ἰδιοκτητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ διανομή.

11. Ἐὰν τις τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος διατάγμα-
τος διαλαμβανόμενων γεωργῶν ἤθελεν ὑποβάλλει τὴν περὶ πα-
ραχωρήσεως εἰς αὐτὸν γηπέδου αἵτησίν του μετὰ παρέλευσιν
τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενης προθεσμίας τοῦ ἐνὸς
μηνός, ἡ αἵτησις τούτου εἶνε ποραδεχτέα τηρουμένων ὡς πρὸς
τὴν ἐκτελεσιν αὐτῆς τῶν ἐν τῷ παρόντι διατάγματι διαλαμ-
βανόμενων διατάξεων καὶ προθεσμιῶν, λογιζομένων τῶν τελευ-
ταίων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἵτησεως.

12. Ἄν καὶ τις τῶν πραγματοποιησάντων τὸ διὰ τοῦ
Π' νόμου χορηγούμενον εἰς αὐτὸν δικαίωμα γεωργῶν ἤθελε με-
τακίσει εἰς ἕτερον χωρίον ἢ δῆμον δὲν δύναται νὰ λαβῇ περισ-
σοτέραν τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος νόμου προσδιορι-
σθείσης εἰς ἕκαστον ἄτομον ἐκτάσεως.

13. Ἐξαιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου γήπεδα θεω-
ρῶνται τὰ φέροντα ἢ κρύπτοντα ἀρχαιότητος ἢ ἄλλα ἱστο-
ρικὰ μνημεῖα πάσης ἐποχῆς, ὡς καὶ τὰ διὰ δημόσιον ἢ δημο-

τικὸν συμφέρον ἀπαιτούμενα Καὶ περὶ μὲν τοῦ δημ. φέροντος θέλει ἀποφασίζει ἡ κυβερνήσις διὰ τῶν ἀρμοδ. γείων, περὶ δὲ τοῦ δημοτικοῦ θέλει ἀποφαίνεσθαι ἐκ πράξεώς του τὸ ἀνήκον δημοτικὸν συμβούλιον κατὰ τοῦ δημάρχου, ἡ πρότασις δὲ αὕτη ὑποβάλλεται εἰς τὸν διοικ. νομάρχην, ἐγκρίνεται δὲ ἡ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείων.

III

Ψήφισμα ΚΔ' τοῦ Κυβερνήτου.

Θεωροῦντες ὅτι τὸ ἔθνος χρεωστεῖ νὰ προμηθεύῃ Ἕλληνας ὅσοι πολεμοῦντες ὑπὲρ τῶν δικαίων των ἐστίας των, τὰ δυνατὰ μέσα διὰ νὰ ἡμπορέσουν τασταθῶσιν εἰς τὸ νέον κράτος.

Θεωροῦντες ὅτι μέγα μέρος Κρητῶν εὐρίσκεται ἐν τηγορίαν τούτην.

Θεωροῦντες ὅτι ἡ φιλάνθρωπος καὶ γενναία ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων διαφόρων ἐπαρχιῶν ἀποδεικνύει τὸ ἔθνος εἶναι διατεθειμένον νὰ τοῖς βοηθήσῃ.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1198 ἀναφύλακτον τῶν ναυτικῶν γραμματείας οὗτης ἐπιφορτισμένην τὴν μεταβίβασιν τῶν Κρητῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τῆς γερουσίας

Ψηφίζομεν

Α') Οἱ προσφυγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα Κρητὲς μοιρασθῇ παρὰ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὅπου ἤθελε κριθῇ εὐλογον ν' ἀποκατασταθῶσι.

Β') Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ θέλει προσδιορισθῇ δι' ἐκαστὴν γένειαν ἐθνικὴ γῆ κατὰ τὰς ἐπομένας ἀναλογίας.

Εἰς οἰκογένειαν γεωργοῦ καὶ τεχνίτου, στρέμματα τε, εἰς δὲ τῆς τοιαύτης οἰκογενείας ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὑπάρχουν ἡ χήρα καὶ τὰ ὀρφανὰ, προσδιορίζονται στρέμματα εἴκοσι.

Εἰς οἰκογένειαν στρατιωτικοῦ, εἰς δὲ τῆς τοιαύτης οἰκογενείας ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὑπάρχουν ἡ χήρα καὶ τὰ ὀρφανὰ, προσδιορίζονται στρέμματα εἴκοσι πέντε ἕως ἑκατὸν.

ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἂν δὲ κατωτέρου βαθμοῦ στρέμματα εἴκοσιν. Ἐὰν ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης οἰκογενείας δὲν ὑπάρχῃ καὶ ὑπάρχεν ἡ χήρα καὶ τὰ ὀρφανά, προσδιορίζονται ὡς ἑξῆς:

Εἰς οἰκογένειαν χιλιάρχου, ἢ καὶ ἀνωτέρου βαθμοῦ στρέμματα πενήκοντα, κατωτέρου στρέμματα εἰκοσιπέντε, εἰς πατέρας οἰκογενειῶν, ἱερεῖς, ἢ χήρας ἱερέων μὲ ὀρφανά στρέμματα εἴκοσιν, ἐκτὸς τῶν μοναζόντων, ἢ χηρενόντων ἱερέων, οἷτις θέλουν εὐρεῖ πόρον ζωῆς εἰς τὰ μοναστήρια.

Εἰς οἰκογένειαν προκρίτου στρέμματα ἑξηκοντα, καὶ ἐὰν ἀπέθανεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπὶ τῆς διαρκείας τοῦ ἀγῶνος, στρέμματα ὀγδοήκοντα.

Γ') Εἰς ἑκάστην οἰκογένειαν προσέτι θέλουν χορηγηθῇ φοίτικα ὁκτώ εἰς κάθε στρέμμα γῆς, ὥστε νὰ δυνήθῃ δι' αὐτῶν νὰ κτισθῇ κατοικίαν καὶ νὰ προμηθευθῇ τὰ ἀναγκαῖα εἰς καλὴν ἐργασίαν τῆς χορηγηθεσομένης εἰς αὐτὴν γῆς.

Δ) Διὰ τὰ ἐξοικονομηθεὺν τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα χρήματα, ἐπειδὴ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον δὲν δύναται νὰ ἐπαρέσῃ κατὰ τὴν παρὸν εἰς τὴν τοιαύτην δαπάνην, προσκαλεῖται ἕκαστος τῶν πολιτῶν νὰ συνεισφέρῃ ἐπὶ τούτῳ ἀνά τεσσαράκοντα λεπτά, μέγα. δὲ εἰς τὴν κολὴν προαίρεσιν ἑκάστου νὰ προσφέρῃ καὶ πλεόντερον κατὰ τὴν θέσιν καὶ κατάστασιν του.

Ε') Οἱ κατὰ τὴν ἐπικράτειαν ἑκτακτοὶ ἐπίτροποι, διοικηταὶ καὶ τοποτηρήται θέλουν προσκληθῇ δι' ἐγκυκλίου νὰ συνάξουν τὴν ἐκούσιον ταύτην προσφοράν.

Ζ') Συνίσταται τριμελὲς ἐπιτροπὴ συγκειμένη παρὰ τῶν γερουσιαστῶν κυρίων Δ. Καυπάνη, Π. Λοιδωρίκη καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματέως, ἡτις ἔχουσα συμβούλους καὶ τοὺς κεραιὸν Ν. Ρενέρην καὶ Β. Χάλην ὀφείλει νὰ φρονίσῃ.

1) Διὰ τὰ μεταδῶσιν οἱ κατὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους κρηταὶ διὰ τοῦ καταλληλοτέρου καὶ οἰκονομικωτέρου ὁδου εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα.

2) Νὰ διαμοιρασθῶσιν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ κράτους ὅπου ἤθελε κριθῇ συμφερώ ερον καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοὺς κατοίκους, ἀλλ' ὅσαν τὴν δυνατόν νὰ ἐκπληρώσωσιν αἱ εὐχαὶ τῶν Κρητῶν ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς κατοικησέως τῶν.

3) Νὰ συναχθῇ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ἐκτάκτων ἐπιτρόπων, δικηκτῶν καὶ τοποτηρητῶν ἡ ἀνωτέρω προσφορά καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖόν της, περὶ δὲ τῆς χρήσεως τῶν ἐξ αὐτῶν χρημάτων θέλει δώσει λόγον εἰς τὸ λογιστικὸν καὶ ἐλεγκτικὸν συμβούλιον, δημοσιεύουσα ἐν δέοντι καὶ διὰ τοῦ τύπου τὸν λογαριασμὸν της.

4) Νὰ δοθῇ ἡ χρηματικὴ βοήθεια εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν ἅμα ἅφ' οὗ ἀποκατασταθῇ ὅπου προδιορισθῇ ἡ κατοικία της.

5) Νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών της εἰς τὴν κυβέρνησιν ἀνά δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ λαμβάνῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς.

6) Ἡ προσδιορισθησομένη εἰς τοὺς Κρήτας γῆ πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῶν δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐκποιηθῇ πρὶν ἢ ληφθῶσι μέτρα περὶ τῆς μελετωμένης γενικῆς διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς.

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸν ψήφισμα.

Νόμος ΠΙΔ' τῆς 15 Σεπτ. 1848 Περὶ ἀποικισμού τῶν Κρητῶν.

1. Εἰς τοὺς ἀποικήσαντας ἐν τῇ Ἑλλάδι Κρήτας, καὶ λαβόντας γαίας δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΚΔ' ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τῶν ἀπὸ 13 καὶ 18 Ὀκτωβρίου 1834 Β. διαταγμάτων περὶ συνοικισμού τῶν Κρητῶν εἰς Μινώαν καὶ Μεθώνην θέλουν παραχωρηθῇ τὰ ἐγγράφα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς ὅσους ἐκ τῶν μεταναστευσάντων ἤδη δὲν ἔλαβον εἰσέτι γαίας θέλουν παρχωρηθῇ εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν 30—50 στρέμματα γῆς, ἀναλόγως τῶν μελῶν αὐτῆς ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θέλουν χρησιμεύσει πρὸ πάντων ἐκεῖναι αἱ γαίαι, αἵτινες ἤ κατέχονται ἀπὸ Κρήτας καθ' ὑπέρβασιν τῶν προδιορισμένων ἀπὸ τὸ ψήφισμα τοῦ κυβερνήτου καὶ τὰ Β. διατάγματα, ἢ ἐγκατελείφθησαν ἀπ' αὐτοὺς ἐὰν δὲν ᾔθελον ἐξαρκέσει αὐταί, θέλουν παραχωρηθῇ καὶ ἐκ τῶν διαθέσιμων ἐθνικῶν γαιῶν ἐπιφυλαττομένων τῶν ὅρων τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1843 νόμου ὑπὲρ τῶν γεωργῶν.

2 Ἐὰν εἰς τοὺς νῦν ἀποίκους τῆς Μινώας δὲν ἐδόθη ἐκ-

(*) ΕφΚ. 25 πρὸς 27 Σεπτ. 1848.

ταίς γαιῶν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ συνοικισμοῦ τούτου Β. διατάγματος, θέλει συμπληρωθῇ τὸ ἑλλεῖπον ἀπὸ ἐθνικᾶς γαίας κεμένας καὶ ἐκτὸς τοῦ δήμου Μινώας, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν ὅρων τοῦ εἰρημένου ὑπὲρ τῶν γεωργῶν νόμου.

3 Κατὰ τὴν Μῆλον καὶ Μινώαν, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι διαθέσιμοι ἐθνικαὶ γαῖαι, θέλουν παραχωρηθῇ εἰς τοὺς ἀποίκους καὶ ἐκ τῶν γαιῶν τῶν παρακειμένων μονῶν, ἀποζημιούμενου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου δι' ἄλλων ἐθνικῶν γαιῶν ἴσης ἀξίας.

4. Εἰς ἐκάστην τῶν ἐν Μῆλῳ καὶ Μινώᾳ νεοσυνοικισθησάμενων οἰκογενειῶν θέλει παραχωρηθῇ δι' ἐξούδων τῆς κυβερνήσεως εἰς οἰκίσκος ἀξίας ὅχι ἀνωτέρας τῶν 300 δραχ. εἰς βοῦς, καὶ τ' ἀναγκαῖα γεωργικὰ ἐργαλεῖα πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν.

Ἐγκύκλιος 22018 τῆς 10 Νεβρίου 1848. — Κατὰ τὸν νόμον ΡΙΔ' εἰς τρεῖς κατηγορίας δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀποικισάντες Κρήτες: α) Εἰς ἀποκίσαντας καὶ λαθόντας γαίας δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΚΔ' ψ. τοῦ κυβερνήτου ἢ τῶν ἀπὸ 13 καὶ 18 Ὀκτ. 1834 Β. Δ. περὶ συνοικισμοῦ αὐτῶν εἰς Μινώαν καὶ Μεθώνην, οἵτινες πρόκειται νὰ λαβρὺν τὰ ἐγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας τῶν· β) Εἰς μὴ λαθόντας τοιαύτας καὶ ληψομένους ἤδη ἀνὰ 50—50 στρέμματα ἑκάστη οἰκογένεια ἀναλόγως τῶν μελῶν τῆς, καὶ γ) Εἰς συγκαλιζομένους ἐν Μινώᾳ καὶ Μῆλῳ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θέλει παραχωρηθῇ καὶ τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν μερίδων τῶν γαιῶν τῶν ποσὸν ἐκ τῶν γαιῶν τῶν παρακειμένων διαλελυμένων μονῶν, ἀποζημιούμενου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου δι' ἄλλων ἐθνικῶν γαιῶν ἴσης ἀξίας.

Β. Δ. τῆς 22 Ἀπρ. 1850 Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τοῦ ἀποικισμοῦ νόμου.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΡΙΔ' περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν νόμου, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐπιτελικῶν ὑπουργῶν ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Ὅσοι Κρήτες ἔλαβον ἐθνικὸς γαίας δυνάμει τοῦ ΚΔ' ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, ἢ τῶν ἀπὸ 13 καὶ 18 Ὀκτωβρίου 1834 Β. διατάγματος ὑποχρεοῦνται ἂν δὲν ἔπραξαν ἤδη τοῦτο κατὰ συνέπειαν τῶν ὑπὸ τῶν ὑπουργείων τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐκδοθείσων κατὰ τὴν 10 Νοεμβρίου 1848 ὁδηγίων, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διατάγματος διὰ τῆς ἐφη-

(*) ΕφΚ. 12 τῆς 2 Μαΐου 1850.

μερίδος τῆς κυβερνήσεως, νὰ καταθέσωσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας, ὅπου σταθερῶς, ἢ προσωρινῶς διαμένουν, ἀποδείξιν τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, βεβαιοῦσαν τὴν ταυτότητα αὐτῶν καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταναστεύσεώς των καὶ ὅτα ἐπίσημα ἔγγραφα ἔχουν, δυνάμενα νὰ συντελέσωσιν πρὸς ἀπόδειξιν τούτων, ἐπισυναπτοντες προσέτι τοὺς τίτλους, δι' ὧν παραχωρήθησαν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔθνικαὶ γαῖαι, ὅπως τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑποβληθῶσιν εἰς τὰ ὑπουργεῖα ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν δικαιωμάτων των καὶ τὴν ἐκδόσιν τῶν τακτικῶν παραχωρητηρίων.

2. Τὰ ἀνωτέρω ὑπουργεῖα θέλουσιν ἐξελεῖν δι' εἰσηγητικῆς ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ δύο ἐκ τῶν ἀνωτέρω αὐτῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐνὸς ἐλεγκτοῦ τοῦ ἐλεγκ. συνεδρίου, τὰ προσαγόμενα ὑπὸ τῶν Κρητῶν ἔγγραφα καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν, κατὰ τὸ διαληφθὲν ψήφισμα καὶ τὰ Β. διατάγματα· ἐὰν δὲ ἐκ τῆς ἐξελέξεως ταύτης προκύβῃ ὅτι κατέχουσι γαῖας καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρῶν τοῦ τε ψηφίσματος καὶ τῶν Β. Διαταγμάτων, ἢ ὅτι αἱ παραχωρηθεῖσαι ἐγκατελείφθησαν, τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν θίλει διεκδικήσει κατὰ τῶν νῦν κατόχων τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφεισμένου ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ποταμικοῦ δικαίου· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν θέλει διατάξει τὴν κατάληψιν τῶν γαιῶν· αἱ γαῖαι αὗται θέλουσιν διατεθῆ κυρίως ὑπὲρ ἄλλων Κρητῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

3. Εἰς ὅσους τῶν μετανασταστῶν Κρητῶν δὲν ἐδόθησαν ἄχρι τοῦδε γαῖαι ἔθνικαὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μνησθέντος ψηφίσματος, ἢ τῶν Β. διαταγμάτων θέλουσιν παραχωρηθῆ ἤδη δυνάμει τοῦ εἰρημένου νόμου ὡς ἐφεξῆς.

α.) Εἰς ἕκαστον μεταναστεύσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα Κρητὴ, ὅστις κατὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 περί ἀποστατῶν τῶν Κρητῶν νόμου, ἦτον ἐνηλιξ αὐτεξούσιος, ἢ ἦτον ἔγγαμος ἢ ἡμερυσμένος θέλουσιν παραχωρηθῆ τριάκοντα στρέμματα. β.) Δι' εἰσὸς τῶν λοιπῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπαρχόντων μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των (γυναῖκα καὶ τέκνα) παραχωροῦνται, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τριάκοντα στρεμμάτων, πέντε εἰσέτι στρέμματα μέχρι συμπλήρωσεως τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῶν πεντήκοντα στρεμμάτων. γ.) Εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀποθανόντων πρὶν τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαληφθέντος νόμου μεταναστῶν, καθόσον τὰ μέλη αὐτῶν εἶναι μὲν ἀποκαταστημένα ἐν τῇ Ἑλλάδι, δὲν ὑπάρχοντα· δὲ εἰς τὴν ὑπὸ στοιχ. α' τοῦ παρόντος ἄρθρου κατηγορίαν, χορηγοῦνται, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν ἀνωτέρω οἰκογενειάρχην ἀναλογούντων τριάκοντα στρεμμάτων, πέντε εἰσέτι στρέμματα διὰ τὴν χήραν καὶ δι' ἓν ἕκαστον τῶν τέκνων των, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῶν πεντήκοντα στρεμμάτων· ἐν δὲ τὰ μέλη τῶν περὶ ὧν πρόκειται οἰκογενειῶν ἀπέθανον χῆρα καὶ

δικαιώματά των μεταβαίνουσιν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους εἰς τὰς χήρας καὶ τοὺς ἀπογόνους των, κατὰ τοὺς περὶ κληρονομίας νόμους.

4. Οἱ ἐν τοῖς ἐδαφίοις α, β, καὶ γ, τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἀναφερόμενοι Κρήτες, οἵτινες μέλλουν ἤδη νὰ λάβωσι γαίας, θέλουν κατάρσει, ἂν δὲν τὸ ἕκαμον ἤδη, αὐτοπροσώπως ἐντὸς πέντε μηνῶν εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας, ὅπου σταθερῶς ᾗ προσωπικῶς διαμένουσι, πιστοποιητικὸν ἐκδεδομένον παρὰ τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἐκκλησίας, βεβαιοῦν τὴν ταυτότητα αὐτῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των καὶ πᾶν ἀφορῶν αὐτὰ περιστατικόν, περὶ οὗ γίνεται λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 3, ὡς καὶ τὴν ἐπαρχίαν τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταναστεύσεώς των, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ ὅσα ἐπίσημα ἔγγραφα ἔχουν, δυνάμενα νὰ συντελέσωσι πρὸς ἀπόδειξιν τούτων.

5. Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ λαβῶν ἐθνικὰς γαίας αἱ Κρήσσαι οἰκογένειαι, αἱ μεταβῆσαι ἐκ τῆς ἰουδαϊκῆς πατρίδος των, πρὸ τῆς κηρυξεως τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνι, εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐγκύκλιος 62 τῆς 11 Ἰουν. 1850. — Διὰ ταύτης παρέχονται ἀρχαίαι τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν νόμου Β. διατάγματος.

Β. Δ. 28 Αὐγ. 1854 Περί πραγματοποιήσεως τῶν δυνάμει τοῦ πρὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 νόμου περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν ἐκδοθέντων καὶ ἐκδοθησομένων γραμματίων.*

Παραπορευθέντες ὅτι αἱ ὑπὸ Κρητῶν καθ' ὑπέρβασιν κατεχόμεναι, ὡς καὶ αἱ παρ' αὐτῶν ἐγκαταλειφθεῖσαι γαῖαι δὲν ἐξαρκούσιν εἰς τὰς παρὰ τοῦ περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν νόμου τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1848 διατασσόμενας παραχωρήσεις καὶ ὅτι αἱ περιελθούσαι εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ δημοσίου ἐκ τῶν γαιῶν τούτων παραχωρήθησαν ἤδη εἰς Κρήτας.

Ἰσχυρὸς προσέτι ὅτι ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ δὲν προσδιορίζεται ρητῶς εἰμὴ μόνον ἡ ἔκτασις τῶν ἐκ τῶν διαθεσίμων εἰς Κρήτας παραχωρηθησομένων γαιῶν καὶ θέλοντες διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ποσότητος αὐτῶν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἐξίσου ἀπονομὴν τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὠφελημάτων πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Κρήτας, ἀνευ ἰσχύος τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργῶν ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Οἱ δικαιούμενοι νὰ λάβωσι γαίας κατὰ τὸν νόμον τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1848 καὶ μὴπω λαβόντες αὐτάς Κρήτες, θέλουσι λάβει ἐκ τῶν διαθεσίμων ἐθνικῶν γαιῶν μεσαίας ποιότητος.

(*) ΕρΚ. 32 τῆς 2 Σεπτ. 1854.

Δὲν εἶναι διαθέσιμοι γαῖαι.

1) Αἱ δι' ἰδιαιτέρων νόμων ἢ διαταγμάτων προσδιορισμένα δι' εἰδικὴν τινα χρῆσιν.

2.) Αἱ προσδιορισμέναι διὰ τοὺς γεωργοὺς παρὰ τοῦ νόμου τῆς 24 Ἰουνίου 1843 καὶ αἱ ἀναγκαῖαι διὰ προικοδοτήσιν τῶν ὁθμῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 νόμου.

3) Αἱ γαῖαι ἐπὶ τῶν ὑποίων ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα κτίρια, ἢ ἐξελπια οἰκισθήποτε ἐποχῆς, κατὰ τὸν περὶ ἀρχαιότητων νόμον τῆς 10 Μαΐου 1834, καὶ

4) Αἱ γαῖαι ὅσαι ἐζητήθησαν ἤδη παρ' ἄλλων, ἐχόντων πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν δικαίωμα.

2. Οἱ ἑπαρχοὶ καὶ ἑφοροὶ μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μηχανικῶν προσδιορίζουσι κατὰ τμήματα τὰς εἰς Κρήτας παραχωρητέας γαῖας μεσαίας ποιότητος καὶ ὑποβάλλουσι τὰς περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τούτων πράξεις τῶν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργῶν.

Μόνον ἐπὶ τῶν οὕτω προσδιορισμένων γαιῶν δύνανται οἱ Κρήτες νὰ ζητήσωσι τὴν πραγματοποιήσιν τῶν γραμματίων τῶν.

3. Τῶν γινομένων κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον παραχωρήσεων συντάσσονται πρωτόκολλα καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐκδίδονται τὰ παραχωρητήρια, ἀφ' οὗ θεωρηθῶσι παρὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

4. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάγματος ἐκδοθησομένων γραμματίων θέλει προσδιορίζει τὰς ἐπαρχίας ἐν αἷς ὑπάρχουν πλεονεκτήματα τῶν κατὰ ἀνωτέρω πρὸς τοὺς Κρήτας παραχωρησίων γαιῶν.

Β.Δ. τῆς 11 Μαΐου 1855 περὶ παρατάσεως προθεσμίας πρὸς Κρήτας.

Κατὰ πρότασιν τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργῶν παρεῖναι εἰς ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1850 ἡμ. διατάγματος ὁρθεύσαν ἄδειαν εἰς τοὺς δυνάμει τοῦ ΚΔ' ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου καὶ τῶν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου Β. διαταγμάτων λαβόντας ἔθν. γαῖαι. Κοτ. τας, διὰ νὰ καταθέσωσιν αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου αὐτῶν πειτρόπου εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς σταθερᾶς, ἢ προσκαίρου διαμονῆς τῶν, πάντα τὰ ἀπαιτούμενα ἀποδεικτικὰ ταυτοσητος, γένους μεταναστεύσεως κλπ. καθὼς καὶ τοὺς τίτλους, δι' ὧν παρεχωρήθησαν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ παρελθὼν ἐθνικαὶ γαῖαι.

Ἐγκύκλιος 10752, 12416 τῆς 30 Μαρτίου 1856. — Ἐκ τῆς τοῦ ὑπὲρ Κρητῶν νόμου τοῦ ἔτους 1848 καὶ ἐκ τῶν μέχρι τούτου δυνάμει τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντων Κρητικῶν γραμματίων ἀναφύονται διάφορα ζητήματα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ὑπ' ὄψιν λαμβανόμενα α') τοῦ ΚΔ' ψ. τοῦ κυβερνήτου, β') τῶν ἀπὸ 13 καὶ 18 Ὀκτ. 1834

Β. Δ. περί τῶν εἰς Μινώαν καὶ Μεθώνην συνοικισμῶν τῶν Κρητῶν, γ') τοῦ ὑπὲρ Κρητῶν νόμου τῆς 15 Σεπτ. 1848 καὶ δ') τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδομένων Β. διαταγμάτων τῆς 22 Ἀπρ. 1850 καὶ τῆς 28 Αὐγ. 1851, δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν ἀνεκδοκῶς, ὅτι τὸ δυνάμει τοῦ εἰρημένου ν. πρὸς ἀποκτησιν ἐθνικῶν γαιῶν δικαίωμα ὑφίσταται ὑπὲρ οὐδὲ ποτε Κρητῶν, μὴ λαθόντος ἐθνικῆς γαίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τῶν Β. διαταγμάτων περὶ τῶν συνοικισμῶν τῆς Μινώας καὶ τῆς Μεθώνης, ἂν ὁ εἰρημένος Κρῆς ἐμετανάστευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς τῆς διὰ τῶν ἐν Λονδίῳ πρωτοκόλλων τῶν συμμάχων δυνάμεων ὀριζομένης ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν προθεσμίας πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ἥτις μέχρι τῆς 1)13 Ἰουλ. 1837 κατὰ τὴν ἀπὸ 1 Ἰαν. 1814 δημοσίησιν τῆς πρώτης ἐπὶ τοῦ Β. αἵλου καὶ τῶν ἑξωτερικῶν γραμμῶν, τὴν ἀφορῶν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρωτοκόλλου, "Ἀν ἐπομένως ὁ ἐθνικῆς γαίας ζητῶν Κρῆς ἐμετανάστευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ρηθένσαν προθεσίαν, εἶναι προφανές ὅτι ὁ δὲ δικαιούται νὰ λάβῃ τοιαύτας δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ ἔτους 1818. — Ὅτι τὰ ἐπιζῶντα μέλη οἰκογενείας, λαθούσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου ἐθνικῆς γαίας, δὲν δικαιούνται νὰ λάβωσιν ἄλλας, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ ἔτους 1848 α') διότι κατὰ τὸ ψηφισμα καὶ τὸν ρηθέντα νόμον αἱ ἐθνικαὶ γαῖαι παραχωρήθησαν δυνάμει τοῦ ψηφίσματος τούτου εἰς οἰκογενείας καὶ οὐχὶ ἀτομικῶς ὡς ἐκαστον μέλος αὐτῶν, β') διότι ὑπὲρ τῶν δυνάμει τοῦ ψηφίσματος λαθούσων ἐθνικῆς γαίας οἰκογενειῶν ὁ τοῦ 1848 νόμος ὥσπερ μόνον τὴν ἐκδοσιν τῶν τῆς ἰδιοκτησίας ἐγγράφων. — Ὅτι αἱ δυνάμει τοῦ ψ. τοῦ κυβερνήτου καὶ τῶν ἀπὸ 13 καὶ 18 Ὀκτ. 1848 Β. Δ. περὶ τῶν εἰς Μινώαν καὶ Μεθώνην συνοικισμῶν τῶν Κρητῶν μὴ λαθόνται ἐθνικῆς γαίας οἰκογενεῖαι δικαιούται κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1848 εἰς πρόσκτησιν 30—50 στρεμμάτων κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμον καὶ το πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Δ. τῆς 22 Ἀπρ. 1850 ἔχει δικαίωμα πρὸς ἀποκτησιν τριακοντα στρεμμάτων ἐθνικῶν γαιῶν καὶ ἕκαστος μετανάστεύσας εἰς τὴν Ἑλλάδα Κρῆς ὅστις ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου νόμου ἦτον ἐγγλῆς, αὐτεξουσίως, ἢ ἐγγαμὸς, ἢ χηρηνόμενος. Αἱ ἑκατὸν δὲ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπαρχόντων μελῶν οἰκογενείας τοιαύτης οἰκογενείας παραχωροῦνται πέντε εἰσέτι στρεμματα μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῶν πενήκοντα στρεμμάτων. — Ὅτι οἱ ἀποικοὶ τῆς Τίρουθος Κρητῆς ὅσοι ὡς τοιοῦτοι (ἀποικοὶ) ἔλαβον ἐθνικὰς γαίας δυνάμει Β. Δ. τῆς 12)24 Μαΐου 1837, δικαιούνται ν' ἀπαιτήσωσι καὶ τὰς δυνάμει τοῦ νόμου 1848 παραχωρηθείας εἰς αὐτοὺς ὡς μετανάστες, διότι ἡ μὲν κατὰ τὸ εἰρημένον Β. Δ. παραχώρησις τῶν ἐθν. γαιῶν ἀφορᾷ ἀμοιβὴν στρατιωτικῶν ἐκθουλεύσεων, ἡ δὲ κατὰ τὸν μνημονευθέντα νόμον ἐνεργητέα εἶναι εἰς τὴν ἑλλην. τοιαύτη δ' ἐστὶν ἡ εἰς Ἑλλάδα μετανάστευσις τῶν Κρητῶν. — Ὅτι οἱ κατὰ παράκλησιν διακατέχοντες καὶ καλλιεργοῦν-

τες ἐθν. γαίας δικαιοῦνται νά προσποκτήσωσιν αὐτάς διὰ Κρητικῶν γραμματικῶν α') ἂν ταῦτα ὦσιν ἀναμφισβήτητα, β') ἂν δὲν ὑπάρχωσι ἄλλαι ἐθνικαὶ γαίαι, καθ' ὑπέρβασιν διακατεχόμεναι παρὰ Κρητῶν, ἢ παρ' αὐτῶν ἐγκαταλειμμέναι καὶ γ') ἂν αἱ πρὸς πραγματοποίησιν τοιούτων γραμματικῶν ζητούμεναι γαίαι δὲν ὑπάγουνται εἰς τινὰ τῶν ἀναφερομένων ἐξαιρέσεων ἐν τῷ Β. Δ. 28 Αὐγ. 1854, ἰδίως δὲ ἂν ὦσι μεσαίας ποιότητος κατὰ τὴν αἰτήν του διατάγματος τοῦτου διατάξιν. — Ὅτι εἰς τοὺς τρίτους, εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὁποίων περιῆλθον ἢ περιελεύοντο κρητικὰ γραμμάτια, ἐκδομένα κατὰ πλάνην καὶ ἐξ ἀπάτης ἢ ἐκδοθησόμενα τυχόν ἐπ' ὀνόμασιν ἀτόμων, μὴ δικαιουμένων νά λάβωσιν ἐθνικὰς γαίας δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1848, δύναται ν' ἀντιταχθῇ ὅτι καὶ εἰς τοὺς ἰδίους Κρητας, τῶν ὁποίων οἱ τρίτοι εἰσὶ δικαιούχοι, διότι δυνάμει τοῦ πολιτικοῦ δικαίου οἱ ἐκδοχεῖς ὑπόκεινται εἰς ἀπάσας τὰς ἐνστάσεις, τὰς προβλητέας κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ αὐτῶν, καθὼς μὴ ἀποκτῶτες διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης παραχωρήσεως εἰμὴ μόνον τὰ δικαιώματα ὅσα ἔχει οὗτος πραγματικῶς. — Οὕτω λοιπὸν λυομένων τῶν τοιούτων ζητημάτων, ὑπάρχουσιν ἤδη ἀφ' ἐνὸς μὲν σαφεῖς καὶ ὠρισμένοι λόγοι, δι' οὓς ἑστέας τῶν Κρητῶν δικαιοῦται ἢ δὲν δικαιοῦται νά λάβῃ ἐθνικὰς γαίας δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1848, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνεπίδεκτοι ἀμφισβήτησε αἱ διαθέσιμοι ἐθνικαὶ γαίαι, αἱ εἰς Κρήτας δυνάμει τοῦ νόμου τοῦτου παραχωρούμεναι. Ματὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας καθίσταται τοῦ λοιποῦ εὐκολος ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀνατεθειμένης ὑμῖν ὑπηρεσίας, διότι τὸ καθήκον ὑμῶν περιορίζεται κυρίως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν λόγων, δι' οὓς ὁ ζητῶν γαίας δυνάμει τοῦ εἰρημένου νόμου δικαιοῦται ἢ δὲν ἔχει δικαίωμα νά λάβῃ τοιαῦτα, εἴτε διότι δὲν ἐμεταναστήσειεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς τῆς διὰ τῶν ἐν Λονδίνῳ πρωτοβάλλων τῶν συμβάσεων δυνάμεων κανονισθεῖσης προθεσμίας, εἴτε διότι ἔλαβεν αὐτὸς οὗτος ἢ ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν λαβοῦσαν ἐθνικὰς γαίας δυνάμει τοῦ ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τῶν Β. Δ. περὶ τῶν συνοικισμῶν τῆς Μινώας καὶ τῆς Μεθώνης, εἴτε διότι δὲν ἦτον ἐνῆλιξ καὶ αὐτεξούσιος ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τοῦ 1848. Ἐν ᾧ δὲ ἅπαξ μόνον δικαιοῦται νά λάβῃ ἐθνικὰς γαίας ἕκαστος τῶν Κρητῶν, ἐνδέχεται νά παραπτή τις αὐτῶν ὅποιον λάβῃ ἢ παραστάς ἢ ὅν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα ἢ ἐπὶ ὄνομα ἔλαβε παρανομῶς καὶ δι' ἀπάτης διπλὰ γραμμάτια ἂντι ἐνὸς καὶ μόνου, καθὼς ἐνδέχεται ὡσαύτως νά λάβῃ χώραν ἢ καὶ συνέδη τυχόν ἢ ψευδώνυμος παράστασις Κρητὸς τινος, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νά παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτόν ἐθνικαὶ γαίαι δυνάμει τοῦ εἰρημένου νόμου, καίτοι λαβόντα ἤδη ἢ ἀνήκοντα εἰς οἰκογένειαν λαβοῦσαν τοιαύτας ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ψηφίσματος τοῦ κυβερνήτου ἢ τῶν Β. Δ. περὶ συνοικισμῶν τῆς Μινώας καὶ τῆς Μεθώνης. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ τοιούτου δόλου, ἀναγνωρίζομεν, ὅτι ὑπάρχει κατὰ τὴν δυσχερῆς, διότι τὸ ἀμειβαίον συμπερὶν δύναται νά ἐπενέγκῃ προσκόμματα εἰς τὴν ἐξακριβώσιν τῆς ἀληθείας.

ἢ περὶ αὐτῆς ἐρωτῶνται πρόσωπα ἐνδιαφερόμενα καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπαγόμενα κατηγορίαν. Ἄρα ἡ ἀπὸ πάσης ζημίας προφύλαξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου ἐξήρτηται κυρίως ἐκ τῆς καταλλήλου ἐκλογῆς τῶν προσώπων παρ' ὧν θέλετε λαμβάνει ἐκαστοτε τὰς περὶ πλουτήποτε Κρήτες ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἀναγκαίας πληροφωρίας, συνεννοούμενοι ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ μετὰ παντός ἀρμοδίου συνθέλλου ὑμῶν.

Μὴ ἀμφιβάλλοντες ἐπρὸς ὅτι θέλετε καταβάλλει ἐκαστος ζήλον καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπως δικαιώσῃτε τὴν ἡμετέραν προσδοκίαν, ἀπαραιτούμεν νὰ γνωστοποιήτε πρὸς ὑμᾶς ἀνευ ἀναβολῆς οἰονδήποτε ἀνακαλυπτόμενον λόγον, ἐξ οὗ κωλύεται ἡ παραχώρησις ἐθνικῶν γαιῶν πρὸς τὸν αἰτήσαντι ἢ αἰτήσαντι αὐτὰς Κρῆτα, ὅπως μὴ συμβῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἐκδοσις γραμματίων ἐπ' ὀνόμασιν ατόμων, μὴ δικαιουμένων νὰ λάβωσιν ἐθνικὰς γαίας, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1848. Ἄν δὲ ἡ κωλύων τὴν παραχώρησιν ἐθνικῶν γαιῶν λόγος ἀφορᾷ Κρήτας, λαθόντας ἤδη, γραμματίαι, ἢ ταῦτα ἐπραγματοποιήθησαν ἤδη, ἢ εἰσιν εἰσέτι ἀπραγματοποιήτα· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἀρεῖτε νὰ ἀναγγέλλητε πρὸς ἡμᾶς τὸν ἀνακαλυπτόμενον τοιοῦτον λόγον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἔχετε προσέτι καθῆκον ν' ἀποφεύγητε τὴν παράδοσιν τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, καὶ ἐνεργούντες ἐπίσχεσιν τῶν πρὸς πρᾶγματοποίησιν προταγομένων γραμματίων ἢ τῶν ἐκδοθέντων ἢ ἐκδοθησομένων τίτλων ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῇ βᾶσει γραμματίων τοιούτων, νὰ προκαλῆτε παραχρῆμα τὰς περὶ τοῦ πρακτέου διαταγὰς ἀφοτέρω τῶν ὑπουργείων. Δύναται ἐν τοῦτοις νὰ συμβῇ εἰσέτι ἡ συνέβη ἢ ἐκδοσις γραμματίων, μνημονευόντων τὴν παραχώρησιν ἐκτάσεως ἐθνικῶν γαιῶν μεζῶνος τῆς ἀποδοτέας· ἐκάστῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναγεγραμμένων Κρητῶν. Ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ τοιοῦτου γεγονότος θέλει ἀναγγελλεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς ἅμα πρᾶγματοποιουμένη, ὅπως λαμβάνωνται τὰ προσήκοντα μέτρα. Πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρεῖτε νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν πόση ὑπάρχει ἡ δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1848 καὶ τοῦ Β. Δ. τῆς 22 Ἀπρ. 1850 παραχωρητέα ἐκτάσις ἐθνικῶν γαιῶν εἰς ἕκαστον Κρῆτα, ὅπως ἐξετάζεται α') ἂν εἰς τὸ ἐκδοδόμενον ἢ ἐκδοθησόμενον γραμμάτιον ἐπ' ὀνόματι οἰουδήποτε οἰκογενειάρχου συμπεριλαμβανῇται καὶ ἡ ἀναλογούσα δι' ἕκαστον τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐκτάσις τῶν πόντε στρεμμάτων, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα τέκνα καθὼ ἐνῆλκα καὶ αὐτεξέχουσι ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ρηθέντος νόμου ἔλαβον ἢ πρόκειται νὰ λάβωσι γραμματίαι ἰδιαιτέρως β') ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γραμματίῳ μνημονεύηται ὡς παραχωρητέα ἐκτάσις γαιῶν μεζῶνος τῆς κομῆς, διότι ἐθεωρήθη τυχὸν ὁ ἐν τῷ γραμματίῳ τοῦτῳ ἀναφερόμενος Κρῆς ὡς ἔχων οἰκογένειαν, συνισταμένην ἐκ μελῶν πλειόνων τῶν πραγματικῶς ὑπαρχόντων ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου νόμου Ἄλλ' ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσῃτε ἰδιαιτέρως προσοχὴν πρὸς ἀποφυγὴν ἢ ἐπανόρθωσιν ζημίας τοῦ δημοσίου οἰονδήποτε, ἀφαιλεῖται ἀπ' ἐτέρου νὰ ἐπισπείσῃτε ὅσον οἶον το

τάχιον τὴν ἀποπεράτωσιν ἐκάστης τῶν τοιούτων ὑποθέσεων, ὅστις δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παρατείνηται ἐπ' ἄπειρον ἡ πραγματοποιήσις τῶν κρητικῶν γραμματικῶν, οὐδὲ ἀνέχεται ἡ κυβερνήσις νὰ δοθῶσιν ἀφορμαὶ παραπόνων, προκύπτουσαι ἐξ ἀναβολῆς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ τοῦ ὁποῦ ἐρρέθη.

IV

Β. Διάταγμα τῆς 28 Ἀπρ. 10 Μαΐου 1836 Περί τῶν ἀπαιτήσεων τῶν νεοφύτων ὡς πρὸς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν κτήματα, τὰ διατεθέντα ὑπὸ τοῦ δημοσίου.*

Ἐπὶ ταῖς κοιναῖς προτάσεσι τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἰστωρικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματείας, περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν νεοφύτων (βαπτισμένων ὀθωμανῶν καὶ ἀπογόνων αὐτῶν), ὡς πρὸς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν κτήματα, τὰ δημευθέντα ὑπὸ τῆς κ. βασιλευσῆος εἰς τὸ διάταγμα τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπεφασίσκαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Ἡ δι' ἀποφάσεως τῆς βουλῆς καὶ ψηφίσματος ἀπὸ 18/30 Σεπτεμβρ. καὶ 23 Σεπτεμβρ. (ὁ Ὀκτωβρ.) 1830 τοῦ κυβερνήτου ἡγεμονίστρια ἐγκριθεῖσα εἰς τοὺς νεοφύτους ἀποζημιώσεις διὰ τὰ κληθέντα ἰδιόκτητα αὐτῶν κτήματα, ἐπικυροῦται καὶ διὰ τοῦ παρόντος, ὡς ἔγινε τοῦτο προσωρινῶς καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 18/30 Νοεμβρίου 1833 διατάγματος.

2. Ἐκαστος νεόφυτος (βαπτισμένος ὀθωμανός) καὶ ἐκαστὴ οἰκὸγένεια (καταγομένη ἀπὸ νεόφυτον ἢ ἀπὸ ὀθωμανόν), ἀπ' ὧν προσώπων καὶ ἂν σύγκηται, καὶ εἰς ὁποίας οἰκονομικὰς περιστάσεις καὶ ἂν εὑρίσκειται ἕκαστον πρόσωπον, θέλει ἐπομένως ἔχει δικαίωμα εἰς τὰ ἰδιόκτητα κτήματα (τὰ ἀκίνητα) ὅσα ἀνηκοῦν εἰς αὐτὴν ἐν τῇ τῆς Ἑλλάδος πρὶν τῆς δημεύσεως, εἰς ἀποζημιώσιν ἐξουσιάζειν μετέλθωσιν καθαρὸν εἰσόδημα 200 ἕως 1000 φοινίκων, ἢ 1-4 970 δραμῶν, (κατὰ τὸ ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. (11 Φεβρουαρ.) 1835 διαταγμῆς ἐμῆς, κυβερνήσεως, σελ. 51). Ἄν τὰ δημευθέντα κτήματα δὲν εἴδωσιν 200 φοίν. ἢ 194 δραχ. ἑξαίως, ἢ ἀποζημιώσις θέλει προσμετασθῆαι πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ κτήματος. Το δικαίωμα τοῦτο τῆς ἀποζημιώσεως ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς βαπτισμένους ὀθωμανούς ἢ νεοφύτους, τοὺς ὄντας κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπογόνους ὀθωμανῶν, προσηγορευομένου, ὅτι κατοικοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὶν τῆς 18 30 Σεπτεμβρίου 1830. Οἱ πλάνιοι συγγενεῖς ἀποκλείονται αὐτοῦ.

3. Ἡ ἀποζημιώσις αὕτη εἶναι ἄχρετος μὲ τὰ δικαίωματα, ὅσα ὁ νεόφυτος δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἐκ τοῦ νόμου τῆς προικοδομήσεως καὶ τῶν λοιπῶν ὁρσμῶν περὶ τῶν ἐκδουλεύσεων εἰς τὴν πατρίδα κατὰ τὸν ἀγῶνα.

4. Ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 2 ἀναφερομένη ἀποζημιώσις θέλει κυρίως λομβάνεσθαι ἀπὸ τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν ἀποζημιωτέων νεοφύτων, ἐπὶ ὑποθέσει, ὅτι αὐτὰ εὑρίσκονται ἀκόμῃ ἀνεκποίητα μὲν.

(*) ΕφΚ. 20 τῆς 15 Μαΐου 1836, Βιβλιοθήκη Βερσαί

τῶν τῶν δημοσίων κτημάτων, καὶ ὅτι τὸ δημοσίον δύναται νὰ δια-
 λῇ αὐτὰ ἀκόμη ἐλευθέρως ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δίκαιον. Εἰς ἐναν-
 τιν περίπτωσιν ἢ ἀποζημίωσις γίεται ἀπὸ τὰ λοιπὰ διαθέσιμα καὶ
 ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 ἔδαρ. 1 τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου σημειούμενα
 ὡς κτήματα, χωρὶς ὁμως νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐνεστώσα καταστάσις τῆς
 καλλιέργειας τῶν πρὸς ἀποζημίωσιν προσδιοριζομένων ἀντικειμένων.

Ἄν τὸ δημευθὲν ἀντικείμενον ᾗτο κτίριον, ἐρεσιπῶθὲν ἔκτοτε ἡ
 μὲν ὑπάρχον πλεόν, ἀποδίδεται εἰς τὸν νεόφυτον τὸ παλαιὸν οἰκόπε-
 δον, καὶ ἂν τοῦτο δὲν ᾗναι διαθέσιμον πλεόν, ἄλλα ἴσως ἀξίας. Ἄν δὲ
 ὑπορχῇ καὶ τὸ κτίριον, ἄλλα δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐπίστραφῇ, θέλει διδε-
 σθαι πρὸς ἀποζημίωσιν ἄλλο ἐθνικὸν οἰκοδόμημα ἴσης ἀξίας.

δ. Ἄν δοθῇ ὡς ἀποζημίωσις εἰς νεόφυτον, αὐγκαταθέτει αὐτοῦ,
 τιτικείμενον ἀδιαίρετον ἀνωτέρας ἀξίας ἀπὸ τὸ δημευθὲν, θέλει πλη-
 ρῶται οὗτος τὸ περιπλεόν εἰς δέκα ἐτήσιας δόσεις εἰς τὸ ταμεῖον,
 ἄνιν κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου τὸν δὲ
 αὐτὸ 0 τοῖς 0)0' ἐξεναντίας ὁ νεόφυτος, ὁ οἰκοδομήσας ἢ μέλλων νὰ
 οἰκοδομήσῃ οἶκον ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς, κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς 26 Αὐ-
 γουστοῦ (7 Σεπτεμβρ.) 1835 δὲν θέλει πληρῶσαι οὐδὲν ὡς ἀποζη-
 μίωσιν εἰς τὸ δημοσίον δ' αὖ τὸ οἰκόπεδον ἐπὶ ὑποθέσει ὁμως, ὅτι ὑπάρ-
 χεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν περιεχομένων εἰς τὸ ρη' ἐν ψήφισμα.

ε. Τὰ εἰς τοὺς νεοφύτους ὡς ἀποζημίωσις διδόμενα κτήματα, με-
 τοβαίνουσιν εἰς αὐτοὺς ὡς πλήρης καὶ ἐλευθέρᾳ πάσης δημοσίου ὑπο-
 θετικῆς ιδιοκτησίας. Αἱ περιστάσεις εἰς τὰ ἄρθρα 13, 14 καὶ 15 τοῦ
 ἡ' νεοφυτοῦ, τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου ἀναφερόμεναι, ἐφ' ὧν
 ὡς ἐπομένως ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα. Ὁ νεόφυτος
 θέλει πληρῶσαι ἀπὸ τὰ πρὸς ἀποζημίωσιν δοθέντα αὐτῷ κτήματα μό-
 νον ἑξαπλῶν δέκατον, μέχρι τῆς εἰσχωρῆς γενικοῦ φόρου ἐγγείου.
 Δὲν ὑποχρεύεται δὲ εἰς καταβολὴν τῆς τιμῆς τῆς παραχωρήσεως,
 δοκιμῆ δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 5 ἔδαρ. 1.

ζ. Πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀποζημιώσεως (ἄρθρ. 2) θέλουν χρησιμεύ-
 σαι ὡς νομικαὶ βάσεις, ἡ πολιτικὴ στάσις, ἡ ἐπιστημὴ τοῦ νεοφύ-
 του, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημευσεως παρουσίᾳ του, πρὸ πάν-
 των δὲ τὸ μέγεθος καὶ ἡ σημαντικότης τῶν δημευθέντων ιδιωτικῶν
 κτημάτων. Τὸ ἐ-ἦσιον καθαρὸν εἰσόδημα τῶν πρὸς ἀποζημίωσιν δι-
 δομένων κτημάτων εὐρίσκεται, ἂν ἀπὸ τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα αὐτῶν
 ἀφαιρέσωμεν τὰ ἔξοδα τῆς συνήθους καλλιέργειας (ἀλλ' ὅχι καὶ
 ἡ ἐκτακτος καταβολὴ τῆς πρώτης καλλιέργειας) καὶ τὸ δέκατον ἢ ὁ
 ἐγγεγραμμένος φόρος.

8. Ἐκαστος νεόφυτος νομίζων, ὅτι ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ἐν τῷ
 παρόντι διατάγματι ἀναφερομένην ἀποζημίωσιν ὑποχρεύεται ἐντός ἑξ
 μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ γνωστοποιήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο
 ἐν ἑγγράφῳ ἀναφορᾶς εἰς τὴν γραμματεῖαν τῆς οἰκονομίας. Μετὰ
 τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης ἡ γραμματεὶα θέλει πέμπει
 εἰς τοὺς ἀνήκοντας οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους ἀποσπάσματα ἀπὸ τῆς σῆ-

μειώσεις της αποζημιώσεως, τὰς γενομένας κατὰ συνέπειαν τοῦ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρ. 1830 ψηφίσματος καὶ τῶν μεταγενεστέρων διατάξεων, αἱτινες ὁμῶς πρέπει νὰ θεωρηθῶν καὶ νὰ συμπληρωθῶν μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Οὗτοι συμφώνως μὲ τὸν ἀνήκοντα ἐπαρχόν, τὸν δήμαρχον ἢ δημογέροντα καὶ τὸν νεόφυτον θέλουσιν ἐγγράφει εἰς πρωτόκολλον τὸ μέγεθος τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τὸ παραχωρητέον κτῆμα. Τὰς περὶ τοῦτου ἐγγράφους πράξεις, τὰς ὁποίας θέλουσιν ὑπογραφῆσαι ὅλοι οἱ παρεστώτες ἰδιοκτήρως, θέλει καθυποβάλλει ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖαν ἀμέσως, ἥτις θέλει, συμφώνως μὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, καθυποβάλλει αὐτὰς μετὰ γνωμοδοτήσεως εἰς τὴν ἡμετέραν ἐγκρισίν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐγκρίσεως ταύτης θέλει παραδίδεσθαι εἰς τὴν νεόφυτον τὸ εἰς ἄρθρον 11 τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου ὀριζόμενον ἐγγράφον ἰδιοκτησίας, καὶ θέλει φροντίζει ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ κτημάτος. Ἐντὸς 9 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ παρόντος εἰς δύο γραμματεῖαι χρεωστοῦν ν' ἀποπερατώσουν τὴν ἐργασίαν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν νεοφύτων. Ἡ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖα θέλει ὁδηγήσει ἀνηκόντως τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς ἐπαρχοὺς διὰ νὰ κατορθωθῇ ὁ πρῶτος σκοπὸς τοῦ παρόντος διατάγματος.

4. Ὅσοι νεόφυτοι ἀπειζημιώθησαν ἤδη ἀπὸ τὴν ἑλλ. κυβερνήσιν, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς τὸ ἄρθρον 1 ἀναφερομένου ψηφίσματος τῆς βουλῆς, μένουσιν εἰς ἐντελῆ κτῆσιν τῶν δοθέντων αὐτοῖς κτημάτων, ὑπὸ τὰς ὀνωτέρω εἰς τὸ ἄρθρον 6 ἀναφερομένας περιστάσεις, καὶ χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦνται ν' ἀποδώσουν εἰς τὸν δημοσίον, τὸ τυχὸν περιπλέον τῆς ἀποζημιώσεως. Ἀφ' ἑτέρου δὲν ἔχουν δικαίωμα εἰς ἀναπλήρωσιν ἢ αὐξήσιν τῆς ἀποζημιώσεως.

Β. Διάταγμα τῆς 7/19 Μαΐου 1838 Περί ἐξαλέγξεως παρὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τῶν συνταχθέντων πρωτοκόλλων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων τῶν Νεοφύτων.

Ἐχόντες ὅπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου (10 Μαΐου) 1836 ἡμετέρου διατάγματος περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν νεοφυτῶν, κατὰ τὸ ὅποιον τὰ παρὰ τῶν διοικητῶν, οἰκονομικῶν ἐπιτροπῶν καὶ δημάρχων συντασσόμενα πρωτόκολλα, διὰ παραχώρησιν ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς νεοφύτους, καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἐγκρισίν μας ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας μετὰ γνωμοδοτήσεως.

Πληροφορηθέντες, ὅτι πολλὰς καταχρήσεις παρεισέφρησαν εἰς τὰς πληροφορίες ἐπὶ τῶν ὁποίων, κατὰ τὸ 7 ἄρθρον τοῦ ρηθέντος διατάγματος, ἐστηρίχθησαν τὰ πρωτόκολλα ταῦτα, τόσον ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῶν προσώπων, καὶ τὸ πρὸς τῶν παλαιῶν κτημάτων τοῦ

νεοφύτου, καθώς και ως προς την αξίαν και τὸ εἰσόδημα τῶν παραχωρουμένων εἰς ἀποζημιώσεις κτημάτων.

Καὶ θεωροῦντες, ὅτι ὁ ἐναποταθείς εἰς τὰς ἡμετέρας γραμματείας τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ἔλεγχος δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κλητερον καὶ ἀσφαλέστερον παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων του, ἔχει πλεονεξίας εὐκολίας εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐξελέγξεως.

Επὶ τῇ προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας ἀπαφασίζομεν καὶ διατάττομεν.

1. Ὅλα τὰ κατὰ τὸ 8 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου (10 Μαΐου) 1836 διατάγματος συνταχθέντα πρωτοκόλλα δι' ἀποζημιώσεις νεοφύτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι παρὰ τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας τὰ παραχωρητήρια, θέλουσιν καθυποβληθῇ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ ἡμετέρου ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

2. Τὸ ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον θέλει ἐξετάζει διὰ τῶν ἀνηκόντων μέσων, ἂν εἰς τὴν προβαλλομένην παραχώρησιν, διετηρήθησαν οἱ ὅροι τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου (10 Μαΐου) 1836 διατάγματος, καὶ ἰδίως τῶν ἄρθρων 2, 4 καὶ 7, ἀφορῶντες τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου τοῦ νεοφύτου, τὰ κληρονομικὰ τοῦτου δικαιώματα ἐπὶ τῶν παλαιῶν του κτημάτων, τὸ πᾶσιν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν κτημάτων αὐτῶν, τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν σήμερον εὐρίσκονται ὡς πρὸς τὸ ὀημόσιον καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ εἰσόδημα τῶν παραχωρουμένων εἰς ἀποζημιώσεις κτημάτων.

3. Ἄν διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ συνεδρίου, ἀποδειχθῇ ἡ διατήρησις τῶν ρηθέντων ὄρων, καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν βίσεων τοῦ πρωτοκόλλου, ἡ παραχώρησις θέλει καθυποβληθῇ εἰς τὴν ἡμετέραν ἔγκρισιν διὰ τῶν ἡμετέρων γραμματειῶν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀφαιρεῖται μοлатыта τὸ δικαίωμα τῆς γνωμοδότησεως.

4. Ἄν τὸ συνέδριον λάβῃ αἰτίαν νὰ ὑποπτεύῃ, ὅτι οἱ ρηθέντες ὅροι δὲν διετηρήθησαν, ἢ ὅτι αἱ τεθείσαι βάσεις δὲν εἶναι ἀληθεῖς, τὸ πρωτοκόλλον θέλει θεωρηθῇ δι' ὅλα, ἢ δι' ἓν ἕκαστον τῶν μερῶν του, ὡς μὴ γενόμενον, καὶ θέλει διαταχθῇ διὰ τῆς γραμματείας τῶν οἰκονομικῶν ἢ σύνταξις νέου πρωτοκόλλου, κατὰ τὰς βάσεις, τὰς ὁποίας θέλει θέσει τὸ συνέδριον καὶ τὰς ἀνηκόντως δοθησομένας ὁδηγίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκ νέου θέλει καθυποβληθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν του.

5. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀποζημιώσεις περὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ῥῆθι κατ' ἐγκρισίν μας τὰ παραχωρητήρια παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου (10 Μαΐου) διατάγματος δι' ἀποζημιώσεις νεοφύτων, θέλομεν, ὥστε τὸ ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον, νὰ ἐξετάσῃ καὶ περὶ τούτων ἀκριβῶς, ἂν αἱ παραχωρήσεις αὗται ἐγέναναι συμφώνως καθ' ὅλα μὲ τὸ ρηθὲν διατάγμα. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τὸ ἐξαγόμενον τῶν γενησομέ-

νων εξετάσειον θέλει μᾶς καθυποβληθῇ πρὸς πληροφορίαν, καὶ διὰ τὴν ἀποφασίσωμεν τὰ ἀνήκοντα χωρὶς βλάβην ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων.

θ. Εἰς τὴν ἀκεραιότητα, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ ἡμετέρου ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου ἐμπιστευόμεθα τὴν ἐξέτασιν τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου (10 Μαΐου) 1836 διατάγματος, οἱ νεόφυτοι δύνανται νὰ ἀπαιτήσωσι, διὰ νὰ γνωρισθῇ πασιφανῶς ὅτι, ἂν εὐηρεστήθημεν νὰ περιθάλψωμεν ὀυλόγως τῆς ἀπολεσθείσης περιουσίας των, τοὺς δυστυχῆσαντας νεοφύτους, ἂν ἐννοήσαιμεν ποτὲ διὰ τοῦτου νὰ δώσωμεν αἰτίας καὶ ν' ἀνοίξωμεν ὁρόμον εἰς καταχρήσεις πολυειδεῖς, μὲ ζημίαν τοῦ δημοσίου, καὶ μὲ σκάνδαλον τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ὑπηκόων.

Νόμος τῆς 23 Νεβρίου [5 Δεβρίου 1838. Περὶ ἐξελέγξεως τῶν εἰς τοὺς νεοφύτους παραχωρήσειον. *

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ἡμέτερον διάταγμα τῶν 7 (19 Μαΐου) 1838 περὶ ἐξελέγξεως τῶν εἰς τοὺς νεοφύτους παραχωρήσεων.

Καὶ θέλοντες νὰ κανονίσωμεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὸ ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον, κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖαν καθυποβληθεῖσαν γνωμοδοτήσιν, θέλει ζητεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰς ἀπαιτούμενας ἐνορκεῖς μαρτυρίας.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματέων τῆς ἐπικρατείας.

Ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου συμβουλίου τῆς ἐπιτελείας, ἀποφασίζομεν καὶ διατάττομεν.

1. Τὸ ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον θέλει λαμβάνει αὐτὸ ἀπ' ἐνθέας, ἢ ἐνιεργεῖ διὰ παραγγελίας πρὸς τὰ ἀρμόδια Πρωτοδικεῖα ἢ Εἰρηνοδικεῖα ἐνόρκους ἐξετάσεις μαρτύρων, καὶ ὁρκίσεις πραγματογνωμόνων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπὸ 7 (19 Μαΐου) 1838 περὶ ἐξελέγξεως τῶν εἰς τοὺς νεοφύτους παραχωρήσεων ἐθνικῶν κτημάτων διατάγματος. Αἱ δὲ εἰρημέναι πράξεις θέλουσι ἐνεργεῖσθαι ἐνώπιον ἑκείνου τῶν εἰρημένων δικαστηρίων, τὸ ὅποτον κεῖται πλησιέστερον εἰς τὴν διαμονὴν τῶν ἐξετασθησομένων ἀτόμων.

2. Ὁ ὅρκος καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, καθὼς καὶ ὁ ὅρκος τῶν πραγματογνωμόνων θέλει γίνεσθαι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον συνεδριασεῶν, παρόντος τοῦ παρὰ τῷ ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας, ἢ τοῦ ἀρμοδίου οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, καὶ τοῦ νεοφύτου ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου του, δεόντως καλεσθέντος, καὶ ἐνώπιον ἱερέως φέροντος τὴν ἱερατικὴν στολήν, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ὁρκος τῶν μαρτύρων. Ἀ' Ομνύω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι εἰς ὅσα ἐρωτηθῶ θέλω εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν, ὅλην

(*) ΕφΚ. 42 τῆς 29 Νεβρίου 1838.

τὴν ἀλήθειαν, τίποτε πλέον παρὰ τὴν ἀλήθειαν». Ὁρκος τῶν πραγματογνώνων, αὐτοὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τὴν ὁποίαν διορίζομαι νὰ κάμω θέλει εἶσθαι δίκαια καὶ ἀληθής, χωρὶς νὰ χαρισθῶ εἰς κανένα καὶ διὰ τίποτε.

3. Ἡ κλῆσις καὶ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Πᾶσα δὲ ἐξέτασις μάρτυρος καὶ ὁρκισίς πραγματογνώμονος, γινόμενη ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἀρμοδίου ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, εἶναι ἀκυρὰ.

4. Ἡ κλῆσις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν πραγματογνώνων, ὡς καὶ αἱ παρὰ τῶν πρωτοδικῶν περὶ ἐξετάσεως καὶ ὁρκίσεως αὐτῶν γινόμεναι ἐκθέσεις, θέλουν γράφεσθαι ἐπὶ ἁπλοῦ ἀσκήμου χάρτου· ἐνῶπιον δὲ τῶν εἰρηνοδικεῶν θέλει γίνεσθαι περὶ τοιούτων ἐκθέσεων χρῆσις καὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς συνήθους ἐνσκήμου χάρτου.

Β. Διάταγμα τῆς 26 8βρίου [7 7βρίου 1840].

Παραγγέλλεται διὰ τοῦ παρόντος ἡ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεία νὰ διατάξῃ τὰς ὑποτελούσας ἀρχάς, ὅπως ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς ἑξέως τῶν εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς παραχωρηθησομένων γαιῶν λαμβάνωσι πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ποιότητα τῆς εὐφορίας τῶν κτημάτων τούτων, καὶ οὕτω ν' ἀναφέρωσι τὸ καθαρὸν εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον θέλουν παρέξει αὐτά, ὑπεβαλλόμενον εἰς τὴν κερδαλεοτέραν καλλιέργειαν, τὴν ὁποίαν ἐπιδέχονται.

Εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ὁμῶς τοῦ καθυρῶ εἰσοδήματος τούτου νὰ ἐκπιπτῶσι συγχρόνως ἐκ τοῦ ἐκκαθαρίστου εἰσοδήματος τοὺς διὰ τὰ ἔκτακτα ἔξοδα τῆς πρώτης καλλιεργείας ἀναλογούντας τόκους.

Περὶ τῆς ἀποφάσεώς μας ταύτης πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἀνηκάντως καὶ τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπέρασμα.

Δυνάμει τῶν πρωτοκόλλων τῆς 3 Φεβρουαρίου, 16 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου 1830 ἀπέχτησε τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον τὰ ἀκίνητα τὰ πρότερον ὑπὸ τῶν Τούρκων δεσποζόμενα.

Τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήν. Δημοσίου διασαφηνίζουσιν αἱ ἐπομέ-
ναι ἀποφάσεις τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΑΠ. 455 (1878) Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 3 Μαρτί-
1875 προτάσεων τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη
ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 524 ἀπόφασις, τὸ δημόσιον ἐζητήσατο τὴν
παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν ὑπ' ἀριθ. 19825
ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, καθὼς καὶ τὸ δι' αὐτῆς τεθέν θέμα
ἀποδείξεως κατὰ τὴν δευτέραν δ' αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης
διὰ τῶν ἐφετηρίων ἐγγράφων καὶ διὰ τῶν προτάσεων του τὸ δη-
μόσιον υποβάλλει, ὅτι τὰ ἐπίδικα κτήματα ἀνήκον εἰς τὴν κυριότητα
τοῦ Σουλτάνου· ὅτι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως κατεῖχοντο παρ' ὀθωμα-
νίων καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ παρέλαβε καὶ τὰ κατέχει δικαίωματι πολέμου,
καὶ κατέχει αὐτὰ ὡς ἐθνικὰ πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ὅτι παρέγραψεν ὡς
καὶ τῆς πίστεως κατοχὸν μὲ τὸν τίτλον αὐτοῦ, αἰτήσαντος δὲ τοῦ δη-
μοσίου τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του, τὸ δικαιοτῆριον ὑπ' οὐδε-
μιάς τοῦ Νόμου διαταξέως ἐκώλυετο νὰ λαβῇ ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῷ
ἐκτετατῶ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀναφερόμενα ἐν τῇ ἐπίσης ἐκκληθείσῃ
πρὸς τοῦ αὐτοῦ δημοσίου περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 19825
περὶ κτητικῆς παραγραφῆς, ἐν ταῖς τελευταίαις δὲ προτάσει μὴ ὑπο-
βληθέντα τοῦτο δὲ πράξαν τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀνεπλήρωσε πρότασιν μὴ
υποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου, οὐδὲ ἡ ὡς ἐκ περισσὺν πρότασις τοῦ
δημοσίου περὶ τῆς τρέκονταετοῦς παραγραφῆς ἀπέκλειε τὴν τῆς χρη-
σικτησίας ἔνστασιν, ἣν καὶ ἀπέκρυσαν οἱ ἀναιρεσεύοντες, ὡς ἐξά-
γεται ἐκ τῶν τελευταίων ἀπὸ 7 Μαρτίου 1875 προτάσεων των, ἰσχυ-
ρισθέντες, ὅτι ἡ κτητικὴ παραγραφή εἶναι ἀνυπόστατος ἔνεκεν ἐλ-
λείψεως νομίμου τίτλου καὶ καλῆς πίστεως.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται, ὅτι τὸ ἐπίδικον
κτῆμα κατεῖχεν ἐπὶ πληρημῇ μισθώματος κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐπα-
ναστάσεως ὁ Π. Χ. ὡς σουλτανικόν· ἐπομένως δὲν εἶναι ἀληθές,
ὅτι ἡ νομὴ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐξησχεῖτο διανοίᾳ κυρίου
ὑπὸ ἐλγίνων, ἡ τοιαύτη δὲ νομὴ κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐπαναστά-
σεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν εἰς κανονισμὸν τοῦ ἐκ τοῦ πολέμου δι-
καιώματος τοῦ δημοσίου· δὲν εἶναι δ' ἄλλως ἀληθές, ὅτι ἡ προσβαλ-
λόμενη ἀπόφασις παρδέχεται, ὅτι τὸ ἐπίδικον κατεῖχετο παρὰ τῶν
ἀναιρεσεύοντων μέχρι τοῦ 1836 ἐν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι, διότι, κατὰ

τὴν 8 αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀποδεκνύεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ Σουλτάνος, διατηρηθείσης τῆς δημοσεως τοῦ ἐπιδίκου, διέταξε νὰ δοθῇ εἰς κάρπωσιν τοῦτο πρὸς τοὺς τέσσαρας υἱοὺς τοῦ Ἀναγνώστου ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ πληρώσωσιν ἐτησίως πρὸς τὴν κυρίαν τῶν κτημάτων τούτων Βασιδὲς γρόσια 5500 καὶ ν' αὐξάνῃ ἀναλόγως τὸ ποσὸν τοῦτο τῆς ἀποκοπῆς καθ' ὅταν αὐξάνει καὶ ἡ τῶν προϊόντων πρὸσδοξ· ὅτι συνεπεία τοῦ ὀρισμοῦ τούτου κατεῖχον τὸ ἐπιδίκον οἱ εἰρημένοι μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐπαναστάσεως· ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐξηκολούθησαν νὰ κατέχωσι τὸ αὐτὸ κτῆμα, καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1836 κατέλαβεν αὐτὸ τὸ δημόσιον καλῇ τῇ πίστει ὡς ἐθνικόν· χαρακτηρισθέντων ἐπομένως τῶν ἀναιρεσειόντων ὡς μισθωτῶν καὶ ὡς ιδιοκτητῶν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου στηριζομένων ἐν ἰσχυρᾷ καὶ ἀπρόσβλητον δήμευσιν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, καθὼς καὶ εἰς τὰ εἰρημένα πρωτόκολλα τῶν συμφάγων δυνάμεων, ἡ ἐξ ἀπαγῆς κατοχὴ τοῦ δημοσίου, ἣν ἐπικαλοῦνται οἱ ἀναιρεσειόντες, ὅπως ἀποκλείσῃ τὴν χρησικτησίαν, ἀντικρούεται ὑπὸ τῶν παραδείγμένων ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει.

Ἐπειδὴ, παραδεξαμένου τοῦ ἐφετερίου διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι οἱ δικαιοπάροχοι τῶν ἀναιρεσειόντων ἦσαν ἀπλῶς μισθωταί, καθόσον ὁ Σουλτάνος ἡδύνετο ἀναλόγως ν' αὐξήσῃ ἐκαστοτὲ τὸ μίσθωμα καὶ ὅτι προσωπικὸν μόνον δικαίωμα ἀπέκτισαν, καὶ ἀναγνωρισθείσης τῆς κυριότητος τοῦ δικαιώματος διὰ τῆς χρησικτησίας, ἡ σύμβασις τῆς Βασιδὲς περὶ τῆς μισθώσεως καὶ τῆς καθ' ἀποκοπὴν πληρωμῆς ὀρισμένου ποσοῦ κατ' ἔτος οὐδόπως περιορίζει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δημοσίου, καθὼς κυρίου τῶν αὐτῶν γαιῶν τοῦ διαθέτειν αὐτάς, ὅπως βούλεται· ὅθεν, στηριζομένου τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως δι' ὅσον παρεδέξατο αὐτῇ, ματαία καθίσταται ἡ ἐπίστασις τοῦ εἰς τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἀποφάσεως περὶ χρησικτησίας ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς χορτονομῆς ἀναγομένου λόγου ἀναιρέσεως.

ΑΠ, 289 (1878). Ἐπειδὴ οἱ ἤδη παριστάμενοι κληρονόμοι τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρίζονται πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι οὗτος κατέστη κύριος τῶν ἐπιδίκων ἀγρίων καὶ διὰ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς, καθὼς κατέχοντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ν. Λογοθέτου καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τοῦ ἐφesiδλήτου τοὺς ἀγροὺς τούτους διανοίξαι κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1810, ἀφ' ἑκτοτε μέχρι τῆς ἐπίστασεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1850, παρῆλθε τριακονταετία, καὶ ὅτι τὸ δημόσιον πρωτοδικὸς δὲν ἠρνήθη τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐφesiδλήτου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπίστασις αὕτη τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς, ἣν ἡδὴ προτείνουσιν οἱ κληρονόμοι τοῦ ἐφesiδλήτου, καὶ τοι κατὰ πρῶτον προτεινομένης παρ' αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δικαζόντος ὡς ἐφετερίου καὶ μὴ προταθείσα ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ βατίμως ἐνίσταται τὸ δημόσιον, ἀφ' οὗ πο-

τείνεται παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐφesiβλήτου, ὁ δ' ἐφesiβλήτος δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 7.7 § 2 τῆς πολ. δικονομίας, νὰ ὑποβιχλῇ καὶ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκην νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς καὶ νέας προτάσεις, ὅταν αὐταί, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, συντελώσιν εἰς ἀπολογίαὶν κατὰ τῆς ἐφέσεως· οὐδ' ἀνυπόστατος εἶναι ἡ ἔνστασις αὕτη τῆς παραγραφῆς διὰ τὸν λόγον τῆς τοῦ δημοσίου κατοχῆς, ὡς τοῦτο ἰσχυρίζεται, διότι, ἀληθοῦς ὄντος τοῦ προεκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ τῶν ἀντιδίκων τοῦ δημοσίου, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ σκέψει ἐκτεθησόμενα, οὗτοι διετήρησαν τὴν νομικὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν. καθόσον ἐπὶ κτημάτων κατεχομένων ὑπὸ ἰδιωτῶν, ἐν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι, καὶ παρὰ τοῦ δημοσίου, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 1830 Ἀπριλ. 1836 φορολογικοῦ νόμου, διοικητικῶς ἀμφισβητηθέντων, οἷα τὰ ἐπιδικά, ἡ πληρωμὴ τοῦ τῆς ἐπικαρπίας φόρου ἐκ μέρους τοῦ διακατοχοῦ δὲν μεταβάλλει τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ νομὴν, καθόσον ἡ πληρωμὴ αὕτη, ὡς ἐπιδαλλομένη παρὰ τοῦ 14 ἔτους τοῦ μηνισθέντος νόμου ρητῶς, ἵνα ὁ φόρος παρακατατίθεται εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον. ἕως οὗ ἐξακριβωθῇ ἡ τῆς ἰδιοκτησίας κατάστασις, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραίτησις τοῦ κατόχου ἐκ τῆς νομῆς τῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δημοσίον δὲν ἀρνεῖται μὲν τὴν προεκτεθέντα ἰσχυρισμὸν τῶν κληρονόμων τοῦ ἐφesiβλήτου, διατείνεται ὅμως ὅτι ἐκ τῶν ἐπὶ, καθ' ὅ ἰσχυρίζονται οἱ ἀντίδικοί των, ὅτι ἐνεμήθη ὁ πατήρ αὐτῶν καὶ ὁ πάππος των τὰ ἐπιδικά κτήματα, πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσι τὰ ἐπὶ ἐτῆ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅτι οὕτω δὲν συνεπληρώθη τεταρακονταετία ἀπὸ τοῦ ἔτους 1810 μέχρι τοῦ 1850, ὅτε ἐκινήθη ἡ προκειμένη ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν πρῶτος τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων τοῦ δημοσίου δὲν εἶναι βρασιμος, διότι κατὰ τὰ ἐτῆ τῆς ἐπαιστάσεως οὐδέμια ἐπῆλθε ἐκεῖθεν αὐτῆς ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς τῶν ἀντιδίκων του, καθότι τὸ δηρὸν, ἐάν ἤξίου κυριότητα ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, ἡδυνάτο νὰ διακοπῇ τὴν παραγραφὴν ἐπιδίδον διαμαρτυρίαν πρὸς διοικήτην τινι ἢ ἐκκλησιαστικῇν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ὅπου κείνται τὰ ἐπιδικά, ἢ ἐν ἀλλεῖφει τοιοῦτων ἀγρῶν, νὰ ἐπιδώσῃ τὸ τῆς ἀγωγῆς ἔγγραφον ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ ἐναγομένου ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τριῶν μαρτύρων, κατὰ τὸν νόμον 2 Β.π. (50. 15)· ὁ δὲ δεύτερος τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν τοῦ δημοσίου εἶναι ἐπίσης ἀβάσιμος, μὴ προκειμένου περὶ δημοσίων, ἢ ἡγεμονικῶν, ἢ ἐκκλησιαστικῶν ἐλληνικῶν κτημάτων, ὅι' ἂ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον τελευταίον. Κωδ. (11. 51) τεταρακονταετῆς νομῆς καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος αὐτῶν, ἀλλ' ἀρκούσης μόνως τριακονταετοῦς καλῇ τῇ πίστει νομῆς αὐτῶν καὶ ἀνευ τίτλου, κατὰ τὸν νόμον 8 § 1 κωδ. (7. 39) καὶ νομ. 4 Β.π. (50. 14), πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος αὐτῶν διὰ τῆς ἐκτάκτου παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον 20 Πανδ. (49. 15) καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν

τῶν περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου πρωτοκόλλων καὶ συνθηκῶν, τὸ δημόσιον δὲν διετέχθη δυνάμει τοῦ πολέμου τὰ ἐπὶ τῶν τουρκικῶν γαῶν δικαίωματα τοῦ Σουλτάνου, ἀλλ' ἀπέκτησε τῶ δικαίωματι τοῦ πολέμου ἐκείνας μόνας τῶν γαῶν τούτων, ὅτιαι, διαρκούντος τοῦ ἀγῶνος, κατελήφθησαν παρὰ τῆς ἑλληνικ. κυβερνήσεως, ἣ ἔμειναν ἀδόσποτοι, ἐγκαταλειφθεῖσαι ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μετ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, κατεχόμενα κτημάτα. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δημόσιον μὴ ἔχον νόμιμον τίτλον πρὸς κατάληψιν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, λόγῳ τοῦ δικαιώματος τοῦ πολέμου, δὲν δύναται νὰ επικαλεσθῇ ὡς πρὸς αὐτὰ χρησιμησίαν. Ὑπομένως ἡ παρ' αὐτοῦ προτεινομένη ἔνστασις τῆς κτητικῆς (δεκτετοῦς) παραγραφῆς, λόγῳ ὅτι κατέχον τὰ κτήματα ταῦτα ἀπὸ τοῦ 1835 παρέγραψε πᾶν ἀδικαίωμα κυριότητος τοῦ ἐπρεσιβλήτου ἐπ' αὐτῶν, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1850, ὅτε ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ἡ προκειμένη ἀγωγή τοῦ ἐπρεσιβλήτου, συνεπληρώθησαν δέκα ἔτη, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ δημόσιον καὶ πρωτοδίκως καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἰουλ. 1850 ἀπολογητηρίου αὐτοῦ ἰσχυρίσθη καὶ ἤτις ἐπαναλαμβάνει, ὅτι τὰ ἐπιδικά κτήματα ὡς ἐκκλησιαστικά ἢ βακουφί, περὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν Τεκέν τῆς Ἀρτης ἦσαν, κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν, ἀναπαλλοτρίωτα καὶ ἀπαράγραπτα.

Ἐπειδὴ, ἂν τῶντοι ἦσαν βακουφία τὰ κτήματα ταῦτα καὶ ἀναπαλλοτρίωτα καὶ ἀπαράγραπτα κατὰ τὸ τουρκικὸν δίκαιον, ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα τριακοναετῆς καλῇ τῇ πίστει νομῇ αὐτῶν ὑπὸ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν ἀντιδίκων τοῦ δημοσίου, πατρὸς καὶ πατρὸς αὐτῶν, δὲν ἰσχύει ὅπως προσδώσῃ αὐτοῖς δικαίωμα κυριότητος ἐπ' αὐτῶν, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὴν τουρκικὴν νομοθεσίαν, ὡς τὸ δημόσιον ἰσχυρίζεται, ἐπὶ τουρκοκρατίας δὲν ἠδύνατο ταῦτα νὰ κατασταθῶσιν ἀντικείμενα ἰδιωτικῆς κτήσεως, κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ 16 Ἰουν. 1830 πρωτόκολλον, τὰ κτήματα τὰ ἐγνωσμένα ὑπὸ τὸ ὄνομα βικουφία καὶ κείμενα εἰς τοὺς τόπους, τοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἤδη ὄντας τῶν Ἑλλήνων, μένουσι κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν τριῶν συμμαχικῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τοῦ νέου κράτους, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατόν νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου καμμία ἀπαίτησις εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ κράτους. Ὅθεν καὶ τὰ ἐπιδικά κτήματα, ἂν υποταχθῇ ὅτι τῶντοι ἦσαν βακουφία, περιῆλθον δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω πρωτοκόλλου εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, καθόσον κεῖνται εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βουλτζης, ἥτις κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω πρωτοκόλλου, ἦτο δμοιολογουμένως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑλλήνων.

ΑΠ. 24 (1857) Ἐπειδὴ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἐκτιμᾷται ἐν τὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ τὰς μαρτυρίας τῶν Σερφοπούλων, ἐπεὶ δὲν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν Καλαβρύτων ὑπὸ τῶν Ἑλ-

ἑλληνικῶν ὀπλῶν αἰχμάλωτος διατελῶν, ἐξ ἀνάγκης ἢ ἀπὸ φόβου ἐγένετο Χριστιανός, καθὼς καὶ τὰ τέκνα του, ἐν ἄλλαις δὲ λέξει πα-
ραδέχεται, ὅτι ὁ πατήρ τῶν Ν. καθὼς καὶ τὰ τέκνα του ἦσαν Ὀ-
θωμανοί, ὅτε τὰ δημόσιον διὰ τῆς καταλήψεως τῶν Καλαβρυτῶν,
ἔπειτα οἱ Ὀθωμανοὶ τῆς ἐπαρχίας διέτριβον, ἀπέκτησε τὴν κυριότη-
τα τῶν ἐπὶ δόκων κτημάτων τῶν Ὀθωμανῶν αὐτῶν, δὲν ἀπηρεστο
εἶ, διὰ τὰ θεωρηθῆναι ὅτι ἀπέκτησαν αὐτὰ τὰ Ἕλληνας ὀπλα νὰ πε-
ριέλθωσι συγχρόνως ὅλα τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας, ἀφοῦ δὲν ἐπροσέθη
κἄν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τότε ἄλλη ποίεμα στρατιωτικὴ δύναμις
ἂν δὲ μετέπειτα πρὸς καιρὸν πολέμοιοι κατέλαβον τὴν ἐπαρχίαν καὶ
αὐτοὶ ὁ Σερῖφης γενόμενος Χριστιανὸς ἐνεμήθη πρὸς καιρὸν τὰ περὶ
τῶν ὀπλῶν κτήματα, ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι τὰ δημόσιον ἀπώ-
λεσε τὴν ἀποκτηθεῖσαν κυριότητά του, καθόσον οἱ πολέμοιοι ἐπὶ τέ-
λους ἐξώθησαν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ ὁ Σερῖφης γενόμενος
Χριστιανὸς ἀνευ δικαίωματος ἐνεμήθη πρὸς καιρὸν περιουσίαν ξένην,
τοῦ δημοσίου.

ΑΠ. 284 (1868) Ὅτι τὸ δημόσιον δὲν διεδέχθη, δικαίωμα
τοῦ πολέμου, τὰ ἐπὶ τῶν Τουρκικῶν γαιῶν δικαίωματα τοῦ Σουλ-
τάνου ἀπέκτησε δὲ μόνον τὰς γαίας ἐκεῖνας, ὅσαι κατὰ τὴν ἐναρξιν
τῆς ἐπαναστάσεως εὐρέθησαν κατεχόμεναι παρ' Ὀθωμανῶν, οὐχί
δὲ καὶ τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρὰ Χριστιανῶν κατεχομένης,
καθὼς παρ' αὐτῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀδεία τῆς Τουρκικῆς ἀρ-
χῆς ἐκχερσώθεισας.

ΑΠ. 123 (1868) Τὸ Δημόσιον ἔχει τὴν κυριότητα τῶν πρὸ τῆς
Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Ὀθωμανικῶν κτημάτων δυνάμει τοῦ δι-
καιώματος τοῦ πολέμου, ἐὰν ταῦτα κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἐπαναστάσεως ἦσαν Ὀθωμανικὰ καὶ κατεχόμενα ὑπὸ Ὀθωμα-
νῶν κατελήφθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ μὴ καταληφθέντα παρ' οὐδενὸς ἰ-
διώτου διανοῖα κυρίου περιήλθον κατόπιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δη-
μοσίου, οὐχί δὲ καὶ ὅταν ταῦτα πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως
καὶ μετ' αὐτὴν κατεῖχοντο ὑπὸ Ἑλλήνων ἰδιωτῶν διανοῖα κυρίου,
ἔστι καὶ ἀνευ τίτλου ἐγκύριου καὶ ἰσχυροῦ, ἢ ὅταν τὸ Δημόσιον ἀντὶ
ἐνεχυροῦ λαμβάνῃ προσωρινῶς ἐξ αὐτῶν ὡς ἐπὶ ἑθνικῶν δικαίων
ἐπικυρίας, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου Ν. 20 § 1 (49, 15) Π. Ν. 31
§ 1. Ν. 52 (41, 51) Π. Ν. 13 ἐν ἀρχῇ (41, 8) Π. Ν. (15 § 1)
(16, 2) Π. διότι τότε τὰ κτήματα μένουσιν εἰς τὴν κατοχὴν μέγρις
ὅτου τὸ Δημόσιον ἀποδείξῃ τὸ ἐπικαλούμενον ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα
τοῦ κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὅθεν τῶν ἐπιδόκων κτημάτων καὶ εἰς
τὴν ὑπὸ τοῦ νῦν ἀναιρεσειόντος διανοῖα κυρίου πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς
ἐπαναστάσεως, τὸ δημόσιον, ὅπερ ἀξιοῖ ὅτι εἶναι ἑθνικὴ δύναμις τοῦ
δικαιώματος τοῦ πολέμου, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἐκ τοῦ δικαίω-
ματος αὐτοῦ τίτλον, δυνάμει τοῦ ἡποίου δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ κυ-
ριότητος δικαίωματα, ὃ δὲ ἀναιρεσειῶν, καθὼς διακάτοχος τῶν κτη-

μάτων, δὲν ὑποχρεοῦται, ὡς ἐρρέθη, εἰς προαπόδειξιν περὶ τῆς νομιμότητος τῆς κατοχῆς του καὶ περὶ τοῦ κύρους τοῦ τίτλου.

ΑΠ. 57 (1871). Ἐπειδὴ, δυνάμει τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου, ἡ ἐλληνικὴ ἐπικράτεια ἐκτῆσατο ὡς δημόσια καὶ ἀνήκοντα αὐτῇ ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐλληνικῆς χώρας, ὅσα λόγῳ δημοσίας κυριότητος ἐκτῆτο ἡ πρώην ὀθωμανικὴ ἐπικράτεια· ἐπομένως καὶ τὸν αἰγιαλόν, ἂν ἄλλῃως, κατὰ τὴν βᾶσιν τῆς πρόκειμένης ἀγωγῆς καὶ κατὰ τὴν περὶ αὐτῆς διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν, ἐπὶ τουρκοκρατίᾳ κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον ὁ αἰγιαλός, ἐφ' οὗ κεῖνται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αἱ ἐπὶ δικοὶ οἰκοδομαί, ἧ-α ἀναπαλλοτριωτὸν δημόσιον κτῆμα, ἀνεπίδεκτον ιδιωτικῆς κτήσεως· διότι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, πῶτον ἡ κυριότης τοῦ αἰγιαλοῦ ἔμενε πράγματι καὶ δικαίῳ ἀναλλοίωτος· περὶ τῇ ἐξουσίᾳ τῆς ἐπικρατείας, ἂν καὶ τυχὸν ἐν ἀπλῇ ὁλικῇ καταστάσει κατοχῆς τὸ καταληφθὲν τοῦ αἰγιαλοῦ μέρος, ἔκειτο περὶ ιδιωταῖς ὀθωμανοῖς ἢ χριστιανοῖς, τῆς τοιαύτης ὁλικῆς καταστάσεως μὴδὲν δικαίωμα παρεχούσης ποτέ· διότι, δεύτερον, καὶ ὑπὸ ἀλλῇ ἐποψίᾳ οὐ πρᾶγμα δοκεῖ εἶναι ὁ περὶ πράγματος ἀγωγὴν ἔχων εἰς ἀπαιτήσεων (15 B. 2. 3) καὶ αἱ πρὸς διεκδίκησιν ἀκινήτου ἀγωγαὶ θεωροῦνται ὡς ἀκίνητα (ἄρθρ. 12 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου τῆς 21 Ἰουνίου 1839)· ὅθεν αἱ πραγματικαὶ ἀγωγαὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας μετέδθησαν, ὡς ἄλλα ὀθωμανικὰ ἀκίνητα κτημάτων εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον, διότι ἄνευ διακοπῆς τινὸς τὸ εἰρημένον δικαίωμα τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ περιῆλθεν ἀπαράλλακτον εἰς τὴν ἐλληνικὴν, κατὰ τὸ ὅριον ἐνέκαθεν ἐλληνικὸν δίκαιον, πάντων εἰσιν ὁ ἄρρ, τὸ φέρον ὡς ὅτι ἡ θάλασσα καὶ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης» (2 B. 46 3). «Οἱ αἰγιαλοὶ θεωροῦνται ὡς κτήματα δημόσια» (ἄρθρ. 15 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου)· ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, θεωρῶσαν ὅτι τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον δὲν ἠδύνατο νὰ διεκδικήσῃ τὸ ρηθὲν κτῆμα μόνον διότι καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστατικῆς τεύξεως ἀπὸ χριστιανῶν (τὸν νῦν ἀναίρεσιβλητον) καὶ ἀνακατέστη τὴν προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 480 (1864) δι' ἧς διε-ἀχθη ἀπόδειξις περὶ τοῦ ἂν κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν ἔτει 1815 ὀθωμανικὸν δίκαιον ἠδύνατο ἢ παραλία νὰ γίνῃ ιδιωτικὴ κτήσις, παρεβίβασεν τοὺς εἰρημένους νόμους καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις διατάξεις, δεῖν ἐπαγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 139 (1871). Τὸ ἐλλ. δημόσιον δύναται οὖν, δικαίωματι τοῦ πολέμου, νὰ ἐξασκήσῃ τὰ εἰς ἀκίνητα κτήματα ἐμπράγματα δικαιώματα τοῦ ὀθωμανικοῦ δημοσίου, ὅσα δηλ. δὲν εἶναι ἑαλωτὰ πρὸς σωπικῶν ἀπαιτήσεων παραρτήματα, ὅσον λίμνην τινὰ ἣν ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἔδωκε χριστιανῶ τινὶ ἐπὶ ζωῆς του· ὑπὸ τὸν ὅρον, δηλαδὴ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ δημόσιον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λήπτορος, ὅστις ἐπέζησε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

ΑΠ. 327 (1857). Ἐπειδὴ ἀληθῶς τὸ δημόσιον, καθὼς νομιμένον

τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἐν καιρῷ τῆς ἀγωγῆς, ἡδύνατο ν' ἀμειψήσῃ τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, ὅπερ καὶ ἐπραξεν, ἀλλὰ τὸ ἀνεκλήτως δίκασαν δικαστήριον, αναφερόμενον καὶ εἰς τὰς αἰτίας-λογίας τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἐκτιμῆσαν τὰς προσχθείσας περὶ τοῦ δικαιοῦματος τῆς κυριότητος τοῦ ἐνάγοντος ἀποδείξεις, ἐπει-σθῆ, ὅτι ἀπέκτησεν οὗτος δυνάμει διαταγῆς τοῦ Σατράπου τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Παῖα τὴν κυριότητα τοῦ ἐπίδικου κτήματος τὸ δημόσιον δι, ὅπερ ἀπέκρουσε τὸ κατὰ τὸν τουρκικὸν νόμον νομιμον τοῦ τοιοῦτου τροποῦ ἀποκτήσεως τῆς κυριότητος, ἰσχυρισθὲν πρωτοδίκως καὶ κατ' ἰστέον, ὅτι μόνον διὰ τοῦ παλίου ἢ χοτζετιοῦ ἀπεκτᾶτο ὑπὸ τὸ κρά-τος τουρκικοῦ δικαίου ἢ κυριότητος τῶν τοιοῦτων κτημάτων, καὶ ὅτι ἐπομένως οὐδόλως ἀπεδείχθη διὰ τοῦ Βουγιαρδίου τοῦ Ἀλῆ Παῖα ἢ τῆς κυριότητος κτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὡρεῖλε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλή-θειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου (ἤτοι τοῦ ὁποίου προέτεινε κανόνες τοῦ τουρκικοῦ δικαίου) ὅστις ἀπέτελει τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὑπὸ τῆς πρωτο-δίκου ἀποφάσεως ταυθέντος θέματος· μὴ προέβαν δὲ τοῦτο καὶ οὔτε ἂν ἐπ' αὐτῷ ἐξαιτησάμενον πρωτοδίκως ἢ κατ' ἔφεσιν νὰ τῷ συγγω-νηθῇ ἢ ἀποδείξῃ τοῦ αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτε τὸ τῆς οὐσίας δικαστή-ριον ἤθελε σκεφθῇ ἐὰν ἡδύνατο τὸ δημόσιον νὰ προτείνῃ τοιαυτὴν αἴτησιν περὶ ἀποδείξεως, ἐναντίον τοῦ ἀποδειχθέντος ἤδη θέματος, διὲν δικαιούται νῦν νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον πε-ρὶ τοῦ νόμον τινὰ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτίμησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναει-ρηδλήτου προσαχθείσης ἀποδείξεως· ἐπομένως καὶ ἂν αἱ εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῆς προκειμένης ἀνειρηρῆσεως τοῦ δημοσίου σκέψεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, αἱ παραδέχεται ἢ προσδεδιλλομένη ἀπάφαισις τῶν ἐρετῶν, διὲν εἶναι ὁρθαί, οὐδὲν ἥττον, ὄντος ὁρθοῦ τοῦ διατα-κτικοῦ αὐτῆς, διὲν χωρεῖ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ προκειμένος λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 3 (1856) Ἐπειδὴ τὸ δίκαιον τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου καὶ τὰ ἐπιγενομένα πρωτόκολλα διὲν παρέχουσι τίτλον πρὸς χρησικτησίαν τῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου καταληφθέντων Ὀθωμανικῶν κτημάτων, διότι, δικαιοῦματι τοῦ πολέμου, τὸ δημόσιον κατέστη κύριον τῶν κτημά-των ἐρείστων, καὶ μόνον ἐκείνων, ἢ δὲ ἀπλῶς δυνάμει τοῦ πολέμου κατάληψις ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου κτήματος τινος, κατεχομένου κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως παρ' Ὀθωμανοῦ, οὐχὶ ὡς ἰδιοκτητοῦ, ἀλλ' ὡς ἐνεχυροῦχοῦ δανειστοῦ, οὔτε τίτλον πρὸς χρησικτησίαν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδιο-κτητοῦ παρέχει, διότι διὲν εἶναι κατάληψις ἐγκαταλειμμένου πράγ-ματος ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτοῦ, οὔτε ἀμέσως κυριότητα, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ὡς μὴ οὕτως Ὀθωμανικῆς ἰδιοκτησίας· ὅθεν τὸ τῆς οὐ-σίας δικαστήριον, παραδεχθὲν, ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἦτον ἰδιοκτη-σίαν Ἑλληνικοῦ, καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ κατεχετο παρ' Ὀθωμανοῦ, ὡς ἐνεχυροῦχοῦ δανειστοῦ, ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν τῆς χρησικτησίας ἐν-

στασιν τοῦ δημοσίου τὴν στηριζομένην ἀπλῶς εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ πολέμου κατάληψιν.

ΑΠ. 346 (1857). Ἐπειδὴ, ὡς παραδέχεται τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ἐκτιμῶσαν τὰς ὑποδικηθείσας αὐτῷ ἀποδείξεις, τὸ ἐπιδίκον κτῆμα ἀνῆκε πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημάκη Χατζῆ, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ περιήλθεν εἰς τὴν τῶν κληρονόμων του, νῦν ἀναιρεσιδλήτων, οὔτις ἐνεμύησαν αὐτὸ μέχρι τοῦ 1823 ἔτους, ὅτε ἠναγκάσθησαν ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ πολέμου ν' ἀναγκωρῶσιν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐν ᾗ κεῖται τὸ κτῆμα, καὶ ὅτι τοῦτο ἔκτοτε ἔμεινεν ἔρημον ν. μέως μέχρι τοῦ 1829 ὅτε κατέλαβεν αὐτὸ τὸ δημοσίον· ἐκ δὲ τῶν γεγονότων τούτων πείθεται τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὅτι τὸ δημοσίον ἐστερεῖτο νομίμου τίτλου πρὸς χρησικτησίαν τοῦ κτῆματος, μὴ δικαιολογῆσαν τὴν περὶ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ, καθ' ἃν ἤκοντος δῆθεν εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ὁθωμανῶν, πλάνην τοῦ να ὑπάρχει ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦλάχιστον νομιζόμενος τίτλος «ὡς Ἰδίου» (p^ulativus pro suo) B. 50 (9, 5)· ἡ δὲ κρίσις αὕτη οὐδένα παραδίδει νόμον, οὔτε εἶναι ἀληθεῖς οἱ ισχυρισμοὶ τοῦ δημοσίου α') ὅτι, καθὰ παραδέχεται τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, τὸ ἐπιδίκον κτῆμα ἦτο ἔρημον κυρίου, τοῦτέστιν ἀδόστορον ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου, διότι τὸ δικαστήριον παραδέχεται μόνον, ὅτι τὸ κτῆμα τοῦτο ἦτον ἔρημον νομέως ἀπὸ τοῦ 1829 ἔτους· ἄλλο τὸ ἐπὶ προθέσει παραιτήσεως τῆς κυριότητος ἐγκαταλειρθεὶν πρῶμα· καὶ β') ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν ὑπ' ἀρ. 10648 τὸ αὐτὸ κτῆμα ἦτον Ὁθωμανικὸν καθότι τὸ γεγονός τοῦτο ρητῶς ἀποκρούει ἡ αὐτὴ ἀπόφασις διὰ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης αἰτιολογίας.

ΑΠ. 245 (1856). Ἐπειδὴ τὸ δημοσίον δὲν κατέλαβε τοὺς ἐπιδίκους ἀγροὺς ἐγκαταλειμμένους ὄντας καὶ ἔχον ἀποχρῶντας λόγους νὰ θεωρῇ αὐτοὺς ὡς εἰς Ὁθωμανοὺς ἀνήκοντας διὰ τὴν ἀποκτήσιν τίτλον πρὸς χρησικτησίαν, διότι, ὡς βεβαίον τὸν ἐφετεῖον, κατέλαβεν αὐτοὺς κατὰ τὸ 1835 ἀπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Δημητρίου Φούντη, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ὑποθέτει ἔχοντα τὴν κυριότητα καὶ ἀπολέσαντα αὐτὴν κατόπιν ἀποκτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου διὰ τῆς χρησικτησίας· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ δημοσίον εἶχε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι οἱ ἀγροὶ οὗτοι ἀνῆκον εἰς τοὺς ἄλλοτε πολεμίους, μὴ ὑπαρχόντος ὁμῶς ἀποχρῶντος λόγου δικαιολογούντος αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν, ἀφοῦ δὲν κατέλαβεν αὐτοὺς ἐγκαταλειμμένους ὄντας, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀπὸ τὸν κύριον αὐτῶν, οὐδένα πρὸς χρησικτησίαν τίτλον ἐκτῆρατο, καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμηνεύσε τοὺς περὶ αὐτῆς νόμους, παραβίασαν καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῶν πολ. δικονομίας, θεωρῶσαν μέχρι τοῦ 1835 κύριον τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν τὸν εἰρημένον Φούντην, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰς περὶ κυριότητος ἀποδείξεις.

ΑΠ. 260 (1870). Ὄταν τὸ δημοσίον κατέλαβε κτῆμα εἰς Ὁθωμανὸν κατὰ κυριότητα ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀνῆκον, καὶ τὸ κατέλαβε

ὡπὲρ τὰ 30 ἔτη ὡς τοιοῦτον. δικαίωματι πολέμου, ἢ περὶ αὐτοῦ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγή θεωρεῖται παραγεγραμμένη.

ΑΠ. 24 (1854). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφε-
τῶν δοῖζει τὸ δικαίωμα, ὅπερ, ἀνῆκον εἰς τοὺς δικαιοδότας τῶν ἀναι-
ρεσιβλήτων, περιῆλθεν εἰς αὐτοὺς ὡς δικαίωμα τῆς ἐκποιήσεως τῆς
καρπώσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐκ τῆς δεσποτείας πηγαζουσῶν ἐξουσιῶν,
ἐπὶ τῇ καταβολῇ ὠρισμένου ἐδαφικοῦ τελέσματος ἢ κανόνος εἰς τὸν
κεκτημένον τὴν ψιλὴν κυριότητα, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἀντιβαί-
νει εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἀνεγνωρισμένους θεσμούς*
ἀπεναντίας μάλιστα ταυτίζεται μὲ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ νόμου καθιε-
ρωμένον δικαίωμα τῆς ἐπιφανείας. Πανδ. (43, 18) 1 πρ. 6 καὶ 6.
Βροιλ. (19, 1). 30 Πανδ. (30) 39 § 5, 71 § 5, 81 § 3, 86 § 4.
Βροιλ. (2, 2) 211, (42, 3). 10, 25, 1) 16, οὐδὲ καθίστησι τὴν
ἀπόφασιν ἀναιτιολόγητον ἢ ἑλλειψίς τῆς ρητῆς ἀνείας τῆς συντα-
ξέως τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἀφοῦ αὕτη συνάγεται ἐκ τῆς πα-
ραβολῆς τοῦ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς ἀποφάσεως περιγραφομένου δι-
καίωματος πρὸς τοὺς παρατεθέντας νόμους.

Ἐπειδὴ ἀναγνωρίσαντος τοῦ φετέλου ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι κέκτην-
ται τοιοῦτον δικαίωμα τοῦ νέμεσθαι, χρῆσθαι, καρποῦσθαι καὶ ἐκποιεῖν
τὸ ἐπίδικον κτῆμα, καὶ ὅτι δὲν ἀμφισβητοῦσι τὴν εἰς τὸ δημόσιον
περιελθοῦσαν ἀπὸ τῆς Βουλτάνας κυριότητα, ὁρθῶς ἀπέρριψε μὲν
τὴν ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐζητεῖτο τὸ δημόσιον τὴν εἰς αὐτὴν παράδοσιν
τοῦ κτήματος οὐδὲν δὲ ἀπεφάσισε περὶ τῆς ψιλῆς κυριότητος τοῦ
δημοσίου, διότι αὕτη δὲν ἡμφισβητήθη. ἄλλως δὲ τὸ ἀσφές τοῦ
διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ 398 (1862) Τὸ ἐλλ. δημόσιον δύναται, δικαίωματι τοῦ πο-
λέμου, ν' ἀπαιτήσῃ κανὼνα ἰνσαρὲ λεγόμενον διὰ κτῆμα, τὸ ὅποιον
πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως Βουλτάνας τις παρχώρησεν, ὑπὸ τὸν ὅρον αὐ-
τον, ἀμετακλήτως εἰς Ἑλλήνας; Οὐχί, διότι καὶ μὲν δικαίωματι
τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταλήψεως ἀπέκτησεν ἡ ἐλλ. κυβέρνησις
τὴν κυριότητα τῶν κτημάτων τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐθνεγερ-
σεως ὄντων τῆς κυριότητος καὶ εὐρισκομένων εἰς τὴν κατοχὴν τῶν
Ὀθωμανῶν, ἢ ἐκείνων, ὅσα ἐγκαταλείφθητα ἔμειναν ἀδέσποτα, ὡς
τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῶν πρωτοκόλλων τῆς 12 δεκ. 1828, 28
μαΐου 1827, 3 φεβρ. καὶ 1 ἰουλίου 1830, ἀλλὰ δὲν κατέστη τὸ ἐλ-
λην. δημόσιον καθολικὸς διαδοχὸς ὅλων τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν ἀπαι-
τητῶν τῶν Ὀθωμανῶν, διὰ τὴν ἐξακρίβησιν ὅσα οὗτοι πρὸ τῆς ἐπα-
ναστάσεως ἠδύναντο νὰ ἐξασκήσωσι δικαίωματα, ἔστω καὶ τῆς πε-
ρίουσιας τῶν Ὀθωμανῶν.

Β Διάταγμα 6) 18 Φεβρ. 1833. *

Ἡ ἐκποίησης ἔθν. κτημάτων παντὸς εἶδους εἰς ὅλα τὰ

(*) Ἐφ.Κ. τῆς 28 Φεβρ. 1833.

Δημόσιον κεντρικὴν ἐπιχειρήσασθαι θέλει

μέρη τοῦ Κράτους, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς πόλεις, ἀπαγορεύεται. Πᾶσα παράβασις αὐτῆς τῆς διαταγῆς θέλει παιδεύεσθαι αὐστηρῶς, καὶ πᾶσα ἃ ἐν τῇ ἰδιαιτέρας μας συγκατ. θέσει γινόμενῃ ἐκποίησις ἐθνικοῦ κτήματος θεωρεῖται ὡς ἄκυρος.

Β. Διάταγμα 30 Μαρτ. 11 Ἀπρ. 1835 Περί ἀνανεώσεως τῶν δικαιογράφων ἐκείνων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ὅσα μετέβησαν εἰς τῶν ἰδιωτῶν τὴν κυριότητα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπέε. ἐλευθερίας ἀγῶν ε. μέχρι τῆς καταστάσεως τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, δηλ. ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1822 ἕως 6 Φεβρουαρίου 1833.

Διὰ ν' ἀπαλλάξωμεν τὴν πᾶσαν ἀντιδικίαν καὶ ἀμφισβήτησιν, καὶ διὰ νὰ θέσωμεν διαρκεῖς καὶ ἀμετακινήτους βάσεις εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἐθνικῶν γαιῶν καὶ εἰς τὴν ἀπεργασίαν τῶν πολλοῦ λόγου ἀξίων κτηματογραφικῶν πινάκων καὶ βιβλίων τῆς ὑποθήκης, μετα τὴν γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας περὶ τῆς ἐξαριθμώσεως τῶν ἀναγκαίων δικαιωμάτων πρὸς ἀπόκτησιν ἐθνικῶν κτημάτων, ἧτις εἰς πολλοὺς πρὶν τῆς Βασιλείας Ἡμῶν ἐκδοθέντας νόμους καὶ διατάγματα ἀεβλήθη, διὰ δε τοῦ διατάγματος ἀπὸ 27 Σεπτεμβρ. (9 Ὀκτωβρίου) 1833 ἀνετέθη εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ἀπεφασίσκειν τὰ ἑξῆς.

1. Ὅσοι δι' ὁποιοῦδήποτε δικαιώματος ἀπέκτησαν ἐθνικὰ κτήματα ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1822, ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἐν Ἀστροὶ ἐθνικῇ Συνέλευσις ἐξέδωκε τὸ πρῶτον Ψήφισμα περὶ τῆς ἐκποίσεως τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἕως 6 Φεβρουαρίου 1833, ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἐκποίησις ὑπεβλήθη ὑπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιαιτέρας Ἡμῶν ἐγκρίσεως, προσκαλοῦνται διὰ τοῦ παρόντος νὰ διαχωρίσωσι τὴν ἐγκρίσιν εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐντὸς 3 ἑβδομαδίων ἀπὸ τῆς σήμερον, καὶ ὑποβάλλοντες εἰς αὐτὰ τὰ εἰς χεῖρας τῶν ἐγγράφα, ν' ἀνανεώσωσι τῆς καταχρῆς τὰ δικαιώματα [Β. Δ. 9]21 Δεκ. 1835].

2. Ἡ διακοίνωσις γίνεται ἐγγράφως ἢτοι προφορικῶς κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ἢτοι πρὸς τὸν Νομάρχην ἢ πρὸς τὸν Ἐταρχον, εἰς τῶν ὁποίων τὴν δικαιοδοσίαν κεῖται τὸ κτῆμα· τὴν διακοίνωσιν ὁμῶς ταύτην ὀφείλει

(*) ΕφΚ. 14 τῆς 9 Μαΐου 1835.

ὅ ὑπολογιζόμενος νὰ συνοδεύῃ μὲ ἐν δι' ἰδίῳ του ἐξόδῳ ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον γεγραμμένον ἀντίγραφον τῶν ταῦτοχρο-
νως παρὰδιδόμενων πρωτοτύπων.

Ἡ διακοίνωσις πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ κτῆμα ἀκριβῶς, καὶ ὅταν γίνεται προφορικῶς, πρέπει νὰ συντάσσεται ἐπὶ τοῦτω ἰδιαιτέρον πρωτόκολλον συνυπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν ἀπολαγι-
ζόμενον· ὅλα τὰ φύλλα τῶν πρωτοτύπων θέλουν ὑπογράφεσθαι ὡςπύως παρὰ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ παραλομβάνοντος αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, τὰ δὲ ἀντίγραφα αὐτῶν ἐπιθεωροῦνται ἀπὸ τὸ Ἐλε-
γτικὸν Συνέδριον, ἀπὸ τὸν Νομάρχην ἢ ἀπὸ τὸν Ἐπαρχον· ὁ ὑπολογιζόμενος ὅμως λαμβάνει ἀμέσως μετὰ τὴν παρὰδосιν ἐνδείξιν παραλαβῆς.

3. Οἱ Νομαρχαὶ καὶ Ἐπαρχοὶ ὀφείλουν νὰ ὑπεβαλλῶσι πάντοτε κατ' εὐθείαν καὶ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον συνοδευόμενα μὲ τὴν διακοίνωσιν τὰ ὅσα ἤθελον πα-
ρὰλμβάνει ἔγγραφα, νὰ ἐπισυνάπτωσι ταῦτοχρόνως τὰς ἀναγ-
κίας αὐτῶν παρὰκτηρήσεις καὶ ἐν γένει ν' ἀκολουθῶσι τὰς ἐπὶ τοῦτω διαταγὰς αὐτοῦ· εἰ δὲ μὴ, ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς ἡ εἰς τὸν § 17 τοῦ διατάγματος ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου (9 Ὀκ-
τωβρίου) 1833 περὶ τοῦ διοργανισμοῦ ταύτης τῆς Ἀρχῆς προσ-
διορισθεῖσα ποινὴ.

4. Ὅστις δὲν ζητήσῃ ἐντὸς τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 1 διορισθεί-
σας προθεσμίας τὴν διαταχθεῖσαν ἀνανέωσιν τοῦ δικαιογράφου,
τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον κατὰ τὸ εἰς τὸ προη-
γῆεν ἄρθρον μνημονευθὲν διάταγμα μὲ 20 ἕως 300 δραχμῶν
πρόστιμον, τὸ ὅποιον ἐπιβάλλεται κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγ-
ματος, καὶ καταδικάζεται προσέτι δι' ἐνεργείας τῆς ἐπὶ τῶν
Οἰκονομικῶν Γραμματείας εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, διὰ
νὰ παρὰδῶσῃ τὰ ἔγγραφα κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Πολιτικῆς Δι-
κονομίας. Δὲν εἶνε πρὸς τούτοις ἐφαρμοστὰ εἰς τὸν τοιοῦτον
τὸ ἔρθ' ὃ καὶ 7, αὐτε δύναται ποτὲ νὰ ἔχῃ κύρος ἢ εἰς τὰ
δημόσια βιβλία καταχώρησι, τῶν ἀποκτηθέντων ἐθνικῶν κτη-
μάτων, τῶν ὁποίων τὰ δικαίωγραφα δὲν ἀνανεώθησαν ὡς ἐκ-
κρινίσθη.

5. Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὀφείλει νὰ ἐξετάζῃ τὰ πα-
ρὰδιδόμενα τῆς ἐγγλήσεως δικαιογραφα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν

περὶ πωλήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων κειμένων νόμων καὶ διαταγμάτων ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1822, 14 Ἀπριλ. 1823, 18 Ἰουνίου 1824, 12 Ἰουλίου 1824, 11 Νοεμβρίου 1825, 6 Φεβρουαρίου 1826, 16 Ἀπριλίου 1826, 25 Μαΐου 1827, 10 Ἀπριλίου 1829, 1 καὶ 25 Μαρτίου 1830 (4) 2^ο καὶ 26 Αὐγούστου 1830, 27 Ὀκτωβρ. 1830, 3 Ἰουνίου 1831 καὶ 11 Σεπτεμβρ. 1831, ἀνίσως τὸ εὖρη σύμφωνα τότε ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι Ἡμῶν εἰς εἶδος ψήφισματος τὴν ἀνανέωσιν, τὴν ὅταν καταχωρεῖ ἀμέσως εἰς τὰ παρ. δοθέντα πρωτότυπα ἔγγραφα, ἢ ἐκτὸς τούτου τὴν ἐκδίδῃ χωριστά, καὶ τὴν ἐπισημεύῃ τακτικῶς εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.

(1) Ἄρ. ΛΒ' τῶν πρακτικῶν Συνελεύσεως.

Ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις θεωρήσασα τὸν § λε' τοῦ χθὲς ἐπικυρωθέντος προσωρινοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος.

Θεωρήσασα, ὅτι ἂν καὶ νῦν διδῇται κατὰ τὸν § λε' τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων ὡς δικαίωμα ἀναφαίρετον καὶ ἀναλλοίωτον, ἐπειδὴ ὁμως τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης κατὰ τὸν αὐτὸν § λε φαίνεται ἱκανὸν εἰς εὐρεσιν δανείων καὶ χρηματικὸν πορισμὸν, ὅταν μάλιστα προστεθῇ καὶ τινὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκποιήσεως τὸ δικαίωμα, ἐψηφίσατο τὰς: § Α' Ἡ Διοίκησις ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ κτήματα νὰ μὴν πωλήσῃ ἐπ' οὐδεμιᾷ περιστάσει ἕτερά εἰμὴ τὰ ἀκόλουθα: α' - Ἐργαστήρια. β' - Σπήτια καὶ σπηλιότοπους μετὰς περιοχὰς τῶν. γ' - Ἐν γένει τοὺς μύλους εἴτε κτισμένους, εἴτε χαλασμένους. δ' - Μαγαζιά. ε' - Χάνια. ς' - Λουτρούς. ζ' - Τζαμιά καὶ μεδρετέδες. η' - Φούρνους. θ' - Ἐλαιοτριβεύα. Ὅταν δ' ἐξ αὐτῶν ἔχει νὰ πωλήσῃ, ἡ Διοίκησις νὰ πωλῇ διὰ δημοπρασίας. § Β' Ἐν Ἀστροὶ τῇ ιδ' Ἀπριλίου αὐχγ' καὶ γ' τῆς ἀνεξαρτησίας.

(2) Κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο, § Β' » ἡ ἔως ἐδῶ ἐκποιήσις τῶν ὅσα τὸ ὑπ' ἄρ. ΛΒ' ψήφισμα τῆς ἐν Ἀστροὶ Ἑθνικῆς Β' Συνελεύσεως ἀπαγορεύει, ἀκοροῦται, καὶ τὰ ἐκποιηθέντα μένουσι πάλιν Ἑθνικὰ καὶ § Γ' » Ἡ Διοίκησις χρεωστεῖ ν' ἀποζημιωτοὺς ἀγοραστὰς μὲ τὸ ὁμοειδὲς ἀντάλλαγμα τῆς δοθείσης τιμῆς.

(3) Κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο (δρ. Μάμουκ. Θ σ. 119) τῆς Γ' τῶν Ἑλλ. Συνελεύσεως § Α' » αἱ ἐκποιήσεις τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ὅσαι ἔγιναν ἐναντίον τῶν Νόμων καὶ τῶν διατυπώσεων τῆς Διοικήσεως, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Α' Περιόδου, ἄχρι τέλους τῆς Γ' ἀκυροῦνται.

(4) Ψ. ΙΓ' τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 25 Μαρτίου 1830 [Γενικὴ Ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος ἀρ. 41 τῆς 28 Μαΐου 1830]. Ὅσα αὐτὸ δεδημοσιευμένον καὶ ἐν τρίτῳ Παραρτήματι Πείρας, σ. 415-417.

Διὰ τοῦ παρόντος δίδομεν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ν' ἀνανεώσῃ καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ δικαιοῦγραφα τῆς ἐγκτήσεως τῶν ἔθνικῶν κτημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν συμφωνοῦν ἀκριβῶς μετὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν μνημονευθέντων νόμων καὶ διαταγμάτων, ἢ εἰς ἄλλα, ὡς γενομένης τῆς ἐγκτήσεως μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου 1832 ἕως 6 Φεβρουαρίου 1835 ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως, ἣτις ὠρίσθη ἀπὸ τὰς τρεῖς Δυνάμεις εἰς τὸ πρωτοκόλλον τῆς ἐν Λονδίνῳ συνδιαλεξέως ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1832, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται μόνον, ὅταν τὰ χρήματα τῆς ἀγορᾶς ἐδόθησαν ἀληθῶς εἰς τὸ δημόσιον Ταμεῖον κατὰ τὰς εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς πωλήσεως προσδιορισθείσας συμφωνίας, ἥτοι ἐπληρώθησαν μετέπειτα ἀνελλιπῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 6, καὶ δὲν ἐχώρησε κανεὶς σφετερισμὸς, ἀλλὰ τὰ ἀπέκτησε ὁ διακάτοχος μετὰ καλὴν πίστιν (bona fide). Εἰς ὅλας τὰς ἀνανεώσεις τῶν τοιαύτης φύσεως δικαιογράφων ὀφείλει τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις, καθ' ἃς ἔπαιον αἱ ἐκποιήσεις αὐτὰς τῶν ἔθνικῶν κτημάτων, καὶ τὸν ἀνώτατον σκοπὸν τῆς πολιτείας, ὅστις πρέπει νὰ εἴναι σφικτὰ συνδεδεμένος μετὰ τῆς ἰδιοκτησίας τὴν ἐξασφάλισιν.

6. Ἀνίσως τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἀνακαλύψῃ ἀπλήρωτα χρεὴ ἀπ' ἀγορᾶς, τὰ ὁποῖα χρεωστοῦνται ἀκόμη νομίμως πρὸς τὸ δημόσιον, τότε δὲν δύνανται τὰ δικαιοῦγραφα ν' ἀνανεωθῶν προτῆτερά, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ κατέχων αὐτὰ δώσῃ ἔννομον βεβαίωσιν εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ὅτι θέλει πληρῶσαι τὸ χρεὸς τοῦ ὁμοῦ μετὰ τοὺς τόκους, λογιζομένους πρὸς 8 τοὺς ἑκατὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ πληρωθῶν τα χρήματα. Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν ὅλας τὰς τοιαύτας ἀνακαλύψεις.

7. Ἀνίσως ἐχώρησεν, ὡς ἐσημειώθη εἰς τὸ ἄρθρ. 5, φανερός σφετερισμὸς εἰς τῆς κατοχῆς τὸ δικαίωμα, καὶ ὁ κατέχων τὰ κτήματα δὲν τ' ἀπέκτησε μετὰ καλὴν πίστιν, ἢ ἀνίσως ἔχεινε παράνομος τις αὐτῶν ἀντιποιήσεις, τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ πάντοτε τὴν ὑπόθεσιν συνωδευμένην μετὰ τὴν γνωμοδότησίν του εἰς τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν.

Ἐὰν δὲ παρακινήθωμεν ἀπὸ εὐλόγου αἰτίας νὰ διορίσωμεν

ἀνανεώσεις δικαιογράφων διὰ συμβιβασμοῦ, θέλομεν δώσει ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον εἰδικὴν ἐξουσίαν, ἀπολουθῶντες ὡς παντοτεινὸν κανόνα τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐπεικειάς. Ἄλλ' ὁ ἀπολογιζόμενος τῶν κτημάτων διακάτοχος πρέπει τότε νὰ παραδεχθῇ τὰς συμβιβαστικὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἤθελε προβάλλει εἰς αὐτὸν τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ἐντὸς τεσσάρων ἑβδομάδων μετὰ τὴν πρότασιν εἰς ἐν δι' ἰδίων τοῦ ἐξοδῶν παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου συνταγμένον ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον παραδίδει εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.

8. Ἀνίσω; τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως παραδοθὲν δικαιοῖγραφον δὲν συμφωνῇ μὲ τοὺς ὅρισμους τῶν εἰς τὸ ἄρθρ. 5 μνημονευθέντων νόμων καὶ διαταγμάτων καὶ κηρυχθῇ ὡς ἄκυρον παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἡ ἀνίσω; ὁ ἀπολογιζόμενος δὲν δεχθῇ ἐντὸς τῆς διορισθείσης προθεσμίας τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 7 ἀναφερθέντα συμβιβασμόν, ἡ ἐὰν ἡμεῖς δι' ἀποφυγὴν μεγάλων καταχρήσεων ἢ ἐν ἀναδεχόμεν τὴν διὰ συμβιβασμοῦ ἀνανέωσιν, τότε ὀφείλει τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρ. 1, 2 καὶ 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀναγκαίαν διοικητικὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ τὴν διακοινώσῃ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν, ἡ ὁποία γρεωστέι νὰ καταδιώξῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ ἀρμόδια Πρωτοδικεῖα κατὰ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ παρόντος Διατάγματος σημειωθέντας νόμους καὶ διατάγματα, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς κατοχῆς καὶ τὴν ἀποδοσιν τῶν καρπῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 852 καὶ 853 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Β. Διάταγμα 9/11 Δεκ. 1835 Περί παρατάσεως τῆς διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐγκτητικῶν ἐγγράφων προλαβόντως ἐκποιηθέντων ἐθνικῶν κτημάτων προσδιορισθείσης προθεσμίας. *

Παρακινούμεθα νὰ παρατείνωμεν τὴν διὰ τὸ διατάγματις ἀπὸ 30 Μαρτίου 11 (Ἀπριλίου) 1835, ἄρθρ. 1, διορισθεῖσαν προθεσμίαν εἰς ἑξ' ἀκόμη μῆνας ἀφ' ἧς ἡμέρας δημοσιευθὲν τὸ διάταγμα τρῦτο διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως

(*) ΕφΚ, 21 τῆς 23 Δεκεμ. 1835. Βλ. καὶ ἑξῆς Βερούδης

νόμος 13]25 Νόμου 1836 Περί τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.*

1. Ὅλα τὰ ἀκίνητα ἐθνικὰ φθαρτά κτήματα, ὅσα, μὴ ἀναγκαῖα διὰ τὴν προικοδότησιν ἑλληνικῶν αἰνογενειῶν ἢ δι' ἄλλους σκοποὺς τῆς κυβερνήσεως, εἶναι διαθέσιμα, θέλουν ἐκποιηθῇ βεβηθῆναι διὰ λόγους οἰκονομικῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους. Περί τῶν ἀκινήτων ἐθνικῶν μὴ φθαρτῶν κτημάτων ὁμοῦς θέλει ἐνεργηθῇ μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη καὶ ἐκδοθησομένων εἰς τὸ ἐξῆς περὶ τούτων διαταξέων (**).

2. Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία θέλει καταστρώσει πίνακα τῶν ἐκποιηθησομένων τούτων κτημάτων, κατὰ τὰς ἀναγκαζομένας ἰδιαιτέρας ὁδηγίας, καὶ θέλει ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὴν θεώρησιν καὶ ἐγκρισίν μας.

3. Ἡ ἐκποίηση γίνεται μετὰ προηγουμένην ἐκτίμησιν καὶ κοινοποιεῖται διὰ δημοπρασίας, ἐνεργηθησομένης παρὰ τῶν δικητικῶν παρουσίας τῶν Β. Οἰκονομικῶν ἐπιτρόπων.

4. Ἡ ἐκτίμησις τῶν κτιρίων γίνεται διὰ τοῦ Β. ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν μηχανικοῦ τοῦ νομοῦ ἢ δι' ἄλλων εἰδημόνων, ἢ δὲ ἐκτίμησις τῶν ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων θέλει ἐνεργεῖται παρ' ἄλλων εἰδημόνων ἐπὶ τούτῳ ἐκτιμητῶν. Οἱ ἐκτιμηταὶ ἐκλέγονται παρὰ τῆς Γραμματείας τῶν οἰκονομικῶν, ἢ παρὰ τοῦ Β. Οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ὁρίζονται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου. Ἄν οἱ αὐτοὶ ἐκτιμηταὶ ἐνεργοῦν ταυτοχρόνως διαφόρων ἐκτιμήσεις, ἐπαναλήψεις ὁρκοδοσίας εἶναι περιττὴ. Τὸ πρωτοκόλλον τῆς ὁρκοδοσίας τὸ ὅποιον καταστρόνεται ἀμισθί, εἶναι ἀναγκαῖον δικαιολογητικὸν ἐγγράφον τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμήσεως. Οἱ ἐκτιμηταὶ οὔτινες ἤθελον βλάψει ἐκ προαιρέσεως τὸ δημόσιον διὰ τῆς γνωμοδότησεώς των, τιμωροῦνται κατὰ τὴν ἀρθρ. 410 τοῦ ποινικοῦ νόμου· πρέπει λοιπὸν νὰ προτελευθῇ ἡ προσοχὴ των καλὰ εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀρθρ. τούτου καθ' ὅν κυρίαν ὁρίζονται.

5. Εἰς τὴν ἐκτίμησιν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ἐμμέδων, καθόσον εἶναι γνωστὸν, ἢ ποιότης τοῦ ἀντικειμένου,

(*) ΕφΚ. 66 τῆς 3 Νόμου.

(**) Νόμος 12' τοῦ 1863, ἀρθρ. 1 § α' τροποποιῶν τὸ ἀνωτέρω ἀρθρ.

τὸ πιθανόν εισόδημα καὶ ἡ τοπικὴ ἀξία. Εἰς ἐκάστην ἐπιμέτρῃ γίνεται ἰδιαίτερον τακτικὸν πρωτόκολλον, εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ καταφαινῇται τὸ εἶδος, ἡ θέσις, ἡ ἐκτίμησις, ἡ περιουχία καὶ ὁροθεσία τοῦ κτήματος, καὶ ἡ μὲ λέξεις (ὄχι μὲ ἀριθμοὺς) ἐκφραζομένη ἀξία κατὰ στρέμμα καὶ ὁλικῶς. Ὅτε ἐνεργοῦνται αἱ ἐκτιμήσεις δι' ἐκτιμητῶν, ὁ ἀρμοδίος οἰκονομικὸς ἐπίτροπος, ἢ ὁ διοικητής, καταστρώνει τὸ πρωτόκολλον, συνυπογράφουσι μὲ τοὺς ἐκτιμητάς, καὶ τὸ παραπέμπουν εὐθὺς εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ καὶ τὸ ἐγκρίνῃ, ἢ ὅποια, ἐξελέγχουσιν αὐτὰ αποτελέσματα τῶν ἐκτιμήσεων καὶ πλειστηριασμῶν, δύναται νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ ὡς στηρίγματα καὶ εἰς τὴν προικοδότησιν τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ταυτοτρόπως ἐκτιμηθεῖσα καὶ ἐγκριθεῖσα ἀξία λαμβάνεται εἰς τὴν δημοπρασίαν ὡς ἐλάχιστος ὅρος, καὶ καμμία κατωτέρα τιύτου τιμῇ δὲν δύναται νὰ κατακυρωθῇ.

6. Διὰ τὴν ἐκτίμησιν συνήθως καταμέτρησις δὲν ἀπατεῖται· ἐπομένως δὲν ἐγγυᾶται τὸ δημόσιον οὔτε περὶ τοῦ ἐμβαδοῦ, οὔτε περὶ τοῦ εισοδήματος τῶν κτημάτων, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς κατὰ τὰ διαγεγραμμένα ὅρια ταυτότητος τοῦ κτήματος. — Μοναδικὰ κτήματα καὶ τεμάχια δὲν ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν, εἰμὴ κατὰ τὰ ὅριά των· σημειόνεται μὲν ἡ κατὰ πιθανολογίαν ἔκτασις, ἀλλὰ προστίθεται συγχρόνως καὶ ἡ ὁρὴ παρατήρησις, ὅτι τοῦτο γίνεται μόνον διὰ νὰ δηλωθῇ τὸ κτῆμα, καὶ ὄχι ἐπὶ σκοπῷ ἐγγυήσεως. Ἄν ὅμως ἡ σημείωσις τῆς ἐκτάσεως θεμελιούται εἰς προηγουθεῖσαν ἐξηκριθωμένην καταμέτρησιν, αὐτὸ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸ πρωτόκολλον, καὶ τότε τὸ δημόσιον ἐγγυᾶται διὰ τὸ ἐμβαδόν [ν. ΡΞΘ' τοῦ 1867, ἀρθρ. 4].

7. Ὅτε πρόκειται νὰ γείνη διαίρεσις ἐνὸς κτήματος εἰς μερίδας, ἢ καὶ εἰς ἄλλας ἐξιδιαιζόμενας περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας μία συνεγγισματικὴ ἢ ἀκριβὴς μαθηματικὴ καταμέτρησις εἶνε ἀναγκαία, ἡ γραμματεία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐνεργήσῃ δι' ἄλλων ἀξίων ἀνθρώπων.

(*) 8. Ἡ δημοπρασία κοινοποιεῖται τοῦλάχιστον τέσσαρας

(*) Τὸ ἀρθρ. 8 ἐτροποποιήθη ὑπὸ νόμου ΡΞΘ' τοῦ 1867, ἀρθρ. 2 καὶ 3.

ἰδιωτάδας πρὸ τῆς ἐναρξέως διὰ τῆς Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ τοῦ οἴκου οἰκοῦ ἐπιτρόπου, καὶ εἰς τὴν διακήρυξιν περιγράφεται τὸ ἐκποιούμενον πρᾶγμα ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ βάλει τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμήσεως, καὶ ἀναφέρεται ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος τῆς δημοπρασίας. Ἡ κοινοποίησις γίνεται διὰ τοχοκολλητέως εἰς τὰ δημόσια καταστήματα, καὶ τὰς γωνίας τῶν δρόμων ὄλων τῶν δήλων τῆς ἐπαρχίας. Ἄν τὸ κτήμα εἴναι σημαντικόν, καὶ προϋποτίθεται μετὰ βεβαιότητος πωρᾶ ἀγροστών, τότε καταχωρίζεται καὶ εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ εἰς ἄλλα δημόσια φύλλα, κηρύττεται προσέτι καὶ τοιχοκολλᾶται εἰς τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κράτους καὶ, χρεῖς καλούσης, κοινοποιεῖται καὶ εἰς τοὺς Κράτους διὰ τῶν πρεσβειῶν καὶ προξενείων. Εἰς τὸν τόπον, ὅπου γίνεται ἡ δημοπρασία, κηρύττεται δις, καὶ μάλιστα ἡ τελευταία κήρυξις γίνεται πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς διὰ τὸν τύμπανον ὅπου δὲν ὑπάρχει τύμπανον, ἢ κοινοποίησις κηρύττεται μεγαλοφώνως εἰς τοὺς πολυανθρωποτέρους δρόμους παρὰ τοῦ δηλοσίου κήρυκος. Ἡ κήρυξις αὕτη δύναται νὰ ἐνεργηθῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ διοικητοῦ, ἂν τὸ κρίνῃ εὐλογον ἡ γραμματεία τῶν οἰκονομικῶν. Οἱ διοριζόμενοι εἰς τοὺς δήλους δημοῖσι κήρυκες ἐνεργοῦν τὴν κήρυξιν λαμβάνοντες ἀντιμισθίαν ἐν τοῖς γιλλίοις ἀπὸ τοῦ ποσόν τῆς ἀγορᾶς.

9. Εὐθύς μετὰ τὴν κοινοποίησιν παρακατατίθενται οἱ περί τας γραμματείας τῶν οἰκονομικῶν τεθεῖσαι συμφωνίαι τῆς ἐκποιήσεως διὰ τοῦ ἀρμοδίου οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὸ διοικητήριον, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ τὰς θεωρήσῃ ἐλευθέρως· οἱ συμφωνίαι αὗται πρέπει νὰ θεμελιωνται ἐπὶ ταῖς περί ἐκποιήσεων ἔθνικων κτημάτων διατάξεσι, καὶ νὰ περιέχουν, ἐκτὸς τούτου, καὶ ὅσα ἄλλα εἰδικῶς ἐθεωρήθησαν κατάλληλα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ταμείου.

10. Ἐκ στος δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν διοικητὴν, μέχρι τῆς ἐναρξέως τῆς δημοπρασίας, ἐγγράφους προσφορὰς ἐσφραγισμένας· ἀρχομένης τῆς δημοπρασίας, ἀνοίγονται αἱ προσφοραὶ παρούσας τοῦ προσφέροντος, καὶ τοῦ οἰκονομι-

(*) Κατηγγήθη τὸ ἄρθρ. 9 ὑπὸ νόμου 12' ἄρθρ. 8.

καὶ ἐπιτρόπου, καὶ καταχωρίζονται εἰς τὸ πρωτόκολλον τῶν ἐκποιήσεων, ἀφοῦ πρῶτον καταχωρισθῇ εἰς αὐτὸ ὁ τρόπος τῆς κοινοποιήσεως (ἄρθρ. 8) μετὰ τὰς ἰδιαιτέρας συμφωνίας (ἄρθρ. 9). Ἄν αἱ προσφοραὶ αὗται ὑπερβαίνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἐκτιμήσεως, ἤγουν τὸν ἐλάχιστον ὅρον, ἡ δημοπρασία ἀρχίζει μετὰ τὴν ἀνωτάτην προσφορὰν· εἰ δὲ μή, τίθεται ὡς βᾶσις ἡ διὰ τῆς ἐκτιμήσεως προσδιορισθεῖσα ἀξία. Αἱ ἔγγραφοι προσφοραὶ ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐκποιήσεως.

11. Ἡ δημοπρασία ἐνεργεῖται συνήθως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐποικίσεως, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐπὶ ταύτῃ τῷ σκοπῷ ἐπίτηδες σημειωμένον μέρος τοῦ δήμου, τὸ ὁποῖον προσδιορίζεται ἅπαξ πρὸς ἀποφυγὴν ἀκυρώσεως τῆς δημοπρασίας. Ἡ δημοπρασία ἀρχίζει μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐξήγησιν τῶν συμφωνιῶν, μετὰ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἐκποιουμένου κτήματος, καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ κήρυκος ἐκφώνησιν τοῦ ἐλάχιστου ὁρίου παρευρίσκεται εἰς αὐτὴν ἐκάστοτε, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ὁ ἀκόνομικος ἐπιτρόπος, ὅστις ὀφείλει νὰ διδῇ πληροφορίας περὶ τῆς θέσεως καὶ τῶν συστατικῶν μερῶν τοῦ κτήματος καθὼς καὶ τὸς ἀναγκαίας διασαφήσεις τῆς ἐννοίας τῶν συμφωνιῶν τῆς ἐκποιήσεως, καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου κατὰ πάντα λόγον· πρὸ πάντων δὲ, κηθύσας ἀφοῦ τὸ ἀξιόχρεον τῶν πλειστηριαστῶν καὶ τῶν ἐγγυητῶν τῶν. Τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐκποιήσεως κρατεῖ ὁ διοικητής· αὐτὸς δύναται νὰ μεταχειρισθῇ ὡς γραμματέα ἓνα τῶν γραφείων του, ἄλλο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὀφείλει πάντοτε νὰ διευθύνῃ τὴν πράξιν, αὐτὸς ὁ ἴδιος εὐτοπροσώπως. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλαμβάνωνται εἰς τὰ πρωτόκολλα τῶν δημοπρασιῶν, ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν συμφωνιῶν (ἄρθρ. 9 καὶ 10), καὶ αἱ γενικαὶ νομικαὶ διατάξεις.

ΑΠ. 68 (1875). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 39 καὶ 13 τοῦ ἐπὶ 13 Νοεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων νόμου, αἵτινα εἰσὶν ἐφ' ἑρμοστείᾳ ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐτοῖς διαγραφόμενας διατάξεις καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμει τοῦ ὑπὸ στοιχ. 12' νόμου τῆς 20 Δεκεμβρίου 1863 περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων κτημάτων, κατὰ μὲν τὸ 12 ἄρθρ. τοῦ νόμου τούτου ἐπὶ τῶν γινομένων ἐκποιήσεων ὁ οἰκονομικὸς ἐρρορ παρίσταται μετὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκποίησιν τούτων διαγεγραμμένης δημοπρασίας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 16 ὁκτωβρίου 1853 περὶ ἐρρορῶν

νόμου, οἱ ἅπτοντες καὶ κωλυόμενοι ἔφοροι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦς γραμματεῖς· καὶ ὑπὸ τὴν τοιαύτην προϋπόθεσιν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα παραδέχεται ὅτι τὰ τῆς δημοπρασίας διεξήγαγεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων Σ ὡς γραμματεὺς τῆς ἐφορείας· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐν τῷ βουλεύματι τούτῳ ἀναφέρεται ὅτι ἐνήργησε τὴν δημοπρασίαν οὗτος, οὐδόλως ἐξάγεται ὅτι δὲν μετέσχεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ ἐπαρχος ὡς ἡ ἀρμοδία διοικητικὴ ἀρχή, οὔτε τὸ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τοῦ βουλεύματος τοῦ τῶν πλημμελειοδικῶν συμβουλίου (καθόσον ἐφορᾷ τὴν τοῦ ἐπαρχοῦ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς κατηγορίας) ἀναφερόμενον ἐν ταῖς αἰτιολογίαις τοῦ ὅτι οὗτος ἐγένετο δῆμα τῆς πρὸς τὸν γραμματεῖα τῆς ἐφορείας ἐμπιστοσύνης τοῦ κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐδοκίμευτο τὰ τοῦ δημοσίου συμφέροντα, καταδεικνύουσιν, ὅτι ὁ ἐπαρχος δὲν παρευρίσκει· σαφῶς μάλιστα τὸ ἐναντίον τούτου προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ βουλεύματι ρητῇ γίνεται μνηεῖα ὅτι συυπεγράφησαν καὶ ἀπὸ τούτου τὰ πρακτικά, οὐδαμῶς ἀποδεικνυσμένου ὅτι ἐτέθη παρ' αὐτοῦ ἡ ὑπογραφή· χαρὶς παντάπασιν νὰ παρευρεθῇ, ἂν δὲ ὁ ἐπαρχος οὗτος ἐπὶ τῇ ἐκ θείσει ἐμπιστοσύνῃ ἀνέβηκεν εἰς τὸν τῆς ἐφορείας γραμματεῖα, ὅστις, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐφόρου περίστατα, τὴν τῶν πρακτικῶν σύνταξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὡς παραδεχόμενοι τὰ προσβαλλόμενα βουλεύματα, ἐγένετο καὶ πλαστογραφία, μὴ περιληφθέντος τοῦ ἀληθοῦς ποσοῦ ἐφ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατακύρωσις, δὲν εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἄκυρα καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους.

12. Αἱ προσφοραὶ εἰς ἐπὶ δημοπρασίας πλειστηριασμὸν διεκδύονται παρὰ τῶν πλειστηριαζόντων ἢ τῶν ἐπιτρόπων εἰς τὸν κήρυκα, καὶ διοικρῦνται παρ' αὐτοῦ μεγαλοφώνως. Ὅτε ὁ ἐλάχιστος ὅρος εἶναι δραχ. 100 ἕως 1000, ἡ προσφορὰ πρέπει νὰ γίνηται τοῦλάχιστον ἀνὰ 5 δραχ., ὅτε ἕως δραχμ. 5000 ἀνὰ 2 δραχμάς, καὶ ὅτε ἕως δραχ. 10001 ἀνὰ 50 δραχμάς. Πᾶσα προσφορὰ σημειώνεται εἰς τὰ πρακτικά μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πλειστηριαστοῦ. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν γίνεται ἡ κατακύρωσις, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐν τῷ άρθρῳ 13 ἀναιρεμένης ἀνωτέρας ἐγκρίσεως, καὶ κλείει ἡ δημοπρασία· τὰ δὲ πρακτικά ὑπογράφονται παρὰ τοῦ ὑπερβηματιστοῦ, τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου. Ἄν τις πλειστηριάζῃ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, πρέπει νὰ τὸ φανερῶσῃ εὐθὺς εἰς τὰ πρακτικά, καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸ νόμιμον ἐπιτρόπον· εἰ δὲ μὴ, ἕως τότε θεωρεῖται καὶ ἐκλαμβάνεται αὐτὸς ὡς αὐτὸς ἀγοραστής. Προσφοραὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν δὲν

εἶναι δεκταί. Οἱ πλειστηριασταὶ εἶναι ὑπόχρεοι διὰ τὰς προσφορὰς τῶν ὅταν δὲ προσφερῇ ἀνωτέρα τιμή, αἱ προσφοραὶ τῶν πρώτων πλειστηριαστῶν μένουσιν χωρὶς ἀποτέλεσμα· ἐκ τούτου καὶ εἰς τὴν περίστασιν ὅποτε πρέπει νὰ διακοπῇ ὁ πλειστηριασμός, πρέπει πάντοτε ὁ τελευταῖος πλειστηριαστής νὰ ὑπογράψῃ ἰδιοχείρως τὸ πρωτόκολλον. Εὐθὺς μετὰ τὴν κατακύρωσιν τῆς δημοπρασίας ὁ ἀρμόδιος οἰκονομικὸς ἐπίτροπος θέλει ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀγοραστήν ἀξιώχρεων ἐγγύησιν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς καὶ ἐκπληρώσεως τῶν λοιπῶν συμφωνιῶν τῆς ἀγορᾶς. Εἰς περίστασιν ὅμως, καθ' ἣν δὲν προσφέρει τὴν ἐγγύησιν ἐνεργεῖται ἀναπλειστηριασμός, ἐννοούμενης τῆς ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης δημοπρασίας προκυφόμενης τιμῆς εἰς βάρος τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ αἱ ἀνωτέρω περὶ ἐγγυήσεως περιστάσεις πρέπει νὰ σημειῶνται καὶ εἰς τὸ πρωτόκολλον, παραστηνόμεναι ἀρκούντως. Παρένογησιν εἰς τὰς δημοπρασίας καταμηνύονται εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ καλεῶνται κατὰ τὸ ἀρθρον 436 τοῦ ποινικοῦ νόμου. (*)

(**) 13. Ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ εὐθὺς εἰς τὴν γραμματεῖαν τῶν οἰκονομικῶν πρωτότυπον τὸ πρωτόκολλον τῆς δημοπρασίας ὁμοῦ μὲ τὰ ἐν αὐτῷ ἐπισυνημμένα τυχόντα ἔγγραφα. Ἡ γραμματεία ἐξετάζει τὸ πρωτόκολλον, καί, ἐὰν αἱ γενικαὶ ἢ αἱ εἰδικαὶ συμφωνίαι τῆς ἐκποιήσεως ἐφυλάχθησαν πρεπόντως, τὸ διευθύνει εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον διὰ νὰ περασθῇ κατὰ τὰς καθεστώσας διατάξεις ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν· ἐγκρίνει ἐπομένως ἐξ ἰδίας ἀρμοδιότητος τὴν ἐκποίησιν, ἐκδίδει τὸ πῶλ τίριον, ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου γεγραμμένον καὶ διευθύνει αὐτὸ ἀνεπαρμιγρᾶς ἀναβολῆς πρὸς τὸ γενικὸν ταμεῖον, διὰ νὰ λάβῃ σημείωσιν τῶν προθεσμίων τῆς πληρωμῆς καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἀφοῦ πρῶτον σημειωθῇ εἰς αὐτό, ὅτι κατεχωρίσθη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν καὶ πληρωθῇ ἡ πρώτη δόσις εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμῖαν τῆς ἐπαρχίας.

(*) Νόμος ΙΖ' τοῦ 1863, ἀρθρ. 4—8 καὶ νόμος ΡΕΘ' ἀρθρον 1 καὶ 3.

(**) Τὰ ἀρθρ. 13 καὶ 14 ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ νόμου ΙΖ' τοῦ 1863, ἀρθρ. 2 καὶ 8.

14. Ἡ συμφωνηθεῖσα τιμὴ τῆς ἀγορᾶς πληρόνεται εἰς δέκα ἑπτασάββους ὅσοις μὲ τόκον 8 % κατ' ἔτος μέχρι τῆς ἐξορλήσεως· δύναται ὁμοίως νὰ πληρωθῇ διὰ μιᾶς. Ἡ πρώτη δόσις πληρόνεται πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ πωλητηρίου, καὶ πρὶν ἢ ἐγκατασταθῇ ὁ ἀγοραστὴς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος διὰ τοῦ οικονομικοῦ ἐπιτρόπου, ὅστις γρεωστὲι νὰ σημειώσῃ αὐτὸ τοῦτο εἰς τὸ πωλητήριο [νόμος ΙΖ' τοῦ 1863, ἀρθρ. 2].

15. Μέχρι τελείας ἐξορλήσεως τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν τόκων μένει ρητῶς τὸ ἐπὶ τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸ δημόσιον καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν· ἐπομένως οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἀπ' ἀλλήλων τῶν ὑποχρεώσεων περὶ τῆς ὀλικῆς τιμῆς καὶ τῶν τόκων, εἰ μὴ αὐτοὺ πληρώσουν καὶ τὴν τελευταίαν δόσιν καὶ σημειωθῇ τοῦτο εἰς τὸ πωλητήριο παρὰ τοῦ ἄρμο. διου ταμίου ἢ σημειώσῃ αὕτη περὶ ἀμέσως εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν. Ἄν ὁ ἀγοραστὴς δὲ ἐκτελέσῃ τὰς συμφωνίας καὶ ἂν μάλιστα καθυστερήσῃ μὲ δόσεις καὶ τόκους δύο ἔτων κατὰ συνέχειαν, τότε τὸ δημόσιον ἐνεργεῖ νέαν δημοπρασίαν (ἀναπλειστηριασμόν) ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἀγοραστοῦ. Τὰ ἐξοδα, οἱ τόκοι τῆς ὑπερμερίας καὶ ἡ τυχούσα μείωσις τῆς τιμῆς εἰναι εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἐνῆτίον τοῦ ὁποίου δύναται εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ ἐνεργηθῇ καὶ προσωπικὴ κράτησις. Μένει δὲ πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ἡ τυχούσα ἐπαύξησις τῆς τιμῆς. Τὸ δημόσιον δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ φυλάττῃ καὶ τὰς περὶ ἐνοικιᾶσεως συμφωνίας, τὰς ὁποίας τυχὼν ἔσμεν ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς, ἢ ὁ ἐπίτροπός του, ἢ οἱ κληρονόμοι του, ἂν τὸ ἐνοίκιον εἴναι ὀλιγώτερον ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐλάβανε πρότερον τὸ δημόσιον [ν. ΙΖ' ἀρθρ. 2].

ΑΠ. 381 (1874). Κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1866 περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων νόμου ἡ πρώτη δόσις τῆς συμφωνηθεῖσης τιμῆς τῆς ἀγορᾶς πληρόνεται πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου καὶ πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος· κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἀρθρὸν 15, εἰάν ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἐκτελέσῃ τὰς συμφωνίας, καὶ ἂν μάλιστα καθυστερήσῃ δόσεις, τότε τὸ δημόσιον ἐνεργεῖ ἀναπλειστηριασμόν ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἀγοραστοῦ· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται ὅτι τὸ ἐν Ἀθήναις ἐφετ. παραδείξι-
-μενον ὅτι ἐκ τῶν ὑποθηκέντων αὐτῷ ἐγγράφων προέκυψεν ὅτι κα-
-τέσθαι μὲν ὁ ἀναίρεσέων δραχ. 74 διὰ τὴν πρώτην δόσιν, ἀλλὰ τὴν κα-

τέθηκε μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ὧρων ἐτῶν χωρὶς νὰ καταβάλῃ
 ἔτι τὰ δικαιώματα τοῦ κήρυκος καὶ τοῦ χαρτοσήμου, ὁρθῶς ἐφήρ-
 μοσε καὶ ὁρθῶς ἡρμήνευσε τὰς παρατεθείκας διατάξεις· διότι, κατὰ
 τὸ ἄρθρ. 15 συνδυασμένον τῷ ἄρθρῳ 19 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἡ καθυ-
 στέρησις δόσεων καὶ τόκων δύο ἐτῶν κατὰ συνέχειαν συνεπάγεται τὸ
 δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκθέσῃ τὸ δημόσιον εἰς ἀναπλειστηριασμὸν τὸ πω-
 ληθὲν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀγοραστοῦ εὐρισκόμενον κτῆμα· οἱ δὲ
 ἀγορασταὶ θέλουν πληρῶναι μετὰ τῆς πρώτης δόσεως τὸ δικαίωμα
 τοῦ κήρυκος καὶ τοῦ χαρτοσήμου. Δὲν ἦτον δὲ ὑπόχρεων τὸ δημόσιον
 νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀντιδικὸν τοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων
 του, ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 14, ἡ πρώτη δόσις καταβάλλεται πρὸ
 τῆς παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου ἐγγράφου καὶ πρὸ τῆς ἐγκα-
 ταστάσεως, ὅπερ σημαίνει, ὅτι πρόσκλησις δὲν ἀπαιτεῖται ἐνῷ ἐπὶ
 τοῦ προκειμένου ἡ πρώτη δόσις, καθὰ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας
 παρεδίδετο, κατεβλήθη μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

ΑΠ. 171 (1853). Ἐπειδὴ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ ἡμι-
 σίου εἰς ἀγορὰς ἐθνικῶν κτημάτων ἐφαρμόζεται τὸ ἀπὸ 15]25 Νοεμ-
 βρίου 1837 εἰδικὴν περὶ τούτων διάταγμα, καὶ οὐχὶ τὸ ἐπικαλε-
 σθέντα παρὰ τοῦ ἀναιρεσιπόντος περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων
 διατάγματα, καθότι ταῦτα, ἂν καὶ μεταγενέστερα, ὁφρῶσιν ὅμως
 τὴν καταδιώξιν τῶν καθυστερούντων ἐκ φόρων, τὸ δὲ εἰρημένον δι-
 άταγμα κανονίζει ἰδίως τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτη-
 μάτων καὶ τὰς μετὰ τοῦ δημοσίου, ὡς πωλητοῦ, καὶ τοῦ ἀγορα-
 στοῦ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τοιαύτων κτημάτων σχέσεις· ἐπομένως τὸ
 δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παραδεχθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσιπὸν
 ἔεν ἐπλήρωσε τὸ τίμημα τοῦ ὁποίου ἡγόρασεν ἐθνικοῦ οἴκου, οὐ
 ἀπεφύγετο νομίμως ἐπιτρέψαν τὸν ἀναπλειστηριασμὸν αὐτοῦ τοῦ οἴ-
 καπέδου, καὶ ἐφῆρμονεν ὁρθῶς ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑπόθεσεως τὸ
 εἰρημένον Β. διάταγμα, καθ' ὃ (ἀριθ. 15) ἂν ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἐκτε-
 λῇ τὰς συμφωνίας, καὶ ἂν μάλιστα καθυστερήσῃ δόσεις δύο ἐτῶν
 κατὰ συνέχειαν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθυστέρησεν ὁ ἀναιρεσιπὸν
 ὅλον τὸ τίμημα, καθ' ὃ βεβαίον τὸ δικαστήριον, τότε τὸ δημόσιον
 ἐνεργεῖ ἀναπλειστηριασμὸν ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἀγοραστοῦ ὡς ἐκ πε-
 ρισσοῦ δὲ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἄρθρα τινὰ τοῦ
 περὶ καταδιώξεως καθυστερούντων Β. Διατάγματος ἐπὶ τοῦ προτα-
 θέντος συμψηφισμοῦ. καὶ ἐπὶ τῆς προτάσεως ὅτι ἀπαιτεῖται προη-
 γουμένης ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ὅπερ δὲν καθιστᾷ πανταπὶ
 πλημμελὴ τὴν ἀναρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν, καθότι ἐπιστηρίζεται
 αὕτη ἰδίως εἰς τὸ εἰρημένον διάταγμα.

Ἐπειδὴ τὸ διαληφθὲν διάταγμα ὀρίζει ρητῶς, καθὰ προεβλήθη,
 ὅτι ἂν καθυστερήσῃ ὁ ἀγοραστὴς δόσεις καὶ δύο ἐτῶν τόκους κατὰ
 συνέχειαν, τὸ δημόσιον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θέσῃ εἰς ἀναπλειστη-
 ρισμὸν τὸ πωληθὲν, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνῃ κοινοποίησις μετ' ἐπιτα-
 γῆς πρὸς πληρωμὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὐδ' ἄλλῃ ἐκκαθάριστι τῆς

πραγμάτῳ, ὅταν αὕτη ᾖναι ἐκκαθαρισμένη καὶ ἀναμφισβήτητος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθὰ τὸ βεβαιοῖ τὸ δικάσαν δικαστήριον· ἔτι νομίμως τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσεύοντος, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον, ὡς βεβαιοῖ ἐκπερισσῶς, διετηρήθησαν αἱ παρὰ τοῦ προμνησθέντος διατάγματος ὀριζόμεναι διατυπώσεις ἐπὶ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον σκεπτόμενον ὅτι κατὰ τὸ εἰρημένον διατάγμα γίνεται ἀναπλειστηριασμὸς ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν πληρώσῃ ὁ ἀγοραστὴς τὸ τίμημα καὶ τὰ λοιπά, ἀντέκρουσεν ἐμπεριληπτικῶς τὴν περὶ ἐρμηνείας τοῦ διαλυτικοῦ ἔρου πρότασιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ὅρος οὗτος διαλύει τὸ συνάλλαγμα τῆς πωλήσεως, καὶ οὐχὶ ὅτι δίδει δικαίωμα ἀγωγῆς περὶ τοῦ τιμήματος· ὥστε δὲν εἶναι ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις.

(*) 16. Αἱ τιμαὶ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ ἐκποιήσεως ἔθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων ἐμβαίνουν εἰς τὸ χρεωλυτικὸν ταμεῖον τοῦ Κράτους, οἱ δὲ τόκοι μένουσιν εἰς τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν· εἰς βάρος τοῦ χρεωλυτικοῦ ταμείου πίπτουν ἐπομένως καὶ τὰ διὰ τὰς δοκιμὰς τῆς ἐκποιήσεως καὶ αὐτὰς τὰς ἐκποιήσεις γινόμενα ἔξοδα, καθόσον αὐτὰ δηλαδὴ δὲν πίπτουν εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἐπίσης θέλουσιν γίνεσθαι ἀπὸ τὸ χρεωλυτικὸν ταμεῖον καὶ αἱ πληρωμαὶ τῶν τιμῶν ἀκινήτων κτημάτων, ἀποκτημένων παρὰ τοῦ δημοσίου, δι' ἀγορᾶς ἀλλαγῆς ἢ συνθήκης.

17. Τὰ ἐκποιηθέντα κτήματα μεταβαίνουν εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐλ' ὕθερ καὶ πάσης ὑποθήκης, καὶ γίνονται πλήρως αὐτοῦ ἰδιοκτησία, ὑποχρεοῦται ὅμως καὶ αὐτὸς νὰ πληρώσῃ τὰς συμφωνίας. Δὲν δύνανται ὅμως τὰ κτήματα ταῦτα νὰ δοθῶσιν ἐπ' αὐδεμιᾷ συμφωνίᾳ εἰς ἀτελῆ ἰδιοκτησίαν, οὔτε νὰ ἐπιδορυθῶσι μὲ ἰδιωτικούς περιορισμούς καὶ ἀναλλοίωτα βάρη, καὶ μάλιστα μὲ τὴν ὑπὸ ὄνομα νόθελλον γνωστὴν δ' ὕλειαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάττωσι διὰ πάντοτε καιρὸν ἀδιαλείπτως τὴν ιδιότητα τῆς ἐλευθέρως ἰδιοκτησίας.

(**) 18. Διὰ τὰ κτήματα ταῦτα πληροῖν ὁ ἀγοραστὴς εἰς τὴν δημόσιον κατὰ τὴν ἐλευθέραν θέλησίν του, ἥτις ἐκφράζεται καὶ καταχωρεῖται εὐθὺς εἰς τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸ πρωτόκολλον, καὶ εἰς τὸ πωλητήριο, ἢ κατ' ἔτος τρία τοῖς Οἱῳ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἀντὶ τοῦ φόρου τοῦ δεκάτου εἰς εἶδη, ἢ τὸ ἀπλοῦν

(*) Τὸ ἀρθ. 16 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 12' ἀρθ. 7.

(**) Τὸ ἀρθρον 18 κατηργήθη ὑπὸ νόμου 12' τοῦ 1868, ἀρθ. 2.

δέκατον εἰς εἶδη μέχρι τῆς εἰσάξεως τοῦ γενικοῦ ἐγγείου φόρου. Ἄν προτιμᾷ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δεκάτου ὁ ἰδιοκτήτης, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ κατ' ἑκάστον ἔτος μὲ ἐγγράφον ἀποδεικτικόν τοῦ ἀρμοδίου οἰκονομοῦ καὶ ἐπιτρόπου πρὸς τὸ ἀρμοδίον δημοσίον ταμεῖον, ὅτι τὰ ἀποκτηθέντα κτήματα ταῦτα ἐκαλλιεργήθησαν ἀληθῶς. Ἐκ τοῦ ἀντίου δὲ θέλει πληρόνεται εἰς μετρητὰ παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου ὁ σημειωθείς φόρος 30)0 ἀνευ ἀντιλογίας εἰς τὸ ταμεῖον διὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔσται — Διὰ τὰς νωτέρω κτήματα πληρόνει ὁ ἀγοραστὴς ἀπλοῦν δεκάτον εἰς εἶδη διὰ τοὺς μύλους, οἰκίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀκίνητα κτήματα, ὅσα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀποδεκάτωσιν, δὲν πληρόνονται, μέχρι τοῦ κανονισθῆ γενικῆς ὁμοιόμορφος δι' αὐτὰ φόρος. Ἄλλοι παρὰ οἱ ἄχρι τοῦδε ἐπ' αὐτῶν ἐπικείμενοι φόροι ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἀνωτέρω ἀπλοῦν ἐγγεῖον φόρον.

19. Οἱ ἀγορασταὶ θέλουν πληρόνει μὲ τὴν πρώτην δόσιν τὸ δικαίωμα τοῦ κήρυκος καὶ τὸ χαρτόσημον.

Β. Διάταγμα [τῆς 16]28 Ἰουν. 1842.

1. Μολονότι ἡ κατακύρωσις δημοπρατηθέντων ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων, τὰ ὅποια δὲν περιέχονται εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ παρ' ἡμῶν ἐγκριθέντας καταλόγους, εἶνε ἂν ἐαυτῇ τῇ ἀκυρῇ, ἐγκρίνομεν μολοντοῦτο νὰ παραχωρηθῶσι πωλητήρια ἐγγράφα εἰς τοὺς πλειοδότας τῆς πρώτης ἢ περαιτέρω δημοπρασίας εἰς ἐκεῖνα ἐκ τῶν μὴ ἐν τοῖς εἰρημένοις καταλόγοις περιχομένων ἐθνικῶν κτημάτων, ἅτινα κατέχονται, εἴτε μὲ ἀδείαν, εἴτε ἀνευ ἀδείας, ἢ ἀν' ἐβελτιώθησαν ἢ ἐνοικοδομήθησαν ἢ ἐπεσκευάσθησαν ἀπ' αὐτοὺς. Ἐξαίρουνται δὲ τῆς ἀνω παραχωρήσεως τὰ κτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν ἀρχαιοφθόρας ὁποιασδήποτε ἐποχῆς καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ φυλάττωνται δι' ἀνασκαφάς, διοριζομένης ἐπὶ τούτῳ παρ' ἡμῶν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

2. Δι' ὅλα τα φθαρτὰ κτήματα ὅσα περιέχονται εἰς τοὺς κατὰ τὸ 1836 καθυποβληθέντας εἰς ἡμᾶς καὶ ἐγκριθέντας παρ' ἡμῶν περὶ ἐκποίησης καταλόγους, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγέναν μετα τὴν κατακύρωσιν τῆς πρώτης δημοπρασίας νεαὶ προσφορὰι, θέλουν, ἐκδοθῆ τ' ἀνήκοντα πωλητήρια εἰς ὄνομα τῶν

εἰς τὴν πρώτην δημοπρασίαν πλειοδοτῶν, οἵτινες δὲν ἔλαβον μέρος εἰς δευτέραν ἢ τρίτην δημοπρασίαν, καὶ εἴτε ἔκαμαν ἐνστάσεις κατὰ τῆς μὴ ἐγγρίσεως τῆς εἰς αὐτοὺς ἐκποιήσεως, εἴτε κατέχουσι τὸ κτῆμα. Ἀλλῶς τὰ πωλητήρια θέλουν παρχωρεῖσθαι εἰς τοὺς κατὰ τὴν δευτέραν δημοπρασίαν πλειοδότας. Ἄν δὲ ἔγειναν νέχι προσφορὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δευτέρας δημοπρασίας θέλουν ἐφαρμοζέσθαι ἀναλόγως αἱ προηγουμέναι διατάξεις τοῦ παρόντος άρθρου.

3. Ἐννεῖται δὲ ὅτι ἡ παραχώρησις τῶν πωλητηρίων δὲν θελεῖ γίνεσθαι, εἰμὴ ἂν ἐτηρήθησαν οἱ λοιποὶ περὶ τῶν τοούτων ἐκποιήσεων κανόνες καὶ ἂν οἱ μέλλοντες νὰ λαμβάνωσι τὸ πωλητήριον ἀναλαμβάνουν προηγουμένως τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποζημιώσωσι τοὺς βελτιώσαντας τὸ κτῆμα δι' ὅσας βελτιώσεις ἔαμαν μετὰ τὴν παρ' αὐτῶν (τῶν λαμβανόντων πωλητήρια) τελευταίαν προσφορὰν.

4. Ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν κτημάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκποίησις δὲν ἐνεκρίθη διὰ τοῦ παρόντος, θελομεν διατάξει περαιτέρω τ' ἀνήκοντα.

Νόμος ΧΟΗ' τῆς 10 Αὐγ. 1861 Περί διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν ἐλαιῶνων.*

1. Τὰ ἐλαιόδενδρα τοῦ δημοσίου, τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τῶν δαλελυμένων Μονῶν, ὅσα εἶναι πολυετῶς ἐνοικαιοσμένα, διαιρούμενα εἰς τεμάχια, παραχωροῦνται εἰς καλλιεργητὰς μέγχι τῆς ἐκδόσεως γενικοῦ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθιρτῶν κτημάτων Νόμου.

Ἐκαστον τεμάχιον δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ πλέον τῶν ἑκατὸν ἐλαιοδένδρων.

Ἐξαίρεσις τότε μόνον δύναται νὰ γίνη, ὅταν ὑπάρχωσιν εὐκρινῶς ἀνεγνωρισμένα τὰ ὅρια τοῦ κτήματος, εἰς ὃ ἀνήκουν τὰ ἐλαιόδενδρα, καὶ ὅταν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ὑπερβαίῃ τὸ ἡμίσιον τοῦ ἀνωτέρου μεγίστου ὅρου. Οὐδεὶς δύναται νὰ λάβῃ δύο τεμάχια συνάμα.

2. Δικαίωμα προτιμήσεως εἰς τὴν παραχώρησιν ταύτην ἔχουσιν οἱ πρῶτοι αἰτήσαντες.

(*) ΕφΚ 37 τῆς 12 Αὐγ. 1861. ἡλικία ἐκδοθῆναι θέρεως

Αἱ αἰτήσεις ἐπιδίδονται εἰς τὸν ἀρμοδίον Οἰκονομικὸν ἔφορον διὰ δικαστι οὐ κλητῆρος.

Ἐὰν πλείονες αἰτήσωσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ αὐτὸ τεμάχιον, τίθεται κληῖος καὶ ὁ λαχὼν προτιμάται.

Ἐγγύησι δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον ὅταν ὁ αἰτῶν δὲν ᾔῃαι ἐκ τῶν ἐγκατεστημένων περιοίκων, ἢ εἶναι ὅλως ἀνερέγγυος.

3. Ὁ κολλιεργητὴς ὀφείλει νὰ καθαρίζῃ τὰ ἐλαιόδενδρα, κόπτων τοὺς ξηροὺς αὐτῶν κλαδούς, νὰ ἐκρίζωνῃ τὰ ἀνυφύμενα ἄγρια δένδρα, χαμόκλαδα καὶ βάρτους, νὰ κεντρῶνῃ τὰ ἄγρια καὶ τὰ ἐξηγριωμένα ἐλαιόδενδρα, νὰ ὀργάνῃ τὴν ὑπὸ τὰ ἐλαιόδενδρα ἐξηγριωμένην γῆν ἐγκαίρως καὶ κατὰ τὸν ἐν γῇ σκεῖ ἐν τῷ τόπῳ, ἐνθα κεῖνται, τελειότερον τρόπον, καὶ νὰ ὀρδεύῃ αὐτὰ ἐν καιρῷ τῷ δένοντι κατὰ τὸν εἰθισμένον τρόπον.

4. Ἐὰν ὁ κολλιεργητὴς δὲν ἐκπληρώσῃ ἐπὶ ἐν ὅλοκληρον ἔτος τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὑποχρεώσεις του, ἀποβάλλεται τοῦ ἐλαιοτεμαχίου, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως διὰ τὰς τυχόν ἐπενεχθείσας παρ' αὐτοῦ βελτιώσεις εἰς τὸ κτῆμα.

Ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ κολλιεργητοῦ βεβαιούται ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἔφρου καὶ δημοάρχου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ὁποίων κεῖται τὸ κτῆμα, δι' ἥτις ὀλογημένης ἐκθέσεως, ἢ δὲ περὶ ἀποδοχῆς ὀριστικῆς ἀπόφασιν γίνεται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν μετὰ προηγουμένην ἀπολογίαν τοῦ κολλιεργητοῦ.

Τὰ οὕτω περιερχόμενα εἰς τὴν ἀμετοὺν κατοχὴν τοῦ δημοσίου ἐλαιοτεμάχια παραχωροῦνται εἰς ἄλλους κολλιεργητὰς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2.

5 Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κολλιεργητὴν νὰ κόψῃ οὐδὲ ἐν ἐλαιόδενδρον, ἐκτός ἐὰν ᾔῃαι κατάξηρον ἢ ἀνεπίδεκτον κολλιεργείας, ὅτε μόνον δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφρου ἢ ἐκκοπὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κολλιεργητοῦ ὀφείλοντος ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ διὰ νέου.

Ἐὰν ὁ κολλιεργητὴς παραβῇ τὴν διάταξιν τούτην, ὑποχρεοῦται κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ ἡτις ὀλογημένη κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐδάφ. 6' τοῦ ἄρθρου 4

ἐκθίσει, ἢ ἀποζημιώσῃ τὸ δημόσιον ἀποδίδων εἰς αὐτὸ δραχ. 30 — 60 δι' ἕκαστον παρηνόμως ἐκκοπὲν ἐλαιόδενδρον.

6. Ὁ καλλιεργητὴς ἀποδίδει εἰς τὸ δημόσιον ἢ Ἑκκλησίαν. Ταμεῖον ἐκτὸς τοῦ ἐγγείου φόρου, δικαίωμα ἐπικαρπίας, τὸ ἑποῖον δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ἔλαττον τῶν εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος τῶν ἐλαιοδένδρων.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο δι' ἕκαστον ἐλαιῶνα ἢ δι' ἕκαστον τμήμα ἐλαιῶνος προσδιορίζονται διὰ Β. Διατάγματος.

7. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικαρπίας βεβαιούται καὶ εἰσπράττεται εἴτε δι' ἐνοικιστοῦ, εἴτε δι' ἐπιστατῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 26 τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1855 νόμου περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ἐγγείων φόρων καὶ τοῦ δικαίουματος τῆς ἐπικαρπίας.

Ἡ διάταξις τοῦ 6' ἐδαφίου τοῦ ἀρθρου τούτου ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν τὰ ἐθνικὰ ἐλαιόδενδρα ᾔῃαι ἀναμειγμένα μετὰ δημοσίων.

ΑΠ. 53 (1894). Τὸ Ἐφεταιῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἀποφαίνεται, ὅτι τὰ ἐνδεκά τεμάχια λογγωδῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ, εἶναι φθαρτὰ κτήματα.

Νόμος 12' τῆς 20 Δεκ. 1863 Περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς τὸς διαλελυμένας Μονὰς ἀνήκόντων φθαρτῶν κτημάτων.*

1. Ἐπὶ τρέπεται ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποιήσις τῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς τὰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνήκόντων φθαρτῶν κτημάτων, ὡς καὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν οἰκαπέδων.

Ἐξαιροῦνται τῆς ἐκποιήσεως τὰ πρὸς δημοσίαν ἀνάγκην χρήσιμα κτήματα ἢ οἰκόπεδα, τὰ ὅποια θέλουν προσδιορίζεσθαι κατ' ἐπαργίαν διὰ Βασ. Διαταγμάτων, ἐκδοθησομένων διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ὅσα ἐκ τῶν ἀνωτέρω κτημάτων διατελοῦσιν ὑπὸ πολυετῇ μίσθῳ ἐκποιοῦνται μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς.

2. Τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλου τιμήματος πληρώνεται τοῖς μετρητοῖς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρὰχωρητηρίου καὶ πρὸ τῆς

(*) ΕφΚ. 1 τῆς 13 Ἰαν. 1864.

παραδύσεως τούτου εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. ἀρ' ἥς οὗτος εἰδοποιηθῇ ἐπισήμως ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον οἰκονομικὸν ἔφορον, ὅτι ἐξεῖσθη τὸ παραχωρητήριον τοῦτο, τὸ δὲ ὑπόλοιπον πληρῶνεται ἀτόκως εἰς δέκα ἐτῆσις ἑσας δόσεις, κατὰ πᾶσαν πρώτην Σεπτεμβρίου τοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν παραχώρησιν ἐπομένου ἔτους. (*)

Ἐν περιπτώσει καθυστερή εως δόσεως τινος ἐν ὧν ἡ ἐν μέρει, ἐνεργεῖται καταδίωξις πρὸς εἰσπραξίν τῆς δόσεως ταύτης, καταστέται δὲ συνάμα διοικητικῶς τὸ κτῆμα καὶ ἐκποιεῖται πρὸς εἰσπραξίν τῆς τε ληξάσης καὶ τῶν μήπω ληξάντων μετὰ τῶν τόκων τῆς ὑπερμερείας.

Ἐὰν τὸ ἐκπλειστηρίασμα ζῆν ἐπ' ῥέσῃ πρὸς ἐξόλιπον τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δημοσίου, ὁ ἀρχικὸς ἀγοραστὴς καταδίωκεται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείμματος. Ἐὰν δὲ ὑπάρξῃ πλεόνασμα ἀποδίδεται τοῦτο εἰς τὸν ἴδιον.

3. Τὰ ἐκποιούμενα κτήματα μεταβιβάζονται εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐλεύθερα ὑποθήκης καὶ μὲ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς δουλείας, αἱ ἐπ' αὐτῶν εἶχον εἴτε τὸ δημοσίον, αἱ Ἐπισκοπαί, αἱ διαλελυμέναι Μοναί, εἴτε τρίτος. Ἐπιφυλάσσεται δὲ εἰς τὸν δημοσίον τὸ δικαίωμα πρώτης ὑποθήκης ἐπ' αὐτῶν μέχρι τῆς ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ τιμήματος.

4. (**) Οὐδεὶς εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν δημοπρασίαν πρὸς συναγωνισμόν, ἐὰν δὲν καταθέσῃ πρότερον ἐν τῷ δημοσίῳ τομῆϊ εἰς μετρητὰ τὸ εἰκοστὸν τοῦ προσδιορισθέντος ὡς ἐλάχιστου τοῦ τιμήματος τοῦ ἐκποιημένου κτήματος, καὶ ζῆν φέρῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταθέσεως ταύτης.

5. Ἐὰν ὁ τελευταῖος πλειοδότης ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας εὐθὺς μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλου τιμήματος, ἢ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ὁμολογίας διὰ τὸ ὑπόλοιπον, ἀπόλλυσι τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατατεθειμένον ἐν τῷ τομῆϊ εἰκοστημόριον τοῦ προσδιορισθέντος ἐλάχιστου ὅρου τῆς τιμῆς αὐτοῦ. ἢ δὲ

(*) Ἐτροποποιήθη διὰ νόμου ΤΛΘ' τοῦ 1864, ἀρθρ. 1 καὶ 2, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριάζματος τῶν ἐκπλειστηρίων.

(**) Ἐτροποποιήθη ὑπὸ νόμου ΡΞΘ' τοῦ 1867, ἀρθρ. 1 καὶ 3.

δημοπρασία καὶ τὸ εἰδοθὲν παραχωρητήριον θεωροῦνται ἄκυρα (νόμου ΡΞΘ' ἀρθρ. 1).

6. Ὁμολογίαι τῆς ἐπὶ Κυβερνήτου συσταθείσης Τραπεζῆς, πιστωτικὰ φαλαγγιτικὰ γραμμάτια, καὶ τὰ τοῦτοις ἐξομασούμενα εἰσὶ δεκτὰ πρὸς ἀπότισιν τῶν μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ πεμπτημορίου ὑπολοίπων τεσσάρων πεμπτων τοῦ τιμήματος τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος. Ἐὰν διὰ τῆς ἀξίας τῶν γραμματίων τούτων δὲν ἐξοφληθῇ ὁλοσχερῶς τὸ τίμημα, τὸ ὑπόλοιπον πληρῶνεται τοῖς μετρητοῖς εἰς δέκα ἐτησίας ἴσας δόσεις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 2. (Νόμου ΦΞΖ' ἀρθρ. 75).

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν ὁμολογιῶν ἐν εἶναι δεκτὰ πλεον τὰ ἀνωτέρω πιστωτικὰ γραμμάτια πρὸς πληρωμὴν δόσεων.

7. Τὸ εἰσπραττόμενον τοῖς μετρητοῖς ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων κατὰ τὸν παρόντα νόμον κατατίθεται ἐντόκως ἐν τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ καὶ χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου χρέους.

8. Πλειότεραι τῶν δύο δημοπρασιῶν δὲν ἐπιτρέπονται. Μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης δημοπρασίας εἰσὶ δεκταὶ προσφοραὶ, ἐὰν παραδωθῶσιν εἰς ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἢ οἰκονομικὴν ἀρχήν, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀρχομένων ἀπὸ τῆς ἐπισύσης τοῦ πέρατος τῆς δημοπρασίας ταύτης, καὶ συνοδεύονται μὲ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 ἀπόδειξιν τῆς καταθέσεως τοῦ εικοστημορίου ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη προηγουμένη κατάθεσις. (Νόμου ΡΞΘ' ἀρθρ. 1)

Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης πᾶσα προσφορὰ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ αἱ διενεργῶσαι τὰς δημοπρασίας ἀρχαὶ ὀφείλουσιν ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διὰ τὰς προσφορὰς ὀρισμένης προθεσμίας νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας μεθ' ὧν τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, διευθυνόμενα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὑποὺν, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν πρακτικῶν, ὀφείλει ἢ νὰ ἀκυρώσῃ ἢ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν δημοπρασίαν.

Ἐπὶ τοῦ ἀποελέσματος τῆς δευτέρας δημοπρασίας προσφοραὶ εἰσὶν ἀπαράδεκτοί, καὶ τὰ πρακτικὰ αὐτῆς ἀποστέλλονται

ται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν μεθ' ὅλων τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, παραδ.δόμενα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ πέρατος τῆς δημοπρασίας, ἥ ἡ θεωρεῖται ὑπαχρεωτική καὶ διὰ τὸ δημόσιον, εἰς κατὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς ἐτηρήθησαν αἱ νενομισμέναι διατυπώσεις. Τὸ δὲ ὑπουργεῖον ὀφείλει ἐπίσης, ἐντὸς πενθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς λήψεως τῶν πρακτικῶν, ν' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῆς δευτέρας δημοπρασίας ἡτιςλογημένως.

Μετὰ παρέλευσιν τῆς ὀρισθείσης δι' ἀμφοτέρας τὰς δημοπρασίας πενθημέρου προθεσμίας, εἰς τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἀποφαθῇ, τὸ κτήμα θεωρεῖται κατακεκυρωμένον εἰς τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας σημειοῦνται ἀκριβῶς καὶ ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν δημοπρασίαν ἐγγράφα, ἐξ ὧν βεβαιῶνται ἡ τήρησις τῶν νενομισμένων διατυπώσεων.

Αἱ διενεργοῦσά τὴν δημοπρασίαν ἀρχαί, εἰς ἐξελεγχθῶσιν ὑπαίτιοι παραλείψεως οὐσιώδους τύπου ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐπῆλθεν ἡ ἀκύρωσις αὐτῆς, τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων.

Διὰ Βασ. Δι.τάγματος θέλουσιν ὀρισθῇ αἱ οὐσιώδεις διατυπώσεις τῆς δημοπρασίας (Νόμου ΡΞΘ' ἄρθρον 1 καὶ 2).

9. Ἡ ἐκποίηση τῶν ἐλαιοδένδρων, μυρεοδένδρων καὶ λοιπῶν καρποφόρων δένδρων ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τεμαχίαν. Ἐκαστον τῶν ὁποίων περιλαμβάνει τὸ πολὺ 100 δένδρα. Ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἡ ἔνωσις πολλῶν τοιούτων τεμαχίων· ἐξαιροῦνται τὰ περιτοχιζόμενα περιδόλια. Ἐκτὸς ἐάν ᾖναι δυνατὴ ἡ διαίρεσις.

10. Ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ὁμολογιῶν τῆς ἐπὶ Καποδιστρίου Τριπέζης ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΧΚΗ' περὶ καθυστερούντων.

11. Αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δημοπρασίαι ἀρχίζουσι μόνον μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως διακηρύξεως μετὰ καταλόγου, περιέχοντος τὰ ἐκποιεῖσθαι ἑκαστοτε κτήματα, τῇ ἀναγκαίᾳ αὐτῶν περιγραφῇ, καὶ τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ τιμήματος ἑκάστου αὐτῶν (Νόμου ΡΞΘ' ἄρθρ. 2).

12 Αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀπὸ 13)25 Νεβρίου 1836 νόμου, περὶ ἐκποιήσεως ἔθνικων φθαρτῶν κτημάτων ἐφαρμόζονται ἐξ ἀναλογίας καὶ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς δημοπρασίας τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸντος νόμου, καθόσον δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ.

ΑΠ. 280 (1876). Ἡ ἀγοραπωλησία ἐθν. φθαρτῶν κτημάτων κατὰ τὸν νόμον 12) τοῦ 1863 καταρτίζεται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας ἐπελθούσης καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ δημοσίου, ἡ δὲ καταβολὴ τοῦ πεμπτηρίου τοῦ τιμήματος καὶ ἡ ὑπογραφή τῶν ὁμολογιῶν ἐστὶν ἡ παροχὴ τοῦ ἀγοραστοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὴν ἐνοχικὴν τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας ὑποχρέωσιν, καὶ ἐπομένως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ὑπερμερίας διατάξεων, ἡ μὴ ἐντός δεκαημέρας καταβολὴ τοῦ πεμπτηρίου καὶ ὑπογραφή τῶν ὁμολογιῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως δὲν ἀποτελεῖ ὑπέρθεσιν, εἰς ἐνεκεν ἀδυναμίας ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεώς τοῦ δ' ἐπὶ δημοπρασίᾳ ἀγοραστής ἐκλήθη νὰ ἐκπληρώσῃ ἐμπροθέσμως τὰς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεις του.

Ἐγκύκλιος τῆς 3 Ἰαν. 1864. Α' Περὶ τῶν ἐκποιητέων κτημάτων. Ἐκποιεῦνται ὑπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ νόμου 18)25 Νεβ. 1836 τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἐξῆς κατηγορίας κτήματα. 1) Αἱ σταφιλοπέποι καὶ αἱ ἄμπελοι διαιρούμεναι εἰς μερίδας, ἐκάστης τῶν ὁποίων ἡ ἔκτασις προσδιορίζεται κατὰ μέγιστον ὅρον εἰς δεκαπέντε στέρματα ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ᾖ καὶ ἡ μερὶς καὶ ἀνωτέρας ἔκτασεως, εἴη ἡ διαίρεσις ὅσοις ἀποθεδεύμενως νὰ ὑπάρξῃ αἰτία οὐσιώδους ἐκπτώσεως τῆς τιμῆς τοῦ κτήματος. 2) Οἱ κήποι, τὰ μωρεοπερίβολα, συκοπερίβολα, ἐλαιοπερίβολα καὶ τὰ περιβόλια, τὰ παντὸς εἴδους καρποφορὰ δένδρα ἐμπεριέχοντα, κατὰ τὰ ὅρια καὶ τὴν ἐπινομήν, οἱ ᾗς διακρίνονται ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μονῆς ἢ ἐπισκοπῆς, εἰς τὴν πρότερον ἀνήκον, ἢ τοῦ πρώην κυρίου αὐτῶν ὀθωμανοῦ· τὰ ὅμως ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν εἶνε ἐπιδεκτικὰ διαίρεσεως, ταῦτα δύναται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρόπον, ὥστε ἕκαστον κτῆμα νὰ μὴ περιέχῃ κατὰ μέγιστον ὅρον πλεότερα τῶν ἑκατὸν δένδρων. 3) Οἱ ἐλαιῶνες καὶ οἱ μορεῶνες διαιρούμενοι εἰς μερίδας, ἐκάστη τῶν ὁποίων δύναται ἐπ' οὐδὲμιᾷ περιπτώσει νὰ περιέχῃ πλεότερα τῶν ἑκατὸν δένδρων κατὰ μέγιστον ὅρον. 4) Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ὑδρόμυλοι, αἱ ὑδρορριθμοὶ, τὰ μανδάνια, τὰ ἐρείπια τῶν κτιρίων τούτων καὶ αἱ θέσεις, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον τοιαῦτα οἰκοδομαί, μετὰ τῆς ἀπαραιτήτως απαιτούμενης περιοχῆς αὐτῶν. 5) Αἱ οἰκίαι, τὰ ἐμβαστῆρια, αἱ ἀποθήραι, τὰ γενοδορεῖα, τὰ ἐλαιατριβεῖα, οἱ κλίβανοι, αἱ ἀνεμοκλίνηται καὶ αἱ ἐρείπια τῶν κτιρίων τούτων μετὰ τῆς τυχόν ὑπαρνούσης περιοχῆς τῶν. 6) Τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν ὑπάρχοντα οἰκόπεδα καὶ πρὸς ἀνάγκην παντὸς εἴδους οἰκοδομῆς χρήσιμα τὰ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἐξαιρέσιν τῆς δ' 2 τοῦ άρθρ. 1 τοῦ νόμου. 7) Τὰ παντὸς εἴδους κτήρια τὰ ἀνήκοντα κοινῶς εἰς τὴν δημοσίαν, ἢ διακείμενα

μένας μονὰς ἢ ἐπισκοπὰς καὶ ἰδιώτας τὰ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα συλλογικὰ καὶ τὰ ἐρείπια τῶν κτιρίων τούτων. Πυνόται δέ, ὅτι πωλεῖται τὸ μέρος μόνον τὸ ἀνήκον εἰς τὸ δημοσίον τὰς διαλελυμένας μονὰς ἢ ἐπισκοπὰς.

Β' Περί καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμῆσεως τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων καὶ τῆς συντάξεως τῶν ἀνηκόντων πρωτοκόλλων. Ἡ καταμέτρησης τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου, καὶ ἡ ἐκτίμησις αὐτῶν ὑπὸ τριῶν πραγματογνωμόνων τοῦ δημοσίου. Εἰς τὴν ἐκτίμησιν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἡ ἔκτασις τοῦ κτήματος, ἡ κατάστασις καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ, τὸ ὡς ἐγγύστα καθαρὸν εἰσόδημα καὶ ἡ τοπικὴ ἀξία· δι' ἕκαστον κτῆμα συντάσσεται ἰδιαίτερον πρωτόκολλον, ἐν ᾧ περιγράφεται ἀκριβῶς. 1) Τὸ εἶδος τοῦ κτήματος. 2) Ἡ ἐπαρχία, ὁ δῆμος, τὸ χωρίον καὶ ἡ εἰσιζέουσα κείται. 3) Τὸ ὄνομα τῆς μονῆς ἢ τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τοῦ ὀνόματος, εἰς ὃν τὸ κτῆμα ἀνήκε πρότερον. 4) Αἱ διαστάσεις τῶν πλευρῶν, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ὁροθεσία. 5) Ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ εἶδος τῶν ἐκπεριεχομένων δένδρων ἢ κτιρίων. 6) Ἡ τυχούσα δουλεία. 7) Τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας α' τῶν τυχόν ἐκπεριεχομένων κατ' εἶδος δένδρων ἢ κτιρίων β') τῆς ἀπαρτιζούσης τὸ κτῆμα γῆς καὶ γ') τοῦ συνόλου τῆς ἐκτιμῆσεως δι' ἀριθμῶν καὶ ὁλογράφως. Εἰς τὸ πρωτόκολλον ἀναφέρεται, ἐάν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ᾖ τὸ κτῆμα ποτιστικὸν ἢ ξηρικόν, καὶ πόσῃ ἔκτασις ὑπάγεται εἰς ἐκάστην κατηγορίαν. Εἰς τὰ πρωτόκολλα τῶν ὑδρομύλων, ὑδροτριβῶν καὶ μανδανίων σημειοῦνται ρητῶς, ποθεν θέλουν λαμβάνειν τὸ ὕδωρ τὰ ἐργαστήρια ταῦτα καὶ ποίους μῆνας τοῦ ἔτους θέλουν εἶθαι ἐν ἐνέργειαν.

Ἐγκύκλιος 7608] 11 τῆς 9 Φεβρ. 1880. Αἱ γαῖαι, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι κεραμακάνισοι, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διανομητέων γαιῶν, ἀλλ' ἐχαρακτηρίσθησαν φθαρτὰ κτήματα, ἐκποιήτέα κατὰ τοὺς νόμους τῶν φθαρτῶν κτημάτων ἐπὶ τῇ βίαιᾳ καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμῆσεως τῆς ἐν χρήσει πρὸς κεραμακάνισον ἔκτασεως καὶ πλῆθους ἑτέρας καταλλήλου πρὸς κατασκευὴν κεραμῶν.

Ἐγκύκλιος 6962 τῆς 12 Φεβρ. 1854. Οἱ δημοτικοὶ κατεδούλωσαν τὰ διορίζονται δημοσίοι πραγματογνωμόνες.

Γ' Περί τελειοποιηθέντος πρωτοκόλλου καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμῆσεως. Ἰὸ πρωτόκολλον κατηρητισμένον, ὡς ἀνωτέρω διατάσσεται, καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου καὶ τῶν πραγματογνωμόνων διευθύνεται ἀνευ ἀναβολῆς ὑπὸ τοῦ ποίτου δι' ἀναφορὰς τοῦ πρὸς τὸν οἶκ. ἔξωρον ὅστις ὑποβάλλει αὐτὸς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον μετὰ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ μηχανικοῦ ἢ τοῦ γεωμέτρου ἐν τῷ ὅτι τῶν ἡμερῶν ἀνυπερβέτως. Ἐάν τὰ πρωτόκολλα ᾖ τὰ πολλὰ ὑποβάλλονται ταῦτα διὰ μιᾶς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν οἶκ. ἔξωρον καὶ ὑπὸ τούτου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον συνωδευμένα μετὰ πίνακα, εἰς τὴν ἀναφορᾶν τοῦ οἶκ. ἔξωρου ἐπισυνάπτονται τὰ ἀπαιτούμενα πειραγματικὰ ἔγγραφα πρὸς ἐκἀνοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ μὲν κτηνίου.

γεωμέτρου διὰ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, τῶν δὲ παχματογενωμένων διὰ τὴν ἀντιμισθίαν καὶ τὰ ὁδοιπορικὰ αὐτῶν ἔξοδα. Ἐν διὰ τῆς ἐνεργηθῆσομένης παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ ἐξελέγξεως πρωτοκόλλου τινὸς ἀποδείγῃ ἐσφαλμένη ἢ καταμέτρησις καὶ πρὸς τακτοποίησιν τοῦ ἰγγοῦρου τούτου παρουσιάσῃ ἀνάγκη τῆς μεταβάσεως καὶ πάλιν εἰς τὸν τόπον τῶν συνταξάντων αὐτό, ἢ νέα δαπάνη ἐπιβαρύνει τὸν παραιτιον.

Δ' Περὶ τῆς διακηρύξεως. Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρωτοκόλλου τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως μετὰ τῆς ἐγκριτικῆς διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου ἐκδίδει ὁ οἶκον. Ἐπαρὸς τὴν διακηρύξιν προσδιορίζουσιν τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς δημοπρασίας. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διακηρύξιν δύνανται νὰ σημειωθῶσιν ἐν ἣ καὶ πλείοτερα κτήματα μετὰ περιγραφῆς τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων συστατικῶν μερῶν ἐκάστου κτήματος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰρηκοῦ πρωτοκόλλου, οἱ ἐλάχιστοι ὅροι καὶ τὰ εἰκοσθημόρια αὐτῶν. Αἱ διακηρύξεις δημοσιεύονται. . . [ῥα νόμου ΡΕΘ' ἄρθρ. 2] Πρὸς αἰτιῶν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ὁρίζεται ἡ ἐκδοσις τῆς διακηρύξεως, τῆς μὲν πρώτης δημοπρασίας πρὸς ἡμερῶν δέκα, τῆς δὲ δευτέρας πρὸς ἑνδεκα ἡμερῶν πρὸς τῆς ἐνάξεως τῆς δημοπρασίας οἱ δὲ οἶκοι, ἔφοροι λαμβάνουν πρόνοιαν περὶ τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῆς διακηρύξεως πρὸς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς ἵνα ἐνεργηθῇ ἐγκαιρως ἡ δημοπρασία αὐτῆς πρὸς ἀποφυγὴν ἀκυρώσεως τῆς δημοπρασίας κατὰ τῶσαν περίπτωσιν εἴτε πρώτη, εἴτε δευτέρα δηλονότι εἶναι ἡ δημοπρασία, ἡ διακηρύξις εἶναι ἐντυπος καὶ φέρει τὸν αὖξοντα ἀριθμὸν τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐφορίας. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, αἱ ἐπιφορτισμέναι τὴν δημοσίευσιν τῶν διακηρύξεων, ἀποστέλλουν πρὸς τὸν οἶκον ἐπὶ ἀποδείξει περὶ τῆς δημοσίευσως ταύτης, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ δημαρχοῦ ἢ τοῦ δημαρχεύοντος. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί διατηροῦν στελεχὴ τῶν ἀποδείξεων, ἵνα ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοῦ πρώτου πρωτοτύπου, στέλληται πιστὸν αὐτοῦ ἀντίγραφον. Παρατηρήθη αὐτωτέρω, ὅτι ἡ διακηρύξις τῆς μὲν πρώτης δημοπρασίας δημοσιεύεται εἰς τὰς πρωτεύουσας ὁλίων τῶν δήμων τῆς ἐπαρχίας, τῆς δὲ δευτέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν μόνον τῆς ἰδίας ἐπαρχίας. Ἐκείθε ἐκτέλεσις τῆς διατάξεως αὐτῆς ἀφορᾷ τὸ ἔγκυρον τῆς δημοπρασίας. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων ἐλαττωμάτων πρὸς ἐπίτευξιν τιμῶν ἀναλόγων σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν κτημάτων πρέπει νὰ δημοσιεύηται ἡ διακηρύξις κατὰ πάντα περίπτωσιν καὶ εἰς τὰ παρεδρεῖα τῶν δήμων ἐπὶ ἀποδείξει, ὑποβλητέα πρὸς τὸν οἶκον ἔφορον διὰ τῶν ἀρμοδίων δημαρχῶν, ὑπογεγραμμένη ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν παρεδρῶν καὶ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν ὁμόρων ἐπαρχιῶν πρὸς τῶν σχετικῶν οἶκ. ἐφόρων, οἵτινες ὁφείλουν νὰ εἰδοποιήσιν ἐγκαιρως τὸν ἀρμόδιον ἔφορον ὅτι ἐξετέλεσαν τὴν παρακλητικὴν τοῦ. Ἄνευτα τῶν ἐχθιδομένων ἐκάστοτε διακηρύξεων ὑποβάλλεται καὶ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον πρὸς γνώσιν τοῦ καὶ διὰ τὴν διατάσῃ

τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν διὰ τινος τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων, ἐν θεωρήσει ἀναγκαίαν τὴν δημοσίευσιν. Ἐἴτε ἓν, εἴτε πολλὰ εἶναι τὰ ἐκδοθησάμενα κτήματα καὶ τὰ εἰς μίαν διακηρύξιν μνημονεύμενα, εἰς τὰ διάφορα αὐτῶν πρωτόκολλα τῆς δημοπρασίας τίθεται εἰς καὶ αὐτὸς αὖξων ἀριθμὸς ὃ ἐν τῇ διακηρύξει σημειούμενος. Παραπῶς τῆς ἐφ' ἑκάστου πρακτικοῦ διακηρύξεως ἐγγράφονται κατὰ σειράν αἱ ἀποδείξεις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, αἱ ἀπαραιτήτως ἀπαιτούμεναι.

Ε' Περὶ τῆς δημοπρασίας. Αἱ διενεργοῦσαι τὴν δημοπρασίαν ἀρχαὶ εἰσὶ ὁ νομάρχης ἢ ὁ ἐπαρχος καὶ ὁ οἶκ. ἔφορος, ἢ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί. Ἡ δημοπρασία ἐνεργεῖται εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς ἐπαρχίας, εἰς ἣν κεῖται τὸ κτῆμα καὶ διαρκεῖ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 10 ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 5 μ. μ. Ὡς ἐλάχιστον ὅρος τῆς δημοπρασίας θεωρεῖται καὶ ἐκφωνεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος τὸ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ σημειούμενον ποσὸν τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ κτήματος. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν συναγωνισμὸν πρώτης ἢ δευτέρας δημοπρασίας ὀφείλει νὰ καταθέσῃ προηγουμένως εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον χρηματικὸν ποσὸν ἴσον τῷ εἰκοστῷ τοῦ ελάχιστου ὅρου τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ κτήματος, καὶ νὰ φέρῃ τὴν περὶ καταθέσεως ἀποδείξιν. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἐνδεχόμενον, ὥστε ἐν κτι το αὐτὸ πρόσωπον νὰ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ προσφερτὴς ἐπὶ διαφόρων κτημάτων, διὰ ταῦτα χάριν εὐκολίας παρευρίσκειται εἰς τὸν τόπον τῆς δημοπρασίας ὁ ταμίας, ἢ εἰς παρ' αὐτοῦ διοριζόμενος εἰσπράκτωρ, ὅπως λαμβάνῃ τὰ χορηγούμενα χρηματικὰ ποσὰ καὶ ἐνδίδῃ τὴν ἀντικείμενην ἐντυπὸν ἀποδείξιν ἐκ τοῦ ἑνὸς χεῖρας αὐτοῦ διπλοτύπου βιβλίου. Ὁ πλειοδότης διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, ὀφείλει νὰ κατατίσῃ ἐν τῷ τῆς ἐνεργείας τῆς δημοπρασίας ἐπίσημον πληρεξούσιον. Ἐν μετὰ τὸ πέρας τῆς δημοπρασίας δὲν κατακυρωθῇ κτῆμά τι ἐπ' ὀνόματι τοῦ καταθέσαντος, τὸ εἰκοστημόριον τοῦτο ἐπιστρέφεται πάλιν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ προαγγελίᾳ τῶν διενεργουμένων τὴν δημοπρασίαν ἀρχῶν γραφομένη ἐπὶ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ διπλοτύπου τῆς παραλαβῆς, ὅπου κρατεῖ ὁ ταμίας ὡς δικαιολογητικὸν ἔγγραffon. [Ὅσα κ. ΡΞΘ' καθ' ὃν τὸ εἰκοστημόριον περιωρίσθῃ εἰς ἀκατηγόριον].

ΣΤ' Περὶ πρακτικῶν δημοπρασιῶν. Αἱ ἑκάστον κτῆμα συντίσθεται ἰδίον πρακτικόν, ἐν ᾧ ἐγγράφεται ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ 4 αὐτοῦ σελίδι ἢ διὰ τοῦ κήρυκος ἐκφωνουμένη προσφορά αὐτοῦ πλειοδότη τοῦ ὀνόμασι. Τὸ πρακτικόν τοῦτο ὑπογράφεται ἐν τῇ τρίτῃ αὐτοῦ σελίδι, τὴν μὲν πρώτην καὶ δευτέραν ἡμέραν ὑπὸ τῶν διενεργουσῶν τὴν δημοπρασίαν ἀρχῶν, τὴν δὲ τρίτην καὶ τελευταίαν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν καὶ τοῦ πλειοδότη. Ἐν τῇ τελευταίᾳ πλειοδότης ἵνα ἀγράμματος, ὑπογράφεται παρ' ἀνθρώπου τῆς ἐκλογῆς τοῦ προσυπογραφομένων δυο μαρτύρων.

Ζ' Περὶ τῆς πρώτης δημοπρασίας. Μετὰ παρέλευσιν ὧν ἡμερῶν, ἀρχομένων ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ πέρας τῆς δημοπρασίας τοῦ

τῆς, αἱ διενεργοῦσαι αὐτὴν ἀρχαὶ ὀφείλουσι, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης διημέρου προθεσμίας, νὰ παραδώσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας μετὰ τῶν ἐν τῇ παρούσῃ μηνυνομένων ἀποδείξεων τῶν δημάρχων καὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ταμείου περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ εἰκοστημόριου, ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ἐκαστον πρακτικὸν δημοπρασίας συνοδεύει ἰδιαίτερα λεπτομερὲς ἐκθεσις τῶν διενεργουσῶν τὴν δημοπρασίαν ἀρχῶν, ἐκφραζουσῶν συνάμα γνώμην ἡτιςτολογημένην περὶ τῆς προσεῖχθαις τιμῆς καὶ τῆς ἐπικυρώσεως ἢ ἀκυρώσεως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δημοπρασίας ταύτης· εἰς δὲ τὴν ἐκθεσιν ταύτην σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς ἀναφοράς τῆς ἐγκλειούσης τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα· ἐάν δὲ ταῦτα ἀποβλέπωσιν ἐν πρακτικόν, συνοποβάλλονται μετ' αὐτοῦ.

II) Περὶ τῆς δευτέρας δημοπρασίας. Ἐπὶ ἐγγράφῳ ἄνωτέρῃ προσεῖχθαι, ἀπεικονομένη πρὸς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἢ οἶκον, ἀρχὴν καὶ ὁρίσθη ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἐνεργεῖται δευτέρα τοιαύτη, ἐὰν ὁ προσφέρων σὺν τῇ αἰτήσῃ του παραδῶσῃ καὶ τὴν νομιμωμένην ἀποδείξῃ περὶ καταθέσεως ἐν τῷ δημοσίῳ ταμείῳ τοῦ εἰκοστημόριου τοῦ ἐλάχιστου ὅρου τοῦ ποσοῦ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κτήματος.

Παραβουμένης τῆς δημοπρασίας, αἱ διενεργήσασαι αὐτὴν ἀρχαὶ παραδίδουσι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ ἀποδείξει ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τῶν 24 ὡρῶν, τὰ πρακτικὰ τῆς τα πρώτης καὶ δευτέρας δημοπρασίας μετὰ τῶν διατασσομένων σχετικῶν ἐγγράφων, ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ὅχι ὡς στοιχεῖα ἀπαραίτητα πρὸς ἐπικύρωσιν ἢ ἀκύρωσιν τῆς δημοπρασίας, ἀλλὰ πρὸς γνώσιν τοῦ ὑπουργείου στέλλονται πρὸς αὐτὸ μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων, καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν εἰδικῶν παρέδωκτων δόμων τῆς σχετικῆς ἐπαρχίας, ὡς καὶ αἱ εἰσποιησεις τῶν ἑξ ἑφορῶν τῶν ὁμοίων ἐπαρχιῶν.

Β) Γενικαὶ διατάξεις. Ὁ οἶκον, ἑφορος, λαβὼν τὰ ἐκδοθὲν παραχωρητήριον καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας τοῦ κτήματος, εἰδὼν τοιοῦτο παραχρῆμα διὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου καὶ ἐπὶ ἀποδείξει παραβουμένην τὸν ἀγοραστήν περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου, τὸ παρατηρεῖ δὲ συνάμα, ὅτι, ἐάν ἐντὸς δεκαημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς εἰσποιησεως δὲν προσέλθῃ νὰ πληρώσῃ τὸ πεμπτημόριον τοῦ κτήματος τοῖς μετρητοῖς καὶ ὑπογράφῃ τὰ ἀπαιτούμενα χρεωστικὰ ἡμερολόγια, ἢ καταθέσῃ τὰ ἀπαιτούμενα πιστωτικὰ γραμμάτια εἰς τὴν εἰσφύλαξιν τῶν ὑπολοίπων 4 πέμπτων, θέλει ἀπολέσῃ τὸ κατατεθειμένον εἰς τὰ ταμείον εἰκοστημόριον, τὸ ὅποιον ἐπὶ ἐγγράφῳ παραχωρητῆ τοῦ οἴκ. ἐφόρου θέλει εἰσγεσθαι εἰς τὸ ταμεῖον ὑπὸ τὸ ἀριθμ. 5 ἀρθρ. 9 «τυχερὰ εἰσοδήματα». Ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἐν τῷ πεμπτημῳρίῳ συμψηφίζεται ἐν καιρῷ καὶ τὸ κατατεθειμένον εἰκοστημόριον. Καταβληθέντος τοῦ πεμπτημῳρίου καὶ ὑπογραφιστῶν

τῶν ὁμολογιῶν διὰ τὰ ἕτερα τέσσαρα πέμπτα, ἐὰν ταῦτα δὲν
 θῇσαν διὰ πιστωτικῶν γραμματίων, παραδίδεται εἰς τὸν ἀγ-
 τὸ παραχωρητήριον, ἀποῦ ἐπισυναφθῇ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀνηκόν-
 σημον. Ἐὰν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ὁμολογιῶν ζητήσῃ
 στής νὰ ἐξοφλήσῃ μέρος ἢ τὸ ὅλον τῶν ὑπολοίπων τεσσάρε-
 πτων δι' ὁμολογιῶν τῆς ἐπὶ κυβερνήτου συσταθείτης τραπέζης
 λαγγιτικῶν γραμματίων καὶ τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων, πε-
 των εἰς τὴν κυριότητα του νομίμου τίτλῳ, οἱ ταμίαι ἐν τῇ π-
 σει ταύτῃ συμμορφοῦνται μὲ τὰς ὑπαρχούσας ὁδηγίας λαμ-
 προηγουμένως πληρωσθίας παρὰ τοῦ ὑπουργείου περὶ τοῦ ἐγ-
 μῆ τῶν γραμματίων τούτων. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡ ἐπ' ἀορί-
 στῇ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ὁμολογιῶν ἐντὸς τῆς δεκαήμερου
 μίας, λογιζομένης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραλαβῆς τῆς κοι-
 σῆς περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου, ὀφείλει ὁ ἀγ-
 νὰ καταθέσῃ μετὰ τῶν τίτλων του εἰς τὸ ταμεῖον τὰ πι-
 γραμμάτια ἢ νὰ ὑπογράψῃ τὰς χρεωστικὰς ὁμολογίας ἐπὶ ποι-
 λίας τοῦ εἰκοστημορίου. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ᾔναι ἀγράμματος,
 λογία καὶ τὰ παραρτήματα αὐτῆς ὑπογράφονται ἀπὸ πρόσω
 ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐνῶνται συμβολαιογραφικοῦ πληρεξουσίου. Ὁ
 καὶ τοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου δίδεται ἡ ἐντολὴ τῆς ὑπογρα-
 πλειστέρων ὁμολογιῶν προερχομένων ἐξ ἀγορᾶς πολλῶν κτη-
 ἀντίγραφον δὲ αὐτοῦ προσαρτᾶται εἰς μίαν ἐκ τούτων καὶ μνη-
 ται ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ πρόσάρτησις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς. Ὁ
 ἄγορος λαμβάνει ἀνεὺ ἀναβολῆς πρόνοιαν περὶ ἐγκαταστάσε-
 ἀγοραστοῦ ἐπὶ τοῦ κτήματος καὶ περὶ ἐγγραφῆς ἐπ' αὐτοῦ
 τακτικῆς υποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀγ-
 εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἀγοραστής ᾔθελε χρεωθῇ διὰ τὰ ὑ-
 τέσσαρα πέμπτα ἢ μέρος αὐτῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῶν διατα-
 ἔργων ἐπιστρέφονται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τὰ πρακτικὰ τῆς
 πράξεως συνωδευμένα μὲ ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου τῆς
 στάσεως καὶ τῆς περιλήψεως τῆς ἐγγραφείσης υποθήκης καὶ
 ὁμολογίας.

Παραδοθέντος τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ
 νομικὸν ἐπίτροπον, οὗτος προσκαλεῖ ἑαυτοῦ τὸν ἀρμόδιον ταρ-
 παραδώσῃ τὸ πωλητήριον εἰς τὸν ἀγοραστήν ἐπὶ ἀποδείξει π-
 ῆς. Ὑστερον ἀπὸ τισαύτας λεπτομερεῖς ἀναπτύξεις τῶν δια-
 τοῦ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου, δὲ
 πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἕκαστος ὡμῶν θέλει καταβάλλει
 κουσαν προσοχὴν, ὥστε αὐταὶ νὰ ἐνεργῶνται μὲ ἀκρίβειαν π-
 σφάλισιν καὶ τῶν ιδιωτικῶν καὶ τῶν δημοσίων συμφερόντων.

Ἐγκύκλιος 15294 τῆς 8 Ἀπρ. 1858. Τὸ δημόσιον
 δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν μεταγραφὴν τῶν ἐκποιουμένων
 των. Τὸ συμφέρον τῶν ἀγοραστῶν ἀπαιτεῖ νὰ ἐκτελῇται ἡ
 αὕτη, δὲν εἶναι ἐξ αἰτοποῦ, παραδιδόμενιον εἰς αὐτοὺς τῶν

μένων παραχωρητηρίων, νὰ τοὺς δδηγῆτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διατάξεως τοῦ νόμου.

Ἐγκύκλιος 58626]144 τῆς 4 Ὀκτ. 1879.—Ἐπειδὴ κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον ὁ ἀγοραστὴς παντὸς κτήματος διὰ τῆς μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου θεωρεῖται νομίμως ἐγκατεστημένος, δεόν νὰ μὴ ἐνέργητε διὰ τῶν γεωμετρῶν ἐγκαταστάσεις τῶν ἀγοραστῶν φθαρτῶν κτημάτων ἢ γαιῶν ἢ παντὸς ἐτέρου κτήματος, καθόσον αὗται εἶναι περιτταί, ὑποβάλλουσιν ἄλλως τὸ δημόσιον, ἀνευ ὑποχρεώσεως, εἰς πληρωμὴν ἐξόδων. Ἄν δέ τις τῶν ἀγοραστῶν ἤθελεν αἰτήσῃ τὴν διὰ τοῦ γεωμέτρου ἐγκατάστασιν αὐτοῦ δι' οἷον ἤποτε λέγον, δεόν νὰ ὑποβάλῃτε τὴν τοιαύτην αἴτησιν μὲ τὰς απαιτούμενας σχετικὰς πρὸς αὐτὴν πληροφορίας, ἵνα προκαλῆται ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐγκύκλιος τῆς 15 Δεκ. 1866. Τὰ ἐντὸς τῶν ἐκποιουμένων φθαρτῶν κτημάτων δένδρα, ἢ ἐκ καιρικῶν περιπετειῶν ἢ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν ὑπόκεινται εἰς φθοράν, ἐντὸς ἐνὸς τοῦ διαστήματος τοῦ χωρίζοντος τὴν καταμέτρησιν καὶ ἐκτίμησιν ἀπὸ τὴν ἐκποίησιν. Ἐπειδὴ δέ τινες τῶν ἀγοραστῶν φθαρτῶν κτημάτων, καίτοι μὴ ἔχοντες νομίμως δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου, λόγῳ τῆς ἐπὶ ἑλαττον ἀσχημάντου διαφορᾶς τῶν δένδρων, ἦν εὐρίσκουσι κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν εἰς τὰ κτήματα, ἐπασχολοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν δι' ἀναφορῶν καὶ αἰτήσεων δικαστικῶν, δι' ἃς ματαίως θάπαινον, δεόν ὅπως εἴς τε τὰς διακηρύξεις καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας προστίθεται εἰς τὸ μέλλον, ὅτι οὔτε τὸ δημόσιον ἐγγράφει οὔτε εὐνέεται διὰ τὸ περιεχόμενον ποσὸν καὶ τὴν καταστάσιν τῶν δένδρων.

Ἐγκύκλιος τῆς 8 Ἰουλ. 1866. Κοινοποιούντες τὴν ὑπ' ἀρ. 193]11798 ἀπὸ 22 παύσαντος μηνὸς ἐγκ. τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Ὑπουργείου δι' ἧς προσκαλοῦνται αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ νὰ ἐκτελῶσι προθυμῶς καὶ ταχέως πᾶσαν ὑμῶν πρόσκλησιν ἀφορῶσαν τὰ τῆς ἐκποιήσεως φθαρτῶν κτημάτων, ἰδίως δὲ νὰ ἐπιδίδωσιν ἀμέσως τὰς τὰς τοὺς ἀγοραστὰς κτημάτων ἀπευθυνομένας εἰδοποιήσεις, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων καὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ πεμπτημορίου τοῦ κτήματος, ὑποβάλλωσιν ἑκαίρως ὑμῖν τὰς περὶ τούτου ἀποδείξεις, παραγγέλλομεν εἰς ὑμᾶς πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου νὰ ἀπευθύνητε διὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου εἰς ἕνα ἑλαττον ἀγοραστὴν, δι' ἑκάστον κτῆμα, ἰδίαν πρόσκλησιν καὶ ἀπαιτήσιν ἰδίαν τακτικὴν ἀποδείξιν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου κατὰ τὸ αἰτεσθὲν κοινοποιούμενον ὑπόδειγμα. Αἱ ἀποδείξεις αὗται δεόν νὰ ὑπογράφωνται οὐ μόνον παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ κτήματος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ ἐπιδιδόντος αὐτὰς δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, ὃν τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν θέλει ἐπικυροῖ ὁ ἀρμοδῖος δήμαρχος. Ὅταν δὲ ὁ ἀγοραστὴς ἀνῆλθῃ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ, αὕτη θέλει ὑπογράφεσθαι παρὰ δύο μαρτύρων βεβαιούντων τὴν ἀρνήσιν τοῦ

πρὸς δὲ ἀπηυθύνετο ἀγοραστοῦ καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν τῆς εἰδοποίη-
σεως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατοικίας του, αἱ δὲ ὑπογραφαὶ τῶν μαρτύ-
ρων τούτων ὡς καὶ τοῦ ὑπαλλήλου ἐπίσης θέλουσιν ἐπικυροῦσθαι
παρὰ τοῦ δημάρχου. Αἱ τοιαῦται παρὰ τῶν ἀγοραστῶν φησίων
κτημάτων λαμβανόμεναι ἀποδείξεις, ἅς τινες θέλουσι φυλάττει ὑπ' ἐν-
θύνῃν των οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐφοριῶν, πρέπει νὰ προσαστῶνται
ἀσφαλῶς εἰς τὰ παραχωρητήρια, τὰ ὅποια ἐπιστρέφονται πρὸς ἀνα-
ρωσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὅποτεν οἱ ἀγορασταὶ γίνονται ἐκπτώτοι τῶν
δικαιωμάτων των ὡς μὴ πληρόνοντες ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου
ὀριζομένης δεκαήμερου προθεσμίας τὸ πεμπτημόριον· εἰς τοῦτο ἐρεῖξτε
ἐφιστῶμεν ὑμῖν τὴν προσοχὴν ἐπὶ ποινῇ προστασίμου διὰ πᾶσαν πα-
ράλειψιν·

« Ἐλαβον παρὰ τοῦ δημοτικοῦ κλητῆρος (τὸ ὄνομα) τοῦ δήμου
« . . . τὴν ὑπ' αἰθ. . . . ἀπὸ . . . εἰδοποίησιν τοῦ οἴκ. ἐφόδου
« . . . δι' ἧς προσκαλοῦμαι νὰ πληρώσω εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον
« ἐντὸς δεκαήμερου προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ σήμερον τὸ πεμ-
« πτημόριον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ ἐπ' ὀνόματί μου ἐγκρίθην
« τοῦ ἐλαιοπεριδόλου ἐκ στρεμμάτων . . . , διὰ τὸ ὅποιον προσέ-
« φερων ἐπὶ δημοπρασίας δραχ. (ὀλογράφως ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. . .
« παραχωρητήριον.

Ἐν τῇ 18 . .

Ὁ κλητὴρ

Ὁ λαδῶς

Ἐγκύκλιος τῆς 19 Μαρτίου 1868. Συνιστάται ἡ ἀκρίβης
προσδιορισμὸς τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐκποιητῶν
φθαρτῶν κτημάτων καὶ ἡ περιγραφή αὐτῶν εἰς τὰ σχετικὰ πρωτό-
κολλα καταμετρήσεως, ἐν αἷς δεόν νὰ σημειῶνται ὡς ὀρια πρὸς τὰ
ὀνοματεπώνυμα τῶν κατόχων καὶ τὰ εἶδη τῶν κτημάτων, μεθ' ὧν
συνέχονται τὰ ἐκποιητέα κτήματα, καθόσον τὰ κτήματα μεταβι-
λόντα διὰ τῆς ἀγοραπωλησίας ἢ ἄλλως πως διαθέσεως αὐτῶν κυρίαν
ἀπόλλυσιν τὸν ρυτιωδέστερον χαρακτηρισμὸν τῶν ἡρίων αὐτῶν, ἵνα
μὴ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, οὐδὲ νὰ προκυ-
πτῇ διένεξις ἐκ τῆς ἀσαρείας τῶν δημοσίων τίτλων.

Ἐγκύκλιος τῆς 30 Ἰουλ. 1858. Ἐθνικῇ γῇ κειμένη ἐντὸς
τῆς ἀκτίνος τοῦ φρουρίου Πύλου, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς προσκυλλεῖται
ἡ ἀμυνα τοῦ φρουρίου, ὑπάγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην
συμφώνως μετὰ τὸ ἄρθρ. 64 καὶ ἐπ. τοῦ κανον. τῆς ὑπηρεσίας τῶν
στρατευμάτων εἰς τὰ φρούρια κλπ. Β. Δ. 21 Ὀκτ. 1858, καὶ δεῦν
πρέπει νὰ ἐκποιήται.

Ἐγκύκλιος τῆς 9 Ἀπρ. 1864. Ὅσακις ἐντὸς ἰδιωτικῶν κτη-
μάτων ὑπάρχουν δένδρα ἐθνικά καὶ ἐκκλησιαστικά, ἵνα ἐκλείψῃ ἡ
ὑπάρχουσα ἀνωμαλία εἰς τὰς ἐδιοκτησίας ταύτας, πρέπει νὰ συντα-
σσονται τακτικὰ πρωτόκολλα καταμετρήσεως, ὁραθείας καὶ περι-
γραφῆς, ἐμφαίνοντα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν ὅλῳ καὶ ἀκριβῶς τὰς

ἐκτάσεις τῶν κτημάτων καὶ τὰ κατὰ πλευρὰς μέτρα αὐτῶν, καθ' ὃν ἐκανόνισαν τρόπον αἱ πρός ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 12' ἐκδοθεῖσαι γενικαὶ ὁδηγαί· πρὸς δὲ νὰ προστιβηθῇ αἱ ἀνήκουσαι ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν πρωτοκόλλων καὶ ἐκ τούτων εἰς τὰς διακηρύξεις πρὸς γνῶσιν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀναδειχθῶσιν ἀγορασταὶ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν εἰς τὸ μέλλον διενέξεων εἴτε μεταξὺ τῶν κυρίων τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἀγοραστῶν τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸ Δημόσιον, τὰς διαλελυμένας Μονὰς ἢ τὰς Ἐπισκοπικὰς μέρους, εἴτε μεταξὺ τῶν ἀγοραστῶν τούτων καὶ τοῦ δημοσίου.

Προκειμένου λόγου περὶ καταμετρήσεως πρὸς πώλησιν Ἑθνικοῦ ἢ Ἐκκλησιαστικοῦ κτήματος, περιλαμβάνοντος ἀποδεδειγμένως ἰδιωτικὰ καρποφόρα δένδρα, ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ πρωτοκόλλου ὑπὸ τὸν ὑπάρχοντα τίτλον «απαρτηρήσεις» θέλει σημειοῦσθαι α') τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ β') τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν δένδρα κατ' εἶδος. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ φθαρτὰ κτήματα, τὰ εἰς ἰδιώτας ὁμολογουμένως ἀνήκοντα καὶ ἐμπεριέχοντα καρποφόρα δένδρα Ἑθνικὰ ἢ Ἐκκλησιαστικά, ἐν τῇ ἰδίᾳ σελίδι τῶν πρακτικῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκτίμησις κατ' εἶδος τοῦ περιεχομένου» θέλουν ἀναφέρεσθαι κατ' εἶδος, α') τὰ πωλητέα δένδρα καὶ β') τὸ ποσὸν τῆς ἐκτίμησεως αὐτῶν δι' ἀριθμῶν ὁλογραφῶς, διότι τὸ γινόμενον τοῦτο ἔσται ὁ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ταῖς ὁδηγαῖς μνημονευόμενος ἐλάχιστος ὅρος.

Κατ' ἀμφοτέρως τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τῶν πρακτικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «απαρτηρήσεις» θέλει ρητῶς γινεσθαι λόγος, ὅτι εἰς τὸν κύριον τῶν πωληθησομένων ἢ τῶν ἐξαιρουμένων τῆς πωλήσεως δένδρων ἀνήκει κατὰ τὰ ἀνεκὰ ἐν παραδεδομένα καὶ ἢ καλυπτομένη ὑπ' αὐτῶν γῆ.

Αἱ γενικαὶ ὁδηγαὶ διαλαμβάνουν, ὅτι εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐκτίμησης πρέπει ν' ἀναφέρεται τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας α') τῶν τυχόν ἐμπεριεχομένων κατ' εἶδος δένδρων ἢ κτιρίων καὶ β') τῆς ἀπαρτιζούσης τὸ κτῆμα γῆς· ἐὰν λοιπὸν πρόκηται περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ κτήματος περιλαμβάνοντος ἰδιωτικὰ καρποφόρα δένδρα, κατ' αὐστηρὰν δικαιοσύνην πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ τῆς ἐκτίμησης ἐκ τῆς ὅλης τοῦ κτήματος ἐκτάσεως τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ καλύπτουν τὰ ὑπάρχοντα ἰδιωτικὰ δένδρα, καὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ προσδιορισθῇ ὁ ἐκτελέσων τὴν καταμέτρησιν· ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀξίαν τῆς γῆς, ἣν καλύπτουν πωλητέα δένδρα ἐθνικὰ ἢ ἐκκλησιαστικά ὑπάρχοντα ἐντὸς ἰδιωτικῶν κτημάτων, ἐπειδὴ ἡ ἀθροῖσις τῶν μικρῶν τούτων ἐκτάσεων, ἐὰν ταῦτα κῆνται σποράδιον, καὶ ὁ ὁπολογισμὸς κατὰ συνέπειαν τῆς ἀξίας αὐτῶν κατὰ στρέμμα εἶναι δύσκολος, καὶ ἐπειδὴ τὸ ποσὸν θέλει εἶσθαι ἀσήμενον, διὰ ταῦτα ἡ ἐκτίμησις θέλει περιορίζεσθαι εἰς τὴν ἀξίαν μόνον τῶν δένδρων.

Ἐγκύκλιος 18 Ἰαν. 1865. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 18036]50 ἐγκ. δίδονται τὰ ἐξῆς δύο παραδείγματα.

Α' "Εν κτῆμα ἀνήκον εἰς τὸ δημόσιον ἢ εἰς ἐπισκοπικὴν ἢ διαλελυμένην μονὴν ἐμπεριέχει καρποφόρα δένδρα 70, ἥτοι ἐλαίας 30, μωρέας 20 καὶ συκᾶς 20· ἐκ τῶν δένδρων τούτων ἀνήκουν ἀποδεδειγμένως εἰς τινὰ ἐλαίαι 10, μωρέαι 10 καὶ συκαὶ 10 μετὰ τῆς καλυπτομένης ὑπ' αὐτῶν γῆς κατὰ τὰ παραδεδεγμένα. Πρόκειται νὰ πωληθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ νόμου ἡ μερίς τοῦ δημοσίου, τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τῆς διαλελυμένης μονῆς μετὰ τῶν δένδρων. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι τῶν πρακτικῶν πρέπει νὰ σημειωθῶσι: α') Τὸ εἶδος τοῦ κτήματος· β') Ὁ δῆμος, τὸ χωρίον καὶ ἡ θέσις, ἐνθα τοῦτο κεῖται· γ') Τὸ ὄνομα τοῦ πρώην ἰδιοκτητῆ τοῦ ὀθωμανοῦ, ἢ τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τῆς διαλελυμένης μονῆς· δ') Ἡ ἀνήκουσα τῷ δημοσίῳ ἢ τῇ ἐπισκοπῇ ἢ τῇ διαλελυμένῃ μονῇ ἑκτάσις τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ σελίδι, α') Τὰ κατὰ πλεονάζον μέτρα τοῦ ὅλου κτήματος· β') Ἡ ὀλικὴ ἑκτάσις τῆς γῆς· γ') Τὰ ὅρια αὐτοῦ.

Νὰ περιορισθῇ δὲ τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς γῆς εἰς τὴν ἑκτάσιν μόνον ἐκείνην, ἣτις ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον, ἢ τὴν ἐπισκοπικὴν ἢ τὴν διαλελυμένην μονήν. Ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ «ἐκτίμησις κατ' εἶδος τοῦ περιεχομένου» νὰ σημειωθῇ τὸ εἶδος, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἀξία μόνον τῶν δημοσίων, ἢ ἐπισκοπικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν δένδρων, καὶ τέλος ὑπὸ τὸν τίτλον «παρατηρήσεις» νὰ γένησιν αἱ ἐξῆς ἐξηγήσεις: «ἐντὸς τοῦ προκειμένου κτήματος «περιλαμβάνονται προσέτι 30 καρποφόρα δένδρα, ἥτοι ἐλαίαι 10, μωρέαι 10 καὶ συκαὶ 10, ἅτινα ἀνήκουσιν ἀποδεδειγμένως εἰς τὸν Α καὶ τὰ ὁποῖα ἐξαίρουνται τῆς πωλήσεως καὶ ἡ καλυπτομένη ὑπ' αὐτῶν γῆ συνισταμένη ἐκ στρεμμάτων.....»

Β') "Εν κτῆμα ἀνήκον εἰς τὸν Α ἐμπεριέχει ἐλαίας 5, μωρέας 5 καὶ συκᾶς 5 ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς. Ζητεῖται ἀπὸ τὸν συνδιοκτητὴν ἢ πώλησις τῶν δένδρων, ἢ τὸ Ὑπουργεῖον ἐπιθυμεῖ, πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἰδιοκτησιῶν τούτων, νὰ προβῇ οἰκοθεν εἰς τὸ μέτρον τῆς ἐκτιμήσεως. Καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι τῶν πρακτικῶν πρέπει νὰ ἀναφέρονται: α') Ὁ δῆμος, τὸ χωρίον καὶ ἡ θέσις, ἐνθα τὸ ἰδιοκτητὸν κτῆμα κεῖται· β') Τὸ ὄνομα τοῦ ὀθωμανοῦ ἢ τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τῆς διαλελυμένης μονῆς, εἰς τὴν τὰ ἐκποιητέα δένδρα ἀνήκον· γ') Τὸ εἶδος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκποιηθησομένων δένδρων. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ σελίδι πρέπει νὰ σημειωθῶσι, α') Τὰ ὅρια τοῦ ὅλου κτήματος· καὶ β') Τὸ ποσὸν τοῦ τιμήματος τῶν ἐκποιητέων δένδρων· ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ «ἐκτίμησις κατ' εἶδος τοῦ περιεχομένου» πρέπει νὰ σημειωθῇ κατ' εἶδος ἡ ἀξία τῶν πωληθησομένων δένδρων.

B Διάταγμα 6 Ἰουλ. 1864. *

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου π. ε. Ἡμετέρου Διατάγματος κανονισθέντων, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ διατάσσομεν.

1. Ἡ περὶ ἐκποίησεως Ἑθνικοῦ, Ἐπισκοπικοῦ ἢ εἰς διαλελυμένην Μονὴν ἀνήκοντος φθαρτοῦ κτήματος ἢ εἰκοπέδου δημοπρασία, εἰς ἣν δὲν προσηνέχθῃ τιμὴ τις κατὰ τὴν τριήμερον διεξαγωγὴν αὐτῆς, ἐπαναλαμβάνεται τηροῦσα τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν τῆς ματαιωθείσης. Ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δημοπρασίας ταύτης διακήρυξις δημοσιεύεται καὶ τότε ἐπιμελεία τοῦ ἀρμοδίου οἰκονομικοῦ ἐφόρου ὑπὸ μόνου τοῦ δημάρχου τῆς πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας εἰς ἣν κεῖται τὸ κτῆμα, ἢ δὲ δημοπρασία ἐνεργεῖται μετὰ δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς διακήρυξεως.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις:

α') Ἐὰν μετὰ τὸ πέρας ματαιωθείσης δημοπρασίας κτήματος τινος, ἄλλ' ἐντὸς τῆς νομίμου δεκαήμερου προθεσμίας ἦθελε ζητηθῇ ἐπὶ προσφορᾷ ἢ ἐκποιήσῃς τοῦ κτήματος τούτου, καί:

β') Ἐὰν ὁ τελευταῖος πλειοδότης ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ἢ τὰς ὁμολογίας ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ πεμπτημόριον.

Ἐγκύκλιος 52358 τῆς 30 Ὀκτ. 1864. Ἐπειδὴ ὁ καρπὸς τῶν βαλανοδένδρων ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δασικῶν προϊόντων, οὐδεὶς δὲ νόμος ὑπάρχει ἐπιτρέπων τὴν πώλησιν τῶν δασῶν, παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι βαλανοδένδρα συστάδην κείμενα δὲν δύνανται νὰ ἐκποιηθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄνω μνησθέντος νόμου, εἰς ὅμως ἐντὸς τεμαρίου περιέγοντος ἄλλα κάρπιμα δένδρα ἢ τὰ ἐλαίων, μορεῶν, συκῶν ἢ ἄλλων τοιούτων, εὐρεθῶσι μετὰ τῶν δένδρων τούτων κατὰ περίστασιν σπαράδην καὶ βαλανοδένδρα, ταῦτα βεβαίως δύνανται νὰ ἐκποιηθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν, καθ' ὅν ἐκανόνισαν τρόπον αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διαλελυθέντος νόμου ἐκδοθεῖσαι ὁδηγαί.

Ἐγκύκλιος 24047 τῆς 12 Μαΐου 1865. Εἰς τὰς ἐνεργουμένας δημοπρασίας πρὸς ἐκποίησιν τῶν ἐθνικῶν, τῶν ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνήκόντων φθαρτῶν κτημάτων (δυνάμει τοῦ Ζ' ἀπὸ 20 Δεκ. 1863 ν.) ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς

(*) ΕφΚ. 29 τῆς 13 Ἰουλ. 1864.

τὸν συναγωνισμὸν οἱ γεωμέτραι καὶ οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰς ἃς ὑπηρετοῦσιν.

Νόμος ΡΞΘ' 30 Ἰαν. 1867. Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων ΙΖ' νόμου. *

1. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΙΖ' νόμου εἰκοστημορίου τοῦ ἐλαχίστου ὄρου τοῦ τιμήματος τῶν κτημάτων ὑποχρεοῦνται οἱ θέλοντες νὰ συναγωνισθῶσιν εἰς τὰς δημοπρασίας νὰ προκαταβάλωσι τὸ δεκατημόριον. Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ εἰρημένου νόμου, ὃ μὲν τελευταῖος πλειοδότης ἀπόλλυσι τὸ δεκατημόριον, αἱ δὲ προεινεργηθεῖσαι δημοπρασίαι θεωροῦνται ὡς μὴ γινόμεναι.

2. Ἡ περὶ ἐκποιήσεως διακήρυξις δημοσιεύεται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου οἴκου. Ἐφόρου, τῆς μὲν πρώτης δημοπρασίας εἰς τὰς πρωτεύουσας ὅλων τῶν δήμων τῆς Ἐπαρχίας, ἐν ἣ καίται τὸ κτήμα, τῆς δὲ ἑυτέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν μόνον τῆς Ἐπαρχίας ταύτης. Καὶ ἡ μὲν πρώτη δημοπρασία ἐνεργεῖται μετὰ 30 ἡμέρας, ἡ δὲ δευτέρα μετὰ 10 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὡς ἀνωτέρω δημοσιεύσεως τῶν διακηρύξεων.

3. Ὑπόχρεοι εἰς τὴν προκαταβολὴν τοῦ δεκατημορίου θεωροῦνται καὶ οἱ μέλλοντες νὰ συναγωνισθῶσιν εἰς δημοπρασίας, κηρυχθείσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

4. Τὸ δημόσιον δὲν ἐγγυᾶται οὔτε διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ κτήματος οὔτε διὰ τὸ ποσὸν τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ δένδρων, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς κατὰ τὰ διαγεγραμμένα ὅρια τούτοτης τῶν κτημάτων. — Πᾶσα προλαβοῦσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον ἀκυροῦται.

Νόμος ΤΛΘ' 31 Ὀκτ. 1869. Περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐκποιητέων ἐλαιοδένδρων τοῦ δημοσίου.

1. Οἱ ἀγορασταὶ ἔθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν ἐλαιοδένδρων δυνάμει τοῦ νόμου ΙΖ' θέλουσι πληρῶναι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατὰ πᾶσαν πρῶ-

(*) ΕφΚ 8 τῆς 2 Φεβρ. 1867.

(*) ΕφΚ 46 τῆς 8 Νόρ. 1869.

τὴν Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους συμφώνως μετὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ 17^{ου} νόμου.

2. Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ἀγοραστὰς ἐλαιοδένδρων διὰ τὰς μελλούσας δόσεις.

3. Εἰς τὰς Ἐπορχίας, ἐν αἷς δὲν ὑπάρχει διοικητικὴ ἀρχὴ ἢ κωλύεται, ἀναπληροῦ αὐτὴν ὁ Εἰρηνοδίκης εἰς τὰς δημοπρασίας.

Ἐγκύκλιος 38335[95 τῆς 21 Ἰουν. 1876. Ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων ἐκάστοτε πρακτικῶν ἐπαναληπτικῶν δημοπρασιῶν ἐκποιήσεως φαρτῶν κτημάτων, παρατηρήθη, ὅτι τινὲς κατὰ παράβασιν τῶν ἐπανειλημμένως διαταχθέντων, παραλείπουσι νὰ σημειώσιν ἐπὶ τῶν πρακτικῶν τῶν προηγουμένων δημοπρασιῶν τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκα ἀκυρώθησαν ταῦτα, ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν τῆς περὶ τούτου διαταγῆς, καὶ ἐντεῦθεν πλείστα ὅσα ἀπαντῶνται εἰς τε τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου θεωρησιν τῶν παραχωρητηρίων προσκόμματα.

Πρὸς ἄρτι λοιπὸν τῶν προσκομμάτων τούτων ἐφεξῆς διατάσσεται 1) Ἐπὶ τῶν πρακτικῶν τῶν ἀκυρουμένων δημοπρασιῶν νὰ γίνηται μνεία τῶν λόγων τῆς ἀκυρώσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς περὶ τούτου διαταγῆς. 2) Ἐπὶ τῶν πρακτικῶν, ἐφ' ὧν ἐπὶ τὴν ἐγκρίσιν καὶ ἐξεδόθη παραχωρητήριον, ὅπερ κατόπιν ἀκυρώθη, ὡς μὴ ἐκπληρώσαντος τοῦ ἀγοραστοῦ ἐμπροθέσμως τὰς ὑποχρεώσεις του, νὰ σημειῶται ὁ ἀριθμὸς τοῦ παραχωρητηρίου, ὡς καὶ τῆς ἀναφορᾶς δι' ἧς ὑπεβλήθη τούτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον πρὸς ἀκύρωσιν· καὶ 3) Ἐπὶ τῶν πρακτικῶν, τῆς συνεπεῖς ἀνωτέρας προσφοράς ἐνεργουμένης δημοπρασίας, νὰ συρράπτηται καὶ ἡ προσφορά.

Ἐγκύκλιος 58 τοῦ 1867. Παραγγέλλεται ἡ σύνταξις βιβλίου, ἐν ᾧ ἐγγράφονται ἅπαντα τὰ μὴπω ἐκποιηθέντα κτήματα, κατὰ τὰ πρωτόκολλα καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως, ὡς καὶ εἰς τὸ μέλλον ὅτα καταμετρηθῶσιν, ἅμα τὰ περὶ τούτων πρωτόκολλα ἐπιστραφῶς τεθεωρημένα.

Ἐγκύκλιος τῆς 22 Μαρτίου 1877. Ἡ δευτέρα δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν τῶν φαρτῶν κτημάτων εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ἑμβόσιον ἀπὸ πλείοτερας τῶν δύο δημοπρασιῶν δὲν ἐπιτρέπονται ἐκ τοῦ νόμου, περὶ ἐκποιήσεως τῶν φαρτῶν κτημάτων (ἄρθρ 8). Ἐπομένως τὴν ἀξίαν τῶν μνησθέντων κτημάτων ὠφεύλατε νὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ τὴν βελτιώσητε, ἐὰν ᾗτο ἐλαττωμένη, πρὶν ἢ ἐκδόσθαι ταῦτα εἰς δημοπρασίαν ἐκποιήσεως· τοῦτο δὲ μὴ πράξαντες, ἀνελκύετε μεγίστην εὐθύνην, διότι ἀποδεικνυμένου, ὅτι τὰ κτήματα αὐτὰ ᾗσαν ἀνωτέρας ἀξίας, τῆς εἰς ἣν ἐξεποιήθησαν καὶ ὅτι, ἐν γὰρ τούτου διατελοῦντες, δὲν ἐβελτιώσατε τὸν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν πραγματογνωμόνων προσδιορισθέντα ἐλάχιστον ὅρον, καὶ ποι-

νικῶς θέλετε καταδιωχθῇ καὶ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ δημοσίου θέλετε ὑποχρεωθῇ.

Ἐγκύκλιος τῆς 27 Αὐγ. 1881. Παρατηροῦμεν, ὅτι ἅσαι αἱ περιλήψεις τῶν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐγγραφομένων ἀδιακρίτως ὑποθηκῶν, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, διότι τὸ ἐξόδον τοῦτο ἐπιβαρύνει τοὺς ὀφειλέτας, καθ' ὧν ἐγγράφεται ὑποθήκη, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ περιάπτηται ὁ ἀρμόδιος ἐνσημος χάρτης καὶ εἰς τὰς ἐντύπους περιλήψεις, ἐκ μέρους ὑποθηκοφυλάκων, εἰς οὓς δέον νὰ καθίσταται γνωστὴ ἡ περίστασις αὕτη καὶ γίνεται ἡ εἴσπραξις τοῦ διὰ τὴν χαρτοσήμανσιν τῶν ἐν λόγῳ περιλήψεων ἀπαιτουμένου τέλους.

Ἐγκύκλιος τῆς 5 Ἰουν. 1881. Τὰ δικαιώματα τῆς τε ὑποθήκης καὶ τῆς μεταγραφῆς ἐπὶ τῶν παραχωρητηρίων γαιῶν καὶ φυτειῶν, ὡς καὶ τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, ὀφείλουσιν οἱ τῶν παραχωρητηρίων δικαιούχοι.

ΛΕΙΜΩΝΕΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σημείωμα.

ΑΠ. 30 (1870). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος διαλαμβάνοντος ὅτι, ἰδιοκτῆται δασῶν κειμένων ἐν τῷ βασιλείῳ εἶναι 1) ὅσοι ἔχουν περὶ αὐτῶν ἔγγραφα ἐκδοσμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας Τουρκικᾶς ἀρχᾶς πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος· ἢ 2) ὅσοι ἔχουν ἰδιωτικὰ χωρία (τσιφλίκια) περιέχοντα ἀναμφισβητήτως δάση, περὶ ὧν δὲν ἀναφέρουν ρητῶς τὰ νόμιμα περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν χωρίων των ἔγγραφα, καὶ ἐκ τοῦ 33 ἄρθρου αὐτοῦ (διαλαμβάνοντος ὅτι ἐντὸς ἐνδὲς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 2 ἀναφερομένων δασῶν ὀφείλουν νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν τοὺς νομίμους τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας των κτλ.) δηλοῦται ὅτι οἱ καθ' ἕνα ἐκ τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρ. τρόπων ἀναδειχθέντες ἰδιοκτῆται δασῶν, εἴτε δηλαδὴ ἐγένοντο τοιοῦτοι δυνάμει ἔγγραφου ρητῶς μνημονεύοντος αὐτά, εἴτε δι' ἔγγραφων μὴ ρητῶς ἀναφερόντων ταῦτα, ἀφορώντων δὲ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν χωρίων ἐντὸς τῶν ὁποίων κεῖνται ἀναμφισβητήτως τὰ δάση, ὑποχρεοῦνται κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις νὰ παρουσιάσωσι τὰ περὶ τῆς ἰδιοκτησίας των ἔγγραφα εἰς τὴν εἰρημένην γραμματεῖαν καὶ ἐντὸς τῆς τοῦ ἔτους ταχέως πρὸθεσμίας· διότι κατ' ἀμφοτέρας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ἡ γραμματεία δυνάμει τοῦ 3 ἄρθρου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ παραδεχθῇ ἢ ἀν τὰ περὶ τῆς ἰδιοκτησίας ἔγγραφα ἢ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐκδοσμένα, ἢ ἀν ταῦτα ἀποτελῶσι νόμιμον τίτλον περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ δάσους καὶ περὶ τοῦ χωρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὡς ἰδιωτικὸν χαρακτηριζόμενον δάσος, καὶ ἢ ἐν τῷ ὄντι τοῦτο κῆται ἐντὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ χωρίου, περὶ ὧν διαλαμβάνουν τὰ κατὰ νόμιμον τύπον ἐκδοθέντα ἔγγραφα τῶν ἀρμοδίων Τουρκικῶν ἀρχῶν συμφώνως με τὸ πνεῦμα τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ διατάγματος· ὥστε δὲν εἶναι νόμιμος ἡ ισχυρισμὸς ὅτι, μὴ ἀμφισβητουμένης τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ χωρίου Νοτίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ἐπίδικον δάσος, οἱ ἀναιρεσέοντες δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν νὰ παρουσιάσωσιν τὸν τίτλον τῆς ἰδιοκτησίας των, οὐδεμίαν δὲ περὶ δημόσεως διάταξιν περιέχει τὸ διαληφθὲν διάταγμα. ἀλλ' ἀπλῶς προσδιώριζε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔπρεπε κατὰ νόμον νὰ ἐξακριβωθῇ ἢ περὶ τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ κειμένων δασῶν ἰδιοκτησία τῶν κατοίκων καὶ τοῦ δημοσίου συνάμα, ἢ δὲ πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ἰδιοκτησίας διαδικασία δὲν περιλαμβάνει τὸ μέτρον τῆς δημοσέως, ἣν ἀπα-

γορεύουσι τὰ τῆς Ἑλλάδος συντάγματα, ἢ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἰδιω-
κτησίας, περὶ τῆς προνοεῖ τὸ 11 ἄρθρον τοῦ συντάγματος τοῦ 1844.

ΑΠ. 83 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετ. ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ ἀπὸ 1
Νοεμβρίου 1836 περὶ δασῶν νόμος δὲν ἐδήμειυσε τὴν ἐπὶ δασῶν ἰδι-
ωτικὴν ἰδιοκτησίαν, ὁρίσας ἀπλῶς τὸν χρόνον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔπρε-
πε νὰ προσαχθῶσι τὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας αὐτῆς
μέσα, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου
ἐφαρμογὴν τὰ Συντάγματα τοῦ 1844 (ἄρθρ. 12) καὶ 1864 (ἄρθ. 17)
τ' ἀπαγορεύοντα τὴν δήμευσιν, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διατάξιν παρεβί-
σαν, ἀφοῦ ἐν τῷ νόμῳ τῆς 17 Νοεμβρίου 1836 δὲν πρόκειται περὶ
δήμευσεως ἰδιωτικῆς περιουσίας, ἀλλ' ὁρίζεται ἀπλῶς δι' αὐτοῦ, ὅτι
τὰ δάση, περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ὁποίων δὲν ἤθελον προσαχθῆ ἔντὸς
τοῦ ὁρισθέντος χρόνου τίτλοι, θεωροῦνται ἐθνικά, ὁ νόμος δὲ αὐτὸς
τῆς 17 Νοεμβρίου 1836 περὶ δασῶν δὲν κατηργήθη διὰ τινος τῶν
διατάξεων τῶν εἰρημένων Συνταγμάτων, διότι οὔτε ἐκ τῶν Συνταγ-
μάτων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν τῆς συζητήσεως πρακτικῶν (σελ. 261
τῶν τοῦ 1844) τοιοῦτό τι προκύπτει· μάλιστα δὲ τὸ ἐναντίον ἐφαρ-
γεται, καθότι, γενομένης τοιαύτης προτάσεως περὶ καταργήσεως τοῦ
περὶ δασῶν Νόμου, ἡ Συνέλευσις δὲν προέβη εἰς μέτρον τι τοιοῦτον
(18. σ. 268 τῶν πρακτικῶν τοῦ 1844). Διὸ οἱ εἰς τὴν ἐναντίαν βίβλιν
στηριζόμενοι λόγοι ἀνυπόστατοι εἰσὶν· ἀνυπόστατον δὲ ἀποδεικνύει καὶ
τὸ τῆς ἀναιρεσειούσης κοινότητος παράπονον, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν
ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὡς περιττὸν καὶ ἄσκοπον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς, ὅτι
δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς ἀνεγνωρίσθη αὕτη κάτοχος τῶν περὶ ὧν
δίκη κτημάτων, τὸ δὲ δημόσιον δὲν ἔλαβε τὴν κατοχὴν αὐτῶν περὶ
τοῦ 1844· διότι τῷ ὄντι ἡ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ἐξέτασις ἀπέβαινεν
περιττὴ καὶ ἄσκοπος, ἀφοῦ (καὶ ἂν θεωρηθῇ βῆσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς
αὐτός) τὰ Συντάγματα τοῦ 1844 καὶ 1864 δὲν κατήργησαν, ὡς ἐφαρ-
μίζεται, τὸν περὶ δασῶν νόμον τῆς 17 Νοεμβρίου 1836, κατὰ δὲ τὸν
νόμον αὐτὸν τὰ Δημόσια δύνανται νὰ διεκδικήσῃ ὡς ἐθνικά τὰ δάση
ἐκεῖνα, περὶ ὧν δὲν προσήχθησαν ἐντὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ ὁρι-
σθέντος χρονικοῦ διαστήματος τίτλοι ἐμφαίνοντες ὅτι ἀνήκουσιν εἰς
ἰδιώτην· δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀδιάφορόν ἐστι καὶ ἂν τὸ ἐφετεῖον δὲν
ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τῆς κατοχῆς τῶν δικαστικῶν ἀποφασιν.

Ἐπειδὴ, τοῦ Δημοσίου ἐπικαλεσθέντος, δυνάμει τοῦ άρθρου 353
τῆς Πολιτ. Δικονομίας, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὅτι ἡ θέ-
σις ἀάρδιχα εἶναι δασώδης, καὶ τὰ στελέχη τῶν πρὸς ὕλοτομiam δα-
σῶν, τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον τὸ ἐναντίον ἐπὶ τῇ βίβλιν τῶν με-
τουριῶν ἡρνήθη νὰ λάβῃ ταῦτα ὑπ' ὄψιν ὡς μέσα ἀποδείξεως ἰσχυρὰ
ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ταῦτα ἐγένοντο ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς κοινότη-
τος καὶ ὑπὸ μόνων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου, οὕτω δὲ ἀπο-
φηνάμενον παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις τοῦ νόμου δια-
τάξεις, καθότι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐγγράφα, ὅταν ὡς συντεταγμένα
κατὰ τὸν διὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν πρᾶξιν ἀπαιτούμενον τύπον

παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, ἀποδεδειγμένον ἀπέναντι καὶ τῶν τρίτων τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (398 καὶ 400 Πολ. Δικονομίας) ἤθουν, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἣν τὰ στελέχη ἀναορίουν ἐγένετο ὑλοτομία ὥστε ἡ τοῦ ἐφστείου παράλειψις τοῦ νὰ ἔσθῃ ὑπ' ὅψιν καὶ νὰ τὰ ἐκτιμήσῃ, ἐπάγεται ἀναρῆσαι διὰ παραβίασιν τῶν αὐσιωδῶν διατάξεων τῶν τε εἰρημίνων ἀρθρῶν καὶ τῶν ἀρθρῶν 248, 251, 807 ἐδ. 5 καὶ 201 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 343 (1874). Τὸ περὶ δασῶν διάταγμα τῆς 17 Νοεμβρίου 1836 ἀνάγεται εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ἐν γένει δάση τοῦ βασιλείου ἔνευ διαστολῆς, καὶ ἐπομένως ἡ ἀξίωσις περὶ μὴ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ Εὐβοίαν κείμενα δάση, ἅτινα εἶχον Ὁθωμανοὶ ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας, ἐστὶν ἀβάσιμος, ὡς καθιερούσα διάκρισιν ἀντικείμενην εἰς τὸ ἀπόλυτον καὶ σαφές γράμμα τοῦ ρηθέντος νόμου· οὕτως δὲ ὑποστηρίζει αὐτὴν ὁ λόγος ὅτι περὶ τῶν δασῶν ἐκείνων (τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Εὐβοίᾳ, δηλαδὴ, κειμένων καὶ εἰς ὀθωμανοὺς ἀνήκοντων κατὰ κυριότητα) ἐπρονόησεν ἡ ἀπὸ 28 Μαρτ. 1835 συνθήκη μεταξὺ τῶν τῆς Ὑψηλ. Πύλης ἀπεσταλμένων καὶ τῆς Ἐλληνικῆς ἐπιτροπῆς· διότι διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης ἐπετραπῆ μὲν εἰς τοὺς Ὁθωμανοὺς τὴν δύναμις τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 9^{ης} 21^{ης} Ἰουλίου 1832 προστεθεισῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος Ἐπαρχιῶν ἢ ἐκποίησι τῆς περιουσίας, ἣν ἐπὶ τῆς παρελθούσης ἐξουσίας εἶχον οὗτοι ὑπὸ κτήσιν καὶ χρῆσιν, συνεφωνήθη δὲ προσέτι διὰ τοῦ 3^{ου} άρθρου ἵνα τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα δάση διατελῶσιν ὑπ' ἣν ἦσαν χρῆσιν τῶν ἐπὶ τῆς Ὁθωμανικῆς Ἐξουσίας ἐχόντων αὐτὰ, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἡ ἀνωτέρω συμβάσις, καίτοι ἀναγνωρίσασα τὰ ἐπὶ τῶν διαληφθέντων δασῶν ὑπάρχοντα τυχόν δικαιώματα ἑκαστοῦ τῶν ὑπαγομένων εἰς ταύτην Ὁθωμανῶν, οὐδὲν ὅμως ἐξήρασεν αὐτὰ τοῦ κράτους τῶν τὴν κτήσιν τῶν δασῶν ρυθμιζόντων Ἑλληνικῶν νόμων, διότι τοιοῦτον προνοημὸν δὲν καθιέρωσεν ὑπὲρ τῶν εἰρημίνων Ὁθωμανῶν, ἀλλ' ἐσκόπει μόνον νὰ διατηρήσῃ ἐξαιρετικῶς εἰς τούτους τὴν διάθεσιν τῶν τυχόν ἀνήκοντων αὐτοῖς δασῶν, καὶ λοιπῶν ἀκινήτων κτημάτων, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις Ὁθωμανικῶν κτημάτων, ἅτινα, δικαιώματι τοῦ πολέμου, περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου, ὥστε ἡ ἀκεραιότης τῶν δικαιωμάτων, ὅσα εἰς τοὺς Ὁθωμανοὺς ἐκείνους ἀναγνωρίσεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς μνηθείσης συνθήκης, ἐξήρατο ὅπως δὴποτε ἐκ τῆς παρ' ἑκάστου αὐτῶν τηρήσεως καὶ τῶν ὁριζμῶν τοῦ περὶ δασῶν διατάγμ. τῆς 17 Νοεμβρίου 1836 συνεπὶς αὐτοῦ ἀδιάφορος ἐστὶν ἡ μετὰ ταῦτα δημοσίευσίς τῆς συνθήκης.

ΑΠ. 259 (1869). Ὁ παρ. 1 προσκωγῆς ἐντὸς ἔτους τῶν περὶ δασῶν νόμων δὲν ἐφαρμόζεσται ἐπὶ δασῶν κειμένων ἐντὸς μετὰ τῆς περιφέρειας ἰσοκτινῶν γαιῶν.

ΑΠ. 82 (1860). Τὸ περὶ δασῶν διάταγμα τῆς 16 ἀπριλ. 1842 ἀναφέρει τοὺς τίτλους, ἐφ' ὧν, παρουσιασθέντων ἐμπροσθέντως, δὲν ἐξε-

φράσθη ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ* δὲν ἀφορᾷ δὲ τὰ δάση, ὧν τὴν ιδιοκτησίαν ἀνεγνώρισεν ἡ Κυβέρνησις ὡς ἀνήκουσαν ιδιώτῃ τινί.

ΑΠ. 82 (1867) 261 (1874). Ἐπειδὴ ὁ νόμ. τῆς 13/93 Μαΐου 1835, ὅστις ἀφορᾷ τὴν ἐκ βοσκῆς ζῶων εἰς ἀγρούς ἐν γένει (ἐσπαρμένους ἢ μὴ) προξενουμένην βλάβην, ὀρίζων ὅτι περὶ τῶν βλαβῶν τούτων δικάζουσιν οἱ εἰρηνοδίκαι, δὲν χαρακτηρίζει ἐξαιρετικῶς ἀνεκκλήτους τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν· τὸ δὲ μεταγενέστερον τοῦ νόμου τούτου διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 προτεθέμενον καθ' ὃ ρητῶς ἐν προοίμῳ ἐκφράζεται, νὰ προφυλαχῇ πρεπόντως τὰ σπαρτά, ἵνα προοδύσῃ ἡ τόσον τῇ Ἑλλάδι ἀναγκαία καλλιέργεια τῆς γῆς, καὶ ὀρίζον διὰ τοῦτο ἐξαιρετικῶς ἐν ἀρθρῳ 11, ὅτι οἱ εἰρηνοδίκαι ἀποφασίζουσιν ἀνεκκλήτως περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτά ἀπὸ ζῶα βόσκοντα, ἢ ἀνιόνμενα νὰ βοσκήσωσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον, ἀπορᾷ εἰδικῶς τοὺς καλλιεργουμένους, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παράγοντας ἀπλῶς αὐτοῦτον χόρτον ἀγρούς· ἄρα τὸ ὡς ἐφετέρον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, τινε γαγὼν τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προαναφερθέντων νόμων καὶ ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἔφεσιν, ἐν ᾗ ἡ πρωτοδικεὺς ἀποφασίς, μὴ ἀφορῶσα βλάβην εἰς σπαρτά προξενηθεῖσαν, ἀπέκλιτο ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπαιτήσεως εἰς ἐκκλήσιν δυνάμει τῶν γενικῶς περὶ τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου ὀρισμῶν τῆς πολ. Δικον. παρὰ τὰς οὐσιώδεις ταύτας διατάξεις ὡς καὶ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ προαναφερθέντος διατάγματος, ὅπερ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν δυνάμει ἀρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικον.

В. διάταγμα 3/15 Δεβρίου 1833. Περί διορισμοῦ τοῦ ποσοῦ βοσκῆς καὶ τοῦ διὰ τὰ ἐθνικοῦ ιδιόκτητα λιβάδια ἐγγελοῦ φόρου κατὰ τὴν 1832 καὶ 1834. *

1. Ὅλα τὰ λιβάδια διὰ τὴν ἐπικαρπίαν τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τις νὰ παρουσιάσῃ ἐγγράφον (ταπί) ἐκδοθὲν ἐπὶ τούτου τῆς ἐξουσίας, θεωροῦνται ὡς δημόσια, καὶ ἡ νομὴ αὐτῶν γίνεται ὡς καὶ μέχρι τοῦδε εἰς τὸ δημόσιον.

2. Τὰ λιβάδια τῶν ὁποίων ἡ ἐπικαρπία εἶχε διὰ τὴν 1832 τοὺς τῆς Ὁθωμανικῆς ἐξουσίας εἰς τινα ιδιώτην διὰ ταπίου καὶ τὰ ὁποῖα νέμεται εἴτε αὐτός, εἴτε ἄλλος τις, εἰς τὴν ὁποίαν εἰδύνατο νὰ παραχωρήσῃ τὸ τῆς ἐπικαρπίας δικαίωμα κατὰ τοὺς τουρκικοὺς νόμους, μένουσι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὸν νόμον ἐπικαρπωτὴν μὲ δικαίωμα ἐμφυτευτικῆς ἐπικαρπίας ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐθνικοῦ ιδιόκτητα.

* ΕρΚ. 40 τῆς 12 Δεκ. 1833, ἀρ. 108/111 ἐξουσίας

5. Πᾶσα ἐνοικίασις ἐθνικῶν λειβαδίων θέλει παύσει εἰς τὸ ζῆς.

7. Τὰ ζῶα, διὰ τὰ ὅποια πληρωθῇ ὁ τῆς βοσκῆς φόρος, κατὰ τὴν χειμερινὴν καταμέτρησιν, μένουσιν ἐλεύθερα παντὸς φόρου βοσκῆς κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος καὶ δύνανται νὰ βοσκῶσιν ἐλευθέρως εἰς τὰ ἑαρινὰ καὶ θερινὰ λειβάδια. Οἱ Βασιλ. ἔμποροι θέλουσιν προσέξει εἰς τὸ νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς ἀνάλογον λειβάδιον τὰ ποίμνια ἑνὸς ἐκάστου, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων του, ὥστε νὰ ἀποφεύγηται ἡ σύγκρουσις. Τὸ αὐτὸ θέλει γενῆ καὶ εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν χειμερινῶν βοσκημάτων δι' ἑκάστην τῶν ἐχόντων ζῶα, ἀλλὰ τόσον εἰς τὴν πρώτην ὅσον καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, πρέπει νὰ γενῇ προσοχή, ὥστε νὰ διορισθῇ κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς κατοίκους μιᾶς κοινότητος τὸ πλησιέστατον εἰς τὸ χωρίον τῶν λειβαδίων. *

ΑΠ. 294 (1857). Τὸ δημόσιον θεωρεῖται καλῆς πίστεως κάτοχος τῶν λειβαδίων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ τῆς 3115 Δεκεμβρ. 1833 διατάγματος, ἀφοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου τούτου ἀπαιστούμενον ἔγγραφον ταπί π ο τ ε δὲν ἐπαρουσιάσθη κατ' ὃν χρόνον τὸ δημόσιον κατεῖχε, καὶ ἀφοῦ ὅλα τὰ λειβάδια θεωροῦνται ὡς ἐθνικά, ἐνθα δὲν παρουσιάσθῃ ταπί.

ΑΠ. 324 (1874). Ἐκ τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 3 δεκεμβρίου 1833 Β. διατ. ὀρίζοντος ὅτι ὅλα τὰ λειβάδια, διὰ τὴν ἐπικαρπίαν τῶν ὁποίων δὲν θέλει τις παρουσιάσῃ ἔγγραφον (ταπί) ἐκδοθὲν ἐπὶ Τουρκικῆς ἐξουσίας θεωροῦνται ὡς δημοσία, καὶ ἡ νομὴ αὐτῶν μένει ὡς καὶ μέχρι τοῦδε εἰς τὸ Δημόσιον, ἐξάγεται ὅτι τὴν νομὴν τῶν λειβαδίων περὶ ὧν δὲν παρουσιάσθησαν ταπία, διατηρεῖ ἀεὶποτε τὸ Δημόσιον, καὶ ὅτι οἱ νεμόμενοι τοιαῦτα θεωροῦνται ὡς ἐν ὀνόματι τοῦ Δημοσίου κατέχοντες, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οὐδεμίαν ἔχει ἐπ' αὐτῶν ἐπάρατος ἢ διάταξις τοῦ ἁρθρου 629 τῆς πολ. δικ. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένου ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει ἐκτιμήσαν τὰς διεξαχθεῖσας ἀποδείξεις συνεπέα τῆς ὑπ' αὐτῆς 223 ἀποφάσεως παρεδέξατο ὅτι τὰ ἐπίδικον ἀποτελεῖ μέρος ἀνασπαρσταν τοῦ ἐθνικοῦ λειβαδίου Μπελουκίου, καὶ ὅτι ὁ ἀναίρεσις δὲν ἐπαρουσίασε ταπίον, ὁρθῶς ἐφήρμασε τὰς διατάξεις τοῦ μηρηθέντος διατάγματος, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τηρούμενος ἀναίρεσις λόγος ἐστὶν ἀνυπόστατος.

(*) Τὰ ἄρθρ. 3—20 τοῦ Δ. κατοργήθησαν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων νόμων, δι' ὃ παρελείφθησαν παρτετέθησαν δὲ τὰ 5 καὶ 7 ὡς ἔχοντα ἐπικαρπὴν ἀξίαν. Ἡ φορολογία τῶν βοσκησίμων γαιῶν καὶ τῶν ζώων διεσπείρεται νῦν ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΠ' τοῦ 1892 περὶ φορολογίας τῶν περὶ τῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

ΑΠ. 33 (1874). Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ νόμου κθ' τῆς νομαρίου 1864 καὶ τῆς κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν αὐτοῦ γενομένης τήσεως προκύπτει ὅτι δὲν κατηργήθησαν μόνον ἄνευ τινὸς σεως, ὡς πρὸς τὰς κατεχούσας κοινότητας, δυνάμει ταπεινοῦτου, λειβάδια, αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 3 Δεκεμ. 1833 ἑστῶτος, ἀλλὰ σαφῶς καταδείκνυται ὅτι ἀνεξαρτήτως τοιαύτης σεως ὠρίσθησαν ὅτι αἱ κοινότητες, καθόσον ἀφορᾷ τὴν κατεχόμενην ἀμφισβητούμενην μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου δίων, ἐπανερχονται εἰς ἣν ἦσαν θέσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ μνησθέντος διατάγματος μὴ λογιζομένης οὕτως ὡς ἀποκποτὲ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τῆς κατοχῆς ἢ ἡ τοιαύτη ἀ ἐστηρίζετο ἐπὶ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ κοινότης δὲν ἔχει μόνον δὲ τὰ ὑπὲρ τρίτων κεκτημένα δικαιώματα διατηρήθησαν ῥητῶς διὰ τοῦ ὑπὸ στοιχ. κθ' νόμου ἐδόθη ὁπισθενεργὸς δυν αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς ἐκτεθείσας διατάξεις του. Ὡστε κατὰ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου ἐξεταστέα μόνον εἶναι ἂν τῶντε κατὰ τὰς περὶ νομῆς διατάξεις παρίσταται ἡ κοινότης ἢ μόνον.

νόμος ΚΘ' τῆς 31 Ἰαν. 1864. Περί βουσκησίμων γαι

1. Τὸ διάταγμα τῆς 315 Δεκεμβρίου 1833, ἀφορᾷ τὰ κοινοτικά λειβάδια, καταργεῖται. Τὸ δημοσίον καὶ αἱ κοινότητες διατηροῦσιν ἀνέπαφα τὰ δικαιώματα πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶχον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων διαδίων, ἄνευ βλάβης τῶν παρὰ τρίτων ἀποκτηθέντων μᾶτων.

2. Οἱ κατὰ τοὺς νομοὺς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τίδος καὶ Φωκίδος, καὶ τὰς ἐπαρχίας Λεβαδείας καὶ ἔθνικοι βουσκήσιμοι τόποι παραχωροῦνται εἰς τὴν κατεκλήσιν κατοχὴν τῶν δήμων, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποῖται. Θέλονται δὲ ἐνοικιάζεσθαι διὰ δημοπρασίας πρὸς αὐτῶν καὶ τῶν εἰσείων ἐπαρχιῶν, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν μένων ἀρθρῶν, καθόσον δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι πρὸς νομὴν τῶν ἐκάστης κοινότητος. Ἐκ δὲ τοῦ ἐνοικίου θέλει λαμβάνει μόνον ἐπ' καρπίας δικαίωμα 20 τοῖς 100 καὶ διατηρεῖ καίωμα τῆς διαθέσεως, ἐκχερσώσεως καὶ καλλιέργειαι τούτων κατὰ τοὺς κειμένους νόμους. Οἱ δὲ λοιποὶ Κράτους βουσκήσιμοι τόποι μένουσιν εἰς οἷαν ἦσαν κατὰ

Εἰς οὐδεμίαν οἰκογένειαν ἐπιτρέπεται νὰ βούσκῃ

(*) Ἐρκ. 8 τῆς 31 Ἰαν. 1864.

ἐντὸς τῆς παραχωρουμένης εἰς τὴν κοινότητα περιφερείας πλείονα τῶν 100 μικρῶν καὶ 10 μεγάλων.

(*) 3. Ἑπταμελής ἐπιτροπή, συγκαείμενη ἐκ τοῦ δημάρχου, τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου, ἢ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν δήμων, ἐνὸς τῶν δημοτικῶν συμβούλων ἢ δημορχικῶν παρέδρων κα- τοίκων αὐτῆς, ἐνὸς ἱερέως τῆς κοινότητος, ἐνὸς τῶν ἐπαρχια- κῶν συμβούλων, ἐνὸς τῶν ἐγκριτωτέρων κτηνοτρόφων τῆς ἐπαρ- χίης καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ οἴκον. ἐφόρου, θέλει ἐκτελέσει τὸν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαχωρισμόν.

Τὸν ἱερέα, τὸν δημορχικὸν παρέδρον, ἢ δημοτικὸν σύμβου- λον, τὸν κτηνοτρόφον καὶ τὸν ἐπαρχιακὸν σύμβουλον ἐκλέγει ὁ ἐπαρχος ἢ ὁ νομαρχης.

(*) 4. Ἡ ἐπιτροπή συντάσσει ἐπὶ τούτῳ πρωτόκολλον εἰς τριπλοῦν, διαγράφον ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῶν διαχωρισθεῖσων πε- ριφερειῶν, ὡς καὶ τὰ τῶν περισσευουσῶν βοσκῶν, τῶν ὑπα- χθισμένων εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἐνοικιάσεως. Τὰ ἐν τῶν πρωτοκόλλων τούτων κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἀρμοδίου δήμου, τὸ ἕτερον εἰς τὰ τοῦ ἐπαρχείου ἢ τῆς νομαρχίας, καὶ τὸ τρίτον εἰς τὰ τῆς ἐφορίας.

(*) 5. Ἐπιμελεῖα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς γίνεται κατὰ πανταετίαν καὶ κατὰ τοὺς ὅρισμούς τῶν προηγούμενων ἁρθρῶν ἀναθεώρησις τῶν ὁρίων τῆς παραχωρηθείσης περιφερείας, ὅπως ἐπινεχθῶσιν αἱ δέονσαι τροποποιήσεις.

8 Τὰ μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπι- καρπίας ὑπόλοιπον τοῦ ὅλου ἐνοικίου κατατίθεται ἐν τῷ Δημοσίῳ ταμείῳ, καὶ δαπανᾶται κατὰ τοὺς περὶ διαθέ- σεως τῶν δημοτικῶν ἐσόδων νόμος πρὸς κατασκευὴν καὶ δια- τήρησιν τῶν δημοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν ἀναγκαιῶν ὑδραγωγείων καὶ φρεάτων, τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων τοῦ δήμου καὶ τῶν ἀναγκαιούντων ἱερῶν ναῶν. Τὰ περὶ τούτου κανονίζονται διὰ τοῦ ἐτήσιου δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν

(*) Τὰ ἄρθρα 3—5 ἐτροποποιήθησαν. Ἐπιθι Δ. 9 Ἰαν. 1878 καὶ Δ. 13 Ἰαν. 1881. Τὰ δὲ ἄρθρα 6—7 κατηργήθησαν, ὡς διέποντα τὸ τῶν δημοπρασιῶν, περὶ ὧν ἰσχύουσι νῦν νόμος Υ'ΜΕ' τοῦ 1878, ἄρθρον 19 καὶ 21, καὶ Δ. 9 Ἰαν. 1878, ἄρθρον 4.

ιδιαιτέρῳ αὐτοῦ παραρτήματι. Ἐὰν δὲν ὑπάρχη περίσσεια ἐπαρχιακὸν συμβούλιον φρονῇ, ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως εἶναι ἀνωτέρα τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ μένῳ ἐδαφίῳ ἀναφερομένων τοῦ δήμου ἀναγκῶν, τὸ λῖον τοῦτο ἀποφαίνεται περὶ διαθέσεως μέρους αὐτῆς ἀνάπτυξιν ἰδίως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας τῆς καὶ ἐν γένει τῶν πρὸς προαγωγὴν τῆς εὐημερίας αὐτῆς αὐτὰ εἰδικῶς. Ἀφοῦ δέ, ἐπιμελείᾳ τοῦ Νομάρχου, καὶ τοῦ Δημοτικῶν Συμβουλίου ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ ἐπαρχιακοῦ, ὁ Νομάρχης ἀποφασίζει περὶ αὐτῆς ὁριστικῶς.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐπαρχιακῶν τούτων ἐργῶν γίνεται τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν κατὰ τοὺς κειμένους.

Τὸ ἐνοίκιον τοῦτο εἶναι ἀκατάσχετον διὰ πᾶν ἄλλο τοῦ δήμου.

9. Αἱ βοτκαὶ αἱ περιλαμβανόμεναι ἐντὸς τῶν ορίων τῶν κεφαλαιοχωρίων, οἵτινες πρὸ τῆς τοῦ ἀπὸ 3 (15) Δεκεμβρίου 1833 Διατάγματος ἀπέλασαν τὰς κοινότητας τῶν ἐν τῷ 2 ἄρθρῳ ἀναφερομένων Νομάρχων διατίθενται ὡς ἑξῆς.

Ἐπιτροπὴ πενταμελὴς, συγκειμένη ἀπὸ τὸν ἐπαρχίαρχον, τὸν πρεσβύτερον τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος καὶ τρία μέλη αὐτῆς, ἐκλεγόμενα κατὰ πλειοψηφίαν ἰδίας κοινότητος, ἀφοῦ προηγουμένως προσδιορίσῃ καὶ χωρήσῃ ἀνάλογον περιφέρειαν πρὸς βοσκὴν τῶν μικρῶν γάλων ζώων καὶ μελῶν αὐτῆς τῶν ἀρχήθεν ἐχόντων τὸν δικαίωμα, ἐκτίθῃσιν εἰς δημοπρασίαν ἐνοικίασιν ὅρελος τῶν κοινοτήτων τὰ περιπλέον (*).

Τὸ ἐνοίκιον θέλει εἰσάγεσθαι εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον εἰσπράττεται παρ' αὐτοῦ. Θέλει δὲ δαπανᾶσθαι, τῇ δότησει τῆς πλειονοψηφίας τῆς κοινότητος, πρὸς καὶ διατήρησιν τῶν κοινοτικῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, τῶν καίων ὑδραγωγείων καὶ φρεάτων, τῶν προκαταρκτησίων, τῶν ἀναγκασιούτων ἱερῶν Ναῶν καὶ εἰς ἄλλας καὶ ἀνάγκας.

(*) Παραλείπονται αἱ δύο τελευταῖαι παράγραφοι, διότι ὁ νόμος τοῦ 1876, ἄρθρου 19, ἄλλως ἐκάνειαι τὰ τῶν δημοπρασιῶν.

10. Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας διὰ τὴν ἐνοικίαν τῶν κοινοτικῶν λειβαδίων πέμπονται μετὰ τῶν συντασσομένων ὁμολογιῶν ὑπὸ τοῦ οἰκείου δημάρχου εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, ὅπως ἐνεργῶνται τὰ τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως.

11. Οἱ ὑπενοικιασταὶ κτηνοτρόφοι ὑποχρεοῦνται νὰ παρακαταθέσωσιν, εἴτε περὶ ἐθνικῶν, εἴτε περὶ κοινοτικῶν βοσκῶν πρόκειται, τὸ μετὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ συμφωνηθὲν τίμημα εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐξ οὗ ὁ ἐνοικιαστής θέλει λαμβάνει τὸ τυγρὸν περίσσευμα.

Πᾶσα εἰς ἄλλον πληρωμὴ θεωρεῖται ἄκυρος, καὶ ὁ μὴ συμμορφωθείς πληρώνει εἰς τὸ δημόσιον 20 λεπτά δι' ἕκαστον πρόβατον καὶ 50 δι' ἕκαστον χοιδρὸν ζῶον ἀπέναντι τοῦ χρέους τοῦ ἐνοικιαστοῦ, καθ' οὗ ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

12. Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου διὰ τὰς ἐθνικὰς καὶ τὰς κοινοτικὰς βοσκὰς θέλει γίνεσθαι εἰς δύο ἴσας δόσεις, ἡ τῶν θερινῶν τὴν 15 Ἰουνίου καὶ 20 Αὐγούστου, ἡ δὲ τῶν χειμερινῶν τὴν 15 Νοεμβρίου καὶ 20 Ἀπριλίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐφαρμοζομένων κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐκ τοιούτων ἐνοικίων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων ἐκ δημοσίων ἐσόδων.

13. Τὸ δημόσιον δὲν ἐνέχεται εἰς οὐδεμίαν δι' οἰονδήποτε λόγον ἀποζημιώσιν τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἕνεκα πράξεων τρίτων, καθ' ὧν ἔχει τὰς τοῦ δημοσίου ἀγωγὰς. Ὡσαύτως δὲν ἔχει οὗτος ἀποζημιώσεως δικαίωμα διὰ τὴν ἀπὸ τὰς χειμερινὰς εἰς τὰς θερινὰς νομάς καὶ τ' ἀνάπαλιν διάβασιν τῶν ποιμνίων, ἅτινα ὅμως δὲν δύνανται νὰ διαμείνωσιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αὐτῆς κοινότητος πέραν τῶν 12 ὥρων.

Τὸ δημόσιον δὲν εὐθύνεται ἐπίσης πρὸς ἀποζημιώσιν ἕνεκα τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς τοῦ καταργηθέντος διατάγματος.

14. Δίδεται ποσοστὸν εἰς τὸν εἰσπράττοντα ταμίαν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων χρημάτων 1 τοῖς 100.

15. Ἡ ἐξακολούθησις καὶ ἡ ἐπέκτασις τῆς καλλιέργειας καὶ φυτοκομίας ἐπὶ τῶν βοσκησίμων ἐθνικῶν τόπων καὶ κτημάτων, καθὼς καὶ ἡ διάθεσις τοιούτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κει-

μένων νόμων, θέλει ἐνεργεῖσθαι ὡς καὶ μέχρι τοῦδε καὶ οὐδέ-
μία ὑποχρέωσις ἢ δικαίωμα γεννᾶται ἐκ τοῦ παρόντος νόμου
διὰ τε τὸν ἐνοικιαστήν ἢ τὴν κοινότητα, πρὸς ἣν τυχὸν πα-
ρεχωρήθησαν αἱ θέσεις αὗται ὡς εἰδική περιφέρεια τοῦ χωρίου.
Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ληθῇ πρόνοια περὶ προ-
σαυξήσεως τῆς ὀρισθείσης εἰδικῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου.*

17. Τὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς ἄλλους κτη-
νοτρόφους ἐριδας περὶ τὴν τοποθέτησιν καὶ νομὴν, διακρίνει ἡ
εἰρηνοδικὴ τῆς περιφέρειας· ἡ δὲ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι προσω-
ρινῶς ἐκτελεστή. Ἡ διαδικασίᾳ γίνεται ἐπὶ ἀπλῶ χάριτος.

18. Ὅστις ἤθελεν οἰκειοποιηθῇ ἢ δηλώσει ἐν ὀνόματι τοῦ
ξένα ζῶν ἢ πλειότερα τῶν πραγματικῶν, τιμωρεῖται μὲ πρό-
στιμον δρ. 2 κατὰ κεφαλὴν τῶν ὅσων ἀντεποιήθη ἢ περιπλεῖν
ἐδήλωσε ζῶων.

Τὸ πρόστιμον τοῦτο εἰσπράττεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου τα-
μείου καὶ τὸ μὲν ἐν τρίτον δίδεται εἰς τὸν ἀνακαλύπτοντα τὸν
δόλον, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τρίτα εἰς τὰ δημοτικὰ ταμεῖα.

ΑΠ. 703 τοῦ 93. Κατὰ μὲν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ
1864, ἡ ἐνοικίασις τῶν περισσευμάτων τῶν λειβαδίων ἐνεργεῖται πρὸς
ὄφελος μὲν τῶν Δήμων, ἀλλ' ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἀπαλ-
λασσομένου ἀπέναντι τοῦ μισθωτοῦ μόνον τῆς ἐκ πράξεων τρίτων
εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν, κατὰ δὲ τὰς γενικὰς περὶ μισθώσεως ἀρ-
χάς, ὁ ἐκμισθωτὴς εὐθύνεται, ἔνεκα τῆς μὴ παροχῆς τῆς χρήσεως
τοῦ μισθοῦ, εἰς ἐπιστροφὴν τοῦ μισθώματος.

Ἐγκύκλιος τῆς 29 Φεβρ. 1864. — Προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος δὲν
χρηγεῖ εἰς οἰκογενείας, μὴ ἐχούσας ιδιόκτητα κτήνη, δικαίωμα βο-
σκῆς ἐντὸς ἐθνικοῦ βοσκησίου τοποῦ ἐκ τῶν ἀμισθὶ διανεμομένων
(ἄρθρ. 2, 3, 4 καὶ 18).

Ἐντὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων ὁρίων τῶν κεφαλαιοχωρίων ὑπάρ-
χουν βοσκήσιμοι τόποι ἀνήκοντες πρότερον εἰς ὀθωμανοὺς, ὀθωμανικὰ
τεμένη καὶ διαλυθέντα κεφαλαιοχώρια, οἱ ὅποιοι ἀναμφιβόλως ἀνήκου-
σιν εἰς τὰ δημοσίου, τὸ ὅποιον κατεῖχε καὶ διαχειρίζετο τοὺς τόπους
τούτους πρὶ καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀπὸ 3]15 Δεκεμβρίου 1833
Β. Διατάγματος. Ἐπομένως καὶ περὶ τῶν βοσκησίων τούτων τύπων
θέλουν ἐνεργηθῇ τὰ δεόντα κατὰ τὰ περὶ ἐθνικῶν βοσκῶν ἀνωτάτους
διάτασσόμενα (ἄρθρ. 1).

(*) Τὸ ἄρθρ. 16 ἀφαιρᾷ τὴν φορολογίαν τῶν ιδιωτικῶν κοι-
νοτικῶν καὶ ἄλλων (ιδιοκτητῶν) βοσκῶν, ἅτινα διέπονται ἐν ὅπῃ
τῶν ἄρθρων 50—ὅτι τοῦ νόμου ΒΠ' τῆς 9 Αὐγούστ. 1892 περὶ φο-
ρολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

Ἐγκύκλιος τῆς 17 Μαρτίου 1864. — Κεφαλοχώρια εἰσὶν ἐκεῖνα τὰ χωρία, τὰ ὅποια κατοικοῦνται ἐξ οἰκογενειῶν ἔχουσιν ἰδιαιτέραν μὲν ἐκάστη αὐτῶν καὶ ἀνεξάρτητον κτηματικὴν τινὰ περιουσίαν, κοινὴν δὲ καὶ ἀμερίστον περιφερειάν τινα ὀριζομένην ὑπὸ γνωστῶν ὁρίων κοινῶς καὶ ἀμερίστως κατεχομένην καὶ ἰεμομένην ὑπ' αὐτῶν, καὶ αποτελουσῶν μίαν ὁμάδα, μίαν κοινότητα. Αἱ διατάξεις τοῦ άρθρου 16 τοῦ νόμου ΚΘ' ἐπεκτείνονται ἐπὶ τῶν καθ' ὅλον τὸ Κράτος ὑπαρχουσῶν βοσκῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς κοινότητας, ἰδιώτας καὶ ἡθικὰ πρόσωπα καὶ ὅτι τῶν υποχρεώσεων αὐτῶν δὲν ἐξαιροῦνται οὔτε τὰ Κεφαλοχώρια, καθόσον ἀπορᾷ τὸ πλεονάζον μέρος τῶν βοσκῶν τῶν δι' ἐνοικιάσεως διατιθεμένων.

Ἐγκύκλιος 6140 τῆς 10 Ἰουν. 1864. — Προκειμένου περὶ βεβαίωσης τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΚΘ δικαιώματος ἐπικαρπίας 20 0/0 ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου τῶν ἐθν. βοσκῶν καὶ τοῦ ἐγγείου φόρου ἐπὶ τοῦ τῶν κοινοτικῶν, ἐπειδὴ μετὰ τῶν φόρων τούτων εἰς τὸ δημόσιον ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ νόμου ἡ υποχρέωσις νὰ εἰσπράττῃ καὶ τὰ ἐνοικία αὐτά, οἱ οἰκον. ἔφοροι θέλουν συντάττει ἰδίαν δι' ἐκάστην κατηγορίαν κατάστασιν, ἥτοι χωριστὴν διὰ τὰ ἐξ ἐθνικῶν βοσκῶν, καὶ ἄλλην διὰ τὰ ἐκ κοινοτικῶν· εἰς ἐκάστην δὲ κατάστασιν πρέπει νὰ ἐμφανηθῇ ἐν ἰδίᾳ στήλῃ ἀφ' ἑνὸς ὁ ἐγγεγραμμένος φόρος ἢ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικαρπίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ εἰς τὸν δῆμον ἢ τὴν κοινότητα ἀναλογεῖν μέρος. — Οἱ οἰκον. ἔφοροι ἀποστέλλοντες πρὸς βεβαίωσιν ἐμλογίζας τοιούτων ἐνοικίων, ὀφείλουν νὰ συνοδεύουν αὐτὰς ἀπαραίτητως καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ προστίμου, μὲ ὅλα τὰ ἐγγράφα διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐνοικίου δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἢ τῶν ἐγγυητῶν κτηματικῇ ἐγγύησιν, τὰ ὅποια νὰ σημειώσῃ λεπτομερῶς εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς καταστάσεως. Οἱ ταμίαι παραλαμβάνοντες ὅλα ταῦτα, θέλουν ἐκδίδει ἀμέσως δύο ἐφ' ἐκάστης καταστάσεως ἀποδεικτικὰ εἰσπρακτέων, ἐπὶ τῶν οἰκείων κεφαλ. — Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς δὲ τίτλους θέλουν ἐγγράφεσθαι τὰ εἰσπρακτέα ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν εἰσπρακτέων καὶ ἐνεργεῖσθαι αἱ εἰσπράξεις· αἱ τελευταῖαι δύο μερίδες, διὰ τὰς εἰς τοὺς δῆμους ἢ εἰς τὰς κοινότητας ἀνήκοντα ποσά, λαμβάνουν θέσιν εἰς τὸ καθολικὸν εἰς τὸ τρίτον μέρος, αἱ ὁμολογίαι ὅμως τῶν ἐνοικιαστῶν προσαρτιῶνται κατὰ τὴν ἐξάφλησιν, εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ οἰκείου κεφαλ. ἐκδιδόμενα γραμμάτια παραδόσεως.

Ἐγκύκλιος 10545 τῆς 8 Σεπτεμβρ. 1864. — Περὶ ἀποδόσεως ἐνοικίων ἐθνικῶν βοσκῶν ὑπὲρ τῶν δῆμων.

§ 1. Διὰ πᾶσαν δαπάνην ἀπαιτουμένην πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ άρθρῳ 8 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἀναφερομένων δημοτικῶν ἔργων, ὁ ἀρμόδιος ὁῦμαρχος ἐκδίδει χρηματικὸν ἔνταλμα εἰς βέρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ ταμείου, παρ' ᾧ εἰσὶ κατατεθειμένοι εἰσπράξεις ἐξ ἐνοικίων ἐθνικῶν βοσκῶν.

§ 2. Τὸ ἔνταλμα ἐκδίδεται ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς ἢ καὶ πολλῶν δικαιούχων, καὶ πρέπει ἀπαραίτητως νὰ υποστηρίζηται ἀπὸ τὰ ἐξῆς

δικαιολογητικά. α) Μὲ ἀπόσπασμα τοῦ παρατῆματος τοῦ ἐγκεκριμένου δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, δι' οὗ προσδιορίζεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου. β) Ἐν περιπτώσει κατασκευῆς τοῦ ἔργου δι' ἐργολαβίας μὲ τὰ ἐγκεκριμένα πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας καὶ τὰ τοῦτοις παρεπόμενα, κατὰ τὰς περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων ἰσχύουσας διατάξεις. γ) Μὲ βεβαίωσιν τῆς ἐκτελεσθείσης ἐργασίας καὶ τοῦ προκύπτοντος εἰς ὄφελος τοῦ δικαιοῦχου ποσοῦ, δ, Μὲ βεβαίωσιν παραλαβῆς τοῦ ἔργου.

§ 3. Τὰ εἰρημένα ἐντάλματα ἐξαργυρούμενα ἀπὸ τὸ ἐπαρχιακὸν ταμεῖον, ἐγγράφονται εἰς τὰ βιβλία ὑπὸ τὴν μερίδα «Ἀποδόσεις ἐνοικίων ἐθνικῶν βουαῶν ὑπὲρ τῶν δήμων».

§ 4. Ἐν τέλει ἐκάστου μηνὸς ὁ ταμίας συγκεντρῶνων αὐτὰ, συντάσσει κατὰ τὰς καταστάσεις κατὰ τὸ ὑποτυπούμενον τῇ παρουσίᾳ, ὑπόδειγμα, ἣν ἀποστέλλει εἰς διπλοῦν μετὰ τῶν ἐνταλμάτων πρὸς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἀρχήν. Αὕτη ἅμα λαβοῦσα ταῦτα, ἀρρίθμει. Ὅτὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων νὰ τὰ παραβάλλῃ ὡς πρὸς τὰ ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν ἐπισυνημμένα δικαιολογητικά ἔγγραφα, καὶ ὡς πρὸς τὰ σημειούμενα εἰς τὴν κατάστασιν ποσά, καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας, ἐπιστρέφει εἰς τὸν ταμίαν ὑατέραν τῶν καταστάσεων ἐπιβεβαιουμένην κατὰ τὸ ὑπόδειγμα. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὰ ἐξαργυρωθέντα ἐντάλματα διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν πρὸς τοὺς ἀρμοδίους δημοτικοὺς εἰσπράκτορας, ὅπως ἐγγραφῶσιν εἰς τὰ βιβλία τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.

§ 5. Ἡ παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπιστρεφομένη εἰς τὸν ταμίαν κατὰ τὴν προηγουμένην διατάξιν καταστάσις ἀποτελεῖ τὸ λογιστικὸν ἔγγραφον τῶν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα πληρωμῶν. Ἐπομένως ὁμοῦ μὲ τὰ λογιστικὰ ἔγγραφα τῆς μηνιαίας διαχειρίσεως ὑποβάλλεται αὕτη εἰς τὸ γενικὸν λογιστήριον δι' ἰδίας ἀναφορᾶς, δι' ἧς πρέπει νὰ συνυποβάλλωνται ὑπὸ κατάστασιν καὶ τὰ ἐκδοθέντα γραμμάτια δι' εἰσπράξεις ἀενοίκια ἐθνικῶν βουαῶν ὑπὲρ τῶν δήμων.

Περὶ ἀποδόσεως ἐνοικίων κοινοτικῶν βουαῶν ὑπὲρ τῶν κοινοτήτων.—§ 6. Αἱ διὰ τὰ κοινοτικά ἔργα, ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 9 ἑδωκ. 5 τοῦ νόμου ΚΘ ἀναφερομένων, ἀπαιτούμεναι δαπάναι, καταβάλλονται ἀπὸ τὰς παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ ἐπαρχιακῷ ταμεῖῳ ὑπαρχούσας εἰς ἐνοικίων κοινοτικῶν βουαῶν.

§ 7. Αἱ πρὸς πληρωμὴν ἐντολαὶ ἐκδίδονται ἀπὸ τὸν ἀρμοδίον νομάρχην ἢ ἐπαρχον κατὰ τὸν τύπον τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων, ὑποστηρίζονται δὲ ἀπαραιτήτως διὰ τῶν ἐξῆς δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Α'.) Μὲ ἐπικυρωμένον ἀντίγραφον τῆς κατὰ πλειονοψηρίαν τῆς κοινότητος συνταχθείσης γνωμοδοτήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ κοινοτικοῦ ἔργου ἢ ἄλλης ἀποδεδειγμένης κοινωφελούς ἀνάγκης. Β'.) Μὲ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας, προκειμένου περὶ ἔργου δι'

εργολαβίας ἐκτελουμένου, ἢ μὲ τὰς συνομολογηθείσας συμφωνίας ἐπικυρωμέναις πάντοτε ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Γ'.) Μὲ βεβαίωσιν τοῦ ἐκτελεσθέντος καὶ παραληφθέντος κοινοτικοῦ ἔργου, καὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ δικαιοῦχου προκύπτοντος πρὸς πληρωμὴν ποσού.

§ 8. Αἱ ἐξαργυρωθεῖσαι ἐντολαὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν κοινοτικῶν, ἐγγραφόμεναι εἰς τὰ βιβλία ὑπὸ τὴν μερίδα α' Απόδοσις ἐνοικίων κοινοτικῶν βοσκῶν ὑπὲρ τῶν κοινοτήτων» ὑποβάλλονται κατὰ μῆνα εἰς τὸ Γεν. λογιστήριον ὑπὸ κατάρτασιν δι' ἰδίαν ἀναρρῶς ὁμοῦ μὲ τὰ γραμμάτια παραδόσεως «ἐνοίκια κοινοτικῶν βοσκῶν ὑπὲρ τῶν κοινοτήτων».

Γενικαὶ διατάξεις.—§ 9. Κανὲν ἐνταλμα δημοτικῆς ἢ διοικητικῆς ἀρχῆς ἐκ τῶν ἐν ταῖς §§ 1 καὶ 6 ἀναφερομένων δὲν δύναται νὰ ἐξαργυρωθῇ ἀπὸ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι πράγματι κατατεθειμέναι εἰσπράξεις εἰς λογαριασμὸν τῶν ὑποίων ἐντέλλεται ἡ δαπάνη. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπομένως τῆς ἐπιβαρυνούσης προσωπικῶς τοῦ ταμίας εὐθύνης, ἐνεκα υπερβάσεως τῆς διατάξεως ταύτης διατάσσομεν ἵνα ἕκαστος αὐτῶν τηρῇ ἰδίαν μερίδα κατὰ δῆμον καὶ κατὰ κοινότητα, τῶν τε εἰσπράξεων καὶ δαπανῶν, ὅπως ἡ ἐν γνώσει ἑκάστοτε τοῦ λογαριασμοῦ τούτου. Τὰς μερίδας ταύτας δύνανται οἱ ταμίας ν' ἀνοίξωσιν εἰς τὰ βιβλία τῶν δημοτικῶν διαχειρίσεων, το ὅποιον χρησιμεύει εἰς τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν δῆμων ληξοδόσιον ὡς πρὸς τὰς προκαταβολὰς τῶν μισθῶν τῶν δημοδασκάλων.

§ 10. Ὡσαύτως ὁ ταμίας εὐθύνεται προσωπικῶς διὰ πᾶσαν πληρωμὴν μὴ στηριζομένην εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ προσδιοριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ταῦτα παρουσιάζονται ἐλλιπῆ ἢ κατ' αὐσίαν λανθασμένα, ὀρεῖται νὰ, συμμορφωθῇ ἐξ ἀναλογία μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 44 τοῦ νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ.

§ 11. Ἡ πληρωμὴ τῶν ἐντελλομένων δαπανῶν ἐνεργεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐντάλμασι ἀναφερομένους δικαιοῦχους ἢ τοὺς νομίμους ἐπιτρόπους αὐτῶν.

Ἐγκύκλιος 15 Σεπτ. 1864.—Οἱ ὑπερήμεροι ἐνοικιοῦνται ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν ὑπὲρ τοῦ δήμου ἢ τῶν κοινοτήτων ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τῆς λήξεως. Οἱ εἰσπραττόμενοι τόκοι θέλουν καταλογίζεσθαι εἰς τὰς αὐτὰς μερίδας, εἰς αἷς ἤθελον ἀνήκει τὰ κεφάλαια, ἐφ' ὧν ἐπιβάλλονται βεβαιούμεναι κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἰδιαιτέρως [ὅρα καὶ ΕΓΚ. 42340] 214 τοῦ 1882].

Ἐγκύκλιος 23 Ὀκτ. 1882.—Τὰ λόγῳ φόρου καὶ δικαιώματος επικαρπίας ὀφειλόμενα ἐνοίκια ἐθνικῶν λειβαθίων ὑπὸ

γονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΚΔΔ' τοῦ 1881, ἀλλὰ τὰ παραχωρούμενα τοῖς δήμοις δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀνανέωσιν, οὔτε ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τόκου ὑπερμερίας, διότι ταῦτα δὲν ἀνάγονται εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ Δημοσίου, ἀλλ' εἰς ἔσοδα τῶν δήμων.

Β Διατάγμα 9 'Ιαν. 1878. Περὶ κοινοτικῶν ἐθνικῶν βοσκῶν.*

1. Ὁ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 9 τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ ἔτους 1864 χωρισμός τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ θέλουσι βόσκειν τὰ ζῶα ἐκάστης κοινότητος, γίνεται ἐπὶ τε τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκροτουμένης ἐκ τοῦ οἰκον. ἐφόρου, τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἐνὸς τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος καὶ εἰδικοῦ παρέδρου, ἢ, κατὰ τὰς πρωτινοῦσας τῶν δήμων, ἐνὸς τῶν δημοτικῶν συμβούλων ἢ παρέδρων, προτιμωμένων τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Τὸν ἱερέα, δημοτικὸν σύμβουλον ἢ πάρεδρον διορίζει ἡ διοικητικὴ ἀρχή.

Ἐὰν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς περιφερείας ὑπάρξῃ διαφωνία ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιτροπῇ, συναποφασίζει μετ' αὐτῆς ἡ διοικητικὴ ἀρχή μετὰ τοῦ ταμίου καὶ δημάρχου.**

2. Ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ὁρίζεται ἡ εἰρημένη περιφέρεια

(*) ΕφΚ. 3 τῆς 11 'Ιανουαρ. 1878.

(**) Τὰ Β. Δ. 12 Φεβρ. 1878, 16 Φεβρ. 1878, 22 Μαρτ. 1878, 20 Μαΐου 1878, 30 'Ιουν. 1880, 14 Μαΐου 1893 καὶ 10 'Ιουν. 1896, τροποποιῦσι τὴν α' §, καὶ Β. Δ. 22 Μαρτίου 1878 καὶ 5 'Ιουλ. 1890 τὴν β' § ὅρα καὶ νόμ. ΨΜΕ' ἄρθρ. 24. — Τὸ Δ. 4 'Ιαν. 1878 ἐξεδόθη δυνάμει καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΧΕΘ' τῆς 31 Δεκ. 1877, ἄρθρον 24 (τὸ κατωτέρω) ὅστις, ὡς καὶ ὁ νόμος ΧΠΕ' τῆς 27 'Ιαν. 1878, καθηργήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου ΨΜΕ' τοῦ 1878.

Νόμος ΧΕΘ' τῆς 31 Δεκ. 1877 [ΕφΚ. 1 τῆς 3 'Ιαν. 1877.] Περὶ τοῦ ἐπὶ ζώων καὶ βοσκῶν φόρου καὶ περὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων ἄρθρον 24. Ἀπὸ Β. Διατάγματος θέλει ὁρισθῇ ὁ τρόπος, καθ' ὃν θέλει χωρίζεσθαι ἐπὶ ἐθνικῶν ἢ κοινοτικῶν βοσκῶν ἡ ἐνοικιαστέα περιφέρεια ἀπὸ τῆς χρησίμου πρὸς νομὴν τῶν κοινοτικῶν ζώων, καὶ καθ' ὃν θέλει βεβαιοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν προηγουμένων ἄρθρ. 20 καὶ 23 τὸ ὀφειλόμενον ἐνοίκιον. Ἀπὸ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου διατάγματος θέλουσι καταργηθῇ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 2, 3, 4, 5 καὶ 9 τοῦ εἰρημένου νόμου ΚΘ' τοῦ ἔτους 1864.

ἀναλόγως τῶν ζώων ἐκάστης κοινότητος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν φορολογηθέντος ποσοῦ καὶ εἵδους αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο θέλει χρησιμεύει ὁ μέγιστος ὅρος τῶν κατὰ τὴν εἰρημένην τριετίαν δηλωθέντων ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος ζώων, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ νόμου ΧΞΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877 πίνακα, πλέον 20 τοῖς 100 ἐπὶ τοῦ εἰρημένου μεγίστου ὅρου.

Κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ὁ ὁρισμὸς τῆς περιφερείας θέλει γίνεαι κατὰ τοὺς πίνακας τῶν δηλώσεων τοῦ ἔτους 1878, προστιθεμένου καὶ τοῦ εἰρημένου ποσοστοῦ (Β. Δ. 12 Φεβρ. 1878).

3. Ὁ κατὰ τριετίαν προσδιορισμὸς τῆς περιφερείας θέλει διεξάγεσθαι ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν νὰ διατάξῃ καὶ διαρκούσης τῆς τριετίας, ἀναθεώρησιν τῶν ὁρίων τῆς προσδιορισθείσης περιφερείας ἐὰν αὐξήσῃ τὸ ποσὸν τῶν κοινοτικῶν ζώων ἢ γεννηθῶσιν ἄλλα σπουδαῖα παράπονα (Β. Δ. 13 Ἰαν. 1881).

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς περιφερείας κατὰ τὸ ἔτος 1878 θέλει ἀποπερατωθῇ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου τὸ βράδυτερον (Β. Δ. 12 Φεβρ. 1878).

4. Ἡ δημοπρασία τῶν τε κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν διεξάγεται, τῶν μὲν θερινῶν τὴν 1ην Ἀπριλίου, τῶν δὲ χειμερινῶν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 7 καὶ 9 τοῦ νόμου τῆς 31 Ἰανουαρίου 1864 καὶ τῶν ἄρθρων 19 καὶ 22 τοῦ νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877.

5. Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ βοσκῶν φόρου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βεβαιώσῃ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ ἐνοίκιον, ἕνεκα παραβάσεως τῶν ἄρθρων 20 καὶ 23 τοῦ προειρημένου νόμου ΧΞΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877, ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου τὸν παραβάτην κτηνοτρόφον.

Ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ κατ' ἔφρασιν δικδικασία διεξάγεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ εἰρημένου νόμου.

Ὡς πρὸς τὸ ποσὸν καὶ εἶδος τῶν ζώων ἢ δόλωσις τοῦ

κτηνοτρόφου καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ζώων αὐτοῦ ἀποτελοῦσι πλήρη ἀπόδειξιν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιτρέπεται ὡς πρὸς τοῦτο ἀποδεικτικόν μέσον. Ἐὰν δὲ ἀμφισβητήται, ἂν τὰ ζῶα ἀνήκωσιν εἰς τὸν φαινόμενον κύριον αὐτῶν, ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου πλὴν τοῦ τῶν μαρτύρων.

Τὸ προσὸν τοῦ δήμου ὀφείλει ὁ κτηνοτρόφος ν' ἀποδείξῃ οἱ ἐπισήμου ἀποσπάσματος τοῦ δημοτολογίου τὴν δὲ τοῦ σταθεροῦ κατοίκου τῆς κοινότητος βεβαιῶν διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, ὅτι κατέστησεν ἐν τῇ κοινότητι ταύτῃ τὸ κέντρον τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ πρὸς ἀπόδειξιν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, σταθερᾶς ἐν τῇ κοινότητι οἰκήσεως.

Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἔχει τὰ προσόντα τοῦ κατοίκου τῆς κοινότητος, ἢ ὅτι βόσκει πλέον τῶν 150 μικρῶν καὶ 30 μεγάλων ζώων, καταδικάζεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 20 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐνοικίου, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τοῦ ὀριζομένου ἐν ἄρθρῳ 23.

Ἐὰν δὲ ὁ κάτοικος τῆς κοινότητος παρέστη εἰκονικῶς ὡς κύριος ἁλλοτρίων ζώων, ὅπως στερήσῃ τὸ δημόσιον τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 23 νενομισμένου ἐνοικίου, αὐτὸς μὲν καταδικάζεται ποινικῶς καὶ καταδικάζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 11 εἰς τὴν πληρωμὴν προστίμου ἴσου τῷ διὰ τὰ ἁλλότρια ζῶα ῥόφῳ, εἴτε ἐπληρώθῃ ὁ φόρος οὗτος εἴτε μὴ, ὁ δὲ κύριος τῶν ζώων ἐνάγεται κατὰ τὰς προσκεθείσας διατάξεις πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου.

Ἐγκύκλιος 5080/14 τῆς 4 Φεβρ. 1878.— 1) Ἐὰν ὁ γαιοσμός τῆς περιφέρειας, ἐν ᾗ θέλουσι βόσκει τὰ ζῶα ἐκάστης κοινότητος, ἔσται γενικός, ἀνὰ πάντας δηλαδὴ τοὺς συνήθεις δήμους, ἢ μόνον ἀνὰ τοὺς δήμους ὅσοι ἔχουσιν ἤδη, κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐναυμογῆς τοῦ ΚΘ' νόμου, περίσσευμα βοσκῆς ἐνοικιαζόμενον; 2) Τὸν πρόεδρον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἢ τι τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, κωλυομένους, τίς ὁ ἀναπληρώσων;

1ον. Ὁ νέος περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν βοσκῶν φόρου καὶ περὶ διαθέσεως τῶν ἐθν. λειβαδίων νόμος κατηγορηματικῶς καὶ ἐν τῷ κατήργησεν οὐκ ὀλίγας τῶν διατάξεων τῶν παλαιότερων σχετικῶν νόμων Υ'Μ' καὶ ΚΘ' ἐν αἷς καὶ αἱ περὶ διαχωρισμοῦ τῶν πρὸς

χρήσιν τῆς κοινότητος ἀπὸ τῶν ἐνοικιαστέων βοσκῶν, ἐθνικῶν τε καὶ κοινοτικῶν. Τῆς ἰσχύος δὲ τῶν διατάξεων ἐκείνων παυσαμένης, ἔπαυσε καὶ τὸ κύρος τῶν πράξεων, τῶν γενομένων ὑπὸ τὰς διατάξεις αὐτὰς οὐδὲ δύνανται ἐφεξῆς νὰ ᾧσιν ὑποχρεωτικὰ τὰ πρωτόκολλα τοῦ κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον προσδιορισμοῦ τῶν βοσκῶν, ὅτε ἀκριβῶς περικεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ νέου νόμου. Ἄρα ὁ νόμος ΧΕΘ' ἀρθρ. 24, καὶ τὸ ἀπὸ 9 Ἰαν. ε.ε. Β. Δ. ἀρθρ. 1, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐνοικιαστέων βοσκῶν ἀπὸ τῶν πρὸς νομὴν τῶν κοινοτικῶν ζώων χρησίμων, ἐννοοῦσι νέαν ἐξ ὑπαρχῆς, γενικὴν δ' ἀνὰ πάντας τοὺς δήμους τῶν τοιούτων ἐπαρχιῶν. Τὸ ὁρθὸν δὲ τῆς λύσεως ταύτης ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τῆς μελέτης τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ἐν λόγῳ Β. Δ., ὃπερ προνοεῖ καὶ περὶ συντηρήσεως ἐν ἀνάγκῃ τῆς τριετίας πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ προτέρου προσδιορισμοῦ τῶν ὁρίων καὶ τοῦτο γενικῶς καὶ ἀνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ. Ἄλλ' ἐὰν ὁ συντάκτης τοῦ διατάγματος ἐννόει, ὅτι δύνανται νὰ ἰσχύωσιν ἐτι, ἔστω καὶ μερικῶς, αἱ παλαιαὶ διατάξεις, περὶ τῆς ἀνὰ πενταετίαν καὶ μόνην ἀναθεωρήσεως τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ὁρίων, δὲν ἤθελε διατυπώσαι διάταξιν, δηλοῦσαν ὅτι ὠκοδόμει, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ ἐδάφους καθαροῦ ἀπὸ παντὸς προτέρου ἀποτελέσματος. Ἄρα καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι γενικὴ ἐπῆλθεν ἐπὶ τὰς παλαιὰς διατάξεις κατάργησις καὶ γενικὸς πρόκειται νῦν ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀναγκαίων ταῖς κοινότησιν, ἢ περισσεουσῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκμισθωτέων βοσκησίμων ἐκτάσεων, τῶν ἀνέκαθεν κεχαρκτηρισμένων ὡς ἐθνικῶν ἢ ὡς κοινοτικῶν.

2ον. Πάντα τὰ μέλη τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ἐν λόγῳ Β. Δ. ἐπιτροπῆς, πλὴν τῶν εἰδικῶν παρέδρων τῶν χωρίων, ἔχουσι, δυνάμει τῶν κειμένων νόμων, τοὺς σχετικούς ἀναπληρωτὰς αὐτῶν. Ὁ Ὀικον. Ἐφορὸς, φέρ' εἰπεῖν, τὸν Γραμματεῖα τῆς Ἐφορίας. Ὁ Εἰρηνοδίκης τοὺς παρέδρους αὐτοῦ, κατὰ τὴν τῆς προτεραιότητος αὐτῶν τάξιν. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου τὸν ἀντιπρόεδρον. Οὕτω κωλυομένον τι τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀναπληρώσει αὐτὸ ὁ νομιμὸς αὐτοῦ ἀναπληρωτής.

Β. Διάταγμα 13 Φεβρ. 1878. Περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. (*)

Ἀρθρον μόνον. Ἡ διὰ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Ἡμετέρου διατάγματος ταχθεὶς προθεσμία πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἀναγκαίων ταῖς κοινότησιν ἀπὸ τῶν περισσεουσῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκμισθωτέων βοσκῶν, ἐθνικῶν ἢ κοινοτικῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1878, παρατείνεται μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Μαΐου 1878.

(*) Ἐκλ. 15 τῆς 24 Φεβρ. 1878.

Τοὺς εἰδικοὺς δὲ παρέδρους τῶν χωρίων, μὴ ὑπάρχοντα· ἢ κωλυομένους, ἀναπληροῖ εἰς τῶν δημοτικῶν συμβούλων προσδιοριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀνωτέρω εἰρημένου διατάγματος ἐπιτροπῆς. Ἀναπληρωτῆς δὲ τοῦ προέδρου τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου ἔσται ὁ ἀντιπρόεδρος, κωλυομένου δὲ καὶ τούτου ὁ τὰς πλείους λαθῶν ψήφους ἐπαρχιακὸς σύμβουλος (Β. Δ. 30 Ἰουν. 1880).

Β. Διάταγμα 16 Φεβρ. 1878. Περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν. (*)

Ἄρθρον μόνον. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ρηθέντος ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1870 Διατάγματος συμπληροῦται διὰ προσθήκης δύο ἐτέρων ἐδαφίων, ὡς ἔπεται·

«Ἐάν κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἐν ὅλομειναι συνεδριαζούσης καὶ ἀποφαινομένης ἐπιτροπῆς ὑπάρξῃ ἰσοψηφία, ἢ ψῆφος τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς ἀποφασίζῃ.

«Αἱ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς εἰσὶν ὁριστικά. Μόνον δ' ἂν ὑπάρξῃ ἀντίρρησης ὑπὸ τινος «μέλους τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι βοσκαί, ἀνέκαθεν κεχαρκτηρισμέναι ὡς ἐθνικά· ἢ κοινοτικά, τὸ πρῶτον ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς χαρακτηρίζονται ὡς ἰδιωτικά, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀποφαινέται ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπικυρῶν ἢ ἀκυρῶν, ἢ τροποποιῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς.» [Δ. 20 Μαΐου 1878, ἄρθρ. 3.]

Β. Διάταγμα 22 Μαρτ. 1878. Γ' Συμπληρωτικὸν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν περιφερειῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. (**)

Ἄρθρον μόνον. Μὴ ὑπάρχοντος ἢ κωλυομένου τοῦ ἱερέως ἐν τινι κοινότητι, προσκαλεῖται τοιοῦτο· ἐκ τοῦ πλεονεκτήσαντος χωρίου.

Τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Διατάγματος ἐπιτροπὴν παρὰχολουθοῦσιν αἱ τοῦ

(*) Μὴ δημοσιευθὲν εἰς ἙφΚ.

(**) ἙφΚ. 24 τῆς 25 Ἀπριλίου 1878.

ἐδάφειον 6' ἀρχαί· ἡ ἐν περιπτώσει κωλύματος τῶν προϊσταμένων ἐκάστης, οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί.

Τον ταμίαν κωλυόμενον παρίστησιν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ὁ γραμματεὺς τοῦ ταμείου δυνάμει ἐγγράφου ἐπὶ τούτῳ ἐντολῆς τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ. (Δ. 16 Ἰουν. 1881).

Ἐγκύκλιος 15687 τῆς 27 Μαρτ. 1878.— Τὰ πρακτικὰ ἐνοικιάσεως τῆς χορτονομῆς τῶν κοινοτικῶν βοσκῶν ὑποβληθήσονται ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν ἡμῶν κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ ΧΕΘ' νόμου· τὰ δὲ τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων δεόν νὰ ἐγκρίνη ἡ ἀνωτάτη Διοικητικὴ ἀρχὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ΚΘ' νόμου, ὅπερ διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, καθ' ἃ ἐκδηλοῦται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 21 καὶ 24 τοῦ ΧΕΘ' νόμου. Ὑποβάλλονται δ' αἱ ἀρχαὶ πρακτικὰ κοινοτικῶν, ὡς εἴρηται, βοσκῶν, ὅφελουσι νὰ σημειῶσιν ἐν τῇ περιθώρῳ τῶν ἀναφορῶν αὐτῶν τὸ ἀναλογοῦν ἐτήσιον μίσθωμα κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προτέρων ἐνοικιάσεων (ἀν δὲν ἐνοικιάζονται ἤδη τὸ πρῶτον) ἐκφέρωσι δὲ τὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δημοπρασίης γνώμην αὐτῶν ἡτιολογημένην δεόντως, καὶ ὁριστικῶς ἐκπεφρασμένον τὸ συμπέρασμα περὶ ἐγκρίσεως ἢ ἀκυρώσεως τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίης.

Β Διάταγμα 20 Μαΐου 1878. Περὶ συμπληρωτικῶν διατάξεων ἀναγομένων εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. (*)

1. Ἐκὼν τὰ τε κυρία μέλη τῆς κατὰ τὸ ἐδάφειον α' τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰαν. ε. ε. πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί, ἐξῆς προσκαλούμενοι, ὑπεκρίβωσιν ἀνὰ εἰς τὴν σύμπραξιν αὐτῶν πάντες· καὶ αὐθις δὲ ἀναπροσκληθέντες, εὐρεθῶσιν ἀπόντες δευτέραν τότε φορὰν, προβαίνουσι εἰς τὸν προσδιορισμὸν μόνον τὰ παρόντα μέλη τῆς ρηθείσης ἐπιτροπῆς, προσλαμβάνοντα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 6' ἐδαφείου τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ. Τὰ οὕτω δὲ συνταχθέντα πρωτόκωλλα χρῆζουσι τῆς κυρώσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ.

2. Ἡ προθεσμία τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1878 διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν, ἡ ὁρισθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου ε. ε. διατάγματος μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Μαΐου, παρατείνεται μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε.

(*) Ἐφ.Κ. 34 τῆς 14 Ἰουνίου 1878. Βιβλιοθήκη Βερολίνου

3. Ἡ διάταξις τοῦ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1878 διατάγματος περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ὅπως ἀναθεωρῇ καὶ μεταρρυθμίζῃ τὰς πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς, ἐπεκτείνεται ἐπὶ πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τοῦ γενομένου διαχωρισμοῦ προσεβλήθησαν ὅπωςδῆποτε δικαιώματα κοινότητος τινος ἢ τοῦ δημοσίου, ἠγέρθησαν παράπονα, ἢ ἤθετήθησαν διατάξεις τοῦ νόμου καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῶ διαταγμάτων.

Νόμος ΨΜΕ' τῆς 13 Δεκ. 1878. Περὶ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων. (*)

19. Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ εἰρημένου ΚΘ' νόμου κοινοτικῶν βοσκησίων τόπων ἡ ἐνοικίασις τῆς χορτονομῆς αὐτῶν γίνεται πάντοτε διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1855 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΣΟΖ' παγίου φορολογικοῦ νόμου, συμπράττοντος καὶ τοῦ ἀρμοδίου ἐφημέρου, ὅστις ἐπὶ τούτῳ προσκαλεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐγκαίρως. Ἄν δὲ δὲν παρευρεθῇ εἰς τὴν δημοπρασίαν, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ταμίου. (**)

Ἐκ τοῦ ἐνοικίου κατατιθεμένου εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον, ὁ οἰκὸς δῆμος λαμβάνει δικαίωμα ἴσον τῷ δημοσίῳ ἐγγείῳ φόρῳ, τὸ δὲ λοιπὸν διατίθεται διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινότητος κατὰ τὰ ἐκδοθέντα ἢ ἐκδοθησόμενα Β. Διατάγματα. προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργῶν (νόμου ΨΛΖ', ἄρθρ. 1).

20. Ἀπαγορεύεται εἰς τὰ μὴ κοινοτικὰ ζῶα καὶ βοσκήσιν ἐν τῇ κοινοτικῇ περιφερείᾳ, ἥτις ἐξήρθη τῆς ἐνοικιάσεως πρὸς νόμον τῶν ζώων τῆς κοινότητος· ἄλλως αἱ κύριοι αὐτῶν πληρώνουσιν ἐνοίκιον βοσκῆς, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 πλέον τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Εἰ δὲ τις τῶν κατόικων εἰκονικῶς παρέστη ὡς ἰδιοκτήτης τῶν ζώων, καταδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 ποινικῶς. ***

(*) ἘφΚ. 76 τῆς 20 Δεκ. 1878.

(**) Τὸ Δ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΣΟΖ' Ν. κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Β. Δ. τῆς 20 Αὐγ. 1892, περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΒΠ' τοῦ 1892.

(***) Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 ἐνοίκιον κατηργήθη, ν. ΨΛΗ' ἄρθρ. 1.

Περὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων.

21. Ἡ διάθεσις τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ προειρημένου ΚΘ' νόμου, γίνεται διὰ δημοπρασίας κατὰ τὰς περὶ χορτονομίης τῶν κοινοτικῶν βοσκησίων τάπων διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ παρόντος νόμου· ἐκ δὲ τοῦ ἐνοικίου, τὸ μὲν δημόσιον λαμβάνει λόγῳ ἐπικαρπίας (15 0)0, τὸ δὲ ὑπόλοιπον παραχωρεῖται εἰς τοὺς οἰκείους δήμους καὶ διατίθεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 8 τοῦ ΚΘ' νόμου.

22. Ἐκαστος τῶν κατοίκων δύναται νὰ βόσκη ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ τῇ κοινότητι περιφερείᾳ 150 μικρὰ καὶ 30 μεγάλα ἰδία αὐτοῦ ζῶα· εἰ δὲ βόσκη πλείοτερα, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένου λογῶ ἐνοικίου ποσοῦ. Ἐὰν δὲ τὰ ζῶα ταῦτα δὲν ἀνήκωσιν εἰς αὐτόν, ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 20 περὶ εἰκονικοῦ ἰδιοκτητήτου.

23. Κατοικοὶ λογίζονται πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ τῆς βοσκῆς δικαιώματος, οἱ δημόται οἱ ἐν τῇ κοινότητι σταθερῶς οἰκοῦντες.

Γενικαὶ διατάξεις.

24. Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ πάντα τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 περὶ ἐγγείου φόρου ζώων καὶ βοσκῶν καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων ΧΞΘ' ἐκδεδωμένα Β. Διατάγματα. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργόν νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπλήρωσιν ἢ τὴν τροποποίησιν ἐκείνων διὰ νέων Β. Διαταγμάτων.

25. Αἱ ἐν ἄρθροις 16 καὶ ἐπομ. τοῦ νόμου Υ'Μ' τοῦ ἔτους 1858 ἀναφερόμεναι ποιναὶ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ παραβάσει τοῦ παρόντος νόμου, καθόσον δὲν ἀπαντῶνται ἐν αὐτῷ εἰδικῇ περὶ αὐτοῦ διατάξεις. Ὡσαύτως ἐφαρμόζονται καὶ οἱ περὶ δημοπρασιῶν ποινικοὶ ὁρισμοὶ τῶν περὶ διαθέσεως τῶν

προσόδων νόμων καὶ ὁ περὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας ΧΛΔ' νόμος τοῦ 1877.

26. Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ δικαιώματος τῶν κατὰ παρῶντων τῶν ἀρθρῶν 20 καὶ 22 τοῦ παρόντος νόμου βροσκόντων ζώων, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικοῦ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῖου κεῖται ὁ βροσκηθεὶς χῶρος, τὸν παραβάτην κτηνατρόφον, οἷονδὴποτε καὶ ἂν ἡ τὸ ποσὸν τοῦ ἀπαιτουμένου ἐνοικίου. Οἱ παραβάται μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς περιφερείας δύνανται νὰ συναναχθῶσιν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἐνοικιστοῦ διὰ τῆς αὐτῆς κλήσεως. Τὸ τῆς ἀγωγῆς δικαίωμα παραγράφεται μετὰ ἐν ἔτος, ἀρ' ἥς ἡ παράβασις ἐτελέσθη.

Ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικοῦ διαδικασία γίνεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου· ἡ δὲ κατ' ἔφεσιν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων. Ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ὀρίζεται δεκαήμερος.

Ἐγκύκλιος τῆς 15 Ἰαν. 1879. — Μετὰ τὸν νόμον ΨΜΕ' κατὰ τοσούτον μόνον ἰσχύει τὸ ἀρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰαν. 1878 Β. Δ., καθόσον δὲν ἀντίκειται πρὸς τὸν ρηθέντα νόμον. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος τὸν μὲν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῶν δημοπρασιῶν τῆς ἐνοικιασεως τῆς χορτονομῆς τῶν περισσευμάτων οὐδὲως μετέβαλε, τὴν υποχρεώσιν ἡμῶς τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων, ἃς καθιέρουν τὰ ἀρθρα 7 καὶ 9 τοῦ νόμου τῆς 31 Ἰανουαρίου 1864 καὶ 19 καὶ 22 τοῦ νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877, ὅλως ἀφείλεν, ὑπαγαγὼν καὶ τὰς δημοπρασίας ταύτας εἰς τὰς γενικὰς περὶ δημοπρασιῶν διατάξεις τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 30 Ἀπριλίου 1855, ὅσον ὅπως ἀκριβῶς κατὰ πᾶσαν α' Ἀπριλίου καὶ α' Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ἀρχίζῃ καταλλήλως· ἡ ἐνοικίασις τῆς χορτονομῆς τῶν περισσευμάτων θερινῶν ἢ χειμερινῶν λιπαρῶν, γενικῶς δὲ καὶ ἀπαρτρέπτως τηρῶνται αἱ διατάξεις τοῦ γνωστοῦ Διατάγματος τῆς 30 Ἀπριλίου 1855, ὑπὸ τὴν προσθήκην μόνον τοῦ συμπράττειν καὶ τὸν ἀρμοδίον Δήμαρχον, οὗτος κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν εἰδικὸς ἀναπληρωτὴς ἔσται ὁ ἐπαρχιακὸς ταμίαι, καὶ τοὺς ἑξῆς προσθέτους ὁρους. 1) Ὁ ἐνοικιαστὴς ὀφείλει νὰ λάβῃ τὴν διαχείρισιν τῆς ἐνοικιαζομένης χορτονομῆς μόνος, ἄνευ ἐγκαταστάσεως εἰς αὐτὴν παρὰ τῆς κοινότητος ἢ τοῦ Δημοσίου. 2) Οὐδεὶς ἀπαίτησιν κατὰ τῆς κοινότητος ἢ τοῦ Δημοσίου δύναται νὰ ἔχῃ, ἐὰν δὲν ᾔθελε δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὴν νομὴν. 3) Οὐδὲν ἔχει δικαίωμα προκλήσεως πρὸς παρέμβασιν τοῦ δημοσίου ἢ τῶν κοινοτήτων ἐν ταῖς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τρίτων δίκαις διὰ τὴν ἐκδασιν τῶν ὁπαίων δὲν εὐθύνεται οὔτε τὸ δημόσιον, οὔτε αἱ κοινότητες.

Μετὰ τ' ἀνωτέρω γενικῶς περὶ τῶν διατυπώσεων, τῶν διατυπῶσιν τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος δημοπρασίας, ἐκτεθειμένα, περιττὴ θεωρεῖται εἰδικὴ ἀπάντησις, ἐὰν καὶ μετὰ τὸν νέον νόμον ἰσχύῃ τὸ

ἄρθρον 9 τοῦ ΚΘ' ν. ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δημοπρασιῶν, διότι ἐκ τῶν ἐκτεθέντων εὐχερῶς ἀποτελεῖται τὸ πόρισμα, ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοπρασιῶν ἀφέθη ἀπροσδιόριστος, καὶ ὅτι θέλουσιν ἐπαναλαμβάνεσθαι, μέχρις οὗ ἤθελεν ἐπιτευχθῇ ἐνοίκιον συμφέρον.

Νόμος Ψ'ΛΖ' τῆς 27 Μαρτίου 1880. Παρὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν λειβαδίων (*)

1. Τὸ κατὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 22 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 νόμου ΨΜΕ' ἐνοίκιον, ὅπερ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῶν κυρίων τῶν ἐκνόμως βοσκόντων ζώων, καταργεῖται.

Ἡ οἰκεία κοινότης διὰ τὰ κοινοτικά λειβάδια καὶ ὁ δῆμος διὰ τὰ ἐθνικά, ἐνασκοῦσι τὸ δικαίωμα μόνον ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν κυρίων τῶν ἐκνόμως βοσκόντων ζώων, ἡ δὲ ποινικὴ καταδίωξις διὰ τὰς παραβάσεις ταύτας ἐνεργεῖται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους.

Δι' περὶ κοινοτήτων καὶ δῆμων ἐπιδικαζόμεναι ἀποζημιώσεις εἰσπράττονται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ταμίου καὶ διατίθενται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 19, ἐδαφ. 2, καὶ ἁρθρ. 21 τοῦ εἰρημένου νόμου ΨΜΕ'.

2. Οἱ δῆμοσι καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες λαμβάνουσι μέρος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις διαχωρίζει τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς βόσκησιν τῶν ζώων τῶν κοινοτήτων περιφέρειαν ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν λειβαδίῳ, τιμωροῦνται μετὰ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν, ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας καὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακτησεως αὐτῆς ἐπὶ τρία ἔτη, ἂν παραχωρήσωσιν ἐκ προθέσεως περιφέρειαν μείζονα τῆς ἀπαιτουμένης ἀναλόγως μετὰ τὸ ποσὸν τῶν ζώων τῆς κοινότητος.

3. Τὰ δῆμοσιον, ὡς πρὸς τὰ ἐθνικά, καὶ αἱ κοινότητες, ὡς πρὸς τὰ κοινοτικά λειβάδια, διατηροῦντι ἀπέναντι τῶν ἰδιωτῶν τὴν νομικὴν κατοχὴν ἐπὶ τῶν βοσκησίμων τόπων, ἐφ' ὧν ἐγένοντο, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1847 ΝΕ' νόμου, τοποθετήσεις ποιμνίων μέχρι τοῦ ἔτους 1864, καὶ ὅπως διεκρίθησαν διὰ τῶν ἁρθρῶν 1, 2 καὶ 9 τοῦ νόμου ΚΘ' τοῦ 1864, ἐκτὸς ἂν ἀπώλεσαν τὴν κατοχὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ διὰ ρητῆς παραιτήσεως.

(*) ΕφΚ. τῆς 27 Μαρτίου 1880. ἡλική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

4 Πᾶσα διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

Β. Διάταγμα 30 Ἰουν. 1880. Περί διαχωρισμοῦ βοσκῶν. (*)

Προκειμένου περί διαχωρισμοῦ βοσκῶν ἡ ἀναθεώρησις, εἰ μὲν διαρκεῖ ἡ ἐξαετὴς περίοδος τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, ἀλλ' ἡ σύνοδος ἔχει λήξει, συμπράττει μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς ὁ κατὰ τὴν λήξασαν σύνοδον πρόεδρος ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ἡ τούτου κωλυσμένου οἱ κατὰ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 12 Φεβρουαρίου 1878 νόμιμοι αὐτοῦ ἀναπληρωταί. Εἰ δ' ἐγένοντο ἤδη νέαι ἐκλογαὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, ἀλλ' ἀπέγει ἐτι ἡ πρώτη αὐτῶν σύνοδος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συμπράττει ὁ κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς πλειονοψηφήσας ἐπαρχιακὸς σύμβουλος, κωλυσμένου δὲ τούτου ἡ ἀρνούμενου, ὁ μετ' αὐτὸν πλειονοψηφῶν. Ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ μεταξὺ δύο ἢ πλειονῶν ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν πρεσβύτερος.

Β. Διάταγμα τῆς 13 Ἰανουαρ. 1881. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰαν. 1878 Β. Δ. ἀφορῶντος εἰς τὸν ἐν γένει κανονισμὸν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν κλπ. (**)

Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Β. Διατάγματος τροποποιεῖται ὡς ἔπεται

α Ὁ κατὰ τριετίαν προσδιορισμὸς τῆς περιφερείας θελεῖ εἶσθαι τετελεσμένος μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους τῷ βραδύτερον. Αἱ δὲ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι δύνανται νὰ ἀρχίσωσι καὶ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου. Ὁ διαχωρισμὸς δύνανται νὰ περαιωθῇ καὶ πρὸ τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ὅτε εἶναι τὸ ἀπώτατον καὶ ἀνυπερέβλητον διὰ τὴν τοῦ ἔργου περαιώσιν ὅριον. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἡ διατάξη καὶ διαρκούσης τῆς τριετίας, ἀναθεώρησιν τῶν ὁρίων τῆς προσδιορισθείσης περιφερείας, ἔαν αὐξήσῃ τὸ πᾶν τοῦ κοινοτικῶν ζώων, ἢ ἄλλως ἐπὶ τῷ γενομένῳ διαχωρισμῷ γιγνηθῶσι μομφαὶ καὶ παράπονα.»

(*) Μὴ δημοσιευθὲν ἐν ἘφΚ.

(**) ἘφΚ. 43 τῆς 13 Μαΐου 1881.

B. Διάταγμα 16 'Ιουν. 1881 *

* Ἄρθρον μόνον. Ἐν ἐλλείψει γραμματέως παρὰ τῷ ἰδίῳ ταμείῳ, τὸν κωλυόμενον ταμίαν δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ὁ γραμματεὺς καὶ ἄλλου ταμείου δύναται εἰδὶ-
κτὴς πρὸς τοῦτο διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ. **

B. Διάταγμα 13 'Οκτ. 1888. Περὶ ὁρισμοῦ χρόνου ἀπαριθμή-
σεως κλπ. τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγομένων ζώων ***

2 Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκεμ. 1878 νόμου
ΥΜΕ' δηλώσεις τῶν ιδιοκτητῶν, κατόχων ἢ διαχειριστῶν
ιδιωτικῶν βοτκησίμων γαιῶν θερινῶν τε καὶ χειμερινῶν ἐπι-
δίδονται εἰς τὸν δήμαρχον τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ κεῖνται αἱ
βοσκαί, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Τὸ παρὸν διάταγμα ὑποβλήθησεται εἰς τὴν κύρωσιν τῆς
Βουλῆς [νόμ. ΑΧΞ' τοῦ 1888].

B. Διάταγμα 23 Δεκ. 1888. Περὶ ὁρισμοῦ ἐνὸς νομαρχιακοῦ
συμβουλίου ὡς τρίτου μέλους τῆς πρὸς διαχωρισμὸν τῶν βοσκῶν
ἐπιτροπῆς. ****

Νόμος ΑΧΞ' 30 Νεβρίου 1888. Περὶ ὁρισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς
ἐκπλήσεως τῶν ιδιωτικῶν βοτκησίμων γαιῶν κλπ. *****

B. Διάταγμα 5 'Ιουλ. 1890. Περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ ταμείου
ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοτκησίμων
γαιῶν. *****

* Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 24 τοῦ νόμου ΧΞΘ' τῆς 31
1877 καὶ τὰ Ἡμέτερα Διατάγματα τῆς 9 'Ιανου-
αρίου καὶ 22 Μαρτίου 1878:

* Ἄρθρον μόνον. Τὸν ταμίαν κωλυόμενον εἰς ἐκπλήρωσιν
τῶν καθηκόντων τῆς δευτέρας κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἁρθροῦ 1
τοῦ διατάγματος τῆς 9 Φεβρουαρίου 1878 ἐπιτροπῆς, ἀνα-

(*) Με δημοσιευθὲν ἐν ΕφΚ.

(**) Ἐξεδόθη δύναμει νόμου 13 Δεκ. 1878 περὶ φόρου ζώων
καὶ βοσκῶν καὶ Δ. 22 Μαρτ. 1878.

(***) ΕφΚ. 265 τῆς 13 'Οκτ. 1888.

(****) ΕφΚ. 329 τῆς 27 Δεκ. 1888.

(*****) ΕφΚ. 308 τῆς 5 Δεκ. 1888.

(*****) ΕφΚ. 167 τῆς 10 'Ιουλ. 1890. Βιβλιοθήκη Βεροῦσε

πληροὶ ὁ παρ' αὐτῷ γραμματεὺς ἢ καὶ πᾶς ἄλλος δημοσίος λειτουργὸς μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ προμνησθέντος διατάγματος, δυνάμει ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ διευθύνοντος τὸ ταμεῖον.

Β. Διάταγμα τῆς 14 Μαΐου 1893 Περί ὀρισμοῦ καὶ ἀναπληρώσεως τοῦ τρίτου μέλους τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ἐθν. καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν ἐπιτροπῆς. (*)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 24 τοῦ νόμου ΧΞΘ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1877 καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ἡμετέρου Διατάγματος τῆς 9 Ἰανουαρίου 1878 περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Τρίτον μέλος τῆς κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος ἐπιτροπῆς ἐστὶν ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, τοῦτον δὲ κωλυόμενον ἢ μὴ ἐκλεχθέντα θέλει ἀναπληροῦν εἰς τῶν ἐπαρχιακῶν συμβούλων ὀριζόμενος ὑπὸ νομάρχου.

Β. Διάταγμα 10 Ἰουν. 1896. Περί προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθ. 1 τοῦ περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν Β. Δ. τῆς 9 Ἰαν. 1878 κλπ. (**)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 ΧΞΘ' νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1878 ΨΜΕ' νόμου, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Εἰς τὴν παράγραφον πρώτην τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Β. Διατάγματος προστίθεται καὶ δευτέρα παράγραφος ἢ ἐξῆς·

« Τὸν πρόεδρον τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι καταρτισμένα τοιαῦτα, ἀναπληροῦν ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου δήμου, ἐνθα αἱ πρὸς διαχωρισμὸν βοσκαί. »

(*) ἘφΚ. 91 τῆς 14 Μαΐου 1893.

(**) ἘφΚ. 76 τῆς 11 Ἰουνίου 1896.

I.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΗ
ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

II.

ΒΑΚΟΥΦΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εγκύκλιος τοῦ Κυβερνήτου τῆς 15 Μαΐου 1829. Περὶ μοναστηριακῶν κτημάτων. Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἐκτάκτους ἐπίτιμους καὶ προσωρινοὺς διοικητάς.

Πολλὰ ᾤθεν πληροφοροῦμεθα, ὅτι διάφοροι ἡγούμενοι μοναστηρίων, ἄλλα μὲν ὑποστατικά τούτων ἀπηλλοτρίωσαν ἐκποιήσαντες, ἄλλα δὲ ἐνοικίωσαν διὰ πολλὰ ἔτη εἰς διαφόρους.

Τοιαῦται πράξεις ἀντιβαίνουν εἰς τὸν ἱερὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἔγειναι τὰ ἀφιερώματα τῶν μοναστηρίων ἐν γένει καὶ ὑποκρύπτουσιν ἰδιοτελείας ἀθεμίτους.

Ἦθέλαμεν ἀδικήσαι βέβαια τοὺς φιλανθρώπους ἐκείνους ἄνδρες, ὅσοι ἀφιερώσαν τὰ ἱερὰ ταῦτα ἀναθήματα, ἔαν πληροφοροῦμενοι τὰς γενομένας καταχρήσεις, δὲν ἐλθόντες ἐν τῇ ἀναγκαίᾳ μέτρᾳ περὶ τῆς διαρθρώσεως αὐτῶν καὶ καταπαύσεως. Διορίζομε λοιπὸν νὰ κοινοποιήσῃτε εἰς τοὺς ἡγουμένους καὶ λοιποὺς πατέρας τῶν κειμένων εἰς τὰ ὑπὸ τὴν διοίκησίν σας τμημάτων μοναστηρίων, ὅτι αἱ περὶ ὧν ἡ λόγος ἐκποιήσεις καὶ ἐνοικιάσεις, ὅσαι ἔγειναι παρ' αὐτῶν, μὴ ἀναγνωρίζονται κατ' οὐδένα τρόπον ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν εἶναι ὅπως ἄκυροι, ὅτι τοὺς ἀπαγορεύεται καθ' ὅλην τὴν ἐκτάσιν νὰ κάμουν ἐφεξῆς τοιαύτας ἱεροσύλους καταχρήσεις καὶ ὅτι, ἂν παρεκτρέπομενοι ἀπὸ τὰ καθήκοντά των, θέλωσι νὰ ἐκποιήσουν, ἢ νὰ ἐνοικιάσουν διὰ πολλοὺς χρόνους τὰ κτήματα τῶν μοναστηρίων, τότε θὰ βιασθῶμεν, κατὰ τὸ ἀπαραίτητον γρῆος μας, τὰς μὲν πράξεις των νὰ καταργήσωμεν ὡς παράνομους, τοὺς δὲ καταγρασθέντας καὶ καταπατήσαντας τὰ δίκαια νὰ παρδῶσωμεν εἰς τῶν νόμων τὴν αὐστηρότητα· ἀλλὰ καὶ ὅσοι θελήσουν εἴτε ν' ἀγοράσουν, εἴτε νὰ λάβουν εἰς πολυετές ἐνοικίον τὰ μοναστηριακὰ ὑποστατικά, ἀνάγκη νὰ γνωρίζουν ταυτοχρόνως εἰδοποιούμενοι παρ' ὧν, ὅτι πράττουσιν ἐγκλήμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν θ' μείνωσιν ἀτιμώρητοι.

Β. Διάταγμα 25 Σεπτ. 1833. Περὶ τῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ μοναστηρίων.

Κατὰ τὴν ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1833 πρότασιν τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημησίου ἐκπαιδεύσεως γραμματείας περὶ ἐνοικιάσεως καὶ φορολογίας τῶν μοναστηρίων, καταρτισμένη.

Α'. Κατὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς συνόδου, ὅλα τὰ μοναστήρια καὶ τὰ μοναστηριακὰ κτήματα, ὅσα κατὰ τὸ παρὸν εἶναι ἐρη-

μαρμένα καὶ ἐγκαταλειμμένα, θέλουν παρακληθῆ ἄνευ ἀναβολῆς παρὰ τῶν νομαρχῶν εἰς λογαρισμὸν τῆς ἐπικρατείας, διὰ τὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν προκείμενον σκοπὸν τῆς βελτιώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Β'. Ὁμοίως θέλουν διαχειρισθῆ καὶ τὰ εἰς τὸν ὑπὸ στοιχ. Γ' κατάλογον τῆς συνόδου σημειούμενα μοναστήρια, τὰ περιέχοντα ὀλίγους καὶ ὄχι ὑπὲρ τοὺς ἑξ μοναχοὺς. ἀφοῦ πρῶτον αὐτοὶ μετατεθῶσιν εἰς ἄλλα μοναστήρια. Γ'. Πρὸς τοῦτο θέλουν προσκληθῆ οἱ νομάρχαι νὰ πληροφορήσουν εἰς ποῖα τῶν διατηρηθησομένων μοναστηρίων ἐπιθυμοῦν νὰ μετατεθοῦν οἱ μοναχοὶ οὗτοι, ὥστε συνεννοουμένη ἡ γραμματεία μετὰ τῆς συνόδου νὰ ἐνεργήσῃ τὴν μετάθεσιν τῶν κατὰ τὰς εὐχὰς τῶν. καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι πρακτέον, καὶ ὅσον τάχιον. Δ'. Περὶ ὧν τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων μοναστηριακῶν κτημάτων τούτων μετὰ τῶν μετ' αὐτῶν συνδεδεμένων δικαιωμάτων, θέλουν ζητηθῆ ἀκριβεῖς περιγραφαὶ καὶ κατάλογοι, οἱ ὅποιοι θέλουν καθυποβληθῆ εἰς ἡμᾶς μετὰ περιεκτικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς καταλληλοτέρας διαθέσεως τῶν κτημάτων τούτων. Θέλει γίνεαι ἄνευ ἀναβολῆς ἀποπειρὰ ἐνοικιάσεως αὐτῶν διὰ ρητὴν διορίαν· ἀλλὰ πρὸς ἐπικύρωσιν αὐτῆς ἀπαιτεῖται ρητὴς ἡ βασιλικὴ ἐγκρισις. πρὸς ζήτησιν τῆς ὁποίας θέλουν καθυποβάλλεσθαι ὑπ' ὄψιν ἡμῶν αἱ παρὰ τῶν ἀρχῶν γινόμεναι διαπραγματεύσεις. Ε'. Αἱ συμφωνίαι τῆς ἐνοικιάσεως θέλουν γίνεσθαι ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς ἀρχῆς (τοὺς νομάρχας), ἐπειδὴ αὐτε εἰς τί συνίστανται τὰ ἀντικείμενά ταῦτα, οὕτε αἱ τοπικαὶ σχέσεις τῶν εἶναι ἱκανῶς γνωσταὶ ἐδῶ, οὐδὲ δύνανται νὰ γνωσθῶσιν ἀπὸ τῆς προκειμένης πληροφορίας. Σημειωτέον ἐδῶ, ὅτι πρέπει νὰ ἐξασφελίζηται τὸ δημόσιον ἀπὸ πάσαν ζημίαν δι' ἀναλόγως διδομένων ἐγγυήσεων ἀπὸ μέρους τῶν ἐνοικιαστῶν, ἂν αὐτοὶ δὲν εἶναι ἱκανῶς γνωσταὶ ὡς τίμιοι καὶ εὐκατάστατοι. ΣΤ'. Εἰς τὴν ἐνοικίαν τῶν μοναστηρίων (ἀριθ. 2), εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀλίγοι μόνον μοναχοί, θέλουν θεωρεῖσθαι αὐτοὶ κατὰ προτίμησιν ὡς ἐνοικιασταί, καὶ θέλουν μένει ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ μοναστηριακὰ κτήματα, ἂν, ὡς ἐρρέθη, δὲν προτιμοῦν νὰ μεταθοῦν εἰς ἄλλα ἐκ τῶν διατηρηθησομένων μοναστηρίων. Ζ'. Τὰ διατηρηθησόμενα μοναστήρια θέλουν πληρώσει πρὸς τὸ

παρόν καὶ μέχρι δευτέρας ἀποφάσεως τὸ δέκκτον τοῦ εἰσοδή-
ματος τῶν κτημάτων τῶν διὰ τὸν ρηθέντα σκοπὸν. Ἡ'. Ὅλα
τὰ εἰσοδήματα ταῦτα θέλουν συνάγεσθαι ἀνιγκόντως παρὰ τῶν
νομαρχῶν, καὶ διευθύνεσθαι εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, τὸ ὁποῖον
ἔχει κρατεῖ αὐτῶν λογαριασμόν ἰδιαίτερον. Θ'. Ἡ διευχειρί-
σις τῶν πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς ἐκπαιδεύ-
σεως προσδωρισμένων προσόδων τούτων ἐναπόκειται ἰδίως εἰς
τὴν ἡμετέραν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραμματεῖαν τῆς ἐπικρά-
τειας.

Β. Διάταγμα 26 Ἀπρ. 1834. Περὶ ἰδιοκτητῶν μοναστηρίων
καὶ ἐκκλησιῶν.

1. Ὅλα τὰ ἰδιωτικὰ μοναστήρια καὶ οἱ ναοί, ἐπὶ τῶν
ὑποίων ἔχει τις ἀποδεδειγμένα δικαιώματα ἰδιοκτησίας, μέ-
νουν εἰς αὐτὸν ἀνενοχλήτως. — Ἐξ ἐναντίας τὰ κτήματα δι'
ἃ δὲν ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις, ὅτι ἀνήκουσιν ἰδίως εἰς τὸν
πρῶτον κτήτορα ἢ τοὺς ἀπογόνους του, ἀλλ' ἀφιερώθησαν παρ'
ἄλλων εἰς τὸ μοναστήριον ἢ τὴν ἐκκλησίαν, νὰ παραλαμβά-
νωνται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον ὡς ἀσιερώματα.

2. Δὲν ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ εἰς οὐδέναν ἢ ἀφ' ἐρώσει εἰς
ἓνα τῶν ἰδιοκτητῶν τούτων ναῶν ἢ τῶν λεγομένων μοναστη-
ρίων ὁποιοιδήποτε ἀφιέρωμα.

3. Ὅσα τοιαῦτα μοναστήρια ἢ ἐκκλησίαι ἀφωσιώθησαν ἅπασι
εἰς δημοσίαν χρῆσιν, καὶ ἢ κατέστησαν ἐνοριακὰ ἢ ἐπαυσαν
ὁποῦνδήποτε νὰ διοικῶνται καὶ διαχειρίζονται ἀμέσως παρὰ
τῶν ἐχόντων ἐπ' αὐτοῖς ἀξιώσεις ἰδιοκτησίας, θέλουν λογι-
ζεσθαι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δημοσία, καὶ συμπεριληφθῆναι εἰς
τὸ περὶ τῶν μοναστηρίων τοῦ βασιλείου μέτρον. Ὅλοι δὲ αἱ
περὶ αὐτῶν περαιτέρω ἀξιώσεις εἶναι ἀπαράδεκτοι.

4. Αἱ ἰδιοκτῆται ἐκκλησίαι τότε μόνον δύνανται νὰ χρη-
σιμεύουν ὡς ἐνοριακαί, ὅταν ἀγορασθῶσι παρὰ τῆς ἐνορίας,
ἢ χαρισθῶσιν εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

5. Τὰ ἰδιωτικὰ μοναστήρια δὲν θέλουν φέρει τοῦ λοιποῦ
τὸ ὄνομα τοῦτο, οὐδὲ θέλουν χρησιμεύει πρὸς ἐνοίκητιν μονα-
χῶν, ἀλλ' ὡς ἰδιαίτερα εὐκτήρια καὶ ἡσυχαστήρια αὐτοῦ μό-
νου τοῦ ἰδιοκτῆτου τῶν.

Β' Διάταγμα 4 Δεκ. 1834. Περί τῆς ιδιοκτησίας τῶν ἐν τοῖς διαλυθεῖσι μοναστηρίοις μοναχῶν.

1. Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἀπὸ τοῦδε εἰς κανένα τῶν μοναχῶν νὰ διαμένῃ ὡς ἐνοικιαστής εἰς μοναστήριον.

2. Ὅλοι ἐπουμένως ἢ ἐντὸς τοῦ βασιλείου μοναχοί, ἱερωμένοι καὶ μὴ, ὅσοι δὲν ἔχουν ἔργον ἐπιωφελές ἐντὸς τοῦ κόσμου, ὀφείλουν ἀπροφασίστως νὰ διαμένουν εἰς ὅποιον τῶν διατηρουμένων μοναστηρίων τοῦ ἡμετέρου κράτους ἐκλέξωσιν ἢ ἱδιοὶ, καὶ νὰ λογίζωνται μοναχοὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ μοναστηρίου καθ' ὅλα ἴσοι καὶ ὅμοιοι μὲ τοὺς ὑπάρχοντας ἤδη ἐν αὐτῷ συναδέλφους των, καὶ βιοτεύοντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

3. Ὅσοι τῶν μεταβαινόντων ἀπὸ τῶν διαλυθέντων εἰς τὰ διατηρούμενα μοναστήρια μοναχῶν ἔχουν ἀξιόσεις ιδιοκτησίας ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ μοναστηρίου τῆς ἄχρι τοῦδε διαμονῆς των, λαμβάνουν μὲν εἰς τὴν κατοχὴν των ὅσα κτήματα εἶχον πρὶν τῆς εἰσόδου των εἰς τὸ μοναστήριον, ἢ ὅσα ἡγοράσαν ἐξ ἰδίων ἄλλ' ὀφείλουν, α'. ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διατάγματος, νὰ ἀποδείξουν βασιλῶς καὶ ἀνυμφηρίστως ἐνώπιον τῆς ἀνγκούσης πολιτικῆς ἀρχῆς, κατὰ τοῦ, πρὶν τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτλ. γραμματείας τῆς ἐπικρατείας συνηγορούμενους ὅρους, ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἢ ἀνῆκον εἰς αὐτοὺς πρὶν εἰσελθῶσιν εἰς τὸ διαλυθὲν μοναστήριον, ἢ ἡγοράσθαισαν ὕστερον μὲ ἰδιὰ των χρήματα· καὶ β'. νὰ ἀφαιρῶσιν δι' ἐγγράφου των τακτικοῦ τὰ κτήματά των ταῦτα ἀναφαιρέτως εἰς τὸ μοναστήριον τῆς εἰς τὸ ἐξῆς ἐγκαταδιώσεώς των, ἐπιφυλάττοντες εἰς ἑαυτοὺς μόνον τὴν διὰ βίου αὐτῶν ἐπικαρπίαν.

4. Ὅσα κινητὰ τῶν κτημάτων τούτων, ἀποδειγνύετα τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐκποιτήθησαν εἰςέτι, θέλουν ἀποδοθῆ εἰς τοὺς μοναχοὺς, καταγραφόμενα ἀμέσως εἰς τὸ κτηματολόγιον τοῦ μοναστηρίου τῆς ἐγκαταδιώσεώς των ὡς περιουσία τοῦ μοναστηρίου τούτου ἀναφαιρέτος, ὅμοιως καὶ ἐκ τῶν ἀκινήτων, ὅσα, διὰ τὴν γειτνίασιν ἅμω τῶν μοναστηρίων, τοῦ διαλυθέντος δηλαδὴ καὶ τοῦ διατηρουμένου, εἶναι δυνατόν νὰ συμπεριληφθῶν μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ τελευταίου τούτου ἀκινήτων κτημάτων. Τὰ πρὶν διατήρησιν ἢ ἀλλοίωσιν τῶν κτημάτων

τούτων ἔξοδα εἶναι ἐπομένως εἰς βάρος τοῦ μοναχοῦ, ἐκτὸς ἂν συμψηφίσῃ ἄλλως πως περὶ τούτου μὲ τὸν ἡγούμενον καὶ τὸ συμβούλιον τοῦ μοναστηρίου του, παραχωρῶν δηλαδὴ τὴν ἐπι-
καρπίαν ἢ μέρος αὐτῆς.

5. Εἰ δὲ τὰ κτήματα ταῦτα, τὰ μὲν κινητὰ ἐξεποιήθησαν ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ μοναστηρίου, τὰ δὲ ἀκίνητα κεῖνται εἰς μικρὸν ἀποστάσεις, θέλει πληρῶνεσθαι κατ' ἔτος ἀντ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ διατηρουμένου μοναστηρίου, ὅπου διαμένει ὁ ἰδιοκτήτης μοναχός. τὸ διάφορον πρὸς δὲ τοῖς ἑκατὸν τῆς εἰσπραχθείσης μὲν ποσότητος ἀπὸ τῶν κινητῶν, τοῦ τιμήματος δὲ τῶν ἀκινήτων γενομένης τῆς ἐκτίμησιν ὡς παρ' εἰδημόνων εἰς ἣν εὐρίσκοντο τὰ κτήματα ταῦτα κατὰστασιν ὅτε πορελήθησαν εἰς λογαριασμόν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου. — Ἡ πληρωμὴ αὕτη παύει εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποδίδωσιν τοῦ ἰδιοκτήτου μοναχοῦ· ὅθεν εἰς τὸ τέλος ἐκάστου διοικητικοῦ ἔτους ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν ἐπιτόπιον διοικητικὴν ἀρχὴν ἀποδεικτικόν, ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ μοναχοῦ.

6. Ὁ μοναχός εἶναι ἐλεύθερος ἢ νὰ λαμβάνῃ αὐτός εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν καὶ διαχειρίσιν του τὸν τόκον τοῦτον, τότε οὖν τὸ μοναστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ τὸν τρέφῃ, ἢ νὰ τὸν παραχωρῇ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ μοναστηρίου καὶ νὰ λαμβάνῃ παρ' αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Καθ' ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων θέλει γίνεσθαι ἔγγραφος συμφωνία μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡγουμένου, ἐπικυρωμένη παρὰ τοῦ ἐπισκόπου. — Τὸ αὐτὸ ἡμῶν νὰ πράξῃ καὶ ὡς πρὸς τὰ κτήματά του κατὰ τὸ ἄρθρ. 3.

7. Οἱ ὅροι οὗτοι θέλουν ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν περιουσίαν τῶν μοναζουσῶν ὄσας, κατὰ τὸ προχθεσινόν ἡμέτερον διάταγμα, μετέβησαν εἰς ἓν τῶν δικτηρουμένων γυναικείων μοναστηρίων.

8. Ἀνίσως κινεῖς τῶν μοναχῶν τούτων κριθῇ ἄξιος ὑπηρεσίας ἐντὸς τοῦ κόσμου, καὶ λάβῃ τῆς ἐπὶ τούτῳ διαμονῆς ἔγγραφον ἄδειαν παρὰ τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, ἔχει μὲν ἐπίσης τὴν ἐπιναμὴν τῆς ἰδιοκτησίας του, ἢ, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁρθροῦ 5, τῶν ἀντ' αὐτῆς πληρονομένων τόκων, ἢ

ἰδιοκτησίᾳ τοῦ ὁμοῦ λογίζεται πάντοτε τοῦ μοναστηρίου, καὶ εἰς αὐτὸ μένει μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του. — Τὸ αὐτὸ ἐντελεῖται καὶ ὡς πρὸς τοὺς μοναχοὺς ἐκείνους, ὅσοι δι' εὐλόγους αἰτίας, ἐγκριθείσας παρὰ τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου ἢ καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἀποφασίσουν νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλο διατηρούμενον μοναστήριον· καὶ οἱ πρῶτοι ὁμοῦ καὶ οἱ δεῦτεροι ὀφείλουν νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὸν ἡγούμενον, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐπενεχθῇ βλάβη ὅποιαδῆποτε εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, ἢ διατήρησιν καὶ καλλιέργειαν αὐτῆς νὰ μὴ ᾖται εἰς βάρος τοῦ μοναστηρίου. Ἄν τὸ συμβούλιον τοῦ μοναστηρίου εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐγκρίνῃ νὰ μὴ παραδεχθῇ τὴν ἰδιοκτησίαν, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀνήλουσαν ἀρχήν, διὰ νὰ ἀφιερωθῇ αὕτη εἰς ὅποιον ἄλλο τῶν διατηρουμένων μοναστηρίων ἐγκρίνῃ ὁ ἰδιοκτήτης, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ᾖται ἐνεργητέον, διὰ νὰ συμπεριληφθῇ μὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, κατὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 5 ἀναφερομένας ὑποχρεώσεις. Τοιαύτη μετάδοσις ἀπὸ μοναστηρίου εἰς μοναστήριον δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδεμιᾷ προφασί ἀνὲν ἰδιαιτέρας ἀδείας.

9. Ὁ μοναχὸς δὲν δύναται ἐπ' οὐδεμιᾷ προφασί καὶ περιστάσει οὔτε ὑποθήκην νὰ βάλῃ, οὔτε πωλυεῖς νὰ ἐνοικίῃ τὸ κτῆμά του, χωρὶς τὴν εἰδήσιν καὶ συγκαταθέσιν τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν συμβούλων τοῦ μοναστηρίου του. Εἰς ἐκάστην περίστασιν ἡ ἐνοικίασις δὲν ἰσχύει εἰμὴ διὰ βίου μόνον τοῦ ἰδιοκτήτου μοναχοῦ. Ὁ ἡγούμενος καὶ τὸ συμβούλιον τοῦ μοναστηρίου εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι ὡς πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον διὰ κάθε τοιαύτην παράθεσιν, ὀφείλοντες νὰ ζητοῦν, καθὼς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν τοῦ μοναστηρίου κτημάτων, τὴν ἀδειαν τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτλ. γραμματείας διὰ πᾶσαν τοιαύτην διάθεσιν τοῦ κτημάτος.

10. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐπιτροπὴ θέλει ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνω διατάξεων, καὶ συμπράττει κατὰ τὰς δοθείσας εἰς αὐτὴν ὁδηγίας· μετὰ παρίλευσιν δὲ τῆς διορίας πρὸς ἐμφάνισιν τῶν εἰς τὰ 3 ἄρθρα ἀναφερομένων ἀπαιτήσεων καὶ ἀποδείξεων καὶ περαιωθίσεως τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀπαιτήσεων τούτων, θέλει συντάξαι κατάλογον τῶν ἀποδοτέων κτημάτων, σημειοῦσα καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστου.

καὶ τοῦ κατ' ἔτος πληρωτέου διαφόρου κατὰ τὸ 5 ἄρθρον, καθυποβάλλει δὲ αὐτὸν εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτλ. γραμματείας.

Β. Διάταγμα 24 Ἀπρ. Περὶ τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων.

1. Οἱ ἱεροὶ ναοὶ τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων δὲν θέλουν συμπεριλαμβανέσθαι εἰς τὴν ἐνοικίαν τῶν ὑποστατικῶν καὶ οὐκυδομημάτων αὐτῶν.

Β. διάταγμα 20 Μαΐου 1836. Περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.

Θεωροῦντες, ὅτι κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους, τὰ κτίρια, ὅσα ἀριερώθησαν ἅπαξ εἰς τὴν δημόσιον, θείαν λατρείαν, καθὼς καὶ οἱ τόποι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ταῦτα ἀνηρέθησαν, δὲν ὑπάρχοντα εἰς οὐδενὸς ἰδιοκτησίαν, καὶ ἂν κατεδαφίσθη τὸ κτίριον — Θεωροῦντες, ὅτι αἱ κατὰ τὴν πόλιν Ἀθηνῶν ἢ ἄλλας πόλεις κατερειπωμέναι ἐκκλησίαι καὶ τὰ γήπεδα αὐτῶν δὲν δύναται, ὡς ἱερὰ, νὰ ἐκποιθῶσιν εἰμὴ ὁσάκις τὸ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως ὅτελος διετεθῇ πρὸς ἄλλα θεάρεστα ἔργα, καὶ ἰδίως πρὸς οὐκυδομὴν ἰσοῶν καὶ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων. — Ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ὑπουργικοῦ ἡμῶν συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Αἱ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν κατερειπωμέναι ἐκκλησίαι καὶ τὰ γήπεδα αὐτῶν διαίρουνται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τρεῖς τάξεις: — 1. μοναστηριακαί. — 2. ἐνοριακαί. — 3. ἰδιωτικαί.

2. Τῶν μοναστηριακῶν ὅσα μὲν ὑπάρχοντα εἰς διατηρούμενα τοῦ ἡμετέρου κράτους μοναστήρια, θέλουν διοικεῖσθαι καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ κτήματα αὐτῶν. Ὅσα δὲ ἐρείπια ἐκκλησιῶν καὶ μετοχίων ὑπάρχοντα εἰς διαλελυμένα μοναστήρια, θέλουν ἐκποιθῆν ἀνυπεροθέτως διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραμματείας, εἴτε μὲ μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας, ἢ τὸ πολὺ μὲ προθεσμίαν ἑξ μηνῶν μετὰ τὴν κατακύρωσιν, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως αὐτῶν ἐξαχόμενον, θέλει χρησιμεύσει ἀποκλειστικῶς εἰς ἀνέγειρον ἑνὸς πανεπιστημίου.

3. Αἱ ἐνοριακαὶ θέλουν παραχωρηθῇ εἰς τὸν δῆμον τῶν

Ἀθηναίων μὲ τὰς ἀκολουθοῦσας ὑποχρεώσεις· — 1. ἡ ἐκποίησις αὐτῶν θέλει γένει ἐπὶ δημοπρασίας, προηγουμένης τακτικῆς ἀρθετικῆς διαγραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως ἐνόρκου. — 2. ἡ δημοπρασία θέλει ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ δημάρχου καὶ δύο μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ εἰς τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς δημοπρασίας μέρος. — 3. ἡ πληρωμὴ τοῦ πλειστηριάσματος θέλει γίνεσθαι εἰς μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας, ἢ τὸ πολὺ ἐξ μῆνα μετὰ τὴν κατακύρωσιν τοῦ δημοπρατομένου ἐρειπίου, γηπέδου ἢ ὕλης. — 4. τὸ προκύπτον ἐκ τῆς ἐκποιήσεως θέλει χρησιμεύσει εἰς ἱερὰ καὶ φιλάνθρωπα καταστήματα ἐντὸς τῆς πόλεως ταύτης· πρὸ πάντων δὲ καὶ ρητῶς εἰς ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν καὶ πλειτέρων ἐνοριακῶν νοσῶν εὐρυχωρίας καὶ λαμπρότητας ἀναλόγου, εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῶν τεσσάρων τῆς πόλεως τμημάτων· ἐὰν δὲ μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν ἐκκλησιῶν τούτων περισσεύσῃσι χρήματα, οὗτά θέλουν χρησιμεύσει εἰς σύστασιν ἐνὸς δημοτικοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων καὶ ἐνὸς τῶν κορασίων.

4. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοπρασίας θέλει καθυποβάλλῃ εἰς γνῶσιν μας διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας· τὴν δὲ σχεδόν, ὁ προϋπαλογισμὸς τῶν ἐξόδων καὶ ἡ θέρσις ἐκάστης ἐκδομῆς, καθὼς καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἢ τῆς ἁγίας ἐκάστης ἐκκλησίας πρέπει νὰ καθυποβάλληται προηγουμένως διὰ τῆς ἀνηκούσης γραμματείας τῆς ἐπικρατείας εἰς τὴν ἡμέτεραν ἐκκρίσιν. — Αἱ ἰδιωτικαὶ ὑπάγονται εἰς τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1834 ἡμέτερον διάταγμα, καὶ οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν τριούτων ἐκκλησιῶν, τῶν ἐρειπίων, τῶν γηπέδων, ἢ τῆς ὕλης αὐτῶν, ὁρεῖλουν ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσ. τοῦ παρόντος διατάγματος νὰ παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις των συνοδευμέναις μὲ τὰς ἀνηκούσας ἀποδείξεις διὰ τῆς ἐκκρίσεως ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτλ. γραμματείας τῆς ἐπικρατείας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐπιτροπὴν. Διὰ τὴν ἐπεξεργασθῇ καὶ γνωμοδοτήσῃ.

5. Ἐὰν ὁ ἀπαιτῶν νομίζῃ ἑαυτὸν ἠδικημένον ἐκ τῆς ἐκπονητικῆς ἀπαντήσεως τῆς γραμματείας, δύναται, ἀπὸ 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀπονητικῆς ἀπαντήσεως

ἐν ἑνὶ εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια τὸ δημόσιον· εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸ κτῆμα μένει ἀδιάθετον ἄχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἂν, πρὸς εὐρυθείαν τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῆς πόλεως, καθίσταται ἀφευκτος ἢ κατεδάφισις τοῦ διότι τότε ἐκποιεῖται μὲν ἐπὶ δημοπρασίας, ἀλλὰ τὰ χρήματα μένουσιν προκατατεθειμένα εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον, διὰ λῆσμον οὐτινος ἀνῆκει.

6. Ἐὰν οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν ἰδιοκτητῶν τούτων ἐκκλησιῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 δὲν παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας ἢ παρουσιάσωσι μὲν, λαβόντες δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, δὲν ἐνάξωσι τὸ δημόσιον ἐντὸς τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 5 ὁριζομένης προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν, τοῖς ἀρριθευτούμενον ἐρείπιον, ἢ τὸ γήπεδον ἢ ἡ ὕλη αὐτοῦ θέλει διατιθεσθαι εἴτε κατὰ τὸ 6' ἄρθρον, ἂν ὑπάγῃται εἰς τὰ μοναστηριακά, εἴτε ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὸ 3 ἄρθρον, ἂν ὑπάγῃται εἰς τὰ ἐνοριακά ὃ δὲ ἰδιώτης δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου.

7. Οἱ ὀρισμοὶ τοῦ παρόντος διατάγματος ἰσχύουσιν καὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐρείπις ἢ γήπεδα ἐκκλησιῶν κείμενα ἐντὸς τῶν ἡμερῶν δέμων τοῦ ἡμετέρου κράτους. Ἐννοεῖται θέ, ὅτι τὸ μὲν προκύπτον ἐκ τῶν ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν, ὅτελος θέλει χρησιμεύει εἰς ἀνέγερσιν θεαρέστων καταστημάτων ἐντὸς ἐκάστου δήμου· τὸ δὲ ἐκ τῶν ὑπαγεμένων εἰς διαλελυμένα μοναστήρια ἐκκλησιῶν καὶ μετοχιῶν, εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν τῷ 2 ἄρθρῳ ἀναφερομένου πανεπιστημίου.

Β. Διάταγμα 12 Ἰουν. 1836. Περί τῶν κτιρίων τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων.

Ἐκρίνομεν, ὅπως τὰ κτίρια τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων, τὰ ὅποια, μήτε εἰς ἐνοικιαστάς, μήτε εἰς ἀγοραστάς χρησιμεύουσιν, ἀποτελέσουν μέρος τῆς προικοδοτήσεως τῶν δήμων, ὅταν προσδιορισθῶσι καὶ ἐνοικιασθῶσι παρ' αὐτῶν, διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς ἀλληλοδιδασκτικά καὶ ἑλληνικά σχολεῖα.

Β. Διάταγμα 29 Ἀπρ. 1843. Περί μεταβίβατος τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖαν.

1. Ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν διαλελυμένων μοναστηρίων
ΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ρίων καὶ ἡ περὶ τοῦ δευτέρου δεκάτου τῶν διατηρουμένων φροντίς, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἀντιπροσώπων τῆς περιουσίας ταύτης θέλει μεταβῇ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείᾳ τῆς ἐπικρατείας, φροντίζουσα καὶ περὶ τῆς καταλληλοτέρας διαθέσεως τῶν κτημάτων τούτων κατὰ τὰς ὑπαρχούσας περὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων διατάξεις· ἀλλὰ καμμία ἀπαλλοτριώσις τῶν κτημάτων τούτων ἔσθαι δύναται νὰ γίνῃ, ἂν, ἀκούσθέντος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας προηγουμένως, δὲν ἀναγνωρισθῇ δι' εἰδικοῦ νόμου ὅτι ταῦτα συμφέρει ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν εἶναι ἀφιερωμένη ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία.

2. Τόσον τὰ κτήματα ταῦτα, καθὼς καὶ ἡ ἐκ τούτων καὶ τοῦ δευτέρου δεκάτου τῶν διατηρουμένων μοναστηρίων πρὸς τοὺς δὲ, θέλουν ἐξακολουθήσει ἐγγραφόμενα εἰς βιβλία ἱδικτείας, καὶ ὡς συγγεόμενα μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ κράτους κτήματα καὶ εἰσοδήματα.

3. Αἱ διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν δαπάναι, ὑπερτεροῦσαι μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν ρηθειπῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων, θέλουν ἀναπληροῦσθαι ἀπὸ τα κατὰ νόμους εἰσοδήματα, οὐδέποτε δὲ ἐν περιπτώσει περισσεύματος τῶν προσόδων αὐτῶν, τοῦ περισσεύματος τούτου θέλει γινῆ ἡ χρῆσις ἄλλη, μὴ ἀποδéléπουσα τὴν βελτίωσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τὴν κοινὴν ἐκπαίδευσιν· ἐπιφυλάττεται διὰ ταῦτα εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως γραμματεῖα τῆς ἐπικρατείας τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ἐνησίως γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῶν προσόδων τούτων καὶ νὰ προτείνῃ τὰ δέοντα συνεννοούμενος μετὰ τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματείας περὶ τῆς αὐξήσεως καὶ βελτιώσεως αὐτῶν.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰουνίου 1902.

Μεταξὺ τῶν νομικῶν πράξεων εἰς ἃς αἱ Μοναὶ ἐνίσταται προβαίνουσιν, εἰσὶ πράξεις καὶ ἀνταλλαγαὶ καὶ ἐμφυτεύσεις κτημάτων ἀκινήτων.

Ἡ μοναστηριακὴ περιουσία, ὡς περιουσία ἐκκλησιαστικὴ, κατ' ἀρχὴν κηρύσσεται ἀνκαλλοτριώτος καὶ πάντα ἐκποίησις αὐτῆς ἀπαγορεύεται. Περὶ τούτου ὑπάρχουσι σαφεῖς διατάξεις· τῆς ἐν Χαλκιδὸν τετάρτης οἰκουμένης συνόδου καν. 24 «τὰ ἀνήκοντα τοῖς μοναστηρίοις φυλάττεσθαι,» τῆς ἐν Νικαίᾳ ἐσδόμης καὶ ἐπὶ τῇ

ἐπίσκοπος εὐρεθείη, ἢ ἡγούμενος, ἐκ τῶν αὐτουργίῶν τοῦ ἐπίσκοπου, ἢ τοῦ μοναστηρίου, ἐκποιούμενος εἰς ἀργοντικήν χεῖρα, ἢ ἑτέρα προσώπων ἐκδόσις, ἄκυρον εἶναι τὴν ἐκδοσιν· εἰ δὲ προπασί-
μην ἐξήλθον ἐκποιεῖν καὶ μὴτ' ἐν πρὸς ὄνησιν τυγχάνειν τὸν
παιον, μὴδ' οὕτω τοῖς κατὰ τόπον ἀρχουσιν ἐκδιδόναι τὸν τόπον,
εἰς κληρικοῖς ἢ γεωργοῖς· τῆς ἐν Καρθαγένῃ καὶ 26 ἀήρεσαν,
καὶ πᾶγμα ἐκκλησιαστικὸν μηδεὶς πιπρασκῇ. Ὅτερ πᾶγμα, ἐάν
πράσσῃς μὴ ἔχῃ, καὶ πολλή τις ἐπέλγῃ ἀνάγκη, τοῦτο ἐμρανεῖσθαι
καὶ πτωχεύοντι τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τοῦ ὁρισμένου ἀριθ-
μοῦ τῶν ἐπισκόπων βουλευέσθαι τί δεῖ πράξαι, (πρόβ. καὶ Νεαρά
120 κεφ. VI).

Ἰπὸ τὴν ἐννοίαν δὲ τῆς ἐκποιήσεως περιλαμβάνονται αἱ πράξεις
αὗται, ὡς ρητῶς ὁ Ἰουστινιανὸς ἐν Νεαρά Ζ' κεφ. I ἀντιφέρει·
καὶ δὲ τῆς ἐκποιήσεως ὄνομα γενικώτερον διὰ τοῦτα τεθείκαμεν, ἵνα
κατανοώμεν καὶ πρᾶξιν καὶ δωρεὰν καὶ ἀμειψίν καὶ τὴν εἰς τὰ δια-
κονεῖ ἐκρυτευσίαν (πρόβ. καὶ καν. 12, 13 Νικ. Συνόδ. καὶ σχόλια
Πατριάρχων, Ζωναρά καὶ Ἀριστηνοῦ αὐτόθεν).

Πρόβις καὶ Ἀγοραδία.

Μὴν κατ' ἐξαιρέσιν εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ἡ πρᾶσις
κινήτων, ὅταν εὐλόγος ὑπάρχῃ αἰτία καὶ ἐπείγουσα ἀνάγκη. Τοιοῦ-
τος εὐλόγος αἰτία κατὰ νόμους ὑφίσταται ὅταν πρόκειται α')
περὶ ἐνοικοδομήσεως καταπεπτοιχωμένων οἰκῶν (Νεαρά 120 κεφ. 6
26, 27)· περὶ καταβολῆς δημοσίων συντελείων ἢ χρεῶν ἄλλων, εἰς
αἷς ἀνεγκλάσις αἰτίας ὁ εὐαγὴς οἶκος περιέπεσε· ἀκαὶ οὐκ ἔστι δυνα-
τὸν ἐκ πραγμάτων κινήτων τὰ αὐτὰ διαλυθῆναι· χρεῖαν (Νεαρά 120
αὐτόθεν, Νεαρά 36 κεφ. 1) καὶ περ τῶν ἁγιωτάτων τις ἐκκλησιῶν ἢ
τῶν λαϊκῶν σεβασμιῶν οἰκῶν δημοσίους ὀφείλοι φέρους καὶ ὅθεν
πρωταῖα τὴν τουτῶν ἀπόδοσιν οὐκ ἔχοι· . . . ἄδειαν αὐτοῖς εἶναι, . . .
καὶ κτησεων ἀκινήτων ἄπτεσθαι καὶ ταύτας ἐκποιεῖν εἰς λύσιν τοῦ
ἐπισηματος. Καὶ ἐν Ἀρμενοπούλῳ 120 (3. 3.) φέρεται ὁμοία δια-
τάξις (Νεαρά 120 κεφ. 7 § 1), γ') περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἀπόρων ἐκ-
κλησιῶν (Ἀλεξίου συνοδικὸν ὑπόμνημα ἐν Συντάγματι Ποτλῆ καὶ
Ράλλῃ V σελ. 20 ἐπ. σάτεχνως γὰρ ἄτοπὸν ἔστι καὶ παράλογον κλπ.)
δ') ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀναρρύσεως (Νεαρά 120, κεφ. 10, Ἀπο-
στολ. καν. 38, Φωτίου Νομοκάν. Β' κεφ. 6' ἐν Συντάγματι Ποτλῆ
καὶ Ράλλῃ I σ. 109).

Καὶ ὅτε ὁμοῦ τὸ κανονικὸν δίκαιον ἐπιτρέπει τὴν πρᾶσιν, ἐπι-
βάλλει τὰς εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ δικαιώματος· διότι κατὰ
πρῶτον ὅσον γὰ ἐκποιῶνται τὰ κινήτ' πράγματα (Νεαρά 120 κεφ.
10), ἐν ἐλλείψει δὲ ἄλλων κινήτων ἐπιτρέπει ἐκποιήσιν καὶ ἱερῶν
σκευῶν κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ΟΓ' ἀποστολικοῦ κανόνος, ὅστις ἀπαγο-
ρεῖ τῶν ἱερῶν σκευῶν τὴν πρᾶσιν ἀσχεῖος χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν.

ἀγιασθέν, ἢ ὀθόνην, μηδεὶς ἐτι εἰς οἰκίαν χρεῖαν σφετερίζεσθω παρ-
 ρήνομον γὰρ· εἰ δέ τις φωραθείη, ἐπιτιμᾶσθω ἀπορισμῶν (πρβ. καὶ
 Συνόδου Α' καὶ Β' Κωνσταντινουπόλεως καν. 10 καὶ σχόλια Ζωναρος
 καὶ Βαλααμῶνος). Ἐάν δὲ δὲν ὑπάρχῃ κινητὴ περιουσία καὶ εὐε-
 γῆς οἶκος βαρῆται ἀπολλοῖς δημοσίοις τελέσματιν ἐπιτρέπεται κατ'
 ἀνάγκην ἢ ἐκποίησης, οὐχὶ δ' ὁμως τῶν αὐτοργίων, ἀλλ' ἐκείνης
 τῆς ἀκινήτου κτήσεως «ἐξ ἧς οὐδεμία εἰσάγεται πρόσθετος τῷ εὐαγε-
 ῳ οἷῳ, ἀλλεῖαν παρέχοντες . . . τὴν τοιαύτην κτῆσιν ἐκποιεῖν
 οἰωδῆποτε τῷ τρόπῳ βουλευθεῖεν πρὸς τὸ λυσιτελεῖν τοῦ αὐτοῦ εὐαγίου
 οἴκου (Νεαρὰ 120 κεφ. 7, Φωτίου Νομοκαν. Β' 6' ἐν Συντάγματι
 Ποτλῆ καὶ Ράλλη I σελ. 108) Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ ἐκποίησης τοῦ κτῆ-
 ματος δὲν γίνεται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ δι' ἀνάγκην, ἥτις ὅταν
 νὰ ἡ κατεπίγουσα ὡς καὶ ἐν κανόνι 26 τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου
 φέρεται, «ἐὰν προσόδους μὴ ἔχῃ, καὶ πολλὰ τις ἐπίειγῃ ἀνάγκη,
 τοῦτο ἐμφανίζεσθαι τῷ πρώτῳ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τοῦ
 ὁρισμένου ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκόπων βουλευεσθαι, τί δεῖ πράξαι. Εἰ δὲ
 τοσαυτὴ ἐπίειγοι ἀνάγκη τῆς ἐκκλησίας, ὡς μὴ δύνασθαι πρὸ τοῦ
 πωλεῖν βουλευεσθαι, κἂν τοὺς γειννῶντας πρὸς μαρτυρίαν καλεῖται ὁ
 ἐπίσκοπος, φροντίδα ποιούμενος τοῦ ἀποδείξαι τῇ συνόδῳ πάσαις ταῖς
 συμβάσας τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ περιστάσεις» ὅπερ εἰ μὴ ποιῆσαι ὕπου
 θυνος τῷ Θεῷ καὶ τῇ συνόδῳ φανῇ ὁ πιπράσκων καὶ ἀλλοτρίως τῆς
 οἰκείας τιμῆς» (πρβλ. καὶ Ζωναρὰ καὶ Βαλααμῶνος αὐτόν: ἐν Συν-
 τάγματι Ποτλῆ καὶ Ράλλη III σελ. 373 ἐπ. Νικαίας Συνόδῳ. Β' καὶ
 12).

Πλὴν τῆς εὐλόγου αἰτίας ἐπιβάλλεται καὶ ἡ δικαιοσύνη δημοσίου
 πλειστηριασμοῦ ὡς ὅρος ἀπαραίτητος τῆς ἐγκύρου ἐκποιήσεως κτημα-
 τος ἐκκλησιαστικοῦ προσδοφόρου. Ἐπὶ ταύτῃ προηγεῖται ἕκκοντα πε-
 ρὶ τοῦ εἰλικρινοῦς σκοποῦ τῶν διοικητῶν τῶν εὐαγίων οἴκων (Νεαρὰ
 120 κεφ. 6 § 1) καὶ δὲ πτωχεῖα ἢ ξενῶνες ἢ νοσοκομεῖα ἢ ἕτε-
 ροι εὐαγεῖς οἶκοι ὧσιν ἴδιαν διοίκησιν ἔχοντες, εἰ μὲν ἀνέους εὐκτη-
 ρίους οἴκους εἶναι συμβαίη, κατὰ γνώμην τοῦ πλειόνου μέρους τῶν
 ἐκείσας λειτουργούντων κληρικῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ οἰκονομοῦ, εἰ
 δὲ ξενῶν ἢ πτωχείων ἢ νοσοκομείων ἢ ἕτερος εὐαγῆς οἶκος, τὸν
 προσεστώτα τοῦτων τὸ συνάλλαγμα ποιεῖσθαι, ὁμνύντων τῶν διοικη-
 τῶν τῶν αὐτῶν εὐαγίων οἴκων παρούσῃ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου
 παρ' οὗ προβάλλονται ἢ χειροτονοῦνται, ὡς οὐδὲν πρὸς βλάβην ἢ
 περιγραφὴν τῶν αὐτῶν εὐαγίων οἴκων ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ συναλλάγματι
 γίνεται.

Μετὰ δὲ τὸ οὕτω ταῦτα παρακολουθῆσαι παρὰ τοῖς μοναχικοῦ-
 θεῖσιν ἀγιωτάτοις πατριάρχασι ἢ μητροπολίταις ἢ ἄλλοις ἐπισκόποις
 τηνικαῦτα τοὺς εἰρημένους διοικητὰς τοῦ ἐποφείλοντος εὐαγίου οἴκου
 ἐγγράφως ἐν δημοσίᾳ τῆς πόλεως τόπῳ προτιθέναι ἐπὶ εἰκονὶ ἡμέ-
 ρας, καὶ τοῦτω τῷ τρόπῳ προτρέπειν τοὺς ἀγοράσαι βουλευμένους τὸν
 ἀκίνητον πᾶνγμα, ἵνα ὁ πλειὸν παρέχων τῶν ἄλλων προτιθέται τὸν

των ἐν πάντων προϊόντων τὴν πρᾶσιν γίνεσθαι, τοῦ τιμήματος πᾶσι τοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος διδομένοις, ἵνα μὴ ἄλλως ἔχοι ὁ ἀγοραστής τὸ ἀσφαλές, εἰ μὴ τὸ τίμημα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ χρέους καταβάλλῃ, καὶ τοῦτο ρητῶς ἐγγραφῇ μεθ' ὅρκου τῇ ὠνεακῇ συγγραφῇ, καὶ οὕτως πρὸς βλάβην ἢ περιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ εὐαγοῦς οἴκου γίνεται εἴτε κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἀγοραστής τοῦ τοιούτου πράγματος ᾗ εὐρεθῇ, κελεύομεν τὸν ὀφειλόμενον ἔκ τινος τῶν εἰρημένων εὐαγῶν, ἢ καὶ τῶν δικαίῳ ὅπερ pro soluto λέγεται τὴν αὐτὴν λαμβάνειν κτήσιν, δικαίας καὶ ἀκριβοῦς διατιμῆσεως γινομένης» (πρὸς. Ἀλεξίου ὑπόμνημα καὶ Ματθαίου Βλαστάρεως Β', ἐν Συντάγματι Πολιτῆς καὶ Ράλλη V 23, VI 250 Καρθαγ. Συνόδ. καν. 26).

Ἐπὶ τοιοῦτοις ὁρισμοῖς τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἡ Καπουδίστριας διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1820 Διατάγματος ἐκήρυξεν ἀκύρους ἐκποιήσεις καὶ πολυτελεῖς μισθώσεις μοναστηριακῶν κτημάτων. Ἐξεδόθησαν κατόπιν Β. Διατάγματα α') τῆς 15 Μαρτίου 1836, καὶ 17 Νοεμβρίου 1836, ἅλλα τὰ διατάγματα ταῦτα ἀφορῶσιν εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις τῶν μοναστηρίων Ἀνδρου καὶ Πεντέλης καὶ δὲν ἐδημοσιεύθησαν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, β') τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐκποιήσεως ἐνοικιάσεως καὶ ἐκποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἀλλὰ τοῦτο ἀφορᾷ εἰς κτήματα τῶν διαλυομένων μονῶν ἄλλως δὲ ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, γ') τῆς 24 Μαρτίου 1837. Τὸ Διάταγμα τοῦτο κανονίζει τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποιήσεως καὶ πολυτελεῖς ἐκμισθώσεως μοναστηριακῶν κτημάτων. Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο Διάταγμα, ὃ φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, δύναται κατὰ τὸ κύρος νὰ ἀμφισβητηθῇ, διότι δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Τοῦτο μάλιστα ὑποστηρίζει καὶ ὁ ἐν ἔτει 1871 Δικαστικὸς Σύμβουλος τοῦ Δημοσίου ὁδιδίμος Β. Οἰκονομίδης (ὅρα ἐπίσημον γνωμοδότησιν αὐτοῦ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1872). Ἀλλὰ καὶ ἂν θεωρηθῇ ὡς ἔχον νόμον ἔχον τὸ Διάταγμα τοῦτο, ἐπιβάλλει ἀναξαιρέτως τὸν δημόσιον πλειοψηφισμὸν εἰς πᾶσαν ἐκποίησιν ἢ πολυτελὴ μίσθωσιν ἄρθρ. 2 ἐν τῇ ἐγγραφῇ τῆς ἐνεργηθείσης ἐνοικιάσεως ἢ ἐκποιήσεως δύναται μόνον νὰ ἐγκρίνῃ ἡ γραμματεία, ὅταν ἐπὶ τῆς δημοπρασίας προσφέρῃ τοῦλάχιστον ἡ ἀξία τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἐφυλάχθησαν ἐν ταύτῃ οἱ ἀπάρχοντες τύποι ἀνηκόντως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἂν ἐν τῇ ἀπλῇ ἐγκρίσει τῶν προτιμημένων διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων τουτιῶν νόμων καὶ τοῦ ἐπακαλουθησαντος Β. Διατάγματος τῆς 28 Ἰουλίου 1858 περὶ κανονισμοῦ τῶν Μοναστηρίων (ἄρθρον θ'), προϋποτίθεται σωτηρὸς ἡ εὐλογος αἰτία καὶ ἡ κατεπείγουσα ἀνάγκη (οἷον Ἰδρυσεὶς οἰκονομικῶν ἢ πτωχικῶν ἢ κοινωφελῶν ἔργων, ὅτε καὶ ἡ δωρεὰ διακαταλογεῖται καὶ ἔγκυρος κρίνεται), ὡς τὸ κανονικὸν καὶ ἀστικὸν δικαίον ὑποτασσικῶς ἀξιοῖ, ὅρθαν μὲν εἶσιν ἵνα, δοῦναι πρόκειται περὶ πωλήσεως μοναστηριακῶν κτημάτων, ἀναφέρωνται ρητῶς οἱ νόμιμοι

λόγοι καί, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, τὸ καταπεῖγον τῆς ἀναπορεύτου ἀνάγκης, πάντως δ' ὁμῶς, καί ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὡς πρὸς προσοδοφόρα κτήματα θεὸν νὰ διενεργῇται δημόσιος πλειστηριασμός, οὐδὲ δύναται νὰ καλύψῃ τὴν ἀκυρότητα διατάγμα τῆς Κυβερνήσεως. Τοῦτο καί ὁ Β. Οἰκονομίδης συμπεραίνει ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μετὰ τοῦ θεύτη γνωμοδοτήσας ἐπαγομένου τὰδε: «Ἀνακεφαλαιῶν τὰς τῶν ἀνωτέρων λέγω, ὅτι ἡ ἰσχυρὸς καὶ σήμερον διάταξις περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων κτημάτων τῶν μοναστηρίων εἶναι ἡ ΡΚ. Νεαρά, καὶ ὡς γενικὸς κανὼν πρέπει νὰ τηρῇται ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποίηση καὶ αὕτη ὅταν γίνηται πρὸς θεραπείαν ἀναπορεύτου ἀνάγκης ἢ ἐπὶ προφανεῖ τοῦ μοναστηρίου ὠφελείᾳ· μόνον δὲ τῶν ἀπροσδόκων περιπτώσεων ἢ ἐκποιήσεως συγχωρεῖται νὰ γείνη καὶ ἀνευ δημοπρασίας· τῆς ἀνάγκης δὲ τῆς δημοπρασίας δὲν δύναται κατ' ἐμὲ ν' ἀπαρτίζῃ τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν ἐκποίησιν διατάγμα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς».

Καί ὁρῶνς ἡ γνώμη αὕτη ἐκφέρεται ὑπὸ τοῦ Β. Οἰκονομίδου, διότι οἱ κανόνες καὶ οἱ νόμοι ρητῶς ἀπαγορεύουσι τὴν ἐκποίησιν κτημάτων ἀνευ δημοπρασίας· πρόκειται δὲ περὶ ἰσχυρῶν δημοσίων τούτων.

Ἐπειδὴ αἱ διοικητικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ὁφείλουσι πάντως νὰ ἐξετάσωσι τὰς κατὰ καιροὺς γενομένας πράξεις καὶ νὰ διατάξωσι καὶ ἐνεργήσωσι τὴν προσβολὴν αὐτῶν δικαστικῶς, διότι τινὰς μὲν αὐτῶν ἐγένοντο κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῶν νομοκρατικῶν νόμων, ἄλλαι δὲ κατὰ παράβασιν τῶν τύπων· ὡς παράδειγμα ἐξείρομεν τὰ ὑπ' ἀριθ. 1896 τῆς 15 Ἰουνίου 1872 καὶ 1122 τῆς 15 Μαρτίου 1875 συμβολαία τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Κελεβέρ, δι' ὧν τὸ Συμβούλιον τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων-Πετρακῆ μετεβίβασεν ἀνευ εὐλόγου αἰτίας καὶ ἀνευ ἀνάγκης, ἰδίως ὁμῶς ἐξωδίκως ἀνευ πλειστηριασμοῦ, ἀντὶ τιμῆς πρὸς 85,000 ἐπὶ πιστώσει, τὰ μετὰ ἅλα ἐν Ἀττικῇ ἀγροτικὰ κτήματα Πικέροι καὶ Ἀραφίνα, ὧν ἡ ἀξία, ὡς λέγεται, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως ἦν ἀσυγκρίτως μείζον ἡ τιμὴ.

Ἐνίοτε αἱ μοναὶ προβαλνοῦσι καὶ εἰς ἀγορὰν ἀκινήτων κτημάτων. Καί ἐπὶ τούτου ὁμοῦς εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, διότι ὁ αὐτοκράτωρ ἐν Νεαρᾷ 7 κεφ. 12 καὶ 120 κεφ. 9 ἀναγράφει ἀπαγορευτικὴν διατάξιν τήνδε· «κελευσμένον ὡς πρὸς μηδεμίαν ἀνάγκην ταῖς ἀγιωτάταις ἐκκλησίαις ἢ ταῖς ἀσφαλεῖς εὐαγγελιστάταις ἐν τε τῇ βασιλίδι πόλει καὶ ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἡμετέρας πολιτείας ἐπαρχίαις κειμένοις ἐπάγεσθαι κτήσεις ἀπόρους ἢ εὐταροῦς ὅπουδῃποτε κειμένας ὠνεῖσθαι, ἵνα μὴ εὐρεθῶσι διὰ ταύτην τὴν πονηρίαν καὶ ἅς ἔχουσιν ἀπολλύντες ἢ χρέεσιν ἐνεχόμενοι».

Ἀνταλλαγὴ ἢ ἀμειψίς.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀπαλλοτριώσεως, σπανίζει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐν ἰδιωτῶν νομικαῖς σχέσεσι σήμερον ἀπάντων, παρέχει ἐν ἑαυτῇ ὅμως

κόλλας περί τῆς εἰδικρινοῦς διαχειρίσεως καὶ εὐσυνειδήτου ἐποπτείας συχνάκις ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τῶν μοναστηριακῶν περιουσιῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ διότι πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ βλάβης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ ἰδίως τῶν μονῶν Πατρῆκη καὶ Πεντέλης, ἐζητήσαμεν πῶς καὶ τῶν ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καὶ ἐντεῦθεν γενομένων ἀπαλλοτριώσεων καὶ ἀνταλλαγῶν, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ δὲν ἐπῆλθεν ἀποσβεστικῇ παραγορῇ καὶ ἐπομένως ἐπιτρέπεται ἡ ἐνάσκησις ἀγωγῆς περὶ ἐκυρώσεως. Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων πινάκων ἀποδείκνυται, ὅτι, ἵνα μὴ εἰπωμεν πᾶσαι αἱ γενόμεναι ἀνταλλαγαί, ἀλλὰ βεβαίως τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐξαλειφθήσαν πρὸς βλάβην τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, κτήματα δὲ μεγάλης ἀξίας ἀνευ νομίμου λόγου καὶ εὐλόγου αἰτίας ἀπηλλοτριώθησαν καὶ ἀντηλλάγησαν ἐπὶ προφανεῖ τῶν μονῶν ζημίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εὐρίσκωμεν ἐν ταῖς πηγαῖς τὰς ἐν Νόμῳ Π Κωδ. (1. 2) τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου, ὅτι πᾶσα ἀνταλλαγή μοναστηριακῶν κτημάτων καθ' ὁλονόηποτε τρόπον γενομένη ἢ μελετωρῆσθαι ἀπαγορεύεται. Ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐκτίθενται αἱ ἐξαιρέσεις αἱ μὴ που χρειᾶς τινὸς ἀναγκῆς καὶ ἐπιωφελεῖς τοῖς αὐτοῖς σεβασμοῖς οἴκοις ἀνακυπτούσης λυσιτέλης εἴη τοῦτοις ἢ πράξας τοῦ ταύτου πράγματος ἢ ὑποθήκῃ ἢ ἀνταλλαγῇ ἢ διηνεκῇ ἐμφύτευσις τοιούτων ἐπειδὴν τὰ τιμήματα τοῦ πιπρασκομένου πράγματος εἰς διευυτρίωσιν χρεῶν, οὐχ ἀπλῶς οὐδ' ὥς ἔτυχε συστάντων, ἀλλ' ἐκ ὑποδωρῶν τιμῶν ἤτοι κληρονομιῶν ἢ ἐξ αἰτιῶν ἀναγκῶν καὶ γρειωτῶν ἐν τῶν προδηλωθέντων σεβασμίων οἴκων ἐπικειμένων, ἢ καὶ εἰς πράγματος αὐτοῖς ἐτέρου γρειωδεστέρου τε καὶ ἀναγκαιοτέρου κτήσιν καὶ ἀγοράσαν μέλλοι προχωρεῖν, ἢ καὶ εἰς ἀνανέωσιν ἤτοι ἐπιμέλειαν τοῦ αὐτοῦ οἴκου κατεπεύγουσαν καὶ μακρὰς ἀναβολῆς οὐκ ἀνεγμένην δαπανᾶσθαι· τῶν αὐτῶν αἰτιῶν καὶ ἐπὶ τοῖς δανείσμασι καὶ ταῖς ἐπ' αὐτοῖς ὑποθήκαις τῆς κωλύσεως ἐξρηρημένων· τὰ δὲ τῆς ἀνταλλαγῆς, ὅταν ἐπὶ γρειωδεστέρω κατὰ τὸν ἴσον τρόπον καὶ ἀναγκαιοτέρω καὶ πρόσδορον ἀξίαν καὶ οὐκ ἐλάττωνα τοῦ διδομένου πράγματος ἐν τῶν αὐτῶν σεβασμίων οἴκων περιποιεῖν δυναμένῳ ἐπιζητεῖται.

Ὁ Νόμος οὗτος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου ἀνῆλθῃ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς 7 ὡς ἀτελής. Ἐν τῇ Νεαρᾷ ταύτῃ κεφ. 2 φέρεται ἀφιεμένον τῶν τῇ βασιλείᾳ, εἴπου τις κοινωφελῆς ἐστὶ καὶ πρὸς λυσιτέλειαν τῆς πολιτείας βλέπουσα χρειᾶ καὶ κτήσιν ἀπαιτούσα τοιούτου τινὸς ἀνήκου πράγματος ὁποῖον ὑπεθέμεθα, τοῦτα αὐτῇ παρὰ τῶν ἁγιοτάτων ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λοιπῶν εὐαγῶν οἴκων τε καὶ συστημάτων λαμβάνειν ἐξείναι, τοῦ πανταχόθεν ἀζημίλου τοῖς ἱεροῖς οἴκοις φυλαττομένου καὶ ἀντιδιδομένου πράγματος αὐτοῖς παρὰ τοῦ λαμβάνοντος ἴσου ἢ καὶ πλεονος τοῦ διδομένου. Μετὰ δὲ τὴν Νεαρὰν 46, ἣτις ἐμετρίασε τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐκποίησης, ἐπῆλθεν ἡ Νεαρὰ 55 εἰδικῶς περὶ ἀμείψεως πραγματευομένη καὶ δρίζουσα ἀεκεῖνας μόνας

ἐρῶσθαι τὰς ἀμείψεις τὰς πρὸς τὴν βασιλικὴν οἰκίαν ἐπινομένας, ὥστε διηνεκῶς παρὰ τῇ βασιλείᾳ μένειν καὶ μὴ λειν εἰς ἰδιώτην μὴδὲ τῆς ἐκείνου γίνεσθαι δεσποτείας διὰ βασιλείας ἐπ' αὐτὸν ὀδεμαύσας». Κατόπιν δ' ἡ Νεαρά 120 λαβεῖ πάσας τὰς προηγουμένας διατάξεις.

Ὡς πρὸς τὴν ἀνταλλαγὴν ἡ Νεαρά 120 ἐν μὲν τῷ παγορεύει αὐτὴν ἐν τῇ βασιλίδι πόλει, καὶ ἐπιτρέπει αὐτὴν πρὸς βασιλικὸν οἶκον. Εἰσάγει δὲ γενικὴν ἐξαίρεσιν ἐν ᾧ ὡς πρὸς τὰς ἀμοιβὰς τῶν εὐαγῶν οἰκῶν ἀνταλλαγὰς· σέξταις ἀγιωτάταις ἐκκλησίαις καὶ τοῖς εὐαγέσιν οἰκοῖς, οὐ καὶ μοναστηρίοις ἐν τε τῇ βασιλίδι πόλει καὶ ἐν διαφόροις κειμένοις ἀνταλλαγὰς πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι, ὅταν ἐκαστὸς οἰκῶ φυλάττηται τὸ ἀζήμιον, συναινούντων ἐγγραφῶς ἢ θέσειως τῷ τοιούτῳ συναλλάγματι, οὐ μόνον τῶν διοικητῶν εὐαγοῦς οἴκου, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλείονος μέρους τῶν ἐν αὐτοῖς γούντων, τὰ δὲ ἀπὸ βασιλικοῦ οἴκου εἰς οἰονδήποτε εὐαγῶν ρισθόντα ἢ μετὰ ταῦτα περιλευσόμενα κατ' οὐδένα τρόπον σκεσθαι ἢ ὑποτίθεσθαι ἢ ἀνταλλάττεσθαι ἢ ὅλως ἐκποιεῖσθαι οὐδὲ εἰ πρὸς ἀλλήλους οἱ εὐαγεῖς οἶκοι τοιοῦτό τι.

Ἐν κεφαλαίῳ 11 φέρονται αἱ ποιναὶ τῆς παραβάσεως, καὶ ῥότης τοῦ συναλλάγματος «ἀναδίδεσθαι . . . τὸ πρᾶγμα τοῦτο τι παροηκολούθησε μετὰ τῶν τοῦ μέσου χρόνου καρπῶν, ὁ δὲ παρ' αὐτῇ (τῇ ἐκκλησίᾳ) καὶ τὸ τίμημα ἢ τὸ ἀντί ὑπὲρ ἀμείψεως ἢ ἀλλῆς οἰαστοῦν αἰτίας αὐτῷ δεδομένον» νόμον Λέοντος καὶ Ἀνθεμίου 14 Κώδ. (1—2).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τούτων αὐστηρῶς ἐφαρμοζόμενα εἶναι ἐξάχθῃ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀνταλλαγὴ κτήματος διοικητικοῦ πρὸς κτήμα ἰδιώτου εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἀπὸ πλὴν ἐὰν προκείται περὶ ἀνταλλαγῆς πρὸς τὴν βασιλείαν κοινωφελὴς ἐστὶ καὶ πρὸς λυσιτέλειαν τῆς πολιτείας βλέποντες ἢ ἐὰν πρὸς ἀλλήλους εὐαγεῖς οἶκοι συμβάλλωνται. Ἐν ἀμφοτέρω περιπτώσεσι φυλάττεται τὸ ἀζήμιον τῶν Μονῶν.

Ἀλλὰ τὸ διοικητικὸν σύστημα σήμερον μετεβλήθη· πρόκειται κοινωφελὴς ἀνάγκη, ἡ ἀνταλλαγὴ μεταξὺ Μονῆς καὶ τοῦ, γινομένη διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, δύναται ἐπιτελεσθῆναι ἰσχυρά. Τὸ οὐσιώδες στοιχεῖον ἐν ταῖς πράξεσι τῆς ἐκείνης εἶναι πρὸ πάντων τὸ ἀζήμιον τῶν Μονῶν· ἡ διαδικασία διὰ νεωτέρων διατάξεων, (πρβ. ἐγκύκλιον γραμματείας ἱεροσολιτικῶν 17 Ἰουλίου 1833 καθ' ἣν οἱ ἡγούμενοί δὲν ἄδειαν ὁποιασδήποτε ἀπαλλοτριώσεως χωρὶς προηγουμένου ἁδείας τῆς Κοubernητικῆς Ἀρχῆς, ἐπιστηρίζουμένης ἐκ τῆς ἱστολογημένης πρβ. καὶ ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1842 ἀπειλούσης ἀκυρότητά. Ἐγκύκλιον 19 Φεβρουαρίου 1842 τῆς Γραμματείας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐνθα καὶ περὶ

της κινήτων. Β. Διάταγμα 31 Δεκεμβρίου 1836. Β. Διάταγμα 24 Μαρτίου 1837. Β. Διάταγμα 1858 περί τοῦ κανονισμοῦ τῶν Μονα-
στηρίων ἀρθ. 9^ο, ὃ ἐν τούτοις ἐκδόθεν μετὰ τὸ Σύνταγμα ἴσχυει ἐφ'
ἅνι τηρεῖται ἐπὶ τῶν Νόμων.)

Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμούς τῶν νόμων, ἃ δὲν θεωρη-
τῇ ἀπλοῶς ἄκυρος νομικῶς πᾶσα ἀνταλλαγὴ μοναστηριακοῦ κτή-
ματος πρὸς κτῆμα ἰδιωτοῦ, οὐχ ἥτερον ὅπως συναφθῇ ἔγκυρος οἰαδῇ-
τοί ἀνταλλαγὴ δέου πάντως νὰ ὑπάρχῃ εὐλογος αἰτία καὶ κοινοφει-
λὴ ἀνάγκη, ἣ δὲ ἀξία τοῦ πρὸς ἀνταλλάγμα ἀντιτιδομένου κτήματος
νὰ τοῦλάχιστον ἴσῃ, πρὸς τὸ μοναστηριακόν.

Ἐπειδὴ ἐν ταῖς δυσὶ μοναῖς Πατρᾴῃ καὶ Πεντέλῃ ἐγένοντο ἀνταλλαγῆαι κτημάτων ἐπὶ ζημίᾳ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19046 τῆς 19 Ἀπριλίου 1893 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Τασοῦ Οἰκονόμου ἐξεποιήθη κατ' ἀνταλλαγῆν κατοικεῖον μαρμάρων ἐν Πεντέλῃ αὐτὸ Διόνυσος τῆς Μονῆς Πεντέλης πρὸς ἀγροὺς καὶ κτήματα ὧν ἡ ἀξία εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἰσοδυναμῇ πρὸς μέρος τοῦ εἰσοδήματος τοῦ μοναστηριακοῦ κτήματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐκποιήσει καὶ ἀνταλλαγῇ ταύτῃ δὲν προγήθη καὶ Β. Διατάγμα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 24 Μαρτίου 1837 (ἂν τοῦτο ἤθελε θεωρηθῇ ἰσχυρὸν) (Β. Διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν μοναστηρίων 28 Ἰουλίου 1858 ἀρθρ. Θ' καὶ Ι'). Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47935 τῆς 27 Ἰουνίου 1890 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Καλλιωντζῆ ἐξεποιήθησαν δι' ἀνταλλαγῆς κτήματα τῆς Μονῆς Πεντέλης, ἐν οἷς καὶ ὑποστατικὸν ἐκ 5400 στρεμμάτων, ἀντὶ διεσπαρμένων τῆδε καθεῖς τεμαχίων ἀγρῶν 15 ἐξιστατέον ἂν συμπίπτωσι καὶ πρὸς τὰ ἐν τῷ σχετικῷ Β. Διατάγματι. Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 50270 τῆς 12 Νοεμβρίου 1901 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Σπ. Ἀρμάγου κατ' ἀνταλλαγῆν ἐξεποιήθη οἰκόπεδον ἐκ πήγανων τεκτονικῶν τετραγωνικῶν 3244 καὶ 4400 ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἐκτιμηθὲν ἀντὶ δραχμῶν 74483 καὶ 80000 ἀντὶ οἰκίας χρησιμευούσης ὡς φυλακτικῆς, τῆς λεωφόρου τοῦ Τριγγέτα. Ἡ οἰκία δὲ αὕτη μετὰ τῶν ἄλλων παρατηρητέων ἐξετιμήθη ἀντὶ δραχμῶν 79,074 καὶ 5400 καθ' ὑπολογισμὸν τοῦ ἐνοίκου τὸ ὅποιον παρέχει τὸ Δημόσιον. ἐν ᾧ εἶδε νὰ ληφθῇ ἀπὸ τοῦ εἴδους ἀληθῆ ἐκτίμησιν τῆς οἰκίας ἡ ἀξία καὶ τὸ εἰσόδημα αὐτῆς ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ Δημόσιον ἤθελε λύσῃ τὴν μίσθωσιν καὶ παραβῇ αὕτη εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν. Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30808 τῆς 4 Νοεμβρίου 1895 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Σπ. Ἀρμάγου ἐγένετο ἀνταλλαγῇ κτήματος ἐν τῷ χωρίῳ Ἀμαρουσίου πρὸς ἀγρὸν κατωτέρας ἀξίας. Καὶ ἄλλαι δὲ ἀνταλλαγᾶι πρὸς ἰδιώτας, ἀναφερόμεναι ἐν ταῖς ὑποβληθεῖσιν ἡμῖν πλινξίν, ἐγένοντο.

Ἡ ποιεὶς γενικῶς ἐν ταῖς πράξεσι ταύταις, πλὴν σπανίων ἐξαίρε-
σεων, ἀν φαίνεται οὐτὲ τὸ συμφέρον τῆς μονῆς, οὐτε ἡ ἐπιβίουσα

ανάγκη, οὔτε καὶ ὁ κοινωφελὴς σκοπός, ἀλλὰ μάλλον ὑπολαμβάνει ἡ τῶν συμβληθέντων ἰδιωτῶν μονομερὴς ὠφέλεια καὶ κερδοσκοπία τῆς βλάβης τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας. Δέον ἐπομένως ἵνα ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ παρεμβῇ καὶ προστατεύσῃ τὴν μοναστηριακὴν περιουσίαν καὶ ἀναγκαστῇ τὴν ἀπάσταλον αὐτῆς διαχειρίσιν διὰ παντὸς καὶ μου μέσου, εἴτε διοικητικοῦ, εἴτε δικαστικοῦ, ἐπιβάλλουσα τὴν ἐντασίαν τῶν ἀρμοζουσῶν ἀγωγῶν.

Ἐμφύτευσις.

Ἐπειδὴ τὸ συνάλλαγμα τῆς διηνεκοῦς ἐμφυτεύσεως ἐκκλησιαστικοῦ ἢ πτωχικοῦ κτήματος δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἐν Νεαρχῇ 7 κεφ. 3 φέρεται: «ἐμφύτευσιν συγχωροῦμεν ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος πρόσωπου ἐπὶ τε δύο τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ νόμων ἐρεξῆς, παίδων μέντοι μόνων ἀρρένων ἢ θηλειῶν καὶ πλεονεξίας Βαλσαμῶνος ἐν Συνόδῳ Νικαίας Β' καν. 1Β' Μαθθαίου Πλατίνης Ε' ἢ καὶ κτήσεις τῶν εὐαγῶν οἰκῶν δύναται ἐμφυτεύσασθαι, πάντων τῶν μοναχῶν ἢ τῶν κληρικῶν ἐν τῷ συμβόλαιῳ τῆς πράξεως συναίνουσιν καὶ φανεροῦνταιν συμφέρειν τὸ ἐννομεῖσθαι». Ἐν Νεαρχῇ δὲ 120 κεφ. 6 ἐπιτρέπεται ἵνα κτήματα ἀκίνητα μοναστηριακὰ ἀδιηνεκοῦς ἐμφυτευτικῶ δικαίῳ τοῖς βουλομένοις δύνανται.

Τοὺς ὅρους καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐμφυτεύσεως μοναστηριακῶν κτημάτων ἐτροποποίησαν οὐσώδως δύο διατάγματα ἀπὸ 4)16 Ὀκτωβρίου 1836 καὶ 9)21 Ἰανουαρίου 1837, ἐπὶ τῷ λόγῳ δὲ ὅτι, ἡ μετὰ πάροδον τοῦ ὁρισμένου ὑπὸ τῆς Νεαρχῆς 7 καὶ 120 χρόνον ἐπιστροφῆς τοῦ κτήματος εἰς τὴν μονὴν ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὴν ἐπιμελῆ χρῆσιν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κεφαλαίων ἐθεώρησαν ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν καὶ βυζαντινὸν εἶδη συμφωνίαν. Ἀλλ' ἀμφοτέρω τὰ Διατάγματα ταῦτα δὲν ἐννοεῖται γενικοῦς κανόνας, οὐσιαστικοὺς ἢ τυπικοὺς περὶ νέου συναλλαγματοῦ φέρουσι δὲ μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ῥηματοπεργ καὶ δὲν βαρύνεται δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως». Τηροτρόπως τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ τὸ κύρος αὐτῶν. Ἐν ταῖς 22 καὶ 23 τὸ Σύνταγμα ἐκδοθὲν Β. Διατάγμα τοῦ 1858 ἐν ἀρθ. 1' ἀναφέρει ὅτι «ἐμφύτευσις μοναστηριακοῦ κτήματος τότε μόνον δύναται εἶ ἐπιτρέπη, ὅταν συμφωνηθῇ καὶ ὁ τῆς διανομῆς χρόνος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Διατάγματος τῆς 9 Ἰανουαρίου 1837 καὶ τοῦ περὶ ρυθμῶν νόμου τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837 ».

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Διατάγματος τοῦ 1858 πλείστα ἀνεκτικὰ κτήματα παρεδόθησαν εἰς ἐμφύτευσιν καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰανουαρίου 1837 ἐκτελεῖται διανομή, ἣν ἀντικεινὸν ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν πράξατογνωμόνων. Τὸ σύστημα ταῦτο ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ἐφαρμοζόμενον καὶ αἰτήσεις σχετικαὶ ὑποβάλλονται ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ ὑπουργείου ἑκκαρεμῆς καὶ αἱ μοναὶ ἀπολαμβάνουσι

καταμεταβαίνει ἀγροτικῶν γαιῶν ἀπερὶ πάντων διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐμφυτεύσεως ἐπὶ διανοικτῇ ἀπολύτῳ συγκαυριότητος.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837 περὶ φυτειῶν καὶ ἐθνικῶν γαιῶν ἀφεώρα εἰς τὴν τύχην τῶν πρὸ τοῦ 1837 γενομένων ἐμ-
φυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν, εἴτε ἀδεῖα κυβερνητικῇ, εἴτε αὐθαίρε-
ται, καὶ τὸν διακανονισμόν τῶν μεταξὺ τῶν ἐμφυτευτῶν καὶ τοῦ δη-
μοσίου πασιγνωσθέντων σχέσεων (ὅρα καὶ ἐγκύκλιον ὑποπορχοῦ Οἰκο-
νομικῶν τῆς 6 Ἰουλίου 1871) Β. Διάταγμα μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐκ-
δόσεως ἀνευ ἐντολῆς τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας (Ἀρ. 109 τοῦ 1885) δὲν ἤδυνάτο ἀναμφιδόλως νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς εἰδι-
κὰς διατάξεις τοιοῦτου νόμου εἰς τὸν μετὰ τὸ 1837 χρόνον καὶ μα-
κρὸν νὰ παρατείνῃ αὐτὸν εἰς ἐμφυτεύσεις τῶν μοναστηριακῶν κτή-
ματων. Ἀλλὰ καὶ τὸ διάταγμα τῆς 9/21 Ἰανουαρίου 1837, τὸ ὁ-
ποῖον ὡς στηριγμα ἐπικαλεῖται ὁ ὑπουργὸς τοῦ 1858, καὶ ἂν θεω-
ρῇ, ἔχον ἰσχύον νόμον, δὲν παρέχει γενικούς κανόνας περὶ τοῦ εἶ-
δους καὶ τῶν στοιχείων τῆς ἐμφυτεύσεως. Ἀλλῶς ὁ νόμος τῆς 9/21
Ἰανουαρίου 1837 κατηγγήθη ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ΤΠς τῆς 24
Μαρτίου 1871 καὶ τοιοῦτα τροπῶς ἢ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ Β. Δια-
τάγματος τοῦ 1858 ἤρθη.

Ἐπεὶ οὖν κατὰ ταῦτα τὰ συναπτόμενα συναλλάγματα ἐμφυτεύσεως
ἀντιπαρατίθενται ὅλως πρὸς τὰς Νεαρὰς 7 καὶ 120 καὶ γαῖαι ἐκτεταμέ-
ται μεγάλῃς ἀξίας καθίστανται ἰδιωτικῶν κτήσεως.

Ἐπειδὴ πλὴν τούτων κατηγγέλλθη ἡμῖν ὅτι ἡγούμενοι μοναστη-
ρίων καὶ πρὸς συγγενεῖς αὐτῶν συνεβλήθησαν, ὅπερ ρητῶς ἀπαγο-
ρεῖται ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς 120 κεφ. 7 καὶ 11 αὐτοῖς δὲ οἰκονομοῖς καὶ
δικασταῖς καὶ χαρτουλαρίοις τῶν ὁπουδῆκατα ὄντων εὐαγῶν κλη-
ρῶν καὶ τοῖς αὐτῶν γονεῦσι τε καὶ παισὶ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἢ κατὰ γέ-
νη ἢ κατὰ γαμικὸν δίκαιον αὐτοῖς συναπτομένοις μισθώσεως ἢ ἐμ-
φυτεύσεως ἢ ἀγορασίας ἢ ὑποθήκας πραγμάτων ἀκινήτων τοῖς αὐτοῖς
εὐαγέσι δικαίους προσήκόντων ὑπείκειναι ἢ δι' ἑαυτῶν ἢ διὰ πρην-
κτοῦ προσώπου, καθὰ καὶ τοῖς ἐν τῇ βασιλίδι πόλει οὖσιν, ἐπὶ ταῖς
αὐταῖς ποιεῖν ἀπαγορευόμενα. Ὅθεν καὶ ὡς πρὸς ταῦτα δεόν ἢ διοι-
κητικῇ, ἢ ἄλλῃ νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα.

Ἐπειδὴ, γενικῶς πᾶσα ἐκποίησις μοναστηριακοῦ κτήματος (πρᾶσις
ἐντολῆς, ἐμφυτεύσεις κλπ.) εἰάν δὲν ἐγένετο κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὁ-
ρους τοῦ κανονικοῦ δικαίου (ἢ τὰ κατὰ τόπους ἔθιμα ἰδίως ἐπὶ ἐμφυ-
τεύσεως) οἱ ταῦτα ἐφαρμοστέα τυγχάνουσιν) εἶναι ἀκυροὶ καὶ γὰρ εἰ
δικαιολογησὶ κατὰ παντὸς κατόχου ὅστις ἀπόλλυσι καὶ τὸ ἀντίτιμον
(Νεὰ 120) κεφ. 9 καὶ 11, Συνόδου Νικαίας Β' καν. 12, Συνόδου
Ἀγκυρας καν. 15, Συνόδικον ὑπόμνημα πατριάρχου Ἀλεξίου ἀναρ-
γῶς ἀνατρέπειν καὶ ἀκυροῦν», Φωτίου Νομοκαν. ΙΛ' Α).

Διὰ ταῦτα

Παρακαλοῦμεν ἡμ. ἐπιληρωθῆτε τῆς ἐξουσίας πάσης τοιαύτης ὅς

ποθέσεως καὶ προβῆτε εἰς πᾶν μέτρον νόμιμον πρὸς περιφρούρησιν καὶ διάσωσιν τῶν μοναστηριακῶν περιουσιῶν· ἰδίως δὲ νὰ παραγγείλητε τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ ὑμῶν ἡγουμενοσυμβούλια, ὅπως προδῶσιν εἰς προσβολὴν πάσης ἐκποιήσεως καὶ ἰδίᾳ ἀνταλλαγῆς καὶ ἐμφυτεύσεως, ἣτις ἐγένετο κατὰ παράβασιν τῶν κειμένων νόμων καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν μονῶν.

Παρακαλοῦμεν πρὸς τούτοις ὑμᾶς δασάκις ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς περιουσίας τῶν μονῶν λαμβάνετε γνῶσιν πράξεων ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην αὐτῆς ἐνεργουμένων νὰ ἐπιδιώκητε τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐν ἀχρηστίᾳ περιπεσόντος ἄρθρου 439 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Β Α Κ Ο Υ Φ Ι Α

‘Νόμος ΑΨΣΤ’ τῆς 5)17 Φεβρ. 1889. Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ βακουφίων κλπ. (**)

1. Ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ ἐν ἐκάστη περιφερείᾳ, ὀριζομένη ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ οἰκείου μουφτῆ, βακουφίων, δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων ἐν γένει, τῶν ὑπὲρ μωαμεθανικῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ἢ κοινοτήτων, καθόσον δὲν ἐκανονίσθησαν ἄλλως διὰ τῆς θελήσεως τοῦ κληροδότου ἢ δωρητοῦ, ἢ ἂν δι’ οἰονδήποτε λόγον ἀποβαίνει ἀνέφικτος ἢ ἐκτέλεσις τῶν ὑπὸ τούτων ὀρισθέντων, ἀνατίθενται εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, ἀπαρτιζομένην ὑπὸ τοῦ μουφτῆ, ὡς προέδρου, καὶ ἑξ τακτικῶν μελῶν ἐκλεγομένων κατὰ τὰς κατωτέρω διατάξεις.

2. Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου, ὁ οἰκείος νομάρχης προσκαλεῖ τὸν ἀρμόδιον μουφτὴν νὰ συντάξῃ κατάλογον τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐκλογίμου ὡς μέλους τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς.

Ἐκλόγιμοι εἶναι οἱ ἐν τῇ πόλει, ἐνθα ἐδρεύει ὁ μουφτῆς, κατοικοῦντες καὶ οἰκογενειακῶς ἐγκατεστημένοι ἔγκριτοι μωαμεθανοί, πολῖται Ἕλληνες, γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν τῆς τουρκικῆς γλώσσης, καὶ

α. Ἐχοντες ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας 10,000 δραχμῶν ἢ ἐτησίαν πρόσθετον 2,500.

β. Διατελοῦντες ἢ διατελέσαντες διδασκαλοὶ καὶ καθηγηταὶ μωαμεθανικῶν σχολείων.

(*) Ὁ Νόμος οὗτος ἐκ παραδρομῆς δὲν ἐτέθη ἐν Κώδικι Ἐκκλησιᾶς σελ. 284 τεθέντος τοῦ νόμου ΑΡΠΓ’, ὅστις κατηργήθη διὰ τοῦ παρόντος.

(**) Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ’ ἀριθ. 44 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τῆς 17 Φεβρουαρίου 1889.

γ'. Ἐχοντες ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ὁμοιστάθμιον τερμικοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ ἀσχοῦντες ἐπιτήδευμα τι.

δ'. Διατελέσαντες ἢ διατελοῦντες βουλευταί. ἀρχιεπίσκοποι, νομάρχιακοί, ἐπαρχιακοί, ἢ δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ πολιτικοὶ λειτουργοί.

Ὁ μουφτῆς συντάσσει καὶ ὑποβάλλει ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω προκλήσεως τὸν κατάλογον τῶν ἐκλογίμων εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰρηνοδίκην, ὅστις διατάσσει τὴν τοιχοκόλλησιν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀκριατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ ἐν ταῖς θύραις τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ μωχμεθανικῶν τελενῶν (ἑλμῶν).

Αἱ κατὰ τοῦ καταλόγου ἐνστάσεις, εἴτε διὰ κατὰ ἐγγράφην τινος, εἴτε διὰ παράλειψιν ἐγκρίτου τινὸς ἔχοντες τὰ ποῦς τοῦτο προσόντα, ὑποβάλλονται ἐγγράφως ἢ καὶ προφορικῶς, συντασσομένης ἐκθέσεως, εἰς τὸν εἰρηνοδίκην ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τοιχοκόλλησεως τοῦ καταλόγου, βεβαιουμένης διὰ πράξεως τοῦ ἐκτελέσαντος αὐτὴν δικαστικοῦ κλητῆρος.

Τὴν ἐπαύριον τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ἀεὶ εἰρηνοδίκης ἀποστέλλει τὸν κατάλογον μετὰ τῶν τυχόν γεννημένων ἐνστάσεων πρὸς τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον τῶν προεδικῶν, ὅστις ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ἡτις ἀπολογημένης, δυνάμενος ν' ἀρυσθῇ αὐτεπαγγέλτως οἰασθῇποτε κρίνῃ ἀναγκαίως πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ πληροφορίας.

Ἐκ τοῦ οὕτω καπαρτιζομένου ὀριστικοῦ ταύτου καταλόγου ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ἐκλογέων, κατὰ τὰς ἐπαρμένας διατάξεις, τὰ ὡς ἄνω εἰς τακτικὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ ἄλλα εἰς μέλη ἀναπληρωτικά πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν τακτικῶν μελῶν ἐν περιπτώσει ἀποδιώσεως, παραιτήσεως ἢ πάσης τινος εἰς αὐτῶν.

3. Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς καταστῇ ὀριστικὸς ὁ κατάλογος τῶν ἐκλογίμων, ὁ αἰεὶς νομάρχης ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς καὶ τὸ ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἐδρεύει ὁ μουφτῆς, κατάστημα, ἐνθα γενήσεται ἡ ψηφοφορία, διὰ προγράμματος δημοσιευομένου διὰ κήρυκος καὶ διὰ τοιχοκόλλησεως ἐν ὅλοις

ταῖς ἐν ἐνεργείᾳ τεμένεσι τῆς περιφερείας, θέκx πάντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς.

4. Ἡ ψηφοφορία ἀρχεται τὴν 9 πρωῒνὴν ὥραν καὶ ληγει τὴν 4 μ. μ. τῆς ἀρισθείσης ἡμέρας. Τὴν ἐκλογὴν διευθύνει ὁ ἐπιθιδιος εἰρηνοδίκης, ἥ, τούτου κωλυομένου, ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντικειμενικὴς, συμπράξει τοῦ μουφτῆ ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διορισμένου ἀντιπροσώπου καὶ ἐνὸς μέλους ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐκλογέων, ἐκλεγομένου ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου. Καθῆκοντα γραμματέως ἐκπληροῖ εἰς τῶν παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖ ὑπογραμμάτων.

Ἐκλογεῖς εἰσὶν ἅπαντες αἱ ὀθωμανοί, οἱ ἐγκατεστημένοι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ μουφτῆ καὶ ἐγγεγραμμένοι ἐν ταῖς ἐκλογικαῖς καταλόγοις τῶν οἰκείων ὀθωμανῶν.

Εἰς τὸν διευθύνοντα καὶ τοὺς ὄχι, ὡς εἴρηται, συμπράττοντα μέλη ἀνήκει ἡ προσωρινή, ἀλλὰ οἱ ἡττολογημένων ἀποστάσει λύσις τῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἀναφυομένων ζητημάτων, ὡς καὶ ἡ φροντίς τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν τῇ τῆς ψηφοφορίας τόπῳ.

5. Περὶ τῆς ἐκλογῆς τηροῦνται πρωτόκολλον καὶ πρακτικόν. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρωτοκόλλῳ ἐγγράφονται οἱ ψηφοφοροῦντες ἐκλογεῖς καὶ ὁ ὄρθος τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, ὑπ' ὃν τυγχάνει ἐγγεγραμμένος ἕκαστος τούτων, ὅπερ μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐκλογὴν καὶ τῶν συμπραττόντων δύο μελῶν· ἐν δὲ τῷ πρακτικῷ ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὴν ἐναρξιν, τὴν πρόδου καὶ τὴν ᾗτῃ τῆς ἐκλογῆς πράξεις καὶ αἱ κατ' αὐτῆς ἐνστασεις, ἐγγραφῆς ἢ προφορικαί, καὶ τὸ πρακτικὸν ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω.

Τὰ ἀναγκαῖα βιβλία διὰ πρωτόκολλα καὶ πρακτικὰ ἀριθμούνται κατὰ σελίδας καὶ μονογραφοῦνται ὑπὸ τοῦ νομάρχου καὶ ἀποστέλλονται ἐν χειρῷ πρὸς τοὺς οἰκείους ὀθωμανοὺς, οἵτινες παρκοῖδουσιν αὐτὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις τὴν προηγουμένην ἢ πρὶς ἐναρξιν ψηφοφορίας ἡμέρας.

6. Ἡ ἐκλογὴ γίνεται διὰ μυστικῆς διὰ ψηφοδελτίων ψηφοφορίας.

Ἐκαστος ἐκλογεὺς ἐγγράφει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου ἐν ψηφο-

δελτίῳ ἐκ λευκοῦ χάρτου δώδεκα μέλη ἐπιτροπῆς καὶ παραδί-
δει τοῦτο θεδωπλωμένον εἰς τὸν διευθύνοντα τὴν ἐκλογὴν, ὅστις
μοινογραφεῖ αὐτὸ καὶ τὸ ρίπτει ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ψηφοφόρου ἐν
τῇ ἐπὶ τούτῳ προητοιμασμένῃ καὶ ἐσφραγισμένῃ κάλπῃ.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ υπογράφηται τὸ ψηφοδέλτιον ἀπα-
γορεύεται ἡ οὖν ἀντιπροσώπου ψηφοφορία.

7. Ληξάσης τῆς πρὸς περάτωσιν τῆς ψηφοφορίας προσδιω-
ρισμένης ὥρας, ὁ διευθύνων τὴν ἐκλογὴν κυρύσσει τὴν λήξιν τῆς
ψηφοφορίας διὰ πράξεως καταχωριζομένης ἐν τῷ πρακτικῷ.
Ἀνοίγεται δὲ ἡ κάλπη καὶ ἐνεργεῖται ἡ διαλογὴ, ἐξαγομῶν
ἐξ αὐτῆς τῶν ψηφοδελτίων ἀνά ἓν, ὅπερ ἀριθμοῦμενοι ἀνοι-
γεται καὶ δεικνύεται εἰς τὰς, ὡς εἴρηται, δύο μέλη, καὶ κατα-
γράφεται ἡ ἐν αὐτοῖς ψηφοφορία ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς δια-
λογῆς, εἰτα δὲ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα κοινοποιεῖται διὰ πτε-
ρυκῶς εἰς τοὺς παρισταμένους ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκλογῆς.

Οἱ ἐξ πλειονοψηφήσαντες εἰσὶ τὰ τακτικὰ μέλη τῆς ἐπι-
τροπῆς, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς πλειονοψηφήσαντες τὰ ἀναπληρω-
τικὰ μέλη ἐν περιπτώσει ἰσαψηφίας μεταξὺ δύο ἢ καὶ πλει-
ωνῶν ὁ κληρὸς ὀρίζει τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν ἢ μὴ, καὶ κινῶνται
τὴν θέσιν αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἐπιτυχάντων τακτικῶν καὶ ἀνα-
πληρωματικῶν. Περὶ τῆς κληρώσεως γίνεται ρητὴ μὲν ἐν
τοῖς πρακτικοῖς τῆς διαλογῆς.

8. Εὐθὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς
ἐκλογῆς ἐκτίθενται τὰ περὶ αὐτῆς πρακτικὰ ἐν τῷ καταστη-
ματι τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς δὲν δύναται
οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν νὰ λάβωσι γνώσιν
τῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νὰ προτείνωσι τὰς ἐνδεχομένας ἀπὸ τῆς
ἐκλογῆς ἐνστάσεις ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τῶν δύο, ὡς
εἴρηται, μελῶν.

Ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης καὶ τὰ δύο συμπράττοντα μέλη δὲν
δεχθῶσιν ἢ ἀρνῶσιν νὰ καταχωρίσωσι τὰς ἐνστάσεις, αἱ προ-
τείναντες αὐτάς δύνανται νὰ τὰς ἐπιδώσωσι πρὸς τὸν εἰρηνο-
δίκην διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀλλ' ἐντὸς τῆς τεταγμένης
προθεσμίας.

Αἱ περὶ ἐκλογῆς πράξεις καὶ αἱ ἐνστάσεις γράφονται ἐφ'
ἀπλοῦ χάρτου.

Ἡ κεννοποίησις περὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πρακτικῶν γίνεται διὰ δημοσίου κήρυκος καὶ διὰ προγράμματος τοῦ εἰρηνοδίκου, τειχοκολλουμένου εἰς τὸ κατάστημα τῆς ψηφοφορίας.

9. Ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἐκθεσιν τῶν πρακτικῶν προθεσμίας, ὁ εἰρηνοδίκης καταχωρίζει ἐν αὐτῇς ὅσας ἐπὶ τῶν γενομένων ἐκτάσεων ἔχει παρατηρήσεις καὶ διαβιβάζει ἀνεὺ ἀναβολῆς τὰ πρακτικά τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν δικαιοδικὴν ἀρχήν, ἥτις διευθύνει ταῦτα εἰς τὸν πρίεδρον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου. Ὅπ' οὗ ἐξελέγχεται ἡ ἐκλογὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΡΕΔ' τῆς 17 Μαΐου 1882 «περὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν» νόμου, ἀνεκκλητῶς ὅμως δικάζοντος. Ἀκυρουμένης ἐκλογῆς τινός, ἐπαναλαμβάνεται αὕτη ἐντός ἡμερῶν εἰκοσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως.

10. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἰσὶν ἄμισθα· πρὶν δὲ ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντά των, δίδουσι τὸν γενομισμένον ὄρκον ἐνώπιον τοῦ μουρτῆ καὶ τοῦ πρὸς τοῦτο διοριζομένου ἀντιπροσώπου τοῦ νομαρχεῦ, συντασσομένου περὶ τῆς ὀρκίσεως πρακτικοῦ, ὑπογράφουμένου ὑπ' αὐτῶν καὶ κατατιθεμένου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς νομαρχίας.

Ὁ μουρτῆς διορίζει μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἓνα ἀντιπρίεδρον, ὅστις θελεῖ ἀναπληροῦ αὐτὸν ἐκάστοτε κωλυόμενον.

11. Ἡ ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν περιουσίαν τῶν βακουφίων, κληροδοτημάτων καὶ δωριῶν, νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν πρὸς τῶν ἐπιστατῶν καὶ ἐφόρων τῶν βακουφίων, ἢ οἰωνδήποτε ἄλλων διοχειριστῶν αὐτῶν. καὶ νὰ προνοῇ ἐν γένει εἰς τὴν ἀκριβὴ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν ὀρίσθησαν τὰ βακούφια ἢ ἄλλα κληροδοτήματα.

Ἐὰν δὲ ἀπωλέσῃ τὸ ἀφιερωτῆριον ἔγγραφον βακουφίου τινός, ἡ διοίκησις αὐτοῦ θελεῖ ἐξακολουθεῖ νὰ διεξάγῃται ὡς τὸ πρὶν.

12. Ἐὰν ἐξέλιπεν ἡ ἀργὴ τὸ ἱδρυμα, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου εἶχε προορισθῇ τὸ βακούφιον, ἢ δωρεὰ ἢ τὸ κληροδοτήμα, ἢ ἐὰν ἀποδύνῃ ἀνέφικτος ἢ ἐκτέλεισις τοῦ ὀρισθέντος σκοποῦ, ἐπιτίθεται μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῆς ἐπιτροπῆς διὰ

Βασιλικού διατάγματος νὰ διατεθῶσι τὰ ἀνήκοντα κούφιον, τὸ κληροδόχημα ἢ τὴν ὠρεάν, κτήματα μουσουλμανικῶν ἰδρυμάτων ἢ κοινοτήτων ἐπὶ τῷ αὐτῷ πλησίον σκοπῷ.

13. Ἐὰν ἡ διαχείρισις, ἢ διατήρησις τεμένους, εὐκταῖ ἢ εὐαγοῦς τινὸς ἰδρύματος, ὑπάρχοντος ἐν χωρίῳ ἢ θεν ἐξέλιπεν ὁ μουσουλμανικὸς πληθυσμὸς, ἀποβαίνοντα τὰ ἰδρύματα ἔδει ταῦτα εἰμειναν ἐγκαταλελειμμένα, ἐ συνεπείᾳ ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ἐὰν ἡ ἀξία αὐτῶν βαίνει τὰς χιλίας δραχμὰς, νὰ πωληθῶσιν ἢ ἀν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἱεροῦ νόμου, ἄλλως πρὸς το τεῖται ἡ ἐγκρίσις τοῦ νομάρχου· ἐναντιουμένου δ ἐπιτρέπεται προσφυγὴ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν

Ἀπαλλοτριώσεις παντὸς ἄλλου ἀκινήτου ἢ ἐμ δικαιώματος ἀπαγορεύεται, ἐκτὸς ἐὰν τῇ ὁμοφωνίᾳ τῆς ἐπιτροπῆς ἐγκρίνη ταύτην ὁ νομάρχης.

Συμβιβασμοὺς δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἡ ἐπιτ ἐγκρίσεως τοῦ ἁρμοδίου νομάρχου.

Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι ταύταις, ἐπιτρέπ φυγὴ κατὰ τῆς ἀρνητικῆς ἀποφάσεως τοῦ νομάρχου τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων.

14. Ἐκάστη ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπεῖ διὰ τοῦ προέ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς το καὶ τὰς κοινότητας περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1.

Αἱ κατὰ πλειονοψηφίαν κατάρτιζόμεναι καὶ ὄρων τοῦ νόμου τούτου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῆς ἐκτελοῦνται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ μουφτῆ. Ἐν ὁ αὐτοῦ, ἡ πλειοψηφία τῆς ἐπιτροπῆς ἀναφέρεται πρὸ μάρχην, ὅστις ἐκτελεῖ ἀντὶ τοῦ μουφτῆ τὴν ἀπόφασι τροπὴ λογίζεται ἐν ἀπαρτίᾳ διὰ τῆς παρουσίας τετ λῶν καὶ τοῦ μουφτῆ κωλυομένου δὲ τούτου, πρ ἀντιπρόεδρος.

15. Ἡ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προσλάβῃ ἐπὶ ἀντι ριζομένη ὑπ' αὐτῆς, ἓνα γραμματέα, ἓνα ταμίαν κα τῆρα.

Ὁ ταμίαις ὀφείλει, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὰ καθήκον

νὰ παράσχη ἐγγύησιν, ἥς τὸ ποσὸν ὀρίζεται ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐπιτρέπεται δὲ αὐτῷ νὰ προσλάβῃ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη εἰσπράκτορα, δικαιούμενον εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὀρισθόμενα ποσοστά, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὰ 5 τοῖς εἰς ἐκ τῶν εἰσπραξέων.

Ἡ ἐγγύησις συνίσταται εἴτε εἰς ἀκίνητα, ἐφ' ὧν ἐγγράφεται ἐπιμελείᾳ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς ἢ προσήκουσα ὑποθήκη, ἢ εἰς χρεώγραφα κατατεθειμένα πρὸς φύλαξιν ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ ταμείῳ.

Ἡ ὡς ἄνω ἐγγύησις αἶρεται μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ταμίου καὶ τὴν προσήκουσαν λογοδοσίαν αὐτοῦ, ἀπορρίπτει τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρίσει τοῦ νομάρχου.

16. Ἐπὶ τῶν βακουφίων, ὅσα ἐκ τῆς διαθήκης ἢ τοῦ ἀφιερωτηρίου τῶν εὐεργετῶν δὲν ἔχουσιν ἐφόρους ἢ ἐπιστάτας, δύνανται ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ᾤρισῃ ἐμμίσθους τοιούτους ἐγκρίσει τοῦ νομάρχου, ἀλλ' ἐκτὸς τῶν μελῶν αὐτῆς τῶν τε τακτικῶν καὶ τῶν ἀναπληρωματικῶν.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν ἡ περιπτώσει, κατὰ τὸν μωαμεθανικὸν ἱερὸν νόμον, ὑπάρχει ἀντικαταστάσεως ἀνάγκη τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ βακουφίου διωρισμένου ἐφόρου ἢ ἐπιστάτου.

17. Αἱ πρόσοδοι τῶν βακουφίων διατίθενται συμφώνως πρὸς τὸν καθωρισμένον ὑπὸ τῶν ἱδρυτῶν σκοπόν. Ἐὰν δὲ πρόκλησιν περισσεύμα, οὗ ἡ διάθεσις δὲν προβλέπεται ἐν τῷ ἀφιερωτηρίῳ ἐγγράφῳ, διατίθεται τοῦτο ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν κατοίκων τῆς κοινότητος ἀποφάσει μὲν τῆς ἐπιτροπῆς, ἐὰν δὲν ὑπερβαίῃ τοῦτο τὰς 500 δραχμάς, ἐγκρίσει δὲ καὶ τοῦ νομάρχου, ἐν τῷ ποσῷ ἦναι μεῖζον.

18. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξελέγχει κατ' ἔτος τὴν διαχείρισιν τῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς ἐφόρων καὶ ἐπιστατῶν τῶν βακουφίων, τῶν τε διωρισμένων δυνάμει τῶν ἀφιερωτηρίων ἐγγράφων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς διορισθέντων.

Τοιοῦτον ἔλεγχον ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν καθαρῶς κληρονομικῶν βακουφίων, ὧν τὰ εἰσοδήματα ἐλευθέρως κινῶνται οἱ ἐγκατασταθέντες ὑπὸ τῆς διαθήκης κληρονόμοι.

19. Ἡ ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει κατ' ἔτος μὲν προσωρινὴν λογοδοσίαν, κατὰ τὴν λήξιν δὲ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς γενικὴν

λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεώς της πρὸς τὸν ἄρμ
χην, ὅστις, ἀφοῦ ἐξελέγξῃ, ὑποβάλλει αὐτὴν μετ
τηρήσεών του πρὸς ἑγκρίσιν εἰς τὰ ἐπὶ τῶν ἐσωτε
γείον.

20. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς παύονται ὑπὸ
δι' ἡτιολογημένης ἀποτάσεως, ἔνεκα *κακῆς δι
ἀμελείας περὶ τὴν διαχείρισιν, προτάσει τοῦ μο
ἀναφορὰν τοῦ τρίτου τῶν μελῶν τῆς κοινότητος.

Τὰ οὕτω παυόμενα μέλη στεροῦνται ἐν τῷ μ
δικαιώματος τοῦ ἐκλογίμου.

21. Ἡ ὑπηρεσία τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς
ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσα τὴν
βρίου τοῦ τρίτου ἔτους.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, τὰ μ
τροπῆς ἀναλαμβάνουσι τὰ καθήκοντά των εὐθὺς
θῶσι καί, ἐπικυρουμένης τῆς ἐκλογῆς, ὀρκισθῶσι.

Τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας ὁ μ
θεωρεῖ τὸν κατάλογον τῶν ἐγκρίτων ἐκάστης κοιν
γράφων τοὺς ἀποδιώσαντας καὶ τοὺς παυθέντας κ
ἄρθρον καί, ἐγγράφων τοὺς ἀποκτήσαντας τὰ προσ
θρου 2, ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὸν ἄρμόδιον εἰρηνοδ
Ὀκτωβρίου πρὸς ὀριστικὸν αὐτοῦ καταρτισμόν,
κατὰ τὸ 2 ἄρθρον, μεθ' ὃ ἐνεργεῖται ἡ ἐκλογὴ τῶ
νέας ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μέλλουσαν τριετίαν ἐντὸς τ
κεμβρίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 3—9.

Παραίτησις μέλους τῆς ἐπιτροπῆς δὲν γίνεται
ἐγκρίσει τοῦ νομάρχου μετὰ προηγουμένην γνωμα
μουρτῇ.

22. Ὁ νόμος ΑΡΠΓ τῆς 17 Ἀπριλίου 18
ἄλλη σχετικὴ διάταξις καταργεῖται.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΓΑΙΑΙ
ΚΑΙ
ΒΑΚΟΥΦΙΑ
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΩΙ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμος ΒΩΜΓ' τῆς 1 Φεβρ. 1902. Περὶ κυρώσεως συμβάσεων περὶ ἀγορᾶς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων τοῦ Ἰωάννου Στεφάνου Σκυλίτση καὶ β') περὶ δανείου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος αὐτῶν. (*)

1. Κυρεῖνται αἱ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 ἐπόμεναι συμβάσεις.

Α') Μεταξὺ τῶν κ. κ. Φωκίωνος Νέγρη, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ Νικολάου Τριανταφυλλάκου Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἀλκιβιάδου Κρασσᾶ ἀντιπροέδρου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀντιπροέδρου, ἐνεργούντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἐν Ἀθῆναις διαμένοντος Ἰωάννου Στεφάνου Σκυλίτση κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 798 τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1901 πληρεξούσιον ἔγγραφον συνταχθὲν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθῆναις Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου, ἐξ ἄρθρων 18, περὶ ἀγορᾶς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων τοῦ Ἰωάννου Στεφάνου Σκυλίτση καὶ

Β') Μεταξὺ τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ κ. Στεφάνου Στρέϊτ, Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐκτροπυλῶντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν αὐτὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἀφ' ἑτέρου, ἐξ ἄρθρων VI, περὶ συνάψεως δανείου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν ἀνωτέρω κτημάτων, ἐκ λιπῶν στερλινῶν 80,000.

2. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰω. Στεφάνου Σκυλίτση τῷ Ἑλληνικῷ δημοσίῳ πωληθέντα διὰ τῆς ἀνω συμβάσεως κτήματα μεταβιβάζονται εἰς τὴν κυριότητα τούτου διὰ μόνης ταύτης, ὡς ἐγένετο, ἀπὸ τῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσως τοῦ παρόντος Νόμου· διέπονται δέ, μέχρι τῆς δημοσίευσως αὐτῶν, ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων καὶ διατίθενται ὡς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ Ἐθνικὰ κτήματα, δι' ἐνοικίασεως, λαμβανόμενων ὑπ' ὄψει τῶν ἐπιταπίων γεωργικῶν ἐθίμων.

3. Ἐὰν ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐθίμων τούτων ἤθελεν ἀπαιτεῖται προσληφθῆναι προσωπικοῦ, μίσθωσιν ἀποθηκῶν ἢ ἄλλην μέ-

(*) Εφ. Κυβερ. Δ18 τοῦ 1902.

φιμναν. ἢ ἐὰν τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου ἤθελεν ἀπαίτησαι, ὅπως τὰ κτήματα ταῦτα διοικηθῶσι προσωρινῶς ἄλλως ἢ δι' ἐκμισθώσεων. ἐπιτρέπεται νὰ κανονισθῶσι τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῶν διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνώμοδότησιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ δαπάναι γίνονται ἐπὶ τῇ βῆσει προϋπολογισμοῦ, συντασσομένου δι' ἕκαστον τῶν μὴ ἐκμισθωμένων κτημάτων χωριστά, ἐγκρινομένου δὲ καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ δημοσιευομένου δια τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

4. Χορηγεῖται διὰ τὸ τρέχον γεωργικὸν ἔτος ἑκτακτὸς πιστώσις δραχμῶν ἑκατὸν χιλιάδων, καταλογισθησομένη εἰς ἴδιον κεφάλαιον τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ 1902, διὰ μισθὸν τοῦ προσληθησομένου προσωπικοῦ καὶ λοιπὰς δαπάνας διὰ τὰς περιπτώσεις τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοικήσεως τῶν κτημάτων, ἐπιτρεπόμενου τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ ἐνεργῇ προκαταβολὰς διὰ τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν καὶ πλεόν τοῦ ποσοῦ τρισχιλίων δραχμῶν.

5. Μετὰ τὴν ἀνάληψιν ὑπὸ τοῦ δημοσίου τῶν ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ἐπιστρεπομένων χρημάτων κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάσιον τοῦ άρθρου III τῆς μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συμβάσεως καὶ συμπληρισμὸν πρὸς αὐτὰ τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου γενομένων δαπανῶν πρὸς διοίκειν καὶ καλλιέργειαν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου κτημάτων, τὸ ὑπόλοιπον κατατίθεται εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τραπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐντακτικῶς κανονιζομένου νομοθετικῶς τοῦ τρόπου τῆς διαθέσεως αὐτοῦ.

6. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

Αὐτ. ΣΥΜΒΑΣΙΣ

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΣΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ἀγδότην Δεκεμβρίου τοῦ 1901

αὐτοῦ ἐνεακοσιοστοῦ πρώτου ἔτους, οἱ ὑποφαινόμενοι Κύριοι, ἢ ἑνὸς εἰ Κύριοι Φωκίων Νέγρης, Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ Νικόλαος Τριανταφυλλᾶκος, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐκπροσωποῦντες ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμφότεροι τὸ Ἑλληνικὴν Δημόσιον, καὶ ἄφ' ἑτέρου ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης Κρασσά, καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ δικηγόρος, ἐνεργῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἐν Λονδίῳ κατοικοῦντος Τραπεζίτου Κυρίου Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 798 τῆς εἰκοστῆς ἑκτῆς Ὀκτωβρίου (ἡμέτης Νοεμβρίου ἔτους νέου) ἐνεστῶτος ἔτους 1901 πληρεξουσίου ἐγγράφου συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ ἐν Λονδίῳ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, κάτοικοι ἅπαντες Ἀθηνῶν, ἀποκοινοῦ καὶ ἐκ συμφώνου καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας ἑκάτεροι παρίστανται βελιότητας, συνεφώνησαν τὰ ἑξῆς:

1

Ὁ Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης εἰς αὐτοὺς καὶ κατοικοὺς τῶν ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν Νομῶν Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ Καρδίτσης κτημάτων ἢ χωρίων (Τσιφλικίων), εἰκοσιν ἑξ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ἑξῆς:

Α'. **Νιάματα**, κείμενον ἐντὶς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηναϊκοῦ Γκερλί, μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων ἐντὺ γαίων καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαίων ἀκαλλιεργήτων, χειμερινῶν καὶ θερινῶν λειμῶνων, ἀλωνοτόπων, κήπων, βάλτων (σαγζίκ), περιοχῶν καὶ λοιπῶν, ἐκτάσεως ἁπάντων τούτων δικοσμῶν χιλιάδων περίπου στρεμμάτων (ἀριθ. 18.000), οἰκίσαν γεωργικῶν, ἀχυρώνων, σταύλων καὶ σταποθηκῶν μετὰ τῶν παρεκκολλημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμερων καὶ ἀγρίων, ὕδρων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ τσιφλικίου τούτου, ὁρθετομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τσιφλικίου ἀνατολικῶς μεθ' ἀγροῦ τῶν χωρίων Καττρί καὶ Πλασιά, δυτικῶς μεθ' αὐτοῦ τῶν χωρίων Σαρίμπι καὶ Σαρχανᾶς, μεσημβρινῶς μεθ' αὐτοῦ τῶν χωρίων Σαρτζιλᾶρ καὶ Πλασιά, ὁρθετομένου ἢ ἀκριβοστερον διὰ τῶν ἑξῆς θέσεων, ὁδῶν Κουκούρας, ὁδοῦ Σακαλᾶρ σταυροδρόμων Τσαῖρ, ρεῦμα, γέφυρα, δρόμον Τριγγινέ Νισπροποῦ (γύφτικον γεφύρι), παλαιοῦν Αὐλάκι καὶ ἄλλων.

Β'. Σαρραβλάο, κείμενον ἐπίσης ἐντὸς τῆς τοῦ Εἰρηνοδικείου Γκερλί, μεθ' ὧλων τῶν περιεχομένων γαίων καλλιεργησίων (ἀγρῶν), γαίων ἀκαλλιεργησίων καὶ θερινῶν λειμῶνων, ἀλωνίων, κήπων, βάλτων, περισχῶν καὶ λοιπῶν, ἐκτάσεως ἀπάντων ἐν ὧν τρία σάρων χιλιάδων περίπου στρεμμάτων (ἀριθ. 34.000) οἰκιῶν, οἰκίσκων, σταύλων, ἀποθηκῶν μετὰ τῶν παρατῶν καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετηθῇ τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τῶν Ζομούλου καὶ Χατζίμιτσι, δυτικῶς μετὰ ὁμοίους Δεδεδράδουλάρ, μεσημβρινῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Ἀκτινῶν ἀρκτικῶς τοῦ χωρίου Γκερλί, ὁροθετουμένου δ' ἀκριβέστερον τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, Παλαιόμυλον, ρεῦμα Κοτρῶνι, Σοκιά, μονοπάτι, κόκκινη ῥάχη, Ντεντε Κασοράχι, μύλον Σεϊφῆ Μπέη, καλδιδίρι, ρεῦμα τὴν Ὀνιοῦ, Χωράφια Σελῆ-Μεμέτ, Γκορτσιά Μπαλάρ, ρεῦμα, Κοτρώνια, δένδρα, ῥάχη, μονοπάτι, Κοτρῶνι, σύντρον, Γιαρζιδῶν, Μερέσι Καδόκια, ρεῦμα, Γεφύρι, Ἀκτισμάν, Ἀμπέλια, ρεῦμα, φοῦρνον Μερῶν, στράτα, Βελεστενδόστρατα ῥάχη, Σοκιά, μονοπάτι, ρεῦμα, μονοπάτι, Μαγοῦλα, Γκερλί-Στράτα, Χατζῆ Μπαλάρ, ἀνάθεμα, Γκορτσιά, ρεῦμα, γεφύρι, στράτα, Τρανῆ, Μικρὸν γεφύρι, μονοπάτι καὶ παλαιόμυλον

Γ'. Κιοπέ-Ὀμπασι, κείμενον ἐπίσης ἐντὸς περὶ τῆς τοῦ Εἰρηνοδικείου Γκερλί, μεθ' ὧλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαίων καλλιεργησίων (ἀγρῶν), ἀκαλλιεργησίων, λειμῶν, χειμερινῶν καὶ θερινῶν, ἀλωνίων, κήπων, βάλτων καὶ λοιπῶν, ἐκτάσεως ἀπάντων μετὰ τῶν παρατῶν δεκαοκτὼ περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (ἀριθ. 18.000) οἰκιῶν, οἰκίσκων, σταύλων, ἀποθηκῶν μετὰ τῶν παρατῶν δικαιωμάτων, συνορευόμενον γύρωθεν τὸ ὅλον ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς χωρίου Ριζομούλου, δυτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Κονιόρη καὶ ἀρκτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Γκερλί, ἀκριβέστερον δ' ὁροθετούμενον διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, Σοφίλοκαγιαρίσιον, στράτα, πλατεῖα, μύλον

ἐλευθ. μαγούλα, Παλῳρία, κοτρώνα, Λιανόστρατα, μαγουλί-
τος, πηγάδι παλαιόν, καλύβια, λάκκον (γούρνα), ῥέχην ἕως
γεωπηγνῶτικον σύνορον, Ἀδαμπεγλή σύνορον, Κονιαρίτικα ντα-
ούλια, στημένην πέτραν, ἰδὸν Βελεστίνου, Πέτρα, Ἰκορτζιά
καὶ μονοπάτι Σουδάλα.

Δ'. Σέχ (Σεῖχι), καίμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ χω-
ρίου Μπεκιδῶν, μεθ' ὧν τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων
αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων,
λειμώνων, ἀλωνίων, κήπων, περιφραγμάτων, περιοχῆς καὶ λοι-
πῆς ἐκτάσεως, ἀπάντων ἐνδεκα περίπου χιλιάδων στρεμμάτων
ἐκίσκων, οἰκιῶν, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν, μιᾶς ἀποθήκης
καὶ ἐνὸς σχολείου μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτη-
μάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἐγγίων καὶ λοιπῶν δικαιο-
ματιῶν τοῦ χωρίου τούτου, συντεταγμένῳ γύρωθεν τοῦ ὅλου χω-
ρίου, ἀνατολικῶς μὲ πάλκουςα, νεροθαγιά, κλαρί, βρωμύδρυ-
σιν, ἥρομαν, μουργιάν, παλῳάμπελα, δρόμον, πηγάδι, πουρ-
νέρι, παλκουργία Θεοδωροπούλου, μονοπάτι Τιπιτζικά πέραν
(ποταμόν), λιθάδι (μερὲν) Μαγούλαν, Πέτραν, Καζάζι, παλκο-
χωρί, Συκλάν, κιοῦγγι, καλδερίμ, καλαμάκια, καλεμλίχ, ψη-
λὴν ῥάχην καὶ μὲ ἀγρούς τῆς Λαζορμπούγας, δυτικῶς μὲ κο-
τῶνι πλησίον τῆς σπηλιάς, γέφυραν Σαϊκλή, ἥρομον, Πέρον,
ἄσιν, δρόμον, Μπαϊρακλή παρασπόρι, ἥρομον, χωρίου Χατζή-
Μπέη, Πέτραν, ἀσπρόχωμα, δρόμον Καρᾶ-Δεμερτζή, δρόμον
Γκαζ-τεπε καὶ μὲ ἀγρούς τοῦ χωρίου Μπαϊρακλή, ἀρχτικῶς
μὲ ἀγρούς χωρίων Τατᾶ καὶ Καρᾶ-Δεμερτζή, Κουτσοπιάν,
Κιοῦγγι καὶ μεγάλον δρόμον, χωρίον Χατζή-Μπέη, μεσημ-
ερινῶς μὲ ἀγρούς τῶν χωρίων Κάτω Σιατερλί, καὶ ἐπάνω Σια-
τερλί, με ὅσος Σεριφ, Πασπίρι, Μποϊκοκάλη, Πουρνέρι, ὑπ-
λὴν ῥάχην Μποϊκοκάλη, Χάνδακα, Πλάτανον, βρύσιν, ἥρομαν,
βουνον, Σιατερλί, Σεριφ, Ἄκραν βουνοῦ καὶ Κοτρώνι.

Ε. Κραγίνε (κοινῶς Κραγιά), καίμενον ἐντὸς τῆς πε-
ριφέρειας τοῦ χωρίου Ἰθώμης τοῦ Δήμου τούτου μεθ' ὧν τῶν
ἀνηκόντων καὶ περιεχομένων ἐν αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίων,
γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, λειμώνων, ἀλωνοτόπων, ἀμπελώνων,
κήπων, αὐλῶν, περιφραγμάτων, περιούλων διὰ βυσκὴν ζώων,
ἐκτάσεως ἀπάντων δέκα πέντε περίπου χιλιάδων στρεμμάτων

(ἀριθ. 15,000) οἰκιῶν, ἀποθηκῶν, σταύλων, καλυθῶν καὶ ἀγρωῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου μετὰ ἀγρούς Ριζάρειο καὶ ἀμπέλια τοῦ αὐτοῦ χωρίου, μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Φανάρι καὶ Μαγούλας, μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Καλογριαντὶ καὶ δημόσιον δρόμον καὶ ὁμοίους τοῦ χωρίου Παληοῦρι.

Σ'. **Βουχούνιστα ἢ Μπουχούνιστα**, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικκάλων, μετὰ ὅλων τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων, γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λειμώνων, ἀλωνοτόπων, κήπων, βάλτων, ἀμπελιῶν, γεωρτ-γερί, ἐκτάσεως ἀπάντων δεκατεσσάρων περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (ἀριθ. 14,000), ἐβδoμῆκοντα περίπου οἰκιῶν, σταύλων, ἀγρωῶν καὶ σταποθηκῶν μετὰ τῶν συνεχόμενων προαυλίων καὶ κήπων αὐτῶν καὶ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγρούς τοῦ χωρίου Κουρμπάλι καὶ Κριτσίου καὶ μετὰ τὰς θέσεις πηγῶν τῆς Κουρμπάλι καὶ Λούκουθο ἀρκτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Τουρινθους καὶ Ζουλιάνι καὶ μετὰ τὰς θέσεις Λιβάδι τοῦ Μπεσιμ Ἀγᾶ, μυριατῆς, Χαλκόν καὶ Μαγούλα, δυτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Ζούλικης καὶ τῆς πόλεως Τρικκάλων καὶ μεσημβρινῶς μετὰ ὁμοίους τῶν χωρίων Ριζαριό, Γλύνου καὶ Πατουλίας καὶ μετὰ τὰς θέσεις Παληόμυλο Σεκτὴ μύλου καὶ ἁμῶν.

Ζ'. **Ριζαριό**, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικκάλων μετὰ ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀκολουθῶν αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων, γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λειμώνων, ἀλωνοτόπων, κήπων, βάλτων, ἀμπελιῶν, γεωρτ-γερί, ἐκτάσεως 25 περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, εἰκοσι περίπου οἰκιῶν, ἀποθηκῶν, σταύλων καὶ ἀγρωῶν, μετὰ τῶν συνεχόμενων αὐλῶν καὶ κήπων αὐτῶν καὶ μετὰ ὅλων τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου (ταπεινὸν), ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου

ἀνατολικῶς μὲ ἀγροὺς τῶν χωρίων Λόγκο, Ἀχμέτ Ἀγᾶ καὶ Γλύνου καὶ μὲ τὰς θέσεις Παπαδικαῖς καὶ Ρόγκα, ἀρκτικῶς μὲ δασεῖς τοῦ χωρίου Βουχαλνίστα, δυτικῶς μὲ Τρικκαλινούς ἀγρούς καὶ μὲ ὁμοίους τοῦ χωρίου «Καρυαῖς» καὶ μὲ τὰς θέσεις γέφυραν Καρυμαλῆ καὶ Ροῦμπαλα καὶ μεσημβρινῶς μὲ ὁμοίους τοῦ χωρίου Ἀγία Κυριακῆς.

Η'. Λόγγος Ἀχμέτ-Ἀγᾶ, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικκάλων τοῦ αὐτοῦ δήμου μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησιμῶν (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, λειμώνων, ἄλωνατόπων, κήπων, βάλτων, αὐλῶν, περιφραγμάτων, γιούρτ-γερί, ἐκτάσεως ἀπάντων ἐπτὰ καὶ ἡμισυ χιλιάδων περίπου στρεμμάτων, οἰκίων, σταύλων, σιταποθηκῶν καὶ ἀχυρώνων τριάκοντα περίπου μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν καὶ τῶν συναχομένων αὐτοῖς προαυλίων καὶ κήπων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὕδατων, περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, συνορευμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μὲ ἀγροὺς τοῦ χωρίου Γλύνου καὶ τὴν θέσιν Μπραϊμάτικο, ἀρκτικῶς μὲ ὁμοίους τοῦ χωρίου Πατουλιῆς καὶ μετὰ τὴν θέσιν Σεϊντί, δυτικῶς μὲ ὁμοίους τῶν χωρίων Ριζαριό καὶ Ἀγίας Κυριακῆς καὶ μὲ τὰς θέσεις Λαπατᾶ καὶ Παπυλῆαι, καὶ μεσημβρινῶς μὲ ποταμόν.

Θ'. Στεφανοσαῖοι, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικκάλων τοῦ ὁμωνύμου δήμου μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησιμῶν, γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, ἄλωνατόπων, κήπων, βάλτων, αὐλῶν, περιφραγμάτων, γιούρτ-γερί, ἐκτάσεως ἀπάντων ἐπτὰ περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, οἰκίων, σταύλων, καλυδῶν καὶ σιταποθηκῶν δέκα ἐπτὰ μετὰ τῶν προαυλίων καὶ τῶν κήπων αὐτῶν καὶ μεθ' ὅλων τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, ἀπάντων τῶν ἐν αὐτῷ δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ἀμπελώνων, ὕδατων, περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μὲ ἀγροὺς τοῦ χωρίου Καλύβια καὶ μὲ τὰς θέσεις Βοδαντὰ καὶ Βόρα, μεσημβρινῶς μὲ ὁμοίους τοῦ χωρίου Μικρὰ Πολλάνα καὶ μὲ τὴν θέσιν Καμάρα, δυτικῶς μὲ ὁμοίους τοῦ χω-

ρίου μεγάλη Πολιάνα καὶ μετὰς τὰς θέσεις Δεσῆ καὶ Ἰτιά καὶ ἀρκτικῶς μετὰ ποταμόν.

Γ'. Φλοιοῦλι, κείμενα ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικκαίων τοῦ αὐτοῦ δήμου, μεθ' ὧν τῶν ἀνηκόντων καὶ περιεχομένων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων, γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, λειμώνων, ἄλωνοτόπων, κήπων, βάλτων, γροῦτ-γερί, περιφραγμάτων, ἐκτάσεως ἀπάντων ἐννέα περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, τῶν ἐν αὐτῷ οἰκίσκων καὶ καλυβῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένῃ γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου τούτου ἀνατολικῶς μετὰ ποταμόν τῆς Ἀγίας μονῆς, ἀρκτικῶς μετὰ ἀμπελωνας τῆς Ἀγίας μονῆς, δυτικῶς μετὰ δημοσίον δρόμον, μετὰ τὸ Κουμέρκι καὶ φθάνει εἰς τὸν Καραθόπουλον καὶ μεσημβρινῶς μετὰ ποταμόν.

ΙΑ'. Χατζῆ-Μουσταφάλας, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Λαρίσης, μεθ' ὧν τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, λειμώνων χειμερινῶν καὶ θερινῶν, ἄλωνων (κήπων), βάλτων, γροῦτ-γερί, περιφραγμάτων, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων ἐν ὧν τριάκοντα περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (30,000), τεσσαράκοντα τεσσάρων οἰκιῶν καλυβῶν, σταυροθικῶν, σταύλων, ἀχυρώνων, μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παρακτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγρούς τοῦ χωρίου Σουφλάρ, δυτικῶς μετὰ ὁμοίους χωρίων Χισαρήκ καὶ Νεμπεγλέρ, μεσημβρινῶς μετὰ ὁμοίου χωρίου Μπακράτς καὶ ἀρκτικῶς μετὰ ὁμοίους χωρίου Κοτζιὰ-Μπασαν, ὁροθετεῖται δὲ ἀπὸ θέσετον διὰ τῶν ἐξῆς θέσεων, Σοφαμπασίτικα Ἀμπέλια, Καρατσούλουκια, Παλαιοδούσι, Ντερεκλέρ, Μπάντρα (ἄρχη), Κίργια, Στυμπόλι, Ἀνάθεμα, Μαγούλα, Τσακλή ράχη, Κολκινες καὶ Κοιλάδες.

ΙΒ'. Κότζ-Μπασάν, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Λαρίσης, μεθ' ὧν τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, λειμώνων, ἄλωνων, κήπων, βάλτων, περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετεῖται ἀπὸ τῶν ἐξῆς θέσεων, Σοφαμπασίτικα Ἀμπέλια, Καρατσούλουκια, Παλαιοδούσι, Ντερεκλέρ, Μπάντρα (ἄρχη), Κίργια, Στυμπόλι, Ἀνάθεμα, Μαγούλα, Τσακλή ράχη, Κολκινες καὶ Κοιλάδες.

περί ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων εἴκοσι δύο χιλιάδων περίπου στρεμμάτων, οἰκιῶν, καλυβῶν, σταύλων καὶ ἀποθηκῶν, μετὰ τῶν παρακολυθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ τριφυλίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τριφυλίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τοῦ χωρίου Σουφλάρ, μεσημβρινῶς μετὰ οὐσίους τοῦ χωρίου Χατζῆ Μουσταφαλάρ, δυτικῶς μετὰ οὐσίους τοῦ χωρίου Νευπεγλέρ καὶ Καπατζιλάρ καὶ ἀρκτικῶς μετὰ οὐσίους τοῦ χωρίου Μαῖμουλι. ὁροθετεῖται δὲ ἀκριβέστερον καὶ διὰ τῶν θέσεων Μπάδρα, Στεφάνια, Λαυρίδια, Καρτάλια, Βιστέρ, Δραγασιὰ καὶ Κύργια.

II. **Μεγάλο Χαλίτς**, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικίου Λαρίσης, μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, ἀμπελώνων, λειμώνων, ἄλωνιων, κήπων, βάλτων, περιοχῶν, ἐνὸς μελισσῶνος, ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ ἀπάντων τούτων τριακοντα πέντε χιλιάδων καὶ ὀκτακοσίων περίπου στρεμμάτων (80,800), τεσσαράκοντα πέντε οἰκιῶν, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τῶν χωρίων Σορόμπας καὶ Σουλιμέζη, δυτικῶς μετὰ οὐσίους τοῦ χωρίου Σούμπας, μεσημβρινῶς μετὰ οὐσίους τῶν χωρίων Χατζῆ Μπέη, Καλοστιγ καὶ ῥεῦμα καὶ ἀρκτικῶς μετὰ οὐσίους τῶν χωρίων Σουῖτλη καὶ Μπακράτς. Ἀκριβέστερον δ' ὁροθετεῖται διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, Τσατάλι, δίστρατον, Κεφαλὸβρυσον, ράχην Ἰσαρλίκ, Παληογκορτσιά, στράτα, ῥοζαν, Τσαῖρ, Ἀράπισσα ὄχθη, Κεραμίδι, ρεῦμα, Ἀσπρόχωμα, Λακκον, μνήμα, ράχην, βρυσοῦλα, Ρουμάνι, Σορόμπασα καὶ Κουγγιζα.

ΙΔ. **Λυγαζιάρ**, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικίου Λαρίσης, μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λειμώνων, ἄλωνιων, κήπων, βάλτων, σαζλίκ, περιοχῆς καὶ λοιπῶν, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων ἐν ὅλῳ τεσσαράκοντα δύο χιλιάδων περίπου στρεμμάτων, εἰκοσιεπτά οἰκιῶν, ἐνὸς

Πανδοχείου, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ Τσιφλικίου τούτου, ἐρροθισμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου Τσιφλικίου ἀνατολικῶς με ἀγροὺς Χατζῆ-Χαλάρ, δυτικῶς με ὁμοίους τῶν χωρίων Λευτέρων καὶ Ταουσάν, μεσημβρινῶς με ὁδὸν καὶ ἀρκτικῶς με ἀγροὺς τοῦ χωρίου Τουρσουλάρ, ὁροθετεῖται δὲ ἀκριβέστερον διὰ τῶν θέσεων Παλικοῦρι, Κζούγγια, Γενὸλ τεπέ, παλαιὰ μνήματα ἢ Τσιτσορικοῦλι, Κοκκινόγιες, Βλαχόστρα α, Πέτρας, γούφικο Ἀμπή-δημα, Παλιούρια, Μαυρόαις, Χάνδακα, Ἀμπάρια, Προστοκλαρί, ὁδὸν Καρδίτσας καὶ Σεσωμεῖον.

ΙΕ'. Ἀκ-Σεράϊ, κείμενον ἐπίσης ἐ τὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Λορίσης μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων καὶ μὴ, λειμῶνων, ἄλωνίων, κήπων καὶ λοιπῶν περιοχῶν τοῦ Τσιφλικίου τούτου, ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ ἀπάντων δεκαεννέα περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (19000), εἰσὶν οἰκίῳ, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ Τσιφλικίου τούτου ἐρροθισμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου Τσιφλικίου ἀνατολικῶς με τάφρον τῆς πόλεως Λορίσης, ἀρκτικῶς με ἀγροὺς Ἀλῆ-Μπέη καὶ ποταμόν, δυτικῶς με ὁμοίους τοῦ χωρίου Μπαῖσλάρ καὶ μεσημβρινῶς με ὁμοίους τῶν χωρίων Χατζῆ-Χαλάρ, Χασάν-Γατάρ καὶ Μπαῖσλάρ, ὁροθετεῖται δὲ ἀκριβέστερον καὶ διὰ τῶν ἐξῆς θέσεων, Κούλια, Ἰορῆ Χανδάνι, Καραοῦλι, Τρικκαλινὰ ὁδοί, Χάνδακα, Συκιά, Καρσέρι, Μπουτάκι, γούρνα, ὕψηλὴ Γκορτσούλα, Μπιλιτσίκι, Μουλτάρ Τσαῖρι, Κοτρώνια, Πούλιος σκοτωμένος, Γκορτσιά, Μαγούλ(ι)τα, μπηγμένη Πέτρα, δρόμος, Μπακράς, μονοπάτι, Ἀράπη Τσαρδάκι, βρωμοζυλιαῖς καὶ Σαμορράχνη.

Ις'. Ὁκτωίλάρ, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Εἰρηνοδικείου Τυρνάβου μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λειμῶνων, γηπέδων, κήπων, ἄλωνίων καὶ ἐνὸς μερικοῦ περιβολοῦ, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων τεσσαρῶν περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (4000), δώδεκα οἰκιῶν, ἐνὸς ὑδρομύλου με

δύο πέτρες, δύο ἀποθηκῶν, καλυβῶν, σταύλων καὶ λοιπῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ Τσιφλικίου τούτου, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τσιφλικίου ἀνατολικῶς μετὰ χωρίον Δένδρα, δυτικῶς μετὰ ἀγρούς τοῦ χωρίου Τσαναλάρ, ἀρκτικῶς μετὰ κτήματα τῆς πόλεως Τυρνάβου καὶ μεσημβρινῶς μετὰ ἀγρούς τοῦ χωρίου Τουρσανάδες, ὁροθετεῖται δὲ ἀκριβέστερον διὰ τῶν ἐξῆς θέσεων, μετὰ δένδρα νεροκράτια, Τουρναδίτικα Ντάμια, Γκερενία, Μπεϊλίκι στράτα, μύλον καὶ Ἀμργίστικη στράτα.

ΙΖ'. **Καστοί**, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Κεραμιδίου, μετὰ ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, χειμερινῶν καὶ θερινῶν λειμῶνων, κήπων καὶ βάλτων, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων στρεμμάτων δέκα ἐννέα περίπου χιλιάδων καὶ ἑκατὸν (19100), οἰκιῶν, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν τεσσαράκοντα δύο, μετὰ ὅλων τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων καὶ λοιπῶν περιοχῶν τοῦ τσιφλικίου τούτου, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τσιφλικίου ἀρκτικῶς μετὰ ἀγρούς τοῦ χωρίου Πλασιά, ἀνατολικῶς μετὰ ράχην κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ὑδάτων τοῦ χωρίου Κορμειλῆ, μεσημβρινῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Κουκούρουθας καὶ δυτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Ντάματα (Σερμειλῆ) καὶ Τσουλάρια, ἀκριβέστερον δὲ ὁροθετεῖται τὸ χωρίον τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, βρύσιν εἰς θέσιν Πλανάκα, Γιαχιά, ὁροπέδιον ἢ ράχην ὀνόματι Καμπίσιο, Καμμένην πέτραν, ἀγρούς Μονῆς Προδρόμου ὅθεν καταλήγει τὸ σύνορον εἰς βρύσιν καὶ ἐκεῖθεν διαπερᾶ τὸν Καστρίτικον βάλτον καὶ φθάνει μέχρι τῶν ἀγρῶν Τσουλάρια.

ΙΗ'. **Τσουῦξανι**, κείμενον ἐπίσης ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Κεραμιδίου μετὰ ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, θερινῶν καὶ χειμερινῶν λειμῶνων, ἀλωνοτόπων, κήπων καὶ βάλτων (Ζαγλίκ) ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων εἰκοσι τριῶν περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, οἰκιῶν γεωργικῶν, καλυβῶν, ἀχυρῶνων, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν ἐν ὅλῳ εἰκοσιν

ὁκτῶ (28) μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων περιοχῆς καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ τοφλικίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τοφλικίου ἀρκτικῶς με ἀγροὺς Σελητσάνι, ἀνατολικῶς με λειμῶνα Ἰντζιρλί Βακούφτσι μεσημβρινῶς με ὁμοίους τοῦ χωρίου Πλασιᾶ, δυτικῶς με ὁμοίους τοῦ χωρίου Κοραλάρ καὶ ἀρκτικοδυτικῶς με ὁμοίους τοῦ χωρίου Μαρμόγιανη, ὁροθετεῖται δὲ ἀκριβέστερον τὸ χωρίον τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, ἀπὸ ἀγροῦ Σκλητσάνης καὶ Κοκκινόβραχον Λάκκοι εἰς θέσιν Παληογιδομάνδρι, ἐκ τούτου καταλήγει εἰς διίστατον (Λαρίσης καὶ Τσούξανης) ἢ ἀγριοροδιά, ἐκείθεν ἀκολουθεῖ γροκμῆ καταλήγουσα εἰς Τσατάλι, ἐνθα εἶναι καὶ τὰ πηγαδιόλια, ἀκολουθεῖ τὸν παλαιὸν χάνδακα καὶ φθάνει εἰς τοὺς ἀγροὺς.

ΙΘ'. Τσαμῶσι, καίμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Σοφάδων τοῦ αὐτοῦ δήμου μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων, γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λόφων, λειμῶνων χειμερινῶν καὶ θερινῶν, ἀμπελώνων, ἄλωνοτόπων, κηπων, αὐλῶν, βάλτων, γιούρτ-γερὶ ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων ἐβδομηκοντα πέντε περίπου χελέδων στρεμμάτων (75,000), οἰκιῶν καὶ οἰκίσκων εἴκοσι τριῶν, πέντε ἀποθηκῶν, δύο σχολείων, ἐνὸς πανδοχείου καὶ δύο ἀλευρομύλων μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων ἀπάντων τούτων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, ὁροθετουμένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς με ἀγροὺς τῶν χωρίων Ἀμπερλάρ καὶ με τὰς θέσεις φλέβαις δρόμον, ρεῖμα καὶ καλοστρίμια, μεσημβρινῶς με ὁμοίους τῶν χωρίων Χαλκί, Φίλια καὶ Μαβράχατσας καὶ με τὰς θέσεις δρόμον παλαιοκλήσι, Καφυλόραχη καὶ μονοπάτι, δυτικῶς με ὁμοίους τοῦ χωρίου Χαλαμπρίζ καὶ τὰς θέσεις Ἀμπέλια, Μαγούλακι, δρόμον καὶ μονοπάτι καὶ ἀρκτικῶς με ὁμοίους χωρίου Δράνιστα.

Κ'. Βοστυῖδι, καίμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Σοτίου μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, λειμῶνων χειμερινῶν καὶ θερινῶν, γιούρτ-γερὶ, ἄλωνων, κτ.

πων, βάλτων, περιοχῶν καὶ αὐλῶν, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων ἐν ὅλῳ δεκαεννέα χιλιάδων πεντακοσίων περίπου στρεμμάτων, ἰσοδμήκοντα τριῶν εἰκιῶν, ἑνὸς χανίου, τριάκοντα ἑπτὰ σταύλων καὶ τεσσαράκοντα τριῶν σιταποθητῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, τῶν ἐν αὐτῷ ἀμπελώνων, δένδρων ἡμέριων καὶ ἀγρίων, ὕδ' αὐτῶν καὶ λοιπῶν δικαιομάτων τοῦ χωρίου τούτου, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τῶν χωρίων Μεγάλου Τσιότι καὶ μικροῦ Τσιότι (Τσιοτοῦρι) καὶ μετὰ δρόμον (παγκόστρατα), ἀρκτικῶς μετὰ ὁμοίους τοῦ χωρίου Γρ. ζιῶτου μετὰ θέσεις συκιάς, παλαιόμυλον, συκιάς πέτραις, μετὰ ἀγροῦς τοῦ χωρίου Βόργιαννης, ρεῦμα, ράχην βουνοῦ, πετρωτὰ καὶ κυχάκι, δυτικῶς μετὰ ράχην βουνοῦ, Ἱερακοφωλιά, θέτιν Μπουρα, δρόμον (παλιόστρατα), ἀμπέλους τοῦ χωρίου Νεοχωρίου καὶ θέσιν παλαιοπήγαδα, μεσημεριανῶς μετὰ χάιδ' αὐα, ρεῖμα Κλωκοτοῦ καὶ ποταμὸν Νεοχωρίτικον καὶ γέφυραν ὀνόματι Καράχουσιν.

ΚΑ'. Τσοτοῦλι, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Σοτίου, μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, γκούρτ γερί, χειμερινῶν καὶ θερινῶν λειμῶνιν, ἀλωνίων, κηπων, βάλτων, περιοχῶν καὶ αὐλῶν, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων ἑπτὰ χιλιάδων δεκακοσίων περίπου στρεμμάτων (7800), εἰκιῶν, σταύλων, σιταποθηκῶν, ἀχυρώνων, σχολείων καὶ χανίων ἐν ὅλῳ ἑνενήκοντα ὀκτὼ μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέριων καὶ ἀγρίων, ὕδ' αὐτῶν καὶ λοιπῶν περιοχῶν τοῦ χωρίου τούτου, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου μεσημεριανῶς μετὰ ἀγροῦς καὶ ἀμπέλου χωρίου Μεγάλου Τσιότι, Καμαρούλαν, χωράφια Ἀγίου Ἀθανασίου, ράχην βουνοῦ, πετρωτὰ, καὶ ὁμοίαν κειμένην μέχρι τῶν Περγῶν, ἀνατολικῶς μετὰ πύργους καὶ ἀγροῦς Γριζάντου, ἀρκτικῶς μετὰ δρόμον, μύτικα καὶ Ράχην βουνοῦ Γριζάντου καὶ δυτικῶς μετὰ ρεῦμα, Κουμνήσαν Πέτραν, δρόμον καὶ ἀγροῦς Βουτιδίων.

ΚΒ'. Βόργιαννη, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Σοτίου, μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων (ἀγρῶν), γαιῶν ἀκαλλιεργήτων

γῆτων, γιούρτ-γερί, χειμερινῶν καὶ θερινῶν λειμώνων, κήπων, αὐλῶν, ἀλωνίων, ἐκτάσεως τριάκοντα περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν, δεκαεννέα εἰκιδῶν, δεκαεὶ ἀποθηκῶν, δώδεκα στούλων καὶ δύο μαγαζείων μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ τσιφλικίου τούτου, ὁροθετομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου τσιφλικίου ἀνατολικῶς μετὰ ποταμὸν Μάμισα, ρεῦμα καὶ θέσιν Παλαιομπύνα, ἀρκτικῶς μετὰ ρεῖνα καὶ ράχην βουνοῦ μαύρου, θέσιν κορυμηνιάς, ράχην, ἀσπρην πέτραν, δένδρου λάκκον, Φυλλουργιᾶν καὶ ράχην βουνοῦ Τσάδρικα μεχρι τῆς θέσεως φτυλιάδα (Κοραγάς), βορειοδυτικῶς μετὰ ράχης βουνοῦ, κλέφτικο παῦμα καὶ θέσιν καλᾶμια, δυτικῶς μετὰ λειμῶνα Παλαιοχωρίου Παπαδόπουλο, ποταμὸν, ἀγροῦς Μονῆς Ὁρσανόδουλον Νεοχωρίου, θέσεις μυγδαλιᾶν, μνηματα δένδρον στραβὸν ράχην καὶ μνημα Βλάχου, μεσημερινῶς μετὰ ράχης βουνοῦ Βουτιδίου, θέσιν Τσοβράνη, ράχην, γυφτόκαστρον, ιυχάκι, ἀγροῦς Βουτιδίου, ιυχάκι καὶ ξηροπόταμον Γόμιτση.

ΚΓ' . Μπάγια, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Σοτίου μεθ' ὅλων τῶν ἀνηκόντων καὶ περιεχομένων αὐτῷ γαιῶν καλλιεργησίμων, γαιῶν ἀκαλλιεργητῶν, χειμερινῶν καὶ θερινῶν λειμώνων, γιούρτ-γερί, κήπων, ἀλωνίων, αὐτῶν, περιφραγμάτων καὶ περιοχῶν τοῦ χωρίου τούτου ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ δέκα πέντε χιλιάδων πεντακοσίων περίπου στρεμμάτων, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, πεντήκοντα εἰκιδῶν, τριῶν ξενώνων, τεσσαράκοντα ἐξ αὐτοποθηκῶν καὶ δεκαεπτὰ σταύλων μετὰ τῶν παραρτημάτων καὶ παρακολουθημάτων αὐτῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ χωρίου τούτου, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τοῦ χωρίου Νεοχωρίου, πηγᾶδι, συνορευομένου μετὰ αὐλάκα, παλαιόμυλον, λυγᾶραν, ὄριμον, φτέρες ὄρινακον, πασχάλη, λάκκον καὶ Βρουσούλες, ἀρκτικῶς ράχης βουνοῦ Κουτσίκου, βρουσούλες, ζυγόν, Ἅγιον Ἥλιον μικρὸν καὶ πέτραις, δυτικῶς μετὰ ράχης βουνοῦ παλαιογερεδίκ, γαλανόδρυς καὶ συκιά καὶ μεσημερινῶς μετὰ γαλανόδρυς, Πετρόποροι βάλλον, μεγὰλτην καὶ μάραν (βρύσιν), Πατουλιά, μετὰ λειμῶνα βανκουφίου Παλιούρη.

ἀπὸ τοῦ Κέντρου τῆς Βιβλιοθήκης Θεσσαλίας

μαγούλισαν, πέτραν, παληροπόταμον Νεοχωρίτικον, μαγούλαν, ἄγρους χωρίου Γεωργιάδης, δρόμον καὶ πηγὰς συκαμινὰ.

ΚΔ'. Χιδαρλίη, κείμενον ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Λαρίτης, μεθ' ὧν τῶν περιεχομένων καὶ ἀνηκόντων οὐτῷ γαίῳ καλλιεργησίμων (ἀγρίων), γαίῳ ἀκαλλιεργήτων, λειμῶνων, ἀλιανοτοπίῳ, κήπων, βάλτων, γροῦρ-γρεῖ καὶ περιφραγμάτων, ἐκτάσεως ἀπάντων τούτων εἰσὶν ἐπτὰ περίπου χιλιάδων στρεμμάτων (ἄρ 27000), εἴκοσι δύο οἰκιῶν, καλυδῶν, ἀχυρῶνων, σταύλων καὶ σιταποθηκῶν μετὰ τῶν παρακολουθημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, δένδρων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, ὑδάτων, περιοχῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ Τσιρλικίου τούτου, ὁρθετομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου Τσιρλικίου ἀνατολικῶς μετὰ ἀγροῦς τοῦ χωρίου Χατζῆ-Μουσταφαλᾶ, δυτικῶς μετὰ ὁρίους τοῦ χωρίου Τζουρμακλή, μεσημβρινῶς μετὰ ὁρίους τοῦ χωρίου Μπακράτη καὶ ἀρκτικῶς μετὰ ὁρίους τοῦ χωρίου Νευπεγλέρ, ἀκριβέστερον δὲ διὰ τῶν θέσεων Καλαμάκια, παλινοκλήσι, Κλαδίζ, Μπαλαμάτον, ξυλάδες καὶ βρωμοθῦσι.

ΚΕ'. Χατζῆ Μίσση ἢ Χατζῆ Μούς, συνορευόμενον γύρωθεν τοῦ ὅλου χωρίου μετὰ ἀγροῦς τῶν χωρίων Καναλλίων, Ριζομύλου, Πέτρας, Γκερλή, Σαρασλέρ, Τσελτατζῆ, Κιοπέ, Ὀμπαση, μετὰ λειμῶνας Συρτάδων, Ντελῆ-Χαλῆ καὶ μετὰ τὴν λίμνην Κάρλαν, ἀκριβέστερον δὲ ὁρθετομένου τοῦ χωρίου τούτου καὶ διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων, ἥτοι μετὰ Σουβλερῆν Μαγούλαν, Πρωτομαγούλα, Ἀμπέλια, Τσατάλη, Κερκιδαργιὸν Ἀβδίου, Λειμῶνα Ντελῆ-Χαλῆ ὁμοῖον Συρτάδων, Λίμνην Κάρλαν, δένδρα (Καρνγάτσια), Πέτρας, Μνήματα, Καπακδία, Ἀνάθεμα καὶ Σουβλερῆν.

Κς'. Ριζομύλον, συνορευόμενον γύρωθεν τὸ ὅλον χωρίον μετὰ ἀγροῦς τῶν χωρίων Χατζῆ Μούς, Κιοῦγγερῆ ἢ Κόνικρη Ἀγίου Γεωργίου, Βελεστίνου, Ἀδχαμπεγλή καὶ Κιοπέ Ὀμπαση ἢ ἀκριβέστερον διὰ τῶν ἐξῆς σημείων καὶ θέσεων Μαγούλας σουβλερῆς, Πρωτομαγούλας, Ἀμπέλια Χατζῆ-Μισιώτση, Τσατάλη, Παλιὸν Κερκιδαργιόν, αἰλακας, λειμῶνας Ντελῆ Χαλῆ, Σηλενῆς πέτρας, χωριφίων καὶ ἀμπελίων Ἀγίου Γεωργίου καὶ ἄλλους Βελεστίνου, τοῦ λειμῶνος ὀνόματι Τσόλτσιλερ ἢ Συρτάδης, ὅστις ἐκτάσεως καὶ ἂν εἴη, συνορευόμενον γύρωθεν

τοῦ ὅλου με ἀγρούς τῶν χωρίων Χατζῆ-Μοῦς, Ντελῆ Χαλῆ καὶ Καναλλίων, με λειμῶνας τῶν χωρίων Καναλλίων καὶ Κάπρενας, Ντελῆ Χαλῆ καὶ με τὴν λίμνην Κάρλαν καὶ με 0' ἐτέρου λειμῶνας ὀνόματι Διδᾶν-Χαλίλη ἢ Δελῆ-Χαλίλη ὅσας ἐκτάσεως καὶ ἂν εἶναι, συνορευομένου γύρωθεν τοῦ ὅλου με ἀγρούς τῶν χωρίων Ἀγίου Γεωργίου, Ριζομύλου, Χατζῆ-Μοῦς καὶ με λειμῶνας χωρίων Κάπρενας, Ἀγίου Γεωργίου καὶ Παλαιοχωρίου Συρτάδων.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης εἶναι ὡσαύτως κύριος καὶ μιᾶς οἰκίας, κειμένης ἐντὸς τῆς πόλεως Λαρίσης καὶ κατὰ τὴν συνοικίαν Τακαλῆ Ἀτίκ, οἰκοδομηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση ἐπὶ οἰκοπέδου, συνορευομένου ἀνατολικῶς με δρόμον, δυτικῶς με οἰκίαν Ν. Ριζοπούλου, ἀρκτικῶς με οἰκίαν κληρονόμων Ἰωάννου Ζαφειροπούλου, Ἀλῆ Μουσταφᾶ Χότζα καὶ Γερασίου Μεταξᾶ, μεσημβρινῶς με δρόμον, ἐκτάσεως πῆχυν ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας (ἀριθ. 2000) πλέον ἢ ἔλασσαν, καὶ ὃ οἰκοπέδον περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23634 τοῦ ἔτους 1899 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Λαρίσης Ἀγαθ. Α. Ἰωαννίδου καὶ μεταγεγραμμένου τὴν τριακοστὴν Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν μεταγραφῶν Λαρίσης.

Τὰ ἀνωτέρω εἴκοσι 22 (26) κτήματα ἢ χωρία (ταπεινά) ἀποτελούμενα, ὡς ἂν ἕκαστον τούτων περιγράφεται, ἐκ γαιῶν καλλιεργησίμων καὶ μὴ τοιούτων, φυτειῶν, δασῶν, λίθων καὶ λοιπῶν, περιῆλθον εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, Δημητρίου Στεφάνοβικ Σκυλίτση καὶ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση ἅδια ρέτως κατὰ τὸ τρίτον εἰς ἓνα ἕκαστον τούτων.

1) Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 155 4554) 4996 τῆς εἰκοστῆς ἐβδόμης Μαρτίου τοῦ ἔτους 1887 ὁγδοηκοστοῦ ἐβδόμου τοῦ κτηρίου ἐγγράφου συνταχθέντος ἐν τῷ Προξενικῷ Γραφεῖω τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Βασιλικῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας μεταξὺ τοῦ Ἀβραάμ Πασσᾶ Καρακεχαγιᾶ καὶ τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, ἐνεργοῦντος δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου γενικοῦ καὶ εἰδικοῦ τῶν ἐτέρων δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἰωάν-

του καὶ Δημητρίου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, μεταγεγραμμένου ἐν Ἀθήνῃ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἰουνίου 1887.

2) Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 36705 τῆς ὁγδόης Μαρτίου 1888 ὁγδοηκοστοῦ ὁγδόου ἔτους συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γερασίου Ἀφεντάκη μεταξύ τοῦ Κωνσταντίνου Δημ. Ράλλη, ἐνεργούντος ὡς πληρεξουσίου τοῦ Μεχμέτ ἡ Μωχαμέτ Σαχίπ Βέη καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φατμέ Δελχιζάρ Χανούμ καὶ τοῦ Εὐστοθίου Ἰατρίδου, ἐνεργούντος ὡς πληρεξουσίου τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, ἐνεργούντος καὶ τούτου δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν δύο ἐτέρων ἀδελφῶν αὐτοῦ Ἰωάννου καὶ Δημητρίου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, μεταγεγραμμένου εἰς τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Ἀρμενίων τοῦ Νομοῦ Ἀρρίσης τὴν δεκάτην Μαρτίου τοῦ ἔτους 1888.

Ἀποθανόντος δὲ πρότερον τοῦ Δημητρίου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, εἶτα δὲ τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, μόνος καὶ ἀποκλειστικὸς κύριος καὶ κάτοχος τῶν ἄνω κτημάτων ἔργετο ὁ Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμος τοῦ Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση δυνάμει τῆς ἀπὸ δεκάτης ἑκτῆς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1900 διαθήκης αὐτοῦ.

Ἀπαντᾷ τάνωτέρω εἰκοσιν ἑξ κτήματα, ὡς καὶ τὴν ρηθεῖσαν οἰκίαν, πλὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἐπίπλων καὶ χρηματοκιβωτίων, τὴν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀρρίσης τοῦ ὁμωνύμου Δήμου κειμένην, πωλεῖ καὶ μεταβιβάζει εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ Δημοσίου τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης ἂντι τιμήματος λιρῶν χρυσῶν Ἀγγλικῶν ὁγδοήκοντα χιλιάδων (ἀριθ. 80,000), πληρωτέων τοῖς μετρητοῖς ἐν Λονδίνῳ.

Τὰ ἀγροτικά κτήματα πωλοῦνται ὡς ἄνω ἤδη περιεγραφθέν, μετ' ὧν τῶν ἐξαρτημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, ἥτοι πλέων, ἰσθητῶν, σταύλων, ἀχυρώνων, καλυβῶν, πρὸς δὲ καὶ μετὰ τῶν μηχανῶν ἀλωνιστικῶν, θεριστικῶν καὶ ἐτέρων ὁμοειδῶν τοιούτων χρησίμων ἐν τοῖς κτήμασι τούτοις καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων, κτηνῶν ἀροτριώντων καὶ μὴ, δικαιοματιῶν καὶ λοιπῶν.

2. Τοῦ ἐκ λιρῶν χρυσῶν Ἀγγλικῶν ὁγδοήκοντα χιλιάδων (80,000) τίμημα πληρωθήσεται εἰς τὸν Ἰωάννην Στεφάνοβικ Σκυλίτσην ἐν Λονδίνῳ τοῖς μετρητοῖς ἁπλῶς ἀπὸ τῆς δημο-

σιεύσει τοῦ Νόμου τοῦ ἐπικυροῦντος τὴν σύμβασιν ταύτην τὴν γενομένην μεταξύ τοῦ Δημοσίου τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν ἀνω δύο ἀντιπροσώπων αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀνατρεπτικὸν ὅρον, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τοῦ Νόμου τοῦ ἐπικυροῦντος τὴν σύμβασιν ταύτην γενήσεται τὸ βραδύτερον πρὸ τῆς πέμπτης Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1902 ἐνεακοσιοστοῦ δευτέρου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

3. Σὺν τῷ ποσῷ τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων λίρῶν χρυσῶν Ἀγγλικῶν τὸ Δημοσίον τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει προσέτι νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ἰωάννην Στεφάνοβικ Σκυλίτσην καὶ τόκον τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (400), ἐπίσης εἰς λίρας χρυσῆς Ἀγγλικᾶς διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ πρώτου ἔτους Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θέλει δημοσιευθῇ ὁ νόμος ὁ ἐπικυρῶν τὴν σύμβασιν ταύτην.

4. Ἄν τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς πέμπτης Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ δευτέρου ἔτους Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δὲν δημοσιευθῇ ὁ νόμος ὁ ἐπικυρῶν τὴν σύμβασιν ταύτην, ἡ σύμβασις ἀφ' ἑαυτῆς ἀκυροῦται ὡς οὐδέποτε ὑπάρξασα καὶ γιζομένη.

5. Ἡ ἐν Λαρίσῃ οἰκία πλὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἐπίπλων καὶ χρηματοκιβωτίων, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα ἀγροτικὰ κτήματα μετὰ τῶν παρρητημάτων καὶ ἐξαστημάτων αὐτῶν πωλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση εἰς τὸ Δημοσίον τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἰσὶ καὶ εὐρίσκονται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσίευσως τοῦ Νόμου τοῦ ἐπικυροῦντος τὴν σύμβασιν ταύτην.

6. Ὁ Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης πωλεῖ εἰς τὸ Δημοσίον τῆς Ἑλλάδος τὰ ἀνω περιγραφέντα ἀγροτικὰ καὶ ἀστικὰ κτήματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τίτλων, δι' ὧν ἐγένετο κύριος καὶ κατέχει ταῦτα, δι' ὅ καὶ μεταβιβάζει εἰς τὸ Δημοσίον τῆς Ἑλλάδος πάντα τὰ ἐκ τῶν τίτλων αὐτοῦ δικαιώματα κυριότητος καὶ δικαιώματα δουλειῶν καὶ ἀγωγᾶς καθ' ὅσονδήποτε τρίτων, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὁ πωλητὴς Ἰωάννης Στεφάνοβικ Σκυλίτσης οὐδεμίαν ἀπολύτως φέρει εὐθύνην διὰ τὴν ἀκριβείαν τῶν ὁρίων καὶ τὴν ἑκτασιν τῶν πωλουμένων ἀστικῶν καὶ

ἀγροτικῶν κτημάτων, εἴτε τὰ ὄρα καὶ ἡ ἔκτασις εἶναι τοιαῦτα πρὸς τὴν ἀνω γενομένην περιγραφὴν, εἴτε διάφορα, εἴτε μείζων εἴτε ἐλάττω τῆς ἀνω γενομένης περιγραφῆς εἶναι ἡ ἔκτασις τῶν πωλούμενων ἀστικῶν καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, ὡς ἐπίσης οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐξ οὐδενὸς λόγου καὶ αἰτίας φέρει ὁ πωλητὴς εὐθύνην ἕνεκεν ἀξιώσεων καὶ τυχόν δικτιωμάτων χωρικῶν, καλλιεργητῶν καὶ ἐτέρων οἰωνοῦποτε ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων. εἴτε τὴν κυριότητα εἴτε τὴν κατοχὴν ἀφορῶσιν αἱ ἀξιώσεις καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα. Ἐπίσης οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην ὁ πωλητὴς ἕνεκεν ἐκνικήσεως τῆς ἐν Λαρσῇ εἰκίας καὶ τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων ἐξ οἰουδὴποτε λόγου ἢ αἰτίας ἡθελον ἐκνικηθῇ ταῦτα καὶ εἴτε περὶ τῆς κυριότητος εἴτε περὶ τῆς κατοχῆς αὐτῶν πρόκειται καὶ οἰοσθῆποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀξιῶν δικαιώματα ἐπὶ τῶν ὡς ἀνω περιγραφέντων κτημάτων.

7. Ἐπὶ τῶν κτημάτων Χατζίμιση καὶ Ρζάμυλας, τῶν κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ Λαρίσης, ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1882 προσημειώσις ἢ κατάσχεσις ἐκ λιγῶν Τουρκικῶν δεκατessάρων χιλιάδων τριάκοντα (ἀριθ. 14030). ἃς ἤξιον εἶναι ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Σαχίπ Βέη ὁ Ὀθωμανὸς Τζελάλ Χαβούζ, καὶ δι' αὐτὴν ἀξιῶσιν ὑφίσταται ἐκκρεμὴς δίκη. — Ἀμφότερα τὰ κτήματα ταῦτα πωλοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὡς εὐρίσκονται μετὰ τῆς προσημειώσεως ἢ κατασχέσεως καὶ τῆς ἐκκρεμοῦς περὶ τούτου δίκης ἀνευ οὐδεμίας εὐθύνης τοῦ πωλητοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση.

8. Μεταξὺ τοῦ πωλητοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση καὶ ταύτων ὑπάρχουσιν αἱ ἐξῆς ἐκκρεμεῖς δίκαι.

1) Νουρὴ Χατζῆ Ἀγμέτ διεκδικοῦντος στρεμμάτα ὀκτακόσια (800) περίπου ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου Χατζῆ Μουσταφᾶ.

2) Τοῦ ἰδίου περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἀφαίρεσιν ἐπιδικασθείσης αὐτῷ νομῆς ἀγρῶν Ἀμαρλὰς ἐκατὸν ἐβδομήκοντα στρεμμάτων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1883 ὀγδοηκαστοῦ τρίτου.

3) Μουσταφᾶ Μαϊκὸν ὁμοίᾳ ὡς ἡ προηγουμένη περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἀφαίρεσιν νομῆς ἀγρῶν στρεμμάτων πενήτηκοντα περίπου τοῦ χωρίου Ἀμαρλὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1892 ἐνενηκοστοῦ δευτέρου.

4) Δημητρίου Πάππου περί ἀνακτήσεως ν
στρεμμάτων ἑκατὸν πενήκοντα τῆς περιφέρειας Σ
τοῦ ἔτους 1889 ὀδοηκοστοῦ ἑνάτου.

5) Τοῦ ἰδίου ὁμοία ἀγρῶν στρεμμάτων ἐνε
τῆς περιφέρειας τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἀπὸ τοῦ ἔτους
κοστοῦ πέμπτου.

6) Τοῦ ἰδίου ὁμοία ἀγρῶν στρεμμάτων πεντ
τοῦ ἔτους 1896 ἐνενηκοστοῦ ἑκτου.

7) Ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν Βακουφίου Τ
ἀνακτήσεως νομῆς γαιῶν στρεμμάτων δύο χιλιάδ
σίων ἐκ τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου Μπαγίας ἀπ
1890.

8) Λεωνίδα Κλωτσάρη περί ἀνακτήσεως νομῆς
φανασαίων στρεμμάτων εἴκοσι πέντε περίπου ἀπ
1899 ἐνενηκοστοῦ ἑνάτου ἔτους.

9) Ἀδελφῶν Γλαβάνη περί πληρωμῆς δραχμῶ
σάρων χιλιάδων ἑπτακοσίων (14700) ἐντόκως ἀπ
Μαρτίου 1893 ἐνε ηκοστοῦ τρίτου ἔτους.

10) Κληρονόμων Π Τσολάκη περί πληρωμῆς
διακοσίων ὀγδοήκοντα τεσσάρων χιλιάδων διακο
σίων (214,218) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ὀγδόης Ἀπρ
ἐνενηκοστοῦ ἑκτου.

11) Τῶν ἰδίων περί πληρωμῆς δραχμῶν ἑκατό
τε χιλιάδων διακοσίων ὀγδοήκοντα μιᾶς (ἀριθ. 115)
κως ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀπριλίου 1896 ἐνενηκοστοῦ ἑ
κτου.

12) Τῶν ἰδίων κληρονόμων Παναγιώτου Τσαλ
πεῖα τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου ἀγωγῆς αὐτῶν κατ
Στεφάνου Σκυλίτση περί πληρωμῆς δραχμῶν δια
δεκα χιλιάδων διακοσίων πενήκοντα ὀκτὼ καὶ
ἀπὸ εἰκιστῆς τετάρτης Ὀκτωβρίου ἀγωγῆς τῶν α
τοῦ αὐτοῦ περί πληρωμῆς τῶν ἐν αὐτῷ πασῶν ἐκ ὀ
κοντα πέντε χιλιάδων ἑκατὸν τριάκοντα πέντε καὶ
τα χιλιάδων ἑκατὸν πενήκοντα τεσσάρων, ἀμφοτέρ
γωγῶν ἐγερθεισῶν κατὰ τὰς ἀνω ἡμερομηνίας τοῦ ἔ
τους.

13) Δημητρίου Χρήστου περί πληρωμῆς δραχμῶν

χρυσίδων ὀκτακοσίων ὀγδοήκοντα ἐντάκως ἀπὸ πρώτης Φεβρουαρίου 1901.

Ἀπὸ τὰς ἀνεξαίρετως τὰς δίκας ταύτας τὰς ἤδη περιγραφείσας, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην τυχόν μὴ ρητῶς μνημονευομένην ἐνταῦθα, ἀλλ' ὑφισταμένην ἤδη ἢ ὅπωςδῆποτε προκύψουσιν ἀποδῆποτε φύσεως καὶ οἰονδῆποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, προσωπικαὶ ἢ πραγματικαί, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ἔχουσιν ἐχούσας πρὸς τὰ πωλούμενα κτήματα ἀναλαμβάνει ὡς ἰδίαν αὐτοῦ τὴν Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος εὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχοντος εὐθύνην τοῦ πωλητοῦ διὰ τὰς ἀνωτέρω δίκας καὶ τὴν ἐκδοσὶν οὐτῶν, διότι αὐταὶ βαρύνουσιν ἀποκλειστικῶς τὸν Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος καὶ μόνον, τὸ ὅποιον ὀφείλει νὰ παρεμβῇ καὶ διεξέγῃ ταύτας δι' ἑαυτὸ καὶ ἰδίαν αὐτοῦ δαπάνην.

4. Ἐκ τῶν ἀνω περιγραφέντων κτημάτων ὀκτὼ (8) κτήματα εἰσὶν ἐνοικιασμένα διὰ πέντε (5) γεωργικὰ ἔτη, ἦτοι ἀπὸ δεκάτης ἑκτῆς Αὐγούστου 1898 μέχρι δεκάτης ἑκτῆς Αὐγούστου 1903.

Τα κτήματα ταῦτά εἰσι·

1) Τσουῦξανι, ἐνοικιασθὲν ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος πεντακοσίων (500).

2) Καστοὶ ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος διακοσίων ἑξήκοντα (260).

3) Κιοπέ Ὀμπαση, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος τριακοσίων εἴκοσι (320).

4) Νιάματα, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος τριακοσίων πενήκοντα (350).

5) Κρανιό, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος τετρακοσίων πενήκοντα (450).

6) Λόγγος, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος τριακοσίων ἑβδομήκοντα (370).

7) Φλαμουῦλι, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος διακοσίων ὀγδοήκοντα (280).

8) Τσαμάσι, ἀντὶ λιρῶν Τουρκικῶν κατ' ἔτος πεντακοσίων (500).

Πάντα τὰ μισθώματα τῶν ἀνω ὀκτὼ (8) ὑπὸ ἐνοικίᾳσι διατελούντων κτημάτων, ὡς καὶ τὰ μισθώματα τῶν ἐπίσης

ὑπὸ ἐνοικίαισιν εὐρισκομένων κτημάτων τῆς περιφέρειας Τρικκαλῶν «Μπαγιαί» καὶ «Βουστήδην» μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀμμοσιεύσεως τοῦ Νόμου τοῦ κυροῦντος τὴν παρῶνται σύμβασιν ὅπωςδῆποτε πληρωθέντα εἰς τὸν πωλητὴν Ἰωάννην Στεφανοβίχ Σκυλίτην ὡς ὀφειλόμενα αὐτῷ ὡς καὶ τὰ μὴ πληρωθέντα, ἀλλ' ὀφειλόμενα ὡς ληξιπρόθεσμα δυνάμει τῶν μισθωτηρίων συμβολαίων μέχρι τῆς ἀνω μνημονευθείσης ἡμέρας, ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν πωλητὴν Ἰωάννην Στεφανοβίχ Σκυλίτην καὶ οὐδὲν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ἔχει τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος.

Πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀνήκουσι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος.

10. Τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεοῦται διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως νὰ διατηρήσῃ ἐν ἰσχύι τὰς ἤδη ὑφιστάμενας ἐνοικιάσεις τῶν ἀνωτέρω ὀκτῶ (8) κτημάτων μέχρι τῆς λήξεως αὐτῶν, ὡς ἐπίσης ὑποχρεοῦται νὰ διατηρήσῃ καὶ τὰς ἐνοικιάσεις τῶν δύο ἐν τῇ περιφέρειᾳ Τρικκαλῶν κτημάτων «Μπαγιαί» καὶ «Βουστήδην», αἵτινα ἀμφοτέρω εἶναι ἐνοικιασμένα διὰ πάντε γεωργικὰ ἔτη ἀπὸ δεκάτης Αὐγούστου ἐπιστώτος 1901 ἔτους καὶ ἀντὶ μισθώματος λιρῶν Ἑλληνικῶν χιλίων (1000) κατ' ἔτος δι' ἀμφοτέρω τὰ κτήματα ταῦτα.

11. Τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεοῦται ἐπίσης νὰ διατηρήσῃ ἐν ἰσχύι πάσας τὰς διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου γενομένας μονοετεῖς ἐνοικιάσεις τῶν λιθαδίων τῶν λοιπῶν δεκάτῃς κτημάτων, αἵτινες ἐνοικιάσεις ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡξαμήνου τοῦ παρόντος ἔτους λήγουσιν ἐντὸς τοῦ παραιτούτου ἔτους 1902.

12. Ὡς πρὸς τὰ μισθώματα τῶν λιθαδίων τῶν ἀνωτέρω δεκάτῃς κτημάτων αἱ μὲν προκαταβολαὶ καὶ δόσεις, αἵτινες δυνάμει τῶν μισθωτηρίων συμβολαίων τῶν γενομένων ἐνόπιον Συμβολαιογράφου ὀφείλονται πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀμμοσιεύσεως τοῦ Νόμου τοῦ κυροῦντος τὴν σύμβασιν καὶ εἶναι ἀπαιτητὰ, ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἰδιοκτήτην Ἰωάννην Στεφανοβίχ Σκυλίτην, πάσαι δὲ αἱ λοιπαὶ εἰς τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος.

13. Ἐὰν τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος δὲν διατηρήσῃ ἀπὸ τοῦ

σας τὰς ἀνωτέρω ἐνοικιάσεις τὰς τε πολυετείς τῶν δέκα κτημάτων ὡς καὶ τὰς μονοετείς τῶν λεθαλίων τῶν ἐτέρων δεκαεξ κτημάτων, εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν ἀπέναντι τοῦ πωλητοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση διὰ πᾶσαν κατ' οὗτοῦ παρὰ τῶν ἐνοικιαστῶν δίκην καὶ διὰ πᾶσαν ἐντεῦθεν εἰσινδήποτε ζημίαν αὐτοῦ.

14. Τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεῖται νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ἰωάννην Στεφάνοβικ Σκυλίτση τὴν ἀξίαν τοῦ σίτου καὶ τῆς κριθῆς, τὰ ὅποια ὁ ἰδιοκτήτης ἀπὸ τοῦ μῆνός Αὐγούστου ἐχορήγησε καὶ θέλει χορηγήσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τοῦ ἐπικυροῦντος τὴν σύμβασιν εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ καλλιεργητὰς τῶν κτημάτων εἴτε πρὸς σπέραν εἴτε πρὸς διατροφήν αὐτῶν.

Τὸ χορηγηθὲν ποσὸν ἐκ τῶν εἰδῶν τούτων θέλει ἐξακριβωθῇ ἐκ τῶν βιβλίων τῆς διαχειρίσεως τῶν κτημάτων, ἣ δὲ ἀξία θέλει ὑπολογισθῇ κατὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν τοῦ χρόνου, καθ' ἣν ἐχορηγήθησαν. Τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τῶν χωρικῶν καὶ καλλιεργητῶν, εἰς εὖ: ἐχορηγήθησαν τὰ πρὸς σπέραν καὶ διατροφήν εἶδη, ὑπεισέρχεται εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιοκτητοῦ Ἰωάννου Στεφάνοβικ Σκυλίτση.

15. Τὰ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην Ἰωάννην Στεφάνοβικ Σκυλίτση ἀπειλούμενα παρὰ χωρικῶν, καλλιεργητῶν ἢ ἐτέρων τρίτων εἰσινδήποτε εἴτε λόγῳ δανείου εἴτε ἐξ ἐτέρας αἰτίας ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον, καὶ οὐδὲν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα ἔχει τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς ἂν πράξηται περὶ σίτου ἢ κριθῆς χορηγηθέντων εἰς χωρικοὺς ἢ καλλιεργητὰς πρὸς τροφὴν ἢ σπέραν κατὰ τὸ ἄρθρον 14.

16. Τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος κτάται αὐτοδικαίως τὴν κατοχὴν τῶν πωλουμένων ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ τῆς ἐν Λαρίσσι οἰκίας ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ νόμου τοῦ κυροῦντος τὴν παρούσαν σύμβασιν. Ἀλλὰ διὰ μὲν τὴν ἐν Λαρίσσι οἰκίαν θέλει ἐπιτρέψαι τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ὁ ἐν οὗτῃ σήμερον ἐνοικῶν παραμείνῃ ἀμίσθως μέχρι τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου τοῦ προσεχοῦς 1902 ἔτους. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀποθήκας τῶν κτημάτων/ἐν γένει, τὸ Δημόσιον τῆς Ἑλλάδος θέλει

ἀφήσει ταύτας εἰς τὴν γρῆσιν τοῦ Ἰωάννου Στεφάνουδιν Σκυλίτη μέχρι τῆς πρώτης Μαΐου τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1902

17. Τὸ κατὰ τὸν νόμον ΔΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 ὀφειλόμενον τέλος κληρονομίας ἐπὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀστικῶν καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, καθ' ὃ μέρος τὰ κτήματα ταῦτα περιῆλθον εἰς τὸν Ἰωάννην Στεφάνουδιν Σκυλίτην ἐκ κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του Παύλου Στεφάνουδιν Σκυλίτη, ἥτοι κατὰ τὸ ἡμῖς ἐξ ἀδιαίρετου, προσδιορίσθηται λαμβανομένης ὡς ἀξίας τῶν κτημάτων τούτων τοῦ προσῶτων λιρῶν στερλινῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων, ἀνθ' ὧν καὶ πωλοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

18. Πάντες οἱ τίτλοι καὶ τὰ ταπία τῶν πολουμένων κτημάτων παραδοθήσονται εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν τῆς Ἑλλάδος ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ τὴν παροῦσαν συμβάσιν κυρουῦντος νόμου, ἐξαίρεσι τῶν ταπίων τοῦ χωρίου Ἀλ-Σεράι, οὗτινος δὲν εὗρέθησαν εἰσέτι τὰ ταπία.

Βον) ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΩΜΗΝ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ Δεκεμβρίου 1901-ἔτους.

Ὁ Κύριος Νικόλαος Τριανταφυλλᾶκος Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ὁ Κύριος Φωκίων Νέγρης Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκπροσωποῦντες ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω ιδιότητες αὐτῶν τὸ Δημόσιον.

Ὁ Κύριος Στέφανος Στρίτ διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν αὐτὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν,

συνεβάλοντο ὡς ἑπεται :

Ι. Τὸ δημόσιον διὰ συμβάσεως ἀπὸ σημερινῆς χρονολογίας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς διὰ νόμου κυρώσεως αὐτῆς μέχρι

τῆς 5 Φεβρουαρίου 1902 ἡγόρασε παρὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Στεφάνου Σκυλίτη ἅπαντα τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενα ἀκίνητα αὐτοῦ κτήματα περιεληθόντα αὐτῷ ἐξ ἀγορᾶς καὶ ἐκ κληρονομίας τοῦ ἀποδιδάσαντος ἀδελφοῦ του Παύλου Στεφάνου Σκυλίτη ἀντὶ λίρων στερλινῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων μετὰ τόκου πρὸς 4 ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ 20ῆς Δεκεμβρίου ἐ. ε. μέχρι ἐξοφλήσεως, καταβλητέων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐν Λονδίνῳ. ἅμα ὡς ἡ ἐν λόγῳ σύμβασις κυρωθῇ διὰ νόμου καὶ δημοσιευθῇ οὗτος ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐντός τῆς ἀνωτέρω ὁριζομένης προθ. σμίας.

Τὸ ἐξ ὀγδοήκοντα χιλιάδων λίρων στερλινῶν μετὰ τόκων ὡς ἀνωτέρω ποσόν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς τίμημα τῆς ἐν λόγῳ ἀγορᾶς, χορηγεῖ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Δημοσίον εἰς τὴν τρέχουσαν τιτὴν τῆς λίρας στερλίνης εἰς τὴν ἀγορὴν Ἀθηνῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταβολῆς τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων λίρων στερλινῶν μετὰ τόκων, ὡς κατωτέρω ρηθῇσεται, πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Στεφάνου Σκυλίτην ἐν Λονδίνῳ, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐντός τῆς ὡς ἀνωτέρω ἐπὶ τῆς προθεσμίας δημοσιεύσεως τοῦ κυρώσαντος τὴν τῆς ἀγοραπωλησίας σύμβασιν νόμου.

Ἀναλαμβάνει δὲ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τὴν ὑποχρέωσιν, ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ποσόν τῶν 80.000 λίρων στερλινῶν μετὰ τόκων, ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κυρώσαντος τὴν παραρτήσαν σύμβασιν καὶ τὴν περὶ ἀγοραπωλησίας, τὴν ἀνωτέρω μνημονευμένην, ἐντός τῆς πρὸς τὴν δημοσίευσιν ταύτην τεταγμένης προθεσμίας, καταβάλλῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου καὶ εἰς χρέωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Στεφάνου Σκυλίτην ἐν Λονδίνῳ εἰς λίρας στερλίνης ἐπὶ ἀποδείξει αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐνταλασμένην τὴν πληρωμὴν Τράπεζαν ἐν Λονδίνῳ, ἀπὸ πληρωμῆς παντὸς τέλους χαρτοσήμου Ἑλληνικοῦ.

II. Τὰ συμβαλλόμενα μέρη διὰ τῆς παρούσης συναμολογοῦσι περαιτέρω ὅτι τὸ ἀντίτιμον εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια τοῦ ἀνωτέρω εἰρημένου ποσοῦ λίρων στερλινῶν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα παρέχει εἰς ὅκνειον πρὸς τὸ Δημοσίον χρεωλυτικὴν κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας ἐπὶ τόκῳ πρὸς 5 ταῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος καὶ τῷ ἀντιστοιχοῦντι χρεωλύτῳ, ἵνα τὸ οὗτο δά-

νειον ἐξοφληθῇ ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1902. Αἱ χρεωλυτικαὶ δόσεις τοῦ δανείου τούτου καταβλήθησονται ἐτησίως τῇ 1ῃ Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους καταβλητέου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πρὸς τὴν Ἑθν. Τράπεζαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν αὕτη ἐνεργήσῃ τὴν εἰρημένην καταβολὴν διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Στεφάνου Σκυλίτσην μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου τοῦ 1902 ἔτους μὴν τοῦ τόκου, ὡς αὐτὰς ἀνωτέρω ὀρίζεται, πρὸς 5 ταῖς ἑκατὸν ἐτησίως.

Καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ δημοσίον δὲν ἤθελε καταβάλλει ἐμπροσθέντως, ἥτοι κατὰ τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ὀφειλόμενον ἐκ τόκων καὶ κεφαλαίων, ἥτοι τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων, πρὸς, χωρεῖ κατὰ τοῦ δημοσίου ἐπίπασιν καθυστερήσει· ὁ νόμιμος τόκος ὑπερμερίας μέχρι ἐξοφλήσεως αὐτοδικαίως καὶ ἀνευ ὀχλήσεως.

III. Οἱ δημοῖοι Ἐπαρχιακοὶ ταμίαι ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς κυρώσεως τῆς παρούσης συμβάσεως διὰ νόμου νὰ καταθέτωσιν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης πᾶσαν αὐτῶν εἰσπραττέν ἐκ μισθωμάτων τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων κτημάτων καὶ παντὸς ἄλλου ἐσόδου ἐκ τῶν αὐτῶν κτημάτων.

Ἐπίσης ἐὰν τὸ δημοσίον πωλήσῃ τμήματα τῶν κτημάτων ἀφίνον τοῖς ἀγορασταῖς μέρος, ἢ τὸ ὅλον τοῦ τιμήματος, εἰς δάνεια χρεωλυτικά, οἱ εἰσπραττοντες τοὺς τοκοὺς τὰ παφάλαια καὶ τὰς χρεωλυτικὰς δόσεις τῶν τοιούτων δανείων δημοῖοι ταμίαι, ὑποχρεοῦνται νὰ καταθέτωσι τὰ εἰσπραττόμενα ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης. Πᾶσαι αἱ τοιαῦται καταθέσεις θέλουσι συμφηφίζεσθαι αὐτοδικαίως καὶ ἀνευ ἐτέρας διατυπώσεως κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς καταβολῆς τῆς ἐκάστοτε προσεχοῦς χρεωλυτικῆς δόσεως τοῦ πρὸς τὸ δημοσίον δανείου τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης εἰς τὸ πᾶν τῆς ἐν λόγῳ χρεωλυτικῆς δόσεως.

Ἐπὶ τῶν τοιούτων καταθέσεων τοῦ δημοσίου ταμείου πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης αὕτη θέλει καταβληθῇ μέχρι τῆς προθεσμίας τοῦ συμφηφισμού αὐτῶν εἰς τὴν ὀφειλόμενὴν χρεωλυτικὴν δόσιν τόκον πρὸς 2 ταῖς ἑκατὸν 207 ἔτος.

Καθ' ὅσον τὰ διὰ τῶν καταθέσεων τῶν δημοσίων ταμίων

εἰς τὰ ταμεῖα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συγκεντρωθέντα ποσὰ δὲν ἤθελον ἐπαρκέσει εἰς ἐμπρόθεσμον ἐξόφλησιν τῆς χρεωλυτικῆς δόσεως, τὸ δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὰ εἰς συμπλήρωσιν ταύτης ἀναγκαῖον ποσὸν κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς καταβολῆς τῆς ἐτησίαις χρεωλυτικῆς δόσεως πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, δικαιοῦμένην πρὸς τοῦτοις νὰ καταλογίσῃ διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν τόκον ὑπερμερείας πρὸς δ' ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, χωροῦντα αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ὀχλήσεως τοῦ δημοσίου.

Καθ' ἣν περίπτωσιν τὰ δυνάμει του παρόντος ἀρθροῦ συγκεντρούμενα διὰ καταθέσεων τῶν δημοσίων ταμιῶν ποσὰ ἤθελον ὑπερβῇ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς χρεωλυτικῆς ἐτησίαις δόσεως ποσόν, τὸ ὑπερβάλλον τίθεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς τῆς χρεωλυτικῆς δόσεως ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δημοσίου.

IV. Πᾶσαι αἱ μὴ προβλεπόμεναι ἐν τῇ παρούτῃ συμβάσει λεπτομέρειαι περὶ τῶν ἀνωτέρω συντεθειμένων αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸν κανονισμόν τῆς τιμῆς τῆς λίρας στερλίνας εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω συμφωνουμένων, εἰς τὸν χρεωλυτικὸν πίνακα τοῦ δανείου, θέλουσι κανονισθῇ διὰ Β. Διαταγμάτων μετὰ προηγουμένην μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συνεννόησιν.

V. Ἡ παρούσα σύμβασις, ἥ πρὸς τὴν Τράπεζαν ἐξόφλησις τοῦ διὰ τῆς παρούσης συνομολογουμένου δανείου, ὡς καὶ ἡ ἐξόφλησις τῶν ὑπὸ τῶν δημοσίων ταμιῶν καταθέσεων καὶ τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων τοῦ χρεωλυτικοῦ δανείου, ἀπαλλάσσονται τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

VI. Ἡ παρούσα σύμβασις καθίσταται ἄκυρος, ἂν μὴ ἐπέλθῃ ἡ δημοσίευσίς τοῦ κυρώσαντος ταύτην νόμου κατὰ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυρώσαντος τὴν κατὰ τοῦ Ἰωάννου Στεφάνουδης Σκυλίτση σύμβασιν ἀγοραπωλησίας νόμου καὶ μέχρι τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1902.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΩ

Διὰ τῆς μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συμβάσεως
ΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

τῆς 24 Μαΐου 1881, κυρωθείσης διὰ τοῦ Νόμου ΠΑΖ' τῆς 11 Μαρτίου 1882, καὶ ἀναγνωρισθείσης διὰ τοῦ ἀρθροῦ 10 τῆς ἐπιστικῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης τῆς 22 Νεβρίου 1897, τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον ὡς διάδοχον τοῦ ὀθωμανικοῦ, ἀπέκτησε τὴν κυριότητα τῶν κτημάτων τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους τῶν κειμένων εἰς τὰς παραχωρηθείσας χώρας.

Ὁ Πίναξ τῶν κτημάτων τούτων τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ὑποβληθεὶς γαλλιστὶ εἰς τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἐπιτρόπων, ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 512 τῆς 7 Δεκ. 1888 φύλλου τῆς ἘφΚ. [σ. 2903—2908].

Καὶδς Διορίδης.

Πόλις Λαρίσης καὶ περιοχή. 1. Τὸ διοικητήριον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 2. Τὸ τελωνεῖον. 3. Δύο μαγαζεῖα παρὰ τὸ τελωνεῖον, παρέχοντα ἐνοίκιον 850 γροσίων. 4. Αἱ φυλακαί. 5. Τὸ τηλεγραφεῖον. 6. Τὸ φρούριον μετὰ τῶν οἰκοδομῶν, γηπέδων καὶ παραρτημάτων αὐτοῦ. 7. Οἰκοδόμημα χρησιμεύον ὡς ἀποθήκη διὰ τοὺς ἐφέδρους. 8. Δωμάτιον πλησίον τῆς ἀποθήκης. 9. Κοιτῶνες πλησίον τῆς ἀποθήκης. 10. Γήπεδον πλησίον τῆς ἀποθήκης. 11. Ἐν φυλακεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ. 12. Ἐν φυλακεῖον παρὰ τὴν γέφυραν. 13. Ἀποθήκη πολεμοφοδίων πλησίον τοῦ τζαμίου «Χασάν Μπέη». 14. Παράπηγμα διὰ πυροβόλα πλησίον τῆς ἀνωτέρω ἀποθήκης. 15. Ὁ ὑποστηρίζων τὴν ἀνωτέρω ἀποθήκην τοῖχος. 16. Γήπεδον πλησίον τῆς αὐτῆς ἀποθήκης. 17. Φυλακεῖον μετὰ γηπέδου ἐπίσης πλησίον τῆς ἀποθήκης. 18. Πυροβολεῖον «Ἄλ Σαράϊ». 19. Ἀποθήκη πολεμοφοδίων λιθόκτιστος παρὰ τὴν Πύλιν Τρικκάλων. 20. Γήπεδον παρὰ τὴν ἀνωτέρω ἀποθήκην καὶ ἐν φυλακεῖον. 21. Γήπεδον καὶ λίθοι τοῦ παλαιοῦ πυροβολείου «Τουρμπέ.» 22. Πυροβολεῖον παρὰ τὴν πόλιν Φαρσάλων καὶ γήπεδον. 23. Ἀποθήκη πολεμοφοδίων ἐν Τελικαβᾷ μετὰ φυλακεῖον καὶ γηπέδων παρακειμένων. 24. Πυροβολεῖον, μικρὰ ἀποθήκη καὶ γήπεδον παρὰ τὴν πόλιν Βόλου. 25. Γήπεδον τοῦ πυροβολείου «Ἀράτισσα.» Φυλακεῖον. 26.

Πυροβολεῖον «Σταμπούλ» μετὰ γηπέδου. Γήπεδον παρακείμενον. 27. Παλαιὸς «τοπχανές», οἰκοδομαὶ καὶ γήπεδον.

Ναχιές (δῆμος) Τυρνάβου.

28. Λουτρῶν λιθόκτιστος παρὰ τῷ στρατῶνι. 29. Δύο μαγαζία ἐντὸς τοῦ στρατῶνος. 30. Δύο σκιαᾶδες πλησίον τοῦ στρατῶνος. 31. Ἀγροί, γρασιδότοποι ἐκτάσεως 40 τουρκικῶν στρεμμάτων (δενούμ). 32. Δέκα τουρκ. στρέμματα κήπων περιέχοντα 1070 συκαμινές. 33. Εἰς ἀγρός 50 τουρκ. στρεμμάτων. 34. Εἰς λαχανόκηπος 20 τουρκ. στρεμμάτων, ἐνοικιάζομενος πρὸς 500 γρόσια κατ' ἔτος. Πάντα ταῦτα πλησίον τοῦ στρατῶνος. 35. Ὁ σταθμός (κουλές) τοῦ ἐπιστάτου τοῦ τελωνείου ἐν τῷ χωρίῳ Καρχαδρέ. 36. Γήπεδον ἀμμῶδες, τουρκ. στρέμμ. 157. 37. Γαῖαι καλλιεργούμεναι τ. σ. 460. 38. Γαῖαι καλλιεργούμεναι καὶ σπειρόμεναι τ.σ. 173. 39. Ὁ στρατῶν τοῦ Τυρνάβου μεθ' ἑνὸς φαρμακείου, ἑνὸς μαγειρείου, ἑνὸς σταύλου, μιᾶς δεξαμενῆς. 40. Εἰς σταῦλος διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἵππους καὶ εἰς ἀχυρῶν, κείμενα πλησίον τοῦ στρατῶνος. 41. Ἀποθήκη πολεμοφοδίων λιθόκτιστος. 42. Τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐν φυλακείῳ.

Ναχιές (δῆμος) Δερβελί.

43. Τὸ διοικητήριον. 44. Ἐν Φυλακείῳ ἐν Ταφσάν Κεπροῦ. 45. Ἐν φυλακείῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τυρνάβου. 46. Φυλακείον μετὰ περρατημάτων ἐν Ὁρτά Κουλέ. 47. Διώροφος στρατωνίσκος (κουλές) ἐν Λασποχωρίῳ. 48. Φυλακείον καὶ κουλές ἐν Καραλί Δερβέν.

Ναχιές (δῆμος) Ἀγυῖας.

49. Τὸ διοικητήριον. 50. Ἐν φυλακείῳ ἐν Ἰγγιρλί. 51. Ἐν φυλακείῳ ἐν Χασάν Τσεσμέ. 52. Τὸ δάσος τὰς Καρύτσας καὶ Τσάγεζι, τουρκ. στρέμματα 80000. 53. Τὸ δάσος τοῦ Σιπαϊλίχ, τουρκ. στρέμμ. 91000. 54. Τὸ δάσος παρὰ τὸ

χωρίον Σιλίτσανι, τουρκικὰ στρέμματα 10000. 55. Τὸ δάσος παρὰ τὸ χωρίον Ἰσκήτ, τουρκ. στρέμματα 9000. 56. Τὸ δάσος παρὰ τὸ χωρίον Κεστανέ (Σκληθρον), στρέμματα τουρκικὰ 12000. 57. Τὸ δάσος παρὰ τὰ χωρία Βουλγαρινὰ καὶ Μοιαστήριον, στρέμματα τουρκικὰ 22000. 58. Τὸ δάσος παρὰ τὸ χωρίον Κοκοράθαν, στρέμματα τουρκικὰ 3000. 59. Τὸ δάσος παρὰ τὸ χωρίον τοῦ Τουναρλή, στρέμματα τουρκικὰ 5000. 60. Γαῖαι προσοδοφόροι ἐκτάσεως 450 τουρκικῶν στρεμμάτων περίπου, κείμεναι ἐντὸς τῶν ἀμπελώνων τοῦ ποι-
φλικίου Νεμπεϊλέρ.

Κυζῆς Βόλου.

Πόλις Βόλου.

61. Τὸ διοικητήριον. 62. Τὸ καλούμενον «Σερμπέτ Χανέ» γήπεδον πλησίον τοῦ διοικητηρίου. 63. Τὸ ὑγειονομεῖον, κείμενον ἐν τῇ θέσει «Παλαιὰ Μαγαζεῖα». 64. Ἀποθήκη ἀν-
θράκων ἐν τῇ θέσει «Κέφαλος». 65. Στρατῶν ἐν τῇ αὐτῇ θέ-
σει. 66. Ἡ λιθοκτιστος πυριτιδαποθήκη ἐντὸς τοῦ φρουρίου,
ὥσαύτως μία ἀποθήκη ζωοτροφῶν καὶ δύο ἀποθήκαι πολεμο-
φοδίων. 67. Δύο ἀποθήκαι πολεμοφοδίων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ
φρουρίῳ τῷ κειμένῳ ἐντὸς τοῦ ἐτέρου. 68. Ἐν οἰκοδόμημα δ' ἂ
πυροβόλα ἐντὸς τοῦ φρουρίου. 69. Τὸ πυροβλεῖον «Κοῦμ Ταμ-
πιασί» ἐπὶ τῆς παραλίας ἐκτὸς τοῦ φρουρίου. 70. Τὸ τελω-
νεῖον μετὰ τῆς ἀποβάθρας αὐτοῦ καὶ γηπέδου. 71. Τὸ τηλε-
γραφεῖον. 72. Ὁ στρατῶν μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ
πεδίου ἀσκήσεων. 73. Ἀποθήκη ἐπὶ τῆς παραλίας, χρησιμεύ-
ουσα ὡς ἀλαταποθήκη. 74. Τὸ φυλακεῖον τοῦ τελωνείου τὸ
κείμενον ἐν τῇ θέσει «Νέα Μαγαζεῖα».

Ναχιές (δῆμος) Τρικέρων.

75. Τὸ διοικητήριον. 76. Ὑγειονομεῖον. 77. Ἐν φυλακεῖον
χωροφυλάκων ἐν Δεσεμελέρ. 78. Ἐν φυλ. χωροφ. ἐν Καδὶρ.
Ἀγὰ Μεζαρλίκ. 79. Ἐν φυλ. χωροφ. ἐν Πιλάφ Τεπέ. 80.

Ἐν φυλακ. χωροφ. ἐπὶ τῆς οἰδοῦ Ἀλμυροῦ. 81. Δύο φυλακεῖα χωροφυλάκων ἐν Μπασδέκ.

Ναχίες (ῥήμος) Βελεστίνου.

82. Ἐν φυλακεῖον χωροφυλάκων ἐν Μπασλένω. 83. Ἐν φυλακ. χωροφυλ. ἐν Μουσαφειλέρ. 84. Ἐν φυλακ. χωροφυλ. ἐν Δερβίς Σουϊοῦ. 85. Ἐν φυλακ. χωροφυλ. πλησίον Ἀγίου Γεωργίου. 86. Ἐν φυλακ. χωροφυλ. πλησίον τοῦ Δίγκ. 87. Ἐν φυλακ. χωροφυλ. ἐν Χατζῆ Κουσεῖν Πασᾶ.

Καὶδὲς Ἀλμυροῦ.

88. Τὸ διοικητήριον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 89. Τὸ τηλεγραφεῖον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 90. Ὁ στρατὸν μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

Τ' ἐνωτέρω οἰκοδομήματα κεῖνται ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἀλμυροῦ. 91. Οἱ ἐμπροσθέντες στρατωνίσκοι (κουλέδες) εἰς τὰς ἑξῆς θέσεις: Κέφαλος, Ἀλμυρός, Ἰστίνα, Σοῦρπα, Κονίτσιο, Διρμύνα, Λιγοράκι, Χαροῖ, Μεγάλη Ράχη, Λεύκα, Ἀἰδίνι, Σαμανδούρα, Καλόγερος, Δαρμάλα, Τζόκα, Γιάσμο, Αὐλα, Προσῆλου, Τσατά, Μπακκλί, Καρατζᾶ, Δαγλοῦ, Γιάγγελε, Γενέδικλου, Γενιτζέκ. 92. Τὸ ὑγειονομεῖον τῆς Σούρπης καὶ τὸ τελωνεῖον. 93. Ἡ ἀποβάθρα καὶ τὸ ὑγειονομεῖον Πλατάνου. (Τὸ ὑγειονομεῖον ἔχει μόνον τὸ ἰσόγειον· τὸ πρῶτον πάτωμα ἐκείν.) 94. Ἐν νοσοκομεῖον καίμενον ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἀλμυροῦ. 95. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Μπακκλή, παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 6500 γροσίων, τουρκ. στρέμματα 6,000. 96. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Κιολοιμενλή, παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 2170 γροσίων, τουρκ. στρέμματα 2000. 97. Αἱ βοσκαὶ Μάδα Καρὰ Ἰσμαήλ ἐτήσιον εἰσόδημα 6,150 γροσίων, τουρκικὰ στρέμματα 6000. 98. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Ἀἰδινίου παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 3150 γροσίων, τουρκικὰ στρέμματα 4231. 99. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Κεφάλου παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 8150 γροσίων, τουρκικὰ στρέμματα 2500. 100. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Κουρφαλοῦ παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 8250 γροσίων, τουρκικὰ

στρέμματα 4000. 101. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Κιλάρια, παρέχουσαι ἐτήσιον εἰσόδημα 8000 γροσίων, τουρκικὰ στρέμματα 6500.

Καζῆς Τρικκάλων.

102. Τὸ φρούριον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 103. Ὁ στρατὸν μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 104. Ὀκτὼ φυλακεῖα (κούλέδες) κείμενα ἐν Ἀγίρῳ, Κάκροβα, Κίλινος, Τάβας, Βέκουε, Καραμπούς, Ζάρκος καὶ Χασάν Κλίμπο. 105. Τὸ τηλεγραφεῖον ἐν τῇ πόλει Τρικκάλων. 116. Ἐν λατομεῖον. 107. Τὸ ἔαρος ἐπάνω Περλιάγκο, τουρκ. στρέμματα 4000. 108. Τὸ δ. κάτω Περλιάγκο, τ. σ. 7000. 109. Τὸ δ. Μπελτίστα τ. σ. 5000. 110. Τὸ δ. Κρανειὰ τ. σ. 16000. 111. Τὸ δ. Καστανιὰ τ. σ. 5000. 112. Τὸ δ. Δουλάνα τ. σ. 6000. 113. Τὸ δ. Δραγοβίτσι τ. σ. 8000. 114. Τὸ δ. Κότουρι τ. σ. 15000. 115. Τὸ δ. Λεπενίτσα τ. σ. 18000. 116. Τὸ δ. Χαλίκι τ. σ. 10000. 117. Τὸ δ. Σκληνιάσα τ. σ. 5000. 118. Τὸ δ. Τζμόλα τ. σ. 5000. 119. Τὸ δ. Ὀστροβόν τ. σ. 8000. 120. Τὸ δ. Κακοπλεῦρι τ. σ. 12000. 121. Τὸ δ. Καρθουνολεπενίτσα τ. σ. 9000. 122. Τὸ δ. Δράμιον τ. σ. 7000. 123. Τὸ δ. Μπουράσα τ. σ. 5000. 124. Τὸ δ. Τέρνα τ. σ. 18000. 125. Τὸ δ. Λάντζου τ. σ. 2000. 126. Τὸ δ. Καλόγηρον τ. σ. 6000. 127. Τὸ δ. Ζιόλι τ. σ. 3000. 128. Τὸ δ. Κούτσαίνα τ. σ. 12000. 129. Τὸ δ. Ριτερνίκον τ. σ. 10000. 130. Τὸ δ. Περτοῦλι τ. σ. 15000. 131. Τὸ δ. Πύρα τ. σ. 8000. 132. Τὸ δ. Δέσι τ. σ. 10000. 133. Τὸ δ. Καυεῖ τ. σ. 6000. 134. Τὸ δ. Τεφλοσέλι τ. σ. 2000. 135. Τὸ δ. Γαρδίκι τ. σ. 5000. 136. Τὸ δ. Μουταάρα τ. σ. 3000. 137. Τὸ δ. Πακτοῦρι τ. σ. 4000. 138. Τὸ δ. Μπουφούρι τ. σ. 3000. 139. Τὸ δ. Δοβρόϊ τ. σ. 2000. 140. Τὸ δ. Βαλκάνι τ. σ. 5000. 141. Τὸ δ. Βιτσιόστα τ. σ. 2000.

Κοζῆς Φαρδάλων.

142. Τὸ διοικητήριον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. 143. Ἐν φυλακεῖον ἐν Διδάγλῳ. 144. Ἐν κτήμα ἐν Βαρνύ.

Ναχιές (δῆμος) Δομοκοῦ.

145. Τὸ φρούριον μετὰ τῶν παρρητημάτων αὐτοῦ. 146. Εἰς κουλές ἐν τῇ πόλει Δομοκοῦ. 147. Εἰς κουλές χρησιμεύων ὡς νοσοκομεῖον. 148. Τὸ διοικητήριον μετὰ τῶν παρρητημάτων αὐτοῦ. 149. Ἐν φυλακεῖον χωροφυλάκιων. 150. Τὰ ἀχυρώματα τοῦ Ἀρίφ Πασσᾶ. 151. Ἡ πυριτιδαποθήκη αὐτῶν. 152. Ὁ στρατὸν τοῦ Δομοκοῦ. 153. Ἐν νοσοκομεῖον. 154. Εἰς στρατὸν περιέχων δύο ἀποθήκας λιθοκτιστοῦς, τέσσαρας ἀποθήκας πολυμοφοδίων, σταῦλον, παραπήγμα διὰ πυροβόλα, δεξαμενὴν. 155. Ὁ στρατὸν «Μαχρουδιε». 156. Λουτρῶν παρέχων ἐτήσιον εἰσόδημα 720 γροσίων. 157. Κλίβανος παρέχων ἐτήσιον εἰσόδημα 2800 γροσίων. 158. Δέκα παραπήγματα διὰ τὸν στρατὸν. 159. Δύο κοιτῶνες ἐν Δελί Ἀχμέτ. 160. Δύο κοιτῶνες ἐν Γιλδὶς τεπέ. 161. Δύο κοιτῶνες ἐν Ἰδζιχάρ. 162. Δύο κοιτῶνες ἐν Γιαβέρ πασσᾶ. 163. Ἐν φυλακεῖον ἐν Ταμπακλή. 164. Δέκα ἑξ τουρκικὰ στρέμματα γηπέδων καὶ κήπων ἐν Δομοκῷ. 165. Δέκα τρεῖς ἐμπρησθέντες στρατωνίσκοι (κουλέδες) ἐπὶ τῶν παλαιῶν συνόρων.

Καζᾶς Καρδίτσης.

166. Τὸ διοικητήριον ἐν τῇ πόλει Καρδίτσης. 167. Ὁ στρατὸν τῆς Καρδίτσης μετὰ κτήματος παρέχοντος ἐτήσιον εἰσόδημα 1500 γροσίων. 168. Πεδίον ἀσκήσεων. 169. Δύο σταῖλοι. 170. Εἰς ἀχυρῶν.

Ναχιές (δῆμος) Φαναρίου.

171. Δύο σκιᾶδες ἐν τῇ πόλει Φαναρίου. 172. Εἰς κήπος ὁμοίως. 173. Δύο ἀποθήκαι ὁμοίως. 174. Τρία μαγειρεῖα ὁμοίως. 175. Ἐν δωμάτιον ὁμοίως. 176. Ἐν νοσοκομεῖον ὁμοίως. 177. Ὁ στρατὸν μετὰ τῶν παρρητημάτων αὐτοῦ, περιλαμβάνων πέντε τουρκικὰ στρέμματα γαιῶν, δεκαπέντε τουρκ. στρέμματα πεδίου ἀσκήσεων, μαγειρεῖον, δεξαμενὴν, σκιᾶδα κτλ. 178. Τὸ φρούριον μετὰ τῶν παρρητημάτων αὐ-

τοῦ. 179. Τὸ νοσοκομεῖον Φαναρίου περιέχον μαγειρεῖον
λους, δεκαπέντε τουρκικὰ στρέμματα γαίῳ. 180. Ε-
τρῶν, μία δεξαμενὴ. 181. Εἰς στρατῶν μετὰ τῶν παρ-
των αὐτοῦ, περιέχων μίαν δεξαμενὴν, πυριτιδαποθήκην
λεξικεραύνου κτλ. 182. Στρατῶν ἐν τῇ θέσει αΠαλουκ-
183. Τριάκοντα τέσσαρες ἐμπρησθέντες στρατωνίσκοι
δες) ὧν οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατα-
ἐν τῷ καζᾷ Καρδίτσας.

Καζᾶς Ἀρτης.

184. Τὸ φρούριον περιέχον δύο κοιτῶνας, τρία φυλακ-
σταῦλον, ἐν φρέαρ, δύο ἐτέρους κοιτῶνας, δύο κλιθὰ
μαγειρεῖον, μίαν ἀποθήκην. 185. Εἰς στρατῶν δι' ὅκτα
ἄνδρας. 186. Εἰς σταῦλος. 187. Πεδίον ἀσκήσεως. 1
στρατῶν παρὰ τὴν πόλιν. 189. Εἰς σταῦλος. 190. Ἐν
ρεῖον. 191. Δύο φυλακτεῖα. 192. Δεξαμενὴ καὶ κήπος
Πεδίον ἀσκήσεων.

Βρύσις.

194. Οἱ στρατωνίσκοι (κουλέδες) ἐν Ἀϊά. Οὐστρουμά
Γεωργίῳ, Ἀλικούζετ, Ξηροποτάμῳ, Ραδοβίρ Σιρδά
Σεράϊ. 195. Οἱ ἐν καλῇ καταστάσει στρατωνίσκοι (κ
κατὰ τὰ παλαιὰ σύνορα εἰς τὰς ἐξῆς θέσεις : Τοῦζλα,
νήρ, Νιβαράκη, Ἀῖνο μετὰ κήπου, Παληόμυλος, Χ
Ζεῖτου, μετὰ κήπου, Μικρὸ Χουσανά μετὰ κήπου,
Χουσανά. 196. Τὸ ὑποδιοικητήριον ἐν Καλενδέρ καὶ
Ζερίνδα. 197. Δέκα ἐξ στρατωνίσκοι (κουλέδες) ἐμπρη-
ἀλλὰ διασώζοντες τοὺς τοίχους αὐτῶν ἐν τῷ καζᾷ Ἀ

Ποῦντα.

198. Τὸ φρούριον περιέχον ἓνα κοιτῶνα, ἀποθήκην πο-
δίῳ, ἐτέραν ἀποθήκην, μίαν δεξαμενὴν. 199. Τὸ
« Ἀζιζιέν ». 200. Ἐν φρέαρ. 201. Στρατῶν χωροφ

202. Ὁ στρατιωνίσκος (κουλές) τῆς Τούζλας (ἐμπρησθεῖς).
 203. Γήπεδον τοῦ πυροβολείου μετὰ φρεάτος. 204. Ἀμπελος καὶ λαχανόκηπος. 205. Ἡ λίμνη τοῦ Δαουκλῆ ἐν τῷ καζᾶ Φαρσάλων, ἐνοικιαζομένη πρὸς 15,500 γρόσια κατ' ἔτος· ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν 3000 λ. τουρκικῶν. 206. Ἡ λίμνη τῆς Γκέλοδας (Νεζεροῦ) ἐν τῷ Καζᾶ Λαρίσης, ἐνοικιαζομένη πρὸς 3,400 γρόσια κατ' ἔτος· ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν τῶν 505 τουρκ. λιρῶν. 207. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον τοῦ Καρατζᾶ Βερᾶν ἐν τῷ καζᾶ Λαρίσης, ἐνοικιαζόμενον πρὸς 3,100 γρόσια κατ' ἔτος. 208. Τὸ πορθμεῖον ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἐν θέσει «Χασάν Μπαμπᾶ» ἐν τῷ καζᾶ Λαρίσης, ἐνοικιαζόμενον πρὸς 3000 γρόσια κατ' ἔτος. 209. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον Τσιγάντι Κεμπέρ ἐν τῷ καζᾶ Τρικκάλων, ἐνοικιαζόμενον πρὸς 12000 γρόσια κατ' ἔτος· ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν τῶν 700 τουρκικῶν λιρῶν. 210. Ἐν γήπεδον ἐπιχωσθεῖσα θάλασσα ἐν τῇ πόλει Βόλου· ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν τῶν 3730 τουρκικῶν λιρῶν. 211. Γήπεδον (ἐπιχωσθεῖσα θάλασσα) ἐν Βόλῳ, ἐν «Τσακμάκ Σκελεῖ» κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὕγειονομείου· ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν τῶν 4150 τουρκικῶν λιρῶν. 212. Ἡ λίμνη Κανάλια (Βοϊνῆς) ἐν τῷ καζᾶ Βόλου ἐφθασεν ἐπὶ δημοπρασίας τὴν τιμὴν τῶν 3200 λιρῶν τουρκικῶν. 213. Αἱ ἀλυκαὶ τοῦ Βόλου μετὰ τῶν οἰκοδημημάτων αὐτῶν. 214. Ἡ ἀλυκὴ Κοπερνα ἐν Ἀρτῇ, παρέχουσα ἐτήσιον εἰσόδημα 441366 γροσίων. 215. Τὰ οἰκοδημήματα τῆς ἀλυκῆς ταύτης. 216. Τὸ τελωνεῖον ἐν Ἀγ. Θεοδώρῳ ἐν Ἀρτῇ. 217. Τὸ τσιφλίκιον Κομμένο ἐν τῷ καζᾶ Ἀρτῆς. 218. Αἱ ἄμπελοι τοῦ Νεραπειλέρ ἐν τῷ καζᾶ Λαρίσης. 219. Τὸ τσιφλίκιον Τσοφλάρ ἐν τῷ καζᾶ Φαρσάλων. 220. Αἱ βοσκαὶ τοῦ Ὀστοῦπ ἐν τῷ καζᾶ Ἀλμυροῦ. 221. Τὸ τελωνεῖον κατὰ τὴν ἐν Ἀρτῇ. 222. Τὸ τσιφλίκιον Προμαντα ἐν τῷ καζᾶ Ἀρτῆς. 223. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον Ἀγρόπουλο ἐν τῷ καζᾶ Ἀρτῆς, παρέχον ἐτήσιον εἰσόδημα 222 λιρῶν τουρκικῶν. 224. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον Ἰμπίσσασα ἐν τῷ καζᾶ Ἀρτῆς. 225. Τὰ δάτη καὶ περιεχόμενα ἐντὸς τῶν παραχωρηθέντων εἰς τὴν Ἑλλάδα μερῶν τῶν καζάδων Ἀσπροποτάμου, Ἀρτῆς καὶ Μετσέβου ἐκτάσεως 120,000 στρεμμάτων περίπου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

Μεταλλεῖα.

Μεταλλεῖα παραχωρ. δυν. Α. Φιρμανίου δι' 99 ἔτη.

Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου κείμενον ἐν τῷ καζᾷ Φαρσάλων ἐν θέσει «Τσανλί» παραχωρηθὲν εἰς τὸν κ. Ἀποστολίδην τῇ 27 Ζιλικαδὲ 1297. Ἐν μεταλλεῖον μαγγανίου, κείμενον ἐν Δράκια, ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, παραχωρηθὲν εἰς τὸν Ἀχμέτ Χαϊρή Μπέην καὶ Σα τῇ 21 Μαΐου 1291. Ἐπτὰ μεταλλεῖα ἀργυρούχου μολύβδου, κείμενα ἐν Ζαγορά ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, παραχωρηθέντα εἰς τὸν κ. Ράιζερ τῇ 21 Σεβῆπ 1295. Ἐν μεταλλεῖον ἀργυρούχου μολύβδου, κείμενον ἐπίσης ἐν Ζαγορά, παραχωρηθὲν εἰς τὸν κ. Ράιζερ τῇ 21 Σεβῆπ 1295.

Παραχωρήσεις ἀκυρωθεῖσαι.

Τρία μεταλλεῖα χαλκοῦ, χρυσοῦ ἀργυρούχου, κείμενα ἐν Τσαγκαράδα ἐν τῷ καζᾷ Βόλου. Τὰ μεταλλεῖα ταῦτα εἶχον παραχωρηθῆ εἰς τὸν Ἰζέτ πασᾶν, ἀλλ' ἡ παραχώρησις ἠκυρώθη.

Μεταλλεῖα.

δι' ὧν τὴν παραχώρησιν αἱ διατυπώσεις ἦσαν ἐν τῷ τελειοῦσθαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παραδόσεως τῶν χωρῶν.

Τέσσαρα μεταλλεῖα μολύβδου, χαλκοῦ, ἀντιμονίου, χρυσοκόλλης, κείμενα ἐν Δράκια, ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, ὧν ἡ παραχώρησις ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ κ. Χατζῆ Λαζάρου τῇ 17 Αὐγούστου 1289. Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου, κείμενον ἐν Ἐρπουλί καὶ Ἀρδαχανλοῦ, ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ Μπαϊράμ Μπαμπᾶ. (Ἡ διεύθυνσις τῶν μεταλλείων ἐξήρτησε τὴν παραχώρησιν τοῦ μεταλλείου τούτου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μπαϊράμ Μπαμπᾶ, ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ κ. Ἀποστολίδου διέκκης). Δύο μεταλλεῖα χρωμίου, σιδήρου, κείμενα ἐν Γκέλοβα (Νεζερω), ἐν τῷ καζᾷ Λαρίσης, ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ.

Ἀριστείδου Μουσούρη. Τρία μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, μόλυβδου, κείμενα ἐν Ζαγορά, ἐν τῷ καζᾷ Λαρίσης (Ἰσως Βόλου), ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τῶν μεταλλείων τῆς αὐτοκρατορίας. (Χρονολογία τῆς ἀποστολῆς τῶν δειγμάτων 27 Μαΐου 1292). Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου κείμενον ἐν Πλατάνῳ ἐν τῷ καζᾷ Ἀλμυροῦ, ἀνακαλυφθέν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀργύρη Χατζῆ Ἀργύρη (12 Δεκεμβρίου 1288). Δύο μεταλλεῖα χρωμίου, πιδήρου, κείμενα ἐν Ἀργαλαστῇ ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Κωνσταντῆ (3 Νοεμβρίου 1288). Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου ἐν Ἀργαλαστῇ ἐν καζᾷ Βόλου, ἀνακαλυφθέν ὑπὸ τοῦ Στομ. Ἀναγνώστη (12 Ἰουλ. 1291). Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου ἐν Ἀργαλαστῇ ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, ἀνακαλυφθέν ὑπὸ τοῦ Κουττοῦ Κωνσταντῆ (11 Ἀπριλίου 1290). Ἐν μεταλλεῖον χρωμίου ἐν Δράκιᾳ, ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, ἀνακαλυφθέν ὑπὸ τοῦ Ἀχμέτ Χαϊρί Μπέη (20 Ἀπρίλ. 1289).

Ἄδεια πρὸς ἀναζητήσιν.

Ἐξ μεταλλεῖα μόλυβδου, ἀργύρου, χαλκοῦ, ἀντιμονίου, χρωμίου, μαγγανίου, κείμενα ἐν Ζαγορά, Κισσῷ καὶ Μακρυτάλλῃ, ἐν τῷ καζᾷ Βόλου, δι' ἃ ἐχορηγήθη ἄδεια πρὸς ἀναζητήσιν πρὸς τὸν κ. Αἰμ. Ραῖζερ (8 Μαΐου 1297).

ΠΙΝΑΞ ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΙΚΟΥ, ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΠΡΟΣΘΗΚΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Προσθῆκαι

226. Ἐν φυλακεῖον ἐν τῇ πόλει Βόλου, ἐν τῇ συνοικίᾳ «Νέα Μαγαζεῖα», πλησίον τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. Μουσούρη. 227. Ἐν φυλακεῖον ἐν τῇ θέσει Λατζᾷ ἐν τῷ καζᾷ Βόλου. 228. Τὸ διοικητήριον (λιθόκτιστον) μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ ἐν Βελεστίνῳ. 229. Αἱ φυλακαὶ (λιθόκτιστοι) μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν ἐν Βελεστίνῳ.

Τὰ ἐξῆς τέσσαρα δάση ἐν τῷ καζᾷ Τρικκαίων.

230. Καλοβρύση τουρκικὰ στρέμματα 500. 231. Κουτσέσι τουρκικὰ στρέμματα 1500. 232. Φωλιάνη τουρκικὰ στρέμματα 2500. 233. Γιουβάν τουρκικὰ στρέμματα 2400. 234. Αἱ βουκαὶ τοῦ Δουλιάνου ἐν τῷ καζᾷ Τρικκαίων. 235. Τὰ

βυρσαδεψέιον ἐν Φαρσάλαις. 236. Γήπεδον τεσσάρων τουρκικῶν στρεμμάτων ἐν Μπεσεδεϊρμέν, Πεντεμίλη, ἐν τῷ καζῇ Φαρσάλων. 237. Τὸ δικαστικὸν κατ'ἀσκήματα ἐν Ἀρτῇ. 238. Τὸ ὑγειονομείον καὶ ἐν χάνι ἐν τῇ θέσει «Ἄνιτα» (ἵσας Ἄνινον) ἐν τῷ καζῇ Ἀρτῆς. Τὰ δύο ταῦτα οἰκοδομήματα περιέχουσι δέκα πέντε δωμάτια, εἰσόδημα ἐτήσιον 2500 γρσ.

Ἐπεξηγήσεις καὶ διασθώσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Ὁθ. Κράτους τὰς σημειουμένους ἐν τῷ ἀρχικῷ πίνακι ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς :

4. Αἱ φυλκαὶ εἶναι λιθόκτιστοι. 5. Τὸ τηλεγραφεῖον ἔχει ἐν γήπεδον. 6. Τὸ φρούριον ἔχει ἀποθήκας πολεμοφοδίων, κολέδες, παραπήγματα διὰ πυροβόλα, δωμάτια, κοιτῶνας, ἐν γήπεδον. 7. Τὸ οἰκοδόμημα τὸ χρησιμεύον ὡς ἀποθήκη διὰ τοὺς ἐφέδρους εἶναι λιθόκτιστον. 18. Τὸ πυροβολεῖον «Ἀκ Σαράϊ» ἔχει δωμάτια λιθόκτιστα καὶ ἐν γήπεδον. 22. Τὸ πυροβολεῖον παρὰ τὴν πύλιν Φαρσάλων ἔχει μίαν ἀποθήκην πολεμοφοδίων, πυριτιδαποθήκην καὶ ἓνα κοιτῶνα. 24. Τὸ πυροβολεῖον παρὰ τὴν πύλιν Βόλου ἔχει ἐν φυλακεῖον καὶ δωμάτια. 25. Τὸ πυροβολεῖον «Ἀράπισσα» ἔχει καὶ ἕτερον γήπεδον. 26. Τὸ πυροβολεῖον Σταμπούλ ἔχει δωμάτια. 41. Ἡ ἀποθήκη ἔχει δύο φυλακεῖα. 43. Τὸ διοικητήριον ἐν Δερελί ἔχει παραρτήματα. 61. Τὸ διοικητήριον ἐν Βόλῳ ἔχει παραρτήματα. 83. Ὑπάρχει καὶ ἕτερον φυλακεῖον ἐν Μουσαφτικέρ. 90. Ὁ στρατὸν τοῦ Ἀλμυροῦ ἔχει δωμάτια. 107. Τὸ δάσος ἐπὶ τῷ Περιλῶν καὶ ἔχει ἑκτασιν 6600 τουρκικῶν στρεμμάτων. 152. Ὁ στρατὸν τοῦ Δομοκοῦ ἔχει παραρτήματα. 157. Ἐκτὸς τοῦ κλίβανου τοῦ σημειουμένου ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, ὑπάρχει καὶ κήπος. 159—162. Ἐκτὸς τῶν δύο κοιτῶνων, ὑπάρχουσι καὶ δύο λιθόκτιστοι πυριτιδαποθήκαι ἐν ἑκάστη τῶν θέσεων τῶν σημειουμένων ὑπὸ τοῦς τέσσαρας τούτους ἀριθμούς. 166. Τὸ διοικητήριον ἐν Καρδίτῃ ἔχει παραρτήματα. 167. Ὁ στρατὸν τῆς Καρδίτσης εἶναι λιθόκτιστος. 177. Ὁ ἐν Φανερῷ στρατὸν εἶναι λιθόκτιστος. 180. Τα ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον σημειούμενα κτήματα κεῖνται ἐν Καρδίτῃ. 195. Οἱ στρατιῶνικοι (κολέδες) οἱ σημειούμενοι ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχουσι κλίβανον καὶ μαγειρεῖον. Ἐν Ζεῖτοῦν ὑπάρχει καὶ ἕτε-

ρος κήπος. Τὸ Μεγάλο Χουσανά ἔχει ἐπίσης κήπον. Εἰς τοὺς στρατωνίσκους προσθετέος καὶ ὁ ἐν Σιλάτῃ μετὰ κλιθάνου καὶ κήπου. 196. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος διορθωτέος ὡς ἀκολουθῶς· τὸ διοικητήριον μετὰ 23 δωματίων καὶ μιᾶς μεγάλης αἰθούσης ἐν τῇ θέσει «Καλενδερ Ραδουζιρίνδα». 217. Τὸ τσιφλίκιον Κορμέιο ἀνήκει εἰς τὴν Α.Α.Μ. τὴν Σουλτάνον. Πρέπει νὰ παραδοθῇ μεθ' ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῶν χωρῶν εἰσοδημάτων, εἰς τὴν ὀθωμανικὴν ἐπιτροπὴν. Τὸ κτῆμα τοῦτο παρέχει ἐτήσιον εἰσόδημα 282 τουρκικῶν λιρῶν. 219. Τὸ ἡμισυ μόνον τοῦ τσιφλικίου Τσοφλὺρ ἀνήκει εἰς τὸ ὄθ. Κράτος. 222. Τὸ κτῆμα Πράμαντα ἀνήκει εἰς τὴν Α.Α.Μ. τὴν Σουλτάνον. Πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ὀθωμ. ἐπιτροπὴν, μεθ' ὅλων τῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῶν χωρῶν. Τὸ κτῆμα τοῦτο παρέχει ἐτήσιον εἰσόδημα 400 τουρκικῶν λιρῶν. 223. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον Ἀγρόπουλο παρέχει εἰσόδημα 237 τουρκικῶν λιρῶν. 224. Τὸ ἰχθυοτροφεῖον Ἰμπίσσασα παρέχει ἐτήσιον εἰσόδημα 50 τουρκικῶν λιρῶν.

Σημ. Ἐκ τῶν μεταλλείων τῶν σημειουμένων ἐν τῷ παραρτήματι τοῦ πίνακος τῶν κτήσεων τοῦ ὀθωμ. Κράτους, ἡ ὀθωμανικὴ ἐπιτροπὴ ἀπαιτεῖ μόνον τὰ ἐν Τσαγκαράδῃ (χρυσοῦ, χρυσοῦ ἀργυροῦχου), ὧν ἡ γενομένη εἰς τὸν Ἰζέτ πασᾶν παραχώρησις ἡκυρώθη πρὸ τῆς παραδόσεως τῶν χωρῶν.

Ἀπόσπασμα ἑτέρου συμπληρωτικοῦ τῶν ἀπαιτήσεων
τῆς Ὀθωμ. Κυβερνήσεως Πίνακος.

Τὰ τζαμιά, τεκέδες καὶ σχολεῖα ἅπερ ἐγκατελείφθησαν ἔθνη τῆς μεταναστεύσεως τῶν Μωμεθανῶν, ὡς καὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς ταῦτα Βακουφικά κτήματα.

Αἱ εἰς τὸ «Ἐφκάφ» ἀνήκουσαι κτήσεις.

Αἱ Βακουφικαὶ δεκάται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΠΑΤΡΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάταξις τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 4 Δεκ. 1830 ὑπ' ἀριθ. 2771. Περὶ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς πόλεως τῶν Π. Πατρῶν καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θέλousi δοθῇ αἱ ἀποζημιώσεις.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κυβέρνησις κατ' αἴτησιν τῶν προκρίτων καὶ λοιπῶν κατοίκων τῆς πόλεως Παλαιῶν Πατρῶν, γενομένην κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1828, διέταξε πολιτικούς μηχανικούς διὰ νὰ χαράξουν τακτικὸν σχέδιον, κατὰ τὸ ἑποῖον ἡ πόλις ν' ἀνεγερθῇ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐπαγγέλληται ὅσον τὸ δυνατόν πλείονα ἀγαθὰ ὡς πρὸς τὸ ἐμπύριον καὶ τὴν συγκοινωνίαν μετ' ἄλλα ἔθνη, καὶ ὡς πρὸς τὸ ὑγιεινὸν τοῦ τόπου, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ διαγραφέν σχέδιον διὰ τὴν εὐθυγραμμίαν τῶν ὁδῶν, καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀγυρῶν ἀφαιροῦντο πολλὰ μέρη τόπων ὅσους τινὲς τῶν πολιτῶν ἀπῆλθον ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐνυπόσθησαν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης δύο ἐπιτροπαὶ διὰ νὰ ἐξετάσουν τὰ περὶ τῶν ἀπαιτήσεων των, νὰ ἐκτιμῇσιν τὰ μέρη αὐτά, τὸν τόπον, καὶ νὰ προσάλουν τὴν ἀποζημίωσιν, ἣτις ἐπρεπε νὰ γενῇ εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ διορισθεῖσαι διὰ νὰ λύσουν τὰ διὰφορα ταῦτα ζήτηματα ἐπιτροπαὶ δὲν ἐξετέλεσαν τὸ χρέος των κατὰ τὴν προσδοκίαν τῆς κυβέρνησεως, καὶ οὐκ οὗτο ἐγένεον παράπονα, καὶ ἐδόθησαν παλλαὶ ἀναφοραὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων των, ἠνωρίσθη κατὰ τὸν Αὐγούστιν τοῦ 1830 καὶ τρίτη ἐπιτροπή.

Παρατηρήσασα μετ' ἐπιστάσις ἡ κυβέρνησις τὰς ἀναφοράς, τὰς ὁποίας ἡ τελευταία αὕτη ἐπιτροπὴ ἀπηύθυνεν εἰς αὐτήν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίες τῆς

Διατάττει

1. Μόνον οἱ κάτοικοι τῶν Π. Πατρῶν, ὅσων αἱ ἰδιοκτησίαι προτεβλήθησαν ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ νέου τακτικοῦ σχε-

(*) Μὴ δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

δίου της πόλεως, καὶ ὅσαι ἐκ τούτου ζημιούνται, ἔχουν δικαίωμα εἰς ἀποζημίωσιν.

2. Θέλει δοθῇ ἀποζημίωσις. α') Εἰς τοὺς ἰδιεκτῆτας ὅσοι διὰ τὴν διαγραφὴν τῶν ἑδῶν ἀφαιρῶνται μέρη τοῦ τόπου τῶν, ἢ ὁποῖν νόησεν οἰκοδομήν, ἢ παλαιὰ θεμέλια, ἀλλ' ὅσον διὰ τὰ θεμέλια ταῦτα, ἢ ἀποζημίωσις θέλει τοῖς δοθῇ ἐκτὸς τῆς πόλεως. β') Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀφαιρεθέντες διὰ τὴν εὐθυγραμμίαν τῶν ἑδῶν μέρος τοῦ τόπου τῶν δὲν ἔχουν ἀρκετὸν διάστημα, ὥστε νὰ οἰκοδομήσουν ἀνάλογον οἰκοδομήν. γ') Εἰς ἐκείνους, οἵτινες διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν διαιρούμενων τὴν πόλιν τετραγώνων μένουσιν εἰς τὰ ἔνδον τοῦ τετραγώνου, ἢ δὲν ἔχουν ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ἔξω τῆς γραμμῆς ἀρκετὰ πρόσωπα.

ΑΠ. 271 (1851). Ἐπειδὴ ὁ Δ. διὰ τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν κατοίκων Πατρῶν συστηθεῖσα κατὰ τὸ 1830 ὑπὸ τοῦ τότε Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἐπιτροπῆς παρεχώρησεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ διὰ τῶν ἀπὸ 23 Μαΐου 1831 ὑπ' ἀριθ. 113 καὶ 114 δύο γραμματίων ἐν οἰκόπεδον ἐκ πηγῶν 1800, καί-μενον εἰς τὸ 19 τετράγωνον τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν τῶν γραμματίων ἐνεκατέστησεν αὐτὸν ἡ ἰδία ἐπιτροπὴ εἰς τὴν νομὴν τοῦ εἰρημένου οἰκοπέδου, ὅτι ἔπειτα διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1831 ὑπ' ἀριθ. 3909 διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου ἠκυρώθησαν ὅλαι αἱ περὶ ἀποζημιώσεως πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς ὅσαι ἐλάβον χώραν ἕως τότε, ἐν αἷς καὶ ἡ εἰς αὐτὸν γενομένη παραχώρησις ἢ ἀποζημίωσις· ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Δ. κατέστη κυριὸς καὶ κατόχος τοῦ διαληφθέντος οἰκοπέδου, καὶ οἰκοδόμησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἡ ἰδία ἐπιτροπὴ διὰ τῆς βίας ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ ὅλον τὸ οἰκόπεδον καὶ τὸ διέμεσεν εἰς τρία μέρη δοῦσα εἰς τὸν ἀναιρέσιβλητον (ἐναγόμενον) ἐξ αὐτοῦ πηγὰς 510. Ὅθεν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὁ ἀναιρεσίβλητος διεκδικεῖ διὰ τῆς ἀγωγῆς του καθαρῶς τοὺς 510 πηγὰς τοῦ οἰκοπέδου, τοὺς ὁποῖους ὡς ἰσχυρίζεται, παρεχώρησεν ἡ ἐπιτροπὴ ἡμῶς με τοὺς ὁποῖους τοῦ οἰκοπέδου εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὁποῖους ἔλαβεν ὁ ἀναιρεσίβλητος παρανόμως διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ ἀληθῶς (2 ἀρθρ. διατάγματος Κυβερνήτου) ἐπεκυρώθησαν αἱ ἕως τότε γενομέναι ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν ἀποζημιώσεις· τὸ δὲ διατάγμα τοῦτο ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσίβλητος ρητῶς εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς δικογραφίας καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. καὶ εἶναι ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν, ἂν καὶ δὲν ᾖ δημοσιευμένον διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καθόσον δὲν ἀπαιτεῖτο τότε ἡ διὰ τοῦ τοιοῦτου τρόπου δημοσίευσις, ὡς μὴ ὑπάρχοντος τότε νόμου τινος ἐξιστοντος τὴν τοιαύτην δημοσίευσιν.

Ἐπειδὴ, προκειμένου, ὡς ἀνωτέρω, περὶ διεκδικήσεως τῆς κυ-

συνήτος των 510 πήγων και ουχι περί μεταρρυθμίσεως του σχεδίου της πόλεως, ως ετραφμένως διατείνεται. ο αναρεσιβλητος, εις αι αρμοδια προς εκδίκασιν της υποθέσεως τα τακτικά δικαστήρια, ήτοι κατά το άρθρον 2 § α' του από 7 Μαΐου 1837 Βασ. διατάγματος, το άρθρον 101 του Συντάγματος και το άρθρον 2 του σ' ψηφίσματος της 'Εθνικής Συνελεύσεως, όλαι αι περί κυριότητος πραγματος τινος δίκαι ανεξαιρέτως υπάγονται εις τα τακτικά δικαστήρια. Το δὲ έγγραφο 6602 της 14 'Οκτωβρίου 1831 του 'γραμμείως της επικρατείας, διὰ του οποίου ἐγκρίνεται ἡ ἀπόφασις τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐπιτροπῆς τοῦ νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν Δ. π.χ. 845 καὶ τὸ ὅποιον ἐπικαλεῖται ὁ ἀναρεσιβλητος, δὲν δύναται νὰ οὐδετερώσῃ τὰ δικαιώματα τῆς κυριότητος, διὰ τὰ ὅποια ὁ ἀναρεσιβλητος, ὡς δι' αὐτὸν ζεταί, εἶχε προαπαιτήσεις ἀμετακλήτως νομίμους, οὐδὲ τὸ ἀπὸ 17/24 Αὐγούστου 1836 ὑπ' ἀριθ. 14390 Βασιλ. διατάγμα περὶ συστάσεως τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καθότι ἐκτὸς ὅτι τοῦτο εἶναι προγενέστερον τοῦ εἰρημένου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διατάγματος, τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ψηφίσματος τῆς 'Εθνικῆς Συνελεύσεως, ὥστε δὲν καθίσταται τῶν μεταγενεστέρων, δὲν ὀρίζει ὅτι ἡ ἀναθεωρητικὴ αὕτη ἐπιτροπὴ θέλει ἐπιθεωρεῖ καὶ τὰς πράξεις τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς, ὅσαι ἐπεκυρώθησαν παρὰ τοῦ Κυβερνήτου διὰ τοῦ προμνημονευθέντος ὑπ' ἀριθ. 3900 διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐννοεῖ ὅτι τίθεται ὑπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς αἱ ἐκτεμεῖς ἀποζημιώσεις, ὅσας παρεχώρησε μὲν ἡ πρώτη ἐπιτροπὴ, δὲν εἶχε δὲ ἐπικυρώσει ὁ Κυβερνήτης, ὡς τελειοποιηθείσας μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ διαληφθέντος διατάγματος τοῦ.

ΑΠ. 276 (1856). 'Επειδὴ ἡ ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 3 'Ιανουαρίου 1837 πράξεώς της δὲν ἀπεφάσισε ν' ἀραιεθῇ ἀπὸ τῶν Β. τὸ εἰς αὐτὸν παραχωρηθὲν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἐπιτροπῆς 111 τετραγώνον ἐν Πάτραις, συνιστάμενον ἐκ πήγων 1800, εἰς ἐναντίας ἐγνωμοδότησε ν' ἀναγνωρισθῇ κύριος αὐτοῦ ἄρα ἡ περὶ διαιτητικῆς μέρους ἐκ τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἀγωγὴ τοῦ Β., ἡ σφριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι ἡ εἰς αὐτὸν γενομένη παραχώρησις ἐπεκυρώθη καὶ διὰ διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου, εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, διότι πρόκειται περὶ δικαιώματος κατοχυρωμένου, τὸ ὅποιον οὕτε ἀπόφασις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, οὕτε νόμος τῆς ἀφῆρσεν ἐκ τῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας.

ΑΠ. 296 (1853). 'Η δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2771 διατ. συστήσεως ἐπιτροπῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν εἶχε μὲν τὴν θέσιν νὰ παραχωρῇ οἰκόπεδα ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς κατὰ πόλεως, ἀλλ' ὥφειλε νὰ ἐναργῆ τοῦτο ὑπὸ ρητούς ὁρους διαλαμβανόμενους εἰς τὸ διάταγμα, ἰδίως δὲ δὲν ἡδύνατο νὰ παραχωρήσῃ οἰκόπεδον δι' ἀποζημιώσιν λίθων.

3. Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἐκπαλαί ἐμπορικά καταστήματα, ἐργαστήρια καὶ οἰκίας εἰς τὴν κάτω πόλιν μένουσι κύριοι τῆς ἰδιοκτησίας των, καὶ ἂν ἀφαιρῶνται μέρη ἐξ αὐτῶν ἐνεκεν τῶν ὁδῶν, θέλουν ἀποζημιωθῆ ἀπὸ γῆν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον τῆς ἰδιοκτησίας των

ΑΠ. 117 (1867). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, παραδεχόμενον τὰ ἐνδὲς ὅτι τὸ ἀνήκον τῷ ἐναγομένῳ γήπεδον, μέρος τοῦ ὁποῖου προσεβλήθη ἀπὸ τὸ κατὰ τὸ 1851 ἐφαρμοσθέν κατ' ἐπέκτασιν σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν, ἀνῆκε πρὸ τοῦ 1830 εἰς τὸ δημόσιον, ὅπερ παρεχωρήσεν αὐτὸ κατὰ τὸ 1849 εἰς τὸν Ν., ἐξ οὗ ὁ ἀναιρεσεῖον εἶκει τὰ δικαίωμάτα του, καὶ ἀποφηνάμενον ἀφ' ἑτέρου ὅτι μήτε ὁ ἀναιρεσεῖων, μήτε ὁ δικαιοπύροχος αὐτοῦ Ν. ἔχουσι, διὰ τὴν εἰρημνίαν προσβολὴν τοῦ γηπέδου τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2771 τοῦ 1830 ψήφισματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βίσει τῶν νεωτέρων, οἱ ὅποιοι κανονίζουσι τὰ περὶ ἀποζημιώσεως τῶν κυρίων τῶν εἰκοπέδων, ὅσα ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν περιτέμνει, ἢ ὅπωςδήποτε προσβάλλει, δὲν ἡρμήνευσεν ψευδῶς τὸ εἰρημνίαν ψήφισμα· διότι τῷ ὄντι αὐτὸ διαλαμβάνει ἐν τῷ τρίτῳ ἀρθρῳ, ὅτι ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἐκπαλαί ἐμπορικά καταστήματα, ἐργαστήρια καὶ οἰκίας εἰς τὴν κάτω πόλιν καὶ μένουσι κύριοι τῆς ἰδιοκτησίας των, καὶ, ἂν ἀφαιρῶνται μέρη ἐξ αὐτῶν, θέλουν ἀποζημιωθῆ διὰ γῆς, ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον τῆς ἰδιοκτησίας των», ἐννοεῖ τοὺς εἰς τὴν κάτω πόλιν Πατρῶν ἔχοντας ἰδιοκτησίαν κεκτημένους πρὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημνίου ψήφισματος, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἀποκτησαντας τοχόν τοιαῦτα ἐπὶ γῆς ἀνηκούσης πρὸ τῆς χρονολογίας τοῦ ψήφισματος εἰς τὸ δημόσιον, διότι τὸ ψήφισμα ἀναφέρει τοὺς ἐκπαλαί ἰδιοκτήτας.

4. Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἀμπελῶνας καὶ γαίας ἀμπελῶν ἐκπαλαί, τὰ ὁποῖα εὗρισκανται ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς νεας πόλεως, θέλουν λάβει ἀποζημιώσιν εἰς ἀντίτιμιν γῆς, μέρος μὲν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς νεας πόλεως, ὅπου ἐπιθυμοῦν καὶ εἰκοθεμήσουσιν ἐν αὐτῇ οἰκίαν. τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐκτὸς τῆς πόλεως.

ΑΠ. 195 (1859). Ἀμφισβητουμένου ὅτι τὸ κτήμα τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ σχεδίου Πατρῶν ἐπιτροπῆς παραχωρηθέν δὲν ἦτο ἀμπελῶν ἢ ἀρώτιμος γῆ, περὶ νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις.

ΑΠ. 85 (1859). Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεῖοντες προσέβαλον ἐννοίαν τῶν ἐφετῶν τὸ 304 παραχωρητήριον τῆς ἐπὶ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ σχεδίου Πατρῶν ἐπιτροπῆς, τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου τῶν ὡς νόμιμος τίτλος τῆς κτητικῆς παραγραφῆς τῆς κυριότητος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἰσχυρισθέντες ὅτι ἡ εἰρημνία ἐπιτροπῆς οὐδόποτε

ἦσαν ἀρμοδία πρὸς τὴν τοιαύτην παραχώρησιν, διότι ἡ ἐξουσία τοῦ ἀφαιρεῖν τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν ὑπάρχοντα ἰδιωτικὰ ἀκίνητα κτῆματα καὶ παραχωρεῖν αὐτὰ εἰς ἀποξημίωσιν τῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ σχεδίου ἀποβελόντων τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν περιορίζεται εἰς μόνους τὰς ἀμπέλους καὶ τὰς ἀρωσίμους γαίας, ἃς ἐκπαλαί εἶχον οἱ κάτοικοι Πατρῶν, καὶ αἵτινες περιελήφθησαν ἐντὸς τοῦ σχεδίου κατὰ τὸ 4 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1880 διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ τὸ κτῆμα, περὶ οὗ ἡ δίκη, δὲν ἦτο πρὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ σχεδίου ἀμπελῶν ἢ ἀρωσίμων γῆς, ἀλλ' ἀνέκαθεν οἰκόπεδον· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ὁ τακτικός δικαστής, εἰς ὃν ὑπεβλήθη ἡ πρότασις τοῦ ἀνισχύρου τῆς εἰσηγμένης παραχωρήσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς πρὸς ταύτην ἀπολύτου ἀναρμοδιότητος τῆς διοικητικῆς ἐκείνης ἀρχῆς, ὥσπερ νὰ ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν τὴν ἀλήθειαν τῆς εἰρημένης ποστώσεως, τούτεστιν ἐὰν ἡ τοῦ ἐπιδίκου κτῆματος παραχώρησις ὑπῆγγοι εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν δικαιοσύνην τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀφοῦ μάλιστα αὕτη οὐδὲν ἀποφαίνεται διὰ τῆς 304 πράξεως τῆς παραχωρήσεως περὶ τῆς φύσεως τοῦ κτῆματος ὡς ἀμπελῶνος ἢ ἀρωσίμου γῆς, διότι ἄλλως πᾶσα εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν διάταξις αὐτῶν περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας ἤθελεν ἀποστερεῖ τὸν πολίτην τοῦ τακτικοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς προσβαλλομένης ἰδιοκτησίας του, ὅπερ ἤθελεν ἀναγρέφει τὰς περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διατάξεις τοῦ νόμου (ἄρθρ. 1 τῆς πολ. δικον. καὶ 2 π.θρ. τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Β. διατάγ.)· ὁθεν τὸ ἐφετεῖον ἐπαρηναμένον ἑαυτὸ ἀναρμοδίον νὰ κρίνῃ ἐὰν κατ' οὐσίαν ἡ παραχώρησις τοῦ ἐπιδίκου κτῆματος ὑπῆγγοι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς τακτοποιητικῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν ἐπιτροπῆς, παρεβίβας τὸν νόμον.

ΑΠ 195 (1859) Ἐπειδὴ ἡ γενομένη διὰ τοῦ 304 ἐγγράφου τῆς ἐπὶ τῆς τακτοποιήσεως ἐπιτροπῆς παραχώρησις τοῦ ἐπιδίκου κτῆματος εἶναι ἰσχυρὰ καὶ κατέστησε κυρίαν αὐτοῦ τὴν ἐφεσίβλητον, καὶ τὸ κτῆμα αὐτὸ ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παραχωρήσεως ἀμπελῶν ἢ ἀρωσίμος γῆς, ὡς ὁρίζει τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1880 διατάγματος τοῦ τότε Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος· ἐπομένως, ἀφαιρηθέντος ὑπὸ τῶν διαδίκων τοῦ πεισιστατικοῦ τούτου, πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, ὡς ἐνισταμένην, ἔχουσαν ὥσειαν νὰ προσαγάγῃ καὶ ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν, ὡς προκειμένου περὶ ἐποχῆς προγενεστέρας τῆς ἰσχυροῦς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ οἱ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν στειρουμένοι τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἀποξημιούντες κατὰ τὰ ἄρθρα 1—5 τοῦ αὐτοῦ ἀνησθέντος διατάγματος, λαμβάνοντες τὸ ἀντίστοιχον τῆς ἀφαιρέσεως γῆς εἰς τόπον, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς νέας πόλεως ἐκτεταμένης, ἵπτε ἡ τοιαύτη ἀφαίρεσις, ἀναγκαστικὴ οὕσα ἐκποίησις, ἀπὸ τῆς πειθύνειν τῆς ἐπὶ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ σχεδίου ἐπιτροπῆς.

πῆς ἐνεργηθεῖσα, εἶναι κατὰ νόμον (N. 137) Πανδ. (50. 17) N. 11 Π. 41. 2. N. 1. Κωδ. (8. 23) ἰσχυρὸς χρησικτησίας τίτλος δι' ἐκείνον, ὃ παραχωρεῖται τὸ ἀφαιρεθὲν γήπεδον· διότι ἡ ἀρχὴ ἢ ἀφαιρούσα τὸ γήπεδον καὶ ἀντὶ τοῦ ἰδιοκτητοῦ παραχωροῦσα αὐτὸ εἰς ἄλλον ὁμοιάζει τὸν ἐκποιῶντα ἄλλότριον πρᾶγμα ὅσῳκις δὲν συμμορφοῦνται ἀκριβῶς πρὸς τὰς τὴν παραχώρησιν ταύτην κανονίζουσαι διατάξεις τοῦ νόμου. Ὅθεν ἀντιτάσσοντες κατὰ τῆς χρησικτησίας οἱ ἐκκαλοῦντες ὅτι ὁ δικαιοπάρσχος τῆς ἐφεσιβλήτου δὲν ἦτον ἐν καλῇ πίστει κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παραχωρήσεως καὶ ὅτι διεμαρτυρήσαν πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδικου γηπέδου, πρέπει νὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ φέρωσι τὴν περὶ αὐτοῦ ἀποδείξιν, ὥς δυναμένην νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς· συγχωρεῖται δὲ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ περὶ τῆς διαμαρτυρήσεως μόνου, καθόσον ἐγένετο πρὸ τῆς ἰσχυούσης πολ. δικαν. Αἱ προσαχθεῖσαι δὲ ἤδη δύο ἐγγραφαι διαμαρτυρήσεις ἀπὸ 13 καὶ 31 Αὐγούστου 1831 θέλουσι ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων.

5. Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον ἰδιοκτησίας εἰς τὴν ἀνω πόλιν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μείνουν ἐκεῖ, δύνανται νὰ οἰκοδομήσουν εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκονται, ἀλλ' ὀφείλουν νὰ κτίσουν κατὰ γραμμὴν, ἐὰν δὲ ἔχουν δικαίωμα εἰς ἀποζημιώσιν ἐνεκα τῆς εὐθυγραμμίας τῶν ὁδῶν, θέλουν ἀποζημιωθῇ καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν ἀπὸ γαίους κειμένας πλησίον τῶν ἰδικιῶν τῶν.

6. Ὅσαι οἰκοδομαὶ ἔμειναν μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον θέλουν διαμένει καθὼς εὐρίσκονται.

7. Οἱ ἀριθμοὶ 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 καὶ 30 τῆς κατὰ πόλεως εἶναι ἐξαίρετως προσδιωρισμένοι διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς κέντρον τῆς νέας πόλεως, καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην εἶναι ἀνάγκη ν' ἀρχίσουν νὰ οἰκοδομοῦν οἱ πολῖται.

8. Οἱ τόποι ὅσοι ἐσημειώθησαν διὰ δημόσια κατεστήματα, οἷον ἐκκλησίας, ἀνταλλακτήριον, θέατρον καὶ λοιπὰ δὲν παραχωροῦνται εἰς κανένα.

9. Οἱ ἔχοντες δικαίωμα ἀποζημιώσεως εἰς τὴν ἀνω πόλιν καὶ ζητοῦντες νὰ τὴν λάβουν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς κατὰ τὴν σημειουμένην εἰς τὸ ἄρθρον 7, χρεωστοῦν νὰ ἐκλέξουν ἐκεῖ τόπον διὰ νὰ οἰκοδομήσουν· οὗτοι θέλουν λάβει τὸ συμπλήρωμα τῆς πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ἐὰν ᾖναι τόπος ἐκτὸς τῆς εἰρημένης περιοχῆς ἢ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅταν θέλουν.

10. Ὅταν ᾖ εἰς τὸ 7 ἄρθρον σημειουμένην περιοχὴν πλη-

ρωθῇ τελείως ἀπὸ νέας οἰκοδομίας, ἕκαστος δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἣτις ἔλαχεν εἰς αὐτόν, ἐκτὸς τῆς ρηθείσης περιοχῆς, πλὴν φυλαττομένης πάντοτε τῆς εὐθυγραμμίας.

11. Ὅσοι ἔχουν δικαιώματα εἰς ἀποζημιώσεις καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν ἀλλαγὴν τόπου, εἴτε ἀναμετοξύ των, εἴτε μετὰ τῆς κυβερνήσεως, δύνανται νὰ τὴν κάμουν, ἀλλὰ συμμορφούμενοι πάντοτε κατὰ τὴν παροῦσαν διάταξιν.

12. Ὁ ἰδιοκτήτης μέρους τινὸς τόπου κειμένου ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῶν σημειωθέντων εἰς τὸ 7 ἄρθρον ἀριθμῶν δὲν δύναται νὰ πωλήσῃ εἰς ἄλλον διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ, ἐκτὸς εἰμὴ τὸ ὅσον μέρος προσδιωρίσθῃ εἰς αὐτόν τὸν ἴδιον ἐπ' αὐτῷ τοῦτῳ· δύναται δὲ νὰ διαθέσῃ καὶ νὰ πωλήσῃ τὸν τόπον, ὅστις ἤθελε τοῦ δοθῇ καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς ἀποζημιώσεις.

13. Ὁ διαθέτων καὶ πωλὼν τόπον μὴ ἀνήκοντα νομίμως εἰς αὐτόν εἶναι ὑπεύθυνος ὡς πρὸς τὸν ἀγροαστὴν αὐτοῦ καὶ ὑπακείμενος εἰς τὰς ζημίας, τόκους κλπ.

14. Αἱ διαφοραὶ ὅσαι θὰ γεννηθῶσιν ἕνεκα τῶν ἰδιοκτησιῶν, θέλουσι κρθῇ ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς.

15. Ἐὰν κατὰ συνέπειαν κρίσεως γενομένης ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ λαβὼν ἀποζημιώσεων δὲν εἶχε τοιοῦτον δικαίωμα θέλει μὲν διατηρήσῃ τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐγείρει οἰκοδομήν, ἀλλὰ θέλει ὑπόκεισθαι νὰ πληρώσῃ διὰ τὸν τόπον κατ' ἔτος ὅ,τι δόσιμον ἀποφασισθῇ ἐν γένει περὶ τῶν τοιαύτης φύσεως τόπων, ἀλλ' ὁ κακῇ πίστει καταλλοτριώσας τὸν τόπον αὐτόν θέλει ὑπόκεισθαι εἰς τὴν ἀυστηρότητα τῶν νόμων.

ΑΠ. 334 (1860). Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2771 διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου προκύπτει, ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς τακτοποιητικῆς τοῦ σχεδίου Πατρῶν ἐπιτροπῆς λαβὼν εἰς ἀποζημιώσεις γῆπεδον, οὗ ὅμως δὲν ἀπέκτησε τὴν κυριότητα ὡς μὴ ἐγκριθείσης τῆς πράξεως ταύτης, διατηρεῖ, ἐὰν οἰκοδομήσῃ, αὐτὸ, ἐνότῳ ἄλλος νόμος δὲν ἔλθῃ τὸ ἐναντίον τοιοῦτος δὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἐξεδόθη, ὁ δὲ τῆς 10 Ἀπριλίου 1858 ὑπ' ἀρ. 22 § 3 δὲν ἀντιβαίνει εἰς ταῦτα. Ἀρα τὸ δημοσίον δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ τοιαῦτα οἰκόμεδα.

16. Ἡ ἐνεστῶσα ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἐκλέγῃ πάντε παλίτας, οἵτινες συμφώνως με δύο δημογέραντας θέλουσι κάμει τὴν ἐκτίμησιν τῶν τόπων, ὅσοι ἀρνηθήσων ἕνεκα τῶν

γραμμῶν τοῦ σχεδίου, καθὼς καὶ τῶν τόπων, ὅσοι θῆ εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀξίαν ἀφοῦ γίνῃ ἡ διπλῇ αὕτη ἐκτίμησις. ἡ ἐπιτροπὴ θέλει ὀρίσει τὴν ἀποζημίωσιν καθὼς ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον.

17. Ἡ κυβέρνησις θέλει διορίσει ἐν καιρῷ καὶ κτὴν ἀναθεωρητικὴν ἐπιτροπὴν, δ' αὖ τὰς πράξεις τῆς σίας καὶ δι' αὐτὴν καταμέτρησιν καὶ ἐὰν γεννηθῇ διστορία περὶ τὴν ἰδιοκτησίαν, θέλει κριθῇ κατὰ τὸ 14 ἄρθρ. μή, ἡ κυβέρνησις θέλει ἐπικυρώσει ὀριστικῶς κατὰ τὰς ρᾶς τῆς ρηθείσης ἐπιτροπῆς τὰς ἰδιοκτησίας, ὅσαι θεωρηθῶν νόμιμοι, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ὅσαι παραχωρήσειαν θέλον γενῇ θέλουν ὑπόκεισθαι εἰς τὰς ἀνωτέρω συμφωνίας.

ΑΠ. 85 (1853). Κατὰ τὰ ἄρθρα 14 καὶ 17 τοῦ 2ου σφατος τοῦ Κυβερνήτου, αἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν ἀναφερομένων ἐπιτροπῶν ἀναφυόμενα: περὶ ἰδιοκτησίας καὶ κρίνονται ἀπὸ τὰ τακτικὰ δικαστήρια· ἄρα ὅχι ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς.

18. Ὅστις θ' ἀποκτήσῃ ἢ ἐκλέξῃ τόπον διὰ χρεωστῆ νὰ οἰκοδομήσῃ αὐτὸν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ὅποιαν ᾔθελεν ὑποχρεωθῇ παρὰ τῆς ἐνεστώσης ἐπιτροπῆς.

19. Πᾶν εἶδος οἰκοδομῆς εἶναι δεκτόν, ἀλλὰ ἀρκεῖται εἰς τὸν οἰκοδομοῦντα ἄχυρον, χόρτον καὶ πᾶν κολοφλόγιςτος, ὃ δὲ πολιτικὸς μηχανικὸς θέλει ἐπαρκεῖται πλέον ὥστε αἱ οἰκοδομαὶ νὰ γίνωνται ἀσφαλεῖς καὶ ἀντοχῆς.

20. Ὁ θέλων νὰ οἰκοδομήσῃ οἰκίαν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπὸ τὸν πολιτικὸν μηχανικὸν τὸ σχέδιον τῶν προσώπων αὐτῆς.

21. Πᾶσα οἰκία εἴτε μεγάλη, εἴτε μικρά, πρέπει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν χωρισμάτων τῆς καπνοδόχου, καὶ τοῦ ἀναγκαίους ὀρεχτοῦς· ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς ζεταὶ ἰδιαιτέρως νὰ ἐπαγρυπνῇ, ὥστε νὰ διατηρηθῇ ὁ οἰκοδόμος αἱ περὶ ὑγείας διατάξεις, θέλει λάβει ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς λεπτομερεῖς ὁδηγίας περὶ τούτου.

22. Ἐπειδὴ οἰκοδομήθησαν ἤδη κατὰ τὴν ὁδὸν ρᾶς πολλαὶ οἰκίαι ἐπὶ στηλῶν, αἱ παλῖται θέλουν νὰ οἰκοδομοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

23. Ἐπειδὴ ὁ συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ

ἤνωμόν γε ἔκαμεν εἰς τὸ σχέδιον τῶν Πατρῶν τὴν ποιοιήσεις πάλιν ὠφελίμους, διατάττει ἡ κυβέρνησις τοὺς πάντας νὰ συμμορφωθῶν κατ' αὐτάς.

24. Ἡ κυβέρνησις προθυμοτάτη νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν πρώτοις τὰς ἀπαιτήσεις ἐκείνων ὅσοι ἔχουν δικαίωμα ἀποζημιώσεως δὲν θέλει ἀποποιηθῇ κατὰ δεῦτερον λόγον νὰ λάβῃ εἰς σκέψιν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολιτῶν, οἵτινες θέλουν νὰ οἰκοδομήσων χωρὶς νὰ ἔχουν δικαίωμα τοῦ νὰ λάβουν τοποθεσίαν λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐντὸς τῆς νέας πόλεως. Αἱ ἀναφοραὶ τούτων πρέπει ν' ἀποστελλῶνται διὰ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ αὕτη θέλει ἀποφασίζει περὶ τῶν αἰτήσεων τῶν.

All. 8 (1855). Κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1830 διατάγματος τοῦ Κυβερνήτου ἐπεφυλάχθη εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῶν Πατρῶν τῶν ζητούντων νὰ οἰκοδομήσων ἐντὸς τῆς πόλεως Πατρῶν, τῆς νέας, καὶ χωρὶς νὰ ἔχωσι δικαίωμα νὰ λάβωσιν αὐτοῦ τοποθεσίαν λόγῳ ἀποζημιώσεως ὥστε ὅταν παρὶχωρήθῃ τοιούτον οἰκόπεδον διὰ τοὺς ἀφαιρεθέντας ὑπὸ τοῦ δημοσίου λίθους, δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη παῖσις τοῦ Κυβερνήτου.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 4 Δεκεμβρίου 1830.

Ὁ Κυβερνήτης
Ἰω. Καποδίστριας

Ὁ Γραμμ. τῆς Ἐπικρατείας
Ν. Σπηλιόδης

Διάταξις τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 26 Ἰουλίου 1831 ὑπ' ἀριθ. 3900. Περί τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν.

Θεωροῦντες, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν ἐπιτροπὴ ἀταντᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2771 διατάξεως δυσκολίας, αἵτινες τῇ ἐμπαύζουσιν νὰ φέρῃ τὴν ἐπίσημον ἡ κυβέρνησις προσέθετο κύριον σκοπόν, τὴν ταχίσαι καὶ τακτικὴν ἀνέγερσιν τῆς ἄνω καὶ κάτω πόλεως. — Θεωροῦντες, ὅτι ὅλη ἡ γῆ τῆς κάτω πόλεως δὲν ἔχθηλεν ἔσθλαι καὶ ἐκπληρωθῶν αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ιδιοκτητῶν τῆς ἄνω πόλεως. — Θεωροῦντες, ὅτι πολλοὶ τῶν πολιτῶν δὲν δεχόμενοι τοὺς τόπους, τοὺς ὑποίους τοὺς προσιώρισεν ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὸ κέντρον τῆς νέας πόλεως, ἤτις μ' ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ ἀποκηθῇ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ σχεδίου. — Θεω-

(*) Μετὰ δημοσίευσιν ἐν Ἐφημερίδι Κυβερνήσεως.

ροῦντες ὅτι αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2771 διατάξεως γενόμεναι ἐκτιμήσεις τῶν οἰκοπέδων, μ' ὅλον ὅτι ἐπαγῶς ἐπιβλαβεῖς πρὸς τὸ ἔθνος, δίδουν ἀφορμὴν εἰς πολλὰ παράπονα ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν. — Θεωροῦντες, ὅτι αἱ περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρεώσεις τῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν κατοίκων παύουν, ἂφ' ἧς αὕτη δὲν ἐγγίζει πλέον τὰς ἰδιοκτησίας των. — Θεωροῦντες τελευτᾶτον, ὅτι ἡ ἀνω πόλις ἔν ἐν εἶναι δυνατὰν νὰ οἰκοδομηθῇ κατὰ τάξιν, ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας τῶν οἰκοπέδων καὶ θέλοντες συγχρόνως νὰ εὐκολύνωμεν τοὺς ἰδιοκτῆτας τῆς ἀνω πόλεως, ὅσοι ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ οἰκοδομήσουν ἐκεῖ, τὰ μέτα τοῦ νὰ οἰκοδομήσουν κατὰ τὸν ὀλιγώτερον δαπανηρὸν τρόπον.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 100 ἀναορτῆ τῆς ἐπιτροπῆς διατάττομεν.

1. Ἐκαστος ἰδιοκτῆτης τῆς ἀνω πόλεως δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖ, ὅπως ἐπιθυμεῖ ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας του, χωρὶς νὰ ᾔῃαι ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ φυλάξῃ τὴν γραμμὴν.

2. Αἱ μέχρι τῆς σήμερον παραχωρηθεῖσαι ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἀποζημιώσεις ἐπικυροῦνται, ὅσοι δὲ πολῖται ἔλαβον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γῆν εἰς τὴν κάτω πόλιν, ὑποχρεοῦνται νὰ θέσουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως ἑσὴν ποσότητα πετρελίων γῆς εἰς τὴν ἀνω πόλιν.

3. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν οἰκοπέδων τῆς ἀνω πόλεως, οἵτινες δὲν ἔλαβον ἀκόμη τόπον εἰς τὴν κάτω πόλιν, δύναται νὰ κέρσῃ αὐτοὺς ἀλλαγὴν τόπων μετὰ τῆς κυβερνήσεως. Θέλει ὅς ἔχει τὴν κατὰ τοῦτο προτίμησιν, ὅποιος ὑποχρεωθῇ νὰ οἰκοδομήσῃ εἰς ὀλιγώτερον διάστημα καιροῦ μεγαλειτέραν οἰκίαν.

4. Ἡ κυβερνήσις ἐν καιρῷ θέλει δώσῃ ἑκτασιν μεγαλειτέραν εἰς τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ὥστε ἀφοῦ πληρωθῇ ὅλον τὸ ἐνεστώδες αὐτοῦ διάστημα, νὰ δυνηθῶν ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται τῆς ἀνω πόλεως νὰ λάβωσιν, ἂν θέλουν, οἰκοπέδον εἰς τὴν κάτω πόλιν.

5. Ἡ ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως τῶν Π. Πατρῶν ἐπιτροπὴ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν διάταγμα.

Β. Διάταγμα τῆς 17[29] Αὐγ. 1836. Περί διορισμοῦ ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων Πατρῶν

Ἐγκρίνομεν τὴν σύστασιν ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμον ὁ ἀφοροῦν κάτοικοι τῶν Πατρῶν, ἐπιστηριζόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2771 διάταγμα τῆς προλαβούσης κυβερνήσεως, καὶ νὰ προσδιορίσῃ αὐτὴ ἐπομένως τὴν εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀνήκουσαν ἀποζημίωσιν, ὅπου ὅμως δὲν θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐξ αἰτίας τοῦ σχεδίου προξενηθεῖσα ζημία εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἄνω πόλεως, ὡς ἀνηκούτης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν δῆμον.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπιθεωροῦσα προσέτι καὶ τὰς πράξεις τῆς προλαβούσης ἐπιτροπῆς θέλει γνωμοδοτεῖ περὶ αὐτῶν, τὰ δὲ ὑπουργεῖα τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν θέλουν δώσῃ εἰς αὐτὴν τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας, ἐπιβάλλοντα εἰς αὐτὴν τὸ γρῆος τοῦ νὰ τελειώσῃ ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων τῆς ἐργασίας τῆς.

Ἡ δημοπρασία τῶν ἐθνικῶν οἰκοπέδων, καθόσον ἀναγκασθῇ, θέλει ἐνεργεῖται μέχρι τέλους τῶν ἐργασιῶν τῆς ρηθείσης ἐπιτροπῆς, τὰ πρακτικὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ καθυποβληθῶσιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ὑπὸ τὴν ὄψιν καὶ ἐγκρισίν μας.

ΑΠ. 26 (1860). Τὸ διάταγμα τῆς 17 Αὐγούστου 1836 λέγοντι ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ, ἐπιθεωροῦσα καὶ τὰς πράξεις τῆς προλαβούσης ἐπιτροπῆς θέλει γνωμοδοτεῖ περὶ αὐτῶν, ἐννοεῖ ἐκεῖνας μόνον τὰς πράξεις αἵτινες δὲν ἦσαν ἀκόμη τότε τελειωτικῶς ἐγκειρισμέναι· ἂν δὲ ἐκτελεσθῇ νὰ δώσῃ ἀναδομοκινήν δύναμιν, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐκφράσῃ ρητορῶς ὥστε πρέπει νὰ διατάσσῃται ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι τὸ διάταγμα τῆς 26 Ἰουνίου 1831 περιέλαβε καὶ τὴν γενομένην εἰς τὸν ἀναρτισθέντα παραχώρησιν, τὸ δὲ διάταγμα τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1852 δὲν ἐφαρμόζεται ἐνταῦθα ὡς δημοσιευθὲν μετὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Β. Διάταγμα τῆς 10[22] Ὀκτ. 1837. Περί ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Πατρῶν.

Ἐγκρίνομεν τὸ νὰ παραχωρηθῇ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Π. Πατρῶν, τῶν ὁποίων αἱ εἰς τὴν ἄνω πόλιν ἰδιοκτησίαι τῶν δὲν προσεβλήθησαν ἀπὸ τὸ σχέδιον, ἀποζημιώσιν ἐντὸς τῶν ὁμοίων σειρῶν τῆς κάτω πόλεως, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καὶ ἀξίας ἑκάστου ἀνταλλάσσομένου οἰκοπέδου, τὸ ἀποζημιούμενον τοῦτο οἰκοπέδον θέλει τότε μεταβῇ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου.

Β. Διάταγμα 27 'Ιουνίου 1849. Περί διορισμοῦ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν Πατρῶν ἐπιτροπῆς.

Ἵπ' ὅσιν ἔχοντες τὸ ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1841 Ἡμετέραν Διάταγμα ἀπεφασίσαμεν.

1. Ἡ κατὰ συνέθειαν τοῦ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1847 Β. Διατάγματος διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν Πατρῶν διαλύεται.

2. Διορίζομεν νέαν ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν Πατρῶν Ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδας, ὡς προέδρου, φέροντος τὴν νικῶσαν ψῆφον ἐν περιπτώσει διχοψηφίας, ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πατρῶν, ὑπὸ δύο ἐτέρων μελῶν, ἐκλεχθησομένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Πατρῶν, μεταξὺ τῶν πλείον εὐὑπολήπτων καὶ εἰδημόνων περὶ τὰ τοιαῦτα κατοίκων, καὶ ὑπ' ἑνὸς μηχανικοῦ, διοριζομένου δι' ἰδιαιτέρου Β. Διατάγματος.

Εἰς τὸν μηχανικὸν ἀνατίθενται καὶ τὰ ἔργα τοῦ γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς.

3. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἐπιτροπῆς προσκαλοῦνται διὰ τεκτικῆς εἰδοποιήσεως ὅλα τὰ μέλη.

Θεωροῦνται δὲ πλήρεις αἱ συνεδριάσεις αὐτῆς καὶ ἔχουσι τὸ νόμιμον ἀποτέλεσμα, ὡςάκις εἶναι παρόντα τὰ τρία μέλη.

Ἀναγκαίως πρέπει νὰ παρευρίσκεται ἐν πάσῃ συνεδριάσει ἐκτὸς τοῦ προεδρεύοντος νομάρχου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ὁ μηχανικὸς καὶ εἷς ἐκ τῶν ἐκλεγμένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Β. Διάταγμα τῆς 13 'Οκτ. 1852. Περί ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων Πατρῶν.

1. Αἱ περὶ ἀποζημιώσεως τῶν Πατρῶν πράξεις τῆς τε τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς παρ' ἡμῶν διορισθεῖσαι ἀνωθεωρητικῆς, αἱ ἐνεργηθεῖσαι ἐνῶνται τῶν ὑπ' ἀρ. 2771 καὶ 3909 ἀπὸ 4 Δεκεμβρ. 1830 καὶ 26 Ἰουνίου 1831 διαταγμάτων τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἀπὸ 17 (20) Αὐγούστου 1836 καὶ ἀπὸ 10 (22) 'Οκτ. 1837 ἡμετέρων Β. Διαταγμάτων καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐκδοθεισῶν παρ'

τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργείων ὁδηγίῶν, ἐπικυροῦνται καὶ θελοῦσιν ἐκδοθῇ παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου τὰ παραχωρητήρια ἐπ' ὀνόματι ἐκαστοῦ τῶν λαθόντων καὶ λαμβανόντων ἔθνικὰ οἰκόπεδα, λεγόμενα ἀποζημιώσεις ἢ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν παρέδωτον ἢ παραδώσωσιν ἡδὴ τὰ εἰς ἀποζημιώσεις ἢ ἀνταλλαγὴν ἰδιωκτῆρα αὐτῶν οἰκόπεδα. ἐλευθέρῃ οἰκοδομῇ ὑποθήκης καὶ παντὸς βάρους ἢ ἐκμετάλλεως. Τὰ δημόσια δύνανται νὰ ἀπαιτήσῃ πρῶτον ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ παραχωρηθέντος ἢ παραχωρηθησομένου ἔθνικοῦ οἰκόπεδου. ἢ ἄλλην ἐξασφάλισιν, ὅταν κρίνῃ αὐτὴν ἀναγκαίαν πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ διὰ πᾶσαν ἐκνίκησιν τοῦ δοθέντος εἰς ἀντάλλαγμα ἰδιωκτῆτος οἰκοπέδου. Ἡ ὑποθήκη ἢ ἐξασφάλισις λαμβάνεται ἐπὶ δέκα ἔτη διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ εἰς ἀντάλλαγμα δοθέντος ἰδιωτικῶν οἰκοπέδου.

Ἐγγύησις 55615 τῆς 3 Δεκ. 1854. Τὰ οἰκόπεδα τῆς νέας πόλεως Πατρῶν ἔχουσιν ἀναντιρρήτως σήμερον μείζονα ἀξίαν παρὰ τὴν παλαιὰς πόλεως, δι' ὧν ἀντηλλάγησαν. Ἐπομένως δύνανται νὰ ᾖσιν ἐνυποθήκα κατὰ τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1852 Β. Διατάγματος διὰ μόνην τὴν ἀξίαν τῶν ὧν ἔλαδε τὸ δημόσιον πρὸς ἀνταλλαγὴν οἰκοπέδων τῆς παλαιᾶς πόλεως, ταῦτα δὲ δι' ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου ἀπέναντι ἐνδεχομένης ἐκνίκησεως τρίτων. «ν ἐπομένως ἡ ἀξία τῶν τῆς νέας πόλεως οἰκοπέδων ὑπερτερῇ τῶν τῆς παλαιᾶς, δὲν ὑπάρχει τι το κωλύον τῇ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου δι' ἀνανεούμενα χρέη παραδοχὴν αὐτῶν καθ' ὅσον μέρος ἡ ἀξία τῶν ὑπερέχει τῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως.

Ἡ ὕλη τῶν κατασκευασθησομένων ἢ ἡμιποδοουημένων οἰκῶν δὲν εἶναι δεκτή πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου, καθ' ὅσον καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπιβασινοθῇ με ὑποθήκην, διότι τὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 καὶ 28 τοῦ περὶ ὑποθήκων νόμου ἐπὶ τοιαύτης ὕλης καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γεννησομένων προσαρτημάτων τῷ ἐνυποθήκῳ κτήματι μετὰ τὴν ὑποθήκευσιν τοῦ δὲν παρέχεται δικαίωμα ἀσφαλοῦς ὑποθήκης.

ΑΠ. 185 (1862). Διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 13 86ρίου 1852 διατάγματος ἐπεκυρώθησαν αἱ πράξεις οὐχὶ ὅλων τῶν ἐπιτροπῶν, ἀλλ' εἰδικῶς αἱ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐπιτροπῶν, ἐν αἷς περιλαμβάνεται μόνον ἡ διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 17 Ἀπριλίου 1836 συστηθεῖσα ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐνεργήσασα τὴν κλήρωσιν τῶν οἰκοπέδων κατὰ τὸ 1851. Τὰ 4 δὲ ἄρθρα τοῦ εἰρημένου διατάγματος ἀφορᾷ μόνον ἐκεῖνα τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ διατεθέντα οἰκόπεδα, ὅσα τυχὸν αὐθαίρετως κατέχονται παρ' ἄλλων.

2. Θέλουσιν ἐκδοθῇ παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου παραχωρητήρια καὶ εἰς τὰ δυνάμει εἰδικῶν Β. Διατάγμάτων πρὸς ἀποζημιώσεις ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων παραχωρηθέντα ἐθνικὰ οἰκόπεδα, ἀφοῦ προηγουμένως ἀναθεωρηθῇ ἡ ἐκτίμησις τῶν παραχωρηθέντων ἐθνικῶν οἰκοπέδων, καὶ βεβαιωθῇ σατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος πρὸς τὸ δημοτικὸν παράδοσις τῶν ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων.

3. Περὶ τῶν δι' ἀδείας τῆς τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ταληφθέντων ἐθνικῶν οἰκοπέδων, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νόμου κεινται οἱ λαβόντες αὐτὰ εἰς τὰ ληφθησόμενα παρὰ τῆς κυβερνήσεως μέτρα, θέλει ληφθῇ ἰδιαίτερον μέτρον.

4. Ὅσα ἐκ τῶν διὰ κλήρου διατεθέντων ἢ διατεθησόμενων ἐθνικῶν οἰκοπέδων κατέχονται αὐθαρέτως παρ' ἄλλων θέλουσι παραχωρηθῇ εἰς τοὺς λαχόντας αὐτά, ἀφοῦ ἐκνικηθῶσι καὶ περιέλθωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου. Ἐπιφυλαττομένη δ' ἀποφασίσωμεν ἀσολούθως περὶ τῶν αὐθαρέτως κατεχομένων οἰκοπέδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνηγέρθησαν οἰκοδομαὶ ἀξίας ἀνωτέρως τῶν 6 χιλιάδων δραχμῶν.

ΑΠ. 54 (1863). Ἡ κατὰ γράμμα ἐφαρμογὴ τῆς 2 § τοῦ 4 άρθρου τοῦ ἀπὸ 13 ὁδίου 1852 διατάγματος διαλαμβάνοντος μόνον περὶ τῶν αὐθαρέτως κατεχομένων ἐθνικῶν ἐν Πατρίαις οἰκοπέδων δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν, ὅταν ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐξετάσῃ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ἐθνικοῦ οἰκοπέδου κατεχομένου παρὰ τοῦ ἐκτελούμενου διανομῆ κυρίου, δυνάμει κεκτημένων δικαιωμάτων κυριότητος ὡς ἰδιοκτήτου (810 § 1 πολιτ. δικ.).

5. Οἱ ἔχοντες δικαίωμα εἰς ἀποζημιώσεις καὶ ἀνταλλαγὰς, κατέχοντες δὲ αὐθαρέτως ἐθνικὰ οἰκόπεδα, ὡς καὶ οἱ ὑπαρξάντες εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς τελευταίας § τοῦ προηγουμένου άρθρου, δὲν λαμβάνουσιν ἀποζημιώσεις, οἱ μὲν πρῶτοι ἕως οὗ δὲν παραιτήσωσιν ἐκουσίως, ἢ δὲ ἀποβληθῶσι δικαστικῶς τοῦ αὐθαρέτους παρ' αὐτῶν κατεχομένου ἐθνικοῦ οἰκοπέδου, οἱ δὲ δεῦτεροι μετρητοῦ δὲν συμμορφωθῶσι μετὰ τὸ περὶ τῶν τοιούτων οἰκοδομῶν ληφθησόμενον μέτρον.

6. Τὰ ἐξ ἰδιοκτητῶν ἀγρῶν κατὰ τὴν κάτω πάλιν σχηματισθέντα κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2771 διατάγματος τοῦ κυβερνήτου οἰκόπεδα καὶ ὑπὸ τῶν ἔχόντων τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς ἐκλεχθέντα συνεπεία τῆς ληφθῆ-

πείας, δεν θέλουν παραχωρηθῇ εἰς αὐτούς, ἐάν κατέχωνται εἰς
 ἐπὶ τῶν πρώτων ιδιοκτητῶν, πρὶν ἢ ἐνεργηθῇ ἡ κατὰ τὸ
 μνησθέν 4 ἄρθρον τοῦ ψηφίσματος κανονιζομένη ἀποζημίωσις
 εἰς τοὺς ιδιοκτῆτας.

7. Οἱ μὴπω ἀποζημιωθέντες πολῖται θέλουσιν ἀποζημιω-
 θῇ διὰ κλήρου κατὰ τὰ περὶ τούτων διατάγματα καὶ τὰς
 πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐκδοθείσας παρὰ τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν
 καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργείων ὁδηγίας, τὸ δὲ ὑπουργεῖον τῶν οἰ-
 κονομικῶν θέλει ἐκδώσῃ καὶ διὰ τὰς ἀποζημιώσεις καὶ ἀνταλ-
 λαγὰς ταῦτα· τὰ παραχωρητήρια, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργη-
 θῶσι καὶ περ' αὐτῶν τὰ διὰ τοῦ παρόντος διατάγματα κανο-
 νιζόμενα.

8. Ἐάν τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν
 διαθέσιμα ἐθνικὰ οἰκόπεδα δεν ἐξαρκέσωσι πρὸς ὀλοσχερῇ ἀπο-
 ζημίωσιν τῶν ἐκ τοῦ σχεδίου προσβληθείσων ιδιοκτησιῶν καὶ
 τῶν εἰς ἀντάλλαγμα δοθησομένων, τὸ σχέδιον τῆς πόλεως θέ-
 λει ἐπεκταθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς
 ἢ καὶ δύο ἐτι γραμμῶν. Τὸ σχέδιον τῶ· ὡς ἀνωτέρω προστε-
 θεσμένων δύο γραμμῶν, καὶ ἡ εἰς τετράγωνον αὐτῶν κανονικῇ
 διαίρεσις θέλει ὑπεβληθῇ παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν ἐσωτερι-
 κῶν ὑπουργοῦ εἰς τὴν ἐγκρίσιν μας.

9. Οἱ ιδιοκτῆται τῆς ἀνω πόλεως τῶν ὑποίων τὰ οἰκό-
 πεδα δεν προσεβλήθησαν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ
 λόγῳ ἀνταλλαγῆς ἐζητήσαντο ἕτερα κατὰ τὴν κάτω πόλιν ἐ-
 θνικὰ οἰκόπεδα, δὲν παρέδωσαν δὲ εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἰδιακτη-
 τα αὐτῶν οἰκόπεδα, οὐδὲ τὸ δημόσιον διέθεσεν αὐτὰ πρὸς ἀπο-
 ζημίωσιν ἄλλων πολιτῶν, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἤδη ἀπαλ-
 λῆσιν ἀνταλλαγῆς ἐπὶ τῶν προστεθησομένων, κατὰ τὸ ἄρθρον
 4, δύο νέων γραμμῶν.

10. Πᾶσα ἀπαίτησις περὶ ἀνταλλαγῆς γηπέδου κτιρίου
 ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀντι-
 τείνουσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2771 διάταγμα καὶ τὰ μετὰ ταυ-
 τὰ ἐκδοθέντα Β. Διατάγματα, ἐπομένως πᾶσα μέχρι τοῦδε γε-
 γνημένη ὑπὸ τῆς τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλης τινος ἀρχῆς
 παραχώρησις ἐθνικοῦ οἰκοπέδου λόγῳ τιαυτῆς ἀνταλλαγῆς
 ἀκυρεῖται αὐτοῦς.

Νόμος ΥΝΖ' τῆς 10 'Απρ. 1858. Περί τῶν ἐν Πατραις οἰκοπέδων.

1. Τοπογραφικὰς χάρτης, ἐν ᾗ σημειοῦνται τὰ ὅρια τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν, ἐκτίθεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δημαρχεῖον, καθὼς καὶ ἀντίγραφον τοῦ παρὰ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς συνταχθέντος βιβλίου, τοῦ περιλαμβάνοντος τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως ἰδιόκτητα γήπεδα καὶ τὴν κατὰ τὰ προαποφασισθέντα ὀριστικὴν αὐτῶν ἑκτοσιν. — Ὁ ἀξιῶν ἐπὶ γηπέδου κειμένου ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως δικαίωμα κυριότητος μὴ σημειούμενον ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βιβλίῳ, ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ τὰς ἀξιώσεις του ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς διμυσιν εὔσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐνώπιον τοῦ οἰκον ἐπορου Πατρῶν δι' ἀναφορὰς κοινοποιουμένης διὰ δικαστικοῦ κλητήρος. Ὁταν δὲ ἡ ἀμφισβήτησις δὲν λυθῇ συμβιβαστικῶς, αἱ τοιαῦται ἀξιώσεις πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται καὶ ἐνώπιον τῶν ἐν Πατραις πρωτοδικῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους. — Τὸ μὴ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις προτεινόμενον δικαίωμα κυριότητος ἑκτος τοῦ ἐπὶ τῶν γηπέδων, ἅτινα ὁ ἰδιοκτῆτης διατηρεῖ κατὰ τὸ ἀρθ. 9, § 6', παραγράφεται καὶ ἐπιβαρύνει ὡς προσηγορικὸν τὸν λαβόντα παρὰ τοῦ δημοσίου γήπεδον λόγῳ ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως.

Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις πρὸς τὴν Βουλὴν τοῦ νομοσχεδίου περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων τῆς πόλεως Πατρῶν.

Κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Διατάγματος, διὰ νὰ ἐκδουῶνται τὰ τακτικὰ παραχωρητήρια εἰς τοὺς λαβόντας ἢ λαμβάνοντας οἰκοπεδὰ ἐν τῇ κάτω πόλει, ἀπαιτεῖται νὰ παραδώσωσιν οὗτοι εἰς τὸ δημοσίον τὰ ἐν τῇ ἄνω πόλει οἰκόπεδά των. Ἐλεύθερα οἰκοδομῆς, ὑποθήκης καὶ παντὸς βάρους ἐκνικήσεως, καὶ περὶ τῆς παραδόσεως ταύτης συντάσσεται συμβόλαιον, δι' οὗ χορηγεῖται εἰς τὸ δημοσίον τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ πρῶτον ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ παραχωρουμένου οἰκοπέδου, ἵσχυονσαν ἐπὶ δέκα ἔτη· ἄλλ' οἱ πλείστοι τῶν λαβόντων τὴν ἀποζημιώσιν των κατὰ τὸ 1830 ἢ 1831 δὲν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐμπληρώσωσι τὸν ὅρον τοῦτον τοῦ διατάγματος, διότι φρονούντες, ὅτι ὅπως αὐτοὶ ἐγκατέστησαν εἰς τὰ οἰκόπεδα τῆς νέας πόλεως οὕτω καὶ τὰ ἰδικὰ των μετέβησαν ἑκτοτα εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ δημοσίου, τὰ ἐγκατέλιπον· ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως δὲ ταύτης ὠφελήθησαν ἄλλοι καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῶν ὀρεινῶν μερῶν κατελθόντες καὶ ἀποκατασταθέντες εἰς τὴν πόλιν πάροικοι, ἀνήγειρον ἐπ' αὐτῶν οἰκίας κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττων στερεάς, ἐντὸς τῶν ὁλοῶν κατοικοῦσι πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Διὰ νὰ παραδώσωσι λοιπὸν οἱ ἀρχικοὶ ἰδιοκτῆται τὰ οἰκόπεδα των ὅπως τὸ

Διατάγμα ἀπαιτεῖ, εἶναι ἀνάγκη νὰ καταδραστηῶσιν αἱ οἰκίαι αὐταὶ
 ὥστε ἐπειδὴ οὐδόλως συναينوῦσιν εἰς τοῦτο οἱ ἀναγκασθέντες, ἀπαιτεῖται
 νὰ καταρῶσιν οἱ ἰδιοκτῆται εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ ἀφοῦ μετα πο-
 λυὺ χρόνον καὶ πολυδάπανον ἀγῶνα λάβωσιν ὀριστικὰ καὶ τελεσι-
 μίους ἀποφάσεις, νὰ τοὺς ἐξώσωσι καὶ νὰ καταστρέψωσι τὰς ἀνε-
 μεθείσας οἰκοδομὰς· ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὰ μέσα καὶ
 τὴν εὐκαιρίαν νὰ τρέχωσιν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ νὰ ἐμπλέκωνται
 εἰς δικαστικούς ἀγῶνας, ἀντίκειται καὶ εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμ-
 φέρον τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ δημοσίου τὸ νὰ ἐπιμεινόμεν εἰς τὴν
 κατεορισμένην ποσούτων οἰκοδομῶν καὶ νὰ δυστυχήσωμεν χιλιάδες πρὸς
 τοὺς πτωχοὺς οἰκογενειάρχας· ἐνῷ ἐάν τὰ καταληφθέντα ὑπ' αὐτῶν οἰ-
 κοπέδα θεωρηθῶσιν ὡς περιελθόντα ἔκτοτε εἰς τὴν κατὰ τὴν τοῦ δη-
 μοσίου δύναμιν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ γενικὸν μέτρον, ὅπερ ἐλαττω-
 ῖν κυβέρνησις διὰ τὰς εὐθαιρέτους οἰκοδομὰς ὅλων τῶν επαρχιῶν τοῦ
 κράτους, καὶ παραχωρουμένα εἰς τοὺς σημερινοὺς κατόχους ἐπὶ ἐκτε-
 λεσθῇ, νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον ὅχι εὐχάριστον ἡ-
 γηματικὸν ποσόν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς περιστασεως ταύτης καθίσταται
 ἐπὶ τοῦ δυσκόλου ἢ ἐκπληρώσεως τοῦ ὅρου τῆς παραδόσεως, ὅταν τὰ οἰ-
 κοπέδα, τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ παραδοθῇ τὸ ἀνταλλάγμα, δὲν κα-
 τέχωνται πλέον ἀπὸ τοὺς ἀρχικοὺς ἰδιοκτῆτας, ἀλλὰ περιήλθον εἰς
 χεῖρας τρίτων, καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν τούτων ὑπάγονται τὰ περισ-
 τήτερα οἰκοπέδα τῆς κάτω πόλεως, διότι οἱ λαβόντες αὐτὰ πρὸς αὐτὴν
 ἡμετέραν πόλιν ταῖς ἐπώλησαν ἔκτοτε πρὸς ἄλλους ἐνεκα τῆς ἀκατα-
 ρκίας, εἰς ἣν οἱ ἐκ τοῦ ἀγῶνος εἶχον περιέλθει· Ὑπερὶ τῆς ἐν τούτῳ
 περιλαμβανόμενης ἢ παραδόσεως τοῦ οἰκοπέδου τῆς ἀνω πόλεως καὶ τῆς κα-
 τὰ τὴν ἀνω συμβαλλομένη ἀπαιτεῖται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀρχικόν
 κατόχον αὐτῶν οἰκοπέδων οἱ ἀποξενωθείς πρὸ πολλοῦ σπὲν τὸ παραχωρηθὲν εἰς
 αὐτὸν γένεσθαι εἶναι πλέον κανὲν συμφέρον νὰ φροντισθῇ περὶ τού-
 τῳ τὸν σήμερον κατέχων τὸ οἰκοπέδον ἀγοραστῆς ἀδυνατεῖ νὰ ἐκπλη-
 ρωσθῇ περὶ παραδόσεως ὅρου τοῦ Διατάγματος, καὶ οὕτως τὸ πρῶτον
 μέρος τοῦ ὁποῖον καλῇ τῇ πιάσει καὶ νομίμως περιήλθεν εἰς τὴν πό-
 λιν, οὐδὲν δύναται νὰ κατασταθῇ βεβαίᾳ καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς
 πόλεως· καὶ αὐτὰς μὲν εἶναι αἱ ἀνυπερόβλητοι δυσκολίαι, καὶ ἡμετέρας
 ἀδυνατεῖς νὰ ὑπαρξέωσι τῆς παραδόσεως ὡς πρὸς τοὺς πολίτας αἱ
 ἡμετέρας, καὶ αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ δημοσίου συμφέροντος
 εἰς τὴν πόλιν, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ κατασταθῇ καὶ εἰς αὐτὸν καὶ μὴ ἐν τῇ
 πόλει πρὸς τὸν ἀρχικόν κατόχον, διότι ἀφοῦ τὰ ὅρια τῶν οἰκοπέδων τῆς ἀνω πό-
 λεως καθορισθέντα, ἢ δὲ παραδόσεως γίνεται δι' ἀπλῆς ἐπιβεβαίωσης ἰδιότη-
 τος κατὰ τὸν νόμον, ἢ δὲ παραδόσεως γίνεται δι' ἀπλῆς ἐπιβεβαίωσης ἰδιότη-
 τος κατὰ τὸν νόμον, εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ, ὅπως τὸ αὐτὸ οἰ-
 κοπέδον ἐν ὁποίῳ παραδίδει σήμερον πολίτης τις, νὰ παραδοθῇ μετὰ
 ἢ μῆνας ἢ ἐν ἔτος ἀπὸ ἑτέρου ... Καὶ ἐπὶ τέτοιον προκρίνεται τὸ
 δημοσίον ἀπὸ τὴν ἀπαιτήσιν τῆς παραδόσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς ἀνω
 πόλεως καὶ ὁ τρόπος διέλαβε τὸ διάταγμα τοῦ 1852. Περὶ τοῦ δὲ

ρου τούτου ιδίως, ὅστις εἶ·αι ὁ κυριώτερος, ἡ κυβέρνησις ἐπέβη ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀφοῦ διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους ἐπαίση, ὅτι εἶναι ἀδύνατον καὶ ἀσύμφορον τὸ νὰ παραδοθῇ σήμερον ἐν ἑκάστῳ οἰκοπέδῳ τῆς ἄνω πόλεως, εὔρε τὸ μέσον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν τμηματικὴν παραδοσιν διὰ τῆς ὀλικῆς μεταβιβάσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου καὶ ἰδοὺ πῶς. Ἀφοῦ τὰ ἐν τῇ ἄνω πόλει ιδιόκτητα οἰκόπεδα καταμετρήθησαν πολλὰκις, ἡ δὲ ἔκτασις αὐτῶν κατέστη ὀριστικὴ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ληφέντος μέσου ὁδου, ἔχομεν γνωστὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ση·χεων, ἐκ τῶν ὁποίων συγκοινοῦνται τὰ οἰκόπεδα ἑκάστῳ πολίτῃ καὶ ὑπάρχουσιν ἤδη τακτικὸν βιβλίο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπιτροπῆς· καὶ εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι καταγεγραμμένα τὰ οἰκόπεδα ὅλα τῶν πολιτῶν, καὶ ἡ ὀριστικὴ αὐτῶν ἔκτασις. Ἐάν λοιπὸν ἀπὸ τὰς μερίδας τῶν πολιτῶν ἀφαιρέσωμεν αὐτοδικαίως τὰ οἰκόπεδα, τὰ ὁποῖα δι' ἐγκύρων πράξεων τῶν ἐπιτροπῶν τοῖς παραχωρήθησαν μέχρι τοῦδε καὶ δι' ἄλλων ἐπομένων παραχωρήσεων ἐξαντλήσωμεν ἅπασαν τὴν ἀπαρτιζοῦσαν τὰς μερίδας ταύτας ἔκτασιν, δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον οὐδὲμία ἀξίωσις ἐπὶ οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως, καὶ οὕτω δύνανται νὰ κηρυγῶσιν ὅλα ἔθνικα ἄνευ τῆς καθ' ἑκάστα παραδόσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ ἀντιπαιχθῶσι τινὲς βραδύτερον οἰκόπεδα τῆς ἄνω πόλεως, προτείνοντες ὅτι κακῶς ἐνεγράψαν ἐπ' ὀνόματι ἄλλων ἐν ἡμῶν ἀντήκον εἰς αὐτοὺς, ἡ δὲ περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα τῶν μετὰ τὴν γενομένην καταμέτρησιν, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ ταχθῇ ἐνὸς ἔτους προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ποινῇ παραγραφῆς νὰ ἔχοντες τοιαύτας ἀντιρρήσεις νὰ παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν. Μέχρι τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τούτου τῆς παραγραφῆς θέλει ἀναβληθῇ τῶν ὀριστικῶν παραχωρητηρίων ἢ ἑκδόσε, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζηται ἀφ' ἐτέρου ἢ πρόσθεν τῆς πόλεως, θέλει ἐκδοσε προσωρινὰ τοιαῦτα ὅ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλος, δυνάμει τῶν ὁποίων δύνανται οἱ πολῖται νὰ οἰκοδομήσωσι καὶ νὰ διαβέσωσιν εὐεχέως τὰ παραχωρούμενα αὐτοῖς οἰκόπεδα ὑπὸ μόνους τοὺς ἐν τῷ νόμῳ διαλαμβανομένους περιορισμούς, οἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο ταῖνους εἰμὴ εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ δημοσίον ἀπὸ ἐνδεχομένης ἀπαιτήσεως τρίτων, καὶ οἵτινες οὕτε νὰ βιάψωσιν, οὕτε νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτοὺς τοὺς ἔχοντας ἀναμφισβήτητον τὴν κυριότητα τῶν οἰκοπέδων τῶν.

Ἄλλην οὐσιώδη δυσκολίαν, ἀνεγομένην ἰδίως εἰς τὴν παραγραφὴν ποίησιν τῆς γενομένης κατὰ τὸ 1831 κληρώσεως, παρουσιάζουσι τὰ λεγόμενα παραπήγματα. Κατὰ τὴν κληρώσιν ταύτην συμπεριελήθησαν πολλὰ οἰκόπεδα τῆς κάτω πόλεως ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐθαίρετως οἰκοδομαὶ παρὰ τρίτων, διότι ἡ ἐπιτροπὴ ἐβιάσθη τοὺς κληρωθέντας, ὅτι τὸ δημοσίον ἤθελεν ἀμέσως ἐξῶσαι τοὺς κληρωθέντας. Τὸ διάταγμα ἐπεκύρωσε τὰς κληρώσεις ταύτας καὶ διέταξε νὰ παρα-

χωρηθῶσι τὰ οικόπεδα εἰς τοὺς λαχόντας, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐκνικηθῶσι καὶ περιέλθωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων οἰκοδομὰς ἀξίας ἀνωτέρας τῶν ἐξ χιλιάδων δραχμῶν, περὶ ὧν ἐπεφυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ· ἀλλ' εἴτε ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἀσφαλίμων ἀρχῶν, εἴτε ὡς ἐκ τῆς βραδύτητος, ἥτις συμβαίνει συνήθως ὅταν ἀπαιτεῖται δικαστικὴ μεσολάβησις, οὐδεμία σχεδὸν ἐνέργεια ἐγένετο καὶ τὰ οικόπεδα μένουσιν εἰς χεῖρας τῶν αὐθαιρέτως καταλαμβάνων, ἐμποδιζομένης οὕτω τῆς ἀποζημιώσεως τῶν λαχόντων.

Ἀφ' οὗ ὅλα τὰ οικόπεδα τῆς κάτω πόλεως ἦσαν προσδουρισμένα πρὸς ἀποζημιώσιν ἢ ἀνταλλαγὴν τῶν τῆς ἄνω πόλεως ἰδιοκτησιῶν, ἢ κυδένησις ἐνόμισεν, ὅτι ἤθελεν ἀδικήσῃ τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἀποζημιώσεως πολίτας, ἐὰν δὲν ἀπέβαλε τοὺς ἄνευ ἁδείας τινὸς καταλαμβάνοντας οικόπεδα καὶ ἀνεγείραντας ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομὰς. Διὰ τοῦτο διέταξε νὰ συμπεριληφθῶσιν ὅλα τὰ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατὰ τὸ 1851 γενομένην κλήρωσιν, καὶ τὸ ἐκδόθη διατάγμα ἀπεκύρωσε τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἐξαιρέσαν ὅσα οικόπεδα εἶχαν οἰκοδομὰς ἀξίας ἀνωτέρας τῶν ἐξ χιλιάδων δραχμῶν. Ἀλλ' εἰπαίη αἱ πλείους τῶν ἀνεγερθεῖσιν οἰκοδομῶν ἔχουν ἀξίαν μικροτέραν τοῦ ὅρου τούτου, ἐθεωρήθη σκληρόν νὰ ἐξωσθῶσιν οἱ καταλαμβάνοντες, καὶ διὰ ταῦτα περιωρίσθημεν διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου νομοσχεδίου νὰ θεωρήσωμεν ὡς διαθέσιμα διὰ τὰς μελλούσας τούλαχιστον ἀποζημιώσεις τὰ φέροντα ζύλινα παραπήγματα ἢ πλινθοκτίστους ἢ λιθοκτίστους οἰκοδομὰς οὐχὶ ἀνωτέρας ἀξίας τῶν 1000 δραχμῶν.

Εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ 1851 συμπεριελήφθησαν διάφορα παρ' ἄλλων κατορούμενα ἐθνικά οικόπεδα, τὰ ὅποια δὲν θεωροῦνται διαθέσιμα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νομοσχεδίου· καὶ περὶ μὲν τῶν ἐκείνων ἐπεφυλάχθη τὸ κατὰ τὸ 1852 ἐκδοθὲν Β. Διατάγμα νὰ ἀποριττῇ ἀκολούθως· καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ αὐθαιρέτως καταληφθέντα καὶ φέροντα οἰκοδομὰς, ὧν ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὰς 6000 δραχμῶν, διέταξε ρητῶς νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς τοὺς ἐκλέξαντας ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐκνικηθῶσι καὶ περιέλθωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου. Συνεπῶς ὅθεν μὲ τοὺς ὅρους τοῦ εἰρημένου Β. Διατάγματος ὑποχρεοῦνται οἱ μὴ ἐκλέξαντες κατὰ τὸ 1851, ἢ ἐκλέξαντες γῆπεδα εἶναι τὸ παρὸν νομοσχέδιον χαρακτηρίζῃ ὡς μὴ διαθέσιμα, νὰ ἐκλέξωσι κατὰ προτίμησιν καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου ἐκ τῶν διαθεσίμων, γίνεσθαι ὅμως ἐξαιρέσεις περὶ τῶν ἄνευ ἁδείας τῶν ἐπιτροπῶν καταρτισμένων οἰκοπέδων καὶ φερόντων οἰκοδομὰς ἀξίας κατωτέρας τῶν 6000, καὶ ὑποχρεοῦνται τὸ δημοσίον νὰ τὰ ἐκνικήσῃ δικαστικῶς καὶ κατὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς ἐκλέξαντας, ἐὰν ἐπιμένωσιν εἰς τὴν πραγματικὴν τῆς ἐκλογῆς των καὶ δὲν συναινέσωσι νὰ παρατηρήσωσι αὐτὰ καὶ νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλα ἐκ τῶν διαθεσίμων, ἀλλ' ὅφ' ἑτέρου καὶ ἐκλέγεται αὐτοῖς ἡ ὑποχρέωσις, ὅπως ἀποζημιώσωσι τοὺς

κατόχους διὰ τὴν ἕξιν τῆς οἰκοδομῆς διὰ τοὺς ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ ἐκτεθέντας λόγους.

ΑΠ. 175 (1865). Ἐπειδὴ, ὡς παραδέχεται τὸ δικαστήριον οὐσίας, τῶν ἀναιρεσιβλήτων κατεχόντων διανοία κυρίου τὸ ἐπὶ τοῦ οἰκόπεδον, τοῦ δὲ ἀναιρεσιβλήτου δημοσίου ἀξιούντος ὅτι τοῦτο ὑποκαίται εἰς πληρωμὴν δικαιώματος ἐπιφανείας (νοθέλου), ὁρῶνς σύμφωνα μετὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς ὑπεχρεώθη τὸ δικαστήριον νὰ ἀποδείξῃ τὸν περὶ Νοθέλου ἰσχυρισμὸν του· ἡ δὲ τοῦ ἐναντιομένου θέσις τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναται νὰ τὸ ἀπαλῇ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως, ἣν τῷ ἐπιβάλλει ὁ νόμος (ἀρθ. 248 πολ. δικ.), διότι κατ' οὐσίαν ἐπὶ τοῦ φιλονεικουμένου δικαίου εἶναι ἐνάγων, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ἀντιπαραστήσειν τὸν νόμον τῆς ἐξουσίας του, ὅτι ἡ ἀνυποτέγη ὅτι ἐν τῷ ἐκτεθέντι εἰς τὸ δημαρχεῖον Πατρῶν ἀποσπασματικὸν παρὰ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς συνταχθέντος βιβλίου παραλαμβάνεται ὡς ὑποκείμενον εἰς πληρωμὴν δικαιώματος ἐπιφανείας τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον, ἡ μονομερὴς αὕτη πρᾶξις τῆς ἐπιτροπῆς οὐ δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, κατεχόντων διανοία κυρίου τὸ ἐν λόγῳ οἰκόπεδον, νὰ ἀμφισβητήσωσι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δημοσίου.

ΑΠ. 48 (1876). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐρετὴν τοῦ δημοσίου σχεθεὶς ὅτι ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἀντιγράφου τοῦ βιβλίου τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου προέκυψε, ὅτι τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἰδιόκτητον εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς καὶ οὐχὶ ὡς φιλονεικούμενον, τὸ δὲ ἕτερον ἀποσπασματικὸν βιβλίου 1858, εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦται ὡς φιλονεικούμενον, δὲν ἐπὶ κατὰ τὴν κρίσιν του, ἰσχύοντινα.

Ἐπειδὴ οὕτω πως ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον δὲν παραδέχεται τὴν ταξιν τινὰ τοῦ νόμου· τὸ μὲν, διότι ἐξιστοῦσιν ἐγγραφα, ἡ ταξὶς τῶν ἐποίων διαφεύχει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· τὸ δὲ, διότι μόνον τὰ ἐν τῷ ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ ὑπάρχοντα βιβλία ἐπὶ τοῖς λοῦσιν ἀποδείξουν περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς σημειώσεων, οὐχὶ δὲ αἱ παλαιὰ παλλήλων προσθήκαι· οἷαι εἰσὶν αἱ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀποσπασματικῷ βιβλίῳ.

ΑΠ. 337 (1860). Παραγραφὴ δὲν χωρεῖ, ὅτε ὁ νόμος ἐπὶ τῇ ἐκτεθειμένῳ ἐξαρτάται ὑφ' ὅρου τινός μὴ πληρωθέντος, ὅλον οὐδὲν ὅσον οἰκόπεδον ἐν Πατραις, ὃ παρεχώρησε τινὶ ἢ ἐπιτροπῇ, ὅσον ὅρου τῆς ἐγκρίσεως, ἥδη δὲ ἐπὶ τῆς ἐκτεθείμενης.

ΑΠ. 50 (1864). Ἡ τοῦ δημοσίου πρότασις ὅτι οἰκόπεδον, κατεχόμενον ἐν Πατραις, βαρύνεται μετὰ νόθελον, δὲν παραγράφεται ἐν τῷ νόμῳ· τὸ ἕτος τῆς παραγραφῆς, παρὶ τῆς ὅτι παρὶ οἰκόπεδον τοῦ Πατρῶν νόμος ὙΝΖ' τοῦ 58 ὁρίζει, ἀφορᾷ τὰς ἀπολύτους· τὸ δὲ ἰσχυρισμὸς ἐγκρίσεως τῶν ἰδιωτῶν κατὰ τοῦ δημοσίου.

ΑΠ. 21 (1863). Τὸ πρῶτον ἀρθρον τοῦ ὙΝΖ' νόμου ὁρίζει τὴν ἐνταύθινον περιγραφὴν μόνον κατ' ἐκείνου, ὅστις ἔχων ἀντικείμενον

τητος ἐπὶ γηπέδου τινὸς κειμένου ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν δὲν ἤθελεν ὑποβάλει τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐντὸς τοῦ ἔτους, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνου, καθ' οὗ προτείνεται ἡ ἀξίωσις, καὶ ὅστις ὡς ἐναγομένος ἔχει δικαίωμα ν' ἀντιτάξῃ τὰς ἐνστάσεις τοῦ κατὰ τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους.

ΑΠ. 367 (1862). Κατὰ μὲν 1 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 10 'Απριλίου 1858 νόμου, ὁ ἀξίων ἐπὶ γηπέδου κειμένου ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν δικαίωμα κυριότητος μὴ τημελιούμενον εἰς τὸ πρὸς τοῦτο ὁρισμένον βιβλίον, ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου αὐτοῦ· μετὰ παρέλευσιν δὲ τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἐκδίδονται, κατὰ ἄρθρ. 14, τὰ ὁριστικὰ παραχωρητήρια διὰ τὰ γήπεδα, περὶ ὧν δὲν ἐγένετο ἀμφισβήτησις τις ἐντὸς τοῦ εἰρημένου χρόνου, καὶ τὰ γήπεδα, ἐπ' ἃ ἐδόθη ἀποζημιώσεις ἢ ἀντάλλαγμα, μεταβαίνουνσι, κατὰ ἄρθρ. 15, εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου ἐλεύθερα παντὸς βάρους. Ὅθεν τὰ ἐστέλλον ὀρθῶς ἀπεφανῆθαι ὅτι ἡ ὑποθήκη τὴν ὁποίαν τὰ δημοσία λαμβάνουν τὰ εἰς ἀντάλλαγμα διδόμενα ἰδιοκτήτα γήπεδα διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ διχομήτην ἀποζημίωσιν, εἶχε δικαίωμα ν' ἀπαίτηται ἐπὶ τοῦ παραχωρητηρίου ἐθνικοῦ γηπέδου πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ διὰ πᾶσαν ἐκκλήσιν τοῦ λαθέντος εἰς ἀντάλλαγμα ἰδιοκτήτου οἰκοπέδου, καὶ νὰ διαταγῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν ὑποθήκην ἐπὶ δεκά ἔτη κατὰ τὸ ἀπὸ 13 'Ιανουαρίου 1852 ἀπ' ἀριθ. 50572 διατάγμα, περιωρισθῇ εἰς τὸν νόμον ΓΝΖ' τοῦ 1858 εἰς ἕν ἔτος, ὥστε κατὰ τὰ τελευταῖον ἐσθὼν αὐτοῦ αἱ ἀντιδίδουσαι εἰς αὐτὸν διατάξεις ἀκυροῦνται· ἐκκυρώθη δὲ ἡ διάταξις τοῦ διατάγματος τοῦ 1852, καθ' ἣν τὰ δημοσία εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ διατηρῇ τὴν ὑποθήκην ἐπὶ δεκά ἔτη, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τρίτος τις ἠδύνατο νὰ ἐκκυκλήσῃ τὸ δοθέν εἰς ἀντάλλαγμα ἀπὸ τοῦ λαθέντος τοῦ χρονικοῦ τῆς ἐκκυκλήσεως διαστήματος διὰ τοῦ νόμου ΓΝΖ' εἰς ἕν ἔτος, ἀναγκαστικῶς περιωρισθῇ εἰς ἕν ἔτος καὶ τὸ πρὸς ἀσφάλειαν κατὰ τῆς ἐκκυκλήσεως δικαίωμα ὑποθήκης τοῦ δημοσίου, ἐκλείποντος τοῦ λόγου τῆς ἐπὶ δεκά ἔτη διατηρήσεως τῆς ὑποθήκης.

ΑΠ. 61 (1856). Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 10 'Απριλίου 1858 νόμου τὸ ἐπὶ τῆς κυριότητος τῶν ἐν τῇ ἀνω πόλει Πατρῶν οἰκοπέδων δικαίωμα παραγράφεται μὲν, ἐπιβαρύνει δὲ δις προσωπικῶν τὸν λαθόντα παρὰ τοῦ δημοσίου οἰκόπεδο· λόγῳ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλάγματος, ἢ τοι τὸν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἀναφερόμενον ὡς ἰδιοκτήτην· ὥστε ἡ παράγραφος αὕτη καθιερώθη μόνον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου κατὰ πάσης ἀξιώσεως τρίτου, οὐκ ὅμως καὶ ὑπὲρ τοῦ κεινομένου ἐν τῷ βιβλίῳ ἰδιοκτήτου, καθ' οὗ οὐ τρίτος δύναται καὶ μετὰ τὴν παραγραφήν νὰ προτείνῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ὡς προσωπικῶν.

ΑΠ. 177 (1867). Ὅταν τὸ γήπεδον, τὸ ὁποῖον προσελήφθη ἀπὸ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν πρὸ κατ' ἐπέκτασιν ἐκπομαθῇ

κατὰ τὸ 1861, ἀνῆκε πρὸ τοῦ 1830 εἰς τὸ δημόσιον, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 2771 τοῦ 1830 ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν, ἀλλ' οἱ νεώτεροι νόμοι.

2. Οἱ διὰ πράξεις τῶν ὑπαρξασῶν ἐπιτροπῶν, ἐπικυρωθεῖσων διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Ὀκτ. 1852 Β. Δικταγματος, λαβόντες ἤδη γήπεδα πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ ἀνταλλαγὴν ἰδιοκτησιῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως κειμένων, ἐὰν δὲν ἔλαβον ἔτι τακτὰ καὶ παραχωρητήρια, θέλουσιν ἐφοδιασθῆ με προσωρινὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως ὑπάλληλων, ἀφοῦ προηγουμένως παρουσιάσωσι τὰ χορηγηθέντα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν ἐνδεικτικά, ἢ ἄλλας ἰσοδυνάμους περὶ τούτους, ἐὰν δὲν ἀφορῶσιν εἰκόπεδα κατεχόμενα ὑπὸ τρίτων. Ἐπίσης δὲ θέλουσιν ἐκδοθῆ παραχωρητήρια καὶ διὰ τὰ παραχωρηθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν οἰκόπεδα ἀπέναντι δωρεῶν, ἐκπιπτομένης τῆς δωρηθείσης ἐκτάσεως ἀπὸ τῆς μερίδας τῶν δωροδοτῶν, ἐὰν αἱ περὶ τῶν ὁ λόγος δωρεαὶ δὲν ἀνεκαλεσθῇσιν ὑπὸ τῶν δωρητῶν. Δυνάμει δὲ τῶν προσωρινῶν τούτων παραχωρητηρίων θέλουσιν εἶχει τὴν ἐλευθέραν διαχείρισιν τῶν παραχωρηθέντων εἰς οὐτοὺς γηπέδων ὑπὸ μόνους τοὺς ἐν τῷ τὰρῶντι νόμῳ ἐνδιαλαμβανομένους περιορισμούς. — Ἐὰν ἡ ἐκτασις τῶν δι' ἰσχυρῶν πράξεων τῶν ἐπιτροπῶν ἢ συνεπέα τῆς κατὰ τὸ 1851 ἐνεργηθείσης κληρώσεως παραχωρηθέντων εἰς τινα οἰκοπέδων ᾖναι ἀνωτέρα τῆς ἐκτάσεως τῶν γηπέδων, τὰ ὅποια εἶχαν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως, καὶ δὲν δύναται ν' ἀποκοπῇ τὸ πλεόνασμα, εἴτε διότι ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς οἰκοδομή, εἴτε διότι δὲν ἔχει ἀνάλαφοι ἐπὶ τῆς οὐδοῦ προσωπον, ἀφίεται εἰς τὸν κάτοχον ἐπ' ἐκτιμῆσει.

3. Οἱ ἀρχικοὶ ἰδιοκτῆται, τῶν ὁποίων αἱ μερίδες ἡν συνεπληρώθησαν διὰ τῶν ἤδη γενομένων ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν ἐγκύρων παραχωρήσεων, ἢ τῆς κατὰ τὸ 1851 ἐνεργηθείσης κληρώσεως, πρὸς δὲ οἱ νομίμῳ τίτλῳ ἐκδοχῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀποζημιωθῶσι διὰ τὸ ὑπάρχον τῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως κειμένων γηπέδων τῶν ἐκ διαθεσίμων γηπέδων ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως, ἢ νὰ κρατήσωσιν ἑσπῇ ἐκτασιν ἐκ τῶν γηπέδων τῶν διὰ τὰ ὅποια δὲν ἀπεζημιώθησαν ἔτι. — Τὸ δικαίωμα τοῦτο

ἐπικαίεται καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας ἐκπαλαί ἐν τῇ κάτω πόλει ἐμπορικὰ καταστήματα, οἰκίας καὶ ἐργαστήρια, τῶν ὁποίων τὰ γήπεδα προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σχεδίου.

Γνωμοδότησις δικαστ. Συμβουλ. τῆς 8 Μαρτ. 1897. Ἀποδεικνυμένου, ὅτι οἱ μεταβιβάσαντες τὴν πίστωσιν τῷ αἰτούντι τὴν παραχώρησιν ἐθνικοῦ γηπέδου αὐτ' αὐτῆς εἰσὶν οἱ κληρονόμοι, οὐδὲν ὑπάρχει κώλυμα διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδοσιν παραχωρητηρίου δύναται τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ ΥΝΖ' νόμου, ὅπερ ἀναγνωρίζει δικαίωμα ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως εἰς πάντας, ὧν αἱ μερίδες δὲν ἐξηνητήθησαν διὰ τῶν γενομένων παραχωρήσεων, χωρὶς νὰ τίσσηται προθεσμία τις πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματός των, ἐφ' ὅσον, κατὰ τ' ἀρθρον 9 ἐδ. 2 τοῦ νόμου τούτου δὲν ἐδήλωσαν, ὅτι θέλουσι νὰ διατηρῶσι τὴν ἀρχικὴν ἰδιοκτησίαν των, ὅτε ἐκδίδεται ἀναγνωριστήριον.

ΑΠ. 52 (1866). Κατὰ ἀρθρ. 1—3, 11 καὶ 13 τοῦ νόμου ΥΝΖ', ὅταν τὸ δοθὲν τῷ δημοσίῳ εἰς ἀνταλλαγὴν οἰκὸπέδον σημειοῦται ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ἐπιτροπῆς ὡς ἰδιοκτητὸν τοῦ δόντος αὐτό, ἐντὸς ἧς ἐστὶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἐκεῖνου οὔτε ὁ δικαιοπάροχος τούτου, οὔτε ἄλλος τις ἠμφισβήτησε τὴν κυριότητά του, πᾶν ἐπὶ τοῦ οἰκπέδου τοῦ ἀνταλλαγέντος δικαίωμα κυριότητος παραγράφεται, καὶ το μὲν δημοσίον καθίσταται κύριον τοῦ δοθέντος αὐτῷ, ὁ δὲ δὲν ἀποκτᾷ δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ληφθέντος, ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου, ὅπερ ὁρεῖται νὰ ἐκδώσῃ τὰ παραχωρητήρια, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἰσχυρίσθῃ ὅτι τρίτος τις πιστοῦται μετὰ τὸ ἀντάλλαγμα.

1. Διαθέσιμα οἰκὸπέδα εἶναι 1) Τὰ ἐν τῇ ἄνω ἢ κάτω πόλει κείμενα ἐθνικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουσι οἰκοδομαί. 2) Τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως ἰδιοκτητὰ τῶν ὁποίων οἱ κύριοι ἐλάβον ἤδη ἀλλαγὴν τὸ ἀντάλλαγμα καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχουσι οἰκοδομαί· καὶ 3) Τὰ ἐν τῇ κάτω πόλει κείμενα ἐθνικά, ἅτινα κατελήφθησαν ἀνευ ἡδείας τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων κατεσκεύασαν οἱ κάτοικοι ξύλινα παρακείμενα, ἢ ἀνήγειραν πλινθοκτίστους, ἢ λιθοκτίστους οἰκοδομοὺς, ἕξιας κατωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν. — Δὲν παραχωροῦνται πρὸς ἀποζημιώσιν ἢ ἀνταλλαγὴν οἱ οἰκὸπέδα προσδεδωκέναι ἢ θέλουσι προσδιορισθῇ δι' ἄλλην χρῆσιν πρὸς τὴν κοινὴν χρῆσιν.

ΑΠ. 147 (1875). Ἐπειδὴ τὸ δημοσίον ἀπορροῦν κατὰ τὴν προδεδειγμένην ἀπόφασιν, τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν παρεμβασιν, ἰσχυρίσθη ὅτι τὰ περὶ ἐκατέρου τῶν ἀναιρεσιόντων ἀξιούμενα ὡς παραχωρητήριον ἐπὶ αὐτὸν οἰκὸπέδον δὲν εἶναι ἐκ τῶν διαθέσιμων ἐξοτωμένων ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς διαφορᾶς ὡς πρὸς ἀπάντας τοὺς διαδίκους ἐκ τῆς

ἐξετάσει· τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, καθ' ὅσον ἡ ἰδιότης αὐτῆ τοῦ διαθεσίμου προϋποτίθεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Ν.Ν. Νόμου διὰ τὴν τοῦ οἰκοπέδου παραχώρησιν, οὐδεμίαν τὴν Ἐφετεῖον τοῦ Νόμου παρὰ βίασε διατάξιν, προτάξαν τὴν τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ ἐξακρίβωσιν, ἡ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐναγόντος καὶ τοῦ παρεμβάντος ἀμφισβήτησις τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως καὶ ἥτις ἐκ τούτου ἀνεφέρετο αὐτῇ εἰς τὴν τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ οἰκοπέδου ἀπαλλοτρίωσιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιδίχασιν ἢ τῆς ἀγωγῆς, ἢ τῆς προσεμβάσεως, δεῖ ἀποτέλει, ὡς ὁ ἀναιρεσιζών Θ. διατείνεται, ἐνστασιν ακυρότητος ἢ ἀπαρδεύτου κατὰ τῆς ἀγωγῆς, πρὸ παντός ἄλλου (ἄρθρ. 583 Π.δ. Δικον. ἐξεταστέαν. οὕτε στηρίζεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς μόνον τὴν τοῦ παρεμβάντος ὁμολογίαν ὡς πρὸς τὴν τοῦ οἰκοπέδου ἰδιότητα.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμᾷ καὶ τὸ παρ' ἑκατέρου τῶν ἀναιρεσιζόντων εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ προσιθέμενον γεγονός ὅτι καὶ ἐκ πορείουσεως τοσούτου χρόνου καὶ τῆς ἀπραξίας τοῦ Δημοσίου ὡς πρὸς τὴν τῶν Δημοσίων καταστήμάτων ἐποικοδόμησιν, ὥστε δὲ ὅς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως πράξεων ἐκδηλουσῶν τὸ ἐναντίον ἐξαίρεται τὸ ἔπαυσε πλέον ὁ τοῦ οἰκοπέδου προορισμός, πείθεται δὲ ἐν τῷ ἀναιρεσιζόντι κριθεῖν τοῦ, προκειμένου περὶ ἐκτιμήσεως γεγονότος, ὅτι οὕτε τὰὐτα οὕτε ἡ εἰς τὸν Δῆμον Πατρῶν παραχώρησις μέρους τοῦ οἰκοπέδου πρὸς ἀνέγερσιν θεάτρου ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὅτι ὁ ἀρχικὸς τοῦ οἰκοπέδου τούτου προορισμός· προσηκόντως δ' ἐρημώσιν καὶ τὸ ἄρθρ. 4, παραδεχθὲν ὅτι ἡ ὁρισθεῖσα ἢ ὁρισθησομένη ἀλλοτρίωσις καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν οἰκοπέδων χρήσις περιλαμβάνει τὰς πρὸς θεραπείαν κοινῆς τινος καὶ γενικωτέρας ἀνάγκης τελουσας.

5. Ἐπιτροπή, συγκειμένη ἀπὸ τῶν οἰκονομικῶν ἐφετῶν, τὸν προτεστάμενον τῆς διευθύνσεως καὶ ἕνα ἕτερον μὴ ἐκ τῆς ἐφετείας, ἐπιζήμενον παρὰ τοῦ ὑπομνηστοῦ τῶν οἰκονομικῶν, θέλει κατακρίσει μετὰ προηγουμένην αὐτοψίαν, ποῖα ἐκ τῶν ἀνωτέρω δεῖξας τῶν ἐπιτροπῶν καταληφθέντων ἐν τῇ κατωτέρω πύλῃ ἐφετῶν γηπέδων ὑπάγονται εἰς τὴν γ' κατηγορίαν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.— Αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς κοινοποιούνται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν κάτοχον τοῦ γηπέδου καὶ εἰς τὸν ἐκλέξαντα αὐτὸ πρὸς ἀποζημιώσιν ἢ ἀνταλλάγῃ, ἐὰν τὸν εἶναι ὑπάρχη τοιοῦτος, καὶ δημοσιεύονται διὰ τινος ἐφημερίδος· ἐπὶ τὸς δὲ δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως γίνεται ὁ κάτοχος ἢ ὁ ἐκλέξας νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Πατρῶν, τὸ ὁποῖον δικάζει συνοπτικῶς καὶ ἀνακοπῶς. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ πᾶς ἄλλος ἔχων δικαίωμα ἀποζημιώσεως πλείονος ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐφετείας.

επιτελεῖς τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ἐγγωρίου ἐργασίας. — Αἱ ἀνακοπαὶ ἀπευθύνονται κατὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφεξῆς Πατρῶν ὡς πικριστάνοντος τὸ δημόσιον, πικρεῖς ἄλλοι μὲν εἰς τὴν δίκην τῶν εἴτε ὡς κατόχων, εἴτε ὡς ἐκλεξάντων ἐδαφερομένων ἢ γνώμη τῶν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου Πατρῶν κατὰ τὴν ἡκὴν διοριζομένων πραγματογνωμόνων δευτεῖναι ὑποχρεωτικὴ καὶ τὸ δικαστήριον. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ πρωτοδικείου δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 266 (1863) Αἱ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν ἐπιτροπῆς ἀνακοπαὶ δικάζονται συνοπτικῶς καὶ ἀνεκκλήτως (ἐδ. 2 τοῦ άρθρου 5 τοῦ νόμου ΓΝΖ' ἢ τῆς περὶ ἀνεκκλήτου ὡς διατάξεως ἐφαρμόζεται ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτ. ἀποστῇ ἀνακοπῇ κατ' ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐκδοθείσης ἐντός τῶν καθηκόντων τῆς, δὲν ἐφαρμόζεται δὲ ὅταν πρόκηται περὶ ἀποφάσεως τοῦ πρωτ. τελικοῦ δικασάσης ἀνακοπῇ, δι' ἧς προσάλλεται ἐπὶ ἀναρμόδιότητι ἢ τῆς ἐπιτροπῆς ἀπόφασις, ὅτε συγχωρεῖται καὶ ἔρεσις ἀρ. 738 πολ. δικ.).

ΑΠ. 71 καὶ 291 (1863) Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μετὰ δὲν ἀποκλείεται ὡς πρὸς τὰς περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων ἀποφάσεις, καὶ ἐκδομένας δυνάμει τοῦ νόμου ΓΝΖ' τοῦ 1858.

ΑΠ. 342 (1875): Ἐπειδὴ, κατὰ ἀρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1858 ΓΝΖ' νόμου περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν αὐτῶν διοριζομένων ἐπιτροπῶν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Πατρῶν, τὸ ὁποῖον δικάζει συνοπτικῶς καὶ ἀνεκκλήτως, κατὰ δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ πρωτοδικείου δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις. Ἐκ τῆς σαφοῦς δὲ ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου ἔκτεται, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιοῦτων δικῶν ὁ νομοθέτης ἠθέλησε ν' ἀποκλείσῃ, ὡς καὶ ἀδιακρίτως τὰ εἰδικὰ τῆς ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσεως μετὰ ὅταν οὐκ ὀρθῶς τὰ Ἐφετεῖον ἀπεφάνηκε ὅτι ἡτὶς δὲ καὶ ἡ τοῦ ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνα ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1868 ἀνακοπὴν τοῦ ἀναρμόδιου κατὰ τοῦ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1868 πρωτοκόλλου τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, καθίστανον δικαίωσιν, ἣν ὁ προμνησθεὶς εἰδικὸς νόμος δὲν ἐπιτρέπει, ὅτι, ἐπειδὴ, ἡ τοῦ πρωτοδικείου ἀπόφασις εἶναι ἀνεκκλήτος, καθάσθον περιρρίπτεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν αὐτῶν, οἷα καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐξήτασεν, ἀντικειμένων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ τοῦ πρωτοδικείου ἀπόφασις ἐπὶ αἰτίων στηρίζεται βάσεων, ἐν ᾧ τὸ πρωτοδικεῖον, ἀρμόδιον ὡς ἐπὶ ἐπικρατοῦ παντός σχετικοῦ ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀρμόδιότητα τῆς ἐπιτροπῆς ἀπορριζομένων ζητημάτων ἅπερ κατ' ἀνακοπῇ δύναται νὰ εἰσ-

αχθῶσιν ἐνώπιόν του, ἀποφαίνεται ἀνεκκλητῶς δυνάμει τῆς ἰδιαξουσῆς δικαιοδοσίας, ἣν ἀπονέμει αὐτῷ ὁ προμνησθεὶς νόμος.

ΑΠ. 146 (1876). Οἱ δικαιούμενοι εἰς ἀποζημίωσιν ἀρχικοὶ ἰδιοκτῆται γηπέδων κειμένων ἐν τῇ ἄνω πόλει Πατρῶν, ἣ οὐ ἐκδοχαί τῶν δικαιομάτων τῶν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσιν ἰσῆς ἐκτάσεως γῆπεδα ἐν τῇ κάτω πόλει ἐντὸς τοῦ ἐγκειμένου καὶ ἰσχυρότος σχεδίου κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ΥΝΖ' τοῦ 1858.

ΑΠ. 71 (1863). Ἐπειδὴ ἡ ἐπιτροπὴ, ἣν ἀναφέρει τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ΥΝΖ' νόμου τῆς 10 Ἀπριλίου 1858, ἔχει ἀρμοδιότητα κατὰ τὸ ἀρθρ. αὐτὸ νὰ χαρακτηρίσῃ μετὰ προηγουμένην αὐτοψίαν ποῖα ἐκ τῶν ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν καταληφθέντων ἐν τῇ κάτω πόλει τῶν Πατρῶν ἐθνικῶν γηπέδων ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ 4 ἀρθρου, ἥτοι ποῖα κατέχονται ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐν γήγειραν ἐπ' αὐτῶν οἱ κάτοικοι πλινθοκτίστους οἰκοδομάς, εἰς κατωτέρα τῶν γιλιῶν δραχμῶν. Τὸ δὲ ἐπίδικον γῆπεδον κατέχει ὁ ἀναρρεσίμων, καθὰ παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει τῆς κληρώσεως τοῦ 1851 ἣν ἀναγνωρίζει ὁ διακηφθεὶς νόμος. ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρ. 2 καὶ 7 ἐξάγεται ὅρα δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν κατεχομένων ἵνα ἔχῃ ἀρμοδιότητα ἡ ἐπιτροπὴ ν' ἀποφανθῇ ἂν ἀνήκῃ εἰς τὰ διαθέσιμα τοῦ γ' ἐδαφ. 4 ἀρθρ., διότι ἡ κληρῶσις τοῦ 1851 δὲν φαίνεται οὔτε ἐκ τοῦ νόμου αὐτοῦ, οὔτε ἐξ ἄλλου τινος ὡς ὑπαχθεῖσα εἰς τὴν ἐπικρίσιν ἐπιτροπῆς τινός.

ΑΠ. 291 (1863). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι κατὰ ἀρθρ. 5 τοῦ Νόμου ἡ δι' αὐτοῦ ὀριζομένη ἐπιτροπὴ καθήκον καὶ ἀρμοδιότητα ἔχει μόνον ἐπὶ τῶν ἀναμφισβητήτως ἐθνικῶν γηπέδων τῶν ἀνευ ἀδείας τῶν προλαβουσῶν ἐπιτροπῶν καταληφθέντων. Ἀλλὰ προκύπτει συγχρόνως ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι τὸ ἐπίδικον γῆπεδον δὲν ἡμφισβήτησεν ὁ ἀνακόπτων κάτοχος εἰμὴ διὰ τῆς προεκτεμένης ἀνακοπῆς του, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἀνακοπέσης ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς καθ' ἣν τὸ ἐπίδικον γῆπεδον θεωρεῖται ἀναμφισβητήτως ἐθνικόν. Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ περιπτώσει τὸ ἐφετεῖον δὲν ὥρμηκε οὐδὲ ἡδυνάτα ν' ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην λόγῳ ἀναρμοσύνης ἕνεκα τῆς εἰρημένης ἀμφισβήτησεως ταύτης, καθόσον ἄλλως ἤθελε ματαιωθῇ ἐντελῶς ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεως τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, δυνάμενων τῶν κατεχόντων τὰ ἐθνικὰ γῆπεδα νὰ μηδενίσωσι πᾶσαν ἀπόφασιν αὐτῆς δι' ἀπλῆς μεταγενεστέρως ἀμφισβήτησεως τῶν γηπέδων τούτων.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐφετεῖον, ἐνῷ παρεδέχθη ρητῶς ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἡρηγήθη τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτὸν κατεχομένου γηπέδου ἀναγνωρισθέντα δικαιώματα τοῦ Δημοσίου, καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος τοῦ ἐπίδικου γηπέδου, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς ἀποφάσεως

τάτους ἀναφερόμεν εἰς τὰς αἰτιολογίας τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἀπέρριψαν ἐν μέρει τὴν ἐφ᾽ ἐσιν τοῦ ἀνακόπτοντος, θεωρήσαν ἰσχυρὰν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς ὡς πρὸς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐπιδικίου γηπέδου ὡς ἐθνικοῦ ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο δὲν περιλαμβάνεται, ὡς ἰσχυρίσθη ὁ ἀνακόπτων, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (ὡς κυρίου) ἐκμισθωθέντων αὐτῷ κτημάτων· ἐνῷ πρὸς ἀντίκροσιν τῆς ἀνακοπῆς, ἐρεῖσομεν κυρίως εἰς τὴν προεκτεθεισάν ἀρνήσιν τῆς τοῦ δημοσίου κυριότητος, ἀπῆρτειτο ἀναγκάτως ἡ τῆς κυριότητος ταύτης ἀποδείξις, ἐκ τῆς ἡ ἐκκληθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις ἐστηρίχθη, καὶ κατὰ τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ὁποίας παρεπονέθη, ὁ ἀνακόπτων διὰ τε τῆς ἐγρέσεώς ταν καὶ τῶν εἰς τὸ ἐφετεῖον ὑποβληθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων του.

All. 91 (1862). Τὸ ἐδ. 3 ἀρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1858 νόμου περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν δὲν ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν τὸ δικαίωμα νὰ διορίξῃ πληρεξούσιον πρὸς ὑπερέκτασιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου καὶ νὰ τὸ ἀντιπροσωπεύῃ.

6. Οἱ ἐκλέξαντες οἰκοπέδα, τὰ ὅποια ᾔθεον χαρακτηρηθῇ ὀριστικῶς ὡς ὑπαγόμενα εἰς τὴν γ' κατηγορίαν τοῦ ἀρθρου 4, παραχωροῦνται ν' ἀποζημιώσωσιν ἐν καιρῷ τῆς παραχωρήσεως τοὺς κατόχους διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐπ' αὐτὰ οἰκοδομῶν. — Ὅσοι τῶν κατόχων δυστροπήσωσι ν' ἀποσυρθῶσιν, ἀποβάλλονται διοικητικῶς ἀπὸ τὴν διακατοχὴν τῶν γηπέδων καὶ ἐγκαθίστανται εἰς αὐτὰ οἱ ἐκλέξαντες, ἀφοῦ προηγουμένως καταθέσωσι τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς εἰς τὸ ταμεῖον Πατρῶν.

7. Οἱ συμπεριληφθέντες εἰς τὴν κατὰ τὸ 1851 ἐντογήσαν κλήρωσιν καὶ μὴ ἐκλέξαντες γήπεδα τὰ ὅποια εἶχον παραχωρηθῇ νομίμως ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν εἰς ἄλλους, ἢ μὴ θεωρούμενα διαθέσιμα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου θέλουσι προσκληθῇ, ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτοῦ, καὶ πρὸ παντός ἄλλου νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλα ἐκ τῶν διαθέσιμων. Ἐάν ὅμως τὰ γήπεδα, ἀπερ ἐξέλεξαν, εἴναι ἐκ τῶν ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν κατεκληθέντων καὶ ἡ ἀξία τῶν ἐπ' αὐτὰ οἰκοδομῶν, ἥτις θέλει προσδιορισθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 5, δὲν ὑπερβαίνει τὰς εἴς χιλιάδας δραχμὰς, ἔχουσι τὸ δικαίωμα οἱ ἐκλέξαντες αὐτὰ νὰ ἐπιμείνωσιν εἰς τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς ἐξίτης τῶν, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπαιτοῦσιν ν' ἀποζημιώσωσι τοὺς κατόχους διὰ τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς. τὰ δὲ γήπεδα θέλουσι παραχωρηθῇ εἰς αὐτοὺς ἀφοῦ ἐκκληθῶσι καὶ περιέλθωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, βλ. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ θερμοῦς

8. Οἱ κάτοχοι ἐθνικῶν οἰκοπέδων, τὰ ὅποια ἤθελον εἰσπράττειν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν δύο προηγουμένων ἀρθρῶν, διὰ τὴν χρησιμεύσασιν πρὸς ἀποζημίωσιν ἄλλων, δύνανται νὰ πᾶναι ἐπ' ἐκτιμῇτι μέχρι 300 □ πήχεων ἐκ τῶν ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως κειμένων ἐθνικῶν γηπέδων διὰ ν' ἀνεγείωνται κοιτακίαν.

9. Διὰ τοὺς ἔχοντας δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ ἀντάλλαγήν, μὴ λαβόντας δὲ οὐδὲως τοιαύτην μὴδὲ συμπλήρωσιν φθέντας εἰς τὴν κληρώσιν τοῦ 1851, θέλει ἐνεργηθῇ νέα κληρώσις δι' ἐπομένης δὲ κληρώσεως τῶν δικαιούχων, τῶν ἐπομένων μερίδες παριστάνουσιν ὑπόλοιπον, θέλουσι συμπληρωθῇ τὰ ὑπόλοιπα ταῦτα, ὥστε νὰ ἐξαντληθῶσιν ἅπασαι αἱ μερίδες αἱ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ ἐν τῷ ἀρθρῷ 1 διαλαμβανόμενον βιβλίον. — Οἱ θέλοντες νὰ διατηρήσωσι τὰ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπεῖα τῶν λαμβάνουσι περὶ τούτου ἐγγραφον/ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείων καὶ περιέχον τὴν θέσιν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν τοιούτων γηπέδων, τὰ ὅποια τακτοποιεῖται καὶ ὀρθογωνίζονται κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως.

10. Δι' ὅλας τὰς γενησομένας ἀποζημιώσεις ἢ ἀνταλλάγας κατὰ τὰ ἀρθρα 7 καὶ 9 τοῦ παρόντος νόμου θέλουν ἐκδοθῇ προσωρινὰ παραχωρητήρια, καθ' ὃν τρόπον εἶναι τὰ ἀρθρα 2.

11. Ἀμα τῇ ἐκδόσει τοῦ προσωρινοῦ παραχωρητηρίου λόγῳ ἀνταλλαγῆς, ἢ κατοχῇ καὶ ἐλευθέρῃ διαχείριστι τοῦ ἀνταλλαχθέντος γηπέδου τῆς ἀνω πόλεως μεταβαίνει αὐτοδίκαιος εἰς τὸ δημόσιον, ἐπιφυλαττομένου εἰς τοὺς τρίτους τοῦ δικαιώματος ἵνα ἐκνικησῶσιν ἢ ἐκποιήσῶσιν αὐτὸ ἀναγκαστικῶς διὰ τὸ χρέος τοῦ ἀνταλλάξαντος ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀρχομένου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐὰν προὔπῃρχε κατὰ τὴν ἐκτίμησιν.

12. Διαικρούσης τῆς προσωρινῆς κατοχῆς τοῦ δημόσιου ἢ ἡμιᾶ δουλεία δύναται νὰ ἐξασκηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνταλλαχθέντος γηπέδου, ὃ δὲ ἔχων δικαίωμα δουλείας ἐπὶ τῶν ἀνταλλαχθέντων ἢ παρὰ τοῦ σχεδίου ἀφαιρεθέντων γηπέδων δικαιούται ν' ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τὸν λαβόντα τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον, δι' ὅσον καιρὸν ἔχει δικαίωμα νὰ κατέχῃ ἡνῶμας αὐτοῦ τὸ ἀντάλλαγμα.

13. Τὸ δημόσιον διατηρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἐν τῶν τῶν γηπέδων, ὅσα παραχωροῦνται παρ' αὐτοῦ λόγῳ ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως τῶν τῆς ἀνω πόλεως ἰδιοκτησιῶν μέχρι τῆς παρελεύσεως ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου. — Ἐὰν διαρκούντος τοῦ χρόνου τούτου τὸ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδον ἀμφισβητηθῇ ὑπὸ τρίτου, τὸ παρά τοῦ δημοσίου παραχωρηθὲν γηπέδον κατ'ἀσχεταί συντηρητικῶς καὶ ἐγγράφεται ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκη κατὰ τὸ ἄρθρον 960 τῆς πολ. οἰκονομίας. Μετὰ δὲ τὴν τυχόν ὀριστικὴν ἐκκίνησιν τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδου ὑπὸ τρίτου, ἐὰν τὸ παρά τοῦ δημοσίου ἀντ' αὐτοῦ δοθῇ εἶναι ἐλεύθερον οἰκοδομῆς, ἐπανέρχεται εἰς αὐτὸ ἔλλως δίδεται εἰς τὸν κάτοχον ἐπ' ἐκτιμήσει· ἐὰν οὖτως ἢ ἀμειψήτοις δὲν ἀφορᾷ εἰμὴ μέρος τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδου, τ' ἀνωτέρω ὀριζόμενα ἐνεργουνται ἐπὶ ἀνάλογον μέρος τοῦ παρὰ τοῦ δημοσίου χρηρηθέντος γηπέδου. — Ἐὰν τὸ ἀνταλλανθὲν γηπέδον τῆς ἀνω πόλεως ἢ μέρος αὐτοῦ ἐκποιηθῇ ἀναγκαστικῶς ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐπανέρχεται ἐπίσης εἰς τὸ δημοσίον τὸ παρ' αὐτοῦ δοθὲν οἰκόμεδον, ἢ ἀνάλογον μέρος αὐτοῦ. Ἐὰν ἔλλως ἡγήθη ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῇ, παραχωρεῖται ἐπ' ἐκτιμήσει ὡς ἀνωτέρω.

14. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου θέλουσιν ἐκδοθῇ παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου τὰ ὀριστικὰ παραχωρητήρια διὰ τὰ δοθέντα ὑπὸ τοῦ δημοσίου λόγῳ ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως γηπέδα. Δ' ὅσα οὕτως γηπέδα ἐπρωταθλήσαν ἀμφισβητήσεις ἢ ἐκδοταί τῶν παραχωρητηρίων θέλει ἐνεργηθῇ, ἀφοῦ περαιωθῇ ὀριστικῶς πᾶσα κυριότης.

15. Ἀλλὰ τῇ ἐκδόσει τοῦ ὀριστικοῦ παραχωρητηρίου, τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδου, ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἐδόθη ἢ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλάγῃ, μεταδραίνει αὐτοδικαίως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου ἐλεύθερον παντὶς βάρους.

16. Δι' ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδων ὑποθήκαι μεταβιβάζονται αὐτοδικαίως ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου λόγῳ ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως ὀριστικῶς παραχωρηθέντων γηπέδων. Διὰ δὲ τὰς ἐπιβαρυνούσας τὰ εἰρημένα γηπέδα τῆς ἀνω πόλεως συντελεῖται ἀποζημίωσις πρὸς ἐξασφάλισιν

τῆς ὁποίας δίδεται δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου ὀριστικῶς παραχωρηθέντων γηπέδων.

17. Οἱ ἀξιούντες δικαίωμα δουλείας μὴ ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῆς μεταγραφῆς ὀφείλουσιν νὰ τ' ἀναγγείλῃσιν ἐντὸς τοῦ ἔτους εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, σημειοῦντες ὁμοῦ καὶ τὸ παρ' αὐτῶν ἀπαιτούμενον πρὸς ἀποζημιώσιν τῆς δουλείας ποσόν, ὃ δὲ ὑποθηκοφύλαξ κρατεῖ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον σημειώσιν τῶν ἀπαιτήσεων τούτων.

18. Ἄμα τῇ μεταγραφῇ τοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς παρὰ τοῦ δημοσίου ὀριστικῶς χορηγηθέντος γηπέδου, ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ ἐγγράψῃ εἰς βάρος αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τὰς ἐγγεγραμμένας εἰς βάρος τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει γηπέδου ὑποθήκας, διὰ τὴν λόγῳ δουλείας ὡς ἀνωτέρῳ ἐκκαθαρισμένην ἀποζημιώσιν καὶ προσημειωτὴν, ἐὰν ἡ ἀποζημιώσις ὁπωσδήποτε ἀυφισθησῇται· τὰ ἐξῆς τῆς ἐγγραφῆς εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀνταλλάξαντος ἢ ἀποζημιωθέντος.

19. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς χορηγηθέντος γηπέδου θύναται οἱ ἔχοντες κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως νὰ ζητήσωσιν τὴν ἐγγράφην· μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης τὰ μὴ ἐγγραφέντα δικαιώματα μεταβάλλονται εἰς προσωπικά.

20. Οἱ ἔχοντες οἰκόμεδα ὑποκειμένα εἰς πληρωμὴν δικαιοσύματος ἐπιφανείας πρὸς τὸ δημοσίον (νοθελλοῦ) καθίστανται κύριοι τοῦ ἡμίσεως αὐτῶν καὶ ἔχουσι δι' αὐτὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς ἐὰν κεῖται ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως. Τὸ ἄλλο ἡμῖς θεωρούμενον ὡς ἐθνικὸν παρὰ/χορίζεται εἰς τοὺς ἰδίους κατ' ἐκτίμησιν, ἐὰν ἀνήγειραν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὰς μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1857. — Ἐὰν κατοίκοι τις οἰκόμεδου ὑποκειμένου εἰς δικαίωμα ἐπιφανείας ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως κειμένου ἔλαβεν ἤδη πρὸς ἀποζημιώσιν ἐθνικὸν οἰκόμεδον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις εἶναι ἀνωτέρω τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος ἡμίσεως, ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς τὸ πλεονασμα ἢ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 2.

21. Μετὰ τὴν κατὰ τὰς δευτέρας τοῦ παρῶν νόμου

ἐξάντησιν ὧν τῶν μερίδων ἅπαντα τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως οἰκόπεδα θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα ἀποκλειστικῶς καὶ ἄνευ οὐδενὸς βάρους ἢ ὑποχρεώσεως εἰς τὸ δημόσιον, ἐκπέρσει τῶν ὅσα ἐκράτησαν οἱ ἰδιοκτῆται καὶ ὅσα τὸ δημόσιον παρεχώρησε πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ ἀνταλλαγὴν ἢ ἐπ' ἐκταμίῃ.

Ἐρ. Πατρῶν 1082 (1896). Ὑπερὶ τῆς ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 1, 3, 7, 9, καὶ 21 τοῦ περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν ΓΝΖ' Νόμου τοῦ 1858 προκύπτουσα ἀληθὴς αὐτῶν ἐννοία δὲν εἶναι ἐκείνη ἣν ἀποδίδει αὐτοῖς ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι τουτέστιν ἡ κατὰ τὸ ἀρθρον 1 παραγραφὴ τοῦ τῆς κυριότητος δικαιώματος ἐπὶ γηπέδῳ τῆς ἄνω πόλεως ὅπερ μὴ σημειούμενον ἐν τῷ ἐκτεθέντι βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, δὲν ἐγένετο ἀντικείμενον ἀξιώσεως ὑποβληθείσης ἐντὸς τῆς ἐνιαυσίου προθεσμίας, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἐνηθὺς ἰδιοκτῆτου γηπέδου, ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως κείμενον, ἐσημειώθῃ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἑτέρως ὡς ἰδιοκτῆτης, τὸ Δημόσιον παρεχώρησεν αὐτῷ ἐπ' ἀνταλλαγῇ τοῦτο ἐθνικὸν ἐν τῇ κατὰ πόλει οἰκόπεδον, καθόσον ἡ γενικὴ ἐκφρασις τοῦ νόμου, ἀπεικονίζοντος παραγραφὴν διὰ πᾶν δικαίωμα κυριότητος, μὴ σημειωθὲν ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ μὴ ὑποβληθὲν δι' ἀξιώσεως, ἐντὸς τοῦ ἔτους, οὐδεμίαν ἐπιτρέπει διαστολήν· πρᾶγματι σκοπὸς τοῦ νόμου τούτου ὑπῆρξεν ἡ μεταφορὰ τῆς ἄνω πόλεως εἰς τὴν πόλιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιζητήθη, ἵνα ὅλα τὰ οἰκόπεδα τῆς ἄνω πόλεως περιέλθωσι τῷ Δημοσίῳ δι' ἀνταλλαγῆς ἢ ἐξάντησεως τῶν μερίδων, ἐκτὸς ὧν αὐτὸ τὸ Δημόσιον ἤθελε παραχωρήσει, ἢ αἱ πωλείσθαι ἤθελον κατῆρσι κατὰ τὸ ἀρθρον 9· οὕτω δὲ ἀναμφίβολος καθίσταται καὶ ἡ ἐννοία τοῦ ἀρθρου τούτου δευτέρου, ὅτι δὲν τοῦται οὐ ἀπαλλὰξ τῶν ἰδιοκτητῶν γηπέδων τῆς ἄνω πόλεως, ἀν καὶ τυγχάνωσι σημειωμένοι ὡς τοιοῦτοι κατὰ τὸ ἀρθρον 1, ἐν τῷ ἐκτεθέντι βιβλίῳ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐμπροσθέντος ὑποβολῆς τῆς τυχούσης ἀξιώσεως ἐπὶ ποιῇ παραγραφῇ, ὅπερ θ' ἀντέκειται εἰς τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 1 καὶ αὐτόχρημα θ' ἀνήκει αὐτῇ, ἀλλ' ἐπὶ ἀναμφισβήτητος αὐτῶν δικαιώματος, καθὼς σημειουμένου ἐν τῷ βιβλίῳ ἢ δι' ἐγκαίρου ὑποβολῆς ἀξιώσεως συμβιβαστικῆς ἢ δικαστικῆς ἀναγνωρισθέντος κατὰ τὸ ἀρθρον 1, παρέχει τοῖς εἰρημένους ἰδιοκτηταῖς τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσωσι τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῶν, ἐξαιρουμένων καὶ λαμβάνοντες ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀναγνωριστικὴν τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν ἐγγράφον, ὅπερ ἀποτελεῖ παράκλησιν τοῦ πρὸς ἀνταλλαγὴν δι' ἐθνικὸν ἐν τῇ κατὰ πόλει γηπέδῳ δικαιώματος αὐτῶν ἀδύνατοι κατὰ ταῦτα αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου εἰρημίας τοῦ ἐκκαλῶντος ἐλέγχονται, ἢ δὲ ἑτέρα ἀντίρρηση αὐτοῦ, καὶ ὁ Νόμος ΓΝΖ' τῆς 10 Ἀπριλίου 1858 δὲν ἐδημοσιεύθη ὡς ἂν

πῆλτον οἱ τότε ἰσχυρόντες νόμοι περὶ τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως τῶν νόμων, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀόριστος, εἰδὼς δὲν ἀμείψῃται ὁ ρισμένως ὅτι ἐτοιγοκωλύθη ἐν τῷ Νομαρχίῳ Πατρῶν τὸ περιεχόν τον νόμον φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ ἄρθρον 1 τοῦ Ἀστικοῦ Νομοῦ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856.

22. Ἐπιτρέπεται νὰ παραχωρηθῶσι δι' ἐκτιμῆσεως εἰς τοὺς κατοίκους, ἔαν αἱ ὑπάρχουσαι ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ ἀνηγέρθησαν μετρίως Ὀκτωβρίου τοῦ 1857, 1) Τὰ εἰς τὸ ἑκατόμσιον ἀνήκοντα ἐθνικὰ ἢ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ δι' ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς περιελθόντα καὶ περιελευσόμενα ἰδιοκτητὰ οἰκόπεδα τῆς ἀνω πόλεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι οἰουδὴποτε εἰδους οἰκοδομαί, 2) Τὰ ἐθνικὰ οἰκόπεδα τῆς κάτω πόλεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνηγέρθησαν οἰκοδομαὶ ὀξίας κνωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν, καὶ τὰ ὅποια δὲν ἔθελον ἐπιμείνει νὰ κρατήσασιν οἱ κατὰ τὸ 1851 κληρωθέντες κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 7 καὶ 3) Τὰ δαθέντα ὑπὲρ τῶν ἐπιτροπῶν πρὸς ἀνταλλαγὴν γηπέδων ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως κειμένων ἢ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ὑπάρχουν εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα, ἔαν ὑπάρχουσιν ἐπ' αὐτῶν οἰουδὴποτε εἰδους οἰκοδομαί.— Ἡ παραχώρησις τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 13 καὶ 20 διαλαμβανόμενων οἰκοπέδων θέλει περιλαμβάνει ὅσον μέρος κατέχει ἡ οἰκοδομητὴ ὀρθογωνιζόμενον καὶ τεκτονισόμενον κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως. Τὰ ἐλεύθερα ἰδιοκτητῶν οἰκόπεδα ἢ μέρη αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ διὰ περιτοιχισμάτων ἢ ὑποθηκαγμάτων κατεχόμενα ὑπάρχοντα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διαθεσίμων ἀποδεδιλλομένων διοικητικῶς τῶν κατοχῶν.

ΑΠ. 209 (1872) 260 (1873) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνθημάτων τῶν διατάξεων τούτων, τῶν ἀφωριστῶν τὰ τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν ἐθνικὰ οἰκόπεδα, προκύπτει ὅτι καὶ τὰ τῆς παλαιᾶς πόλεως οἰκόπεδα, τὰ ὅποια κατὰ τὸ Β. διάταγμα τοῦ 1846 ἐν ἀπείρῳ περὶ νὰ ἐκποιθῶσιν εἰμὴ κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ διατάγματος τούτου, ἤτοι κατὰ τὸν περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν ἀποκαταστήσεων, συμπεριελήφθησαν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 1857, 22 § 2, ἀρκεῖ μόνον αἱ ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ ὅπως αὐτὰς μετρίως τῶν 1000 δραχμῶν, καὶ ἀνεγερμέναι μετρίως κατὰ τὸν 1857, οἱ δὲ κατὰ τὸ 1851 κληρωθέντες νὰ μὴ ἐπιμείνωνται νὰ κρατήσασιν αὐτά, εἰδὼς ὅτι μόνον τὰ περὶ ἱκανοποιήσεως τῶν κατοχῶν ἐθνικῶν οἰκοπέδων κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ νόμου τούτου προταθῶν.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόικας

ταί της διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 26, ἐνθα γίνεται λόγος καὶ περὶ τῶν της παραλλοῦ γραμμῆς οἰκοπέδων καὶ ἐν γένει περὶ τῶν οἰκοπέδων τὰ ὅποια ἤθελον μείνει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δηματίου μετὰ τὴν ἐκποίησησιν τῶν ἐχόντων δικαίωμα εἰς ἀποζημιώσεις καὶ ἀνταλλαγὴν καὶ τὴν ἐπὶ ἐκτιμῇται παραχώρησιν εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 22 κατόγους, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις οὔτε ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 § 2 ἐξαιροῦνται ταῦτα (τὰ της παραλλοῦ γραμμῆς) τῆς ἐπὶ ἐκτιμῇται παραχωρήσεως πρὸς τοὺς ρηθέντας κατόγους, οὔτε ἐν ταῖς προηγουμένοις ἀρθροῖς ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τῆς χάριν ἀποζημιώσεως καὶ ἀνταλλαγῆς ἰδιοκτησιῶν, παραχωρήσεως, ὅπερ ρητῶς ἤθελε πράξει ὁ νομοθέτης ἂν ἐνόηεν νὰ τηρήσῃ ἐν ἰσχύϊ τὸ περὶ αὐτῶν Διάταγμα τοῦ 1885 καὶ ἤθελε παραλείψει ἐν τῷ ἄρθρῳ 26 τὴν περὶ τῶν οἰκοπέδων τούτων ἀνέναν, ἥτις (τοῦ Νόμου ἐρμηνευομένου καθ' ὃ τὸ ἀναιρεσεῖον δημοτικὸν διατείνεται) καὶ περὶ τῆς καὶ ἄσκαπος, αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ 1885 τὰ οἰκόπεδα της παραλλοῦ γραμμῆς ἐκποιροῦνται κατὰ τὴν περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων Νόμον, ἥτοι ἀφοῦ ὁ ΓΝΖ' Νόμος δὲν μετερρύθμισε τὸ Διάταγμα ἐκεῖνο ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως τῶν οἰκοπέδων τούτων.

ΑΠ. 334 (1863). Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον παραδέχεται ὅτι ἡ παραχώρησις τοῦ οἰκοπέδου, περὶ αὐτὴ ἡ δίκη, εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἐγένετο ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ υποβληθῇ εἰς τὰ ληρῆστομένα περὶ τοιαύτων παραχωρήσεων μέτρα ὅτι μέρος τοῦ οἰκοπέδου τούτου ἀφαιρεῖται ὑπὸ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν, τὸ δ' ὑπόλοιπον πίπτει εἰς τὴν παραλλοῦ γραμμὴν, ἐνθα κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνωσιν οἰκοδομαὶ ἐπομένως κατὰ τὰς βίσεις τούτας ὁρθῶς ἀπερροῦνται αὐτὸ δικαστήριον τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ τοῦ νὰ υποβληθῇ τοῖς δημόσιον νὰ ἐκδώσῃ ὀριστικὸν παραχωρητήριον ἐν ἰσχύϊ τοῦ, ἢ, ἂν τὸ εἰρημένον οἰκόπεδον προτιθέσθῃται ὑπὸ τοῦ ληρῆστομένου σχεδίου, νὰ παραχωρήσῃ ἱτης ἐκτάσεως ἐθνικὸν οἰκόπεδον κατὰ τὴν αὐτὴν γραμμὴν ὅσοι ἐλαβον οἰκόπεδα ἐν Πατρῶσι μετὰ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὰ ληρῆστομένα μέτρα, διὰ τὸ δικαίωμα δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τούτων κατὰ τὸν ΓΝΖ' νόμον (ἄρθρ. 22 § 3) εἰμὴ νὰ λάθωσι δι' ἐκτιμῆσεως ὅσον μισθὸν κατέχει ἡ οἰκοδομή των ὁρθηγωνιζόμενον καὶ τακτοποιούμενον κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως ὅθεν ἔπεται ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσιν ὅτε ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἀφαιρουμένου μέρους, οὔτε εἰς τὸν μισθόν, ἐνθα δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῶν κατὰ τὴν αὐτὴν οὔτε τέλος νὰ λάθωσιν ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεθέντος ἄλλο ἐθνικὸν οἰκόπεδον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον οὐδόλως ὑπερέβη τὸ ὅρις τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐπικριτοῦ ὅτι κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Πατρῶν ἀφαιρεῖται δι' αὐτὴν τὸ ἐπὶ τὸν οἰκόπεδον, διότι δὲν ἡμοιοετήθη ὅτι τὸ σχέδιον ἐκτελεσθῇ, ὅποιον ἀναφέρει αὐτὸ τὸ ἐρετεῖον.

ΑΠ. 100 (1893). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4, ἐδ. 1 καὶ 2 τοῦ νόμου ΓΝΖ' ΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

μόνον ὅσα οἰκόπεδα τῆς ἄνω καὶ κάτω πόλεως Πατρῶν προσδωρίσθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως δι' ἄλλην χρῆσιν, δὲν παραχωροῦνται ἐπομένως ἡδύνατο ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἀφοῦ τὸ παραχωρηθὲν οἰκόπεδον δὲν ὑπῆγετο εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μὴ παραχωρητέων, νὰ παραχωρήσῃ τοῦτο, καὶ ἂν δὲν ᾔτο τὸ κληρωθὲν ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν παραχωρήθη, ἀφοῦ οὗτος ἀπεδέχθη τοῦτο καὶ διότι τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ παραχώρησις τοῦ μὴ κληρωθέντος, ἐκκλιούτο μόνον ὁ ἐνάγων νὰ προτείνῃ. Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 22 τοῦ νόμου τούτου, δὲν ἐπιβάλλεται τῷ δημοσίῳ ἢ ὑποχρέωσις πρὸς παραχώρησιν οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν εἰς τοὺς κατόχους αὐτῶν, ἐξ' ὧν ὑπάρχουσιν οἰκοδομαί, ἀλλὰ χορηγεῖται αὐτῷ δικαίωμα πρὸς τοῦτο.

23. Ὅλα τὰ οἰκόπεδα, ὅσα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου παραχωροῦνται ἐπ' ἐκτιμήσει, δύνανται, ἐὰν οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἢ οἱ δικαιοπάροχοί των ἔχωσι δικαίωμα ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως, νὰ τὰ λάβωσιν ἀπέναντι τῶν μεριδίων των.

Γνωμοδότησις Δικ. Συμβουλ. 35566 τῆς 4 'Ιουν. 1897. Περὶ κειμένου περὶ ἐθνικοῦ γηπέδου, κειμένου μὲν ἐντὸς τοῦ ἡγῆ ἰσχυρὸς σχεδίου τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν, ἐκτὸς ὅμως τῶν ὁρίων τοῦ σχεδίου τοῦ Βουλγαρέως, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ ΓΝΖ' νόμος, ὅπερ μόνον ἐν ἔτει 1856 ἐπεβλήθη κατὰ τὰς διατάξεις πλεονεξίας τοῦ, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν τ' ἀρθρα 22 καὶ 23 τοῦ ΓΝΖ' νόμου καὶ, ἂν τὸ ὑπὸ τῆς οἰκοδομῆς κατεχόμενον μετὰ τοῦ παρόντος καὶ συνεχομένου ἀσκεποῦ εἶναι μὴ οἰκοδομήσιμον, θέλει ἐφαρμογὴ διὰ τὴν παραχώρησιν τοῦ τὸ Β. Δ. τῆς 20 Νοεμβρίου 1842 περὶ τοῦ σχεδίου τῆς Ἑρμοπολέως, ὅπερ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ἐκείναις κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ νόμου ΣΚΒ' τοῦ 1867.

24. Ἡ ἀξιολογία τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 6 καὶ 7 διαλαμβανομένων οἰκοπέδων καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν κατὰ τὴν παρὸντα νόμον ἀποζημιώσεων προαδιορίζεται δι' ἐκτιμήσεων ἐνεργουμένων ὑπὸ δύο πραγματογνώμων, ὧν τὸν ἓνα διορίζει ὁ ὁρεῖλιων τὴν ἀποζημιώσιν καὶ τὸν ἕτερον ὁ δικαστής νὰ λαβῇ αὐτὴν ἐν περιπτώσει δὲ διχογνωμίας, τρίτος πραγματογνώμων, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Παιρῶν πρωτοδικῶν ἀπορρίπτεται παραδεχόμενος τὴν ἐτέραν τῶν προτιμῶν ἢ σχηματίζων ἰδίαν ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτῶν. — Ἐὰν εἰς τῶν ἐνδιαφερομένων δὲν διορίσῃ τὸν ἐκ μέρας τοῦ πραγματογνώμονα ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, ἀφ' ἧς νομίμως παρακληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, διορίζεται οὗτος ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Παιρῶν.

ματογνωμόνων ἐκτελεστὴν προσωρινῶς, ἀρ' ὃ ὁ πρόεδρος κη-
ρύξει αὐτὴν ἐκτελεστὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 119* τῆς πολιτ. δικο-
νομίας. — Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης συγχωρεῖται προσφυγὴ
ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πατρῶσι πρωτοδικῶν ἐντὸς
δεκαπέντε ἡμερῶν ἀρ' ἧς λάθῃσι νομίμως γινώσκιν οἱ ἐνδιαφε-
ρόμενοι. Τὸ πρωτοδικεῖον δικάζει ὡς ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέ-
σεων καὶ ἀνεκκλήτως, ἡ δὲ γνώμη τῶν παρ' αὐτοῦ διεριζομέ-
νων πραγματογνωμόνων ἐν εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτό. Ἡ
ἀπόφασίς του δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἐπιτρέπεται δὲ μό-
νον κατ' αὐτῆς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακαπῆς ἐντὸς πεντε-
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἐφαρμοζομένης ὡς πρός τὴν ἐ-
πέτασιν τῶν ἐν τῷ παρόντι παραγράφῳ ὁρισμένων προθεσμιῶν
τῆς δικαζέως τοῦ ἄρθρου 195 τῆς πολ. δικονομίας. Αἱ ὑπο-
θέσεις αὗται ἐξακολουθοῦν νὰ δικάζωνται καὶ κατὰ τὸ σύστη-
μα τῶν διακοπῶν ὡς κατεπεύγουσαι χωρὶς νὰ κηρυχθῶσιν ὡς ται-
νύται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ περὶ δικαστικῶν διακο-
πῶν νόμου ἀπαιτουμένης ἀποφάσεως. — Ὁ πρόεδρος τῶν
πρωτοδικῶν, κηρύττων προσωρινῶς ἐκτελεστὴν τὴν ἀπόφασιν
τῶν πραγματογνωμόνων ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἐντὸς τῶν ἐνδιαφερομέ-
νων, δύναται νὰ ὑπεβάλλῃ τὸν ἕτερον εἰς ἀνάλογον χρηματικὴν
ἐγγυήσιν διδομένην παρὰ τῷ γραμματεὶ τῶν πρωτοδικῶν, διὰ
τὴν ἐνδεχομένην ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐλάττωσιν ἢ αὐξήσιν
τῆς πρώτης ἐκτιμήσεως. — Ἐάν ἡ τοιαύτη ἐγγυήσις ζητῆται
ἀπὸ τὸν ἐκλέξαντα τὸ οἰκόπεδον καὶ ὁ κάτοχος αὐτοῦ δὲν τὴν
παρακατατίθῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀρ' ἧς προσκληθῇ, λαμβά-
νεται το ποσὸν τῆς ὁρισθείσης ἐγγυήσεως ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς
ἐκτελέσεως καὶ παρακατατίθεται εἰς τὸ ταμεῖον Πατρῶν. Ἐάν
δὲ ἡ ἐγγυήσις ζητῆται ἀπὸ τὸν κάτοχον τοῦ οἰκοπέδου καὶ
ὁ ἐκλέξας ἀνκηθῇ νὰ τὴν χρηρηγήσῃ, ἀναβάλλεται ἡ ἐξέλιξις τοῦ
κατοχῆς ἀπὸ τὸ οἰκόπεδον. — Οἱ πραγματογνώμονες λαμβά-
νουν ἡ ἀζημιώσιν κανονιζομένην ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρω-
τοδικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1835 Β.
δικονομίας περὶ τῶν ἐν πολιτικαῖς ὑπεθέσεσι διακινουμένων
τῶν πρὸς τὴν ἐμπειροτεχνῶν κλπ. πληρωομένην ἐξ ἡμισείας
ἐκ τῶν διαφερομένων.

* Ἄρθ. 118. ἡμότις Κεντρικῇ Βιβλιοθήκῃ Βερόνης

ΑΠ. Ι (1869). Ἀνεκκλήτοι εἰσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ὠκοδομημένης οἰκίας, ὡς τιμωμένης ἡττὸν τῶν 6000 δραχμῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς αὐτῆς στηρίξι-
μένην αἰτησιν τῆς παρακρατήσεως τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοπέδου, καὶ διὰ
τοῦτο ἀπαράδεκτα ὅσα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως ταύτης προτί-
νονται (ἄρθρ. 4, 5, 7 καὶ 24 τοῦ Νόμου ΥΝΖ').

25. Ἡ ἀξία τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου
παραχωρουμένων ἐπ' ἐκτιμήσει ἐθνικῶν οἰκοπέδων θέλει ἐξακρι-
βωθῇ ὑπὸ δύο πραγματογνώμων, ὧν τὸν ἓνα θέλει διορίσῃ
τὸ δημόσιον καὶ τὸν ἕτερον ὁ ἐνδιαφερόμενος κάτοικος· ἐν πε-
ριπτώσει διχογνωμίας ἢ ὅταν ὁ ἕτερος δὲν διορίσῃ ἐμπροθέσμως
τὸν ἐκ μέρους τοῦ πραγματογνώμονα ἐφαρμοζόμενος αἱ διατά-
ξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου. Κατὰ δὲ τῆς ἀπεφάσεως τῶν
πραγματογνώμων ἐπιτρέπεται νὰ γενῇ ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, τὸ ὅποῖον ἀπορα-
σίζει ἀνεκκλήτως καὶ ἄνευ προσφυγῆς εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τ' ἄ-
νωτέρω.— Τὸ τίμημα τῶν γηπέδων τούτων θέλει πληρωθῇ,
τῶν μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 ἐνδιαλαμβανόμενων καὶ τῶν πρὸς ἀν-
ταλλαγὴν γηπέδων ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως δοθέν-
των εἰς ἐπτά ἐτησίαις ἴσας δόσεις ἀτόκως, τῶν δὲ λοιπῶν εἰς
δέκα ἐτησίαις ἴσας δόσεις μὲ τόκον 6 0)0 κατ' ἔτος.

Ἡ πρώτη δόσις θέλει πληρωθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν
τοῦ παραχωρητηρίου καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν
δικαιούχον.— Τὸ δημόσιον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράφῃ πρῶ-
την ὑποθήκην ἐπὶ τῶν παραχωρουμένων γηπέδων, ἵσχυοντα
μέχρι τῆς ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ τιμήματος.

Ἐφ. Πατρῶν 1167 (1896). Ἐπειδὴ, διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἧς ἐστὶ
τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δικῆς δικόγραφον, οἱ ἀνακόπτοντες ἀνακοπόμενον
τὴν πρὸς αὐτοῦ ἀπευθυνθεῖσαν καὶ ἐπιδοθεῖσαν πρόσκλησιν τοῦ ὠκο-
νομικοῦ ἐφόρου Πατρῶν, δι' ἧς οὗτος, ἀξιών ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες κα-
τέχουσιν ἐν Πάτραις ἐθνικὸν γηπεδὸν τῆς παραλίου γραμμῆς, ἀνακο-
πόμενον δι' οἰκοδομῆς καὶ προελθὼν ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ παλαιοῦ,
προσκαλεῖ τούτους νὰ παραχωρήσωσι τῷ Δημοσίῳ ἀντικείμενον ἱστί-
ἐκτάσεως ἐκ τῶν ἐν τῇ ἄνω πόλει οἰκοπέδων, ἄλλως καὶ ἐπιτίμωσι
πραγματογνώμονα πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ οἰκοπέδου, καὶ ἐν περιπτώσει
μὴ διορισμοῦ τοιούτου, εἰδοποιεῖ τοὺς ἀνακόπτοντας ὅτι θέλει τὸν
καλέσει τὸν διορισμὸν τοῦ πραγματογνώμονος παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ
αὐτῆς ὁμοῦς οὗσα ἢ ἀνακοπόμενη πρόσκλησις ἐξωδίκος καὶ ἡ ἐπὶ
μὴδὲ βλάβῃ πικρὰ φέρουσα εἰς τοὺς ἀνακόπτοντας, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ
τῷ νόμῳ ἢ ἀξιούμενα παρ' αὐτοῦ συμφέροντα ὁ δικαίωμας, ἄρδον

καὶ κατοχοὶ τοῦ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερομένου κτήματος εἰσὶ καὶ κυρίως αὐτοὺς ἀξιοῦσι τοῦ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερομένου κτήματος, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα τοῦ Δημοσίου ἀμφισβητοῦσι, ἐπομένως ἢ κατ' αὐτῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 235 Πουλ. Δικ. οὐδεμίαν δὲ ἐφαρμογὴν τὰ ἄρθρα 23, 24 καὶ 25 τοῦ ΓΝΖ' νόμου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχουσι, καθ' ὅσον τὰ ἄρθρα ταῦτα προϋποτιθέσθαι αἰτήσιν πρὸς τὸ Δημοσίον περὶ παραχωρήσεως ἐθνικοῦ οἰκοπέδου ἢ παραχώρησιν τοιοῦτου γενομένην τῇ θελήσει βεβαίως τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχώρησις (ἢτε τοῦ νόμου μὴ ἐπιβάλλοντος παραχώρησιν ἐθνικῶν ἐν ἰατραῖς γηπέδων ἐπὶ ἀποζημιώσει ἢ ἀνταλλαγῇ ἀναγκαστικῶς καὶ ἄκοντος τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχώρησις), οὐδέτερος ὁμοίως τῶν διαδίκων διατείνεται, ὅτι οἱ ἀνακοπόντες ἐξήγησαν νὰ τοῖς παραχωρηθῇ ἐπὶ ἐκτιμήσει ἢ ἀνταλλαγῇ, τὸ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερόμενον οἰκόπεδον. ἢ ὅτι τοῖς παρεχωρήθη ταῦτα, συνεπεία αἰτήσεώς των ἢ τῇ θελήσει των. Ὑπὸ τῆς δὲ δὲν ἐφαρμόζεται καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἰδίου νόμου, διότι οὐδεὶς τῶν δικδίκων διατείνεται ὅτι τὸ ἐν τῇ προσκλήσει ἀναφερόμενον γηπέδον ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γηπέδων περὶ ὧν ὁμοίαι ἢ διατάξεις ἔχονται.

ΑΠ. 184 (1875). Ἐπειδὴ τὸ Ἐκτετατὸν ἀπετήνητο ὅτι τὰ ἄρθρ. 8 καὶ 25 τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1858 ΓΝΖ' Νόμου περὶ τῶν ἐν Πατρίσι οἰκοπέδων βαλόντα δυνητικῶς καὶ οὐχὶ κατ' ἀποκλεισμόν πάσης ἄλλης χρήσεως, ὅτι οἱ ἐν Πατρίσι κατοχοὶ ἐθνικῶν γηπέδων, ἀφαιρουμένων ἀπ' αὐτῶν συνεπεία τῶν ἄρθρ. 6 καὶ 7, δύνανται νὰ λαβῶσιν ἀντ' αὐτῶν ἐκ τῶν ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν κειμένων, οὐδὲως ἐξήρесе τὰ γηπεδα ταῦτα ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ πραγματοποιήσεως Κρητικῶν γραμματίων ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρ. 1 ἐδ. 2ου § 1 Β. Διατάγματος καθ' ὃ ἐξαίρουνται ὡς μὴ διαθέσιμοι καὶ οἱ ἰδιωτέρων νόμων ἢ διαταγμάτων προσδιωρισμένοι δι' εἰδικήν τινα ἰσχύον ἐθνικαὶ γαῖαι, διότι ἡ χρῆσις τῶν εἰρημένων ἐν τῇ περιουσίᾳ Πατρῶν γηπέδων δὲν προσδιωρίσθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν, οὐδὲ συνάγεται ὁ τοιοῦτος ἀποκλεισμός ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ διαληφθέντος ΓΝΖ' νόμου.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ προέχουσα τοῦ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1848 περὶ συνοικισμοῦ τῶν Κρητῶν ΠΔ' Νόμου διανοία, συμφωνοῦσα ἄλλως καὶ ὡς πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. ΚΔ' προηγούμενον ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, εἶναι τὸ νὰ παραχωρηθῶσι εἰς τοὺς ἀποκλισάντας ἐν Ἑλλάδι Κρήτας, αὐτὴ κυρίως ὁ νομοθέτης ἐσκοπεῖ ν' ἀνταμειψῇ διὰ τὸ, κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα θυσίας τιν, γαῖαι ἐθνικαὶ χρήσιμα πρὸς καλλιέργειαν, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ἀνταμειψῇ αὐτοὺς τὰ πρὸς συντηρήσιν μέτα, ἄλλ' οὔτε ἐκ τοῦ προανησθέντος νόμου, οὐδ' ἐκ τοῦ πρὸς ἐκτελεσθῆν αὐτοῦ ἐκδοθέντος Β. Διατάγματος τῆς 28 Αὐγούστου 1854, ὃ' αὐτὸ ἐκانونίσθησαν τὰ περὶ πραγματοποιήσεως τῶν κρητικῶν γραμματίων, συνάγεται, ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν παραχωρητέων

ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν εἰρημένον τύπον, ὅσον ἀπαράβατον οὕτως, ὥστε αἱ μὴ μετέχουσαι τῆς ιδιότητος ταύτης ἐθνικαὶ γαῖαι νὰ μὴ δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι· μὴ κατονομαζομένης δὲ τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν γαιῶν μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ εἰρημένου Β. Διατάγματος ἐξηρημένων, ὃ ἐναντίος τοῦ ἀναιρεσιέντος ἰσχυρισμοῦ δὲν ἔχει νόμιμόν τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου· οὐδὲ παρέδωσε τὸν παρ' αὐτοῦ κισμοῦ Κρητῶν νόμον τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθὲν ὅτι, εἰ καὶ αἱ ἐπιδόχαι γαῖαι, κείμεναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλησίον τῆς πόλεως Πατρῶν ἐν θέσει προσφύω, ἀλλὰ μὴ περιλαμβανόμεναι ἐν τῇ σελήφ τῆς πόλεως, δυνατόν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἐποικοδόμησιν, ὅπερ δὲν ἄρκει, ἵνα αἱ γαῖαι αὗται θεωρηθῶσιν ἀπὸ τοῦδε ὡς οἰκόπεδα καὶ ὡς τοιαῦτα ἐξηρημένα τῆς παραχωρήσεως, ὡς εἰς εἰδικὴν χρῆσιν προσδιωρισμέναι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 ἐδ. 1 § 1 τοῦ Β. διατάγματος 1854, ἀφοῦ, κατὰ τὰ προειρημένα, αἱ ταιαῦται γαῖαι δὲν ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν νόμον πρὸς παραχώρησιν εἰς Κρήτας.

26. Ὅσα οἰκόπεδα τῆς ἀνω ἢ κατω πόλεως συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τῆς παραλίου γραμμῆς, μείνωσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου ἐπιτρέπεται νὰ ἐκποιηθῶσι κατὰ τὸν περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμον.

27. Ἡ ὑφισταμένη ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἐπιτροπὴ καταργεῖται, ἡ δὲ περαιτέρω διεξαγωγὴ τῆς ἀποζημιώσεως ἀνατίθεται εἰς ὑπαλλήλον διορισθόμενον διὰ Β. διατάγματος κατὰ πρότασιν τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργῶν. — Παρὰ τῷ ὑπαλλήλῳ τούτῳ διορίζεται εἰς μηχανικὴς καὶ εἰς γραμματεῦς διὰ Β. διατάγματος, κατὰ πρότασιν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, ὅστις θέλει διορίσει καὶ τὸ λοιπὸν ἀναγκαῖον βεζθητικὸν προσωπικόν, διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ὁποίου θέλει ζητηθῇ ἡ ἀναγκαῖα πίστωσις.

28. Αἱ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διαλαμβανόμεναι κληρώσεις, ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου ἐνώπιον τοῦ νομάρχου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ δημάρχου.

29. Πᾶσα ἀπαίτησις περὶ ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως γῆπέδου τῆς ἀνω πόλεως μετὰ παρελευσιν ἐνὸς ἐτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου εἶναι ἀπαράδεκτος. Διὰ τὰ γῆπεδα δέ, τὰ ὅποια ἤθελον ἀμφισβητηθῇ ὑπὸ τρίτου, ἢ προσνομία ἄρχεται ἀφ' ἧς περαιωθῇ ἡ ἀμφισβήτησις. Ἡ περιέχουσα τὴν ἀνωτέρω ἀπαίτησιν ἀναφορὰ ἐπιδίδεται διὰ δικαστικοῦ

πλητῆρος εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον Πατρῶν, ἢ τὸν διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποζημιώσεως διωριζόμενον ὑπ' ἄλλῃλον.

30. Ὅλαι αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις ἀκυροῦνται.

Ἔοδον τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείου τῆς 27 Ἰουνίου 1858. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΓΝΖ' Νόμου περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων τῆς πόλεως Πατρῶν.

Α'. Ἐκκαθάρισις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως

1. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν Πατρῶν πηγάζει ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου ψηφίσματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπερασίσθη ἡ σύστασις τῆς κατὰ πόλεως καὶ ἡ σχεδιογράφησις τῆς ἀνω, διότι ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὰ ἰδιόκτητα οἰκόπεδα τῶν κατοίκων ἐβλάπτοντο κατακοπτόμενα ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σχεδίου, καὶ ἐλαττουμένης τῆς σχετικῆς αὐτῶν ἀξίας ἕνεκα τῆς εἰς ἄλλο μέρος μεταθέσεως τῆς πόλεως. Δικαιοῦται λοιπὸν ἕκαστος πολίτης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προαπορρισθέντων, νὰ λάβῃ ἐν τῇ κατὰ πόλιν γήπεδον, ἴσως ἐκτάσεως μὲ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω, διότι τὰ ἐκτὸς τοῦ σχεδίου μένοντα γήπεδα δὲν ἐνεκρίθη νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ἀποζημίωσιν 1) διότι δὲν προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σχεδίου, καὶ 2) διότι κείμενα εἰς τὰς ἀκρὰς τῆς πόλεως οὐδέποτε εἶχον τὴν αὐτὴν μὲ τὰ ἄλλα ἀξίαν.

2. Τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου ἰδιόκτητα οἰκόπεδα τῆς ἀνω πόλεως θεωροῦνται ὀριστικῶς ἐξηκριβωμένα, κατὰ συνέπειαν τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν κατὰ καιροῦ ἐπιτροπῶν καταμετρήσεων, ἢ δὲ ἐκτασις ἑκάστου οἰκοπέδου θεωρεῖται ἐπίσης ὀρισμένη, συνεπὲς τῆς ληφθείσης κατὰ τὸ ἔτος 1843 ὑπὸ τῶν ὑπουργείων ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἐθεωρήθη ὡς πραγματικὴ τῶν οἰκοπέδων ἐκτασις, πῶς μὲν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ τῶν γεωμετρῶν Χέρτνερ καὶ Καλάντρου γενομένης ἀναθεωρήσεως, πῶς δὲ ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀποτελέσματος τῶν διαφορῶν καταμετρήσεων. Ἀπαντᾷ τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως ἰδιόκτητα οἰκόπεδα μετὰ τῆς ὀριστικῆς αὐτῶν ἐκτάσεως εἶναι ἐγγεγραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, τὸ ὅποιον θέλει ληφθῇ ὡς βάση εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποζημιώσεως.

ΑΠ. 86 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΓΝΖ' τοῦ 1858,

ὅσοι εἶχον πίστωσιν εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀναθεωρητικῶν ἐπιτροπῶν δι' οἰκόπεδον, ὅπερ διὰ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν τοῖς εἶχεν ἀρχειρεθῆ, οὗτοι μόνον ἐδικαιοῦντο ν' ἀποζημιωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου διὰ παραχωρήσεως ἑτέρου οἰκοπέδου ἰσῆς ἐκτάσεως πρὸς τὸ ἀφαιρεθῆν, ὅθεν ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἐναγομένους τὸ περὶ οὗ πρόκειται οἰκόπεδον, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου παραχωρητηρίου, χωρὶς νὰ ἐρωτησθῇ ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ρηθεισῶν ἐπιτροπῶν, ὑπερέβη τὴν ἐξουσίαν, ἣν ὁ νόμος τῷ ἀπένειμε καὶ ἐπομένως τὸ ἐκδοθῆν παραχωρητήριον ἐστὶν ἀκυρωτέον, βασίμου θεωρουμένης τῆς τριαυτοῦ βασιλείας τῆς ἀγωγῆς, ὥστε ἐξεταστέον ἐστίν, ἰὰν οἱ ἐναγόμενοι ᾖται πιστωμένοι ἢ εἶχον ἐξαντλήσει τὴν πίστωσιν των διὰ παραχωρήσεως εἰς αὐτοὺς ἑτέρου οἰκοπέδου.

Ἐπειδὴ ἀποδειχθέντος ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἐξήντησαν τὴν πίστωσιν των (πλὴν 24 πήχεων), λαβόντες παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς τὸ ἐν τῷ τετάρτῳ τετραγώνῳ τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν ἐκ 240 πήχεων οἰκόπεδον καὶ τῆς πράξεως ταύτης ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Β' Διατάγματος τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1852, δὲν ἤδυναντο πλέον νὰ ζητήσωσι νὰ παραχωρηθῇ αὐτοῖς καὶ τὸ ἕτερον οἰκόπεδον, ὅπερ ἀρκεῖ τὸ ἐπίδικον παραχωρητήριον ὥστε τὸ αὐτὸ ἀκύρως ἐβδόθῃ καὶ βίσιμος θεωρεῖται ἡ περὶ ἀκυρώσεως αὐτοῦ ἀγωγὴ τοῦ Δημοσίου ὃς ἐἰς ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων, ὅτι, ἐν ὧν δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ὑπὲρ αὐτῶν παραχωρητήριον διὰ τὸ πρῶτον οἰκόπεδον, ἐδικαιοῦντο νὰ ζητήσωσι τὸ δευτέρον, ἐστὶν ἀπορριπτέας, διότι ἡ παλαιότερα παραχωρήσις μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς κατέστη ἰσχυρὰ καὶ ὤφειλον οὗτοι νὰ ζητήσωσι τὴν δι' αὐτὴν ἐκδοτὴν ὀριστικοῦ παραχωρητηρίου, οὐχὶ δὲ νὰ καταλάβωσι μὴ νομίμως καὶ νὰ κατέχωσιν ἐκεῖνο, πλὴν λαβόντες καὶ ἕτερον, καίτοι μὴ ἔχοντες πλέον πίστωσιν, ἀποζημιούμενοι οὕτω δις διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζημίαν των.

3. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο τὰ οἰκόπεδα εἶναι ἐγγεγραμμένα ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀρχικῶν ιδιοκτητῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης ἔλαβον χώραν διὰφορεῖ μεταβιβαί, μεταβιβάσθεντων πολλῶν οἰκοπέδων εἰς ἄλλα πρόσωπα, καὶ ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ ἰσχυρισθῶσι τινες, ὅτι παρελείφθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν τὰ οἰκόπεδα των, ἢ ὅτι οἰκόπεδα ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς ἐνεγράφθησαν ἐσφαλμένως ἐπ' ὀνόματι ἄλλων, ὁ νομὸς ἐπιβάλλει εἰς τὸ δημοσίον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκδόσῃ ἐπικυρωφὸν τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου τῆς ἀνω πόλεως εἰς τὸ δημορχεῖον, ὥστε λαμβάνοντες γνῶσιν τῶν γενόμενων ἐγγραφῶν οἱ πολῖται νὰ προτείνωσι τὰς ἀξιώσεις των. Τὰ ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τούτου, ἐτοιμασθέν ἀπὸ τῆς ἐπι-

τροπήν, παρεβλήθη μὲ τὰ εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Συνεδρίου ὑπάρχοντα ἀντίγραφα καὶ ἐπεκυρώθη. Ὅτε λοιπὸν ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλος νὰ τὸ διευθύνῃ μετὰ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου πρὸς τὸν δήμαρχον, προσκαλὼν αὐτὸν νὰ ἐκθέσῃ ἀμφότερα εἰς τὸ δημοαρχεῖον κατὰ τὸν νόμον καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐκθεσὶν τῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς πολίτας διὰ παροχρήματος, τὸ ὅποῖον θέλει διαλαμβάνει ρητῶς, ὅτι τὸ δημοσίον δὲν ἀναγνωρίζει ὡς ἰδιοκτητὰς οἰκοπέδων ἐντός τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως, εἰμὴ τοῦ ἀναγνωρισθῆ τας ὡς τοιούτους ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν, καὶ ἐγγεγραμμένους εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, ἀντίγραφον τοῦ ὁποῖου ἐκτίθεσθαι, καὶ τούτους μόνους θέλει ἀποζημιώσει ὅσοι ἐπομένως τῶν πολιτῶν ἔχουσιν ἀξιώσεις ἐπὶ οἰκοπέδων, τὰ ὅποια δὲν ἐνεγράφησαν καθόλου ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν, ἢ ἐνεγράφησαν κακῶς ἐπ' ὀνόματι ἄλλων, καθὼς καὶ ὅσοι ἐξ ἀγορᾶς, κληρονομίας, ἢ οὐδὲν ποτε ἄλλου νομίμου τρόπου κατέστησαν βεβηλωμένον οἰκοπέδων, ἀνηκόντων καὶ ἐγγεγραμμένων εἰς τὴν μερὶς ἄλλων, ὀφείλουσι νὰ προτείνωσι τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐντὺς ἐνός ἐτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου (ἐντὺθα πρέπει νὰ σημειοῦται ἡ ἡμερομηνία, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ δημοσίευσις τοῦ νόμου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀποικικοῦ νόμου, καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν λήγει ἡ ἐνιαύσιος προθεσμία) ἢ δὲ τοιαύτη πρότασις πρέπει νὰ γενῇ δι' ἀναφορᾶς, ἐπιβεβαιωμένης πρὸς τὸν εἰσνομικὸν ἔσθρον διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ πεισιρροφῆς πιστὸν ἀντίγραφον τῶν τίτλων ἢ τοὺς νομίμους λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους στηρίζονται αἱ ἀξιώσεις τῶν. θέλει δὲ διαλαμβάνει προσέτι τὸ πρόγραμμα, ὅτι ὅσοι δὲν εἰδοποιήσωσιν ἐν χρόνῳ περὶ τῆς παραδοχῆς τῶν ἀντιρρήσεών των, χρεωστοῦσι νὰ ἀφῶσι τὰς ἀπαιτήσεις των καὶ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Πατρῶν, κινούντες καθ' ὅστινος ἀνήκει τὴν ἀνέκυσαν ἀνοχήν, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ἀναγκαστικῶς ἰδιοκτητὰι τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὅποια ἀξιοῦσι, διότι, μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης, πᾶσα ἐπὶ οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως ἀξίωσις παρὰ τὴν ἐκθεσὶν καὶ τὸ δημόσιον θέλει θεωρῆσαι ὡς ὀριστικούς ἰδιοκτητὰς τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐπιτροπῆς, τῶν ὁποίων θέλει συμπληρώσει τὴν ἀποζημίωσιν, λαμβάνον εἰς τὴν

κατοχὴν καὶ κυριότητά του ὅλας τὰς ἐντὸς τοῦ σχ.
 ἄνω πόλεως ἰδιοκτησίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ
 πρόγραμμα τοῦτο πρέπει νὰ δημοσιεῖται παρὰ τοῦ
 διὰ τυμπανοκρουσίας καὶ δι' ἀναγνώσεως εἰς ὅλας
 τὰς ἐκκλησίας κατὰ διμηνίαν, διὰ νὰ λάβωσι π
 γνῶσιν τῆς οὐσιώδους ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου ὁ
 τοικοὶ καὶ φροντίσωσιν ἐν προθέσμῳ περὶ ἐξασφαλ
 δικαίων των.

4. Ἀντίγραφον τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ νόμου θέλει
 σει ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν εἰσαγγελέα
 ἐξαιτούμενος παρ αὐτοῦ ὅπως λάβῃ πρόνοιαν περὶ
 ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος τῶν τυχόν στερουμένων τοιο
 νῶν διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰς ὁποίας ἐνδέχεται νὰ ἔχουσιν
 καὶ νὰ μὴ πάθωσι τὰ δικαιώματά των.

5. Αἱ ὑποβαλλόμεναι ἀντιρρήσεις μετὰ τῶν πρό
 ρixin αὐτῶν τίτλων θέλουσιν ἐξετάζεσθαι ἀπὸ συμβού
 κείμενον ἀπὸ τὴν οἰκ. ἐφορον, τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημ
 πάλληλον καὶ τὸν δικηγόρον τοῦ δημοσίου. Ἐάν
 ἀποβλέπῃ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον μετεδιδάσθῃ εἰς τὸ
 ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν ἰδιοκτήτην, καὶ οἱ προσαγόμενοι τ
 ρηθῶσιν ἰσχυροί, τὸ συμβούλιον ἀποφαίνεται, διὰ συ
 τῆς ἀναφορᾶς πράξεως, περὶ μεταφορᾶς τῆς μεταβ
 ἐκτάσεως ἀπὸ τὴν μερίδα τοῦ ἀρχικοῦ ἰδιοκτητοῦ ε
 ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἐγγράφα διευθύνονται εἰς τὸν ἐπὶ
 ζημιώσεως, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἀνηκούσας ἐπὶ τ
 μεταβολᾶς. Ἐὰν ὅμως οἱ παρουσιασθέντες τίτλοι δέν
 ἰσχυροί, ἢ ἐὰν ἡ ἐξέλιξις ἀποβλέπῃ οἰκόπεδα, μὴ
 σθέντα παρ' ἄλλων, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀρχικῆς ἰδιοκτησίας
 μενα καὶ ἐκ παρτήρομῆς μὴ ἐγγραφέντα ὑπὸ τῶν ἐ
 ἢ κακῶς ἐγγραφέντα ἐπ' ὀνόματι ἄλλων, ὁ ἐπὶ τῆς
 σεως κρατεῖ τὴν σημείωσιν τῶν τοιούτων ἀντιρρήσεων
 αἰτέρου βιβλίου καὶ ἀναβάλλει τὴν πραγματοποιήσιν
 ζημιώσεως τῶν ἀρχικῶν ἰδιοκτητῶν, τῶν ὁποίων τὰ
 φιλονεικοῦνται διὰ τῶν τοιούτων ἀντιρρήσεων, μέχρ
 στικῆς λύσεως τῆς ἀμφισβητήσεως.

6. Ἡ εξέτασις πάσης ἀντιρρήσεως πρέπει νὰ

μέλην τὴν δυνάτην σιγῇ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα κοινοποιεῖται. ἐπιμελεία τοῦ οἴκ. ἐφόρου, πρὸς τὸν ἀξιοῦντα, μετὰ τὴν εἰσβολήν, ἐν περιπτώσει μὴ παραδοχῆς, ὅτι ὀφείλει νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν του, πρὶν ἢ λήξῃ τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. μ.ν., διότι μετὰ ταῦτα τὰ πραγματικά του δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀμφιστεγνόμενου οἰκοπέδου παραγράφονται.

7 Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου κατατάσσει μετὰ τὴν ἐγκύρῳ ἀποζημιώσεων καὶ ἀνταλλαγῶν καὶ τὰ διαθέσιμα ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν οἰκόπεδα ἀπέναντι δωρεῶν, ὅτε ἤρξατο ἡ ἐργασία τῆς ἀποζημιώσεως. πολλοὶ τῶν ἐχόντων οἰκόπεδα Πατρῶν, ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσι τὰ μέσα τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς διαφόρους προσελθόντας νέους κατοίκους τῆς πόλεως καὶ ἄλλους πτωχοὺς πολίτας των, στερουμένους ιδιοκτησιῶν, παρεχόμεναι πρὸς αὐτοὺς ἀνὰ ἓνα, δύο ἢ πλείονες πῆχυν, ἐκ τῆς συνεισφοράς ταύτης ἐσχηματίσθησαν οἰκόπεδα ἀναλόγου ἐκτάσεως, τὰ ὅποια ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐδυσκολεῖτο νὰ ἀνταλλάξῃ, παραχωρήσασα εἰς τοὺς δωρελήπτας οἰκόπεδα ἴσης ἐκτάσεως μετὰ τὸν ἐκ συνεισφοράς καταρτισθέντα ἀριθμὸν πῆχυν. τοὺς ὅποιους ἀνέφερεν ἀπὸ τὰς μερίδας τῶν δωροδοτῶν· αἱ τοιαῦται λοιπὴν παραχωρήσεις κηρύττονται διὰ τοῦ νόμου ἐγκυροὶ καθόσον ἔνθεν ἀνακληθῆσαν ἀπὸ τοὺς δωροδοτῆς· ὀφείλει ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ν' ἀνέβῃ τὰς τοιαύτας ἀνταλλαγὰς τῶν δωροδοτῶν, αἱ ὅποια, καθ' ὃ συνταχθεῖσαι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ χρηστήριου νόμου, θεωροῦνται ὡς νόμιμοι τίτλοι. ἐνὸς τοιαύτου δὲν ἀνακληθῶσι καὶ ἐπὶ τῇ βῆσει αὐτῶν θέλει ἀποδοθῆναι εἰς τὴν βίβλιν τῆς ἀποζημιώσεως ἰδίαν δι' ἑκάστην δωροδοκίαν ρεῖδαν, εἰς τὴν ὅποια θέλει ἐγγράφει τὴν ἑωρηθεῖσαν ἐκτάσιν. σημειῶν λεπτομερῶς τὰ ὀνόματα τῶν δωροδοκῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μερίδων αὐτῶν, ἐξ ὧν θέλει ἐκπεσεῖν ὁ ἀριθμὸς τῶν πῆχυν, ὅσους ἑκάστος μεριδιοῦχος ἐδώκεν.

8. Ἐν τῇ ἀνω πόλει Πατρῶν ὑπάρχον πολλὰ οἰκόπεδα, ὧν ὅποιοι οἱ κάτοχοι ἐπλήρωναν ἐτησίως ὠρισμένον δικαίωμα ἐπιστροφῆς, Νόθελλον καλούμενον, πρὸς ὁθωμανοὺς ἢ πρὸς ἄλλους ὁθωμανικὰ θρησκευτικὰ καταστήματα, ὧν διάδοχος θεωρεῖται τὸ κοινόν.

Τὸ ἄρθρον 20 τοῦ νόμου ἀναγνωρίζει τοὺς κατόχους τῶν

οικόπεδων τούτων ιδιοκτητίας τοῦ ἡμίσεως τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν καὶ χορηγεῖ εἰς τοὺς δικαιώματα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν τὰ οἰκόπεδα κενταὶ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ προεκτεθέντα εἶναι ἡ βρασις τῆς ἀποζημιώσεως, σημειοῦται ὁλόκληρον τὸ ἐμβαδὸν τῶν εἰς Νότιον ὑποκειμένων οἰκόπεδων, ἀνευ διακρίσεως τινος, ὃ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλοι ὀρεῖται, ὁδηγούμενο· ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν οἰκόπεδων καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν ἐπιτροπῶν, νὰ εἴρη ἐνώπιον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου τὴν ἀνήκουσαν ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου ἀντίρρησην, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου, καὶ ἐὰν οἱ κάτοχοι δὲν παραιτηθῶσιν ἀπὸ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἐμβαδὸν ἀνήκοντος μέρους ἀξίωσιν, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ὑπουργεῖον διὰ τὴν κινήσασιν ἐμπροσθέντως αἱ ἀπαιτούμεναι ἀγωγαί. Τὰ αὐτὰ ὀφείλει νὰ πράττῃ καὶ περὶ τῶν ὀλίγων οἰκόπεδων, τὰ ὅποια εἰς τὸν πίνακα σημειοῦνται ὡς σιλονεικούμενα.

9. Ἡ ἑκτασις τῶν οἰκόπεδων, ὅσα ἐφθασαν νὰ παραδοθῶσιν ἤδη εἰς τὸ δημόσιον, κατὰ τὰς ἰσχυρούσας μέχρι τοῦδε διατυπώσεις, καὶ περὶ τῆς παραδόσεως τῶν ὁποίων συνετάχθησαν συμβόλαια, πρέπει νὰ ἀρχειρεθῇ ἀπὸ τὰς μερίδας τῶν ἀποζημιωθέντων, ἐπισπευδομένης τῆς ἐκδόσεως τῶν ὁριστικῶν παρχωρητηρίων, δι' ὅσα τυχόν δὲν ἐξεδόθησαν ἐτι.

Β'. Τακτοποιήσεις τῶν γενομένων ἤδη ἀποζημιώσεων

10. Οἱ πλείους τῶν πολιτῶν ἐλαβον ἤδη ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν οἰκόπεδα ἐν τῇ κάτω πόλει, λόγῳ ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς τῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως ιδιοκτησιῶν τῶν. Αἱ παρχωρήσεις αὗται, γεόμεναι ὑπὸ τὸν αἶθρον τῆς προσωρινότητος καὶ ὑποκείμεναι εἰς ἀναθεώρησιν, ἐπελευθέρωσαν διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Ὀκτ. 1852 Β. Δ. καὶ διατάχθη ἡ ἐκδόσις τῶν τακτικῶν παρχωρητηρίων, ἀλλ' ὀλίγοι τιμὴν πτωχίσαντες νὰ λάβωσι τοιαῦτα, οἱ δὲ λοιποὶ διατίθουσιν ἐτι ὑπὸ τὸν ἄθρον τῆς προσωρινότητος καὶ στεροῦνται τῆς ἐλευθέρως χρήσεως τῶν παρχωρηθέντων οἰκόπεδων, ὡς μὴ δυναθέντες νὰ ἐκπληρώσωσι τοὺς ἄρους τοῦ διατάγματος, καθ' ὃν ὀρεῖται νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸ δημόσιον τὰ οἰκόπεδά των. Ἐλευθέρως οἰκοδομῆς καὶ παντὸς βάρους. Παραιτούμενης ἤδη τῆς κυβερνή-

σεως, διὰ τοῦ νέου νόμου, ἀπὸ τὴν ἀπαίτησιν τῆς παραδόσεως, οὐδὲν κωλύει τὴν ἐκδοσιν τῶν ὀριστικῶν παραχωρητηρίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ φιλονεικηθῶσι τινὰ τῶν ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων ὑπὸ τρίτου, διὰ νὰ μὴ εἰσθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγγράφωμεν ὑποθήκας πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου, διὰ πᾶσαν τιαύτην ἀμφισβήτησιν, ἐλήφθη τὸ μέτρον ν' ἀιοληθῇ ἡ ἐκδοσις τῶν ὀριστικῶν παραχωρητηρίων, μέχρι τῆς παραλεύσεως ἐνὶς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ὅτε κηρύσσεται παραγεγραμμένον πᾶν δικαίωμα καὶ πᾶσαν τρίτου ἀξίωσιν, νὰ ἐκδοσθῶσιν ὁμῶς οἱ ἀποζημιωθέντες με προσωρινὰ παραχωρητήρια ἡνῶμαι τῶν ὁποίων θέλουσιν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῶν παραχωρηθέντων γηπέδων διαχειρίσιν, ὑπὸ μόνην τὴν εἰρεσιν τοῦ ὅτι, ἐὰν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας παρουσιασθῇ ἀμφισβήτησις ὑπὸ τρίτου, θέλουν ἐνεργεῖσθαι τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 23 τοῦ νόμου ὁριζόμενα.

Ὅθεν ἕκαστος ἀποζημιωθείς ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν πολιτείας καὶ μη λαδῶν ἔτι τακτικῶν παραχωρητηρίων θέλει προσκληθῇ ἡ παρουσίᾳ τὸν τίτλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ἀποζημιώσις του· ἐὰν δὲ εἶχε πολλὰ οἰκόπεδα ἐν τῇ ἄνω πόλει, καὶ ὁ ἀνα χειρὰς αὐτοῦ τίτλος δὲν διαλαμβάνῃ τὰ οἰκόπεδον ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἀποζημίωσιν, δεῖται νὰ δηλώσῃ δι' ἀναφορὰς του (ἐπικυρωμέντς ἀπὸ τὴν δημοτικὴν ἡρχὴν διὰ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς) ἀπέναντι τίνος οἰκοπέδου τοῦ ἐπιθυμῶν νὰ συμφηρισθῇ ἡ ἀποζημιώσις αὐτοῦ, ἡ τοιαύτη δήλωσις εἶναι ἀναγκαῖα διὰ δύο λόγους 1) διὰ νὰ γνωρίζῃ τὸ ἡμέτερον ἀπέναντι τίνος οἰκοπέδου ὥρισμένως δίδεται τὸ ἀντάλλαγμα καὶ ἐνέργη ἐν περιπτώσει ἀμφισβήτησεως ἐπ' αὐτοῦ τὰ θέοντα, καὶ 2) διὰ νὰ ᾔνοι γνωστὰ τὰ οἰκόπεδα, τὰ ὁποῖα ἀντιλαμβάνονταν ἡδὴ, καὶ ἐπαυένως θεωρούμενα ὡς διαθέσιμα κατὰ τὴν ἀρθρὸν 4 τοῦ νόμου νὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀποζημιώσιν ἄλλων πολιτῶν, καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὰ κρησθῇ ὁ ἀναγὰς ἰδιοκτήτης πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεριδίου του, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρῷ 9. Πρὸς ἐκδοσιν τοῦ πρωτοφανοῦ παραχωρητηρίου ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλος δὲν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ εἰ μὴ 1) ἐὰν ὁ παραυιαζόμενος τίτλος ᾔναι τακτικῶς καὶ νομίμως ἐκδοθεμένος, διότι ἀπακτεῖ οἱ τοιοῦτοι τίτλοι

εἶναι ἐπικυρωμένοι καὶ ἀπὸ τὸ διάταγμα τοῦ 1852 καὶ ἀπὸ τὸν ἤδη ἐκδοθέντα νόμον, καὶ 2) ἐὰν τὸ ἀρχικὸν οἰκόπεδον ἀπέαντι τοῦ οὐποῦ ἐδόθη ἢ ἀποζημιώσεις, ἦναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ δὲν ἐπιλονεῖ κήθη μέχρι τοῦδε ὑπὸ τρίτου. Ἐνταῦθα θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὡς ἀφιλονεικῆται νόμιμοι καὶ ἐπικυρωμένοι τίτλοι θεωροῦνται μόνον τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς ἐνδεικτικά· ὅταν λοιπὸν παρουσιάζονται τοιαῦτα, πρέπει νὰ ἐκδίδονται ἀδιστακτικῶς τὰ παραχωρητήρια, ὅταν ὁμως αἱ ἀποζημιώσεις στηρίζονται εἰς ἄλλους τίτλους, εἰφείλει ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως νὰ ἐξετάζη αὐτοὺς μετὰ τοῦ νομάρχου καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ διὰ κρίσεως ἡτιολογημένης ἐκθέσεως πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπως ἀποφαίνεται τοῦτο περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν· ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὴν ὑποβαλλομένην ἐκθεσιν πρέπει νὰ ἐπισυνάπτηται καὶ πρωτοκόλλον αὐτοψίας καὶ περιγραφῆς τοῦ παραχωρηθέντος τοῦ τὸ δημόσιον οἰκόπεδον, διότι αἱ ἰσοδύναμοι με ἐνδεικτικὰ πράξεις δὲν θεωροῦνται ἰσχυραὶ εἰμὴ καθόσον ἀποβλέπουσιν εἰς κόπεδα μὴ κατεχόμενα ὑπὸ τρίτων. Τὰ προσωρινὰ παραχωρητήρια θέλουσιν ἐκδίδεσθαι ἀπὸ διπλότυπον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θέλει ἀποτελεῖται τὸ ὑπουργεῖον, ὅλοι δὲ οἱ ἐφοδιζόμενοι με τοιαῦτα ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ οἰκοδομῶσιν ἐλευθέρως ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ ἐξασκῶσι πᾶσαν πρᾶξιν κυριότητος. Ἐὰν τογὼν τὸ αὐτὸ οἰκόπεδον ἐδόθη δι' ἐνδεικτικῶν εἰς δύο προσωπὰ τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον θέλει ἐκδίδεσθαι ἐπ' ὀνόματι τοῦ κατέχοντος αὐτό.

11. Ἐὰν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσωρινοῦ παραχωρητηρίου φιλονεικηθῇ ὑπὸ τρίτου τὸ ἐν τῇ ἀνω πύλῃ ἰδιωτικοῦ γήπεδον, ἀναβάλλεται τοῦ παραχωρητηρίου ἡ ἐκδόσις μέχρι οὗ λυθῇ ἡ ἀμφισβήτησις, καὶ εἰ μὲν ἡ λύσις ἀπαιτῇ ὑπὲρ τοῦ ἀρχικοῦ ἰδιοκτῆτου, ἐκδίδεται τὸ παραχωρητήριον, ἐὰν δὲ ἀπαρτῇ ὀριστικῶς ὑπὲρ τοῦ ἀμφισβητούντος, τὸ παραχωρητήριον οἰκόπεδον ἐπανερχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου ἐφαρμοζομένων τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀνηγέρθη ἐπ' οὗτοῦ οἰκοδομή. Ἐὰν ὁμως ἐφ' ἡσεν ἡ ἡ νὰ ἐκδοθῇ τὸ παραχωρητήριον καὶ ἡ ἀμφισβήτησις ἐπρό-

τάθη βραχύτερον, ὃ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλος θέλει ζητεῖ τὴν ἀδειαν τοῦ προέδρου* τῶν πρωτοῖ κῶλ, διὰ νὰ ἐνεργῇ συντηρητικῶς κατὰσχέσιν τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοπέδου, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 13 τοῦ νόμου διαλαμβανόμενα.

12. Ἐὰν ἡ ἑκτασις τοῦ οἰκοπέδου, διὰ τὸ ὅποιον ζητεῖται καὶ πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον, ᾗναι ἀνωτέρα τῆς ἐκτάσεως τῶν οἰκοπέδων, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ δὴ ἡ μερίς τοῦ ἀποζημιωθέντος, ὃ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως θέλει ἀποστέλλει ἐπιτοπίως τὸν μηχανικόν, διὰ νὰ ἐνεργῇ ἰεὺν καταμέτρησιν καὶ περιγραφὴν αὐτοῦ, σημειῶν ἐπὶ τοῦ συνταχθησομένου πρωτοκλήλου καὶ τοπογραφικοῦ σχεδίου τὸ μέρος το ὅποιον θέλει ἀποκοπῇ, διὰ νὰ περιορισθῇ ἡ παραχώρησις εἰς ἑκτασιν ἴσην μὲ τὴν τῆς μερίδος του. Ἐὰν τὸ παραχωρηθέν οἰκόπεδον ᾗναι ὁλοσχερῶς ἐλεύθερον οἰκοδομῆς, ἢ ἡ ὑπάρχουσα ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτη τὸ καλύπτει, ἀρθηγωνίζομένη, ὁλόκληρον, ἀφίεται εἰς τὸν κάτοχον νὰ ὀρίσῃ ἐν پايس πλεονάζει θέλει γενῇ ἡ ἀποκοπὴ τοῦ πλεονάσματος. Ἐὰν ὁμοίως ἡ ὑπάρχουσα ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὴ τὸ καλύπτει ἐν μέρει μόνον, τὸ πλεονασμα θέλει ἀποκόπτεσθαι ὀριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἐλεύθερου οἰκοδομῆς μέρος, καὶ, ἐὰν ἔχῃ ἀνάλογον ἐπὶ τῆς οὐδοῦ πρόσωπον, θέλει ἐγγράφεισθαι εἰς τὸν πίνακα τῶν διαθεσίμων, διὰ νὰ δοθῇ εἰς ἄλλους πολίτας. Μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας, τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον θέλει ἐκδίδεσθαι δι' ὅσον μέρος τοῦ οἰκοπέδου δικαιοῦται ὁ ἀποζημιωθείς νὰ λάβῃ, τὸ ἢ πλεονασμα, ἐὰν δὲν δύναται ν' ἀποκοπῇ, θέλει μένει εἰς τὴν κατοχὴν του, μέχρις οὗ ἐκτιμηθῇ ἢ συμφυρσιθῇ εἰς ἄλλο γήπεδον.

13. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ὁδηγιῶν θέλουσιν ἐκτελεθῇ τὰ προσωρινὰ παραχωρητήρια καὶ εἰς τοὺς λαβόντας ἀποζημιώσεις ὁπέναντι δωρεῶν ἢ οἰκοπέδων, ὑπακειμένων εἰς Νόθελλον, θεωρημένους, τοὺς μὲν πρώτους ὡς ἰδιοκτήτας τῆς δωρηθείσης ἐκτάσεως καθόσον δὲν ἀνεκλήθη αὕτη ἀπὸ τῶν δωρεαστῶν, τοῦ, ὃς τελευταίους τοῦ ἡμίσσεως μόνον τῶν οἰκοπέδων.

Γ'. Διαθέσιμα οἰκόπεδα.

14. Πρὶν ἢ κάμωμεν λόγον περὶ τῆς κληρώσεως τοῦ 1851 καὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν μετὰ τὴν ἀποζημιωθέντων πόλεων,

ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν διαθεσίμων ὡς καὶ τῶν ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν ἐν τῇ κάτω πόλει καταληφθέντων οἰκοπέδων, διότι ἡ ἐκκαθάρισις τούτων εἶναι ἀναγκαία πρὸς διεξαγωγὴν καὶ περσίωσιν τῶν δύο εἰρημμένων ἐργασιῶν.

15. Διαθέσιμα οἰκόπεδα κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου εἶναι α'. Τὰ ἐν τῇ ἄνω ἢ κάτω πόλει ἐθνικὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων δεῖ ὑπάρχουσιν οἰκοδομαί. β'. Τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως ἰδιοκίητα, τῶν ὁποίων οἱ κύριοι ἀπεξημερώθησαν ἤδη λαβόντες ἀλλαγὸν τὸ ἀνταλλαγμα καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δεῖ ὑπάρχουσιν οἰκοδομαί καὶ γ'. Τὰ ἐν τῇ κάτω πόλει ἐθνικὰ, τὰ καταληφθέντα ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ κάτοχοι κατεσκεύασαν ξύλινα παραπήγματα (ἐννοεῖται ὡς ἀσθη-ποτε ἀξίας) ἢ ἀνήγειρον πλινθοκτίστους ἢ λιθοκτίστους οἰκοδομας ἀξίας κατωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν.

Ἐκτὸς τούτων θεωροῦνται ἐπὶ ὡς διαθέσιμα δ'. Τὰ δυνάμενα ν' ἀποκοπῶσι πλεονάσματα τῶν εἰς ἀνταλλαγὴν παραχωρηθέντων οἰκοπέδων (ἄρθρ. τοῦ νόμου). ε'. Τὸ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου περιερχόμενον ἡμῖς τῶν εἰς Νόβελλον ὑπακειμένων οἰκοπέδων (ἄρθρ. 20 τοῦ νόμου). ζ'. Τὰ δοθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν πρὸς ἀνταλλαγὴν γηπέδων ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως κειμένων, ἢ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ὑπόκεινται εἰς τὰ ληφθησόμενα μέτρα, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσιν ἐπ' αὐτῶν καθόλου οἰκοδομαί (ἄρθρον 22 τοῦ νόμου) καὶ ζ'. Τὰ διὰ περιτοιχισμάτων ἢ περιφραγμάτων κατεχόμενα μέρη τῶν ἐπὶ ἐκτιμήσει παραχωρουμένων γηπέδων ὅσα δύναται νὰ ἀποκοπῶσι χωρὶς βλάβην τοῦ ὀρθογωνισμού τῆς οἰκοδομῆς.

16. Τὰ ἐν τῇ κάτω καὶ ἄνω πόλει ἐθνικὰ γηπέδα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίᾳ ὑπάρχει οἰκοδομή, εἶναι καταγεγραμμένα εἰς εἰδικὸν πίνακα· πρέπει δὲ νὰ ληφθῇ πρόνοια, ὅπως καταχωρίζονται εἰς τὸν αὐτὸν πίνακα καὶ τὰ λοιπὰ ἀκίνητα γηπέδα, καθ' ὅσον ἀνακαλύπτονται, διότι, πρὸς ἀπεξημερωσὶν τῶν κληρωθέντων καὶ τῶν δικαιουμένων νὰ ἀπεξημερωθῶσιν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἀκριβὴς τῶν διαθεσίμων γηπέδων κατάλογος, διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τὴν ἀποξημερωσίν του.

Δ'. Οικόπεδα τῆς κάτω πόλεως κατεχόμενα ἄνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν.

17. Τὰ ἄνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν καταληφθέντα ἐν τῇ κάτω πόλει οἰκόπεδα διαίρουνται εἰς τρεῖς κατηγορίας, ἡ τὰς α'. Εἰς τὰ φέροντα ξύλινα παραπήγματα οἰκοδομᾶς ἀξίας, ἡ λιθοκτίστους, ἡ πλινθοκτίστους οἰκοδομᾶς ἀξίας κατωτέρως τῶν χιλίων δραχμῶν. β'. Εἰς τὰ φέροντα οἰκοδομᾶς ἀξίας ἀνωτέρως τῶν ἐξ χιλιάδων δραχμῶν. γ'. Εἰς τὰ φέροντα οἰκοδομᾶς ἀξίας ἀνωτέρως μὲν τῶν χιλίων, κατωτέρως δὲ τῶν ἐξακισχιλίων δραχμῶν καὶ συμπερίληφθέντα εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ 1851.

Τὰ πρῶτα ἀφαιροῦνται ὀριστικῶς ἀπὸ τοὺς κατόχους, διότι θεωρήθησαν ὡς διαθέσιμα· τὰ τῆς δευτέρας κατηγορίας ἀφίονται ἐπ' ἐκτίμησιν εἰς τοὺς κατόχους, καθόσον μέρος καλύπτονται δι' οἰκοδομῶν ἀνεγερθεῖσων μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1857 (ἀρθρ. 22 τοῦ νόμου). Περὶ τῶν τῆς τρίτης καὶ τελευταίας τάξεως διαλαμβάνει τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ νόμου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι μία ἐκ τῶν πρώτων ἐργασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ ἐνασχοληθῇ ὁ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων, εἶναι ἡ καταγραφή ὅλων τῶν ἄνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν καταληφθέντων ἐν τῇ κάτω πόλει οἰκοπέδων καὶ ἡ ἐξακρίθωσις τοῦ εἶδους καὶ τῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομῶν. αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουσιν ἐπ' αὐτῶν καὶ περὶ μὲν τῆς καταγραφῆς δὲν ὑπάρχει οὐδενμία δυσκολία, διότι εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς ἐπιτροπῆς ὑπάρχει βεβαίως πῖναξ τῶν τοιούτων οἰκοπέδων, καθόσον δ' ἄλλω πρὸς τὴν ἐξακρίθωσιν τοῦ εἶδους καὶ τῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομῶν, αὕτη ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ νόμου (ἀρθρ. 5 καὶ 6 εἰς τειμελῇ ἐπιτροπῆς, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ὁποίας ἐπετράπη πρὸςφυγὴ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Πατρῶν· δὲν ἔχει λοιπὸν εἰμὴ νὰ διευθύνῃ τὸν πῖνακα τῶν τοιούτων οἰκοπέδων πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἐφορον, οὗτος δὲ παραλαμβάνων τὸν προϊστάμενον τῆς διευθύνσεως τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἕτερον μηχανικόν, διωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἐφορείου θέλει σχηματίσει ἐπιτροπὴν, ἣτις ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψίαν καὶ διὰ συντόμου προῆξώς της νὰ ἀποφασίσῃ κατὰ πλειονοψηφίαν περὶ τοῦ εἶδους καὶ τῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομῶν· ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῆς οἰ-

κοδομῆς δὲν πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ ἡ ἀξία τῶν περιτομιασμάτων τῶν δυναμένων νὰ ἐκκοπῶσι μερῶν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 22.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς διευθύνονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως, ὅστις θέλει φροντίζει περὶ τῆς διὰ δικαστικὸν κλητῆρος κοινοποιήσεως ἀντιγράφων αὐτῶν, πρὸς τε τὸν κάτοχον τοῦ οἰκοπέδου καὶ πρὸς τὸν ἐκλέξαντα αὐτὸ κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ 1851 πολίτην (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτος) καὶ περὶ δημοσιεύσεως αὐτῶν διὰ τινος τῶν ἐγγυωρίων ἐφημερίδων. Ἐὰν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων γενῶσιν ἀνακοπαί, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ὁ οἶκον. ἐφορος φροντίζει περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης καὶ κοινοποιεῖ ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς ὑπάλληλον, ὅστις τὴν ἐπισυνάπτει εἰς τὴν σχετικὴν ἀπόδρασιν τῆς ἐπιτροπῆς.

19. Καθόσον καθίσταται ὀριστικὸς ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς ἐκάστου οἰκοπέδου, θέλει σημειοῦσθαι εἰς τὸν πίνακα ἡ ὀριστικὴ αὐτῆς ἀξία καὶ ἡ τάξις εἰς τὴν ἀνήκει πρὸς ἐνέργειαν τῶν παραιτέρω.

Ε'. Κλήρωσις τοῦ 1851. (*Ὁρα Δ. τοῦ 1852 καὶ ἀρθρ. 5-7 καὶ 24 τοῦ νόμου). 20—24.

ς'. Ἀποζημιώσεις τῶν μηκέτι ἀποζημιωθέντων πολιτῶν. (*Ὁρα ἀρθρ. 3, 9, 21, 23 καὶ 28 τοῦ νόμου). 25—30.

Ζ'. Οἰκόπεδα παραχωρούμενα ἐπ' ἐκτιμῇ.

31. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου παραχωροῦνται ἐπ' ἐκτιμῇ:

1) Τὰ μὴ δυνάμενα νὰ ἀποκοπῶσι πλεονίσματα τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὁποῖα παρεχωρήθισαν νομίμως ὑπὸ τῶν ἐπιτροπῶν, λόγῳ ἀνταλλαγῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἑκτασις εἶναι ἀνωτέρα τῆς μερίδος τοῦ πολίτου (ἀρθρ. 2 τοῦ νόμου). 2) Τὰ κατὰ τὸ ἀρθρ. 8 ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἐκ 3000 πηρῶν παραχωρούμενα γήπεδα εἰς τοὺς κατόχους παραπηγμάτων. 3) Τὰ λόγῳ ἀνταλλαγῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου παραχωρούμενα γήπεδα, καὶ διὰ τὴν ὀριστικὴν ὑπὸ τρίτων ἐκδίκασιν τοῦ δολέπτος ἀνταλλάγματος ἐπανερχόμενα εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ, ἐὰν ἐπῆσσαν νὰ ἀνεγερθῶσιν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαί. ἀρθρ. 13

του νόμου). 4) Τὰ ὡς ἐθνικὰ θεωρηθέντα ἡμίση τῶν εἰς Νό-
 δελλὸν ὑποκειμένων οἰκοπέδων. 5) Ὅλα τὰ ἀνήκοντα ἢ πε-
 ριελθόντα εἰς τὸ δημόσιον οἰκόπεδα τῆς ἀνω πόλεως. 6) Τὰ
 παραχωρηθέντα πρὸς ἀνταλλαγὴν γηπέδων ἐκτὸς τοῦ σχεδίου
 κειμένων. 7) Τὰ παραχωρηθέντα ἐπίσης ὑπὸ τὸν ἔρον τοῦ νά
 ὑπόκεινται εἰς τὰ ληφθησόμενα μέτρα καὶ. 8) Τὰ ἐν τῇ κάτω
 πόλει ἐθνικὰ γήπεδα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνηγέρθησαν οἰκοδομαὶ
 ἄξιαι ἀνωτέρας τῶν 1000 δραχμῶν, ἐξαιρέσει τῶν ὅσα συμ-
 μεληρήθησαν εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ 1851 καὶ ἤθελον ἐπιμεί-
 ναι νὰ τὰ κρατήσωσιν οἱ κληρωθέντες.

§2. Διὰ τὴν παραχώρησιν γηπέδου τινὸς ἐπ' ἐκτιμήσει
 εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὴ ἀνεγερθεῖσα μεχρι
 τέλους Ὀκτ. 1857, περιορίζεται δὲ ἡ τοιαύτη παραχώρησις
 εἰς ὅσον μόνον μέρος κατέχει ἡ οἰκοδομὴ, ὀρθογωνιζόμενον ἢ
 τακτοποιούμενον κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως· ἐὰν π.χ. εἰς τὸ
 τετραγώνον, τοῦ ὁποῦ τοιαῦτα οἰκόπεδα πρέπει νὰ ἔχωσι βάθος
 40 πήχεων, κατέχῃ τις διὰ περιτοιχίσματος ἢ περιφράγμα-
 τος οἰκόπεδον, ἔχον πρὸς ὡρον 20 πήχειν, ἔχῃ δὲ οἰκοδομὴν
 ἐπὶ προσώπου μόνον δώδεκα, θέλει τῷ παραχωρηθῇ μόνον τὸ
 πρὸς ὡρον τοῦτο τῶν δώδεκα πήχεων μετὰ ἀνγκαῖον βάθος
 ὅτι $12 \times 40 = 480$ πήχεις, αἱ δὲ ἄλλαι 320 θελευσιν ἀφαι-
 ρεθῇ διοικητικῶς, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ἄλλων ἀποζημιώσεις.

§3. Κατὰ τὸ άρθρ. 23 τοῦ νόμου, πᾶν οἰκόπεδον, παρα-
 χωρούμενον ἐπ' ἐκτιμήσει, δύναται νὰ ἀνταλλαχθῇ, συμφηρι-
 ζόμενον εἰς τὴν μερίδα τοῦ κατέχου ἢ τοῦ δικαιοπαρόχου του.

§4. Πᾶς κάτοχος οἰκοπέδου, παραχωρουμένου ἐπ' ἐκτιμή-
 σει, ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν εἰκ. ἔρπον αἴτησιν περὶ πα-
 ραχωρήσεως, ἐπισυνάπτων πιστοποιήσιν τοῦ δηλαρχοῦ, δικ-
 λαμβάνουσιν τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀνηγέρθη ἡ οἰκοδομὴ, καὶ
 βεβαιώσαν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῇ νὰ μὴ πλη-
 ρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς χρήματα, ἀλλὰ νὰ τὸ συμφηρίσῃ
 ἀπέναντι τῆς μερίδος του, θέλει δηλώνει τοῦτο εἰς τὴν ἀναφ-
 ρὰν του, σημειῶν τὸ οἰκόπεδον, ἀπέναντι τοῦ ὁποῦ ἐννοεῖ
 νὰ συμφηρισθῇ, ἐὰν ἡ μερίς του σύγκειται ἀπὸ πολλὰ τοιαῦ-
 τα· ἐὰν δὲ πρόκειται νὰ γενῇ ὁ συμφηρισμὸς ἀπέναντι τῆς με-
 ρίδος τοῦ δικαιοπαρόχου του, ἀπαιτεῖται νὰ ἐπισυνάπτηται ἡ

ἔγγραφος συγκατάθεσις τούτου καὶ ὁ τίτλος ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύηται ἡ μεταδίδασις.

35. Ὁ οἶκον, ἔφορος, παραλαμβάνων τὸν παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως μηχανικόν, μεταδίδει ἐπιτοπίως καὶ συντάττει πρωτοκόλλον καταμετρήσεως καὶ ὁριοθεσίας τοῦ παραχωρητέου μέρους, περιγράφων ἀκριβῶς τὸ εἶδος καὶ τὴν ὡς ἐν γρίστοι ἀξίαν τῆς ὑπαρχούσης οἰκοδομῆς, καὶ ἐὰν μὲν πρὸς αὐτὴν νὰ πληρωθῇ τὸ τίμημα ἐπ' ἐκτίμῃσει, προντίζει νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐκτίμησις κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ νόμου, καὶ ὑποβάλλει τὰ σχετικὰ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, διὰ νὰ ἐκδοθῇ τὸ τακτικὸν παραχωρητήριον, μετ' ὃ θέλουσι ληφθῇ αἱ ἀναγκαῖαι τρεῖς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος ἐμλογισαί, καὶ ἐγγραφῇ ἡ ἀντικειμένη ἐξασφάλισις τοῦ δημοσίου ὑποθήκη. Ἐὰν ὅμως ὁ κατοχὴς ζητῇ νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ, διευθύνεται ἡ αἴτησις μετὰ τοῦ πιστοποιητικῷ καὶ τοῦ πρωτοκόλλου πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως, διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον καὶ ἐνεργήσῃ τὸν συμπληρισμὸν ἀπέναντι τῆς μερίδος τοῦ κατόχου τοῦ δικαιοπαρόχου του.

36. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 τοῦ νόμου, οὐδεμία πρὸς ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς γηπέδων αἰτήσεις εἶναι δεκταὶ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἔτους, ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλος καὶ ὁ οἶκον, ἔφορος ὀφείλουσι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐνιαυσίου ταύτης προθεσμίας, νὰ προβῶσι καὶ οἰκοθεν εἰς τὴν ἐξακριβώσιν τῶν ποιούτων οἰκοπέδων καὶ νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας αὐτῶν διὰ νὰ ὑποχρεωθῶσι οἱ κάτοχοι εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος.

Η'. Μεταδίδασις τῆς κατοχῆς καὶ τῶν οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως εἰς τὸ δημόσιον.

37. Κατὰ τὸ Δ. τοῦ 1852 καὶ τὰς μέχρι τοῦδε ἰσχυρὰς διαταγὰς τῶν ὑπουργείων, ἡ κατοχὴ καὶ ἡ κυριότης τῶν οἰκοπέδων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἐδίδοντο ἀποζημιώσεις, μετεβιβάζετο διὰ τακτικῆς παραδόσεως καὶ ἐνεγράφετο ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ παραχωρουμένου γηπέδου, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δημοσίου, διὰ πᾶσαν τοῦ ἀνταλλάγματος ἐκκλήσιν. Καταργηθείσης διὰ τοῦ νέου νόμου τῆς παραδόσεως, ἐλήφθη προνοία νὰ

μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως ἢ κατοχὴ εἰς τὸ δημόσιον. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 11, ἅμα ἐκδοθῇ τὸ προσωρινὸν παραχωρητήριον, δι' ἐποικοδόμησιν παραχωρούμενην ὑπὸ τοῦ δημοσίου οἰκόπεδον, τὸ ἰδιωτικὸν γήπεδον, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἀνταλλαχὴ θεωρεῖται αὐτοδικαίως ὡς περιελθὼν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, τὸ ὅποτον δύναται νὰ τὸ διαθήσῃ ἐλευθέρως, παραχωρῶν αὐτὸ πρὸς ἄλλον, ἔχοντα δικαίωμα ἀποζημιώσεως πολιτῆν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 4 § 2 τοῦ νόμου εἰρημένα ἢ εἰς τὰς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας (ἀρθρ. 22 § 2). Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 12 οὐδεμία δουλεία δύναται νὰ ἐξασκηθῇ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου περιερχομένων οὕτως οἰκοπέδων. οἱ δὲ τυχόν ἔχοντες τοιαύτας δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀντικουσαν ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν ἀνταλλάξαντα τὸ γήπεδον ἰδιώτην

38. Ἐπειδὴ ὅμως μέχρι τῆς παρελεύσεως ἑνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἔτους δύναται τὸ ἰδιωτικὸν γήπεδον, τοῦ ὁποίου ἡ κατοχὴ μεταβιβάσθη αὐτοδικαίως εἰς τὸ δημόσιον, νὰ ἀμεισθῇ ὑπὸ τρίτων ἢ καὶ νὰ ἐκποιηθῇ ἀναγκαστικῶς, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ κατασχέσις πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσωρινοῦ παραχωρητηρίου, τὸ ἀρθρ. 13 τοῦ νόμου διατρεῖ εἰς τὸ δημόσιον τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἐφ' ὅλων τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν προσωρινῶν παραχωρητηρίων μεταβιβάζεται εἰς τὴν κατοχὴν καὶ διαχειρίζιν τῶν ἀπόλοιπων ἐνὸν πολιτῶν ἐπομένως, ἐὰν μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς τὸ ἰδιωτικὸν οἰκόπεδον, τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ νόμου λαμβάνει τὴν προσωρινὴν κατοχὴν τὸ δημόσιον, ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ προσωρινοῦ παραχωρητηρίου, ἀμεισθῇ ὅλοσχερῶς ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τρίτου, ἐνεργεῖται εἰς τὸ τοῦ δημοσίου κατασχέσις, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 11 τῆς παρούσης ὠρισμένα, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα μετὰ τὴν τυχόν ὑπὲρ τοῦ τρίτου ἐκκινήσιν.

39. Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 11 καὶ 13 τοῦ νόμου προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῶν περιερχομένων εἰς τὸ δημόσιον οἰκοπέδων, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ προσωρινοῦ παραχωρητηρίου, μὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατασχέσις, ὡς μεταδάντων αὐτοδικαίως εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου· ἐὰν δὲ προὔτῃρχεν ἐπ' αὐτῶν τοιαύτη, ὁφείλουσιν οἱ ἔχοντες συμφέρον νὰ ἐπιστρώσωσι τὸν πληττομένον

σμόν ἢ, ἐὰν τοῦτο δὲν ᾖναι ἐφικτόν, νὰ ἐξασφαλισθῶσι διὰ τοῦ παραχωρηθέντος ὑπὸ τοῦ δημοσίου οἰκοπέδου, διότι μετα τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, αἱ τοιαῦται κατασχέσεις θεωροῦνται ἄκυροι.

Ἐκδοσις τῶν ὀριστικῶν παραχωρητηρίων.

40. Τὰ ὀριστικὰ παραχωρητήρια θέλουσιν ἐκδοθῆ κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ νόμου μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ὅτε αἱ μερίδες τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἀναπόλειως καθίστανται ὀριστικάι, παραγραφομένου παντὸς δικαιώματος καὶ πάσης ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου αὐτῆς οἰκοπέδων.

41. Πρὸς ἐκδοσιν τοῦ ὀριστικοῦ παραχωρητηρίου πρέπει νὰ ὑποβάλληται πρωτόκαλλον ἀκριβοῦς καταμετρήσεως καὶ περιγραφῆς τοῦ παραχωρηθέντος οἰκοπέδου, συνωδευμένον με ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν μερίδων καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα.

42. Τὰ ὀριστικὰ παραχωρητήρια, μετὰ τὴν περὶ τὸν ἀναλόγου χαρτοσήμου, θέλουν ἀποστέλλεσθαι εἰς τὸν ὑπάτι κοφύλακα, διὰ τὰ μεταγράφη εἰς τὸ ἀρμόδιον βιβλίον καὶ ἐνεργῇ τὰς κανονιζομένας ἀπὸ τῶν ἄρθρων 18 καὶ 19 τοῦ νόμου μεταφορὰς ὑποθηκῶν καὶ παντὸς ἄλλου βάρους.

Βιβλία.

43. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὀφείλει νὰ κρατῇ τὰ ἐξῆς βιβλία.

α') Τὸ γενικὸν τῆς ἀποζημιώσεως βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θέλουν συγκεντρωθῆ ὅλαι αἱ μερίδες τῶν πολιτῶν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τούτου θέλουσι καταγραφῇ 1) τὰ οἰκόπεδα, 2) τὰ ὅποια ἀνήκουν εἰς ἕκαστον ἀρχικὸν ἰδιοκτήτην κατὰ τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, 3) τὰ ἡμίση τῶν εἰς τὸν ὅδελλον ὑποκειμένων οἰκοπέδων, καὶ 3) τὰ ἐκ δωρεῶν προερχόμενα ἀκολούθως δὲ θέλουσι σημειωθῆ ὅλαι αἱ κατὰ συνέπειαν ἀντι-

ρήσεων γενησόμεναι μεταβολαί· εἰς δὲ τὸ ἕτερον αὐτοῦ μέρος θέλουσιν ἐπίσης σχμειωθῇ ὅλκι αἱ γενόμεναι ἀποζημιώσεις καὶ κρατήσεις, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μερίδος ἐκάστου παλίου.

β') Βιβλίον τῶν ἀντιρρήσεων, ὅσαι γίνονται δεκταὶ κατὰ τὸν § 5 τῆς παρούσης.

γ') Βιβλίον τῶν ἀντιρρήσεων, ὅσας ἀπορρίπτει τὸ συμβούλιον κατὰ τὸν αὐτὸν παράγραφον.

δ') Βιβλίον τῶν διαθεσίμων οἰκοπέδων καὶ

ε') Βιβλίον τῶν ἐκδιδομένων προσωρινῶν παραχωρητηρίων.

νόμος ΨΕ' τῆς 18 Δεκ. 1873. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.*

1 Τὰ εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκοντα ἢ δι' ἀνταλλαγῆς εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ περιελθόντα οἰκόπεδα ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν, ἐρ' ὧν ἀκηγέρθησαν τέλειαι οἰκοδομαὶ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877, παραχωροῦνται ἐπὶ ἐκτιμηθείσας εἰς τοὺς ἀνεγείραντας τὰς οἰκοδομὰς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1858 ΥΝΖ' νόμου περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν.

Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν γηπέδων, τῶν κατεμένων εἰς τὴν νέαν ἀρχαίαν σειρὰν τῆς κάτω πόλεως, τὴν ὁσὶν Ἀρειαν καὶ τὰς ἐντὸς τοῦ σχεδίου θέσεις Βλατερὸν καὶ Καμίνιαν.

Γνωμοδοτησίς δικ. συμβουλ. τῆς 19 Ἰαν. 1896. Τὰ γήπεδα τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις καὶ ἐν τῇ νέᾳ μετημβρινῇ τειρᾷ, ὡς ὀνομάζεται, ὅν εἶναι διαθέσιμα πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἀποζημιώσιν ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων, ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως 1) διότι, κατὰ τὸν νόμον τῆς 314 Φεβρ. 1833, μόνον διὰ νόμου δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἢ παραχωρήσῃ ἐθνικῶν ἀκινήτων κτημάτων, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ὁριζούμενον λόγον καὶ κατὰ τὸν ἐν τούτῳ ὁριζούμενον τρόπον, πᾶσι δὲ ἄλλῃ τοιαύτου κτήματος διαθέσεις θεωρεῖται ἄκυροι, 2) διότι, καὶ μὲν διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 13 Ὀκτ. 1852 ἐν ἀρθρῷ 8 ὁρίσθη ἐστὶ, εἰν ἴσιν ἀρκέσωσι τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν, πρὸς ὁλοσχερῇ ἀποζημιώσιν ἢ ἀνταλλαγῇ τῶν πρὸς τοῦτο δικαιουμένων, θέλουσι προστεθῇ μὴ ἢ καὶ δύο γοαμαί, ἀλλὰ τὰ Β. Δ. ἔν ἀρκεῖ, μὴ κυρωθὲν διὰ νόμου μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Συν-

(*) ΕρΚ. 84 τῆς 30 Δεκ. 1873. Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταγματικῷ Πολιτεύματι, νὰ καταστήσῃ διαθέσιμα τὰ ἐν ταῖς νέαις γραμμαῖς ἔθν. οἰκόπεδα, νόμου, ὡς εἴρηται, ἀπαιτουμένου, ὅπως διατεθῇ δι' οἰονδήποτε λόγον ἔθν. ἀκίνητος περιουσία, καθόσον δια τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ΥΝΖ' νόμου ἐκυρώθησαν μόνον αἱ διὰ τοῦ Β. Δ. τοῦ 1852 ἐπικυρωθεῖσαι παραχωρήσεις οἰκοπέδων ἔθνικων, ἅτινα εἶχον παραχωρηθῇ ὑπὸ τῶν ὑπαρξασῶν ἐπιτροπῶν καί, 3) διότι, ἐνῷ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ΥΝΖ' νόμου δὲν εἶχαν προστεθῇ ἡ μία ἢ δύο μεσημβριναὶ σειραί, πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ σχεδίου τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν καὶ ἰσχυε τότε τὸ σχέδιον τοῦ Βουλγάρως, ἐν ᾧ αὐταὶ δὲν περιείχοντο, διὰ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ 3 καὶ 4 ὁρίσθη, ὅτι οἱ μὴ εἰσέτι ἀποζημιωθέντες ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀποζημιωθῶσι μὲ γῆπεδα ἔθνικα ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω ἢ κάτω πόλεως, καὶ ἐκ τῶν τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν ἐθεωρήθησαν διαθέσιμα τὰ ἐν τῇ κάτω πόλει ἔθνικα, εἰάν δὲν ὑπάρχωσιν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ ἢ καταληφθῶσιν ἀνευ ἀδείας τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑπῆρχον παραπήγματα ἢ οἰκοδομαὶ ἀξίας κατωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν, ὥστε κατὰ τούτα τὰ τῶν νέων μεσημβρινῶν γραμμῶν τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν ἔθνικα οἰκόπεδα δὲν εἶναι διαθέσιμα, οὐδὲ δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι, λόγω ἀνταλλαγῆς ἢ ἀποζημιώσεως, δι' οἰκόπεδα ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως, διότι οὐδὲ ἐν ταῖς διατάξεσι τοῦ Ψ' νόμου τοῦ 1878 περιέχεται ἐναντία τούτων διάταξις, καθόσον τὸ ἄρθρ. 1 ἐκ 2 τοῦ νόμου τούτου μόνον διὰ τὰ ἐν τῇ θέσει "Αρεῖα ἔθν. γῆπεδα καὶ τὴν νέαν ἀρκτηκὴν πειρὰν ποιεῖται λόγον, ὅτι παραχωροῦνται ἐπὶ ἐπιμήσει ἢ καὶ ἐπὶ ἀνταλλάγματι, ἂν ἐπ' αὐτῶν ὑπῆρχον μέχρι τοῦ τοῦ 1877 οἰκοδομαί.

2. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν οἰκοδομῶν, περὶ ὧν διέλαθε τὸ ἄρθρον 1, ὀφείλουσιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ παρόντος νόμου νὰ ἐπιδώσωσι διὰ δικαστικῷ κλητήρι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλον αἴτησιν περὶ παραχωρήσεως τῶν δι' οἰκοδομῶν κατεχομένων οἰκοπέδων, ἐπὶ οὗ νάπτοντες πιστοποιητικόν τοῦ ἀρμοδίου δτηγάρχου περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν περὶ αὐτῆς δικαιομάτων των. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπαρχουσῶν οἰκοδομῶν, τὰ μὲν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω καὶ κάτω πόλεως καίμιννα οἰκόπεδα παραχωροῦνται ὀρθογωνιζόμενα καὶ τετραγωνοειδῆ κατὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, τὰ δ' ἐκτὸς τοῦ σχεδίου κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐν γῆσει γειτονικὰς ὁδοὺς. Τὰ διὰ περιτομῶν χισμάτων καὶ παραπηγμάτων ἐκ σαιιδῶν κατεχόμενα ἔθνικα οἰκόπεδα δὲν παραχωροῦνται, ἀποβαλλομένων διὰ δικτικῶς

τῶν κατόχων, δυναμένων ν' ἄρῳσι τὸ ὑλικόν ἀνευ ἐτέρας ἀποζημιώσεως.

Ἄν ἐντὸς μηνός, ἀφ' ἧς προσκληθῶσι. δὲν παραλάβωσι τὸ ὑλικόν, περιέρχεται τοῦτο εἰς τὸ δημόσιον ἀνευ ἀποζημιώσεως τοῦ κυρίου.

3. Οἱ μὴ ἐπιδόσαντες ἐμπροθέσμως αἰτοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 2, ἢ οἱ μὴ προκαταβάλλοντες εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐν εἰς ἐνός μηνός, ἀφ' ἧς εἰδοποιηθῶσιν, ὅτι ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον, τὴν πρώτην δόσιν τοῦ τιμήματος τοῦ οἰκοπέδου, ἢ μὴ υπογράψαντες τὰ χρεωστικὰ ὁμολογια, στεροῦνται παντός δικαίωματος, τὰ δὲ οἰκόπεδα μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομῶν περιέρχονται εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δημοσίου ἀνευ τιμῆς δικαίωματος πρὸς ἀποζημιώσιν διὰ τὰς οἰκοδομὰς καὶ πᾶσαν ἐτέραν βελτίωσιν τοῦ οἰκοπέδου. Οἱ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐναχθέντες μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐπὶ αὐτῶν ῥέτω οἰκοδομήσει τοιούτων οἰκοπέδων, ὡς καὶ ἐκεῖνοι, κατ' ὧν ἐξεδόθησαν ἐπὶ τοιούτων δικῶν δικαστικαὶ ἀποφάσεις, δύναται νὰ ζητήσωσι νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, καταργουμένων τῶν ἐγγηγεμένων δικῶν.

4. Εἰς τὸ δημαρχεῖον Πατρῶν θέλει ἐκτεθῆ ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν οἰκοπέδων τῶν κατόπιν χαρακτηρισθέντων ὡς ὑποκειμένων εἰς δικαίωμα ἐπιφανείας (νόθελλον), περὶ ὧν διέλαθε τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν νόμου, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐδόθη πλήρης ἀποζημιώσις, δὲν ἐξεδόθησιν τελεσίδικαι ἀποφάσεις καὶ δὲν ἐτέα/θησαν πράξεις συμβιβαστικαὶ ἢ συμβολαῖα, δι' ὧν ὠρίσθη ἡ ιδιότης αὐτῶν.

Ἐφ. Ἀθηνῶν. 1404 (1896). Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ ἐτέσει λόγος, ἐπὶ ἄρθρον 21 τοῦ ΓΝΖ' Νόμου τοῦ 1858 περὶ τῶν ἐν Πατρῶν οἰκοπέδων ψηφίστην ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἁρθροῦ 9 τοῦ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1834 Διατάγματος περὶ ἀποδεκατίσεως τῶν προϊόντων τῆς γῆς, αἱ αὐτοὶ ἠκυρώθησαν τὰ νόθελλα, ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα ὡς ἀποτελοῦν ὀφεινὴν, ἀπορριπτέας ὡς μὴ νόμιμος κρίνεται, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ρηθέντος Διατάγματος περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῆς διατάξεως αὐτῆς τοῦ ἁρθροῦ 9 ἠρξάντος, «τὰ νόθελλα καὶ ἄλλα παρόμοια ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀκανόνιστα ἐγκτήσια δικαιώματα, θεωροῦνται καὶ εἰς τὸ μέλλον κατηργημένα, τὰ δὲ ἄλλοι τοῦδε ὑποκείμενα εἰς πληρωμὴν νόθελλων ὁμολογῶν, σταθιδάματα»

λῶνες, ἐλαϊόδενδρα καὶ μωρέαι μένουں εἰς τὸν νόμιμον ἐπικερπωτὴν μὲ ἐμψυτευτικὰ ἐπικαρπία δικαιώματα, ὀνομαζόνται ἐθνικοιδιόκτητα καὶ πληρώνουσι ἐκτὸς τοῦ ἐγγείου φόρου καὶ φόρον ἐπικαρπία, ἐξάγεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ καταργήσεως τῶν νοθέλλων ἐν γένει, ἀλλὰ χαρακτηρίζονται τὰ εἰς νόβελλον καὶ φορολογίαν ὑποκείμενα κτήματα καὶ τὸ νόβελλον μεταβάλλεται εἰς φόρον ἐπικαρπία.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐκκαλούσης προκύπτει, ὅτι τὸ οἰκόπεδον τῆς, περὶ οὗ πρόκειται, κεῖται εἰς τὴν θέσιν, ἣτις παλαιὰ καὶ νῦν ἐκαλεῖτο, καλεῖται καὶ διακρίνεται διὰ τῆς ὀνομασίας «Προσάντες», ἡ θέσις ὅμως αὕτη δὲν κεῖται ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν, ὡς ὀρθῶς παραδέχεται καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένου λόγου εἰς τοὺς ὁποίους καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται ὡς ὀρθοὺς καὶ νομίμους, τὸ δὲ ἄρθρον 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου ὀρίζει ὅτι τοπογραφικὸς χάρτης, ἐν ᾧ σημειοῦνται τὰ ἄρια τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν, ἐκτίθεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δημαρχεῖον, καθὼς καὶ τὸ ἀντίγραφον τοῦ παρὰ τῆς ἀναθεωρητικῆς συνταχέντος βιβλίου, τοῦ περιλαμβανόντος τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως ιδιοκτήτα γῆπεδα, καὶ τὴν κατὰ τὰ προτιποφασισθέντα ἰοιστικὴν αὐτῶν ἔκτασιν· ὁ δὲ ἀξιῶν ἐπὶ γηπέδου, κειμένου ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως, δικαίωμα κυριότητος, μὴ σημειούμενον ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βιβλίῳ, ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ τὰς ἀξιῶσεις του ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου κλπ. Τούτωι δὲ τεθέντων τὸ γῆπεδον τῆς ἐκκαλούσης, μὴ κείμενον ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως, δὲν ἡδύνατο νὰ περιέχεται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ βιβλίου τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, τῷ κατατεθέντι ἐν τῷ δημαρχείῳ, ὡς ιδιόκτητον καὶ συνεπῶς οὐδὲ τὸ Δημόσιον νὰ ὑποβάλῃ ἀξιῶσεις ὅτι εἶναι ἐθνικόν. Κατ' ἀκολουσίαν ὁ λόγος τῆς ἐπαιτίας, ὅτι τὸ νόβελλον μὴ ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, ὅπερ διὰ τοῦ κηθέντος ἁρθρου 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου ἐληγμένη ὡς γνώμων τῶν ιδιοκτησιῶν, παρεγράφη διὰ τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΓΝΖ' Νόμου, ἀπορριπτός κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος. Ἐκτὸς ὅμως τούτου τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου ὥρισεν ἐν αὐτοῖσι πανταχόθεν μόνον κατ' ἐκείνου, ὅστις ἀξιῶν δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ γηπέδου κειμένου ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν, μὴ σημειούμενου δ' ἐν βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, δὲν ὑπέβαλεν, ὡς ὀφείλει, τὰς ἀξιῶσεις του ἐντὸς ἑτοὺς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀξιῶντος ὅτι οἰκόπεδον κείμενον ἐν Πάτραις βαρύνεται μὲ νόβελλον. Τοῦτο δ' ἐνισχυεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατ' ἣν μετὰ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν μερίδων, ἅπαντα τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν οἰκόπεδα θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα δημοσίῳ, ὡς εἰς τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ νόμιμος ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ἀναγνώρισις τῆς κυριότητος τῆς ἐκκαλούσης ἐκ τοῦ αἰκροῦ

του, δι' ἧς ἡ ἀνταλλαγή ζητεῖται, περὶ οὗ γενήσεται κατωτέρω λόγος, ὡς ὅτι το Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποζημιώσεως του ἔκρι-
 νεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ ἐκκαλοῦσα δὲν ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι'
 ἀνταλλαγῆς τοῦ οἰκοπέδου τῆς τούτου με' ἐθνικὰ οἰκόπεδα δια-
 θέσιμα. Ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω ἢ κάτω πόλεως κείμενα, κατὰ
 τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΨΞ' νόμου· διότι μετὰ τὰ Διατάγματα τοῦ Κυβερ-
 νήτου τῆς Ἑλλάδος καὶ μετὰ τὰ Βασιλικά Διατάγματα περὶ ἀπο-
 ζημιώσεως τῶν κατοίκων τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν, ἐψηφίσθη ὁ
 ΓΝΖ' Νόμος τοῦ 1858, ὅστις ἐν ἀρθροῖς 1, 3 καὶ 20 ὥρισε τίνες αἱ
 ἔχοντες δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ἐντὸς τοῦ σχε-
 δίου τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν κειμένων γηπέδων τῶν με' γηπέδα
 διαθέσιμα κείμενα ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω ἢ κάτω πόλεως καὶ
 προσέτε ἔχρηγῃσι δικαίωμα ἀνταλλαγῆς εἰς τοὺς ἔχοντας ἐκπαλαι-
 εν τῇ κάτω πόλει ἐμπορικά καταστήματα, οἰκίας καὶ ἐργαστήρια,
 τῶν ὁποίων τὰ γηπέδα προσεδιλήθησαν ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σχεδίου
 ἔξω. ὁ § 2, οὐδ' αὖτοῦ ὅμως διέλαβεν περὶ τῶν εἰς τὸ Προσαντες
 κειμένων ἰδιοκτητῶν γηπέδων, ἂν εἶναι καὶ ταῦτα ἀποζημιώσιμα·
 ταῦτα δ' ἡμολογοῦσι διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἀμφότερα τὰ διάδικα
 μέτῃ. Περὶ τούτων δὲ ὥρισαν ὁ ΨΞ' νόμος τοῦ 1878 διὰ τοῦ ἁρθρου
 1 τὰ ἑξῆς· καὶ ἰδιοκτητῆται οἰκοπέδων, σημειωθέντων ἐν τῷ βιβλίῳ
 τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, κειμένων δὲ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς
 πόλεως Πατρῶν κατὰ τὴν θέσιν τὴν διακρινομένην ὑπὸ τὴν ὀνομα-
 σίαν «Προσαντες» καὶ μὴ συμπεριληφθέντων εἰς τὸν ἐν τῷ Δημαρ-
 χίῳ Πατρῶν ἐκτεθέντα πῖνακα κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου
 περὶ τῶν ἐν Πατραις οἰκοπέδων, ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως
 δι' ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων τῶν με' ἐθνικὰ οἰκόπεδα διαθέσιμα,
 ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω ἢ κάτω πόλεως κείμενα. Ὡς ἐντὸς τῆς
 δια τῶ ἀνωτέρω ἁρθρου δεισιθείσης προθεσμίας ἐζητήσαντο τοῦτο,
 αἰτίως λαμβάνουσι παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν διὰ τὰ οἰκο-
 πέδα τῶν ἀναγνωριστήριον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἰσχυρίζεται
 ἡ ἐκκαλοῦσα ὅτι κατὰ τὴν ἐντὸς τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου προ-
 θεσμίαν ἔλαμψεν τοιαύτην αἰτησιν, ἐπομένους τὸ δικαίωμα τῆς, ἂν
 εἴγε τοιαύτου, παρεγρῶφη καὶ δὲν ἀπομένει αὐτῇ ἢ να ἵαξη παρὰ
 τοῦ ὑπουργοῦ ἀναγνωριστήριον, ὃ δὲ ἰσχυρισμός τῆς, ὅτι ἡ ἐντύσις
 αὐτῇ τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου παραγραφῇ ἀρκετεῖ ἀπὸ τῆς
 δημοσιεύσεως τοῦ ΨΞ' νόμου, ἀντίκειται εἰς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ
 πνεῦμα τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἀποζη-
 μιῶσιν δι' ἀνταλλαγῆς καὶ εἰς ἐκείνους, ὅσους μετὰ τὴν δημοσίευσιν
 τοῦ νόμου ΓΝΖ' ἠρτήσαντο ἀνταλλαγὴν ἐντὸς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχαι-
 σης προθεσμίας· αἱ δὲ περὶ τούτου καὶ περὶ τοῦ ὅτι τὰ γηπέδων τῆς
 πόλεως Πατρῶν ἐπικαλούμεναι ἀγορεύσεις ἐν τῇ
 Βουλῇ καὶ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νόμου ὡς καὶ ἡ αἰτιολογικὴ ἐκθε-
 σις τοῦ εἰσαγγερόντος τὸν νόμον ὑπουργοῦ, οὐδὲν ἰσχύουσι, μὴ καθιε-
 ροῦν τὸν νόμον.

ρωθέντων τῶν λεγθέντων ὑπὸ τοῦ νόμου, οὐδὲ συντελοῦσι πρὸς ἐμμενείαν αὐτοῦ, οὐ τὸ γράμμα εἶναι σαφές.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 6' τοῦ Βασ. Διατάγματος περὶ σχηματισμοῦ καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας τῆς 3/15 Ἀπριλίου 1833, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὁποιοῦ τῶν οἰκονομικῶν ὑπάγεται ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας τοῦ Κράτους, εἰς ἀκίνητα κτήματα κλπ. καὶ ἡ πρότασις περὶ ἐκποίησης οὐ μόνον μέρους τῆς περιουσίας, ἀν' ἡ ἐκποίησις εἶναι ἐπιωφελῆς. Κατὰ δὲ τὸ Διάταγμα τῆς 6/18 Φεβρουαρίου 1833 (Ἐφ. Κυβ. φύλ. 3 σ. 19) ἡ ἐκποίησις ἐθνικῶν κτημάτων παντὸς εἴδους εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κράτους, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς πόλεις, ἀπαγορεύεται καὶ πᾶσα ἐκποίησις ἀνευ νόμου γενομένη θεωρεῖται ἄκυρος, ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἔκρινεν ὅτι ἡ ἐπικαλουμένη ἵνα γνωρίσῃς τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκκαλοῦσης πρὸς ἀποζημιώσιν δι' ἀνταλλαγῆς, τὴν ὁποίαν στηρίζει ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16458 τοῦ 1839 διαταγῆς ὁπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, γνωστοποιηθείσης τῇ ἐναυαύσῃ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3710 τῆς 21 Ἰουλίου 1839 ἐγγράφου τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πατρῶν, οὐδὲν ἔχει κῦρος, διότι ἡ ἀνταλλαγή γηπέδων ἐθνικῶν καὶ μάλιστα ἐν πόλεσι κειμένων, ἀντὶ ἀποζημιώσεως πρὸς ἄλλα, εἰς ἥτινα θέσιν κείμενα, ἐστὶν ἐπιβλαβέστερα τῆς ἐκποίησης, διὰ τοῦτο καὶ ἐπιτρέπεται ὅπου ὁ νόμος ὁρίζει ταῦτα.

Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης, θέλων νὰ κανονίσῃ τὰ ἐν τῇ ἄνω πόλει τῶν Πατρῶν κείμενα οἰκόπεδα, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἐπλήρωνον δικαίωμα ἐπιφανείας, νόθελλον, διέταξε διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ΥΝΖ' νόμου, ὅτι καὶ ἔχοντες οἰκόπεδα ὑποκειμένα εἰς πληρωμὴν δικαιώματος ἐπιφανείας πρὸς τὸ Δημόσιον, καθίστανται κύριοι τοῦ ἡμίσεως αὐτῶν καὶ ἔχουσι δι' αὐτὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν κηταί ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 1, ὅτι τοπογραφικὸς χάρτης ἐν ᾧ σημειοῦνται τὰ ὅρια τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν ἐκτίθεται εἰς τὸ δημαρχεῖον Πατρῶν, ὡς καὶ ἀντίγραφον τοῦ παρὰ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς συνταθέντος βιβλίου, περιλαμβάνον τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως ἰσοκείμενα γηπεδα καὶ τὴν κατὰ τὰ προαποφασισθέντα ὁριστικῶς αὐτῶν ἐκτάσιν, ὁ δὲ ἔχων ἀξιώσεις ἐπὶ γηπέδων κειμένων ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως, δικαίωμα κυριότητος, μὴ σημειούμενον ἐν τῷ ἄνωτέρῳ βιβλίῳ, ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ τὰς ἀξιώσεις του, καὶ ἂν ἡ ἀμφισβήτησις δὲν ἐλύετο συμβιβαστικῶς, νὰ υποβάλληται ἡ ἀξιῶσις ἐν ὠπίῳ τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τοῦ ἀλλοῦ 4 τοῦ ΥΝΖ' νόμου ὁρίζει αἰεὶ τὸ δημαρχεῖον Πατρῶν θέλει ἐκτελεσθῇ ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς περὶ τῶν οἰκοπέδων τῶν κατὰ τὴν χαρακτηρισθέντων καὶ ὑποκειμένων εἰς δικαίωμα ἐπιφανείας (νόθελλον), περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἄρθρον 20 τοῦ παρὶ οἰκοπέδων Πατρῶν Νόμου, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐδόθη πλήρης ἀποζημιώσις, δὲν ἐξετάζησαν τελεσίδικος ἀποφάσεις καὶ δὲν συντάχθησαν ποτὲ

συμβιβαστικά ή συμβόλαια, δι' ὧν ὁρίσθη ἡ ιδιότης αὐτῶν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου πρὸς τὰ προηγουμένα 1 καὶ 20 τοῦ ΓΝΖ' Νόμου ἐξάγεται ὅτι τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΨΞ' νόμου πραγματεύεται μόνον περὶ τῶν οἰκοπέδων, τῶν κειμένων ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν, τῶν χαρακτηρισθέντων διὰ τοῦ βιβλίου τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς κατόπιν ὡς ὑποκειμένων εἰς δικαίωμα ἐπιφανείας, καὶ οὐχὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τούτου κειμένων. Τοῦτο δὲ ἀναμφισβήτητον καθίσταται α') ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου τοῦ νῦν ὁσῶς πέρας εἰς τὰς ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις ἐκ τῶν οἰκοπέδων τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν· β') ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον ὁρίζει ὅπως ἐκτελεῖται ἀποσπασμα τοῦ βιβλίου τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς περὶ τῶν οἰκοπέδων, περὶ ὧν διέλαβε μόνον περὶ τῶν νοθευτικῶν οἰκοπέδων τῶν ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως κειμένων, δι' ἃ καὶ μόνον δίδεται δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταλλάγης, γ') διότι διὰ τὰ οἰκοπεδὰ τὰ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως κείμενα ἡδύναντο κατὰ τοὺς προηγηθέντας νόμους καὶ διατάγματα νὰ δοθῇ πλήρης ἀποζημιώσεις, δι' αὐτὸ ἡδύναντο νὰ ἐκδοθῶσι τελεσδίκαι ἀποφάσεις, καὶ νὰ γείνωσι συμβεβασμοὶ κατὰ τὸ προσημασθὲν ἄρθρον 1 τοῦ ΓΝΖ' νόμου καὶ δ') ἐκ τοῦ ἄρθρου 6' τοῦ ΨΞ' νόμου, καθ' ὃ οἱ ἔργοντες ἐκκρεμεῖς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, δύνανται τῇ αἰτήσῃ των, νὰ ὑπαβῶσιν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις· ὅπου δὲ ὁ νόμος ΨΞ' ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις του ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως, εἶπε τοῦτο ρητῶς ἥτοι ἐν § δευτέρῳ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, ἐν ἄρθρῳ 7, ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 7, καὶ ἐν ἄρθρῳ 12, τοιαύτης δὲ οὕτης τῆς ἐννοίας τοῦ § 4 τοῦ ΨΞ' νόμου, ὃ ὑπογράφει τῶν οἰκονομικῶν δὲν ἡδύναντο ν' ἀναγνωρίσῃ δικαίωμα κυριότητος τῆς ἐναγοῦσας ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται γηπέδου, ὡς κειμένου ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως Πατρῶν κατὰ τὴν θέσιν «Προσάντες», διότι τοιοῦτον δικαίωμα δὲν χορηγεῖται αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 5 καὶ 6 τοῦ ΨΞ' νόμου, κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐγκαλοῦσα δὲν ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ἀνταλλάγης, οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΨΞ' Νόμου, οὐτε κατὰ τὸ ἄρθρον 3 καὶ 20 τοῦ ΓΝΖ' Νόμου καὶ ὁρθῶς διὰ τὸν λόγον τούτον ἀπερρί- σθη ἡ ἀγωγή.

δ. Ὁ ἀξίων δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τούτων ἀτείλει ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ βιβλίου τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸ Δημαρχεῖον νὰ ἐπιδώσῃ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλον αἰτησιν, ἐπισυναπτῶν ἐν αὐτῇ τοὺς τί- τλους τῆς ιδιοκτησίας του, ἂν ἔχῃ τοιοῦτους, ἢ ἑόρκους καταθέσεις μαρτύρων, καὶ προτείνῃ μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαίωτός του.

Ἡ εξέτασις τῶν μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντὶς τριῶν τῶ πολὺ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως, ἐπὶ πινῇ ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων, εἰδικοποιημένη ἐμπροθέσμῳ καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου, ἔχοντος τὸ δικαίωμα νὰ παρυσταθῇ κατὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου καὶ νὰ ἐξετάσῃ μαρτυράς ἀνταποδείξεως κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ καὶ κατόπιν.

Μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, ἀπορρίπτονται ἐπιτροπῇ, συγκειμένη ἀπὸ τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας καὶ Ἡλιόφον, τὸν οἶκον, ἑφορον Πατρῶν καὶ τῶν Δήμαρχον Πατρῶν ἀφ' οὗ ἀκούσῃ τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπαλλήλου.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὑποβάλλονται πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείον, τὸ ὅποῖον ἢ ἐπικυρῶν ἢ μετὰ τροπῆς ἐκδίδει αὐτάς.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου, κοινοποιουμένη διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν ενδιαφερομένον, καθίσταται τελεσίδικος, ἂν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως δὲν ἐπιδώσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀγωγὴν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργόν.

Δι' ὅσα οἰκόπεδα τῆς αὐτῆς κατηγορίας δὲν ἐπιδώσῃ αἰτήσεις ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας, θεωροῦνται ἀρνητικῶς ὑποκαίμενα εἰς δικαίωμα ἐπιφανείας.

6. Οἱ ἔχοντες ἐγκριμὲν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων αἰτήσεις τοιαύτας δύνανται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ των νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις.

7. Οἱ ἰδιοκτῆται οἰκοπέδων, σημειωθέντων ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, κειμένων δ' ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν κατὰ τὴν θύσιν διακρινομένην ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν «Πρόσαντες», καὶ μὴ συμπεριληφθέντων εἰς τὸν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ Πατρῶν ἐκτεθέντα πίνακα, κατὰ τὸ ἀρθεῖον τοῦ ὙΝΖ' νόμου περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων, ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων των με ἐθνικὰ οἰκόπεδα διαθέσιμα, ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καίμενα, ἂν ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἀρθροῦ ὁρισθείσης προθεσμίας ἐζητήσαντο τοῦτο· ἄλλως, λαμβάνουσι

παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τὰ οἰκόπεδά τῶν ἀναγνωριστήρια.

Όμοια ἀναγνωριστήρια θέλουσιν ἐκδοθῇ καὶ διὰ τὰ ἐν τῇ κατω πόλει τῶν Πατρῶν ιδιόκτητα οἰκόπεδα. τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ὅποια οἱ ιδιοκτῆται ἢ οἱ ἐκδοχοὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν κατέχουσιν.

8. Οἱ μήπω λαβόντες ἀναγνωριστήρια διὰ τὰ ἐντός τοῦ σχεδίου τῆς ἀνω πόλεως ιδιόκτητα οἰκόπεδα καὶ οἱ κατὰ τὸ βιβλίον τῆς πιστοχρεώσεως ἔχοντες ὑπόλοιπα ἀνταλλαξιμῶν πιστώσεων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐκλεξιμῶν μὴ εἰσπραττόμενα οἰκόπεδα (εἴτε κατέφυγον οὗτοι εἰς τὰ δικαστήρια, εἴτε μὴ), δεύουσιν ἐντός δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρὸντος νόμου νὰ υποβάλλωσι διὰ δικαστοῦ κλητῆρος εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπάλληλον οἱ μὲν πρῶτοι αἴτησιν, δεύουσιν ἑκατέρω τὴν θέσιν καὶ τὰ ὅρια τῶν οἰκοπέδων τῶν, οἱ δὲ τελευταῖοι ἔμοιψαν αἴτησιν περὶ ἐκλογῆς ἐτέρου διαθεσίμου οἰκοπέδου. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐὰν διχταθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου τοιαῦτα οἰκόπεδα, οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας οὐδὲν ἄλλο δικαίωμα ἔχουσιν εἰμὴ νὰ λάβωσιν ὁτιώτως τὸ εἰσπραχθὲν τίμημα ἢ νὰ ζητήσωσιν ἄλλα δικαιώματα οἰκόπεδα.

9. Τὸ δημόσιον, ὡς κύριον τῶν ὁδῶν, παρόδων καὶ πλατειῶν, τῶν σχηματισθεισῶν διὰ τοῦ σχεδίου τοῦ Βουλγάρεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰ διὰ μεταγενεστέρας προσαποποιήσεων τοῦ σχεδίου ταύτου σχηματισθέντα οἰκόπεδα ἢ τεμάχια, κατὰ τοὺς ἰσχύοντας νόμους.

10. Ἐπιτρέπεται καὶ ὑπὸ γεωμέτρου ἢ ἐκτέλεσις τῆς ὑποθέσεως, τὴν διεξάγει ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ διαληφθέντος νόμου μηχανικός. Εἰς τὸν μηχανικὸν ἢ γεωμέτρην δίδονται, λόγῳ ἀποζημιώσεως, δύο μὲν δραχμαὶ διὰ τὴν καταμέτρησιν ἐκαστοῦ οἰκοπέδου καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀνήκοντος παραχωρητηρίου, ὅταν θεωρηθῇ παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐπὶ δὲ δραχμαὶ διὰ τὴν ἀναθεώρησιν ὁλοκλήρου τετραγώνου καὶ τὴν σύνταξιν λεπτομεροῦς καὶ ἀκριβοῦς διαγράμματος καὶ ὑπομνήματος.

11. Ἐκ τῶν ἀμφισβητούμενων ἐν τῇ κάτω πόλει τῶν Πατρῶν οἰκοπέδων καὶ γηπέδων μεταξὺ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ τοῦ δημοσίου, ἀναγνωρίζονται ὡς ἰδιοκτησίαι τοῦ ναοῦ, πλὴν τοῦ περιδόλου αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ διαγράμμα ἀπὸ 11 Νοεμβρίου ε. ε. τοῦ γεωμέτρου Καστάλκ. ὑποτελοῦντα μετὰ τοῦ περιδόλου στρέμματα 76 καὶ μετρη 96, κατὰ τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ διαγράμματι ἀναφερόμενα ἔρια ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους·

α') Νὰ παραιτηθῇ ὁ ναὸς πάσης κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαίτησεως.

β') Οἱ κατέχοντες οἰκοδομὰς ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τούτων γίνονται κύριοι τῶν οἰκοπέδων, ἐφ' ὧν ὠκοδομήσαν, ἐπ' ἐκτιμήσει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ παρὸντος νόμου, τὰ δὲ κενὰ καὶ τὰ ἐφ' ὧν δὲν ὑπάρχουσι τέλειαι οἰκοδομαὶ θέλουσιν ἐκποιτηθῇ ἐπὶ δημοπρασίας ἐπὶ τῇ βύσει τῶν νόμων περὶ ἐκποιτήσεως τῶν δημοσίων φθαρτῶν κτημάτων.

γ') Τὸ τίμημα τῶν ἀνωτέρω οἰκοπέδων, εἰσπραττομένου παρὰ τοῦ ταμείου Πατρῶν εἰς λογαριασμὸν τοῦ εἰρημένου ναοῦ θέλει κατατεθῇ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνέγειν καὶ διακόμην καταλλήλου ναοῦ, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὸ δ' ὑπόλοιπον θέλει μείνει ἀνέπαφον καὶ μόνον οἱ τέκοι αὐτοῦ θέλουσιν χρησιμεύσει πρὸς συντήρησιν τοῦ αὐτοῦ ναοῦ.

δ') Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ εἰρημένου ναοῦ θέλει συμπράττει δι' ἐνὸς τῶν μελῶν του, νομίμως ἀντιπροσώπου, περὶ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τοῦ παρὸντος ἄρθρου διαταττομένων.

Γνωμοδότησις δικ. συμβουλ. τῆς 29 Ὀκτ. 1899. — Διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ΨΕ' νόμου τοῦ 1878 ὁ ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἀναγνωρίζεται ὡς ἰδιοκτητῆς ἐκτάσεως γηπέδου ἐν Πατρῶν στρέμματων 76, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ περιδόλου αὐτοῦ συμφωνῶς πρὸς τὸ ἀπὸ 11 Νεβρίου 1879 διάγραμμα τοῦ γεωμέτρου Κ., ἐπομένως ταῦτα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου θεωροῦνται ὡς ἰδιοκτητικὴ περιουσία τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ ναοῦ καὶ οὐχὶ ἐθνικὴ, ὡς πῶς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τὴν παραχώρησιν τούτων καὶ διατάξαι τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ περὶ ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου νόμου περὶ ἐκδόσεως παραχωρητηρίων, θεωρουμένων ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ εἰρημένου ναοῦ.

ματος, καὶ συνεπῶς ἐὰν τὰ γῆπεδα, τὰ ὅποια ἡγοράσθησαν ὑπὸ τῶν Β.Σ. καὶ Θ.Π. περιέχονται ἐν τῷ ρηθέντι τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ καὶ χώρῳ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῶσι παραχωρητήρια δι' αὐτὰ ὑπὸ τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἐγένετο, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῶσιν αὗτοι κύριοι ἔδει νὰ συνταχθῇ δημοσίον ἔγγραφο, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου καὶ τοῦτο νὰ μεταγραφῇ, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι δυνάμει τοῦ παραχωρητηρίου καὶ τῆς μεταγραφῆς τῶν δὲν ἐγένετο κύριοι αἱ εἰρημένοι τοῦ χώρου, ὅν ταῦτα δι' ἕκαστον περιέλεον, δύναται δὲ ὁ Ἑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ν' ἀνακαλέσῃ ἁμφότερα ἀνευ δικαιώματος ἐκδοθέντα, ἐὰν δὲ ὁ Θ. Π. εἶχεν οἰκοδομῆν ἐπὶ γηπέδου τοιοῦτου πρὸ τοῦ 1878 δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11, ἐδ. 6', ἐγένετο κύριος αὐτοῦ ἅμα ὡς ἴσχυεν ὁ ρηθεὶς νόμος καὶ ὑποχρεοῦται μόνον εἰς τὴν κατ' ἐκτίμησιν καταβολὴν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, μὴ δικαιούμενος μεταδιθέσεως τινος πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος νόμου καὶ ἀρκεῖ μόνῃ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ὅρου τῆς καταβολῆς τοῦ διορισθεμένου τιμηματος, διότι ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ δὲν ἐπαίσιμάνεται τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ πρώτῳ τοῦ νόμου, ὅτι παραχωροῦνται, ἀλλὰ λέγεται ὅτι γίνονται κύριοι, ἐξ οὗ ἡ εἰς τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου πρώτου παραπομπὴ ἀφορᾷ εἰς μόνον τὸ ἐὰν ἡ ὑφισταμένη οἰκοδομὴ ἐγένετο μέχρι τέλους τοῦ 1887, οὗτοι δὲ οὐδὲ διὰ δημοπρασίας ἤδυνάτο τὸ δι' οἰκοδομῆς ἑκτοτε κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Θ. Π. γῆπεδον νὰ πωληθῇ, οὐδὲ νὰ παραχωρηθῇ ἄλλῳ τινι ὑπὸ τοῦ εἰρημένου καὶ, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ μὴ ἔχοντος δικαιώματι ἐπὶ τούτου δημοσίου.

12. Οἱ ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Πατρῶν ἔχοντες ἰδιόκτητα οἰκόπεδα, τὰ ὅποια πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπετέλουν μέρος τῆς ἀνω πόλεως, ἐσημειώθησαν δὲ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἀναμνηστικῆς Ἐπιτροπῆς, λαμβάνουσιν ἐπ' ἐκτίμησιν κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ τοῦ Ν. 2' περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν, ἐθνικὸν οἰκόπεδον ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ἀνω πόλεως, καθόσον ὑπάρχουσι τοιαῦτα, ἐκ πηλυσίων τριακοσίων, ὀρθογωνιζόμενον καὶ τακτοποιούμενον κατὰ τὸ ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀν' ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐπιδύσωσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ ἀποζημιώσει ὑπάλληλον αἵτησιν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης, στεροῦνται παντὸς δικαιώματος.

Τὸ αὐτὸ δικαίωμα περὶ τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου οἰκοπέδου ἔχοντος ἀπάντες οἱ κληρονόμοι ἐκάστου ἰδιοκτήτου οἰκοπέδου καὶ οἱ ἀγροκόχοντες ἰδιόκτητα οἰκόπεδα τῆς αὐτῆς κατηγορίας

σημένους κληρονόμους, διότι καὶ ἂν τοῦτο προεκλήθῃ συνεπείᾳ ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὸν ἔφορον Πατρῶν, ἐκ τοῦ μονομεροῦς αὐτοῦ δὲν ἐπάγεται τὰς συνεπείας τῆς συμβάσεως καὶ συνεπῶς, ἂν μὴ οἱ πρὸς αὐτὴν παραχώρησις δὲν συναινῶσιν εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς τοιαύτης συμβάσεως καὶ δὲν ἀναλάβωσι τὴν πληρωμὴν τῶν δάσεων τῆς κατ' ἐκτίμησιν ἀξίας τοῦ γηπέδου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, κατ' ἣν ἤθελεν ἀποτύχει ἡ ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν κατόχων διεκδίκησις, διότι οὗτοι κατέστησαν κύριοι τοῦ γηπέδου ἢ ἀπεσβέσθη τοῦ δημοσίου ἡ κυριότης, δέον ἂν ἀνακληθῇ τὸ παραχωρητήριον διὰ τὸ ὅλον γηπεδον καὶ ἐκδοθῇ μόνον διὰ τὸ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου.

13. Αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ αἰτήσεις καταχωρίζονται εἰς ἐπίτεδες βιβλίον, μονογραφημένον καὶ ἡριθμημένον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἅμα ὡς ἐπιδίδονται, κατὰ σειρὰν, τὸ δὲ ἐσπέρως ἐκάστης ἡμέρας τὸ βιβλίον τοῦτο κλείεται διὰ προξέως, ὑπογραφομένης παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἀποζημιώσεως, τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ Δημάρχου Πατρῶν.

14. Ἄν τὴν αὐτὴν ἡμέραν δύο ἢ πλείότεροι αἰτήσωσι τὸ αὐτὸ οἰκόπεδον, ἐνεργεῖται τὴν ἐπιούσαν, πρὶ τῆς καταχωρίσεως νέων αἰτήσεων κληρώσις δημοσίᾳ ἐνώπιον τῶν ἐν τῷ προελθόντι ἀθρῶν ὑπαλλήλων.

Οἱ ἀπαυχόντες εἰς τὴν κληρώσιν ἔχουσι τὸ δικαίωμα ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας παντὸς δικαιώματος, νὰ ἐκλέξωσιν ἕτερον οἰκόπεδον.

Β. Διάταγμα 24 Δεφ. 1879. Περὶ ἐξαίρεσεως οἰκοπέδου ἀπὸ παραχωρήσεως κατὰ τὸν νόμον περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου Γ'ΝΖ' περὶ τῶν ἐν Πατρῶν οἰκοπέδων, προσδιορίζουεν πρὸς χρῆσιν τοῦ δημοσίου τὸ ἐν τῇ θέσει Νταμπάχανα τῆς ἀνω πόλεως Πατρῶν κείμενον ἐθνικὸν οἰκόπεδον, κατεχόμενον ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ἀργυροπούλων ἐκ στρεμμάτων ἐπτὰ, μέτρων 692 καὶ 1/100 καὶ ὁροθετούμενον ἀνατολικῶς μετ' οἰκίαν Γερούση καὶ αὐλακκ, δυτικῶς μετ' ἐθνικὸν οἰκόπεδον, ἀρκτικῶς μετ' παλαιῶν ἐθνικῶν καὶ μεσημερινῶς μετ' αὐλακκ καὶ ἐθνικὸν περιβόλιον, κατὰ τὸ ἀπὸ 21 Μαρτίου 1878 δι' ἐγγράμμου τοῦ Γεωμέτρου Σωτηρίου Κασταλή.

Νόμος ΑΣΜΘ' τῆς 26 'Ιουλ. 1885. Περὶ παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.

1. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΨΞ' νόμου τῆς 18 Δεκεμβρ. 1878 χορηγηθεῖσα προθεσμία τοῖς ἰδιοκτηταῖς τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζομένων οἰκοδομῶν παρατείνεται ἐπὶ τρεῖς ἔτι μῆνας, λογιζομένους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Αἱ δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ΨΞ' νόμου δεθείσαι καὶ μὴ πῶ ἐκτελεσθεῖσαι αἰτήσεις ἰσχύουσι, καθόσον εἰσὶ νόμιμοι ἰσχύουσιν ἐπίσης καὶ αἱ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐνεργηθεῖσαι νομίμως ἐκτιμήσεις.

2. Οἱ εἰδοποιηθέντες, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ ΨΞ' νόμου, ὅτι ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον διὰ τὸ οἰκόπεδον, ἐξ' οὗ ὠκοδόμησαν, καὶ μὴ πληρώσαντες τὴν πρώτην δόσιν τοῦ τιμήματος τοῦ οἰκοπέδου ἢ μὴ ὑπογράψαντες τὰ χρεωστικὰ ὁμολογὰ καὶ ἕνεκα τούτου στερηθέντες τῶν ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων καὶ τῶν ἐπ' αὐτὰ οἰκοδομῶν δικαιωμάτων τῶν. ἀνακτῶσι τὰ δικαιώματά τῶν ταῦτα, ἐφαρμοζομένων ὡς πρὸς αὐτοὺς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 3 καὶ ἐπόμενα τοῦ παρόντος νόμου.

Οἱ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐναχθέντες μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐπὶ αὐθαρέτῳ οἰκοδομήσει ἐπὶ ἐθνικῶν οἰκοπέδων ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΨΞ' νόμου, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, καθ' ὧν ἐξεδόθησαν ἐπὶ τούτων ἀγωγῶν δικαστικαὶ ἀποφάσεις, δύνανται, ἐὰν ζητήσωσι ταῦτο ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου χορηγημένης ἤδη νέας τριμηνῆς προθεσμίας, νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ΨΞ' νόμου, ὡς ἐτροποποιήθησαν ταῦτα διὰ τοῦ παρόντος, καταργουμένων τῶν ἐξηγημένων δικῶν.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμόζονται, καθ' ὅσον τὰ, περὶ ὧν πρόκειται ἐν αὐτῷ, οἰκόπεδα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ δὲν διετέθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου.

3. Ἡ αἴτησις περὶ παραχωρήσεως καὶ τὸ προπρόσβολον περὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κατεχομένου δι' οἰκοδομῆς οἰκοπέδου ἀποτελοῦσι μετὰ τὴν μεταγραφὴν τοῦ δι' αὐτὸ ἐκδοθέντος πα-

παχωρητηρίου τὸν ἀναγκαῖον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τίτλον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν διὰ τὸ τίμημα ἀπαιτήσεων του.

Ἰδιαιτέρα διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τοῦ οἰκοπέδου ἐμολογία ἐκ μέρους τοῦ πρὸς ὃν παρεχωρήθη τοῦτο, δὲν ἵπαιτεῖται.

Τὸ δημοσίον ἔχει διὰ τοῦ παρόντος νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ἐπὶ τοῦ παρεχωρουμένου οἰκοπέδου καὶ τῆς ἐπ' αὐτὸ οἰκοδομῆς πρώτην πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ τιμήματος ὑποθήκην.

Ἡ πρώτη τῶν ἐτησίων δόσεων τοῦ τιμήματος εἶναι πληρωτέα κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐξεδόθη τὸ παρεχωρητήριον, τὸ δὲ παρεχωρητήριον παραδίδεται τῷ ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη μετὰ τὴν μεταγραφὴν του καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐγγραφὴν ὑποθήκης.

4. Κατὰ τῶν μὴ ἐπιδοσάντων τὴν διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ ΨΞ' νόμου κανονισθεῖσαν αἵτησιν οὔτε ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ παρόντος χορηγηθείσης προθεσμίας ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ εἰρημένου ΨΞ' νόμου.

Ὁ ἰδρύσας τὴν οἰκοδομήν, ὡς καὶ ὁ ἐκτοχεὺς τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, θεωρεῖται πάντοτε ὡς κατέχων ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοσίου· μηδεμίᾳ δ' ἐπιτρέπεται ὡς πρὸς τοῦτο ἀνταποδίδειν.

5. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερόμενα κτήματα καταμετροῦνται, ὅπως μετὰ προηγουμένην ἐκτίμησιν τῆς κατ' εἰσίτητον ὁρὸν ἀξίας αὐτῶν, ἐκποιηθῶσιν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ δημοσίου ὡς ἐθνικὰ φθορτὰ κτήματα.

Τὸ μετὰ τὴν καταμέτρησιν συνταχθὲν διάγραμμα τοῦ οἰκοπέδου μετὰ πρωτοκόλλου, ἐνδιαλαμβάνοντος περιληπτικῶς περὶ τοῦ εἶδους τῆς οἰκοδομῆς, δημοσιεύεται διαταγῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ αὐτὸν τῆς ἐφημερίδος, δι' οὗ ἐγένετο ἡ δημοσίευσις, κοινοποιεῖται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν, κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ Οἰκονομ. Ἐφόρου Πατρῶν, ἰδρύσαντα τὴν οἰκοδομήν, ἢ τὸν εἰς ὃν μετεβιβάσθη αὕτη, καὶ εἰς τὸν Δήμαρχον Πατρῶν.

Τὰ περί τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἀποδεικτικὰ δημοσιεύονται ἐν ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς αὐτῆς ἡμερίδος.

6. Ἐὰν ὁ ἰδρύσας τὴν οἰκοδομὴν ἢ ὁ ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἔχη ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον καταμετρηθέντος πρὸς ἐκποίησιν οἰκοπέδου καὶ ἐπὶ αὐτὸ οἰκοδομῆς, ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ταύτας δι' ἀνακοπῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς ἑτους, λαμβανόμενου ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ προηγουμένου ἄρθρου δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῇ Κυβερνήσεως τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς κοινοποιήσεως. Αἱ ἀνακοπαὶ ἀπεθύνονται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, τὸ ὁποῖον δικάζει ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν μόνον ἀναίρεσις ἐπιτρέπεται.

Παρελθόντος τοῦ ἑτους ἄνευ τῆς κοινοποιήσεως ἀνακοπῆς ἢ ἀπορριφθεὶς ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς κοινοποιηθείσης τοιαύτης, τὸ δημόσιον πρὸβλινει εἰς τὴν κατὰ τὸ α' ἐδάφιον τοῦ 5 ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου ἐκποίησιν τοῦ κτήματος.

7. Ἐὰν τὸ δημόσιον μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος δὲν διαθέσῃ τοῦτο πρὸς τρίτον δι' ἐνοικίσεως ἢ ἄλλως, προτιμήσῃ δὲ ν' ἀνεχθῇ ἐνοικιῶντα ἐν τῇ οἰκοδομῇ τὸν ἰδρύσαντα αὐτὴν ἢ τὸν εἰς ὃν μετεβιβάσθῃ αὐτὴ πρὸ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἔχει δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ διοικητικῶς ἀνάλογον διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς ἐνοίκιον.

Τὸ ἐνοίκιον δὲν δύναται νὰ ᾖ κατώτερον τοῦ εἰσπρακτέου τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τοῦ οἰκοπέδου καὶ τῆς οἰκοδομῆς, ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου ταχθείσης διὰ τὴν δήλωσιν προθεσμίας καὶ προσδιορίζεται διὰ χρονικὸν διάστημα οὐχὶ ἀνώτερον τοῦ ἑτους δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀχαΐας καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πατρῶν.

Ἡ προσδιορίζουσα τὸ ἐνοίκιον ἀπόφασις κοινοποιεῖται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπιμελείᾳ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πατρῶν, εἰς τὸν ὃν ἀφορᾷ τὸ ἐνοίκιον, ὑπόκειται δὲ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

8. Πᾶσα διάταξις τῶν προηγουμένων νόμων, ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, καταργεῖται.

Ἐγκύκλιος τῆς 28 Σεπτ. 1888, κοινοποιούσα τὸν ἀνωτέρω νόμον.

Α'. Ὁ οἶκον. ἔφορος ὀφείλει ν' ἀνεύρῃ δι' ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης ἐν ἀρχαῖς τῆς ἐφορείας καὶ τοῦ γραφείου τῆς ἀποξημιώσεως τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν, α) Πᾶσας τὰς ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ΨΕ' νόμου τοῦ 1878 δοθεισῶν αἰτήσεων ὑπαρχούσας ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀρχαῖς ἐκφραμαῖς, β) Τὰς, μετὰ τὴν λήξιν τῆς διὰ τοῦ προσημειωθέντος νόμου ταχθείσης προθεσμίας, δοθείσας ἄλλας καὶ μὴ γενομένας δικτὰς ὡς ἐκπροθέσμους. γ) Τὰ παρὰ διαφορῶν ἰδιοκτητῶν οἰκοδομῶν δεθέντα, μετὰ τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν, ὑποσχετικὰ ἐγγράφα περὶ τῆς διὰ τὰ παρ' αὐτῶν καταληφθέντα αὐθαίρετως οἰκόπεδα ὑπαγωγῆς των εἰς τὰ ληφθησόμενα κατόπιν διὰ νόμου μέτρα. δ) Τὰ παραχωρητήρια, ὅσα, ἐκδοθέντα δι' οἰκόπεδα ἐκ τῶν, περὶ ὧν πρόκειται, δὲν παρεδόθησαν τοῖς ἰδιοκτηταῖς τῶν σχετικῶν οἰκοδομῶν, ὅτι οὕτω δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς ἐν τῷ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ ΨΕ' νόμου διαγγραφομένας ὑποχρεώσεις καὶ ε) Τὰ ἐγγράφα περὶ τῶν ὁριστικῶς παραχωρηθέντων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ΨΕ' οἰκοπέδων.

Εἴτα νὰ καταγράψῃ ἐπὶ τῇ βίβλῃ τῶν ἐγγράφων τούτων ἐν πάσῃ ἀναγκαίᾳ λεπτομερείᾳ εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ ἀνὰ ἐν πάντα τὰ αὐτὰ ἀναγεγραμμένα οἰκόπεδα. Νὰ σημειώσῃ ἐφ' ἐκάστου ἐγγράφου τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐνεγράφη ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βιβλίῳ ἢ μνημονευομένη εἰς τὸ ἐγγράφον αὐτὴ οἰκοδομή. Νὰ ἐξακολουθήσῃ καταγράφων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ πᾶσαν κατόπιν διδομένην αὐτῷ αἰτήσιν μέχρι τῆς λήξεως τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου χορηγηθείσης νέας προθεσμίας. Νὰ καλέσῃ πάντας τοὺς δόντας ὑποσχετικὰ κατὰ τὸ ἀνωτέρω γ' ἐδ. νὰ ὑποβάλωσιν ἐγκαίρως τὰς περὶ παραγωγῆσεως τῶν οἰκοπέδων αἰτήσεις των. Νὰ ἐξετάσῃ ἅμα τῇ ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ ἐγγραφῇ τῆς ἐκτετατῆς περὶ παραγωγῆσεως οἰκοπέδου αἰτήσιν, εἴτε ἤδη ἐδόθη αὕτη, εἴτε ἐκ τῶν παλαιότερων δοθεισῶν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § δ' τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου ἰσχυουσῶν ἥδη εἶναι καί. Ἐὰν αὕτη δὲν φέρῃ συνημμένον τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΨΕ' νόμου ὁριζόμενον πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Πατρῶν, ἢ, ἐὰν παρουσιάσῃ οἰκιστὴν ἄλλας ἐλλείψεις, νὰ καλέσῃ πρὸς τακτοποίησίν των ἐγγράφους καὶ ἐπὶ ἀποδείξει τὸν ὑποβαλλόντα αὐτήν. Νὰ παραπέυσῃ τὴν αἰτήσιν, ἐὰν μὲν εὐρέθῃ τακτική, ἅμα τῇ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγραφῇ τῆς, ἐὰν δὲ εἴχεν ἐλλείψεις, ἅμα τῇ κατὰ τ' ἀνωτέρω τακτοποιήτῃ τῆς, εἰς τὸν γεωμέτρην, ὅπως καταμετρήσῃ οὗτος τὸ οἰκόπεδον, ἀφ' οὗ προηγουμένως ὁριζώμενη καὶ τακτοποιήσῃ τοῦτο, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΨΕ' νόμου καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ εἰκότα περὶ τῆς εὐθὺς μετὰ τοῦτο ἐκτελέσεως τοῦ κτήματος.

Β Καί ὁ ὀρθογωνισμός καί ἡ τακτοποίησις τοῦ οἰκοπέδου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 ΨΞ' νόμου, καί ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, εἶναι πράξεις μεγίστης σημαντικότητος· ἐπειδὴ δὲ ἐδόθησαν ἀφορμαὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὑπουργεῖον, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων πράξεων ἐν Πάτραις ἔλαβον χώραν σπουδαίαι ἀνακρίβειαι, καί ὅτι, ὅτε μὲν πολίται, ἀδικηθέντες ἰδίως ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τῶν οἰκοπέδων, ἠναγκάσθησαν ν' ἀναλάβωσι δαπανηρότατον δικαστικὸν ἀγῶνα πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ ἀδικήματος, ὅτε δὲ τὸ δημόσιον ὑπέστη καί ἐκ τῆς πλημμελοῦς καταμετρήσεως καί ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως ἄλλων ζημιὰν σημαντικὴν, διότι δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τόπῳ ἀρμοδίας ἀρχὰς ἐγκαιρῶς πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημιᾶς πρόνοια, συνιστῶ καί διὰ τῆς παρούσης ὑμῖν καί ἰδίως τῷ οἴκῳ ἐφόρῳ μεγίστην προσοχὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου ἐκτιμητοῦ καί ἀδιάλειπτον ἐπαγρύπνησιν εἰς τ' ἀφορῶντα τὸν ὀρθογωνισμόν, τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ΨΞ' νόμου τακτοποίησιν, καί τὴν ἐκτίμησιν τοῦ οἰκοπέδου, ὅπως μὴ λάβωσι τοῦ λοιποῦ χώραν ἀνακρίβειαι, δυνάμεναι νὰ ζημιώσωσιν εἴτε τοὺς πολίτας εἴτε τὸ δημόσιον.

Περὶ τοῦ ὀρθογωνισμοῦ, τῆς τακτοποιήσεως καί τῆς καταμετρήσεως τοῦ οἰκοπέδου, θέλει συνταγθῇ πρωτόκολλον μετὰ διαγράμματος, ἐμφαίνοντος 1) τὴν δηλωθεῖσαν διὰ τῆς αἰτήσεως ὡς κατεχομένην ἔκτασιν· 2) τὴν μετὰ τὸν ὀρθογωνισμόν καί τὴν τακτοποίησιν τοῦ οἰκοπέδου παραχωρουμένην· 3) τὸ καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς οἰκοδομῆς μέρος αὐτῆς καί 4) τὴν περιόχην τῆς οἰκοδομῆς καὶ δηλοῦντος τὸ ἐμβαδὸν τοῦ παραχωρουμένου μέρους καί κατὰ κατηγορίαν καί ἐν συνόλῳ ὑπὸ τὸ πρωτόκολλον δὲ τοῦτο δεῖν νὰ συνταγθῇ ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματοποιημένων διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ παραχωρουμένου κτήματος.

Γ' Κατασταθεῖσης ὀριστικῆς τῆς ἐκτιμήσεως οἰκοπέδου, ὁ ἐφορὸς ὑφείλει νὰ συντάξῃ διὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν καταμέτρησιν γεωμέτρου τὸ οἰκτεῖον παραχωρητήριον εἰς διπλοῦν καί νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὸ ὑπουργεῖον, συνωδευμένον, ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ οἰκοπέδου, περὶ οὗ ἐδόθη ἤδη ἡ αἴτησις α) Μετὰ τὴν αἴτησιν ταύτην. 6) Μετὰ τὸ κατὰ τὸν ἄρθρον 2 τοῦ ΨΞ' νόμου πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Πατρῶν. γ) Μετὰ τὸ περὶ τῆς καταμετρήσεως καί ἐκτιμήσεως τοῦ οἰκοπέδου πρωτόκολλον καί δ) Μετὰ τὰ περὶ τοῦ διαρισμοῦ τῶν πραγματοποιημένων κλπ. σχετικὰ ἐγγράφα.

Ἐὰν δὲ περὶ οἰκοπέδου, περὶ οὗ εἴγε δοθῇ αἴτησις καὶ ἐγένετο καὶ ἐκτίμησις κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ΨΞ' νόμου, εὐρεθεῖσα νόμιμος καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένη καὶ ἤδη ἰσχυρά, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 β' τοῦ ΔΣΜΘ' νόμου συνωδευμένον καὶ μὲ πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου περὶ τοῦ ὅτι τὸ οἰκοπέδον καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὴ διατελοῦσι καὶ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ, ὡς εἰρηται, δυναμὲι τοῦ ΨΞ' νόμου ὑποβαλόντος τὴν αἴτησιν, ἵνα μὴ, ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ τελευταίου ἀδαφίου τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ κοινοποιουμένου νό-

μου, παραχωρηθῶσιν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὑπουργείου οἰκόπεδα, τὰ ὅποια ἔθετε τὸ δημόσιον.

Δ'. Ἐροῦνθῃ ἀνωτέρω ἐν τῷ κεφ. Α', § δ' τῆς παρούσης, ὅτι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἐφορίας ἢ τῷ τῶν ἀποζημιώσεων μένουσιν ἐκχερμῇ παραχωρητήρια, ἐκδοθέντα δι' οἰκόπεδα, ὑπαγόμενα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 1 τοῦ ΨΞ' νόμου μὴ δοθέντα δὲ τοῖς ὑπὲρ ὧν ἐξεδόθησαν, οὔτε πρὶν, διότι οὗτοι δὲν ἐξεπλήρωσαν ἐμπροσθέντως τὰς ὑπὸ τοῦ άρθρου 3 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιβληθείσας αὐτοῖς ὑποχρεώσεις, οὔτε κατόπιν, ἥτοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, διότι οὗτοι ἀπόλεσαν τὰ ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων καὶ τῶν ἐπ' αὐτὰ οἰκοδομῶν δικαιώματά των.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 § α' τοῦ καὶ διὰ τῆς παρούσης κοινοποιουμένου ἡμῖν ΛΣΜΘ' νόμου, πάντες οἱ ὑπὲρ ὧν τὰ προμνημονευθέντα παραχωρητήρια ἀνέκτησαν τὰ ὡς εἴρηται, ἀπολεσθέντα δικαιώματά των. Ἐπομένως τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδοδομένα παραχωρητήρια δύνανται ᾗδῃ νὰ παραδοθῶσιν αὐτοῖς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ προσημειωθεῖσα διάταξις περὶ ἀνακτήσεως τῶν ἀπολεσθέντων δικαιωμάτων ἐφαρμόζεται μόνον, καθόσον τὰ ἐν τοῖς παραχωρητηρίοις μνημονευόμενα κτήματα δὲν διετέθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου. παραγγέλλω νὰ υποβάλῃ ὁ ἐφορος πάντα εἰς τὸ ὑπουργεῖον, δι' ἰδίας ἑκαστον ἀναφορᾶς του, σχετιζομένης πρὸς τὰς περὶ τούτου πιστηγούμενας κατὰ τὸν ΨΞ' νόμον ἐνεργείας τῆς ἐφορίας ἢ τοῦ γραφείου τῶν ἀποζημιώσεων καὶ περιεχούσης πιστοποιητικὸν τοῦ δημαρχοῦ Πατρῶν καὶ βεβαίωσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐφορου περὶ τοῦ ὅτι τὸ οἰκόπεδον καὶ ἢ ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὴ διατελοῦσι καὶ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ κατὰ τὸ παραχωρητήριον ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκοδομῆς, ὅπως διατάξω τὰ εἰκότα.

Ε'. Ὁ οἶκον. ἐφορος λαβὼν παρὰ τοῦ ὑπουργείου προσηκόντως κεκυρωμένα τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω Γ' καὶ Δ' κεφ. ὑποβληθέντα παραχωρητήρια, ὀφείλει, α) νὰ μεταγράψῃ ἑκαστον εἰς τὰ ἀρμόδια βιβλία καὶ νὰ λάβῃ περὶ τούτου ἐγγραφὸν σαφῇ βεβαίωσιν, ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ φύλακος τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν. β) τὴν ἐπίστασιν τῆς μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου, νὰ ἐγγράψῃ πρῶτην ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκην πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ τιμήματος τοῦ οἰκπέδου καὶ τῶν τόκων καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἐτέραν τῶν περιλήψεων, εἰσροσαν, οὐ μόνον τὴν περὶ τῆς ἐγγραφῆς ἀήλωσιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος. ἀλλὰ καὶ βεβαίωσιν τοῦ ἰδίου περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἢ ἐνεγράφη ἢ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκη, δὲν ἐνεγράφη τοιαύτη καὶ ὑπὲρ ἄλλου τινός, καὶ γ) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τὸ παραχωρητήριον συνωδευμένον μὲ τὴν βεβαίωσιν περὶ τῆς μεταγραφῆς του καὶ τὴν περιλήψιν τῆς ὑποθήκης διὰ νὰ μεριμνήσῃ τοῦτο περὶ τῆς βεβαίωσεως τῶν ληξιασῶν δόσεων τοῦ τιμήματος τῆς διὰ τοῦ ταμίου παραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς οἰκοδομῆς καὶ περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικαιωμάτων τῆς μεταγραφῆς, τῆς ὑποθήκης κλπ.

5' ἡ Ληξίασης καὶ τῆς διὰ τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου δοθείσης νέας πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεων προθεσμίας, εἶναι ἀπαιτούμενον νὰ μεριμνήσῃτε παντὸς δι' ἄλλων τῶν μέσων τῆς θέσεώς τοι ἐκαστος, ὅπως ἐξακριβωθῶσι καὶ αἱ ἄλλαι ἐν γένει οἰκοδομαί, αἵτινες δὲν ἦσαν γνωσταὶ ἐκ προηγουμένων ἐγγράφων καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῷ κατὰ τὸ κεφ. Α' βιβλίῳ καὶ δι' αὐτῶν, ὑπαγομέναι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου, δὲν ἐδόθησαν αἰτήσεις οὕτως ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἀριθ. 1 ταχθείσης προθεσμίας. Ἰδιαιτέρον ὅμως καὶ μεγίστης σπουδαιότητος καθήκον τοῦ ἐφόρου εἶναι νὰ συγκεντρώσῃ πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας ἀμέσως, καὶ νὰ συμπληρώσῃ αὐταὶ διὰ πάσης ἀναγκαίας ἀποδείξεως περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου, φροντίζων ἅμα ὅπως ἐπὶ τῇ βῆται μὲν τῶν πληροφοριῶν καὶ ἀποδείξεων τούτων καταγράψῃ εἰς τὸ κατὰ τὸ κεφ. Α' τῆς παρούσης βιβλίον μίαν πρὸς μίαν καὶ ἐν πάσῃ ἀναγκαίᾳ λεπτομερείᾳ, τὰ περὶ ὧν πρόκειται, οἰκοδομαί, δι' αὐτῶν δὲν ἐδόθησαν αἰτήσεις, κατὰ λόγον δὲ τῶν κατόπιν ἐνεργειῶν περὶ ἐκάστου οἰκοπέδου, σημειοῖ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου πᾶσαν πρᾶξιν ἣτοι καταμέτρησιν δημοσιεύσεις πρωτοκόλλων κλπ.

Ἡ ἐρευνα διὰ τὴν ἐξακριβωσιν τῶν οἰκοδομῶν, δι' αὐτῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου δὲν ἐδόθησαν αἰτήσεις, πρέπει νὰ ᾔναι λίαν ἀκριβὴς καὶ νὰ διεξαχθῇ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας, ὅπως φέρῃ εἰς ἐξαγόμενα ἀλάνθαστα συνιστῶ δὲ ἰδιαιτέρως τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὴν προσοχὴν πάντων ὁμῶν, διότι, ἐνῶ ἀφ' ἐκείνου ἀρξῶν ἐξακριβωθῶσι καὶ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ παντός σφετερισμοῦ τὰ καθαιρέτως δι' οἰκοδομῶν καταληφθέντα ἐθνικὰ οἰκόπεδα, περὶ ὧν ὁ λόγος, ὁφείλω ἀφ' ἐτέρου νὰ προνοήσω ὅπως μὴ, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐξακριβώσεως καὶ τῆς προστασίας τῶν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν οἰκοπέδων δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου, ἐνοχληθῶσι πολῖται εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν των, ἀναγκαζόμενοι νὰ καταφύγῳσι πρὸς ὑπεράσπισίν των εἰς τὰ δικαστήρια.

Ἡ πεποιθήσις περὶ τῶν ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων, περὶ ὧν ὁ νόμος, δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου πρέπει νὰ ᾔναι ἀναπόφευκτον προηγουμένον τῆς εἰς τὸ, κατὰ τ' ἀνωτέρω, βιβλίον ἐγγραφῆς τοῦ κτήματος καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐφόρου, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνονται τ' ἀρθρ. 5 καὶ ἐπόμενα τοῦ νόμου. Ἐπομένως μόνον μετὰ πεποιθήσαν τοιαύτοιαν, ἐνισχυομένην καὶ ἀπὸ τὰς συγκεντρωθείσας, ὡς ἐρρήθη ἀνωτέρω, πληροφορίας, θέλει διατάξῃ ὁ ἐφορὸς τὸν γεωμέτρην νὰ καταμετρήσῃ καὶ τοὺς πραγματογνώμονας νὰ ἐκτιμήσωσι τὸ κτῆμα πρὸς ἐκμίσθωσιν.

Ἐκαστὸν τῶν τοιούτων πρωτοκόλλων τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως κτήματος, διαλαμβάνει περιληπτικῶς περὶ τῆς οἰκοδομῆς (ἀρθρ. 5 § 6'), θέλει υποβάλλεσθαι ἅμα τῇ συντάξει τοῦ δι' ἰδίαν ἀναφορᾶς τοῦ ἐφόρου εἰς τὸ ὑπουργεῖον πρὸς ἐλεγχον καὶ δημοσιεύσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς § 6' τοῦ αὐτοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ νόμου ἀποδο-

τήτος δὲ πρέπει νὰ συνοδεύηται μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτοῦ σχετικῶν ἐγγράφων καὶ μὲ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις τοῦ ἐφόρου περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου· ἐπειδὴ δὲ τὸ εἰρημένον πρωτόκολλον δὲν εἶναι ὀριστικὸν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῶν § 3 γ' καὶ δ' τοῦ προμνησθέντος 5 ἄρθρου τοῦ νόμου καὶ τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 6, παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως (ἄρθρ. 5 § δ') ἢ τῆς ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀπορρίψεως τῆς τυχόν κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως κοινοποιήσεως ἀνακοπῆς, ἡ ἐφορία δὲν θέλει προβῇ καὶ μετὰ τὰς κεινανοισμένας δημοσιεύσεις εἰς αὐδεμίαν περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν κτημάτων ἐνέργειαν ἀνευ ρητῆς περὶ τοῦτου διαταγῆς.

Ζ'. Ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρ. 7 ἐτέθη ἐν τῷ νόμῳ, ὅπως δοθῇ προσωρινή εὐκολία, ἀλλὰ καὶ ἔν' ἀσφαλισθῇ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἀναλογος πρόσδοσις μέχρι τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος. Οἱ ἐφοροὶ προσέχοντες εἰς τὴν κατὰ τὴν § α' τοῦ ἄρθρ. 5 ἐκτίμησιν, δεῖον νὰ μὴ ὑπερτιμῶσιν ἐξ ἐσφαλμένων ὑπολογισμῶν κτήματι εἰς ποσόν, οὗ τὸ εἰσπρατημῶριον νὰ ᾖ ἀνώτερον τοῦ ἐνοικίου, ὅπερ συνήθως πληρώνεται ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῇ ὁποίῳ, κατὰ τὴν β' § τοῦ ἄρθρου 7, δικαιουται ὡς ἀπαιτήσῃ τὸ δημόσιον.

Νόμος ΑΥΓ' τῆς 28 Μαΐου 1887. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας.

1. Ἡ διὰ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου τῆς 26 Ἰουλίου 1885 χορηγηθεῖσα τοῖς ἰδιοκτηταῖς τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων οἰκοδομῶν προθεσμία παρατείνεται μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ.ε.

2. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΑΣΜΘ' νόμου ἀπόφασις περὶ προσδιορισμοῦ ἐνοικίου ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, ἐνόσω δὲν ζητεῖται παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ πρῶτον κατόχου τῆς οἰκοδομῆς ἡ ἀναθεώρησις αὐτῆς.

Νόμος ΑΥΚΑ' τῆς 22 Μαρτίου 1889. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας.

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τοὺς μέχρι τέλους τοῦ 1877 ἔτους ἐπὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου Ψ' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1878 ἀνεγέραντας οἰκοδομὰς ἢ τοὺς ἐλδοχοὺς αὐτῶν χορηγεῖται νέα προθεσμία μηνῶν εἰς ἀπὸ τῆς

Δημοσίου Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Θεσσαλονίκης

δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου πρὸς κοινοποίησιν δηλώσεως εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον Πατρῶν περὶ παραχωρήσεως τῶν οἰκοπέδων τούτων συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου Υ'ΝΖ' τῆς 10 Ἀπριλίου 1858, ΨΕ' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1878 καὶ ΑΣΜΘ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885.

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περί μεταλλείων, ορυχείων καὶ λατομείων.

1. Όγχοι οὐσιῶν μεταλλικῶν, ἢ ορυκτῶν, ἐγκλεισμένοι εἰς τοὺς κολπούς τῆς γῆς, ἢ κείμενοι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς κατατάσσονται εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς κατηγορίας, τὴν τῶν μεταλλείων, τὴν τῶν ορυχείων καὶ τὴν τῶν λατομείων.

2. Μεταλλεῖον εἶναι ὁ χώρος ὁ ἔχων εἰς φλέβας, εἰς κοιτάσματα, ἢ εἰς σωροὺς τὰ κυρίως καλούμενα μέταλλα· εἶον χρυσόν, ἄργυρον, λευκοχρυστον (platine), ὕδραργυρον, μόλυβδον, σίδηρον, χαλκόν, κασσίτερον (étain), ψευδάργυρον (zing), βυσμοῦθιον, κοβάλτιον, ἀρσενικόν, μαγγανήσιον, (ἀντιμόνιον) στίβιον, μόλυβδο-νιον (molybdène), οὐράνιον, νικέλιον, χρώμιον κτλ. εἴτε εἰς καθαρὰν κατάστασιν, εἴτε εἰς ὠξυδωμένην, εἴτε εἰς διάσδήποτε ἄλλας ἐνώσεις. — Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται καὶ ὁ χώρος ὁ ἔχων ἐκ τῶν ἡμιμετάλλων τὰ οὐτοφυῆς θεῖον καὶ τὰς παντὸς εἵδους ορυκτὰς καυσίμους ὕλας· οἷον ἀνθρακίτην, λιθάνθρακας, γαιάνθρακας καὶ γραφίτην.

3. Όρυχεῖον εἶναι ὁ χώρος ὁ ἐγκλείων τὸν προσχωματικὸν σίδηρον (mineral de fer d'alluvion), τὰ ἄλλα τοῦ νετρού, τῆς στυπτηρίας τοῦ βιτριολίου, τῆς χρυσόλλας (borax) ὥς καὶ τὰ ἐξῆς ορυκτὰ, σμύριδα, γύψον, μολυβδόπετρας, σήπιον, μαγνησίτην καὶ τὰς βαφικὰς ὕλας, ἀμέσως ὥς τοιαύτας χρησίμους, ὥς καὶ τὰς

* Εφ. Κυβ. παλ. σελ. 299 ἀνατυπ. σελ. 72.

πισσώδεις, ρητινώδεις καὶ ἐλαιώδεις οὐσίας, νάφθαν, ἀσφαλτον, πετρέλαιον, ἤλεκτρον κτλ.

4. Τὰ λατομεῖα ἐγκλείουσι τοὺς χρησίμους εἰς τὰς τέχνας καὶ πρὸς οἰκοδομὴν λίθους· τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς σχιστολίθους παντὸς εἶδους· τοὺς τιτανολίθους, τὰς μάργας, τὰς ἀκόνας, τοὺς πώρους, τὰς λιθογραφικὰς καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους πλάκας, τοὺς θφίτας, τοὺς γρανίτας, τοὺς βασάλτους, τοὺς πυροποικίλους, τὴν κίσσιν, τὴν θηραϊκὴν γῆν, τὸν ὄψιανόν, τοὺς ἀμμιτας, τοὺς πυρίτας καὶ ἄμμους παντὸς εἶδους, καὶ τὸν τέρπον, ἀπαντα ἐξορυσσόμενα ἐν ὑπαίθρῳ ἢ δι' ὑπονόμου στοᾶς.

— Ἀπόσπασμα τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως.

«Καὶ τὰ μὲν ἄρθρα 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ πρώτου κεφαλαίου, καθιεροῦντα τὴν τριπλὴν διαίρεσιν τῶν ὀρυκτῶν εἰς μεταλλεῖα, ὀρυεῖα καὶ λατομεῖα, ἀριθμοῦσι συνάμα καὶ τὰ εἰς ἑκάστην τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν ὑπαγόμενα ὀρυκτά· ἀλλ' ἡ ἀπαριθμῆσι αὕτη δὲν εἶναι περιοριστικὴ, ἀλλ' ἐνδεικτικὴ μόνον· ὥστε πᾶν ὀρυκτὸν μὴ κατονομαζόμενον ἐν τῷ νομοσχέδιῳ, θέλει καταταχθῇ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του εἰς μίαν τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν, καὶ ἐξορυχθῇ καθ' ἃ ὁρίζει τὸ παρὸν νομοσχέδιον».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ κυριότητος τῶν μεταλλείων.

25. Ἡ μετάλλευσις τῶν μεταλλείων καὶ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγομένων ὀρυκτῶν * δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ δυνάμει πράξεως τῆς κυβερνήσεως παραχούσης τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

— Ἀπόσπασμα τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως.

«Ὁ νόμος τοῦ 1810 ἐπελθὼν μετέβαλε τὰς περὶ μεταλλείων ἰσχυοῦσας ἀρχάς, χορηγήσας εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραχωρῇ πρὸς ἐξορυξίν, τὴν κυριότητα τῶν μεταλλείων, εἰς ἰδιώτας ἢ ἐταιρίας. Ἡ νεωτέρα αὕτη νομοθεσία μὴ θέλουσα νὰ ἀνασκευάσῃ

* Διὰ τοῦ Νόμου 'ΒΤΟ' 1896 πάντα τὰ ὀρυκτὰ ὑπήχθησαν ἐνταῦθα, ἀπαιτουμένου Β. Δ. πρὸς παραχώρησιν αὐτῶν.

τὴν ὑπὸ τοῦ κώδικος καθιερωθεῖσαν ἀρχήν, οὐδόλως ἀμειψιθεῖ τὴν κυριότητα τοῦ μεταλλείου εἰς τὸν τῆς ἐπιφανείας κύριον, ἐνόσω δὲν πορεύεται περὶ ἐξορύξεως τοῦ μεταλλείου, ὥστε ἡ ἰδιοκτησία τῶν μεταλλείων πρὸ τῆς ἐξορύξεως τῶν εἶναι ἐμπορεύσιμος καὶ δύναται νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τρίτους 555 Κ. Γ. Ἀλλ' ἅμα ἀποφαίτη, ἡ κυριότης νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἐξορύξιν ταύτην εἰς ἰδιώτην ἢ εἰς ἐταιρίαν, ἀμέσως ἀποχωρίζεται ἡ ἐπιφάνεια ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτὴν καὶ προκύπτουσιν εἰς μέσον δύο κύριοι, ὁ τῆς ἐπιφανείας καὶ ὁ εἰς ὃν ἡ κυβέρνησις παρεχώρησε τὴν ἐξορύξιν τοῦ μεταλλείου, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος δικαίωμα μόνον ἀποζημιώσεως κέκτηται διὰ τὸν περιορισμὸν τοῦτον τῆς ἰδιοκτησίας του*.

6* Τὸ δικαίωμα τοῦτο παρσχωρεῖται διὰ Β. Διατάγματος **, προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν, μετὰ προηγουμένην ἀποφασιν συμβουλίου, ἰδίως ἐπὶ τούτῳ συγκεκριημένου, καὶ συγκεκριμένου ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν τοῦ Κράτους, τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνόδου ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον προεδρεύσαντος αὐτῆς, τοῦ προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τοῦ παρ' αὐτῷ ἐπιτρόπου καὶ τῶν εἰσαγγελέων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, συγκαλουμένων ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ, καὶ ἀποφασίζοντων κατὰ πλειονοψήφϊαν. Τὸ συμβούλιον τοῦτο λογίζεται πλήρες, ἐάν, ἐκτὸς τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, παρευρίσκωνται καὶ δύο ἐκ τῶν λοιπῶν πέντε μελῶν.

7. Ἐν τῇ πράξει τῆς παραχωρήσεως ὀρίζεται καὶ τὸ πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ εἰς ὃν παρεχώρηθη τὸ μεταλλεῖον ὀφειλόμενον μέροςμα, ὅπερ δὲν δύναται, νὰ ὑπερβαίῃ τὰ 5 τοῖς 0/0 ἐπὶ τοῦ μεταλλεύ-

* Τὸ ἀρθρ. 6 ἐτέθη ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΚΙΓ' τοῦ 1887.

** Διὰ τοῦ νόμου ΚΠ' 26 Μαΐου 1882 εἶχεν ὀρισθῇ ὅτι μόνον διὰ νόμου ἐπιτρέπετο ἡ παραχώρησις μεταλλείων ἢ ὀρυχείων ἐκ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγομένων Ἀλλὰ διὰ τοῦ Νόμου ΒΤΟ' 1896 ὀρίσθη ὅτι γενικῶς ἡ παραχώρησις μεταλλείων καὶ ὀρυχείων παντὸς εἴδους γίνεται διὰ Β. Δ.

ματος μετά τήν προαφαίρεσιν τῶν γενομένων ἐξοδῶν ἐργασίας καὶ ὕλικου.

8. Ἡ αὐτὴ πρᾶξις μετά τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὅρismου τοῦ 20 ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου παρέχει ἐπὶ τοῦ μεταλλείου δικαίωμα διηνεκοῦς κυριότητος, ὅπερ διακρινόμενον τῆς κυριότητος τοῦ ἐπικειμένου ἐδάφους μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ δύναται νὰ ἐκποιηθῇ δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ· δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκποιηθῇ ἐκουσίως ὁλοσχερῶς οὐδὲ κατὰ μερίδας ἢ νὰ διανεμηθῇ ἢ νὰ ἐκμισθωθῇ ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς κυβερνήσεως διδομένης κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ β' ὥρισμένα.

— Ἀπόσπασμα τῆς εἰσηγ. ἐκθέσεως.

«Ἀπαγορεύεται ὅμως πᾶσα πρᾶξις ἐκουσίας ἐκποίησεως, ἢ ἐκμισθώσεως κλπ. τοῦ μεταλλείου ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς κυβερνήσεως, ὅπως προληφθῇ ὁ κατακερματισμὸς, ἢ ἡ μεταβίβασις τοῦ μεταλλείου εἰς γέρας ἀνικάνους».

ΑΠ. 219 (1878). Ἐπειδὴ, κατὰ τήν τρίτην αἰτιολογίαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συνδυαζομένην πρὸς τὴν πέμπτην, τὸ ἐφετεῖον οὐδόλως κατέλιπε ἀνατιτολόγητον τὴν ἀπόφασιν τοῦ περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἡ μὲν πρὸς αὐτοὺς παραχώρησις ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς 40 Ἰουνίου 1876, ἡ δὲ πρὸς τὸν Π. τὴν 23 Ἰουλίου, εἶπε διὰ τῶν δύο τούτων αἰτιολογιῶν τὸ ἐφετεῖον δὲν θεωρεῖ τὴν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσιν ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς καταρτίσεως τῆς νομίμου σχέσεως τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ παραχώρησις πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὡς πρὸς τὸ μεταλλεῖον, ἀλλὰ παρῴρεται ὡς ἀρκοῦσαν τὴν πρὸς τὴν ἐνδιαφερόμενον κοινοποίησιν τοῦ διατάγματος· ἡ δὲ τοιαύτη αἰτιολογία εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, ὅτι ἐὰν ἐνὸς μὲν ὁ περὶ μεταλλείων νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὰ περὶ παραχωρήσεως αὐτῶν διατάγματα, ἀπ' ἐτέρου δὲ πρόκειται περὶ διαταγμάτων μὴ ἀνγκυρῶν εἰς τὰ γενικά τοῦ Κράτους συμφέροντα, ἀλλ' ἀφρώτων εἰς ἀτομικά καὶ ἰδιαίτερα συμφέροντα ὥρισμένων προσώπων, ἔστι τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ παραχώρησις καθόσον ἡ ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου παραγομένη εἰδικὴ νόμιμος σχέσις μεταξύ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ παραχώρησις ὡς πρὸς τὴν διακρίσιν τῆς κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπικειμένου ἐδάφους ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ μεταλλείου διὰ τῆς μεταγραφῆς, καὶ τὰς παραχὰς τοῦ αἰτησάμενου τὴν παραχώρησιν) εἶναι σχέσις οὐσιαστικῶς ἰδιωτικῆς συμφέροντος, τῆς ὁποίας ἡ φύ-

της δὲν μεταβάλλεται ἐκ τῆς ἀπαιτουμένης παρὰ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ περὶ μεταλλείων Νόμου ἐκδόσεως βασιλ. διατάγματος· ὅθεν ὁ περὶ ἀναιρετηρίου τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ οὐδὲνα παρεβίβασε νόμον τὸ ἐφετεῖον μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἐν τῷ συμβουλίῳ τῶν μεταλλείων προηγήθη ἡ εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας παραχώρησις, διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου δὲν εἶναι ἡ πρᾶξις τῆς παραχώρησεως, ἀλλὰ προηγείται ταύτης, τὰ δὲ διατάγματα τῆς παραχώρησεως τοῦ αὐτοῦ μεταλλείου εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους φέρουσι τὴν αὐτὴν χρονολογίαν, τῆς 10 Ἀπριλίου, καθ' ἣ παρεδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου, ἡ πρᾶξις αὕτη μεταγραφομένη παρέχει δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ μεταλλείου. Ὅθεν ὁ εἰρημένος ἰσχυρισμὸς οὐδὲν ἕτερον ἐκπράζων ἢ ψευδῆ τοῦ νόμου ἑρμηνείαν, οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιρροήν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπορριπτός ἀποθάνει ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ ματαία εἶναι ἡ ἐξέτασις τοῦ εἰς τὴν σύμβασιν ἀναφερομένου πρώτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου, διότι καὶ ἐὰν ἡ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως συναφθεῖσα σχέσις διὰ τῆς παραχώρησεως τοῦ μεταλλείου δὲν φέρει κυρίως τὸν χαρακτῆρα τῆς συμβάσεως, ὅν παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὸ διατακτικὸν αὐτῆς εἶναι ὁρῶν, στηριζόμενον εἰς τὰς λοιπὰς σκέψεις, δι' ἃν τὸ ἐφετεῖον ἀποφαινεται, ὅτι ἐξ ὧν τῶν ὑπεβλήθησαν δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου μεταλλείου κυριότης τῶν ἐναγόντων, διότι, ὡς ἄνω εἰρηται, πρόκειται περὶ διατάγματος ἀφορώντος εἰς ἰδιαιτὸν συμφέρον, τὸ δ' ἐφετεῖον ἐκτιμῆσαν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ τὸ περιεχόμενον τῶν νομικῶν πράξεων τῶν παραχωρήσεων καὶ τὰ ὑποβληθέντα ἐν γενεῇ ἑγγράφα παρεδέχεται, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τῆς παραχώρησεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μεταλλείου εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας ἡ παραχώρησις αὐτοῦ ἰσχύει καθόσον δὲν προσβάλλει δικαίωμα τρίτων λαβόντων προηγουμένην παραχώρησιν, ὅτι τὴν 28 Ἀπριλ. ἐκοινοποιήθη τὸ διάταγμα τῆς παραχώρησεως εἰς τὸν ἀναιρεσιόλητον καὶ οὕτως ἐνενηθῆ ἡ ὑποχρέωσις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὅτι τὴν 28 Ἀπριλ. οὔτε γνωστοποιήσις εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας, οὔτε δημοσίευσίς τις τοῦ ὑπὲρ αὐτῶν διατάγματος ὑπῆρχεν, ἀλλ' αὕτη ἐγένετο πολλῶν βραδύτερον, καὶ ὅτι ἐπομένως ὀνύκει τοῦ ἄρθρ. 6 τῆς πράξεως περὶ παραχώρησεως εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας ἡ μεταγενεστέρως γενομένη αὕτη πρᾶξις δὲν ἰσχύει, μεταγραφομένη, νὰ περιποιήσῃ αὐτοῖς τὴν κτῆσιν τῆς κυριότητος· τὰ γεγονότα δὲ ταῦτα ἀρκοῦσιν ὥπως καταστήσωσιν ἀνυπόστατον τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸν Νόμον, διότι, ἀνεκστῆτως τῶν περὶ συμβάσεων ὁρισμῶν τοῦ κοινου δικαίου, ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου (ἄρθρ. 8 καὶ 27) προκύπτει ὅτι ἡ κοινοποίησις τοῦ διατάγματος τῆς παραχώρησεως εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον πρὸς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῆς μετα-

γραφῆς τὴν κτῆσιν, ἐκ δὲ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τοῦ περὶ νόμου συνάγεται, ὅτι ἡ μεταγραφὴ ἀποβαίνει ἀνωφελὴς, ὁ ταγραφόμενος τίτλος δὲν ἔχῃ ἰσχύον νὰ μεταβιβάσῃ διὰ γραφῆς τὴν κυριότητα, μὴ καλυπτομένων διὰ τῆς μεταγραφῆς ἐλαττωμάτων τῆς μεταβιβάστικῆς τῆς κυριότητος πράξεως τοῦ προκειμένου, καθ' ἃ παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον, ὡς πρὸς τοῦ συνόλου τῶν σκέψεών του, ἢ πρὸς τὸν δεύτερον, ἤτοι τὸν προσεχόντα, παραχώρησις περιέχει τὸν ὅρον καθόσον δὲν παρέχει εἰς ἄλλον, καὶ ὁ ὅρος οὗτος ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν ἐκ τῆς παραχώρησεως εἰς ἄλλον, δηλονότι τοῦ τίτλου, οὗτος εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ συμπληρωσιν τῆς κτήσεως διὰ τῆς μεταγραφῆς πρὸς ἄλλον δὲ προηγουμένην παραχώρησιν παρεδίδεται ἐνέκα τῆς προηγουμένης κοινοποιήσεως τοῦ διατάγματος, δὲν ὑπῆρχε θέλησις καὶ ἀντικείμενον μεταβιβάσεως, καὶ ἡ λησθέντα ἀπόφασις δεχθεῖσα τὸ ἀνίσχυρον τοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τίτλου ἀπέκρουσε τὴν κυριότητα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μεταλλείου, καὶ ὑποθέσει, ὅτι αὐτοὶ μὲν μετέγραψαν τὴν περὶ παραχώρησις μεταλλείου πράξιν, οἱ δὲ ἀναιρεσιδλήτοι οὐδόλως μετέγραψαν, διότι ἐπὶ διεκδικήσεως ἐξετάζεται ἂν ὁ διεκδικῶν ἔχῃ τὴν κυριότητα, καὶ ἐάν ταύτην δὲν ἀποδείξῃ, νικᾷ ὁ ἐναγόμενος, χωρὶς ἀνταρτικῆς ἀδυναμίας τίνος αἰτίας νέμεται οὗτος.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ προηγουμένης μεταγραφῆς παρὰ τοῦ Σ ἐξεποιήθη τὸ μεταλλεῖον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Π, αἱ περὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰσὶν ὅλως ἐπιβοηθητικαὶ τοῦ ἐκτελεστομένου ἐπομένως τοῦ διατακτικοῦ ταύτης ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν ἐπὶ τῶν προεκτεθέντων, ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῶν ἐκτεθεισῶν αἰτιολογίας ἀναφερομένων λόγων ἀναιρέσεως.

9. Τὰ μεταλλεῖα καὶ τὰ κατὰ τὸν περὶ τῆς κτήσεως κτημάτων νόμον παρακολουθήματα αὐτῶν ὄντα ἀκίνητα.

10. Κινητὰ δὲ εἶναι αἱ μεταλλευθεῖσαι ὅλως μετοχαὶ τῆς ἐπὶ τῆς μεταλλεύσεως ἐταιρίας, κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν οἱ ὅροι τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν διὰ τὴν παραχώρησιν τῶν μεταλλείων προαποπειρουμένων.

11. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐρευνᾶν

ἀνεύρεσιν μεταλλείου ἀνασκάπτων ἢ διατρυπῶν ἀλλότριον ἔδαφος ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ τῆς γῆς ἰδιοκτήτου, ἢ αὐτοῦ μὴ συναινοῦντος, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείου, ἣτις δίδεται ἀφοῦ ἀκουσθῇ ὁ ἰδιοκτήτης καὶ γνωμοδοτήσῃ ὁ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικός. — Διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργοῦ ὀρίζεται τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ καταθέσῃ ὁ ἐπιχειρήσων τὴν ἔρευναν πρὸς πλήρη ἀποζημιώσιν τοῦ ἰδιοκτήτου διὰ τὰς συμβησμένους ζημίας.

12. Ἄνευ προηγουμένης συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου ἐντοίχων περιβολῶν, περιφραγμάτων, αὐλῶν ἢ κήπων, ἢ γηπέδων, ἢ ἀδεια ἐρεύνης ἢ ἢ παραχώρησις μεταλλείου δὲν δίδει δικαίωμα εἰς διάτρησιν ἢ κατασκευὴν φυγαγωγίων (φρεάτων), ἢ ὑπονόμων στοῶν ἢ εἰς ἀνέγερσιν μηχανῶν ἢ ἀποθηκῶν μὴ ἀπεχουσῶν 100 Β. πηγῆς ἐκ τῶν εἰρημένων ἐντοίχων περιβολῶν ἢ κατωκημένων μερῶν.

13 Ὁ ἰδιοκτήτης δύναται νὰ κάμῃ ἐρέυνας ἀπανταχοῦ τῆς ἰδιοκτησίας του ἄνευ ἀδείας· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ μετᾶλλευσιν, ἀνάγκη νὰ τῷ παραχωρηθῇ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ παραχωρήσεως τῶν μεταλλείων.

1-1. Πᾶς Ἕλλην ἢ ἀλλοδαπὸς δύναται εἴτε ἐν ἰδίῳ ὀνόματι εἴτε ὡς ἀντιπρόσωπος εταιρίας νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὴν παραχώρησιν μεταλλείου.

1-2. Οἱ ζητοῦντες τὴν παραχώρησιν μεταλλείου ὀφείλουσι ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι κέκτηνται πάντα τὰ προσόντα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τε μετᾶλλευσιν αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τῆς πράξεως τῆς παραχωρήσεως ἐπιβληθησομένων αὐτοῖς παροχῶν καὶ ἀποζημιώσεων.

Δημοσίον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Πάριος.

16. Ἐὰν ἐπιχειρῶσιν ἐργασίας, εἴτε ὑπὸ κατωκη-
μένα κτίρια, ἢ ὑπὸ χώρους, ἐν εἰς γίνονται ἄλλα γεωργι-
κὰ ἢ βιομηχανικὰ ἔργα, εἴτε ἐν τῇ ἀμέσῳ γειτονίᾳ τῶν
κτιρίων ἢ τῶν χώρων τούτων, ὀφείλουσιν ἐγγύχῃ ὅτι,
ἐὰν ἐκ τῶν ἐργασιῶν ἐκείνων προκύψῃ εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας
αὐτῶν ζημίαι, θέλουσιν ἐπανορθώσῃ αὐτήν· αἱ δὲ περὶ
τούτων αἰτήσεις καὶ ἀντιρρήσεις ὑπάγονται εἰς τὰ τα-
κτικὰ δικαστήρια.

17 *. Ἡ Κυβέρνησις κρίνει περὶ τῶν αἰτιῶν καὶ
τῶν λόγων, δι' οὓς, ἐὰν πλείονες ἐξαιτῶνται τὴν παρα-
χώρησιν μεταλλείου, παραχωρεῖται τοῦτο εἰς ἓνα ἐξ
αὐτῶν κατὰ προτίμησιν, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν
5 καὶ 6.

18. Ἐὰν τὸ μεταλλεῖον δὲν παραχωρηθῇ εἰς τὸν
εὐρετὴν, δια τῆς πράξεως τῆς παραχώρησεως ὀρίζεται
ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἢ εἰς αὐτὸν δοτέα ἀμοιβὴ ἢ ἀπο-
ζημιώσεις.

19. Τὰ ἐπὶ τοῦ κτήματος προνόμια καὶ αἱ ὑποθή-
και δὲν ἐπεκτείνονται ἐπὶ τοῦ μεταλλείου καὶ τῶν προ-
σαρτημάτων αὐτοῦ ἕνεκα τούτου ἡ πράξις τῆς παρα-
χώρησεως πέμπεται παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτέρ-
κων παραχρῆμα εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα τῶν Πρω-
τοδικῶν, ὅπως φροντίσῃ νὰ γείνῃ εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑπο-
θηκῶν καὶ ἡ προσήκουσα σημείωσις. — Ἡ τῆς παραχω-
ρήσεως τοῦ μεταλλείου σημείωσις γίνεται καὶ ἐν τῇ
τετάρτῃ στήλῃ τῆς σελίδος τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν,
τῇ περιεχοῦσῃ τὰς προϋπαρχούσας ὑποθήκας, περιέχει
δὲ καὶ τὸ ὀρισθὲν ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς ἐπιφανείας
μέρισμα, ὅπερ προστιθέμενον εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιφα-
νείας, ὥριστα μετ' αὐτῆς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν εἰ-
ρημένων ὑποθηκικῶν δανειστών.

* Τὸ ἀρθρ. 17 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νομοῦ ΣΚΗ' τοῦ 1867. Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

20. Ἡ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου πράξις ἀνάγκη νὰ μεταγράφηται εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν κατὰ τὸν ἀπὸ 9 Νοεμβρ. 1856 νόμον, μὴ μεταβιβαζομένης ἄλλως τῆς τοῦ μεταλλείου κυριότητος.

21. Δικαίωμα εἰς ἐγγράφην ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ μεταλλείου δυνάμει τοῦ νόμου ἔχουσι. — α') Ὁ εὔρετης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἀποζημιώσεως, ἐάν συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 18 δὲν παραχωρηθῇ εἰς αὐτὸν τὸ μεταλλεῖον, καὶ—β') Οἱ διὰ δημοσίου ἐγγράφου ἀποδεικνύοντες, ὅτι ἐχορήγησαν χρήματα πρὸς εὔρεσιν τοῦ μεταλλείου ἢ πρὸς ἐπιχείρησιν τῶν παρασκευαστικῶν ἔργων ἢ πρὸς κατασκευὴν μηχανῶν ἢ ἄλλων κατασκευασμάτων, ἢ τέλος πρὸς μετᾶλλευσιν τοῦ μεταλλείου. — Οἱ ὅρισμοι τῶν ἀρθρῶν 940 καὶ 941 συνδυαζομένων μετὰ τοῦ ἀρθροῦ 991 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ τῶν ἀρθρῶν 48 καὶ 49 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῶν μεταλλείων. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἐγγράφῃ αὐτοτελοῦς ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῆς γῆς διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 παραχωρησιν ὀφειλομένου μερίσματος.

22. Ἡ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου αἰτήσις γίνεται δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἀρμοδίον Νομάρχην, ἐξηγουσας τὸ εἶδος, τὴν θέσιν καὶ τὴν περιεχὴν τοῦ μεταλλείου, καὶ ἐάν ὁ αἰτῶν ᾖ ἰδιοκτῆτης ἢ εὔρετης αὐτοῦ*. Ὁ Νομάρχης ἐγγράφει τὴν ἀναφορὰν εἰς βιβλίον ἐπὶ τοῦτῳ ὠρισμένον κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς παραλαβῆς, δίδει εἰς τὸν ἀναφερόμενον, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ, ἐγγράφον ἀποδείξιν τῆς χρονολογίας τῆς παραλαβῆς καὶ διατάσσει ὅσον εἰς τὸν τετάρτον** τὴν δημοσίευσιν τῆς αἰτήσεως εἰς δύο τῶν μᾶλλον διαδεδομένων περιοδ.

* Ὡς τὸ ἄρθρον 2 Νόμου ΣΚΗ' 1867 καὶ τὸ δυνάμει τούτου ἐκδοθὲν Π. Δ. τῆς 17 Μαΐου 1867.

** Ἐντὸς 3 ἡμερῶν κατὰ τὸ Β. Δ. 19 Ἰανουαρίου 1867.

κῶν φύλλων τοῦ νομοῦ, ἢ, ἐὰν δὲν δημοσιεύωνται αὐτοῖσι τοιαῦτα φύλλα, εἰς δύο ἐκ τῶν μάλλον διαδιδόμενων περιοδικῶν φύλλων τοῦ Κράτους*. Ἀντίτυπα τῶν φύλλων τούτων διανέμει εἰς τε τὰ χωρία τοῦ δήμου, ἐνθα τὸ μεταλλεῖν, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ δήμου, ἵνα ἀναγνωσθῶσιν ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ μείνωσιν ἐπὶ 30 ἡμέρας τοιχοκολλημένα εἰς τε τὸ δημαρχεῖον καὶ εἰς τα δημοσιώτερα μέρη τοῦ δήμου, ἐπαναλαμβάνανμένης τῆς ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνώσεως κατὰ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακάς.—Περὶ δὲ τῶν ἀναγνώσεων καὶ τῶν τοιχοκολλήσεων τούτων συντάσσονται ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν ἐπιμελουμένων αὐτὰς δημοτικῶν ἀρχῶν.

23* Οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις εἴτε εἰς μετὰλλευσιν τοῦ μεταλλείου, εἴτε εἰς ἀποζημίωσιν, καθὼ εὑρεταί ἢ ἰδιοκτῆται τῆς γῆς, ὥς καὶ οἱ χορηγήσαντες χρήματα κατὰ τὸ ἐδάφ. 6' τοῦ ἀρθρ. 21, ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι τὰς ἐνστάσεις των εἰς τὸν Νομάρχην μετὰ τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὸ δημαρχεῖον τοιχοκολλήσεως τῶν κατὰ τὸ προαυμένον ἀρθρον ἐγγραφῶν.—Ὁ Νομάρχης καταχωρεῖ αὐτὰς εἰς τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ ἀναφερόμενον βιβλίον.

24. Τὸ βιβλίον τοῦτο μένει ἀνοιχτὸν ἐπὶ 20 ἡμέρας μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνωτέρω τετραμήνου προθεσμίας, ἵνα λάβωσι γνῶσιν τῶν ἀντιρρήσεων καὶ ἀξιώσεων οἱ ἔχοντες συμφέρον καὶ ἐπιφέρωσι τὰς ἀντιπαρτηρήσεις των.

25. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελευταίας προθεσμίας, ὁ Νομάρχης, ἀφοῦ λάβῃ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἀνωτέρω δημοσιεύσεων καὶ τὰς πρᾶσκούσας πληροφορίες περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπο-

* Ἰδὲ καὶ ἀρθρ. 1 ἐδ. 6' τοῦ Β. Δ. 19 Ἰανουαρίου, 1871.

** Τὸ ἀρθρ. 23 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νομοῦ 2ΚΗ' τοῦ 1867. Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βελότας

χρεώσεων των προσόντων τῶν ἐξαιτουμένων τὴν παραχώρησιν, ὑποβάλλει εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείων ἡτιολογημένην ἐκθεσιν καὶ γνωμοδότησιν, διευθύνων ἅπαντα τὰ ἐγγράφα μετὰ τοῦ τῆς καταμετρήσεως καὶ τῆς ὁροθεσίας χωρογραφικοῦ σχεδίου.

26. Τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείων ζητεῖ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἁρμοδίου ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὑπαλλήλου καὶ συμπληροῦν, ἐὰν τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον, τὰς γενομένας ἐξετάσεις διὰ νέων ἐπιτοπίων ἐρευνῶν, * ὑποβάλλει εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 συμβούλιον τὴν ἐκθεσὶν τοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἀποδεχομένῃ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀποφάσει αὐτοῦ, προκαλεῖ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ τὸ ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου Β. Διάταγμα.

27. ** Μέχρις οὗ ἐκδοθῇ τὸ Β. Διάταγμα, πᾶσα ἐνστάσις ἢ αἴτησις εἶναι δεκτὴ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 συμβουλίου.

28. Διὰ τοῦ Β. Δ. ὀρίζεται ἡ θέσις καὶ ἡ ἐκτασις τοῦ παραχωρουμένου μεταλλείου κατὰ τὸ τῆς καταμετρήσεως καὶ τῆς ὁροθεσίας σχέδιον, τὸ μέρος τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς γῆς, ἡ ἀποζημίωσις τῶν εὐρετῶν καὶ αἱ λοιπαὶ ὑποχρεώσεις τοῦ εἰς ὃν παρεχωρήθη τὸ μεταλλεῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἰδιοκτητῶν
τῶν μεταλλείων.

29. *** Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων ὀφείλουσι νὰ

* Τὸ καὶ ἄρθρο 6 Β. Δ. 19 Ἰαν. 1871.

** Τὸ ἄρθρ. 27 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΚΗ' 1867.

*** Τὸ ἄρθρ. 29 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΚΗ' 1867.

κάμωσιν ἑναρξιν τῆς μεταλλεύσεως ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως *, νὰ ἐκπληρῶσι τὰς ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ ἐγγράφῳ περιεχομένας ὑποχρεώσεις, νὰ διατελῶσι μεταλλεύοντες τὸ παραχωρηθὲν μεταλλεῖον ** καὶ νὰ ἐκτελῶσι τὰς πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων ἀναγομένας παραγγελίας τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ.

30*** Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων πληρώνουσι εἰς τὸ δημόσιον — α') Λεπτὰ 3 κατ' ἔτος δι' ἑκάστην στρέμμα τῆς πρὸς μετάλλευσιν παραχωρηθείσης ἐκτασεως· ὁ φόρος οὗτος πληρῶνεται ἑτησίως, καὶ ἀρχεται ἅμα τῇ παραχωρήσει τοῦ μεταλλείου**** — β') Φόρον εἰς χρήματα, ὅστις προσδιορίζεται ἐκάστῳ διὰ τοῦ ἑτησιοφορολογικοῦ νόμου ἐπὶ τοῦ προκόντος, ἀφοῦ ἐκπεσθῶν ἐκ τούτου μόνα τὰ ἔξοδα τοῦ ὕλικου καὶ τῆς ἐργασίας τῶν χρησιμευσάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν του, δὲν δύναται δὲ νὰ ὑπερβαίῃ τὰ 5 τοῖς ο)ο τοῦ, ὡς εἴρηται, καθαροῦ εἰσοδήματος *****.

ΑΠ. 388 (1894). Τὰ ἄρθρ. 29 καὶ 30 τοῦ Χ' νόμου τοῦ ἔτους 1861, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΣΚΗ' τοῦ ἔτους 1867, προσδιορίζοντα τὸν ὀφειλόμενον ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν μεταλλείων φόρον, οὐδεμίαν περιέχουσι διατάξιν περὶ ἀλληλεγγύου πληρωμῆς τοῦ ἐπὶ πλειόνων ἰδιοκτητῶν, οὔτε τὰ ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου Χ', ἐφ' οὗ κυρίως ἐρείδεται ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως τοῦ Δημοσίου, περιέχει διατάξιν τοιαύτην· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ τὰ ἄρθρον τοῦτο καθιεροῦν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐκουσίας ἀπαλλοτριώσεως καὶ ἐκμισθώσεως, ἅτε ἀπαίτουμένης ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, οὐδόλως ἐπεται ἡ ἀλληλεγ-

* Ἡ προθεσμία καθηργήθη μετὰ τὸν Νόμον ΒΤΟ' 1896 (ἄρθρ. 2).

** Ἰδε ἄρθρ. 2 καὶ ἐπ. Νόμου ΒΤΟ'.

*** Τὸ ἄρθρ. 30 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΚΗ'.

**** Ἰδε καὶ ἄρθρ. 12 τοῦ Νόμου ΒΟΕ' 1892.

***** Τὰ τοῦ φόρου τούτου ὥρισεν ὀριστικῶς εἰς 5 ο)ο (καὶ 10 ο)ο διὰ τὰ ὄρυχεα) ὁ Νόμος ΒΟΕ' 1892, καὶ τὸ Θέσπισμα τῆς 15 Ὀκτ. 1863.

γους υποχρέωσις τῶν συνιδιοκτητῶν μεταλλείων πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου αὐτῶν.

ΑΠ. 209 (1892). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 59 τοῦ Συντάγματος, οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται οὐδ' εἰσπράττεται, ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐξ οὗ ἐπεταί, ὅτι οἱ φόροι, εἴ τε δημόσιοι καὶ εἴ δημοτικοί, μόνον διὰ ρητοῦ νόμου, ἡρξάντες τὸ τε ποσοστὸν καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως, δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεὶς ὑφίσταται νόμος ἐπιβάλλων τὰ μεταλλεία εἰς δημοτικὴν εἰσφορὰν, διότι ὁ μὲν νόμος ΣΠ' τοῦ 1847, ἐπιτρέπων νὰ ἐπιβάλληται δημοτικὴ εἰσφορὰ μέχρι δύο τοις ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ἐξ ᾧ δὲν ἐπιβάλλεται δημόσιος ἔγγειος φόρος, περιλαμβάνει τὰ πράγματα ἐκείνα, ἅτινα ὑπέκειντο εἰς τοιοῦτον φόρον κατὰ τὴν δημοσίευσίν του, ἐπομένως οὐδόλως ἀφορᾷ εἰς τὰ μεταλλεία, τὰ ὅποια ὑπέχθησαν εἰς φόρον δημοσίον διὰ τοῦ νόμου ΧΖ' τοῦ ἔτους 1861 τὸ πρῶτον, οὐδεὶς δὲ ἄλλος νόμος, οὔτε αὐτὸς ὁ τοῦ 1861, ὁστις τὸν δημοσίον φόρον ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὥρισεν ἐπὶ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν προσόδου, διελάβε τι περὶ δημοτικῆς εἰσφορᾶς, εἴτε ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου, εἴτε ἐπὶ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν προσόδου, ἐνῷ ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤννοει νὰ υποβάλῃ τὰ μεταλλεία εἰς δημοτικὴν εἰσφορὰν, ἤθελε ρητῶς διατάξει τοῦτο, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, προκειμένου περὶ μεταλλεύματος, ὅπερ, ὅπως παραχρῆ, ἀπαιτεῖ ὑπερόγκους δαπανὰς καὶ σπουδαίας ἐργασίας, ἐὰν ἐφηρμόζετο ἀπλῶς ὁ νόμος ΣΠ', ὅστις τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν ἐπιβάλλει μόνον ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου, ἤθελεν ἐπέλθει ἀναγκαιῶς τὸ ἄτοπον, ἡ δημοτικὴ αὕτη εἰσφορὰ οὐ μόνον νὰ εἶναι κατὰ πολὺ μείζων τοῦ ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου τῶν μεταλλείων ἐπιβαλλομένου δημοσίου φόρου, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑφίσταται αὕτη, ἐν ᾧ ὁ δημόσιος φόρος ἡδύνατο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ΧΖ' νόμου τοῦ 1861 οὐ μόνον νὰ ἐλαττωθῇ τῇ ἀποφάσει τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνασταλῇ ἐντελῶς χάριν ἐμφυχώσεως καὶ προστασίας τῆς μεταλλεύσεως.

31. Ἐπιβάλλεται προσέτι ἐν ἑκατοστῷ τῆς δραχμῆς φόρος ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, καθαροῦ προϊόντος, ἵνα ἀπαρτισθῇ τοῦ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον πρὸς βοήθειαν περιθάλψιν τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων. — Ἰδιαίτερον Διάταγμα θέλει κανονίσει τὴν διαχείρισιν τοῦ κεφαλαίου τούτου *.

* Β. Δ. 31 Μαΐου 1882.

32 *. Ἡ Κυβέρνησις δύναται δι' ἰδιαιτέρους λόγους, ἰδίως λόγῳ ἐμφυχώσεως τῆς μεταλλεύσεως, ἢ βοηθείας ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων ἐξ ἀνωτέρας βίας, ἅτινα ἤθελον συμβῇ κατὰ τὴν μετάλλευσιν, νὰ ἐλαττώσῃ ἢ καὶ ν' ἀναστελῇ τὴν πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφ. 6' τοῦ ἄρθ. 30 πληρωνομένου φόρου ἐπὶ τινι ἔτη διὰ Β. Δ., ἐκδιδόμενου κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 συμβουλίου καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν.

33. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποζημιώσωσι τοὺς ἰδιοκτητὰς, ὧν ἤθελον καταλάβει ἢ βλάβῃ τὰς γαίας διὰ τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν. Καὶ εἰ μὲν ἐξ αὐτῶν κωλύεται ἀνευ ἄλλης βλάβης ἢ ἐντὸς τοῦ ἔτους συνήθης καλλιέργεια, ἢ ἀποζημιώσεις συνίσταται εἰς τὴν ἐκ τῆς καλλιεργείας καθαρὰν πρόσδοον κατὰ τὴν γνωμοδότησιν ἐμπειροτεχνῶν, προτιθεμένου εἰς αὐτὴν καὶ ἐνὸς τετάρτου τῆς αὐτῆς πρόσδοου· εἰ δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων ἐργασιῶν καὶ τῶν ἀνασκαφῶν βλάπτονται αἱ γαίαι τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς καλλιέργειαν ἢ καταλαμβάνονται ὑπὲρ τὸ ἔτος, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων ὑποχρεοῦνται νὰ προσλάβωσιν αὐτὰς εἰς τὴν περισχὴν τοῦ μεταλλείου ἐπὶ ἀποζημιώσει ὀριζομένη ὑπὸ ἐμπειροτεχνῶν εἰς τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας, ἣν εἶχον αὐταὶ πρὸ τῆς μεταλλεύσεως τοῦ μεταλλείου.

34. Ἐὰν τὸ μεταλλεῖον βλάβῃ εἴτε λόγῳ τῆς γειτνιάσεως, εἴτε δι' ἄλλας αἰτίας ἕτερον μεταλλεῖον ἕνεκα τῶν ὑδάτων ἢ ἄλλων περιπτώσεων, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ βλάπτοντος μεταλλείου ἀποζημιοῖ τὸν τοῦ βλαπτομένου κατ' ἐκτίμησιν ἐμπειροτεχνῶν.

* Τὸ ἄρθρ. 32 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΣΚΙΓ' τοῦ 1867.

ΑΠ. 363 (1894). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 ἐδ. 5' Πολ. Δικ. οἱ εἰ-
ργαζόμενοι δύνανται νὰ διατάττωσι προσωρινὰ μέτρα ἐπὶ παντὸς εἶδους
διενέξεων περὶ νομῆς, ἐπομένως καὶ ἐπὶ διενέξεων περὶ νομῆς με-
ταλλείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ ὀρυχείων.

35. Ἡ ἐν ὀρυχείοις ἐξόρυξις δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ
δυνάμει ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργοῦ, πα-
ρεργούσης τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα καὶ ὀρίζουσας τὰ δ-
ρια καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξορύξεως *.

36. Πρὸς ἐκδοσιν τῆς ὑπουργικῆς ἀδείας διὰ τὴν
ἐν ὀρυχείῳ τινὶ ἐξόρυξιν ἀπαιτεῖται νὰ ἐνεργηθῶσι προη-
γουμένως τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 22, 23, 24 καὶ 25 περὶ
παραχωρήσεως μεταλλείων ὀριζόμενα, προτιμωμένου
πάντοτε τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς γῆς.

37 **. Ἐὰν οἱ ἔχοντες τὴν τῆς ἐξορύξεως ἀδειαν
ἀναβάλῃ τὴν ἐξόρυξιν ἐπὶ πλέον τῶν ἐξ μηνῶν, ἀνευ
νομίμου τινὸς κωλύματος, ἡ ἐκδοθεῖσα περὶ ἐξορύξεως
ἐγκρισις θεωρεῖται ἄκυρος, καὶ παραχωρεῖται εἰς ἄλλον
κατὰ τ' ἀνωτέρω.

38. Παραχώρησις δι' ὀρυχεῖα τοιαύτη ὅποια ἀπαι-
τεῖται καὶ διὰ τὰ μεταλλεῖα, δὲν δύναται νὰ λάβῃ χω-
ραν εἰμὴ ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις.—α') Ἐὰν ἀποκα-
τασταθῇ ἀδύνατος ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐξόρυξις καὶ ἂν ἡ κατα-
σκευὴ ψυχαγωγίων, ὑπονόμων στοῶν καὶ τεχνικῶν ἄλ-
λων ἔργων θεωρηθῇ ἀναγκαία.—β') Ἐὰν ἡ ἐξορύξις καὶ
τοὶ ἐφικτῇ, ἔσεται ὀλιγοχρόνιος καὶ καθίστησιν ἀδύνα-

* Μετὰ τὸν Νόμον ΒΤΟ' 1896 καὶ διὰ πᾶν ὀρυχεῖον ἀπαιτεῖται
Β. Διατάγμα.

** Τὸ ἄρθρ. 37 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΚΗ'
1867.

τον τήν μετὰ ταῦτα ἐνεργηθησομένην ἐξορύξιν δι' ὑπονόμων στοῶν καὶ ψυχαγωγίων (φρεάτων). *

39 **. Ὅσακις ὁ λαβὼν τῆς ἐξορύξεως τὴν ἄδειαν δὲν εἶναι ἰδιοκτῆτης τῆς γῆς, καὶ δὲν συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου περὶ τοῦ εἰς τοῦτον δοτέου μερίσματος, ἢ ἰδιοκτῆτης εἶναι τὸ δημόσιον, θέλει ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 συμβούλιον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τοὺς διαφερομένους καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὑπαλλήλου καὶ λάβῃ καὶ ἄλλοθεν, χρείας τυχούσης, τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

40. Οἱ ἐξορύσσοντες ἐν ὄρυχείαις πληρῶνουν εἰς τὸ δημόσιον ἓνα μόνον φόρον εἰς χρήματα, ἐὰν τὸ προϊόν δὲν ὑπὸκειται εἰς τέλος δι' εἰδικοῦ νόμου ὠρισμένον. — Ὁ φόρος οὗτος προσδιορίζεται ἐκάστοτε διὰ τοῦ ἐτησίου φορολογικοῦ νόμου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγοραίας ἀξίας τοῦ προϊόντος, ἀφοῦ ἐκ ταύτης ἐκπεσθῶσι μόνον τὰ ἐξόδα τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ὕλικου τὰ πρὸς ἐξορύξιν τοῦ καταβληθέντα διὰπραγματογνωμόνων προσδιοριζόμενα. Ὁ φόρος οὗτος δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 10 τοῖς 100 ἐκ τῆς ὡς εἴρηται, καθαρᾶς προσόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ λατομείων.

41 *.**

42. Οἱ λιθοτομοῦντες ἐν λατομείαις ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου ὀριζομένου εἰς 10 1/2 τοῦ ὡς προεῖρηται καθαρῶ προϊόντος.

* Τὸ ἄρθρον 38 κατέστη ἄχρηστον, ἀφ' ἧς διὰ Νόμου ΒΤΟ 1896 κατηργήθη πᾶσα μετὰξὺ ὄρυχείων διάκρισις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραχωρήσεως.

** Τὸ ἄρθρ. 39 τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΣΚΗ'.

*** Τὸ ἄρθρ. 41 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΥΝΔ' 1896.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Περὶ πραγματογνωμοσύνης.

43. Ὅσακις ὑπάρχει ἀνάγκη πραγματογνωμόνων, ὁ διορισμὸς αὐτῶν καὶ ἡ διαδικασία τῆς γνωμοδοτήσεως γίνονται κατὰ τὰ ἄρθρα 292—297 τῆς Π. Δικονομίας.

44. Οἱ πραγματογνώμονες διορίζονται ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικῶν ἢ ἄλλων εἰδημόνων περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὰς εἰς αὐτὴν ἀναγομένας ἐργασίας — Ὁ εἰσαγγελεὺς γνωμοδοτεῖ πάντοτε κατὰ τὴν περὶ γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων συζήτησιν.

45. Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια· ὅθεν δύναται καὶ νὰ τροποποιηθῇ ὑπ' αὐτῶν, ἐὰν ἀντιβαίνει εἰς τὴν πεποιθισίν των.

46. Ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐμπειροτεχνῶν καὶ αἱ δαπάναι τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐν γένει ἐκκαθαρίζονται καὶ προσδιορίζονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῇ βάσει διατιμήσεως, ὁρισθησομένης διὰ Β. Δ. Ἀλλ' οἱ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοὶ δὲν ἐχρυσὶ δικαίωμα εἰς τοιαύτην ἀμοιβὴν, ὅτακις ἐπιχειρῶσιν ἐργασίας ἀναγομένας εἰς τὴν διοίκησιν τῶν μεταλλείων καὶ τῶν λατομείων ἢ εἰς τὴν διοικητικὴν ἢ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν αὐτῶν.

47. Ὁ προκαλὼν τὴν πραγματογνωμοσύνην δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ καταθέσῃ τὰ πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῆς θναγκαῖα ἐξόδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Περὶ τῆς τῶν μεταλλείων ἰσχυνομένης ἐπιτη-
 ρήσεως καὶ τῆς εἰς ταῦτα ἀναγομένης
 ποινικῆς δικαιοδοτίας.

48. Αἱ παραβάσεις τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ μεταλ-
 λεύειν μεταλλεῖον ἄνευ παραχωρήσεως καταμηνύονται
 καὶ ἐκδικάζονται κατὰ τοὺς περὶ πταισμάτων ὁρισμοὺς
 τῆς Ποιν. Δικον. — Αἱ ἐπιβληθησόμεναι ποιναὶ εἶναι πρό-
 στιμον 100—500 δρ., ἐν ὑποτροπῇ δὲ πρόστιμον 200
 —1000 δρ. καὶ κράτησις 10—30 ἡμερῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Περὶ μηχανικῶν
 καὶ τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν μεταλλείων.

49. Διορίζεται εἰς ἐπιθεωρητῆς ἐπὶ τῶν μεταλ-
 λείων διατελῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἐπὶ τῶν Ἐσωτε-
 ρικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὑπουργείων μὲ μισθὸν καὶ βα-
 θμὸν τμηματάρχου Α' τάξεως. — Ὅσακις δ' οὗτος ἐνερ-
 γεῖ ἐπιθεώρησιν ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα, καὶ καθήκοντα
 καὶ ὅλας τὰς ἀπολαύς τῶν ἐν περιοδεΐᾳ ἀνωτέρων ἀ-
 ξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ. *

50. Διὰ Β. Δ. διορίζονται παρὰ τῷ ἐπιθεωρητῇ
 τῶν μεταλλείων καὶ τῷ ἐπὶ τῶν ὄρυκτῶν ἔφορῳ οἱ ἀ-
 ναγκαστοὶ βοηθοὶ καὶ δόκιμοι.

51. Ὁ ἐπιθεωρητῆς τῶν μεταλλείων ἐπιτηρεῖ τὸν
 τρόπον τῆς μεταλλεύσεως, δίδει κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐπὶ
 τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ τὰς προσηκούσας ὁδηγίας
 εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν μεταλλείων καὶ ἀναφέρει εἰς

* Ἡ διάταξις αὕτη κατηργήθη ἐμμέσως διὰ τῶν Νόμων ΑΥΨ' 1887 καὶ ΑΩΠΑ' 1891.

αὐτὴν τὰς ἐλλείψεις, τὰς καταχρήσεις, καὶ τοὺς κινδύνους τῆς μεταλλεύσεως. Ἡ ἐπιτήρηση αὕτη δύναται ν' ἀνατεθῇ καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ὀρυκτῶν ἔφορον.

Ἐγκύκλιος τῆς 29 Ἰαν. 1896. Περί τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν ἐν περιπτώσει δυστυχήματος ἐν μεταλλοιοίς.

Παρατηρήθη, ὅτι οὐχὶ ἀπροσκόπτως βαίνει πολλακίς ἡ ὑπηρεσία τῶν προϊσταμένων Διοικητικῶν Ἀρχῶν, ὅταν τις δυστύχημα τι συμβῇ ἐν μεταλλείοις, εἴτε διότι δὲν ἀγγέλλεται τοῦτο ἐγκαίρως, εἴτε διότι αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ παρεύχονται ἐνίοτε εἰς σύγκρουσιν πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν μεταλλείων ἀποτελλομένους ἐξεταστάς, ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέτρα, ὅτινα δεόν νὰ ληθῶσι πρὸς ἀποτροπὴν νέου αὐτυχήματος. — Ἐπιθυμοῦντες λοιπὸν νὰ διευκρινίσωσι τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας ἑκατέρας τῶν εἰρημένων Ἀρχῶν, ὅπως τὸ μὲν σκοπιμώτερον προστατεύηται ἡ ζωὴ τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων, τὸ δὲ λαμβάνωνται μόνον τ' ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποτροπὴν νέων δυστυχημάτων, παρέχομεν ὑμῖν τας εἰς τας διασαφῆσεις καὶ ὁδηγίας :

1) Ἀπο συμβῇ δυστύχημά τι, ὁ οἰκεῖος Ἀστυνόμος ὀρεῖται ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ γνωρίζῃ τοῦτο παραχρῆμα πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν μεταλλείων, ἀφ' ἑτέρου δέ, μεταβαίνειν αὐτὸς ἐπὶ τόπου, νὰ διατάσῃ, ὅπως μὴ μεταβληθῶσι τὰ πράγματα μέχρις ἀφίξεως τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, καταλείπων αὐτόθι καὶ φρουρὴν ἐν ἀνάγκῃ.

2) Ὁ Ἐπιθεωρητὴς μεταβαίνειν ἐπὶ τόπου παραλαμβάνει καὶ τὸν Ἀστυνόμον ἢ τὴν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ.

3) Ἐπὶ τόπου ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ καταμέτρησης πρὸς περιστάσιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν συνέβη τὸ δυστύχημα, καὶ διατάσσονται προφορικῶς ὑπ' αὐτοῦ, παρουσία καὶ τοῦ Ἀστυνόμου, αἱ ἀναγκαῖαι ἐργασίαι, πρὸς στερέωσιν τῶν ἐκτελειουμένων ἔργων, ἢ ἢ προσωρινή διακοπὴ τῆς ἐξορύξεως, ἢ α, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ΧΓ νόμου, διατάξῃ τὰ δεόντα ὁ ἀρμόδιος Νομάρχης.

4) Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, ὁ Ἀστυνόμος δεόν νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς αἱ ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ὑποδείχθεισαι ἐργασίαι, ἢ ἐὰν ἐπηκολούθησαν ἢ τυχὸν διαταχθεῖται διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν, ἀναφέρων πρὸς αὐτὸν τὰ δεόντα.

Ἀντίστοιχον τῆς παρούσης παρακαλοῦμεν ν' ἀποστείλῃτε πρὸς τὰς κατὰ τὴν ὑπ' ὡμῶς Νομὸν Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς, ἰδίᾳ δὲ πρὸς ἐκείνας, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων ἐνεργοῦνται μεταλλευτικαὶ ἐργασίαι, παρεγγέλλοντας νὰ συμμορφῶνται τοῦ λοιποῦ ἀπαρεγκλίτως πρὸς τας ἐνδεχόμενας ὁδηγίας ταύτας.

Ἐάν ἡ μετάλλευσις περιορισθῇ ἢ διακοπῇ, ὥς ἐκ τούτου δὲ ἐμβάλλεται εἰς κίνδυνον ἡ δημοσία ἀσφα-

λεια ἢ βλάπτωνται τὰ συμφέροντα τῶν ἀναλωτῶν, οἱ ἄρμόδιοι νομάρχαι, ἀφοῦ λάβωσι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἀναφέρουσι πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείων, ὅπως συνεγνω-
 ούμενον μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποφασίσῃ τα-
 δέοντα *.

§ 3. Ἐὰν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς μεταλλεύσεως ἀπει-
 λῇται ἡ δημοσία ἀσφάλεια, ἡ συντήρησις τῶν ψυχαγω-
 γίων, ἡ στερεότης τῶν ἐκτελεσθέντων ἔργων, ἡ ἀσφάλεια τῶν μεταλλευτῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους οἰκισ-
 μῶν, ὁ ἄρμόδιος νομάρχης ἐκδίδει τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς
 πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἀπειλουμένου κινδύνου καὶ ἀναφέρει
 τὰ γενόμενα εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργείων.

§ 4. Ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης μεταλλείου δὲν συμμορφω-
 θῇ μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουρ-
 γείου πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν παρατηρηθεῖσων ἐλλείψεων,
 διατάσσεται ἡ προσωρινὴ διακοπὴ τῆς ἐξορύξεως ἢ ἡ ἐ-
 ξακολούθησις αὐτῆς καὶ ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἐπιτρεπ-
 τῶν ἔργων τῇ ἐπιστάσει τοῦ μηχανικοῦ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἰ-
 διοκτήτου.

§ 5. Ἐὰν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ προηγου-
 μένῳ ἀρθρῷ ὀρισμένων, ὁ ἰδιοκτήτης ἐξακολουθῇ καὶ μὴ
 ἐκπληροῖ καθ' ὅλοκληρίαν τὰς, ὡς εἶρηται, ἐπιβέβλη-
 μένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις, ἢ, ἐὰν ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ
 ὑπουργείου διακόψῃ τὴν ἐξορύξιν ὑπὲρ τὸ ἔτος** δύναται
 μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρὸν θ'
 συμβουλίου καὶ διὰ Β. Δ. νὰ γείνη ἐκπτώσις τοῦ δι-
 καιώματος, ὅπερ ἀπέκτησε διὰ τῆς παραχωρήσεως τοῦ
 μεταλλείου. Τοῦτο δὲ ἐκποιεῖται διὰ δημοσίου πλειστη-
 ρισμοῦ. — Τὸ ἐκπλειστηρίασμα καταβάλλεται εἰς τὴν
πρώτην ἰδιοκτήτην ἢ εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτοῦ.

* Ἰδὲ καὶ ἀρθρ. 2 Νόμου ΒΤΟ' 1896 συμπληροῦν τὸ παρὸν ἀρ. 59.

** Ἡ προθεσμία αὕτη καθιερώθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΤΟ' 1896 (ἀρ. 2).

*

Νόμος ΣΚΗ' 26]27 'Απριλίου 1867. Περί τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου *.

* Ἄρθρον 1.

Τ' ἄρθρα 6, 17, 23, 27, 29, 30, 32, 37 καὶ 39 τοῦ ὑπὸ στοιχ Χγ' νόμου περὶ μεταλλείων τῆς 22 Αὐγούστου 1861 τροποποιοῦνται ὡς ἐξῆς.

α' Ἀρθ. 6. Τὸ δικαίωμα τοῦτο παραχωρεῖται διὰ Β. Διατάγματος, ** προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν, μετὰ προηγουμένην ἀποφασιν*** συμβουλίου, ἰδίως ἐπὶ τούτῳ συγκεκροτημένου, καὶ συγκειμένου ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν τοῦ κράτους, τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνόδου ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον προεδρεύσαντος αὐτῆς, τοῦ προέδρου τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τοῦ παρ' αὐτῷ ἐπιτροπῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, συγκαλουμένων ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πρῶτουπουργοῦ, καὶ ἀποφασίζόντων κατὰ πλειονοψηφίαν. Τὸ συμβούλιον τοῦτο λογίζεται πλήρες, ἐὰν ἐκτὸς τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, παρευρίσκωνται καὶ δύο ἐκ τῶν λοιπῶν πέντε μελῶν.

α' Ἀρθ. 17. Ἡ Κυβέρνησις κρίνει περὶ τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν λόγων, δι' οὓς, ἐὰν πλείονες ἐξαιτῶνται

* Εἰς. 1867 σελ. 196.

** Διὰ τοῦ Νόμου ΣΠ' 26 Μαΐου 1882 εἶχεν ὁρισθῆ, ὅτι μόνον διὰ νόμου ἐπετρέπετο ἡ παραχώρησις μεταλλείων ἢ ὀρυχείων ἐκ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγομένων. Ἀλλὰ διὰ τοῦ Νόμου ΒΤΟ' 1896 ὥρισθη, ὅτι γενικῶς ἡ παραχώρησις μεταλλείων καὶ ὀρυχείων (πλὴν ὠρισμένων εἰδῶν) γίνεται διὰ Β. Δ.

*** Ἡ γνωμοδότησις τοῦ Μεταλλευτικοῦ Συμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν ὑπουργόν. Ὁ Θ. Δηλιγιάννης κατὰ τὴν γ' συζήτησιν τοῦ Νόμου ΒΤΟ' 1896 (Ἐφημ. Βουλῆς σελ. 211) εἶπεν: ἡμεῖς ἔχομεν τὸν ὑπουργὸν ὑποτασσόμενον εἰς τὰς γνώμας τοῦ Μεταλλευτικοῦ Συμβουλίου. [Διακόπουλας].

τὴν παραχώρησιν μεταλλείου, παραχωρεῖται ἓνα ἐξ αὐτῶν κατὰ προτίμησιν, κατὰ τοὺς ἀρθρῶν 5 καὶ 6».

« Ἀρθρ. 23. Οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις εἴτε εἰς τὸν μεταλλεῖον, εἴτε εἰς ἀποζημίωσιν, ἢ ἰδιοκτῆται τῆς γῆς, ὡς καὶ οἱ χορηγήσαντες κατὰ τὸ ἐδάφιον 6' τοῦ ἀρθρ. 21, ὀφείλουσιν βάλλωσι τὰς ἐνστάσεις των εἰς τὸν Νομάρχην ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὸ δημαρχεῖον τοιχοκολλήσεως τοῦ προηγούμενου ἀρθροῦ ἐγγραφῶν. — Ὁ Νομάρχης διαχωρίζει αὐτὰς εἰς τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ ἀριθμ. 1 βιβλίον».

« Ἀρθρ. 27. Μέχρις οὗ ἐκδοθῇ τὸ Β. πᾶσα ἐνστάσις ἢ αἰτησις εἶναι δεκτὴ ἐνώπιον τοῦ μεταλλεῖου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἀρ. 1 βιβλίου».

« Ἀρθρ. 29. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων νὰ κάμωσιν ἐναρξιν τῆς μεταλλεύσεως, νὰ ἐκπληρῶσιν τοὺς ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως *, νὰ ἐκπληρῶσιν τὴν παραχωρητηρίαν ἐγγράφῳ περιεχομέναν ὅπου νὰ διατελῶσι μεταλλεύοντες τὸ παραχωρητῆριον **, καὶ νὰ ἐκτελῶσι τὰς πρὸς ἀποφυγὰς μάτων ἀναγομένας παραγγελίας τοῦ ἀρμοδίου ἀρχικοῦ μεταλλείων μηχανικοῦ».

« Ἀρθρ. 30. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον — α') Λεπτὰ 3 καὶ ἑκάστον στρέμμα τῆς πρὸς μεταλλεύσιν παραχωρηθείσης ἐκτάσεως· ὁ φόρος οὗτος πληρῶνεται ἐν

* Ἡ τῆς προθεσμίας διάταξις κατηργήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 1896 (ἀρ. 2).

** Ἰδὲ συμπλήρωσιν ἐν ἀρθρ. 2 καὶ ἐπ. τοῦ νόμου 1896 (ἀρ. 2).

ἀρχεται ἅμα τῇ παραχωρήσει τοῦ μεταλλείου *. — β') Φορον εἰς χρήματα, ὅστις προσδιορίζεται ἐκάστοτε διὰ τοῦ ἐτησίου φορολογικοῦ νόμου ἐπὶ τοῦ προϊόντος, ἀφοῦ ἐκπεσθῶσιν ἐκ τούτου μόνα τὰ ἔξοδα τοῦ ὕλικου καὶ τῆς ἐργασίας τῶν χρησιμευτάντων εἰς τὴν ἐξόρυξίν του, ὅν δύνανται δὲ νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 5 τοῖς ο)ο τοῦ, ὡς εἴρηται, καθαροῦ εἰσοδήματος **.

« Ἄρθρ. 32. Ἡ Κυβέρνησις δύνανται δι' ἰδιαιτέρους λόγους, ἰδίως λόγῳ ἐμψυχώσεως τῆς μεταλλεύσεως, ἢ βοηθείας, ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων ἐξ ἀνωτέρας βίας, ἅτινα ἤθελον συμβῇ κατὰ τὴν μετάλλευσιν, νὰ ἐλαττώσῃ ἢ καὶ ν' ἀναστρίψῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφ. β' τοῦ ἄρθρ. 30 πληρωνομένου φόρου, ἐπὶ τινι ἔτη διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 συμβουλίου καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν.

« Ἄρθρ. 37. Ἐὰν οἱ ἔχοντες τὴν τῆς ἐξορύξεως ἄδειαν ὀρυχείου ἀναβάλλωσι τὴν ἐξόρυξιν ἐπὶ πλεόν τῶν 3 μηνῶν, ἄνευ νομίμου τινὸς κωλύματος, ἢ ἐκδοθεῖσα περὶ ἐξορύξεως ἔγκρισις, θεωρεῖται ἄκυρος, καὶ παραχωρεῖται εἰς ἄλλον κατὰ τ' ἀνωτέρω ».

« Ἄρθρ. 39. Ὅσακις ὁ λαβὼν τῆς ἐξορύξεως τὴν ἄδειαν δὲν εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς γῆς, καὶ δὲν συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου περὶ τοῦ εἰς τοῦτον δοτέου μερίσματος, ἢ ἰδιοκτήτης εἶναι τὸ δημόσιον, θέλει ἀποφασίξαι περὶ τούτου τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 συμβούλιον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τοὺς διαφερομένους καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὑπαλλήλου, καὶ λάβῃ καὶ ἄλλοθεν, χρείας τυχούσης, τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες ».

* Ἰδὲ καὶ ἄρθρ. 12 Νόμου ΒΟΕ' 1892.

** Ἀλλὰ διὰ τοῦ Νόμου ΒΟΕ' 1892 (ἄρθρ. 12) ὤρισθη εἰς 5 ο)ο σταθερῶς.

Ἄρθρον 2.

Ὁ τρόπος, καθ' ὃν ὁ αἰτῶν τὴν παραχώρησιν μεταλλείου θέλει ὀρίσει, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου, τὸ εἶδος, τὴν θέσιν καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ μεταλλείου, κανονισθήσεται διὰ Β. Διατάγματος. *

Ἄρθρον 3

Ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου δὲν ἐπιχειρήσῃ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ ἐντὸς ἑτους ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου, δύναται διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδόμενου μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ 6 ἄρθρον συμβουλίου, νὰ κηρυχθῇ ἑκπτώτος τοῦ ἐπὶ τοῦ μεταλλείου δικαιώματος.

Β. Διάταγμα 17 Μαΐου 1867. Περὶ τῶν ὑποβαλλομένων πρὸς παραχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων. **

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΣΚΗ' ἀπὸ 26 Ἀπριλίου ἐ. ε. δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ ὑπὸ στοιχ. Χ' περὶ μεταλλείων νόμος τῆς 22 Αὐγούστ. 1861, ἀπεφασίσαμεν κλπ.

1. Οἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ΣΚΗ' νόμου αἰτῆσαντες τὴν παραχώρησιν μεταλλείου ὀφείλουσι νὰ συναθεύωσι τὴν περὶ τούτου ἀναφορὰν αὐτῶν καὶ μετὰ ἐξῆς. — α') μετ' ἐγγράφον ἀπόδειξιν τῶν γενομένων ἐπιστημονικῶν ἐξετάσεων, ἐμφαίνουσιν τὸν προσδιορισμὸν οὐχὶ μόνον τοῦ εἶδους τοῦ ἐπικρατοῦντος μετάλλου, ἡμιμετάλλου ἢ ὀρυκτῆς κυσίμου ὅλης τοῦ ἀνακαλυφθέντος μεταλλείου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ τόπου, ἐνθα κεῖται τὸ μεταλλεῖον, καθὼς καὶ τῆς διασκευῆς, ἐν ᾗ ἀπαντᾶται τὸ μετάλλευμα εἰς πλέθος, εἰς κοιτάσματα ἢ εἰς σωρούς. — β') Χωρογραφικὸν διάγραμμα ***

* Τοιοῦτον ἐξεδόθη τὸ Β. Δ. 17 Μαΐου 1867.

** ΕφΚ. 1867 σελ. 463. Τὸ παρὸν Β. Δ. συνεπληρώθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Β. Δ. τῆς 19 Ἰαν. 1871.

*** Ἰδε Β. Δ. 19 Ἰανουαρ. 1871 (ἄρθρ. 3).

εἰς τριπλοῦν τῆς ζητουμένης πρὸς παραχώρησιν ἐκτάσεως με-
κλίμακα δέκα χιλιοστομέτρων δι' 100 μέτρα, ἥτοι ὑπὸ σμί-
κρουνσιν ἐνός δεκακισχιλιοστοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ διαγράμματος τού-
του, ἀνάγκη νὰ σημειοῦνται ἀκριβῶς αἱ τριγωνομετρικαὶ τῆς
καταμετρήσεως γραμμαί, ἥ ὅλη ἐπιρροαία εἰς τετραγωνικοὺς
Βασιλικούς πήχεις κατὰ τὰ ὅρια τῆς ὅλης ἐκτάσεως εἰς τρό-
πον τοιοῦτον, ὥστε αἱ περιλαμβάνουσαι τὴν ὅλην ἐκτασιν γραμ-
μαὶ ν' ἀπολήγωσιν εἰς εὐδιάγνωστα σημεῖα, τεχνητὰ ἢ φυσι-
κὰ· θέλει δὲ συνυποβάλλεται καὶ ἕτερον λεπτομερεῖας διάγραμ-
μα ὑπὸ ἀνάλογον σμίκρυνσιν, δι' οὗ νὰ καταφαινῇται ἡ ὀρι-
ζόντιος προβολὴ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν καὶ διὰ δύο κα-
θέτων μεταξὺ τῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος κατατομῶν ἐπὶ τῶν
γενομένων ἀνασκαφῶν καὶ τῆς θέσεως τοῦ μεταλλείου, νὰ κα-
ταδεικνύται ἡ θέσις, ἡ διεύθυνσις, ἡ κλίσις καὶ τὸ πάχος τοῦ
ἀνασκαφέντος μεταλλοῦχου χώρου, καθὼς καὶ τοῦ περικλείον-
τος τοῦτο πετρώματος.

2*.

* Ἐγκύκλιος ἀριθ. 58. Περί τῶν ὑποβαλλομένων πρὸς παραχώ-
ρησιν μεταλλείων αἰτήσεων.

Δι' μέχρι τοῦδε ὑποβληθεῖσαι πρὸς τοὺς Νομάρχας, περὶ παρα-
χώρησεως μεταλλείων ἀναφοραί, ἐνεγράφοντο ἀπλῶς εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ
βιβλίον τῆς Νομαρχίας καὶ διατάσσετο ἀμέσως ἡ δημοσίευσις καὶ
ἐπ' ἐκκλησίαις ἀνάγνωσις τῶν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ δήμου, ἐνθα
ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρχε μεταλλεῖον. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἀνεῦ προη-
γουμένης ἄλλης οὐσιώδους ἐξετάσεως, καθόσον ἀφορᾷ τὸ εἶδος, τὴν
θέσιν καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ μεταλλείου, ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ
πνεῦμα τοῦ νόμου· διότι εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀρθρον 22 τοῦ νό-
μου περὶ μεταλλείων ἀναφέρει ρητῶς, ὅτι ὁ Νομάρχης ἐγγράφει τὴν
ἀναφορὰν καὶ διατάσσει ὅσον οἶδν τε τάχιον τὴν δημοσίευσιν τῆς
αἰτήσεως, ἀλλὰ παρακατιὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ ἀναφέρεται ἐπίσης
ρητῶς, ὅτι ἀντίτυπα τῶν φύλλων τούτων (τῶν ἐφημερίδων τουτέ-
στιν ἐν αἷς ἐγένετο ἡ δημοσίευσις) διανέμει (ἡ Νομαρχία) εἰς τε τὰ
χωρία τοῦ δήμου ἐνθα ὑπάρχει τὸ μεταλλεῖον, ὅπερ σημαίνει, ὅτι
ποὶ πάσης ἄλλης ἐνεργείας, ὁ Νομάρχης πρέπει νὰ βεβαιωθῇ διὰ
παντός τρόπου, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ μεταλλείου δὲν
πρέπει μόνον ἀπλῶς ν' ἀναφέρεται ἐν τῇ ὑποβληθείσῃ αὐτῷ ἀναφο-
ρᾷ καὶ νὰ ᾖ ἐνθα ἰδανικὴ καὶ ὑποθετικὴ, ἀλλὰ πραγματικὴ καὶ ἀρ-
κούντως ἀποδεδειγμένη· καὶ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἔπρεπε νὰ ἐπι-

* Κατηργήθη ὑπὸ Β. Δ. 19 Ἰαν. 1871 (ἀρ. 2).

στήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι Νομάρχαι, πρὸς οὓς ὑπεβάλλοντο αἱ τοιαύτης φύσεως αἰτήσεις, τὴν προσίχην αὐτῶν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς βεβαίας ὑπάρξεως τοῦ μεταλλείου, καθότι δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιττὴν καὶ ἀνωφελεῖ τὴν μετ' ἐπιττατίας ἐξακρίθωσιν τῆς ἀδιαφιλονεικῆτος ὑπάρξεως τοῦ μεταλλείου, διότι ἐπὶ τῇ βίσει ταύτῃ ἡ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ παραχωρήσῃ τίτλους κυριότητος ἐπὶ μεγάλων ἐκτάσεων γῆς καὶ νὰ ἀποκλείσῃ ἄλλους κεκτημένα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἔχοντας δικαιώματα* καὶ ταῦτα πάντα πρὸς μετᾱλλεύειν τῶν μεταλλείων καὶ πρὸς τὸ γενικὸν τῆς πολιτείας συμφέρον. Οὗτοι εἶναι κυρίως οἱ λόγοι προκαλέσαντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ ρηθέντος Β. Διατάγματος δι' οὗ κανονίζεται τὸ εἶδος ἡ θέσις καὶ ἡ περιοχὴ τοῦ μεταλλείου, καὶ προσέτι τὴν ἐκδοσιν τῆς παρούσης ἐγκυκλίου διαταγῆς ἡμῶν, δι' ἧς ἐν λεπτομερείᾳ ἀναφέρονται αἱ ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ἀναφορῶν ἐνέγεται τῶν ἀρμόδιων προσώπων μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὁρισμένων, ὑποβληθῶσι κατηρτισμένοι πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν αἱ περὶ παραγωγῆς μεταλλείων ἀναφοραί. Καὶ πρῶτον μὲν καθόσον ἀφορᾷ τὰ προαπαιτούμενα διὰ τὴν παραχώρησιν τῶν μεταλλείων ἐν τῷ κεφ. Γ' τοῦ νόμου τοῦ 1861 ἀναφέρεται ρητῶς, τίνες εἰσὶν οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνεργήσωσιν ἐρεῦνας πρὸς εὑρεσιν μεταλλείου, καὶ τίνες οἱ ὀφείλοντες νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ λαθῶσι τὴν ἄδειαν, καθ' ἣν περιπίπτουσιν οὗτοι εἶναι οἱ ἴδιοι ἰδιοκτῆται τῆς γῆς, ἡ ἀρνήται αὐτοῖς ὁ ἰδιοκτῆτης τὴν πρὸς τὸν ρηθέντα σκοπὸν συγκατάθεσιν αὐτοῦ. — Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐνεργήσῃ μεταλλομαστεύσεις, ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἀρμόδιον Νομάρχην κατὰ τὸ ὑπὸ στοιχ. Α' κατωτέρω ὑπόδειγμα. — "Ὅταν διὰ τῶν μεταλλομαστευτικῶν ἐργασιῶν καὶ διὰ τῶν ἀπαιτούμενων ἐξετάσεων ἀποδείχῃ ὡς βεβαία καὶ ἀδιαφιλονεικῆτος ἡ ὑπέρξις τοῦ μεταλλείου καὶ ζητηθῇ ἡ παραχώρησις αὐτοῦ, ἡ πρὸς τὸν ἀρμόδιον Νομάρχην περὶ τούτου ἀναφορὰ πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ τὰ ἐν τῷ ὑπὸ στοιχ. Β' ὑποδείγματι διαλαμβανόμενα. — Ὁ ἀρμόδιος Νομάρχης λαβὼν τὴν ἀναφορὰν τοῦ αἰτούντος τὴν παραχώρησιν μεταλλείου, κατηρτισμένῃ ὡς ἀνωτέρω εἰρηται, διατάσσει μὲν τὴν ἐγγραφὴν ταύτης εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῆς Νομαρχίας καὶ ἐκδίδει ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀναφερομένου ἀπόδειξιν παραλαβῆς αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ διατάξῃ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀναφορᾶς, ἀποστέλλει ἀμέσως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μηχανικοῦ τοῦ Νομοῦ τὰ διαγράμματα τῆς λεπτομερείας τοῦ μεταλλείου, καὶ τῆς πρὸς παραχώρησιν τούτου ζητουμένης ἐκτάσεως ὅπως γίνωσιν οἱ ἀπαιτούμενοι ἐπιτόπιοι ἐξετάσεις, περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτῶν καὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ μεταλλείου, περὶ ὧν ὑποβάλλεται πρὸς τὸν Νομάρχην λεπτομερὴς ἐκθεσις.* Καὶ εἰ μὲν παρούσῃται ἡ ἐκεί-

* Ἡ ἐπιτόπιος ἐξέτασις κατηργήθη διὰ τοῦ Β. Δ. 19 Ἰαν. 1871 (ἀρθρ. 2).

ὅτι, ὅτι οὐδόλως ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαί, ἥ καίτοι ἐνηργηθεῖσαι ἐν μέρει ἐσταμάτησαν καὶ εἶναι ἀθέβαιον ὅτι, κατὰ τὸ τετράμηνον χρονικὸν διαστήμα, καθ' ὃ μέλλει νὰ διαρκέσῃ ἡ δημοσίευσις τῶν ἀναφορῶν, αἱ ἐργασίαι τῆς μεταλλομαστεύσεως θέλουν ἐξυκολουήσῃ πρὸς τελείαν ἀποδείξιν τῆς ὑπαρξέως τοῦ μεταλλείου, οὐδεμία περαιτέρω ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀναφορῶν ἐνέργεια πρέπει νὰ λαβῇ χώραν, θεωρουμένων ὡς ἀπορριπτέων τῶν ἀναφορῶν τούτου. Εἰ δὲ γενομένων τῶν ἀπαιτούμενων ἀνασκαφῶν, ἀποδεικνύεται πράγματι ἡ ὑπάρξις τοῦ μεταλλείου καὶ τὰ διαγράμματα ἔχουσι καλῶς καὶ τακτικῶς, ἐπιστεφόνται ταῦτα συνοδευόμενα μετ' ἐκθέσεως, ἐπικυρωμένα πρὸς τὸν Νομάρχην, ὅστις διατάσσει τότε τὴν ὅσον οἶόν τε ταχίον πλήρη τῆς αἰτήσεως δημοσίευσιν, συμψήφως πρὸς τὸ ἀρθρον 22 τοῦ νόμου καὶ τὸ περὶ τοῦ δοσμοῦ τοῦ μεταλλείου Β. Διάταγμα. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτων ἐκδίδεται ἀμέσως ἡ ὑπὸ στοιχ. Γ' διακήρυξις τῆς Νομαρχίας. — Μετὰ τῆς ὁδηγίας ταύτης οὐδεμία εἰς τὸ μέλλον, ἐλπίζομεν, θέλει παρουσιασθῇ δυσκολία, καθόσον ἀρροᾷ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας σκε ταύτης· διότι, ἅμα παρουσιασθῇ τῇ ἀναφορᾷ τινος πρὸς παραχώρησιν μεταλλείου, θέλετε, ὡς προεῖρηται, ἐγγράφει ταύτην εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῆς παραχώρησεως ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν καὶ διαβιβάζει ἐντὸς 24 ὥρων τὸ διάγραμμα τῆς λεπτομερείας τοῦ μεταλλείου καὶ ἐκεῖνα τῆς χωρομετρούσεως τῆς πρὸς παραχώρησιν ζητουμένης ἐκτάσεως πρὸς τὸν μηχανικὸν τοῦ νομοῦ, ὅστις ὀφείλει ἀμέσως καὶ κατὰ προτίμησιν νὰ ἐνηργήσῃ τὴν τεχνικὴν αὐτῶν ἐπεξεργασίαν καὶ ἐξέλεγξιν. — Ἐν τούτοις κρίνω ἀναγκαῖον νὰ συστήσω ὑμῖν, ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς δημοσίευσως τῶν ἀναφορῶν πρέπει νὰ προσπαθήσητε νὰ συλλέγητε πάσης τῆς δεούσης πληροφορίας τὰς ἀφορώσας τὸσον τὰ ἡθικὰ καὶ οὐκὰ μὲτα τῶν προσώπων τῶν αἰτουμένων τὴν παραχώρησιν μεταλλείου, τὸν σχετὶν μὲ ταύτην ἐχόντων ἀντικειμένων, ὅσον καὶ τὰς σχέσεις τῶν ἐχόντων ἀποδεδειγμένας ἀξιώσεις καὶ συμφέρον πρὸς τὴν ζητουμένην παραχώρησιν, ὅπως διὰ λεπτομεροῦς περὶ τούτων καὶ βατίμου ἐκθέσεως σκε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, θέσητε τὴν κ. θέρησιν καὶ τὸ κατὰ το ἄρθρον 6 τοῦ νόμου συμβούλιον, εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ ἠριστικῶς περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, μεθ' ἧς συνδέονται σπουδαῖα καὶ μεγάλα τῶν ἰδιωτῶν καὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντα.

ΣΤΟΙΧ. Α'.

Πρὸς τὴν Νομαρχίαν.

Προτιθέμενος ὁ ὑποφαινόμενος (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπαγγελμα καὶ διαμονὴ τοῦ αἰτούντος) νὰ ἐνηργήσω ἀνασκαφὰς καὶ ἐρεῦνας πρὸς ἀνακάλυψιν μεταλλείου ἐντὸς τῶν ἰδιοκτητῶν γαιῶν, ἀνηκουστῶν εἰς τὴν

κυριότητα τοῦ κυρίου, (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ διαμονή τοῦτου), λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω τὴν Σ. Νομαρχίαν, ὅπως μοὶ χορηγηθῇ ἡ ἀπαιτούμενη ἄδεια πρὸς τὸν ρηθέντα σκοπὸν, ὑποσχόμενος πρὸ τοῦ κάμω ἑναρξῆν τῶν ἐργασιῶν μου νὰ δώσω χρηματικὴν ἐγγύησιν πρὸς πλήρη τοῦ ἰδιοκτητοῦ τῶν γαιῶν ἀποζημιώσιν, διὰ τὰς ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν μου συμβησομένας τυχὸν ζημίας, καὶ προσδιοριζομένην εἴτε δι' ἀμοιβαίας μεταξὺ μας συμφωνίας, εἴτε διὰ πραγματοποιησάντων. — Ὑπόσχομαι προσέτι νὰ συμμορφωθῶ κατὰ γράμμα μὲ τὸν περὶ μεταλλείων νόμον καὶ τὰς ὁδηγίας τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν

τὴν

188

Εὐπειθέστατος

ΣΤΟΙΧ. Β'.

Πρὸς τὴν Νομαρχίαν.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ὃ ὑποφαινόμενος (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, διαμονή) νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, κ. Νομάρχα, ὅπως ἐνεργήσῃτε νὰ παραχωρηθῇ τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἢ τοῦ κ. (ὀνοματεπώνυμον, διαμονή, ἐπάγγελμα) ἀνακαλυφθέν μεταλλεῖον τοῦ (μολυβδίου, χαλκοῦ, γαιανθράκων κλπ.) συμφώνως μὲ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν..... συνημμένην τῇ παρούσῃ ἐπιστημονικὴν ἐκθεσιν καὶ τὸ συναποστελλόμενον δείγμα τοῦ μεταλλεύματος ἐξ ὁκάδων (δέκα, εἴκοσι.....) καὶ τὸ ἀπὸ.....λεπτομερὲς τοῦ μεταλλεῖου διάγραμμα.

Τὸ ἐν λόγῳ μεταλλεῖον κεῖται ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας.....καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου.....τὰ δὲ ὅρια τῆς ζητούμενης ἐκτάσεως τοῦ μεταλλεῖου εἰσὶ τὰ ἑξῆς.

Πρὸς ἀνατολὴς.....

Πρὸς δυσμὰς.....

Πρὸς ἄρκτον.....

Πρὸς μεσημβρίαν.....

Ἡ δὲ ὅλική ἐπιφάνεια, ὡς διαλαμβάνει τὸ εἰς τριπλοῦν ὑποβαλλόμενον διάγραμμα μὲ σμίκρυνσιν ἐνὸς δεκάκις χιλιοστοῦ τοῦ βας, πῆχυνος, ἀνέρχεται εἰς στρέμματα..... καὶ πῆγεις τετραγωνικαί.....

Ὑπόσχομαι δὲ διὰ τῆς παρούσης μου, νὰ πληρώσω κατ' ἕτος πρὸς τὰ δημόσια ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου ἐπ' ὀνιματί μου τρεῖς λεπτὰ δι' ἕκαστον στρέμμα τῆς παραχωρηθείσης μοι ἐκτάσεως τοῦ μεταλλεῖου, καὶ τὸν ἑτησίως προσδιορισθῆναι ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου τοῦ μεταλλεῖου φόρον * καὶ εἴ τι ἐν ἐκτεστάτῳ τῆς

* Μετὰ τὸν Νόμον ΒΟΕ' 1892 (ἀρθ. 12) πρέπει νὰ γράφηται τὸν νόμιμον φόρον 5 ρ) ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου.

δραχμῆς ἐπὶ τοῦ καθαροῦ προϊόντος, ὡς ὀρίζεται ἐν τοῖς ἄρθροις 30 καὶ 31 τοῦ νόμου.

Προσέτι δὲ νὰ συμμορφωθῶ κατὰ γράμμα καὶ ν' ἀκολουθῶ τὸν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως κανονισθησόμενον τεχνικὸν τῆς μεταλλεύσεως τρόπον, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ νόμου.

Ὑπόσχομαι προσέτι νὰ πληρώσω πρὸς τοὺς κ. κ. εἰς μὲν τὸν πρῶτον δι' ἀμοιβὴν αὐτοῦ, ὡς ἀνεγνωρισμένου εὐρέτου τοῦ μεταλλείου, τὴν ποσότητα τῶν δραχμῶν..., εἰς δὲ τὸν δεύτερον ὡς ἰδιοκτῆτην τῆς παραχωρηθείσης μοι καὶ εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης ἐκτάσεως, τὴν ποσότητα τῶν δραχμῶν. .. ἢ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ἐτησίως καὶ συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 7, 18 καὶ 33 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου.

Ἐν

τῇν

188

ΣΤΟΙΧ. Γ'.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Νομάρχης.

Διακηρύττει ὅτι,

Ὁ κύριος (ὀνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα, διαμονή) διὰ τῆς πρὸς τὴν Νομαρχίαν ταύτην ὑπὸ ἡμερομηνίαν.....αἰτήσεως τοῦ παραχωρήσεως ἐν τῷ ἀριθμῷ.....(ἔτος, μῆν, ἡμέρα) ἐξαιτεῖται τὴν παραχώρησιν μεταλλείου.....κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου.....ἀναρῶν ὡς ὅτι,

α') Ἡ αἰτουμένη πρὸς παραχώρησιν θέσις ἔχει ἑκτασιν μὲν ἐκ στρεμμάτων.....καὶ βασ. πήχεων τετραγωνικῶν.....ὄρια δὲ πρὸς ἀνατολὰςπρὸς δυσμὰς.....πρὸς ἄρκτον.....πρὸς μεσημέριον.....

β') Ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς ἐπιφανείας κ.....τὴν ποσότητα ἐκ δραχμῶν.....(ἢ ἐτησίως....) καὶ προσέτι ὅτι θέλει ἀποζημιώσει αὐτὸν δι' ὅσην ἑκτασιν γῆς ἤθελε καταλάβει ἢ βλάψῃ διὰ τῶν μεταλλευτικῶν αὐτοῦ ἐργασιῶν, συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου.

γ') Ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὸν νενομισμένον, ἐπὶ τε τῆς παραχωρηθῆσάσης ἐπιφανείας καὶ ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου πρὸς τὸ δημόσιον τὸν τοῦ μεταλλείου φόρον, καὶ ὅτι θέλει συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως τὰς ἀπορώτας τὸν τρόπον τῆς μεταλλεύσεως.

δ') Ἡ παρούσα διακήρυξις συνοδευομένη μὲ τὴν ἀπὸ (γρονολογίαν) ἀναφορὰν τοῦ αἰτούντος θέλει δημοσιευθῇ δι' ἐξόδων αὐτοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας.....θέλει δὲ τοιχοκολληθῇ τῇ φροντίδι τοῦ δημάρχου.

Δημοσιὸν Ἀστυνομήνῃ Βιβακτομένην Βερούης

χου...καὶ μένει ἐκτεθειμένη ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς μῆνας εἰς τὸ δη-
μοσιώτερον μέρος τῆς πρωτεύουσας τοῦ νομοῦ, τῆς ἐπαρχίας...τοῦ
δήμου.....καὶ τῶν χωρίων..... εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων πε-
ριλαμβάνεται ἡ περίμετρος τῆς πρὸς παραχώρησιν ζητουμένης ἐκτε-
σεως καὶ εἰς.....(πόλιν ἢ χωρίον) ὅπου διαμένει ὁ αἰτῶν τὴν παρα-
χώρησιν. Πρὸς τοῦτοις ἡ παρούσα θέλει ἀναγινώσκεισθαι ἐπὶ ἐκκλη-
σίας, κατὰ τρεῖς συνεχεῖς ἀπὸ τῆς πρώτης τοιχοκολλήσεως Κυρια-
κὰς μετὰ τὴν θέαν λειτουργίαν.

Διαρκουσῶν δὲ τῶν δημοσιεύσεων τούτων ἡ ἀναφορὰ τοῦ κ.....
καὶ τὰ διαγράμματα τῆς ἐπιφανείας, θέλουσι μένει ἐκτεθειμένα εἰς
τὸ γραφεῖον τῆς Νομαρχίας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν τῶν ἐνδιαφε-
ρομένων.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης τετραμήνου προθεσμίας, υποβάλ-
λονται πρὸς τὴν Νομαρχίαν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, αἱ ἀπαιτούμεναι
περὶ τῶν δημοσιεύσεων καὶ τοιχοκολλήσεων καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ἀνα-
γνώσεων τῆς διακηρύξεως ταύτης ἀποδείξεις, καθὼς καὶ αἱ τυχόν εἰς
τὰς ἐντοπίους ἀρχὰς υποβλήθεισαι ἀναφοραὶ τῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης
ὑποθέσεως ἐνδιαφερομένων.

'Εν

τῇ

188

'Ο Νομάρχης

**Ἐγκύκλιος τῆς 16 Φεβρ. 1888. Περὶ τῶν υποβαλλομένων πρὸς
παραχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων.**

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 περυσινῆς ἐγκυκλίου, κοινοποιούμεν
ὑμῖν, Κύριοι, καὶ τὰς ἐξῆς συμπληρωματικὰς ὁδηγίας, περὶ τῶν
ἀπαιτούμενων ἐκθέσεων καὶ διαγραμμάτων περὶ τῶν υποβαλλόν-
των αἰτήσεις περὶ παραχώρησεως μεταλλείων, καὶ προσκαλούμεν τὰς
διοικητικὰς ἀρχὰς, νὰ δώσωσι καὶ εἰς τὴν παρούσαν πλήρη ἀρμοδιό-
τητα πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν τῶν ἐνδιαφερομένων.

1ον. Τὰ ὅρια τῶν αἰτούμενων μεταλλοῦγων ἐκτάσεων ἵσον νὰ
σημειῶνται σαφῶς, καὶ νὰ ᾖσιν ὅσον τὸ δυνατόν πραγματικὰ ἐνδία-
γνωστα καὶ ἀμετακίνητα καὶ νὰ προσδιορίζονται ταῦτα οὐχὶ δι' ἀπα-
φῶν καὶ γενικῶν ἐκφράσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς πραγματικῆς προσεώσεως
(orientation) τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν συνακολουθῶν πλευρῶν
τῆς αἰτουμένης ἐκτάσεως καὶ διὰ τῆς μνείας τοῦ εἴδους τῶν πλευρῶν
τούτων καὶ τῶν ἀκριβῶν ὁροθεσιῶν αὐτῶν.

2ον. Τὰ διαγράμματα ἵσον νὰ φέρουσιν ἐπιγραφὴν ὡς ἐξῆς :

»Αἰτήσις παραχώρησεως μεταλλείου (τὸ εἶδος τοῦ μεταλλείου)»

'Επαρχία

Ἔκτασις (εἰς στρέμματα

(ἐνθα κεῖται)

Δῆμος

Παραχώρησις (ὄνομα τῆς κυριωτέρας θέσεως)

(Ἡμερομηνία καὶ ὑπογραφή τοῦ αἰτούντος).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΒΕΡΟΙΣ

δον. Ἐπὶ τοῦ χωρογραφικοῦ διαγράμματος νὰ σημειῶνται α' ἡ βῆσις τῆς καταμετρήσεως β' τὸ τριγωνικὸν δίκτυον, δι' οὗ συνδέεται ἡ βῆσις, ἀφ' ἑνὸς μετὰ πλείοτέρων γνωπτῶν σημείων τοῦ γενικοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος τῆς Ἑπαρχίας, ἀφ' ἑτέρου μετὰ τῶν σημείων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὰς γωνίας τῆς πρὸς παραχώρησιν αἰτουμένης ἐκτάσεως γ' τὸ μῆκος τῆς βῆσεως, τὸ μέγεθος τῶν γωνιῶν τοῦ δικτύου, μετὰ τὴν διάκρισιν τῶν διὰ σκοπεύσεως προσδιορισθεῖσων καὶ τῶν δι' ὑπολογισμοῦ ἐξαχθεῖσων, γραφομένων τῶν τελευταίων τούτων ἐντὸς παρενθέσεως, τὸ μῆκος τῶν πλευρῶν τῆς παραχωρητέας ἐκτάσεως καὶ τῶν διαφορῶν βοηθητικῶν γραμμῶν, εἴτε τριγωνισμοῦ, εἴτε χωρομετρίας δ' ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προσδιορισμὸς τῶν θέσεων τῶν ἐνεργηθεῖσων ἢ ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν καὶ ἄλλων, ἐν τῷ τοῦ αἰτουμένου χώρου, σπουδαίων σημείων καὶ ε' ἡ ὁριοθεσία ὡς περιγράφεται ἐν τῇ ἀναφορᾷ.

4ον. Τὸ χωρογραφικὸν διάγραμμα, νὰ συνοδεύηται μετὰ τοῦ λεπτομεροῦς πίνακος τῆς ἀπαριθμήσεως τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ αἰτουμένου χώρου, ὡς ἀπαιτεῖται τοῦτο διὰ πᾶσαν χωρομέτρησιν.

5ον. Τὸ διάγραμμα τῶν ἐργασιῶν, νὰ συντάττηται ὑπὸ σμίχρυν-σιν ἐνὸς πεντακοσίου τοῦ ἐπὶ φύλλου χάρτου κεχωρισμένου, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἰδίου χάρτου τοῦ φέροντος τὸ χωρογραφικὸν διάγραμμα, ἵνα προστίθῃται ἐπ' αὐτοῦ ἡ πρόοδος τῶν ἐργασιῶν νὰ φέρῃ δὲ ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας κατὰ τὸ ἐδάφιον Β' τοῦ ἀρθροῦ I τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου 1867 Β. Διατάγματος γεωλογικᾶς λεπτομερείας καὶ γενικὸν ἐπεξηγηματικὸν ὑπόμνημα.

6ον. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις νὰ συντάσσῃται μετὰ τὰς ἀπαιτουμένας λεπτομερείας α' ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ μεταλλεύματος, τὸ ποῖόν τῆς ἀναλύσεως αὐτοῦ, τὸ πᾶσόν τοῦ ἐπικρατοῦντος μεταλλοῦ, ἡμιμεταλλοῦ ἢ τῆς ὀρυκτῆς καυσίμου ὕλης β' ὡς πρὸς τὴν τοπογραφικὴν, γεωλογικὴν καὶ φυσικὴν περιγραφὴν τοῦ τόπου, καὶ γ' ὡς πρὸς τὰ σχετικὰ τοπικὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰς ἐπιτοπίους εὐκολίας διὰ μεταλλουργικὰς ἐργασίας.

Β. **Διάταγμα 49 Ἰαν. 1871.** Περί τῶν πρὸς παραχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων καὶ τῶν χωρογραφικῶν αὐτῶν διαγραμμάτων.

1. Ὡς πρὸς τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς καὶ τῆς εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 22 τοῦ νόμου βιβλίον ἐγγραφῆς πάσης περὶ παραχώρησης μεταλλείου αἰτήσεως, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου νομίτου ἢ δημοσίου αὐτῆς, ἥτις γίνεται ἐπιμελεία τοῦ αἰτούντος.

Ἡ δημοσίευσίς αὕτη εἰς ἄλλα, παρὰ τὰ ὑπὸ τοῦ μνη-

σθέντος άρθρου τοῦ νόμου ὀριζόμενα, φύλλα θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη.

2. Ἡ ὑπὸ τοῦ άρθρ. 2 τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 17 Μαΐου 1867 ἀπαιτούμενη ἐπιτόπιος ἐξελεγχῆς τοῦ σχετικοῦ διαγράμματος καὶ ἡ ἐπικύρωσις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀνεθύνσεως τοῦ μηχανικοῦ καταργεῖται.

3. Τὸ χωρογραφικὸν διάγραμμα δεόν νὰ ᾔηαι συντεταγμένον ἢ ὑπὸ τινος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ ἢ ὑπ' ἀνεγνωρισμένου ἐπιστήμονος πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου, νὰ φέρῃ δὲ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ τε συντάξαντος αὐτὸ καὶ τοῦ αἰτούντος.

4. Ὁ αἰτούμενος καὶ ἐν τῇ αἰτήσῃ περιγραφόμενος χώρος πρέπει νὰ ὁριοθετῇται διὰ τῶν ἀναγκαίων σταθερῶν σημείων, ἀκριβῶς ἀπεικονιζομένων ἐν τῷ διαγράμματι. — Ἡ ἐλλείψις τῆς ὁριοθετήσεως ταύτης, ἢ ἡ μὴ σύνταξις τοῦ διαγράμματος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 1 τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 17 Μαΐου 1867 ἀναστέλλει πᾶσαν περαιτέρω ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως.

5. Τὸ χωρογραφικὸν διάγραμμα δεόν νὰ συνοδευθῇ πάντοτε ἐκθεσις λεπτομερὲς τοῦ συντάξαντος αὐτὸ μηχανικοῦ, περιγράφουσα τὴν ὅλην ἑκτασίν, τὰς διαφόρους τοπικάς περιστάσεις καὶ τὰς ἐκτελεσθεῖσας μεταλλομαστευτικὰς ἐργασίας.

6. Πᾶσα ἐπιτόπιος ἐξέτασις καὶ ἐρευνα, θν ᾗθελε κρίνῃ ἀναγκαίαν ὁ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργός, εἴτε πρὸς ἐξελεγχῆς τοῦ διαγράμματος, εἴτε πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν ὁρίων τῆς αἰτουμένης ἐκτάσεως ἢ τῶν ἐνεργηθειῶν μεταλλομαστευτικῶν ἐργασιῶν κλπ. ἐκτελεῖται δαπάνῃ τοῦ αἰτούντος. — Ὁ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπιτεριζόμενος μηχανικὸς δικαιούται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1870 Ἡμετέρου διατάγματος ὀριζομένην ἀποζημίωσιν.

Διαταγὴ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν ἀριθ. 18061.— 10 Ἀπρίλ. 1896.—Πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Μεταλλείων.

Λαβόντες ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 38 τῆς 31 Μαρτίου ε. ἔ. ἐγγράφῳ ὑμῶν, κανονίζομεν τὰ τῶν ὁδοιπορικῶν καὶ λοιπῶν ἐξόδων σας ὡς ἑπείγει. — Ἀπελάβητε διαταγὴν ἐπιθεωρήσεως ζητουμένου μεταλλείου ἵστατε πρὸς

καίει τὸν αἰτοῦντα νὰ δηλώσῃ ὑμῖν, ἂν ἔχῃ ἐκτελέσει τὰ διατασσόμενα ὑπὸ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 19 'Ιαν. 1871, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποθέτησιν. Ἐν καταφατικῇ ἀπαντήσῃ θέλετε γνωστοποιεῖ ἐγγράφως τῷ αἰτοῦντι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, ἵνα, ἂν καὶ οὗτος ἐπιθυμῇ, συναπέλθῃ μεθ' ὑμῶν. Ἐν ἀρνητικῇ δὲ ἀπαντήσῃ, θέλετε γνωστοποιεῖ τῷ αἰτοῦντι, ὅτι ὀφείλει ἢ νὰ προβῇ, πρὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως εἰς τὴν ὑποθέτησιν, ἢ νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς ἢ ἀντιπρόσωπός του μεθ' ὑμῶν, ὅπως σὺν τῇ ἐπιθεωρήσῃ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν ὑποθέτησιν τοῦ μεταλλείου. — Πρὸ πάσης δὲ μεταβάσεώς σας εἰς ἐπιθεωρήσιν μεταλλείου, θέλετε προσκαλεῖ τὸν αἰτοῦντα καὶ εἰς προκαταβλήν δραχμῶν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων λόγῳ ὑποπορικῶν ἐξόδων καὶ ἀποζημιώσεως ὑμῶν καὶ ἐνὸς ἐργοδηγοῦ καὶ ἄλλων δαπανῶν ἐπιθεωρήσεως καὶ δὴ ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως τοῦ μεταλλείου καὶ τῶν ὑπολογιζομένων πιθανῶν ἐξόδων. — Μετὰ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθεωρήσεως, θέλετε ὑποβάλλει τῷ ὑφ' ἡμῶν Ὑπουργεῖῳ λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων μεταβάσεως καὶ ἐπιθεωρήσεως, μετὰ σημειώσεως τοῦ προκαταβληθέντος ποσοῦ, ἵνα προσκαλῆται ὁ αἰτῶν εἰς ἐξέτασιν τοῦ τυχόν περισσεύματος εἴτε εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐπὶ πλέον δαπανηθέντος. — Κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις δύνασθε νὰ παραλαμβάνητε ἕνα ἐργοδηγὸν ἱκανὸν διὰ τὰς καταμετρήσεις καὶ ἄλλας ἐργασίας.

Θέλωμα 15 Ὀκτωβρ. 1863. Περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων καθαρᾶς προσόδου.

Προδωρινὴ Κυβέρνησις.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 7, 30, 40, καὶ 42, τοῦ Ν. περὶ μεταλλείων νόμου καὶ τὸ ἐδάφιον 5' τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐγγείου φόρου καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας διὰ τὸ 1863 Νόμου—θεσπίζομεν.

1. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, ἢ οἱ νομίμοι αὐτῶν ἀντιπρόσωποι, ὑποβάλλουσι μέχρι τῆς 31 'Ιουλίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τοῦ μέρους ἐνθα εἰσὶν αἱ μεταλλεῖαι ἢ ὀρυχεῖαι, δὴλώσαν, ἐμφαίνουσιν τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐτησίως μεταλλευομένου προϊόντος, τὰς ἐνθα ἐνεργεῖται ἡ μεταλλευσις, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐναγχευομένων ἐργατῶν, τὸ ποσὸν τῶν πληρωνομένων ἡμερομισθίων, τὸ εἶδος καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ καταναλισκομένου ὕλικου,

Ἐρκ. 1863 παλ. σελ. 202 ἀνατ. σελ. 27.

καί τέλος τήν καθαρὰν πρόσδοον (κατά καντόνιον, ὁκάν, μέτρον ὄγκου, ἢ ἄλλο σύνθημα καί ἐν χρήσει τοιοῦτον), ἐφ' ἧς ἐπιβάλλεται ὁ νενομισμένος φόρος. — Διὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἡ ἀντιλασὶς αὕτη θέλει ὑποβληθῇ εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν ἵνα μετανα τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος θεσπισματος εἰς τὸν Δῆμον, ἐνθα κεῖται τὸ μεταλλεῖον ἢ ὄρυχεῖον.

2. Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἐντὶς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς δηλώσεως, καί ἐν ἐλλείψει τοιούτης αὐτεπαγγελίας, συγκαλεῖ ἐπιτροπὴν παρ' αὐτῆς προεδρευομένην καὶ συγκειμένην ὑπὸ τοῦ Οἰκονομ. Ἐφόρου, τοῦ πλησιεστέρου εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας Τελώνου ἢ Ὑποτελώνου καὶ τοῦ Δημάρχου τοῦ μέρους ἐνθα κεῖται τὸ μεταλλεῖον ἢ ὄρυχεῖον, καὶ τις, ἀκούουσα τὰς παρατηρήσεις τῶν ἔχόντων συμφέρον ἰδιοκτητῶν, ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων των, καλουμένων ἐπὶ τὸν τόπον, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὑπαλλήλου, καί ἐν ἐλλείψει τούτου τοῦ δύο ἄλλων περὶ τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας ἐξηκῶντων ἀποφαίνεται διὰ πρωτοκόλλου, ὀρίζουσα.

α') Ποία τοῦ προΐοντος ἢ ἀγοραῖα ἄξια.

β') Πόσα τὰ πρὸς μεταλλευσιν δαπανηθέντα, ἢτοι ἐξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικού, καθ' ἃ διαλαμβάνει ὁ νόμος, καί.

γ') Ποία ἡ καθαρὰ πρόσδοος, ἐφ' ἧς ἐπιβάλλεται ὁ νενομισμένος φόρος.

3. Τὸ ἀνωτέρω πρωτόκολλον, δεόντως κατηρτισμένον καὶ συνωδευμένον μὲ ὅλας τὰς τυχόν γενομένας ἐνστάσεις καὶ ἀντιρρήσεις, εἴτε ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε ἐκ μέρους τῶν ἔχόντων συμφέρον, πέμπεται παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς μετὰ λεπτομεροῦς καὶ ἡτιολογημένης ἐκθέσεως πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποφαίνεται ἑριστικῶς, ἐγκρίνον ἢ τροποποιῶν αὐτό, καὶ τὸ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἀρχήν, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐνεργῇται ἡ βεβαίωσις τοῦ φόρου καὶ τοῦ ἀποδοτέου μερίσματος εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς.

4. Κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἀνωτέρω ἀρθροῖς ὀρισμένα, καταρτίζεται ἐπίσης τὸ περὶ προσδιορισμοῦ τῆς εἰς τῶν λατομείων καθαρᾶς προσόδου πρωτόκολλον, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου κα-

λύνται παρά τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς τρεῖς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἰδιοκτητῶν, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρμυδίου δημοτικοῦ συμβουλίου, ὅπως ὑποβάλλωσι τὰς παρατηρήσεις των

5. Ἡ βεβαίωσις τοῦ φόρου ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν διὰ θαλάσσης μεταφορὰν ἢ ἐξαγωγὴν. ὁσάκις δὲ γίνεται τοῦ προϊόντος τούτου κατανάλωσις ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραγωγῆς. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἡ βεβαίωσις ἐνεργεῖται ἐπιμελείᾳ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐξορύξεως ἢ καμινεύσεως. — Τὰ περὶ τῆς βεβαίωσεως ἐν γένει κανονίσθησινται λεπτομερέστερον δι' ὁδηγίων τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείου.

6. Τὰ περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων καθαρᾶς προσόδου πρωτόκολλα ἰσχύουσιν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἐν περιπτώσει κωλύματός τινος, μέχρι τῆς καταρτίσεως τῶν νέων πρωτοκόλλων, ἰσχύουσι τὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἐγκύκλιος Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν τῆς 2 Νοεμβρ. 1863. Περί προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων καθαρᾶς προσόδου.

Πρὸς κατέληψιν τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ θεσπίσματι τούτῳ, ὁφείλω νὰ φέρω παρατηρήσεις τινάς, αἱ ὁποῖαι, πιστεύω, θέλουσι καταστήσει ὅσον οἶόν τε εὐκόλον τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

Ἄρθ. 1. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ γίνεται δεκτὴ ἡ ἀρχὴ τῶν δηλώσεων ἐκ μερὸς τῶν ἰδιοκτητῶν διὰ τὰ καταβληθέντα ἐξοδα εἰς παραγωγὴν τοῦ προϊόντος, θεωρουμένη ὡς ἀπαιτησις, ὡς ἀρχὴ τροπὸν τινὰ συμψηφίσεως τῶν περαιτέρω ἐργασιῶν τῆς ἐπὶ τούτῳ καλουμένης Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς τοιαύτης λεπτομεροῦς δηλώσεως, καθ' ἃ διαγράφει τὸ ἄρθρον τούτου, δύνανται εὐκολώτερον νὰ προσδώσιν αἱ ἀρχαὶ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐτησίου μεταλλευομένου προϊόντος, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐνασχολουμένων ἐργατῶν καὶ τῶν πληρωνομένων ἡμερομισθίων, τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἀξίας τοῦ καταναλισκόμενου ὕλικου καὶ λοιπῶν, ὅσα θέλουσι χρησιμεύει πρὸς εὐρεσιν τῆς καθαρᾶς προσόδου, ἐφ' ἧς ἐπιβάλλεται ὁ νενομισμένος φόρος. Ὅθεν ἡ δηλώσις θέλει περιέχει ὅσον οἶόν τε λεπτομεροῦς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργατῶν, τὴν ἀξίαν τῶν ἡμερομισθίων, κατὰλογον τῶν ἐν χρήσει ἐργαλείων καὶ μηχανῶν, τὰς ἐνεργηθείσας ἐργασίας καὶ λοιπά.

Αἱ δηλώσεις πρέπει νὰ δίδωνται παρά τῶν ἰδιοκτητῶν, ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων, μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εὐκολώτερον δύνανται νὰ συνέρχων-

ται αἱ ἀρχαὶ καὶ νὰ παρעυρίσκωνται οἱ ἔχοντες συμφέρον. Διὰ τὸ πρῶτον ὁμῶς ἔτος τῆς ἐφαρμογῆς προβλέπει ἡ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ, ὀρίζουσα τὴν προθεσμίαν ἕνα μῆνα τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος θεσπίσματος εἰς τὸν Δῆμον, ἔνθα κεί-
ται τὸ μεταλλεῖον, ὄρυχεῖον, ἢ λατομεῖον.

Ἄρθ. 2. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς δηλώσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ Διοικητικὴ Ἀρχὴ παρελθούσης τῆς τεταγμένης προθεσμίας προβαίνει αὐτεπαγγέλτως εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ πρωτοκόλλου, εἰς τὸ ὁποῖον, πρὸς εὔρεσιν τῆς καθαρᾶς προσόδου, πρέπει νὰ ὀρίζωνται ἀκριβῶς δύο τινα α) ποῖα ἡ ἀγοραία τοῦ προϊ-
όντος ἀξία καὶ β) ὅποσα τὰ πρὸς μετάλλευσιν δαπανηθέντα, ἢτοι ἐ-
ξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικου.

Ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀντικειμένων ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐνδιαπολύω, ἐπειδὴ ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ σπουδαιότερον καὶ δυσχερέστερον τῶν ἐ-
ργῶν τῆς ἐπιτροπῆς, καθόσον ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ὑπάρχουσιν αἱ ἀμοιβολαὶ καὶ διχογνωμίαι τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένων.

§ α' Ποία ἡ ἀγοραία τοῦ προϊόντος ἀξία.

Ποία πρέπει νὰ θεωρῇται ἀγοραία τοῦ προϊόντος ἀξία, ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραγωγῆς, ἢ ἡ ἐν τῷ τόπῳ τῆς καταναλώσεως; Καὶ ὅταν ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραγωγῆς δὲν ὑπάρχῃ ἀγοραία ἀξία ὁρισμένη, ποίου μέρους ἡ ἀγοραία ἀξία πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὡς αἰς ὑπο-
χουσι μάλιστα πλείστα χωραὶ, ἔνθα γίνεται τοῦ προϊόντος αὐτοῦ κατανάλωσις; πρέπει τέλος νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τῆς ἀγοραίας ἀξίας τὰ τῆς μεταφορᾶς καὶ λοιπὰ ἐξοδα καὶ πωλῆς ἁπαν-
τῶμεν εἰς ἐκάστην τῶν ἐρωτήσεων τούτων. Τὸ θεῖον λ. γ. τοῦ Μήλω καμινευόμενον πωλεῖται ἐπιτοπῶς πρὸς λεπτὰ 30 τὴν ὀκτεν, ἢτοι δραχ. 19, 50]100 τὸ καντάριον· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀγο-
ραία τοῦ θεῖου ἀξία εἶναι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶσι τὰ ἐξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικου (περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῇ-
σεται) πρὸς εὔρεσιν τῆς καθαρᾶς προσόδου, ἐφ' ἧς θὰ ἐπιβληθῇ ὡς νο-
μισμένος φόρος. Ὑποθετέον πρὸς τούτοις, ὅτι ἐν Μήλῳ δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ ἀγοραία ἀξία τοῦ καθαροῦ θεῖου, καθόσον τὸ προϊόν τοῦτο δὲν πωλεῖται συνήθως ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἀλλὰ μεταφέρεται εἰς Σύρον, ὅπου γίνονται προμήθειαι μεγάλων ποσοτήτων διὰ τὰς διαφό-
ρους ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, ἢ διὰ τὴν ἀλλοδαπήν· καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ εὔρεσις τῆς ἀγοραίας ἀξίας δὲν εἶναι πανταπᾶς δυσχε-
ρής, διότι δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἐκ τῆς Σύρου γνωστῆς τι-
μῆς τῶν πωλήσεων, τὰ γενόμενα ἐξοδα τῆς μεταφορᾶς. Ὑποθετέ-
σθω ὁμῶς, ὅτι πρῦκειται περὶ τῆς ἀγοραίας ἀξίας ἄλλου τινὸς προϊ-
όντος, λ. γ. τοῦ χρωμίτου, τοῦ ὁποῖου δὲν γίνεται κατανάλωσις ἐν
τῇ ἐπικρατείᾳ καὶ τὸ ὁποῖον μεταφέρεται καὶ πωλεῖται εἰς ξένα ἀ-

γοράς. Ένταῦθα ἐκ τῆς τρεχούσης ἀξίας εἰς τὴν ξένην ἐκείνην ἀγορὰν, πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἂν ὄχι ἄλλα, οἱ ναῦλοι τοῦλάχιστον, πρὸς κανονισμόν τῆς ἀγοράας ἀξίας τῆς ληρθησομένης ὑπ' ὄψιν πρὸς εὐρεσιν τῆς καθαρᾶς προσόδου. Αἱ ἀρχαὶ ἐπομένως ὀφείλουσι νὰ οὐκισθῶσιν ἐγκαίρως, ὅπως ἔχωσιν ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῶν τιμῶν, εἰς αἷς πωλοῦνται ἐν ταῖς ξέναις ἀγοραῖς, τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, περὶ τῶν συνήθων ναυλῶν τῆς μεταφορᾶς, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰς διαφόρους περιστάσεις αἱ ὁποῖαι τροποποιοῦσι τοὺς ὑπολογισμοὺς τοὺτους, καθότι εἰς τινὰς περιστάσεις πρέπει νὰ ἐκπίπτῃται ὁλόκληρος ἡ δαπάνη τοῦ ναύλου, εἰς ἄλλας τὸ ἥμισυ καὶ ὀλιγώτερον, καθόσον πολλὰ τῶν προϊόντων τούτων, ὡς ὁ χρωμίτης, ἡ σμύρις καὶ ἄλλα τινὰ, μεταφέρονται ἐν εἰδῇ ἔρματος καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ναύλου πληρώνεται ἐκ τῆς ἀξίας τῶν λοιπῶν ἐμπορευμάτων, τὰ ὁποῖα συμπληροῦν τὸ φορτίον τοῦ πλοίου. Οὕτως ἐν παραδείγματι, ναυλῶνεται πλοῖον τι πρὸς σελίνια 20 τὸν τόνον διὰ μεταφορὰν ριζαρίων, μαλλίων καὶ τοιοῦτων ὀγκωδῶν ἐμπορευμάτων, ὁ ἔμπορος ὠφελεῖται τῆς περιστάσεως καὶ ἀποστέλλει 30 τόνους (ὡς ἔρμα) τοιούτων ὀρυκτῶν, ἡ ἀναλογία τότε τοῦ ναύλου εἶναι μικροτέρα καὶ αἱ περιστάσεις αὗται πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καθόσον ἡ μεταφορὰ τῶν ὀρυκτῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν συνήθως κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν γίνεται· μόλις αὐτὰ καὶ ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄνδραστος ἔχων τὰς ἐξαιρέσεις του· διὸ αἱ ἀρχαὶ πρέπει νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐξετάζωσιν ὅλας τὰς ἐνδεχομένας περιστάσεις.

§ 6' Ὅποδα τὰ πρὸς μετάλλευσιν δαπανηθέντα,

ἦτοι ἔξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικου.

Εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐξόδων τούτων παρουσιάζονται μεγαλεῖται· ἐπὶ δυσχερεῖαι, τὰς ὁποίας διὰ συντόμου· προσοχῆς καὶ ἐνδελεχοῦς μελέτης εὐκόλως θέλετε δυνηθῆ νὰ ὑπερικήσητε.

Ὁ νόμος μὲ ἔξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικου ἐννοεῖ τὰ ἐτησίως καταβαλλόμενα πρὸς ἐντελῆ προπαρασκευὴν, ἐξορυξίν, ἢ καμινεύσιν τοῦ μεταλλευομένου προϊόντος, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὅσα καταβλήθεντα πάγια καὶ σταθερά, πρὸς ἐναρξίν τῆς ἐπιχειρήσεως. Τὰ ἐτησίως καταβαλλόμενα ἔξοδα ἐργασίας καὶ ὕλικου δύναται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἑξῆς· α) τὰ κυρίως πρὸς ἐξορυξίν ἀπαιτούμενα, οἷον μισθοὶ ὑπαλλήλων, ἡμερομίσθια ἐργατῶν, συντήρησις ἰππῶν καὶ μηχανῶν διὰ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ προϊόντος ἐκ τῶν μεταλλείων, ἡ προμήθεια ξυλείας, πυρίτιδος, σιδήρου καὶ ἄλλων μετάλλων, λυχνῶν, ἐλαίου καὶ παντός ἄλλου εἴδους ὕλικου, χρησίμου εἰς ἐξορυξίν· β) ἐὰν διὰ τὴν γρηγοροποίησιν τοῦ ὕδατος προαπαιτῇται μηχανικὴ ἐκκαθαρισὶς αὐτοῦ καὶ καμινεύσις ὡς εἰς τὸν ἀργυρον, μόλυβδον, τὸ θείον, τὴν πτυπτηρίαν, τὸ βιτρίδιον κτλ., τότε ὑπολογίζονται καὶ τὰ ἔξοδα τῆς καμινεύσεως,

στον τὰ ἔξοδα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κλιβάνων, τῶν χωνευτηρίων, τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατῶν, ἢ συντήρησις τῶν φυσιστηρίων μηχανῶν καὶ πᾶν ἄλλο ὕλικόν, χρήσιμον εἰς τὴν ἐντέλει προπαρασκευῇ τοῦ προϊόντος.

Ἄρθ. 4. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ γίνεται εἰδικὴ μνηστὶς περὶ λατομείων, μὴ συμπεριληφθέντων εἰς τὴν γενικὴν διατάξιν τοῦ ἁρθροῦ 2 περὶ μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, καθόσον εἰς τὴν συντάξιν τῶν πρωτοκόλλων περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν λατομείων καθαρώς προσόδου, δὲν ἤδυναντο νὰ τηρηθῶσιν αἱ αὐταὶ διατυπώσεις, οἷαι καὶ διὰ τὰ πρωτοκόλλα τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων. Εἰς ταῦτα οἱ ἰδιοκτῆται εἰσὶν ὀλίγοι καὶ πάντες δύνανται νὰ λαβῶσι μέρος κατὰ τὴν συντάξιν αὐτῶν, καλούμενοι ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς καθ' ἃ ἐν τῷ ἁρθρῳ 2 εἴρηται. Προκειμένου ὁμως περὶ συντάξεως πρωτοκόλλου διὰ τὴν καθαρὰν πρόσδοτον λ. χ. τῆς Θηραϊκῆς γῆς, ἢ τῶν λατομείων, ἐνθα λιθοτομοῦνται οἱ πρὸς οἰκοδομὴν χρήσιμοι λίθοι, οἱ ἰδιοκτῆται εἰσὶ πλείστοι καὶ ἡ συγκάλεισις ἐπομένως ὅλων τούτων ἀδύνατος. Διὸ ὤρισθη ἐν τῷ παρόντι ἁρθρῳ, ὅτι ἡ σύστασις μὲν τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ μέρους τῶν δημοσίων ἀρχῶν εἶναι ἡ αὐτὴ, δὲν καλοῦνται ὁμως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν διὰ νὰ καμῶσι τὰς παρατηρήσεις των εἰς τὰ ὑποσυζήτησιν ἀντικείμενα, εἰμὴ μόνον τρεῖς ἐκ τῶν μεγαλύτερων ἰδιοκτῆτῶν, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου διοικητικοῦ συμβουλίου, οἵτινες ἐκπροσωποῦσι τρόπον τινὰ τοὺς λοιποὺς ἰδιοκτῆτας, τῶν ὁποίων ἡ συγκάλεισις ἦτο, καθὰ προεῖρηται, ἀνέφικτος.

Ἐγκύκλιος τῆς 20 Μαΐου 1868. Περί βεβαιώσεως καὶ ἐκτελέσεως τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων.

Α' Στρεμματικὸς φόρος ἐπὶ τῶν παραχωρηθέντων μεταλλείων.

Ἡ βεβαίωσις τοῦ ὑπὸ τὴν α' κατηγορίαν φόρου οὐδεμίαν παρουσιάζει δυσκολίαν, γνωστῆς οὐσῆς τῆς ἐκτάσεως τοῦ μεταλλείου ἐκ τῆς τοῦ Β. Διατάγματος τῆς γενομένης παραχωρήσεως καὶ ἐκ τοῦ ἐγκρινομένου διαγράμματος αὐτῶν, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας κεῖται τὸ μεταλλεῖον. Ἐπομένως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Ἐφόρου καταστάσεων τοῦ πίνακος III περὶ οὗ γίνεται μνηστὶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀρ. ἀριθμ. 38251/103 ἐγκυκλίῳ διατάγῃ τῆς 17 Ἰουλίου π. ε. καὶ ἐν τῇ ἀναφέρεται ἡ τοποθεσία καὶ ἡ ἐκτασις τοῦ μεταλλείου, τὸ ὀνοματεπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ λαβόντος τὴν παραχώρησιν καὶ λοιπά, σημειοῦνται ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ, ὁ ἀριθμὸς τῶν στρεμμάτων καὶ τετραγωνικῶν μέτρων καὶ ὁ ὀλίγος διὰ τὸ μεταλλεῖον στρεμματικὸς φόρος. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ὁ φόρος αὗτος ἀρχι-

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

μερος ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ὀριστικῆς παραχωρήσεως, πληρώνεται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ λαβόντος τὴν παραχώρησιν ἀνεὺς οὐδεμιᾶς προσαυξήσεως ἢ ἐλαττώσεως, ἐνὸς τε διὰ Β. Διατάγματος δὲν τροποποιήσῃ τὰ ὅρια τῆς παραχωρηθείσης ἐκτάσεως, καταπαύει δὲ τότε μόνον, ὅταν ἐπίσης διὰ Β. Διατάγματος ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου χυρὸν ἢ ἐκπτώτος τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἀπέκτησε διὰ τῆς πράξεως τῆς παραχωρήσεως.*

Ἡ εἰσπραξίς τοῦ φόρου τούτου ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀριστικῶν καταλόγων εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους.

Β' Περὶ τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων.

Διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς καθαρᾶς τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων προσόδου, ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ κατ' ἔτος ὁ προσδιορισμὸς τῆς καθαρᾶς τούτων προσόδου, περὶ ἧς μολοῦντι το διαληφθέν θέσπισμα καὶ αἱ ἐκδοθεῖσαι μέχρι τοῦδε ἐγκύκλιοι διατάξεις τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀναφέρουσι τὰ εἰκότα, ὡς πρὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ ἰδιοκτῆται, αἱ μεταλλεῦται ἢ αἱ ἐκμιζθῶνται τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων, ὀφείλουν νὰ ὑποβάλλωσι κατ' ἔτος δὴλώσιν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος προϊόντων καὶ ὀφελῶν τῶν ἐργασιῶν τῶν, προσέτι δὲ κατὰ τίνος τροπῆς καταρτίζεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων προσώπων τὸ περὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου πρωτόκολλον, μολοῦντα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἐνδιατρίψω καὶ πάλιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο περισσότερον, ὡς τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐργασιῶν σας, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἢ μέχρι τοῦδε πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι ἐν ἡσχολήθητε μετὰ τῆς προσηκούσης προσοχῆς καὶ δραστηριότητος, γενόμενοι ὡς ἐκ τούτου παραίτιοι τῆς καθυστερήσεως τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀφειλομένων φόρων.

Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ θεσπίσματος τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1883 ὑποβαλλόμεναι εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν δηλώσεις τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ τῶν ἐκμειζουσῶν τὰ μεταλλεῖα, ὀρυχεῖα καὶ λατομεῖα, δεόν νὰ περιλαμβάνωσι.

Α' Τὸ εἰσόδημα ἦτοι : —α) Τὴν ποσότητα τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ἐξορυχθέντος ἢ καμινευθέντος καὶ ἐκείνην τοῦ κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν ταῖς ἀποθήκαις μένοντος μεταλλοῦ ἢ ὀρυκτοῦ. —β) Τὴν πωληθεῖσαν ποσότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς πωλήσεως. —γ) Τὰ γινόμενα τῶν, ὡς εἰρηται, δυο ποσότητων, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀξία τοῦ ἀκαθαρίστου προϊόντος.

Β' Τὸ ἐξόδα ἦτοι : —α) Τὰς γινόμενας κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος πλη-

* Ἄλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 42 τοῦ κατωτ. νόμου ΒΟΕ' 1892.

ρωμας εις μισθους και ημερομισθια.—Ε) Τήν δαπανηθείσαν χρηματικήν ποσότητα εις αγοράν διαφόρου υλικού, οίον πυρίτιδος, σιδήρου, έλαιου και εργαλείων χρησίμων εις τήν εξόρυξιν ή καμίνευσιν.

Η τοιαύτη δήλωσις φέρουσα τόν τύπον Ι ως μνημονεύεται έν τή ύπ' αριθ. 103 έγκυκλίω του ύπουργείου, λαμβανομένης ύπ' όψιν παρά τής Έπιτροπής επί τής έκτιμήσεως τής καθαράς προσόδου, παραδίδεται πρὸς τόν Οίκονομικόν έφορον διά τήν κατάστρωσιν τής γενικής καταστάσεως (υπόδειγμα ΙΙΙ έγκύκλ. 103) εις διπλούν, όπως τήν μέν έξ αύτῶν τηρήσῃ εις τά άρχεία τής Έφορίας, τήν δε μετά του πρωτοκόλλου τής καθαράς προσόδου τής Έπιτροπής, υποβάλλῃ πρὸς τό επί των Οίκονομικών Υπουργείον.

Συμφώνως δε πρὸς τό άρθρον 3 του θεσπίσματος τό Υπουργείον αποφαινόμενον όριστικῶς, επιστρέφει τό πρωτόκολλον και τήν καταστασιν ταύτην πρὸς τήν αρμοδίαν άρχήν διά τήν καταστρωσιν των φορολογικών καταλόγων επί των μεταλλείων, ορυχείων και λατομείων, οΐτινες επικυρούμενοι συμφώνως μέ τό άρθρ. 5 του θεσπίσματος υπό τής αρμοδίας διοικητικής άρχής κηρύσσονται έκτελεστοί και πέμπονται πρὸς τάς αρμοδίας άρχάς, ίνα ενεργήσωσι τήν είσπραξιν του φόρου κατά τά περί τούτου κεκανονισμένα.

Έγκύκλιος τής 4 Δ/βρίου 1868. — Περί του χρόνου τής βεβαιώσεως και τής είσπραξεως του πρὸς 3 λεπτά κατά στρέμμα πληρωνομένου υπό του ιδιοκτήτου του μεταλλείου φόρου.

Παραχωρηθέντος κατά νόμον εις τίνα δικαιώματος μεταλλείσεως επί έκτάσεως ώρισμένης, τό περί τούτου Β. Διατ. έκποιποιήθη εις αύτόν τήν α' έν παραδείγματι Ιουνίου ε. ε., άφ' ής και λογίζεται κατά τήν ύπ' αριθ. 24646 από 20 Μαΐου ε. ε. έγκυκλίον μας όριστική ή παραχώρησις, και κατά συνέπειαν άρχεται ή του έτησίου φόρου των λεπτών κατά στρέμμα πρὸς τό δημοσίον όφειλή. Έρωτήσαντος ένδς έξ ύμῶν τό Υπουργείον, ποία ήμέρα θέλει λογισθῇ ως τέλος του έτους εις τό τεθέν παράδειγμα, ή 31 Δεκεμβρ. ε. ε., ή ή 31 Μαΐου 1869; και τοιούτο διότι κατά τήν ρηθείσαν έγκύκλιον ή είσπραξις του φόρου τούτου γενήσεται εις τό τέλος του έτους, άπαντῶμεν τά έξής, άτινα και γνωστοποιούμεν άπασι διά τής παρούσης πρὸς όδηγίαν σας. Κατά τό άρθρον 30 του περί μεταλλείων νόμου, όπως έτροποποιήθη διά του έτέρου υπό σ.α.χ. 2ΚΠ' τής 26 Απριλίου 1867, ό έκ λεπτῶν τριῶν δι' έκαστόν στρέμμα τής πρὸς μετάλλευσιν παραχωρηθείσης έκτάσεως πληρωόμενος πρὸς του ιδιοκτήτου του μεταλλείου φόρος, καταβάλλεται έτησίως και άρχεται άμα τή παραχώρησει του μεταλλείου, ώστε κατά τήν διατάξιν ταύτην του νόμου, ό φόρος ούτος δύναται νά βεβαιωθῇ και βεβαιούται έντός του έτους τούτου 1868, και δέν είναι άναγκαίον νά αναβληθῇ ή βεβαιώσις μέχρι του Ιουνίου 1869, ότε λήγει τό της

παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου ἔτος. Τῆς παρούσης ἀντίγραφον θέ-
λετε κοινοποιῆσαι καὶ πρὸς τοὺς ταμίαις. *

Ἐγκύκλιος τῆς 20 Ἰουνίου 1878. Περὶ τῶν δαπανῶν τῶν δυ-
ναμένων νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς καθαρᾶς
προσόδου τῶν μεταλλείων.

Περὶ τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς μεταλλευτὴν ἐξόδων πραγματεύεται
καὶ ἡ ὑπ'ἀριθ. 46102 ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1863 ἐγκύκλιος τοῦ καθ' ἡ-
μᾶς ὑπουργείου, ἐνομίσαμεν ὁμῶς σκόπιμον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ
τῶν ἀναλυτικώτερον, ἀκολουθοῦντες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὰ πασα-
δεδομένα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐν Γαλλίᾳ, ἵνα προλάβωμεν
τὸ δυνατόν πᾶσαν ἀπορίαν δυναμένην νὰ ἐγερθῇ, κατὰ τὸν προσδιορι-
σμὸν τῆς καθαρᾶς προσόδου τῶν μεταλλείων. — Τὰ ἐξῆς λοιπὴν ἐξόδα
θέλετε παραδεχθῆ ὡς ἐξόδα ὕλικου καὶ ἐργασίας χρησιμευσάντων εἰς
τὴν ἐξόρυξιν. — α') Μισθοὺς ἐργατῶν, ἤτοι τὰς δαπάνας εἰς ἡμερο-
μισθία ἢ εἰς ἐργολαβίας διὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἐξορύξεως μεταφορᾶς
τῶν μεταλλευμάτων ὡς καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐργατῶν διὰ πᾶσαν
ἄλλην ἐργασίαν ἀναγκαίαν εἰς τὴν ἐξόρυξιν ἢ τὴν προπαρασκευὴν
τῶν μεταλλευμάτων καὶ τὴν καμίνευσιν αὐτῶν. — Ἐνταῦθα ἐγγεί-
ται τὸ ζήτημα, ἂν πρέπη νὰ ἐκπίπτωνται ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰ-
σοδήματος καὶ αἱ δαπάναι πρὸς οἰκοδομήν καὶ συντήρησιν οἰκημά-
των διὰ τοὺς ἐργάτας. Τὰς δαπάνας ταύτας δὲν θέλετε ἀφαιρεῖ ἀπὸ
τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ὅσakis αἱ ἐργάται κατοικοῦσιν εἰς οἰ-
κήματα διὰ τὰ ὁποῖα πληρώνουσιν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν μεταλ-
λείων ἐνοίκιον. — β') Ἀγορὰν καὶ συντήρησιν ἵππων χρησίμων εἰς
τὴν μεταλλευσιν. Αἱ δαπάναι διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μεταλλευμάτων
δι' ἵππων καὶ ἁμαξίων μισθουμένων ὑπάγεται εἰς τὸ στοιχ. α'. — γ')
Κατασκευὴν καὶ συντήρησιν ὄλων τῶν ὑπογείων ἔργων τοῦ μεταλ-
λείου, ὅσον φρεάτων, ὑπονόμων καὶ ἄλλων τεχνικῶν ἔργων. Ὑπὸ τὸ
στοιχείον τοῦτο περιλαμβάνονται αἱ ἐργασίαι δι' ἡμερομισθίου ἢ δι'
ἐργολαβίας διὰ τὴν συντήρησιν τῶν φρεάτων καὶ ὑπονόμων, διὰ τὴν
πρόσδον τῶν ὑπονόμων, ὡς καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν τεχνικῶν
ἔργων τοῦ μεταλλείου, διὰ ξυλείας ἢ τοιγίσματος, ὡς καὶ τὰς δα-
πάνας δι' ἔλαιον, πυρίτιδα κλπ. διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν
τῶν ἐντος τοῦ μεταλλείου σιδηροδρόμων κλπ. Ἐνταῦθα περιλαμβάν-
ονται ἐπίσης καὶ αἱ ἀποζημιώσεις διὰ βλάβας προσηνθείσας εἰς τὴν
ἐπιφάνειαν διὰ καταπτώσεων ἢ διὰ τῶν ὑδάτων τοῦ μεταλλείου. —
Εἰς τὰ ἐξόδα τῆς κατασκευῆς τῶν ὑπογείων ἔργων περιλαμβάνονται
βεβαίως καὶ αἱ ἀποζημιώσεις τὰς ὁποίας ὁ μεταλλευτὴς πληρώνει
διὰ τὴν κατ'ἐλήψιν γαιῶν ὑπὸ τῶν ἔργων τούτων. — δ') Κατασκευὴν
καὶ συντήρησιν μηχανῶν διὰ τὴν ἐξόρυξιν. Εἰς τὰς μηχανὰς ταύτας

* ἈΔΑ' Πρὸ καὶ ἀριθ. 12 τοῦ νόμου ΒΟΥ' 1842.

περιλαμβάνονται αἱ μηχαναὶ διὰ τὴν ἀνάβασιν καὶ κατέβασιν τῶν ἐργατῶν, διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν μεταλλευμάτων, διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν ὕδατων καὶ διὰ τὸν ἀερισμόν. Ἐπίσης ἐνταῦθα συμπεριλαμβάνονται τὰ ἔξοδα τῆς τοποθετήσεως τῶν μηχανῶν καὶ ἡ ἀποζημιώσις διὰ τὰς καταλαμβανόμενας τυχὸν γαίας ὑπὸ κτιρίων, εἰς αἷ εἶναι τοποθετημέναι αἱ μηχαναί.—ε') Κατασκευὴ καὶ συντήρησις τῶν ὁδῶν συγκοινωνίας σιδηροδρόμων κλπ. πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ μεταλλείου κλπ. εἴτε ἀποτελοῦσιν αὗται ἀδιάσπαστον τοῦ μεταλλείου μέρος εἴτε μή. — Ἐνταῦθα συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἀποζημιώσεις αἵτινες τυχὸν πληρώνονται εἰς ἰδιοκτητὰς γεωμικτῶν ὁδῶν χρησιμευσῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.—ς') Κατασκευὴν καὶ συντήρησιν οἰκοδομῶν χρησιμευσῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἐξόρυξιν.—ζ') Ἐξοδα τῆς διευθύνσεως.—Ἐνταῦθα περιλαμβάνονται οἱ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα τῆς διευθύνσεως. Εἰς τὸ προσωπικόν τῆς διευθύνσεως περιλαμβάνεται μόνον τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον προσωπικόν διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν μεταλλευτικῶν ἔργων, ὥστε ἐὰν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς διευθύνσεως ἐκτελῶνται καὶ ἕτεραι ἐργασίαι, ὡς π. χ. γραφεῖστικαὶ ἐργασίαι, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅλον τὸ προσωπικόν ὡς ἀναγκαῖον εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεταλλείου. — Ἐπιτίθεται ὅτι μετὰ τὰ ἀνωτέρω δὲν θέλουσιν ἀπομείνει εἰς ὕμᾱς ἀμφιβολιαί, ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ παραδεχθῇτε ὡς δυνάμενα νὰ ἐκτεθῶσιν ἐκ τοῦ ἀκαθάριστου εἰσοδήματος τῶν μεταλλείων.—Δὲν κοινόμεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ μεταλλείου δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται οἱ τόκοι ἢ τὸ χρεωλύσιον εἰσδηλοῦντων δανείων, τὰ μερίσματα τῶν μετόχων οὔτε οἱ τόκοι καὶ τὸ χρεωλύσιον τοῦ κεφαλαίου τῆς διαχειρίσεως.—Δι' ἕκαστον ἔτος πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται ἅπαντα τὰ ἔξοδα τὰ γεγνημένα κατὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἀναγόμενα εἰς τινὰ τῶν ἀνωτέρω κατηγορίων, εἰς δὲ τὰ ἔξοδα πρέπει νὰ σημειῶται τὸ εἰσπραχθὲν ποσόν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ μεταλλεύματος ἢ τοῦ ἐκ τούτου παραχθέντος μετάλλου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ οὐχὶ ἡ ἀξία τοῦ ἐξορυχθέντος κατὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ μεταλλεύματος. — Ὡς πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως τῶν μεταλλευμάτων πρέπει νὰ ἐπιστήθῃτε σπουδαίως τὴν προσοχὴν ὑμῶν, προσπαθοῦντες νὰ εὑρῇτε τὴν ἀληθῆ τιμὴν καὶ λαμβάνοντες ὅπ' ὅψιν ὅτι τὸ δημόσιον ἐνδιαφέρεται μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἀκριβείας τῆς ἐργασίας ταύτης ἢ περὶ τῆς εἰσπράξεως φέρουσιν τῇ ἐριζομένου ἐπὶ τῆς ὁρῆς ἐκτιμήσεως τῆς καθαρᾶς προτοῦ τῶν μεταλλείων. — Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1863 θεσπισματι τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἀναφερομένους εἰδήμονας περὶ τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας, εἰς ὅσα μέρη δὲν ὑπαρξοῦσι μηχανικοὶ τῶν μεταλλείων, ἢ ἄλλοι ἐξ ἐπαγγέλματος μεταλλεῖται, θέλετε προσκαλεῖσθε ἄνδρας εἰδήμονας περὶ τὰ ἐν γένει ἔργα, ὅσον μηχανικοὺς καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐργοδηγοὺς τῶν ὁποίων ἡ γνώσις περὶ πολλὰ δύναται νὰ ᾔσῃ ἐπιμελής, πρὸ πάντων δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν

τῆς δαπάνης διὰ διάφορα ἐκτελεσθέντα τεχνικά ἔργα. — Τὰς ἐπὶ τῆς καθαρῆς προσόδου τῶν μεταλλείων ἐπιτροπὰς, θέλετε προσκαλεῖ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου θεσπίσματος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, ἐντὸς τοῦ πρώτου ὀκταημέρου τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἐκάστου ἔτους.

Νόμος ΦΕΒ' 24127 Δεκεμβρ. 1875. Περὶ ἐρμηνείας τοῦ περὶ μεταλλείων Χΐ' νόμου τοῦ 1861 *

Ὁ λαθὼν δικαίωμα μεταλλεύσεως μεταλλεύματός τινος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περὶ μεταλλείων Χΐ' νόμου τοῦ 1861, κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς μεταλλεύσεως καὶ παντὸς ἄλλου τοῦ κυρίου μετάλλου μεταλλεύματός, ἀπαντωμένου ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ ἐκτάτει. — Διὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης οὐδὲν παραβιάζονται τὰ τυχόν κεκτημένα δικαίωματα.

— Ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως.

Τινὲς τῶν ζητησάντων παραχωρήσεις μεταλλείων, ἀντὶ τὰς σημειώσασιν εἰς τὰς αἰτήσεις των μόνον τὸ κυρίον μέταλλον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεται εἰς τὸν ζητούμενον χώρον, ὡς ἔπραξαν ἄλλοι, ἐσημείωσαν ὡρισμένον μεταλλεῦμα αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτήσεων τούτων καὶ τὰ παραχωρητήρια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τούτον, περιέχοντα ὅλην τὴν ἀδειαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὅχι ἀπλῶς μολυβδου, σιδήρου, χαλκοῦ, χρυμοῦ, κτλ. ἀλλ' ἐνθίου μολυβδου, ἐνθίου χαλκοῦ, ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ, ἀνθρακικοῦ σιδήρου, θειούχου σιδήρου, χρυμοῦ κτλ.

Ἐν τούτοις, ὡς ἀποφαίνονται διὰ τῶν ἐπισυνημμένων ἐκθέσεων των ἄνδρες ἐπιστήμονες, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπηρεσία συνεδουλεύη, τὰ μέταλλα ἀπαντῶνται συνήθως εἰς διαφόρους χημικὰς ἐνώσεις, πᾶντως δὲ εἰς μίαν μόνην ἐπομένως, ἐὰν τὰ ἐκδοθέντα παραχωρητήρια ἐρμηνεύωσι κατὰ γράμμα καὶ ὑπὸ τὴν στενὴν τῶν λέξεων αὐτῶν ἐννοίαν, ἀπαθάνει ἀδύνατον εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν μεταλλείων νὰ ἐπιχειρήσωσι σπουδαίας ἐργασίας, καθόσον, ἐὰν ἀπαντηθῇ τὸ μέταλλον εἰς ἄλλην σύνθεσιν, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ δύναται κατὰ τὸν περὶ μεταλλείων νόμον νὰ παραχωρηθῇ εἰς ἄλλον. — Πρὸς αὐτὴν τὴν δυσκολίαν τούτων ἐνόμισα ὕψην νὰ εἰσπαγῶ εἰς τὴν Βουλὴν νομασχέδιον ἐρμηνευτικὸν τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, οἱ λαθόντες ἢ λαμβάνοντες παραχωροῖσιν μεταλλεῖον τινὸς θεωροῦνται ἰδιοκτῆται καὶ ἔρρουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλεύωνται πάντα τὰ μεταλλεύματα τοῦ ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ

*) ΕφΚ. 1875 σελ. 466.

αὐτῶν ἀναφερομένου κυρίου μετάλλου, ἅτινα ἤθελον ἀπαρχωρηθεῖσιν ἐκτάσει.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ ζητήματος ἐρμηνευτικοῦ τῆς Ἑλλ.

Μεταλλευτικῆς Νομοθεσίας

ὑπὸ Α. Cambray, μηχανικοῦ.

Συνεπεία τῆς διαταγῆς αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 332441 καὶ τοῦ νόμου 1875, μεταβληθείσης διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Νοεμβρίου, ὁ κύριος Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ἔλαβε τὴν τιμὴν εἰς τὸν νομὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος.

Ἡ παραχώρησις ἐπικρατοῦντος τινος εἴδους μετάλλου τινὸς συμπαρασύρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀπονομὴν τῆς ἐξουσίας τῶν λοιπῶν χημικῶν ἐνώσεων τοῦ αὐτοῦ μετάλλου λαβὼν παραχώρησιν ἐνθελου μολύβδου ἔχει τὸ δικαίωμα λεύεσθαι ἐν τῇ παραχωρηθείσῃ αὐτῇ ἐκτάσει τὸν αὐτὸν ὁδὸν καὶ πᾶσαν ἄλλην οἰανδήποτε χημικὴν ἐνωσιν τοῦ αὐτοῦ μετάλλου.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἐκθέτει ὡς ἀκολουθῶν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ χρησιμεύσασιν ὡς βάσις εἰς τὰς Κυβερνητικὰς ἀποφάσεις τὰ τοιοῦτης φύσεως ζητήματα :

Α' Τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου τῆς 1861 ὁρίζει ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μεταλλεῖον» τὸν χώρον, ὃς μεταλλαίνει εἰς φλέβας, κοιτάσματα ἢ εἰς σωρούς· διακρίνεται κατὰ τὰ μέταλλα τὰ περιεχόμενα εἰς τὰς κοίτας καὶ περὶ τῆς μορφῆς ἢ χημικῆς ἐνώσεως ἢ ὀρυκτολογικοῦ ὁποῖα πρὸ μετάλλου παρουσιάζεται· τὸ μέταλλον χαρακτηρίζεται κατὰ τὴν οὐχὶ ἢ χημικὴν ἐνωσιν· αὕτη δύναται εἶναι ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας ἢ τῆς μεταχειρίσεως τοῦ μετάλλου, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ τῆς φύσεως ἢ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς παραχωρήσεως.

Πρὸς τοῦτοισι τὸ ἐρμηνευτικὸν Β. Διάταγμα τῆς 1867 καὶ μάλιστα τὸ ὑπὸ στοιχ. Β' ὑπόδειγμα, τὸ ἐπὶ τὸ εἰρημένον Β. Δ., ἀναφέρει τὴν παραχώρησιν ὡς ἐξουσίαν διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ μετάλλου (μολύβδου, χαλκοῦ, οὐχὶ διὰ τοῦ εἰδικοῦ προσδιορισμοῦ χημικῆς τινος ἐνώσεως ὀρυκτοῦ. Αὐτὸ τοῦτο τὸ Β. Διάταγμα ἐν τῷ Α' ἀπαίτει διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς παραχωρήσεως μόνον τὸν ὀρισμὸν τοῦ εἴδους τοῦ ἐπικρατοῦντος μετάλλου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔκτεται, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ π.

νόμου και ἡ ἐρμηνεία ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως δοθεῖσα συμφωνοῦσιν εἰς τὰ νὰ βασίζωσι τὰς παραχωρήσεις ἐπὶ τῶν μετάλλων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν χημικῶν ἐνώσεων ἢ τῶν ὀρυκτῶν εἰδῶν. Ἐξετάζων λοιπὸν ὁ ὑποφαινόμενος τὴν σημασίαν παραχωρήσεως τινος ἐνθείου μολύβδου, νομίζω ὅτι συμφώνως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντας λόγους ἡ παραχώρησις αὕτη παριστᾷ, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν νόμον, παραχώρησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ μετάλλου καὶ οὐχὶ ἰδιαίτερας τινὸς μορφῆς αὐτοῦ.

Β' Καθόσον ἀφορᾷ τὸ εἰδικὸν παράδειγμα τὸ ἀναφερόμενον ἐν τῷ ζητήματι τῷ ὑποβληθέντι εἰς τὴν ἐξέτασίν του, ὁ ὑποφαινόμενος παρατηρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν μεταλλείων παλιν τῶν χωρῶν, ὅπου δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ μέταλλα παρουσιάζονται ἢ μεταλλεύονται μόνον ὑπὸ μίαν καὶ μόνην ὀρυκτολογικὴν μορφήν.

Ἐν ταῖς κοίταις τοῦ μολύβδου καὶ μάλιστα τοῦ ἀργυρούχου ἀρχόμενος τις ἀπὸ τῶν κατ' ἐπιπολὴν καὶ προχωρῶν πρὸς τὰ βαθύτερα βεβαιούται, ὅτι τὰ μεταλλεύματα μεταβάλλουσι τὴν χημικὴν αὐτῶν φύσιν ἀναλόγως τοῦ βάθους κατὰ τὸ ὅποιον ἀπαντῶνται· τὰ ὀξειδωμένα, ὀξυανθρακικὰ καὶ ὀξυθειϊκὰ μεταλλεύματα ἀπαντῶνται· εἰς τὰ ἀνωτέρα μέρη τῶν κοιτῶν ἢ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτεθειμένα εἰς διαφόρου φύσεως ἀλλοιωτικὰς ἐπηρεάς· τὰ ἐνθεια μεταλλεύματα κατέχουσιν ἀπ' ἐναντίας τὰ κατώτερα μέρη τῶν κοιτῶν ἢ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἦσαν ἀπηλλαγμένα τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθεισῶν ἀποσυνθετικῶν ἐπηρεῶν. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δεῖ ἔχουσι τὴν αὐτὴν γένεσιν, τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς παρουσιάζονται ἐν ταῖς κοίταις αὐτῶν καὶ παρουσιάζουσι διαφορὰς ἐν τῇ χημικῇ αὐτῶν συνθέσει προσερχόμενας ἀποκλειστικῶς ἐκ περιστάσεως καὶ μεταγενεστέρως ἐποχῆς, αἵτινες δὲν μετέβαλον εἰμὴ τὴν μορφήν τῶν μεταλλευμάτων, χωρὶς νὰ μεταβάλῃσι τὴν βᾶσιν αὐτῶν.

Τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα ἐκτείνονται καὶ ἐφαρμόζονται οὐ μόνον εἰς τὰ ἐνθεια καὶ ὀξειδωμένα ὀρυκτὰ τοῦ μολύβδου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πᾶσι ἄλλῃς μορφῆς ἢ χημικῆς ἐνώσεως τοῦ μολύβδου καὶ τῶν λοιπῶν δευτερευόντων μεταλλευμάτων, τὰ ὅποια συνοδεύουσιν αὐτὸν ἐκτὸς τούτου, αἱ διαφοραὶ αὗται μεταλλικαὶ μορφαὶ ἀπαντῶνται ἀναμιγνύμεναι κατὰ διαφόρους ἀναλογίας, οὕτως ὥστε εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μεταλλεύῃ τις ἐν μόνον ὀρυκτὸν εἶδος (χημικὴν ἑνωσιν) ἀποκλειστικῶν τῶν λοιπῶν. Ἄν οἱ μεταλλευταὶ δὲν δύνανται ἀπολύτως νὰ ἐξορύσσωσιν ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν εἰμὴ ἐν καὶ μόνον ὀρυκτὸν εἶδος τοῦ παρακεχωρημένου μετάλλου, δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ πάσης βεβαιότητος, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη, ἀδύνατον οὐκ νὰ τηρηθῇ, θὰ διέκοπτεν ἀμέσως πᾶσαν μεταλλευτικὴν ἐργασίαν.

Γ' Ἐκτός τοῦ ὑπὸ τεχνικῇ ἐποψίᾳ ἀδυνάτου, ὅπερ ἀνεφέθη ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, τοῦ νὰ μεταλλεύωνται τὰ μέταλλα διὰ

μίαν και μόνην χημικὴν ἔνωσιν, ὃ ὑποφαινόμενος νομίζει, ὅτι πᾶσα περίπτωσις παραχωρήσεων ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ βασιζομένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ἢ χημικὰς ἐνώσεις εἶναι ἐναντία πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου και πρὸς τὴν ἐπίσημον ἑρμηνείαν αὐτοῦ, ὡς ὃ ὑποφαινόμενος ἀπέδειξεν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ παραγράφῳ Α'., ἀποδεικνύων ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς λέξεως «Μεταλλείων» γίνεται, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐκτάσεως. Τοῦτο θὰ ᾔτο ἐπίσης ἐναντίον πρὸς τοὺς ὀρθοὺς κανόνας τῆς μεταλλεύσεως και πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεταλλευτικῆς βιομηχανίας, ἐνεκα ἐρίδων, αἵτινες ἤθελον προέλθαι ἐκ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμπτώσεως τῶν μεταλλευτικῶν ἔργων.

Δ' Ὑπερὶ τῇ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Βασιλείῳ ἡ ἀναγεννωμένη μεταλλευτικὴ βιομηχανία προσέκαλεσε πολυαριθμούς παραχωρήσεις κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ὁποίων ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ χημικὴ ἔνωσις, ἀνήκει νῦν εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν κανονισμόν τῶν παραχωρήσεων, διὰ τὰς ὁποίας θέλει αἰτηθῇ τοῦτο, και μάλιστα νὰ προκαλέσῃ γενικὴν ἀπόφασιν πρὸς ἑρμηνεῖαν γενομένων πράξεων, κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἀναπτυχθείσας ἀρχάς.

Ἀνακεφαλαίωσις.

1) Ὁ ὑποφαινόμενος παραδέχεται, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς νόμος παραχωρεῖ τὸ μέταλλον, τὸ ἀναφερόμενον ἐν τῇ αἰτήσει και τῷ περὶ παραχωρήσεως Διατάγματι, και οὐχὶ ἰδιαίτεραν μορφήν τοῦ μετάλλου τούτου.

2) Ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταλλευθῇ τις ὀρυκτόν τι εἶδος (χημικὴν ἔνωσιν) μετάλλου τινός, ἀποκλείων τὰ λοιπὰ ὀρυκτά τοῦ αὐτοῦ μετάλλου ἢ ἄλλων μετάλλων ἀναμειγμένων, ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ παραχώρησις ἐνθελὺ μολύβδου ἐφέλκεται μεθ' αὐτῆς τὴν τοῦ ὀξυανθρακικοῦ μολύβδου και πάντων τῶν λοιπῶν εἰδῶν ἐν τῷ αὐτῷ μεταλλεῖῳ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐκτάσει.

3) Ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἐφαρμόζουσα τοὺς νόμους κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτῶν και τὴν δοθείσαν ἐπίσημον ἑρμηνείαν, πρέπει νὰ παραχωρῇ τὰ μεταλλεῖα κατὰ τὸ αἰτηθὲν μέταλλον, και κατὰ συνέπειαν νὰ ἑρμηνεύσῃ και κανονίσῃ κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην τὰς γενομένας παρὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας μέχρι σήμερον παραχωρήσεις.

Γνωμοδότησις.

Ζήτημα.

α' Ὁ λαβὼν παραχώρησιν ἐνὸς μετάλλου εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπισημασμένας αὐτῷ χημικὰς ἐνώσεις ἀποκτᾷ διὰ τῆς παραχωρήσεως

σταυτής δικαίωμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, ὅπερ ᾔθελε παρουσιάσθῃ εἰς τὴν αὐτῆς ἐκτάσεως ἀλλ' εἰς ἄλλοιαν γημικὴν ἔνωσιν; ὡς π. λ. ὁ λαθὼν παραχώρησιν μολύβδου εἰς ἔνθειον κατὰστασιν ἔχει κεκτημένον δικαίωμα μεταλλεύσεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὀξυανθρακικοῦ μολύβδου.

Ἀπάντησις.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ περὶ μεταλλείων νόμος τοῦ 1861 καταργήσας ὅλας τὰς περὶ κυριότητος τῶν μεταλλείων προγενεστέρας διατάξεις, ἐδημιούργησε νέον τοιοῦτον δικαίωμα, ὅπερ ἡ Κυβέρνησις μετα ὀρισμένην προδικασίαν παραχωρεῖ εἰς τὴν αἰτήσαντα τὸ δικαίωμα δηνηκαὺς μεταλλεύσεως ὀρισμένου μεταλλείου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπιφανείας οὐδὲν δικαίωμα κυριότητος ἢ διαθέσεως ἔχει, ἀλλὰ μόνον ὀρισμένον ποσοστὸν τῆς καθαρᾶς προσόδου τῷ πλήρῳ· οὗτος ὁ λαθὼν τὴν κυριότητα τοῦ μεταλλείου· ἐπομένως ἕκαστον μεταλλεῖον ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαίτην ἰδιοκτησίαν, καὶ θεωρεῖται ἀντικειμένον ἰδιαίτερας παραχωρήσεως.

Πρὸς τοῦτον λοιπὸν τοῦ προκειμένου ζητήματος ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ ποῖα στοιχεῖα ἀπαιτοῦνται πρὸς σύστασιν ἐνὸς μεταλλείου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου, «Μεταλλεῖον εἶναι ὁ γῶρος, ὃ ἔχων εἰς φλέβας, κοιτάσματα, ἢ εἰς σωροὺς τὰ κυριώως καλούμενα μέταλλα, οἷον ἄργυρον, χρυσόν, μόλυβδον, ψευδάργυρον κτλ., εἴτε εἰς καθαρὰν κατὰστασιν, εἴτε εἰς ὀξειδωμένην εἴτε εἰς οἷας ὀήποτε ἄλλας ἐνώσεις». Ἐπομένως κατὰ τὴν ὁρισμὸν τοῦτον ἵστις εἶναι σφέστερος τοῦ γαλλικοῦ νόμου περιέχων ἐν τέλει τὴν ἰδίαν αἰσθητὴν ἔκφρασιν «εἰς καθαρὰν εἴτε ὀξειδωμένην κατὰστασιν εἴτε εἰς οἷας ὀήποτε ἄλλας ἐνώσεις» πρὸς καταρτισμὸν ἐνὸς μεταλλείου, δυναμένου νὰ γείνῃ ἀντικείμενον αἰτήσεως καὶ παραχωρήσεως, ἀπαιτεῖται ὀρισμένον μέταλλον ἐν οἷας ὀήποτε κατὰστασιν καὶ ἐνώσει. Τοῦτο δὲ συμφωνεῖ 1) μὲ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἰδίου περὶ μεταλλείων νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ τῆς παραχωρήσεως πρὸς τὸν Νομάρχην αἰτήσις ἐξηγεῖ τὸ εἶδος, τὴν θέσιν καὶ τὴν περισχὴν τοῦ μεταλλείου, καὶ 2) μὲ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1867 ΣΚΗ νόμου περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου, καὶ μὲ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέν Β. Διατ., κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου αἰτήσαντες τὴν παραχώρησιν μεταλλείου ὀφείλουσι νὰ συνοδεύωσι τὴν ἀναφορὰν τῶν μετ' ἐγγράφον ἀποδείξιν τῶν γενομένων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἐμφανίζουσιν ὅτι μόνον τὸν προσδιορισμὸν τοῦ εἶδους τοῦ ἐπικρατοῦντος μετάλλου, ἀλλὰ καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ τόπου κτλ.

Ἐὰν ὡς ἐκ περισσοῦ λάβωμεν ὑπ' ὅψιν καὶ τὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐν λόγω νόμου καὶ Β. Διατάγ. δὴλιας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔχει τὴν-ὑπ' ἀριθ. 58 τοῦ ἔτους 1867 ἐγκύκλιον καὶ

τὸ ἐν αὐτῇ ὑπὸ στοιχείων Β. ὑπόδειγμα, εὐρίσκομεν ὅτι ἡ περὶ παραχωρήσεως αἰτήσεις πρέπει νὰ ζητῇ νὰ παραχωρηθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ αἰτούντος ἀνακαλυφθὲν μεταλλεῖον, μολύβδου, χαλκοῦ, γαιανόσκον κτλ., ὥστε πανταχοῦ ὁ νόμος λαλεῖ, περὶ μετάλλου, οὐδαμοῦ δὲ ἀπαντᾶται περὶ μίξ ἢ κλειόνων ἐνώσεων.

Συνεπεία τῶν προεκτεθέντων, στηριζομένων εἰς ρητὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος μεταλλεύσεως ἐνὸς μετάλλου ἐν οἰκόμενῃ ὁρισμένῃ ἐνώσει ἐπεκτείνεται ἐπὶ ὅλῳ ἐν γένει τῶν μεταλλευμάτων (χημικῶν ἐνώσεων) τοῦ μετάλλου ἐκείνου ἐν οἰκόμενῃ καταστάσει ἢ ἐνώσει καὶ ἂν παραυσιάζωνται τοῦτα. Ἡ διάφορος δὲ ἐνώσις τοῦ μεταλλεύματος δὲν δύναται νὰ γείνη ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας αἰτήσεως, ἀφ' οὗ ἡ διάφορος αὕτη ἐνώσις δὲν ἀποτελεῖ ἴδιον μεταλλεῖον, ἀλλὰ εἶναι ἐν ἑκ τῶν στοιχείων τοῦ κυρίου μετάλλου, ὅπερ μόνον, ὡς εἴρηται, ἀποτελεῖ τὸ ὑπάρχον καὶ ἤδη παραχωρηθὲν μεταλλεῖον. Ἐπομένως ἀναμφίβολον καθίσταται, ὅτι ὁ ζητήσας καὶ λαβὼν παραχώρησιν ἐνθελὺ μολύβδου ἔχει, νομιζομένῃ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἐνώσει. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἡ ἰδιοκτησία τῶν μεταλλείων ὠρίσθη διὰ τῶν τῆς παραχωρήσεως Διαταγμάτων παρὰ τὴν ἀκριθείαν τοῦ νόμου καθ' ὠρίσμεν τοῦ μετάλλου ἐνώσιν λ. γ. τοῦ ἐνθελὺ ἀργυροῦ μολύβδου, νομιζομένῃ, ὅτι τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ πρὸς κυβερνητικὴν ὀρίζουσα σαφῶς τὴν ἔκτασιν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ μεταλλευτοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐνώσεσι τοῦ παραχωρηθέντος κυρίου μετάλλου, ὅπως ὁ τῆς κυριότητος τίτλος ἢ πλήρης, καὶ δὲν ὀλοῦ ἀρρομὴν ἐν τῷ μέλλοντι εἰς ἀμφισβητήσεις ὁθενδήποτε ἐγερθῇσμενά. Ἀλλὰ ἡ κατὰ τὴν ἀκριθείαν τοῦ νόμου διευκρίνισις τοῦ τίτλου οὕτως χρῆζει τῆς διαδικασίας νέας παραχωρήσεως, ἥτις ἤθελεν ὑποθέτει τὸ δυνατόν τῆς εἰς ἄλλον ἰδιοκτήτην παραχωρήσεως τοῦ τῷ παραχωρηθέντος μετάλλου, ἀλλ' ἐν ἄλλῃ χημικῇ ἐνώσει, ὅπερ ὁμοίως ἤθελεν εἰσαγάγει ἀληθῆ κυκεῖνα ἐν τῇ μόλις γεννωμένῃ παρ' ἡμῶν μεταλλευτικῇ βιομηχανίᾳ, κυκεῖνα ὅστις δύναται νὰ καταπνίξῃ αὐτὴν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν διατάξεων τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου, ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἐποψὴν ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὰς μεταλλευτικὰς κοίτας τὰ μέταλλα, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν οἷον τοῦ χρυσοῦ κτλ. παρουσιάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεον ὑπὸ διαφόρους χημικὰς ἐνώσεις, ἀπενήως εἰς μίαν καὶ μόνην, σπανιώτατα δὲ εἰς καθαρὰν ἐντελῶς κατάστασιν. Τὸ ἐν τῷ θέματι λ. γ. μέταλλον τοῦ ἀργυρομολύβδου παρουσιάζεται ἐν ταῖς κοίταις αὐτοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεον εἰς ἐνθελωμένην κατάστασιν, ἥτις εἶναι τὸ κυριώτερον ορυκτὸν τοῦ μετάλλου ἐξ οὗ ἀποκαθίσταται μολύβδος ἀργυροῦχος. Μετὰ τοῦ ἐνθελὺ μολύβδου στενῶς συνδεδεμένοι ἀλλ' εἰς μικρὰς ποσείς συμπαρακολουθοῦσιν αἱ χημικαὶ ἐνώσεις τοῦ ἐνθελὺ σιδήρου, τοῦ ἀρσενικοῦ,

τοῦ ἀντιμονίου κτλ. Διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ὀρυκτά, αἱ χημικαὶ δηλονότι ὁξείσεις, ὀξειδωθῶνται καὶ μεταβάλλονται εἰς ὀξυθειϊκόν, εἰς ὀξυανθρακικόν, ἀντιμονιούχον καὶ ἀρσενιούχον μόλυβδον, τοιοῦτον στενῶς συνδεδεμένον ἀναμίξ τοῦ των τῶν ὑπερογενῶν ἐνώσεων μετὰ τοῦ ἐναπολείπομένου πρωτογενεοῦς θείου καὶ μόλυβδου, ὥστε ἀδύνατος πολλὰκις ἀποκαθίσταται δι' ὄπλου ὀξυάλμου ἢ σαφὲς διάκρισις καὶ ἡ κατάταξις τοῦ κράματος τούτου, ὅπερ ἐπωκλεῖται τὸ ἐπικρατοῦν κύριον τῆς παραχωρήσεως μέταλλον, τὸν ἀργυρούχον μόλυβδον.

Ἡ συγγρῶνς ἄρα ἐξόρυξις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μεταλλοῦ ἐν ἀλλοίαις χημικαῖς ἐνώσεσι χωριστὰ ὑπὸ διαφόρων μεταλλευτῶν, οὐχὶ μόνον ἤθελεν εἶσθαι κατὰ τὰς πλείστας περιστάσεις ἀδύνατος, ἀλλὰ καὶ ἐπιφέρει ἀκαταλόγιστους δυσκολίας καὶ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεταλλευτικῆς βιομηχανίας. Τοῦτο προβλέπων καὶ ὁ νόμος ὥρισεν, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἵνα τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς παραχωρήσεως ᾖ τὸ ἐπικρατοῦν μέταλλον.

Ἡ μεταλλευτικὴ βιομηχανία παρουσιάζει μεγάλας δυσκολίας καὶ ἀπαιτεῖ σπουδαῖα κεφάλαια. Ἰδίως δὲ παρ' ἡμῖν, ἐνθα αὕτη ἀρτισύστατος οὖσα ὀφείλει τὰ πάντα νὰ δημιουργήσῃ. Νομίζομεν κατὰ συνέπειαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις πρὸς τε τὸ συμφέρον καὶ τὴν πρόδον τῆς βιομηχανίας ταύτης καὶ κατὰ συνέπειαν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου ὀφείλει νὰ κανονίσῃ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὰς παραχωρήσεις ἐν ὁρισμένῃ χημικῇ ἐνώσει, αἵτινες ἐγένοντο μᾶλλον ἐξ ἀγνοίας ἢ παρανοήσεως τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, καὶ οὕτως ἄρῃ πᾶσαν δυσχερίαν καὶ δυσκολίαν δυναμένην νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν πρόδον καὶ τὴν ἀναπτύξιν τῆς βιομηχανίας ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 5 Νοεμβρίου 1875.

Α. Κορδέλλας

Ε. ἀργαυούρης

Σύμφωνον κἀγὼ καὶ ἔμεινε σύμφωνος καὶ ἡ ἐρωτηθεῖσα δωδεκαμελής Ἐπιτροπὴ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν κυρίων Λαυρομήτη καὶ Κορδέλλα, ὀρυκτολόγων, ἐκφραζομένην ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ γινώσκων.

Καθεστὼν δ' ἀφορὰ τὴν συνύπαρξιν τοῦ ἀνθρακικοῦ μετὰ τοῦ ἐνθείου μόλυβδου, δὲν ἐπαρουσιάσθη, ἐφόσον γινώσκω, τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰναι μόνον εἰς τινὰ τῶν ἐν Λαυσίᾳ παραχωρηθέντων καὶ μεταλλευομένων μεταλλείων μόλυβδου· οὐχ ἥττον εἶναι δυνατόν παρουσίᾳ τῆς μεταλλεύσεως νὰ παρουσιασθῇ τὸ αὐτὸ φαινόμενον τῆς συνυπαρξεως τοῦ ἐνθείου μόλυβδου καὶ ἀλλάχου τῶν ἐλληνικῶν μεταλλείων μόλυβδου ὡς συμβαίνει καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μεταλλεῖα μόλυβδου τῶν ἑλλαν Ἐπικρατειῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Νοεμβρίου 1875.

Π. βουγιούκας

— Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Σωτηρόπουλος. Εἶχεν ἀναβληθῇ ἡ τρίτη συζήτηση τοῦ νομοσχεδίου, διότι ἡγέρθη ἀμφιβολία μήπως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γώσου ἐγένοντο διπλαῖ παραχωρήσεις διὰ τὸ αὐτὸ κύριον μέταλλον ὑπὸ διαφόρους ἐνώσεις. Περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου ἔλαθον πληροφόρησε ἐπὶ τοὺς εἰδικούς ὑπαλλήλους, ἤτοι ἐκ μὲν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπὸ τὸν κ. Μανσόλαν, ἐκ δὲ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τὸν κ. Βουγιούκαν. Ὁ κ. Μανσόλας βεβαίωσεν μὲν τὸν βέλτικώτερον τρόπον, ὅτι δὲν ἔγεινεν οὐδεμίαν τοιαύτην παραχώρησιν, ὁ δὲ κ. Βουγιούκας μοι εἶπεν ὅτι ἀμφιβάλλει μόνον μήπως εἰς τὴν ἐταιρίαν ὁ «Περικλῆς» συνέβη τοιοῦτόν τι. Ἀλλὰ μετὰ τὴν διαβίβασιν τοῦ κ. Α. Πετιμεζῆ, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη, νομίζω ὅτι δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου. Μ' ὅλα ταῦτα δὲν πιστεύω νὰ θλαπτῇ, εἰς προσδέσφωμέν ὅτι ἀδιὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης, δὲν παραθλάπτεται οὐδὲν τυχόν κέρτος μόνον δικαίωμα.

Νόμος ΒΟΕ' 5 Αὐγούστου 1892. — Περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν παγίων φορολογικῶν νόμων. *

Ἀρθ. 12. Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν μεταλλείων προσδιορίζεται εἰς 5 ο/ο, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρυχείων καὶ λατομείων εἰς 10 ο/ο κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου Χ' τῆς 22 Αὐγούστου 1861, τοῦ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1863 Θεσπ. ματος καὶ ΣΚΗ' νόμου τῆς 26 Ἀπριλίου 1867. Ὁ δὲ κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον νόμον στρεμματικὸς φόρος τῶν λεπτῶν 3 πληρῶνεται τὴν 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους· ὁ φόρος διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς παραχωρήσεως ὑπολογίζεται καὶ πληρῶνεται ἀναλογικῶς τοῦ γωνικοῦ διαστήματος.

Νόμος ΒΤΟ' 13/18 Μαρτίου 1896. — Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ μεταλλείων νόμων **.

1. Τὸ δικαίωμα πῆς μεταλλεύσεως τῶν μεταλλείων

* Ἐρ. Κυβ. 1892 σελ. 983.

** ἘρΚ. Α' 1896 σελ. 107. Ὁ ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ δηλώσεων κατὰ τὴν εἰσήγησιν καὶ τὰς δύο πρώτας συζητήσεις συναγεται ἀναμφιβόλως, ὅτι σκοπὸς τοῦ νόμου ΒΤΟ' ἦν νὰ καταργησῇ τὸν νόμον

καὶ ὀρυχείων παρέχεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Χΐ' περὶ μεταλλείων νόμου τῆς 22 Αὐγ. 1861 καὶ τοῦ ΣΚΗ' τῆς 26 Ἀπρ. 1867 διὰ Β. Δ. ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργῶν.

Τὸ δικαίωμα ὁμοίως τῆς μεταλλεύσεως τῶν ὀρυκτῶν ἀργύρου (ἐν οἷς τὰ ἀργυρομεταλλεύματα τῆς Μήλου, τῆς Κιμῶλου καὶ τῆς Πολυαίγου) καὶ χρυσοῦ καὶ λευκοχρύσου, τῶν σκωριῶν καὶ τῶν ἐκβολᾶδων, τῆς σμύρδος, τῶν μυλοπετρῶν, τοῦ κοινοῦ ὀρυκτοῦ ἁλατος μετὰ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ ἐτέρων ἁλάτων, τοῦ στεατίτου (talque), τοῦ χρωμίου, ὡς καὶ τῶν ὀρυκτῶν ἐλαίων (πετρέλαιου καὶ νάφθης) παραχωρεῖται μόνον διὰ νόμου.

—Εἰσηγητικὴ ἔκθεσις.

Ὁ περὶ μεταλλείων νόμος Χΐ' τῆς 22 Αὐγούστου 1861 ἐλήφθη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περὶ μεταλλείων νόμου τοῦ 1810, ὅτις καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐτροποποιήθη ἕκτοτε διὰ νεωτέρου νόμου, κατὰ τὰς βάσεις δὲ μετεβλήθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ νόμου καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὸ 1805 ἐκδοθέντος Πρωσικοῦ. Ταῦτα καθιστῶσι δὴλον, ὅτι ἀτελής τυγχάνει ὁ ἡμέτερος νόμος, πάνυ δὲ δυσχερές ἀποδιδίνει νὰ κανονίσωμεν τὰς ἐν ταῖς μεταλλευτικαῖς σχέσεσι προκυπτούσας δυσχερείας δι' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡμῖν νὰ μεταβάλωμεν τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν καὶ νὰ ζητήσωμεν ἐν ταῖς νεωτέροις εὐρωπαϊκαῖς νόμοις τὰ πορίσματα τῆς μελέτης καὶ τῆς πείρας.

ἘΠ' τοῦ 1882 καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πρῶτον καθεστῶς, μέ τινες περαιοσμούς οὗς ἀναγράφουσι τὰ ἄρθρ. 2 καὶ ἐπ. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ ἘΠ' τὰ μεταλλεία καὶ τὰ εἰς τὴν κατηγορίαν τούτων ἀναγόμενα ὀρυκτὰ παρεχωροῦντο διὰ Β. Δ., τὰ δὲ λοιπὰ ὀρυκτὰ παρεχωροῦντο διὰ τῆς ὑπουργικῆς πράξεως, εἶπετο ὅτι ταῦτα ἤθελε γίνεσθαι καὶ μετὰ τὸν ΒΤΟ' νόμον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐν ἄρθρ. 1 ὁμοίει γενικῶς περὶ μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, οἱ βουλευταὶ Δεληγεώργης καὶ Ράλλης κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ εἰσηγητοῦ πρωθυπουργοῦ ἐπὶ τῆς ἀντιφάσεως, ὃ δὲ πρωθυπουργὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ἐννοεῖ ὅτι μετὰ τὸν ΒΤΟ' ἐξομοιοῦνται ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραχωρήσεως τὰ μεταλλεία καὶ πᾶν εἶδος ὀρυκτοῦ, ὡς καλεῖται καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ΒΤΟ'. Ὅστε οὗτος οὐ μόνον κατήργησε τὸν ἘΠ' τοῦ 1882 καὶ ἐπανετέρε τὸ καθεστῶς τοῦ νόμου Χΐ' τοῦ 1861, ἀλλ' ἐτροποποίησε καὶ τοῦτον ἐν τῷ ἄρθρῳ 35.

Πρὸς τοῦτο ἐπομένως συνετάξαμεν καὶ προτείνομεν τὸ νὸν νομοσχέδιον.

Κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ προτεινόμενου νομοσχεδίου ἀντὶ τοῦ 2^{ου} νόμου τῆς 26^{ης} Μαΐου 1882, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ἐπετρέπετο νὰ γίνηται ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος λεύσεως τῶν μεταλλείων καὶ τῶν ὀρυκτῶν, ἐπανάγεται ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ Χ⁴ νόμου τοῦ 1861, καὶ ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ γίνηται ἡ παραχώρησις τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυκτῶν. Καὶ ὧντος ἐπὶ δέκα καὶ τρία ἔτη ἐφαρμόζοντο μνημονευθεὶς νόμος τοῦ 1882, τὸ μόνον δ' ἀποτέλεσμα, ὅτι ἐπαυρῶντο ἡ παρακώλυσις τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν.

— Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Θ. Π. Δηλιγιάννης (Πρωθυπουργός). Ὁ νόμος τοῦ 1882 ἐποποίησε τὴν διάταξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ παραχώρησις τῶν μεταλλείων ἐγένετο διὰ Βασιλικῆς διατάξεως, ἐν ἰσχύϊ. Ὡς πρὸς τὰ λοιπά, ὁ νόμος τοῦ 1882, καὶ ἐμμένει ἐν ἰσχύϊ. Τώρα καταργεῖται ὁ νόμος τοῦ 1882, καὶ ἐπαναγόμεθα εἰς τὸ σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ παραχώρησις τῶν μεταλλείων διὰ τὸν νόμον τοῦ 1861. Τὸ ἄρθρον πραγματεύεται γενικῶς τὸν τρόπον τῆς παραχώρησεως, καὶ διατάσσεται ὅτι αὕτη γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου τοῦ 1861.

Δ. Ράλλης. Δὲν θέλω νὰ ἐρμηνεύσω τὴν ὑποβολὴν τοῦ νομοσχεδίου τούτου κακοδολῶς, δὲν θέλω νὰ ὑποθέτω ὅτι πρὸς τὴν διευκολυνθῇ ἡ παραχώρησις οἰουδήποτε μεταλλείου παρὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κράτους, ἀλλὰ παρακαλῶ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως μὴ εἰπεῖν: γνωρίζει τί θὰ πράξῃ, δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ 1882 ὁποῖαν σήμερον εἰσάγει, τὴν ὁποίαν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ νομοσχεδίου, τί θὰ πράξῃ ὁ διάδοχος αὐτοῦ; Καὶ δὲν φοβέται ὅτι φθάσωμεν εἰς τὰ αὐτὰ ἄτοπα, δυνάμει τῆς διατάξεως αὐτοῦ τοῦ 1882 ὁποῖα ὑπέπεσαμεν, ὅτι ἦτο ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὸ 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 2682, 2683, 2684, 2685, 2686, 2687, 2688, 2689, 2690, 2691, 2692, 2693, 2694, 2695, 2696, 2697, 2698, 2699, 2700, 2701, 2702, 2703, 2704, 2705, 2706, 2707, 2708, 2709, 2710, 2711, 2712, 2713, 2714, 2715, 2716, 2717, 2718, 2719, 2720, 2721, 2722, 2723, 2724, 2725, 2726, 2727, 2728, 2729, 2730, 2731, 2732, 2733, 2734, 2735, 2736, 2737, 2738, 2739, 2740, 2741, 2742, 2743, 2744, 2745, 2746, 2747, 2748, 2749, 2750, 2751, 2752, 2753, 2754, 2755, 2756, 2757, 2758, 2759, 2760, 2761, 2762, 2763, 2764, 2765, 2766, 2767, 2768, 2769, 2770, 2771, 2772, 2773, 2774, 2775, 2776, 2777, 2778, 2779, 2780, 2781, 2782, 2783, 2784, 2785, 2786, 2787, 2788, 2789, 2790, 2791, 2792, 2793, 2794, 2795, 2796, 2797, 2798, 2799, 2800, 2801, 2802, 2803, 2804, 2805, 2806, 2807, 2808, 2809, 2810, 2811, 2812, 2813, 2814, 2815, 2816, 2817, 2818, 2819, 2820, 2821, 2822, 2823, 2824, 2825, 2826, 2827, 2828, 2829, 2830, 2831, 2832, 2833, 2834, 2835, 2836, 2837, 2838, 2839, 2840, 2841, 2842, 2843, 2844, 2845, 2846, 2847, 2848, 2849, 2850, 2851, 2852, 2853, 2854, 2855, 2856, 2857, 2858, 2859, 2860, 2861, 2862, 2863, 2864, 2865, 2866, 2867, 2868, 2869, 2870, 2871, 2872, 2873, 2874, 2875, 2876, 2877, 2878, 2879, 2880, 2881, 2882, 2883, 2884, 2885, 2886, 2887, 2888, 2889, 2890, 2891, 2892, 2893, 2894, 2895, 2896, 2897, 2898, 2899, 2900, 2901, 2902, 2903, 2904, 2905, 2906, 2907, 2908, 2909, 2910, 2911, 2912, 2913, 2914, 2915, 2916, 2917, 2918, 2919, 2920, 2921, 2922, 2923, 2924, 2925, 2926, 2927, 2928, 2929, 2930, 2931, 2932, 2933, 2934, 2935, 2936, 2937, 2938, 2939, 2940, 2941, 2942, 2943, 2944, 2945, 2946, 2947, 2948, 2949, 2950, 2951, 2952, 2953, 2954, 2955, 2956, 2957, 2958, 2959, 2960, 2961, 2962, 2963, 2964, 2965, 2966, 2967, 2968, 2969, 2970, 2971, 2972, 2973, 2974, 2975, 2976, 2977, 2978, 2979, 2980, 2981, 2982, 2983, 2984, 2985, 2986, 2987, 2988, 2989, 2990, 2991, 2992, 2993, 2994, 2995, 2996, 2997, 2998, 2999, 3000, 3001, 3002, 3003, 3004, 3005, 3006, 3007, 3008, 3009, 3010, 3011, 3012, 3013, 3014, 3015, 3016, 3017, 3018, 3019, 3020, 3021, 3022, 3023, 3024, 3025, 3026, 3027, 3028, 3029, 3030, 3031, 3032, 3033, 3034, 3035, 3036, 3037, 3038, 3039, 3040, 3041, 3042, 3043, 3044, 3045, 3046, 3047, 3048, 3049, 3050, 3051, 3052, 3053, 3054, 3055, 3056, 3057, 3058, 3059, 3060, 3061, 3062, 3063, 3064, 3065, 3066, 3067, 3068, 3069, 3070, 3071, 3072, 3073, 3074, 3075, 3076, 3077, 3078, 3079, 3080, 3081, 3082, 3083, 3084, 3085, 3086, 3087, 3088, 3089, 3090, 3091, 3092, 3093, 3094, 3095, 3096, 3097, 3098, 3099, 3100, 3101, 3102, 3103, 3104, 3105, 3106, 3107, 3108, 3109, 3110, 3111, 3112, 3113, 3114, 3115, 3116, 3117, 3118, 3119, 3120, 3121, 3122, 3123, 3124, 3125, 3126, 3127, 3128, 3129, 3130, 3131, 3132, 3133, 3134, 3135, 3136, 3137, 3138, 3139, 3140, 3141, 3142, 3143, 3144, 3145, 3146, 3147, 3148, 3149, 3150, 3151, 3152, 3153, 3154, 3155, 3156, 3157, 3158, 3159, 3160, 3161, 3162, 3163, 3164, 3165, 3166, 3167, 3168, 3169, 3170, 3171, 3172, 3173, 3174, 3175, 3176, 3177, 3178, 3179, 3180, 3181, 3182, 3183, 3184, 3185, 3186, 3187, 3188, 3189, 3190, 3191, 3192, 3193, 3194, 3195, 3196, 3197, 3198, 3199, 3200, 3201, 3202, 3203, 3204, 3205, 3206, 3207, 3208, 3209, 3210, 3211, 3212, 3213, 3214, 3215, 3216, 3217, 3218, 3219, 3220, 3221, 3222, 3223, 3224, 3225, 3226, 3227, 3228, 3229, 3230, 3231, 3232, 3233, 3234, 3235, 3236, 3237, 3238, 3239, 3240, 3241, 3242, 3243, 3244, 3245, 3246, 3247, 3248, 3249, 3250, 3251, 3252, 3253, 3254, 3255, 3256, 3257, 3258, 3259, 3260, 3261, 3262, 3263, 3264, 3265, 3266, 3267, 3268, 3269, 3270, 3271, 3272, 3273, 3274, 3275, 3276, 3277, 3278, 3279, 3280, 3281, 3282, 3283, 3284, 3285, 3286, 3287, 3288, 3289, 3290, 3291, 3292, 3293, 3294, 3295, 3296, 3297, 3298, 3299, 3300, 3301, 3302, 3303, 3304, 3305, 3306, 3307, 3308, 3309, 3310, 3311, 3312, 3313, 3314, 3315, 3316, 3317, 3318, 3319, 3320, 3321, 3322, 3323, 3324, 3325, 3326, 3327, 3328, 3329, 3330, 3331, 3332, 3333, 3334, 3335, 3336, 3337, 3338, 3339, 3340, 3341, 3342, 3343, 3344, 3345, 3346, 3347, 3348, 3349, 3350, 3351, 3352, 3353, 3354, 3355, 3356, 3357, 3358, 3359, 3360, 3361, 3362, 3363, 3364, 3365, 3366, 3367, 3368, 3369, 3370, 3371, 3372, 3373, 3374, 3375, 3376, 3377, 3378, 3379, 3380, 3381, 3382, 3383, 3384, 3385, 3386, 3387, 3388, 3389, 3390, 3391, 3392, 3393, 3394, 3395, 3396, 3397, 3398, 3399, 3400, 3401, 3402, 3403, 3404, 3405, 3406, 3407, 3408, 3409, 3410, 3411, 3412, 3413, 3414, 3415, 3416, 3417, 3418, 3419, 3420, 3421, 3422, 3423, 3424, 3425, 3426, 3427, 3428, 3429, 3430, 3431, 3432, 3433, 3434, 3435, 3436, 3437, 3438, 3439, 3440, 3441, 3442, 3443, 3444, 3445, 3446, 3447, 3448, 3449, 3450, 3451, 3452, 3453, 3454, 3455, 3456, 3457, 3458, 3459, 3460, 3461, 3462, 3463, 3464, 3465, 3466, 3467, 3468, 3469, 3470, 3471, 3472, 3473, 3474, 3475, 3476, 3477, 3478, 3479, 3480, 3481, 3482, 3483, 3484, 3485, 3486, 3487, 3488, 3489, 3490, 3491, 3492, 3493, 3494, 3495, 3496, 3497, 3498, 3499, 3500, 3501, 3502, 3503, 3504, 3505, 3506, 3507, 3508, 3509, 3510, 3511, 3512, 3513, 3514, 3515, 3516, 3517, 3518, 3519, 3520, 3521, 3522, 3523, 3524, 3525, 3526, 3527, 3528, 3529, 3530, 3531, 3532, 3533, 3534, 3535, 3536, 3537, 3538, 3539, 3540, 3541, 3542, 3543, 3544, 3545, 3546, 3547, 3548, 3549, 3550, 3551, 3552, 3553, 3554, 3555, 3556, 3557, 3558, 3559, 3560, 3561, 3562, 3563, 3564, 3565, 3566, 3567, 3568, 3569, 3570, 3571, 3572, 3573, 3574, 3575, 3576, 3577, 3578, 3579, 3580, 3581, 3582, 3583, 3584, 3585, 3586, 3587, 3588, 3589, 3590, 3591, 3592, 3593, 3594, 3595, 3596, 3597, 3598, 3599, 3600, 3601, 3602, 3603, 3604, 3605, 3606, 3607, 3608, 3609, 3610, 3611, 3612, 3613, 3614, 3615, 3616, 3617, 3618, 3619, 3620, 3621, 3622, 3623, 3624, 3625, 3626, 3627, 3628, 3629, 3630, 3631, 3632, 3633, 3634, 3635, 3636, 3637, 3638, 3639, 3640, 3641, 3642, 3643, 3644, 3645, 3646, 3647, 3648, 3649, 3650, 3651, 3652, 3653, 3654, 3655, 3656, 3657, 3658, 3659, 3660, 3661, 3662, 3663, 3664, 3665, 3666, 3667, 3668, 3669, 3670, 3671, 3672, 3673, 3674, 3675, 3676, 3677, 3678, 3679, 3680, 3681, 3682, 3683, 3684, 3685, 3686, 3687, 3688, 3689, 3690, 3691, 3692, 3693, 3694, 3695, 3696, 3697, 3698, 3699, 3700, 3701, 3702, 3703, 3704, 370

εκμεταλλεύσεως μεταλλείων έντελώς άνωπάρκτων, έδημιουργήθησαν εταιρίαι καί αϊ εταιρίαι εκείναι κατώρθωσαν νά προσελκύσωσι κεφάλαια τών εύπίστων ιδιωτών, τά όποια όλα κατεστράφησαν καί όλα ήρπύγησαν. Αύται είναι αϊ καταχρήσεις, αϊ όποια έδωσαν άφορμήν εις τόν νόμον του 1882. Καί δυνάμεθα νά είπωμεν, πρὸς τιμήν του έσχηγτου αύτου, ότι εξέλιπεν άπό της Πολιτείας ήμών μία πηγή σκανδάλων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως έχει τοιαύτην πεποίθησιν έφ' έαυτόν καί τούς διαδόχους του, ώς τε νομίζει, ότι πρέπει νά επανέλθωμεν εις τό καθεστώς εκείνο, τό όποιον τόσα άτοπα έφε- ρεν. Αλλά έθεώρησεν, ότι διά τών έπομένων διατάξεων του νομο- σχεδίου ήτο δυνατόν νά μειώσῃ ύπωςδήποτε τάποτελέσματα εις τά όποια άναγκάως φθάνομεν έκ του ότι επανερχόμεθα εις τόν νόμον του 1861, ως πρὸς τήν παραχώρησιν τών μεταλλείων, καί ήθέλησε νά μειώσῃ τά άποτελέσματα ταύτα διά διατάξεων, δι' ών φαίνεται έν τῷ νομοσχεδίῳ, ότι τηρεῖ ύπέρ του κράτους τήν επίβλεψιν της καλλιεργείας τών μεταλλείων, καί έν περιπτώσει, καθ' ήν ήθελεν ύπωςδήποτε διακοπῇ ή καλλιέργεια, χορηγοῦμεν τό δικαίωμα εις τήν Πολιτείαν νά άνακαλέσῃ τήν παραχώρησιν της εκμεταλλεύσεως. Διακοπτών γάρ τόν κ. Πρόεδρον της Κυβερνήσεως, τῷ παρετήρησα, ότι τό άτοπον δέν προέρχεται έκ του νόμου, αϊοτι ὁ νόμος έν άρθρῳ 1ῳ ορίζει, ότι οἱ ζητούντες τήν παραχώρησιν μεταλλείου οφείλουν νά αποδείξουν, ότι κέκτηνται παντα τά προσόντα, τά άναγκαία πρὸς εκμεταλλευσιν, καί ότι διαθέτουν τά πρὸς τοῦτο μέσα. Αὐτό τό ἄρ- θρον, έννοιω έκείτο τό δικαίωμα της παραχώρησεως μεταλλείου εις χείρας της Κυβερνήσεως, τό ἄρθρον αὐτό ήτα νεκρόν οὔδεις ποτε έσκέφη έν τῷ τόσον ποικίλως καταρτιζομένῳ κατὰ τόν νόμον του 1861 Μεταλλευτικῷ Συμβουλίῳ, οὔδεις ποτε έσκέφη, ἄν έκείνος, ύπέρ του όποιου έγινετο ή παραχώρησις, είχε τήν έμπειρίαν ή διέ- νυτε τό μέσα πρὸς τήν καλλιέργειαν του παραχωρουμένου μεταλ- λείου. 'Ο νόμος του 1882, ακριβῶς διότι απέδιδεν αὐτήν τήν έρευ- ναν εις τήν νομοθετικήν έξουσίαν, διά τοῦτο έβηκε φραγμόν. Δέν είναι πλέον δυνατόν μέ τόν νόμον του 1882 νά έλθῃ έν Υπουργείον καί νά εὔρῃ μίαν πρότασιν παραχώρησεως μεταλλείου εις άνώνυμους, χωρίς νά δυνατόν νά βεβαιώσῃ, ότι τό άτομον έκείνο, ύπέρ του όποιου πρόκειται νά γείνη ή παραχώρησις, είναι εις θέσιν, καί λόγω της κορρώσεώς του καί της ειδικότητός του καί λόγω τών μέσων, τά όποια διαθέτει, νά καλλιεργήσῃ τό μεταλλεῖον.

*

Θ. Δηλιγιάννης. 'Ο κ. έκ Μήλου βουλευτής ισχυρίσθη, ότι μετά τόν νόμον του 1882 δέν έγινάντο πλέον παραχώρησεις μεταλ- λείων, διότι ή διά νόμου παραχώρησις κτεστάθη αὐτοατοῦ. 'Ο κ. έξ Αττικής βουλευτής διέχυρίσθη ότι έγινετο παραχώρησις, καί όμο-

λογῶ ὅτι καὶ οἱ δύο ἔχουσι δίκαιον. Βεβαίως ἐγένοντο παραχωρήσεις μεταλλείων, ἀλλ' ἐγένοντο δύο ἢ τρεῖς. Πῶς δὲ ἐγένοντο αἱ παραχωρήσεις αὗται; Διὰ νόμου. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προκληθῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ νόμου πᾶσα ἡ διαδικασία, ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ 1861 διαγραφομένη, ἐτελεεῖτο, καὶ τοῦ μεταλλευτικοῦ συμβουλίου ἡ γνωμοδότησις προεκαλεῖτο, καὶ συζητήσεις ἐν τῷ μεταλλευτικῷ συμβουλίῳ ἐγίνετο, καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι διατάξεις ἐτήρουντο. Τί μετεβλήθη μόνον; Ἀντὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ ὑποβάλλωσι σχέδιον διατάγματος, ὑπέβαλλον νομοσχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν, καὶ ἐζήτουν τὴν ψήφισιν αὐτοῦ. Ὅστε οὐδεμία ἄλλη διάταξις τοῦ νόμου εἶχε καταργηθῇ. Ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ νόμου τοῦ 1882 ἦτο ἀπαγορευτική, διότι κατέστησεν τοσοῦτον δυσκόλον τὴν παραχώρησιν, ὥστε ἐν διαστήματι 13 ἐτῶν τρεῖς μόνον παραχωρήσεις ἐγένοντο, ἀλλ' αἱ παραχωρήσεις αἱ γινόμεναι ἐγένοντο κατὰ τρόπον, ὃ ὁποῖος ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ Διοίκησις—οὐ μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ πάντα τὰ κατὰ καιροὺς Ὑπουργεῖα—ἐθεώρησε ζῶντα τὸν νόμον τοῦ 1861, πλην τῆς διὰ τοῦ διατάγματος, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν, παραχωρήσεως.

*

Χατζόπουλος. Αἱ διατάξεις ἐκεῖναι καὶ ἡ διαδικασία ὡπωσδήποτε θὰ ἐφαρμόζονται καὶ ἤδη, προκειμένου νὰ γίνηται ἡ παραχώρησις διὰ νόμου;

Ράλλης. Μάλιστα.

*

Α. Δεληγεώργης. Ἐπιθυμῶ μίαν ἐξήγησιν ἀπὸ τῶν κ. ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀρὰ γὰρ ἐν γνώσει γίνεται ἐν τῷ νόμῳ αὐτῇ ἡ ἐξομοίωσις τῶν ὀρυχείων πρὸς τὰ μεταλλεῖα καὶ τῶν ὀρυκτῶν πρὸς τὰ μέταλλα; Διότι ἐν τῷ νόμῳ περὶ μεταλλείων τοῦ 1861 διακρίνονται καὶ ὑπὸ ἔποψιν μεταλλευτικὴν καὶ ὑπὸ ἔποψιν παραχωρήσεως τὰ μεταλλεῖα καὶ τὰ ὀρυχεῖα.

Θ. Δηλιγιάννης (πρωθυπ.). Ἐὰν ἐπιτρέπητε, θέλω προβάλλει μίαν παρατήρησιν. Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἔχει τι τὸ ἀδυστοκόν. Ἐν γνώσει γίνεται αὕτη ἡ ἐξομοίωσις ἢ ἐξ ἀνοησίας;

Δεληγεώργης. Δὲν εἶναι τοιαύτη ἡ ἐρώτησις μου; διότι ὑποβέτω ὅτι τὸ νομοσχέδιον ἐγένετο παρ' ἄλλου.

Θ. Δηλιγιάννης. Ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν συνέταξε τὸ νομοσχέδιον, δὲν ἔχει σημασίαν, διότι τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἀπεβλήθη ἡμεῖς. Ἐδέχθημεν, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 6 θέλουσιν ἐφαρμόζεσθαι τοῦ λοιποῦ καὶ ἐπὶ τῶν μεταλλείων καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυχείων.

Δεληγεώργης. Θὰ εἰμεθα σύμφωνοι, ἀλλὰ διὰ τοῦ νομοσχεδίου δὲν γίνεται αὐτό. Ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἀντικαθίσταται ἡ διακρίσις μεταξὺ ὀρυχείων τοῦ ἀρθροῦ 3 ἀφ' ἐνός, καὶ τῶν μεταλλείων καὶ τῶν πρὸς

τὰ μεταλλεία εξομοιούμενων ἀφ' ἑτέρου ὀρυκτῶν τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου τοῦ 1861, ἐν τῷ ὅποίῳ, ἀφοῦ λέγεται τί εἶναι μεταλλεῖον, προστίθεται εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον: «Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται καὶ ὁ χώρος ὃ ἔχων ἐκ τῶν ἡμιμετάλλων τὸ αὐτοφύει θεῖον καὶ τὰς παντὸς εἴδους ὀρυκτὰς καυσίμους ὕλας, ὅσον ἀνθράκην, λιθάνθρακας, γαιάνθρακας καὶ γραφίτην». Τὰ μεταλλεία καὶ ὀρυκτεῖα τοῦ ἄρθρου 1 παρεχωροῦντο διὰ νόμου, τὰ ὀρυκτεῖα τοῦ ἄρθρου 2 παρεχωροῦντο δι' ἀδείας τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, προτιμωμένου τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς γῆς, ἐσάκις διὰ τὴν ἐξορυξιν δὲν ἀπαιτοῦνται τεχνικὰ ἔργα. Τὸ νομοσχέδιον καταργεῖ τὴν διάκρισιν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραχωρήσεως τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυκτεῶν, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου τοῦ 1861. Ἀλλὰ τὸ νομοσχέδιον ὀρίζει, ὅτι ἐφεξῆς θὰ παραχωρῆται μόνον διὰ νόμου ἡ μεταλλευσις τῶν ὀρυκτῶν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ λευκοχρύσου καὶ χρώμιου. Ὁ νόμος ὅμως περὶ μεταλλείων τοῦ 1861, ὅστις ἐν ταῖς ἀρθροῖς 2 καὶ 3 ὀρίζει τί εἶναι μέταλλον καὶ μεταλλεῖον καὶ τί ὀρυκτὸν καὶ ὀρυκτεῖον, δὲν ἀναγνωρίζει τοιαῦτα ὀρυκτὰ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ λευκοχρύσου καὶ χρώμιου. Τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν λευκόχρυσον καὶ τὸ χρώμιον θεωρεῖ μέταλλα καὶ ὑπάγει εἰς τὰ μεταλλεία. Κατὰ τὸν συντακτὴν τοῦ νομοσχεδίου, διατηροῦντα τὴν διάκρισιν μεταξύ μεταλλείων καὶ ὀρυκτεῶν, μόνον ὁ ὀρυκτὸς ἄργυρος, χρυσός, λευκόχρυσος καὶ χρώμιον θὰ παραχωρῶνται διὰ νόμου, οὐχὶ δ' ὁ εἰς μεταλλευματὰ καὶ ἐν μεταλλείοις· οὗτος θὰ παραχωρῆται διὰ Β. Διατάγματος, ὡς καὶ τὰ ἄλλα μεταλλεία. Ἀλλὰ τοιαύτη διάκρισις ὀρυκτοῦ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ λευκοχρύσου, ἣν ποιεῖται τὸ νομοσχέδιον, ἀντίκειται οὐ μόνον εἰς τὸν νόμον τοῦ 1861, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρυκτολογίαν, διότι ἐκ τῆς ὀρυκτολογίας ἐλήφθησαν αἱ διακρίσεις τοῦ νόμου τοῦ 1861. Ἀλλ' ἡ ἀπαιτήσις τοῦ νομοσχεδίου, ὅπως διὰ μὲν τὰ ἄλλα μεταλλεία ἀσκήσῃ ἡ κοινωμία εἰς Β. Διατάγμα, διὰ δὲ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν λευκόχρυσον καὶ τὸ χρώμιον ἀπαιτῆται νόμος, ὥστε καὶ τὰ μέταλλα ταῦτα εἶναι πολυτίμητα, εἶναι παιδαριώδης καὶ εἰς οὐδένος νομοθέτου τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πλῆθυν. Ἡ ἀξία καὶ σπουδαιότης τῶν μεταλλείων δὲν ἐξήρτηται ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μετάλλου, ἀλλ' ἐκ τῆς χρησιμότητος καὶ τοῦ πλούτου αὐτῶν. Μεταλλεῖα λιθάνθρακων καὶ σιδήρου ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον περισσοτέραν ἀξίαν ἢ τὰ μεταλλεία χρώμιου καὶ ἀργύρου.

Θ. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Αὕτη ἡ μεγάλη διαφορὰ ὑφίσταται, ἐπομένως ἔκκειναι οἱ ὅποιοι νομίζουσιν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἰσχύουσα ἡ περὶ παραχωρήσεως τῶν ὀρυκτεῶν ὑπάρχουσα διάταξις, ψηφίζουσι κατὰ τοῦ νομοσχεδίου, ὅσοι δὲ συμφωνοῦσιν ὅτι οὐκ εἶναι οὕτῃ ἡ διαφορὰ, ψηφίζουσιν ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου.

Διελγισίτης. Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν δίδετε, ὅταν δὲν ἔχητε νὰ ἀπαντήσητε τίποτε.

Θ. Π. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Δίδω αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν.

ἀφου τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν δὲν ἐπαύσαμεν συζητοῦντες καὶ ὁμιλοῦντες. Ὑμεῖς εἴχετε κωλύματα, καὶ δὲν προσήλθετε ἐνταῦθα, ἤδη δὲ, εἰς τὴν τρίτην ἀνάγνωσιν, φέρετε αὐτὴν τὴν παρατήρησιν.

Ράλλης. Ὁ ἀξιοτίμος ἐκ Μεσολογγίου συνάδελφος εἶχεν ἐντελῶς δίκαιον νὰ υποβάλῃ τὴν παρατήρησίν του. Δικαίως παρετήρησεν ὁ κ. βουλευτής, ὅτι τὸ νομοσχέδιον, ὡς εἶναι συντεταγμένον, δὲν λυεῖ τὴν περιπτῶσιν, περὶ ἧς πρόκειται. Διότι ὁ κ. πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐδήλωσεν ἐρμηνεύων τὸ ἄρθ. 1, ὅτι δι' αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον σκοπεῖ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ νομοσχεδίου ἢ νὰ φέρῃ ἐν ἰσχύϊ τὸν νόμον τοῦ 1861, τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ νόμου τοῦ 1861. Τίς ἦτο δὲ ἡ διάταξις τοῦ 1861; ἡ διάταξις ἦτο ἐκείνη, καθ' ἣν διὰ Βασ. Διατάγματος μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ μεταλλευτικοῦ συμβουλίου ἐγίνετο ἡ παραχώρησις τοῦ μεταλλείου καὶ τῶν ἐν τῷ πρώτῳ ἁρθρ. τοῦ νόμου ἀναγραφόμενων ὀρυκτῶν. Ἀλλ' ὡς εἶναι συντεταγμένον τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νομοσχεδίου, δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ καθεστώτος τοῦ πρὸ τοῦ 1882, ἀλλ' ἀφορᾷ καὶ εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ νόμου τοῦ 1861, διότι περιλαμβάνει ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς παραχωρήσεως τῶν μεταλλείων ὄχι μόνον τὰ μεταλλεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀρυχεῖα ἐν γένει. Πρὸς ταῦτοις ἔχομεν τὴν διάταξιν ὡς πρὸς τὰ ὀρυχεῖα τοῦ ἁρθρου 35, ἔχουσιν οὕτω: «Ἡ ἐν ὀρυχείοις ἐξορύξις δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ δύναται ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, παρεχούσης τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα καὶ ὀριζούσης πρὸς ὅρια καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξορύξεως». Ὁ λόγος δὲ, διὰ τὸν ποῖον ὑφίσταται ἡ τοιαύτη διαφορὰ ἐν τῷ νόμῳ τοῦ 1861 μετὰ τῆς παραχωρήσεως μεταλλείων καὶ ὀρισμένων τινῶν ὀρυκτῶν καὶ ὀρυχείων εἶναι, ὅτι τὰ ὀρυχεῖα δὲν δύναται νὰ περιλαμβάνουσι τοιοῦτον πλεον, οἷον περιλαμβάνουσι τὰ μεταλλεῖα. Διὰ τοῦτο ἀρῆκαν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ χορηγῇ αὐτὸς τὴν ἀδειαν τῆς ἐξορύξεως διὰ τὰ ὀρυχεῖα. Νομίζω λοιπόν, ὅτι λίαν ὀρθῇ εἶναι ἡ παρατήρησις τοῦ κ. βουλευτοῦ ἐκ Μεσολογγίου, καὶ ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἠθέλησε νὰ προσέξῃ εἰς αὐτήν.

Θ. Π. Δηλιγιάννης (πρωθυπουργός). Ὁ ἀργυροῦχος μόλυβδος δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τῆς δευτέρας παραγράφου ὁ ἀργυροῦχος μόλυβδος δὲν εἶναι ὀρυκτὸν ἀργύρου· ὁ νόμος ἐνόησε τὸν λεγόμενον ἀργυρίτην.

Γνωμοδότησις Νομ. Συμβ. 30 Ἰανουαρ. 1898.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου οὐτε ἡ παραχώρησις οἰουδήποτε ὀρυχείου δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἄνευ Β. Διατάγματος.

* Ὁμοία καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 78 τῆς 27 Φεβρ. 1898 γνωμοδότησις τοῦ Νομ. Συμβουλίου.

οὕτε ἡ δοθεῖσα ἄδεια ἐξορύξεως θεωρεῖται αὐτοδικαίως ἄκυρος, ἀλλὰ
 δεόν νά κηρύσσεται ἀνακεκλημένη. Ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων ἡ
 λύσις δεόν νά ἀναζητηθῇ εἰς τὴν πραγματικὴν ἔκτασιν τοῦ νεαροῦ
 περί μεταλλείων νόμου ΒΤΟ' τῆς 13 Μαρτίου 1896, ὅσον ἀφορᾷ
 τὴν τε παραχώρησιν ὀρυχείου καὶ τὴν ἐκπτώσιν ἀπὸ τῆς γενομένης
 παραχωρήσεως. Ἄν τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ εἰρημένου νόμου διέπου-
 σιν ἤδη ἐν γένει τὴν ὕλην ταύτην, ἀντικαταστήσαντα τὰ κεφάλαιον
 5 τοῦ νόμου ΧΛ' τοῦ 1861, τὰ ἀφορῶν τὰ ὀρυχεῖα, τότε πᾶσα κατὰ
 τὸν παλαιὸν τοῦτον νόμον διαστολὴ ὀρυχείων ἀπλῶν, ἢ μετὰ στοῶν,
 ἐκλείπει, καὶ τὸ ὅλον ρυθμίζεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νέου
 νόμου. Ἡ ἐκδοχὴ ἢ παραδεχομένη ὡς ὕφισταμένην τὴν εἰρημένην
 διαστολὴν στηρίζεται εἰς τὴν φράσιν τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ νέου νόμου,
 καὶ ἢ ἡ παραχώρησις ὀρυχείων γίνεται μὲν διὰ Β Διατάγματος,
 ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΧΛ' καὶ ΣΚΗ' ἀρχαιότερου νόμου».
 Ὑποθέθεν συμπεραίνουσιν ὅτι τὸ ἕτερον ἡμῖς τῆς φράσεως ἀδιὰ Β.
 Διατάγματος δὲν κατηγορεῖται γενικῶς εἰς πᾶσαν ὀρυχείου παραχώ-
 ρησιν, ἀλλ' εἰς ἐκείνων μόνων ὧν διὰ τὴν παραχώρησιν ἦτο χρεῖα
 Β. Διατάγματος καὶ κατὰ τοὺς νόμους τούτους, ἦτοι τῶν μετὰ
 στοῶν, ἐνῶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, δι' ἃ τότε ἤρκει ὑπουργικὴ διαταγή,
 τοιαύτη ἀρκεῖ καὶ σήμερον. Ἀλλ' ὁ νομοθέτης τοῦ νέου νόμου δὲν
 ἀπέβλεπεν εἰς τοιαύτας διαστολάς, ἀφ' οὗ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ κυρίῳ
 ἐνὶ τῷ αὐτοῦ εἰσαγεῖ γενικῶς τὸ Β. διάταγμα ὡς μέσον παραχωρή-
 σιως τοσούτῳ διὰ τὰ μεταλλεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰ ὀρυχεῖα, ἐν ᾧ μάλιστα
 εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὅτι ὁ νόμος ΧΛ' ἐν ὅλῳ· εἰδικῶ κεφαλαιῶ παραγ-
 ματευόμενος περί παραχωρήσεως ὀρυχείων, προέβλεπε κατ' ἀρχὴν
 τὴν ὑπουργικὴν διαταγὴν ὡς μέσον παραχωρήσεως αὐτῶν, καὶ μό-
 νον ὡς ἐξαιρέσιν, ἦτοι διὰ τὰ μετὰ στοῶν, τὸ Β. Διάταγμα. Αὐτὴν
 λοιπὴν τὴν σπουδαίαν καινοτομίαν ἠθέλησεν Ἰσα Ἰσα νά εἰσαγάγῃ ὁ
 νόμος, ἦτοι νά καταργήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἀπλὴν ὑπουργικὴν δια-
 ταγὴν ὡς μέσον παραχωρήσεως. Ἡ προσθήκη τοῦ ὅτι ἡ παραχώ-
 ρησις γίνεται «κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΧΛ' καὶ ΣΚΗ'» εὐρί-
 σκει τὴν ἐκείτης χρησιμότητα καὶ ἐξηγήσιν εἰς τὴν τήρησιν τῆς λοι-
 πῆς διατάξεως περί τὴν παραχώρησιν, ἥτις τῷ ὄντι καὶ ἡδὴ γέ-
 νεται ὡς οἱ νόμοι οὗτοι διακελεύουσι. Τούτων τεθέντων, οὐ μόνον
 τὸ ζήτημα τῆς παραχωρήσεως λύεται ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης Β. Διατάγ-
 ματος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕτερον, τὸ τῆς ἐκπτώσεως ἐνεκα διακοπῆς, ἢ
 μὴ ἐκπτώσεως τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ τοῦ ὀρυχείου, ἦτοι ὅτι καὶ αὕτ' κα-
 νονομίησιν οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ΧΛ' νόμου, ἀλλὰ κατὰ τὸ
 ἄρθρον 2 τοῦ ΒΤΟ' ἦτοι ἀπαγγελλήσεται μετὰ προηγουμένην μα-
 ταίαν πρὸς ἐπιχείρησιν ἢ ἐξακολουθήσιν τῆς μεταλλεύ-
 σις. Μόνον ὡς πρὸς τὴν οὐδῶς ἀριζμένην μεταλλευσὶν ἢ μειονο-
 ψηφία τοῦ Συμβουλίου φρονεῖ ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ εἰρημένον
 ἄρθρον 2, ἀλλ' ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἄφησεν ὁ νέος νόμος κανονιστέον
 ἀπὸ τὸν παλαιόν (ἄρθρ. 37), τῆς ἐκπτώσεως ἐπερχομένης οὕτως αὐ-

τοδικαίως· στηρίζει δὲ τὴν γνώμην τῆς ταύτης εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ἀπαντῶσαν φράσιν «παῦσιν ἢ διακοπὴν» ὅπερ κατ' αὐτὴν δὲν ἐνταποδίδει τὴν ἔννοιαν τῆς μηδὲν ἄρξαμένης ἐκμεταλλεύσεως.

2. Ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου ἢ ὀρυχείου ὑποχρεῖται νὰ ἐκμεταλλεύηται αὐτὰ, εἰς τὴν παῦσιν ἢ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀντίκεινται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ λόγου δημοσίου συμφέροντος. — Ὁ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικὸς ὀφείλει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἰδιοκτήτην, ἀφοῦ προηγουμένως ἀκούσῃ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένων λόγων, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, εἰς δ' οὗτος καὶ μετὰ τοῦτο φανῇ ὀκνῶν, νὰ ἀπειλήσῃ, ὅτι θέλει προκαλέσει τὴν ἀνάκλησιν τῆς παραχώρησεως. Πρωτ. Ν. 65.

— Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις.

Διὰ τοῦ 2 ἄρθρου ἀναγνωρίζεται ἡ ἀρχή, ὅτι δὲν πρέπει ἡ κυριότης τοῦ μεταλλείου νὰ περιορίζεται πλεονέκτερον ἢ ὅσον τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ λόγων δημοσίου συμφέροντος ἐπικρατεστέρων, καθιερῶνται δὲ προσέτι, ὅτι ἀντιβαίνει πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ μεταλλεύεσθαι ἐλευθερίαν καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ ταύτης στηριζόμενον δημοσίον συμφέρον, ἂν κάτοχος τῆς μεταλλείου δὲν ἐξακολουθῇ τὴν ἐκμετάλλευσιν καίτοι προσκληθεὶς ἵνα προβῇ εἰς αὐτήν, ἐξακολουθῇ δὲ ἀρριμένοις εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ μεταλλείου.

— Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Θ. Π. Δηλιγιάννης Ὁ λαμβάνων παραχώρησιν ἐκμεταλλεύσεως ὀρυχείου ἢ μεταλλείου εἶναι ἐργολάβος, ὁ ὁποῖος ἀνάλαβεν ἀπὸ τοῦ κράτους τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του, ὁπλ. τὴν ἐνστάσῃ τῶν δικαιώματός, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει. Ἄν ᾖτο δυνατόν κατὰ τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἄρχονται αἱ ἐργασίαι ἢ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, ἂν ᾖτο δυνατόν νὰ ᾖτο γνωστὸν πόσος καιρὸς ἤθελεν ἀπαιτηθῇ, ἵνα δυνηθῇ τις νὰ ἀρξῇ τῆς ἐκμεταλλεύσεως μεταλλείου ἢ ὀρυχείου, εὐκόλως ᾖτο νὰ ἀναγραφῇ ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι πᾶς, ὅστις λαμβάνει δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως μεταλλείου ἢ ὀρυχείου, ὀφείλει ἐντὸς 3 ἐξ μηνῶν ἢ ἐνὸς ἔτους νὰ αὐτῇ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ποικίλας περιπτώσεις, ἀπὸ συνδυασμοὺς χρηματικούς, ἀπὸ φροντίδας παρασκευῆς ὀργάνων καὶ εργαλείων, τὰ ἅπαντα εἶναι ἀναπόφευκτα διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Διὰ τοῦτο ὁ νόμος δὲν τίθησι προ-

θεσίαν, ἀλλ' ἔταξεν ἐπιτηρητὴν ἄγρυπνον τὸν μηχανικὸν ἐπὶ τῶν μεταλλείων. Οὗτος, ἂν ἀγγελθῇ, ὅτι διεκρίθησαν εἰς μεταλλεῖον τι αἱ ἐργασίαι, μεταβαίνει ἐπὶ τοποῦ καὶ ἐξετάζει, καὶ ἂν πεισθῇ, ὅτι κακῶς ἐπαυσαν αἱ ἐργασίαι, θέλει διατάζει τὴν ἐξακολουθήσιν τῶν ἐργασιῶν, ἂν δὲ δὲν ἐξακολουθήσωσι, θέλει ἀπειλήσει, ὅτι, ἂν ἐντος τῶν ἡμερῶν δὲν ἐπαναληφθῶσι, θέλει ἀπευθύνει καταγγελίαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἂν δὲ δὲν ἐπαναληφθῶσι καὶ πάλιν, θέλει καταγγε-
λῇ τὰ ἀναλαβὼν τὴν ἐκμετάλλευσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὃ δὲ ὑπουργὸς κηρύττει αὐτὸν ἔκπτωτον. Ἀλλὰ νὰ ἀφελῶσι τὰ δικαιώματα τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ὑπουργοῦ ! Ἐχει δικαίωμα ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ κηρυχθεὶς ἔκπτωτος νὰ ἀπευθύνῃ ἀπαγγελίαν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ οὕτω νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Ἀν ἀποφασίσῃ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι κακῶς ἀσφράβη τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως, αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖ κύριος τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἀν εἴπῃ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι καλῶς ἀνεκλήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τότε καλῶς ἀνεκλήθη, καὶ οὐδεὶς ἄλλος βαθμὸς δύναται νὰ ἐπιτραπῇ, διότι ἄλλως ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἤθελε παραχωρήσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἐνῶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, ἐδόθη δὲ ὡς δεῦ-
τερος βαθμὸς προσφυγῇ τὸ Πρωτοδικεῖον.

*

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ἐνομίσσαμεν ὅτι διὰ τοῦ νόμου πρέπει νὰ διαταχθῶσι τὰ (α) τινὰ 1) νὰ ἀναγραφῇ ὑποχρεώσεις τοῦ ἀναλαβάνον-
τος παραχώρησιν ἐκμεταλλεύσεως μεταλλείου ἢ ὀρυχείου νὰ ἀρξή-
ται τῆς ἐκμεταλλεύσεως· 2) ἀφοῦ ἀρξήται, νὰ μὴ ἐπιτραπῇ οὕτῳ ἡ
διακοπὴ ἀνευ λόγου καὶ 3) ἐν ἡ περιπτώσει παύεται τῶν ἐργασιῶν
ἀνευ λόγου, νὰ ἀφαιρηθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸ δικαίωμα. Ἀνεγρόμεν λοιπὸν
ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀρχὴ ὅς κύριος τοῦ μεταλλείου ἢ
ὀρυχείου ὑποχρεοῦται νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτόν. Δὲν ἐνομίσσαμεν ὅ-
μως, ὅτι πρέπει τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς νὰ ὑποτάσσῃται εἰς
ἡλικίους περιορισμούς, διότι ἡ ἀναγραφὴ τοιούτων ἐν τῷ νόμῳ ἡ-
δύνατο νὰ παραλύσῃ πᾶσαν ἐργασίαν μεταλλευτικὴν. Ἀφῆκαμεν λοι-
πὸν εἰς τὴν διοίκησιν τὸ δικαίωμα ὅς τὸ καθῆκον νὰ καταστήτῃ ἐ-
νεργὴν τὴν ὑποχρέωσιν. τὴν ὅποιαν ἀνέγραψε τὸ ἄρθρον 2 καὶ διὰ
τοῦτο ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 2 γίνεται λόγος περὶ πασῶν τῶν περι-
πτώσεων, περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν δὲν ᾔρξατο μὲν τῆς ἐπι-
τελέσεως, καὶ περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ᾔρξατο μὲν, ἀλλὰ ἀέ-
κλιον ἢ ἐπαυσεν αὐτήν, καὶ τὸ ἄρθρον 2 λέγει, ὅτι ὅς ἐπὶ τῶν με-
ταλλείων μηχανικὸς ὀφείλει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει — ἐν τοιαύτῃ
περιπτώσει, ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐπαυσεν ἢ δὲν ᾔρξατο, —
νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἰδιοκτήτην, ἀφοῦ προηγουμένως ἀκούσῃ τῶν
ἐν αὐτοῦ προτεινομένων λόγων, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ
τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἐάν δ' οὕτως καὶ μετὰ τοῦτο φανῇ ὀκνῶν, νὰ ἀ-
πελθῇ, ὅτι θέλει προκαλέσει τὴν ἀνάκλησιν τῆς παραχώρησεως.

δηλ. νὰ ἀρξῇται ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἐὰν δὲ οὗτος καὶ μετὰ τοῦτο φανῇ θνῶν, ν' ἀπειλήσῃ ὅτι θέλει προκαλέσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς παραχωρήσεως.

Ἀλλ' ἅπαν τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν τῆς διοικήσεως ὑπεδύληται εἰς τὴν μελέτην τοῦ μεταλλευτικοῦ συμβουλίου πρὸς δὲ ὑπεδύληγαν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ γνώμοδοτήσεις, ἃν πρέπη νὰ ἀνακληθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ δικαίωμα, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤρξατο ἢ ἂν ἀρξαμένος ἐπαύσεν ἢ διέκοψε τὰς ἐργασίας του. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς διοικήσεως ἐδόθη πλήρης ἐξασφάλισις τῶν δικαιωμάτων ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια.

Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι δὲν ὑπολείπεται, εἰμὴ τὸ σύστημα τῆς προθεσμίας. Τὸ σύστημα τῆς προθεσμίας μοὶ ἐφάνη δεινόν· καὶ φαίνεται ὅτι θέλομεν ματαιώσῃ τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὅποιον ἐκαμομεν τὸ νομοσχέδιον.

*

Κ. Ι. Ἀγγελόπουλος Νομίζω, ὅτι ἐκαίνο τὸ ὅποιον ζητοῦν παρ' ἡμῶν οἱ ἀξιότιμοι βουλευταὶ ἐκ Λοκρίδος καὶ Βόλου, νὰ προσδιορίσωμεν δηλονότι χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ νὰ ὑποχωρώμεν τὸν κύριον τοῦ μεταλλείου νὰ ἀρξῇται τῆς ἐκμετάλλεως, αὐτὸ τοῦτο ἀντίκειται εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ μεταλλείου. Τὰ μεταλλεῖα καὶ ὀρυκτεῖα εἶναι διττοῦ ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῶν. Ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης θὰ ἀρχίσῃ βραδέως ἡ ἐκμετάλλευσις, ἐπὶ ἄλλων ἐνωρίτερον, ἐπὶ ἄλλων βραδύτερον. Διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἡ θέσις τοῦ μεταλλείου συντελεῖ πολὺ πρὸς τοῦτο. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι θὰ περιέλθωμεν, ἐὰν θελήσωμεν νὰ συμφωνήσωμεν μὲ τὴν γνώμην τοῦ κ. Εὐταξία καὶ ὀρίσωμεν χρονικὸν διάστημα ἐνάρξεως, θὰ περιέλθωμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ δύναμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀφείλει ὁ ἰδιοκτήτης ν' ἀρξῇ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Διὰ τοῦτο εἶναι προτιμότερον ν' ἀφήσωμεν τὸ διάστημα τὸ χρονικὸν ἀόριστον.

Ράλλης. Οὐδεὶς δύναται ν' ὀμφισθητήσῃ, ὅτι τὸ ἀρθ. 2 πλημ. μελῶς συνετάχθη, ἀλλὰ πρέπει νὰ εὐρώμεν, τίς ἢ ἐννοεῖ, τὴν ὅποιαν ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ δώσῃ, συντάξας αὐτὸ ὅπως ἐχει. Ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου, διατυπώσας αὐτὸ ὡς ἐχει, ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν ἐπ' ἀπειραν ἀναβολὴν τῆς ἐκμετάλλεως, καὶ ὥστεν ὅτι ἐκεῖνος, ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ παραχώρησις, ὥφειλε ν' ἀρξῇ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ὄρισε δ' ὅτι, ἐν περιπτώσει, κατὰ τὴν ὅποιαν ἤθελε παύσει τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἢ ἠθέλε διακόψει τὴν ἐκμετάλλευσιν, δύναται ὁ μηχανικός, ὁ ἐπὶ τῶν μεταλλείων, νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἐκτὸς ἂν λόγῳ δημοσίου συμφέροντος ἐπιβάλλωσι τὴν παύσιν. Καὶ ἐπειθὲν τινες τῶν κ. συναδέλφων ὑπέθεσαν, ὅτι πρόκειται περὶ παύσεως ἢ διακοπῆς, ἐπιβάλλομένης ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ τῶν μεταλλείων, ἐνῶ πρόκειται περὶ παύσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ μεταλλείου, διὰ τὴν ὅποιαν

έρχεται ὁ μηχανικός νὰ ἐκτιμήσῃ, ἂν ἐγένετο ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος: ὡς λ. χ. ὅταν πρόκηται περὶ καταπτώσεως στοᾶς, ἐπιβαλλούσης τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας. Ποτὲ ὁ συντάξας τὸ ἄρθρ. 2 δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν μηχανικὸν τὸν ἐπὶ τῶν μεταλλείων τὸ δικαίωμα νὰ παύσῃ ἢ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων, ἔδωκε μόνον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ, εἴν ἡ διακοπὴ ἢ ἡ παύσις τῆς ἐργασίας ἐπιβάλλεται ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος. Ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς διοικήσεως, νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν καλλιέργειαν τῶν μεταλλείων, καὶ καθ' ὅσον ἐκ τῆς καλλιέργειας ἐπικρατεῖ κίνδυνος τις εἰδικὸς ἢ γενικὸς, νὰ διακοπῇ τὴν καλλιέργειαν αὐτήν, οὐδὲ πρόκειται νὰ δημιουργήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο τὸ ἄρθρον 2. Τὸ ἄρθρον 2 ὁρίζει, ὅτι ὁ μηχανικὸς εὐρίσκειται πρὸ τοῦ γεγονότος τῆς παύσεως τῆς καλλιέργειας τοῦ μεταλλείου, καὶ ὡστὰς τὸν πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις τοῦ μεταλλείου: διατρίβει, διατρίβει, διατρίβει τὰς ἐργασίας: Κατὰ τοσοῦτον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀτελὲς τὸ νομοσχέδιον, διότι ἀποδίδει τοιοῦτον δικαίωμα εἰς τὸν μηχανικὸν ἀνεκκλήτως πλέον. Ἡ γνώμη τοῦ μηχανικοῦ, καθ' ὅσον ἤθελε συμπέσει μετὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ μεταλλείου, εἶναι ἀνεκκλήτος. Διότι, εἴν ὁ μηχανικὸς θεωρήσῃ, ὅτι ἡ διακοπὴ ἐπιβάλλεται ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφανθῇ ἀντιθετως. Ἐάν ὁμοῦς ἀπεφάντο ἤδη ὁ μηχανικὸς, ὅτι δὲν ἐπιβάλλεται ἡ παύσις ἢ ἡ διακοπὴ ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, τότε ἀναγκαστικῶς φθάνομεν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν, ἢ εἰς ἑκπτώσιν. Καὶ ἐνταῦθα βίγομεν ἀμέσως τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου.

Δ. Ραλλής. Τὸ ἄρθρον 2 ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρ. 65 τοῦ Πρωτοδικοῦ νόμου, ἀλλὰ δυστυχῶς, ὅτε μετεφράσθη, μετεφράσθη εἰς τοιοῦτον τρόπον διὰ τῆς παρεμβολῆς ἐνὸς «δέν», ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐννοία, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκεν ὁ Πρῶτος νομοθέτης εἰς τὸ ἄρθρον 65. Τὸ ἄρθρον 65 ἔχει ὡς ἐξῆς (ἀναγινώσκει): «Ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου ὑποχρεοῦται νὰ ἐκμεταλλεύηται αὐτό, εἴν εἰς αὐτὴν παύσιν ἢ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπὶ τῶν μεταλλείων ἀνωτέρας ἀρχῆς, ἀντίκεινται λόγῳ δημοσίου συμφέροντος». Ἡμεῖς πάντες ὑπελαμβάνομεν, ἐκ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον εἶναι συντεταγμένον τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νομοσχεδίου, ὅτι ὁ συντάξας αὐτοῦ ἠθέλησε παρεμπίπτοντως νὰ ἀφήσῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν μηχανικὸν τῶν μεταλλείων νὰ διακοπῇ ἢ νὰ παύσῃ τὴν ἐκμεταλλεύσιν, λόγῳ δημοσίου συμφέροντος, ἐνῷ εἴω ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ Πρωτοδικοῦ κειμένου ἡ ἐξακολούθησις τῆς μὴ διακοπῆς καὶ ἡ μὴ παύσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως λόγῳ δημοσίου συμφέροντος. Ποτὲ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρδῃ δημοσίον συμφέρον: Ὁ Κλόσεμαν, ὁ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, σχολιάζων ἐν τῷ συγγράμματι του τὸ κείμενον αὐτό, καθορίζει τὰς περιπτώσεις, δίδει τὰ παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς διατάξεως ὑποθέτων ὅτε

εύρίσκεται τὸ Κράτος ἐν πολέμῳ, ὅτι ἔχει ἀνάγκη νὰ μολύβδου, ὅτι ἐν τούτοις ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις μεταλλείου μολύβδου, διακόπτει τὴν ἐκμετάλλευσιν ἢ καλλιέργειαν αὐτοῦ, καὶ τότε, ἐπειδὴ ὑπάρχει δημόσιον συμφέρον ὑπέρτατον, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ μεταλλείου νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐκμετάλλευσως. Ἀλλ' ὁ κ. πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ἐρμηνεύων τὸ σχετικὸν ἄρθρον, ἐνόμισεν ὅτι πρόκειται περὶ γενικῆς ἀρχῆς, περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ κυρίου εἰς ἐκμετάλλευσιν τοῦ μεταλλείου, ἐνῷ πρόκειται περὶ εἰδικῆς περιπτώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦται ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις τοῦ μεταλλείου, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Σημειώσατε ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐγένετο σπουδαία συζήτησις ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοῦ τοῦ Ὀκτωβρίου, τοῦ ὁποίου μετάφρασιν ἀκριβῆ ἔχομεν διὰ τοῦ νομοῦ ἡμῶν τοῦ 1861, ὁ δὲ Ναπολέων ἀντιτασσόμενος εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπαλλοτριωτοῦ, τοῦ ἀνακλητοῦ τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς παραχωρηθείσης ἰδιοκτησίας τοῦ μεταλλείου, ἔλεγεν ὅτι, ἀφοῦ δὲν δύναται ἡ Πολιτεία νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν κύριον ἀγροῦ νὰ καλλιέργῃ αὐτόν, ἐπίσης δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς καλλιέργειαν καὶ τὸν κύριον μεταλλείου. Διὰ τοῦ νομοῦ τοῦ 1861, ὡς καὶ διὰ τοῦ Γαλλικοῦ νόμου τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀνεγνωρίσθη ἡ ἰδιοκτησία τῶν μεταλλείων ὡς ἰδιοκτησία κοινῇ, μὴ ὑπαγομένη παρὰ εἰς ἓνα μόνον περιορισμόν, ὅταν πρόκειται περὶ ἐκουσίας ἀπαλλοτριώσεως, ἢ περὶ διανομῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἡ παρέμβασις τοῦ Κράτους, ὅπως ἐγκρίνῃ αὐτήν, ἀλλὰ δὲ ὡς ἀναγνωρίσῃ τις εἰς τὴν ἐκχώρησιν τῶν μεταλλείων τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς ἰδιοκτησίας, ἀναγκαίως τὴν ὑπάγει ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγματος, τοῦ ἄρθρου 545 τοῦ Γαλλικοῦ νόμου, ἡλ. καὶ θίσταται αὕτη ἀναπαλλοτριώσις, μετὰ προηγουμένην ἀποζημίωσιν. Αὐτὸ ὑπεστήριζεν ὁ Ναπολέων, αὐτὸ ἐδέχθη ὁ νομοθέτης τοῦ 1810, αὐτὸ δὲ ἐδέχθη διὰ τῆς μεταφράσεως, ἡ ὁποία ἐγένετο, καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ 1861 παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἔλεγε : «τί εἶναι ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐκχώρησις ἐνὸς μεταλλείου ; εἶναι εἰς ἐργολάβος» καὶ οὕτω πως ἀντικαθίστανται τῶν πραγμάτων, ἔφθανεν εἰς σφαλὲρά συμπεράσματα. Βεβαίως δὲν εἶναι ἐργολάβος καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐργολάβος, εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ μάθωμεν. Θὰ τὸ μάθωμεν ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας. Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου X' λέγει (ἀναγινώσκοντες ὑπὸ ὄψιν μας) : «Ἡ αὕτη πράξις μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὅρισμοῦ τοῦ 20 τοῦ ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου παρέχει ἐπὶ τοῦ μεταλλείου δικαίωμα κυριότητος, ὅπερ, διακρινόμενον τῆς κυριότητος τοῦ ἐπικειμένου ἐδάφους, μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ δύναται νὰ ἐκποιηθῇ δι' ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμόν» Λοιπὸν πρόκειται περὶ κυριότητος ; ἂν δὲ πρόκειται περὶ κυριότητος, εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι αὕτη εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ

Συντάγματος ἡμῶν δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλοτριωθῇ τὴν ἰδιοκτησίαν ἢ τὴν κυριότητάτου ἐπὶ τοῦ μεταλλείου, ὅπως καὶ τὴν κυριότητα ἐπὶ οἰκουδὴποτε ἀγροῦ, ἐπὶ οἰκουδὴποτε ἐπαύλειας, εἰμὴ λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, μετὰ προηγουμένην ἀποζημίωσιν. Δὲν πρόκειται περὶ ἐρογολόβου· πρόκειται περὶ ἰδιοκτήτου· ὁ νόμος ὁ Πρωσσικὸς ἀκριβῶς καθιερὸς τὴν ἀρχὴν αὐτήν, καὶ τὸ λέγει ὁ Κλόσερμαν ἐν σελ. 175 (ἀναγινώσκει). Καὶ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἄρθρον 65 τοῦ νόμου τοῦ Πρωσσικοῦ, τὸ κακῶς μεταφρασθὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2. «Τὴν ἀρχὴν ταύτην (προσθέτει ὁ Κλόσερμαν) τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ἀπεδέχθη καὶ ὁ ἡμέτερος νόμος ἐν τῷ ἄρθρῳ 150». Λοιπὸν τὴν ἀρχὴν ταύτην τοῦ ἄρθρου 2, τὸ ὅποιον ὁ κ. Προεδρὸς τῆς Κυβερνήσεως ἐνόμισεν ὅτι εἶναι τῆς ἐφευρέσεως τοῦ συντάκτου τοῦ νομοσχεδίου, τὴν εὕρισκετε ἀναγεγραμμένην ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 τοῦ Γαλλικοῦ νόμου, εἰς τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ἡμετέρου νόμου, τοῦ ὑφισταμένου. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει τὸ ἄρθρον 52 τοῦ Χ' νόμ.

Ταταράκης. Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΣΚΗ'.

Ράλλης (ἀναγινώσκει) : «Ἄν ἡ μετάλλευσις περιορισθῇ ἢ διακοπῇ, ὥς ἐκ τούτου δὲ ἐμβάλλεται εἰς κίνδυνον ἡ δημοσία ἀσφάλεια, ἢ βλάπτονται τὰ συμφέροντα τῶν ἀναλωτῶν, οἱ ἀρμόδιοι νομαρχαί, ἀφ' ὧν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἀναφέρουσι πάντα ταῦτα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπως, συνενοούμενον μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποφασίσῃ τὰ δέοντα. Λοιπὸν τὴν ἀρχὴν τὴν ἔχομεν ἐν τῷ ἀναγεγραμμένῳ, ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἐπεδίδωξεν ὁ συντάκτης τοῦ νομοσχεδίου νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ ἄρθρον 2, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν κακῶς ἐπεδίδωξε, διότι τὸ ἄρθρον 2, ὡς εἶπον, ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Πρωσσικοῦ νόμου, τὸ ὅποιον ἀφορᾷ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐξαναγκασμοῦ ἐκείνου, πρὸς τὸν ὅποιον ἐγένετο ἡ ἐκχώρησις μεταλλείου, χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ εἰς ἐξακολούθησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἔχομεν λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀρχὴν. Διατὶ, ὅταν ἔχωμεν αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 52 τοῦ νόμου ἡμῶν, τὴν ἐπαναλαμβάνομεν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ὑπὸ συζητήσιν νομοσχεδίου ; Διὰ τὸν ἀπλουστερὸν λόγον, ὅτι οἱ συντάκται τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ δυστυχῶς δὲν ἔλαβον τὸν κόπον νὰ μελετήσωσι τὸν νόμον τὸν κείμενον, οὕτω δέ, ἐντὶ τῇ συμπληρώσει τὸν νόμον τὸν κείμενον, διὰ τῶν νέων διατάξεων, καὶ ὅπως θέλουσι νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τῇ νομοθεσίᾳ ἡμῶν, θέλουσι καταστήσῃ τελείαν τὴν σύγχυσιν ἐκ τῆς κοινῆς περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῆς. Δυστυχῶς δὲ δὲν διείδον καὶ ἄλλην τινὰ διατάξιν τοῦ νόμου ἡμῶν, ἡ ὅποια δὲν ὑφίσταται ὅμως ἐν τῷ νόμῳ τῷ Γαλλικῷ καὶ ἡ ὅποια ἐλήφθη ἐκ νομοθεσιῶν, αἵτινες παραδέχονται ἀντίθετον ἀρχὴν ἐπὶ ἐκείνῃ, τὴν ὅποιαν παραδέχεται καὶ ὁ νόμος τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ Γαλλικὸς καὶ ὁ ἡμέτερος, ὡς πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν μεταλλείων ἐν πρόκειται περὶ ἰδιοκτησίας, τὴν ὅποιαν ἐπομένως προσπαθεῖ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος, δὲν διείδον τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 52, ἡ ὅποια ἐκείνη ὅτι : εἴαν μετὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν τῷ προη-

«γυμνῶν ἄρθρῳ ὁρισμένῳ», ὁ ἰδιοκτήτης ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ ἐκπλῇ ἀρὸς καθ' ὁλοκληρίαν τὰς, ὡς εἴρηται, ἐπιθεδλημένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις, (αἱ ὑποχρεώσεις δὲ εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς μεταλλείοις) καὶ ἐὰν ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ ἀδιακόψῃ τὴν ἐξόρυξιν ὑπὲρ τὸ ἔτος, δύναται μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον σ. Συμβουλίου καὶ διὰ Β. Διαταγμάτων νὰ γαίῃ ἔκπτωτος τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἀπέκτησε διὰ τῆς παραχωρήσεως τοῦ μεταλλείου. Τοῦτο δὲ ἐκποιεῖται διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα καταβάλλεται εἰς τὸν πρῶτον ἰδιοκτήτην ἢ εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτοῦ.

Βλέπετε, ὅτι ἔχετε μίαν νομοθεσίαν πλήρη, περιλαμβάνουσα ὅλας τὰς περιπτώσεις τὰς ὑποίας θέλετε νὰ κανονίσαιτε διὰ τοῦ νομοσχεδίου καὶ τὰς ὑποίας κανονίζετε, συγχύζοντες ἀκριδῶς τὰς σχέσεις, συγχύζοντες τὰς περιπτώσεις, καὶ ἐργασθε εἰς αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν τὴν πλήρη νὰ ὑποκαταστήσητε ἐν νομοθέτημα, τὸ ὁποῖον προχαίρως συνετάχθη, καὶ συνετάχθη παρ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐλάβον τὸν κόπον νὰ μελετήσωσι καὶ τὰς διατάξεις τοῦ καίμενου νόμου, εἰς τροποποιήσιν τοῦ ὁποῖου ἀπέβλεπε τὸ νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον συνετάχθη παρ' αὐτῶν.

Θ. Δηλιγιάννης. Ὑψφαίνεται ὁ κ. βουλευτὴς ἐξ Ἀττικῆς, διότι ἀνεύρισκεν οὕτω τὴν ἀμάθειάν μου ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ τοῦ ἐργολάβου, ὃν ἐγὼ ἔδωκα εἰς τὸν λαβόντα τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως μεταλλείου ἢ ὄρυγελου. Εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἐργολάβος εἶναι ὁ διὰ δημοπρασίας ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἀλλοτρίων ἔργων ὄθεν, ὀνομάσας ἐργολάβον τὸν ἀναλαβόντα τὴν ἐκμεταλλευσιν μεταλλείου, ἀπέδιδον αὐτῷ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ διὰ δημοπρασίας ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐκτέλεσιν ἀλλοτρίων ἔργων. Πῶς νὰ μὴ καγχᾷ ὁ κ. βουλευτὴς διὰ τοιαύτην ἀμάθειαν; Ἀλλ' ἐλησμονεῖ τὴν κυριολεκτικὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως ἐργολάβος, ὅτι ὁ κύριος τίτλος τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐκμεταλλευσιν μεταλλείου εἶναι, ὅτι ἀνάλαβε νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τοῦ μεταλλείου, νὰ ἐκμεταλλεῦται αὐτό, καὶ ὅτι ἐν ἔξῃ πληρώσῃ τὸν ὅρον τοῦτον, ἀπόλλυσι τὸν τίτλον, δύναμις τοῦ ὁποῖου κατέχει τὸ μεταλλεῖον. Ὅθεν ἡ κυριότης τοῦ λαβόντος τὸ μεταλλεῖον ὑπὸ τὸν ὅρον αὐτὸν ὑφίσταται.

Δ. Ράλλης. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως νομίζει, ὅτι εἶναι δυνατόν ἡ ἐπεξεργασία τοῦ νομοσχεδίου νὰ γείνη ἐν πλήρει συνεδριάσει τῆς Βουλῆς. Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐναντίαν γνώμην, καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἀφήσω ὁλοκληρὸν τὸ νομοσχέδιον νὰ ψηφισθῇ, ὥστε αὐθιγὰ νὰ φέρω παρατήρησιν, διότι φρονῶ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἐν πλήρει συνεδριάσει τῆς Βουλῆς νὰ συναρμολογῶνται τοιαῦτοι νόμοι οἱ ὁποῖοι θὰ παρέχωσι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν πολλὰς τὰς ἀρεμὰς, ὅπως ἐμπαίζονται οἱ συντάξαντες αὐτούς.

Θ. Δηλιγιάννης (Πρωθυπουργός). Εἶναι προσίτον εἰς πάντα, ὅτι

τις ἤθελε μελετήσῃ ἐπισταμένους τὴν φράσιν τῆς παραγράφου, ὅτι δὲν ἐνδείκνυται παύσιν ἢ διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, διατασσόμενῃ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ ἢ τῆς ἀρχῆς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διάταξις μετεγράφη ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου, καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μετεφράσατο αὐτὴν, γνωρίζει ἀριστα τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν, ὡς γνωρίζει καὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν νόμων· ἐχρήσατο δὲ λέξεσι καὶ φράσεσιν, αἱ ὁποῖαι δεικνύουσιν ὅτι πρόκειται περὶ παύσεως ἢ διακοπῆς, τὴν ὅποιαν ἐνήργησεν ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ διὰ τοῦτο, ἐν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ μηχανικοῦ ἢ παύσεις ἢ ἡ διακοπὴ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀντίκειται εἰς τὰ δημόσια συμφέροντα, ἐνεργοῦνται τὰ διατασσόμενα ἐν τῷ νόμῳ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου ἀναγραφόμενος; Νὰ περιτελεθῇ τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ νομοσχεδίου εἶναι, νὰ ἐπιτρέπηται ἡ παραχώρησις καὶ διὰ διατάγματος βασιλικοῦ, τῇ γνωμοδοτήσῃ τοῦ μεταλλευτικοῦ συμβουλίου, ἀρχὴ ἡ ὁποία δὲν κρατεῖ ἐν τῷ ἐν ἰσχύϊ νόμῳ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ νομοσχέδιον μετέβαλε τὴν ἀρχὴν τῶν ἰσχυόντων νόμων, ἀνέγραψεν ἀμέσως περιορισμὸς ὁ λαμβάνων τὴν παραχώρησιν ὀφείλει νὰ προβῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἐὰν δὲ ἤθελε συμβῇ διακοπὴ ἢ παύσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ἀρμοδίος μηχανικὸς κρίνει, ἐὰν ἡ παύσις αὕτη ἢ ἡ διακοπὴ ἀντίκειται εἰς τὰ συμφέροντα εἴτε τοῦ Δημοσίου εἴτε τοῦ Κράτους, καὶ αἶρει τὴν διακοπὴν, προκαλῶν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθησῇ τὴν ἐκμετάλλευσιν, καὶ ἂν δὲν ἐξακολουθησῇ αὐτὴν, ἀπειλεῖ αὐτὸν, καὶ ἐνεργοῦνται τὰ περαιτέρω ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα.

Θ. Δηλιγιάννης. Αἱ ἐν τῷ Πρωτοδικῷ νόμῳ προθεσμῖαι δὲν δύνανται νὰ τηρηθῶσι, διότι ἡ ἐπιστήμη ἢ μεταλλουργικὴ εἶναι ἐκεῖ ἀνεπτυγμένη καὶ τὰ κεφάλαια προσιτὰ καὶ εὐκόλως δύνανται νὰ προμηθευθῶσι πάντα τὰ αναγκαζοῦντα ἐντὸς 25 μηνῶν, ἄλλὰ παρ' ἡμῖν τὰ πράγματα δὲν ἔχουσιν οὕτως, ὀφείλομεν δὲ νὰ ἀρῇσωμεν εἰς τὴν διοίκησιν τὴν ἐξουσίαν νὰ προσδιορίσῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θέλει ἀρχίσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἄν βραδύνῃ ὁ ἀναλαβὼν τὸ μεταλλεῖον, προκαλεῖται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἢ ἂν ἀρξάμενος αὐτῆς διακοπῇ τὴν ἐργασίαν, ὑποχρεοῦται νὰ ἀρξῇ αὐτὴν, ἂν ἡ διακοπὴ ἀντίκειται εἰς τὰ δημόσια συμφέροντα. Οὕτω συντηρηθῇ ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀρθροῦ 2.

Θ. Δηλιγιάννης. Ἡμεῖς ὅμως, οἱ συντάξαντες τὸν νόμον, εἰχομεν ἐν τῷ νῷ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἰχομεν, ὅτε συνεζητοῦμεν, ἥτοι ὅτι νομιζόμεν ὅτι εἶναι ὑπόχρεως ὁ λαβὼν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως νὰ ἀρξῇται τῶν ἐργασιῶν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, καὶ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ ρητῶς ὑποχρεοῦται αὐτὸν νὰ ἐκμεταλλευτῇ αὐτό. Πότε δ' ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἐκμεταλλευτῇ; Ἐὰν ἡ ἐκμετάλλευσις ἢ ἡ συνέχεια τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ ἐκμεταλλεῖσθαι ἀντίκειται εἰς δημόσια συμφέροντα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ.

Θ. Δηλιγιάννης. Δὲν γνωρίζω ποίαν ἔννοίαν παρέχει τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλ' ἡ ἔννοια τοῦ νομοθέτου εἶναι ἡ ἐξῆς· πρῶτον ἐν ἀποδέχεται τὴν προθεσμίαν, τὴν ὅποιαν ὁ νόμος τοῦ 1861 ἔχει, πρῶτον δ' ὅτι πρέπει νὰ μὴ ταχθῇ προθεσμία, διότι ὁ χρόνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν, δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἐν κράτει, ἐν ᾧ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἀφθονος, καὶ τὰ κεφάλαια δὲν ρέουσιν εἰς τοὺς ὁδούς, καὶ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι πρόχειρος. Ἐπομένως τὸ ἄρθρον διατάσσει: α' Ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου ἢ οὐρυχείου ὑποχρεοῦται νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτό, ἐὰν εἰς τὴν παῦσιν ἢ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀντίκεινται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ λόγου δημοσίου συμφέροντος. Τί ἔννοσι; Ὅτι, ἐν ᾗ περιπτώσει τὴν παῦσιν ἢ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ μεταλλείου δὲν ἐπιτρέπωσι δημόσια συμφέροντα, τότε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἐκμεταλλεῖται αὐτό.

Θ. Δηλιγιάννης. Ὁ νόμος τοῦ 1861 διατάσσει, ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἐντὸς προθεσμίας τὴν ἐκμετάλλευσιν· ἡμεῖς μεταβάλλομεν τοῦτο, διότι δὲν τάσσομεν προθεσμίαν τινά. Ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου πρέπει νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, καὶ νὰ ἀρχίσῃ αὐτῆς, ὅταν καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἐναρξιν, διατελεῖ ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὀργάνου ἐκείνου τῆς Διοικήσεως, τὸ ὅποιον ἔχει εἰδικὰς γνώσεις καὶ τὸ ὅποιον εἶναι κατάλληλον, ἵνα κρίνῃ ἐν ἐργάζωνται ἢ δὲν ἐργάζωνται, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ νὰ μὴ ἐκμεταλλεῖται, σταματᾷ χάριν δημοσίου συμφέροντος. Ὑποχρεοῦται λοιπὸν νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ μεταλλεῖον, ἐν ᾧ εἰς τὴν παῦσιν ἢ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀντίκεινται λόγοι δημοσίου συμφέροντος. Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἁρθροῦ. Ἄν ᾖναι τινες, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν τὴν ἔννοίαν ταύτην, ἀλλὰ θέλουν ἄλλην, τὸ πρῶτον ὁμῶς εἶναι, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ἄρθρον.

Θ. Δηλιγιάννης. Νομίζετε ὅτι λόγοι δημοσίου συμφέροντος εἶναι μόνον τὰ λεχθέν ἐνταῦθα, ὁ κίνδυνος νὰ καταπέσωσιν αἱ σταλαί; Ἡμεῖς ἐννοοῦμεν δημόσιον συμφέρον οὐχὶ μόνον τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον ἐπιτηρεῖ καὶ καθήκον ἔχει νὰ φροντίσῃ· ἀποσπῆσθαι ἢ ἔσθαι νομία, καὶ διὰ τοῦτο τὰ σχέδια τῆς ἐκμεταλλεύσεως προηγουμένως ἐπεξεργάζεται ὁ μηχανικός, ἀλλὰ δημόσια συμφέροντα εἶναι πλείονα, καὶ συμφέρον δημοσίου ἀκόμη εἶναι καὶ τὸ συμφέρον, τὸ ὅποιον ἔχει τὸ Κράτος, νὰ πορίζηται ἐκ τοῦ μεταλλείου πρὸς αὐτόν.

Α. Δελιγεώργης. Τὸ ἄρθρον λέγει, ὅτι ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου ἐπεὶ ὁ υποχρεοῦται νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτό. Θέλω νὰ ἐρωτήσω, ἐν τῷ ἁρθρῳ? θὰ ἐφαρμόζηται ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὰ μεταλλεῖα μὴ τὰ ὅποια θὰ παραχωρηθῶσι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου, ἢ θὰ ἐφαρμόζηται καὶ ἐπὶ τῶν παλαιῶν μεταλλείων, τῶν ἤδη παραχωρημένων. Μαὶ παραχωρήθη μεταλλεῖον εἰς προγενεστέρων ἐποχῇ, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νόμων τῶν τότε ἰσχυόντων, ᾧ πολλὰ διατάξεις περιελήφθησαν ἐν αὐτῷ τῷ διατάγματι τῆς παραχωρήσεως.

Ἐνὶ ἐδέχθη καὶ ἔλαβον τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτὴν ὑπὸ τὰς κειμένας ἐγγυήσεις καὶ ἐδαπάνησα. Ἡδὴ ἔρχεσθε καὶ διὰ νέου νόμου τὴν παραχώρησιν αὐτὴν ὑποβάλλετε εἰς περιορισμούς, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπῆρχον ποτὶς, ἢ, ἂν ὑπῆρχον, ὑπῆρχον ὑπὲρ ὅρους ἄλλους. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἂν ὁ νέος νόμος θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰ ἔτι παρακεχωρημένα μεταλλεῖα.

Θ. Δηλιγιάννης (Πρωθυπ.). Θέλει ἐφαρμοῦσθαι ἐπὶ παντὸς μεταλλείου, παρακεχωρημένου εἰς οἰονδήποτε. Θέλει καλεῖσθαι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου, ὃ ὅποιος διέκοψε τὰς ἐργασίας του, καὶ θέλει ἐξετάζεσθαι, ἂν εἰς τὴν διακοπὴν ἀντίκεινται λόγοι δημοσίου συμφέροντος, εἴτε τὸ μεταλλεῖον εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια παραχωρήθησαν πρὸ ἐνὸς ἔτους, εἴτε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια θέλουσι παραχωρηθῇ μετὰ ἑν ἔτος. Τὸ Κράτος θέλει ἐξετάσει, ἂν τὸ μεταλλεῖον μένῃ ἀρχόν. Ἀς μεταφέρωμεν τὴν εἰκόνα ἐπὶ ἄλλων σχέσεων τοῦ Κράτους. Οἰκοδόμῳ οἶκον, καθ' ὃν χρόνον ὑπάρχει φόρος οἰκοδομῶν 3 ο/ο· ἀλλ' ἐκδιέταται μετὰ τινα καιρὸν ἕτερος νόμος, ἐπιβάλλων φόρον 5 ο/ο· δύνασθε νὰ προβάλητε, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦσθε, διότι εἴχετε οἰκοδομῆσαι καθ' ὃν χρόνον ὁ φόρος ἦτο 3 ο/ο.

Ράλλης. Κατὰ τὸν ψηφίζομενον νόμον ἡ ἰδιοκτησία τοῦ μεταλλείου εἶναι ὡς πᾶσα ἰδιοκτησία. Τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Πρωτοδικίου νόμου καθιεροῖ τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία τοῦ μεταλλείου δὲν εἶναι ἀνακλητή. Δὲν δύναται δὲ τις νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀπαξ παραχωρηθέντος μεταλλείου, εἰμὴ ἂν δημοσία συμφέροντα ἐπιβάλλωσι τὴν ἐξακολουθήσιν. Αὐτὴν τὴν ἀρχὴν καθιστᾷ τὸ ἄρθρον 2, καὶ λέγω τοῦτο, ὅχι ὅπως πείσω τινά, ἀλλ' ὅτι ἡ γνώμη μου εὐρίσκηται εἰς τὰ ἐστρατογραφημένα πρακτικά, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἀρχῆς, ἣν ἔθηκεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως.

Ράλλης. Ἡμπορεῖ νὰ μὴ παραδέχεται ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ παραδέχεται τὸ κείμενον ἐὰν δὲ συζητῶ, συζητῶ οὐχὶ διὰ νὰ πείσω τινά, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσω τὴν ἀληθῆ ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθρου, ἡ ἀληθὴς δὲ ἐρμηνεία, ὡς εἶπαν, τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ καθιστᾷ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ μας μίαν ἀληθῶς ὀργανιστὴν ἀρχήν, ὅπως τὴν ἐξακριβώσεν ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης μου, ἡ ἀρχὴ δὲ αὐτὴ ἡ μεγάλη τῆς πλήρους ἰδιοκτησίας, ἡ ὅποια εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀγίδα τοῦ ἁρθρου 17 τοῦ συντάγματος, οἰονδήποτε καὶ ἂν συναντήσῃ διάταξιν, ἀντιστρατευομένην πρὸς αὐτήν, θέλει τὴν συντρίψει, καὶ θέλει συντρίψει ἀντεῦθεν καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 29 καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 55 τοῦ ὀργανισμένου νόμου, διότι εἶναι νεώτερος νόμος, καθιστῶν μίαν ἀρχήν, τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀπαριθμούμενου τῆς ἰδιοκτησίας.

23. Ἐὰν ἐξακριβωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ, ὅτι κύριός τις μεταλλείου δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον γενομένην αὐτῷ

πρόσκλησιν πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἢ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς διακοπείσης ἐκμεταλλεύσεως, δύναται, δι' ἀποφάσεως τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκον. Ὑπουργῶν, ἐκδιδομένης μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τοῦ νόμου τῆς 22 Αὐγ. 1861, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΣΚΗ' τῆς 26 Ἀπρ. 1867. Συμβουλίου, νὰ κηρυχθῇ οὗτος ἑκπτώτος τοῦ ἐπὶ τοῦ μεταλλείου δικαιώματος αὐτοῦ. Πρωσ. Ν. 156.

— Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις.

Τὰ ἐπόμενα ἄρθρα τοῦ νομοσχεδίου πληροῦσι κεγόν, καταραινόμενον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἰσχυόντων νόμων, ἀναγνωρίζοντες διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων τούτων τοῦ δικαιώματος τῆς παραιτήσεως. Ὅρίζεται δ' ἐν αὐτοῖς ὁ τρόπος, καθ' ὃν ὑποβάλλονται αἱ παραιτήσεις καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ρυθμίζονται δ' ὡσαύτως καὶ τὰ περὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ δικαιώματος. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων ἐπορίσθημεν ἐκ τοῦ Πρωσσικοῦ νόμου τῆς 24 Ἰουλίου 1865, ὅστις ἐκρίθη ὡς ὁ τελειότατος, καὶ ὅστις μᾶς παρέχει καὶ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι θέλομεν ἔχει ἀσφαλῆ ὁδηγὸν ἐπὶ τῶν ἀναρρομένων τυχόν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποριῶν τοὺς δοκίμους ἐρμηνεύτας αὐτοῦ.

Α. Ὁ κύριος μεταλλεῖον ἔχει δικαίωμα ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεδόθη αὐτῷ ἡ περὶ ἐκπτώσεως ἀπόφασις, νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὅπου ὑπάρχει τὸ μεταλλεῖον, κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ζητῶν τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς. Ἀλλως, στερεῖται παντὸς δικαιώματος ἀντιρρήσεως. Πρωσ. Ν. 157.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Ταταράκης. Κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον, τὸ 3ον, εἶδμεν ὅτι δὲν ἐκδίδεται ἀπόφασις, κηρύττουσα τὴν ἐκπτώσιν, ἀλλ' αὕτη κηρύσσεται διὰ Β. Διατάγματος.

Θ. Δηλιγιάννης. Τοῦτο ἐνδοί.

Θ. Δηλιγιάννης. Τὸ Μεταλλευτικὸν Συμβούλιον εἶναι σῶμα, τὸ ὁποῖον συμβουλευετὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἔχουσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἀρχὴ ἡ διατάσσουσα, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν προβαίνει εἰς ἀπόφασιν, ἀπόφασιν τῆς Διοικήσεως, δι' ἑνὸς μέσου, τοῦ Β. διατάγματος. Ἐν τῷ συντάγματι τοῦ νομοσχεδίου ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 μεταχειρίσθη τὸν ὅρον ἀπόφασις.

ἐνῶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 εἶχε «B. διάταγμα», ἤθελε νὰ ἐνδείξῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς διοικήσεως, τὴν ἐκδοθεῖσαν διὰ B. διατάγματος· διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐπιτρέπεται ἔρεσις. Ἄλλ' ὁ κ. συνάδελφος, ὁ βουλευτὴς ἐκ Μήλου. ἠρώτησε, πῶς ἐπιδίδεται τὸ B. διάταγμα; Κοινοποιεῖται τὸ B. διάταγμα διὰ πράξεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, καὶ ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς κοινοποιήσεως ἀρχεται ἡ προθεσμία τῶν τεσσάρων ἐβδομάδων, ἐντὸς τῶν ὁποίων δύναται νὰ προβῇ τὴν ἔκκλησιν. Ἐὰν δὲν θεωρητῇ ὁμαλὸν νὰ καλῇται τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ ἀνατρέψῃ ἀπόφασιν τῆς διοικήσεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν γενομένην, εἴτε διὰ B. διατάγματος, ἐκδοθεῖσαν, νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι φυσικώτατον, διότι πρόκειται περὶ διασώσεως δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν. Ἐὰν τὰ δικαιώματα ταῦτα ἀθετῶνται διὰ πράξεως τῆς διοικήσεως, προσφεύγουσιν οἱ πολῖται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ τὰ δικαστήρια ἀναιροῦσι τὴν ἀπόφασιν τῆς διοικήσεως. Νομίζω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ προσβολῆς ἐναντίον αὐθεντίας.

Θ. Δηλιγιάννης. Εὐθὺς ὥς κηρυχθῇ ἔκπτωτός ἐκείνος, εἰς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις, ἡ Διοίκησις θὰ φροντίσῃ, θὰ θέσῃ φύλακας, θὰ προστάξῃ αὐτό, θὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ πάσης κλοπῆς καὶ φθορᾶς. εἶναι καθήκον τῆς. Δὲν θὰ τὸ ἀφήτῃ εἰς διαρπαγὴν, δὲν εἶναι δυνατόν.

Δ. Ἄν μηδεμίαν προβῇ ἀντίρρησην ἢ ἐνστάσιν ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου, ἢ ἂν ἀπερρίφθῃ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, δικάζοντος ἀμετακλήτως, προταθεῖσα παρ' αὐτοῦ, ἢ περὶ ἐκπτώσεως αὐτοῦ ἀπόφασιν ἐπιδίδεται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. καὶ Οἰκον. Ὑπουργείων εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς καὶ εἰς πάντας τοὺς ἔχοντας δικαιώματα ἐμπράγματα, δημοσιεύεται δὲ προσέτι καὶ διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως.

Γ. Πᾶς ἐνυπόθηκος δανειστής, ἢ πᾶς ἐμπράγματα ἔχων δικαιώματα, δύναται ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ ἀπόφασις ἢ ἐξέδοθη τὸ δημοσιεύσαν αὐτὴν φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, νὰ αἰτήσῃται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τὴν δικαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ μεταλλείου ἰδίαις δαπάναις, ἀποδοθητομέναις αὐτῷ ἐκ τοῦ ἐκπληστηριάζματος. Ὅστις ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προ-

θεσμίας μὴ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦτο ἀπολλυσι κατὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἀνάκλησιν τοῦ δικαιώματος τὴν ἐμπράγματον αὐτοῦ. ἀξιώσιν.—Καὶ κύριος τοῦ μεταλλείου δύναται ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τῶν τριῶν μηνῶν νὰ αἰτήτῃται τὸν ἰδίαν θάπανάις πλειστηριασμόν.

7. Ἄν μὴ γένηται ὁ πλειστηριασμός, ἢ ἐὰν ὁ γινόμενος δὲν ἐπενέγκῃ τὴν πώλησιν τοῦ μεταλλείου, κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ Χ4 νόμου τῆς 22 Αὐγ. 1861, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΣΚΗ' τοῦ 1867, Συμβούλιον δι' ἀποφάσεώς του ἀποφαίνεται τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ μεταλλείου, διὰ τῆς ἀφαίρεσεως δὲ ταύτης ἀποσβέννυνται πᾶσαι αἱ ἐπὶ τοῦ μεταλλείου ἀξιώσεις.—Ἡ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς μεταλλεύσεως τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων ἐκπτώσις συνεπάγεται καὶ τὴν ἐκπτώσιν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος τῶν ἐν ταῖς μεταλλείαις καὶ ὀρυχείοις κατασκευασθέντων ἔργων ἢ ἐγερθεῖσων οἰκοδομῶν.—Τὴν περὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπόφασιν ὀφείλουσιν οἱ ἐπὶ τῶν Οἰκον. καὶ ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. Ὑπουργοὶ νὰ ἐκδῶσιν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπεφάνθη περὶ τῆς ἐκπτώσεως τὸ Μεταλλευτικὸν Συμβούλιον.

8. Ἐὰν ὁ κύριος μεταλλείου τινὸς ἐκουσίως ὀφείλῃ λῶσῃ εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ Χ4 νόμου τῆς 22 Αὐγ. 1861, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΣΚΗ' τοῦ 1867, Συμβούλιον τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, καὶ ἐὰν μετὰ τὴν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. Ὑπουργείου ἐξέτασιν καὶ βεβαίωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ παραιτουμένου προτεινομένων λόγων πρὸς δικαιολογίαν τῆς παραίτησεως ἀποφανθῇ ὑπὲρ ταύτης καὶ τὸ εἰρημένον Συμβούλιον, συνερχόμενον πρὸς τοῦτο εἰς συνεδρίαν, γίνεσθαι ἡ παραίτησις ἀποδεκτή διὰ Β. Δ., ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσωτ. καὶ Οἰκον. Ὑπουργῶν ἐκδιδόμενου.—

Οἱ ἐπὶ τοῦ μεταλλείου ὁμῶς ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ καὶ ἔχοντες ἐμπράγματα δικαιώματα διατηροῦσι τὰ δικαιώματά των ταῦτα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα 5 καὶ 6.

9. Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἁρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν ἡ ἐκούσιως ὑποβληθεῖσα παραίτησις δὲν εἶναι καθολικὴ, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς τινὰ μόνον μέρος τῆς παραχωρηθείσης ἐκτάσεως. Πρῶσσ. Ν. 162.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Ταταράκης. Παρατηρῶ ὅτι τὸ ἄρθρον 9 προβλέπει μόνον περὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἰδιοκτητὴς τοῦ μεταλλείου εἶναι εἷς, ἢ καὶ πολλοί, παραιτούμενοι μέρος τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ, δηλ. περὶπτώσεως παραίτησεως ἀντικειμενικῆς· ἀλλὰ ἡ παραίτησις δύναται νὰ ᾖ καὶ μερικὴ καὶ ὑποκειμενικῶς, δηλ. εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ μεταλλείου εἶναι πολλὰ πρόσωπα, δύο ἢ καὶ πλείονα, καὶ το ἓν ἐξ αὐτῶν μόνον παραιτεῖται. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί συμβῇται; εἶναι δίκαιον νὰ μὴ γείνη δεκτὴ ἡ παραίτησις αὐτῶν;

Δεληγεώργης. Βεβαίως πρέπει νὰ γίνηται δεκτὴ.

Ταταράκης. Τοῦτο δὲν ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἁρθρου τοῦ νομοσχεδίου. Λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀτέλειαν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ἄρθρον 9 καὶ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπίσης καὶ αὐτὸ τὸ ἄρθρον τοῦ Γερμανικοῦ νόμου, ἐξ οὗ μεταφράσθη, νομίζω ὅτι προσήκει νὰ διορθώσωμεν, ῥητῶς ἀναγραφομένου, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἁρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν ἡ ἐκούσια παραίτησις γίνηται παρ' ἑνὸς μόνου ἢ παρὰ τινων τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ μεταλλείου.

Ράλλης. Τί θὰ γείνη ἡ μερὶς τοῦ παραιτουμένου;

Ταταράκης. Θὰ περιέρχεται εἰς τὸ Δημόσιον. Ὅ,τι γίνεται ὅταν ἡ παραίτησις εἶναι ὀλική, θὰ γίνηται καὶ ὅταν ἡ παραίτησις εἶναι μερικὴ.

Δημηγιάννης. Ἄν ἡ παραχώρησις γίνηται εἰς δύο, τρεῖς ἢ τέσσαρας, δὲν παραχωρεῖται εἰς ἕκαστον αὐτῶν τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, ὥστε νὰ ᾖ κύριος τοῦ τρίτου ἢ τοῦ τετάρτου. Ἄν λοιπὸν παραιτῇται ὁ εἷς, οἱ ἄλλοι, οἱ ὑπόλογοι, μένουσι κύριοι τοῦ ὅλου μεταλλείου.

Δεληγεώργης. Τοῦτο δὲ κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον ὑπάρχει ἐκτάσις νόμου, ἀπαγορεύουσα τὴν διαίρεσιν.

10. Ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ παρόντος νόμου ὑποβληθεισῶν παραίτησεων, ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ὑποβαλόντων αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νενομισμένου φόρου τῶν τριῶν λεπτῶν κατὰ πᾶν σπέρμα τῆς παρακεχωρημένης ἐκτάσεως ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὑπεβλήθη ἡ παραίτησις μέχρι τοῦ χρόνου

καθ' ὃν ἤθελε γείνη ἀποδεκτή, δύναται νὰ διαταγῇ μόνον διὰ Β. Δ., ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν Ἑσπ. καὶ Οἴκον. Ὑπουργῶν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 6 τοῦ Χι' νόμου τοῦ 1861, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΣΚΗ' τοῦ 1867, Μεταλλευτικοῦ Συμβουλίου.

— Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις.

Ἀπεδέχθημεν ὁμῶς ἐν τῷ 10 ἄρθρῳ τροποποιήσιν τινὰ τῶν ἐν τῷ τοῦ Πρωσικοῦ νόμου διατασσομένων ὡς πρὸς τὰς προ τῆς ἐνάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ὑποβληθείσας παραιτήσεις. Ἀπὸ τῆς ἀπαγογῆς τῆς παραιτήσεως δὲν δύναται πάντως νὰ γένηται λόγος περὶ ὑποχρεώσεων τῶν κατεχόντων μεταλλεῖα· ὑπάρχει ὁμῶς κατηγορία προσώπων ὑποβαλλόντων παραιτήσεις ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν μεταλλείων δικαιωμάτων των, ἐφ' ἧς δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις ἀποδογῆς αὐτῆς, οὗτοι δέ, ἀφ' οὗ δὲν ἐκηρυχθῆσαν ἔκπτωτοι, ὑποβάλλοντο εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πληρωμῆς πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον τριῶν λεπτῶν κατ' ἔτος δι' ἑκάστον στρέμμα τῆς πρὸς μεταλλεύειν παρακεχωρημένης ἐκτάσεως, διότι ἡ παραιτήσις αὐτῶν δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ πλὴν ἡ γένηται ἀποδεκτή. Εἶναι δὲ ἄδίκον νὰ ἐπιβαρυνθῶσι διὰ τῆς πληρωμῆς μεγάλου ποσοῦ φόρου, ἔνεκα τῆς παρελεύσεως πολλῶν ἐτῶν καὶ τοῦ μεγέθους τῆς παρακεχωρημένης ἐκτάσεως, οἱ πιστεύσαντες ἐκ πλάνης κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τοῦ 1861 καὶ μετὰ τὴν Λαυρεωτικὴν ἐπιχείρησιν, ὅτι ἡ παραχώρησις τοῦ μεταλλείου ἀρχεῖ ὅπως πορίσῃ αὐτοῖς μέσον εὐκόλου πλουτισμοῦ.

11. Μετὰ τὴν ἀποδογὴν τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς μεταλλεύσεως, ἐπιτρέπεται τῷ τέως κυρίῳ τοῦ δικαιώματος νὰ ἀφαιρῇ τὴν ξυλειαὶ καὶ τὰ περιτοιχίσματα τῶν ἐν ταῖς στοαῖς κυρίων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ, δὲν ἀντίκεινται εἰς τοῦτο ἀστυνομικοὶ λόγοι.

12. Τὰ ὑπὸ τῶν κατὰ τοὺς νόμους ἀρμοδίων ἀρχῶν δαπανηθέντα ἐξοδα τῆς πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς κυριότητος τοῦ μεταλλείου διαδικασίας καταλογίζονται εἰς βάρος τοῦ τέως ἰδιοκτῆτου τοῦ μεταλλείου.

13. Ἐνεκα τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου δὲν παράγεται δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ

Δημοσίου, οὐδ' ἀγωγή ἐπομένως ἀποζημιώσεως κατ' αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς.

Θ. Δηλιγιάννης. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 προσφυγὴ ἐξηγεῖται ῥη-
τῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἀνὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου
κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ζητῶν τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς. Ἐ-
πομένως τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν δικάζει ἐπὶ αἰτήσεων ἀποζημιώσεως,
δικάζει ἂν καλῶς ἐκφυγῇ ἐκπτώτος, ἢ ἂν πρέπη ν' ἀνακληθῇ ἡ ἀ-
πόφασις τοῦ Ὑπουργείου. Ἄν τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποφανθῇ, ὅτι καλῶς
ἐκφυγῇ ἐκπτώτος, ἡ ὑπόθεσις λύεται ὀριστικῶς ἂν ἀποφανθῇ, ὅτι
δὲν ἐκφυγῇ καλῶς ἐκπτώτος, ἐγκαθίσταται πάλιν εἰς τὸ μεταλλεῖον
ἐκφυγθεὶς ἐκπτώτος. Ἀλλὰ ἔχει δικαιώματα ἀποζημιώσεως κατὰ
τοῦ Δημοσίου; Βεβαίως δὲν ἔχει, διότι τὸ Δημοσίον ἐνήσκησε τὸ
δικαίωμα, τὸ ὁποῖον εἶπεν, ὡς Κράτος, νὰ κηρύττῃ ἐκπτώτον ἐκεῖν
νον, ὃ ὁποῖος διέκαψε τὰς ἐργασίας του, ἢ ὃ ὁποῖος δὲν ἤρχισεν αὐτάς.

Ράλλης. Εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κοβένθησις διὰ
τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν δὲν ἠθέλην ἀνα-
καλέσει τὴν ἐκπτώσιν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου τί γε-
νησεται; Δέον νὰ παράγῃται ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου εἰς ἀποζη-
μιώσιν. Οὐδὲν ἀποτέλεσμα θὰ ἔγῃ ἡ προσφυγὴ, ἐν περιπτώσει κατὰ
τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν μὴ ἐκ-
τέλεσιν τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἐκπτώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου.

14. Αἱ διατάξεις τοῦ Χ4' περὶ μεταλλείων νόμου
τῆς 22 Αὐγ. 1861 καὶ τοῦ ΣΚΗ' νόμου τῆς 26 Ἀπρ.
1867 ἰσχύουσιν, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον δὲν τροποποιῶσιν αὐ-
τάς αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Νόμος ΒΥΝΔ' 26128 Δεκ. 1896. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ
ἁρθροῦ 41 τοῦ νόμου τῆς 22 Αὐγούστου 1861 περὶ μεταλλείων, ὀρυ-
χείων καὶ λατομείων.*

1. Τὸ ἄρθρ. 41 τοῦ νόμου τῆς 22 Αὐγ. 1861 περὶ
μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων τροποποιεῖται ὡς
ἑξῆς:

«Π ἐν ὑπαίθρῳ λατομία ἐνεργεῖται ἀνευ ἀδείας.
Ἐάν δὲ ἡ ἐξόρυξις γίνηται δι' ὑπονόμων στοῶν, διατελεῖ
ὡπὸ τῆς ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικοῦ.
Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πέριξ ὁμῶς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πε-
ραιῶς λεγῶν καὶ ὑψωμάτων ἀπαγορεύεται πᾶσα λατο-

* ΕξΚ. Α σελ. 158, στη Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας.

μία άνευ προηγουμένης άδειας τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν. Ἡ ἄδεια αὕτη ἐκδίδεται εἴτε ἐπὶ ὠρισμένῳ εἴτε ἐπὶ ἀορίστῳ χρόνῳ μετὰ προηγουμένην ὑποχρεωτικὴν ἐγγράφον γνωμοδότησιν ἐπιτροπείας ἀποφαινομένης διὰ τῆς αἰτουμένης λατομίας δὲν ἐπέρχεται τις βλάβη εἰς λόφον ἢ ὑψωμα, ἱστορικὴν ἢ ἀρχαιολογικὴν ἔχον σημασίαν. — Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ τοῦ γενικοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ἐκ τοῦ ὀρχαιοτέρου τῶν καθηγητῶν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐξ ἑνὸς ἀλλοδαποῦ ἀρχαιολόγου, λαμβανομένου κατα προτίμησιν ἐκ τῶν διευθυντῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῶν σχολῶν. Θεωρεῖται δὲ αὕτη πλήρης καὶ ἂν τρία τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ὡσι παρόντα, ἐν οἷς πάντως ὁ γενικὸς Ἐφορος τῶν ἀρχαιοτήτων. — Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῇ ἀποφάσει τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπείας, πρὸς τοῦτο καλουμένης, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀνακαλῇ πᾶσαν ἐκδιδομένην ἄδειαν. — Τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ὀρισθήσονται διὰ Β. διατάγματος. Διὰ Βασιλικῶν δὲ διαταγμάτων δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν αἱ διατάξεις αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἄλλων εἰς ἄλλας περιφερείας λόφων καὶ ὑψωμάτων πλὴν τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Πειραιᾶ».

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Β. Διάταγμα 34 Μαΐου 1882. Περὶ συστάσεως εἰδικοῦ ταμεῖου πρὸς βοήθειαν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων.

1. Συνίσταται εἰδικὸν ταμεῖον πρὸς βοήθειαν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων.

* Ἐφ.Κ., 1882, σελ. 188, καὶ ἐκδόθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

2. Πόροι τοῦ ταμείου εἰσὶν

α'.) Τὰ κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον ἐπιβαλλόμενον ποσοστὸν 10% ἐπὶ τοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 30 προσδιοριζομένου φόρου.
β'.) Πάγια προσφορά ἢ δωρεὰ παρ' οἷου· ἡ ποτὲ γενομένη ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω ταμείου.

3. Τὰ μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους βεβαιωθέντα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω ποσοστοῦ καὶ τὸ 1/10 τῶν βεβαιωθέντων καθ' ἑκάστον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος ἀποτελοῦσι τὸ ἀποθεματικὸν τοῦ ταμείου κεφάλαιον.

4. Τὰ ὑπολειπόμενα 9/10 τῶν, ὡς εἴρηται, βεβαιωθησομένων ὡς καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου παραγόμενοι καθ' ἑκάστον ἔτος τόκοι ἀπαρτίζουν τὸ κατ' ἔτος διανεμητέον ποσόν.

5. Ἡ περιουσία τοῦ ταμείου μένει διαρκῶς διχτεθειμένη εἰς γρεῶγραφα τοῦ Δημοσίου, αἱ δ' ἐτήσιαι εἰσπράξεις κατατίθενται ἐπὶ τόκῳ παρὰ τινι τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν καὶ ἀναλαμβάνονται, καθ' ὅσον παρουσιάζεται ἀνάγκη.

6. Δικαίωμα πρὸς περίθαλψιν ἔχουσιν οἱ ἐπὶ ἐν ἔτος τοῦλάχιστον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Ἡμετέρου διατάγματος ἐργαζόμενοι ἐν ὑπογείοις ἔργοις τῶν μεταλλείων καὶ παθόντες ἐργάται, αἱ σύζυγοι, τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ αἱ πατρικαὶ τῶν ἀποβιβάσαντων οἰκογένειαι.

7. Ὁ ἐνεκα ἐργασίας ἐν τοῖς μεταλλείοις παθὼν ἐργάτης καὶ ἀνίκανος ὡς ἐκ τοῦτου κατασταθεὶς προσωρινῶς πρὸς μεταλλευτικὴν ἐργασίαν, λαμβάνει, ἂν μὲν ᾦναι ἐγγαμος, δραχμὴν μίαν καθ' ἑκάστην, ἂν δὲ ἄγαμος, 60 λεπτά.

Ἡ προσωρινὴ αὐτῇ περίθαλψις δὲν δύναται νὰ διενεργηθῇ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν.

Ἄν δὲ ἐκ τῆς ἐν τοῖς μεταλλείοις παθήσεως κατασταθῇ διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς μεταλλευτικὴν ἐργασίαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει λαμβάνει ὡς περίθαλψιν δραχ. 30 κατὰ μῆνα, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ δραχ. 18. Ἡ περίθαλψις αὕτη χορηγείται μόνον ἐπὶ ἐν ἔτος, παύει δὲ καὶ πρότερον μετὰ παύσεως τῶν μηνῶν, ἂν ᾦς χορηγηθῇ, ἂν ὁ εἰς ἂν χορηγείται, καθ' ἑκάστην δι' ἄλλην οἶαν δῆποτε ἐργασίαν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἔθελε ἐπέλθῃ θάνατος ἐκ τριούτης

ἐν τοῖς μεταλλείοις παθήσεως ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀφ' ἧς συνέβη αὕτη, χορηγεῖται εἰς τὴν χήραν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς μηνιαίᾳ περίθαλψις δραχμῶν 15, περιρρίζεται δ' αὕτη εἰς δραχμὰς 10. ἂν δὲν ὑπάρχῃσι τέκνα, ἢ ἂν ταῦτα συμπληρώσωσι τὸ ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Παύει ἡ περίθαλψις ὡς πρὸς τὴν χήραν, ὅμα αὕτη ἐλθὼν εἰς δεῦτερον γάμον, ἂν δὲ ὑπάρχῃσι καὶ τέκνα, ἡ περίθαλψις περιορίζεται εἰς δραχμὰς 10.

8. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 διανεμητέον ποσὸν δὲν ἤθελεν ἐπαρκέσει πρὸς χορήγησιν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὁρίζομένων περιθαλψέων, γίνεται ἀνάλογος μείωσις, ὑπὸ ταύτην δὲ ὑπάγονται καὶ αἱ ἀπονενήμεναι προηγουμένῃ περιθαλψεί.

*Ἄν δὲ ὑπάρχῃ περίσσευμα, χορηγοῦνται ἐφ' ἀπαξ βοηθήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν 30 δραχμῶν εἰς τοὺς ἐργάτας ἢ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν ἀνάλογως τῶν ἀναγκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκονται.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὑπάρχει περίσσευμα, τοιαῦτα ἐτήσια χορηγήματα, ὧν ἕκαστον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαῖν τὸ ποσὸν τῶν 50 δραχμῶν, χορηγοῦνται ἐφ' ἀποξ ἐτιμίας καὶ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκογένειαν τῶν κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁριζόμενα ἀποδικωσάντων μεταλλευτῶν, καθόσον οἱ μεταλλεῦται οὗτοι ἦσαν τὸ στήριγμα τῶν οἰκογενειῶν των.

9. Τὰ χορηγοῦντα δικαιώματα εἰς περίθαλψιν παθόντων βεβαιοῦσιν ἐγγράφως καὶ ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ παθὼν, ὁ θεραπεύων ἱατρός καὶ δύο ἐκ τῶν παρευρεθέντων καὶ ἀντιληφθέντων τοῦ συμβάντος, ἂν ὑπάρχῃσι τοιοῦτοι. Προσάγεται δὲ καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ Δυνατοῦ τῆς κατοικίας του, τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου, τῆς ἡλικίας, τῆς πατρίδος, τοῦ γάμου, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων, τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου κλπ.

Ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τὴν διοικοῦσαν τὸ ταμεῖον ἐπιτροπὴν νὰ συλλέξῃ καὶ ἀλλοθεν τὰς περὶ τῶν γεγονότων πληροφορίας πρὸς μὐρρωσιν τῆς πεποιθήσεώς της.

10. Το άνωτέρω ταμείον διοικείται υπό συμβουλίου συγκειμένου από τόν παρά τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν δικαστικόν σύμβουλον, τόν διευθυντήν τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καί τιν διευθυντήν τοῦ τμήματος τῶν μεταλλείων.

Κατ' ἑτος τὸ συμβούλιον τοῦτο ἐκλέγει ἐκ τῶν ιδίων μελῶν ἓνα Πρόεδρον, ὅστις διευθύνει τὸ γραφεῖον τοῦ ταμείου, ἀντιπροσωπεύει εἰς ὅλας τὰς σχέσεις τοῦ αὐτοῦ, ὑπογράφει τὴν ἀλληλογραφίαν, τὰ χρηματικὰ ἐντάλματα καὶ τὰ γραμματία παραλαβῆς χρημάτων.

11. Εἰς ἓνα τῶν ὑποταμιῶν τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ἀνατίθεται ὑπο προσωπικήν του εὐθύνην τὸ λογιστικόν καὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως τοῦ διὰ τοῦ παρόντος Διατάγματος καταρτιζομένου ταμείου, εἰς ὃν χρηγοῦνται δι' ἀποζημιώσιν τοῦ ἀπὸ τὸ διανεμητικόν ποσόν ὡς ἐπιμίσιον δραχμαὶ 30 κατὰ μῆνα, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ διανεμητέου ποσοῦ χρηγεῖται εἰκοσάδραχμον μηνίαν ἐπιμίσιον εἰς τὸν ἐνεργοῦντα τὴν γραφικὴν ἐν γένει τοῦ ταμείου ὑπηρεσίαν καὶ ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰδίου ποσοῦ καταβάλλεται καὶ ἡ ἀνογκαία διὰ τὴν γραφικὴν καὶ τὰς λοιπὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας δαπάνη.

12. Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 χρεώγραφα καὶ ἐν γένει τὰ ἐπυκλωθέντα τὴν περιουσίαν τοῦ ταμείου κατατίθενται εἰς ιδιαίτερον κιβώτιον σιδηρεὺν ἐν τῷ κεντρικῷ ταμείῳ.

Τὰ τριπλότυπα τῶν γραμματίων παραλαβῆς καὶ τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως χρηγεῖ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐν γραφικῷ ἐνὸς παρ' αὐτοῦ.

13. Τὸ συμβούλιον ὑποβάλλει εἰς τὸν ἐξερχον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου ἐκάστου τοῦς λογαδοτῆαν ἀκριβῆ τῆς διαχειρίσεως μεθ' ὧν τῶν διανομητικῶν ἐγγράφων. Ὁ δὲ Ὑπουργὸς δύναται ν' ἀναθέσῃ εἰς ἐπιτροπὴν ἐπὶ τούτῳ καταρτιζομένην τὴν ἐξελεγχθῆναι τῆς διαχειρίσεως ταύτης· ἂν δὲ ἀποκαλυφθῇ ἐλλείμμα, καταρτίζεται εἰς τὸν ὑπόλογον δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰσπράττεται δ' αὐτὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δημοτικῶν ὑπολόγων νόμου.

Ἡ λογαδοσία καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ κοινοποιεῖται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

14. Δι' ειδικωτέρου κανονισμού τῆς διοικούσης τὸ ταμεῖον ἐπιτροπῆς ἐγκρινομένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ δημοσιευομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπιτρέπεται νὰ κανονισθῶσι τὰ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν παθημάτων ἀπαιτούμενα καὶ ὁ χρόνος ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνεταί ἡ τοιαύτη ἐξακρίβωσις.

15. Δὲν ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κατὰ τῶν ἐκδεδομένων παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἀποφάσεων.

Περὶ κανονισμοῦ τῶν πρὸς ἐξακρίβωσιν παθημάτων ἀπαιτούμενων καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐξακριβώσεως πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς ὄρυγελοῖς * ἐργαζομένων. **

Ἀριθ. 28999

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ περὶ συστάσεως ἐιδικοῦ ταμείου πρὸς βοήθειαν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων Β. Διάγραμμα τῆς 31 Μαΐου π. ε. ὀρίζον ρητῶς ἐν ἄρθρῳ 14 αὐτοῦ.

«Δι' ειδικωτέρου κανονισμοῦ τῆς διοικούσης τὸ ταμεῖον ἐπιτροπῆς, ἐγκρινομένου παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ δημοσιευομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπιτρέπεται νὰ κανονισθῶσι τὰ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν παθημάτων ἀπαιτούμενα καὶ ὁ χρόνος ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνηται ἡ τοιαύτη ἐξακρίβωσις.»

Ἐγκρίνομεν τὸν ὑποβληθέντα ἡμῖν κανονισμόν καὶ διατάσσομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἀπριλίου 1883.

Ὁ Ὑπουργός
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ

Κανονισμός.

Πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐπισημασθέντων τοῖς μεταλλευταῖς δυστυχημάτων.

Οἱ δικαιούμενοι εἰς περίθαλψιν ἐκ τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν εἰσὶν *

* Γράφει : μεταλλεῖοις.

** ΕφΚ 1883, σελ. 848.

Α' Ὁ ἐνεκα τῆς ἐργασίας ἐν τοῖς μεταλλείοις παθὼν ἐργάτης καὶ ἀνίκανος ὡς ἐκ τούτου κατασταθεὶς προσωρινῶς.

Β' Ὁ παθὼν ἐργάτης καὶ κατασταθεὶς διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς μεταλλευτικὴν ἐργασίαν.

Γ' Ὁ παθὼν ἐργάτης ἐν ταῖς μεταλλευτικαῖς ἐργασίαις καὶ ἐνεκα τοῦ παθήματός του ἀποθανὼν, καὶ

Δ' Ὁ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενος ἐργάτης καὶ ἐνεκα ἐπιπομπῆς ἐκρήξεως ἢ καταπτώσεως φονευθεὶς.

Τὰ ὡς ἀνωτέρω εἰρηται παθήματα βεβαιοῦσιν ἐγγράφως καὶ ἐνορκῶς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰρηνοδικοῦ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος, α') ὁ μηχανικὸς ἢ ὁ προϊστάμενος τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ ὁ παθὼν εἰργάζετο, βεβαιῶν καὶ τὴν ἐπαχὴν τῆς προσλήψεως τοῦ παθόντος εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μεταλλείου καὶ τὴν διάρκειαν αὐτῆς μέχρι τοῦ παθήματός του β) ὁ πῆσιέστερος εἰς τὸν τόπον τοῦ παθήματος ἱατρός, βεβαιῶν τὸ πάθημα, τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ὡς ἐγγίστα διάρκειαν αὐτοῦ.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ὑπὸ στοιχ. Α περιπτώσιν, ὁ ἐξαιτούμενος περιθάλψιν ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ παθήματος πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ταμείου τῶν περιθάλψεων τὴν περί τούτου αἰτησιν, προσάγων καὶ τὰς ὡς ἀνωτέρω εἰρηται ὑπὸ στοιχ. α καὶ β ἐνδόχους καταθέσεις τῶν βεβαιούντων τὸ πάθημα αὐτοῦ καὶ προσέτι ἐπίσημον μαρτυρικὸν τῆς ἁρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, ἐμφαίνων τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὴν πατρίδα, τὴν ἐπαχὴν τοῦ γάμου, ἂν ἢ ἔγγαμος, τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων καὶ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς οἰκογενείας του.

Εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις ὀφείλει νὰ ὑπαχθῇ καὶ ὁ κατὰ τὴν ὑπὸ στοιχ. Β ὑπαγομένην περίπτωσιν ἐξαιτούμενος περιθάλψιν.

Ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Γ περιπτώσει ἡ χήρα τοῦ ἀποδιώσαντος ἐργάτου ὀφείλει νὰ προσεγγάξῃ, πλην τῶν μαρτυρικῶν τῶν βεβαιούντων τὸ πάθημα καὶ τὸν ἐκ τούτου ἐπελθόντα θάνατον τοῦ συζυγοῦ αὐτῆς, καὶ τὰ ἑξῆς :

1. Ἐπίσημον μαρτυρικὸν τῆς ἁρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς βεβαιούν τὴν ταυτότητα αὐτῆς.

2. Ἐπίσημον μαρτυρικὸν τοῦ γάμου τῆς.

3. Ἐπίσημον μαρτυρικὸν ἐμφαίνων τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ ἂν ταῦτα συνεπλήρωσαν τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας των ἔτος.

Ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὴν § 3 τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ διατάγματος περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀποδιώσας ἢ ὁ φονευθεὶς ἐργάτης ἐτύχανε τὸ στήριγμα τῆς πατρικῆς τοῦ οἰκογενείας, ὀφείλουσι οἱ γονεῖς ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποδιώσεως τοῦ ἐργάτου, ἐντὸς τῶν ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Α' περιπτώσει ἀπαιτούμενων ἀποδείξεων, καὶ μαρτυρικὸν τῆς ἁρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς βεβαιούν τὴν ταυτότητα αὐτῶν, τὴν ἡλικίαν των καὶ τὴν οἰκονομικὴν τῆς οἰκογενείας κατάστασιν.

Ἡ περὶ ἀπονομῆς περιθάλψεως αἰτήσεις γίνεται δεκτὴ ἢ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ταμείου τῶν περιθάλψεων ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀφ' ἧς αὕτη ὑποβλήθῃ. Ἡ δὲ περὶ ταύτης ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου κοινοποιεῖται τὸ ταχύτερον ἐγγράφιως πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τὸν Ἰ' κεντρικὸν ὑποταμίαν, εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ διαχείρισις τοῦ ταμείου τῶν περιθάλψεων πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν.

Νόμος ΒΩΜΑ' τῆς 21 Φεβρ.[23 Μαρτ.] 1901. Περί περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ μεταλλουργείοις παθόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Δικαιώματά τῶν παθόντων καὶ ὑποχρεώσεις τῶν κυρίων
τῶν ἐπιχειρήσεων.

1. Οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ μεταλλουργείοις ἐργάται ἢ ὑπάλληλοι οἱ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀτομικῆς τῆς ἐργασίας ὑποστάντες δυστύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος, δικαιούνται εἰς ἀποζημίωσιν ἢ σύνταξιν, ἂν ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀνικανότης διήρκεσε πλέον τῶν τεσσάρων ἡμερῶν, πλὴν τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἐκ προθέσεως προῦκάλεσαν τὸ ἐπελθόν δυστύχημα. Εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπάλληλους τῶν μεταλλείων συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἐργάται τῶν ὀρυχείων καὶ λατομείων, ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος τῶν ὑποίων εἰσπράττει το Δημόσιον 10 0/0 κατὰ τὸν νόμον ΒΟΕ τῆς 5 Αὐγούστου 1892. Οἱ ἐργολάβοι θεωροῦνται ὡς ἐργάται ἀπολαμβάνοντες ἡμερησίῃ 5 δραχ. 5. Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν μεταλλείων καὶ μεταλλουργείων συγκαταλέγεται καὶ τὸ προσωπικὸν τὸ ἐργαζόμενον εἰς ἀπάσας τὰς συναφεῖς μὲ αὐτὰ ἐργασίας.

2. Ἄν ἡ ἐκ τοῦ δυστυχήματος ἐπελθοῦσα ἀνικανότης τοῦ παθόντος διαρκῇ ἑλαττοῦ τῶν τριῶν μηνῶν, ὑποχρεοῦται ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος, ἐβδομαδιαίως ἀποτινομένην, ὀριζομένην δὲ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμερησίου ἢ τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανεν ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἡμέραν, τὴν ἐβδομάδα ἢ τὴν μῆνα, καθ' ὃν συνέβη τὸ δυστύχημα.

3. Ἄν ἡ ἀνικανότης διαρκῇ πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, ὑποχρεοῦται εἰς πληρωρὴν συντάξεως κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ ἡμισητὸ τὸ «ταμεῖον περιθλίψεων» τὸ συσταθὲν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 Β. Διατάγματος, τὸ ὁποῖον μετονομαζόμενον ἀπὸ τοῦ νῦν «Ταμεῖον Μεταλλευτῶν» θέλει διοικεῖσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

4. Ἄν ἡ ἀνικανότης εἶναι πλήρης ἢ ἂν ὁ παθὼν ἀπώλεσε χεῖρα ἢ πόδα, δικαιοῦται εἰς σύνταξιν ἴσην μὲ τὸ ἥμισυ, ἂν δ' εἶναι μερικὴ, ἴσην μὲ τὸ τρίτον τοῦ ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ, τὸν ὅποιον ἐλάμβανε, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθρου 2.

Τῶν δοκίμων ἢ παιδῶν, τῶν λαμβανόντων ἡμερομισθιον ἑλαττον τῶν δρ. 2 50, λογιζέται ἡ σύνταξις ἐπὶ τῇ βάσει ἡμερομισθίου δρ. 2,50.

5. Ἡ σύνταξις καταβάλλεται εἰς τὴν δικαιοῦχον τὴν 1 ἐκάστου μηνος προκαταβολικῶς. Πρὸς ὀρισμὸν δὲ τῆς συντάξεως ὁ μὲν ὑπολογίζεται εἰς ἡμέρας εἴκοσι καὶ ἐξ.

6. Ἡ μηνιαία σύνταξις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν τριῶν πρώτων μηνῶν, αἵτινες ἐπιβαρύνουσι τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τὸ ἀρθρον 2.

7. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παθόντος μεταβαίνει ἡ σύνταξις ἡλαττωμένη κατὰ $1\frac{1}{4}$ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ κατὰ κεφαλὰς διανεμομένη· ἐν ἐλλείψει δὲ συζύγου καὶ τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς κατὰ κεφαλὰς. Μόνον ἡ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ δυστυχήματος σύζυγος δικαιοῦται εἰς σύνταξιν ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἢ προηγουμένης συζύγου τέκνα.

Ἄν ὁ μετὰ θάνατον τοῦ παθόντος δικαί ὕμνος εἰς σύνταξιν εἶναι εἴς, λαμβάνει τὸ ἥμισυ τῆς συντάξεως τοῦ παθόντος.

Τὰ ἄρρενα τέκνα δὲν λαμβάνουσι σύνταξιν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16 ἔτους τῆς ἡλικίας των, τὰ δὲ θήλεα μετὰ τὸν γάμον αὐτῶν. Τὰ θήλεα ὁμῶς λαμβάνουσι προῖκα σύνταξιν ἐνδὲς ἔτους τὴν ἐπιρῶσαν τοῦ γάμου. Ἡ σύζυγος, ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον, παύει συμμετέχουσα τῆς συντάξεως.

8. Ἄν ὁ παθὼν ἐφρονεύθῃ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἂν ἀπέθανε πρὶν ἢ ὀρισθῇ ἡ σύνταξις αὐτοῦ, ἀρχίζει αὕτη διὰ τοὺς δικαιουμένους συγγενεῖς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου. Ἐν τῇ περιπτώ-

σει ταύτη ὁ παθὼν θεωρεῖται ὡς ὑποστὰς πλήρη ἀνικανότητα ἐκ τοῦ δυστυχήματος· καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ὀρίζεται ἡ σύνταξις τῶν συγγενῶν.

9 Ἡ σύνταξις τοῦ παθόντος ἐκ δυστυχήματος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 100 δραχ. κατὰ μῆνα σὺν 1/4 τοῦ προπλέον εἰς ὃ θὰ ἐδικαιοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἡμερομισθίου ἢ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του.

10. Τὰ φάρμακα τῆς νοσηλείας καὶ τὸν ἱατρὸν κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τῆς παθήσεως χορηγεῖ ὁ ἰδιοκτήτης δωρεάν, ἐν περιπτώσει δὲ θανάτου κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτοῦ διαστήμα καὶ τὰ ἐξοδα τῆς κηδείας ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ἐξίκοντα.

11. Πρὸς τοὺς παθόντας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου χορηγοῦνται αἱ βοήθειαι, ὡς ὀρίζονται αὗται ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 Β. Διατάγματος.

12. Αἱ συντάξεις καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 βοήθειαι οὕτε ἐκχωροῦνται οὔτε κατάσχονται.

13. Οἱ ἀλλοδαποὶ δικαιοῦνται εἰς τὴν σύνταξιν τὴν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου χορηγουμένην, ἐφ' ὅσον διαμένουν ἐν Ἑλλάδι. Ὅμοίως καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν οἱ δικαιοῦμενοι εἰς σύνταξιν ἐφ' ὅσον διαμένουν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἂν διέμενον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ δυστυχήματος τοῦ παθόντος. Ἀλλ' οἱ τε παθόντες ἀλλοδαποὶ καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἀπερχόμενοι τῆς Ἑλλάδος δικαιοῦνται εἰς ἀπόληψιν συντάξεως· ἐφ' ἅπασι τριῶν ἐτῶν, στερούμενοι παντὸς περαιτέρω δικαιώματος ἢ ἑαυτοῦς ἢ τοὺς συγγενεῖς των καὶ ἂν ᾔθελον καὶ αὐτοὶ ἐπανέλθῃ εἰς Ἑλλάδα.

14. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν δικαιοῦνται οἱ παθόντες ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν καὶ ἄλλοι κληρονόμοι κατὰ τῶν κυρίων τῶν μεταλλείων καὶ μεταλλουργείων ἢ κατὰ τῶν προϊσταμένων τῆς ἐργασίας ἐν τοῖς ἔργοις, ἐνθα ἐπαθὼν πλὴν τῶν πηγαζουσῶν ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Μόνον ὁ κύριος τοῦ μεταλλείου ἢ μεταλλουργείου δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς ἀγωγὰς τοῦ παθόντος κατὰ τῶν ὑπαιτίων τοῦ δυστυχήματος ἄλλων παρὰ τοὺς ἔργατας αὐτοῦ.

ἢ τοὺς προστεθέντας ὑπ' αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὸ κοινὸν δίκαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πόροι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ Διοικήσεις αὐτοῦ.

15. Πόροι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐκτὸς τῶν τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ, εἰσὶν οἱ ἑξῆς :

Α') 1 0)0 τοῦ καθαρῷ εισοδήματος τῶν μεταλλείων, τὸ εἰσπραττόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τοῦ Χ4' νόμου περὶ μεταλλείων.

Β') 1 0)0 τοῦ καθαρῷ εισοδήματος τῶν μεταλλουργείων ἐν γένει, συμβεβηκυμένου καὶ συνεισπραττομένου μετὰ τοῦ φόρου τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τοῦ καθαρῷ εισοδήματος αὐτῶν, καὶ 1 0)0 τοῦ καθαρῷ εισοδήματος τῶν ὀρυχείων καὶ λατομείων, ἐπὶ τοῦ καθαρῷ εισοδήματος τῶν ὁποίων εἰσπράττει τὸ Δημόσιον 10 0)0 κατὰ τὸν νόμον 'BOE'.

Τὸ 1 0)0 τοῦτο ἐπὶ τοῦ καθαρῷ εισοδήματος τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων δύναται διὰ Β. Διατάγματος νὰ αὐξηθῇ εἰς 1 1)2 0)0, ἂν ἔτος τι τὰ εἰσοδήματα τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν δὲν ἐπαρκέσουν εἰς τὰς δαπάνας αὐτοῦ.

Γ') Τὰ πρόστιμα τὰ ἐπιβαλλόμενα δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου καὶ τοῦ καθεστῶτος περὶ μεταλλείων νόμου.

Δ') Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 προβλεπόμεναι εἰσφορὰὶ τῶν ταμείων 'Αλληλεβοηθείας.

Ε') Αἱ ὑπὲρ τοῦ ταμείου τούτου δωρεαὶ ἢ κληροδοτήσεις.

16. Ἡ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὑπηρεσία ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ ἐφαρμόζονται ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς εἰσπραξέων αἱ διατάξεις τῶν περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμων.

17. Τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν διοικεῖται ὑπὸ Συμβουλίου ἑπταμελοῦς, συγχευμένου ἐκ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Λογιστηρίου, ὡς προέδρου, τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Μεταλλείων ἢ τοῦ τῆς χρέως αὐτοῦ ἐκπληροῦντος νομομηχανικοῦ, ὡς ἀντιπροέδρου, καὶ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν νομικοῦ συμβού-

λου, τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ Ὑπουργεῖῳ τμηματάρχου τῆς δημοσίας οἰκονομίας, τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ὀρυκτολόγου καὶ δύο ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Μεταλλευτικῶν ἢ Μεταλλουργικῶν ἐργασιῶν, διοριζομένων κατ' ἔτος παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν. Ἐδρὴν δ' ἔχει τὰς Ἀθήνας.

18. Τὸ συμβούλιον θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἂν πρὶς μόνον μέλη παρίστανται, ἅπαντα προσκλούμενα πρὸς ἐκάστην συνεδρίαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

Κωλυομένου τοῦ Προέδρου καὶ ἀντιπροέδρου, τὴν προεδρίαν ἀναλαμβάνει ὁ νομικὸς σύμβουλος.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειονοψησίαν τῶν παρόντων μελῶν· ἐν ἰσοψησίᾳ δὲ νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

19. Παρὰ τῷ Συμβουλίῳ ἀναλαμβάνει χρέη γραμματέως καὶ λογιστοῦ εἰς τῶν γραμματέων Α' τάξεως τοῦ Ἰνέγκου Λογιστηρίου, παρὰ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἑσωτερικῶν διοριζόμενος.

Τὰ χρέη ταμείου ἐκπληροῦ ὁ κεντρικὸς ταμίης ἢ εἰς τῶν ταμιῶν Ἀττικῆς.

20. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διαχειρίζεται τὰ κεφάλαια τοῦ ταμείου, ἐξελέγχει τὰς αἰτήσεις περὶ συντάξεων, ἐντέλλεται τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς εὐθείας μετὰ πάσης Ἀρχῆς σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

21. Ὁ Πρόεδρος ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπογράφει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ χρηματικὰ ἐντάλματα, εἰς ᾧ συνουπογράφει καὶ ὁ γραμματεὺς, τὰ δὲ γραμμάτια παραλαβῆς ὑπογράφει ὁ ταμίης καὶ ἐπιθεωρεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου.

22. Ὁ Πρόεδρος παρίσται τὸ ταμεῖον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἢ δὲ ὑπεράσπισις τῶν συμφερόντων τοῦ ταμείου ἐνώπιον αὐτῶν ἀνατίθεται εἰς τὸν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἑσωτερικῶν νομικὸν σύμβουλον ἢ τὸν νόμιμον αὐτοῦ ἀναπληρωτὴν.

23. Χορηγεῖται ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοῦ ταμείου ἐπιμίσθιον εἰς μὲν τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Συμβουλίου δραχ. 100 κατὰ μῆνα, εἰς δὲ τὸν γραμματέα καὶ τὸν ταμίαν ἀνὰ 50.

Ἐπίσης καταβάλλονται ἐκ τῶν αὐτῶν κεφαλαίων τὰ γρα-
ρικὰ έξοδα.

Τὰ τριπλότυπα τῶν γραμματίων παραλαβῆς καὶ τὰ έντυπα
τῶν ένταλμάτων, εἰς διπλότυπα κατηρτισμένα, ὡς καὶ τὰ βι-
βλία τῆς διαχειρίσεως χορηγεῖ ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν,
μονογραφημένα παρὰ τινος τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ.

24. Ἡ περιουσία τοῦ ταμείου μένει διορκῶς διατεθειμένη
εἰς χρονώγραφα τοῦ δημοσίου ἅτινα θέλουν κατατίθεσθαι εἰς ἰ-
διαιτερον κινῶτιον σιδηροῦν ἐν τῷ Κεντρικῷ Ταμείῳ. Δύ αται
ὅμως ποσόν τι τῆς περιουσίας ταύτης μὴ ὑπερβαῖνον τὰς ἐτη-
σίως εἰσπράξεις ἐκ τακτικῶν ἐσόδων νὰ μένη κατατεθειμένη ἐπὶ
ἀνοικτῷ λογαριασμῷ παρὰ τινι τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνεγνωρισμέ-
νων Τραπεζῶν, ἥτις θέλει ἐνεργεῖ καὶ τὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῇ
παρουσίᾳ ἐπιταγῶν τοῦ ταμείου.

25. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συντάσσει καθ' ἕκαστον ἔ-
τος λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεώς του, ἥτις δημοσιεύεται εἰς
τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Σὺν τῇ λογοδοσίᾳ θέλει δη-
μοσιεύει κατὰστασιν ἐμφαίνουσιν τὰς ἀπονεμηθείσας κατὰ τὸ
ἔτος συνταξεις, μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς παραλαβῆς ἐκάστης
αἰτήσεως καὶ τὴν τῆς ἀπονομῆς αὐτῆς.

Οἱ δὲ λογαριασμοὶ ἐκάστης χρήσεως ὑποβάλλονται μεθ' ὁ-
λων τῶν δικαιολογητικῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἐπο-
μένου ἔτους εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ὅπερ ὀφείλει νὰ
ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του ἐπ' αὐτῶν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους.

26. Τὰ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου κανονισθί-
σονται διὰ Β. Διατάγματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ .

Βεβαίωσις τοῦ δυστυχήματος.

27. Ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ
ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, ἐνθα συνέβη τὸ δυστύχημα, ὀφείλει, ἂν τὸ
δυστύχημα προκαλέσῃ ἀνικανότητα ἐπὶ πλέον τῆς ἐβδομάδος,
νὰ βεβαιώσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος ἐγ-
γράφως καὶ ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας,

ἐν ᾗ συνέβη τὸ δυστύχημα, μετὰ δύο εἰς τὸ δυστύχημα πρυνθεύοντων μαρτύρων, ἂν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι, τὰς λεπτομερείας τοῦ δυστυχήματος, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβη, τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τοῦ παθόντος.

Ἐπίσης ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας καὶ ἐπιμελεῖται τῶν αὐτῶν προσώπων ὁ θεραπεύων ἰατρός ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ νόρκως καὶ ἐγγράφως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τὴν κατὰ τὸν τοῦ παθόντος καὶ τὴν πιθανὴν ἑκδοσιν τοῦ παθήματος.

Ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως τιμωρεῖται διὰ προστίμου ἕως 200 δρ., ἂν παραλείψῃ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ αὐτοῦ εἴτε αὐτὸς εἴτε ὁ ἀναπληρωτής αὐτοῦ. Τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, εἰσπραττόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπιτελεστικοῦ ταμείου τῆς περιφερείας πρὸς ὄφελος τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

28. Ἐπίσης οἱ συγγενεῖς τοῦ παθόντος ἢ καὶ αὐτὸς ὁ παθὼν δικαιοῦνται νὰ αἰτήσωνται, ὅπως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ εἰρηνοδίκου καταθέσωσι περὶ τοῦ δυστυχήματος καὶ περὶ τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἧς ἐγένετο τοῦτο.

29. Ὁ εἰρηνοδίκης, συλλέγων καὶ αἰσθητέως ἄλλας πληροφορίες, συντάσσει ἐκθεσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος. Ἀντίγραφον ταύτης, ὡς καὶ τῶν καταθέσεων ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, χορηγεῖ εἰς τὸν παθόντα ἢ εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ ἐπὶ τῇ αἰτήσει των.

30. Ὁ παθὼν ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ διεσθύνονται τὰ ἐγγράφα ταῦτα, συνοδευόμενα μὲ τὴν αἰτησίαν των περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ παθόντος τὰ ἐγγράφα ταῦτα δέον νὰ συνοδεύωνται μὲ πιστοποιητικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς κατοικίας του, δηλοῦν τὴν πατρίδα, τὸν γάμον, τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐπιζῶντας γονεῖς.

Ὡς πρὸς τὰ ἐγγράφα ταῦτα τηροῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 128 τοῦ λογιστικοῦ νόμου περὶ συντάξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐκδίκασις καὶ πληρωμὴ τῶν συντάξεων.

31. Ὁ Πρόεδρος, ἅμα λαβὼν τὴν αἴτησιν, καταχωρίζει τὴν ἐν περιλήψει ἐν βιβλίῳ πρωτοκόλλου, μεθ' ὃ ἐξετάζει τὸν ἰσχυρισμὸν, καὶ ἂν θεωρῇ αὐτὸν πλήρη, ὑποβάλλει τὴν αἴτησιν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰς πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν. Ἄλλως προκαλεῖ δεόντως τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐγγράφων, ἡ ἀνάγκη δὲ καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν τοῦ παθόντος δαπάναις τοῦ ταμείου.

32. Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰ ὑποβληθέντα ἐγγράφα καὶ οἷας-ποτε ἄλλας πληροφορίας ἔχει συλλέξει ἄλλοθεν, ἀποφαίνεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἐγγράφων τῶν διὰ τοῦ παθόντος νόμου ἀπαιτουμένων περὶ τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως δι' ἀποράσεως ἡτιολογημένης καὶ καταχωριζομένης ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν συνεδριάσεων.

33. Ὁ παθὼν ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ἂν ἡ ἀπόφασις δὲν κοινοποιῇ ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 32 προθεσμίας, δικαιοῦνται ἐγγεῖρωσιν ἄγωγὴν κατὰ τοῦ Ταμείου τῶν Μεταλλευτῶν εἰς ἀκλήρων ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων πρὸς ἀπόληψιν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ δικαιωμάτων.

34. Τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κοινοποιεῖ ὁ Πρόεδρος εἰς τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς τὴν εἰργάζεται ὁ παθὼν, καὶ εἰς τὸν παθόντα ἢ εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἰδιοκτήτας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ἀπόφασις οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπόκειται ὡς πρὸς δὲ τὸν παθόντα ἢ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, δικαιοῦνται οὗτοι νὰ ἐκκαλέσωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Ἡ ἐφεσις ἐκδικάζεται συνοπτικῶς, εἰσαγομὲν διὰ τοῦ πινακίου τῶν αἰτήσεων τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ ἀφ' ἑαυτῆς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως πρὸς τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον ἀναρρέσεως.

35. Ἄν προϊόντες τοῦ χρόνου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον πεισθῇ, ὅτι ἡ ἀνικανότης συνταξιούχου τινὸς ἔπαυσεν ἢ περιωρίσθη, προβαίνει δαπάναις τοῦ ταμείου εἰς νέαν ἱατρικὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, συνεπεία τῆς ὁποίας ἐκδίδει νέαν ἀπόφασιν.

Ἐν περιπτώσει χειροτερεύσεως τῆς καταστάσεως τοῦ ἀφναταί καὶ ὁ παθὼν νὰ ὑποβάλλῃ αἴτησιν.

Ἐπὶ τῆς νέας ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ἐφαρμόζονται αἱ αὐταὶ διατάξεις, αἱ καὶ ἐν ἀρθροῖς 32—34.

36. Ὁ Διευθυντὴς ἢ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὴν ἀνήκει ὁ παθὼν, θέλει πληρῶναι κατὰ μῆνα ἐλοκληρὴν τὴν συνταξιν εἰς τὸν δικαιοῦχον, τὸ μὲν ἥμισυ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ταμείου τῶν Μεταλλευτῶν. Κατὰ τριμηνίαν δὲ θέλει στέλλειν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ ταμείου Μεταλλευτῶν καταρτασὶν τὴν διὰ λογαριασμὸν τοῦ ταμείου πληρωθέντων μετὰ τῶν δικαιοκρατικῶν, μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῶν ὁποίων ὁ Πρόεδρος ἐντέλλεται τὴν ἐπιστροφὴν τῶν προκαταβληθέντων παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως. Τὴν πληρωμὴν ἐνεργεῖ ὁ ταμίης δι' ἐπιταγῶν ἐπὶ τῇ ἐν ἀρθρῷ 24 ἀναφερομένης Τραπεζῆς.

37. Ἄν ὁ Διευθυντὴς ἢ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπιχειρήσεως ἀναβάλῃ πέραν τῶν δέκα ἡμερῶν τὴν πληρωμὴν συνταξέως τινος ἢ τῶν βοηθημάτων τῶν ἀναφερομένων ἐν ἀρθροῖς 2 καὶ 10 πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον δικαιοῦται νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὅστις ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις, καὶ ὑποβάλλει εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο δέ, ἂν πεισθῇ, ὅτι κακῶς ἡρνήθη τὴν πληρωμὴν ὁ ἰδιοκτῆτης ἢ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐντέλλεται εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμίαν νὰ εἰσπράξῃ καταναγκαστικῶς τὸ ἀντίτιμον τῆς καθυστερουμένης συνταξέως ἢ βοηθήματος, μετὰ προστίμου ἑσού πρὸς τὸ ὅσκιον τῆς αἰτίας αὐτῆς, καὶ τὴν μὲν σύνταξιν ἢ βοήθημα νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν δικαιοῦχον, τὸ δὲ πρῶστιμον νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Μεταλλευτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐξοφαλιστικὰ μέτρα.

38. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπιχειρήσεως

περίεση εἰς χρηματικὴν στενοχωρίαν, καὶ ἡ εἰσπραξὶς τῶν συντάξεων κ. θίσταται ἀδύνατος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν μετ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου ἐντέλλεται τὴν πληρωμὴν αὐτῶν εἰς τοὺς δικαιούχους ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. εἰδοποιεῖ δὲ τὸν νομικὸν σύμβουλον τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπως λάβῃ ἅπαντα τὰ ἐξασφαλιστικὰ μέτρα τῆς ἐπιχειρήσεως.

39. Ἐν περιπτώσει καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, εἴτε διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, εἴτε διὰ λογαριασμὸν τρίτου, κτήσεων ἀνηκουσῶν εἰς ἐπιχειρήσιν ὑποχρεωὶν εἰς πληρωμὴν συντάξεων, τὰ δικαιώματα τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν λογιζονται προνομιοῦχα, κατατάσσονται δὲ ἀμέσως μετὰ τὰς προνομιοῦχους ἀπαιτήσεις τοῦ ἐδικοῦ τρίτου τοῦ άρθρου 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἀπκρτίζονται δὲ ταῦτα ἐκ τῶν ὀφειλουμένων ποσῶν διὰ βοηθήματα ἢ συν-άξεις κατατεχίας ἀπαιτητάς καὶ μὴ πληρωθείσας, καὶ ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ὀφειλουμένων εἰς τὸ μέλλον πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς πληρωμῆς τῶν συντάξεων διὰ τὰ συμβάντα δυστυχήματα πρὸ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως. Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἀπαιτήσεις, ἂν δὲν ἀναλωθῶνται ἀπὸ τὸν νέον ἰδιοκτήτην, θέλουσι κεφαλαιοποιεῖσθαι, ὑπολογιζομένου τοῦ κεφαλαίου εἰς τὸ ἕκ-πλάσιον τῶν ἐτήσιων συντάξεων, καὶ θέλουσι κρατεῖσθαι ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐκπλειστηριάσματος.

40. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον θέλουσι λογίζεσθαι καὶ ἐξαπαιτίζεσθαι τὰ δικαιώματα τοῦ Ταμείου τῶν Μεταλλευτῶν ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ὑποχρεοῦν εἰς πληρωμὴν συντάξεων ἢ βοηθημάτων, ἢ μεταβιβάσεως αὐτῆς, παρκετὸς ἂν ὁ νέος ἰδιοκτήτης ἀναδέχῃται τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ παλαιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Παραγραφαί.

41. Πᾶσα ἀπαίτησις πρὸς σύνταξιν πηγάζουσα ἐκ δυστυχίματος προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τοῦ

Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἢ κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ, περὶ ἧς δὲν ὑπεβλήθη ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 αἵτησις, παραγράφεται δύο ἔτη μετὰ τὸ δικαίωμα. Δὲν παραγράφονται ὁμῶς αἱ ἀπαιτήσεις κατὰ τῶν κτητῶν, ἂν οἱ προϊστάμενοι αὐτῶν δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 27.

Προκειμένου περὶ δικαιωμάτων ἀποκτωμένων μετὰ τὸν συνταξιοῦχον, ταῦτα παραγράφονται δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἂν δὲν ὑπεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 αἵτησις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ταμεῖα ἀλληλοβοηθείας.

42. Τὰ ὑφιστάμενα ταμεῖα ἀλληλοβοηθείας Μεταλλείων Μεταλλουργείων θέλουσιν ἐξακολουθήσει ἀπὸ τῆς ἰσχύος παρόντος νόμου χορηγοῦντα βοηθήματα ἢ συντάξεις εἰς τὰ παθόντας πρὸ ταύτης, κατὰ τὰ ὀριζόμενα παρὰ τῶν κανονισμῶν αὐτῶν. Θέλουσιν ὁμῶς πύσει χορηγοῦντα συντάξεις τοῖς παθόντας ἐκ βιαίου συμβάντος ἢ τοῖς συγγενεῖς αὐτῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ παρόντος νόμου, ὡς δικαιουμένους νὰ ἔωσι τοιαύτην παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Θέλουσι συνεισφέρει εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν καθ' ἑξαμηνίαν πέμπτον τῶν ἑξαμηνιαίων εἰσοδημάτων αὐτῶν. Ἐξαίρεται διὰ τὰ πρῶτα ἔτη, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, θεσπίζουσα συνεισφέρει τὰ ταμεῖα ἀλληλοβοηθείας μόνον τὰ ἑξῆς ποσοστά ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν: τὸ πρῶτον ἔτος 1)12, τὸ ἕτερον 1)11, τὸ 3ον ἔτος 1)10, τὸ 4ον ἔτος 1)9, τὸ 5ον 1)8, τὸ 6ον ἔτος 1)7, τὸ 7ον ἔτος 1)6.

Ἄν ὁ κύριος τοῦ Μεταλλείου καταβάλλῃ εἰς τὸ ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας τοῦ ἰδίου Μεταλλείου ποσὴν ἴσον ἢ ἀνωτέραν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, τῶν κανονιζομένων ἐν τοῖς ἄρθρο 9 καὶ 10, ἀναλαμβάνει τοῦτο τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

43. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 123 τοῦ λογιστικοῦ νόμου περὶ ἐπιτροπικῶν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ ἐπιτροπικά τῶν ἐκ τοῦ παρόντος νόμου συνταξιούχων.

Ἐπίσης ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΒΥΚ' τοῦ 1896 διὰ τὰς μεταβιβαζομένας εἰσπράξεις εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν ἢ τὰ παρ' αὐτοῦ ἀποστελλόμενα πρὸς διὰ μέσου τῶν ταμείων τοῦ Κράτους. Ὁμοίως ἅπασαι αἱ δικαστικαὶ καὶ διοικητικαὶ πράξεις, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ παθόντος ἢ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ πρὸς κτήσιν τῶν ἐκ τοῦ παρόντος νόμου δικαιωμάτων, συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ἀπηλλαγμέναι οὗται καὶ τῶν δικαστικῶν τελῶν.

44. Ὁ παρὼν νόμος ἰσχύει ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1900. Τὰ δὲ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ ὁρισθήσονται διὰ Β. Διατάγματος.

Β. Διάταγμα τῆς 15 Σεπτ. 1901. Περί ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου τοῦ ταμεῖου μεταλλευτῶν.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 26 τοῦ νόμου ΒΩΜΑ' τῆς 21 Φεβρουαρίου 1901 «περὶ περιθλῆψεως τῶν ἐν ταῖς μεταλλείαις καὶ μεταλλουργείοις παθόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, διατάσσομεν.

1. Οἱ ἐπαρχιακοὶ ταμίαι, β.βαιούντες καὶ εἰσπράττοντες μετὰ τοῦ φόρου τοῦ δημοσίου τὰ ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου μεταλλευτῶν ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ νόμου ΒΩΜΑ' ὁριζόμενι ἔσοδα ἐκ φόρων μεταλλείων κλπ. ἐνεργουσί, εἰς βάρος τῶν ἐν τῇ περιουσίᾳ αὐτῶν ἐδρευουσῶν ἐταιρειῶν ἢ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων ἢ διαμενόντων ἰδιωκτητῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὴν βεβαιωμένων τῶν εἰς τὸ ρηθέν ταμεῖον ἀναλογούντων ἐσόδων ὑπὸ ἰδίαν ἐπὶ τῇ «ταμεῖον μεταλλευτῶν», ὑφ' ἣν καὶ χρεοῦνται οὗτοι μετὰ τὴν εἰσπραξίν καὶ εἰσαγωγὴν τῶν ἐσόδων εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν ταμείων διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν οἰκείων γραμματίων παραλαβῆς, ὧν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ ποσὰ σημειοῦσιν ἐπὶ τῶν, διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν, εἰς τὸ δημόσιον ἀνηκόντων ὧν, ἐκδιδομένων γραμματίων παραλαβῆς.

Ὑποβάλλουσι δὲ εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου κατὰστασαν, ἐν ᾗ ἐμφαίνεται κατ' ὀφειλέτην τὸ βεβαιωθὲν ποσόν, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ τριπλοτύπου ἀποδεικτικοῦ παραλαβῆς εἰσπρακτέων ἐσόδων, ὡς καὶ τῶν ἐκδιδομένων γραμματίων παραλαβῆς καὶ τὸ ποσὸν τούτων.

2. Ὑπὸ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημονευμένην μερίδα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἀποσπασμάτων ἀποφάσεων, προσηκόντως ἐκδεδομένων, οἱ ταμίαι βεβαιοῦσι καὶ εἰσπράττουσι καὶ τὰ κατὰ τὸν νόμον ΒΩΜΑ' ἢ τὸν καθεστῶτα περὶ μεταλλείων ἐπιβαλλόμενα ταῖς ἐταιρείαις ἢ τοῖς ἰδιοκτηταῖς τῶν ἐπιχειρήσεων πρόστιμα, ὡς καὶ τὰς διὰ λογαριασμὸν τούτων ἐκ τοῦ ταμείου τῶν μεταλλευτῶν καταβαλλόμενα, ἐνεκα δυστροπίας τῶν ὑποχρέων εἰς πληρωμὴν, ἀπολήψιμα ἐξοδα. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ ἐνεργεῖται καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐκ συνεισφορῶν τῶν ταμείων ἀλληλοδοθηίας καθιερούμενα ἐσοδα τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν.

3. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης τρόπον βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται παρὰ τῶν ταμιῶν καὶ αἱ κεφαλαιωθείσα, προκειμένης ἀναγκαστικῆς ἐκπαιήσεως ὑπεγγύων κτήσεων ἢ διαλύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπαιτήσεις τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου βεβαιώσις ἐνεργεῖται δι' ὃ ποσὸν καὶ ἡ κατάσχεσις ἐπεβλήθη ἢ ἡ ἀναγγελία ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ προέδρου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν.

4. Οἱ ταμίαι ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι παρ' αὐτοῖς τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἀποφάσεων ὡς παραστατικὰ τῆς βεβαιώσεως ἐγγράφα, ἐκ δὲ τῶν ἐκδεδομένων τριπλοτύπων ἀποδεικτικῶν παραλαβῆς εἰσπρακτέων ἐσόδων, τὰ μὲν παραρτήματα αὐτῶν υποβάλλωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν, τὰ δὲ ἀποδεικτικὰ αὐτῶν, μετὰ τῶν ἄλλων λογιστικῶν στοιχείων τῆς διαχειρίσεως τῶν, εἰς τὸ Γενικὸν Λογιστήριον.

Ὅφείλουσι πρὸς τούτοις οἱ ταμίαι νὰ υποβάλλωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδιδόμενα γραμμάτια παραλαβῆς διὰ τὴν εἰσπράξιν τῶν εἰς τὸ ταμεῖον μεταλλευτῶν ἀνηκόντων ἐσόδων.

Τὰ γραμμάτια ταῦτα παραλαβῆς ἐξοφλοῦνται συνεπὶ διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου παρὰ τοῦ α' ταμείου ἐπὶ

τῶν πληρωμῶν τῶν ἐπαρχιακῶν ἐξόδων Ἀττικῆς διὰ τῆς ἐκδόσεως χρηματικῶν γραμματίων, ἐξοπλουμένων ἄνευ τέλους χαρτοσήμου, ἐπὶ τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου ὡς ταμείου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν.

δ. Τὸ ἐπὶ τῇ ἐξαργυρώσει τοῦ χρηματικοῦ γραμματίου ἐκκοπτόμενον παρὰ τοῦ ταμείου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ἀποδεικτικὸν εἰσπραξέως προσαρτᾶται, μετὰ τὴν προτίκουσαν ἐπ' αὐτοῦ θεώρησιν, εἰς τὸ ἐξοπλούμενον χρηματικὸν γραμματίον ὡς δικαιολογητικὸν τῆς ἐξαργύσεως αὐτοῦ, τὸ δὲ παραρτήμα τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου ἀποστέλλεται εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ὡς στοιχεῖον ἀναγκαῖον πρὸς ἐγγράφην τῆς οἰκείας διαχειριστικῆς πράξεως εἰς χρέωσιν τοῦ ταμείου.

ε. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς τὸ γραφεῖον ὑποβληομένων παρὰ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων γραμματίων παραλήψεως καὶ τῶν παραρτημάτων τῶν ἐκδιδόμενων τριπλοτύπων ἀποδεικτικῶν παραλήψεως εἰσπραχτέων ἐσόδων, ἐνεργοῦνται παρὰ τοῦ ἐκπληρῶντος χρέη λογιστοῦ παρὰ τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ αἱ δέουσαι ἐν τοῖς βιβλίοις λογιστικαὶ πράξεις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περικρινοῦνται ἐν τῇ διαχειρίσει πᾶν καθυστέρημα ταύτης καὶ πᾶσα ἐμπράγματος τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ἀπαιτήσις.

Τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ καθολικὸν τῆς διαχειρίσεως βιβλίον τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν, τηρούμενα διπλογραφικῶς, κλεινοῦνται κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους, τὸ δὲ ἐξαργόμενον τῶν διαφορῶν μερίδων ὑποβάλλεται ἐν ἰσολογισμῷ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ὑπ' ὄψει τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τούτου. Παρὰ τῷ γραφεῖν τοῦ λογιστοῦ τηροῦνται ἐπίσης καὶ τὰ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οὐλοληπτικῆς κινήσεως τοῦ ταμείου ἀπαραίτητα βοηθητικὰ βιβλία.

7. Ἐν τῷ βιβλίῳ μητρώου τῶν συνταξιούχων θέλει σημειοῦσθαι ἡ χρονολογία τῆς ἀπαράσεως τοῦ συμβουλίου, ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τῆς συντάξεως, ὁ εἰς ὃν αὕτη ἀπενεμήθη, τὸ ἀπονεικθὲν ποσόν, οἱ ἐξ ὑποκαταστάσεως εἰς σύνταξιν δικαιούμενοι, ἡ ἡλικία τῶν ἀρρένων, αἱ ἀποκαταστάσεις τῶν θηλέων ὡς καὶ πᾶν ἄλλο γεγονός, ἐπιφέρον μεταβολὴν εἰς τὴν

κατάστασιν τῶν προσώπων, ἐξ ἧς ἐνδέχεται νὰ προέλθῃ βραχυτέρα διακοπή ἢ περιορισμός τῆς ἀρχικῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως.

8. Οἱ κατὰ τὸ Β. Διάταγμα τοῦ 1882 περιθαλψιούχαι ὡς καὶ εἰς οὗς ἀπενεμήθη ἢ ἀπονεμηθήσεται σύνταξις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΒΩΜΑ' τοῦ 1901 ἐφοδιασθήσονται διὰ φύλλων ταυτότητος.

Οὐδεμία πληρωμή περιθάλψεως ἢ συντάξεως ἐνεργεῖται, ἐκ μέρους τῶν ὑποχρέων εἰς τοῦτο ἐταιρειῶν καὶ ἰδιοκτητῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκ τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν. Ἄνευ προσχώρης τοῦ φύλλου ταυτότητος τοῦ μηνὸς ἐκείνου, δι' οὗ ἡ πληρωμή γίνεται, θεωρημένου παρὰ τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς.

9. Ἡ πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ἐκδιδόμενη παρὰ τῆς Ἑθνικῆς τραπεζῆς ἀποδείξις καταθέσεως χρημάτων παρ' αὐτῇ, ἐπ' ἀνοικτῷ λογαριασμῷ, ἄγεται παρ' αὐτοῦ εἰς πίστωσιν τοῦ ταμείου ἀνακοινοῦται δὲ ἅμα εἰς τὸν πρόεδρον τὸ ποσόν, ὃ ἀριθμῶς καὶ ἡ χρονολογία ταύτης πρὸς καταχώρησιν τῆς προσηκούσης ἐν ταῖς βιβλίοις πράξεως εἰς χρέωσιν τοῦ λ)σμοῦ τῆς Ἑθνικῆς τραπεζῆς.

10. Διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰς τὰς ἐταιρείας ἢ τοὺς ἰδιοκτητὰς ὀφειλομένων ἐκ τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ἐκδίδεται μετὰ προηγούμενον ἐλεγχον τῶν δικαιολογητικῶν, χρηματικὸν ἑντάλμα πληρωτέον ἐκ τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν ἐξοφλεῖται δὲ διὰ γράμματις παραλαβῆς ἑσσι ποσοῦ, οὗτινος ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία σημειοῦται ἐν τῷ ἐξοφλουμένῳ δι' αὐτοῦ ἑντάλματι.

Τὸ οὕτως ἐκδιδόμενον ἀποδεικτικὸν εἰσπράξεως μετὰ τοῦ παραρτήματος αὐτοῦ πέμπεται εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικητοῦ συμβουλίου, ἵνα, τὸ μὲν παράρτημα χρησιμεύσῃ ὡς τίτλος ἐφ' οὗ στηριχθήσεται ἡ εἰς πίστωσιν τοῦ λ)σμοῦ τῆς Ἑθνικῆς τραπεζῆς ἐγγραφησομένη πράξις, τὰ δὲ ἀποδεικτικὸν εἰσπράξεως διευθυνθῇ, μετὰ προηγούμενην θεώρησιν, εἰς τὴν Ἑθνικὴν τράπεζαν, ὅπως ἐξαργυρωθῇ τῷ κομιστῇ δικαιούχῳ, ἢ ἐπὶ τῇ βῆσει τούτου, ἐκδοθῇ ἰσόποσος τοῦ κεντρικοῦ καταστή-

ματος ἐπιταγή πληρωτέα ἔκ τινος τῶν ὑποκαταστημάτων αὐ-
τῆς.

11. Εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὑποβάλλονται παρὰ τοῦ
δικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν με τοὺς
λ)σμούς ἐκάστης χρήσεως, ληγούσης τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ
ὑπολόγου ἔτους, αἱ καταστάσεις τῶν ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐκδοθέν-
των καὶ ὑποβληθέντων γραμματίων παραλαβῆς κατὰ τὴν § 6'
τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ παρόντος Διατάγματος, τὰ παρὰ τῶν ἰδίων
ὑποβληθέντα ἀποδεικτικὰ βεβαιώσεως, τὰ στελέχη τῶν χρη-
ματικῶν ἐνταλμάτων, τὰ παραρτήματα τῶν ἀποδεικτικῶν εἰς-
πράξεως καὶ ἀντίγραφον κεκυρωμένον τοῦ ἰσολογισμοῦ.

Ὁ δὲ Κεντρικὸς ταμίης, ὡς ταμίας τοῦ ταμείου μεταλ-
λευτῶν, ὑποβάλλει τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρήσεως τοῦ
ταμείου καὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης στελέχη τῶν τρι-
πλοτύπων εἰσπράξεως μετὰ τῶν ἀποδείξεων καταθέσεως, τῶν
πρὸς αὐτὸν παρὰ τῆς Ἐθνικῆς τραπεζῆς ἐκδοθεισῶν, καὶ τῶν
παρ' αὐτοῦ ἐξηργυρωμένων χρηματικῶν ἐνταλμάτων.

12. Τὸ κατὰ τὸ κλείσιμον τῶν βιβλίων καὶ ἐν τῷ ἰσολο-
γισμῷ ἀναγραφόμενον τυχὸν εἰς πίστωσιν τῆς συνθέτου μερί-
δος «Ἐξοδα καὶ Ἑσοδα» χρηματικὸν ποσόν, ἀποτελοῦν πρόσ-
θετον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, προσρρίζεται, κατατιθέμενον
ἐπὶ τόκῳ παρὰ τινι τῶν ἐν Ἀθήναις ἐδρευουσῶν τραπεζῶν, εἰς
κάλυψιν ἀπροβλέπτων ζημιῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΨΗΦΙΣΜΑ
ΠΕΡΙ ΔΙΑΘΗΚΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψήφισμα 11 Φεβρ. 1830. Περί διαθηκῶν. * *

1. Ἡ διαθήκη εἶναι ἢ δημοσία, ἢ μυστική, ἢ ἰδιογράφος, ἢ προφορική.

ΑΠ. 59 (1900). Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβλήτος τὴν κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀγωγὴν τῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐμφαίνεται, στηρίζει ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν ὅτι ὁ ἀποθνήσκων πατὴρ τῆς Δ. Τ. διὰ τῶν ἀπὸ 3 καὶ 4 Ἰανουαρίου 1891 δύο ὁμοίων διαθηκῶν του, τῆς μὲν ἰδιοχείρου τῆς δε μυστικῆς, ἐγκατέστησε κληρονόμους του αὐτὴν τε καὶ τὴν ἀντίδικον τῆς, ἵνα τὴν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν κληροδοτημάτων τινῶν καὶ τῶν χρεῶν του ἀπομένουσαν καθαρὰν αὐτοῦ κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας δραχμῶν 264,754 καρπῶται ἡ ἀντίδικός τῆς ἐξ' ὅσον τοῦ δικαίου ἐρεταίου, χαρακτηρίσαν ἀμφοτέρας τὰς διαδίκους ὡς τυγ-κλῆρονόμους, τὴν μὲν ἀναιρεσειούσαν ἐπὶ τῆς ἐπικαρπίας τῆς περιουσίας, τὴν δὲ ἀναιρεσιβλήτον ἐπὶ τῆς κυριότητος αὐτῆς, περι-λέυσαν ἐντὺς εἰς αὐτὴν λόγῳ ἀποκαταστάσεως μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀναιρεσειούσης, οὐδὲν ὡς μετέβηκε τὴν τῆς ἀγωγῆς βᾶσιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν τῆς ἀποφάσεως αἰτιολογιῶν προκύπτει, ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἦτο ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τοῦ χρη-ζοντος ἰσφαλείας ποσοῦ τῆς κινητῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ἀφ' ὧν ἐπείσθη, ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ ἀποφάσει του ἐπισήμων ἐκ-θέσεων ἀπογραφῆς, ὅτι ἡ δυναμένη νὰ διακινδυνεύσῃ εἰς χεῖρας τῆς ἀναιρεσειούσης κινητὴ περιουσία ἀνέρχεται εἰς δραχ. 168,876 καὶ 170,000, ὡς οὖν δὲ τὸ τῆς ἀσφαλείας ποσὸν εἰς δραχ. 150,000, εἰς δὲ πε-ρίπου ἀνερχονται, ὡς ἀναφέρει διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως του μόνον τὸ ἐνυπόγραφον δάνειον καὶ τὰ ἐθνικά, περὶ ὧν, κατὰ τὴν γενομένην περὶ αὐτοῦ ἐκτίμησιν, οὐδεὶς κίνδυνος μὴ εἰσπραξέως δύναται νὰ ὑ-παρῇ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβλήτος στηρίζει τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ δύο ὁμοίων διαθηκῶν, ὡς διαφερουσῶν μόνον κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὸν τό-πον, ἡ-οὐ ὅτι ἡ μὲν μία εἶναι ἰδιογράφος, ἡ δὲ ἑτέρα μυστική. Τὴν ἑταυτήν δὲ ταύτην παρεδέχθη καὶ ἡ ἀναιρεσειούσα διὰ τῶν ἐνώ-πιον τοῦ ἐρεταίου ἐγγράφων προτάξεων τῆς, ὡς ἀναφέρουσιν ἐν μὲν

* * * Ἡ δημοσιεύθη ἐν ἀριθ. 27 τῆς Γεν. Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλά-δος τῆς 11 Ἀπριλίου 1830 σελ. 105.

* * * Ἡ ψήφισμα καίπερ προγενέστερον τοῦ Β. Δ. τῆς 23 Φεβρ. 1835, θεωρεῖται νόμος ἀστικός· ἀρκ. τὰ ἔθιμα δὲν κατισχύουσιν τοῦ ψηφίσματος τούτου, ὅπερ μόνον δι' ἄλλου νόμου δύναται νὰ κα-ταργηθῇ.

τῇ 4ῃ αὐτῶν σελίδι : α' Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀσφαλείας ἀξίωσις τῆς ἀντι-
 δίκου ἀποκρούεται ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης, ἐν τῇ ὁποῖα ρητῶς δια-
 τάσσεται νὰ λῦθω, διαχειρίζωμαι καὶ καρπῶμαι ἀνεμπόδιστος τὴν
 ὅλην περιουσίαν», ἐν δὲ τῇ 11ῃ σελίδι : α' Ἀλλὰ διὰ τῆς ἡδὴ προ-
 μνησθείσης διατάξεως τῆς διαθήκης ρητῶς ἀπαλλάσσομαι τῆς ἀσφα-
 λείας καὶ παντός προσκόμματος ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς περιουσίας.
 Ὅθεν ἅπαντῶν τὸ ἐφετεῖον ἐπὶ τῶν προτάσεων τούτων τῆς ἀναιρε-
 σείουσης διὰ τῆς ἑκτῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως
 του, οὐδόλως ἤμαρτε μὴ ποιησάμενον διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο δι-
 αθηκῶν. Ἡ δὲ γενομένη παρὰ τοῦ ἐφετείου ἐκτίμησις τῆς διαθήκης
 ὅτι δι' αὐτῆς δὲν ἀπῆλλαγή ἢ ἐναγομένη ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τῆς
 πρὸς ἀσφάλειαν ὑποχρέωσης, διότι ἡ ἀπόλυτος διαχείρισις ἐξοργή-
 θη αὐτῇ μόνον ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων, ἀπαγορευθείσης τῆς διαθέσεως
 ἢ ἐπιβαρύνσεως τῶν κεφαλαίων», περιστρεφόμενη εἰς πραγματικά, δι-
 αφεύγει τὸν τοῦ Ἄρ. Πάγου ἔλεγχον. Ἀνυπόστατος δ' ἐκ τῆς ἑκτῆς
 αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξελέγχεται ὅτι τῆς ἀναι-
 ρέσεως λόγος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν διαθήκην
 ἐν συνόλῳ.

Ἐπειδὴ ἀρμοιωθέντων τῶν κληροδοτημάτων καὶ καταπιστευ-
 μάτων Εἰς (2.20)3 καὶ Κωδ. (6.43) 1 καὶ 2, ὁ καταπιστευματὸν
 δόχος δύναται, ὡς ὁ κληροδόχος, ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ βεβαιωμένου
 ἀσφάλειαν δι' ἐγγυητοῦ Πανδ. (36.3) Ν. 1 πρ § 1 καὶ Ν. 4 καὶ 16,
 Βασίλ. (44.21) 1, 2 καὶ 14· ἀλλὰ καὶ ὅσακις ὁ νόμος απαιτεῖ ἀσφα-
 λειαν δι' ἐνεχύρου ἢ ἐγγυήσεως Πανδ. (17.1) 59 § 6, (37.6) 1 καὶ 2
 καὶ (40.5) 4 § 8, τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰδὼς τῆς
 ἀσφαλείας ἔχει ὁ εἰς ἀσφάλειαν ὑποχρεούμενος Πανδ. (13.5) 21 2
 καὶ Βασίλ. (26.7) 21. Ἡ διάταξις δὲ 3 τοῦ Κωδ. (6.18), ἣν ἐπι-
 καλεῖται ἡ ἀναιρεσεύουσα, ἵνα δώσῃ ἀσφάλειαν προφορικῶς (promissio-
 nem), πτερεῖται νῦν ἐσχύος, διότι μετὰ τὴν ἀχρησίαν τῶν
 ἐπερωτήσεων, οὐδεμίαν ἢ τοιαύτη ἀσφάλειαν ἔχει ἀξίαν. Ἐκ δὲ τῶν
 ἀρθρῶν 78, 80, 186, 621, 723, 733, 892, 956, 1005, 1010, 1033,
 1041 καὶ 1047 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ τοῦ τροποποιηθέντος
 ἀρθροῦ αὐτῆς 840 περὶ ἐγγυήσεως διάταξις ἀφορᾷ μόνον τὰς ρητῶς
 παρ' αὐτῆς ὀριζομένας περιπτώσεις, συναπῶς δὲ δὲν τροποποιεῖ τὰς
 περὶ ἐγγυήσεως καὶ ἐν γένει περὶ ἀσφαλείας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ
 Νόμου· μόνον δὲ ὅταν ἡ κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον προσφερομένη ἀ-
 σφάλεια ἀμφισβητηθῇ, ὡς μὴ οὕσα ἀποκρῶσθαι, λυταί ἡ ἀμφισβήτη-
 σις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατ' ἀναλογίαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 841 καὶ
 ἐπομ. διαγραφομένης διαδικασίας. Ὅθεν ἡ ἀντιπροσβιβαλλομένη ἀπο-
 φασις, ἐπικυρώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8.710 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τῶν
 ἐνταῦθα πρωτοδικῶν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ὑπεχρώσθη ἡ ἐναγομένη καὶ
 νῦν ἀναιρεσεύουσα νὰ δώσῃ ἐγγυήσιν τῇ ἐναγοσῇ καθ' ἑᾶς τῶν ὑπὸ
 ἀρθροῦ 840 Πολ. Δικ. ἀναγραφόμενων τρόπων, οὐ μόνον τὰς προση-
 ρατεθείσας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ψευδῶς ἡρηγήκειν, ἀλλὰ

καὶ τὴν περὶ ἐγγυοδοσίας οὐσιώδη τοῦ ἄρθρ. 840 Πολ. Δικ. διατάξιν παρεβίασε.

ΑΠ. 258 (1868). Ἐπειδὴ ἐν Ἑπτανήσῳ μέχρι τοῦ 1841 (ὅτε δημοσιεύθη ὁ ἱστικὸς κώδιξ) οὐδεμία διαθήκη συνιστάσα μάλιστα καταπιστευματικούς δεσμούς ἠδύνετο, κατὰ τὸ αὐτῶν ἰσχύον Ἑνετικὸν δίκαιον, ὃ ἀντιταχθῇ κατὰ τρίτων, ἔαν δὲν ᾗτο δημοσιευμένη, καὶ ἔαν τὰ εἰς τὸ καταπίστευμα ὑποκείμενα κτήματα δὲν εἶχον ἐγγραφῇ εἰς τὰ περὶ τούτου δημόσια βιβλία, ὡς καὶ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται· ὅθεν μόνον κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῶν περὶ τούτου Ἑνετικῶν Νομῶν τῆς 2 Δεκεμβρίου 1474 καὶ 31 Μαρτίου 1596, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὀπλῶν συνετάχθη ἡ προκειμένη διαθήκη, καὶ ἀπεβίωσεν ὁ διαθέτης, ἔπρεπε νὰ γενῇ τόπον ἡ δημοσίευσίς τῆς διαθήκης ταύτης, καθὼς καὶ ἡ ἐγγραφῇ τῶν δι' αὐτῆς ὑπὸ ὄρον καταπιστευματικῶν κληροδοτηθέντων ἀκινήτων κτημάτων, περὶ ὧν πρόκειται, καὶ ἐπομένως μόνον τὰ εἰς τοὺς νόμους τούτους ὀριζόμενα ἀποδεικτικά μέσα εἰσι δεκτὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς τοῦ δημοσιεύσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς· ὅσα εἰ ταῖς τοῖς μόνον ἐκ τῶν εἰς τοὺς νόμους τούτους ἀναφερομένων ἐσχῶν καὶ ἐκ τῶν κατὰ τοὺς νόμους τούτους ἀποδεικτικῶν μέσων θεωροῦνται νομίμως ὡς πληροφορηθέντες περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς διαθήκης καὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου τοῦ ὑπὸ ὄρον καταπιστευματικῶν κληροδοτουμένου πράγματος.

ΑΠ. 136 (1853). Ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης δὲν ἔχει ἐπισκοπὴν εἰς τὴν ἀνεκα θανάτου θεωρεῖν ὅθεν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης ἀποδεικνύηται ὡρεῶς δι' αἰτίαν θανάτου Ν. 4 βιβλ. 8 τίτλ. 57 τοῦ Κώδ.

ΑΠ. 48 (1868). Ἀμφισβητούμενης τῆς ἐν ξένῳ κρατεῖ ἰσχύος εἰδικῆς πινος τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ρωμαϊκοῦ δικαίου διατάξεως, ἀπαίτεται ὃ ἀποδειχθῇ ὅτι ἐν τῇ ξένῃ ἐπικρατεῖ ἰσχύς οὐχὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἀλλὰ τῆς ὀρισμένης εἰδικῆς αὐτοῦ διατάξεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμόν, ἐκ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ὁποίου ἐξελτύνεται ἡ ἀπόφασις· οἷον ἂν ἰσχύῃ ἡ διατάξις τοῦ νόμου 8 Π. 128, 3) Βίβλ. 172 § 1.

ΑΠ. 321 (1860). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 68 καὶ 161 Πολ. Δικ. ἡ ἐνστάσις, ὅτι οἱ διεδικοί δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν δικαιοσύνην ὑποθεσί· ἐν μέρει ἡ καὶ ὁλοκληρῶς συγχωρεῖται κατὰ πᾶσαν τὴν δίκην στάσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζεται· ὁ δὲ λόγος ὅτι ὁ ἐκχωρὼν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητῇ τὸ ὅλον ἀντικείμενον τῆς ἐγωγῆς του, ὡς ὑπαρχόντων καὶ ἄλλων μετ' αὐτοῦ συγκαληρονομῶν τοῦ αὐτοῦ προσώπου, εἰ οὐ παραγεῖ τὸ τῆς ἀπαιτήσεως του δικαίωμα, περιέρχεται ἀμφισβητήσιον, ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ ὅλου νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν δικαιοσύνην διαρρῶν, καὶ καθὼς τοιοῦτος ἀποβλέπει τὴν νομισματικὴν τῆς δίκης· ὅθεν δεκτὸς εἶναι καὶ πρωτοδικῶς καὶ ἐφεστικῶς εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ὁ δὲ προτείνων αὐτὸν διεδικῶς δύναται ἐπὶ τῆς νῦν ἐπικαλεσθῇ καὶ τὸν νόμον, δυναμει τοῦ ὁποίου πε-

ριορίζεται τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τοῦ ἀνάγοντος, ἢ, ἐν ἡλείψει νόμου, νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐθιμον, προτείνων συνάμα καὶ τὰ ἐξ ὧν ἀπαιτίζεται πραγματικὰ περιστατικά, διότι καὶ τὸ ἐθιμον ἀντὶ νόμου ἰσχύει· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσέοντος τῆς 10 Δεκεμβρίου 1858 ἀποδεικνύεται, ὅτι οὗτος, ἀποκρούων τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου του, ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ ζήτηθῆν ποσὸν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος Γ. πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ προτέτι κατὰ τὸν τέταρτον ἐφ' οὗ ἔχει δικαίωμα κληρονομίας καὶ ἡ δικαιοπαρόχος τοῦ Α. χήρα τοῦ Γ. δυνάμει ἐθιμοῦ ἰσχύοντος εἰς Ἀράχωβαν, καὶ ὅτι ἡ χήρα, εἰς μείνη εἰς τὴν γηροσύνην της, κληρονομῇ τὰ ἐκ τοῦ γαμου τῶν τεχθέντα τέκνα, καὶ τοὶ προαποδιώσαντα τοῦ πατρὸς τῶν ἐν ἄλλοις ἐπιδείκνυν, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ ὅλου τῆς ἀπαίτησέως τοῦ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν δικαζομένην διαφοράν ὑνόμενι ἐθίμου, ἰσχύοντος ἀντὶ νόμου, καὶ ἐζήτησεν νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ περὶ τούτου ἀπόδειξις, τὴν δὲ ἐφετεῖον, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ζητηθεῖσαν ἀπόδειξιν, προέβη εἰς τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀγωγῆς, τηρηθῆν εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς εἶναι ἀπαράδεκτος, ὥς μὴ ἐπὶ ἐρίχων ἀμφισβήτησιν τοῦ πρὸς τὸ παρίστασθαι δικαίωματος, ἀλλὰ πραγματικῶν γεγονότων περὶ ἐθιμοῦ, ἀντιβαίνοντος εἰς τὸν νόμον, πρότασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀναιρεσείων δὲν ὑπέβαλεν, ὡς ὡφελεν, ἐκ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσεως τῶν πρωτοδικῶν, καὶ αὐτῷ παρῆλθε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν προσημειωθέντων ἀρθρ. καὶ τῶν περὶ ἀποδείξεως 248 καὶ ἐπ. ἀρθρῶν, ὅπερ δίδει χώραν εἰς ἀναφεῖν.

ΑΠ. 338 (1880). Ὑπὸ τοῦ ΡΝ' νόμου κατηργήθη ὁ περὶ συμβολαιογραφῶν ΔΕ' νόμος τοῦ Β' Ἰονίου Κοινοβουλίου, ἀντικαταστάθεις ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 181 καὶ ἐπ.). Ὁ μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σύνταξιν ὧν ἐν γένει τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν δημοσίων ἡρώδων, διότι τὸ ἀρθρον 883 Ἰον. Κώδικος, τὸ κανονίζον τὰς ἐξουσίας τῆς δημοσίᾳ διαθήκῃ διατυπώσεις, ἀναφέρεται κατὰ τοὺς λοιπούς τυπὸς αὐτῆς εἰς τὰς κοινὰς καθ' ὅλας τὰς ἐπιστήμους πράξεις διατυπώσεις τὰς ἀπαιτούμενας ὑπὸ τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας νόμου. Ὅτι καὶ διαβῆκαί μετὰ τὸν ΡΝ' νόμον διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἐν 181 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁποίων προκύπτει 1) ὅτι ἡ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου μὲν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν ἀπαιτήσεως καὶ διακεκριμένη τῆς ἐν τέλει τοῦ ἐγγράφου ὑπογραφῆς αὐτοῦ ὅθεν ἡ ὑπαρξὶς τῆς μίᾳς δὲν ἀναπαύοι τὴν ἡλείψιν τῆς ἀλλῆς καὶ 2), ὅτι τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου πρὶν νὰ ἀναφέρονται διακεκριμένως καὶ ὁλογράφως ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου.

ΑΠ. 144 (1873). Ἐκ τοῦ νόμου ΡΝ' τῆς 20 Ἰανουαρίου 1866 (ἀρθρ. 1, 2 καὶ 3) προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ περὶ συμβολαιογραφῶν

νόμος τῆς Ἑπτανήσου κατηργήθη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆχθησαν καὶ εὐθὺς αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ περὶ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ Συμβολαιογράφων νόμου τοῦ Βασιλείου, καὶ ὅτι μόνον ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ διαθηκῶν δὲν ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἐν ταῖς ὁποῖαις διατηροῦντο τὸ κύρος τῶν καὶ κεῖθεν περὶ διαθηκῶν διατάξεις τῶν ἁρθῶν 882 καὶ ἐπ. τοῦ Ἰον. Ἀπτικοῦ Κώδ. Ἐκ τούτου ἐστὶν, ὅτι, κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις σύνταξιν τῶν δημοσίων διαθηκῶν, πρέπει νὰ διαφυλάττωνται αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθ. 181 τοῦ δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ, καὶ ὅ ἐστι ποινὴ ἀκυρότητος ἀπαιτεῖται πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, ἐπομένως καὶ ἡ δημοσία διαθήκη, καθ' ὃ συντασσόμενη, ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ν' ἀναφέρῃ ἐν τῷ τώματι αὐτῆς, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συμβολαιογράφου. δηλαδὴ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐδρεύει· δὲ, ἀναπληροῖ δὲ τὴν ἑλλειψίν ταύτην ἡ ἐν τῇ σφραγίδι τοῦ συμβολαιογράφου μνηστὴς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ.

ΑΠ. 101 (1874) 57, 372 (1878) 66 (1882) 386 (1884). Κατὰ τὸν νόμον ΡΝ' τῆς 20 Ἰουνίου 1866 (ἁρθ. 1) δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, πρὸς τοὺς ἄλλοις, οὔτε ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Δ. περὶ ἀπτικοῦ νόμου, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ προσωρινῶς αὐτόθι τοῦ κύρους τῶν διατάξεων τοῦ Ἰονίου Κώδικος, τῶν κανονισμῶν ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν αἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου (ἁρθρον), οὔτε ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, διατηρηθέντος ὡσαύτως προσωρινῶς τοῦ κύρους τῶν κειμένων περὶ διαθηκῶν διατάξεων τοῦ ἐξαρχικοῦ Κώδικος (ἁρθρον 3), καθόσον οὗτοι δὲν εἶναι ἀνεφάρμοστοι ἐνεκὸν ἄλλου τινὸς ἰδιαιτέρου νόμου τοῦ Βασιλείου. Τούτου τετιθέντος, δημοσία διαθήκη συνταχθεῖσα μετὰ τὴν 1 Ἰουλίου 1866, γραφθεῖσα δὲ εἰς ἓν μόνον φύλλον χαρτοσήμου καὶ ὑπογραφεῖσα παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μερτύρων εἰς τὴν τρίτην σελίδα, εἴθε τὸ τέλος τῆς πράξεως, δὲν εἶναι ἄνευρος, ἀν δὲν ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ εἰς τὴν δευτέραν σελίδα, ἥτοι εἰς τὴν πρῶτον ἡμίφυλλον, διότι ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1866 αἱ παρὰ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι διαθήκαι ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν γράφονται πλέον εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθ. 19 τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας νόμου τῆς 14 Μαΐου 1825 τηρούμενα βιβλία, ἀλλὰ χωριστὰ εἰς ἓν ἢ πλείονα φύλλα, ἀναλόγως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἐκ δὲ τῶν ἁρθ. 26, 5 καὶ 12 τοῦ νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου προκύπτει, ὅτι τὸ φύλλον ἀνάκληρον ἀπαρτίζεται οὐχὶ ἐκ δύο σελίδων, (ὡς τὰ ἡμίφυλλα τῶν δεδεμένων βιβλίων), ἀλλ' ἐκ τεσσάρων, ὥστε ἡ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐννοία περὶ ἐκάστου φύλλου χαρτοσήμου πρέπει ν' ὑπερβῇ πλέον καὶ εἰς τὸ φύλλον, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῷ ἁρθ. 883 § 4 Ἰον. Κώδικ. καὶ ἐπομένως εἰς ἐκάστον τοιοῦτον φύλλον καὶ οὐχὶ εἰς ἐκάστον ἡμίφυλλον ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογράφῃται ἡ διαθήκη.

2. Ἐκάστη ἀπὸ αὐτὰς ἔχει ἰδίους τύπους, τῶν ὁποίων ἡ ἀθέτησις ἀκυρόνει τὴν διαθήκην.

ΑΠ. 44 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἔφετελον ἀφ' ἑνὸς ἀπέρριψε τὸν ἐνώπιόν τοῦ προταθέντα ἰσχυρισμόν, ὅτι τὰ ἐπίδικα κτῆματα περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ αποθανόντος Οἰκονόμου διὰ κτητικῆς καὶ ἀποδοστικῆς παραγραφῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐπείσθη περὶ τούτων ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ἐνῷ περὶ τοιούτων παραγραφῶν δὲν διέταχθη ἀποδείξεις, οὔτε θέμα ἐτάχθη, ὥς ἐκ τῶν παρεμπιπτουσῶν ὑπ' ἀριθ. 328 καὶ 36^ο αποφάσεων τοῦ ἐν Πάτριας ἔφετελου ἀποδεικνύεται, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς αποφάσεως, στηριχθὲν εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ νῦν ἀναιρεσεύουσα δὲν ἀπέδειξε, καθ' ἃ ὤφειλε, δυνάμει τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 328 αποφάσεως, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἐξέτελεσαν τὴν ἀκυρὸν διαθήκην τῆς Γ. (δι' ἧς κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἐναγούσης περιήλθον τὰ ἐπίδικα εἰς τὸν Ο. ὡς κληρονόμον), δεχθέντες καὶ λαβόντες κληροδοτήματα ἀφθέντα διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης καὶ κτῆματα αὐτῆς τῆς ἰδίας Γ., ἐν γνώσει τῆς ἰδιότητος αὐτῆς καὶ τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης τῆς Γ., προέβη δὲ κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν εἰς τὴν δι' ἄλλων ἀποδείξεων ἐκκριθῶσιν ἐὰν τὰ αὐτὰ κτῆματα ἀνήκον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ εἰρημένου Ο., καὶ μὴ πεισθὲν περὶ τούτου ἀπέρριψε τὴν περὶ αὐτῶν ἀγωγὴν, ἀλλὰ τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν χρεῖα δὲν ὑπῆρχεν, ἐὰν ἐδέετο τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ταῦτα περιήλθον νομίμως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ο. δυνάμει τῆς διαθήκης τῆς Γ., καὶ ὅτι αὐτῆς, εἰς ἣν, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἐναγομένων, ἀνήκουσι τὰ εἰς τὸν Ο. περιελθόντα κτῆματα, ἡ διαθήκη, καίτοι ἀκυρὸς οὖσα, ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐναγομένων ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων αὐτῆς, δὲν ἐδέχθη δὲ τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, ὥς δηλοῦται ἐκ τῆς ἀπορριψῆς του, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ὤφειλε νὰ φέρῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡμαρτημένη, διότι ἡ ἐνάγουσα, εἰ καὶ ὑπεχρεούτο ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐκτέλεσιν τῆς διαληφθείσης διαθήκης τῆς Γ. καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δι' αὐτῆς καταληφθέντων κληροδοτημάτων καὶ κτημάτων ἐν περιπτώσει ἀμφισβήτησεως, δὲν ἦτο ὁμως ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ καὶ τὴν περὶ τῶν ἀκυροτήτων γνώσιν τῶν ἐναγομένων, καθόσον ὑπὲρ ἑαυτῆς ὑπῆρχε τεκμήριον, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἀποδεχθέντες καὶ λαβόντες τὰ κληροδοτήματα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης εἶχον γνώσιν τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν ἐλλείψεων αὐτῆς, ὥστε εἰς ἀναίρεσιν τοῦ τεκμηρίου τούτου οἱ ἐναγόμενοι ὤφειλον, συμφώνως μὲ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀναιρεσεύουσης, ὅπως ἀπαλλαγῶσιν ἐκ τῶν τῆς ἐκτέλεσεως ἐπιζημιῶν συνεπειῶν, ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀκυροτήτων καὶ ἐκ πλάνης, ἥτις δὲν εἰκάζεται, προέβησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, δι' ἣ καὶ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἀγνοῶν τὴν διαθήκην πλάστην εἶναι βεβαιεῖται ἐὰν ληγάτον λάβῃ, ἢ δὲν βλάβεται ἐκ ἀποδείξεως μὴ γενομένης.

νην, ἢ ἀχρήστως γενομένην τὴν διαθήκην (N. 3. Δ. 48. 10. N. 3. K. 9. 22 B. 60. 41. τεμ. 3. 39. N. 8. Δ. 53. B. 42. 1. τεμ. 8. N. 4. 8. K. 1. 18.) B. 2. 4. τεμ. 13. 17).

ΑΠ. 407 (1901). Ἐπειδὴ, ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς Νόμους 25 Πανδ. (34.5) καὶ 38 Πανδ. (35.1), ἐπετρέπετο ἡ μυστικὴ κληροδοσία, νὰ μὴ δηλώσῃ τοῦτέστιν ὁ διαθέτης ἐν τῇ διαθήκῃ ἢ τῷ κωδικέλλῳ αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ τετιμημένου ἢ τοῦ βεβαρημένου τῇ κληροδοσίᾳ ἢ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ ἀναφερθῇ εἰς ἑτέραν περὶ τούτου δήλωσιν τῆς βουλήσεώς του, ὡς γενομένην ἤδη ἢ μέλλουσαν νὰ γείνη, ἣτις ἐθεωρεῖτο ἰσχυρὰ καὶ ἂν μὴ περιεβάλλετο τὸν τύπον διαθήκης ἢ κωδικέλλου, ἀλλ' αἱ δικασταὶ αὗται, ἀναγόμεναι προφανῶς εἰς τὸν τύπον τῆς δηλώσεως τελευταίας βουλήσεως, κατηγορήθησαν ὑπὸ τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος, διότι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἀρθρῶν 1, 2, 3, 14 καὶ 13 σαφῶς προκύπτει, ὅτι πᾶσα εἰς διατάξιν τελευταίας βουλήσεως ἀναγομένη δήλωσις δεόν νὰ περιβληθῇ τῆς διατυπώσεως τῆς διαθήκης καθ' ὁποῖονδήποτε τῶν ὑποσθεντων εἰδῶν αὐτῆς καὶ νὰ προκύπτῃ μόνον ἀπὸ τὸ περιεχόμενον πράξεως ταύτης ἀπὸ τῆς περιβληθείσης. πᾶσα δὲ ἐν τῇ δηλώσει τῆς τελευταίας βουλήσεως ἀτέλεια, ἐξ ἧς κατὰ νόμον ὡς μὴ πλήρης παρίσταται αὕτη, δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ δι' αὐτόπῃ δηλώσεως τοῦ διαθεμένου ἐκτὸς τῆς διαθήκης, ἀφοῦ ὁ νομοθέτης εἰς μόνας τὰς διατυπώσεις τοῦ Ψηφίσματος ἀνεῖρεν ἐπαρκεῖς ἐγγυήσεις διὰ τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀναμφίβητον τῶν διατάξεων τελευταίας βουλήσεως. Συμφώνως ἄρα τοῖς εἰρημένοις ἀπεφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπορριπτῆς, ὅτι ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ Δ. Γ'. διάταξις, δι' ἧς παρήγγειλε τὴν σύζυγον καὶ κληρονομον τοῦ νὰ δώσῃ λόγῳ κληροδοτήματος δραχ. 60,000 εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὅπερ ἰδιαίτερως καὶ μυστικῶς ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτήν, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς μὴ ἀνομαζούσα τὸ πρόσωπον τοῦ κληροδόχου, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ διαθέτου προσδιορισμὸς αὐτοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ γείνη ἐκτὸς τῆς διαθήκης διὰ δηλώσεως τῆς βουλήσεώς του, μὴ περιβεβλημένης τούτων τύπων τοῦ Ψηφίσματος, οὕτως ἡμοῖνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν τὸ ἐν λόγῳ Ψήφισμα.

ΑΠ. 14 (1842). Πᾶσα διαθήκη, κηρυχθεῖσα ἄκυρος οὐ μόνον δὲν ἰσχύει ὡς δημόσιον ἔγγραφον, ἀλλὰ, αὐτὰ διάφορος τῶν ἄλλων δημοσίων ἔγγράφων, δὲν δύναται οὐδὲ ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον νὰ φέρῃ ἐνταλτὴν ἀποδείξιν· ὁσάκις δὲ φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔγγράφου ἀποδείξεως περὶ τῆς ἐν αὐτῇ περιεχομένης δηλώσεως, ἀφοῦ δὲν ἀνεκλήθη ζῶντος τοῦ διαθέτου.

3. Ἡ δημοσία διαθήκη εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν καταχωρεῖ ὁ μνήμων * εἰς τὸ βιβλίον του, δεχόμενος

* Οἱ μνήμονες ἀντικατεστάθησαν διὰ τῶν συμβολαιογράφων, ἐκ B. Δ. τῆς 21 Ian. 1834 περὶ ἀρχαίων τῶν δικαστ. καὶ συμβολαιογράφων.

τὴν τελευταίαν θέλῃσιν τοῦ διαθέτου, παρόντων τριῶν μαρτύρων, ἢ τεσσάρων, ἂν ὁ διαθέτης δὲν ἤξυρῃ νὰ γράψῃ.*

ΑΠ. 178 (1866). Δέγον τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ὅτι ἡ διαθήκη γίνεται παρόντων τριῶν μαρτύρων, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν πρόσληψιν περισσοτέρων, ἀλλὰ μόνον νὰ ὁρ/σῇ τὸν ἀριθμὸν τῶν μαρτύρων, ὅστις ἀρκεῖ. Ἐν τῇ διαθήκῃ λογίζεται ὡς μὴ ἐλλειπῆς καὶ ἀτελὴς μεμαρτυρημένη διότι τὸσον περισσότερον ἐξασφαλίζεται ἡ τελευταία βούλησις τοῦ διαθέτου, ὅσον περισσότεροι εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐνὸρκως περὶ αὐτῆς, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος 19ης, 35ης, καὶ 37, καὶ διὰ τοῦτο ὁ νόμιμος προσδιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων ἐπὶ δημοσίων διαθηκῶν εἰς τρεῖς, προφανῶς δὲν σκοπεῖ εἰμὴ νὰ ὁρίσῃ τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν προσληπτέων μαρτύρων χωρὶς ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν πρόσληψιν πλειόνων.

ΑΠ. 325 (1861). Εἰς τὰς διαθήκας δύναται νὰ συμπράξῃ ὡς μάρτυς μὴ ἰθαγενῆς, ὅταν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεώς της ἔθεωρεῖτο ὁ μάρτυς κοινῶς ὡς ἀπολαμβάνων τὰ πολιτικά τοῦ Ἑλλήνου δικαιώματα. Εἰς. Τουρ. (2, 10) 7.

Ἀλλοδαπὸς μὲν ὢν, θεωρούμενος ὁμοῦς κοινῶς ὡς πολίτης Ἑλλήν, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς εἰς δημοσίαν διαθήκην § 7 Εἰς. (2, 10) καὶ νόμος 1 Κωδ. (6, 23). διότι ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν πολιτῶν καλύπτει πᾶσαν τυχόν περὶ τὴν ἱκανότητα ταύτην ἐλλείψιν τοῦτου.

ΑΠ. 204 (1847). Ἐπειδὴ οὔτε ἀπὸ τὸν νόμον τῶν διαθηκῶν, οὔτε ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων (ἄρθρ. 179) ἀπαιτεῖται ὁ συμβολαιογράφος ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ διαθήκῃ, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρέσεις, ὅτι οἱ προσληφθέντες μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς, ὅτι δὲν ἐξαίρουνται ἀπὸ τὸν νόμον, καὶ πόθεν ὁ συμβολαιογράφος ἔχει τὰς περὶ ταυτῶν πληροφορίες καὶ μαλόντοῦτο ταῦτα πάντα ὁ συμβολαιογράφος ἀναφέρει ἐν τῇ διαληφθείσῃ διαθήκῃ, δὲν ἀπαιτεῖ. ὅς ὁ Εἰς. συμβολαιογράφος νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς, ἢ καὶ ν' ἀναφέρῃ τὴν ἰδίαν περὶ τούτου γνώσιν ἐν τῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ δύναται νὰ περιοθῇ καὶ ἄλλοθεν τὰς πληροφορίας ταύτας, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔλαβεν αὐτάς παρὰ τῶν ἰδίων μαρτύρων· τότε δὲ ἤθελεν εἶσθαι λόγος ἀκυρότητος, ὅταν τις ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχει πραγματικῶς συγγένειαν τοιαύτην, ἔνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἡδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ προσληφθῇ ὡς μάρτυς εἰς τὴν διαθήκην.

* Τὰ ἄρθρ. 3, 20, 24 καὶ 30 τοῦ Ψηφίσματος ἐτροποποιήθησαν, τὰ δὲ ἄρθρ. 9—12 καὶ 26 κατηργήθησαν ὅλως ἀπὸ τοῦ δ.δ. 213 Ὁργαν. Δικ.

4. Ὁ μνήμων χρεώσται νά σημειώσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πράξεως τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλεῖται νά παρουσιασθῇ εἰς τὸν διαθέτην, καὶ ν' ἀναφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν οἰκίαν καὶ ἐνορίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 231 (1851). Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῶν ἐγγράφων προτάσεων εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Παγού προτεινόμενος (ἄρθρ. 811 Πολ. Δικ.), ἀλλὰ καὶ ἀνυπόστατος, διότι καὶ μία μόνον ἐνορία ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὸν τόπον, ἐνθα συντάσσεται ἡ διαθήκη, πρέπει νά μνημονεύηται, καθότι ἡ μνεῖα αὕτη χρησιμεύει πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ταυτότητος, ὅστις πάντοτε ἀναγκαῖον εἶναι νά ὑπαρχῇ.

ΑΠ 204 (1847). Τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀπαιτεῖ, ὅπως ὁ συμβολαιογράφος σημειώσῃ ἐν ἀρχῇ τῆς πράξεως τὸ πρόσωπον, διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλεῖται νά παρουσιασθῇ εἰς τὸν διαθέτην, καὶ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν οἰκίαν καὶ τὸν ἐν ἀπαιτεῖ ὅτι, ὅπως ὁ συμβολαιογράφος σημειώσῃ εἰς τὴν διαθήκην, ὅτι τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλεῖται νά παρουσιασθῇ εἰς τὸν διαθέτην, ἐστὶν ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ ταύτῃ καὶ ὅτι εἶναι γνωστὸν τῷ συμβολαιογράφῳ.

ΑΠ 177 (1849). Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 καὶ 18 τοῦ περὶ μνημόνων ψηφίσματος, ὅπερ ἀντικατεστάθη διὰ τῶν ἄρθρ. 181 καὶ ἐπ' τοῦ περὶ συμβολαιογραφῶν νόμου, συνάγεται ὅτι πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον πρέπει πρὸς τοῖς ἄλλοις ν' ἀναφέρῃ τὸν τόπον, δηλονότι τὸ ὄφλημα ἐν ᾧ εὐρίσκεται ὁ διαθέτης κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, ἐν αὐτῇ δὲ συντάσσεται ἐν τῷ συμβολαιογραφίῳ.

Π. 151 (1847) 177 (1849). Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δὲν ἀπαιτεῖ ν' ἀναφέρεται ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ τὸ πτωχεύον, ἐν ᾧ καταλείβουσιν οἱ μάρτυρες. Ἡ δὲ ἐν αὐτῷ περιεχόμενη λέξις οἰκίαν ἔχει προδήλως οὐχὶ τὴν σημασίαν τοῦ οἰκοδομήματος (ἐνθα διατρίβουσι συγχωρῶς οἱ μάρτυρες κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης), ἀλλὰ ἡ νομικὴ γλῶσσα τῆς πολῆς ἐκείνης ὁδομαζεῖ οἰκίαν (Βασ. Δ. 2. 2. 190 καὶ οὐχὶ οἶκον, ἀλλὰ τὴν σημασίαν τῶν μετ' αὐτῆς συνωνύμων λέξεων οἶκος, ἡ αὐλῆσις, ἢ ὅτινες κατὰ τὴν νομικὴν γλῶσσαν τῆς αὐτῆς ἐποχῆς σημαίνουν τὸν τόπον τῆς διαμονῆς, τῆς διατρίβῃς, τὸν τόπον, ἐνθα ὁ πολίτης ἔχει τὸ μόνιμον κέντρον τῶν συμφερόντων του, ἀπεστειγμένον πρὸς τὰς λέξεις τῶν Ῥωμαίων domus καὶ domiciliū καὶ πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἐνεστώσαν νομικὴν γλῶσσαν γλῶσσαν λέξιν κατοικίαν, αἷ δὲ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἐν τῷ 29. 1. ἤτοι τοῦ δαισμοῦ τῆς μετέας τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων, ἐγένετο βεβαίως, ὅπως προσδιορισθῇ ἀκριβέστερον, ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ἐνορία τῆς οἰκίας, ἤτοι τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν

μαρτύρων καὶ οὐχὶ ἡ τοῦ οἰκήματος ἐν ᾧ τυχαίως καὶ ἐκτὸς τοῦ τόπου τοῦτου καταλύουσιν οἱ μάρτυρες.

ΑΠ 213 (1851). Κατὰ τὰ ἀρθρα 4 καὶ 8 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος, ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ἐνορία τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων. Καὶ μίαν μόνον ἐνορίαν εἰν ὑπάρχει ἐν ᾧ τῶν συντασσεται ἡ διαθήκη, δεόν νὰ μνημονεύηται, ὅτε τῆς μνείας ταύτης χρησιμεύουσας πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ταυτότητος, ὅστις δεόν πάντοτε νὰ ὑπάρχει.

ΑΠ 171 (1863). Ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κατοικίας καὶ ἐνορίας τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων δὲν βλάπτει, ὅπασις οὐδεμία ἐντεῦθεν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

ΑΠ 126 (1847). Οὐδαμοῦ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα διατάττει νὰ γείνη μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι οἱ μάρτυρες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ προσκεκλημένοι, ἢ, εἰν ἄλλως συνῆλθον, ὅτι ἐγένεε γνωστὸν εἰς αὐτοὺς, ὅτι θέλουσι χρησιμεύειν ὡς μάρτυρες διαθήκης, ἐπομένως ἡ ἔλλειψις αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης.

ΑΠ 176, 177 (1849) 112 (1861). Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς διαθήκης, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι οἱ προσληφθέντες μάρτυρες εἰσὶ πολῖται Ἕλληνες (ἀρθ. 179 - 181 Ὁργαν. Δικαστηρίων).

ΑΠ 343 (1861) 325 (1864). Ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι μάρτυς διαθήκης ἐθεωρεῖτο κοινῶς, καθ' ὃν χρόνον συντάχθη ἡ διαθήκη, ὡς ἀπολαμβάνων τὰ πολιτικὰ τοῦ Ἑλλήνος δικαίωματα, ψηφοφορίων ὡς τοιοῦτος καὶ χρησιμεύων ὡς μάρτυς εἰς διάφορα συμβόλαια, ἡ διαθήκη εἶναι ἔγκυρος, κατὰ τοὺς Ν. 22 § 1 Π. (28. 1) Εἰς. § 7 (2. 16) Ν. 1 Κώδ. (6 23), καθ' οὓς ἡ μαρτυρία ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς νομιζομένου ἐλευθέρου πολίτου, ὀφθέντος μετὰ τούτου δούλου, οὐδόλως προσδίδει τὸ κύρος τῆς διαθήκης, εἰν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς σύνταξώς της, ὁ μάρτυς ἐνομιζέτο κοινῶς ὡς ἐλευθερὸς καὶ δὲν ἡμπίσθητετο ἡ πολιτικὴ του κατάστασις.

25. Ὁ μνήμων χρειάζεται νὰ γνωρίζῃ τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ διαθέτης ἔχῃ σῶας τὰς φρένας του ὀρκώνει τοὺς μάρτυρας νὰ φυλάξωσι μυστικὸν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ὅ, τι ἀκούσωσιν, ἀναφέρει τὸ ὅλον εἰς τὴν διαθήκην καὶ καταχωρεῖ ὅσα εἶπῃ ὁ διαθέτης, χωρὶς νὰ κἀμὴ κἀμμίαν παρατήρησιν.

Α. Π. 149 (1865). Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ὁρίζει ρητῶς ὅτι ὁ μνήμων (συμβολαιογράφος) ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ διαθέτης ἔχει σῶας τὰς φρένας του, ὀρκώνει τοὺς μάρτυρας νὰ φυλάξωσι μυστικὸν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ὅ,τι ἀκούσωσι καὶ ἀναφέρει τὸ ὅλον εἰς τὴν διαθήκην.

Ἐπειδὴ, ὅσακις ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν εκπλήρωσιν τύπου τινος ἐν τινι δημοσίῳ ἐγγράφῳ, πρέπει ἡ τήρησις τοῦ τυποῦ αὐτοῦ ν' ἀποδεικνύται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ δημοσίου ἐγγράφου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀνωτέρω ψήφισμα ἀπήτησεν ὡς ἐγγύτησιν περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν διαθηκῶν τὸ νὰ ᾔναι γνωστοὶ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον οἱ τε μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης, τὸ δὲ ἐφεστῆεν παραδέχεται ὅτι ἐν τῇ προσβαλλομένῃ διαθήκῃ ἀναφέρεται μόνον ὅτι οἱ μάρτυρες γνωρίζουσι τὸν διαθέτην καὶ εἶναι γνωστοὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες εἰσὶν ἀμοιβαίως γνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους, οὐδαμῶς δὲ προκύπτει ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἔγνωτε τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας.

Ἐπειδὴ ὅσοι ὅρισμοι τοῦ ἀνωτέρω ψηφίσματος θέν κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἀρθρου 213 περὶ ὀργ. δικ. νόμου ἔχουσι πλήρη ἰσχύιν, ἐπομένως καὶ τὸ ἀνωτ. 5 ἀρθρ. ὅπερ διαγράφει τὸν τηρητέον ἐν ταῖς δημοσίαις διαθήκαις τύπον, καθὼς καὶ τὸ ἀρθρ. 8, ὅπερ ἀπαγγέλλει τὴν ἀκυρότητα εἰάν παραμεληθῇ εἰς δημοσίαν διαθήκην τυπὸς τις τῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 5 καὶ τοῖς ἐπομένοις τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος διαγραφόμενων διατηροῦσι τὴν ἰσχύιν των, οὐδὲ ἐφαρμόζεται ἐπὶ διαθηκῶν τὸ ἀρθρ. 184 τοῦ περὶ δικαστηρίων καὶ συμβολαιογραφῶν νόμου, ἀλλ' ἰσχύουσιν οἱ εἰς τὸ ἀνωτέρω ψήφισμα τοῦ κυβερνήτου, ὅπερ εἶναι ὁ εἰδικὸς περὶ διαθηκῶν νόμος, περιεχόμενοι ὅρισμοι.

ΑΠ. 64 (1862). Ἀπαιτεῖται πάντως νὰ ὁρκισθῶσιν οἱ μάρτυρες, ὅτι ἔκ τῆς ἡσῶσι μυστικὸν τὸ ἀνακοινωθησόμενον αὐτοῖς, ἀλλ' ἡ ἐκλείψις τῆς λέξεως μυστικὸν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων φρασῶν τῆς διαθήκης.

ΑΠ. 64 (1862). Τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ὁρίζον, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὸν διαθέτην, νὰ βεβαιώται, ἂν ἔχῃ σῶας τὰς φρένας του, νὰ ὀρκίσῃ τοὺς μάρτυρας καὶ, ἐννοεῖ προδήλως, ὅτι περὶ τούτων γίνεται μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ, οὐ μὲν ἐξ αὐτοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ γράψῃ αὐτολεξεῖ ἐν αὐτῇ διαθήκῃ τὸν ὁθεντα ὑπὸ τῶν μαρτύρων ὅρκον.

ΑΠ. 168 (1861). Μὴ καθιεροῦντος οὔτε τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, οὔτε τοῦ ἀρθρου 213 τῶν Ὀργ. τῶν Δικ. ἡμετέρον τυπὸν ὅρκου ἔχουμεν, καθ' ὃν δεόν νὰ ὁμνῶσιν οἱ ἐν ταῖς διαθήκαις προσλαμβανόμενοι μάρτυρες, ἔπεται, ὅτι (καίτοι συμ-

φανερότερον πρὸς τὴν νεωτέραν νομοθεσίαν ἡμῶν ἦτο νὰ δίδηται ὁ ὅρκος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου οὔτε εἰς τὴν ἡμετέραν θρησκείαν, οὔτε εἰς τὸν νόμον ἀντίκειται νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος οὗτος ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, καὶ συνεπῶς ἡ διαθήκη εἶναι ἔγκυρος.

ΑΠ. 99 (1871) 63 (1872). Ὁ ὅρκος τῶν μαρτύρων τῆς διαθήκης κανονίζεται εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, αὐδαμῶς τροποποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 213 τοῦ 1871. Δικ., καθ' ὃ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀναφέρηται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἀρκεῖ αἰσθη- ποτε ὅρκος, γενόμενος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς τοῦ μάρτυρος θρησκείας, ἄρα ἡ βεβαίωσις τοῦ συμβολαιογράφου, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη ἐνώπιον τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ συνᾷ εἰς πρὸς τὴν ἡμετέραν θρησκείαν καὶ παρ' οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύεται, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν διαθήκην.

ΑΠ. 266 καὶ 372 (1878). Μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρου 882 1ου. Κιῶδ. τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης προσ- λαμβανομένων μαρτύρων, δὲν ὑπάρχει ἀκυρότης, ἐὰν δὲν ὁρισθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐπὶ ἱερᾷ εἰκόνι.

6. Ὅταν ὁ διαθέτης τελειώσῃ τὰς διατάξεις του, ὁ μνημῶν τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθέτῃ καὶ ἂν ἀποκριθῇ ὅτι δὲν ἔχει, τὸν ἐνθυμίζει ν' ἀρτῇ ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, καὶ ἔπειτα προσκαλεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς μάρτυρας ν' ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἡ ὁποία ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας, καὶ τὸν μνημόνα.

ΑΠ. 9 (1856) Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν παραδέχεται, ὅτι ἡ ἔλ- λειψις μνείας ἐν τῇ διαθήκῃ «ὅτι ὁ συμβολαιογράφος προσέκλησε τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας ν' ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς», δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς ἐξ ἐναντίας παραδέχεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη ἔλλειψις εἰς τὴν διαθήκην τοῦ Π., διότι ἐκ τῆς μνημόνευομένης ἐν αὐτῇ φράσεως, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἀνέγνωσε ταύτην εἰς ἐπήκοον τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, συνᾷ, ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του κρίνον, ὅτι αὗτοι, ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες, δὲν προσεκληθῆσαν ἀπλῶς μόνον, ἀλλὰ κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ συμβολαι- ογράφου προσκετικοὶ καὶ ἤκουσαν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης· τοῦτο δὲ ἐννοεῖ τὸ ἐφετεῖον λέγον, ὅτι ἐκ τῆς φράσεως αὐτῆς βεβαιῶται, μὴ ἀπλῶς πρόσκλησις πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτούμενον, ὅπερ ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης, ἦτοι ὅτι ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες ἤ- κουσιν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ὅπερ σημαίνει ὅτι οὐκ ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, ἤκουσαν.

ΑΠ. 355 (1865). Ἐπειδὴ ἂν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς τελευταίας ὑπ' αὐτοῦ ἀποφάσεως τοῦ περὶ ὁμοῦ ἐξ ὧν ἐν τῇ διαθήκῃ βεβαι- ὁ συμβολαιογράφος, ὅτι αὐτὸς ἤκουσε τοὺς μάρτυρας ἀναγινώσαν.

ταί τήν διαθήκην, ἀνακαλεῖ διὰ τοῦτο τήν περί τούναντίου διαταγθεῖσαν ἀποδείξιν, ὅτι δηλ. οἱ μάρτυρες ἀγράμματοι ὄντες δὲν ἀνέγνωσαν τήν διαθήκην, ἡ κρίσις αὕτη τοῦ ἐφετερίου περιστρεφόμενη περί τήν ἐκτίμησιν πραγματικῶς περιστατικῶν καί τήν ἐρμηνεῖαν ἐγγράφων, ἥτις οὐδόλως προσβάλλει τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, διακρίνεται τὸν ἔλεγχον τοῦ Α. Π.

ΑΠ. 204 (1847). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετερίου καὶ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένων ἐγγράφων προτάσεων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ προσαχθεῖσα εἰς αὐτὸ ἐν πρωτοτόπῳ διαθήκη δὲν προσεβλήθη ὡς πλαστή, ἀλλ' ἐζητήθη ἡ ἀκρότης αὐτῆς λόγω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὴν ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου καὶ ὅτι περιέχει παρεισγραφάς καὶ συκοπας. τὸ δὲ ἐφετερίον παρατηρήσαν τήν διαθήκην ταύτην ἐσκέφατόν, ὅτι ὁ διαθέτης εἶναι ὑπογεγραμμένος εἰς αὐτὴν ἰδιοχειρῶς εἰς τὸ τέλος καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθήκας, εὐαναγνώστως καὶ συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ περί διαθηκῶν νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 185 τοῦ οργανισμοῦ, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὴν οὐδεμία οὐδόλως παρεισγραφὴ ἢ συκοπὴ, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πληροσφορθεὶς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως περί τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου καὶ περί τῆς μὴ ὑπάρξεως παρεισγραφῶν ἢ συκοπῶν, καὶ ἀποφάνειν περί τούτων κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκτετατοῦ πεποιθῆσθαι, ὁρθῶς ἐπραξεν.

ΑΠ. 75 (1876). Διαθήκη, ἐν ᾗ δὲν σημειοῦται τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ ἡ κατοικία τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς καὶ πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, περιέχον τοιαύτην ἑλλειψιν, ἀκυροῦται (Οργ. γιν. Δικ. 141 καὶ 185) Δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ ἀπλή ὑπογραφή τοῦ συμβολαιογράφου κάτωθι τῆς ἐκθέσεως.

ΑΠ. 3 (1897). Ἐπειδὴ ἡ ὁλομέλεια τοῦ δικαστηρίου ἔλαβε μόνον τὰ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς ὑποβληθέν ζήτημα, ἀντὶ τοῦ ὅτι ἡ δίκη διαθήκη εἶναι ἔγκυρος, εἰ καὶ ὁ συντάξας αὐτὴν συμβολαιογράφος παρέλειψε νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὴν διαθήκην, καθ' ἣν καταστρεφῇ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ Πρωτοκόμου τοῦ Κυβερνήτου νὰ ἀρῇσιν ἐλεημοσύνην εἰς φιланθρωπικά καταστήματα καὶ ἀπεφάνηται ὅτι, ἀπὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, αἰκισθεν ὁ διαθέτης ἀφῆκεν ἐλεημοσύνην εἰς τὴν πτωχὸν τῆς πόλεως Κορίνθου, ἡ προσβαλλομένη διαθήκη εἶναι ἔγκυρος καίτοι παραλειφθεῖσθαι τῆς εἰρημένης ὑπομνήσεως, ὅθεν εἶναι τὴν καταστάσιν τὸ παρεπόμενον ζήτημα, περί τοῦ ἡ ὁλομέλεια τῶν ἐκτετατῶν ἀφορμῶν ν' ἀκούσθῃ, ἥτοι εἰναι ἡ ἐπιδέσμος διαθήκη, δι' ἣν δὲν ἀρῇ, ἐλεημοσύνη εἰς φιланθρωπικά καταστήματα, ἥτοι εἰς καταστήματα ἔχοντα ἰδίαν προσωπικότητα, ἀλλ' εἰς τοὺς πτωχοὺς εἶναι ὅν ἦσαν ἰσχυρὰ, καὶ ἐσφαλμένως ὁ ἐρεσβλητὸς ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ τὸ παρεπόμενον τοῦτο ζήτημα ἐλύθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας.

ΑΠ. 16 (1849) 112 (1861). Τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περί διαθηκῶν πρωτοκόμου ἀρτίζει μὲν, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας ν' ἀκούσῃσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖ,

ὅπως ἡ προσκλήσις αὕτη τῶν μαρτύρων γίνηται διὰ πανηγυρικῶν λέξεων, ἤτοι ὠρισμένων, ἐπομένως ἀρκεῖ ὅπως ὁποῦντε νὰ γίνῃ αὕτη ὅθεν, ἂν ἐν τῇ διαθήκῃ ἀναφέρηται, ὅτι αὕτη ἀνεγνώσθη «εἰς ἐπὶ κορον τῶν μαρτυρῶν», ἢ φράσις αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν προσκλήσιν ν' ἀκούσωσιν οἱ μάρτυρες τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ὥστε καὶ ἡ διάταξις καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἐκπληροῦται.

ΑΠ. 176 καὶ 171 (1849). Ἐντελῶς ἐπρουσιῶδης καθίσταται ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῇ διαθήκῃ μνείας, «ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὑπέμνησε τῷ διαθέτῃ ν' ἀφῆσθαι ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα», ἀφοῦ ὁ διαθέτης διὰ τῆς διαθήκης του κατέλειπεν ἐλεημοσύνας καὶ κληροδοσίας εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

ΑΠ. 107 (1882). Οὐδαμῶς τὰ ἀρθρὰ 2, 6, 8 καὶ 63 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος διατάττουσιν, ὅτι ἡ ἐρώτησις τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὸν διαθέτην, ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι, καὶ ἡ ὑπενθύμισις πρὸς αὐτὸν ν' ἀρῆσθαι ἐλεημοσύνας πρὸς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἀνάγκη νὰ γίνωνται διὰ πανηγυρικῶν φράσεων, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐξάγῃται ἡ τήρησις τῶν εἰρημένων διατυπώσεων ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διαθήκης, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅπως θεωρηθῇ ἐγκύρως ἔχουσα.

ΑΠ. 284 (1883). Ἐὰν δὲν ἀποδεικνύηται ἐκ τῶν διαφορῶν φρασίων τῆς διαθήκης, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἠρώτησε τὸν διαθέτην μετὰ τὸ πέρας τῶν διατάξεων του, ἂν ἔχῃ τι νὰ προσθέσῃ καὶ ὅτι οὗτος ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἔχει, ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος, ἐνεκα παραβιάσεως τοῦ τύπου τούτου (ψηφ. διαθ. ἀρθρ. 6 καὶ 8).

ΑΠ. 400 (1893). Κατὰ μὲν τὸν Ν. 49 Κωδ. 1.31 καὶ Νέον 131 κερ. ΙΑ' τὸ εἰς τοὺς πτωχοὺς πόλειός τινος ἀφιέμενον εἰς τοὺς λευταίαις βουλήσεως κληροδότημα τηρεῖται ἰσχυρόν, θεωρ. ὡς μόνον, εἰ ἀφέβη εἰς τὸ πτωχοκομεῖον, ὅπερ εἶναι φιλανθρωπικὸν καθήκον. τὸ δὲ ἀρθρ. 6 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, διατάσσει, ὅτι ἡ μνημῶν ὑπενθυμίζει τῷ διαθέτῃ ν' ἀρῆσθαι ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, δὲν ἐννοεῖ βεβαίως, ὥς προκύπτει ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐνομοθετήθη, μόνον τοιαῦτα καταστήματα ἐγκαθιδρυμένα καὶ ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ περιλαμβάνει γενικώτερον πᾶσαν ἐλεημοσύνην, ἀφορῶσαν εἰς σκοποὺς φιλανθρωπικοὺς. Ἄρα, τὸ εἰς τοὺς πτωχοὺς πόλειός τινος ἀφεβὰ κληροδότημα ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος.

ΑΠ. 112 (1861). Ἐὰν ἐξ ἀσθενείας ὁ διαθέτης δὲν ᾔδωντο νὰ θέσῃ μόνος τὴν ὑπογραφὴν του, ἀλλὰ τὴν ἔθεσε κρατούμενης τῆς χειρὸς του ὑπὸ τινος τῶν μετόχων, κινουντος αὐτὴν ὡς ὄργανον, τοῦτο καὶ μόνον δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν διαθήκην. Ἐὰν δὲ ὁ ποιοῦν δαλὼν τὴν διαθήκην ἐννοῇ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ὅτι ἡ τοιοῦτοτρόπως τεθείσα ὑπογραφή τοῦ διαθέτου δὲν εἶναι ἰδική του ὑπογραφή,

ορεί/ει νὰ προσβάλῃ συγχρόνως τὴν τε διαθήκην καὶ τὴν ὑπογραφήν ὡς πλαστήν.

ΑΠ. 203 (1862). Το ἄρθρον 185 τοῦ Ὁργ. Δικ. ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου συντασσόμενας διαθήκας· δεόν δὲν εἶναι νὰ γίνῃται μνεία καὶ ἂν ὁ διαθέτης ᾖ ἡγεγυρισμένος.

ΑΠ. 163 (1868). Κατὰ το ἄρθρ. 185 τοῦ Ὁργ. Δ.κ., ἀρκεῖ ἡ ἐν ἐκαστῇ σελίδος τῆς διαθήκης μονογραφήσις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὁλόκληρος ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ.

ΑΠ. 66 (1882). Ἡ ἑλλείψις μνείας ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι αὐτὴ ὑπεγράφη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, δεόν νὰ κριθῇ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 883 Ἰον. Κώδ., ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 185 Ὁργ. Δικ., διότι δὲν πρόκειται περὶ ἰδιαιτέρας διατυπώσεως κατὰ τὴν διαθήκην, ἀλλὰ περὶ τῆς κατεργασίας παντὸς συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἡσπίον καὶ ἡ δημοσία διαθήκη· κατὰ δὲ τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ Ὁργ., δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ μνεία ἐν τῷ ἐγγράφῳ, ὅτι ὑπεγράφη τοῦτο παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀρκεῖ δὲ ὅτι ὑπεγράφη προσηκόντως.

ΑΠ. 107 (1882). Ναι μὲν κατὰ τὰ ἄρθρα 2, 6, 8 καὶ 68 τοῦ ψηφίσματος τῆς 11 Φεβρ. 1830 ὅταν ὁ διαθέτης τελειώσῃ τὰς διατάξεις του, ὁ μνημὼν τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ, καὶ ἂν ἀποκριθῇ, ὅτι δὲν ἔχει, τὸν ἐνθυμίζει ν' ἀφήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἢ δὲ μὴ τήρησις τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιφέρει ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης, ἀλλ' οὐδαμῶς τὰ εἰρημένον ἄρθρα διατάττουσιν, ὅτι ἡ ἐρώτησις τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὸν διαθέτην, ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι, καὶ ἡ ὑπενθύμησις πρὸς αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ ἐλεημοσύνας πρὸς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἀνάγκη νὰ γίνωνται διὰ πανηγυρικῶν ἐκφράσεων, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ τήρησις τῶν εἰρημένων διατυπώσεων ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διαθήκης κατὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὥστε μείνῃ ἐγκύρως ἔχουσα.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἴφαστεῖον δέχεται ἐξαγομῆναι ἐκ τῆς διαθήκης, ὅτι ὁ διαθέτης ἀποῦ ἐτελείωσεν τὰς διατάξεις του τελείως τελείας, προσέθηκε τὰ ἐξῆς· «ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω νὰ πρὸς εἶπω», χωρὶς νὰ σημειωθῇ ἂν τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τούτῳ ὁ συμβολαιογράφος καὶ δύναται μὲν ἐντεῦθεν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι προσέθηκε τούτο, ὡς τελεθεὶς παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ προκύπῃ δι' ἐρμηνείας καὶ συμπερασμάτων, ὅτι ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ὁ διαθέτης ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ν' ἀναγράφῃται ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐν τῇ διαθήκῃ ρητοῖς ὅροις, παραλειπομένη δ' ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 8 τοῦ ψηφίσματος. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐνῶ ἀρ' ἐνὸς δέχεται ἐκτιμῶν τὴν διαθήκην, ὅτι ἐγένετο ἡ ἐρώτησις ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι ὁ διαθέτης πρὸς αὐτόν, τὸ ἴφαστεῖον θεωρεῖ ἀκύρον τὴν διαθήκην, διότι τούτου δὲν ἐγένετο ἐν αὐτῇ διὰ ρητῶν καὶ πανηγυρικῶν ἐκφράσεων.

ΑΠ. 77 (1863). 'Επειδὴ τὸ ἐφεττεῖον παρεδέξατο, ὅτι ὁ προσληφθεὶς εἰς τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης, περὶ ἧς ἡ δίκη, μάρτυς Α. δὲ γινώσκει γράμματα καὶ μηχανικῶς μόνον θέτει τὴν ὑπογραφήν του ἐκήρυξε δὲ διὰ τοῦτο ἀκυρον τὴν εἰρημένην διαθήκην σπριγνέν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ εἰς τὴν ἐνώπιόν του ἐνεργηθεῖσαν. ὡς λέγει, δοκιμασίαν, ἥτοι τὴν εἰς τοὺς μάρτυρας ὑποβολὴν τῆς διαθήκης πρὸς ἀνάγνωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δοκιμασίαν, ὡς βεβαίον το αὐτὸ ἐφεττεῖον, ὁ εἰρημένος μάρτυς οὐδεμίαν λέξιν ἐκ τῆς διαθήκης ἤδυνετο ὁπωσδήποτε ἢ ἀναγνώσῃ. Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀποδείξεως, ὃ ἐποιήσατο χρῆσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, οὐδ' ὅλως καθιεροῖ ἢ πολὺ δικ. (πολ. 257), καθότι οὔτε αὐτοψία εἶναι, μὴ προσπίπτοντος τοῦ ἐξεταστέου ἀντικειμένου (τῆς ἀγραμματοσύνης τοῦ μάρτυρος) εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ δικαστοῦ, οὔτε πραγματογνωμοσύνη, μὴ ἀποφαινομένου τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὑπῆρχον ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἀρθρ. 291, αὐτὲ τέλος, μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ὡς ὑποβληθέντος ἀνωμοτὶ εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ μάρτυρος Α.

ΑΠ. 252 (1875). 'Επειδὴ ὅσον ἀφορᾷ τὸν δεῦτερον λόγον δι' ὃν ἡκυρώθη ἡ διαθήκη. ὅτι δηλ. δὲν γίνεται μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι αὕτη ὑπεγράφη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, οὗτος ἀδόκιμος ἐστὶν ἐφ' ὅσον, ὅπως ὁ λόγος τῆς ἀκυρώσεως διατυπύται ἐν τῇ ἀποστάσει, δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἰδιαίτης διατυπώσεως κατὰ τὴν διαθήκην, ὅτι ἀνάγκη νὰ ὑπογράφηται αὕτη καθ' ἕκαστον φύλλον παρὰ τῶν μαρτύρων τῆς διαθήκης καὶ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ νὰ γίνηται τοῦτου μνεία, ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ τὴν κατάρτισιν παντὸς συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ὁποῖον καὶ ἡ διαθήκη, τηρητέας διατυπώσεως ἀναγομένης ἰδίως εἰς τὴν ὑπογραφήν τοῦ συνόλου, ὅτι δηλ. κατὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συνόλου παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου πρέπει νὰ γένη μνεία, ὅτι ἡ διαθήκη ἀπογράφεται καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου, ὅπερ ὅλως διάφορον τῆς ἀνωτέρω διατυπώσεως τῆς εἰς ἕκαστον φύλλον ὑπογραφῆς, περὶ ἧς ὡς μὴ τηρηθείσης δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὡς πρὸς τοιαύτας δὲ διατυπώσεις γίνονται αἱ μεταγενεστέρως τῆς περὶ ἧς πρόκειται διαθήκης ἐν ἡμετέρῳ εἰσαγγελίᾳ διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, κατὰ τὸ ἀρθρον 185 τοῦ ὁποῖου ἐπὶ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα ὑπογράφονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως παρὰ πάντων τῶν συμβαλλόντων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου δὲν λέγεται ὅ' ἐν αὐτῷ ὅτι πρέπει νὰ γίνηται μνεία ὅτι ὑπεγράφη τὸ ἔγγραφο παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

ΑΠ. 81 (1875). 'Επειδὴ καὶ κατὰ τὸ ἀρθρον θ' τοῦ ὁποῖου περὶ διαθηκῶν καὶ κατὰ ἀρθρ. 185 ὀργανισμοῦ τῶν δικ. ἡ διαθήκη πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται ὑπὸ τοῦ συντάξαντος αὐτὴν συμβολαιογράφου καὶ πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ πρὸς τὸν διαθέτην, γενομένης ἐν τέλει τῆς διαθήκης μνείας τῆς ἀναγνώσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐν ἄρθρ. 215 δι'κ. ὄργ., δι' οὗ ἡκυρώθησαν διατάξεις τοῦ ρηθέντος περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, εἴτε ὁλοκληρῶς, εἴτε ἐν μέρει, δὲν ἀριθμεῖται, εἴτε ἄλλως μνημονεύεται αἱ ἢ προεκτεθείσα διατάξεις τοῦ ἄρθρ. ο' τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος· ὁ δὲ ἐν ἵσταται, ὅτι τὰ ἄρθρα τοῦτο ἰσχύει ὁλοκληρῶς καὶ μετὰ τὸν εἰρημνικὸν ὀργανισμόν· ἀλλὰ καὶ μόνον ἡ ἐν ἄρθρ. 184 Ὁργ. ἐπανάλη-
 νος τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου β' τοῦ ψηφί-
 σματος περὶ διαθήκης εἰς τὸ αὐτὸ φέρει συμπέρασμα. Ὅθεν αἱ ἐν
 τῷ ψηφίσματι τούτῳ ὀριζόμεναι συνέττειναι ἐν περιπτώσει παραλεί-
 ψως τῆς προεκτεθείσης τοῦ ἄρθρ. β' διατυπώσεως ὑφίστανται ἀε-
 κτικοὶ καὶ μετὰ τὸν νόμον περὶ Ὁργ. Δικ. καὶ συμβολαιογράφων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 2, 8 καὶ 63 τοῦ ψηφίσματος προκύπτει
 ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἀναγνώσεως τῆς δημοσίας διαθήκης καὶ πρὸς
 τὸν διαθέτην ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἡ τήρησις τῶν τυπῶν, καθ' οὓς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας
 πρὸς τὴν νὰ συντάττηται ἐγγράφον τι, πρὸς τὴν νὰ ἀποδεικνύηται ἐκ τοῦ
 περιεχομένου τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου, καὶ διὰ τοῦτο ἐν πάσῃ τοιαύτῃ
 περιπτώσει οἱ νόμοι διατάσσουσιν νὰ γίνηται ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ
 μὲν τῆς τηρήσεως αὐτῶν· ἐνταῦθεν δ' ἐπεται ὅτι καὶ ὁ ἐπὶ ποινῇ
 ἀκυρότητας τῆς δημοσίας διαθήκης διαταττόμενος τύπος τῆς ὑπὸ τοῦ
 συμβολαιογράφου ἀναγνώσεως αὐτῆς πρὸς τὸν διαθέτην πρὸς τὴν ν' ἀπο-
 δεικνύηται ἐκ τῆς περὶ τοῦτου μνείας ἐν τῇ διαθήκῃ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1856 νόμου
 περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν· οἱ γενικοὶ
 προξενοὶ, προξενοὶ καὶ ὑποπροξενοὶ ἐκπληροῦσι καθήκοντα ἡγεμόνων
 καὶ συμβολαιογράφων, συμμορφούμενοι μὲν τὰς περὶ τούτων διατάξεις
 τοῦ νόμου ὅθεν ἐκ τούτου, καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν προγενεστέρων νόμων
 περὶ τῶν καθηκόντων τῶν προξένων, οἱ προξενοὶ ἐνεργοῦσιν ὡς συμβο-
 λαιογράφοι συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὰς περὶ
 τῶν συμβολαιογραφῶν συντασσόμενας πράξεις καὶ διαθήκας. Ἀπὸ ὁμοῦ
 ἡ προαναφερθεῖσα ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι καὶ ἡ προκειμένη δημοσία δια-
 θέκη πλὴτος Ἑλλήνων συνταχθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ
 ἐλλήνων προξένου μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου νόμου τοῦ
 1856, ὄφειλεν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας νὰ συνταχθῇ, τηρουμένης τῆς
 ὑπὸ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος νόμου περὶ δημοσίων διαθηκῶν διατυ-
 πώσεως, καθ' ἣν ὄφειλε ν' ἀναγνωσθῇ αὕτη παρὰ τοῦ εἰρημένου
 συμβολαιογράφου πρὸς τὸν διαθέτην, καὶ νὰ γενῇ ἐν
 αὐτῇ μνεία περὶ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης, καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν ἐ-
 γὴν ἐπιστρεφὴν εἰς τὸ κύρος τῆς διαθήκης ταύτης ὅτι ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει κατ' ἄλλους τύπους παρὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας συν-
 τάσσονται αἱ δημότιαι διαθήκαι, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι οὐσιώδες, ἂν ἡ
 προαναφεῖν διαθήκη δὲν συνετάσσεται ὑπὸ τῆς ἐλλήν. προξενικῆς ἀρ-
 χῆς ἐκπληροῦσας ἑγὼ συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ ἡ β' ἐδίμου τροποποίησις τῶν κατὰ τὰς δημοσίας διαθη-

κας τηρουμένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατυπώσεων δὲν δύναται ἐπέλθῃ ἐκ μόνης τῆς περιστάσεως ὅτι ἀρχὴ τις, ἀρμοδίᾳ πρὸς συντάττειν ταύτας, παρέλειψε πάντοτε τὴν διατήρησιν διατυπώσεων τινος τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὀριζομένων ἀκόμη καὶ ἐν τῷ τόπῳ, ἐνθα ὁρεῖται ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἀλλὰ μόνον, ἂν πᾶσαι αἱ πρὸς τὴν συνταγοῦσιν πράξεις ἀρμοδίαι ἀρχαὶ τοῦ Βασιλείου ἐπράξαν αὐτὸ τοῦτο. Ἦν ἡ πρότασις τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι ἡ διατύπωσις τῆς ἐν δημοσίᾳ διαθήκῃ μνείας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου προξένου ἀναγνώσεως τῆς διαθήκης πρὸς τὸν διαθέτην δὲν τηρεῖται ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει προξενικῆς ἀρχῆς καὶ ὅτι ἡ προεδριάζουσα ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει προξενικῇ διαθήκῃ συνετάχθη τηρηθέντων πάντων τῶν τύπων, τῶν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν δημοσίων διαθηκῶν τηρουμένων ὑπὸ τῆς αὐτῆς προξενικῆς ἀρχῆς, (ἡ πρότασις αὕτη) δὲν ἦτο οὐσιώδης.

ΑΠ. 247 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 6 τοῦ ψηφίσματος, ὅτι ὁ διαθέτης τελειώσῃ τὰς διατάξεις του, ὁ μνημὼν τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔῃ ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ καὶ ἂν ἀπακριβῇ ὅτι δὲν ἔχει, τὸν ἐνθυμίζῃ νὰ ἀφῇσῃ ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Κατὰ τὸ ἀρθ. 2 καὶ 8 τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, ἡ ἀθέτησις παντὸς τύπου, καὶ οὗς ἐκάστη τῶν διαθηκῶν πρέπει κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ νὰ συντάσσεται, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης. Ἀφοῦ δὲ ὁ νομορhetῶς ἀπαγγέλλει τὴν ἀκυρότητα ὡς συνέπειαν τῆς παραλείψεως τῶν τύπων οὗς καθιεροῖ ὡς ἀπαραιτήτους κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ ὡς οὗς τῶν διαθηκῶν, ἐσφαλμένως ἐσκέφθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὅτι, ὅταν συνάγεται ἐκ τῆς διαθήκης ὅτι ὁ διαθέτης οἶκοθεν καὶ πρὸ πάσης τοῦ συμβολαιογράφου ὑπομνήσεως κατέλειπεν ἐλεημοσύνας, ὑποτίθεται ὅτι ἡ ρητὴς ὑπὸ τοῦ νομορhetῶς ἀπαγορευμένη τοιαύτη ὑπόμνησις ἐγένετο, καὶ ἡ διαθήκη ὡς ἐκτελεσθεῖσα οὕτω τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου, εἶναι ἔγκυρος καὶ ὅτι ἐπομένως καὶ ἡ περὶ τῆς προδίδεται διαθήκης καίτοι ἐντελῶς παραλειπούσας τῆς ὑπὸ τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἐπιτασσομένης ὑπομνήσεως τοῦ συμβολαιογράφου, δὲν εἶναι οὐχ ἥττον ἔγκυρος. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς κατέλειπεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Κορίνθου τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν οὐ τινος κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεώς του. Οὕτως ὅμως θεωρεῖται ὁ Πρωτοδικεῖον καὶ ἐναντίον τῆς διὰ ρητῶν διατάξεων τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀπαγγελλομένης διὰ πᾶσαν παράλειψιν τῶν καθιερουμένων τύπων ἀκυρότητος αὐτῶν ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ παραλείψις τῆς προειρημένης ὑπομνήσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης τοῦ Γ. ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ, ὅτι ἀφοῦ προέβλεπε ὁ νομορhetῶς αὐτορρητικῶς νὰ ἀφῇσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς μέρος τῆς περιουσίας, ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἐκπληρώθη, παρηρησάναυσεν τὴν προμνησθεῖσαν ἀσφῆ καὶ ρητὴν διατάξιν τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος καθ' ἣν ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἀπολύτως ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ὑπόμνησις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ δὲν λογίζεται ὡς ἐκπληρωθεῖσα διὰ τῆς οἶκοθεν ὑπὸ τοῦ διαθέτου ὑπὲρ φιλαν

ισωπικῶν σκοπῶν διαθέσεως μέρους τῆς περιουσίας του· ἀκόρου δὲ οὗτος ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ τῆς διαθήκης τοῦ Ι'. εἶναι περιττὴ ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἂν τὸ ἀφεθὲν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Κορίνθου κληροδοτήμα πρέπει νὰ λογισθῇ ὡς ἐλεημοσύνη εἰς φιλανθρωπικὸν κατὰσταμα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ ψηφίσματος.

Ἐπειδὴ ὁμως ἡ τοῦ τμήματος τούτου γνώμη ὅτι ἡ διαθήκη καθ' ἣν παρελήφθη ἡ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἀπαίτουμένη ὑπόμνησις εἶναι ἄκυρος, προσκρούει προφανῶς, ἂν καὶ εὐμέσως, πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ὡς ὀρθὴν θεωρουμένην ἀντίθετον γνώμην, ὅτι ἡ τοῦ ἄρθρου τούτου περὶ ὑπομνήσεως διαταγὴ λογίζεται ἐκπληρωθεῖσα ὅταν οἰκοθὲν καὶ ἄνευ ρητῆς ὑπομνήσεως ὁ διαθέτης ἀφίνει ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ κατὰστήματα, διότι ἐπὶ μόνῃ τῇ προϋποθέσει τῆς ὀρθότητος τῆς γνώμης ταύτης καθίστατο ἀναγκαῖα καὶ εἶχε σημασίαν ἡ τοῦ παρεπομένου ζητήματος ἐξέτασις περὶ τοῦ ἂν διὰ τοῦ ἀφεθέντος εἰς τοὺς πτωχοὺς κληροδοτήματος κατελείφῃ ἐλεημοσύνη εἰς φιλανθρωπικὸν κατὰσταμα, εἰς ἣν προσέβη τὸ α' τμήμα· ὅθεν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΧΜΖ' νόμου τὸ τμήμα τοῦτα ἔχον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κύρους τῆς διαθήκης γνώμην διαφέρουσιν τῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος παραδεχομένης, ὅριζις ποινῇ ἢ προδῇ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν τῆς ἐπιδίκου διαφοράς· νὰ παραπέμψῃ εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τὴν λύσιν τοῦ μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἀμφισβητουμένου νομικοῦ ζητήματος.

2 Οἱ μάρτυρες, πρὶν υπογράψωσι τὴν διαθήκην, εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ τὴν παρατηρήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν.

ΑΠ 47 (1818). Κατὰ τὸ ἀρθ. 7 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, οἱ μάρτυρες πρὶν ἢ υπογράψωσι τὴν διαθήκην εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ τὴν παρατηρήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν, ἢ οὐ περὶ, ὅτι δὲν ἀρκεῖται ὁ νόμος εἰς μόνην τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' ὑποτελεῖ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν, διότι διὰ τῆς ἀναγνώσεως δύναται ἡ λαοὶ ἢ μαρτυρὴ ἀκριβοῦς γινῶσιν, ἂν ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγγράφηται ὅλα ἢ μερὴς αἱ διατάξεις τοῦ διαθέτου, ὥστε δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι μόνῃ ἡ παρατήρησις ἀναπληροῖ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν.

ΑΠ 112 (1861). Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθ. 6 καὶ 7 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἂν πρὶν υπογράψῃ ὁ διαθέτης παρατηρήθῃ καὶ ἀνεγνώσθῃ ὑπὸ τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 374 (1864) 18 (1867) 163 (1868) 40 (1871). Ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ ρητὴ τοῦ συμβολαιογράφου, ὅτι παρέδωκε τὴν διαθήκην εἰς τοὺς μαρτυροὺς, καὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν τὴν ἀνέγνωσεν ἰδίᾳ καὶ τὴν παρατήρησεν ἐπισταμένως, ἀφορᾷ εἰς περιστατικά, ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθητικὰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς ἐνώπιόν του λαβόντα γνώμην, καὶ ἔπομένως ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, μόνον δὲ διὰ κατηγο-

ρίας ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δύναται νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον (Πολ. Δ. 400, 453 καὶ ἐπ.).

ΑΠ 379 (1864) 463 (1868). Ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι οἱ μάρτυρες ἦσαν ἀγράμματοι καὶ ἀπλῶς καὶ μηχανικῶς μόνον τὴν ὑπογραφὴν τῶν νὰ θέτωσιν ἐγνώριζον.

ΑΠ 379 (1864). Ὅτι δὲ ὁ νόμος ὑποχρεοῖ τὸν συμβολαιογράφον νὰ βεβαιώσῃ τὴν περὶ τὸ ἀναγινώσκειν ἱκανότητα τῶν μαρτύρων συνάγεται ἐκ τοῦ ἀρθ. 8, ὁπέρ. ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον 7 περὶ διαθηκῶν ψήφισματος, ἀπαιτεῖ νὰ βεβαιοῖ ὁ συμβολαιογράφος ὅτι οἱ μάρτυρες εἶχον καὶ τῆς ἀναγνώσεως τὴν ἱκανότητα.

ΑΠ 18 (1867). Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον, ἐνῶ ἀποφαίνεται ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἐν τῇ προσβαλλομένῃ διαθήκῃ βεβαίωσεν ὅτι ὡς μάρτυρες προσληφθέντες ἀνέγνωσαν αὐτὴν (ἄρθρον 7 καὶ 8 περὶ διαθήκης νόμου), παραδίδεται ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἐπιτρέπεται ὁ μαρτύρων ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου τῆς βεβαιώσεως ταύτης, γὰρ ἀπαιτῆται ὥστε νὰ προσβλήθῃ αὐτὸ τὸ μέρος τῆς διαθήκης ὡς πλῆστον, διέταξε δὲ τὴν περὶ τοῦτου μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐκτιμητὰ κατὰ τὴν δι' ἑτέρας προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ τὰ ἐπὶ τοῦ ὅρους αὐτοῦ ληφθεῖσας μαρτυρίας· ἀλλ' οὕτως ἀποφασίσαν παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθ. 400 πολ. δικον. καὶ ὁ τὰ ὅρη μὲν ἐγγράφα ἀποτελοῦσιν ἐντελῆ ἀπόδειξιν περὶ ὅλων, ὅσα συμβαίνει ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου (τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν μαρτύρων ἀνάγνωσις τῆς διαθήκης, οὕτινος ἐδυνάτο ἰδίαις αἰσθησίαις ν' ἀντιληφθῇ ὁ συμβολαιογράφος) περιέχονται ἐν τῷ ἐγγράφῳ, ὅπου κατὰ τὸ ἀρθ. 403 μόνον διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς δύναται ν' ἀποκρουσθῇ ἡ ἰσχύς τοῦ ἐγγράφου.

ΑΠ. 126 (1847). Ἐπειδὴ ἂν καί, κατὰ τὸ ἀρθ. 401 Πολ. Δικ. τὰ δημόσια ἐγγράφα δὲν ὑποχρεοῦν τρίτους, τοῦτέστι δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃσι δικαιώματα ἐνῆκοντα εἰς αὐτοὺς, ἢ νὰ τοῖς ἐπιβάλωσιν ὑποχρεώσεις, ἀποτελοῦν ὅμως ἀπόδειξιν καὶ ὡς πρὸς τοὺς πολίτους περὶ ὅλων ὅσα, γινόμενα ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, ἐμπεριέχονται εἰς αὐτὰ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχουν αἱ ἐννοηθέντες περιπτώσεις, καθότι ἡ διαθετούσα ἐδυνάτο ἐλευθέρως νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν τῆς, οὐδὲ διὰ τῆς διαθήκης ἀφαιροῦνται δικαιώματα, ἢ ἐπιβάλλονται ὑποχρεώσεις εἰς τὰς ἀναιρεσειούσας, τὸ δὲ δικαστὴριον παρεδέχθη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐιρημένης δημόσιας διαθήκης προκύπτει, ὅτι κατὰ θέλησιν τῆς διαθετούσης ἐπηρεάσθη ἡ περιουσία τῆς καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες διέμειναν καθ' ὅλην τὴν διεκδικήσεως τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης· ἐπομένως τὰ δύο ταῦτα πεπονημένα ὡς λαβόντα χώραν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, ἐμπεριεχόμενα ἐν τῇ διαθήκῃ, καὶ βεβαιούμενα παρὰ τοῦ ἁρμοδίου τούτου ὑπαλλήλου, ὁπάρχουν κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν ἀποδεδειγμένα καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀναιρεσειούσας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀρθῶς τὸ ἐρετεῖον ἀπε-

αὐτῆς, ὅτι ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶναι καὶ δι' αὐτὰς υποχρεωτικὴ μέχρις οὗ ἤθελεν ἀποδειχθῇ πλαστογραφία ἢ νοθευσις τῆς προκειμένης διαθήκης.

ΑΠ. 7 (1900). Ἐπειδὴ ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ψ' ψηφίσματος περὶ Διαθηκῶν, ὅτι οἱ προσλαμβανόμενοι μάρτυρες εἰς δημοσίαν διαθήκην, πρὶν τὴν υπογραψῶσιν, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὴν καὶ τὴν ἀναγνώσῃσι, τὸ δὲ ἐπόμενον ἄρθρ. 8 τοῦ αὐτοῦ Ψ' ψηφίσματος θεωρεῖ ἄκυρον τὴν τοιαύτην διαθήκην, ἂν παραλειφθῶσιν οἱ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὁριζόμενοι τύποι περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἐκτεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 7, αὕτη σκοπεῖ κυρίως νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν γνησιότητα τῆς διαθήκης, καὶ νὰ παραφυλαχῇ οἰασθήσεται ἁλλοιωσέως αὐτὴν, τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον τοῦ νόμου πληροὶ καὶ μόνῃ ἡ τῆς διαθήκης ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀναγνώσις, καθότι αὕτη, ἀνευ παρατηρήσεως τῆς διαθήκης, δὲν δύναται νὰ γείνη, καὶ ἀναγκασίως ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐνυπάρχει καὶ ἡ τῆς διαθήκης παρατήρησις, τοῦτο δὲ συνάγει καὶ πόδες τὴν διαταγὴν τοῦ Ν. 1 Πανδ. (284), καθ' ἣν ἐν' ἀναγνωσθῇ ἡ διαθήκη» σημαίνει νὰ παρατηρηθῶσιν ὅσα εἶναι ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὅθεν τούναντιν δεχθέν τὸ δικαστὴν ἐρετεῖον, καὶ ἀποφηνάμενον ἄκυρον τὴν ἐπίδικον διαθήκην, ὡς περιέχουσαν ὅτι ἀνεγνώσθαι αὐτὴν οἱ μάρτυρες, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτι τὴν παρατήρησαν, ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις, καὶ ἐπ' αὐτῇ αὐτὰς ἐφήρμοσεν.

8. Ἐὰν εἰς δημοσίαν διαθήκην παραμεληθῇ κανεῖς τῶν ἀνωτέρω τύπων, ἐκτὸς τῆς ἀκυρώσεως αὐτῆς, ὁ μὴμὼν καθυποβάλλεται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διαφορὰ, ἂν συμβῶν, καὶ ἐξόνεται.

ΑΠ. 80 (1859). Ἐκ τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος προκύπτει, ὅτι ὡς διαθήκην ἀκριβῶς οἱ τῶν διαθηκῶν τύποι, ὧν ἡ παραβίασις ἐκτεθεῖται οὕτως καὶ ἀπολύτως τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης (ἄρθρ. 8, 15, 16, 29, 49, 56, 58, 63), καὶ ὅτι διὰ τοῦ παραρτήματος τοῦ βίου ψηφίσματος ἐτροποποιήθησαν αἱ περὶ μαρτύρων τῶν διαθηκῶν διατάξεις τοῦ παλ. Νόμου (Κώδ. Ν. 22 (6, 23). Ἀρμ. § 25 (54), καὶ ἐπαγορεύθη νὰ προσλαμβάνωνται ἐν ταῖς διαθήκαις ὡς μάρτυρες τὰ ἐν τῷ παραρτήματι ἀναφερόμενα πρόσωπα, χωρὶς ὅμως νὰ δοσθῇ ἐν τοῖς προπαρατεθείσιν ἄρθροις, ὅτι ἡ παραβίασις καὶ τῆς ἐν τῷ παραρτήματι ἀπαγορευτικῆς αὐτῆς διατάξεως πρέπει νὰ ἐξηγνηθῇ συμφωνῶς μετὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν αὕτη διαταγὴν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μὴν ἐπεκταθῇ πέραν τοῦ βίου τοῦ σκοπούμενου διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως, καὶ ἐπομένως νὰ μὴ θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἂν ἐν αὐτῇ ἔλαβε μέρος ὡς μάρτυς πρόσωπον μὴ ἐπιτρεπόμενον ἀπὸ τὸν νόμον, εἰμὴ μόνον καθ' ὅσον οὗτοι μάρτυρες δύναται νὰ ᾖναι ἐν ἰδίῳ πράγματι μάρτυς.

ΑΠ. 263 (1870). Ἐπειδὴ τὸ ἐφ. ἀπορρίψαν ὡς μὴ βάσιμον

καὶ ὡς μὴ ἰσχυρόν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης τὸν λόγον οὗτος προτιλήθησιν εἰς αὐτὴν ὡς μάρτυς Μ. ἦτο ἕκτου βαθμοῦ ἐξ ἀρχῆς στείας συγγενῆς πρὸς τὸν διαθέτην, δὲν παρεβίβασε σαφὴ νόμου τινος ἢ ἱεροῦ κανόνος διάταξιν· ἀλλ' ἀπεναντίας ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἐξ ἀρχῆς στείας συγγένεια ἕκτου βαθμοῦ δὲν εἶναι κώλυμα πρὸς συνταγμῶν, ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν 7 (β, β) Ἀρμ.

ΑΠ 37 (1880). Τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν Ἑταρῶν δι' αὐτοῦτο ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τῆς διαθήκης κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συνταξάντος αὐτὴν, οὐχὶ διότι οὗτος ἐβεβαίωσε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ μάρτυρες ἀνέγνωσαν τὴν διαθήκην, διὰ τοῦ οἴκειου ἀντιληφθεὶς τὸ σθητήριον, ἦτοι τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ διότι δὲν ἐξαγεται ἐκ τῆς διαθήκης ἡ τοιαύτη βεβαιώσις, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει πλαστογραφία, τοῦ συμβολαιογράφου βεβαιούντος ἁπλῶς ὅ,τι ἀντελήφθη διὰ τῆς ὁρατικῆς, ἦτοι ὅτι ἔλαβον οἱ μάρτυρες πρὸς ἀνάγνωσιν παρ' αὐτοῦ καὶ πιστοποίησαν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, δὲν ἀποτελεῖ θεδοκασμένον περὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς διαθήκης δὲν ἀνέγνωσαν αὐτήν, ὡς μὴ δυνατόν ἐν ἀναγνώσει, ὅπερ ἔχει σπουδαίαν σημασίαν, διότι τὸ ἄρθ. 7 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἐπιβάλλει τὴν υποχρέωσιν εἰς τοὺς μάρτυρας ν' ἀναγνώσωσι τὴν διαθήκην, καὶ μὴ τηρηθείσης τῆς διατυπώσεως ταύτης τὸ ἄρθ. 8 διατάσσει τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης· καίπερ δὲ τοῦ συμβολαιογράφου ὄντος ὑποχρέου νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς τηρήσεως καὶ τῆς διατυπώσεως ταύτης, ἂν δὲν τὸ βεβαιώσῃ, καταλλήλως ἀντιληφθεὶς, ἐξ ἀμελείας, καὶ τούτου ἐνεκα δὲν ἦναι ἔνοχος πλαστογραφίας, ἐνεκεν ἑλλείψεως δόλου, δὲν παύει ὅμως νὰ ἦναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, ὅταν ἡ εἰρημένη διατύπωσις δὲν ἐτηρήθῃ, τὸ δὲ πολιτικὸν Δικαστήριον δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὰ περὶ τῆς τηρήσεως αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ἀθώωσιν τοῦ συμβολαιογράφου.

ΑΠ 316 (1873). Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ παραβάσεως ἀρ. 3—8 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος λόγω τοῦ ὅτι ἡ προταθεῖσα πλαστογραφία τῆς τῆς διαθήκης, ὡς διατυπώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 605 ἀποφάσεως καὶ ἐξελήφθη ὡς ἀποδεδειγμένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 ἀποφάσεως, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, ἀπορρίπτους ἐστὶν ὡς ἀδόκιμος, καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 συνδυασμένον πρὸς ἄρθρον 8 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ὡς τύπος ἀναγκαῖος, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένος, διγράφεται οἱ μὲν μάρτυρες νὰ ἀναγνώσωσιν ὅσα εἶπεν ὁ διαθέτης, ὁ δὲ συμβολαιογράφος νὰ ἀναγνῇ εἰς τὴν διαθήκην ὅσα εἶπεν ὁ διαθέτης, ὅπερ ἀναντιρρήτως σημαίνει ὅτι ἡ διαθήκη δεόν νὰ γράφηται καθ' ὑποχρέωσιν τοῦ διαθέτου· τοιοῦτον δὲ τι δὲν ὑπάρχει ὅταν ὁ συμβολαιογράφος ἔχῃ ἤδη γεγραμμένον κατὰ σχέδιον τοῦθεν αὐτῷ παρὰ τοῦ διαθέτου τὰς διατάξεις τῆς τελευταίας αὐτοῦ βουλήσεως καὶ παρὰ τούτου φέρηται ἐπαίμη ἡ διαθήκη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαθέτου καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ

διαθέτου ὅλως δὲ ἀδιάφορον εἶναι, ἐὰν παραιληφθέντος τοῦ ὡς ἀνωτέρω τύπου (ἤτοι τῆς καθ' ὑπογράφειν τοῦ διαθέτου ἐνώπιον τῶν μαρτύρων γραφῆς τῶν διατάξεων τοῦ διαθέτου) ἐξεπληρώθησαν ἅπαντες οἱ λοιποὶ ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότετος διατεταγμένοι τύποι, καὶ ἂν, ἀγνωσθεύσης τῆς διαθήκης ἐνώπιον τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου, ὡς ὁ νόμος διατάττει, ὁ διαθέτης προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων ἐπαναλάβῃ τὰς ἐν τῇ διαθήκῃ διατάξεις.

ΑΠ 167 (1848). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐν τῇ προσβαλλομένη ὁποῖται ἐπικαλουμένου νόμου 5 τῶν Πανδ. (34 9) συνδυαζομένου, πρὸς κατάληψιν αὐτοῦ, καὶ μὲ τοὺς νόμους τῆς αὐτῆς ὕλης, ἤτοι τὸν νόμον 3 Π. (48. 10) καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κώδ. Ν. καὶ 7 (9. 22) νόμον 2 καὶ 23 (6. 42) καὶ νόμον 16 (6. 23), προσκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι οὐχὶ ὁ ἀποδεχθεὶς κληρονομίαν ἢ κληροδότημα, ἢ ἀποδοῦναι τοιαῦτον, ἐν γνώσει ὧν ὅπως δὴποτε τῶν παρατυπιῶν ἢ τῆς πλαστογραφίας τῆς διαθήκης, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ ὡς τοιαύτην, ἀλλ' ὁ ἐν ἀγνοίᾳ ὧν τῶν τοιούτων ἐλαττωμάτων τῆς διαθήκης δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτήν, καὶ ἂν ἀπεδέχθῃ ἢ ἀπέωκε τὴν κληρονομίαν ἢ τὸ κληροδότημα κατὰ τὴν ἀρχήν, ὅτι μὲν ὁ παραιτηθεὶς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς προσβολῆς συμβολαίου ὡς ἀκύρου δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτό, καὶ ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς ἀκυρότητος ἀποκλείει τὴν εἰρημένην παραίτησιν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκτεταται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Α. Κ. κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τῆς Ε. Θ. περὶ ἀκυρώσεως ὡς παρατύπου τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1841 διαθήκης τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ συζυγοῦ τοῦ Π. ἐπήγαγεν εἰς τὴν Ε. τὸν ἐξῆς ὅρκον πᾶν το πρὸ τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς τῆς ἔτος δὲν εἰσέπραξε τὰ εἰσodήματα τῶν εἰρηδίων, τὰ ὅποια ἐγκατελείφθησαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς ὡς εἰρηδία καὶ τὰ ἐδέχθη ὡς τοιαῦτα, τὸ δὲ ἐφετεῖον, σκεπτόμενον ἀπολύτως ἄνευ τῆς ἀνωτέρω διακρίσεως, ὅτι κατὰ τὸν μνησθέντα νόμον 5 Π. σὴν ἀποδοχὴ τοῦ ἐν διαθήκῃ καταληφθέντος ὡφελήματος δὲν ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολῆς τῆς διαθήκης, καὶ ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Α. Κ. δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸν εἰρημένην νόμον, καθ' ὃν, ὡς εἴρηται, μόνον ὁ ἐν γνώσει ὧν τῶν παρατυπιῶν καὶ ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης, καὶ μολοντοῦτο ἀποδεχθεὶς ἢ ἀποδοῦναι τὴν κληρονομίαν ἢ τὸ κληροδότημα, δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν προσβάλῃ ὡς τοιαύτην, καθὼ παραιτηθεὶς τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προσβάλῃ αὐτήν.

ΑΠ 6 (1851). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη παραδέχεται ἐν τῇ ἀμπῇ αὐτῆς σκέψει, ὅτι ὁ ἀναίρεσις ἐπήγαγεν εἰς τὸν ἀναίρεσι-
 λητον ὅρκον περὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος διὰ τῆς προηγουμένης
 ἐπ' αὐτῇ. 465 ἀποφάσεως θέματος ἀποδείξεως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
 ἐν ᾗθελε θεωρηθῇ τοῦτο ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν μαρτύρων, τῶν ἐ-

ξετασθέντων πρὸς ἀποδείξιν αὐτοῦ· ὥστε ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἐπλήχθη τοιοῦτος ὅρκος κατὰ τὴν μετὰ τὴν παραγωγὴν τῆς εἰρημένης ἀποδείξεως γενομένην τελευταίαν συζητήσιν, τὸ δὲ θέμα τῆς ἀποδείξεως εἶχεν ὡς ἑξῆς· ὅτι ἡ Β. Θ. ἐν γνῶσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 13919 καὶ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 4841 διαθῆκης τῆς θυγατρὸς τῆς Π., συζύγου τοῦ ἀνααιρεσέντου, γενομένης ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηναίων Κ. Κ., ἔλαβε τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῆς ρηθείσης θυγατρὸς τῆς τοῦ ἐκσώδημα τῶν διὰ τῆς διαθῆκης αὐτῆς καταλειπομένων εἰς αὐτὴν ἰδίαιτων κτλ.»

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων, προτείνας τὸ ἀπαρξέδεκτον τῆς προκειμένης ἀγωγῆς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἐν γνώσει τῆς ἀκυροτήτος ταύτης ἀπεδέχθη καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ὥφειλε ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τοῦτον, ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἀπῆλθε μόνη νά ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἐν γνώσει τῆς διαθήκης ἐξετέλεσεν αὐτήν, διότι ὁ γινώσκων νομικὴν τινα πράξιν ὑποτίθεται ὅτι, ἐὰν αὕτη εἶναι ἄκυρος κατὰ διατάξιν τοῦ νόμου, γινώσκει καὶ τὸ ἄκυρον αὐτῆς, τεκμαίρομένης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ νόμου. Βασιλ. (2. 4) 2. 21. Ἀρμενοπούλ. (1. 1), 39' ὥστε ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἦτο ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτον, ἐὰν ἰσχυρίζετο ὅτι ἀγνοοῦσα τὸν νόμον δὲν ἔλαβε γινῶσιν τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης, ἐπέκειτο τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἄγνοιαν ἢ τὴν πλῆξιν ταύτην καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελε θεωρηθῇ αὕτη συγγνωστὴ κατ' ἐπιπομένως δυναμένη ν' ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τὰ ἐπιζητήματα τῆς ἐκτεθείσης ἀποδοχῆς καὶ ἐκτελέσεως τῆς διαθήκης αποτελούμενα ὥστε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προσέθεσε, καὶ μάλιστα ἀνευτινὸς αἰτιολογίας, εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐκτεθέντος ὅρκου, ὅτι ἡ Ε. Θ. ἐν γνώσει τῶν τύπων τῆς διαθήκης, ἥτοι τῶν περὶ διατυπώσεων τῶν διαθηκῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου, δὲν ἀπεδέχθη καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ἐνῶ, ἀνευ τῆς πρᾶσθήκης ταύτης, ἴσως ἡ ἀναιρεσιβλήτος δὲν ἔφησεν ὡσεὶ τὸν ὅρκον καὶ ἡ δίκη ἤθελε λάβει ἐντελῶς ἄλλην ἐκδοκίμην τοῦτο δὲ πράξαν τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα τὸν ἀποδείξιν ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἐγίνωσκε τὸν νόμον, οὕτω ὡς παρεβίασε ταῖς περὶ ἀποδείξεως ἀρθρ. 244, 248, 272 καὶ 275 Παν. Δικ. ἄτινα εἶναι οὐσιώδη, διότι ὡς ἐκ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως αὐτῶν ἐφαρτᾶται ἡ ὁρθὴ ἐκτίμησις τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων, καὶ ἐπιπομένως εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 70 (1868). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 624 ποινῆς του παρὰ δέχθη μὲν ὅτι, ὡς ἀπαδείχθη ἐκ τῆς τοιαύτης τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 624 διατάξεως ἀποδείξεως, ὅτι, ἡ ἐναγούσα καὶ νῦν ἀνακρίσιμος Π. ἡ ἀλλ' ὁ σύζυγός της ἀναμείβετο τὰ εἰς αὐτὴν καὶ διὰ τῆς προσβαλλομένης διαθήκης καταλείποντα κληροδοτήματα, ἀλλ' εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο προέβη, ὅτι (ὡς ὁ

λῡται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του) δὲν ἐξήτασε (μολονότι ἐκ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει περιεχομένων καταθέσεων ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ) ἂν ὁ συζυγὸς τῆς κατέλαβε καὶ διαχειρίζετο ταῦτα κατὰ συννενοήσιν αὐτῆς, καὶ ἂν ἡ τοιαύτη διαχείρισις ἦναι πρᾶξις ἐμφαίνουσα ἐκτέλεσιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς διαθήκης, ἐθεώρησε περιττὴν τὴν περὶ τῆς συννενοήσεως ἐξέτασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀπεδείχθη συμφῶνως μὲ τὴν παρεμπίπτουσαν ὑπ' ἀριθ. 624 ἀπόφασιν, ὅτι ἡ Π. ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης συννενοήθη μετὰ τοῦ συζυγοῦ αὐτῆς περὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν γενομένης διαχειρίσεως.

Ἐπειδὴ το ἔφατεῖον διὰ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀπῆλθε ν' ἀποδείχῃ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης καὶ νῦν ἀναιρεσειούσης (διότι εἰς αὐτὴν ἐπεβλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 624 ἀποφάσεως τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως) ὅτι ἡ ἐνάγουσα γινώσκουσα τὰς ἀποδεδωμένας εἰς τὴν διαθήκην ἀκυρότητας καὶ συμβουλευθεῖσα διαφόρους περὶ αὐτῆς, καὶ ποίους, ἀγνώρισε καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ἀποδεχθεῖσα τὰ διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης καταλειφθέντα κληροδοτήματα, ἐνῷ ἡ νῦν ἀναιρεσεῖουσα δὲν ὤρετο νὰ ἀποδείξῃ εἰμὴ ὅτι κατὰ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφασιν περιεχόμενον καὶ ἀμφισβητηθέντα ἰσχυρισμὸν τῆς ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπεδείχθη τὴν διαθήκην, λαβοῦσα εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, διαχειρίσασθαι καὶ καταλειφθεῖσα τὰ δι' αὐτῆς καταλειφθέντα κληροδοτήματα, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ἐξετέλεσεν αὐτὴν ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων καὶ ὁποίους συμβουλευθῇ περὶ τῶν ἀκυροτήτων αὐτῆς διότι ἡ ἀποδείξις ὅτι ἔλαβε ταῦτα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης ἀρκεῖ νὰ καταστησῇ ἀπαράδεκτον τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς γενομένην προσβολήν, καὶ βᾶσιμον τῇ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τῆς ἐναγομένης· ἂν δὲ ἡ ἐνάγουσα ἤθελεν ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡγνόει τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀκυρότητα καὶ ἐκ πλάνης εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης κατέλαβε καὶ διαχειρίσθη ἢ ἀμέσως ἢ διὰ τοῦ συζυγοῦ τῆς τὰ εἰρημένα κληροδοτήματα, τότε ἔπρεπε νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτὴ νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦτου ἀποδείξιν, ὅτι, ἀποδείχθέντος ὅτι κατέλαβε τὰ κληροδοτήματα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης, τεκμαίρεται ὅτι ἐν γνώσει τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν ἀκυροτήτων αὐτῆς προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μέχρι ὅτου δὲν ἀπαδείξῃ ὅτι δὲν ἐπράξε τοῦτο ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐκ πλάνης, ἥτις δὲν ὑποτίθενται ὥστε τὸ ἔφατεῖον παρέλειψε νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἡ ἐνάγουσα διὰ τοῦ συζυγοῦ τῆς καὶ μετὰ προσηγγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ συνεννόησιν παρέλαβε καὶ διαχειρίσθη τὰ ἐν λόγῳ κληροδοτήματα (τοῦδ' ὅπερ ἔχει σπουδαίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς προκειμένης διαφοράς), ἀπαιτήσαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἀποδείξιν οὐσώλως ἐπαρκοῦσαν αὐτήν, καὶ οὕτω παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη περὶ ἀποδείξεως διαφοράν ἀριθ. 264 Πολ. Δικ.

ΠΙ 14 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἔφατεῖον ἀφ' ἐνδὸς ἀπέρριψε τὸν ἐνόμιον τοῦ προαθέντα ἰσχυρισμὸν ὅτι τὰ ἐπίδικα κτήματα περιτλήθησαν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀποθανόντος Π. διὰ κτητικῆς καὶ ἀποδοτικῆς παραγραφῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐπεβλήθη περὶ τούτων ἐκ

τῶν μαρτυριῶν, ἐν ᾧ περὶ τοιούτων παραγραφῶν δὲν διατίθηται ἀπὸ
 δεξιῆς οὐτὲ θέμα ἐτίθηται, ὡς ἐκ τῶν παρεμπιπτούσων ὑπ' ἀριθ. 328
 καὶ 368 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Πάτραις ἐφετείου ἀποδεικνύεται· ἀπ' ἐξου-
 ρου στηριχθὲν εἰς τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ νῦν ἀναρρεσθέντα
 δὲν ἀπεδείξε, καθ' ἃ ὤφειλε, δυνάμει τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ.
 328 ἀποφάσεως, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἐξε-έλεσαν τὴν ἄκυρον διαθήκην
 τῆς Γ. (δι' ἧς, κατὰ τὴν ἀξιῶσιν τῆς ἐναγούσης, περιήλθον τὰ ἐπι-
 δικα εἰς τὸν Ο. ὡς κληρονόμον) δεχθέντες καὶ λαθόντες κληρονο-
 μήματα ἀναθέντα διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης καὶ κτήματα αὐτῆς τῆς
 ἰδίας Γ. ἐν γνώσει τῆς ιδιότητος αὐτῆς καὶ τῶν ἀκυροτήτων τῆς
 διαθήκης τῆς Γ., προσέβη δὲ κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν εἰς τὴν δι'
 ἄλλων ἀποδείξεων ἐξακριβωσιν, εἶναι τὰ αὐτὰ κτήματα ἀνήκον εἰς τὴν
 κυριότητα τοῦ Ο., καὶ μὴ πεισθῆναι περὶ τούτου, ἀπερρίψαν τὴν περὶ
 αὐτῶν ἀγωγὴν· ἀλλὰ τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν χρεῖα δὲν ὑπῆρχεν, ἐν
 ἐδέχτο τὸν ισχυρισμὸν ὅτι ταῦτα περιήλθον νομίμως εἰς τὴν κυ-
 ριότητα τοῦ Ο. δυνάμει τῆς διαθήκης τῆς Γ., καὶ ὅτι αὐτῆς, εἰς
 ἣν, κατὰ τὴν ἀξιῶσιν τῶν ἐναγομένων, ἀνήκουσι τὰ εἰς τὸν Ο.
 περιελθόντα κτήματα, ἡ διαθήκη, καίτοι ἄκυρος οὖσα, ἐξετελέσθη
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐναγομένων ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων αὐτῆς· ἐν
 ἐδέχθη δὲ τὸν τοιοῦτον ισχυρισμὸν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἀποφάσεως
 του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ὤφειλε νὰ φέρῃ τὴν περὶ αὐτῶν
 ἀπόδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡμαρτημένη, διότι ἡ
 ἐνάγουσα, εἰ καὶ ὑπερρεοῦσα ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐτε-
 λῆσαι τῆς διαθηφείσης διαθήκης τῆς Γ. καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἀπὸ
 τῆς καταλειφθέντων κληροδοτημάτων καὶ κτημάτων ἐν περιπτώσει
 ἀμφισβήτησεως, δὲν ἦτο ὁμως ὑποχρεωσ ν' ἀποδείξῃ καὶ τὴν περὶ
 τῶν ἀκυροτήτων γνώσιν τῶν ἐναγομένων, καθόσον ὑπὲρ ἐαυτῆς ὑπέ-
 ρχε τεκμήριον ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἀποδεχθέντες καὶ λαθόντες τὰ κλη-
 ροδοτήματα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης εἶχον γνώσιν τοῦ περιεχομέ-
 νου καὶ τῶν ἐλλείψεων αὐτῆς ὥστε εἰς ἀναίρεσιν τοῦ τεκμηρίου του-
 του οἱ ἐναγόμενοι ὤφειλον, συμφώνως μὲ τὴν ἀξιῶσιν τῆς ἀναρρε-
 σιούσης, ὅπως ἀπαλλαγῶσιν ἐκ τῶν τῆς ἐκτέλεσεως ἐπιζημιῶν συ-
 νειπειῶν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀκυροτήτων καὶ ἐκ πλάνης
 ἥτις δὲν εἰκάζεται, προέβησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, δι' ὃ καὶ κατὰ τὸν
 νόμον ὁ ἄγνων τὴν διαθήκην πλάστην εἶναι βοηθεῖται εἰς ἀγνοίαν
 λάβῃ, ἥ δὲν βλάπτεται λὼν ἀποδείξῃ μὴ γενομένην, ἢ ἀγνοίᾳ
 γενομένην τὴν διαθήκην. Ν. 3 Π. (43. 10) Ν. 3 Κῶδ. (4. 22). Β.
 (60. 41) τεμ. 3. 39.—Ν. 8 Π. (5. 3) Β. (42. 1). Τεμ. 8.—Ν.
 4. 8. Κῶδ. (1. 18) Β. (2. 4) τεμ. 13. 17.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς τὸ βῆρος τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως ἐπέβληθη
 εἰς τοὺς ἐνάγοντας διὰ τῶν 328 καὶ 368 ἀποφ. ἐφετείου Πάτρων,
 ἀλλ' ἐξ αὐτῶν, καθὼς παρεμπιπτούσων, τὸ ἐνταῦθα ἐφετεῖον εἰς τὸ
 δικάζωμ' ἐν' ἀπομακρυνθῇ, καθ' ἃ διέλαβε καὶ ἡ προηγηθεῖσα ὑπ' ἀ-
 ριθ. 6 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπιμένειν δὲ εἰς αὐτὰς καὶ ἡ

προέβλεψαν τὴν περὶ τῶν ἀκινήτων ἀγωγὴν ἕνεκ τῆς προεκτεθείσης σχέσεώς του καὶ χωρὶς νὰ διατάξῃ τὴν θέουσάν περὶ τῆς ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων ἐκτελέσεως τῆς προσημειώσεως διαθήκης καὶ περὶ τοῦ τῆς παραγραφῆς ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀναιρεσιμότητος, παρεβίβασε τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις πολ. δικ. καὶ τοὺς προσημειωθέντας νόμους παρείδεν ἢ ψευδῶς ἡρμήνευτεν αὐτάς.

ΑΠ 157 (1871). Ἐπειδὴ, ἀκύρου οὐσῆς τῆς διαθήκης τῆς Γ., οἱ τῆς τὰ ἐπιδόκα κτήματα περιῆλθον εἰς τὸν Α. Ο. ὡς συζυγον καὶ κληρονόμον αὐτῆς, ἐξεταστέος εἶναι ὁ τῆς ἐναγούσης ἰσχυρισμός, ὅτι οἱ ἀντίδικοι τῆς παρεδόχθησαν αὐτὴν διὰ τῆς ἐκτελέσεώς της, ἢ δὲ ἀποδείξει, ὅτι οὗτοι εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς κατέλαβον τὰ διεκδικούμενα βαρύνει τὴν ἐνάγουσαν συμφώνως μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 328 ἀποφασιν τῶν ἐν Πάτριας Ἐφετῶν, ἐν ᾧ εἰς ἀποδείξιν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀκυροτήτων ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις, ὑποχρεοῦνται μὲν οἱ ἐναγόμενοι, ἀλλ' ἢ περὶ ταύτης ἀποδείξεις ἀποβαίνει περὶ τῆς, ἐὰν ἐκ τῶν συνεπειᾶς τῆς ὑπ' ἀριθμ. 328 ἀποφάσεως διεξαχθεῖσιν ἀποδείξεων δὲν βεβαιωθῇ ὅτι πραγματικῶς οὗτοι παρέλαβον τὴν διεκδικουμένην περιουσίαν ἢ μέρος αὐτῆς εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀκύρου διαθήκης τῆς Γ.

9—12.

13. Ὁ μνήμων χρεωστῆς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἐκῆσιν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους του, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἐννοίας του.

ΑΠ 79 (1860). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα, ὁ συμβολαιογράφος δέχεται τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου παρόντων τοιῶν μαρτύρων ἢ τεσσάρων, ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν ἤξευρῃ νὰ γράψῃ (ἄρθρ. 8) χρεωστῆς δὲ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἐκῆσιν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους του χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἐννοίας (ἄρθρ. 13) ἐνταῦθεν δὲ καὶ ἐκ τοῦ 18 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ ψήφισματος, καθ' ὃ δὲν συγχωρεῖται νὰ παρευρεθῇ ἐν ᾧ τόπῳ συντάσσεται ἡ διαθήκη ἄλλος εἰμὴ ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μαρτυρεῖς, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐννοῶσι τὸν διαθέτην καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως ν' ἀντιλαμβάνονται τὴν δῆλωσιν τῆς τελευταίας θελήσεώς του, διότι εἰς τὴν ἀμεσότητα τῶν διττῶν αὐτῶν προσώπων σύμπαρξιν ὑπάρχουσιν αἱ ἐγγυήσεις τοῦ νόμου θέλοντος νὰ κατατίθῃται εἰς ἀμοιόετους ἀπ' αὐτοῦ ἢ τελευταία θέλησις αἱ ἐγγυήσεις δὲ αὗται κατατρέφονται διὰ τῆς προσοχίφους διερμηνείας, ὅθεν τὸ ἐφετεῖον συνεμορφώθη μὲ τὸν νόμον διατάξαν ἀποδείξιν, ἂν ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μαρτυρεῖς ἐγγίψαντο τοῦ διαθέτου τὴν γλῶσσαν, διότι ὁ νόμος 21 Βασιλ. (35. 1) ἀρροῖ βεβαίως τὰς μυστικὰς διαθήκας. Ἐπὶ δὲ τῶν προφορικῶν ἀ-

* Τὰ ἄρθρα 9—12 κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρ. 213 Ὁργαν. Δικαστηρίων.

γράφων ἀπαιτεῖται καὶ κατὰ τὸν Ρωμ. Δίκ. (Ν. 16 Βασιλ. 35 2) νὰ ἐννοῶσιν οἱ μάρτυρες τὰ ὑπὸ τοῦ διαθέτου λεγόμενα.

ΑΠ. 163 (1868). Ἐπὶ συντάξεως διαθήκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπαγορεύωνται οἱ λόγοι τοῦ διαθέτου διὰ μεσολαβήσεως ἄλλου προσώπου (τενός τῶν μαρτύρων), ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος ὁρμελεὶ νὰ γράφῃ τοὺς λόγους τοῦ διαθέτου, ἀπαγγελλομένους παρ' αὐτοῦ τουτοῦ τοῦ διαθέτου.

14. Ἄν, ἀφοῦ γραφῇ καὶ κλεισθῇ ἡ διαθήκη, ὁ διαθέτης θελήσῃ νὰ κάμῃ κάμμίαν προσθήκην, γίνεται μνεὶα τούτου, καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν μαρτύρων καταχωρεῖται ἀμέσως ἡ προσθήκη, ἡ ὁ ποία ὑπογράφεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς διαθήκης· οἱ δὲ μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης ἐπανολαμβάνουν τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ ὅλου.

15. Ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκφρασιν τῆς τελευταίας θελήσεως του, ἢ ἀποθάγῃ, τὸ καταχωρηθὲν μέρος ὡς μηδὲν λογίζεται· ἐὰν θυμὸς συνερχόμενος θελήσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν διαθήκην, ἡ παρουσία τῶν αὐτῶν μαρτύρων εἶναι ἀναγκαία· ἀλλέως ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος.

16. Ὁ μνήμων δὲν ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ λεγάτου, οὔτε νὰ γένῃ ἐπίτροπος τῶν ὀρφανῶν, ἢ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης.

17. Ἄν ὁ διαθέτης, ἄτεκνος ὢν, ἀφήσῃ εἰς τὴν γυναῖκά του τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας του, ὁ μνήμων χρεωστεῖ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν ἡ γυνή, ὑπανδρευομένη ἐκ δευτέρου, θέλει ἀπολαμβάνει τὴν ἐπικαρπίαν.

18. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ μνήμων γράφει τὴν διαθήκην, δὲν πρέπει νὰ παρευρίσκωνται εἰμὴ ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες· ἐὰν δὲ παρευρεθῶσι καὶ ἄλλοι, ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος, καὶ ὁ μνήμων ἐξόνεται.

ΑΠ. 204 (1847). Τὸ ἀρθ. 18 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δὲν ἀπαιτεῖ, ὅπως ὁ συμβολαιογράφος ἀναφέρῃ ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἔγραψεν αὐτὴν δὲν παρευρίσκατο ἄλλος ἐκτος αὐτοῦ, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, ὥστε δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότη-

τὸς ἢ παράλειψις μνείας ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι δὲν παρευρέθησαν ἄλλοι, ἔκτος ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι πραγματικῶς παρευρέθησαν.

ΑΠ. 204 (1847). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ νόμου τῶν διαθηκῶν δὲν ἐπιτελεῖ ἵνα ὁ συμβολαιογράφος ἀναφέρῃ ἐν τῇ διαθήκῃ ὅτι εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔγραψεν αὐτήν, δὲν παρευρίσκατο ἄλλος παρ' αὐτόν, τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας· ὥστε δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος ἢ μὴ γενομένη ἐν τῇ διαθήκῃ μνεία ὅτι δὲν παρευρέθησαν ἄλλοι· ἔκτος ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι πραγματικῶς παρευρέθησαν, περίπτωσις ἣτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει.

ΑΠ. 163 (1868). Ἀφοῦ ἐκ τῆς διαθήκης βεβαιοῦται ὅτι, ὅτε κῆτη συνετάχθη, οὐδεὶς ξένος ὑπῆρχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔκτος τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων προσώπων, τὸ δικαστήριον καλῶς ποιῆσαν ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένη μυστικότης, διότι μεχριστότου ἀποδειχθῇ ὡς πλαστή ἡ διαθήκη, ἢ ἐν αὐτῇ περιεχομένη περὶ τῆς τηρήσεως τῆς μυστικότητος βεβαίως ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν.

19. Ἄν ὁ διαθέτης εἶναι κωφός, ἀναγινώσκει ὁ ἴδιος τὴν διαθήκην, καὶ ἂν, κωφός ὢν, δὲν ἤξεύρῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων· ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὸν διαθέτην εἶναι τυφλός.

ΑΠ. 26 (1853). Τὸ ἄρθρον 19 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ὁρίζον ἂν ὁ διαθέτης κωφός ὢν δὲν ἤξευρῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων, ἐννοεῖ διπλάσιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν μαρτύρων, ὅτινες ἀπαιτοῦνται καὶ διὰ τὸν κωφὸν τὸν ἠξεύροντα νὰ ἀναγινώσῃ καὶ οὐχὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν τεσσάρων μαρτύρων διὰ τὸν μὴ ἠξεύροντα νὰ γράψῃ διαθήκην, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος, διότι τὸ ἄρθρον ταῦτο ἰσοῦται εἰς μίαν καὶ εἰδικὴν περίπτωσιν, καὶ δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ μνημονευθέν ἄρθρ. 19, ὑπερπροδίδει ἄλλας περιπτώσεις, ἧται ὅταν ὁ διαθέτης ᾖ κωφός καὶ ἐνταυτῇ δὲν ἤξευρῃ νὰ ὑπογράψῃ.

ΑΠ. 22 (1896). Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν ἂν ὁ διαθέτης εἶναι κωφός, ἀναγινώσκει ὁ ἴδιος τὴν διαθήκην, καὶ ἂν κωφός ὢν δὲν ἤξευρῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων· ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν ὁ διαθέτης εἶναι τυφλός, ἐξομοιοῦσα τὴν περίπτωσιν τοῦ τυφλοῦ διαθέτου πρὸς τὴν τοῦ κωφοῦ καὶ μὴ ἠξεύροντος νὰ ὑπογράψῃ, καὶ ὁρίζουσα διὰ ταύτην, ἀντὶ τῆς ἀδυνατοῦς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου, διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων, τὸν αὐτὸν δὲ ἀριθμὸν μαρτύρων, καὶ ὅταν ὁ διαθέτης εἶναι τυφλός, ἐννοεῖ προδήλως, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται καὶ τότε ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου, ὡς μὴ προσδίδουσα ἕνεκα

τῆς τυφλότητος κύρος τι, ἀναπληρουμένη δὲ διὰ τῆς προσήψεως καὶ ὑπογραφῆς διπλασίων μαρτύρων.

20. Μυστικὴ διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν διαθέτην, ἢ γραφομένη παρ' ἄλλου καὶ ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν γράψαντα καὶ τὸν διαθέτην, ὁμολογουμένη ἐνώπιον τοῦ μνήμονος, ὅστις καταγράφει τὴν ὁμολογίαν, καὶ παραδίδομένη εἰς τὸν χαρτοφυλάκα τῆς ἐπαρχίας.*

ΑΠ. 173 (1870). Ἡ ἐπὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης γραφομένη συμβολαιογραφικὴ πράξις μετὰ τῆς καταθέσεως αὐτῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ συμβολαιογράφου ἀποτελεῖ ἐν ὅλῳ μετὰ τῆς διαθήκης δημοσίον ἔγγραφον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 399 § 2 καὶ 4) καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ἄλλως ἢ τοιαύτῃ διαθήκῃ ἢ ἐπὶ πλάστογραφίᾳ.

ΑΠ. 21 (1873) Τὴν μνείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἐπὶ μυστικῆς διαθήκης ἀναπληροῖ ἡ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν πρωτῷ κόλλῳ ἔγγραφῇ τῆς περὶ παραδόσεως αὐτῆς πράξεως, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους αὐτῆς πράξις ἐπιγραφῇ, περὶ τῆς προνοσὶ τοῦ ἀρθ. 889 τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδικος, διότι καὶ αἱ εἰρημέναι πράξεις εἰσὶν ἀναγκαῖα στοιχεῖα τοῦ νομικοῦ κύρους τῆς μυστικῆς διαθήκης.

ΑΠ. 386 (1884). Τοῦ Ὀρναν. τῶν Δικατηγρίων ἐν ἀριθμῷ 203 καταργήσαντος τὴν εἰς τὰ κατ' ἐπαρχίαν ἀρχεῖα ἀποσταλὴν καὶ φύλαξιν τῶν διαθηκῶν, καὶ διατυξάντος, ὅτι αἱ μυστικαὶ διαθήκαι θέλουσι φυλάττεσθαι τοῦ λοιποῦ παρὰ τοῖς ἰδίῳ συμβολαιογράφοις, ἀκριβὲς ἀποβαίνει ἡ περὶ συντάξεως ἐντιγράφου δημοῦ ποτὶ τὸ πρωτότυπον καὶ περὶ παρακαταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχικοῦ διατάξιν τοῦ ἀρθ. 884 Ἰον. Κώδ., καὶ ἐπομένως ἡ μετ' ἐνταξιν ἐγκύρου ἐντιγράφου τῆς διαθήκης οὐδόλως βλάπτει τὸ κύρος αὐτῆς.

21. Ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φερῇ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον, καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου, ἢ τοῦ γράψαντος, ἂν ᾖ ἄλλος, εἰς ἐκάστην σελίδα.

ΑΠ. 161, 162 (1889). Ἐπὶ μυστικῆς ἰδιογράφου διαθήκης νομίμως κατατεθείσης παρὰ συμβολαιογράφου, ἂν αὕτη ἀπωλείῃ τυχαίως, δύναται ν' ἀποδείχθῃ ἡ τυχηρὰ ἀπώλεια τῆς διαθήκης, τὸ ἔγκυρον αὐτῆς καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον ἢ τοιαύτῃ δ' ἀποδείξει ἀναπληροῖ τὴν ἀπολεσθεῖσαν διαθήκην καὶ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις αὐτῆς.

* Τὸ ἀρθρ. τοῦτο ἠκυρώθη ἐν μέρει ὑπὸ ἀρθρ. 213 Ὀργ. Δικ.

Καί ἐπὶ ἀπωλείας δὲ τῆς διαθήκης ἐκ κακοβουλίας ἄλλων, αὕτη ἐρ-
 ωταί μετὰ τὴν προσηκουσαν ἀπόδειξιν, προνοήσαντος τοῦ νομοθέ-
 του περὶ πάντων τούτων διὰ σοφῶν εἰδικῶν διατάξεων, Ν. 2 § 11
 Κδδ. (6.23) Ν. 1 § 2 καὶ 3 Π. (37.11) Ν. 1 Π. (37.2).

ΑΠ. 154 (1881). Τὰ ἄρθ. 21 καὶ 29 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψη-
 φίσματος καὶ 181 Ὁργαν. Δικ. δὲν ἀπαιτοῦσι νὰ σημειῶται ἐν τῷ
 ἐγγράφῳ τῆς μυστικῆς διαθήκης ἡ κατοικία τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ μέ-
 νον ὁ τόπος, ἐν ᾧ αὕτη ἐγγράφη.

ΑΠ. 337 (1894). Διαθήκη διαλαμβάνουσα, ὅτι συνετέθη παρὰ
 τοῦ διαθέτου εὐρίσκομένου εἰς τὸ γραφεῖόν του, κείμενον εἰς τὴν με-
 τημέραν τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει,
 ἀνηκούσης εἰς τὴν κυρίαν Μ. Μ. καὶ κειμένης εἰς τὴν συνοικίαν Εὐαγ-
 γελιστρίας τῆς πόλεως ταύτης τοῦ δήμου Ζακυνθίων, ἐπαρκῶς ση-
 μεῖαί τον τόπον τῆς συντάξεώς της, τοῦ δήμου τούτου ἔχοντος μίαν
 μόνον πόλιν, τῶν δὲ λοιπῶν συνοικισμῶν αὐτοῦ μὴ φερόντων τὸ ὄνο-
 μα πόλεως, ὡς αποτελουμένων ἐξ ἀπλῶν κωμοπόλεων ἢ χωριῶν.

22. Ὁ μνήμων, ὅστις ἐγγράφη τὴν μυστικὴν δια-
 θήκην, δὲν ἐμπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν ὁμολογίαν.

23. Ὅταν ὁ διαθέτης παρουσιάσῃ εἰς τὸν μνή-
 μονα τὴν διαθήκην του, οὗτος χρεωστεῖ νὰ βεβαιωθῇ ἂν
 ἦναι εἰς τὰς φρένας του, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἔμπροσθεν
 τριῶν μαρτύρων, ἂν ἡ διαθήκη ἐγγράφη καὶ ὑπεγράφη
 ἀπὸ αὐτοῦ.

ΑΠ. 154 (1881). Δὲν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ περὶ διαθηκῶν
 ψηφίσματος, ὅπως ὁ συμβολαιογράφος σχηματίσῃ ἐνώπιον τῶν μαρ-
 τύρων τὴν περὶ ἐκφρασμένης τοῦ διαθέτου πεποιθήσεώς του καὶ ποιῇ
 στήναι μνηστὴν τούτου ἐν τῇ ἐκθέσει, ἀρκεῖ ν' ἀναφερθῇ ἐν αὐτῇ,
 ὅτι αὐτὸς ἔλαβεν ὁπωσδήποτε τὴν εἰρημένην ἐντίληψιν τῆς ἐκφρα-
 σμένης αὐτῷ τῆς ἐρώτησιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ διαθήκη ἐγγράφη καὶ
 ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ διαθέτου ὁφείλει ν' ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτὸν ἐνώ-
 πιον τῶν μαρτύρων.

24. Ἄν ὁ διαθέτης ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ διαθήκη
 ἐγγράφη καὶ ὑπεγράφη ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὁ μνήμων σημειο-
 νεῖ εἰς τὸ βιβλίον τῶν διαθηκῶν τὴν ἐμφανιστὴν τοῦ δια-
 θέτου, τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν, καὶ τὴν θελήσιν
 του νὰ παρακατατεθῇ ἡ διαθήκη του· ἂν δὲν ἦναι
 ἐσφραγισμένη, ἀμέσως σφραγίζεται ἀπὸ τὸν διαθέτην,

* Τὸ ἄρθρ. τοῦτο ἠκυρώθη ἐν μέρει ὑπὸ ἄρθρ. 213 Ὁργ. Δικ.

ὁ δὲ μνήμων ἐπιγράφει ὀπισθεν αὐτῆς τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καὶ τὸν τόπον, τὸ ὄνομα καὶ παρωνύμιον τοῦ διαθέτου, τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ φύλλου, ὅπου ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις, καὶ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας, καὶ τὸν μῆμονα.

ΑΠ. 159 (1881). Τὸ ἀρθρ. 24 καίπερ ἀπαιτοῦν, ὅπως ἐξωθῇ ἐν τῇ σφραγισμένῃ μυστικῇ διαθήκῃ γραφῇ ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν, τὸ ἔτος, ὁ τόπος, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ διαθέτου καὶ ὑπογραφῶσι τοῦτο ὑπὸ τοῦ διαθέτου, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ μνήμονος, πρὸς δέ, ὅπως μεταξὺ τῶν ἄνω καὶ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς μνημονευθῇ ὁ ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ φύλλου, ἐν ᾧ ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις, ὅπου σημειρὸν εἰσὶν ἀνεφάρμοστα, ὡς καταργηθέντος τοῦ σχετικοῦ βιβλίου ἡσανίσεως διαθηκῶν, ἀντικατασταθέντος διὰ τῆς ἐκθέσεως ἐμφανίσεως, τῆς συντασσομένης κατὰ τοὺς τύπους καὶ τὸς συμβολαιογραφικοῦ ἐπιγράφου, ἐν τούτοις οὐδεμία διάταξις οὔτε τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου οὔτε τοῦ Ὁργανισμοῦ ὁρίζει, ὅτι ἡ σημείωσις τῶν ἄνω ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τῆς διαθήκης δεόν αὐτολεξεῖ ἢ ἀναρῶνται καὶ ἐπιγράφονται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐμφανίσεως καὶ μόνον διὰ τῆς ἐν ταύτῃ μνείας αὐτῆς ἀποδεικνύεται ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τῆς διαθήκης σημείωσις τῶν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τῆς προσαγωγῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐξωφύλλου τῆς ἐμφανισθείσης μυστικῆς διαθήκης.

ΑΠ. 114 (1890). Ὁ Ν. 1 § 6 Π. 37, 41], ὅστις προνοεῖ περὶ δύο διαθηκῶν ἅμα σφραγισθεῖσων. ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιγραφή κληρονόμος, κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος, ὅτι οὐδεὶς κληρονόμος μεῖται διὰ δύο διαθηκῶν, διότι ἡ τελευταία ἀκυροῖ τὴν προγενεστέραν, δέχεται μὲν ὡς τελευταίαν, συνεπῶς δὲ ὡς ἰσχυρά καὶ ὅσα ἡ πλεονάζουσα διαθήκη, ἅμα σφραγισθείσας· οὐδὲν ὅμως θέτει αὐτὰς καὶ ὡς ἀποτελοῦσας μίαν, ἀλλὰ τούτων τιν ὅλον τοῦ κειμένου τοῦ νόμου γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν ὡς περὶ δύο· ἐνδείκνυται γὰρ ἐκ τῶν διαφόρων ρήσεων τοῦ νόμου τούτου, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἑκα σφραγισθεῖσων διαθηκῶν δεόν νὰ συμβιβάζωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ συμπληρῶνται ὥσπερ περιεχόντα ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ διαθήκῃ· ἡ δὲ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα δεόν νὰ συναρμολογηθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ Πανδέκτου, καὶ νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν αὐτῷ ἑνὶ σφραγισθῶσιν ἐν ἐνὶ φακέλλῳ καὶ κατατεθῶσιν ἅμα καὶ δύο διαθήκαι, ὅπως δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ Πανδέκτου ἔχουσιν ἀμφοτέραι κύρος, τηρουμένων ὅμως ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς ἀμφοτέρας τῶν ἐπὶ τοῦ ψηφίσματος, πρὸς ἔγκυρον σφράγισιν καὶ καθέσιν μυστικῆς διαθήκης ἀπαιτουμένων πανηγυρικῶν δηλώσεων, ὅπερ δύναται νὰ ἐπιτελεσθῇ, ἐάν ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως προκύπτῃ, ὅτι ἐτήρηθησαν αὐταὶ ὡς πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐν τῷ φακέλλῳ περιεχόμεναι

διαθήκας. Ὡστε, ἐὰν ἐν τῷ φακέλλῳ περιεκλησθῇσαν δύο διαθήκαι, ἡ δὲ πρῆξις τῆς καταθέσεως διαλαμβάνη ὡς πρὸς μίαν διαθήκην τὴν ἡγενομένην τῶν τῆς καταθέσεως διατυπώσεων, ἀμρότεραι αἱ διαθήκαι αὗται εἰσὶν ἄκυροι, διότι ἡ τοιαύτη κατάθεσις οὐδαμῶς ἐξασφαλίζει τὴν ταυτότητα καὶ τὸ ἀνόθευτον τῆς διαθήκης.

ΑΠ 82 (1877). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρου 24 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος προκύπτει, ὅτι μετὰ τὴν ἐκπληρωσιν τῶν ἐν αὐτῇ διαγραφομένων διατυπώσεων ἡ διαθήκη, ἂν δὲν ᾖ ἐσφραγισμένη, σφραγίζεται ἀπὸ τὸν διαθέτην· ἀλλ' ἡ ἀνακρίσις καὶ σφραγισθῇ ἡ διαθήκη, εἶναι βεβαίως ἐπαγχαρμένα περικλεισθῇ καὶ περικλεισθῇ ἐντὸς χάρτου καὶ φακέλλου, περικαλύπτοντος καὶ σφραγίζοντος αὐτήν· ἄλλως ἢ σφραγισθεῖ, ἢν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος εἰς οὐδὲν ἤθελεν ὠφελεῖ· ἐπὶ τῆς αὐτῶ δὲ περικεκλησμένης καὶ ἐσφραγισμένης διαθήκης δεῖον νὰ ἐπιγράφηται ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἡ τῆς ἐμφανίσεως πρῆξις τοιαύτη δὲ προφανῶς, ἐρμηνευμένη λογικῶς, εἶναι καὶ ἡ τοῦ νόμου ἐννοια, λέγοντος ὅτι ὁπισθεν αὐτῆς ἐπιγράφει ὁ μνημῶν τὸ τῆς ἐμφανίσεως πρακτικόν· ἀρα δὲν ἡμαρτε τὸ δικαστὴν ἐρετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἐπιδικος διαθήκη δὲν εἶναι ἄκυρη, διότι ἐτέθη ἐντὸς περικαλύμματος, ἐφ' οὗ καὶ ὑπεγράφη ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐμφάνεως τοῦ εἰρημένου νόμου στηριζόμενος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται καὶ ἡ ἀναιρετουμένη δὲν ἀρνείται, ὅτι ὁ περιέχων τὴν διαθήκην φακέλλος ἦτο ἐσφραγισμένος· τοῦτου δ' οὕτως ἔχοντος, δὲν ὑπάρχει παράβασις τῆς τοῦ νόμου διατυπώσεως ἀπαιτοῦντος ἵνα ἡ διαθήκη σφραγίζηται, ἐπιτομένως καὶ ἄκυρότης ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς διατυπώσεως ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξη. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρετουμένης, ὅτι αὕτη διακρίνεται ὅτι τὸ ἐρετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπλάτῃ, ἢ τὸ περικαλύμμα τῆς ἐπιδικῆς διαθήκης ἦτο ἐσφραγισμένον, ἢ το εὐχερὲς ἢ ἀντικατάστασις τῆς διαθήκης καὶ ἄνευ διαρρήξεως τῶν σφραγίδων, εἶναι ἄνευ νόμιμου ἐπιρροῆς, ὡς καὶ τὸ ἐρετεῖον ὡς παρὰδέχεται, ἀποῦ ἐκ τούτου, καὶ μόνου δὲν ἐπεται ὡς ἀπὸ περὶ τοῦ νόμου ὅτι ἡ ἐν τῷ αὐτῷ ἐσφραγισμένῳ περικαλύμματι ὑπὲρ τῆς διαθήκης δὲν εἶναι αὕτη ἡ γνησια διαθήκη τῆς Μ. Π. ἀλλ' ἡ ἀναιρετουμένη δὲν ἰσχυρίσθη συγχρόνως, ὡς τὸ ἐρετεῖον βεβαίως, ὅτι πράγματι ἔλαβε χώραν ἀντικατάστασις διαθήκης καὶ μόνον ἐξαιτίας τούτου θά ἦτο ὡς πραγματικὸν στοιχεῖον συντελεστικὸν εἰς τὴν μάρτυσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ, ἂν αὐτὸς ἀναιρούσθαι σφραγίδας ἐπέτρεπον ἢ οὐ τὴν ἀντικατάστασιν ἄνευ λυσιτελείας αὐτῶν· ὅθεν ὅ τε περὶ ἀναιτιολογήτου καὶ ὁ περὶ μὴ ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀναιρέσεως λόγος δὲν ἔχει νόμιμον ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον βεβαίως ὅτι ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῆς ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης προκύπτει ὅτι καὶ οἱ μάρτυρες ἀπ' ἀρχῆς τῆς συν-

τάξεως ἦσαν παρόντες καὶ ἐξεπληρώθη ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ ψηφισματος διαγραφομένη διατύπωσις περὶ τῆς ἐνώπιον τῶν μαρτυρῶν ἐρωτήσεως τῆς διαθετιδὸς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου περὶ τοῦ ἂν ἐγράφῃ ἡ διαθήκη περὶ αὐτῆς ἢ παρ' ἄλλου καὶ περὶ τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς· ἄρα ἀνυπόστατος εἶναι ὁ ἀναγέρσεως λόγος ὅτι δὲν ἐξεπληρώθησαν αἱ διατυπώσεις αὗται.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι ἡ πράξις τῆς ἐμφανίσεως δὲν ἀναφέρει τὴν δῆλωσιν τῆς θελήσεως τῆς διαθετιδὸς τοῦ νὰ παρακαταθέσῃ τὴν διαθήκην τῆς παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ καὶ συλλήθῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποκρούει ὡς ἀνυπόστατον, καθὼ ἐναντίον εἰς τὰ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου προκύπτοντα· ἄρα δὲν εἶναι βέβαιος ὁ ἀναγέρσεως λόγος, ὅτι τὰ ἐφετεῖον ἐσύγχυσε τὴν δῆλωσιν περὶ ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης μὲ τὴν δῆλωσιν περὶ παρακαταθέσεως καὶ φυλάξεως μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὡς ἐκ τῆς διαθήκης καὶ τῆς πράξεως ἐμφανίσεως προκύπτον, ὅτι ἡ διαθήκη αὕτη ἐγραφε ὑπὸ τοῦ Δ. Μ. καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς διαθετιδὸς, ὅτι δὲ μετὰ τὴν σύνταξιν καὶ ὑπογραφήν τῆς διαθήκης ὑπάρχει προσθήκη χωριστῇ παρ' ἄλλου γραμματικῶς ἀφοριῶσα τὸν εἰρημένον Μ.· ἄρα κατὰ τούτο περὶ τῆς ὁ λόγος προσθήκη, δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ὡς κωδικοποιήσις καὶ ἂν τυχὸν ἦναι ἄκυρος, δὲν ἐπηρεάζει τὸ κύρος τῆς αὐτοτελῆς ὑφισταμένης διαθήκης, ὡς καὶ τὸ ἐφετεῖον ὀρθῶς παραδέχεται.

Ἐπεὶ δὲ διὰ τῆς 190 ἀποφάσεως τὸ ἐφετεῖον ἀπεμακρύνθη τῇ ὁποίᾳ εἶχε θέσει βίσεως διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ προταθέν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου II. I. ἀπαράδεκτον τῆς ἐνστάσεως τῆς ἐναγοῦσης/Φ. Δ. περὶ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης τῆς μητρὸς τῆς Μ. I. λόγῳ ἀποδοχῆς τῆς εἰρημένης διαθήκης, ἐφαρμόσαν τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐμφανεῖς ἀκυρότητας τῆς διαθήκης αὐτῆς ὡς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς αὐτῆς διαθήκης· διετίθει ἀναγκαίως ἐν γνώσει ἡ ἐναγοῦσα, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τοὺς μὴ φανεροὺς ἔξ ἀκυρωτικῶν λόγων, οὓς ἀπαριθμεῖ ἐν τῇ 75 ἀποφάσει καὶ ὧν τὴν ἐκδίκασιν παρέμφαν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον ὅθεν διὰ τῆς ἐπομένης 190 ἀποφάσεως ἐξέταξε οὐ μόνον τοὺς διαληθεύοντες ἔξ ἀποφάσεως λόγους, οὓς καὶ τὸ πρωτοδικεῖον ἐξέταξε καὶ ἀπέρριψεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑτέροους προταθέντας καὶ αὐτοὺς ἐνώπιόν του καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐξετασθέντας, ὡς ρητῶς ἀναφέρει ἐν ἀρχῇ τῆς 8 αἰτινολογίας τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ· ἐνταῦθεν δὲ ἐπεταί ὅτι ὁ 5 τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος καὶ οἱ λοιποὶ σχετικοὶ ὑπὸ το αἰτινολογίῳ I καὶ III μέχρι τοῦ XIV τοῦ προστάτου ἐγγράφου, οἱ βεταῖν ἔχοντες παράπονα ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς 75 ἀποφάσεως ἐστήριχθη ἐπὶ τῆς προεκταθείσης μεταξὺ φανερίων καὶ ἀφανίων ἀκυρότητων διακρίσεως καὶ κατὰ τῆς εἰρημένης ἀπ' ἀριθ. 76 ἀποφάσεως ἀπευθυνόμενοι, ἀποβαίνουσιν ὅλως περιττοί, κατὰ συνέ-

πειν δὲ καὶ ἡ κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναιρέσεως αἰτήσεις μα-
ταιαί· ὁ δὲ πρόσθετος λόγος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον κατέλειπεν ἀνεξέταστους
τοὺς ἐξῆς προταθέντας ἐνώπιόν του ἀκυρωτικούς λόγους α) ὅτι δὲν
ὑπάρχει σημειωμένη ἐν τῇ διαθήκῃ εἰς ἐκάστην σελίδα, ὡς ἀπαιτεῖ
τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ψηφίσματος· ἡ ἡμέρα καὶ ὁ ὕψος β) ὅτι δὲν
ἐπιδείχθη τὸ περικαλυμμα τῆς διαθήκης καὶ γ) ὅτι ἐν τῇ πράξει τῆς
ἐμφανίσεως δὲν ὑπάρχει ἡ αὐθόρμητος ὁμολογία τῆς διαθετιδος τοῦ
ἐμφανίστη τὴν διαθήκην τῆς στερεῖται καὶ νομίμου καὶ πραγμα-
τικῆς ὑποστάσεως· 1) διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφε-
τείου ὑγγράφων προτάσεων τῆς ἀναιρεσιούσης ἀπὸ 28 Ὁκτωβρίου
1876, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀ.π. 190 ἀπόφασις, τὸν περὶ ἀκυρότητος
τῆς διαθήκης λόγον ὅτι δὲν φέρει ἐν ἐκάστῃ αὐτῆς σελίδι τὴν ἡμέ-
ραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος δὲν ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἡ ἀναι-
ρετοῦσα, ἄρα εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 πολ. δικον.
ἄλλως δὲ καὶ, κατὰ τὴν ὁρθεὴν τοῦ άρθρου 21 τοῦ ψηφίσματος ἐν-
νοεῖται, μόνον ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου ἀπαιτεῖται νὰ τίθεται ἐν ἐ-
καστῇ σελίδι τῆς διαθήκης· οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἡμέρα, ὁ μὲν κλπ. ὅπερ
ἄλλως δὲν θὰ εἶχε καὶ νομίμου τινὰ ἢ ἔλλογον σημασίαν ὥστε ὁ προσε-
κυνεὶς λόγος εἶναι καὶ νομίμως μὴ βρασιμος· 2) διότι ἡ ἀναιρετοῦσα
δὲν ἐμφανίσθη ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὅτι ἡ διαθήκη δὲν ἐπιδείχθη
ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος ἦτο εὐεργής· τὸν ἀκυρωτικὸν δὲ τοῦτον
λόγον, περὶ οὗ καὶ ἀνωτέρω ἐν τῇ 3 σκέψει τῆς παρουσίας γίνεται
λόγος, τὸ ἐφετεῖον ἀντικρούει ἐν τῇ 10 αἰτιολογίᾳ τῆς εἰρημένης ἀ-
ποφάσεώς του· 3) διότι, ὡς ἐπίσης ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου τῶν ἐφεσί-
πων προτάσεων τῆς ἀναιρεσιούσης προκύπτει, τὴν ἔλλειψιν τῆς δη-
λώσεως περὶ ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης ὑπέβαλε σχετικῶς πρὸς τὴν
ἐν τῇ 21 ἀρχῇ τῆς πράξεως ἐμφανίσεως παράστασιν τῶν μιστῶρων,
καὶ οὐχὶ ὡς λόγον ἀκυρότητος αὐτατελῆ· τὴν πρότασιν δὲ ταυτην
ἀναιρῶν συνεισπυγμένως τὸ ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ, ὅφρα ὁ ἀκυρωτικὸς τῆς διαθήκης λόγος ὅτι τὸ προ-
κατὰ τῆς ἐμφανίσεως δὲν συντάχθη ἐν τῇ κατακλιᾷ τῆς διαθετιδος
ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται, ἀλλ' ἦτο προσυντεταγμένον, ἐθεωρήθη ὡς
ἀπαράδεκτος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν προσεδιήθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιού-
σης τὸ εἰρημένον πραγματικὸν ὡς πλαστον, ἀτε ἀποτελοῦν πλήρη ἀ-
πόδειξιν μὴ, δυναμένην νὰ πολεμηθῇ ἢ διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ
ἀποδείξεως [100 πολ. δικ.], μάταιος εἶναι ὁ ἀναιρέσεως λόγος· ὅτι
ὡς ἄρθρον τὸ ἐφετεῖον, ἀνανεχθὲν εἰς τὴν σχετικὴν σκέψιν τῆς πρω-
τοῦ ἀποφάσεως, ἐξήτασε καὶ κατ' εὐρίαν τὸν διαλεχθέντα λόγον
καὶ ἀπέρριψε αὐτὸν ὡς μὴ βρασιμον, διότι ἡ περὶ τοῦτου αἰτιολογία
καὶ ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπομένως περιττεῦσα· πρωτεύει δὲ τὸ ἀπαρα-
νέστον, ὅπερ ἀρκεῖ ἵνα στηρίξῃ τὸ διστακτικὸν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς 190 ἀποφάσεως ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἀ-
κυρωτικὸν λόγον ὅπως ἐπιστυγνῶθη οὗτος, ὅτι δηλ. οἱ μάρτυρες δὲν

ἦσαν ἀπ' ἀρχῆς παρόντες κατὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐπομένως δὲν ὄντε λήφθησαν τῆς τῆς διαθήκης ἐμφανίσεως, ἀλλὰ δὲν ἰσχυρίσθη ἡ ἀναιρεσεύουσα, ὡς ἡδὴ διατείνεται, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως τῶν ἐν τῇ πρᾶξει ἐμφανίσεως ἀναφερομένων ἔλαβε χώραν, οὐδὲ προσέβαλε κατὰ τοῦτο τὴν διαθήκην ὡς πλαστήν, καθὰ νῦν ἰσχυρίζεται· ἀπὸς δὲ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὡς ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου προκῦπτον ὅτι οἱ μάρτυρες ἀπ' ἀρχῆς ἦσαν παρόντες, συνεπιγεμένως ἀποκρούει καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσεύουσας ὅτι οὗτοι δὲ ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν δῆλωσιν τῆς διαθέτιδος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 24 καὶ 27 τοῦ ψηφίσματος ὅτι δὲν ἀποτελεῖ διατυπώσιν ἐπὶ ποινητῇ ἀκυρότητος τηρητέαν τὸ ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ ᾖ κεκλεισμένη καὶ ἐσφραγισμένη πρὸ τῆς εἰς τὸν συμβολαιογράφον παραδόσεώς της, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τῇ τοιαύτῃ προηγουμένῃ σφραγισίν. Ἐάν δὲ τὸ ἄρθρ. 27 ἀναφέρῃ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος, λαμβάνων τὴν διαθήκην ἵνα ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον, ἀνοίγῃ αὐτήν, προφανῶς ἀποθέτει τὴν συνθηθεύσαν περίπτωσιν ὁ ἰ. δηλ. τὸ περιέχον τὴν διαθήκην ἔγγραφον δὲν παραδίδεται τῷ συμβολαιογράφῳ ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἀνοικτὸν ἀλλὰ διπλωμένον, τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ προδήλως καὶ βεβαίως διατυπώσιν τῆς ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης· ὅτι δὲ ἡ διαθήκη πρὸ τῆς εἰς τὸν συμβολαιογράφον παραδόσεώς της δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ ἐσφραγισμένη ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἄρθρ. 27 διατάσσοντος ὅτι, ὅτε ἡ διαθήκη παραδίδεται εἰς τὸν συμβολαιογράφον, τότε σφραγίζεται ἀπὸ τὸν διαθέτην· ὅθεν ἡ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσεύουσας ὑποστηριζομένη ἐναντί τῶς δόξας δὲν ἔχει νόμιμον ὑπόστασιν, ἐπομένως καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς στηριζόμενον ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ λαβούσης δύναν ὑπ' ὅψιν τὸν περὶ τοῦτου ἰσχυρισμὸν αὐτῆς, ἀνευ ἐπιτροπῆς ἀποβαίνει πρὸς ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν πρὸς τὸ ἐφετεῖον ἐγγράφων προτάσεων ἡ ἀναιρεσεύουσα ὑπέβαλε τὰ ἑξῆς ὅτι· τὸ ὁμώτιον ὅπερ τὸ πρακτικὸν τῆς ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης τοῦ M. I. ἀναφέρει ὡς γριφεῖν αὐτοῦ εἶναι τὸ ὁμώτιον ἐν ᾧ σήμερον ἔχει τὸ γραφεῖον τοῦ ὁ II. I., ἐξ αἰτίας δ' ἀντιλήψεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἐνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ ἡτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ εὗρισκονταί ἐν αὐτῷ οἱ μάρτυρες, ὁ διαθέτης καὶ ὁ συμβολαιογράφος· ὁ δὲ συμβολαιογράφος ν' ἀναγινώσκῃ πρὸς τὸν διαθέτην, λίαν βραδύτως ὡς εἰς τῆς προεδηκυίας ἡλικίας του, τὴν διαθήκην καὶ οἱ μάρτυρες νὰ μὴ ἀκούωσιν, ὥστε ὡς πρὸς τοῦτο τὸ πρακτικὸν τῆς ἐμφανίσεως εἶναι πλαστὸν, χωρὶς ὅμως ἡ πλαστότης νὰ προσέτρεται ἐκ αἰτίας προαιρέσεως τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις πρὸ πρακτικῶν δὲν συνέταξεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ διαθέτου, ἀλλ' ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ αὐτοῦ γραφεῖῳ, θεωρήσας θεμιτὸν τοῦτο· ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει προτείνομεν μάρτυρας κλπ. νὰ διὰ δὲ τῆς προσθήκης τῶν αὐτῶν προτάσεων τοῦ ἐπαναλαμβάνει ἡ ἀναιρεσεύουσα τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ὅτι τὸ

περιεχόμενον τῆς διαθήκης ἤκουον οἱ μάρτυρες ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὸν διαθέτην, διὰ δὲ τοῦ αἰτητικοῦ τῶν αὐτῶν προτάσεων ἤτησατο ἵνα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ ὅτι οἱ σχετικοὶ περὶ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης λόγοι μόνον διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας τῆς διαθήκης δύνανται νὰ στηριχθῶσι, διατάξῃ παρεμπιπτόντως τὰς δεύσας ἀποδείξεις κλπ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτάσεων ταύτων τῆς ἀναιρεσειούσης προκύπτει ὅτι αὕτη ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐκτίμησιν τεκμήρια, δι' ὧν ἐξήτει προφανῶς νὰ πιθανολογήσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς ὅτι ψευδὴς ἡ πράξις τῆς ἐμφανίσεως ἀναφέρει ὅτι οἱ μάρτυρες ἐβλεπον μὲν, ἀλλὰ δὲν ἤκουον τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ὡς τὸ ἀρθ. 27 τοῦ ψηφίσματος ἀπαιτεῖ, οὐχ ἦττον ὅμως ἡ περὶ πλαστότητος τῆς πράξεως ἐμφανίσεως πρότασις αὐτῆς εἶναι ρητὴ καὶ ἀναμφισβήτητος· οὐκ ὁρθῶς δὲ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μὴ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ πλαστότητος πρότασιν τῆς ἀναιρεσειούσης, περιορίζεται εἰς τὸ ν' ἀποκρούσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τεκμήρια δι' ἄλλων καὶ μάλιστα ὅτι τὸ ἐναντίον ἐξαίρεται ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως, ἐφ' ἧς, προσβαλλομένης ὡς πλαστῆς ἀπὸ περιεχομένης ψευδῶν γεγονότων παράστασιν, δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ τὸ ἐφετεῖον ἵνα ἐξ αὐτῆς ἀρυθῇ ἐπιχείρημα, καὶ ἀντικρούσῃ τὸν ἐναντίον τῆς ἀναιρεσειούσης ἰσχυρισμὸν, ἀλλ' ὥφειλε νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν περὶ πλαστότητος προεκτεθείσαν πρότασιν αὐτῆς, καὶ, ἂν εὗρισκε ταύτην ὀρθὴν καὶ νόμιμον, νὰ διατάξῃ τὰ ἐν ἀρθ. 454 πολ. δικ. δριζόμενα, προκειμένου περὶ πλαστογραφίας ἀποδιδομένης εἰς ὡρισμένον πρόσωπον τουτέστι τὸν συντάξαντα τὴν τῆς ἐμφανίσεως ἐκθετοὶν συμβολαιογράφον· οὕτω δὲ καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως ἄρχας παρβιάσει, στηριχθὲν ἐπὶ ἐγγράφου ἀμφισβητουμένης γνησιότητος, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιτιολόγητον κατέλιπε μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν διόκλησον τὴν περὶ πλαστότητος τῆς πράξεως ἐμφανίσεως πρότασιν τῆς ἀναιρεσειούσης.

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένης διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον τῆς ἀποφάσεως καθ' ὅσον μόνον ἀφορᾷ τὴν διαθήκην τοῦ II. I., δεόν νὰ παραπεμφθῇ ἡ δίκη ὡς πρὸς ταύτην καὶ μόνην τὴν διαθήκην ἐνώπιον ἐτέρου ἐφετείου πρὸς νέαν συζήτησιν.

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένης τῆς 190 δριστηκῆς ἀποφάσεως, ματαίᾳ προβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ κατὰ τῆς προηγουμένης 75 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου λόγου ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον ταύτην δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὸ πρὸς δ παραπέμπεται ἡ δίκη ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ, ἀπορριπτομένης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῆς ἐναγοῦσας Φ. Δ. ὡς πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης τῆς μητρὸς τῆς Μ. I. καὶ μενούσης τελειοδίκου τῆς προσβαλλομένης 190 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἥτις ἐκτῆρε τὴν διαθήκην ταύτην ἐγκυρον, κατὰ συνάψιν δὲ θεωρουμένης πλέον τῆς ἐναγοῦσας καὶ ἐκ διαθήκης

κληρονόμου τῇ εἰρημένης μητοῦς τῆς, ἐξεταστέα ἀποδοῖναι κατὰ τοῦτου ἢ αἰτησίαι ἀναίρεσεως τοῦ Π. Ι., ματαία δὲ καθίσταται καθ' ὅσον σχετίζεται πρὸς τὸ πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης τοῦ Μ. Ι. μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἅτε κατὰ τοῦτο ἀναιρεῖται ταύτης καὶ παραπεμπομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς νέαν συζήτησιν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῆς ἡ ἐνάγουσα καὶ ἡ ἀναιρεσιβλήτος Δ. Φ. ἐξήχησε τὴν διανομήν καὶ τῆς μητρικῆς αὐτῆς περιουσίας ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ἐξ ἰδιουθέτου διαδοχῆς, μὴ λαμβανουσα ὑπ' ὅψιν τὴν διαθήκην τῆς μητοῦς τῆς. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἔγκυρον τὴν διαθήκην ταύτην ἀπορρίψαν τοὺς κατ' αὐτῆς προβληθέντας ὑπὸ τῆς ἐνάγουσας λόγους ἀκυρότητος, οὐκ ὀρθῶς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως ὅτι, διατασσομένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς διανομῆς ἐπὶ τῇ βίσει τῆς διαθήκης, μετεδύλετο ἡ ὧν ἀντιθετος βάσις, ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγή ἐστηρίζετο τῆς ἐξ ἰδιουθέτου κληρονομίας. Δὲν εἶναι δὲ ὁρθὴ ἡ κρίσις τοῦ ἐφετείου ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀντέκρουσε τὴν διὰ τῆς ἐρίσεως τῆς ἐνάγουσας ὑποβληθείσαν ὑπ' αὐτῆς αἰτησὶν τοῦ νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ πρωτοδικὸς ἀπόφασις καθ' ὅσον δὲν διέταξε τὴν διανομὴν ἐπὶ τῇ βίσει τῆς διαθήκης, διότι τὸ δικαστήριον ὤφειλεν αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ ἐν ὑπῆρχε πρὸς τοῦτο ἡ προσήκουσα διαδικασία ἐφ' ἧς ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία ὤφειλε νὰ στηριχθῇ.

25. Ὁ μνημὼν χρεώσται νὰ ὑπονομήσῃ εἰς τὸν διαθέτην, ὅτι, ἂν ἡ διαθήκη δὲν ἦναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον κατὰ τὴν δικολογίαν τοῦ, εἶναι ἄκυρος ἡ ἐρώτησις αὕτη καταχωρεῖται εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἐμφανίσεως.

ΑΠ. 531 (1852) Τὸ ἀρθ. 25 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ὑπομνήσῃ ὁ συμβουλευτικὸς τῷ διαθέτῃ τὰ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ διαταχθέντα μόνον, ὅταν αὐτὸς ἑμὲν λόγησεν, ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι γεγραμμένη ὑπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε ὡς πρὸς ἐδῆλωσεν, ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη εἶναι ὑπὸ ἄλλου γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ὑπ' αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 27 τοῦ ψηφίσματος.

26.*

27. Ἄν ὁ διαθέτης φανερώσῃ, ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη, τὴν ὁποίαν ἐμφανίζει, οὕσα γεγραμμένη ἀπὸ ἄλλον, μόνον ὑπεγράφη ἀπὸ αὐτόν, ὁ μνημὼν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ γραψάντος τὴν

* Κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 213 Ὁργ. Δικ.

διαθήκην, ἀφοῦ ἀπομακρύνῃ τοὺς μάρτυρας ὥστε μόνον νὰ βλέπωσι καὶ νὰ μὴν ἀκούωσιν, ἀνοίγει τὴν διαθήκην, ἀναγινώσκει τὸ περιεχόμενον, τὴν ἐγχειρίζει εἰς τὸν διαθέτην, προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ πλητιάσωσι, καί, παρόντων αὐτῶν, ἐρωτᾷ τὸν διαθέτην, ἂν τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσεν ἐνώπιον τοῦ, ἦναι ἡ τελευταία καὶ ἀληθὴς θέλησίς του· ἂν αὐτὸς ἀποκριθῇ καταφατικῶς, ὁ μνήμων δέχεται τὴν διαθήκην, ἣ ὁποία σφραγίζεται τότε ἀπὸ τοῦ διαθέτην, καὶ γίνεται μνεῖα τοῦ ὄλου εἰς τὴν πράξιν τῆς ἐμφανίσεως, ἣ ὁποία ὑπογράφεται ὡς ἀνωτέρω.

ΑΠ. 173 (1870). Ἡ ἐπὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης γραφικὴ συμβολαιογραφικὴ πράξις μετὰ τῆς καταθέσεως αὐτῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ συμβολαιογράφου, ἀποτελεῖ ἐν ὅλῳ μετὰ τῆς διαθήκης ὁρισμὸν ἔγγραφον (ἄρθρ. 399 § 2 καὶ 4 τῆς πολ. δικ.) ὥστε αἱ θέλοντες νὰ ἐκφράσωσιν ἀποτελεσματικῶς ὅτι δὲν παραδέχονται ἢ δὲν ἀναγνωρίζουσι τὴν διαθήκην, ὁφείλουσι νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν, τε καὶ τὴν κυροῦσαν αὐτὴν συνημμένην συμβολαιογραφικὴν πράξιν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ (ἄρθρον 403 πολ. δικ.) ταύτου δὲ μὴ γενομένου, τὰ δικαστήρια δὲν ὀφείλουσι νὰ διατάξωσι ἀποδεῖξιν τῆς γνησιότητος, μὴ ὑφισταμένης ρητῆς ἀρνήσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 531 (1852). Τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ διαθ. ψήφ. δὲν διατάσσει ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει ὅτι ἐπὶ τοῦ φύλλου, ἐν ᾧ ἐπωκλείσθη ἡ διαθήκη, ὑπέγραψεν ὁ διαθέτης, αἱ μάρτυρες καὶ ὁ συμβολαιογράφος.

ΑΠ. 274 (1875). Ἐπειδὴ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, κανονίσαν εἰδικῶς τοὺς τύπους κατὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συντάσσεται καὶ ἡ μυστικὴ διαθήκη, προνοήσαν δὲ διὰ τὴν περὶ τῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ διαθήκη αὕτη ἔγραψεν παρ' ἄλλου, νὰ ἐκσφαλίζηται ὅσον ἔνεστιν ἡ γνησιότης τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης νοθεύσεως παρὰ τοῦ προτύπου τοῦ γραφόντος αὐτὴν διὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 27 διαγραφομένων διατυπώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ κίνδυνος οὗτος ἐκλείπει, ἀφοῦ ὁ εἰς αὐτὴν ἐγχειρισθῆται ἡ διαθήκη συμβολαιογράφος ὑποχρεοῦται ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ν' ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης καὶ δι' ἐκθέσεως πιστοποίηση τὴν τοῦ διαθέτου ἀπάντησιν, προδήλως κατήρηγε τὰς τοῦ Λιδονιανείου δόγματος διατάξεις τοῦτο δὲ ἔτι μᾶλλον καταδηλον γίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ὡς μόνον κώλυμα τοῦ παρὰ τοῦ διαθέτου προσλαμβανομένου, ὅπως καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ συντάξῃ τὴν διαθήκην ἐν ἄρθρῳ 27 ἀναφέρει τὸ ἀνωτέρω ψήφισμα τὸ τοῦ συμβολαιογράφου

εἰς ὃν ἡ διαθήκη ἐγγειρισθῆσεται, ὥρισαν ὅτι τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ὁ τὴν διαθήκην γράψας, ὥστε καὶ ἂν ἐγράφη παρ' ἄλλου διαταξίς τις ἐν τῇ ὀριστικῇ διαθήκῃ, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, δὲν εἶναι διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦτον ἄκυρος, ἀφοῦ ἡ κατὰ τὰς περιστάσεις γενικὴ ἢ εἰδικωτέρα παρὰ τοῦ διαθέτου βεβαίωσις καὶ ἀναγνώρισις τοῦ περιεχομένου τῆς τοιαύτης διατάξεως, ἥτις καὶ κατὰ τὸ Λιθονιανὸν δόγμα ἔγκυρον καθίστησιν αὐτήν, Ν. 15 § 1. Π (48,10) καὶ Ν. 2. Κ. (9,23) καὶ ὑπὸ τὸ ψήφισμα ἡδὴ τοῦ Κυβερνήτου, ἀντιστοιχεῖ προφανῶς εἰς τὴν προεκτεθεῖσαν καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγραφομένην τοῦ ἀρθρου 27 διατύπωσιν.

Ἐπειδὴ ἀνεξαιρέτως τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα διὰ τοῦ ἀρθρου 29 εἰπύγει ἀκυρότητα διὰ πᾶσαν ἀθέτησιν τῶν παρὰ τοῦ ἀρθρου τοῦτου διαγεγραμμένων διὰ τὸ κῆρος τῆς μυστικῆς διαθήκης τυπῶν ὥστε ἀφοῦ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν τηρηθῶσιν αἱ ἐν τῷ ἀρθρῳ 27 διατυπώσεις, προὑποτίθεται πάντοτε κατὰ τὸ ἀρθρὸν 20, ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι ὑπογεγραμμένη καὶ ἀπὸ τὸν γραψάντα αὐτήν, ὁρθῶς τὸ ἐφετέριον παραδέχεται, ὅτι ἡ τήρησις ἐκεῖνων δὲν ἀναπληροῖ ταύτην.

28. Ὁ κωφός, ὁ τυφλός, καὶ βουβός, καὶ ὁ μὴ ἡξεύρων νὰ γράψῃ, δὲν ἐμποροῦν νὰ κάμουν μυστικὴν διαθήκην.

29. Ἐκάστη ἀθέτησις τῶν ἀνωτέρω τύπων ἀκυρόνει τὴν μυστικὴν διαθήκην· ὁ δὲ μνήμων καθυπεβάλ-
λεται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, ἂν συμβῶν, καὶ καταδικάζεται εἰς ἀργίαν, ἥ ἐξόνεται κατὰ τὸ βᾶρος τοῦ πταίσματος.

Γνωμοδότησις Ἑρρίκου Dernburg καὶ Ἑρρίκου ἘΚ, τῆς 1 Νοεμβρίου 1889.

Ἑρώτησις. Ἐν Ἑλλάδι ἰσχυόντων τῶν ἀρθρων 1, 2, 20—29 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος, ἐνεφανίσθη ὁ Α. ἐνώπιον συμβολαιογράφου, παρέδωκεν αὐτῷ ἐνώπιον τριῶν ἐπὶ τούτῳ κεκλημένων μαρτύρων τὴν ἐσφραγισμένην αὐτοῦ διαθήκην πρὸς φύλαξιν, δηλώσας κατὰ τὴν παράδοξιν ὅτι εἶναι ἡ διαθήκη του, ἡ τὴν ἐλευ-
ταίαν αὐτοῦ βούλησιν περιεχούσα, καὶ ὅτι θέλει νὰ καταθέτῃ ταύτην παρ' αὐτῷ πρὸς φύλαξιν. Ὁ συμβολαιογράφος ἠρώτησεν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν μαρτύρων ἂν ἡ διαθήκη ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ καὶ κατέστησεν αὐτὸν προσεκτικόν, μετὰ γενομένην καταφατικὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ διαθήκη, ἂν δὲν ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὴν δὴλώσιν του, εἶναι ἄκυρος. Περὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ διαθέτου, τῆς παραδόσεως τῆς διαθήκης, τῶν γενομένων ὁμολώ-

σεων, τῆς ἐρωτήσεως, ἀπαντήσεως καὶ παρατηρήσεως συνετάχθη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἔκθεσις.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου προσήγαγεν ὁ συμβολαιογράφος τὴν διαθήκην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ, ἀποσφραγίσαν τὸν φακέλλον, εὔρε, συμφώνως ταῖς γενομέναις καὶ διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου βεβαιωθείσαις δηλώσεσι μίαν ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἰδιοχειρῶς γεγραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην διαθήκην, ἐν ᾗ οὗτος ἐνεκαθίστα κληρονόμους αὐτοῦ τὰ τέκνα του.

Αἰρῆς ὁ Β. προβάλλει τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐν τῷ φακέλλῳ εὑρεθείσα διαθήκη δὲν εἶναι ἡ ἀληθὺς ὑπὸ τοῦ διαθέτου δηλωθείσα καὶ πρὸς φύλαξιν παραδοθείσα, καὶ ὅτι ὁ διαθέτης, ἐνῷ ἐποιεῖτο, ὡς ἄνω ἐρρέθη, τὴν περὶ τῆς διαθήκης αὐτοῦ δήλωσιν, παρέδωκε τῷ συμβολαιογράφῳ **ἑοφραγισμένης ἐν ἐνὶ φακέλλῳ δύο διαθήκας**, αἱτινες κατόπιν ὑπεξήρθησαν ἐκ τοῦ φακέλλου, ὅπως καταλάβῃ τὴν ἐν αὐτῷ θέσιν τῶν ἡ ὑπὸ τῶν τέκνων ὑποβληθείσα. Συγγρόνως προσάγει δύο ἔγγραφα δύο ἀνεξαρτήτων ἐπ' ἀλλήλων διαθηκῶν, φερουσῶν τὴν αὐτὴν χρονολογίαν, καὶ αἱροῖ μὲν τὴν ἔκθεσιν τοῦ συμβολαιογράφου, ἐν ᾗ περὶ μιᾶς διαθήκης γίνεται λόγος, νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ἐν τῷ φακέλλῳ κατὰ τὴν παράδοσιν δὲν εἴκειτο ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐν αὐτῷ εὑρεθείσα διαθήκη, ἀλλὰ τὰ δύο πρωτότυπα τῶν προσαγομένων ἑγγράφων, αἱτινα πρωτότυπα, κατὰ συνέπειαν, δεόν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιδληθέντα τὰ νομίμους διατυπώσεις διὰ τῶν ἀνωτέρω τελεσθέντων καὶ διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου πιστοποιηθέντων.

Ἐκάτερον τῶν δύο προσαγομένων ἑγγράφων κεκτηταὶ καθ' ἑαυτὸ πάντα τὰ προαπαιτούμενα καὶ πάντα τὰ γνωρίσματα αὐτοτελοῦς διαθήκης ἥτοι 1) ἑκάτερον ἄρχεται καὶ τελευτᾷ διὰ τῶν τυπικῶν ἐκείνων ἐκφράσεων δι' ὧν αὐτοτελής διαθήκη συνήθως ἄρχεται καὶ τελευτᾷ, 2) ἑκάτερον περιέχει ἰδίαν ἐγκατάστασιν κληρονομίου καὶ μάλιστα ἐν μὲν τῷ πρώτῳ εἴτιν ἐγκατεστημένα ὡς κληρονόμοι τὰ τέκνα τοῦ διαθέτου, ὅπως καὶ ἐν τῇ διαθήκῃ τῇ ἀληθῶς ἐν τῷ φακέλλῳ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εὑρεθείσα, ἀλλὰ μόνον εἰς ὡρισμένα πράγματα, ἀπαστίζοντα τὴν νόμιμον αὐτῶν μοῖραν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐγκαθίσταται ὁ Β. ὥστε δι' ἑκατέρας διαθήκης ἰδιαιτέρον μέρος πεφρασὶς διατίθεται, 3) δι' ἑκατέραν διαθήκην διορίζονται ὡς ἐκτελεσταὶ διάφορα πρόσωπα καὶ 4) ἑκάτερα τελευτᾷ διὰ τῆς φήρας αἰῶσα προγενέστερα διαθήκη ἀκυροῦται διὰ τῆς παρούσης διαθήκης μου.

Ἐκτινέται ἡ δὲ, ἂν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπεδείχθη ἡ ἀληθὺς ὑπὸ τοῦ διαθέτου εὑρεθείσα καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τῆς ἐν τῷ φακέλλῳ πραγματικῶς εὑρεθείσης μιᾶς, αἱ δύο αὗται διαθήκαι θεωροῦνται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἑγκυροὶ, καίτοι ἡ παράδοσις καὶ ἡ ἀπόδοσις αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμέναι δηλώσεις, ἐρωτήσεις καὶ παρατηρήσεις μόνον εἰς μίαν διαθήκην ἀνεφέροντο, ἐν δὲ τῇ περὶ αὐτῶν τούτων ἐκθέσει τοῦ συμβολαιογράφου περὶ μιᾶς μόνον δια-

θήκης γίνεται λόγος (άρθρα 20, 23, 24, 25 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀρθρα 2 καὶ 29), ἡ μήπως εἶναι ἀπαράιτητον διὰ τὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιβληθεῖσαι τὰς νομίμους διατυπώσεις καὶ ἐπομένως ὡς τυπικῶς ἔγκυροι, τὰ τελεσθέντα πάντα καὶ ἡ διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου πιστοποίησης αὐτῶν νὰ ἀναφέρονται καὶ εἰς τὰς δύο διαθήκας, ὅπερ συγχρόνως ἤθελεν ἐξασφαλίσαι τὴν τελευταίαν βούλησιν τοῦ διαθέτου ἀπὸ πᾶσης ἄλλως δυνατῆς ὑποβολῆς δευτέραι διαθήκης (ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ δηλωθεῖσα μόνον παρελθὼν εἰς τὸν συμβολαιογράφον) ἢ ἀπὸ πάσης δυνατῆς ὑπεξαίρεσεως τῆς μὴ δηλωθείσης διαθήκης (ἐν ᾗ περιπτώσει πράγματι δύο διαθήκαι παρεδόθησαν τῷ συμβολαιογράφῳ πρὸς φύλαξιν);

Διῶσις. Κατὰ τὴν λύσιν τοῦ τεθέντος ζητήματος πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς :

1. Ἡ περίπτωσις καθ' ἣν περιβάλλει τις συγχρόνως διὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων δύο αὐτοτελεῖς διαθήκας ἐν αἷς ἐγκαθιστῇ κληρονόμους διάφορα πρόσωπα εἶναι σπάνια· οὐδὲν ἥττον γίνεται ταύτης μνεία ἐν ταῖς Ρωμαϊκαῖς πηγαῖς, καὶ δὴ ὁ νόμος 1 § 6 Πανθ. de honorum possessione secundum tabulas 37. 11 ἀποφαίνεται ὅτι αἱ δύο συγχρόνως καταρτισθεῖσαι διαθήκαι ἰσχύουσιν ἐξ ἴσου ὡς τελευταία βούλησις τοῦ διαθέτου, καὶ οὕτω ὡς μία διαθήκη πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν.

Δεδομένον, ἔχομεν ὅτι δύο ἔγγραφα διαθήκης περιβλήθησαν συγχρόνως τοὺς νομίμους τύπους· ἐπεὶ δὲ ἐν τε τῇ κοινῇ καὶ τῇ νομικῇ γλώσσει τὰ ἔγγραφα, τὰ περιλαμβανόμενα ἐγκαταστατὶν κληρονόμου, ὀνομάζονται «διαθήκη», ἀνμφιβόλως ὑπάρχουσι «δύο διαθήκαι» ἐν τῇ ταιαύτῃ ἐννοίᾳ.

Αἱ δύο ὁμως αὗται διαθήκαι ἰσχύουσι τέλος ὡς μία τελευταία βούλησις, ὡς μία δικαιοπραξία, κατ' ἀκολουθίαν αὐτῆς μίαν διαθήκην ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ λογίζονται. (Πρβλ. περὶ τῶν διαφορῶν τούτων ἐννοιῶν τῆς λέξεως «διαθήκη» Dernburg Πανδεκτῶν Τόμ. 3 § 66 σημ. 3).

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν λοιπὸν τοῦ ζητήματος τίνες αἱ τηρητέαι τῆς ποι ἐπὶ διαθήκης, φυσικῶς πρόκειται περὶ τῶν ἔγγραφων τῆς διαθήκης. Κατὰ τύπους, ἔχομεν ἀναγκαστικῶς δύο διαθήκας, ὅταν ἐν δύο αὐτοτελεσθῶσιν ἔγγραφοις παραλλήλως ὀνομάζονται διάφοροι κληρονόμοι. Τοῦτο οὐδαμῶς μεταβάλλεται ἐκ τοῦ ὅτι αἱ δύο διαθήκαι μετὰ ταῦτα, ὁμοῦ ὡς μία δικαιοπραξία ἦτοι μία διαθήκη ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ λογίζονται.

Συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω πρέπει αἱ τύποι τῆς καταρτίσεως νὰ τηρηθῶσι τελείως ἐπ' ἑκατέραν τῶν δύο διαθηκῶν. Εἰς οὐδέμιν δὲ δύναται νὰ ὑπόκηται ἀμφιβολία κατὰ τὸ Ἰουστινιανέιον δίκαιον ὅτι ἐὰν ἡ μία μόνον τῶν δύο τούτων διαθηκῶν ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἢ δὲ ἄλλη δὲν ὑπεγράφη, ἢ ἐὰν ἡ μία τούτων φέρῃ τὴν

υπογραφὴν καὶ τὴν σφραγίδα τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἄλλη, ὅτι τότε, μόνον ἡ μία διαθήκη, ἡ προσηκόντως περιβληθεῖσα τοὺς πανηγυρικοὺς τύπους, ἔχει κύρος, ὅτι δὲ ἡ ἑτέρα, ἀπ' ἧς ἐλλείπουσιν οὐσιώδεις τύποι τῆς καταρτίσεως, εἶναι ἀκύρος καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ὑπάρχουσα.

2. Αἱ διαθήκαι, εἰς ἃς ἀναφέρεται τὸ τεθὲν ἐρώτημα, ὑπόκεινται εἰς τοὺς τύπους τοῦ δοθέντος μοι ἐν τῇ πρωτοτυπῇ γλώσσῃ καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Νόμων Φιλοκαίτερο τομ. 3 σελ. 304 περιεχομένου ψηφίσματος τῆς 11 Φεβρουαρίου 1830 περὶ διαθηκῶν. Καὶ δὲ ἐρωτᾶται ἐὰν αὗται φέρουσι καθ' ἑαυτὰς τοὺς τύπους τοὺς ὁποίους ὁ Νόμος ὁρίζει ὡς τύπους μυστικῆς «Μυστικῆς» διαθήκης.

Ὁ Νόμος ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 2, ὅτι ἐκάστη τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιταγομένων διαθηκῶν ἴδιους ἔχει τυπούς, ὧν ἡ μὴ τηρησις μηδενίζει τὴν διαθήκην.

Ὁ αὐτός Νόμος ἀπαιτεῖ κατὰ ταῦτα ἐν ἄρ. 20 διὰ τὴν μυστικὴν διαθήκην ὅπως αὕτη ἦναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἢ γεγραμμένη μὲν ὑπ' ἄλλου ὑπογεγραμμένη δὲ ὑπὸ τοῦ γράψαντος αὐτὴν καὶ τοῦ διαθέτου, ὅπως αὕτη ἀγνωσθῇ ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ὅπως συνταχθῇ ὑπὸ τούτου ἐκθέσις περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως.

Ἐπειτα, κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ νόμου τούτου, ἐὰν ὁ διαθέτης ἐκλώσῃ ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη, καταχωρίζει ὁ συμβολαιογράφος ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐκθέσεων περὶ διαθηκῶν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ διαθέτου, τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην ἐρώτησιν, τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀπάντησιν καὶ τὴν ὀλῶσιν τῆς θελήσεως αὐτοῦ ὅπως κατατεθῇ ἡ διαθήκη του. Ἐὰν ἡ διαθήκη δὲν ᾖ ὑποφραγισμένη, σφραγίζεται τότε ἀμέσως πρὸς τοῦ διαθέτου. Ὁ συμβολαιογράφος ἐπιγράφει ὀπισθεν τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ διαθέτου, τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐκθέσεως ἐν ᾗ καταχωρίσθη ἡ ἐμφάνισις τοῦ διαθέτου, ἡ δ' ἐπιγραφή, αὕτη ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ διαθέτου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ συμβολαιογράφος πρέπει ἐτι κατὰ τὸ ἄρθρον 26 νὰ ἐπιστήσῃ τὴν πιστοχὴν τοῦ διαθέτου εἰς τοῦτο, ὅτι ἂν ἡ διαθήκη, δὲν ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, ὡς ἐξέθηκεν ἐν τῇ ὀλῶσει του, εἶναι ἀκύρος. Ἡ ἐρώτησις αὕτη καταχωρίζεται ἐν τῇ ἐκθέσει.

Ἐν πῶσαις -αἷς διατάξεσι ταύταις ἐννοεῖται ἀπ' ἑαυτοῦ ὅτι ὁ ὅρος διαθήκη (διαθήκη) σημαίνει ἔγγραφον διαθήκης.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι τότε, ἐὰν, ὅπως ἰσχυρίζονται, δύο ἔγγραφα διαθήκης ἐσκοπεῖτο νὰ περιβληθῶσι τοὺς νομίμους τύπους, ἐκάτερον ἑκάτερον ἀνεξαρτήτως καὶ καθ' ἑαυτὸ νὰ περιβληθῇ αὐτοῦ καθ' ὃν πρό-
 τιν διαγράφει τὸ ψήφισμα. Ὁ διαθέτης ἔπρεπε λοιπὸν ἀμφοτέρως τὰ διαθήκας ν' ἀναγνωρίσῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἐρω-

τήσεις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἡ ἔκθεσις ἔπρεπε ν' ἀναφέρονται εἰς ἀμφοτέρας τὰς διαθήκας, ὅπως αὐταὶ ὥσιν ἰσχυραί.

Ἐάν ὁμως ἐν ταῖς δηλώσεσι τοῦ διαθέτου περὶ τούτου μόνον γίνεται λόγος, ὅτι μίαν διαθήκην ἀναγνωρίζει ὡς διαθήκην του, ὅτι μίαν διαθήκην ἰδιοχείρως ἔγραψε καὶ ὑπέγραψεν, ἐάν ἐτι αἱ ἐρωτησεις, αἱ παρατηρήσεις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἡ ἔκθεσις αὐτοῦ μόνον περὶ μιᾶς διαθήκης ἐγένοντο, κατὰ δὲ τὴν περιβολὴν τῶν τύπων δὲν βεβαιοῦται εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐγγράφων διαθήκης τὰντα ταῦτα ἀναφέρονται, τότε ἀμφοτέρα εἰναι ἄκυρα· διότι εἶναι ἀδέξιοι καὶ οὐδ' ὅλως πιστοποιεῖται διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τελεσθέντων, ποῖον ἐγγράφον διαθήκης ὁ διαθέτης ἤθελε ν' ἀναγγίῃ εἰς διαθήκην.

3. Ὁ Νόμος θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῶν εἰδικῶν αὐτοῦ διατάξεων τὴν ταυτότητα καὶ τὸ ἀνόθευτον τῶν διαθηκῶν. Διὰ τοῦτο διατάσσει ἐν ἀρθρῷ 29 ὅτι σέκστη παράβασις διαγεγραμμένου τούτου καθιστᾷ τὴν μυστικὴν διαθήκην ἄκυρον.

Ταυτότης καὶ ἀνόθευτον τῆς διαθήκης θὰ διεκινδυνεύοντο ὅμως, ἐάν ἤθελέ τις νὰ παρίῃ το ὅτι ἡ ἀναγνωρίσις τοῦ διαθέτου καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ συμβολαιογράφου πρέπει νὰ συμβῶνῃ πρὸς τὰ ἄληθῆ πραγματικά γεγονότα.

Ἡ συμφωνία αὕτη ἐλλείπει ἐάν ὁ διαθέτης ἔγραψε μὲν καὶ ὑπέγραψε δύο μυστικὰς διαθήκας, ἐν δὲ τῇ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ἀναγνωρίσει αὐτοῦ μόνον περὶ μιᾶς διαθήκης ἡμιλεῖ, καὶ ἡ ἔκθεσις μόνον μιᾶς διαθήκης ποιεῖται μνείαν.

Καὶ κατ' αὐτὸ ἐτι τὸ γράμμα τοῦ νόμου πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐτηρηθῇ ὁ ἀναγκαῖος τύπος δι' ἀμφοτέρας.

Πολλῷ μᾶλλον ὅμως προκύπτει τοῦτο ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ νόμου, διότι ἄλλως ἤθελε διεκινδυνεύει ἡ ταυτότης καὶ τὸ ἀνόθευτον τῶν διαθηκῶν, καὶ ἤθελεν ἐκλῖπει πᾶσα ἐγγυησις περὶ τοῦ ὅτι εἰς τὴν μίαν, ὑπὸ τοῦ διαθέτου διὰ τῶν νομίμων τύπων περιβληθεῖσαν, διαθήκην, δὲν ἡδύνατο νὰ προστεθῇ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἢ κατὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ δευτέρα νόθος διαθήκη, τὸνναντίον δὲ θὰ καθίστατο δυνατόν, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἢ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν δύο διαθηκῶν, ἄς κατήρτισεν ὁ διαθέτης, ν' ἀραιωθῇ ἡ μία ἐξ αὐτῶν.

Αἱ ἐγγυήσεις, τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἐν τῇ δηλώσει τοῦ διαθέτου, τῇ ὑπογραφῇ αὐτοῦ καὶ τῇ συμβολαιογραφικῇ ἐκθέσει ἐπιδιώκει, ἤθελον οὕτω παντελῶς ἐκλείψει.

4. Ἐναντίον τούτου οὐδὲν ἐπιχείρημα δύναται τις ν' ἀρσῇ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ δύο διαθήκαι, ἐάν περιβληθῶσι προσηκόντως καὶ συγχρόνως τοὺς νομίμους τύπους, ἰσχύουσι ὡς μία διαθήκη· διότι ὡς μία διαθήκη, ἰσχύουσι μόνον, ἐφ' ὅσον ἀμφοτέραι κατὰ τύπον καὶ περιεχόμενον ἔχουσι νομικὴν ὑπόστασιν.

Ἡ ἐνότης αὕτη γεννᾶται διὰ συλλογισμοῦ, ὅστις εἶναι ἀντιφύσι-

αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδετέρᾳ τῶν διαθηκῶν δύναται ν' ἀξιοῖ προτίμησιν ἀπὸ τῆς ἄλλης. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον πρέπει ἀμοιβαίως νὰ περιορίσωσιν ἀλλήλας, καὶ τούτου ἕνεκα, μόνον ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὴν καθολικὴν διαδοχὴν εἰς τὴν κληρομίαν.

Πρὸς τὸ ζήτημα κατὰ τίνα τρόπον αἱ διαθήκαι ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν τὰ ἔγγραφα διαθήκης πρέπει νὰ περιβληθῶσι τοὺς νομίμους τύπους, οὐδεμίαν τοῦτο ἔχει σχέσιν.

5. Ἐπὶ τοῦ τεθέντος λοιπὸν ἐρωτήματος δεῖν ν' ἀπαντήσωμεν ὅτι τότε, ἐάν ὁ διαθέτης ἤθελε νὰ καταρτίσῃ νομίμως δύο ἐξωτερικῶς διακεκριμένα καὶ ἀνεξάρτητα ἔγγραφα διαθήκης συγχρόνως ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ φακέλλῳ, οἱ δηλώσεις καὶ οἱ ἀναγνώρισεις τοῦ ἔμπροσθεν ὄντως ν' ἀναφύονται εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἔγγραφα διαθήκης, ὡς καὶ οἱ ἐρωτήσεις καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ὅτι, ἐάν ὁ διαθέτης καὶ ὁ συμβολαιογράφος μόνον περὶ μίαις ποιοῦνται λόγον διαθήκης, τὰ δύο ἔγγραφα διαθήκης δὲν καὶ ἵστανται ἰσχυραὶ διαθήκαι.

Γνωμοδοτήσεις Ἐρρίκου Dernburg τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1889.

Ἐρώτησις. Ἐν χώρᾳ ὅπου τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον ἰσχύει καὶ ὅπου ἡ Νεαρά ἔχει πλήρη ἰσχύν, καθ' ἣν ὁ διαθέτης ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ εἰς τοὺς πρὸς νόμιμον μοῖραν δικαιουμένους κατιόντας ὀφείλει οὐχὶ μόνον τὴν νόμιμον μοῖραν νὰ παράσχῃ, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ νὰ πηλῶσιν τοὺς διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ὡς κληρονόμων (Νεαρ. Κερ. 3, 4 καὶ 5), πατήρ τις κατέλιπε δύο κατὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους ἰσχυρὰς διαθήκας, αἵτινες συγχρόνως περιβλήθησαν τοὺς νομίμους τύπους.

Ἐν τῇ μιᾷ τούτων ἐνεκατέστησε τὰ τέκνα τοῦ ὡς κληρονόμου, ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἐνεκατέστησε ἐξωτικόν, παραλείψας τοὺς ἀναγκαίους κληρονόμους, ἦτοι τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Ἐρωτᾶται ἐάν ἡ διαθήκη αὕτη, ἥτις αὕτη καθ' ἑαυτὴν, ἕνεκεν μὴ ἐγκαταστάσεως ἢ μὴ προσηκούσης ἀποκληρώσεως τῶν τέκνων, δὴ ἦτο ἄκυρος κατὰ τὴν Νεαράν 115, ἐάν διαφεύγῃ τὴν ἄκυροτητα, διότι κατηρτίσθη συγχρόνως μετὰ τῆς ἄλλης διαθήκης, ἐν λοιπὸν ἰσχύει παρ' ἄλλῃ τινὶ διαθήκῃ, ἐν ᾗ οἱ αὐτοὶ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι ἔσονται ἐγκαταστῆ κληρονόμοι ὑπὸ τοῦ διαθέτου.

Αἰτιολογία. 1. Ἐάν ὁ διαθέτης περιβάλῃ διὰ τῶν νομίμων τύπων συγχρόνως δύο ἔγγραφα (codices, tabulae testamenti), ἐν οἷς ἐγκαταστήσῃ διάφορα πρόσωπα κληρονόμους τοῦ, τότε αἱ δύο αὗται διαθήκαι ἢ ἔγγραφα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἀποτελοῦσι μίαν καθολικὴν διαθήκην· τούτέστιν ἰσχύουσιν ὁμοῦ ὡς ἡ τελευταία αὐτοῦ βούλησις ὅπως, ὅττε θὰ νηθῶσιν ὡς ἐνίκαια τις δικαιοπραξία τοῦτο ὀρίζεται ἤτοι ἐν τῷ Νόμῳ 1 § 6 Πανδ. de bonorum possessione secundum tabulas 37, 41.

Ἡ ἀναγκαία ὁμοῦ προϋπόθεσις πρὸς τοῦτο εἶναι, ἵνα ἕκαστον

τῶν ἐγγράφων τούτων πληροὶ ἅπαντας τοὺς ὅρους ἐγκύρου Διότι, ἐὰν παρὰ τινι τῶν ἐγγράφων τούτων ἑλλείπουσι προσόντα διαθήκης, τότε ὃ ἢ τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀληθῆ. Αἱ τοιαῦται *tabulae* εἶναι *nullius momenti*, διότι, τοῦτο τὸ νὰ τὰς καταστήσῃ διαθήκας ἑλλεῖπει τέλειον ἢ ἐν μὲν ὅμως ὑπάρχουσιν ἀπλῶς πραγματικῶς οὐχὶ ὡς ἀληθῆ ἐγγράφου, τότε δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσι συστατικὰ μέρη ξίας διαθήκης. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀποτελεῖ τὸ ἄφρον μόνον, ὑποτιθεμένου ὅτι πληροὶ τοὺς ὅρους ἰσχυροῦς τὴν διαθήκην τοῦ διαθέτου. Οὕτω θὰ εἶχε π. γ. ἀναμφυπρᾶγμα, ἐὰν μόνον τὸ ἐν τῶν δύο ἐγγράφων ἐσφραγίζετο μαρτύρων ἢ τὸ ἐν μόνον ὑπεγράφετο ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ὡς Νόμος, ἢ ἐὰν τὸ ἐν, ἀντὶ νὰ ᾖ γυναικόμενον δι' ἀλλοιῶν στοιχείων, ἦτο διὰ σημείων—οἷον στενογραφικῶν σημείων—νόμος δὲν ἐπιτρέπει.

Ἡ περίστασις λοιπὸν ὅτι τὸ ἐν τῶν δύο πρὸς τὸν συστατικὸν τῆς διαθήκης καταρτισθέντων ἐγγράφων εἶναι ἰσχυρόν, δὲν φέρῃ ἑκείνην εἰς τὸ ἕτερον συγχρόνως περιβληθὲν τοῦ ὅτι τὸ τοῦτο εἶναι ἄκυρον.

2. Προεπεί τῶρα ν' ἀποφανθῶμεν ἐὰν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐγγράφῃ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ διαθέτης κατήρτισε δύο διαθήκας, καὶ ἐν τῇ μιᾷ τούτων ἐνεκατέστησε κληρονόμους τέκνα του, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐνεκατέστησε κληρονόμους μόνον, καὶ παραλείπων τὰ τέκνα του.

Ἡ δευτέρα αὕτη διαθήκη προφανῶς ἀντίκειται ἐξωτὴς τὰς διατάξεις τῆς Νεαρ. 115 Κεφ. 3, 4 καὶ 5. Ἀληθῶς φισθητούμενον τίνες αἱ συνέπειαι τῆς παραβάσεως τοῦ Νόμου ἐξέτασις τοῦ ἰσχυροῦς τούτου θὰ ἀπῆγεν ἡμᾶς μακρόν, δύναντο δὲ νὰ θεσθὴ πέρας εἰς ἀμφισβήτησιν τόσων αἰῶνων ἄλλως καὶ περιττὴ ὡς πρὸς τὸ θεθὲν ζήτημα. Διότι ἡ λαμβάνει ὡς βέβαιον ὅτι ἐν τῇ γῶν, ὅπου ἡ περὶ τῆς ἡμετέρας περιπτώσεως συνέδῃ, παραλείψεις τῶν τέκνων τοῦ διαθέτου στρατευομένη πρὸς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ Νόμου καθιστᾷ τὴν κλην τούτου ἄκυρον ἑλλείψει τύπου. Πρὸς τοῦτο συνδέεται ἡ ἐκείνη ἡ ἀκυρότης τῆς μιᾶς τῶν δύο διαθηκῶν ἥτις ἐγκατεστήσεται παραλείψει τῶν τέκνων. Ἡρακλεῖται διὰ τοῦτο ὅτι ἐν συγχρόνως καταρτισθῇ διαθήκῃ τὰ τέκνα ἐνεκατέστησε νόμιμον αὐτοῦ μοῖραν.

Ἐνταῦθα δεῖν νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι τὰ σχετικὰ ἐγγράφου δύνανται ν' ἀποτελέσωσι τὰ συστατικὰ τῆς διαθήκης ταῦτα καθ' ἑαυτὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου εἰς τοὺς ὅρους ἰσχυροῦς διαθήκης. Ἐὰν λοιπὸν ἑλλείπη ἀπὸ ἐγγράφου εἰς τῶν ὅρων τούτων, τότε αὐτὸ εἶναι ἄκυρον ἰσχυρόν καὶ δὲν δύνανται νὰ προσλάβῃ κύρος διὰ τοῦτο, διότι

χρόνως καταρτισθὲν ἔγγραφον ἀνταποκρίνεται εἰς πάσας τὰς ἀξιώσεις τοῦ Νόμου. Οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ εὐρεθῇ δι' ὃν τὸ ἐν ἔγγραφον ἵσταται καὶ πίπτει μετὰ τοῦ ἄλλου. — Ἐάν λοιπὸν τὸ ἐν ἔγγραφον ἔσκεν τῆς τυπικῆς ἐλλείψεως τῆς μὴ ἐγκαταστάσεως τῶν τέκνων τοῦ διαθέτου, εἶναι ἄκυρον, τότε δὲν δύναται τοῦτο οὐδὲν νὰ κτήσῃται κύρος ἐκ τοῦ συγχρόνως καταρτισθέντος ἄλλου ἐγγράφου διαθήκης.

Ἀληθῶς ἐναντίον τούτων δύναται νὰ ἐγερθῇ ἡ ἀντίρρηση, ὅτι ἀστοργία τοῦ διαθέτου πρὸς τὰ τέκνα του δὲν ὑπάρχει τότε, ὅταν οὐ-
ται τὰ τέκνα ταῦτα, ἔστω καὶ ἐν μιᾷ τῶν δύο διαθηκῶν ἐγκαθίστα-
κληρονόμους εἰς τὴν νόμιμον αὐτῶν μοῖραν· ὥστε ἡὕτω φαίνεται ὅτι
ἐκτελεῖται ὁ λόγος τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀκυρότητος. Ἡ τοιαύτη ἀντίρ-
ρησις εἶναι τότε μόνον ὁδία προσοχῆς, εἰάν ἐκ τῆς Νεαρᾶς 115 ἐν
περίπτωσει μὴ ἐγκαταστάσεως τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων μόνον
διερρήξῃ τῆς διαθήκης ἕνεκα τῆς ἀστοργίας τοῦ διαθέτου ἐπέρχεται.
Ὅμως διάφορον ὅμως εἶναι τὸ πρᾶγμα εἰάν κατὰ τὴν Νεαρὰν 115
διαθήκη, ἐν ᾗ οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι δὲν ἔχουσι προσηκόντως ἐγ-
καταστή, θεωρεῖται ὡς τυπικῶς ἄκυρος, διότι κατὰ τὴν ἐκδοχὴν
ταυτὴν δὲν πύκνεται περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ζητήματος τῆς ἀστορ-
γίας τῶν γονέων, ἀλλὰ περὶ ὠρισμένης ἐκδηλώσεως τῆς προαιρέσεως
τῶν γονέων ἀξιουμένης ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐν ἧ ἑλλείψει τῆς ὁποίας τὸ
ἔγγραφον ὡς πρὸς τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν κληρονόμων εἶναι ἰσο-
πηρὸν καὶ κατὰ τοῦτο ἄκυρον. Τοιαύτη ἀκυρότης δὲν δύναται νὰ
θεωρηθῇ, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ συγχρόνως ἀλλ' αὐτοτελῶς παρ' αὐτῇ
καταρτισθὲν ἔγγραφον εἶναι ἰσχυρὸν κατὰ Νόμον.

Τὸ τεβὲν λοιπὸν ζήτημα θὰ λυθῇ οὕτως:

«Ἐάν ἡ ἐγκατάστασις τῶν τέκνων παρὰ τοῦ διαθέτου ἀνήκει
ἐκ τῶν ἀναγκαίων τύπων τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ὥστε ἐν περιπτώσει
ἀτελέσεως τοῦ τύπου τούτου νὰ καθίσταται ἡ διαθήκη ἄκυρος, τότε
τὸν διαφεύγει αὕτη τὴν ἀκυρότητα ἕνεκα τοῦ λόγου, ὅτι ἡ ἐκ διαθή-
κης συγχρόνως μετ' αὐτῆς καταρτισθεῖσα ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν τύπον
τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν τέκνων ὡς κληρονόμων.»

Γνωμοδότησις Windscheid. «Κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν δύνα-
ται ἀμφισβητηθῇ, ὅτι αἱ δύο ὑπὸ τοῦ ἀποβιώσαντος Z. Σαρροφλου
συνταχθεῖσαι διαθήκαι, εἰάν αὗται ὑπ' αὐτοῦ ἐντὸς ἐνὸς φακέλλου ἐτέ-
θησαν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ συμβολαιογράφῳ κατετέθησαν μετὰ τὴν δη-
λώσιν, ὅτι ἐν τῷ φακέλλῳ περιέχεται ἡ διαθήκη του, νομικῶς ὡς
μία καὶ μὴ διὰ τῆς διαθήκης πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν. Διαθήκη εἶναι κατὰ
τὴν ἀναμφισβήτητον ὁλῶσιν τοῦ διαθέτου — ὃ ἐν τῷ φακέλλῳ περι-
έχεται. Ὅτι δ' αὕτη ἐκ δύο ἐγγράφων ἀποτελεῖται, κατὰ διάφορον
ἀποχὴν, ὡς φαίνεται, συνταχθέντων, στερεῖται πάσης σημασίας.
Ὅπως ὁρίζει ὁ Νόμος! § Πανδὸ de b. p. s. t. (37. 11), ὅτι αἱ
ἐκ ἀνέκδοτων ἀλλήλων συνταχθέντες «codices» ὡς τι ὅλον ἐνίστανται

« unæ tabulæ » θεωρούνται, ἔάν οὔτοι σφραγισθῶσι « simul » τοῦτο δὲ τὸ « simul », ὡς καὶ τὸ « ἅμα » τῶν Βασιλικῶν, δὲν θέλει νὰ τῇ μάνῃ σύγχρονον διπλὴν σφράγισιν, ἀλλ' ὅτι αἱ πλείονες « codices » ἔχουσιν ἀνάγκην μόνον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σφραγίσεως. « Οὐκ ἔστι ἀφορᾷ τὴν διαθήκην, τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῆς pupillaris substitutio, αὐτὴ ἀποτελεῖ μετὰ τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς μίαν καὶ μόνην διαθήκην καὶ ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελεν ἰδιαιτέρως σφραγισθῇ (πρὸς περὶ τούτου τὸ Ἐγχειρίδιόν μου III § 559 ἀριθ. 5) ».

« Ἀποῦ ὁμως αἱ δύο διαθήκαι εἶναι μία καὶ μόνη διαθήκη, ἔπειτα ἀναγκαίως ὅτι ἀρκεῖ, ἂν ἐν τῇ μιᾷ τούτων ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ δικαίου τῶν ἀναγκαίων τῶν κληρονόμων. »

« Ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀπλότητος τοῦ πράγματος θεωρῶ ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ προβῶ εἰς τὴν σύνταξιν τυπικῆς γνωμοδοτήσεως, ὅπως ὁμως εἰς Ὑμᾶς τὸ δικαίωμα, ὅπως Ὑμεῖς ἢ, οἱ ἐντολεῖς Ὑμῶν ποιήσῃσι χρῆσιν τοῦ ἐγγράφου μου τούτου. »

ΑΠ. 114 (1890). Ἡ παρέμβασις τῶν ἐφεσιβλήτων τέκνων Ζ. Σαρρόγλου στηρίζεται οὐ μόνον εἰς τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου 1884 μυστικῇ διαθήκην τοῦ πατρὸς των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαθήκην, ὡς νομίμων τέκνων αὐτοῦ· τὸ δὲ Βουλγαρικὸν Δημόσιον ἀμνημονεύει μὲν τὴν ἐν τῇ δίκῃ νομιμοποίησιν αὐτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἰδιότητεσ. προσδύλλον τὴν διαθήκην ὡς πλαστήν, καὶ ἰσχυρίζεσθαι, ὅτι καὶ ἐν ὑποθετῇ ἄκυρος ἢ ἀπὸ 12 Μαΐου 1885 διαθήκη, ἐν ἣ στηρίξει τὴν ἀγωγὴν του, πάλιν διαμένει αὐτὸ κληρονόμος τοῦ Ζ. Σαρρόγλου δυνάμει τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου 1880 ἰδιογράφου μυστικῆς διαθήκης αὐτοῦ κατατεθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου παρὰ τῷ ἐνταύθα συμβολαιογράφῳ Γ. Α. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2586 πρᾶξεως ἐμφανίσεως, δημοσιεύσεως δὲ νομίμως, καὶ φερούσης πάντα τὰ προσόντα τοῦ περὶ διαθήκων 27 φέβρουαρίου 1882 νόμου· ἀλλὰ συνομολογεῖ ἐτέρωθεν, ὅτι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1882 αὐτοῦ Σαρρόγλου κατέθηκεν ἄλλην διαθήκην παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Δ. Π. ὡς δηλοῦται ἄλλως καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37,150 τῆς 9 Ἰουλίου 1882 πρᾶξεως καταθέσεως· κατὰ δὲ τὸν Νόμον (Lex 1 § 2. Παρ. 28,3 καὶ § 2. Περ. 2, 17) διὰ μεταγενεστέρως διαθήκης οὐκ ἔστι ἢ προγενεστέρως ὥστε συνωδᾷ τούτοις ἢ διαθήκῃ τοῦ 1880 κατ' ἐνέργειαν διὰ τῆς καταθέσεως τῆς διαθήκης τοῦ 1882, ἥ τὸ κύριον ἐν ἡμῶν στήτητι ὡρισμένως ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν τὸ ἐκκαλεῖν Βουλγαρικὸν Δημόσιον, ὡς ἐξάγει ἐκ τῶν προσαγομένων σχετ. κιν. ποσ. τάξεων του, ἀποκρούονται δ' ὡς ἀπαράδεκτοι αἱ νῦν τὸ ποῦτον προτεινόμεναι ὑπ' αὐτοῦ ἀκυρωτικαὶ ἐνστάσεις· οὐδ' ἀναζητῇ ἢ διαθήκῃ τοῦ 1880, διότι κατὰ τὸ 1885 ὁ διαθήτης ἀνεκάλεσε τὴν διαθήκην τοῦ 1882, ἀναλαβὼν αὐτήν· καθόσον ἐκ τῆς ἰδίας πρᾶξεως τῆς ἀναλήψεως προκύπτει σαφῶς, ὅτι οὗτος δὲν ἀνέλαβε τὴν διαθήκην τοῦ 1882, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσχύον τῆς προγενεστέρως διαθήκης τοῦ 1880, ἀποῦ διὰ τῆς ἰδίας πρᾶξεως κατέθηκε σύνμα ἄλλην

διαθήκην, ἐνῷ μόνον ὅταν ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ ἐξαφανίζηται ὑπὸ τοῦ διαθετοῦ ἢ νεωτέρα διαθήκη ἀναζητῇ ἢ προγενεστέρα (Lex 1 § 2. Πανδ. 37, 11). Τοῦτων ἄρα θεέντων, οἱ ἐφεσιβλήτοι νομιμοποιούνται νὰ προσβάλωσι τὸ κύρος τῆς διαθήκης, ἐφ' ἧς τὸ Βουλγαρικὸν Δημόσιον στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του, διότι ταύτης ἐλεγχομένης ἄκυρον, οὗτοι ὡς τέκνα τοῦ ἀποδιώσαντος Σ. δικαιούνται εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἔγκυρου ἢ μὴ τῆς διαθήκης, ἐφ' ἧς κατὰ πρῶτον λόγον στηρίζουσι τὴν παρέμβασίν των· ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι πρὸς νομιμοποίησιν τῶν ἐφεσιβλήτων ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ δέον προηγουμένως νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἔγκυρον τῆς διαθήκης, ἢ οὗτοι ἐπικαλοῦνται ἐν τῇ παρεμβασί, δὲν ἔχεται βεβαιωτῶς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις σχεδιασμένη, ὅτι καίτοι τὸ Βουλγαρικὸν Δημόσιον καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ τῶν προτάσεων του προσβάλλει τὸν πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ ἀποδιώσας Ζ. Σαρόγλου κατέθηκε παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ι. Π. δύο μυστικὰς διαθήκας, ὧν προσάγει τ' ἀντιγράφα, ἐπικαλεῖται ὁμως πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ καταθέσεως αὐτῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2780 τῆς 5 'Ιουλίου 1880 πράξιν ἐμφανίσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρεται ὅτι κατετέθη ἡ διαθήκη τοῦ Ζ. Σαρόγλου ἡτοι μία διαθήκη, ἐνῷ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ἀπαιτεῖται δι' ἐκείτης μυστικὴν διαθήκην νὰ συντάσσεται ὑπὸ ὁρισμένης πανηγυρικῆς ἀστυνομήσεως ἐκθεσις ἐμφανίσεως, ἧς ἡ παράλειψις ἢ μὴ προσήκουσα συνταξίς καθιστᾷ ἄκυρον τὴν διαθήκην· ὅθεν προκειμένου περὶ δύο διαθηκῶν ἔπρεπε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ψηφίσματος νὰ συνταβῶσι δύο πράξεις ἐμφανίσεως, ἡ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἡδυνάτο αἱ διὰ μιᾶς ἐκθεσεως νὰ κατατεθῶσιν, ἔδει παντὶς ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ ῥητῇ, ὅτι κατατίθενται δύο διαθήκαι ἐν τῷ ρακέλλῳ ἐπικρατισμένῳ, καὶ οὕτω βεβαιωθῇ, ὅτι δι' ἀμφοτέρας ταύτας ἐτηρηθῆσαν αἱ πρὸς τοῦτο ὁριζομεναι πανηγυρικοὶ τύποι, τούτων δὲ μὴ γενομένων ἀμφοτέραι αἱ διαθήκαι εἰσὶν ἄκυροι, ἀπορριπτὰ δὲ ἡ ἐπὶ τῆς ἐτέρας τούτων ἀειδομένη ἀγωγὴ· προέχει ἐπομένως ἡ ἐξέτασις τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως καὶ πρὸς τοῦτο ἐξεταστέον πρὸ πάντων, εἰν ὑπάρχει περὶ δύο διαθηκῶν κατατεθεισῶν ἢ περὶ μιᾶς διμεροῦς διαθήκης, ὁρισταμένης περὶ τούτου διαφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ τὸ Βουλγαρικὸν Δημόσιον ἐπαναλαμβάνει μὲν καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων, ὅτι κατετέθησαν δύο μυστικαὶ διαθήκαι, ὅπερ ἄλλως ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀντιγράφων τῶν διαθηκῶν τούτων, περιέχοντος ἐκατέρου πληρὴ τὰ προσόντα διαθήκης, καθ' ἃ λεπτομερῶς διαλαμβάνει περὶ τούτου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις· ἀλλ' ἰσχυρίζεται, ὅτι αὐταὶ ὁμοῦ σφραγισθεῖσαι, θεωροῦνται κατὰ νομικὸν πλάσμα ὡς μία δύναμις τοῦ Νόμου 1 § 6. Πανδ. 37, 11, ὅστις προνοεῖ περὶ δύο διαθηκῶν ἅμα σφραγισθεῖσων, ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ὁποίων ἄλλος ἐγγράφη

κληρονομός· ὁ Νόμος ὁμοίως οὗτος, ὅστις κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κανονος καθ' ὃν οὐδεὶς κληρονομεῖται διὰ δύο διαθηκῶν, διότι ἡ τελευταία ἀκυροῖ τὴν προγενεστέραν. δέχεται μὲν ὡς τελευταίαν, συνεπὸς δὲ ἰσχυρὰς, καὶ δύο ἢ πλείονας διαθήκας ἅμα σφραγισθείσας, οὐδὲν ὁμοίως θεωρεῖ αὐτὰς καὶ ὡς ἀποτελούσας μίαν, ἀλλὰ τούναντιον τῷ ὅλου τοῦ καίμενου τοῦ Νόμου γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν ὡς περὶ δύο, αἱ δ' ἐν αὐτῷ ἀπαντῶσαι ρήσεις ex utroque quasi ex uno εἰς ἑκατέρας οἰοῦνται ἐκ μιᾶς) quia pro unis (διότι ἀντὶ μιᾶς) ἀναφέρονται εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ ἰσχύσωσιν αἱ ἐν αὐταῖς περιεχομεναι διατάξεις, αἵτινες δυνατόν νά συγκρουῶνται πρὸς ἀλλήλας, ἢ καὶ νά μὴ προνοοῦσι περὶ τοῦ ὅλου τῆς κληρονομίας· ἐνδείκνυται κατὰ τὴν διὰ τῶν ρήσεων τούτων, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἅμα σφραγισθεισῶν διαθηκῶν δέον νά συμβιβάζωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ συμπληρῶνται ὥσπερ περιείχοντο ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ διαθήκῃ, περὶ ὧν ἐξίσχυται εἰπεῖν διατάξεις, ὅπερ καὶ ἀρ' αὐτοῦ ἡδύνατο νά ἐννοηται, ἀφοῦ καὶ εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν δίδεται ἰσὺς πρὸς ἀλλήλας ἰσχύος, ὅπως καὶ εἰς τὰς διατάξεις τὰς περιεχομένας ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ διαθήκῃ· καὶ ὅπως παραλείπονται ἐν τῇ παραφράσει τῶν Βασιλικῶν (I. I. de. Bas. 35, 17) «καὶ ἂν δύο κώδικιν ἅμα σφραγισθεῖεν ἄλλους καὶ ἄλλους ἔγραψε κληρονόμους καὶ αἱ δύο προφέρονται.» Ἐπ' αὐτοῖς οὔτε ἐκ τοῦ πράγματος οὔτε ἐκ τοῦ Νόμου δύνανται αἱ κατὰ τὰ Πανηγυρικῶν Δημόσιον ὑπὸ τοῦ ἀποδιδώσαντος Σπαργόλου κατατεθεῖσαι δύο διαθήκαι νά θεωρηθῶσιν ὡς μία, ἀπαρτιζομένη ἐκ δύο μετῶν, αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἐνὶ φακέλλῳ σφραγίσιν αὐτῶν ἐξακολουθοῦσι διαμένονσαι δύο· τὸ περὶ διαθηκῶν ἀρὰ ψήφισμα, τὸ ὁποῖον δὲν πρὸς τὴν ἰδιαιτέρως περὶ τῆς περιπτώσεως τῆς σφραγίσσεως ἐν ἐνὶ φακέλλῳ καὶ καταθέσεως ὁμοῦ δύο διαθηκῶν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νά ἐξηγεσθῇ ἐνεκὰ τοῦτου ὡς καταργῆσαν τὴν διαληφθεῖσαν διαταγὴν τῶν Πανδεκτῶν, διότι δὲν εἶχε νά τροποποιηθῇ οὐσιαστικῶς περὶ τοῦ κυρίου τῶν διαθηκῶν διατάξεις τοῦ ἀστικῆς Νόμου, δέον νά συναρμολογηθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Πανδέκτου, ἐπιτροπομένου μετ' αὐτοῦ ἐνὸς νά σφραγισθῶσιν ἐν ἐνὶ φακέλλῳ, καὶ κατατεθῶσιν ἅμα καὶ δύο διαθήκαι, ὅπως δυνάμει τῆς ἐξαίρετικῆς διατάξεως τοῦ Πανδέκτου ἔχωσιν ἀμφοτέραι κύρος, τηρουμένων ὁμοίως ὅφ' ἑτέρου ὡς πρὸς ἀμφοτέρας τῶν ὑπὸ τοῦ ψήφισματος πρὸς ἔγκυρον σφραγίσιν αἱ καταθέσεις μυστικῆς διαθήκης ἀπαιτουμένων πανηγυρικῶν δηλώσεων, ὅπερ δύναται νά ἐπιτευχθῇ, ἐὰν ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἐμπροσθεν προκύπτῃ, ὅτι ἐτηρήθησαν αὐταὶ ὡς πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐν τῷ φακέλλῳ περιεχομένας διαθήκας, διὰ δὲ τῆς δηλώσεως, ὅτι ἐν τούτῳ περιλαμβάνονται δύο διαθήκαι, οὐδόλως παραβιάζεται ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένη μυστικότης, διότι αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀπλῶς, ἀλλ' εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης· τούτων κατὰ τὰς βουλήτων, καὶ ἐφ' ὑποθέσει, ὅτι αἱ δύο διαθήκαι, ὥς ἐπικαλεῖται τὸ Βουλγαρικὸν Δημόσιον ἐσφραγίσθησαν ἐν ἐνὶ περικαλύμματι καὶ κατέτε-

ἦσαν ὁμοῦ παρὰ τῶ συμβολαιογράφῳ συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 2780 τῆς 5 'Ιουλίου 1885 πράξεως καταθέσεως, ἀφ' αὐτῆς ὁμολογουμένως διαλαμβάνει ὡς πρὸς μίαν διαθήκην τὴν τήρησιν τῶν διὰ τὴν καταθεσὶν μυστικῆς διαθήκης ἀπαιτούμενων πανηγυρικῶν δηλώσεων, ἐπειτα ἡ ἀκυρότης ἀμφοτέρων τῶν διαθηκῶν τούτων, μὴ ἐξαγομένου ἐκ τῆς τοιαύτης ἐκθέσεως, ὅτι ἐτηρήθησαν αἱ πρὸς ἑκατέραν τούτων ἀπαιτούμεναι δηλώσεις, ἐνῷ μυστικῇ διαθήκῃ, χωρὶς ἐκ τῆς περὶ ἐμφανίσεως πράξεως νὰ ἐξαχθῇ ἡ τήρησις τῶν πρὸς ἐγκυρόν καταστίν αὐτῆς ἀπαιτούμενων δηλώσεων, εἶναι ἄκυρος (ἀρθ. 2 καὶ 24 ψήφισματος) ἀντίκειται δὲ προδήλως ἡ καταθεσις δύο διαθηκῶν διὰ πράξεως μὴ ἐμφανιστοῦς ἢ τὴν καταθεσὶν μιᾶς καὶ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ψήφισματος ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ταύτης καὶ τοῦ ἀνοθεύτου τῆς διαθήκης· διότι δύναται νὰ ὑπείκῃ ἐπὶ ἑτέρα τῶν οὕτω κατατεθεισῶν διαθηκῶν, ἢ νὰ παρεισχ/θῇ καὶ ἐπὶ εἰς τὴν μίαν κατατεθεισάν καὶ ἐν τούτοις οὐδεμὶα νὰ προκύψῃ ἀμφωνία μεταξὺ τοῦ περιεχομένου τοῦ φακέλλου καὶ τῆς ἐκθέσεως ἐμφανίσεως, μὴ διαλαμβανούσης περὶ τῆς καταθέσεως δύο διαθηκῶν. Ὡς οὖν ἐπομένως το δικαστήριον ἐθέωρησε δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἄκυρον τὴν ἐφ' ἧς το βουλγαρικόν Δημοσίον στηρίζει τὴν ἀγωγὴν τοῦ διαθήκην, καὶ ἀπέριψε ταύτῃ τῷ λόγῳ τὴν ἀγωγὴν δὲον ἄρα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἐρεσις καὶ ἐπικυρωθῇ ἡ πτωπιδικός ἀπόφαις.

Αἰτ. 161 (1888). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν νόμον 1 § 6 Πανδεκτῶν (37, 11) καὶ 1 Βασ. (35, 7) ὅταν ἐν δύο κώδικιν ἅμα τραγηθεῖν ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἐν ἑκατέρῳ ἐγραφήσαν κληρονομοί, ὁρίζονται δ' ἅμφοτεροι οἱ κώδικες, εἰ ἀμφοτέρων ὡς εἰς ἑνὸς ἀρμόζει ἡ τῆς περιουσίας διακαταχῇ, διότι δέον νὰ ὑπολαμβάνωνται ὡς μιὰ ἑλπίς καὶ ἑκατέρω ὡς ὁ τελευταῖος, ἡ ἀλήθης δὲ ἔννοια τοῦ νόμου τούτου εἶναι ὅτι αἱ δύο διαθήκαι αἱ συγχρόνως περιβληθεῖσαι διὰ τῶν νομίμων τύπων καὶ τοὶ συγκρουόμεναι κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν κληρονόμων ἀναισθητοῦσιν οὐδὲν ἥτιον ἀλλήλας, ἀλλὰ θεωροῦνται ὡς μιὰ καὶ μόνη διαθήκη τῶν ἐγκαταστάστων κληρονόμων γενομένων συγκαταστάσεων· ἐκ δὲ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Νεαρᾶς 117 τινάσσεται, ὅτι ἐν τῇ διαθήκῃ δὲν ἐγκαταστήσῃ οὐδὲ ἀποκληρώσῃ ποσότητος τοὺς κληρονόμους ἢ ἀνιόντας αὐτοῦ, ἡ διαθήκη δὲν λογίζεται κατὰ τὸν ἐπ' αὐτῆς ἄκυρος, ὅπως πᾶς ἐνδιαφερόμενος ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὸ κύρος αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον οἱ παρεκλιθέντες κληρονόμοι ἢ ἀνιόντες δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τὴν διόρθωσιν αὐτῆς, ὅπως ἀναρριπομένης (κεφ. 8' τῆς Νεαρ.) τῆς ἐγκαταστάσεως κληρώσιν αὐτοὶ εἰς τὴν κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου καὶ ἀπορριπθῇ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐκ τῆς ἐλπίδος ἀποκληρώσεως τῶν βλάβη (κεφ. γ' τῆς Νεαρ.) καὶ ἐπὶ ταῦτα μὴ παρεκκλινῇ ἀλλ' ὅσον εἰς τὴν ἐνστάσιν τῶν κληρονόμων ἀνιόντων τῆς διαθήκης ἀκυρουμένης, εἰς τὴν τῶν γονέων κληρονομίαν τοῦ πατρὸς ἐξ ἀδιαθέτου ἐξ ἴτης μοίρας ἐκστῆται ὥστε καὶ τοὺς

παῖδας πεπλασμέναις κατηγορίαις κατακρίνεσθαι, ἢ τινα περιουσίαν
 ἐν ταῖς τῶν γονέων περιουσίαις ὑπομένειν», ρητῶς δὲ καὶ ἐπαναλαμβάνει
 μένω· ἐν τῷ πέμπτῳ κεφ. τῆς Νεαράς ἐκφράζεται ὁ λόγος τῆς τοῦ
 Ἰουστινιανοῦ διατάξεως αὐτὰ διευτυπώσαμεν ἵνα καὶ τοῖς γονεῖς
 καὶ τοῖς παῖδας ἀπὸ τῆς τῶν διαθηκῶν ὕβρεως ἐλευθερώσωμεν. Ὁ
 δὲ τινες κληρονόμοι ὀνομασθεῖεν, κἄν εἰ ρητοῖς πράγματιν ἐκτελέγῃ
 προσταχθεῖεν, ἐν τούτῳ τὴν μὲν διαθήκην μὴ ἀντρέψουσι προστα-
 τομεν, ὅπερ δ' ἂν ὑπέλαττον αὐτοῖς τῆς ἐκ τῶν νόμων μίαν κατε-
 λειφθῇ. τοῦτο κατὰ ἄλλους ὁμῶν νόμους παρὰ τῶν κληρονόμων ὑ-
 ποπληροῦσθαι μία γάρ ἐστὶ τῆς ὑμετέρας γαληνότητος φροντίς, τοῦ
 τὴν ὕβριν τῆς praetecutionis καὶ exheredationis τῶν γονέων καὶ
 τῶν παίδων ἀνελεῖν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τοῦ νόμου 156 Παν-
 δακτῶν (37-11) καὶ τῆς Νεαράς 110 συνάγεται ἀδιστάχτως, ὅτι διὰ
 τὸ κατ' οὐσίαν κύρος τῶν περὶ τῶν ὁ λόγος ἐν τῷ Νομ. τῶν Παν.
 διαθηκῶν ἄρκει, ἐὰν ἐν τῇ μιᾷ τούτων ἐτηρήθῃ αἱ διατάξεις τοῦ
 δικαίου τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, διότι ἀμφότεραι εἰ διαθήκη
 αὐταὶ χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ Νόμου ὡς μία καὶ μόνη διαθήκη,
 ἀμφότεραι ἐκλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ ὡς περιεχούσαι τὸ σύνολον τῆς
 τελευταίας θελήσεως τοῦ διαθέτου· ἐντεῦθεν δ' ἀναγκαιῶς ἐπεταί, ὅτι
 ἡ διάταξις τῆς Νεαράς 110 ἐκπληροῦται καὶ κατ' ἐκκολουθίαν δια-
 τηρεῖ τὸ κατ' οὐσίαν κύρος τῆς ἡ καθιστώσα κληρονόμοι ἐξωτικῆς
 διαθήκης, καίτοι παραλείπουσα τὰ τέκνα, ὅταν ἐν τῇ ἑτέρᾳ διαθήκῃ
 τῇ συγχρόνως καταρτισθείσῃ καὶ ἕνεκα τούτου ἐκλαμβάνομένη ὑπὸ
 τοῦ νόμου ὡς ἀποτελούσῃ ἐν ὅλῳ μετὰ τῆς ἑτέρας, ἐγκατέστηται
 κληρονόμοι τὰ τέκνα τοῦ διαθέτου· διότι οὕτω ἐκλείπει ὁ λόγος τῆς
 ἐκ τοῦ νόμου ἀκυρότητος, καὶ δὲν δύνανται τὰ τέκνα ἐν τῇ αὐτῇ πε-
 ριπτώσει νὰ προβάλῃσιν ἀστοργίαν τοῦ διαθέτου, οὐδὲ νὰ θεωρηθῶσιν
 ὡς ἐγκαταστάντα κληρονόμοι καὶ ἐνταυτῷ ὡς παραλειφθέντα ἐν μιᾷ
 καὶ μόνῃ διαθήκῃ· ἂν δὲ ὁ Ἰουστινιανὸς προετίθετο καίτις θεωρουμένων
 ὑπὸ τοῦ νόμου τῶν δύο διαθηκῶν τῶν ὁμοῦ παραγισθῆναι, ἢ ὅν
 ἐγκαθίστανται ἄλλοι καὶ ἄλλοι κληρονόμοι, ὡς ἐπίσης τερυῶν, καὶ
 ὡς ἀποτελουσῶν μίαν μοναδικὴν διαθήκην ν' ἀπαιτήσῃ κατ' ἐξουσίαν
 αἰν τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνιαίας δικαιοπραξίας, τὴν ἐν αὐτῇ αἰν ταῖς
 διαθήκαις ἐγκατέστασιν τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, τὴν δὲ παρα-
 λειψὶν τῶν τέκνων ἐν τῇ μιᾷ τούτων νὰ ἐκλάβῃ ὡς ὅσον προαὐτὰ
 καὶ ὅτι ἐγκατέστησαν κληρονόμοι διὰ τῆς ἑτέρας διαθήκης, ἤθελεν
 ἀναφέρειν εἰδικῶς αὐτὸ ἐν τῇ Νεαρά 116· σιωπῶσης δὲ τῆς Νεαράς
 περὶ τούτου καὶ σκοπούσης, ὡς εἴρηται, νὰ ἐνισχύσῃ τὸ δίκαιον τῆς
 νομίμου μερίδας, τὴν δὲ μὴ ἐγκατέστασιν τῶν ἀναγκαίων κληρο-
 νόμων θεωρούσης ὡς ὕβριν, δι' ἣν ἐπιτρέπεται τὴν ἐπὶ διαρκείᾳ ἀγωγὴν
 εἰς τὸν παραλειφθέντα, ἢ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἐννοίας τῆς ὕβρεως
 καὶ τῆς προσβολῆς τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων δὲν εἶναι συμφωνοῦσα
 πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Νεαράς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομέ-
 νη ἀπόφασις, δέχεται, ὅτι ὁ Ναρρόγλου κατέλιπε δύο μυστικὰς ἐπιστολάς

ρους διαθήκας κατατεθείσας ἐντὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐσφραγισμένου
 ρακέλου παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Π. διὰ μιᾶς πράξεως ἐμφανίσεως·
 καὶ ὅτι ἐν μὲν τῇ μιᾷ τούτων ἐγκατέστησε κληρονόμους τὰ τέκνα
 του, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος, καὶ ὅτι κατὰ τὴν συντα-
 ξιν καὶ παράθεσιν αὐτῶν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις, ἃς διαγορεύει τὸ
 περὶ διαθηκῶν ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου· καὶ ὅτι αἱ διαθήκαι αὗται
 αποτελοῦσι δύο διαθήκας αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων,
 αἵτινες οὖσαι κατὰ τύπους ἐγκυροὶ καὶ ἰσχυραὶ δὲν εἶναι κατ' οὐτίαν
 ἐγκυροὶ ἀμφοτέρω, ἀλλ' ὅτι ἄκυρος εἶναι ἡ ἐγκαθιστώσα κληρονόμον
 τὰ βουλγαρικὸν ἔθνος διὰ τὴν μὴ ἐγκατάστασιν ἢ νομίμον ἀποκλή-
 ρωσιν τῶν τέκνων, διότι ἡ ἐν ἄλλῃ διαθήκῃ συγχρόνῳ καὶ ὁμοῦ
 σφραγίσθησιν ἐγκαταστάσεις δὲν αἰρεῖ τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης,
 κατὰ τὴν ὅποیان παρελείφθησαν ἄνευ νομίμου λόγου τὰ τέκνα, καὶ
 ἐὰν ἡ μία ποιῆται μείλαν τῆς ἑτέρας. Ἐπὶ τοιαύτῃ δὲ σκέψει στή-
 ριζόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ἠκύρωσε τὴν διαθήκην, ἐν ἣ ἐγκατέστη
 κληρονόμος τὸ Βουλγαρικὸν ἔθνος ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν
 κληρονόμων, καὶ ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. (Ὡς τῷ δ' ἀπαρηνάμε-
 νον τὸ Ἐφετεῖον ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμεσε τὸν
 Ν 1 § 6 Πανδ. 37.11) καὶ τὴν Νεαρ. 115· ἡ ψευδὴς δ' αὕτη ἐρ-
 μηνεία δίδει χώραν εἰς ἀναρσεσιν· οὐδὲ συμβάλλει πρὸς ὑποστήριξιν
 τῆς ἀποφάσεως τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιδιόχτων ὅτι τὸ
 Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐκτιμήσαν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐ-
 ρμηνείᾳ τῆς διαθήκας παρεδέξατο ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοτελῶν καὶ
 ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων διαθηκῶν, διότι ὁ εἰρημένος νόμος αὐτὰς
 τοιαύτας ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων συνταχθεῖσας δύο διαθήκας, οἱ
 ὡς ἄλλοι καὶ ὄλλοι ἐγκαθίστανται κληρονόμοι, θεωρεῖ ὡς τοὺς ὅλον
 ἐναιὸν *in his tabulis*, ἐὰν ὁμοῦ ἐσφραγίσθησαν· δὲν ἰσχύει δ' ἐπίσης
 πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀποφάσεως τὸ ὑπὸ ἀναιρεσιδιόχτων προτεινο-
 μένον, ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει περιεγεμένῃν
 διατύπωσιν τοῦ ἀναιρεσιδίου δὲν ὑπάρχουσιν αἱ διαθήκαι ὡς ὑπε-
 ρεπεφωτισμέναι καὶ ἐξαφανισθεῖσαι, καὶ ὅτι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἀπαρτεῖ ὁ
 εἰρημένος νόμος 1 § 6 Πανδ. 37.11, ἵνα συνισχυώσῃ· διότι, ὅπως
 ἐπὶ τῆς τυχερᾶς ἀπώλειας παντός ἐγγράφου, διὰ τὸ κῶδος τοῦ ὅποιου
 ὁ νόμος ἀπῆρτεσε τὴν παραφυλακὴν ὁρισμένων διατυπώσεων, ἡ μαρ-
 τυρικὴ ἀπόδειξις ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ ἀπολεσθέντος ἐγγράφου (ἀρθρ.
 380 Πανδ. Δικον.)· ἡ δὲ δυσκολία περὶ τὴν ἀπόδειξιν δὲν καθίστα
 αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ὅταν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρέπηται· αὐτῇ καὶ ἐπὶ
 κυττικῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ νομίμως κατατεθείσης· παρὰ συμβο-
 λαιογραφίᾳ, ἐν αὐτῇ ἀπωλέσθῃ τυχαίως, δύναται νὰ ἀποδείγῃ ἡ τυ-
 χερὰ ἀπώλεια τῆς διαθήκης, τὸ ἐγκυρόν αὐτῆς καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πε-
 ριεχόμενον, ἡ τοιαύτη δ' ἀπόδειξις ἀναπληροῖ τὴν ἀπολεσθεῖσαν δια-
 θήκην καὶ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις αὐτῆς· καὶ ἐπὶ ἀπώλειᾳ δὲ τῆς
 διαθήκης ἐκ κακοβουλίας ἄλλων, αὕτη ἐρωτᾶται μετὰ τὴν προσήκου-
 σαν ἀπόδειξιν· περὶ τῆς ἀπαδείξεως δὲ τῆς ὑπάρξεως τῆς διαθήκης

καὶ τῆς ἐσχύρας αὐτῆς διὰ σαφῶν εἰδικῶν διατάξεων προνοήσιν ὁ νομοθέτης συνειδώς, ὅτι ἀπαγόρευσις τῆς ἀποδείξεως τῆς ὑπὸ ξέως ἀπολεσθείσης κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα διαθήκης οὐδὲν ἄλλο ἢ θέλεν εἶσθαι ἢ τιμωρία τῆς ἀτυχίας καὶ αὐοῦ τοῦ ἐγκλήματος. Νόμ. 2 καὶ 11 Κώδικος (ἡ, 23) καὶ Νόμ. 1 § 2 καὶ 3 Πανδ. (27. 11) καὶ Νόμ. 1 Πανδεκτῶν (37. 2).

Γνωμοδοτικῆς Νομικοῦ Συμβουλίου 254 (1884). Τὰ ὑπὲρ τῆς ἐν Πόρτ-Σαῖδ ἐλληνικῆς κοινότητος καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίας κληροδοτήματα τὰ περιεχόμενα ἐν ταῖς τρισὶ ταύτοσήμεσι ἐπιστολαῖς τοῦ ἀποθνήσκοντος Κ. χρονολογημέναις ἐκ Παρισίων τὴν [18]30 καὶ [19]31 Αὐγούστου 1883 ἀπευθυνομέναις δὲ πρὸς τοὺς ἐν Πόρτ-Σαῖδ τῆς Αἰγύπτου φίλους αὐτοῦ Β. καὶ Δ. τοὺς καὶ ἐκτελεστὰς τῶν διατάξεων τοῦ ὀνομαζομένου, ἐγγύρουν, καίτοι μὴ γενόμενα διὰ διαθήκης συντεταγμένης κατὰ τοὺς συνηθεῖς τύπους.

Τὸ συμβούλιον παμφηρεῖ ἀποφαίνεται.

*Ὅτι κατὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχήν, ὅτι ὁ τύπος τῶν ἐγγράφων κανονίζεται κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου, ὅπου συνετάχθησαν, πῦσαι νὰ κριθῇ καὶ τὸ κῦρος τῶν προκειμένων ἐπιστολῶν τοῦ Κ. γεγραμμένων ἐκ Παρισίων. *Ὅτι, κατὰ τὸ άρθρον 970 τοῦ γαλλικοῦ δικτικοῦ Κώδικος, ἡ ὁλόγραφος διαθήκη δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἄλλον τινὰ τύπον ἢ εἰς τοὺς ἐξῆς τρεῖς. Τούτεστι νὰ ᾖ γαλλογραφημένη κατ' ἐλευθέρην, χρονολογημένη καὶ υπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διαθέτου. *Ὅτι εἶναι μὲν ἀληθές, ὡς παρατηρεῖ ὁ Demante (Cours τὸμ. 4 § 415 σελ. 269), ὅτι κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα ἡ ἐπιστολὴ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διαθήκη, διότι αὕτη δὲν ἐπιτελεῖ οὐ καίοπράξιν, οἷον ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐν ταῖς διαθήκαις, τούτεστι ἐγγράφον συντεταγμένον ἐπὶ τούτῳ, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν τελευταίαν βούλησιν τοῦ θανόντος. *Ἐάν ὅμως ὁ θανὼν ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῷ σκαπῷ τούτῳ, τότε βεβαίως οὐδὲν ὑπάρχει τὸ κωλύον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ άρθ. 970, ἵνα θεωρήσωμεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὡς διαθήκην ὁλόγραφον. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὑπάρξονται ἀνεξαιρέτως πάντες οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς καὶ ἡ γαλλικὴ Νομολογία διὰ προσφάτων ἀποφάσεων, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ Aubry et Rau (Cours de droit civil, τὸμ. 7ος § 668 σελ. 105 σημ. 14).

*Ὅτι ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τῶν προμνησθεισῶν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κ. καὶ ἰδίως τῆς πρὸς τὸν Α. ἐν ἣ ᾤ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔγω διαθήκην καμωμένην, ἐννοῶ τὰ γράμματα ὅπου πᾶς στέλλω ὡς διαθήκην θὰ στείλω εἰς διαφόρους φίλους καὶ ἐννοῶ πᾶς τὰ ἐκτελέσῃτε τὰ γραφόμενά μου, ἐάν ἀποθάνω» ἀποφαστικῶς ἐξάγεται, ὅτι ὁ διαθέτης ἠθέλει νὰ προσδώσῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς ἑαυτοῦ, τὰς εἰς τριπλοῦν διὰ χειρὸς αὐτοῦ γραφείας, χρονολογηθείας καὶ υπογραφείας, κῦρος διαθήκης.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους τὸ συμβούλιον φρονεῖ, ὅτι τὰ ἐν ταῖς ἐπὶ

ρημέναις τούτοις ἐπιστολαῖς τοῦ Κ. περιεχόμενα κληροδοτήματα ἔχουσι κύρος, ὡς διὰ διαθήκης· κατὰ τόπους ἐγκύρου καταλειμμένα, καὶ ὡς τοιαῦτα δύνανται ἰσχυρῶς ν' ἀπαιτηθῶσι παρὰ τῶν κληροδοτῶν.

30. Διὰ πᾶσαν ὑστερωτέραν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ ἀν-
οἴγραφον τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως, ἢ εἰς τὴν ὑπο-
γραφὴν τῆς μυστικῆς διαθήκης, ἢ εἰς τὴν ἀποστολὴν
πρὸς τὸν χαρτοφύλακα, ἡ διαθήκη δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ'
ὁ μνήμων ἐξόνεται καὶ καθυποβάλλεται εἰς τὰς ζημίας
καὶ τὰ διάφορα, ἂν συμβοῦν, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν ἐγ-
κληματικῶν ποινῶν *.

31. Ἰδιόγραφος διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ
ὑπογραφομένη ἰδιοχείρῳ ἀπὸ τὸν διαθέτην, καὶ εὐρι-
σκαμένη μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ μετὰ τὸν θάνατον
του, καὶ ὅχι εἰς χεῖρας ἄλλου· ἡ διαθήκη αὕτη πρέ-
πει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, καὶ τὸν
τόπον.

ΑΠ. 60 (1878). Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφά-
σεων ἐφαίνεται, ἡ ἀναιρεσέουσα ἀπέκρουσε τὴν ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1872
ἐκπομπὴν τοῦ θεματικοῦ Χαλκιδῶν, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἰδιότητα αὐ-
τοῦ, στηριζομένην εἰς τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευομένην ἰδιόγραφον
διαθήκην τῆς Μ. Δ. Κ., καὶ διὰ τῆς ἐνστάσεως, ὅτι εἶναι ἄκυρος δι'
ἄλλους τε λόγους ἢ διαθήκη αὕτη, καὶ διότι δὲν εὗρεθῇ μεταξὺ τῶν
χαρτίων τῆς διαθετικῆς μητρὸς τῆς, τὸ δὲ ἐφετεῖον ἀπορρίπτει τὴν
διαληφθεῖσαν ἐνστάσιν, παραδεχόμενον ἐν τῇ 2 τῶν προσβαλλομένων
ἀποφάσεων τοῦ α') ὡς ἀποδείχθεν ἐκ τῶν καταθέσεων μαρτύρων, ἐξε-
τασθέντων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 ἀποφάσεως τοῦ ἐν
Χαλκίδι Πρωτοδικείου, ὅτι ἡ διαθήκη εὗρεθῇ ἐντὸς χαρτοθήκης εἰς
κιβώτιον, ἐνθα ὑπῆρχον τὰ ἀσπρόρουχα τῆς διαθετικῆς, καὶ τὸ ὅποιον
εὗρισκετο εἰς τὴν κατοχὴν τῆς, διότι εὗρισκετο εἰς τὴν οἶκον, εἰς
τὴν κατοικεῖ καὶ ἀπεβίωσεν ἡ εἰρημένη· καὶ β') ὅτι ἀνευ τινὸς σημα-
σίας εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διαθετικὴ εἶχε καὶ ἄλλο κιβώτιον, εἰς
τὸ ὅποιον ἔθετε τὰς ἐπιστολάς τῆς, προκείμενου λόγου περὶ γυναι-
κός, ἥτις ἄλλα ἐγγράφα δὲν εἶχεν ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις ἐν ἀρθρῷ 2 καὶ 31 τοῦ ἀπὸ 11 Φε-
βρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κύρος

* Τὸ ἄρθρ. τοῦτο ἠκυρώθη ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 213 Ὁργ.
Δικαστηρίων.

τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, καὶ τὸ νὰ εὐρεθῇ αὕτη μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου. Ἐν ᾧ δὲ τὸ ἐφετεῖον θεωρεῖ, ὡς εἴρηται, ἀποδείχθην, ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος διαθήκης εὐρέθη εἰς κιβώτιον, ἐνθα ὑπῆρχον τ' ἀσπρόρουχα τῆς διαθέτιδος, παραδέχεται ἐξ ἄλλου ὅς οὐδεμίαν σημασίαν ἔχον τὸ γεγονός, ὅτι δὲν εὐρέθη ἡ διαθήκη εἰς τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ διαθέτις ἔθετε τὰς ἐπιστολάς τῆς (ἐν ᾧ χαρτὶα καὶ αὗται εἰσ), καὶ ὅτι ἄλλα ἔγγραφα δὲν εἶχεν ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ διαταχθῇ προηγουμένως ἀποδείξεις, σχετικῆς πρὸς τὸ τοιοῦτο γεγονός, τὸ πάντῃ ἀσήμενον, ἤτοι τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν καὶ τῆς μὴ εὐρέσεως ἐτέρων ἐγγράφων, διότι τὸ θέμα τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 54 περιωρίζετο εἰς τὸ ἐὰν ἡ διαθήκη εὐρέθη ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου τῆς διαθέτιδος· ἀναίρετά δὲ οὕτω καθίσταται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1133 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ἕνεκα παραδίσεως τῶν ἐν ἀρθροῖς 248, 249, 306 Πολ. Δικ. οὐσιωδῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθμ. 1904 ἀποφάσεως· δυναμένης ἀνακληθῆναι ὑπὸ τοῦ κατ' οὐσίαν δικάσαντος.

ΑΠ. 129 (1854). Τοῦ νόμου (31 διαθ.) ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἰδιογράφος διαθήκη πρέπει νὰ παραδίδηται εἰς χεῖρας τρίτου καὶ οὐχὶ νὰ εὐρίσκηται μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ὁ τύπος οὗτος πρέπει νὰ τηρηθῇ, ἀφοῦ ἡ διαθήκη γίνεται κατὰ τοὺς αὐτοῦ ἐκτελούοντας νόμους, καὶ οὐχὶ ὁ τοῦ 31 ἀρθ. ὁ δὲ τυχὸν θάνατος ἐν Ἑλλάδι τοῦ εἰς ξένον κράτος διαθέτου Ἑλλήνου, ποσῶς δὲν μεταβάλλει τὴν κατάστασιν τῶν ἤδη ἐγκύρως γινομένων, καθότι ὅταν ὁ νόμος τοῦ ξένου κράτους ἀπαίτῃ, ἡ ἐπιτρέψῃ ἡ ἰδιογράφος διαθήκη νὰ παραδίδηται εἰς χεῖρας τρίτου καὶ οὐχὶ νὰ εὐρίσκηται μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, ἀποθανόντος Ἑλλήνου, καὶ πραγματικῶς ἐτηρηθῇ ὁ ὑπὲρ τοῦ ξένου νόμου διατασσόμενος αὐτὸς τύπος, θεωρεῖται τότε ὡς ἐκπληρωθεὶς ὁ τύπος τοῦ 31 ἀρθ. τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου, διότι οὗτος ἐπιτρέπει, ἀνευ ἐξαιρέσεως ἢ περιορισμοῦ, ἡ ἰδιογράφος διαθήκη νὰ γίνηται κατὰ τοὺς ἐκτελούοντας εἰς τὸ ξένον κράτος νόμους, ὅπου ἡ διαθήκη ἐγένετο.

ΑΠ. 230 (1866). Τὸ 31 ἀρθρον τῶν περὶ διαθηκῶν ἐγκύρως δὲν ἀπαγορεύει, καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν ὑπὸ τρίτων προσώπων, ὡς μαρτύρων, ὑπογραφὴν αὐτῆς, ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἀνακοινώσιν τῆς. Ἦχουν ἄρα πρὸς τὴν ἀπαγορεύσιν νὰ παραῖξη τιν ἐκ τῆς τήρησεως τῶν τύπων προκύπτουσαν βεβαιότητα, ὅτι ἡ διαθήκη αὕτη εἶναι τῶνόντι πρᾶξις τοῦ διαθέτου ἐκφράζουσα τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βούλησιν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταστήσῃ μυστικὴν τὴν εἰρημένην διαθήκην, ἢ ν' ἀπαγορεύσῃ, καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν ὑπὸ τρίτων προσώπων ὡς μαρτύρων προσυπογραφὴν ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ διαθέτου πρὸς τὸν κληρονόμον ἢ ἄλλως ἀνακοινώσιν αὐτῆς· δὲ, ἀπαίτει δὲ ἡ εἰρημένη διάταξις νὰ εὐρεθῇ ἡ διαθήκη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου ἐσφραγισμένη.

ΑΠ. 110 (1856). Τὸ νὰ παραδοθῇ μυστικὴ διαθήκη εἰς συμβολαιογράφον, ὡς θεματοφύλακα τοῦ διαθέτου, λογίζεται ὡς εἰς χεῖρας ἄλλου εὐρεθείσα.

ΑΠ. 6 (1851). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη παραδέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπὶ τὴν ἀναιρεσίβλητον ὄρκον περὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφ. 4εμα'ος ἀποδείξω, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ δὲν ἤθελε θεωρηθῇ τοῦτο ἀποδεικνύμενον διὰ τῶν μαρτύρων, τῶν ἐξετασθέντων πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ, ὥστε ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἐπὶ τῇ τοιούτῃ ὁρκῶς κατὰ τὴν μετὰ τὴν προταγῶν τῆς εἰρημνικῆς ἀποδείξεως γενομένην τελευταίαν συζήτησιν, τὸ δὲ θέμα τῆς ἀποδείξεως, εἴην ὡς ἐξῆς αὐτὶ ἡ Θ. ἐν γνώσει τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1841 διαθήκης: εἰς θυγατρὸς τῆς Π., συζύγου τοῦ ἀναιρεσίβλητου, γενομένης ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ἔλαβε τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν ἀπόδωσιν τῆς ρηθείσης θυγατρὸς, τὸ εἰσόδημα τῶν διὰ τῆς διαθήκης αὐτῆς καταλιπομένων εἰς αὐτὴν 15 αἰγιδίων κτλ.». Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίβλητος, ποτείνας τὸ ἀπαρξέμενον τῆς παρακειμένης ἀγωγῆς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐν γνώσει τῆς ἀκύρου ταύτης διαθήκης ἐπέδωκε καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ὥφειλε ν' ἀποδείξῃ τὸν ισχυρισμὸν τοῦ τοῦτον, ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἀπῆρτο μόνον ν' ἀποδείχθῃ ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, ἐν γνώσει τῆς διαθήκης, ἐξετέλεσεν αὐτήν, διότι ὁ γινώσκων νομικὴν τινα πρᾶξιν ὑποτίθεται, ὅτι ἐὰν αὕτη ᾖ αἰκὺρος κατὰ διατάξιν τοῦ νόμου γινώσκει καὶ τὸ ἀκύρον αὐτῆς, τεκμαιρομένης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ νόμου βασιλ. (2, 4, 2, 21 Ἀρμενοπούλου (1, 1) 39) ὥστε ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἦτο ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, ἐὰν ισχυρίζετο ὅτι ἀγνοοῦσα τὸν νόμον δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης, ἐπέκειτα τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγνοίαν, ἢ τὴν πλάνην ταύτην, καθ' ἣν περιπίπτειν ἤθελε θεωρηθῇ αὕτη συγγνωστὴ καὶ ἐπομένως δυνάμενη ν' ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀναιρεσίβλητου τὰ ἐπιζήμια τῆς ἐκτεθείσης ἀποδοχῆς καὶ ἐκτέλει τῆς διαθήκης ἀποτελέσματα· ὥστε ἡ προσβαλλομένη ἀποφάσις ποτείνα, καὶ μάλιστα ἄνευ τινὸς αἰτιολογίας, εἰς τὸ θεμα τοῦ ἐκτεθέντος ὁρκῶς ὅτι ἡ Θ. ἐν γνώσει τῶν τύπων τῆς διαθήκης, ἦτο τῶν περὶ διατυπώσεων τῶν διαθηκῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου δὲν ἀπέδωκε καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ἐνῶ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης ἴσως ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἤθελε δώσει τὸν ὄρκον καὶ ἡ δίκη ἤθελε λαβεῖν ἐπὶ ταύτῃ ὅλην ἐκδίωξιν· τοῦτο δὲ πρᾶξιν τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐγίνωσκε τὸν νόμον, οὕτω δὲ παρέβλεπε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις.

ΑΠ. 230 (1888). Τὸ ἀρθ. 31 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ὁρίζεται ἐν αὐτῇ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξομαρτίας.

ΑΠ. 57 (1897). Οὐδεμία τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος δια-

ταξίς ἀπαγορεύει τὴν εἰς πλείονα πρωτότυπα σύνταξιν τῆς ἰδιογράφου διαθήκης καὶ τὴν παρὰ τῇ προξενικῇ ἢ ἄλλῃ ἀρχῇ κατάθεσιν τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν, ἐφ' ὅσον του-έστι τὸ ἕτερον πρωτότυπον εὐρέσκειται κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου μεταξὺ τῶν χαρτίων αὐτοῦ, καθ' ὃ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ψηφίσματος ἐπιτάσσει· τὸ ὅτι δὲ τοιοῦτοτρόπως δύναται νὰ διαδοθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης δὲν ἔχει σημασίαν, διότι ὁ νόμος οὐδαμῶς ἀπήτησεν ὡς πιστὸν τῇ ἰδιογράφου διαθήκῃ καὶ τὴν μυστικότητά αὐτῆς, οὐδὲ καθιέρωσε διατυπώσεις πρὸς τοῦτο· δὲν συνάγεται δὲ τοῦναντίον ἐκ τοῦ ἀρθ. 32 τοῦ ψηφίσματος, διότι τοῦτο δὲν προϋποθέτει ἀναγκαστικῶς, ὅτι ἡ διαθήκη ἀπαιτεῖται νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐστρατογισμένη.

ΑΠ. 397 (1880). Καὶ ἂν διαθήκη τις ᾖ ἀκυρὸς ὡς μυστικῇ, δύναται ὁμως νὰ ἰσχύσῃ ὡς ἰδιόγραφος, ἐὰν τὸ περιέχον τὰς διατάξεις φυλλὸν ᾖ ὡς ὀλογράφως διὰ χειρὸς τοῦ διαθέτου γεγραμμένον, προσηκόντως χρονολογημένον καὶ παρ' αὐτοῦ υπογεγραμμένον, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἀρθ. 879 Ἰον. Κώδ. καὶ ἐὰν ἐξ αὐτοῦ δὲν προκύπτῃ, ποσῶς, ὅτι ὁ διαθέτης ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς ἀπλόον γράμμα ἢ ὅτι ἠθέλησε νὰ ἐξαρτήσῃ τὸ κύρος αὐτοῦ μόνον ἐκ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τῆς μυστικῆς διαθήκης.

ΑΠ. 243 (1881). Ἐκ τοῦ ἀρθ. 31 τοῦ περὶ διαθήκων ψηφίσματος προκύπτει, ὅτι μὴ εὐρεθείσα ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη, ἐν ταῖς ἐγγράφοις τοῦ διαθέτου εἶναι ἄκυρος.

ΑΠ. 18 (1886). Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθ. 31 τοῦ περὶ διαθήκων ψηφίσματος, διὰ τῆς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ἐπιθεώρησης, ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη ματαιοῦται, ὡς μὴ εὐρετακμένη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἂν ὁμως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ἐκλάβῃ ἡ διαθήκη, ἡ κλοπὴ αὐτῆς δὲν καθιστᾷ τὴν διαθήκην ἄκυρον, διότι καὶ αὐτὴ ἡ κλοπὴ μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου εὐρέθη, ἅμα τοῦτο ἀπαρνηστικῶς, οὔτε ἡ διὰ τὴν τοιαύτην ἀπώλειαν τῆς διαθήκης μὴ ἐκχωρηστικῶς αὐτῆς ὡς κυρίας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καθιστᾷ τὴν διαθήκην ἄκυρην καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον τὴν ἐξ αὐτῆς ἀγωγὴν, διότι ἂν αὕτη ἀπωλείσθῃ τυχαίως, δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ τυχηρὰ ἀπώλεια τοῦ ἐκ τῶν αὐτῆς καὶ τὸ ἐν τῇ ἐγγράφῳ περιεχόμενον κατὰ τὸ ἀρθ. 309 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 18 (1886). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ψηφίσματος περὶ διαθήκων, ἰδιόγραφος διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη ἰδιοχειρῶς ἐκ τὸν διαθέτην, καὶ εὐρετακμένη μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ μετα τὸν θάνατόν του καὶ ὅχι εἰς χεῖρας ἄλλου· ἡ διαθήκη δ' αὕτη πῶποτε νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος καὶ τὸν τόπον, κατὰ τὸ ἄρθρον 63 οἱ τύποι, εἰς οὓς ὑπόκεινται αἱ διάφοροι διαθήκαι, μὴ διατηρούμενοι τὰς ἀποτελοῦν ἀκύρους, οἱ εἰρημένοι δὲ ὅροι τῆς τηρᾶς τῆς χρονολογίας, τῆς υπογραφῆς καὶ τῆς εὐρέσεως μεταξὺ τῶν χαρτίων.

τιών τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἶναι· ὡς μόνον τοὺς ὁποίους νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύρος τῆς ἰδιογράφου διαθήκης καὶ ἐπομένως εἰς τὴν παράλειψίν τινος ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ πληρωθῇ λόγος ἀκυρότητος· κατὰ τὴν ὀρθὴν δ' ἐννοίαν τοῦ ἀρθ. 31 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, διὰ τῆς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ὑπεξαίρεσεως ἢ ἰδιογράφου διαθήκης ματαιοῦται ὡς μὴ εὐρισκόμενη μεταξὺ τῶν ἐγγραφῶν τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὡς ὁ νόμος ἀπῆρτησε ὅτι νὰ ἔχῃ ἡ τοιαύτη διαθήκη κύρος· ἂν ὅμως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ἐκλάβῃ ἡ διαθήκη, ἢ κλοπῇ αὕτη δὲν καθίσταται τὴν διαθήκην ἀκυρον, διότι καὶ αὕτη ἡ κλαπείσα μεταξὺ τῶν ἐγγραφῶν τοῦ διαθέτου εὐρέθη, ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύεται, αὐτὴ ἢ διὰ τὴν τοιαύτην ἀπώλειαν τῆς διαθήκης μὴ ἀναγνώρισις τῆς διαθήκης ὡς κυρίας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καθίσταται τὴν διαθήκην ἀκυρον καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον τὴν ἐξ αὐτῆς ἀγωγήν· διότι ἡ ἐννοία τῶν ἀρθ. 31, 33 καὶ 34 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, καθ' ἃ διὰ τὰ καθῆκον τοῦ κύρους τῆς ἢ ἰδιογράφου διαθήκης πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ἀνοιχθῇ ἐνώπιον τριῶν μαρτυρῶν, οἱ ὅποιοι ν' ἀναγνωίσωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαθέτου, εἶναι ὅτι δι' αὐτῶν ἐκκαταστήσῃ διαδικασία περὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς διαθήκης καὶ τὴν ἐξακριβώσιν τῆς γνησιότητος αὐτῆς, καθόσον ἡ ἰδιογράφου διαθήκη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, καὶ ὅπως κατὰ τὸ ἀρθ. 319 Πολ. Δικ. διὰ τὰ ἔχῃ κύρος ἰδιωτικὸν τι ἐγγράφον, ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή ἐκείνου, ὅστις ὑπεγρεώθη δι' αὐτοῦ, καὶ ἀμφισβητουμένης τῆς γνησιότητος αὐτοῦ τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον δὲν ἔχει κύρος, ἐὰν δὲν ἀποδείχῃ αὕτη, οὕτω καὶ ἐπὶ ἰδιογράφου διαθήκης, ἐπειδὴ ἡ ὑπογραφή μόνη ἀποδεικνύει τὸ ὀριστικὸν πέρας αὐτῆς ἀπῆρτησε ταύτην νόμος ὡς ὅρον τοῦ κύρους αὐτῆς, ὡς ἐπίσης ἀπῆρτησε καὶ νὰ ᾖναι πεπραγμένη ἰδιογείρωι παρὰ τοῦ διαθέτου ἢ διαθήκη, καὶ ἀπεφῆναι ὅτι ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ διαθέτου παρὰ τριῶν μαρτυρῶν ἐξεταζομένων ἐξαρτᾶται ἡ περὶ τοῦ κύρους τῆς διαθήκης ἐπὶ τῆς δικαστηρίου, αἱ διατάξεις ὅμως αὗται τῶν ἀρθῶν 32, 33 καὶ 34 τοῦ ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, δι' ὧν ἐκκαταστήσῃ ἡ δικαστικὴ κυρίασις τῆς ἰδιογράφου διαθήκης πρέπει νὰ συνδυασθῶσι μετὰ τῶν νεωτέρων διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. καθ' ἣν ἡ κτηνιότης καὶ τὴν ἰδιογράφου διαθήκην ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀπρόσβλητος, ἀλλὰ πᾶσι ἀκρόνóμως δύναται ἢ ν' ἀνακοφῇ τὴν ἀπορρίψιν καὶ προστάξιν τῆς γνησιότητος τῆς διαθήκης ἢ νὰ θεωρηθῇ αὕτην ὡς μηδόμε· ἐκκαταστήσῃ καὶ μὴ ἀποτελοῦσαν δεδικατμένον κατ' αὐτοῦ μὴ ὑπαίκοις δικαίου, κατὰ ταῦτα δὲ ἡ περὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰδιογράφου διαθήκης διαδικασία ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ψηφίσμα τοῦ Συνεδρίου, σκοποῦσα τὴν ἐξακριβώσιν τῆς γνησιότητος αὐτῆς ὡς ἀπὸ ἀποδείξεως ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ κύρους τῆς διαθήκης, καὶ ἀναπαύεται ὑπὸ τῆς ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ ἀναγνωρίσεως τῆς τριῶν μαρτυρουμένης γνησιότητος τῆς, ἢ καὶ ὅλων, περὶ τῆς καθ' ἣν

σταται ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις, ὅταν ἡ γραφὴ καὶ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ διαθήκη, ἐκουσῶς ἀναγνωρισθῶσιν ὥπως δ' ἐπὶ τῆς τυχερᾶς ἀπωλείας τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν ἀπαίτησιν ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπέχει τὸν τύπον τοῦ ἀπολεσθέντος ἐγγράφου, καὶ ἐπιτρέπεται, καίτοι σὺν τῇ ἀποδείξει τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐγγράφου πρέπει ν' ἀποδεικνύται καὶ ὅτι ἡ ὑπαρξὺς εἰς αὐτὸ ὑπογραφή ἦτο πράγματι ἐκεῖνου, εἰς ὃν ἀποδίδεται, ὅπερ δύσκολον εἶναι ν' ἀποδειχθῇ, ὅταν τὸ ἐγγράφον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπιτρέπεται δὲ διότι ἡ συγκαταστήσις περὶ τὴν ἀπόδειξιν δὲν καθίστησιν αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ὅταν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρέπηται, οὕτω καὶ ἐπὶ ἰδιογράφου διαθήκης ἡ προαγωγὴ αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ἀπαλύτως ἀνταγία, διότι ἂν αὕτη ἀπωλέθῃ τυχαίως, δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ τυχερὰ ἀπώλεια, τὸ ἔγκυρον αὐτῆς καὶ τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ περιεχόμενον κατὰ τὸ ἀρθ. 39 Πολ. Δικ. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐκτετατὸν δικαστῆριον ἄκυρον τὴν διαθήκην καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἐξ αὐτῆς περὶ κληρονομίας ἀγωγὴν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς ἰδιογράφου διαθήκης δὲν ἐκηρύχθη αὕτη κυρία κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρθ. 32 καὶ 33 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀναφερόμενον τρόπον, ὅπερ ἦτο ἀνταγία στοιχείου τοῦ κύρους αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ ἀγωγὴ, καθ' ὅσον ἔχει βῆσιν διαθήκην εὑρεθείσαν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου εἰς τὰ ἔγγραφα αὐτοῦ καὶ ὑπεξαίρεθείσαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἥς καὶ αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ τὸ περιεχόμενον ὠρίσθησαν ἀρκούντως, εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δικαστικῆς κυρώσεως τῆς διαθήκης, ἕνεκα τῆς ὁποίας μόνον ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ ὑποζαιρέτου ἀρμόζει, παρεβίβασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθ. 401 § 2 καὶ 390 Πολ. Δικ., ὅπερ ἐπάγει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀπορρίψεως κατὰ τὴν βῆσιν ταύτην, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὃ ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Παγ. προτάσεσι περιεχόμενος, ὅτι πρόκειται κατὰ τὴν ἀγωγὴν περὶ εὑρεθητομένης διαθήκης καὶ ἐπομένως περὶ μὴ κλητῆς κλημένου δικαιώματος, καὶ ὅτι διὰ τούτου στηρίζεται ἡ ἀπορρίψις οὐδόλως συντελεῖ εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἀναιρέσεως, διότι τὸ Ἐκτετατὸν ἐν τῇ προσβεβλημένῃ ἀποφάσει δὲν παραδέχεται, ὅτι πρόκειται περὶ εὑρεθητομένης διαθήκης, ἀλλ' ὅτι αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης, εὑρεθείσης κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου καὶ ὑπεξαίρεθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὠρίσθησαν ὅτι τῆς ἐναγομένης, καὶ τὴν τοιαύτην βῆσιν ἔχουσιν ἀγωγὴν ἀπέρριψε.

ΔΠ. 176, 348, 357 (1876) 90 (1888) 102 (1893) Τὸ ἀρθ. 879 Ἰον. Κώδ. κηρύττει ἄκυρον τὴν ἰδιογράφον διαθήκην, ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν μνημονεύσῃ σημειῶν ἐν αὐτῇ, τὸ χρονολογικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἐχρονολόγησεν αὐτήν· διὰ δὲ τοῦ νόμου 103 τοῦ ἐτους 1864 κανονίζεται ὡς χρονολογικὸν σύστημα. καθ' ὃ τοῦ μαρτυρικοῦ πρὸς νὰ χρονολογῶσι τὰς πράξεις των αἱ ἐν τῇ πρώτῃ Ἐκτετατῇ ἀρχαί, τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον Ἰουλιανόν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ

οὐδεμία διάταξις, ἀφορῶσα εἰς τὴν χρονολόγησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐν αὐταῖς χρῆσιν παντός ἄλλου συστήματος πλὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς τοῦτο μόνον περιορίζουσα αὐτήν· ἡ δὲ ἐπιγραφή τοῦ νόμου ΟΔ' «περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος χρονολογικοῦ ἔτους», μὴ ὀφειλόμενα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ταξινομήσεως τῶν νόμων ὑπαλλήλου, πρὸς ὀνομασίαν καὶ εὗρεσιν αὐτοῦ τεθεῖσα, δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τῆς σαφοῦς διατάξεως τοῦ κειμένου τοῦ νόμου· ὅθεν, ὁ νόμος ΟΔ' δὲν κατήργησε σιωπηρῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 879 Ἰον. Κώδ. ὡς πρὸς τὴν μνείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος.

ΑΠ. 57 (1887). Ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφώνηκε, ὅτι οὐδεμία τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος διάταξις ἀπαγορεύει τὴν εἰς πλείονα πρωτότυπα συντάξιν τῆς ἰδιογράφου διαθήκης καὶ τὴν παρὰ τῇ πραγματικῇ ἢ ἄλλῃ ἀρχῇ καταθέσιν τοῦ ἐνὸς αὐτῶν, ἀπ' ὅσον ταυτέστι τὸ ἑτερον πρωτότυπον εὐρίσκειτο κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου μεταξύ τῶν χαρτίων αὐτοῦ, καθ' ᾧ τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ψήφισματος ἐπιτάσσει· διότι ἡ ἐκ τῆς συντάξεως πλείονων πρωτοτύπων καὶ τῆς καταθέσεως τοιούτων παρὰ τρίτῳ δυναμένη τυχόν νὰ προεῖλθῃ γνωστοποιήσας τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης, οὐσαμῶς ἐπηρᾷ το αὖρος αὐτῆς, τοῦ νόμου οὐδὲν ἄλλο ὁρίζοντος περὶ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, ἢ ὅτι δέον νὰ γραφῇ ἰδιωτικῶς παρὰ τοῦ διαθέτου κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 εἰδικώτερον ὁριζόμενα καὶ νὰ εὐρεθῇ μεταξύ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, ἵνα ᾗ ὅσον οἶον τε βεβαία ἡ γνησιότης αὐτῆς, μὴ ἀπαιτοῦντος δὲ ὡς προσὸν τῆς ἰδιογράφου διαθήκης καὶ τὴν μυστικότητά αὐτῆς, οὐδὲ καθιερούντος διατυπώσεις πρὸς διατήρησιν τῆς μυστικότητος· οὐδὲ συνάγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἀρθ. 82, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσίμων, καθ' ὃ ἡ διαθήκη δέον νὰ προσελθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ν' ἀνοιχθῇ ἐνώπιον μαρτύρων, μὴ προϋποτεθέντος ἀναγκαίως, ὅτι ἡ διαθήκη ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἐσφραγισμένη.

ΑΠ. 230 (1888). Τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν παραδέχεται ὅτι ἡ ἐπίδικος διαθήκη φέρει τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐγράφη, ὁρθῶς ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ἄρθρον 31 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ὀρίζεται ἐν αὐτῇ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξομαχίας.

ΑΠ. 397 (1880). Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἀρθ. 881 Ἰον. Κώδ., μόνον ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἰδιογράφου διαθήκης ἀναστέλλεται μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων ἐκεῖνων, ἐξ ὧν μέλλει ν' ἀποδειχθῇ ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου· ὅθεν δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἀποδίδειν περὶ τῆς γνησιότητος πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἀρθ. 880, ὅτε πᾶς ὁ ἐνδιαφερόμενος δύναται νὰ φέρῃ ἀνακοπὴν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀρθ. 881.

32. Ἡ ἰδιογράφος διαθήκη, διὰ νὰ λάβῃ τὸ κῶρος της, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ν' ἀνοιχθῇ ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαθέτου.

33. Τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τοὺς μάρτυρας, καταγράφει τὰς ὁμολογίας των, καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῶν ἀποφασίζει τὴν διαθήκην κυρίαν ἢ μὴ.

ΑΠ. 63 (1851). Ὁ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1830 νόμος περὶ διαθηκῶν δὲν ὀρίζει προθεσμίαν τινα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ἰδιογράφος διαθήκη ἢ εὐρεθείσα ἐντὸς τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, πρέπει νὰ ἐμφανιζέται εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ γνωστοποιηθῇ καὶ κηρυχθῇ κυρία. Περιτείνει λοιπὸν ὁ κληρονόμος, ὅτι ἡ διαθήκη εὐρεθείσα ἐντοὶ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, κατελήφθη ὑπὸ τῆς δημογεροντίας; Πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἀποδείξις αὕτη, διότι ἐμφαίνει τὸ αἰνύσαν τοῦ νὰ τὴν ἐμφανίσῃ πρότερον. (Νόμ. 185 Βασίλ. 23).

Τ' ἄρθρα 31—35 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 Νόμου περὶ διαθηκῶν, τὰ καθορίζοντα τὸν τύπον τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, δὲν ὀρίζουν προθεσμίαν τινα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ἰδιογράφος διαθήκη, εὐρεθείσα μεταξὺ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου, πρέπει νὰ ἐμφανιζέται εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ ἀνοιχθῇ, ἥτοι νὰ γνωστοποιηθῇ καὶ κηρυχθῇ κυρία, εἰ μὴ ἀφοῦ ἀκουσθῶσι μάρτυρες περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ διαθέτου.

ΑΠ. 230 (1888). Καθιερώσαν τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα (ἀρτ. 32—33) διαδικασίαν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἡ ἰδιογράφος διαθήκη κηρύσσεται κυρία ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, συνεπὲς ἐνόρκου ἐξέτασως μαρτύρων περὶ τῆς γνησιότητός της. ἔννοεϊ ἀναγκάως, ὅτι οἱ κωλύονται μὲν οἱ ἔχοντες συμφέρον, ὅπως προσβάλωσιν αὐτήν, νὰ ἐπ' τησῶσι δι' ἀγωγῆς ἢ ἄλλως τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς, ὡς μὴ γνησιότητος ἢ ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ διαθέτου, καθὼς μὴ, καθ' ὅσον μέρους εἰς τὴν περὶ κηρύξεως αὐτῆς διαδικασίαν, ὀφείλουσιν ὅμοις πάντως νὰ φέρωσιν οὗτοι τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, καθὼς προσβάλλοντες τὴν ὑπάρχουσαν δυνάμει τῆς δικαστικῆς κηρύξεως ἔννομον κατάστασιν καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέον τεκμήριον.

34. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐκκαλεῖται ἐνώπιον τοῦ ἐκκλητοῦ.

35. Προφορικῇ διαθήκῃ εἶναι ἡ διατασσόμενη εἰς τὰ λοιπὰ, ὅτε ὁ διαθέτης οὔτε νὰ γράψῃ δύναται, οὔτε καιρὸν ἔχει νὰ προσκαλέσῃ μνήμονα, γραφομένη ἐξ ὅπου.

εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαθέτου, καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρεθέντας μάρτυρας.

36. Μόνον ὅταν πέσῃ τις ἑξῆς εἰς ἀρρωστίαν θανατηφορον, ἢ μπορεῖ νὰ καμῇ προφορικὴν διαθήκην· δὲν συγχωρεῖται δὲ ἂν ὁ διαθέτης ὑπερέβῃ τὸ τριακαστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἂν ἔχῃ ἀνιόντας ἢ κατιόντας, καὶ τότε δὲν διαθέτει εἰμὴ τὸ τέταρτον μέρος τῆς περιουσίας του.

37. Ὁ διαθέτης, παρόντων πέντε μαρτύρων, [προφέρει] προφέρει τὴν τελευταίαν θέλησίν του, καὶ παρακαλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ τὴν δεχθῶσιν ἐγγράφως, καὶ νὰ μαρτυρήσωσι περὶ αὐτῆς, χωρὶς νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον κἀνὲς τῶν μαρτύρων, πρέπει ἀμέσως νὰ γράφεται καὶ νὰ ὑπογράφεται ἀπὸ ὅλους· ἀμέσως δὲ μετὰ τὸν θάνατον τὴν παρόδου εἰς τὸ δικαστήριον· παραδίδοντες τὴν βεβίλουν νὰ ἀπαιτήσουν ἀντιγραφὸν ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἣτις τὴν παραλαμβάνει. Οἱ μάρτυρες ἐντὶς 24 ὥρων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου νὰ παρουσιάσωσι τὴν παρ' αὐτῶν γραφεῖσαν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου εἰς τὸ δικαστήριον.

38. Τὸ δικαστήριον καλεῖ προσωπικῶς πᾶσαν τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἀδιαθέτως, ὅσον καὶ τοὺς καλυμμένους ἀπὸ τὴν διαθήκην εἰς κληρονομίαν, ἢ εἰς λεγάμενον, ἂν αὗτοι εὐρίσκωνται εἰς τὸ τμήμα τῆς δικαιοσύνης του, καὶ ἂν αὐτὸ γνωρίζῃ τὸ τμήμα, τὸ ἑαυτὸν κατοικεῖν, κοινοποιεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ζήτησιν· οἱ δὲ ἄγνωστοι συγγενεῖς, εἰδοποιοῦνται διὰ τριῶν προσγεγραμμάτων ἑκαστον ἑκαστον μίαν προθεσμίαν, προσδιορίζομένην κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ τὰ ὅποια δημοσιεύονται διὰ τῆς ἐφημερίδος.

39. Τὸ δικαστήριον χρεωστεῖ, ἐκτὸς τῶν πέντε μαρτύρων, νὰ προσκαλέσῃ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἱατρῶν, εἰ ὅποιοι ἐπεσκέφθησαν τὸν διαθέτην, τῶν συγκατοικῶν

αὐτοῦ, καί, ἂν ἦναι χρεία, καὶ τῶν γειτόνων του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, καὶ ἂν ἐφυλάχθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι ἀπὸ τὸν νομὸν κανόνες.

40. Οἱ ἔχοντες δικαίωμα ἐμποροῦν νὰ παρρησιάζωσι τὰ μέσα τῆς ἐναντιώσεώς των ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ τελευταίου προγράμματος.

41. Τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ θεωρήσῃ τὰ μέσα τῆς πρώτης ζητήσεως, καὶ ὅλας τὰς ἐπιφερομένας ἐναντιότητας, ἂν ὑπάρχουν, ἀποφασίζει περὶ τοῦ κύρους τῆς διαθήκης.

42. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐκκαλεῖται.

Κανόνες ἰδιαιτέροι περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν.

43. Αἱ διαθήκαι τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν προσκολλημένων εἰς τὰ στρατεύματα, δύναται νὰ γίνωνται εἰς ὁποιοδήποτε τόπον ἐνώπιον ἑνὸς ταγματάρχου ἢ λοχαγοῦ, παρόντων δύο μαρτύρων, ἢ ἐνώπιον δύο φρεντιστῶν, ἢ καὶ ἑνὸς μόνου, παρόντων δύο μαρτύρων.

44. Ἐὰν ὁ διαθέτης ἦναι ἀσθενής ἢ πληγωμένος, δύναται προσέτι νὰ γίνωνται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἀρχηγοῦ, παρόντος καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ νοσοκομείου.

45. Τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα ἰσχύουν μόνον ὑπὲρ τῶν εὐρίσκομένων εἰς ἐστρατείαν, ἢ ἐστρατοπεδευμένων, ἢ φρουρούντων ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἢ αἰχμαλώτων ὄντων εἰς τοὺς ἐχθρούς· δὲν δύναται δὲ νὰ ὠφελῇ οὐδὲν ἀπ' αὐτὰ οἱ ἐστρατοπεδευμένοι ἢ φρουροῦντες ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἔξω μόνον ἂν εὐρίσκωνται εἰς φρούριον πολιορκημένοι, ἢ εἰς ἀκρόπολιν, ἢ εἰς ἄλλον τόπον, τοῦ ὁποίου

αἱ πύλαι εἶναι κλεισμέναι, καὶ ἡ κοινωνία ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου διακεκομμένη.

46. Ἡ γενομένη κατὰ τὸν προεκτεθέντα τύπον διαθήκη μένει ἄκυρος μετὰ 6 μῆνας, ἀφοῦ ὁ διαθέτης ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου δύναται νὰ κάμῃ διαθήκην κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους.

47. Αἱ συμπίπτουσαι διαθῆκαι εἰς τόπον ὅπου πᾶσα κοινωνία εἶναι διακεκομμένη ἐξ αἰτίας τῆς πανώλους ἢ ἄλλης μεταδοτικῆς νόσου, δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον ἐνὸς διοικητικοῦ ἀξιωματικοῦ, παρόντων δύο μαρτύρων.

48. Ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀπὸ τοιαύτας νόσους καὶ ὑπὲρ τῶν εὐρισκομένων εἰς μεμιασμένους τόπους, ἂν καὶ μὴ πασχόντων.

49. Αἱ διαληφθεῖσαι διαθῆκαι εἰς τὰ προηγούμενα δύο ἄρθρα μένουν ἄκυροι μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' οὗ ἐπαναληφθῇ ἡ κοινωνία τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκεται ὁ διαθέτας, ἢ μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' οὗ οὗτος μεταβῇ εἰς τόπον ἐλευθέρας κοινωνίας.

50. Αἱ εἰς διάπλουν συμπίπτουσαι διαθῆκαι δύνανται νὰ γίνωνται εἰς μὲν τὰ δημόσια πολεμικά πλοῖα τοῦ Κράτους, ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου, ἢ, εἰς ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὑποπλοιάρχου, παρευρισκομένου πάντοτε καὶ τοῦ φροντιστοῦ ἀξιωματικοῦ, ἢ τοῦ ἐκπληροῦντος τὰ ἔργα αὐτοῦ, εἰς δὲ τὰ ἐμπορικά πλοῖα δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ πλοίου, ἢ εἰς τὸν ἀντ' αὐτοῦ, πάντοτε παρευρισκομένου τοῦ πλοιάρχου, ἱδιοκτητοῦ, ἢ κυρίου, καί, εἰς ἀπουσίαν τούτων, παρευρισκομένων τῶν ὅστινες ἀντ' αὐτῶν καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις αἱ διαθῆκαι αὗται πρέπει νὰ γίνωνται, παρόντων δύο μαρτύρων.

51. Εἰς μὲν τὰ πλοῖα τοῦ Κράτους, ἢ διαθήκη

τοῦ πλοιάρχου, ἢ τοῦ διοικοῦντος ἀξιωματικοῦ, εἰς δὲ τὰ ἐμπορικὰ ἢ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ κυρίου, ἢ ἢ τοῦ γραμματέως δύνανται νὰ γίνωνται ἐνώπιον τῶν διαδεχομένων αὐτοὺς κατὰ τάξιν τῆς ὑπηρεσίας ὡς πρὸς τὸ ἐπίλοιπον, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

52. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, γίνονται δύο πρωτότυπα τῶν διαθηκῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα.

53. Ἐὰν τὸ πλοῖον ἀράξη εἰς ξένον λιμένα, ὅπου εὐρίσκεται πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ὑπόχρεσι εἰ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔγεινεν ἡ διαθήκη νὰ παρακαταθέσουν τὸ ἐν τῶν πρωτοτύπων κλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προξένου, ὅστις θέλει τὸ διευθύνει πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν καὶ οὗτος θέλει τὸ παρακαταθέσει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου, ὅπου ὁ διαθέσας ἔχει τὴν κατοικίαν του.

54. Ἀφοῦ τὸ πλοῖον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἴτε εἰς τὸν ἐθνικὸν ναύσταθμον, εἴτε εἰς ὁποιονδήποτε ἄλλον, τὰ δύο τῆς διαθήκης πρωτότυπα κλεισμένα καὶ ἐσφραγισμένα, ἢ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἐὰν τὸ ἄλλο ἤθελε παρακατατεθῇ ἐπὶ τοῦ διάπλου κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, παραδίδονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεὺς διατάττει τὴν παρακαταθήκην αὐτῶν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον.

55. Εἰς τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου, ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ διαθέσαντος, σημειοῦται ἡ γενομένη τῶν πρωτοτύπων τῆς διαθήκης παράδοσις εἴτε εἰς χεῖρας ἐμπορικοῦ προξένου, εἴτε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας.

56. Ἡ διαθήκη δὲν θεωρεῖται ὡς γενομένη εἰς τὴν

θάλασσαν καὶ ἂν ἤθελε γενῇ κατὰ τὸν διάπλουν, ἂν, καθ' ὃν χρόνον ἔγεινεν, ἤθελεν εἶναι ἀραγμένον τὸ πλοῖον εἰς ξένον τόπον, ἢ εἰς τόπον τοῦ Κράτους, ὅπου ἤθελεν ὑπάρχει δημόσιος ἀξιωματικός· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν εἶναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἂν δὲν ἐκτεθῇ κατὰ τοὺς προσδιορισμένους τύπους τοῦ Κράτους, ἢ κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἔγεινε.

57. Αἱ προρρηθεῖσαι διατάξεις εἶναι κοιναὶ καὶ διὰ τὴν διαθήκην ἀπλῶν ἐπιβατῶν μὴ συγκροτούντων μέρος τοῦ πληρώματος.

58. Ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης γενομένη διαθήκη κατὰ τὸν διαληφθέντα τύπον εἰς τὸ ἄρθρον 51 δὲν ἔχει κῦρος, εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ διαθέσας ἀποθάνῃ εἰς τὴν θάλασσαν· δὲν ἔχει κῦρος ὡσαύτως μετὰ 21 ἡμέραν ἀφ' οὗ ὁ διαθέσας ἀποθῇ εἰς τόπον, ὅπου ἤθελε δυνήθῃ νὰ καμῇ ἐκ νέου τὴν διαθήκην κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους.

59. Ἡ εἰς τὴν θάλασσαν γενομένη διαθήκη δὲν δύναται νὰ περιέχῃ οὐδεμίαν διάταξιν ὑπὲρ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. — Τὸ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων ἄρθρον εἶναι κοινὸν καὶ διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἦναι συγγενεῖς, τότε ἡ διαθήκη γίνεται ἐνώπιον διπλασίου ἀριθμοῦ μαρτύρων.

60. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διαθήκαι εἰς τα προηγουμένα ἄρθρα ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν διαθέσαντα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐνώπιον τῶν ὁποίων γίνονται. Ἐὰν ὁ διαθέσας δηλοποιήσῃ ὅτι δὲν ἠξέυρει ἢ δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεῖα τῆς δηλοποιήσεώς του ταύτης, ὡς καὶ τῆς αἰτίας, ἣτις τὸν ἐμποδίζει νὰ ὑπογράψῃ. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία δυο μαρτύρων, ἡ διαθήκη ὑπογράφεται τοῦλάχιστον παρ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ γίνεται μνεῖα τῆς αἰτίας, δι' ἣν ὁ ἄλλος δὲν ὑπέγραψεν.

61. Ὁ Ἕλλην, εἰς ξένον Κράτος εὐρεθείς, δύνα-

ται νὰ διαθέσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης ἢ ἐπὶ μνήμονος, κατὰ τοὺς περὶ μνημονείας ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἡ πράξις ἐγείνεν.

Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου 9 (1887). Τίνες εἰσὶν αἱ τηρητέαι διατυπώσεις ἐπὶ συντάξεως διαθήκης πολλοῦ Ἑλλήνου, καταγομένου ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων καὶ διαμένοντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ;

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ περὶ ἀφομοιώσεως ΡΝ' νόμου τῆς 20 Ἰανουαρίου 1866, δὲν ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, ἀλλὰ τηροῦσι προσωρινῶς τὸ κῦρος αὐτῶν αἱ κείμεναι περὶ διαθηκῶν διατάξεις, ὥστε κατὰ ταῦτα αἱ τοῦ Ἰονίου Κώδικος διατάξεις αἰρούσι τὴν χαρακτῆρα τοπικοῦ θεσμοῦ, οὗ ἡ ἰσχὺς περιορίζεται ἐκ τῶν πρώην πολιτικῶν ἑρρίων τοῦ Ἠνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων νήσων, ἥτοι διέπουσι μόνον τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐκείναις τοῦ Βασιλείου ἔχοντας τὴν νομίμον ἐαυτῶν κατοικίαν, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς τοὺς ἐκεῖθεν μὲν καταγομένους, ἀλλ' ἐγκατασταθέντας ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ τοῦ Βασιλείου. Κατὰ τὸν κανόνα δὲ τοῦτον πρέπει νὰ κρίνεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας ἢ ἐφαρμογῇ τῶν τοῦ Ἰονίου Κώδικος διατάξεων ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, καθόσον μάλιστα ὁ εἰρημένος Κώδις (ἀρθρ. 912) ὅπως ὁ γαλλικός (ἀρθρ. 999) καὶ τὸ ψηφισμα τοῦ Κυβερνήτου, (ἀρθρ. 61) διέλαβε περὶ τηρητέων τύπων τῆς διαθήκης τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένων Ἰονίων. Κατὰ τὸ ἀρθρον τοῦτο οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκόμενοι Ἴονιοι, συντάσσοντες τὴν διαθήκην αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐκλέξωσιν ἢ τὸν τῆς ἰδιογράφου τύπον, κατὰ τὸ ἀρθρ. 879 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἢ τὸν τῆς δημοσίας, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς τύπους τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῶν ἐν χρήσει ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς των κατὰ τὸν γνωστὸν κανόνα *locus regit actum*. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἐν γένει οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκόμενοι, προστρέγοντες εἰς τὸν πρόξενον, ἵνα συντάξῃ οὗτος τὴν διαθήκην αὐτῶν κατὰ τὸ ἀρθρ. 119 § α', τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ΧΝς νόμου, δὲν ἀπευθύνονται πρὸς ἀρχὴν ξένην, ἀλλὰ πρὸς ἀρχὴν ἑλληνικὴν, ἐκπληροῦσαν τὰ συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα ἀπαραλλάκτως ὅπως καὶ οἱ ἐν τῷ Βασιλείῳ συμβολαιογράφοι· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ διαταγὴ τοῦ προσημειωμένου ἀρθρ. 912 τοῦ Ἰονίου Κώδικος καὶ 61 τοῦ ψηφίσματος, ἥτις ἀφορᾷ εἰς ἀρχὰς ξένας τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ διαθέτου, ὅτε καὶ ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τοῦ τύπου τῶν ἐπισήμων πράξεων τοῦ ἀλλοδαποῦ νόμου. Ὁ πρόξενος τοῦναντίον, συντάσσων ὡς συμβολαιογράφος διαθήκην, ὑποχρεοῦται νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς ἐν τῷ ἡμετέρῳ κράτει ἰσχύοντας τύπους. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ εἰρημένα, ἐν τμήματι τοῦ Κράτους, τῷ τῆς πρώην Ἑπτανήσου, ἰσχύει θέσμιον τοπικόν, ὅπερ εἶναι καὶ τοῦτο νόμος τοῦ Κράτους, κατ' ἀνάγκην ὁ πρόξενος, κα-

λόμενος νὰ συντάξῃ διαθήκην πολίτου Ἑλλήνος, ἔχοντας τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν τῷ πρώτῳ Ἰονίῳ Κράτει, ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντες τύπους τῆς δημοσίας διαθήκης, ὥσπερ ἦτο συμβολαιογράφος τῆς περιφέρειας ἐκείνης, ἀφοῦ ἐν τοῖς ποικίλοις αὐτοῦ καθήκοσιν ἐκπληροῖ καὶ τὰ συμβολαιογραφικά. Οὐδὲ συμβάλλει τυχὸν ὁ λόγος, διὲς ὁ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν συμβολαιογράφων νόμος τοῦ Βασιλεῖου εἶναι γενικὸς καὶ πρὸς τοῦτον ὑποχρεοῦται νὰ συμμορφωθῇ ὁ πρόξενος, διότι νόμος μεταγενέστερος, ὁ προμνησθεὶς PN' τοῦ 1866, δὲν ἐπεξέτεινε τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, οὗτος δὲ ὁ εἰδικὸς νόμος κατὰ τὸν γνωστὸν κανόνα πρέπει νὰ κατισχύσῃ τοῦ γενικοῦ.

62. Αἱ εἰς ξένον Κράτος γενόμεναι διαθήκαι δὲν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς ἐκτέλεισιν ὅταν ἀφορῶσιν ὑπάρχοντα κείμενα ἐντὸς τοῦ Κράτους, εἰμῆμόνων, ἀφοῦ καταγραφῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ διαθέσαντος, (ἂν αὗτος ἔχῃ τινὰ κατοικίαν) ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας γνωστῆς αὐτοῦ κατοικίας ἐντὸς τοῦ Κράτους. Ὅταν δὲ ἡ διαθήκη περὶ ἀκινήτων ἀφορῶσας ἀκίνητα κείμενα ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ διαθήκη πρέπει νὰ καταγράφεται καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκονται τὰ ἀκίνητα ταῦτα.

63. Οἱ τύποι, εἰς τοὺς ὁποίους ὑποκείνται αἱ διαφοροὶ διαθήκαι, μὴ διατηρούμενοι, τὰς ἀποτελοῦν ἀκύρους.

ΑΠ. 28 (1853). Ἀκύρου οὗτης τῆς δευτέρας διαθήκης, κατὰ τὸν νόμον 2 Βασ. (29, 2) Ἀρμ. (B. α), ἡ πρώτη θεωρεῖται ἰσχυρά.

ΑΠ. 114 (1890). Κατὰ τὸν νόμον (N. 1 § 2 Πανδ. 28.3 καὶ § 2 Πίστηγ. 2.17), διὰ μεταγενεστέρης διαθήκης ρήγγυται ἡ προγενεστέρα, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἀναλαμβάνηται ἡ μεταγενεστέρα, ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ἰσχὺς τῆς προγενεστέρης, μόνον δὲ τότε ἀναξῆ, κατὰ τὸν νόμον (N. 1 § 2 Πανδ. 37. 11), ἡ προγενεστέρα.

ΑΠ. 136 (1853). Καὶ ἐν ἀκυρωθῇ ἡ διαθήκη, δι' ἧς ὁ διαθήκων ἰδωρήματο τοὺς τόκους εἰς τὸν ὀφειλέτην του, οὐκ ἤτιον ἡ διαθήκη αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὡς αἰτία θανάτου δωρεᾶς, εἰς αὕτη συνάγεται, ὅτι ἡ δωρεὰ αὕτη ἐγένετο δι' αἰτίαν θανάτου, διότι κατὰ τὸν νόμον 4 Κώδ. (8.57) εἰς τοιαύτας δωρεὰς δὲν ἀπαιτοῦνται ἀναγκαζόμενα διὰ τῆς διαθήκης διατυπώσεως.

ΑΠ. 234 (1853). Ἀκύρου οὔσης τῆς διαθήκης ἡ περιουσία τοῦ διαθέτου ἀνήκει εἰς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τοῦ.

ΑΠ. 167, 192, (1848). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν Ν. (34.9) Νομ. δ Π. (48.10) Ν. 3 καὶ 7 Κώδ. (9.22) Ν. 2 καὶ 23 Κώδ. (6.12) καὶ Ν. 16 Κώδ. (6.23) προκύπτει ἀριθμῶς, ὅτι οὐχὶ ὁ ἀποδότης κληρονομίαν ἢ κληροδόχημα, ἢ ἀποδοὺς τοιοῦτον, ἐκ γνῶσεως ὧν ἔποιε δὴποτε τῶν παρατυπιῶν ἢ τῆς πλαστοτήτος τῆς διαθήκης, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ ὡς τοιαύτην, ἀλλ' ὁ ἐν ἀγνοίᾳ ὧν τῶν τοιούτων ἐλαττωμάτων τῆς διαθήκης δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτήν, καὶ ὡς ἀπεδέχθη ἢ ἀπέδωκε τὴν κληρονομίαν ἢ τὸ κληροδόχημα, κατὰ τὴν ἀρχήν, ὅτι μόνος ὁ παραιτηθεὶς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς προσβολῆς συμβολαίου ὡς ἀκύρου δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτό, καὶ ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς ἀκυρότητος ἀποκλείει τὴν εἰρημένην παραιτήσιν.

ΑΠ. 180, 227 (1851). Ἡ ἀγνοία τῶν ἀκυροτήτων τῆς διαθήκης, ὄντας γνωστοῦ τοῦ περιέχοντος αὐτὴν ἐγγράφου, ἀποτελεῖ ἐκ γνοίαν οὐχὶ γιγνώσκων, ἀλλὰ τοῦ δικαίου, ἥτις εἶναι ἀπαγγνώστου, διότι ἐκ μόνης τῆς παραβολῆς τοῦ γνωστοῦ περιεχομένου αὐτῆς πρὸς τὸν νόμον δύναται νὰ παραχθῇ ἡ τῶν ἀκυροτήτων γνῶσις.

ΑΠ. 295 (1859). Ὁ κληρονόμος τότε μόνον θεωρεῖται κατὰ τὸν Ν. 31 § 4 Π. (5.2), ὡς παραιτηθεὶς τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ ὡς ἀκύρον τὴν διαθήκην, ἐκ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ὁποίας προδοκᾷ ὠφέλειαν, ὅταν γνωρίζῃ τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης, ὥστε νὰ ὑποτιθῇ, ὅτι παρητήθη τοῦ εἰρημένου δικαιώματος ἐν γνῶσει τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν αὐτῇ ἀκυροτήτων.

ΑΠ. 26 (1873). Ὁ ἐκουσίως ἐκπληρῶν ὠρισμένην ἀποχρεῶσιν οὐδ' αὖτως ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα ν' ἀντιτάξῃ τὰ κατόπιν ἀποκαταβέντα ἐλαττώματα αὐτῆς, ὡς τοῦτο ἀποχρεῶντως συνάγεται ἐκ τοῦ ἔ. ἰδ. τοῦ ἀρθ. 1254 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἐπομένως θεὸν νὰ ἐξετάζηται, ἐν ὁ κληρονόμος, ὅστις ἐκουσίως ἐξετέλεσε τὴν διαθήκην, παρασχὼν τὰ δι' αὐτῆς ὠρισμένον ποσόν, ἔπραξε τοῦτο ἐν γνῶσει τῶν πραγματικῶν καὶ μὴ ἐμφαινομένων ἐκ τῆς διαθήκης πλημμελημάτων, καὶ ἐπὶ προθέσει νὰ καλύψῃ αὐτά.

ΑΠ. 44 (1871). Οἱ κληροδόχοι, οἱ λαβόντες τὰ ἀρεθέντα ἀπὸ τοῖς κληροδοτήματι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης, ὑποτίθεται, κατὰ τοῖς τεκμήριον, ὅτι εἶχον γνῶσιν τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν ἐλλείψεων τῆς διαθήκης, πρὸς ἀναίρεσιν δὲ τοῦ τεκμηρίου τούτου, θεὸν ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀκυροτήτων καὶ ἐκ πλάνης, ἥτις δὲν εἰσάζεται, προσέβησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ν. 3 Π. (48.10) Ν. 3 Κώδ. (9.22) Βασ. 60 καὶ 41 (3.39) Ν. 8 Π. (5.3) Βασ. 8 (12.1) Ν. 4 καὶ 8. Κώδ. (1.18) Βασ. 2 καὶ 4 (13.17).

ΑΠ. 316 (1873). Ἐάν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δεχθῇ, ὅτι ὠρισμένον συμβόλαιον δι' αὐτὸς ἀναγνωρίζει ἐκ τῶν ἀρεθέντων τῶν χρεῶν τοῦ διαθέτου ἀπέναντι ἄλλου, ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς διαθήκης. Ὁ γνησιότητος τοῦ κτησαμένου τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην, ὅτι τοιαῦτα ἐγένετο

ἐν ἀγνοίᾳ τῆς διαθήκης, ἐὰν τὸ δικαστήριον, διεξαρχευσῶν ἀποδείξαι, δεχθῇ ἀγνοίαν τῆς πλαστότητος τῆς διαθήκης, δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ καὶ ν' ἀποφανθῇ, ἂν ἡ ἀγνοία αὕτη ᾖ το δεδικαιολογημένη καὶ συγγνωστή, διότι δὲν πρόκειται περὶ πλάνης κατὰ νομικὴν τινὰ σχέσιν, αποκλείουσιν τὴν θέλησιν, ἀλλὰ περὶ ἐννόμου σχέσεως ἀληθοῦς καὶ οὐδόλως πεπλανημένης, ἐπὶ τῇ προϋποθέτει γεγονότος μὴ ἀληθοῦς, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οὐδόλως γινοῦσιν αἱ περὶ συγγνωστῆς ἢ ἀσυγνωστοῦ πλάνης διατάξεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 307 (1891). Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐν ταῖς διαθήκαις χρῆσις πανηγυρικῶν ἐκφράσεων, ἀλλ' ἡ τήρησις τῶν καθιερωμένων ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεων δύναται νὰ προκύβῃ ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν διαφόρων ἐκφράσεων, συνδυαζομένων λογικῶς πρὸς ἀλλήλας.

ΑΠ. 143 (1881). Καὶ ἡ ἄκυρος διαθήκη δύναται νὰ παραγάγῃ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, παρὰ τοῦ ἐγκατασταθέντος κληρονόμου ἐποδεκτή γενομένη, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀποδεχθεὶς τὴν ἄκυρον διαθήκην ἔγνοι τὰς ἀκυρότητας αὐτῆς. Ν. 3 Π. (43.10).

Παράρτημα.

Δὲν εἶναι δεκτοὶ ὡς μάρτυρες εἰς καμμίαν διαθήκην οἱ κληρονόμοι, οἱ λεγατάριοι, οἱ ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς αὐτῶν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ καλύοντος τὸν γάμον, οἱ συγγενεῖς τοῦ ἰδίου βαθμοῦ εἴτε τοῦ διαθέτου, εἴτε τοῦ μνήμονος, ὅστις δέχεται τὴν διαθήκην, ὁ πνευματικὸς τοῦ διαθέτου, καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας του, οἱ καταδικαζόμενοι δι' ἐγκλήματα προερχομένα ἐκ πλεονεξίας, οἱ ἐπίσκοποι, παραχαράκται, πλαστογράφοι, ψευδομάρτυρες, κλέπται, μαστροποὶ, καὶ συκοφάνται*—Οἱ μὴ ἐπαγγελλομένοι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν δὲν δύνανται νὰ ᾖναι μάρτυρες τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ χριστιανοῦ.

Ὁ Κυβερνήτης
Γ. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΠ. 204 (1847). Οὔτε ὑπὸ τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, οὔτε ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀπαιτεῖται ὁ συμβολαιογράφος ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ διαθήκῃ, ὅτι οἱ προσληφθέντες μάρτυρες δὲν εἶναι

* Ἐπιθι καὶ ἀρθρ. 20, 21 καὶ 22 τοῦ Ποινικοῦ νόμου, δι' ὧν ὁρίζονται τίνες εἰσὶ πρὸς πᾶσαν ἐν γένει μαρτυρίαν ἀνέκδοτοι, συνεπῶς καὶ διὰ τὴν σύνταξιν διαθήκης.

συγγενείς, ὅτι δὲν ἐξαιρούνται ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ πάλιν ὁ συγγραφεὺς ἔχει τὰς περὶ τούτων πληροφορίας· οὕτως ἀπαιτεῖται ὁ νομολογισμὸς αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς. ἢ καὶ ν' ἀναφέρῃ τὴν ἰδίαν περὶ τούτου γνώσιν ἐν τῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ δύναται νὰ πορισθῇ καὶ ἄλλοθεν τὰς πληροφορίας ταύτας, τοῖς δὲ ἤθελεν ὑπάρχει λόγος ἀκυρότητος, ὅταν τις ἐκ τῶν μαρτυρῶν τούτων ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχει πραγματικῶς συγγένειαν τοιαύτην, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἡδύνατο, κατὰ τὸν νόμον, νὰ προσήρῃ ὡς μάρτυς εἰς τὴν διαθήκην.

ΑΠ. 204 (1847). Κατὰ τὸ παράρτημα τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, δὲν εἶναι δεκτοὶ ὡς μάρτυρες εἰς διαθήκην, πρὸς τοὺς ἀλλοίς, καὶ οἱ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς τοῦ κληρονόμου μέγχι τοῦ βαθμοῦ τοῦ κωλύοντος τὸν γάμον, μάρτυς ὅμως ἔχων συζυγὸν τὴν μητρὶν τῆς μητρὸς τῆς κληρονόμου εἶναι συγγενεῖς ταύτης ἐκ τριγενείας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀγχιστείας, ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, διότι ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια εἶναι ἢ ἐκ δύο γενῶν συναπτομένη. Ἄν δὲ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀγχιστείας περιλαμβάνωσι καὶ τὴν τριγένειαν, οὐχ ἥττον οὐδεμίαν ρητὴν διατάξιν νόμου ἢ κανὼνος ἐκκλησιαστικοῦ κωλύει τὸν γάμον εἰς δευτέρου βαθμοῦ τριγενείας.

ΑΠ. 339 (1863). Κατὰ τὸν Ἀρμ. § 9 (Δ. η'), ὁ ἑθνομὸς βαθμὸς τῆς συγγενείας κωλύει τὸν γάμον, ἐπομένως ὁ τοῦ βαθμοῦ τοῦ συγγενεῖς τοῦ διαθέτου δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς τῆς διαθήκης αὐτοῦ.

ΑΠ. 112 (1861) 263 (1870). Ὁ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς τοῦ διαθέτου εἰς ἕκτον βαθμόν, ὡς ὅντος τοῦ διαθέτου ἀδελφοῦ τῆς συζυγῆς τοῦ μάρτυρος, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς διαθήκης, διότι ἡ σχέση αὕτη τῆς ἀγχιστείας μεταξὺ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ διαθέτου δὲν εἶναι εἰς βαθμὸν κωλύοντα τὸν γάμον, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ παράρτημα τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, πρὸς ἐξαίρεσιν τῶν ἀποστόλων. Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν ἐν τοῖς Βασιλικοῖς (28.5), ὁ γάμος δὲν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως εἰς τὸν ἕκτον βαθμόν ἐξ ἀγχιστείας, σχετικῶς δὲ μόνον καὶ ἐφ' ὠρισμένων προσώπων ὑπάρχει κώλυμα πρὸς γάμον ἐνεκα τῆς συγγένειας τῶν ὀνομάτων τῆς συγγενείας, ὥστε, καὶ ἂν ἄλλως ἀποφανῇται ὁ Ἀρμ. § 20 (4.6), δὲν ἰσχύει ἡ διατάξις αὕτη, ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἀποφ. Φεβρουαρίου 1835 Β. Δ. μόνον οἱ πολιτικοὶ νόμοι τῶν βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν, οἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν Ἐκδόσιν, ἰσχύουσιν, οὐχὶ δὲ πᾶν ὅ,τι ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται εἰς σχέσεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

ΑΠ. 80 (1856) 263 (1870). Ἐκ τοῦ ἀποφ. 11 Φεβρ. 1830 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερν. τῆς Ἑλλάδος προκύπτει, ὅτι ὡς ἀθήσαν ἀκριβῶς οἱ τῶν διαθηκῶν τύποι, ὧν ἡ παραβίασις ἐπιφέρει ρητῶς καὶ ἀπολύτως τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης (ἀρθ. 8. 1, 18, 29, 48, 49, 56, 58 καὶ 63) καὶ ὅτι διὰ τοῦ παραρτήματος τοῦ

βίου ψηφίσματος ἐτροποποιήθησαν αἱ περὶ μαρτύρων τῶν διαθηκῶν διατάξεις τοῦ ἀπτικοῦ νόμου (N. 22 Κώδ. 6.23 Ἀρμεν. § 52. E. α') καὶ ἀπηγορεύθη νὰ προσλαμβάνωνται ἐν ταῖς διαθήκαις ὡς ὑάρ-
τους τὰ ἐν τῷ παραρτήματι ἀναφερόμενα πρόσωπα, χωρὶς ὅμως νὰ
κριθῇ, ὡς ἐν ταῖς προπαρατεθείσιν ἀρθροῖς, ὅτι ἡ παράθεσις καὶ
τῇ ἐν τῷ παραρτήματι ἀπαγορεύσεως συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα
τῆς διαθήκης, ἄρα, ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διαταξὶς πρέπει νὰ ἐρμη-
νευθῇ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴ
ἐπιταθῇ πέραν τοῦ ὅρου τοῦ σκοποῦμένου τῆς ἀπαγορεύσεως, καὶ
ἐπομένως νὰ μὴ θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἂν ἐν αὐτῇ, ἔλαβε μέ-
ρος ὡς μάρτυς πρόσωπον μὴ ἐπιτρεπόμενον παρὰ τοῦ νόμου, εἰμὴ
μόνον καθόσον οὐδεὶς δύναται νὰ ᾔῃαι ἐν ἰδίῳ πράγματι μάρτυς" ἐπο-
μένως, ὡς ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγκατάστασις τοῦ κληρονόμου ἠθέλην
εἶναι ἄκυρος, ἂν προσελαμβάνετο μάρτυς συγγενὴς τοῦ κληρονόμου,
εἰς βαθμὸν καλύοντα τὸν γάμον, οὕτω καὶ ἡ πρόσληψις μάρτυρος
συγγενοῦς τοῦ κληροδόχου καθιστᾷ μὲν ἄκυρον, δυνάμει τῆς ἀπαγο-
ρεύσεως, τὸ κληροδόχημα, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁλόκληρον τὴν διαθήκην.

ΑΠ. 71 (1888). Ἀποφηνάμενον τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον μὴ
ἄκυρον τὴν ἐπιδίκον διαθήκην, καίτοι προσληφθέντος κατ' αὐτὴν
μάρτυρος τοῦ ἱερέως καὶ πνευματικοῦ τοῦ διαθέτου, ὁρθῶς ἡρμήνευσε
τὸ παράρτημα τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, καὶ
οὕτως νόμον παρεβίβασε, διότι δὲν συγχωρεῖ μὲν τὸ παράρτημα τοῦτο
μάρτυρα εἰς διαθήκην τὸν πνευματικὸν τοῦ διαθέτου καὶ τὸν ἱερέα
τις ἐνορίας του, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐρρίζεται ἐν αὐτῷ καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυ-
ρότητος, οὔτε τὸ ψήφισμα τῶν διαθηκῶν καθιεροῖ τοῦτο, ἀπαγγέλλον
μόνον ἀκυρότητα ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν διατάξεων αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ
καὶ τοῦ παραρτήματος (ἀρθ. 8, 15, 18, 29, 49, 56, 58 καὶ 63).

Τὸ Ἐφετεῖον, ἀναφερόμενον εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 777
ἐπορεύσεως τοῦ Πρωτοδικαίου, ἐδέξατο ὅτι ἐν τῇ προσβαλλομένῃ δια-
θήκῃ ὁ συμβολαιογράφος βεβαίωσεν ὅτι οἱ μάρτυρες γνωρίζοντες γράμ-
ματα ἀνέγνωσαν καὶ παρετήρησαν αὐτὴν πρὶν ὑπογράψωσιν" ὁρθῶς
ἂν ἀπερρίφθῃ ἡ κατὰ τῆς διαθήκης ἐπὶ τῷ ἀντιθέτῳ λόγῳ ἀκυρω-
τικὴ ἐνστάσις, καθόσον ἡ ἐκτεθεῖσα τοῦ συμβολαιογράφου ἀντίληψις
περὶ πράγματος προσπίπτοντος εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ ἀπολαύει πί-
στεως δημοσίας, καὶ μόνον διὰ πλαστογραφίας προσβάλλεται, πρῶτα-
τον δὲ τοιοῦτην πλαστογραφίαν ἐννόμιον τῶν Ἑρετῶν, ὡς εἴχεται
ἐκ τῶν προτάσεων αὐτῆς, δὲν ὑπέβαλεν ἡ ἀναιρεσιούσα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 405, 336, 442, καὶ 458 τῆς Πολ.
ἀκ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ προσβάλλων δημοσίον ἐγγραφοῦ ὡς πλα-
στὸν, καὶ μὴ ἀποδίδων πλαστογραφίαν εἰς ὁρισμένον πρόσωπον, ὁφεί-
λει περὶ αὐτοῦ νὰ πρυτεύῃ τὰ τῆς ἀποδείξεως μέσα καὶ νὰ κατονο-
μάσῃ τοὺς μάρτυρας, ἂν ἔχῃ τοιοῦτους, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλαστό-
τητος" ὅθεν ἡ τῆς ἀναιρεσιούσης πρότασις, ὅτι ὁ διαθέτης δὲν ἠδύ-
νατο νὰ λαλῇ, καὶ ἡ θέλησις αὐτοῦ ἐν τῇ διαθήκῃ εἶναι πλαστὴ, ὁρ-

ὥς ἀπερρίβη ὡς ἀπαράδεκτος, ἀφ' οὗ δὲν ἰσχυρίζεται ἡ ἀντισείνουσα, ὅτι τὴν πλαστογραφίαν ἀπέδωκεν εἰς ὀρισμένον πρόσωπον, οὐδὲ ὥρισε τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως καὶ τοὺς ὑπάρχοντες μάρτυρας, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἐφ. 'Αθ. 445 (1893). Ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι διὰ τοῦ παρατήματος τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ὁρίζεται μὲν τίνος βαθμοῦ τυγενεῖς τοῦ διαθέτου δὲν δύναται νὰ προσληφθῶσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τὴν σύσταξιν διαθήκης τινός, ἀλλ' ἡ παράδοσις τῆς τοιαύτης διατάξεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ὅλης διαθήκης, ἀλλὰ τῆς υπάρχουσας τυχόν διατάξεως τῆς διαθήκης ὑπὲρ τοῦ ὡς μάρτυρος χρησιμοποιησαντος, διότι τοιαύτην ἀκυρότητα τῆς ὅλης διαθήκης δὲν ἀπαγγέλλει τὸ ἐν λόγῳ παράρτημα, ἡ δὲ ἐν τῷ ψηφίσματι ἀνακηρυσσόμενη ἀκυρότης ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης διατυπώσεις τῆς διαθήκης καὶ οὐχὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν διατάξεων τοῦ παρατιμήματος· ὅθεν ἀπορρίπτει ἡ ἐπὶ τούτων καὶ μόνων τῶν λόγων στηρίξιν μὲν ἔσσης, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι τὸ παράρτημα ἵσταται ἐν συνεχείᾳ τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος καὶ πᾶσα παράδοσις τῶν διατάξεων τοῦ παρατήματος ὑπάγεται εἰς τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀπαγγελλομένην διὰ τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ, ὡς κατὰ τῆς ἐπιδίκου διαθήκης προβληθεὶς λόγος ἀκυρότητος διὰ τὴν πρόσληψιν μάρτυρος συγγενοῦς ἐξ ἀγχιστείας εἰς πεμπτον βαθμὸν πρὸς τὸν διαθέτην, ἣν ἀπαγορεύει τὸ παράρτημα τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος.

Ἐγκύκλιος Ὑπουργ. Δικαιοσ. ἀριθ. 29896—15 Ἰουν. 1843—Περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν διαθηκῶν.

Πληροφορούμεθα, ὅτι πολλὰ δικαστήρια δὲν δημοσιεύουσι τὰς διαθήκας, πρὶν ἢ καλέσωσι διὰ προγράμματος καταχωρίζομένου εἰς ἐπὶ μερίδα, τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν δημοσίευσιν καὶ ὅτι δὲν ἐκδίδουσι τὸ πρόγραμμα, πρὶν ἢ καταβληθῶσι τὰ ἔξοδα αὐτοῦ. Ὅπειδ' ὁ κανὼν δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἐκδοσιν τοιούτου προγράμματος ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν διαθηκῶν, καὶ ἐπειδὴ πᾶσι ἀναβολὴ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν δύναται νὰ ᾖ ἐπιζήμιος, οὗτοι παρακαλοῦμεν νὰ διακοινώσῃτε, διὰ τῶν παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελλέων, εἰς τὰ δικαστήρια, ὅτι ὀφείλουσιν νὰ δημοσιεύωσι τὰς διαθήκας ἀνευ προηγουμένου τίνος προγράμματος, προκαταβάλλοντες τὸ χρεὼσῆμον τοῦ πρακτικοῦ τῆς δημοσιεύσεως, ὁσάκις δὲν εἶναι πικρὴ καὶ νείε κληρονόμος ἢ ἄλλος ἔχων συμφέρον, καὶ εἰσπραττόμενα μετὰ πείται ἀπὸ αὐτοῦ τὴν ἀξίαν τῆς προκαταβολῆς ταύτης.

Ἐγκ. Ὑπ. Δικ. ἀριθ. 9161—15 Σεπτ. 1865—Περὶ τοῦ τίς ἐστὶν ἀρμόδιος πρὸς φύλαξιν τῶν διαθηκῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν. Γνωστὸν ὑπάρχει, ὅτι ἅμα τῇ ἀποδίωσει τοῦ διαθέτου, ὁ παρ' αὐ-

παρακατετέθη ἡ μυστικὴ διαθήκη συμβολαιογράφος ἐξαποστέλλει πρὸς τὸ δικαστήριον πρὸς δημοσίευσιν. Τοῦτο ἐστὶν ἀναντίρρητον. Ἀλλ' ὡς πληροφοροῦμεθα μετὰ τὴν δημοσίευσιν πολλάκις ἠγέρθη εἰρωνεϊκὰ μεταξύ τοῦ γραφείου τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν συμβολαιογράφων περὶ τοῦ τίς ἐστὶ τοῦ λοιποῦ ὁ φύλιξ τῶν τοιούτων διαθηκῶν. Τὴν ἀμφισβήτησιν ταύτην σκοποῦντες νὰ ἴσωμεν ἐκ μέσου, παρατηροῦμεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι σαφὴς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, ἀφοῦ ἐν ἀρ. 142 τοῦ ὄργ. τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν συμβολαιογράφων ρητῶς ἐπιτάττει, ὅτι ἐπὶ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ φυλάττῃ παρ' ἐαυτοῦ ἐπὶ ποιῇ προσκαιροῦ παύσεως καὶ πειθαρχικοῦ προστίμου τὰ πρωτότυπα τῶν ἐγγράφων, ὅσα αὐτὸς συνέταξεν ἢ παρέλαβε πρὸς φύλαξιν. Ἐπειδὴ προσέτι διὰ τοῦ ἀρθ. 213 τοῦ ὄργ. τῶν δικαστηρίων καταργήθη ἡ εἰς τὰ κατ' ἐπαρχίαν ἀρχαιοφυλακεῖα ἀποστολῇ καὶ φύλαξιν τῶν διαθηκῶν, ἡ διατασσομένη πρότερον διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Φεβ. 1830 περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, διατάσσεται δὲ ἁπλῶς ὅτι αἱ μυστικαὶ διαθήκαι θέλουσι φυλάττονται τοῦ λοιποῦ περὶ τοῖς ἰδίοις συμβολαιογράφοις. ἔπεται ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν τοιούτων διαθηκῶν πέμπονται καὶ πάλιν αὐταὶ πρὸς τοὺς συμβολαιογράφους, παρ' οἷς ἐξ ἀρχῆς εἶχον παρακατατεθῆ, πρὸς διαφύλαξιν εἰς τὸ μέλλον.

Ἐγκ. Ὑπ. Δικ. ἀριθ. 8509—8 Ἰουλίου 1876.— Περὶ εἰδοποιήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἑθν. Στόλου. *

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ ἐπιστείλητε τὰ δέοντα πρὸς τοὺς παρὰ Πρωτοδικαίς γραμματεῖς, ὅπως, ἅμα μετὰ τὴν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου ἀνάγνωσιν διαθήκης τινὸς περιεχούσης κληροδοτήματι ὑπὲρ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἑθν. Στόλου ἐπιδιωκόμενου ἐθνωφελοῦς σκοποῦ ἀνακοινώσιν ἀμελητέῃ τὸ σχετικὸν μέρος τῆς διαθήκης ἢ πέμπωσιν ἀπόσπασμα αὐτῆς τῷ κ. Προέδρῳ τῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα λαμβάνων γνώσιν μεριμνᾷ οὗτος περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελευταίας βουλήσεως τῶν κληροδοτῶν.

* Ὅμοια εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 15099—8 Ὀκτ. 1883. Παρομοία ἐγκυκλίος ἐξεδόθη παραγγέλλουσα τὴν τακτικὴν ὑποβολὴν ἀντιγραφῶν τῶν δημοσιευομένων διαθηκῶν τῶν περιεχουσῶν διατάξεις ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

✓

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμος Τη Α' 28 Ὀκτωβρίου 1856.—'Αστικὸς Ἑλληνικὸς νόμος.

Γενικαὶ διατάξεις.

Περὶ τῆς δημοσιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει.

Ι. **Οἱ νόμοι ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν, ἅμα δημοσιευθῶσι· θεωροῦνται δὲ δημοσιευμένοι, ἐν μὲν τοῖς δήμοις τῶν πρωτευουσῶν τῶν νομῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ νομαρχείῳ ἢ ἐν τῷ ἐπαρχείῳ τοιχοκολλήσεως τοῦ περιέχοντος αὐτοὺς φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς δήμοις τοῦ Βασιλείου, μετὰ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ δημαρχείῳ τοιχοκολλήσεως αὐτοῦ.

Περὶ τῶν εἰρημένων τοιχοκολλήσεων συντάσσονται ἐκθέσεις, ὑπογεγραμμέναι παρὰ τοῦ νομάρχου, ἢ τοῦ ἐπαρχοῦ ἢ τοῦ δημάρχου· τεσσαράκοντα δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐν τῷ νομαρχείῳ τῆς πρωτευούσης τοιχοκολλήσεως τοῦ δημοσιεύοντος τὸν νόμον φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ἐν τινὶ δήμῳ τοῦ Κράτους δὲν ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος· ἡ δὲ ἐκθεσις τῆς ἐν τῷ νομαρχείῳ τῆς πρωτευούσης τοιχο-

* ΕφΚ. 1856 παλ. σελ. 399. Κατὰ τὸ 1849 διωρίσθη ἐπιτροπία ἐκ τῶν Γ. Ράλλη (προέδρου), Β. Οἰκονομίδου, Π. Καλλινῆ, Π. Παπαρρηγοπούλου, Μ. Ρενιέρη, Γ. Βέλλιου, Ι. Σούτσου, Δ. Κυριακοῦ καὶ τινων ἄλλων. Ἐκ τοῦ νομοσχεδίου δὲ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐψηφίσθη ὁ νόμος Τη Α', ὁ νόμος Τη' περὶ μεταγραφῆς, καὶ ὁ Νόμος ΧΠΘ περὶ ἀνηλίκων κλπ.

** Τὸ ἄρθρον 1 ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΘΜΣΤ' τῆς 4 Μαΐου 1882. Οὗτος διέπει τὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Νόμων, Περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Β. Διαταγμάτων ἰσχύει ὁ Νόμος τῆς 4 Φεβρ. 1833, ὁ Νόμος ΑΝΔ' καὶ ὁ Νόμος ΑΣΝΔ'.

κόλλησεως καταχωρεῖται ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως.

ΑΠ. 94 (1888). Ὁ νόμος, δι' οὗ ἀπλῶς διατίθενται ἰδιωτικὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου πρὸς ὄφελος ὀρισμένου προσώπου ἢ κυροῦνται καταστατικὸν ἐταιρίας δὲν εἶναι κυρίως νόμος, ἀλλ' ἀπλῶς τίτλος, δικαίωμα μόνον ἐξ ὑποκειμένου συνιστῶν τοιοῦτος δὲ εἶναι καὶ ὁ νόμος Τ.Α. καὶ ἐπομένως ἡ κακὴ τυχὼν ἐρμηνεία τοῦτου διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 213 (1891). Αἱ μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου συμβάσεις, καίπερ διὰ νόμου κυρούμεναι, δὲν ἰσχύουσιν ὡς νόμοι τοῦ κράτους, διότι ἀφορῶσι μόνον εἰς τὰ συμφέροντα ὀρισμένων προσώπων, δὲν σκοποῦσι δὲ νὰ δημιουργήσῃσι γενικὸν ἐξ ἀντικειμένου δικαίον, ἰσχύον πρὸς πάντας· ἡ δὲ νομοθετικὴ ἐπικύρωσις καθίσταται ἀναγκαία πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκπληκτικότητος τῶν συμβαλλομένων ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου· ὅθεν τοιαύτας συμβάσεις δὲν δύναται νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ Δικαστήρια.

ΑΠ. 181 (1890). Προσαρτηθεῖσης χώρας τινὸς εἰς ἕτερον Κράτος, ὁ σεβασμὸς τοῦ ἀρχαίου νόμου τῆς προσαρτηθεῖσης ταύτης χώρας ἐπιβάλλεται αὐτεπαγγέλτως εἰς τὰ τοῦ προσαρτησαντος κράτους δικαστήρια, ἐσάκις πρόκειται περὶ δικαιοπραγιῶν τελεσθεισῶν, ἢ συμφερόντων λαβόντων γέννησιν πρὸ τῆς προσαρτήσεως. Προκειμένου δὲ περὶ ὥρεως, συναφθεῖσης πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας, ἐφαρμοπτεὸς ἐστὶν ὁ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἰσχύων ἀττικὸς νόμος, ὅστις θεωρεῖται ὡς νόμος ἡμεδαπός.

ΑΠ. 309 (1892) 39 (1893). Ὁ Π.Μ. νόμος τῆς 19 Μαρτίου 1882 ἐν ἀρθρῷ 14 κηρύξας μὲν ἄκυρα τὰ περὶ τῶν προσαρτηθεισῶν τῇ Ἑλλάδι νέων χωρῶν Β. Δ., θεωρήσας δὲ ὡς κύριος ἔχουσα τὰς ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ἐν τῇ λοιπῇ Βασιλείᾳ κειμένης νομοθεσίας αποφάσεις καὶ ἄλλας πράξεις, τὰς δικαστικὸν τύπον φερούσας, σκοπὸν προῖθετο διὰ τῆς τοιαύτης κυρώσεως νὰ προστατεύσῃ τοὺς διὰ τῶν ἀνωτέρω πράξεων δίκαια κτησθέντας καὶ διατελοῦντας ἐν γενικῇ πλάνῃ ὡς πρὸς τὸ ὅτι τὰ Β. Δ. ἦσαν ἐγκυρά. Ἐκ τοῦ προστατευτικοῦ δὲ τοῦτου σκοποῦ τοῦ νόμου ἐπιτετα, ὅτι ὁ κάτοικος τῆς προσαρτηθεῖσης χώρας ἡδύναιτο μέχρι τῆς νομίμου ἐπαγωγῆς ἐν αὐτῇ τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας ν' ἀσκήσῃ τὰ δίκαια αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ὀθωμανικῆς νομοθεσίας, καταστάσης ἡμεδαπῆς ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως, μὴ ὑποχρεούμενος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν νομοθεσίαν.

ΑΠ. 396 (1893). Ἀληθῶς μὲν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀλληλεθνοῦς καὶ τοῦ δημοσίου ἐκάστης πολιτείας δικαίου διὰ τῆς καταλήψεως χώρας ἐκλιπούσης τῆς μέχρι τῆς προσαρτήσεως κράτους κυριαρχίας, συνεκλείπεται καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσαι δημοσίαι ἐξουσίαι, ἀλλὰ τὸ γεγονός τῆς καταλήψεως, αὐτὸ καὶ μόνον, δὲν συνεπάγεται ἰπ⁹⁰

facto καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς νομοθεσίας τοῦ προσαρτῶντος τὴν γῶ-
ραν Κράτους, ἀλλ' αὕτη δύναται νὰ συντελεσθῇ μόνον καθ' ὃν τρό-
πον ὁρίζει τὸ δημόσιον τοῦ προσαρτῶντος κράτους δίκαιον. Ἐπὶ δὲ
τοῦ προκειμένου εἰσῆχθη μὲν, ἅμα τῇ καταλήψει τῶν νέων χωρῶν, ἡ
ἐλληνικὴ νομοθεσία διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 5 Αὐγούστου 1881, ἀλλὰ διὰ
τοῦ ΠΜ' νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1882 τὸ διατάγμα τοῦτο καὶ τὰ
λοιπὰ νομοθετικὰ τοιαῦτα ἐκηρύχθησαν ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρα, συνεπῶς
ὅτι, μὴ λογιζομένης ἐν νομίμῳ ἰσχύϊ τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας, οἱ
διῶκοι διατελοῦν εἰς ἀδυναμίαν πρὸς ἐνάσκησιν ἐνδίκων μέσων κατὰ
τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὀθωμανικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφα-
σις αὕτη, ἥτις, ἐὰν ἐνησκειτο τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως, δὲν
δὲ ἐξετελεῖτο κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν, δὲν ἦτο ἐκτελεστὴ
μέχρι τῆς νομίμου εἰσαγωγῆς τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας, ὅποτε καὶ
μόνον ἡδύνατο νομίμως νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὁ
ἡγηγῆς διῶκος.

ΑΠ. 86 (1847). *Οἱ οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα οὐδεμίαν ἔ-
χουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν, ἐὰν δὲν δημοσιευθῶσι διὰ τῆς ἐφημε-
ρίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπομένως οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα δὲν
δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δεδημοσιευμένα, ἐὰν γνωστοποιηθῶσιν
εἰς τοὺς κατοίκους ἐπαρχίας ἢ κοινότητος εἴτε διὰ τοιχοκολλήσεως
εἴτε διὰ συνήθη μέρη τῆς κοινότητος, εἴτε διὰ κηρύξεως.

ΑΠ. 211 (1875). Προκειμένου περὶ νόμου, ἐκδοθέντος πρὸ τοῦ
Συνταγματος τοῦ 1844, ὅτε ἡ νομοθετικὴ καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξου-
σία συνεκεντροῦντο εἰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως, ἡ μὴ δημοσίευσις αὐτοῦ
θεωρεῖται ὡς ἀνάκλησις τοῦ νόμου ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως καὶ ὡς
ἐκ τούτου οὐδὲν δικαίωμα παρέχει ἡ θέσις αὐτοῦ εἰς ἰδιώτην ἢ ἐν
τῇ δημοσιεύσει.

ΑΠ. 245 (1874) 211 (1875) 282 (1875). Ἐὰν ἡ ἀγωγή στη-
ρῇται ἐπὶ νόμου μὴ δημοσιευθέντος, ἀπορρίπτεται καὶ ἀυτοπαγγέλ-
τως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς νόμου.

ΑΠ. 232 (1876). Τὸ ζήτημα, ἂν ἐδημοσιευθῇ νόμος τις προση-
κοίτως, ὅτε/λεῖ ὁ δικαστὴς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ, διότι,
κατὰ τὸ ἀρθ. 1 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, οἱ νόμοι ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν
ἰσχύν, ἅμα δημοσιευθῶσι, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀρθῷ ὁριζόμενον τρόπον.

ΑΠ. 198 (1847) 278 (1882). Οἱ εἰδικοί νόμοι καὶ αἱ βασιλε-
ικαὶ διατάξεις, δι' ὧν προσδιορίζονται χορηγαί εἰς πρόσωπόν τι ἢ εἰς
ὀφισμένην τάξιν προσώπων, παράγουσι τὰ ἐν αὐτῇ κανονιζόμενα δικαι-
ώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ Δημοσίου ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ἀμοιβῆς
τούτων πρὸς ἐκεῖνον, ἐὰν καὶ ἀφοῦ γνωστοποιηθῶσι πρὸς τὰ εἰς τὸ ἀ-
ρθρὸν περὶ τῶν, ἥτοι τοὺς ἐνδιαφερομένους, διότι οὐδεὶς ὑπάρχει λό-
γος καθολικῆς γνωστοποιήσεως ἢ δημοσιεύσεως τῶν τειοῦτων εἰδι-
κῶν νόμων καὶ βασ. διαταγμάτων (Ν. 1 Π. 29. 3 Βασ. Δ. 29, 1 ε'
τοῦ, 1).

ΑΠ. 266 (1867). Κατὰ κανόνα τοῦ δικαίου, μόνον ἐν τριῶν ἀσ-
ΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

φείει χωρεῖ ἡ ἑρμηνεία τοῦ δικαστοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ καθαρῶν διατάξεων.

ΑΠ. 153 (1874). Προκειμένου περὶ ἑρμηνείας νόμου, διατάγματος, τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ ὀψιν τὰς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένας γνωμοδοτήσεις ἐννοίας αὐτῶν, καὶ ἂν αἱ γνωμοδοτήσεις αὗται προσέρχωνται.

ΑΠ. 29 (1881). Ὁ κανὼν αὖν τοῖς ἀμφιδόλοις κατὰ τοῦ κρίνεται ἐφαρμόζεται ὅτις τὸ Δικαστήριον δὲν τῇ ἀποφάσει του, ὅτι διατελεῖ ἐν ἀμφιβολίᾳ τινὶ ὡς πρός τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεώς του διατασσόμενα.

ΑΠ. 126 (1867). Κατὰ γενικὴν ἀρχήν, εἰς οὐδέναι ἡ τοῦ νόμου ἀγνοία. (21 B. 2. 4).

ΑΠ. 158 (1883). Κατὰ τοὺς Ν. 25 § 1 Π. (22. 3) (4. 29) καὶ Ν. 10 Κώδ. (1. 18), εἰς ἀνάληψιν τῶν μὴ μόνων συμβάλλεται ἀγνοία εὐλογος καὶ περὶ τὸ δίκαιον αὕτη ἦναι συγγνωστή δι' εἰδικὰς περιστάσεις ἢ διὰ τὴν πλανηθέντος, τῆς ἀγνοίας τοῦ νόμου, κατὰ κανόνα, βλάπτει.

ΑΠ. 198 (1847). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ συντάγματος τὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια νὰ ἐξετάσωσιν, ἂν τὰ παλαιὰ εἰς αὐτὰ καθυποβληθέντα ἔγγραφα ὡς νομοθετικὰ ἢ ὡς νομοθετικὸν χαρακτήρα, τοιούτοις φέρωσι τοὺς ποσὶ τὰς διατάξεως ἀπαιτούμενους τύπους πρὸς σύστασιν νομοθετικῆς ἀποφάσεως, διότι ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου πρὸς τὴν ἀποφάσεως τῶν δικαστηρίων, καὶ ἡ θέλησις αὕτη δὲν ἐκ τῶν παρὰ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πηγάζοντων νομοθετικῶν, δὲν εἶναι ὅμως ἀρμόδια καὶ νὰ ἐξελέγξωσι τὰς νομοθετικὰς ἀποφάσεις ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον των, διότι δὲν ἐστὶν ἡ ἐξουσία ἡ παριστάουσα τὴν τοῦ ἔθνους κυριαρχίαν.

ΑΠ. 18 (1871). Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν δύναται ὡς ἀνίσχυρον νόμον, περιβεβλημένον δι' ὅλων τῶν συντύπων, ἐκτὸς ἂν ὁ νόμος οὗτος διατελῇ εἰς πρόδηλον ἀναντίαν ἰσχυροτέραν διατάξιν τοῦ Συντάγματος.

ΑΠ. 101, 142, 254 (1883) 380 (1884). Τὰ δικαστήρια οὐκ εἰσὶν ἀρμόδια νὰ ἐξετάσωσιν, ἂν κατὰ τὴν κατάρτισιν νόμου ἦσαν αἱ ἐσωτερικαὶ διατυπώσεις, ἥτοι ἂν ἐψηφίσθη κατὰ τοὺς διατυπώσεις. Ἀλλ' ὅταν κηρυχθῇ διὰ νόμου ἡ ἀποφάσις ὡς ψηφισθεῖς παρὰ τὰ διαγεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Συντάγματος νὰ παραδεχθῶσι τὸ τοιοῦτον καὶ τὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 401 (1878). Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δικαστήρια φαίνωνται περὶ ἐσωτερικῶν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος (ἥτοι ἀπαρτίας, περὶ τὰς συζητήσεις τάξεως διαψηφισαμένων περὶ τῆς τηρήσεως ἢ μὴ τῶν πρὸς νόμιμον καὶ νόμου ἀπαιτούμενων διατυπώσεων. Ἐνταῦθα ἐπιτεταται, ὅτι

τὸ Σύνταγμα καταρτιζόμενος νόμος, φέρων πάντα τὰ ἐξωτερικά τῶν νόμων γνωρίσματα, ὑπάρχει νομικῶς καὶ ἐπομένως ἀρεῖλουσι νὰ περὶ-
λαβῶσιν αὐτῷ καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰδιῶται, μόνη δὲ ἡ νομοθετικὴ ἐξου-
σία δικαιούται νὰ ἐξελέγῃ καὶ κατακρίνῃ τὰς περὶ τὴν καταρτίσιν
τῶν νόμων παρεμβουσίας παρατυπίας, εἴτε καταστροφικά, εἴτε ἀκυ-
ροῦσα ἀπλῶς αὐτόν, διδοῦσα ὅμως κατ' ἀμφοτέρους τὰς περιπτώσεις
ταύτας ὀπισθενεργὸν δύναμιν εἰς τὸν καταργητικὸν ἢ ἀκυρωτικὸν νό-
μον, εἴτε καὶ κηρύττουσα τὸν παράτυπον νόμον ὡς πρᾶξιν μὴ γενο-
μένην, ὅτε καὶ μόνον δὲν, εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσῃ εἰς τὸν τοιοῦτον
νόμον δύναμιν ἀναδρομικὴν. Τούτων οὕτως ἔχοντων, ὁ νόμος ΦΚΑ'
περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρ. 930 καὶ 932 Πολ. Δικ. δὲν ἐκηρυχθῇ
ἢ ὑπαρξῇ ἀκυρος, ἀλλ' ἐτηρήθῃ ἐν πλήρει ἰσχύϊ διὰ πάντας μέχρι
τῆς 18 Ἀπριλίου 1875, ὅτε ἐδημοσιεύθῃ δια τῆς ἐφημερίδος τῆς
Κυβερνήσεως ὁ ποῦλον καταργήσας ἢ ἀκυρώσας νόμος ΦΛΘ'.

ΑΠ. 254 (1883) 191 (1886). Τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ
ἐπιστάσωσιν, ἐὰν κατὰ τὴν καταρτίσιν νόμου τινὸς ἐτηρήθησαν οἱ
ἐξωτερικοὶ διατυπώσεις, ἥτοι ἐὰν ἐψηφίσθῃ οὗτος συμφωνῶνως πρὸς τὰ
ἐν τῷ Σύντάγματι πρὸς τοῦτο διαγεγραμμένα, καὶ ἐπομένως, ἐν
ἀνταρτίσει, νὰ θεωρήσωσιν αὐτὸν ἀνίσχυρον καὶ ὡς μὴ ὑ-
παρξόντα καὶ νὰ μὴ ἐφαρμόσωσιν αὐτόν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς νομοθετικῆς
ἐξουσίας διὰ τοῦ νόμου ΦΛΘ' τοῦ 1873 ἐκήρυξε τοὺς ἐν αὐτῷ ἀνα-
γεγραμμένους, ἐν οἷς καὶ τὸν ΦΛΗ' νόμον «περὶ τροποποιήσεως τοῦ
νόμου περὶ τῶν οἰκονομικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ», ὡς οὐδεμίαν
ἰσχύν ἔχοντες, ὅπερ προδήλως σημαίνει, ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι θεωρητοί
ὡς μηδέποτε ὑπάρχοντες, τὰ Δικαστήρια, ὅπερ δύνανται νὰ ἐξελέγ-
ξωσι τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ὑπελείπουσι τοὺς τοιοῦτους πρὸς τῆς
νομοθετικῆς ἐξουσίας ὡς ἀκύρους καὶ μὴ ὑπάρχοντας κηρυχθέντας
νόμους ν' ἀναγνωρίσωσιν ὡς τοιοῦτους καὶ νὰ μὴ ἐφαρμόσωσιν αὐ-
τούς. Ἀντὶ τούτου δ' οὗτος καὶ ὡς μὴ ὑπάρχοντας κηρυχθέντος νόμου
τινός, κρίνεται καὶ ἐξακολουθεῖ ἰσχὺν ἔχων ὁ δὲ αὐτοῦ ὅθεν κα-
ταργηθεὶς προγενέστερος νόμος.

ΑΠ. 150 (1870) 18 (1871). Ὑπερὶ (ἐκτὸς ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ
περὶ δικαιοσύνης τῶν ἐξουσιῶν, νομοθετικῆς καὶ δικαστικῆς, ἐπεται
ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ κρίνωσι νόμον· τινὰ ὡς πρὸς
τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ἀκόμη καὶ ὅταν προσβάλλῃ κεκτημένα δικαιώματα,
αἱ ἐξουσίαι νὰ ἐφαρμόσωσιν αὐτὸν ὅπως ἔχει, πρὸς τοὺς τοιαῦτα
πλεονεκτήματα τοῦ περὶ πανταχοῦς θητείας τῶν τελωνάρχων καὶ
ἐκαστῶν ἀπὸ στοιχ. ΧΗΘ' νόμου τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1861 καθιε-
ρήσαντες κυρίως πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, καὶ κατὰ δευτέρον λόγον,
ἐν ὅτῳ ὁ νόμος ὑφίσταται, ἀποδίδει οὗτος ὡς συνέπειαν καὶ δικαίω-
ματα εἰς τὰ τοιαῦτα πρόσωπα· ὅθεν ἐπεται ὅτι καὶ ἡ ὁλοκληρὴ κα-
ταργησις τοῦ νόμου τούτου δι' ἄλλου μεταγενέστερου, ἐπερχομένη
ὁλοκληρῶς χάριν τοῦ κοινού συμφέροντος, οὐδὲν προσβάλλει δικαίωμα
τῶν τελωνάρχων καὶ ἐκαστῶν, τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατελούντων

των, καὶ κατὰ μέζονα λόγον οὐδὲν κεκτημένον τοῦ ἀναιρετείου δικαίωμα προσβάλλεται διὰ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΤΙ' νόμου τῆς 15 Δεκεμβρίου 1868, δι' οὗ περιορίζεται ὁ διὰ τοῦ προηγουμένου νόμου ὁρισμένος ἀριθμὸς τῶν δεκαρχῶν εἰς μόνον 28, καὶ διατάσσεται ἡ παῦσις τῶν πλεοναζόντων ὥστε, παυθεὶς οὗτος δυνάμει τοῦ τελευταίου τούτου νόμου πρὸ τῆς λήξεως τῆς πενταετίας, δι' ἧς ὡς δεκάρχος ἀντικατεστάθη τὴν 24 ὁβρίου 1867, οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

ΑΠ. 10 (1877). Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον ἀποφάνεται, ὅτι τὰ σχέδια τῶν πόλεων, δι' ὧν ὀρίζονται αἱ ρυμοτομιαί οἰκίων καὶ τὸ οἰκοδομήσιμον ἢ μὴ οἰκοπέδου τινός, κανονίζονται διὰ νόμου καὶ βασιλικοῦ διατάγματος, ἅτινα ὑποτίθενται γνωστὰ τοῖς πολίταις κατὰ συνέπειαν δέ, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσιμὸς ἀγοραστῆς ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ οἰκία, ἣν ὑπεσχέθη νὰ πωλήσῃ πρὸς αὐτὸν ὁ ἀναιρεσιδότης, ὑπέκειτο εἰς τὸ βάρος τῆς ρυμοτομίας. Ἐπὶ τῇ βίβει δὲ τῆς σκέψεως ταύτης τὸ ἐρετεῖον ἐθεώρησε τὴν περὶ πωλήσεως ὑπόσχεσιν τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας ὡς ἄκυρον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐπὶ ὑποσχέσει πωλητῆς ἀνεδέχθη τὴν ἐκπλήρωσιν ὅρου ἀδυνάτου (τὴν πώλησιν οἰκίας ἐλευθέρας ρυμοτομίας), ἐκ τῶν προτέρων ἤδη γνωστοῦ τῷ ἀγοραστῇ, καὶ ἐπομένως ἀπέρριψε τὴν ἐπίδικον ἀγωγήν. Ἀλλ' οὕτω σκεψάμενον τὸ ἐρετεῖον συνήγαγεν ἡμαρτημένως τεκμήριον δῆθεν νόμιμον, ὅτι τὸ ἐγκρίνον τὸ σχέδιον πόλεως τίτος Β. διάταγμα εἶναι ἀναγκασίως γνωστὸν τοῖς πολίταις, ἐνῷ τοιοῦτος κανὼν ὑπ' οὐδενὸς νόμου καθιερούται, μὴ προκειμένου περὶ νόμου προσήκόντως δημοσιευμένου καὶ γενικῶς κανονίζοντος συμφέροντα, ὅπως κατὰ νόμιμον τεκμήριον ὑποτίθεται γνωστὸς τοῖς πᾶσι, ἀλλὰ περὶ πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐρώσης μὲν τὴν κατὰ τοπον διοίκησιν (οἷα ἡ ἐγκριτικὴ σχέδιου πόλεως), μὴ ὑποτιθεμένης ὅμως καὶ ἀναγκασίως γνωστῆς τοῖς πολίταις. Ἀλλῶς δὲ καὶ ἂν ὁ κανὼν τῆς μὴ ἀγνοίας τοῦ νόμου ἐφημερόζετο καὶ ἐπὶ τῶν τοιοῦτου εἴδους διαταγμάτων, ὡς παρεδέξατο τὸ ἐρετεῖον, τὸ γεγονὸς ὅμως τῆς ρυμοτομίας γηπέδου τινός ἢ οἰκίας ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐγκεκριμένῳ σχέδιῳ τῆς πόλεως περιλαμβανομένων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου καὶ ἐκ τῆς ἐκπλήρωσεως τῶν ἀναγκασίως προηγουμένων τῆς ρυμοτομίας προκαταρκτικῶν μηχανικῶν ἐργασιῶν ὥστε καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐγκρίνοντος τὸ σχέδιον Βασ. διατάγματος γνώσις δὲν συνεστάνει ἀναγκασίως καὶ τὴν γνώσιν ὅτι δεδομένον τι ἐκ τῶν ἐν τῷ σχεδίῳ γηπέδων θὰ καταστῇ διὰ τῆς ρυμοτομίας ἄρτιον ἢ ταμχρῶν ἢ αἰ πᾶ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐν τῷ σχεδίῳ ὁδοῦ. Ἀρα τὸ ἐρετεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ εἰδικῶς τὸ γεγονός τῆς γνώσεως τοῦ ἀγοραστοῦ συνεστάντος καὶ νὰ τᾷξῃ περὶ τούτου τὰς δεούσας ἀποδείξεις. Τίτω δὲ μὴ πράξει παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀπορρ. 148 καὶ 250 τῆς πολ. δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται ἀναιρεσιμὸς.

2. Ὁ νόμος ὀρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος μόνον, καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν· διατηρεῖ δὲ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ἐν ὧσιν ἕτερος νόμος δὲν καταργήσῃ αὐτὸν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς.

ΑΠ. 265 (1874). Ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐξήσκει ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις μέχρι συγκλήσεως τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, δὲν ἔπεται, ὅτι ἀδιακρίτως πᾶσα ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως ταύτης ἀπορρέουσα πράξις, καὶ ἂν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μόνον νόμου ἀνέφερετο, ἔχει ἰσχὺν νόμου, ἀπ' ἐναντίας ἢ διακρίσεις τῶν καθηκόντων τῆς νομοθετικῆς καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐτηρηθῇ, χαρακτηριζομένων τῶν μὲν ἐκ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἀπορρεουσῶν πράξεων τῆς ὡς ψηφισμάτων, τῶν δὲ ἐκ τῆς ἐκτελεστικῆς ὡς ἀπλῶν θεσπισμάτων, ἐπομένως διαθεσπίατος δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ νόμος.

ΑΠ. 410 (1864). Ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐρμηνευομένου καὶ ἐφαρμόζεται τοιοῦτο-τροπῶς ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης νομικῶν σχέσεων.

ΑΠ. 172 (1858). Τὴν κατάργησιν νόμου δὲν συναπάγεται τὸ γεγονός, ὅτι οἱ λόγοι, δι' οὓς οὗτος ἐξεδόθη, ἐξέλιπον.

ΑΠ. 451 (1866). Μέχρι τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844 καὶ διὰ Β. Δ. ἡδύνατο νὰ τροποποιηθῶσιν οἱ ὀργανικοὶ νόμοι, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Βασιλεὺς περιεβάλλετο τὴν τε ἐκτελεστικὴν καὶ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

ΑΠ. 61 (1870). Διὰ διατάγματος οὔτε δωρεὰ δημοσίων χρημάτων δύναται νὰ γείνη, οὔτε νόμος νὰ καταργηθῇ.

ΑΠ. 386 (1865). Κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καὶ οἱ νόμοι οἱ τὴν αὐτῶν δύναμιν καὶ εἰς τὰ παρεληλυθότα πράγματα ἀναφέροντες δὲν δύναται ν' ἀνατρέψωσι δικαία κεκτημένα ἤδη διὰ τελεσιδικίου ἀπορρίψεις· ἐκδοθείσης πρὸ τοῦ ὀπισθενεργοῦ νόμου, κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντες νόμους, διότι καὶ οἱ ἀναδρομικοὶ νόμοι (Βασ. Π. 2 τίτ. 6 κεφ. 12 καὶ Βιβ. 9 τίτ. 2 κεφ. 7) ἰσχύουσι μόνον ἐπὶ ἐκκρεμῶν εἰσὶν δικαστικῶν διαφορῶν, καὶ οὐχὶ ἐπὶ διαφορῶν τετμημένων ἤδη ὁριστικῶς διὰ δικαστικῆς ψήφου (Ν. 19 Κώδ. 4.21).

ΑΠ. 116 (1866). Τὸ ἀπαράγραπτον δικαίον τινὸς δὲν εἶναι κεκτημένον δικαίωμα (Ν. 3 Κώδ. 7.39), ἐπομένως ὁ νεώτερος νόμος, ὅστις υποβάλλει τὸ τέως ἀπαράγραπτον δικαίον εἰς παραγραφὴν, δὲν ἀντικείμεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ὀπισθενεργείας τῶν νόμων.

ΑΠ. 349 (1875). Ἐπὶ μεταβολῆς τῆς παραγραφῆς, ὁ νέος νόμος ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ κεκτημένον δικαίωμα.

ΑΠ. 193 (1880) 18 (1881) 56 (1887). Κατὰ τὰς περὶ τῆς κατὰ νόμον ἐκτάσεως καὶ ἰσχύος ἀρχὰς τῶν νόμων (ἀρθρ. 2 ἀστ. νόμου), ὁ συντέμνων τὸν ἰσχύοντα χρόνον τῆς παραγραφῆς τῶν ἀγω-

γῶν νόμος ἐφαρμόζεται· καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς γεννηθεισῶν πατρῴων ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς δημοσιεύσεώς του, καθὼς ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου γενικῶς καθιερούμενος διὰ πᾶσαν ἔννομον οἰκίαν, ἥς τὰ στοιχεῖα δὲν ἐτελειώθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὥστε νὰ παραχθῇ κεινημένον δικαίωμα, ὅποιον εἶναι καὶ ἡ ἀρξαμένη ἐκ τῆς μὴ συμπληρωθείσης παραγραφῆς.

ΑΠ. 9 (1892). Κατὰ τὰ ἄρθρα 2 τοῦ Ἰονίου Κώδ. καὶ 2 τοῦ ἀστικοῦ ἑλλην. νόμου, αἱ νόμοι ὀρίζουσι μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχουσιν ὀπισθενεργὴν δύναμιν. Ὡστε, κατὰ τὴν ἐξουσίαν τὴν, προκειμένου περὶ γνησιοποιήσεως (νομιοποιήσεως) φυσικοῦ τέχνου, δι' ἣν ἀπαιτεῖται (Ἰον. Κώδ. 237) τοῦτο μὲν γάμος τοῦ πατρὸς μετὰ τῆς μητρός του, τοῦτο δὲ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ἀπὸ τῶν γονέων του, εἴτε προγενεστέρῃ τοῦ γάμου, εἴτε ἐν αὐτῇ, τῇ πράξει τοῦ γάμου γενομένη, τούτέστιν ἀπαιτοῦνται δύο διακεκριμέναι ἀσπλῶν νομικαὶ πράξεις, ἑκατέρῃ τούτων κρίνεται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπὶ τῆς τελέσεως τῆς ἰσχύοντα. Ὅθεν, καίπερ τοῦ γάμου τῶν γονέων τοῦ φυσικοῦ τέχνου τελεσθέντος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰονίου Κώδ., ἡ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰονίου Κώδικος γενομένη ἀναγνώρισις αὐτοῦ κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνώσεως ἰσχύοντος ἐνετικοῦ νόμου.

ΑΠ. 314 (1867). Οἱ νεώτεροι περὶ ἐπιτροπείας νόμοι, ὡς νόμοι τοῦ δημοσίου δικαίου, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων, τῶν διατελούντων ὑπὸ ἐπιτροπείαν δυνάμει προγενεστέρων νόμων· ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχῃ διαφορὰ τις μεταξὺ τοῦ νεώτερου καὶ τοῦ προγενεστέρου νόμου, αἱ δυνάμεις τοῦ προγενεστέρου νόμου συστάσαι ἐπιτροπείαν δὲν καταργοῦνται.

ΑΠ. 224 (1861). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καὶ ἐπὶ διοικῶν συναλλαγμάτων ὁ νέος νόμος κανονίζει τὰ ἐξ αὐτῶν πηγάζοντα δικαιώματα, ὅσα δὲν ἀπεκτήθησαν πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔλαβον ἐναρξιν καὶ συνεπληρώθησαν μετὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ νόμου· ἐπομένως καὶ ἐν πρὸ τῆς ἀπαγκστάσεως τὸ συναλλάγμα τῆς ἐμπροτεύσεως δὲν ἀντρέπετο, ἂν δὲν ἐπληρῶντο ὁ συμπεφωνημένος κανὼν ἐπὶ 8 ἐτη κατὰ τὴν διατ. 20 Βασ. (22), οὐχ ἥττον ἀφ' οὗ συνεπληρώθησαν τρία ἐτη μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας. Ὡς ἐφαρμόσθωσιν αἱ διατάξεις αὐτῆς, καὶ ὁ κύριος τοῦ κτήματος δύναται νὰ ποιῇ ἢ στήσει χρήσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποβολῆς κατὰ τοῦ ἐμπροτεροῦς καίπερ συναρθέντος τοῦ συναλλάγματος τῆς ἐμπροτεύσεως ὥστε νὰ κινήσῃ ἄλλης νομοθεσίας.

ΑΠ. 165 (1855) 200 (1868) 32 (1888). Προκειμένου περὶ ἀγοραπωλησίας, καταρτισθείσης πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πτωχολογίου νόμου, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις, περὶ τῆς ἑπομένης ἐπὶ τῇ συναχθῇ δημόσιον ἔγγραφο.

ΑΠ. 195 (1855). Δὲν ἀνατρέπει τὴν ἰσχύον τῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου δικαίου καταρτισθείσης συμβάσεως ταύτης τὸ γε-

γονός, ὅτι αὕτη ἐξετελέσθη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ χρηστα-
μου νόμου, διότι τὸ κύρος τοῦ πρὸς κτήσιν τῆς κυριότητος τίτλου
δὲν ἀναγκάτως νὰ κριθῇ κατὰ τὸν ἐπὶ τῆς δυνάμει τοῦ τίτλου τοῦ-
του γενομένης παραδόσεως εἰσπαχθέντα νόμον.

ΑΠ. 276 (1860). Ἐπὶ θανάτου συναφθέντος τῷ 1823, ὅτε ἡ
Ἑλλὰς δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἐφαρμό-
ζεται ὁ ἐλληνικὸς καὶ οὐχὶ ὁ τουρκικὸς νόμος.

ΑΠ. 174 (1873). Τὰ τῆς κληρονομίας κανονίζονται ὑπὸ τοῦ
νόμου τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνοίξεως τῆς κληρονομίας.

ΑΠ. 472 (1895). Ὅταν ὀδῶνται ῥητῶς ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς
ἐξουσίας εἰς τινα νόμον ἀναδρομικὴ δύναμις, ὑποβάλλονται ὑπὸ το
κράτος αὐτοῦ καὶ αἱ πρότερον παραχθεῖσαι ἐννομοὶ σχέσεις.

ΑΠ. 206 (1897). Ἐπειδὴ τὸ ἔθρονος ὁ Τῆς Ἀττικῆς νόμου
κί/ηροῦ τὴν ἀρχήν, ὅτι ὁ νόμος ἐρῖζει περὶ τοῦ μέλλοντος μόνον,
καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, ἤτοι δὲν ἠρηρᾷ τὰ πρὸ αὐ-
τοῦ κεκτημένα ἤδη δικαίω. ὅθεν προκειμένου περὶ παραγωγῆς, ἐφ'
ἧς διὰ τοῦ νέου νόμου ἐρῖζεται μακρότερος χρόνος τῆς συμπληρώσεως
αὐτῆς, ἢ εἰσάγονται ἄλλα προσοντα πρὸς ἐναρξιν ἢ διακοπὴν αὐτῆς,
ἐφαρμόζεται καὶ τότε ὁ νόμος ὁ ἰσχύων ὅτε αὕτη συμπληροῦται,
διότι πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς, τὸ δι' αὐτῆς παραγομένον δι-
καίον δὲν παρήχθη ἐτι, ἀλλὰ προσδοκᾷται, ἐπομένως ἐν τῇ περὶ-
πτώσει ταύτῃ, δὲν πρόκειται περὶ ἤδη κεκτημένου δικαίου, ἀλλ'
ἀπλῶς προσδοκωμένου, ἤτοι περὶ σχέσεως ἐκκερεμῶς, ἧς τὰ πτω-
ρεῖα δὲν εἶχον συμπληρωθῇ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὅπως
ἀποτελέσασσι κεκτημένον ἤδη δικαίον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφ'
οὗ ὁ νέος νόμος ΧΑ' τοῦ ἔτους 1877 μετέβαλε τὸν χρόνον τῆς ἐναρ-
ξεως τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς, ὁρίσας ὅτι ἡ παραγραφὴ αὐτῇ ἀρ-
χεται ἀφ' ἧς ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, καὶ οὐχὶ ὡς ὁ
Λογιστικὸς Νόμος, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, ἤτοι ὅπως μακρό-
τερον τὸν χρόνον τοῦτον, ἐπεται ὅτι ὁ νέος Νόμος ΧΑ' εἶναι ἐφαρ-
μοστέος ἐν προκειμένῳ, ἀφ' οὗ, καθ' ἃ καὶ τὸ ἔφετεῖον δελεται, ὅτε
ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος οὗτος δὲν εἶχε συμπληρωθῇ ἡ πενταετής πα-
ραγραφὴ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως.

3. Οἱ τὴν δημοσίαν τάξιν ἀφορῶντες νόμοι ὑποχρε-
οῦσι πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι.

4. Οἱ νόμοι οἱ περὶ ἱκανότητος πρὸς κτήσιν δικαι-
ωμάτων, ἢ πρὸς ἐπιχείρησιν νομικῶν πράξεων, διεκρούσι
τοὺς Ἑλληνας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ — Οἱ ἀλλοδαποὶ
διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ τῆς ἱκανότητος ταύτης νομῶν
τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν μεταξὺ
ἀλλοδαπῶν καὶ Ἑλλήνων ἐν Ἑλλάδι συσταμένων

ἐνοχῶν, οἱ ἀλλοδαποί, οἱ ἔχοντες τὴν κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον πρὸς σύστασιν αὐτῶν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα, λογίζονται ἱκανοί, ἂν καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των ἤθελον θεωρεῖσθαι ἀνίκανοι. — Ὁ γάμος, αἱ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων σχέσεις, ἡ ἐπιτροπεία καὶ κηδεμονία ρυθμίζονται, καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα Ἕλληνα, ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων αἱ αὐταὶ δὲ σχέσεις τοῦ ἀλλοδαποῦ, ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει.

ΑΠ. 44 (1500). Ἐπειδὴ ἁρμοδίως εἰσῆχθη ἡ ἀγωγή ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἡμεδαποῦ ὄντος τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ δεῦθεν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ἐφετέριον, ὅτι αἱ περὶ διαζυγίου διατάξεις τοῦ ἡμετέρου νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀλλοδαπῶν, ἀποκτησάντων μετὰ τὸν γάμον αὐτῶν τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἄνευ διαστολῆς ἂν οἱ τῆς διαζεύξεως λόγοι εἶναι προγενέστεροι ἢ μεταγενέστεροι τῆς ἀποκτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, οὐδένα παρῇ τοῦ νόμου ὁρισμὸν παρεβίασε, τούναντιον δέ, τῶν περὶ διαζεύξεως διατάξεων τοῦ νόμου ἀφορμῶν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, μᾶλλον συνεμορφώθη πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ἣν οἱ τὴν δημοσίαν τάξιν ἀφορῶντες νόμοι ὑποχωροῦσι πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπειδὴ αἱ διατυπώσεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸ κύρος τοῦ γάμου τῶν ἀλλοδαπῶν, ρυθμίζονται κατὰ τὸ ἀρθ. 4 τοῦ Ἀστικοῦ ἡμῶν νόμου ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκουσι, κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ γάμος τῶν διαδίκων, τελεσθεῖς, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσίαισα, πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀποκτησεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἔγκυρός ἐστι τηρηθεῖσιν τῶν διατυπώσεων οὐχὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου, ἀλλὰ τῆς πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἀναιρεσιβλήτος.

Ἐπειδὴ, τοῦ ἐφετερίου πεισθέντος, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐπισήμων πιστοποιητικῶν τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων καὶ τοῦ Νομάρχου Ἀττικοδοκιμίας, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἀπέκτησε τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἥτο κατὰ τὸ ἀρθ. 244 Πολ. Δικονομίας περιττὸν νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ θέματι τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ περὶ τοῦ ὅτι ἀπέκτησε τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἔδωκε τὸν ὅρκον τοῦ πολίτου Ἕλληνας, δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ περιληφθῇ καὶ ὅτι ἦτο ἐνῆλικος κατὰ τὸν νόμον τῆς πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκε, διότι ἡ δόσις τοῦ ὅρκου τοῦ πολίτου Ἕλληνας ἐπιβάλλεται

εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν ὡς τελευταία διατύπωσις πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας· ὁ δούς ἄρα αὐτὸν τεκμαίρεται ὅτι κέκτηται πάντα τὰ λοιπὰ νόμιμα πρὸς τοῦτο προσόντα καὶ ἐπομένως ὅτι ἐβεβαιώθη ἡ κατὰ τὸν νόμον τῆς πολιτείας εἰς ἣν πρότερον ἀνήκεν ἐνηλικιότης αὐτοῦ, οὐδ' ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσεύουσα ὅτι ἐπρότεινε τὴν κατὰ τὸν ἐγγέντα νόμον ἀνηλικιότητα αὐτοῦ.

ΑΠ. 102 (1878). Ἡ πρὸς ἐπιχειρήσιν συμβάσεως ἀγοραπωλητικῆς ἱκανότης καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἐπιτρόπων Μονῆς, κειμένης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κρίνεται κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ Μονή, περὶ τῆς πωλήσεως τῶν κτημάτων τῆς ὁποίας πρόκειται.

ΑΠ. 211 (1889). Ἡ πρὸς τὸ περίστασθαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἱκανότης ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐθνικότητος τοῦ παρισταμένου, δυνάμει τοῦ κανόνος, ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς πηγάζουσα ἱκανότης ὑπάγεται εἰς τὸν προσωπικὸν θεσμόν (statut personnel), δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, καὶ ὅ οἱ ἀλλοδαποὶ διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν.

ΑΠ. 476 (1893). Ἡ περίστασις τοῦ εἶναι τινα ἔμπορον, οὔτε ἰδιαιτέρως τινα προσωπικὴν κατάστασιν τοῦ κειμένου τὴν ἰδιότητα ταυτην συνιστᾷ, οὔτε τὴν ἱκανότητα πρὸς ἐπιχειρήσιν νομικῶν πράξεων αὐτῇ καὶ μόνῃ προσδίδει αὐτῷ, ὥστε νὰ ἐκλεισθῇ ταύτῃ τῷ λόγῳ ἐγκειμένη τῷ προσώπῳ, καὶ παρακολουθεῖσα τὸν ἡμεδαπὸν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατελοῦντα. Ἀρὰ ἐγούσης, κατὰ τὸν ἀστικὸν ἡμῶν νόμον, τοιοῦτόν τινα χαρακτῆρα τῆς ἰδιότητος τοῦ ἔμπορου εἶναι, ἡ ἐπιβαλλομένη ἐν ὁρισμένῃ χώρᾳ τῆς ἀλλοδαπῆς διατυπώσις ἐγγραφῆς τοῦ μετερχομένου τὸ ἐπάγγελμα ἐν εἰδικῷ βιβλίῳ, ἐστὶν ὅτι ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς χώρας ταυτῆς ἔδει νὰ ρυθμισθῇ, κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἰσχύος τῶν νόμων κατὰ τόπον ἀρχὰς τοῦ δικαίου.

ΑΠ. 214 (1891). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ ἀστικοῦ νόμου τοῦ 1856, τὰ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἀλλοδαποῦ ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει· κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 18 τῆς δια τοῦ νόμου ΠΛΩ κυρωθείσης προξενικῆς συμβάσεως ἀπὸ 15]27 Νοεμβρίου 1880 μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ὁ Πρόξενος ὁρεῖται ἐν ἀνάγκῃ νὰ προβαίνει, ἀνυπερθέτως εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐπιτροπείας τῶν ἀνικνῶν ὁμογενῶν του, ὅπως ὁ ἐπίτροπος ἐκπροσιπῇ αὐτοὺς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ ταυτίων συνάγεται, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ διορίσωσιν ἐπίτροπον τοῦ ἰσὺ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐγκατεστημένου ὑπηκόου Ἰταλοῦ ἀνελίκου, καὶ ἀνεκὸς ὑποθεθῇ, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ὁ διορισμὸς ἐπίτροπου ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν δικαστικῶν ἀρχῶν.

Ἀφοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, δὲν δύναται νὰ διορίσωσιν ἐπίτροπον τῶν ὑπηκόων Ἰταλῶν ἀνελίκων,

ὁ ἰσχυρισμός, ὃν οἱ ἀναιρεσεῖοντες ὑπέβαλον εἰς τὸ ἐρετεῖον, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ὁ διορισμός ἐπιτρόπου τῆς ἀνηλίκου ὑπὸ τῶν ἰτολικῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ἀποδίνει ἀνευ σημασίας τινός· διότι ἡ ἀξιουμένη ἀδυναμία, κὰν ἀληθὴς ᾖ, δὲν δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ τὸν ὑπο τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνευ ἐξουσίας γεγόμενον διορισμὸν ἐπιτρόπου τῆς εἰρημένης ἀνηλίκου.

ΑΠ. 137 (1877). Εἰς δίκην περὶ δανειστικοῦ συμβόλαιου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγένετο κατάσχεςις τις, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρτ. 1498 τοῦ Ἰουνίου κώδ., εἰὰ τὸ συμβόλαιον ἐγένετο πρὸ τοῦ κώδικος αὐτοῦ.

ΑΠ. 381 (1855). Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 234 (ἐμπρὶν νομοῦ) τῆς ὁποίας ὁ σωτήριος σκοπὸς εἶναι νὰ περιορίσῃ τὰς καταχρήσεις τὰς παραγομένας ἐκ τῶν ἀνευ ἀνάγκης εἰς ξένους μμὲνες γινομένων δανείων πρὸς ζημίαν καὶ καταστροφὴν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν πλοίων, δὲν εἶναι ἐπαχθεσιτέρα πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς παρὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἡμεδαποῦ δικαίου περὶ τῆς ἐν γένει ἱκανότητος τῶν προσώπων τοῦ συνάπτειν ἐγκύρως συμβόλαια, καὶ ὁμοίως κατὰ τὴν κοινὴν ἀπάντων τῶν εὐνομουμένων ἐθνῶν συναίνεσιν, ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μετ' ἡμεδαποῦ συναλλαττόμενος ἀλλοδαπὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον προσωπικὴν ἱκανότητα τοῦ ἡμεδαποῦ εἰς τὰ νὰ συνάψῃ ἐγκύρως τὸ συμβόλαιον.

25. Ἡ νομὴ, ἡ κυριότης, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποσπώμενα ἀπόλυτα δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν νομῶν.— Ἡ ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ διέπεται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς τὴν ἀνήκει ὁ κληρονομούμενος, ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν Ἑλλάδι, τὰ ὅποια ὡς πρὸς τοῦτο διέπονται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου.

ΑΠ. 23 (1845). Καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας καὶ κατὰ τὰς περὶ τῶν ὄρων τῆς ἰσχύος τῶν ξένων προσωπικῶν νόμων ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν, τὸ κύρος δωρεᾶς γενομένης ἐν Ἑλλάδι πρὸς Ἕλληνα καὶ ἀφορώσης εἰς ἀκίνητα κτήματα κείμενα ἐν Ἑλλάδι, διέπεται ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν νόμων.

ΑΠ. 149 (1849). Προκειμένου περὶ ἀκινήτου κτήματος, κειμένου ἐν Ἑλλάδι, δυνάμει νομικῆς πράξεως γενομένης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τὰ ἐσωτερικὰ, ἥτοι τὰ κατ' οὐσίαν προσόντα, τὰ συνιστάοντα αὐτὴν ἐγκυρον, πρέπει νὰ κριθῶσι κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχυροὺς νόμους· διότι, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀπορρέοντα ἐκ τῆς κυριαρχικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῶν νομοθεσιῶν καὶ τῆς νομολογίας τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων

αὐτῆς εὐρισκομένων προσώπων καὶ πραγμάτων, οἱ νόμοι ἐκάστου ἔθνους διέπουν τὴν κτῆσιν καὶ ἀποβολὴν τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας κειμένων ἀκινήτων.

ΑΠ. 388 (1874). Κατ' ἀρχήν, παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἀνεγνωρισμένην, ἡ κτῆσις ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων διέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς χώρας, ἐν ᾗ κεῖται τὸ ἀκίνητον, διότι τοιοῦτοι νόμοι εἰσὶ πραγματικοί, ὡς φέροντες δὲ χαρακτῆρα προστατευτικῶν τῶν συμφερόντων τῶν ὁμοεθνῶν εἰςὶ δημοσίας τάξεως, καὶ διὰ τοῦτο ἀπολύτως ἐφαρμοστέοι ἐπὶ τῆς ἀποκτῆσεως ἐμπραγμάτων δικαιῶν ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐὰν ἡ πράξις τῆς μεταβιβάσεως ἐγένετο ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μεταξὺ ἀλλοδαπῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χερτοσήμου νόμου, διὰ πᾶσαν μεταβολὴν τῆς κατοχῆς ἀκινήτων ἀπαιτεῖται, ἐπὶ παινῇ ἄκυρότητος, συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο.

ΑΠ. 102 (1878). Ἡ νομὴ καὶ ἡ κυριότης, ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἐμπραγμάτων δίκαια ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἀκινήτων κινούνται κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους (ἀστ. νόμου ἄρθρ. 5)· ἐπομένως σύμβασις, ἀφορώσα εἰς μεταβολὴν κατοχῆς ἢ κυριότητος ἀκινήτου, εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, μὴ κατάρτισθεῖσα ἐνώπιον συμβολαιογράφου (Ν. Χαρτ. 42).

ΑΠ. 13 (1880). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1856 ἀστικοῦ νόμου, ἡ νομὴ, ἡ κυριότης καὶ τὰ ἄπ' αὐτῆς ἀποσπώμενα ἀπόλυτα δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων κινητῶν ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων, ὅθεν καὶ ἡ διεκδικησις γραμματικῶν ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένων καὶ διεκδικουμένων ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρόντων ρωμαϊκῶν νόμων περὶ διεκδικήσεως κινητῶν κατ' αὐτοὺς δὲ ἐπιτρέπεται ἡ διεκδικησις αὐτῶν αὐτῶν γραμματικῶν καὶ κινητῶν, περιελθόντων μὴ νομίμως εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου (Ν. 23 Κῶδ. 3. 32 καὶ Ν. 2 Κῶδ. 11. 2).

ΑΠ. 306 (1855). Ἐάν τις ἐγκατεστημένος ὢν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελευτήσῃ ἐν Ἑλλάδι ἀκλήρος, τὸ ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ δικαίωμα ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τῆς κατοικίας αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ κινητὴ ἀκλήρανόμητος περιουσία, καὶ ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς περιουσίας ταύτης τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου περὶ τῆς εἰς τὸ Δημοσίον τῆς Ἑλλάδος μεταβιβάσεως τῆς προκειμένης περιουσίας, διότι ἡ λόγῳ κληρονομίας μεταβιβάσις τῆς περιουσίας τοῦ τελευτήσαντος εἰς τοὺς ἐπιζῶντας ἀποτελεῖ κυρίως τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένην τεχνητὴν ἐπέτασιν τῆς θελήσεως καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ βούλησις αὕτη, ἥτις ἰσχύει, ἄλλοτε μὲν ρητῶς ἐπὶ τῆς ἐκ διαθήκης, ἄλλοτε δὲ σιωπηρῶς ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐκπερασμένη, συνέχεται στενῶς μετὰ τοῦ προσαίπου τοῦ ἀποθνήσκοντος καὶ ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τῆς μονίμου αὐτοῦ κατοικίας.

ΑΠ. 43 (1875). Ἡ τε ἐκ διαθήκης καὶ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ

ἐπὶ ἀκινήτων κειμένων ἐν Ρωμουνίᾳ διέπεται ὑπὸ τοῦ ρωμανικοῦ νόμου.

ΑΠ. 88 (1871). Οἱ βυζαντινοὶ νόμοι ἐκυρώθησαν παρ' ὅλων τῶν Συνελεύσεων ὡς συμπληρωτικοὶ τῶν ἐθνικῶν νόμων· διότι καὶ τὸ διαταγμα τοῦ 1835 κηρύττει αὐτὰ ἐπικρατέστερα τῶν νόμων· ἀν' ὅτε δὲ εἶπει τοῦτο ἐὰν ἡ κύρωσις τῶν ἐθνικῶν συνελεύσεων ἤνοιξε νὰ καταργήσῃ τὰ ἔθιμα καὶ ἐπέφερε τὴν ἀπραξίαν αὐτῶν· ὥστε διατήρη γενομένη πρὸ τοῦ 1835, καθ' οὓς εἴθισται τότε τύπους, ἐγκυρὸς ἐστὶ.

ΑΠ. 241 (1869). Ἦρνήθη δὲ ρητῶς καὶ ὅτι ὁ Μ. καὶ ἡ σύζυγος του εἶναι ἀπὸ τοῦ 1833 ἔτους, πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς κλοπῆς του, ὑπῆκοι Ἕλληνες, ὥστε τὸ ἐφετεῖον, θεωρήσαν ὡς ὁμολογούμενον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ε. ἀπέθανεν ὡς Ἕλληνίς, παρίειδεν τὴν περὶ τούτου πρότασιν τοῦ νῦν ἀνααιρεσέοντος, καὶ παρίειπε νὰ διατάξῃ τὴν δέουσαν περὶ τῆς ἀντικρουσθεῖσης ἀμφισβητήσεως τοῦ ἀποδείξει, καθὼς καὶ περὶ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου ἐθίμου, ἐν ᾧ ἡ ἀποδείξις δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἂν, καθὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀξιοῦ ὁ ἀναίρεσις, ἔχῃ δικαίωμα μέρψους κατὰ τῆς διαθήκης τῆς Τ., διότι, κατὰ τὸ ὁ ἄρθρον τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἡ ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ διέπεται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ κληρονομούμενος, ἐκτός ἐὰν πρόκηται περὶ ἀκινήτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι, τὰ ὁποῖα ὡς πρὸς τοῦτο διέπονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου· κατὰ συνέπειαν, πρὶν ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν τὴν στηριζομένην εἰς τὴν τῆς μέρψους λόγον, ὅφειλε νὰ ἐξετάσῃ οὐχὶ μόνον ἐὰν ὁ λόγος οὗτος καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀναγκαίου κληρονόμου στηρίζεται εἰς διατάξιν τῶν ἐγκυρίων ἐν Ἑλλὰδι νόμων, ἀλλὰ καὶ ἂν κατὰ τὸ εἰρημένον ἔθιμον παρέχῃ εἰς τὸν ἀναίρεσέοντα δικαίωμα νὰ προσβάλλῃ τὴν περὶ ἧς πρόκειται διαθήκην ὡς ἀκυρόν· παραλίπον δὲ τὴν περὶ τούτου ἐξέτασιν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, παρεβίβασεν τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῆς πολιτ. δικον. 244 καὶ 248, καὶ ἕνεκα τούτου ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναίρετά.

ΑΠ. 242 (1869). Ἐπειδὴ τὸ ἐφ. πείσθεν ὅτι ὁ περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποίου πρόκειται Γ. διέμεινε μὲν ἐν Θήρᾳ πρὸ 20 ἐτῶν, ἀλλὰ διετήρησε πάντοτε τὴν Ἰονικὴν ἀπηκοσύνην καὶ οὐ μόνον ἀν' ἐπολιτογραφηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἀπεναντίας, καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν Θήρᾳ διαμονῆς του διετέλει ἐγγεγραμμένος ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ αὐτοῦ Ἀγγλικοῦ Ὑποπροξενείου ὡς ὑπῆκοος Ἰωνίος καὶ ἐπροστατεύετο ὑπὸ τῶν Προξένων τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς 19 Μαΐου 1864 ὅτε ἐγένετο ἡ μετὰ τῆς Ἑλλήνων ἑνωσὶς τῆς Ἑπτανήσου, διετήρησε, καίτοι διαμείνων ἐν Θήρᾳ, τὴν περὶ πολίσεως πρόθεσιν τοῦ μέχρι τοῦ Ἰωάννου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅτε ἀπώδωκε, συμφώνως μὲν τὸν νόμον ἀπεφῆκεν ὅτι ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς Ἰωνίου πολιτείας, καθόσον ἡ παρουσία αὐτοῦ δὲν συνίσταται ἐξ ἀκινήτων, ἀλλὰ μόνον ἐκ κινήτων.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τῆς ἀναίρεταιούσης, ὅτι τοῦ συζύγου αὐτοῦ ἀποβάντος ἀφ' οὗ ἡ Ἰόνιος πολιτεία προσήρτηθη εἰς τὸ ἑλληνικὸν βασιλεῖον, ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τοὺς ἐν κατοικίᾳ τοῦ αὐτοῦ συζύγου τῆς ἰσχύοντες νόμους καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα Ἀστικὸν Κώδικα, ἀνυπόστατός ἐστι, διότι καὶ μετὰ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔνωσιν τῶν Ἰονίων νήσων ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ καὶ ὁ Ἰόνιος Κώδιξ ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ ἡ κληρονομία τῶν Ἰονίων διέπεται κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα καὶ ἂν ἀποδιώσων ἐκτὸς τῶν Ἰονίων νήσων, ὡς ἤθελε γίνεαι ἂν ἡ Ἰόνιος Πολιτεία ἀπετέλει ἐτι ἰδιαιτέρον κράτος.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία τῶν Ἑπτανήσιων ὡς πρὸς τὴν κινήτην αὐτῶν περιουσίαν διέπεται ἀπὸ τὸν Ἀστικὸν τῆς Ἑπτανήσου νόμον ὅπου καὶ ἂν ἀποδιώσων, τὸ δικαστήριον τῶν Ἑρετῶν δὲν ὥφειλε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἡ Γ' εἶχε τὴν κατοικίαν του, διότι ἡ κατοικία δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὸ περὶ ρυθμίσεως τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ζήτημα.

ΑΠ. 46 (1890). Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ νόμου ΡΝ' τῆς 20 Ἰανουαρίου 1866 δὲν ἐπιβεβλήθη εἰς τοὺς Ἰονίους νήσους ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1834 Β. Δ. περὶ πολιτικοῦ νόμου, διατηροῦσι δὲ αὐτὴν τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν αἷς περιλαμβάνονται καὶ αἱ κανονίζουσαι τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴν, αἱ διατάξεις δ' οὗται ἐφαρμόζονται προκειμένου περὶ ἀποδιώσαντος ἐν Αἰγύπτῳ Ἰονίου, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 124 τοῦ νόμου περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν.

ΑΠ. 43 (1875). Ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ ἐπὶ ἀκινήτων, κειμένων ἐν Ἑλλάδι, διέπεται ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν νόμων, κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἀστικοῦ νόμου, ἡ δὲ διαταξὶς αὕτη ἰσχύει οὐ μόνον ἐπὶ συγκρούσεως ἡμεδαποῦ πρὸς ἀλλοδαπὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συγκρούσεως τοῦ Ἰονίου Κώδικος πρὸς τὴν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Ἑλλάδι ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

ΑΠ. 12 (1877). Ἐάν ὁ σύζυγος γυναικὸς τινος ἦτο ὑπήκοος Ἑλλήνι καὶ κάτοικος ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν τελευταίαν του, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου, δεόν νὰ θεωρηθῇ ἡ σύζυγος κληρονόμος τοῦ τέκνου τῆς, ἐξαίρεσις τῶν ἐν τῇ πρώτῃ Ἰονίᾳ πολιτεῖᾳ κειμένων ἀκινήτων, ὡς πρὸς τὰ ὅποια ἐφαρμοσθήσονται τὰ ἐκεῖ ἰσχύοντα.

6. Αἱ ἐνοχαὶ ρυθμίζονται ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ῥητὴν τῆς σιωπηρᾶν θέλησιν τῶν ἐνεχομένων, προκειται νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐκτὸς ἂν ὦρισαν οὗτοι τὸν νόμον, εἰς ᾧ θέλουσι νὰ ὑποβληθῶσιν.— Αἱ ἐξ ἀδικημάτων ὁμῶς ἐνοχαὶ διέπονται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου.

ΑΠ. 15 (1842). Ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς ἰσχύουσιν οἱ νό-

μοι τοῦ διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν προσδιορισθέντος τόπου, καὶ οὐ οἱ τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 118 (1850). Ἡ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλέτου καθιερωμένη παραγραφὴ θεωρεῖται ἐν γένει εἶδος ποινῆς κατὰ τοῦ δανειστοῦ ἐνῆκα τῆς ἀμελείας αὐτοῦ, ὅπως ἐνασχέσῃ ἐν καιρῷ τὴν ἀπαίτησίν του, ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι ὁ νόμος τοῦ τόπου, ἐν ᾧ πρέπει νὰ πληρωθῇ συναλλαγματικῇ τις, διέπει τὴν παραγραφὴν αὐτῆς, διότι ὁ δανειστής αὐτῇ ὀφείλων νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν ἔχει ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν νόμον τοῦ τόπου τούτου· τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀγνωρίζει καὶ ἡ Πολιτικὴ Δικονομία (ἄρθρ. 22 § 4 καὶ καθιεροῦσι κυρίως οἱ Ν. 1—3 Π. (42, 5), ἄλλως ἐὰν ὁ δανειστὴς ὑπέκειτο εἰς τοὺς νόμους παντὸς τόπου, ὅπου ὁ ὀφειλέτης καὶ ἐκ κατὰ τῆς πίστεως ἠδύνατο ἐκάστοτε νὰ μεταφέρῃ τὴν κατοικίαν του, καλὴ πίστις, ἥτις τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἠδύνατο κλονισθῇ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ δανειστοῦ νὰ διακυβεύωνται.

ΑΠ. 40 (1883). Εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνοχλῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐπακόλουθα αὐτῶν, ἥτοι τὰ ἐπισυμβαίνοντα καὶ μὴ προσβλεπόμενα κατὰ τὴν συνουσιολόγησιν· οἷον ἡ ὑπερμερία, τὸ πταίσμα καθὼς συμπίπτουσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, τροποποιούντα αὐτὴν, ἐπομένως καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τόκου τῆς ὑπερμερίας ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως.

7. Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιχειρούμεναι νομικαὶ πράξεις ἔχουσι κατὰ τὸν τύπον αὐτῶν κύρος ἐν Ἑλλάδι, καταρτιζόμεναι εἴτε κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ νικὸν νόμον, εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν ἰσχυροῦσας διατυπώσεις.

ΑΠ. 78 (1867). Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρ' ἡμεδαπῶν ἐπιχειρούμεναι νομικαὶ πράξεις ἔχουσι κύρος ἐν Ἑλλάδι, καταρτιζόμεναι εἴτε κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ἰσχυροῦσας διατάξεις, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἐὰν ἐπὶ συμβάσεως τινος (π. χ. συμβάσεως) ἢ ἑτέρας τῶν συμβαλλομένων ἔχῃ τὴν (βαρύνουσαν) τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατετίσθη ἡ σύμβασις.

ΑΠ. 117 (1867). Προκειμένου περὶ συνουσιολογικοῦ (συνταχθέντος ὑπὸ Ἑλλήνων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ), ἥτοι περὶ συμβάσεως καὶ οὐ περὶ καθαρῶς δικαιοδικαστικῆς πράξεως, δὲν ἰσχύει τὸ ἄρθρ. 54 τοῦ περὶ προξ. δικαιοδ. νόμου, ἀλλ' ὁ ἀστικός νόμος, καθ' ὃν ὁ τύπος τῆς πράξεως ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπιχειρεῖται αὕτη.

ΑΠ. 187 (1854). Προκειμένου περὶ Γαλλοῦ, συντάξαντος τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφον αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῆς ἐν Ρώμῃ γαλλικῆς πρεσβείας, νομίμως συντάσσεται τὸ πληρεξούσιον τοῦτο κατὰ τοὺς γαλλικοὺς νόμους, διότι οἱ τοιοῦτοι ὑπάλληλοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα δυνάμει νόμου νὰ ἐνεργῶσι τοιαύτας πράξεις, ὁρίζονται νὰ

συμμερφωθῶσι πρὸς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των καὶ οὐχὶ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, ἐνθα ἐνεργοῦσι τὰ δημόσια καθήκοντά των.

ΑΠ. 129 (1854). Οὐδείς νόμος ἢ κανὼν τοῦ δικαίου, οὔτε κανὼν ἢ τις τοῦ διεθνούς δικαίου κωλύει τοὺς ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ πρέσβεις ἀποβαλλόντας ἐκουσίως αὐτόθι εἰς ἰδιωτικὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου νομικὰς σχέσεις, ἐπομένως ἡ ἰδιότης πασῶν τινῶν ὡς πρέσβεις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ οὐκ κωλύει αὐτοὺς νὰ διαθέτῃ τὴν περιουσίαν του δι' ἰδιογράφου διαθήκης, κατὰ τοὺς ἰσχύοντας αὐτόθι τύπους.

ΑΠ. 429 (1854). Τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος ἐννοεῖ, ὅτι ἡ ἐνώπιον Συμβολαιογράφου διαθήκη γίνεται μόνον κατὰ τοὺς ἐν ἑλλάδι τύπους τοῦ ξένου κράτους χάριν εὐκολίας τοῦ Ἑλλήνων διαθέτου, μὴ δυναμένου ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ νὰ ἔγῃ Συμβολαιογράφον ἐνεργοῦντα κατὰ τοὺς τύπους τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, οὐκ ἐννοεῖ δὲ ὅτι ἀπαγορεύσῃ νὰ γίνηται καὶ κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ ἰσχύοντας τύπους ἡ αὐτόθι συντασσόμενη ἰδιογράφος διαθήκη, ἐξ ἐκείνης ἐκ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ αὐτοῦ ποσίου δι' οὗ ἐπιτρέπεται ἐκ τῶν εἰς ξένον κράτος εὐρισκόμενον Ἑλλήνων νὰ διαθέτῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ νομοθέτης παρεῖχε τὸν διαθέτα τοιοῦτον εἶδους διαθήκας εἰς ξένον κράτος συντασσόμενος γενικὸν κανὼν, καθ' ὃν ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἰσχύοντος, καθ' ὃν χρόνον καὶ τόπον ἐγένετο τὸ ἐγγράφον.

ΑΠ. 129 (1854). Ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου εὕρεσις τῆς ἰδιογράφου αὐτοῦ διαθήκης μεταξύ τῶν χαρτίων αὐτοῦ καὶ οὐχὶ εἰς χεῖρας ἄλλου, εἶναι μὲν εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου ἀπαιτούμενων τύπων διὰ τὸ κύρος τῆς τοιούτης διαθήκης. Ἐὰν ἀπὸ ὁ νόμος οὗτος ἐπιτρέπει, ὅπως ἡ εἰς ξένον κράτος διαθέτης διαθήκη τοῦ Ἑλλήνου γίνηται κατὰ τοὺς αὐτόθι ἰσχύοντες τύπους, οὗτοι δέ, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρθρ. 61 ὁριζομένου, προστίθουσιν ἄλλον τύπον, ὅτι ἡ ἰδιογράφος νὰ παραδίδῃται εἰς χεῖρας τρίτου καὶ οὐχὶ νὰ εὕρεσκηται μεταξύ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι ὁ τύπος οὗτος πρέπει νὰ τηρηθῇ, ἀπὸ τῆς διαθήκης γίνεται κατὰ τοὺς αὐτόθι ἰσχύοντες νόμους, καὶ οὐχὶ ὁ τοῦ ἀρθρ. 61, ὁ πρὸς τὸν θάνατον ἐν Ἑλλάδι τοῦ εἰς ξένον κράτος ἀνηκόντος διαθέτου οὐδαμῶς μεταβάλλει τὴν κατάστασιν τῶν ἤδη ἐκφυγόντων γεγονότων, διότι ὅταν ὁ νόμος τοῦ ξένου κράτους ἀπαιτῇ ἢ ἐπιτρέψῃ ἡ ἰδιογράφος διαθήκη νὰ παραδίδῃται εἰς χεῖρας τρίτου καὶ οὐχὶ νὰ εὕρεσκηται μεταξύ τῶν χαρτίων τοῦ διαθέτου ἀποθανόντος Ἑλλήνου, καὶ πραγματικῶς ἐτηρήθῃ ὁ ὑπὸ τοῦ ξένου νόμου ἀπαιτούμενος τύπος οὗτος, θεωρεῖται τότε ὡς ἐκπληρωθεὶς ὁ τύπος τοῦ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος, διότι οὗτος ἐπιτρέπεται, ἀνευ ἐξαιρέσεως ἢ περιορισμοῦ, ἡ ἰδιογράφος διαθήκη νὰ γίνηται κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ ξένῳ κράτει νόμους, ἐνθα ἡ διαθήκη ἐγένετο.

ΑΠ. 54 (1860). Τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψήφισματος ἐν

νοεῖ διὰ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ μέρους νὰ υποβάλῃ πάσας τὰς μὴ ἰδιογράφους διαθήκας εἰς τοὺς τύπους τῆς Ἐπικρατείας ἐνθα γίνονται, οὐκ ἔστι δὲ νὰ περιορίσῃ αὐτὰς εἰς τὸν τύπον τῆς ἐνώπιον Συμβολαιογράφου συντάξεως, διότι ἄλλως ἤθελε διατάξει τι ἄλλως ἀνεφάρμοστον, ἐὰν τυχὸν δὲν ὑπάρχωσι Συμβολαιογράφοι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἀρα καὶ ἐπὶ τοιούτων διαθηκῶν ἐφαρμόζεται ὁ κανὼν, ὅτι ὁ τύπος τῶν πράξεων κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου, ἐνθα συντάσσονται, ὅσοι ἐν ἄλλως ἐσκόπει ὁ νομοθέτης, ἢ θελὲν ἐκφράσαι ρητῶς τὴν ἐξίκαρσιν τοῦ κανόνος.

ΑΠ. 81 (1875). Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τοῦ Προξένου συντασσόμεναι διαθήκαι διέπονται ὑπὸ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος νόμου ἥτοι ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ψηφίσματος τοῦ 1830.

8. Κατ' αὐδεμίαν περίπτωσιν δύνανται νὰ ἐφαρμολογήσιν ὑπὸ ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἀλλοδαποὶ νομοὶ ἀντιθαίνοντες εἰς ἡμεδαποὺς νόμους τῆς δημοσίας τάξεως, ἢ ἀφορῶντες θεσμοθεσίας μὴ ἀναγνωρίζομεναι ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων.

ΑΠ. 125 (1901). Ἐπειδὴ βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶναι τὸ ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀναιρεσέοντος ὑπὸ τοῦ ρωσικοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀπορρέον κληρονομικὸν δικαίωμα, ἥτοι σχέσις ἀπορριπτή κατὰ τὸν Ἀστικὸν ἡμῶν Νόμον τοῦ 1855 (ἄρθρον 4) ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τῆς ἰθαγενείας μὲν τοῦ ἀναγνωρίζοντος πατρὸς, ἐὰν οὗτος τυχρὰν ἑλλην ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τοῦ ὀρθοδόξου δὲ ὁρθοδόξου αὐτοῦ ἐν ταῖς μὴ χριστιανικαῖς τῆς Ἀνατολῆς χώραις, ἐὰν τυχρὰν ὀρθοδόξον ὠθωμανόν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτε κατὰ τὰ ἀνέκαθεν κρατοῦντα ἐν Τουρκίᾳ ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα, τὰ δι' ἐπανειλημμένων ρωσικῶν βερατίων κυρωθέντα, ἐφαρμόζεται ὁ Βυζαντινὸς Νόμος ἐπὶ πάσης γαμικῆς καὶ κληρονομικῆς διαφορᾶς ἢ ἄλλης ἀπορριπτῆς εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τῶν ὀρθοδόξων ὠθωμανῶν ὑπηκόων, κατὰ τὸν ρηθέντα νόμον, διέποντα προδήλως τὴν δικαιοκρίτην τῆς ἐκ τῶν νόμων τέκνα δὲν κληρονομοῦσι τὸν οὐσιακὸν πατέρα, ἐκτός ἐὰν νομιμοποιηθῶσι, τοῦθ' ὑπερ μόνον κατὰ δύο τρόπους, ἢ ὡς ἐπὶ τῇ νομιμομένου γάμου καὶ διὰ βασιλικῆς ἀντιγραφῆς, περὶ ὧν ἡ ἐν προκειμένῳ οὐδαμῶς ἀρα ἤμαρτεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπορριπτή· μένη ὡς πρὸς τὴν κληρονομίαν, τῶν κενετῶν νόμων ἀντικειμένη τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσέοντος, ὅστις, Ἐλλήνων τῇ ἰθαγενείᾳ, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως, τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, κατ' ἃ ἀνέκαθεν ἐκτελεσθῆναι δεύεται τὸ ἐφετεῖον, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐκπαύῃ τοὺς ἀναιρεσέοντας, Ἐλλήνας ἐπίσης, ἢ ἐνώπιον τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, μόνον ἀπορριπτικῶς κατὰ τὸν νόμον εἰς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων ἐν Τουρκίᾳ διαφοράς.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν προσηκόντως κεκρυμένων ἐν

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖας

τιγράφων προσαγομένων προτάσεων, τῶν ὑποβληθειῶν κατὰ τὴν συζητήσιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ ἀναιρεσίῶν ἰσχυρίσαστο ὅτι κατὰ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ κρατοῦντα, τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα διέπεται ὡς πρὸς τὰ αὐτὸς κεῖμενα ἀκίνητα ὑπὸ τοῦ ἐπιχωρίου νόμου, καθ' ὃν καὶ τὰ νόθα τέκνα, ἀναγνωρίζομενα, κληρονομοῦσι τὸν φυσικὸν πατέρα, τὸ δὲ ἐφετεῖον παρέλιπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν, περὶ οὗ τοῦναντίον ὤφειλε κατὰ νόμον ἡτιολογημένως ν' ἀποφαίνηται, ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται περὶ ἀλλοδαποῦ θεσμοῦ, ἀποδοκιμαζομένου ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας, ἢ ἀντιβαίνοντος εἰς ἡμεδαποὺς νόμους δημοσίας τάξεως.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ προδῶπων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ ἀπολαύσεως, ἀποβολῆς, καὶ ἀνακτήσεως
τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ἀπολαύσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.

9 Ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς τῶν πολιτικῶν, ἅτινα ἀποκτῶνται καὶ διατηροῦνται μόνον κατὰ τὸ δημοσίον δίκαιον.

10. Πᾶς Ἕλλην ἀπολαύει ἀπάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.

11. Τὸ κυοφορούμενον λογίζεται γεννηθὲν ὡς πρὸς τὰ εἰς αὐτὸ ἐπαγόμενα ἀστικά δικαιώματα, ἂν τεχθῇ ζῶν· ἐν ἀμφιβολίᾳ δέ, ἂν ἐγεννήθῃ ζῶν ἢ νεκρὸν, ὑποτίθεται τὸ πρῶτον.

12. Τὰ κατὰ τὸν νόμον συνεστηκότα νομικά πρόσωπα ἀπολαύουσι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, καθόσον δὲν τροποποιούσι τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν ἰδιαίτεροι νομοί.

13. Ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, ἐκτὸς ἂν νομοὶ τοῦ Κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδωσιν ἀστικὸν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαποὺς.

14. Ἕλλην εἶναι—α' ὁ ἐξ Ἑλληνος πατρὸς
Δημοτικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

γεννηθεῖς.—β' ὁ ἐξ Ἑλληνίδος καὶ ἐκ πατρίμου.—γ' ὁ ἐξ ἀδελφῶν πατρὸς καὶ μητρὸς δι' γεννηθεῖς.—δ' ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς μητρὸς καὶ πατρίμου πατρὸς Ἕλληνας γεννηθεῖς, ἂν νομίμως γένῃ ὑπ' αὐτοῦ.

15. Ὁ ἀλλοδαπός, ὁ κατὰ τὸν νόμον τείας, εἰς τὴν ἀνήκει, ἐνήλικος, γίνεται Ἑλληνογραφίσεως.— Πᾶς δὲ ὁ θέλων νὰ πολιτογραφηθῇ, ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τὴν περὶ τούτου θέλησιν τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλει νὰ κατοικήσῃ, καὶ μετὰ τὴν δήλωσιν νὰ ἐν Ἑλλάδι, εἰάν μὲν ἦναι ὁμογενὴς ἐπὶ δύο, καὶ ἀλλογενὴς ἐπὶ τρία ἔτη μετὰ παρέλευσιν προθεσμιῶν τούτων, καὶ πιστοποιήσαντος τοῦ ἐισαγγελέως τῶν ἐφετῶν, ὅτι δὲν ὑπέπεσεν ἐν γνημίᾳ ἢ πλημμελίᾳ, ἐκ τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ 22 ἄρθρῳ τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὀφείλει νὰ παραστήσῃ πρὸς τὸν ἀρμοδίον νομάρχου τὸν ὅρκον τοῦ 15.

16. Ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἐν πόλιν πολιτογράψῃ ἐγκατασταθέντα ἀλλοδαπὸν πρὸς τὸν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρὸς πολιτογράψῃ ὁ νόμος χρόνου ἀπόλαυσιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων. ταύτη δὲ περιπτώσει ἅπασαι αἱ νομικαὶ σχέσεις καθιερῶνται κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς νόμους.

17. Τὰ γεννηθέντα τέκνα πρὸ τῆς πολιτογραφίσεως δηλώσεως καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἡδὲ πολιτογραφηθέντος μένουσιν ἀλλοδαποί· ἂν δὲ κατὰ τὸν νόμον τῆς πολιτογραφίσεως ἡ σύζυγος ἢ τὰ τέκνα ἦσαν ἀνήλικοι, δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὴν τῆς ἐκείνου ἰδιότητα, εἰάν, ἐντὸς ἑτῶν ἀπὸ τῆς ἐνήλικας

* Τὰ περὶ πολιτογραφίσεως τροποποιουῦνται διὰ διαφ. δημοσιευομένων κατωτέρω ἤτοι Νόμου ΒΤΚ' 1895, νόμ. Μαρτίου 1897 καὶ Νόμου ΒΩΔΖ' τοῦ 1901.

των, δηλώσωσι τὴν περὶ τούτου θέλησιν των εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλουσι νὰ καταστήσωσι τὴν κατοικίαν των, κατοικήσωσιν ἐν Ἑλλάδι, καὶ δώσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου τὸν ὄρκον τοῦ Ἑλλήνος.

18. Τὰ ἐν τῇ διετίᾳ ἢ τριετίᾳ γεννώμενα τέκνα τῶν ἐν τῷ 15 ἄρθρῳ ἀναφερομένων καθίστανται Ἑλληνες διὰ τῆς πολιτογραφήσεως τοῦ πατρὸς.

19. Ὁ ἐξ Ἑλληνίδος καὶ μὴ νομίμου πατρὸς ἀλλοδαποῦ γεννηθεὶς, ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐν Ἑλλάδι ἐξ ἀλλοδαποῦ γεννηθεὶς, δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 17 ἄρθρου.

20. Ὁ ἐκ γονέων ἀποβαλόντων τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα γεννηθεὶς δύναται πάντοτε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος, ἐκπληρῶν τὰς διατάξεις τοῦ 17 ἄρθρου.

21. Ἀλλοδαπὴ μεθ' Ἑλλήνος συζευχθεῖσα γίνεται Ἑλληνίς.

22. Ἀλλοδαπὸς προσενεγκὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα μεγάλας ἐκδουλεύσεις, εἰσαγαγὼν ἀξίολογον ἐφεύρεσιν ἢ βιομηχανίαν, καθιδρύσας καταστήματα κοινωφελῆ, ἢ ἐπ' ἐξόχῳ διανοητικῇ ικανότητι διακρινόμενος, δύναται νὰ πολιτογραφηθῇ διὰ νόμου. **

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ ἀποβολῆς καὶ ἀνακτήσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.

23. Ἀποβάλλει τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα — α'

* Τοῦ ἄρθ. 22 ἐ-έθη ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΥΛΗ 1858.

** Ταῦτοι νόμοι εἰσὶν ὁ ΥΜΖ' 1858 περὶ πολιτογραφήσεως Δ. Βερναρδάκη, ὁ ΥΜΗ' 1858 περὶ πολιτογρ. Α. Ἀρσάκη, ὁ ΥΜΘ' 1858 περὶ πολιτ. Σ. Σίνα, ὁ ΣΙΔ' 1867 περὶ πολιτ. Ἑλ. Μασάσκη (Δόρα ἢ Ἰσπρία), ὁ ΠΜΗ' 1882 περὶ πολιτ. Κ. Ζάππα. Ἐπιθεὶ καὶ νόμον ΑΡΚΘ' 1883 περὶ ὀρκωμοσίας τῶν διὰ νόμου πολιτογραφουμένων.

ὁ ἐν ἀλλοδαπῇ πολιτογραφηθεὶς. — 6' ὁ ἄνευ Βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθεὶς δημοσίαν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένη κυβερνήσει.

24. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀποβαλόντος τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα διαμένουσιν Ἑλληνες.

25. Ἡ μετ' ἀλλοδαποῦ συζευχθεῖσα Ἑλληνὶς ἀποβάλλει τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα· ἂν δὲ ὁ σύζυγος τῆς πολιτογραφηθῇ Ἑλλην, ἡ αὐτὴ χηρεύσῃ ἢ διαζευχθῇ, δύναται ν' ἀνακτήσῃ τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα. ἀφ' οὗ, εἴτε διαμένουσα ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ἐπανελθούσα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, δηλώσῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέλει νὰ κατοικήσῃ, τὴν περὶ ἀνακτήσεως τῆς ιδιότητος ταύτης θέλησίν της.

26. Ὁ διὰ Βασιλικῆς ἀδείας εἰς ξένον Κράτος πολιτογραφηθεὶς ἀνακτᾶται τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, ἅμα, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλώσῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν τὴν περὶ ἀνακτήσεως τῆς ιδιότητος ταύτης θέλησίν του, καὶ κατοικήσῃ ἐν Ἑλλάδι.

27. Ὁ ἀπεβαλὼν τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα δύναται πάντοτε νὰ τὴν ἀνακτήσῃ, ἂν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλώσῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν τὴν περὶ τούτου θέλησίν του, κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἕξι μῆνας, καὶ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ νομάρχου τὸν ὄρκον τοῦ Ἑλλήνος.

28. Ὁ ἄνευ Βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθεὶς ξένην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τοῦ Ἑλλήνος ιδιότητα, ἂν ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκπληρώσῃ, κατὰ προηγουμένην Βασιλικὴν ἀδειαν, τὰς εἰς τὸν θέλοντα νὰ πολιτογραφηθῇ ἀλλοδαπὸν ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις.

29. Ἡ στέρησις τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, ὡς

ἀποτέλεσμα ποινικῆς καταδίκης, ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

30. Ληξίαρχοί εἰσιν· * 1) ὁ δήμαρχος καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου, ἐξαιρουμένων τῶν ἐχόντων εἰδικὸν πάρεδρον χωρίων· 2) ὁ εἰδικὸς πάρεδρος εἰς τὰ χωρία ἐνθα ὑπάρχει τοιοῦτος. — Ἄν τις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔδαφίῳ δὲν γινώσκῃ γράμματα, διορίζεται ἄλλος ληξίαρχος διὰ Β. Δ. ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ. — Εἰς δήμους, ἧ χωρία μεγάλης ἐκτάσεως δύναται νὰ διορισθῇ παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἕτερος ληξίαρχος, προσδιοριζομένης τῆς περιφέρειας αὐτοῦ *

31. Ἐλλείποντος, ἐξαιρουμένου, ἢ κωλυομένου τοῦ δημάρχου, ἐκπληροῖ τὰ ληξιαρχικά χρέη ὁ νομιμος αὐτοῦ, καθὼς δημάρχου, ἀναπληρωτῆς. — Διὰ τὴν περίπτωσιν ἐλλείψεως, ἐξαιρέσεως, ἢ κωλύματος τῶν λοιπῶν ληξιαρχῶν ἡ κυβέρνησις διορίζει ἀναπληρωτικούς ληξιαρχούς. — Ἐὰν ἐντὸς ληξιαρχικῆς τινος περιφέρειας δὲν ὑπάρχῃ ληξίαρχος, οὔτε ὁ ἀναπληρώσων αὐτόν, τὰ μέρη προσέρχονται εἰς τινὰ τῶν πλησιεστέρων ληξιαρχῶν.

* 1. Διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν ἐπιθι τεῦχος **Συντάγματα** κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 35 τοῦ ὑγειονομικοῦ νόμου ΚΒ' 1845, καθήκοντα ληξιαρχοῦ ἐκτελεῖ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ λοιμοκαθακτηρίου ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ.

* 2 Ἐπιθι Νόμον Υ' Α' 1858, Περὶ ὀρκωδοσίας ληξιαρχῶν κλπ.

χων, ὅστις θέλει ἐνεργεῖ τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν, ποιούμενος ἐν αὐτῇ μνείαν τῆς αἰτίας, δι' ἣν κατ' ἐξαιρέσιν τὴν ἐκτελεῖ αὐτός.

32. Ἡ ἀρμοδιότης ἐκάστου ληξιάρχου περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας του, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τοῦ 31 ἄρθρου περιπτώσεως.

33. Ὁ ληξιάρχος δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ληξιαρχικὴν πράξιν, ἀφορῶσαν ἑαυτὸν, τὴν σύζυγον, τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας, καὶ τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἢ ἀγγιστεῖς αὐτοῦ μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ.

34. Οἱ ληξίαρχοι ὑπάγονται, ὡς τοιοῦτοι, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, ὑποκείμενοι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ληξιαρχικῶν αὐτῶν καθηκόντων, εἰς τὰς περὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων πειθαρχικὰς διατάξεις.

35. Ὁ ληξιάρχος κρατεῖ βιβλία, * ἐν εἰς καταγράφει τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ του γεννήσεις, γάμους, ἀποβιώσεις, μεταβολὰς ἢ προσθήκας ὀνομάτων, ἀναγνωρίσεις νόθων τέκνων, υἱοθεσίας, καὶ διαζύγια.

36. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις ἐγγράφονται, ἀναλόγως τῆς πληθύος τῶν κατοίκων, ἢ εἰς ἓν βιβλίον διηρημένον εἰς τρία μέρη, ἢ εἰς τρία βιβλία· καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν μέρος ἢ βιβλίον καταχωρίζονται αἱ γεννήσεις, μεταβολαὶ ἢ προσθήκαι ὀνομάτων, ἀναγνωρίσεις νόθων τέκνων, καὶ υἱοθεσίαι, εἰς τὸ ἄλλο οἱ γάμοι καὶ τὰ διαζύγια, καὶ εἰς ἄλλο, τὸ τρίτον, αἱ ἀποβιώσεις. Τὰ βιβλία ταῦτα θέλουσι κρατεῖσθαι διπλᾶ.

37. Τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, ἀπαιτεῖται, πρὶν ἐπιγίνη χρήσις αὐτῶν, νὰ ᾖναι δεδεμένα, κατὰ σελίδα ἡριθμημένα, καὶ καθ' ἑκάστον φύλλον μονογραφημένα παρὰ

* Ἐπιθ. Β. Δ. 31 8/6/1906 ἀρ. 1.

τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ παρὰ τούτου ἐπι-
τετραμμένου δικαστοῦ, καὶ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ τελευ-
ταίου φύλλου τὴν περὶ τούτου μαρτυρίαν, συναναφερο-
μένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σελίδων, καὶ παρατιθεμένου τοῦ
ἔτους, τοῦ μηνός, τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ
προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν δικαστοῦ.

38. Κατ' ἔτος οἱ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς
ὀφείλουσι νὰ διευθύνωσι πρὸς τοὺς ληξιαρχοὺς τῆς πε-
ριφέρειας τῶν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς καταχώρισιν τῶν λη-
ξιαρχικῶν πράξεων βιβλία, ἡριθμημένα καὶ μονογραφη-
μένα ὡς ἀνωτέρω. — Ἄν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τὰ
βιβλία γραφῶσιν ὁλόκληρα, ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ζη-
τήσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν
ἄλλα συμπληρωτικά, συμμορφούμενος μὲ τὰ ἐν τῷ ἄρ-
θρῳ 48 τοῦ παρόντος νόμου διατεταγμένα.

39. Ὅσακις ἕνεκα προσβολῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ
ἢ νοθεύσει διατάσσεται παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἡ
προσαγωγή ληξιαρχικοῦ βιβλίου, ὄντος ἐν χρήσει, ὁ
ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἄλλο
συμπληρωτικόν, καὶ, ἀφοῦ τὸ λάβῃ, νὰ περατώσῃ τὸ
ζητούμενον, ποιούμενος μνείαν τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἐγεί-
νεν ἡ περάτωσις πρὶν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, καὶ νὰ
πέμψῃ αὐτό. *

40. Πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις πρέπει νὰ φέρῃ αὐ-
ξήσαντα ἀριθμόν· εἰς δὲ τὸ περιθώριον πρέπει νὰ γράφηται
τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον ἐκείνου, ἢ ἐκείνων, τοὺς ὁ-
ποίους ἀφορᾷ.

41. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις πρέπει νὰ γράφωνται
εἰς τὰ βιβλία κατὰ συνέχειαν καὶ χωρὶς νὰ ἀφίνηται
κενὸς τοπος· περὶ τῶν διαγραφῶν γίνεται μνεία εἰς τὸ
περιθώριον ἢ κατωθὶ τῆς πράξεως ἡ δὲ μνεία αὕτη, ὡς

* Ἐπιθ. Β. Δ. 31 866 τοῦ 1856 ἀρ. 3

καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς τὸ περιθώριον ἢ κάτωθι τῆς πράξεως παραπομπαὶ ὑπογράφονται, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη· αἱ συγκοπαὶ ἀπαγορεύονται. εἰ δὲ ἀριθμοὶ καὶ αἱ χρονολογίαι τίθενται ὁλόγραφοι.

42. Εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις σημειῦνται τὸ ἔτος, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα τῆς συντάξεώς των, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ ἡλικία, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων.

43. Οἱ ληξίαρχοι δὲν δύνανται νὰ καταχωρίσωσιν εἰς τὰς παρ' αὐτῶν συντασσομένας ληξιαρχικὰς πράξεις, οὔτε λογῶ σημειώσεως, οὔτε καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον, ἄλλο τι ἐκτὸς τῶν δηλώσεων, ὅσαι συγχωρεῖται, κατὰ νόμον, νὰ γίνωνται ὑπὸ τῶν ἐμφανιζομένων.

44. Τὰ μέρη δύνανται ν' ἀντιπροσωπευθῶσι διὰ πληρεξουσίου, φέροντος εἰδικὸν καὶ ἐπίσημον πληρεξουσίου αὐτῶν ἐγγραφον, τὸ ὅποιον, προσυπογραφομένον παρὰ τοῦ ληξιάρχου καὶ τοῦ πληρεξουσίου, θελεῖ μείνει παρὰ τῷ ληξιάρχῳ. — Ἐὰν ὁ φέρων τὸ πληρεξούσιον δὲν ἤξεύρῃ ἢ δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ, θελεῖ γίνεσθαι μείνα τούτου.

45. Οἱ πρὸς βεβαίωσιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων προσλαμβανόμενοι μάρτυρες, πρέπει νὰ ᾔναι ἄρρεες, ἐνήλικοι, πολῖται Ἕλληνες, συγγενεῖς ἢ μὴ τῶν μερῶν, ἐκλέγονται δὲ παρὰ τούτων, ἢ, ἐν ἐλλείψει, παρὰ τοῦ ἰδίου ληξιάρχου.

46. Ὁ ληξίαρχος ἀναγινώσκει τὴν συνταχθεῖσαν πρᾶξιν εἰς τὰ μέρη παρόντων τῶν μαρτύρων, μείναν ποιούμενος τῆς ἀναγνώσεως ταύτης εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως. — Ἐὰν οἱ ἐμφανιζόμενοι ἢ οἱ μάρτυρες ἀγνοῶσι τὴν ἑλληνικὴν, προσλαμβάνεται ἐρμηνεύς, ὑποβαλλόμενος εἰς ὄρκον· καὶ τούτου γίνεται ὡσαύτως μείνα.

47. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις ὑπογράφονται ἀμέσως

ὑπὸ τοῦ ληξιάρχου, τῶν μερῶν, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ
τυχόν προσληφθέντος ἐρμηνέως, ἥ γίνεται μνεῖα τῆς
αἰτίας, δι' ἣν δὲν ὑπέγραψαν τὰ μέρη, οἱ μάρτυρες, ἡ
ὁ ἐρμηνεύς.

48. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους τὰ ληξιαρχικὰ
βιβλία περατοῦνται παρὰ τοῦ ληξιάρχου, καὶ ἐντὸς τοῦ
ἐπομένου μηνὸς τὸ μὲν τῶν διπλῶν παρακατατίθεται
εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ δήμου, τὸ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν
πρωτοδικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται ὁ ληξίαρχος. Μετὰ
τοῦ δευτέρου ἐναποτίθενται τὰ πληρεξούσια καὶ ὅσα
ἄλλα ἐγγράφα παρέπονται ἐκάστῳ ληξιαρχικῷ βι-
βλίῳ. *

49. Ὅσάκις εἰς τὸ περιθώριον ληξιαρχικῆς πρά-
ξεως ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον νὰ γίνῃ σημείωσις,
αὕτη ἐγγράφεται, κατ' αἰτησιν τῶν μερῶν, παρὰ μὲν
τοῦ ληξιάρχου εἰς τὰ ἐν χρήσει βιβλία, παρὰ δὲ τοῦ
δημάρχου εἰς τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ δημαρχείου, καὶ
παρὰ τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν εἰς τὰ ἐν τῷ
δικαστικῷ γραφείῳ κατατεθειμένα. Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ
γραμματεὺς τῶν πρωτοδικῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὀφί-
λουσι νὰ γνωστοποιῶσι τὴν γενομένην παρ' αὐτῶν ση-
μειωσιν εἰς τὸν παρὰ πρωτοδικαῖς ἀρμόδιον εἰσαγγελέα,
ὅστις θέλει φροντίζει νὰ γίνηται ἡ σημείωσις αὕτη ἀπα-
ράλλακτως ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν βιβλίων.

50. Ἐκαστος δύναται νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ληξίαρ-
χον, καὶ τοὺς λοιποὺς φύλακας τῶν ληξιαρχικῶν βι-
βλίων, ἀντίγραφον τῶν παρ' αὐτοῖς φυλαττομένων λη-
ξιαρχικῶν πράξεων. — Τὰ ἀντίγραφα ταῦτα, βεβαιού-
μενα παρὰ τοῦ ἐκδόντος ἰσα ἀπαράλλακτα τῷ πρωτοτύ-
πῳ, καὶ φέροντα τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑπαλλήλου τούτου,
ἐπικυρωμένην παρὰ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτο-

* Ἐπιθ. Β. Δ. 31 Ὀβρίου 1856 ἀρθ. 4.

δικῶν, ἔχουσι πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχύον περὶ τῆς πρὸς τὸ πρωτότυπον ἐντελοῦς ὁμοιότητός των, μεχριστοῦ ἀποδειχθῶσι πλαστὰ ἢ νοθευμένα. *

§ 1. Αἱ παραβάσεις τῶν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατεταγμένων συνεπάγονται τὴν ἐν τῷ 362 ἄρθρῳ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁρισμένην ποινὴν.

§ 2. Πᾶς ληξίαρχος καὶ πᾶς ἄλλος φύλαξ ληξιαρχικῶν βιβλίων εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰ ἐπιγενομένας τυχόν ἀλλοιώσεις, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς κατὰ τῶν αὐτουργῶν τῆς ἀλλοιώσεως ἀναγωγῆς.

§ 3. Οἱ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεῖς ὀφείλουσι νὰ ἐπιθεωρῶσι τὰ βιβλία, ὅταν ἐναποτίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, νὰ συντάττωσι περὶ τούτου ἐκθεσιν, καί, ἂν ἀνακαλύψωσιν εἰς αὐτὰ παραβάσεις ἢ ἀξιοποινον πράξιν τῶν ληξιαρχῶν, νὰ προκαλέσωσι τὴν κατὰ τοὺς νόμους τιμωρίαν των.

§ 4. Πᾶσα διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως γίνεται ἐν δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐχόντων ἐννομον συμφέρον ἰδιωτῶν, καί, ὅσας ἢ δημοσίου τάξιν τὸ ἀπαιτεῖ, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰσαγγελέως — Ἀρμοδίον δικαστήριον εἶναι, ἐπὶ κυρίᾳ μὲν αἰτῇ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται ὁ συντάξας τὴν διορθωτέαν πράξιν ληξίαρχος, ἐπὶ δευτερευούσῃ τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη.

§ 5. Ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν διόρθωσις τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως ζητεῖται παρεμπιπτόντως, ὅτε ἐφαρμόζονται αἱ περὶ παρεμπιπτούσων δικῶν διατάξεις τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἡ περὶ διορθώσεως διαδικασία γίνεται ἐπὶ ἀναφορᾷ κατὰ τὰ ἐν τῷ

* Ἰδε κατωτ. Β. Δ. 31 Ὀκτωβρίου 1856, ἄρθ. 6.

πολιτικῇ δικονομίᾳ διατεταγμένα. — Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐκδίδεται ἡ ἀπόφασις ἀγορεύσαντος τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 673 καὶ 674 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα. — Ἡ περὶ διορθώσεως ἀποφάσις δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀντιταχθῇ πρὸς τοὺς μὴ ζητήσαντας τὴν διορθωσιν, ἢ μὴ προσκληθέντας εἰς τὴν περὶ αὐτῆς δίκην.

36. Ὅσακις τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀποφασίσῃ ἐπὶ ληξιαρχικῶν πράξεων, ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως.

37. Ἡ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 54-56 διαγεγραμμένη διαδικασία ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν ζητῇται ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πιστοποιήσις γεννήσεως, γάμου, ἢ ἀποβιώσεως, μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

38. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δύνανται νὰ ἐνεργῶσι τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, τὰς ἀφορώσας Ἑλλήνας, οἱ ἑλληνικοὶ διπλωματικοὶ πράκτορες ἢ πρόξενοι.

39. Ἐκ τῶν δύο διπλῶν βιβλίων, τὰ ὅποια ὀφείλουσι νὰ κρατῶσιν οἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερόμενοι ληξιαρχοὶ, τὸ μὲν μένει εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ληξιαρχοῦ, τὸ δὲ ἀποστέλλεται ἵνα παρακατατεθῇ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν. — Ἐὰν κατ' αἰτησὶν τινος γενῇ εἰς τὰ παρὰ τῷ ληξιαρχῷ τοῦτοι μόνοντα βιβλία σημειώσεις κατὰ τὸ ἀρθρον 49, ὁ ληξιαρχὸς ὀφείλει, ὡς τάχιστα, νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν εἰσαγγελέα τῶν πρωτοδικῶν τῆς πρωτεύουσας, ὅπως οὗτος προντίσῃ νὰ γενῇ ἡ σημείωσις αὕτη ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τὰ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ κατατεθειμένα βιβλία. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται ἀπασαὶ αἱ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διατάξεις.

40. Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς εἰθισμένους τύπους συντεταγ-

μέναι ληξιαρχικαὶ πράξεις ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι.

61. Ἐὰν γέννησις, γάμος, ἢ ἀποβίωσις δένυται ν' ἀποδειχθῇ διὰ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, παραδεκτὸν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, καὶ ἰδίως μαρτύρων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τὰς γεννήσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.

62. Πᾶσα γέννησις δηλοῦται εἰς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ.

63. Ἡ ἀνωτέρω δήλωσις γίνεται, ἐπὶ τῇ ἐκφράσει 644 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένη ποινῇ, ὑπὸ ἐξῆς προσώπων—α'. ὑπὸ τοῦ πατρός—β'. ἐὰν ἡ μητέρα ἔτεκεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας τῆς, ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσποτοῦ οἰκίας, ἐν ᾗ συνέβη ὁ τοκετός—γ'. ὑπὸ τῆς μαίας, ἱατροῦ, ἢ τοῦ χειρουργοῦ καὶ—δ'. ὑπὸ παντὸς ἀλλοῦ παρευρεθέντος εἰς τὴν γέννησιν. Ἀλλὰ τὰ ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀνωτέρω ἐδαφίων ἀναφερόμενα πρόσωπα ὑποχρεῖται εἰς τὴν δήλωσιν, μόνον ἐν περιπτώσει καλύψεως ἢ ἐλλείψεως τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ἀναφερόμενων.

64. Ἡ περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴ πράξις συνίσταται ἀμέσως ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δηλούντων καὶ δύο μαρτύρων σημειοῦνται δ' ἐν αὐτῇ τὸ ἔτος, ὁ μῆν, ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, τὸ γένος τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ, ἐὰν τῷ ἐδόθη ἤδη, τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός.—Ὁ ληξίαρχος δύναται ν' ἀποφασίσῃ νὰ τῷ ἐπιδειχθῇ τὸ παιδίον. Περὶ τούτου γίνονται

μυρία ἐν τῇ ληξιαρχικῇ πράξει.— Ἄν εἰς τὸ παιδίον δὲν ἦτο δεδομένον ὄνομα, καθ' ὃν χρόνον συνετάχθη ἡ περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴ πράξις, προστίθεται τοῦτο μετὰ τὴν βάπτισιν τοῦ παρὰ τοῦ ληξιάρχου, ἢ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 ἀναφερομένων λοιπῶν φυλάκων τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, διὰ μεταγενεστέρας πράξεως, γραφομένης εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ γεννήσεως πράξεως, παροντων δύο μαρτύρων, ἐπὶ τῇ δηλοποιήσει τοῦ πατρός, τῆς μητρός, καὶ τοῦ ἀναδόχου, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 644 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένην ποινὴν, ἐὰν δὲν ποιήσωσι τὴν δῆλωσιν ταύτην ἐντὸς δεκά ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐδόθη τὸ ὄνομα. *

65. Ἐὰν τὸ παιδίον δὲν ἐγεννήθη ἐν γάμῳ, τὸ ὄνομα τῶν γονέων σημειοῦται μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἐὰν ἡ ἀναγνώρισις ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν νόμον.

66. Ἐν περιπτώσει γεννήσεως διδύμων, σημειοῦται ἐν ἐκάστη τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἡ τάξις, καθ' ἣν ταῦτα ἐγεννήθησαν.

67. Ἐὰν τὸ τεχθὲν ἦναι παρὰ φύσιν γέννημα, ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἐμπειροτέχνας, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τῶν ὁποίων συντάττει τὴν περὶ γεννήσεως ληξιαρχικὴν πράξιν, ἢ ἀναφέρει ἐν ἰδιαιτέρα ἐκθέσει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡρνήθη τὴν σύνταξιν τῆς πράξεως.

68. Ὅστις εὕρῃ νεογέννητον παιδίον, ὀφείλει, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 638 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένην ποινὴν, νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐντὸς 24 ὥρων εἰς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ παιδίον εὑρέθη, νὰ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτὸν τὸ παιδίον καὶ τὰ σὺν αὐτῷ τυχὸν εὑρεθέντα ἐνδύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ νὰ φανερώσῃ δὺς τὰ

* Ἐπιθετὴ παρακαλεῖται τὸ Ὑπόδειγμα Α. Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

περιστατικά τὰ περὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως· περὶ τῶν ἀνωτέρω γίνεται λεπτομερὴς μνεία ἐν τῇ συντασσομένῃ ληξιαρχικῇ πράξει, σημειούμενῳ προσέτι ἐν αὐτῇ καὶ τῆς κατ' εἰκασίαν ἡλικίας τοῦ πατρὸς, τοῦ γένους τοῦ, τοῦ δοθησομένου αὐτῷ ὀνόματος τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἢ τοῦ ἰδιώτου, εἰς οὗς παρεδόθη θέλει παραδοθῇ.

69. Ὅταν ἐν θαλασσοπλοία γεννηθῇ παιδίον, περὶ γεννήσεως αὐτοῦ ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται ἐντὸς 24 ὥρων, ἐν μὲν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις παρὰ τοῦ φροντιστοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἐμπορικοῖς παρὰ τοῦ πλοίαρχου, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιούτων, ἐκ τοῦ πληρώματος. — Ἡ πράξις αὕτη ἐγγράφεται εἰς τὸ ναυτολόγιον.

70. Ἐν ἑλλείψει φροντιστοῦ ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις, καὶ πλοίαρχου ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς, ἢ καὶ ὁμοίων αὐτῶν, ἡ ληξιαρχικὴ περὶ γεννήσεως πράξις συντάσσεται παρὰ τῶν νομίμως αὐτοὺς ἀναπληροῦντων.

71. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην αἰτίαν παρὰ τὴν τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ὁ φροντιστής, ὁ πλοίαρχος, ἢ εἰ ἀναπληροῦντες αὐτοὺς ὀφείλουσι νὰ ἀποθέσωσι δύο παρ' αὐτῶν ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα τῆς συνταχθείσης ληξιαρχικῆς περὶ γεννήσεως πράξεως εἰς τὸ λιμεναρχεῖον, ἂν ὁ λιμὴν ᾖ ἑλληνικὸς, ἢ εἰς τὸ προξενεῖον, ἂν ὁ λιμὴν ᾖ ξένος. — Ἐκ τῶν ἀντιγράφων τούτων τὸ ἓν μένει εἰς τὸ λιμεναρχεῖον ἢ εἰς τὸ προξενεῖον, τὸ δὲ ἄλλο πέμπεται παρὰ τοῦ λιμεναρχοῦ ἢ τοῦ προξένου εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργόν, ὅστις πέμπει ἀντίγραφον παρ' αὐτοῦ ἐπικυρωμένον εἰς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς τοῦ παιδίου, ἢ

* Ἐπιθεὶ παρακατιὸν τὸ Ὑπόδειγμα Β.

τῆς μητρός, ἐάν ὁ πατήρ ἦναι ἄγνωστος, τὸ δὲ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται ἀμέσως εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

72. Ὅταν τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ δι' ἀφοπλισμόν, τὸ ναυτολόγιον ἀποτίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ λιμεναρχοῦ. ὅστις πέμπει ἀντίγραφον παρ' αὐτοῦ ἐπικυρωμένον τῆς ληξιαρχικῆς περὶ γεννήσεως πράξεως εἰς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς τοῦ παιδίου, ἢ τῆς μητρός, ἂν ὁ πατήρ ἦναι ἄγνωστος, τὸ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται ἀμέσως εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία, ἐάν δὲν ἦναι ἤδη καταχωρισμένον, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὥρισμένα.

73. Διὰ τὰς ἐν τοῖς λοιμοκαθαρτηρίοις γεννήσεις συντάσσεται ληξιαρχικὴ πράξις ἐν τοῖς ὑγειονομικοῖς βιβλίοις παρὰ τοῦ ὑγειονόμου, ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν ὑπαλλήλου, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων· ἀντίγραφον δὲ ἐπικυρωμένον τῆς πράξεως ταύτης πέμπεται ἐντὸς 24 ὥρων πρὸς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ πατρὸς, ἢ, ἂν ὁ πατήρ ἦναι ἄγνωστος, πρὸς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τῆς μητρός, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τοὺς γάμους ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.

74. Ὅσῳκις τελεσθῇ γάμος, οἱ συζῦγοι καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ τελέσας τὸν γάμον, ὀφείλουσι νὰ τὸν φανερώσωσιν ἐντὸς 10 ἡμερῶν εἰς τὸν ληξιαρχὸν, ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ὁποῖου ἐτελέσθη ὁ γάμος· οὗτος δὲ συντάττει ἀμέσως τὴν περὶ γάμου ληξιαρχικὴν πράξιν, παροντων τῶν δύο συζύγων, τοῦ τελέσαντος τὸν γάμον ἱερέως, καὶ δύο μαρτύρων, εἰ δυνατόν, ἐκ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

75. Ἡ περί γάμου ληξιαρχική πράξις θέλει περιέχει α'. τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἡλικίαν, τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συζύγων· β'. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων· γ'. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν τῶν μαρτύρων, καὶ ἂν ἦναι συγγενεῖς τῶν συζύγων, κατὰ τίνα βαθμὸν καὶ τίνος· δ'. τὴν γενομένην παρὰ τοῦ ἱερέως τέλεσιν τοῦ γάμου, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἱερέως τούτου, καὶ τὴν ἡμέραν, ὥραν, καὶ τόπον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.*

76. Ὅσακις διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιωθῇ γάμος, τοῦ ὁποίου ἢ εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία ἐγγραφὴ παρελείφθῃ δι' ἔλλειψιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 74 δηλώσεως τῆς τελέσεως αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον δύναται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως νὰ ἐπιβάλλῃ χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν 20—100 εἰς ἕκαστον τῶν παραμελησάντων τὴν δῆλωσιν συζύγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν εἰς τὰς ἀποβιώσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.

77. Οὐδεμίᾳ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἄδεια δίδεται παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, πρὶν ἢ συνταχθῇ ἡ περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις.

78. Ἡ περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις συντάσσεται παρὰ τοῦ ληξιάρχου ἐπὶ παρουσίᾳ* δύο μαρτύρων.—Τὴν ἀποβίωσιν ὀφείλουσιν, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ 644 ἁρθρῷ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένη ποινῇ, νὰ δηλώσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς α'. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ διαμένοντες πλησιέστεροι τοῦ ἀποβιώσαντος συγγενεῖς καὶ β'. οἱ

* Ἐπὶ παρακατιῶν Ὑπόδειγμα Γ.

κατὰ τὴν ἀποβίωσιν παρευρεθέντες. — Ὁ ληξιαρχὸς ἐπι-
τίμπεται αὐτοπροσώπως τὸν νεκρὸν, εἰάν κρίνῃ τοῦτο
ἀναγκαῖον. Τῆς ἐπισκέψεως δὲ ταύτης γίνεται μνεία ἐν
τῇ ληξιαρχικῇ πράξει.*

79. Ἡ περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις θέλει
περιεχεῖ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν τὸ ἐπάγ-
γελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀποβιώσαντος, τὴν ἡμέ-
ραν καὶ ὥραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πρὸς τοῦτοις δὲ, τὸ
ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ
τὴν κατοικίαν τῶν δηλωσάντων τὴν ἀποβίωσιν, καί,
εἰαν οὗτοι ἦναι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, τὸν βαθμὸν
τῆς συγγενείας. — Ἡ αὕτη ληξιαρχικὴ πράξις θέλει πε-
ριεχεῖ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων,
εἰαν ὁ ἀποβιώσας ἦτον ἐγγαμὸς, ἢ ἐν χηρείᾳ, καὶ τὸ ὄνο-
μα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν τῶν γο-
νέων τοῦ ἀποβιώσαντος, καὶ τὸν τοπὸν τῆς γεννήσεως
αὐτοῦ, καθόσον ταῦτά εἰσι γνωστά.

80. Ὁ ληξιαρχὸς, εἰς ὃν ἐπιδεικνύεται νεκρὸν νεο-
γεννητὸν παιδίον, τοῦ ὁποῦ ἡ γέννησις δὲν ἐπιστοποιή-
ται ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις, ὀφείλει νὰ μὴν ἀναφέ-
ρῃ, ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι τῷ ἐπεδειχθῇ νεκρὸν.
Θέλει δὲ σημειώσει εἰς τὴν περὶ τούτου συνταττομένην
ληξιαρχικὴν πράξιν ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, κατὰ
τάς δηλώσεις τῶν ἐμφανιζομένων, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυ-
μον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων τοῦ
παιδίου, καὶ τὸ ἔτος, τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τὴν ὥραν,
καθ' ἣν ἐξηλθεν ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του. — Ἡ
ληξιαρχικὴ αὕτη πράξις ἐγγράφεται ἐν τοῖς τῶν ἀποβιώ-
σεων βιβλίοις, χωρὶς νὰ προδικάζεται δι' αὐτῆς τὸ ζή-
τημα, ἂν ἐγεννήθῃ ζῶν ἢ νεκρὸν τὸ παιδίον. **

* Ἐπιθε παρακατιὸν τὸ Ὑπόδειγμα Δ.

** Ἐπιθε παρακατιὸν τὸ Ὑπόδειγμα Ε'.

81. Ὄταν ὑπάρχουν σημεῖα ἢ ἐνδείξεις βιαίου θανάτου, ἢ ἄλλαι περιστάσεις, δίδονται ὑπόνοια αὐτοῦ, ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἐνεργήτας αὐτὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 157 τῆς ποινικῆς νομίας, καὶ συντάσας ἐκθεσιν περὶ αὐτῆς, ὅφει δέμψῃ ἀμέσως πρὸς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ἐν νέβῃ ἢ ἀποβιώσει, ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ὅσας τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 79 τοῦ παρόντος νόμου καίας πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ τῆς ἀνακρίσεως. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ὁ ληξίαρχος συντάσσει τὴν περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴν πράξιν. *

82. Οἱ γραμματεῖς τῶν ποινικῶν δικαστηρίων λουσιν ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν αποφάσεων, δι' ὧν καταψηφίζεται θανατικὴ ποινὴ, νὰ πρὸς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγένετο ἡ ἀποβίωσις, ὅσας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 79 τοῦ παρόντος νόμου διαλαμβανομένας πληροφορίας, κατὰ τὰς ὁποίας συλλέγεται ἡ περὶ ἀποβιώσεως ληξιαρχικὴ πράξις. **

83. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν βιαίου θανάτου, ἀποβιώσεως ἐν φυλακῇ, ἢ θανατικῆς ἐκτελέσεως, γίνονται μνεία τῶν περιστάσεων τούτων ἐν ταῖς ληξιαρχικαῖς πράξεσιν.

84. Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως κατὰ τὴν πομπήν ἢ ἐν τοῖς λοιμοκαθαρτηρίοις, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 69—73 τοῦ παρόντος νόμου διατεταγμένα. Ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργός, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 71, καὶ ὁ λιμενάρχης, κατὰ τὸν τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ παρόντος νόμου, πέμπουσιν ἀντίγραφον τῆς περὶ ἀποβιώσεως πράξεως, παρ' αὐτῶν

* Ἐπιθι παρακατὸν τὸ Ὑπόδειγμα ΣΤ'.

** Ἐπιθι παρακατὸν τὸ Ὑπόδειγμα Ε'.

οῦμενον, πρὸς τὸν ληξιαρχὸν τῆς κατοικίας τοῦ ἀπο-
θνήσκοντος.

85. Ἐὰν συμβῇ θάνατος διὰ πυρκαϊᾶς, πλημμύ-
ρας ἐν ὑπονέμοις, ἢ δι' ἄλλων παρομοίων ἐκτάκτων δυ-
στυχημάτων, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀποθνήσκοντος δὲν δύνα-
ται νὰ εὑρεθῇ, ἢ εὑρέθῃ δυσγνώριστον, ὁ δήμαρχος τοῦ
ὅπου, ἔνθα συνέβη τὸ δυστύχημα, ὀφείλει νὰ συντάξῃ
κθέσιν βεβαιούσαν τὸ γεγονός, καὶ διαλαμβάνουσιν ἀπά-
τας τὰς πρὸς σύνταξιν τῆς περὶ ἀποθνήσκουσης ληξιαρχι-
κῆς πράξεως ἀναγκαίας πληροφορίας, καὶ νὰ πέμψῃ
τὴν κθέσιν ταύτην πρὸς τὸν ἀρμοδίον παρὰ πρωτοδί-
κους εἰσαγγελέα, ὅστις ὀφείλει, ἀδεία τοῦ παρ' ᾧ δια-
τελεῖ δικαστηρίου, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εἰς τὰ ληξιαρ-
χικὰ βιβλία καταχωρίσεώς της. Τὸ πρωτοτυπὸν τῆς
κθέσεως θέλει μείναι συνημμένον τοῖς βιβλίοις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν προσθήκην
ἢ μεταβολὴν ὀνόματος, εἰς τὰς ἀναγνώσεις νόθων τέκνων,
τὰς υἱοθεσίας, καὶ τὰ διαζύγια.

86. Ἡ κατ' ἐγκρίσιν τῆς κυβερνήσεως γενομένη
προσθήκη ἢ μεταβολὴ ὀνόματος ἢ ἐπωνύμου ἐγγράφε-
ται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ
ἐπαιτησαντος τὴν προσθήκην ἢ τὴν μεταβολήν, εἰς τὰ
ληξιαρχικά τῶν γεννήσεων βιβλία, καὶ σημειοῦται εἰς
τὸ περιθώριον τῆς περὶ γεννήσεως πράξεως, ἂν ὑπάρχῃ
ταύτη.

87. Ἐὰν ἡ ἀναγνώρισις νόθου τέκνου γίνηται
ἐνώπιον ληξιάρχου, ἢ περὶ ταύτης ληξιαρχικὴ πράξις
συντάσσεται ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων. — Ἐὰν ἡ ἀνα-
γνώρισις γίνηται ἐνώπιον ἄλλου ληξιάρχου παρὰ τὸν τοῦ
τέκνου, ἔνθα ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἢ ἐνώπιον ἄλλης ἀρ-
μοδίας ἐξουσίας.

μοδίας ἀρχῆς, ἡ περὶ αὐτῆς συνταχθεῖσα πράξις καταχωρίζεται ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει γίνεται μνεῖα τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ γεννήσεως ληξιαρχικῆς πράξεως. ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη. *

88. Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ υἱοθεσίας τελεσιδίκου αποφάσεως, ἐγγράφεται αὕτη, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ υἱοθετοῦντος ἢ τοῦ υἱοθετουμένου, εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου, ἐνθα κατοικεῖ ὁ υἱοθετῶν. Ἡ ἐγγραφή γίνεται ἐπιδειχθέντος εἰς τὸν ληξιαρχον ἀντιγράφου προσηκόντως ἐπικυρωμένου τῆς αποφάσεως. **

89. Ἡ περὶ διαζεύξεως τελεσιδικὸς ἀπόφασις ἐγγράφεται, ἐπιμελείᾳ τῶν διαζευχθέντων, ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς, εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία τοῦ τόπου, ἐνθα ἐνεγράφη ἡ περὶ τελέσεως τοῦ γάμου ληξιαρχικὴ πράξις. ***

90. Οἱ παραμελοῦντες τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 86 89 τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένην αὐτοῖς ὀφλίσκωσι τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθροῦ 644 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

ΤΜΗΜΑ Γ'

Περὶ κατοικίας.

91. Κατοικίαν ἔχει τις ἐν ᾧ τόπῳ κυρίως καὶ μόνιμως ἐγκατέστη.

ΑΠ. 54 (1853) 38 (1868). Οἱ βουλευταὶ πρόσκαιρον καὶ ἀπροσδιάρκτου διαρκείας διαμονὴν ἐν Ἀθήναις ἔχοντες, δὲν μεταβάλλουσι

* Ἐπιθι παρακατὶ τὸ Ὑπόδειγμα Η'

** Ἐπιθι παρακατὶ τὸ Ὑπόδειγμα Θ'

*** Ἐπιθι παρακατὶ τὸ Ὑπόδειγμα Γ'

τὴν μόνιμον αὐτῶν κατοικίαν ἐκ μόνον τοῦ περιστατικοῦ, ὅτι ἐξελέχθησαν βουλευταί.

92. Ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετοικίσεως ἐπὶ πρόθεσι κυρίας καὶ μόνιμου αὐτοῦ ἐγκαταστάσεως. — Ἡ πρόθεσις αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ρητῆς δηλώσεως γενομένης πρὸς τὰ δημαρχεῖα τοῦ τε καταλειπομένου τοποῦ, καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοικησις γίνεται. Ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων δηλώσεων, ἡ ἀποδείξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων.

ΑΠ. 72 (1891). Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 91 τοῦ ἀστ. νόμου τοῦ 1856 πρὸς τὸ 23 τοῦ ἰδίου νόμου συνάγεται, ὅτι ἡ κατοικία θεωρεῖται ὡς πραγματικὸν ἐντελὲς περιστατικόν, ἐκ τῆς ιδιωτικῆς βουλήσεως ὅπως ἐξηρητημένον, ἥς οὔτε ἡ ἀπόκτησις, οὔτε ἡ μεταβολὴ ὑπάκειται εἰς νομικὰς διατυπώσεις καὶ εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν ἰθαγενείαν· καθ' ὃ δὲ τοιαύτη, δύναται νὰ συσταθῇ καὶ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ παρ' ἡμεδαποῦ, ἀνατρεπομένων διὰ τῆς ἐκδόχης, ὅτι ὁ ἡμεδαπὸς λογίζεται ἔχων κατοικίαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καίτοι μόνιμως καὶ κυρίως διατελεῖ ἐγκατεστημένος ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, τῶν πρὸς συστάσιν τῆς κατοικίας ὄρων τοῦ νόμου, οὗδὲ δικαιολογεῖται ἐκ διατάξεως τινος τῶν ἰσχυόντων νόμων ἡ καθιέρωσις τοιοῦτου πλάσματος.

ΑΠ. 97 (1866). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθ. 92 Ἀστ. Νόμου ΤΟΑ, ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετοικίσεως ἐπὶ πρόθεσι κυρίας καὶ μόνιμου αὐτοῦ ἐγκαταστάσεως. Ἡ πρόθεσις δ' αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ρητῆς δηλώσεως γενομένης πρὸς τὰ δημαρχεῖον τοῦ τε καταλειπομένου τόπου καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοικησις γίνεται· ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων δηλώσεων, ἡ ἀποδείξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστὴν ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐκτιμήσαν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του τὰς παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ὑποβληθείσας αὐτῷ ἀποδείξεις ὡς καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν, συνήγαγεν ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀποδεικνύεται ἡ πρόθεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς κατοικίας τοῦ ἐκ Μασσαλλογγίου εἰς Πάτρας, καὶ ὅτι πράγματι ὁ ἀναιρεσιβλήτος μετέβαλε καὶ τὴν κατοικίαν του διὰ τῆς διαρκούς ἐν Πάτραις ἐγκαταστάσεώς του, ἡ δὲ παρὰ τοῦ δικάσπαντος δικαστηρίου γενομένη ἐπίκλησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀσ. Πάγου.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφανθὲν τὸ ἐφετεῖον οὔτε τὸ ἀρθρον 92 Ἀστικού Νόμου ἐφαρμμένως ἡρμήνευσε, διότι κατ' αὐτὸ ἡ πρὸς μεταβολὴν κατοικίας πρόθεσις δύναται ἐν ἐλλείψει τῶν παρὰ τοῦ Νόμου ὀριζόμενων δηλώσεων νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων, οὔτε τὸ ἀρθ. 248 Πολ. δικ. παρεδίωκε, διότι τὸ ἐφετεῖον, ἐκτιμήσαν ἀπάσας

τὰς πρὸ ἄμφοτέρων τῶν διαδίκων ὑποβληθείσας ἀποδείξεις, περι-
δέχθη, ὅτι ἐκ τούτου ἀπεδείχθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, καὶ
ὅτι οἱ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν περὶ μεταβολῆς τῆς κατοικίας ἀποδεί-
ξεων τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ ἀληθεῖς
εἰν ὑποτεθῶσι, δὲν ἀναιροῦσι τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου ἀποδείξεις τοῦ
ἀναιρεσιδλήτου· ἐπομένως καθίστατο περιττὸν νὰ διαταχθῶσιν ἀπο-
δείξεις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον παραδεχθέν, ὅτι δύναται τις νὰ μένῃ εἰς τὴν
ἐγγεγραμμένος ὡς δημότης εἰς τινα δῆμον καὶ μ' ὅλα ταῦτα νὰ με-
τέβαλε κατοικίαν διὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς του μὲ πρόθεσιν οἰκήσεως
εἰς ἕτερον τόπον, δὲν παρεβίασε τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν
βουλευτῶν Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 70 τοῦ Συντάγματος, διότι ἀμφο-
τέρω τὰ εἰρημένα ἄρθρα δὲν ὀρίζουσιν τι, ἀντιβαῖνον εἰς τὰ παρα τοῦ
δικαστηρίου παραδεχθέντα.

93. Οἱ ἀναδεχθέντες ὑπηρεσίαν ἰσοβίου καὶ συνεχῆ
ἔχουσι τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν ᾧ τόπῳ ἐνεργοῦσι τὴν
ὑπηρεσίαν ταύτην.

Αἰ. 241 (1870). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 93 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἀναγ-
καστικὴν τῆς κατοικίας μεταβολὴν φέρει ἡ ἀνάληψις ἰσοβίου καὶ συ-
νεχοῦς ὑπηρεσίας οὐχὶ δὲ προσωρινῆς.

94. Οἱ ἀχειράρῃστοι ἀνήλικοι ἔχουσι κατοικίαν τὴν
τῶν γονέων, εἰάν δὲ διατελῶσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν, τὴν
τῶν ἐπιτρόπων· οἱ ἀπηγορευμένοι, τὴν τῶν ἐπιτρόπων,
αἱ δὲ σύζυγοι, τὴν τῶν συζύγων.

Β. Διάταγμα τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1856 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ
περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου, καὶ
ιδόντες τὰ ἄρθρα 17 καὶ 40 τοῦ περὶ δῆμων, τὰ ἄρθρα
208, 210, καὶ 215 ἐλάφ. 5 καὶ 461 τῆς πολ. δικονομίας·
καὶ τὸ ἄρθρον 24 § 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπερατίτα-
μεν καὶ ἐκτετέταμεν.

1. Ἡ δαπάνη τῆς κατασκευῆς τῶν ἐν ἐκάστη δημοτικῇ
περιφερείᾳ, κατὰ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ νόμου, κρατουμένων λη-
ξιαρχικῶν βιβλίων προκαταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἐπι-
τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ἀποδίδονται δὲ ὑπὸ τοῦ οἰκείου
δήμου εἰς τὸ δημόσιον. Ἡ δὲ δαπάνη τῶν ὑπὸ τῶν διπλω-
ματικῶν πρακτόρων καὶ προξένων κρατουμένων βιβλίων γίνεται
ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων ἐκάστης ληξιαρχικῆς περιφερείας (ἄρθρ. 36 τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου) προσδιορίζεται, διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ληξιάρχους, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν παρασκευάζει τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, καὶ ἀποστέλλει εἰς τοὺς παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς, ἵνα, ἐπιμελεῖα αὐτῶν, καταρτισθῶσι, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 37 τοῦ νόμου ὠρισμένα, καὶ ἀποσταλῶσιν εἰς ἕκαστον ληξίαρχον. Τὰ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ληξιάρχους βιβλία ἀποστέλλονται διὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεως. Τὰ βιβλία ταῦτα διευθύνονται εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς, κατὰ τὸ αὐτὸ σχῆμα δεδωμένα, καὶ φέροντα ἕκαστον ἐπὶ τοῦ περιαλύμματος τὸ ὄνομα τοῦ δήμου, ἢ τοῦ χωρίου, ἢ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ληξιαρχικῆς περιφερείας, καὶ τὸ ἔτος, ὡς ἐξῆς:—«Ληξιαρχικὸν βιβλίον τοῦ δήμου (τὸ ὄνομα αὐτοῦ) ἔτους (δεῖνος)» ἐν περιπτώσει δὲ, καθ' ἣν δοθῶσιν ἐξ βιβλία εἰς τὸν ληξίαρχον, προστίθενται ἐξωθεν αὐτῶν αἱ πράξεις, δι' ἧς ἕκαστον εἶναι ὠρισμένον, οἷον: «Ληξιαρχικὸν βιβλίον τῶν γεννήσεων κτλ., ἢ ληξιαρχικὸν βιβλίον τῶν γάμων» κτλ.

3. Ὅσακις κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου ἕνεκα προσβολῆς ἐπὶ πλαστογραφία ἢ νοθείας ληξιαρχικοῦ βιβλίου, ὄντος ἐν χρήσει, γενῇ χρεὶα ἐτέρου συμπληρωτικοῦ βιβλίου, ἢ δαπάνη τῆς κατασκευῆς καὶ ἀποστολῆς αὐτοῦ προκαταβάλλεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος τὴν περὶ προσαγωγῆς τοῦ προσβαλλομένου ἐκείνου βιβλίου ἀπόφασιν διαδίκου, καὶ καταλογίζεται εἰς τὸν ἠττούμενον.

4. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ νόμου ἀναφερομένη περὶ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων γίνεται κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον, γραφομένη ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγραφήν, τῆς τελευταίας ἐγγραφῆς ἐν ἐκάστῳ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, εἴαν ἐν ᾗ τὸ εἰς διπλοῦν κρατούμενο βιβλίον ὑπερκατέβη σήμερον τὴν (ὁ μὴν, τὸ ἔτος, ἡ ἡμέρα, ἢ ὥρα, ἢ ἡμέρα καὶ ὥρα) ὁ ληξίαρχος τοῦ δήμου (τὸ ὄνομα), ἢ τοῦ χωρίου (τὸ ὄνομα), ἢ τῆς περιφερείας (τὸ ὄνομα) Δ.

Δ. — Μετὰ τὴν περάτωσιν καὶ πρὸ τῆς κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον τοῦ νόμου ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, ὁ ληξιαρχὸς συντάσσει καὶ καταχωρίζει ἐν τέλει τοῦ βιβλίου, δι' ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἀναφερομένων τριῶν εἰδῶν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ἰδίον ἀλφωβητικὸν πῖνακα τῶν ὀνομάτων τῶν προσώπων, περὶ ὧν συνετάχθησαν αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ περιεχόμεναι ληξιαρχικαὶ πράξεις. Ἐκ τῶν πινάκων τούτων συντάσσεται κατὰ πᾶσαν δεκαετίαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν ἰδίος δι' ἕκαστον δῆμον πῖναξ τοῦ χρονικοῦ τοῦτου διαστήματος.

5. Αἱ σελίδες τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων ἀιαιροῦνται εἰς τρεῖς στήλας κατὰ τὸ συντηκμένον ὑπόδειγμα, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ γράσσεται ὁ ἀριθμὸς τῆς πράξεως καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ προσώπου, περὶ οὗ ἡ πράξις, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἡ ληξιαρχικὴ πράξις, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 49, 68 § γ', 86, καὶ 87 τοῦ αὐτοῦ νόμου γενομένης σημειώσεις.

6. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 ἀναφερόμενα ἀντίγραφα γράσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου τάξεως τρίτης κλάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 24 § ιγ' τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

7. Πρὸς ὁδηγίαν τῶν ληξιαρχῶν συνάπτονται εἰς τὸ παρὸν διάταγμα ὑποδείγματα ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ', δ', ἕως ι', περὶ τοῦ τρόπου τῆς συντάξεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

8. Ὁ Ὑμ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργὸς θέλει κοινοποιῆσαι διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως τὴν ἡμέραν, καὶ ἂν οἱ ληξιαρχοὶ θέλουσιν εἶσθαι ἐρωδιασμένοι μετὰ τὰ ἀναγκαῖα βιβλία, ἵνα κατ' αὐτὴν ἀρχίσωσι τὰς ἐργασίας των.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Α'.

Ληξιαρχικὴ πράξις γεννήσεως.

(ἀρθ. 64 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερα τὴν (τοῦ μηνὸς...) τοῦ ἐ- Σημειώσεις
 ὀνομα καὶ τους (ὁ ἀριθμὸς βλογράφως) ἡμέραν (κατὰ τὸ
 ἐπών. τοῦ τῆς ἐβδομάδος... ὥραν... ἐνεφανίθη) ἀρθρα 49, 64
 παιδίου. ἑνώπιον ἐμοῦ (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον 86, καὶ 87
 τοῦ ληξιαρχοῦ) ληξιαρχοῦ τοῦ δήμου τοῦ ὀνόμου

(ὄνομα τοῦ δήμου), (ἢ τοῦ χωρίου τοῦ δήμου, ἢ τοῦ προξενείου), τῆς ἐπαρχίας (τὸ ὄνομα αὐτῆς) ὁ (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κατοικία τοῦ δηλοῦντος), καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κεκμένη (τὴν θέσιν αὐτῆς), ἡ σύζυγος αὐτοῦ (τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον αὐτῆς) ἔτεκε τὴν (ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ τοῦ μηνὸς καὶ ὥραν) παιδίον (ἄρρεν ἢ θῆλυ) γεννηθὲν ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος, ὁπερ ὠνόμασαν (ἂν τυχὸν ἔλαβεν ὄνομα). Ἐν περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 64 § α' προστίθεται, «τὸ παιδίον τοῦτο ἐπεδείχθη εἰς ἡμᾶς κατ' αἰτησίαν μας.»)

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παρούσα πράξις ἐν τῷ ληξιορχικῷ καταστήματι ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων Κ. Κ. (τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ ἡλικία, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν μαρτύρων), ἡτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς τὸν δηλώσαντα καὶ τοὺς μάρτυρας ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ (ἢ ὑπεγραφή μόνον παρ' ἐμοῦ, ὁμολογησάντων τοῦ δηλώσαντος καὶ τῶν μαρτύρων ἁγνείαν γραμμάτων).

Ὁ ληξίαρχος

μειώσεις. Ἐὰν ὁ δηλῶν ᾖ ἄλλος παρὰ τὸν πατέρα, εἶται ἐν τῇ ἐκθέσει τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τοῦ δηλοῦντος καὶ τοῦ πατρός.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Β'.

Δηξιαρχική πράξις γεννήσεως ἐν θαλασσοπλοίχ.

(ἄρθρ. 69 τοῦ ἀστικοῦ νόμου.)

ἀρ. πράξ. Σήμερον (ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, Σημειώσεις
ὄνομα καὶ τὴν ὥραν, ὀλογράφως ἐπὶ τοῦ πλοίου...
ἐπών. τοῦ εἶναι ἡμερῶν, τὸ ὄνομα τοῦ λιμέ-
παιδίου. νος, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ πλοῖον, καὶ τὸν ἀ-
ριθμὸν τοῦ νηολογίου) ἐγὼ (τὸ ὄνομα
τοῦ πλοιοάρχου, ἢ τοῦ φροντιστοῦ)
πλοίαρχος (ἢ φροντιστής) τοῦ πλοίου...
βεβαιῶ ὅτι κατὰ τὴν (...ἡμέραν καὶ
ὥραν, τὸν μῆνα, καὶ τὸ ἔτος) ἐγεννήθη
ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ ὑπὸ τῆς (ὄνομα, ἐ-
πώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κα-
τοικία τῆς μητρὸς) παιδίου (ἄρρεν, ἢ
θῆλυ), τοῦ ὁποῦ οὗ ἐν νομίμῳ γάμῳ
πατὴρ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δήλωσιν,
ἢ (ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρὸς) τὴν δήλωσιν
τῆς μητρὸς, ὀνομάζεται (τὸ ὄνομα, ἐ-
πώνυμον, ἡλικίαν, ἐπάγγελμα, καὶ κα-
τοικίαν τοῦ πατρὸς).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πρά-
ξις ἐν τῷ νηυτολογίῳ τοῦ πλοίου, ἐπὶ
παρουσία τῶν μαρτύρων (ἐκ τῶν ἀξιω-
ματικῶν, ἢ τοῦ πληρώματος· τὸ ὄνομα,
ἐπώνυμον, καὶ λοιπὰ αὐτῶν, ὡς τὸ
προηγούμενον ὑπόδειγμα) καὶ, ἀναγνω-
σθεῖσα εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν μητέρα,
ἢ καὶ τὸν πατέρα (εἰς ἡμερῶν παρών), ὑ-
πεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Ὁ πλοίαρχος (ἢ ὁ φροντιστής).

Ὑπόδειγμα στοιχ. Γ'.

Ληξιαρχική πράξις γάμου.

(ἄρθρ. 75 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

Σήμερον τὴν (τοῦ μηνὸς) τοῦ ἔτους... Σημειώσεις
 νομ. καὶ (ὀλογράφως) ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος...
 πίων. τῶν ὥραν ἐνεφάνισθησαν ἐνώπιον ἐμοῦ
 συζύγων. (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ληξιάρχου)
 ληξιάρχου τοῦ δήμου (ἢ τοῦ χω-
 ρίου τοῦ δεῖνος δήμου, ἢ τοῦ δεῖνος προ-
 ξενείου) ὁ ἱερεὺς... (ὄνομα, ἐπώνυμον),
 τῆς ἐνορίας, (τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου)
 κάτοικος... καὶ οἱ σύζυγοι, (τὸ ὄνομα,
 ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἡλικίαν,
 τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, καὶ τὴν κα-
 τοικίαν αὐτῶν) τέκνα ὄντες, ὁ μὲν τοῦ
(ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ κατοικία τοῦ
 πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τοῦ συζύγου),
 ἡ δὲ τοῦ... (ὄνομα, ἐπώνυμον, καὶ κα-
 τοικία τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς
 συζύγου) καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι τὴν... (ἡ-
 μέραν τοῦ μηνὸς καὶ ἔτους) ὁ εἰρημένος
 ἱερεὺς ἐτέλεσεν ἐν τῇ κατὰ τὴν ἐνορίαν
ἐκκλησίᾳ (τὸ ὄνομα αὐτῆς — ἢ ἐν
 τῇ κατὰ τὴν δεῖνα ἐνορίαν οἰκίᾳ τοῦ
 δεῖνος) τὸν γάμον αὐτῶν καθ' ὅλας τοῦ
 νόμου τὰς διατάξεις καὶ τοὺς ἐκκλησια-
 στικούς τύπους.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παρούσα
 πράξις ἐν τῷ ληξιαρχικῷ καταστήματι,
 ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (τὰ λοιπὰ
 ὡς ἐν τῷ ὑπό στοιχ. Α' ὑποδείγματι.).

Ὁ ληξίαρχος.

Σημειώσεις. Ἐὰν οἱ σύζυγοι παρίστανται διὰ πληρεξου-
 πτου, ἀναφέρονται τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ κατοικία, καὶ
 τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, καὶ τὸ πληρεξούσιον ἐγγράφον.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Δ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις ἀποβιώσεως.

(ἄρθρον 73 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον τὴν... τοῦ μηνός... τοῦ ἔ- Σημειώσεις
 ὄνομα καὶ τοὺς ἡμέραν... ὤραν... (ὀλογράφως) ἐνε-
 ἐπών. τοῦ φανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ (ὄνομα καὶ ἐπώ-
 ἀποβιώ- νυμον τοῦ ληξιαρχοῦ) ληξιαρχοῦ τοῦ
 σαντος. δήμου, (ὄνομα τοῦ δήμου ἢ τοῦ χωρίου
 τοῦ δήμου, ἢ τοῦ προξενείου) τῆς ἐπαρ-
 χίας... ὃ (τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὴν
 ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν,
 καὶ τὴν τυχὸν συγγένειαν τοῦ δηλοῦν
 τος πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα) καὶ ἐδήλω-
 σεν, ὅτι τὴν... (ἡμέραν καὶ ὤραν) ἀ-
 πεβίωσεν ἐν (τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἢ
 τοῦ χωρίου) ὃ (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγ-
 γελμα, ἡλικία, καὶ κατοικία τοῦ ἀπο-
 βιώσαντος· — ἐὰν ᾗτο ἄγαμος, ἢ ἐγγα-
 μος, καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει,
 τὸ ὄνομα τοῦ ἐτέρου συζύγου καὶ τὸ ὄ-
 νομα τῶν γονέων τοῦ ἀποβιώσαντος),
 καί, ἀφοῦ ἐβεβαιώθημεν περὶ τῆς ἀπο-
 βιώσεως, συνετάξαμεν τὴν παροῦσαν
 πράξιν ἐν τῷ ληξιαρχικῷ καταστήματι,
 ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (τὰ λοιπὰ
 ὡς εἰς τὸ ὑπὸ στοιχ. Α' ὑπόδειγμα).

Ὁ ληξιαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Ε'.

Ληξιαρχικὴ πράξις περὶ τῆς προπαγωγῆς νεκροῦ νεογνοῦ παιδίου

(ἄρθρον 80 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑπόδειγμ. Σημειώσεις
ὄνομα καὶ στοιχ. Α') ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ (ὡς
ἐπών. τῶν τὸ ὑπόδειγμα στοιχ. Α') ὁ (τὰ προ-
γονέων σόντα τοῦ δηλοῦντος, ὡς τὸ ὑπόδειγμα
τοῦ νεκροῦ στοιχ. Α'.) καὶ μοι ἐπέδειξε παιδίον
νεογνοῦ νεκρὸν (ἄρρεν, ἢ θῆλυ), δηλώσας, ὅτι
παίδιον ἐξῆλθε τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του (τὸ
ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα,
καὶ τὴν ἡλικίαν αὐτῆς) συζύγου . . .
(ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, καὶ
κατοικίαν αὐτοῦ) τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα,
τὸ ἔτος, καὶ τὴν ὥραν).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα
πράξις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων
(τὰ λοιπὰ ὡς εἰς τὸ προειρημένον ὑπό-
δειγμα).

Ὁ ληξίαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Σ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις περὶ βιαίου θανάτου μὴ δηλωθέντος

κατὰ 78 ἄρθρον τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

(ἄρθρ. 81 καὶ 82 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀρ. πράξ. Σήμερον τὴν (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑπό- Σημειώσεις
ὄνομ. καὶ δειγμα Α') ὁ εἰσαγγελεὺς . . . (ἢ ὁ ἀ-
ἐπών. τοῦ νακριτικὸς ὑπάλληλος. — ἢ ὁ γραμμα-
ἀποδιδώ- τεύς τοῦ . . . δικαστηρίου, ἐν περιπτώ-
σας. σει θανατικῆς ἐκτελέσεως) ἐπεμψεν εἰς
ἡμᾶς (τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ λη-
ξίαρχου) ληξίαρχον (τὰ λοιπὰ ὡς τὸ ὑ-

πόδειγμα Α') διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν καὶ ἀπὸ ἐγγράφου τοῦ πληροφορίας, ἐξ ὧν ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ (ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, κατοικία, καὶ ἡλικία τοῦ ἀποβιώσαντος) ἀπεβίωσε τὴν (ἡμέραν καὶ ὥραν τοῦ θανάτου) ἐν (τὴν πόλιν, ἢ τὸ χωρίον, ἢ τὴν θέσιν, ἐνθα ἀπεβίωσεν). Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παρούσα ἐκθεσις ἐν τῷ ληξιαρχικῷ ἡμῶν καταστήματι καὶ ὑπεγράφη παρ' ἡμῶν.

Ὁ ληξίαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Ζ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις μεταβολῆς ὀνόματος.

(ἄρθρ. 86 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Ὁ νόμος. Ἀπαράλλακτον ὡς τὸ ὑπὸ στοιχ. Θ' Σημειώσεις
τὸ νέον ὕπόδειγμα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι
ὄνομα προσάγων εἶναι ὁ αἰτήσας τὴν προσθή-
κην, ἢ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀνόματος, ἢ
τοῦ ἐπώνυμου, καὶ ὅτι ἐγγράφεται τὸ
ἐπίσημον τῆς ἐγκρίσεως ἐγγράφον.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Η'.

Ληξιαρχικὴ πράξις ἀναγνωρίσεως φυσικοῦ τέκνου, μὴ γενομένης
συνάμα μετὰ τῆς δηλώσεως τῆς γεννήσεως.

(ἄρθρ. 87 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερον τὴν (κατὰ τὰ προηγού- Σημειώσεις
ὄνομα καὶ μετὰ ὑποδείγματα) ἐνώπιον ἐμοῦ (κατὰ
ἐπών. τοῦ τὰ προηγούμενα) ἐνεφανίσθη ὁ (τὸ ὄνομα,
ἀναγνωρι- ἐπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα, καὶ κα-
ζομένου τοικία τοῦ φυσικοῦ πατρός), ὅστις ἐδή-
φυσικοῦ λωσεν ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς γνήσιον αὐ-
τέκνου. τοῦ τέκνον τὸν (ἢ τὴν) (τὸ ὄνο-

μα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν χρόνον, καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τέκνου) γεννηθέντα (ἢ γεννηθεῖσαν) ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς (τὸ ὄνομα κλπ. τῆς μητρός).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων (ὡς τὰ προηγούμενα).

Ὁ ληξίαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Θ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις υἱοθεσίας.

(ἄρθρ. 88 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Σήμερον τὴν . . . (τὰ λοιπὰ ὡς τὰ ὄνομα καὶ προηγούμενα ὑποδείγματα) ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῶν τοῦ ἐνώπιον ἐμοῦ (ὡς τὰ προηγούμενα) υἱοθετουμένου (ὄνομα κλπ. τοῦ υἱοθετοῦντος, ἢ τοῦ υἱοθετουμένου) καὶ προσήγαγεν ἀντίγραφον ἐπικεχυρωμένον τῆς ὑπ' ἀριθ. καὶ ἀπὸ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν (τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου) ἐχούσης ὡς ἐξῆς (ἀντιγράφεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς).

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις, ἣτις ἀνεγνώσθη εἰς τὸν προσαγαγόντα τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν καὶ ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

Ὁ ληξίαρχος.

Ὑπόδειγμα στοιχ. Γ'.

Ληξιαρχικὴ πράξις διαζεύξεως.

(ἄρθρ. 897 τοῦ ἀστικοῦ νόμου).

ἀριθ. πράξ. Ἀπαραλλάκτως, ὡς τὸ προηγούμε-
 νομα καὶ νον ὑπόδειγμα με μόνην τὴν διαφορὰν
 ἐπὼν. τῶν ὅτι ὁ προσάγων τὴν ἀπόφασιν εἶναι ὁ
 διαζ. συζ. διαζευχθεὶς σύζυγος.

Ὁ ληξίαρχος.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ
ΝΟΜΩΝ
-ΚΑΙ
Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

ἀναγκαιοῦντα ἐξοῦσα θέλουν γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐθνικῶν ταμείου. Ἐν αὐτῷ τούτῳ θέλει δοθῇ ἡ ἀνάλογος πίστωσις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας.

ΑΠ. 199 (1854). Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1833 Β. Διαταγμα ὁρίζει, ὅτι ἡ ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως θέλει εἶσθαι τοῦ κοινοῦ τοῦ μόνου ὄργανον, δι' οὗ θέλουν γνωστοποιεῖσθαι ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, καὶ ὅτι ταῦτα θέλουν εἶναι ὑποχρεωτικὴν ἰσχύϊν δι' ὅλους τοὺς κατοίκους, ἅφ' ἧς ἡμέρας γνωστοποιηθῶσιν εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαίωμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπεφάνητο ὅτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 725, 852 τῆς 24 Μαρτ. (5 Ἀπριλ.) 1838, καὶ 783 τῆς 3]15 Ἀπριλ. 1842 γενικὰ Βασ. διατάγματα, τῶν ὁποίων τὴν ἰσχύϊν καὶ ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προκειμένην διαφορὰν ἀποκρούει τὸ δημοσίον, ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύϊν, καίτοι μὴ δημοσιευθέντα διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἐδημοσιεύθησαν διὰ τῆς τοιχοκολλήσεως ἐν Μεσολογίῳ, καὶ ἐφημερεύθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐκουσίως εἰς ἄλλας ὁμοίας τῇ προκειμένη ὑποθέσει.

ΑΠ. 198 (1847). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 70, 72, 75 καὶ 123 τοῦ πολ. Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐν Τροιζήνι τρίτης ἐθνικῆς συνελεύσεως, αἱ ἀποφάσεις τῆς Βουλῆς διὰ τὰ θεωρηθῶν ὑπογεγραμμένα καὶ καὶ τὰ ἐπὶ τὸν νόμον ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχουν περιβεβλημένοι μὲ τὰ ἐν ταῖς εἰρημέναις ἀρθροῖς διαγεγραμμένα προσήντα, ἢ δὲ ὑπ' ἀριθ. 172 τῆς 4 Ἰαν. 1843 ἀπόφασις τῆς Βουλῆς δια τῶν ὁποίας τὸ χωρίον Ρατεντὸ ἀνεγνωρίσθη ἰδιοκτησία τοῦ Κ. φέρει ὅτι τὰ τῶν εἰρημένων ἀρθρῶν προσήντα, καθότι ἐξεδόθη παρὰ τῆς Βουλῆς, ὑπάρχει ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς καὶ τοῦ πρωτοῦ γραμματέως, φέρει τὴν εφραγίδαν τῆς Ἰδίας Βουλῆς, ἐνεκαὶ ὧς καὶ ἐπεκυρώθη τὴν 9 τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους παρὰ τῆς ἀντικυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν (κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1827 ὑπ' ἀριθ. 5 ψηφίσματος) ἡ νομοτελεστικὴ ἐξουσία μέχρι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐλευθέρσεως τοῦ Κυβερνήτου ἐναπιστευθῇ παρὰ τῆς Ἰδίας συνελεύσεως καὶ παρεχωρήθησαν ταῦτα καὶ εἰς τὸν Κυβερνήτην δικαίωματα, ἐκτὸς ἐξαίρεσεων τινῶν προβλεπομένων παρὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15 τῆς 1 Μαΐου 1827 ψηφίσματος, αἵτινες ὅν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκειμένης τῆς Βουλῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἀφορᾷ ἰδιαιτέρα καὶ οὐχὶ γενικὰ συμπερόντα δὲ εἶναι γενικὸς τοῦ ἑστέους νόμος, ἀλλὰ προβούλευμα προβλῆπον περὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἢ γνωστοποιήσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης πρὸς τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ πρῶτον γενόμενῃ κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως παρὰ τοῦ ἀνωδοῦ ὑπουργοῦ, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2000 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1828 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομικῆς γραμματείας τῆς

ἐπικρατείας, καὶ ἡ παράδοσις τοῦ κτήματος πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην ἐπεὶ τόπον πληρεστάτης δημοσιεύσεως, ἥτις τότε ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ γενικὴ, ὅταν πρόκηται περὶ ἀντικειμένων ἀφωρῶντων τὴν ὅλο- μέλειαν τοῦ ἔθνους ἢ ἐπαρχίας τινος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφορᾷ μόνον δικαιώματα πολίτου τινός, καὶ ἡ γνωστο-ποίησις γίνεται, ὡς ἐγένετο, πρὸς τὸν ἴδιον πολίτην.

ΑΠ. 141 (1864). Ἐπειδὴ ἡ προμνημονευθεῖσα ἀπόφασις τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως οὕσα κατακεχωρισμένη εἰς τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ καὶ ἐρμηνεύουσα ἀπλῶς ἐν γεγονόσι, ἰσχύει καίτοι μὴ δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, διότι, οὕτως ἔχουσα, δὲν ὑπά- γεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν νόμων ἢ διαταγμάτων, τὰ ὅποια κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, διὰ νὰ κατασταθῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ ἰσχὺς των, ἀπαιτεῖται νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος.

ΑΠ. 114 (1857). Δημοσιεύσις διὰ τῆς ἐφημερίδος δὲν ἀπαιτεῖ- ται, ὅταν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κηρύττῃ τὴν μεταθεσὶν τῆς ἐορτῆς τοῦ εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν τρίτην τῆς διακαινισμού.

ΑΠ. 42 (1854). Οὕτε τὸ ἀπὸ 1 (13) Φεβρ. 1833 διάταγμα, οὔτε τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου τοῦ 1852, οὔτε ἄλλος τις νό-μος διαγράφει ἰδιαίτερόν τινα τύπον ἀποδείξεως περὶ γνωστοποιήσεως τῆς ἐφημερίδος καὶ τοιχοκολλήσεως τῶν νόμων, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ διάταγμα ὁ νόμος ὑπάρχει ὑποχρεωτικὸς ἀφ' ἧς ἡμέρας γνωστο- ποιηθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ δὲ τὸν ἀνωτέρω νόμον, ἀφοῦ δημοσιευθῇ διὰ τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος, θέλει ἐκτε- λεσθῇ ὡς νόμος τοῦ κράτους.

ΑΠ. 160 (1867) ποινικὴ. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 καὶ 2 ἀρθρ. τοῦ ἀπὸ 1 Φεβρ. 1833 διατάγματος, οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα δὲν φέρουν δύναμιν ὑποχρεωτικὴν εἰμὴ ἀφοῦ δημοσιευθῶσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκει- μένου τὸ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1835 διάταγμα δὲν ἐδημοσιεύθη, ἡ δὲ καταχωρισθεῖσα εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως περὶ αὐτοῦ ὁλοποίησις τοῦ Γ. διαυθυντοῦ τῶν ταχυδρομαίων δὲν δύναται ν' ἀ- νακληρώσῃ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ρητῶς ἀπαιτουμένην δημοσίευσιν αὐτοῦ τοῦ διατάγματος.

ΑΠ. 3 (1850). Ὅταν ὁ ὑπουργὸς προκαλῇ διάταγμα ἀφορῶν με- ρικὴν τινα ὑπόθεσιν, καὶ αὐτὸς οὗτος ἐκτελῇ τὸ διάταγμα, δὲν εἶναι τοῦ ἀκυρον, καὶ ἂν δὲν τὸ προσυπέγραψεν ὁ ὑπουργός, διότι αὐτὸς ἀνελάβη τὴν εὐθύνην τῆς πράξεως, ὅπερ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς διατά-ξεως τοῦ 8 ἀρθρου τοῦ ἀπὸ 3/15 Ἀπριλίου 1833 διατ. περὶ σχη-ματισμοῦ τῶν γραμματειῶν.

ΑΠ. 179 (1849). Ἐπειδὴ πρὸς ἀποδείξιν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτ. 1838 ὁπ' ἀριθ. 7715 ἐγγράφου τοῦ φέ-ρονται τὴν ὑπογραφήν τῆς Α. Μ. ἐξήτησε ν' ἀποδείξῃ διὰ τὸ ἐγγρά-φον τοῦτο ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὸν δικαισιπάρχον του Γ.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, διὰ τὸ εἰρημένον ἐγγράφον μὴ φέρει τὴν προσηγορίαν τοῦ ἀρμαθίου ὑπουργοῦ δὲν εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυ-

τὸ ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸ δημόσιον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσελόντος ἡδύνατο νὰ ἔχῃ οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀίκης, καθότι δι' αὐτῆς τῆς ἀποδείξεως ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ ἡ παρὰ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου αὐτοθελήτως καὶ ἐν γνώσει ἀναγνώρισις τῆς ὑποχρεώσεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὅρων τοῦ ἐγγράφου· ἄρα τὸ ἐφετεῖον ὠφείλει, συμφώνως πρὸς ἀρθρ. 244 καὶ 248 πολ. δικ., νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην· παραδεχόμενον δὲ ὅτι τὸ ἐγγράφον δὲν ἐγνωστοποιήθη ἐπισήμως πρὸς τὸν Γ., διότι μετὰ ἄλλων δι' ἰσχυρίσιν ὁ ἀναιρεσείων ὅτι ἔλαβε καὶ ἀντίγραφον τοῦ ἐγγράφου ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ μὴ ἐπιτρέψαν τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐπίσημου καὶ αὐτοθελήτου κοινοποιήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀναιρεσελόντος, (ἀπόδειξιν ἥτις ἦτο ἀνεξάρτητος τοῦ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσελόντος περὶ λήψεως ἀντιγράφου), παρέβλεπε τὸ δικαίωμα τῆς παρασπίσεως καὶ τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 161 (1848). Ἐπειδὴ τότε μόνον ὁ νόμος λαμβάνει νόμιμον κύρος καὶ ὑποχρεωτικὴν ἰσχύον, ὅταν τὰ πρὸς σύστασιν αὐτῆς ἀπαιτούμενα ἐξεπληρώθησαν καὶ βεβαιῶνται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ νόμου, ἡ ἀναπληρῶνται νομίμως· κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 καταστατικοῦ περὶ γραμματεϊῶν νόμου, ὅλοι ἐν γένει οἱ νόμοι καὶ τὰ βασιλικά διατάγματα ἀπητείτο νὰ συνυπογράφωνται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, ἡ δὲ συνυπογραφή αὕτη δὲν ἦτο ἀπλήρως διατυπωθεῖς, ἀλλ' οὐσιώδεις τοῦ νόμου προσόν. καθότι δι' αὐτῆς ἐλάμβανεν ὁ νόμος τελείαν νόμιμον ὑπαρξίν καὶ ἔβλεπεν ἀπ' ἐνός τὸν ὑπουργὸν εἰς ἅμισον ἀπέναντι τῆς κυβερνήσεως εὐθύνην ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, ἀπ' ἑτέρου καθίστατο ὑποχρεωτικὸς διὰ τοὺς πολῖτας, ὡς φέρων διὰ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα πρὸς νόμιμον νόμου ὑπαρξίν· ἄρα τὸ δικάσαν ἐφετεῖον παραβέβηκεν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2372 ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ ἀπὸ 6 (18) Ἰανουαρ. 1833 Β. Διατ. δι' αὐτὴν κρίνεται ἡ μετὰ τὸ Δ. καὶ Δημοσίου συνθήκη, εἰς ἔδνατο νὰ θεωρηθῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς πολῖτας, διότι δὲν ἔφερε τὴν συνυπογραφήν τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, δὲν παρέβλεπε τὸν νόμον, ὡς ἐφαρμότως διατείνεται τὸ ἀναιρεσείων Δημοσίον, ἀλλ' ἐξ ἀναντίας συνεισφορώθη ἀκριβῶς μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ εἰρημένου περὶ καταστατικοῦ τῶν γραμματεϊῶν νόμου.

ΑΠ. 17 (1854). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἀρθρ. τοῦ περὶ συγκρίσεως τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας διατάγματος, τὸ συμβούλιον τοῦτο ἦτο ἀπλῶς συμβουλευτικὴ ἀρχή, καὶ ὡς εἰς τοιαύτην ὑπεβάλλοντο τ' ἀντικείμενα, περὶ ὧν κατὰ τὸ αὐτὸ διατάγμα ἔπρεπε νὰ γνωμοδοτήσῃ· ἔθεν καὶ αὐτὸ δὲν ἠκούσθη ἡ γνώμη τοῦ συμβουλίου κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν διαταγμάτων, ὧν ἐν τῇ παρούσῃ ἀίκῃ ἐφένατο γνήσις, οὐχ' ἦσαν τὰ διατάγματα ταῦτα εἰς ἰσχυρά, καὶ οὐδὲνα νόμον παρέβλεπε τὸ ἐφετεῖον λαβὼν αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, μάλιστα δὲ

αὐτοῦ δι' αὐτῶν δὲν ἐτέθησαν γενικοὶ ὅρισμοι περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων, κατὰ τὸ 35 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου διατάγματος.

Ἐπειδὴ τὸ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναρριζήτου συναφθὲν συνάλλαγμα, τὸ διὰ τῶν εἰρημένων διαταγμάτων κανονισθέν, ἐτελέσθη πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ συντάγματος ἐπομένως κατὰ τὴν προτέραν νομοθεσίαν κρίνονται ἢ τε δύνανται καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συναλλάγματος αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπελθὼν τὸ σύνταγμα δὲν ἠδύνατο νὰ τροποποιήσῃ, κεκτημένα ἔχοντος ὡς πρὸς τοῦτο τοῦ ἀναρριζήτου δικαιώματα.

ΑΠ. 267 (1858). Ἐπειδὴ πάνθ' ὅσα τὰ ἐφετεῖον παραδέχεται, δι' ἀποδεικνύονται ἐκ τῶν εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντων ἐγγράφων, δὲν ἀποτελοῦσι σύμβασιν, ὑποχρεοῦσαν τὴν Κυβέρνησιν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν βουλῶν νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως ὧν τιμῶν τοῦ γενομένου μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, τοῦ Ρ. καὶ τοῦ Α. ἐγγυητοῦ, ἢ ὑποχρεοῦσαν τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν τῆς διαλύσεως τοῦ ρηθέντος συμβολαίου μέχρις οὗ ὑποβληθῇ τὸ ἀνωτέρω νομοσχέδιον εἰς τὰς Βουλὰς ἵνα αὗται ἀποφασίσωσι περὶ τούτου· διότι, ἐνῷ οὐδαμοῦ εἰς τὰ ἐγγράφα, ἢ εἰς ὅσα ἐκ τούτων συνήγαγε τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρεται ρητὴ τοιαύτης συμβάσεως δῆλωσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν προκύπτει καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν παρῶς καὶ ἀνενδοκίμως, δι' ὃ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀπεδέχθη τοιαύτην ὑπὸ ὅρον σύμβασιν, ἥγουν ν' ἀνασταλῇ ἢ διαλυθῇ, τοῦ συμβολαίου μέχρις οὗ αἱ βουλὴ ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ νομοσχεδίου· ἄρα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐφετείου ἀπέκειντο ἡ ἀποφασισὴ ἂν ὑπῆρξεν ἢ μὴ ἡ προταθεῖσα σύμβασις· τὸ δ' ἐφετεῖον ἐκτιμήσαν πάντα τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα στοιχεῖα τῆς καταρτίσεως αὐτῆς, δὲν παραδέχεται, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Γ., δι' αἱ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Α. διαπραγματεύσεις ἔληξαν εἰς ἓν πέρας, ἥγουν δι' καθηρτίσθη ἡ σύμβασις· ἀπεναντίας σκέπτεται, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐκράτησε μὲν τὰς προτάσεις τοῦ Α, θεωρῶν αὐτὰς μᾶλλον συμφερούσας ἢ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου, ἀλλ' ἐντροπύνω δὲν ἱσχυρώνηται περὶ τῆς ἀναστολῆς τῆς διαλύσεως τοῦ συμβολαίου, οὗτε ὑπεσχέθη τι ἄλλο εἰς τὸν Α· ἄρα τὸ ἐφετεῖον δὲν παρέκκλισε τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου 1 § 2 (2, 14) καὶ δὲν παρεμόρφωσε τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τοῦ ἢ τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου καὶ ὁμοῦ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ ἐφαρμμένη ἂν ᾔνοι ἡ σκέψις τοῦ ἐφετείου, ὅτι ὁ ὑπουργὸς δὲν ἠδύνατο ἄνευ νόμου νὰ συνάψῃ τὴν σύμβασιν, ἥς τὴν ὑπάρξιν ὁ Γ. ἰσχυρίζετο, τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως στηρίζεται εἰς τὰς λοιπὰς σκέψεις, δι' ὧν τὸ ἐφετεῖον ἀποφάνεται, ὅτι ἐξ ὧν τὰ ἀποβλήθησαν δὲν ἀπεδέχθη ἡ προκειμένη σύμβασις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι ἐκ τοῦ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1836 Β. Διατάγματος δὲν ἀποδεικνύεται ἄλλο εἰμὴ ἢ διαταγὴ τῆς

Α. Μ. πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὰς βουλὰς, σκοποῦ τοῦ ἦτο ἵνα ὁ ὑπουργὸς διὰ τοῦ προσηκόντος νόμου ἐνισχυθῇ συνάψῃ νέαν σύμβασιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεων τοῦ Λ. ὁποίας ὁ πρῶτος ὑπουργὸς Κ. ἐθεώρει συμφεροτέρας ἢ τὴν διὰ τοῦ συμβολαίου· ἐκ τούτων ἄρα γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ ἐφεκτικὸν ποκρούει τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ Α. Μ. συνήνεσε μονομερῶς ἐν τῇ ἐκταλῇ ὁ ὅρος τῆς διαλύσεως τοῦ συμβολαίου ἢ ὅτι ἐνέκρινε τὰς πάρχουσας περὶ τοιαύτης ἀναστολῆς συμφωνίας τοῦ ὑπουργοῦ Λ. ὅθεν, ἀφοῦ διὰ τοῦ διατάγματος τούτου οὐδὲν δικαίωμα ἔχθη τῷ Λ., περιττὸν ἦτο νὰ σκεφθῇ τὸ ἐφατεῖον ἂν τὸ δικαίωμα αὐτὸ κατηργήθη ἢ ἀνεκλήθη κτλ. Ἐκτὸς ὁμως τούτου· τὸ δικαίωμα τοῦτο μὴ ἀφορῶν πρᾶξιν τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας ἀλλ' ἀφορῶν πρὸς ἐξάσκησιν καθαρῶς νομοθετικοῦ δικαιώματος, ἡδύνατο ἐγκαταλειφθῇ ἄνευ τινὸς εὐθύνης τοῦ δημοσίου ἀπέναντι τοῦ Λ. ὅσον οὐδὲν δικαίωμα τῷ Λ. ἐχορηγήθη, ὡς εἴρηται.

Νόμος ΚΜζ' 1 Μαΐου 1882. Περί ἀντικαταστάσεως τοῦ νόμου τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

Ἄρθρον μόνον.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀστικοῦ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τὸ ἐπομένον.

Ὁ νόμος ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν καθ' ὅλον τὸ ἔτος μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ, πλὴν ἐὰν ὡρίσθῃ ἄλλως ἐν αὐτῷ.

Ἡ δημοσίευσίς λογίζεται γενομένη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ περιέχοντος τὸν νόμον φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς ἐκδόσεως.

Γνωμοδότησις Νομ. Συμβουλίου 29324 (1884). Δύναμις ἐκδοθῆναι Β. Δ. πρὸς ἐκτέλεσιν νόμου, μὴ ἰσχύσαντος ἐτι, ἡ δὲ τῆς κατὰ τὸν νόμον ΚΜΣΤ' παραλεύσεως τῆς δεκαήμερου ἐξουσίας;

Τὸ διατυπωθὲν ἡμῖν ζήτημα ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ ὑποβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. Κατὰ τινὰ ἐκ τῶν μετὰ τούτου, δύναται νὰ ἐκδοθῇ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν Β. Δ. καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν δέκα ἡμερῶν διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Κατὰ πλείστον ὁμως, μετὰ τῶν ὁποίων καταλέγομαι καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἐπισημάνειν ἢ τοιαύτη λύσις. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀντλεῖ τὸ δικαίωμα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ἀπ' αὐτὸν τοῦτον, ὅστις ὁ

ισχύει, ἥτοι δὲν παράγει ἐννόμους συνεπείας πρὸς τῆς παρελεύσεως τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος.

Νόμος ΑΝΔ' 31 Μαΐου 1882. Περὶ καταχωρίσεως Διαταγμάτων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως κτλ.

1. Πρὸ πάσης ἐκτελέσεως των πρέπει νὰ καταχωρίζονται ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ περὶ διορισμῶν, προβιβάσεων, παύσεων, καὶ μεταθέσεων τῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν Βασιλικὰ Διατάγματα, ἢ αἱ περὶ τοιούτων ὑπουργικαὶ πράξεις, πρὸς δὲ τὰ περὶ ἀπονόμης χαρίτων καὶ παρασῆμων ὡς πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς Β. Διατάγματα ὡς πρὸς δ' ἅπαντας ἀνεξαίρετως τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ μόνον τὰ περὶ προβιβάσεως, ἐπιτρεπομένης τῆς καταχωρίσεως τῶν ἄλλων καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐν τῷ κοινοποιήτέῳ περὶ τῶν ἀνωτέρω μεταβολῶν ἐγγράφῳ πρέπει νὰ φέρηται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν τῷ ὑποφω καταχωρίσθῃ τὸ Β. Διατάγμα, ἢ ἡ ὑπουργικὴ πράξις.

2. Ἐπὶ ποινῇ παραβάσεως καθήκοντος, ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς νὰ δέχωνται πρὸς ὀρκισιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, ἂν ἐν τῷ κοινοποιηθέντι πρὸς αὐτὸν ἐγγράφῳ δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἀνωτέρω περὶ καταχωρίσεως πιστοποιήσις· πᾶς δὲ δημοσίως ὑπάλληλος, ἀποδεδειγμένος δημοσίαν θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν, συνεπὲς διορισμοῦ ἢ προβιβάσεως, ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφου, μὴ περιέχοντος τὴν βεβαίωσιν, ὅτι τὸ Β. Διατάγμα, ἢ ἡ ὑπουργικὴ πράξις καταχωρίσθῃ πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς της ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, στερεῖται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμεῖου τῆς μισθοδοσίας τοῦ πρώτου εἰς αὐτὸν καταβλητέου μισθοῦ. Οἱ ἀρμοδίαι ταμίαι, ὑπὸ προσωπικὴν των εὐθύνην, ἐκτελεστοῦσι τοῦτο, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς τὸ χρηματικὸν ἐνταλμα προσληφθέντων δικαιολογητικῶν ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν τοῖς ἀρχείοις των ὑπαρχούσης Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἀνεξαρτήτως δὲ τούτων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς δικαιούχον ἀμείνων ὑπάλληλον ἢ ὑπηρετὴν πληρωμὴ μισθοδοσίας, ἐν περιπτώσει διορισμοῦ, προβιβάσεως, ἢ μεταθέσεως, ἂν ἐκ τοῦ προσηρτημένου εἰς τὸ χρηματικὸν ἐνταλμα ἀντιγράφου τοῦ περὶ

τῆς τοιαύτης μεταβολῆς ἐγγράφου δὲν ἀποδεικνύεται, διότι ὁ μισθὸς οὗτος συμπίπτει ὑπὸ χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον εἶχε κατάχωρισθῇ ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τὸ Β. Διατάγμα, ἢ ἡ ὑπουργικὴ πράξις.

3. Μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως τοῦ περὶ τῆς ἀπολύσεως, ὑποβιβασμοῦ, ἢ μεταθέσεως δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπέρτου Β. Διατάγματος ἢ ὑπουργικῆς πράξεως, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ὅτι δὲν τῷ ἐκονοποιήθη ἡ τοιαύτη μεταβολή.

4. Ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίζονται καὶ ἅπασαι αἱ πράξεις ἢ οἰουδήποτε εἶδους δηλοποιήσεις τῶν δημοσίων ἀρχῶν, αἱ γράζουσαι τῆς διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύσεως, δυνάμει διατάξεως νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων· οὐδεμίαν δὲ παρέχουσιν ἰσχύϊν αἱ εἰς ἄλλα ἰδιωτικὰ φύλλα γενομένου, οὐδ' ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου πληρωμὴ οἰουδήποτε ποσοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον. προσωπικῶς οὖσα· ὑπευθύνου ἀπέναντι τοῦ ἰδιώτου τῆς ἐντελέσεως τὴν δημοσίευσιν ταύτην δημοσίας ἀρχῆς. Εἰς τὰς ἀνωτέρω πράξεις δὲν περιλαμβάνονται αἱ σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὰ καθήκοντα τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ἢ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν περὶ διοικητικῆς ἐκτελέσεως νόμων. Ἐν παραρτήματι δὲ τῆς Ἑφημερίδος δημοσιεύονται καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ ποινικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

5. Ἡ Ἑφημερίς τῆς Κυβερνήσεως ἐκδίδεται καθ' ἐκάστην, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ πλεονα τοῦ ἐνὸς φύλλα ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας — Ἐκ τῶν τριῶν πρώτων ἀντιτύπων ἐκάστου φύλλου τὸ ἓν τοιχοκολλᾶται παρὰ τὴν θύραν τοῦ τυπογραφείου, τὰ δὲ ἄλλα δύο στέλλονται παρὰ τὴν θύραν τοῦ νομάρχου τῆς πρωτεύουσας καὶ τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων, ὅπως τοιχοκολληθῶσιν ἐν τοῖς καταστήμασι των· ἐντὸς δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἢ τὸ πολὺ ἐντὸς τῆς ἐπομένης, διανέμονται τὰ τῶν ἐκδοθέντων φύλλων ἀντίτυπα εἰς ἅπασας τὰς λοιπὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀρχὰς καὶ παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὰ διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας ἀρχὰς προωρισμένα.

6. Τὰ φύλλα τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τοῦ
Δημοσίου Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Βεροῖνος

παραρτήματος ἀποστέλλονται ὡρεᾶν εἰς ἀπύσας τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἀρχάς, εἰς τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους τοῦ Κράτους. Τὰ φύλλα τοῦτα εἶναι ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τῆς καταβολῆς ταχυδρομικῶν τελῶν. Τὰ ἀποστέλλόμενα εἰς ἐκάστην ἀρχὴν φύλλα ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ ἀρχείου των, καὶ φυλάσσονται ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν εὐθύνην τῶν προϊσταμένων. —Τὰ φύλλα τῆς αὐτῆς Ἑφημερίδος μετὰ τοῦ παραρτήματος κινδυνεύουσι καὶ εἰς πάντα ἰδιώτην ἐπὶ προηγουμένη πληρωμῇ ἐτήσιας συνδρομῆς ἐκ δραχ. ὀκτώ διὰ τὸ ἐσωτερικόν, περιλαμβανομένων ἐν αὐταῖς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. —Τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς πληρώνεται εἰς οἰονδήποτε ταμεῖον τοῦ Κράτους· τὸ περὶ τούτου γραμμάτιον προσάγεται εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τυπογραφείου.

7. Ἡ Ἑφημερίς τῆς Κυβερνήσεως ἐκδίδεται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν. Διὰ Βασιλικοῦ δὲ Διατάγματος, ἐκδοθησομένου τῇ προτάσει τῶν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργῶν, κανονισθήσεται ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου ὡς πρὸς τὴν ἐκδόσιν καὶ δημοσίευσιν τῆς Ἑφημερίδος, τὰ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐν γένει, καὶ τὰ τοῦ ἐλέγχου τοῦ δι' αὐτὴν ἀναγκαίου ὕλικου καὶ τῶν διανεμομένων ἀντιτύπων.

Νόμος ΑΣΝΔ' τῆς 29 Ἰουλ. 1885. Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ΑΝΔ' νόμου περὶ καταχωρίσεως διατ. ἐν τῇ Ἑφ. τῆς Κυβερνήσεως.

1 Τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 1 τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 ΑΝΘ' νόμου κηρυχθέντων Β. Διαταγμάτων περὶ διορισμῶν, προβιβασμῶν, παύσεων καὶ μεταθέσεων τῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, ὡς καὶ τῶν περὶ τοιοῦτων ὑπουργικῶν πράξεων, δὲν θέλει δημοσιεύεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ὅλον καὶ πλῆρες τὸ κείμενον, ἀλλὰ θέλει δημοσιεύεσθαι λεπτομερὲς περίληψις τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, περιλαμβανούσα α') Τὸ ὄνομα τῆς ἐκδούσης τὸ δημοσιεύον ἐγγράφον ἀρχῆς καὶ τοῦ τόπου, ἐνθα ὑπεγράφη. β') Τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς ἐκδούσης ἀρχῆς ἡ δημοσιευομένη πράξις. γ') Τὸν ἀριθμὸν αὐτῆς, ἐν ᾧ ἔφερε τοιοῦτον ἡ πράξις. δ') τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπὶ

νυμον τοῦ ἀτόμου, ὅπερ δι' αὐτῆς διωρίσθη, προῦβιάσθη, μετετέθη ἢ ἐπαύθη. ε') Τὴν θέσιν εἰς ἣν διωρίσθη, προῦβιάσθη, μετετέθη, ἢ τὴν θέσιν ἀφ' ἧς προῦβιάσθη, μετετέθη ἢ ἐπαύθη καὶ ζ') πάντα ἄλλον προσδιορισμόν, ὃν περιεῖχε τὸ Β. Δ. ἢ ἡ ὑπουργικὴ πράξις εἴτε μισθοῦ, ἐπιμισθίου, ἀντιμισθίας ἢ ἀποζημιώσεως, εἴτε ὀρκοδοσίας, εἴτε οἰουδὴποτε ἄλλου ὅρου, σχετικοῦ πρὸς τὸν μισθόν, τὸν βαθμὸν ἢ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τὴν ἐπιτετραμμένην ἢ ἀνατεθειμένην εἰς τὸν διὰ τοῦ δημοσιουμένου Β. Δ. ἢ ὑπουργικῆς πράξεως διορισθέντα, προῦβιασθέντα, μετατεθέντα ἢ ἀπολυθέντα τῆς ὑπηρεσίας.

2. Τὰ περὶ ἀπονομῆς χαρίτων Β. διατάγματα καὶ τὰ δημοσία ἐγγραφα τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου μνημονευόμενα θέλουσι δημοσιεύεσθαι ἐν παραρτήματι τοῦ φύλλου τῆς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὰ διὰ Β. διατάγματα κανονισθησόμενα.

Β. Διατάγμα τῆς 26[31] Δεκεμβρίου 1884. Περί κανονισμοῦ τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 7 τοῦ ΑΝΔ' νόμου τῆς 22ας Ἰουνίου 1882 περὶ καταχωρίσεως διαταγμάτων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν ἀπερασάσαμεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἡ Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως ἐκδίδεται εἰς τὸ αὐτὸ ὥς μέχρι τοῦδε σχῆμα καὶ μέγεθος, διακρίνεται δὲ εἰς τρία μέρη.

Τὸ πρῶτον μέρος, ὑποδιαιρούμενον εἰς δύο τμήματα. περιλαμβάνει ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τοὺς νόμους, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὰ διατάγματα 1) τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, 2) τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν νόμου καὶ 3) τὰ κανονιστικὰ πρὸς δὲ τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς τῶν ὑπηρεσιῶν.

Τὸ δεύτερον μέρος περιλαμβάνει τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 1ον τοῦ νόμου διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς πράξεις κατὰ τὴν ἐπιμένην τάξιν τῶν Ὑπουργείων.

α') Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν

β') » Δικαιοσύνης

γ') » Ἐσωτερικῶν

δ')	»	Ἑκκλησιαστικῶν καὶ παιδείας
ε')	»	Οἰκονομικῶν
ς')	»	Στρατιωτικῶν
ζ')	»	Ναυτικῶν.

Τὸ δὲ τρίτον μέρος περιλαμβάνει πράξεις καὶ δηλοποιήσεις τῶν δημοσίων ἀρχῶν.

Ἐν χωριστῷ παραρτήματι τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκδίδονται κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε σχῆμα καὶ μέγεθος αἱ πολιτικαὶ καὶ ποινικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, κεχωρισμένως.

2. Τὰ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τρία τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως φέρουσιν ἴδιον αὐξοντα ἀριθμὸν φύλλου καὶ ἰδίαν ἑκάστον αὐτῶν ἀριθμησιν σελίδων.

3. Ἐκάστον μέρος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως φέρει ἐν ἐπικεφαλίδι συνοπτικὴν περίληψιν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων· εἰς τὸ τέλος δὲ ἐκάστου ἔτους συντάσσεται καὶ δημοσιεύεται ἰδιος πίναξ τῶν περιεχομένων ἐν ἐκάστῳ μέρει χρονολογικῶς καὶ καθ' ὕλην.

4. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἀνατίθῃσι δι' Ὑπουργικῆς διαταγῆς εἰς ἓνα τῶν τοῦ Ὑπουργείου του ὑπαλλήλων τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως· αὗτος δὲ φέρων τὸν τίτλον τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος, ἔχει καθήκον νὰ ἐπιτηρῇ εἰς τὴν ἐκδοσιν, δημοσιεύσιν καὶ διεκπεραίωσιν αὐτῆς.

5. Ὁ διεκπεραιωτὴς ἐκάστου Ὑπουργείου, ἅμα λάβῃ τὸ πρωτότυπον νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς πράξεως ἢ ἄλλου ἐγγράφου χρήζοντος δημοσιεύσεως, ἀποστέλλει ἀμέσως ἐπὶ ἀποδείξει πρὸς τὴν διευθυντὴν τῆς Ἐφημερίδος ἀντιγράφον ὑπ' αὐτοῦ κεκυρωμένον. Τοῦ ἀντιγράφου τούτου ὁ διευθυντὴς κατεχωρίζει περίληψιν εἰς τὸ πρωτόκολλον τῶν εἰσερχομένων. Αἱ αὗται διατυπώσεις τηροῦνται καὶ εἰς τὰ παρ' ἄλλων ἀρχῶν ὑπ' εὐθείας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος στελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν.

6. Ἡ διόρθωσις τῶν δοκιμῶν πάντων τῶν δημοσιευμάτων γίνεται ἐπὶ προσωπικῇ εὐθύνῃ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος, ὅστις ὑπογράφει τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπιθεωρηθὲν τελευ-

ταῖον δοκίμιον. Ἡ δὲ πρὸς δημοσίευσιν τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐγκρίσις ἀνήκει εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργόν, ὅστις ὁμῶς δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς τινὰ τῶν τμηματαρχῶν τοῦ Ὑπουργείου.

Τὰ δοκίμια τὰ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος ὑπογεγραμμένα καὶ τὰ φύλλα τὰ φέροντα τὴν ὑπουργικὴν ἐγκρίσιν φυλάττονται ἐν τάξει ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος πρὸς ἐλεγχον.

7. Ἀμα δοθείσης ἀδείας πρὸς δημοσίευσιν τοῦ φύλλου, ἐκ τῶν πρώτων ἀντιτύπων τοιχοκολλᾶται παραχρῆμα ἐν ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ γραφείου τῆς Ἐφημερίδος καὶ τοῦ τυπογραφείου, ἀποστέλλονται δὲ οἱ εἰς τε τὸν νομάρχην τῆς πρωτεύουσας καὶ τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων, κατὰ τὸ ἄρθρον 5ον τοῦ νόμου, εἴτα δὲ πέμπονται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὴν διεκπεραίωσιν ἐκάστου Ὑπουργείου τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐτῆς ἀντιτυπα.

8. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλει κατὰ τὸ 1ον δεκαήμερον ἐκάστου μηνὸς ν' ἀποστέλλῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος ἀντίγραφα κεκυρωμένα τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐκδοθεῖσων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ περιέχοντος ταύτας φύλλου ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν θεώρησιν αὐτῶν Ἀρεοπαγίτης θεωρεῖ τὸ τελευταῖον δοκίμιον καὶ ὑπογράφει αὐτό.

9. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ ὁ παρ' αὐτοῦ ἐπιτετραμμένος Ἀρεοπαγίτης θέλει συνεννοηθῇ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος περὶ τῆς καθυστερουμένης ἐκτυπώσεως τῶν ἀποφάσεων, ὅπως αὕτη γένηται τὸ ταχύτερον. Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐκτυπούμεναι θεωροῦνται παράρτημα τῶν ἀντιστοιχῶν ἐτῶν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

10. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 6ον τοῦ νόμου ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδος λογίζεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ συνδρομὴ καταβάλλεται εἰς οἰονδήποτε ταμεῖον τοῦ Κράτους, τὸ δὲ περὶ τῆς καταβολῆς ταύτης ἐκδιδόμενον γραμμάτιον προσάγεται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος, ἥτις κρατεῖ σημείωσιν ἐν τῷ οἰκείῳ βιβλίῳ καὶ φυλάττει αὐτὸ πρὸς ἐλεγχον.

11. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὀρίζεται εἰς τρεῖς χιλιάδας· δύναται ὅμως ἐκάστοτε ἀυξήθῃ, διαταγῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, κοινοποιουμένη εἰς τε τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἐφημερίδος.

12. Ἰδιαίτερον Β. διάταγμα θέλει κανονίσει, γνωμοδοτήσει τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ὕλικου καὶ τὸν ἔλεγχον.

Τὸ ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1882 Β. διάταγμα περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσιν καὶ δημοσίευσιν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καταργεῖται.

Β. Διάταγμα τῆς 29 [31] Αὐγούστου 1885. Περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀφορῶντων εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως.

1. Ἡ Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, στοιχειοθετουμένη καὶ ἐκτυπωμένη ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, θέλει ἐκδίδεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ μέχρι τοῦδε σχῆμα καὶ μέγεθος.

2. Τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἐκδιδόμενα φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀποτελοῦντα ἴδιον τεύχος, φέρουσιν ἐπὶ ἐκάστης σελίδος ἀριθμὸν συνεχῇ αὐξόντα, ἂν δὲ ταῦτα ἀποτελῶσι πλείονα τεύχη, ἕκαστον τῶν τευχῶν τούτων φέρει ἰδίαν σελιδογράφησιν.

3. Καὶ ἕκαστον τῶν φύλλων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως φέρει ἴδιον αὐξόντα ἀριθμὸν, ἐξ ὁποῦδήποτε σελίδων καὶ ἂν σύγκηται.

4. Ἡ Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ πρῶτον, ἐκδιδόμενον πάντοτε εἰς ἴδιον καὶ κεχωρισμένον φύλλον, διαιρεῖται εἰς τὰ τέσσαρα τμήματα.

Τῶν τμημάτων τούτων τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τμήμα Νομοθετικόν» περιλαμβάνει τὰ κείμενα τῶν νόμων· τὸ δεύτερον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τμήμα Νομοτελεστικόν» τὰ κείμενα τῶν Β. Διαταγμάτων, τῶν ἐκδιδομένων εἴτε δυνάμει συνταγματικῶν διατάξεων, εἴτε πρὸς ἐκτέλεσιν νόμων· τὸ τρίτον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τμήμα Κανονιστικόν» τοὺς κανονισμοὺς τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς διοικήσεως, εἴτε ὑπὸ

τὸν τύπον Β. Διατάγματος, εἴτε ὑπὸ τὸν τύπον Ὑπουργικῆς πράξεως ἐκδιδόμενους· καὶ τὸ τέταρτον τμήμα ὑπὸ τὸν τίτλον «ἀγγελίαι ἀφορῶσαι τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν» περιλαμβάνει τὰ κείμενα τῶν Β. διαταγμάτων περὶ ἀπονομῆς παρὰ σφραγῶν καὶ περίληψιν—ιδίαν κατὰ Ὑπουργεῖον— τῶν Β. διαταγμάτων καὶ τῶν Ὑπουργικῶν πράξεων, τῶν μνημονιομένων ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΝΔ νόμου.

5. Αἱ περίληψεις αὗται εἰσὶν ἐπομένως ἰσάριθμοι πρὸς τὰ Ὑπουργεῖα, δημοσιεύονται δὲ καθ' ἣν τὰ Ὑπουργεῖα ἐτάχθησαν τάξιν διὰ τοῦ άρθρου 1 τοῦ περὶ Γραμματειῶν τῆς Ἐπικρατείας Β. διατάγματος τῆς 3 Ἀπριλίου 1833.

Ἐκάστη τῶν περιλήψεων τούτων φέρει ὡς ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπουργείου, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἀνατίθεται, περατοῦται δὲ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἐστὶς προέτεινεν ἢ ἐξέδωκε τὰς πράξεις, τὰς ὁποίας περιλαμβάνει. Εἶναι δὲ συντεταγμένη ἡ περίληψις κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀπὸ 2η Ἰουλίου ε. ε. ΑΣΝΔ νόμου ἐκτιθεμένους λεπτομέρεις προσδιορισμούς, δηλοῦσα α') τὸ ὄνομα τῆς ἐκδούσης τὴν δημοσιευμένην πράξιν ἀρχῆς καὶ τὸν τύπον, ἐνθα τὴν ἐνγραφὸν ὑπεγράφη β') τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἡ δημοσιευομένη πράξις ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς ἐκδούσης αὐτὴν ἀρχῆς γ') τὸν ἀριθμὸν αὐτῆς, ἐν ἔσπερ τοιοῦτον ἡ δημοσιευομένη πράξις δ') τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀποστολέου, τὸ ὁποῖον δι' αὐτῆς διωρίσθη, προεδριάσθη, μετετέθη ἢ ἐπαύθη ε') τὴν θέσιν, εἰς ἣν διωρίσθη, προεδριάσθη ἢ μετετέθη, ἢ τὴν θέσιν, ἀφ' ἧς προεδριάσθη ἢ μετετέθη ἢ ἐπαύθη· καὶ π') πάντα ἄλλον προσδιορισμὸν, τὸν ὁποῖον περιεῖχε τὸ Β. διατάγμα ἢ ἡ Ὑπουργικὴ πράξις, εἴτε μισθοῦ, ἐπιμισθίου, ἀντιμισθίας ἢ ἀποζημιώσεως, εἴτε ὀρκοδοσίας, εἴτε αἰουμένης ἄλλου ὁρου, σχετικῶς πρὸς τὸν μισθόν, βαθμὸν ἢ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, τὴν ἐπιτρετραμμένην ἢ ἀνατιθεμένην εἰς τὸν διὰ τοῦ δημοσιευμένου Β. διατάγματος ἢ Ὑπουργικῆς πράξεως διορισθέντα, προεδριασθέντα, μετετεθέντα ἢ ἀπαυθέντα τῆς ὑπηρεσίας.

6. Καὶ τὸ δεύτερον μέρος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκδίδεται ἐπίσης εἰς ἴδιον φύλλον ὑπὸ τὸν τίτλον ἀπα-

άρτημα τῆς ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως». Καὶ τὸ μέρος δὲ αὐτοῦ υποδιαιρεῖται εἰς τρία τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν πιγραφὴν «ἀπονομή Β. χαρίτων» περιλαμβάνει τὰ κείμενα τῶν Βασιλικῶν διαταγμάτων περὶ ἀπονομῆς Βασιλικῶν χαρίων· τὸ δεύτερον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «πράξεις δημοσίων ἁρτῶν δημοσιευτέαι κατὰ τοὺς νόμους» τὰ κείμενα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1882 ΑΝΔ' νόμου μνημονευομένων πράξεων ἢ δηλοποιήσεων καὶ τῶν προσηρημένων εἰς αὐτάς πινάκων, καταστάσεων, λογαριασμῶν ἢ ἐκθέσεων· καὶ τὸ τρίτον τὰ κείμενα τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο τμήμα ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός, κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ φύλλου, καθ' ὃ ἐξεδίδετο καὶ μέχρι τοῦδε.

7. Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐκδόσεως τῆς ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀνατίθεται εἰς ἓνα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου, φέροντα τὸν τίτλον τοῦ διευθυντοῦ τῆς εἰρημένης ἑφημερίδος. Καὶ ἡ ἄδεια δὲ πρὸς ἐκδοσὶν ἑκάστου τῶν φύλλων τῆς ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δίδεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὁποῖου κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΑΝΔ' νόμου τῆς 31 Μαΐου 1882 ἐκδίδεται ἡ ἑφημερίς.

Δύναται ὁμῶς καὶ εἰς τῶν τμηματορχῶν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου νὰ δίδῃ τὴν πρὸς ἐκδοσὶν τῆς ἑφημερίδος ἄδειαν, ἂν ᾔθελεν ἀνατεθῇ αὐτῷ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ τὸ καθήκον τοῦτο.

Τὰ ἐπιτετραμμένα ὁμῶς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἑφημερίδος ὄργανα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, τοῦ ὁποῖου προΐσταται ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Προσδιορίζονται δὲ ταῦτα εἰς ἓνα διεκπεραιωτὴν τῆς ἑφημερίδος, ἐπὶ μισθίᾳ ἀντιμισθίᾳ μὴ ὑπερβαίνουσῃ τὰς 120 δραχμὰς, εἰς δύο βοηθοὺς ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ ὡσαύτως μὴ ὑπερβαίνουσῃ τὰς ἑβδομήκοντα (70) καὶ εἰς τρεῖς διανομεῖς ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ μὴ ὑπερβαίνουσῃ τὰς δραχμὰς ἐξήκοντα (60).

8. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Τυπογραφείου ὑποβάλλει

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βελουγίου

κατὰ μῆνα εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον ἰδ-
 σθοδοτικὴν κατάστασιν πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τῶν
 τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-
 τεταγμένων ὑπαλλήλων. Κατ' ἐξάρεσιν δὲ κατὰ τὸ
 ἔτος θέλει ὑποβάλλει τὴν κατάστασιν ταύτην εἰς τὸ
 Ἑσωτερικῶν Ὑπουργεῖον.

9. Ὁ διευθύνων τὰ τῆς ἐκδόσεως τηρεῖ βιβλίον
 κόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων, δεχόμενος πάσας
 περὶ δημοσιεύσεως τῶν κατὰ τὸν νόμον δημοσιευτέων
 φων ἀπευθυνομένας αἰτήσεις τῶν ἀρχῶν, ἀποκρινόμενος
 εἰς αὐτάς διὰ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ ἐνασκούντος τὴν ἐκ-
 σιν τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος.

10. Ἡ διαχείρισις τοῦ ἀναγκαιοῦντος πρὸς ἐκ-
 τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως χάρτου ἀνατίθεται ἐν
 διευθύνοντα τὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ὅστις τυγχάνει ἐπὶ
 ὑπόλογος.

Εἰς αὐτὸν ὡσαύτως ἀνατίθεται καὶ ἡ διαχείρισις τῶν
 τυπουμένων ἀντιτύπων. Διὰ τοῦτο ὀφείλει εἰς τὸ τέλος
 στῆς τριμηνίας νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
 Ὑπουργεῖον κατάστασιν, δηλοῦσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν
 τῶν ἀποσταλέντων εἰς τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς
 χείρας ἀρχάς, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσταλέντων εἰς τοὺς
 βουλευτάς καὶ δημάρχους, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσταλέν-
 τῶν εἰς τοὺς ἐπὶ πληρωμῇ συνδρομητάς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν
 φθέντων ἀδιαθέτων· εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους ν' ἀπο-
 πλὴν τῶν ὑποληπτέων εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον στῆς
 καὶ ἐγγράφων τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ, καὶ κατάστασιν
 ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον, δηλοῦσαν τὸν ἰσολογισμὸν
 τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-
 σεως, συνιστάμενον : α') εἰς τὰ διαπανηθέντα κατὰ τὴν
 κείαν τοῦ ἔτους εἰς μισθοὺς ὑπαλλήλων καὶ εἰς ἀντίτιμ-
 του καὶ λοιπὰ μικρὰ ἐξοδα, β') εἰς τὰ εἰσπραχθέντα
 τῶν ἐπὶ πληρωμῇ λαμβανόντων τὰ φύλλα τῆς Ἐφημερί-
 τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπολειφθέντων
 θέτων φύλλων αὐτῆς.

11. Τὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὑπολειφθέντα ἀδ-
 Δημοσία Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖκος

φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως παραδίδονται κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιόντος ἔτους εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου, ὅστις προκαλεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ πρὸς συναρμολόγησιν αὐτῶν εἰς τεύχη καὶ διατήρησιν τῶν συναρμολογηθέντων τευχῶν, ὡς καὶ πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν περισσευόντων φύλλων.

12. Ὁ διεκπεραιωτὴς ἐκάστου Ὑπουργείου, ἅμα λαβὼν τὸ πρωτόγραφον νόμου, Β. διατάγματος, Ὑπουργικῆς πράξεως ἢ ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου, χρῆζοντος δημοσιεύσεως, πείλει ν' ἀποστέλλῃ ἀνευ ἀναβολῆς τινὸς καὶ ἐπὶ ἀποδείξει παραλβῆς πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἔφημερίδος ἀκριβὲς, καθαρὸς καὶ εὐαναγνώστως γεγραμμένον καὶ παρ' αὐτοῦ κεκυρωμένον ἀντίγραφον, ἐὰν πρόκηται νὰ δημοσιευθῇ τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου, σημειώσιν δὲ λεπτομεροῦς περιλήψεως αὐτοῦ, χρονολογημένην καὶ ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ ἐὰν πρόκηται περὶ ἐγγράφων, ὧν πρέπει νὰ δημοσιευθῇ περίληψις μόνον.

Τοῦ ἀντιγράφου τούτου, καθὼς καὶ τῆς σημειώσεως, ὁ διευθυντὴς καταχωρίζει περίληψιν εἰς τὸ πρωτόκολλον τῶν εἰσεργαζομένων, ἀπόγραφα δ' ἀκριβῆ αὐτῶν παραδίδωσιν ἀμελητέως πρὸς στοιχειοθέτησιν, τῶν ἐν ἰδιαιτέrais δεσμίαις τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰς σημειώσεις πρὸς ἔλεγχον. Αἱ αὗται διατυπώσεις τηροῦνται καὶ ὡς πρὸς τὰ παρ' ἄλλων ἀρχῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἔφημερίδος στελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν ἐγγράφα.

13. Διὰ τὴν ἀκρίβειαν ἀπάντων τῶν δημοσιευμάτων πρὸς τὰ ἀντίγραφα τῶν πρωτογράφων ὑπέχει προσωπικὴν εὐθύνην ὁ διευθυντὴς τῆς ἔφημερίδος, ὅστις τίθησι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐπιθεωρηθέντος τελευταίου δοκιμίου.

Τὰ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἔφημερίδος ὑπογεγραμμένα δοκίμια καὶ τὰ φέροντα τὴν Ὑπουργικὴν ἐγκρίσιν φύλλα αὐτῆς τηροῦνται κατὰ τάξιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἔφημερίδος πρὸς ἔλεγχον.

14. Ἡ δοθεῖσα τῆς ἐγκρίσεως πρὸς δημοσίευσιν τοῦ φύλλου, ἐκτελοῦνται ἀκριβῶς, ἐπιμελεία τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἔφημερίδος, τα ἐν τῷ ἀρθρῷ 5 τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 ΑΝΔ

νόμου ὀριζόμενα περὶ δημοσιεύσεως, διανομῆς καὶ ἀποστο-
τοῦ φύλλου.

15. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλει κατὰ
πρῶτον δεκαήμερον ἐκάστου ἐπιόντος μηνὸς ν' ἀποστέλλει
τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀντίγραφα
κεκυρωμένα παρ' αὐτοῦ, τῶν κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα ἐκ-
θεισῶν ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως
δὲ τοῦ περιέχοντος αὐτὰς μέρους τοῦ παραρτήματος τῆς Ἐ-
φημερίδος, ὃ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἀκριβοῦς
ἐκτυπώσεως ἀρειοπαγίτης θεωρεῖ τὸ τελευταῖον δοκίμιον
ὕπογράφει αὐτό.

16. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1884 Β. δ.
τάγματος διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιή-
σαν διὰ τοῦ παρόντος.

Β. Διάταγμα 28 [29] Δεκεμβρίου 1893. Περὶ διαιρέσεως
τεύχη τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Παραρτήματος
αὐτῆς.

Ἄρθρον μόνον.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1894 καταργεῖται ἡ κατὰ
ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1885 Ἡμέτερον διάταγμα εἰς δύο μέρη
διάκρισις τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἕκαστον δὲ
κατὰ τὸ αὐτὸ διάταγμα τεσσάρων τμημάτων ἀποτελεῖ ἰδί-
ον τεῦχος, τὸ δὲ παράρτημα ὑποδιαιρεῖται εἰς ἑξὶ τεύχη ἔχον-
τα ἕκαστον ἴδιον αὐξοῦντα ἀριθμὸν φύλλων καὶ σελίδων. — Τὸ
πρῶτον τεῦχος τοῦ παραρτήματος περιλαμβάνει Βασιλικά διατάγματα
περὶ ἀπονομῆς χαρίτων, παντοίας δικαστικῆς πράξεις, ὑποχρεω-
τικῶς ἐκ τοῦ νόμου δημοσιευτέας, οἷον αἰτήσεις, ἀγωγάς, ἀπο-
φάσεις δικαστηρίων ἢ δικαστικῶν προσώπων, κατασχέσεις
κλητήρια ἐπικρίματα κλπ. ἔτι δὲ ἄλλας πράξεις ἐξωδίκου
ἢ δημοσίευσιν ὡσαύτως ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν νόμων, οἷον
ἀναγγελίας θανουσῶν ἐπισπευδόντων, καταλόγους τῶν ἐχόν-
των προσόντα ἐνόρκου κλπ. — Τὸ Β' τεῦχος περιλαμβάνει
δημοσιευτέας Ὑπουργικὰς ἐγκυκλίους καὶ τὰς εἰδικὰς τῶν
Ὑπουργείων διατάγας, προσκλήσεις, γνωστοποιήσεις, δηλώ-

ορήσεις, ἀποφάσεις ἢ πράξεις δημοσίων ἀρχῶν, ἀφορώσας εἰς
 ἐκτέλεσιν ἢ παράβασιν φορολογικῶν ἢ περὶ ἐθνικῶν κτημα-
 τῶν ἢ πραγμάτων καὶ περὶ ναυαγίων ἢ ναυαγιαιρέσεων νόμων.
 Τὸ Γ' τεῦχος περιλαμβάνει τὰς διακηρύξεις δημοπρασιῶν ἐν
 εἰναι καὶ τὰ προγράμματα πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων
 πραγμάτων ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.—Τὸ Δ' τεῦχος περιλαμ-
 βάνει καταστάσεις ἀφορώσας εἰς δημόσια ἔσοδα ἢ ἔξοδα καὶ
 τὴν ἐμπορικὴν ἢ ταχυδρομικὴν κίνησιν, κληρώσεις δανείων
 λαγείων, πρωτόκολλα καταστροφῆς ἐφθαρμένων κερμάτων
 χαρτίων γραμματίων, μηνιαίας καταστάσεις ἢ ἐτησίους ἰσο-
 λογισμοὺς τραπεζῶν, ἐταιριῶν, συλλόγων ἢ ἀγαθοεργῶν κατα-
 στατῶν μὴ δημοτικῶν, δελτία μετεωρολογικά, θνησιμότη-
 τος κλπ., ἐκθέσεις προξένων ἢ ἄλλων ἀρχῶν, στατιστικὸν
 ἔργον καὶ ἄλλας χαρακτηριστικὰς καὶ πᾶν δημοσίευμα σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν
 στατιστικὴν.—Τὸ Ε' τεῦχος περιλαμβάνει δημοτικούς καὶ
 κοινοτικούς προϋπολογισμοὺς καὶ—Τὸ τελευταῖον τεῦχος τὰς
 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Β. Διάταγμα 31 Δεβρίου 1895. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ
 8 Δεκεμβρίου 1893 Β. Δ. περὶ διαίρεσεως εἰς τεύχη τῆς Ἐφημε-
 ρίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ παραρτήματος αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1896 ὁ ἀριθμὸς τῶν τευχῶν
 τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τεσσάρων περιορίζεται
 εἰς τρία. Τούτων δὲ τὸ μὲν Α' τεῦχος περιλαμβάνει τὰ Β.
 διατάγματα, τὰ τε κατ' ἐντολὴν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας καὶ
 τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ἐκδιδόμενα, τὸ δὲ Β' συλ-
 λάζει τὴν ὕλην, ἥτις μέχρι τοῦδε, κατὰ τὸ διάταγμα τῆς
 8 Δεκεμβρίου 1893, κατενέμετο εἰς τὰ τεύχη Β' καὶ Γ', καὶ
 τὸ Γ' τεῦχος περιλαμβάνει τὴν ὕλην τοῦ κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε
 γινόντος Δ' τεύχους.—Τὸ Δ' τεῦχος τοῦ παραρτήματος τῆς
 Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο τμήματα,
 τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει ἣν καὶ νῦν ὕλην, πλὴν τῶν
 τῶν Β. διατάγματι τῆς 28 Δεκεμβρίου 1893 ἀναφερομένων
 ἐθνικῶν ἐκθέσεων, τὸ δὲ δεύτερον ἀποκλειστικῶς τὰς ἐκθέ-
 σεων αὐτῶν. Ἐκάτερον δὲ τῶν τμημάτων τούτων φέρει ἴδιον

αὐξοντα ἀριθμὸν φύλλων καὶ σελίδων.— Τὸ Ε' τεῦχος τοῦ παραρτήματος τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ἐτήμων, τὸ δὲ δεύτερον τοὺς ἀπολογισμοὺς αὐτῶν. Ἐκάτερον δὲ τῶν τμημάτων τούτων φέρει ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων καὶ σελίδων.

ΠΕΡΙ ΑΝΗΛΙΚΩΝ, ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμος ΧΠΘ' 17 Αύγ. 1861. — Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας, καὶ κηδεμονίας αὐτῶν. *

ΤΙΤΛΟΣ Α'.

Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α .

Περὶ ἀνηλικιότητος.

1. Ἀνήλικός ἐστὶν ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

ΑΠ. 297 (1901). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφε-
τείου ἐδέχθη ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1855, ὅτε διελύθη ἡ μεταξὺ τῶν
ἀδελφῶν Κ. καθολικῇ ἐταιρίᾳ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Σ. Κ., μέχρι τῆς
ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1885 ἀγωγῆς, παρῆλθον
τριάκοντα ἔτη, ἀλλὰ καὶ συνάμα ὅτι κατ' αὐτὰ τὰ προταθέντα ὑπὸ
τῶν ἐναγόντων καὶ μὴ ἀμφισβητηθέντα πραγματικὰ γεγονότα τὸν
Σ. Κ. ἐκληρονόμησαν ἐξ ἴσης τὰ τρία τέκνα του, ἤτοι ὁ Ν., ὅστις
διετέλει ἀνήλικός μέχρι τοῦ 1874, ὅτε καὶ μόνον ἐνηλικιώθη, ἡ
Δ. καὶ ἡ Ε., ὅτι κατόπιν ἐν ἔτει 1856 ἢ 1857 ἀποβιώσασαν τὴν
μὴν τῶν θυγατέρων ἐκληρονόμησαν ἐξ ἴσης οἱ ἐπιζῶντες ἀδελφοί
μετὰ τῆς μητρὸς Β. Κ., καὶ ὅτι ἀποβιώσασαν καὶ τὴν ἄλλην ἀδελ-
φὴν ἐν ἔτει 1853, ἐκληρονόμησαν ἐξ ἴσης ὁ ἐπιζῶν ἀδελφός μετὰ
τῆς μητρὸς. Κατὰ ταῦτα, δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἐν τῷ ἰσχυρισμῷ
περὶ ἀνηλικιότητος τοῦ Ν. Κ. παρατιθείσης μέχρι τοῦ 1874. περιεί-
χοντο καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς περὶ ἀνηλικιότητος αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1867
προτάσεως, δὲν ἀνεπλήρωσεν οἰκοθεν πράγματα μὴ προταθέντα,
ἀλλ' ἀνέλυσε τὸν ἰσχυρισμὸν εἰς τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα. ἐξ ὧν ἀπε-
τέλειτο, γνωστοῦ ὄντος ἐκ τοῦ νόμου, πότε λήγει ἡ ἀνηλικότης καὶ
πότε ἡ ἀνηλικιότης, (Ν. 3 Κωδ. 5.60 καὶ ἀρθρον 1 τοῦ ΧΠΘ' τοῦ
1861 Νόμου) καὶ ὁρθῶς μὲν καὶ συμφώνως τοῖς Νόμοις 3 § 1
Κωδ. (7. 39) 5 § 2 Κωδ. (2. 53) καὶ 19 Π. (4. 4) ἐδέχθη τὸ ἐφε-
τεῖον ὡς ἀνασταλεῖσαν τὴν παραγραφὴν διὰ μὲν τὸ μέρος, καθ' ὃ ὁ
Ν. Κ. ἐν ἔτει 1855 ἐκληρονόμησε τὸν πατέρα του, ἀπὸ τοῦ ἔτους

τούτου μέχρι τοῦ 1867, διὰ δὲ τὸ μέρος καθ' ὃ ἐκληρονόμησε τὴν ἐν ἔτει 1857 ἀποβιώσασαν ἀδελφὴν του, ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1867, καὶ ἀπέρριψε κατὰ συνέπειαν τὴν σχετικὴν περὶ παραγραφῆς ἐνστάσιν κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, ἥτοι, κατὰ τὰ τέσσαρα ἐνυάτια τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένων δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ τετάρτου ἐξ ἀδαιρέτου τοῦ ἐν τῷ αἰτητικῷ αὐτῆς οἰκοπέδου. Ὅσον δὲ ἀπορῶ τὰ μέρη, καθ' ἃ ἡ Β. Κ. ἐκληρονόμησεν τὰς θυγατέρας της καὶ αὐτὸς ὁ Ν. Κ. τὴν μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν αὐτοῦ ἐν ἔτει 1883 ἀποβιώσασαν ἀδελφὴν του, τὸ ἐφετεῖον ἐπεκτείνει τὴν ἀναστολὴν καὶ ἀπορρίψαν τὴν σχετικὴν περὶ παραγραφῆς ἐνστάσιν, ἐνῷ οὐδαμῶς δέχεται ὅτι ἐπροτάθη ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἀνηλικίως τῶν θυγατέρων τοῦ Ν. Κ., ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν Β. Κ., προφανῶς ἀνεπλήρως οἰκοθεν πράγματα μὴ προταθέντα, κατὰ παραβάσιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως ἀρθροῦ 170 Πολ. Δικ., καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, καθόσον ἀπέρριψαν τὴν τῆς παραγραφῆς ἐνστάσιν καὶ ἐδέχθησαν τὴν ἀγωγὴν, κατὰ τὰ πέντε ἐνυάτια τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένου δικαιώματος πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος καὶ ἐχώρησιν τῶν ἀγωγῶν ἐπὶ τοῦ τετάρτου ἐξ ἀδαιρέτου τοῦ ἐν τῷ αἰτητικῷ αὐτῆς οἰκοπέδου, συμφώνως πρὸς 807 ἐδαφ. 5 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 254 (1856). Ἐπειδὴ ὁσάκις ὑφίσταται ἡ ἀνάγκη τοῦ διορισμοῦ κηδεμόνος περιουσίας εἴτε ἀγνώστου κυρίου, εἴτε ἀπόντος, οὗτινος ἀγνοεῖται ἡ ὑπαρξίς, ὃ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς διωρισμένος κηδεμὼν ἔχει μόνον τὴν ἐξουσίαν τῆς παραφυλακτικῆς (ad custodiam) τῆς τοιαύτης περιουσίας· ὅθεν δικαιοῦται νὰ ἐπιχειρήσῃ πᾶσαν πρᾶξιν ἀναγκαίαν εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῆς· νὰ ἐκποιήσῃ δὲ τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα πράγματα δικαιοῦται τότε μόνον, ὅταν ταῦτα ἄλλως ἤθελον φθαρῇ, μὴ οὕτως ἐφικτῆς τῆς συντηρήσεως αὐτῶν αὐτοῦσιων. Π. (26, 7) 48. Β. (37, 7) 47. Π. (50, 4) 1 § 4· ἥτοι ὁ τοιοῦτος κηδεμὼν δὲν ἔχει ἀτελείαν τὴν διοίκησιν τῆς τοιαύτης περιουσίας.

Ἐπειδὴ, ἀποποιηθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ πλοιάρχου Μ. τὴν περικτινὴν φρενίδα τοῦ φορτίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιβιβάσει εἰς τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐν Γαλατζίῳ, ἵνα μεταφέρῃ εἰς Σύρον, καὶ ἀποχωρήσαντος τὰ ἴδια συμφέροντα ἀπὸ τὰ τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ φορτίου κατὰ παραβάσιν τῆς ἐντολῆς του, ὃ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς πρόξενος ὤφειλε νὰ προνοήσῃ περὶ τοῦ φορτίου, οὗτινος ὁ παραλήπτης δὲν ἦτο γνωστός, διατάσσων πᾶν τὸ πρὸς παραφυλακὴν καὶ συντήρησιν αὐτοῦ ἀναγκαῖον, κατὰ τοῦτο δὲ ὁ τοῦ κηδεμόνος τοῦ φορτίου διορισμὸς οὐδὲλως ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον, ὥς δὲν ἤθελεν ἀντιβαίνει εἰς αὐτὸν ὃ ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας δικαστ. ἀρχῆς διορισμὸς τοιοῦτου φύλακος καὶ προστατοῦ ὡς συντηρητικὸν τῆς περιουσίας ταύτης μέτρον, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος κηδεμὼν εἶχε νομίμως μόνον τὴν ἐξουσίαν ἣν ὁ ἡμεδαπὸς νόμος ἀπο-

ἔμει εἰς τοὺς οὕτω ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀρχῶν διοριζομένους κηδεμόνας.

Ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι κηδεμόνες ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν καὶ τοῦ ἐκποιεῖν τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς περιουσίαν μόνον, ἐὰν ἢ προσηκόντως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἢ ἐκποίησης ἀποβαίνει ἄφευκτος πρὸς διατήρησιν τῆς αὐτῆς περιουσίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ συνομολόγησις ναυτικοῦ δανείου συνεπαγομένου τὴν ἐναχυρίασιν τοῦ φορτίου, ἥτοι τῆς εἰς τὸν κηδεμόνα πρὸς παραφυλακὴν ἐμπιστευθείσης περιουσίας, εἶναι πράξις ἐκποιήσεως. Κ. (4, 51).

ΑΠ. 14 (1869). Ἄκυρος ἐστὶν ἡ ἐπίδοσις καὶ ἡ ἀγωγή κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἄρθρου 201 Πολ. Δικ., ὅταν, τοῦ ἐναγομένου ἀνηλικίου ὄντος, δὲν ἐπιδίδῃται ἡ ἀγωγή, οὐδ' ἀπευθύνηται πρὸς πρόσωπον δυνάμενον ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸν ἀνήλικον ἐπὶ δικαστηρίου, τοῦτέστιν εἰς τὸν νόμιμον αὐτοῦ ἀντιπρόσωπον, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν γίνηται μὲν τοῦτο, ἐφαλμένως δὲ ὀνομάζεται ὁ ἀντιπρόσωπος· διότι οὐσιῶδες ἐστὶ τὸ ἀντιπροσωπεύεσθαι νομίμως τὸν ἀνήλικον, ἐπουσιῶδες δὲ ἡ τῆς ταιαυτῆς νομίμου ἀντιπροσωπείας κυριολεξία (ἄρθρον 785 ἐδ. 5 καὶ Βασ. (9, 8) (10, ε 11) ὅπου ὁ ἐπίτροπος καὶ κηδεμὼν λέγεται)· ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον ἄκυρῶσαν τὴν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ Π. νόμιμος ἐπίτροπος ὢν τῆς ἀνηλικίου ἐγγόνης αὐτοῦ ἐναγομένης, κηδεμὼν αὐτῆς λέγεται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῇ ἐπιδόσει, παρεδίωκε τὸν Νόμον.

2. Ἀνήλικος μὴ συμπληρώσας τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, δὲν ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων. Συμπληρώσας δὲ τὸ δέκατον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων, ἐὰν ἀποφασισθῇ ὅτι ἐνήργησεν αὐτὰς μετὰ διακρίσεως. — Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δέκατου τετάρτου ἔτους ὑποχρεοῦται ἐκ ταιούτων πράξεων ὡς καὶ οἱ ἐνήλικοι.

3. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου διατελεῖ, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, νά συνομολογήσῃ ὑποχρέωσιν, ἢ ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν περιουσίαν του· πᾶσα δὲ εἰς αὐτὸν γενομένη καταβολὴ τὸν ὑποχρεοῖ μὲν εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον ἐκ τούτου εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἐξ ἰδίου δόλου ἐματαιώτε

τὴν ἐκ τῆς καταβολῆς αὐξήσιν τῆς περιουσίας του.—
Διὰ τῶν διατάξεων τούτων δὲν ἀνατρέπονται οἱ ὅρισμοί
τῶν ἄρθρων 104—106.

ΑΠ. 60 (1869). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 3 ἄρθρον τοῦ περὶ ἀνηλικίων
καὶ ἐπιτροπείας νόμου 1861, ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ τῆς συναι-
νήσεως τοῦ ἐπιτρόπου νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρέωσιν ὥστε αὕτη δὲν
ἔχει κύρος, ἅμα ὁ ἐπίτροπος δὲν συνήνεσεν ἢ δὲν συνέπραξεν εἰς
τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνηλικίου συναφθεῖσαν σύμβασιν καὶ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ,
ὡς ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανῃ αὐτὸν δυνάμει τοῦ 50 ἄρθρου αὐτοῦ
νόμου, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς συμβάσεως ὅταν δὲν χω-
ρῇ ἡ περὶ ἀκυρώσεως ἀγωγή, δὲν ἐξετάζεται, ὅπως ἐπὶ τῆς περὶ ἀ-
ποκαταστάσεως, ἀπλῶς, ἐὰν ὁ ἀνήλικος ὠφελήθῃ ἐκ τῆς συμβάσεως
ταύτης, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν γίνῃ κα-
ταβολή τις, καὶ ἐξ αὐτῆς εἶναι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς
ἀγωγῆς πλουσιώτερος, καθὰ διαλαμβάνει τὸ ἐδ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου·
εἶπε, τούτων ζητουμένων παρὰ τοῦ καταβαλόντος, ὀφείλει νὰ ἀπο-
τίσῃ ὁ ἀνήλικος ἐκ δὲ τῶν προβαλλομένων ἀποφάσεων ἀποδεικνύε-
ται, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναίρεσειόντος κατὰ τῆς διοικητικῆς
ἀναγκαστικῆς καταδιωξέως του ἐπὶ πληρωμῇ ὑπολοίπου μέρους τοῦ
μισθώματος γενομένης ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀκυρωθῇ ἡ ὑποχρέωσις
του κλπ. τὸ δικαστήριον αὐτὸ διὰ μὲν τῆς τελευταίας ἀποφ. διέτα-
ξαν ἀποδείξιν 1) ἂν, καθ' ὅν χρόνον ἐγένετο ἡ περὶ τῆς ἡ δίκη ἐνοικ-
(ασις, ὁ ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελὼν τότε ἦτο ἀνήλικος, 2) ἂν κατὰ
τοὺς ὑπερβάς τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας, παρέστησεν ἑαυτὸν ὁλοῦς
εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς ἐνήλικος, καὶ 3) ἂν εἰσέπραξε πρὸ τῆς ἀνακοπῆς
τούς φόρους, περὶ ὧν πρόκειται· διὰ δὲ τῆς ὀριστικῆς παρεδόχθη
ὅτι, μολονότι ἀπεδείχθη ὅτι ὁ εἰρημένος Γ. μόλις διέτρεχε τὸ 19
ἔτος τῆς ἡλικίας του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνοικιάσεως, δὲν ὑπάρχει
ὅμως περίπτωση ν' ἀκυρωθῇ αὕτη, καὶ ἀπέριψε τὴν περὶ ἀκυρώ-
σεως ἀνακοπὴν τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς του στηριχθὲν εἰς τὴν σκέ-
ψιν ὅτι ὁ ἀνήλικος ὠφελήθη ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως πρὸ τῆς ἀνακοπῆς
ταύτης, συλλέξας τοὺς φόρους καὶ ὠφελήθει ἐξ αὐτῶν, πλὴν τοῦ
ἐνοικίου, καὶ 500 δραχμὰς περίπου, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν διὰ τὴν
ὁποίαν ἀνέλαβεν ὑποχρέωσιν ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως εἶχε τὴν συναινε-
σιν τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς του, οὔτε νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας περὶ
τούτου ἀποδείξεις· ἐν ἄλλοις παρεδόχθη ὅτι περὶ τοῦ κύρους τῆς ὑπο-
χρέωσεως τοῦ ἀνηλικίου ἀρκεῖ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι πρὸ τῆς ἀγωγῆς του
ὠφελήθη ἐκ τῆς συναφθείσης συμβάσεως, καὶ ἡ περὶ ἀκυρώσεως ἀ-
γωγὴ δὲν χωρεῖ οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον καὶ διατηρῆσαν ἐκ
τούτου ὡς ἐκτελεσθὲν κατὰ τοῦ ἀνηλικίου τὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς
τοῦ μισθωτοῦ ὑποχρέωσεως τίτλον τοῦ Δημοσίου, καὶ τὸ 3 ἄρθρον
τοῦ προσημειωθέντος νόμου ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως, ἐν ᾧ καὶ ἐξ ἐ-
παγγέλματος ὀφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ ὀρθῶς κτλ.

ΑΠ. 216 (1879). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 3 ἄρθρον 2 τοῦ περὶ ἀνηλικίων

καὶ ἐπιτροπείας νόμου τῆς 17 Αὐγούστου 1861 ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται μὲν ἀνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποῖου διατελεῖ, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ πᾶσα εἰς αὐτὸν καταβολὴ τὸν ὑποχρεοῖ εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, καθόσον μόνον ἐκ τούτου εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς· ὑπὸ τὸν ὅρον δὲ καταβολὴ δὲν ὑπάγεται μόνη ἢ περίπτωσις καθ' ἣν κατεβλήθησαν τῶ ἀνηλικίῳ χρήματα, ἀλλ' ἐν γένει πᾶν κέρδος καὶ ὠφέλεια προκύψασα ἐκ συνομολογηθείσης παρ' αὐτοῦ μετὰ τρίτων συμβάσεως ἢ ὑποχρεώσεως, καθόσον οὕτως ὁ ἀνήλικος καθίσταται πλουσιώτερος, τοῦ νόμου προστατεύοντος μὲν αὐτὸν κατὰ πάσης ζημίας, μὴ ἐννοοῦντος δὲ νὰ τὸν καταστήσῃ πλουσιώτερον διὰ συνομολογήσεως συμβάσεων πρὸς ζημίαν τρίτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ὁ ἀνήλικος ὑποχρεοῦται εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, καθόσον μόνον εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου βεβαίαι μὲν τὸ ἐφετεῖον, ὅτι ὁ ἀνήλικος ὠρελλήθη ἐκ τῆς ἐννόμου σχέσεως, περὶ ἧς πρόκειται, δὲ βεβαίαι δὲ ὅτι ἦτο πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπῆς του, ὅπερ ἦτο οὐσιῶδες στοιχεῖον ἵνα καταδικασθῇ εἰς τὴν ἀπότισιν, καὶ οὕτε νόμος ἀποδείξεως ὑπάρχει περὶ τούτου. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος ἀναρρέτεια ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 71 (1874) Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδεξάμενον ἀφ' ἐνός, ὅτι ἡ κερήμενη Π. ἐδωρήσατο μέρος τῆς κινητῆς προικῶς περιουσίας τῆς ἐνεκα θανάτου εἰς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, καὶ ἀποφράζον, ὅτι ἡ δωρεὰ αὕτη δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρεβίβασε· τοῦτο μὲν, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τῶν β.π. (30, 38) 3^α Ἀρμ. (14, 4) 18. Κώδ. (5, 16) 10 καὶ 24) ἡ περὶ τῆς συζύγου πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς δωρεὰ, ἐνεκα θανάτου, τῆς προικὸς αὐτῆς, ἔρρωται μὴ ἀνακληθεῖσα ζωῆς τῆς συζύγου, (ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, καθὰ τὸ ἐφετεῖον παρεδέξατο)· τοῦτο δὲ, διότι τὸ ἄρθρον 106 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ἐκθέτον ῥητῶς τὰς πράξεις, ἃς χαιράμενος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, δὲν συγκατατίθεται μετὰ αὐτῶν καὶ τὰς ἐνεκα θανάτου δωρεὰς κινητῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ περὶ ἐπιτροπείας νόμος δὲν μεταρρυθμίσαι τὰς τελευταίας περὶ θελήσεως διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαιολογ. καθ' ἃς ὁ ἐφηβὸς ἀνήλικος δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν του Ν 5 Π. (18 1) δυνάμενος, καὶ ἐνεκα θανάτου δωρεῖσθαι. Νομ. 32 § 8 (24. 1), τὸ δὲ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ ἐπιτρόπων νόμου ἐστὶν εἰς τὰς μετὰ τὴν ζώντων πράξεις τῶν ἀνηλικίων.

ΑΠ. 182 (1887). Ὁ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΠΘ' νόμου κλητικὸν τὴν ἐπιδοθητικὴν ἐκ τῆς ὠφελείας κατὰ τοῦ ἀνηλικίου ἐγγονοῦ, ὁφείλει νὰ φέρῃ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐκτὸς τοῦ

ἀκύρου ἐγγράφου, τὴν ἀποδείξιν τόσῳ περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου πρὸς τὸν ἀνθλικόν, ὅσῳ καὶ περὶ τῆς ἐκ ταύτης προκυψάνσης αὐτῷ ὠφελείας, κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ΝΠΘ' νόμου.

ΑΠ. 50 (1866). Ἡ παρὰ τοῦ ἀνθλικού γενομένη ἔγκρισις τῆς ἐκποιήσεως φαλαγγιτικοῦ γραμματίου εἶναι ἰσχυρά, καίπερ γενομένη πρὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ περὶ συγγνώμης ἡλικίας Β. Δ., μετὰ τὴν ἐκδοσιν ὅμως αὐτοῦ. Ἀρμ. § 18 (Α'. ιγ).

Νομικὸν Συμβούλιον 48054 (1887). Ἡ ἀνθλικότης τῶν ἀλλοδόξων εἶναι. λόγος κωλύματος εἰς τὸ βάπτισμά των; Ὑπόγειος πρὸς τοῦτο ἀνάγκη διορισμοῦ κηδεμόνος ἢ ἐπιτρόπου;

Τὰ περὶ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων ἀνέχουσιν ὅλως εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος ἰδέαν ἱσως προήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὁρμωμένη ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι οἱ ἀνθλικοί, καθὼς ἀνέκαιοι πρὸς δικαιοπραγίαν ἐν τῇ ἀστικῇ βίῳ, βοηθοῦνται πάντοτε διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοιοῦτου ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος· ἀλλὰ ταῦτα ἐκάνοντε το ἀπτικὸν δίκαιον, σχετικῶς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας αὐτῶν.

Ἐπὶ βαπτίσματος ὅμως τὰ τῆς συναινέσεως τοῦ βαπτιζομένου κανονίζουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων, καθάσπον δὲ γνωρίζω. ἡ ἀνθλικότης δὲν εἶναι λόγος κωλύματος εἰς τὸ βάπτισμα τῶν ἀλλοδόξων. Ἀλλῶς δὲ προκειμένου περὶ ξένων ὑπηκόων, δεῖτε οἱ περὶ τῶν ὁ λόγος εἰσὶν ὁμολογουμένως ὑπῆκοοι ξένοι, αἱ περὶ ἐπιτροπείας διατάξεις τοῦ ἡμετέρου ἀπτικού νόμου οὐδαμῶς δύνανται νὰ ἐρρασιμωθῶσιν εἰς αὐτούς.

ΑΠ. 265 (1879). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅλου σώματος τῆς ἀγωγῆς προκύπτει, ὅτι αἱ νῦν ἀναιρεσεύουσαι διὰ τῆς ἐπιτρόπου μητροὶ αὐτῶν ἔλαβον ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν ὄραγ. 95, 404 ἐπομένως, ἀνταῦτα οἷσιν ἀληθῆ, νομίμως ἐνήχθησαν αἱ ἀναιρεσεύουσαι. αἱ τινες ἐνίστανται μὲν ἤδη προτείνουσιν, ὅτι ἐκ τῆς ἀδίκου ταύτης εἰσποδξέως τῆς ἐπιτρόπου αὐτῶν μηδὲν πλουσιώτεροι καταστῆται· δεῖ εὐθύνονται, ἀπαρადέκτου ἀποδαινούσης τῆς κατ' αὐτῶν ἀγωγῆς (Ν. 3 Π. 26. 9)· πλὴν τὸ δημόσιον ἀντενισταμένον ἀντιτάσσει ἀπορὰ δεκτον, ὡς νῦν τὸ πρῶτον ὑποβαλλομένης τῆς ἐνστάσεως ταυτῆς· ἐπομένως ἀναγκαῖον νὰ ὑποχρεωθῶσιν αἱ ἀναιρεσεύουσαι εἰς τὴν προσαγωγὴν τῶν μὴ συνημμένων τῇ δικογραφίᾳ πρωτοδικῶν καὶ ἐφεσίων προτάσεων τῶν.

ΑΠ. 265 (1879). Ἡ λαβοῦσα (ἴστω καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά τῆς ἐπιτρόπου) μὴ ὀφειλόμενον ποσόν, ἐν γνῶσει τῆς μὴ ὀφειλῆς αὐτοῦ πρὸς τὰ παρ' αὐτῆς ἐπιτροπεύόμενα τέκνα, ἐνήργησε ὁλλῶς· πῶς ὀφείκει προσωπικῶς εὐθύναις κατὰ τὸν νόμον 15 πρ. καὶ § 2 Π. (4. 3).

ΑΠ. 300 (1879). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ περὶ ἀνθλικῶν καὶ ἐπιτροπείας νόμου, καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 58, ἐπάτα ὅτι πᾶσα πρᾶξις τοῦ ἀνθλικού, ὠρισμένης ἔχουσα κατὰ τὸν Πολ. νόμον συνέπειας.

ἔτιν ἄκυρος καὶ μη οὕσα ἂν δὲν γίνῃ τῇ αὐθεντίᾳ καὶ συναγέσει τοῦ ἐπιτρόπου του. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς κληρονομοῦ, γρῦς τοῦ ἀποδιδώσαντος πατρόστον, ὄντος ἀνηλίκου, προτείναντος δὲ αὐτοῦ παραιτηθῆναι ἀπὸ τῆς πατρικῆς κληρονομίας κατὰ τῆς προτάσεως δὲ ταύτης ἀντιταχθείσης παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς ἐνστάσεως, ὅτι ἀναμιγνύει δὲ ἀναιρεσεῖων εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, ἡ ἀναμίξις τότε μόνον ἡδύνατο νὰ ἔγῃ ἐπιρροήν εἰς τὴν προκειμένην δίκην, ἐὰν ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιταγῆς, ἐπομένως κατὰ τὴν ἀπαικτικότητα τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἀληθῶς τὸ Ἐφετεῖον (ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν 3 καὶ 5 σκέψεων αὐτῆς, ἐν αἷς τὸ δικαστήριον σκέπτεται περὶ τῆς ἐπιταθείσης παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προτάσεως περὶ ἀποκαταστάσεως ταύτην δὲ ἀπορρίπτει λόγῳ τῆς παραγραφῆς, ἐξετάζον τὰ τῆς ἀναμίξεως) θεωρεῖ ταύτην λαβοῦσαν χώραν κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τοῦ ἀναιρεσείοντος· καὶ ὁμῶς ἐν τῇ ἀπόφασί περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνηλίκου ὡς ἐνεργήσαντος ἀναμίξεως πράξεις γίνεται λόγος, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐνεργείας τοιαύτης πράξεως διὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ μητροῦ ἢ τῆς συναγέσει ταύτης, ἐνῷ καὶ κατὰ τὴν ἀναμίξιν, ἐξ ἧς προκύπτουσι δικαιοματὰ καὶ ὑποχρεώσεις, προκειμένου περὶ ἀνηλίκου, ἀνάγκη ἐνεργήσῃ αὐτὸς ὁ ἐπίτροπος, καὶ αὕτη γένηται ὑπὸ τὴν αὐθεντίαν αὐτοῦ. Οὕτως δὲ δικάσαν τὸ Ἐφετεῖον καὶ παραδεχθέν ὡς ἀσφῶδρα πειστικῶς λαβοῦσαν χώραν ἀναμίξιν τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ μετὰ δεσφιν ἐπιβληθέντος ὅρκου εἰς τὸν ἀντιδίκον του, διὰ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐκτελεσθέντος ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1874 πρακτικοῦ ὁρκοδοσίας τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, παρὶς τὰς ἀρθρ. 3 καὶ 58 τοῦ περὶ ἀνηλίκων καὶ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ὑπερ δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

4 Νομική πράξις τοῦ ἀνηλίκου, δι' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς τῇ συναινέσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὠρισμένας διατυπώσεις (ἄρθρ. 61, 66, 67, 70, 71, 73, 74, 75, 76, καὶ 77), εἶναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν ἐτηρῆθωσαν αἱ διατυπώσεις αὗται, καὶ τοι ὑπαρχούσης τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.

All 120 (1890). Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, 8 § 4 καὶ 5 Codici de bonis quae lib. 6, 61 καὶ Βασιλ. (45, 4, 11), δὲν ἐκτρέφεται τῷ πατρὶ ἡ ἐκποίησις τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματιοῦ ἀπὸ, εἰς τὰς ὀριζομένας ἐν τοῖς νόμοις τούτοις περιπτώσεις ἤτοι α') πτωχῶν πληρωμῶν ἢ κληροδοτημάτων τῆς μητρικῆς κληρονομίας β') προκειμένου περὶ κτημάτων ἀνευ προσόδου γ') περὶ πραγ-

μάτων ἐπιζημιῶν ἢ εἰς φθορὰν ὑποκειμένων, ἀχωρὶς δὲ τῶν εἰρη-
μένων αἰτίων μὴ πιπρασκέτωσαν, μηδὲ ἐνεχυριαζέτωσαν οἱ πατέρες
τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Νόμου τούτου· κατὰ δὲ τὰς
διατάξεις ταύτας δὲν ἐτροποποιήθη ὁ Νόμος ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Νόμου
ΧΠΘ'· ὅθεν ἐσφαλμένως ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐφήρμοσεν ἐπὶ
τῆς προκειμένης διαφορᾶς τὰς διατάξεις τοῦ ΧΠΘ' Νόμου καὶ εἶνα·
διὰ τοῦτο μεταρρυθμιστέα κατὰ τὸ περὶ τούτου παράπονον τῶν ἐκ-
καλούντων· καίτοι ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθ. 4 τοῦ
Ἀστικοῦ Νόμου ἀπὸ 17 Αὐγ. 1861 καὶ αὕτη ἡ συναίνεσις τοῦ πα-
τρὸς εἰς νομικὴν πρᾶξιν τοῦ ἀνυλικοῦ δὲν ἀρκεῖ ἄνευ τῆς τηρήσεως
τῶν νομίμων διατυπώσεων περὶ τῶν ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνυλίκων, ἐκ
τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἐπεται, ὅτι γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ
συμβουλίου καὶ δικαστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ὅταν ὁ
πατὴρ οἰκοθεῖ καὶ μόνος ἐνεργῇ τοιαύτας πράξεις, ἐξ ὧν καὶ ἡ ἐκ-
ποίησις ἀκινήτων ὀνόματι τοῦ ἀνυλικοῦ, περὶ ὧν ἀπαιτοῦνται αἱ
διατυπώσεις αὗται διὰ τοὺς ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ἐνῷ ἄλλως εἶναι ἄκυρον·
κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 66 τοῦ αὐτοῦ νόμου διὰ νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν τὸ
δικαστήριον πρέπει νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀφύκτου ἀνάγκης ἢ τῆς προ-
φανοῦς ὠφελείας ἐκ τοιούτων πράξεων, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ μέρος ἀνα-
πόσπαστον τῶν ἐφαρμοστέων διατυπώσεων πρὸς ἔγκυρον ἐκποίησιν,
καὶ δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ νέου Νόμου ἀφ' ἑνὸς μὲν ν' ἀπαιτῆται
ἡ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δι-
καστηρίου πρὸς ἔγκυρον ἐκποίησιν παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκινήτου τοῦ
ἀνυλικοῦ ἀποτελοῦντος ἀπροσπάριστον αὐτοῦ χρημάτων, ἀφ' ἑτέρου
δὲ τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀπόφασί του νὰ μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν
προφανῆ ὠφελείαν, περὶ ἧς διαλαμβάνει ὁ περὶ ἐπιτροπείας ἀνυλι-
κῶν νόμος, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκποίησιν ἀκινήτου αὐτῶν εἰς τὸν
ἐπίτροπον, ἀλλὰ τὰς τρεῖς περιπτώσεις, καθ' ὧς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν
πατέρα ἡ ἐκποίησις ἀπροσπάριστου χρηματίου κατὰ τὰς διατάξεις
τοῦ Νόμου τούτου, ἥτοι ὅταν ἡ κληρονομία τοῦ παιδὸς ἐπιβαρυνῇ-
ται μὲ χρέος, ἢ πρόκηται νὰ πληρωθῶσι κληροδοτήματα, ἐνῷ ἡ
πρόσοδος πρὸς τοῦτο δὲν ἐξαρκεῖ, ἢ ὅταν τὰ πράγματα ὑπόκεινται
εἰς φθορὰν ἢ εἶναι ἐπαχθῇ καὶ ἀπρόσοδα, περιοριζομένης τοιοῦτοτρό-
πως τῆς διαχειρίσεως τοῦ πατρὸς πλειότερον τῆς διαχειρίσεως τοῦ
ἐπιτρόπου, ἐνῷ ὡς εἴρηται ἐκ τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ Νόμου τῆς 17 Αὐγ.
1861 αἱ αὗται διατυπώσεις αἱ διὰ τοὺς ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀπαιτούμε-
ναι διὰ τὸ κῦρος τινῶν πράξεων ἀπαιτοῦνται καὶ διὰ τὸν πατέρα μόν-
ον ἐνεργοῦντα τοιαύτας πράξεις, κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 137 τοῦ περὶ
ἀνυλίκων Νόμου κατηργήθη πᾶσα διαταγὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου
ἀναγομένη εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ εἰρημένου νέου νόμου· ἄλλως δὲ
καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἂν θεωρηθῶσιν ὡς ισχύουσαι
ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν δύναται νὰ ἀκυρωθῇ ἡ διὰ προφανῆ ὠφέ-
λειαν τῶν ἀνυλίκων ἥτοι δι' ἐκπαίδευσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου
ἐπιτραπέζια διαγραφὴ ὑποθήκης ἐγγεγραμμένης πρὸς ἐξασφάλισιν

ἀπαιτήσεως τῶν ἀνηλίκων, ἀποταλούτης ἀπροσπόριστον αὐτῶν χρηματίων, ἐν τῷ λόγῳ, ὅτι περὶ τοιαύτης περιπτώσεως προφανοῦς ὁφέλειας δὲν διακαυθάνει τι ρητῶς ὁ Ῥωμαϊκὸς Νόμος, διότι ὁ πατήρ χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἀπροσπόριστου χρηματίου οὐ μόνον κατὰ τὰς ἐν ταῖς πηγαῖς ρητῶς ἀναφερομένας περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἀπαλλοτριώσις γίνηται πρὸς φανεράν ὠφέλειαν τῶν τέκνων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξάλειψις ὑποθήκης καὶ ἐκποίησης ἀκινήτου τοῦ πατρὸς ἐρ' οὗ ἦν ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεως εἰς τὸ ἀπροσπόριστον χρηματίον ἀνηκούσης ἐξομοιοῦται πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτου ἀνήκοντος εἰς τὸ ἀπροσπόριστον χρηματίον, ὡς πρὸς τὸ ποσόν, ὡς ἐξασφαλίζει ἡ ὑποθήκη ὅθεν ἀπορρίπτεται ἡ ἐνστάσις ὅτι δὲν ἔχουσιν οἱ ἐνάγοντες ἀγωγήν ἀποζημιώσεως οὔτε δικαίωμα πραγματικών.

ΑΠ. 208 (1861). Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἐρεταῖον παρῆλθῃ ὡς ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ τοῦ δικασθέντα τὸν ἀναιρέσειν, καθότι οὗτος ἐδικασθῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. Ἄν δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐρεταίου ὡς ἐκ περισσοῦ σκέπτεται, ὅτι δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐπαρῇ ὁ πατήρ καὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ὅσῳκις πρόκειται περὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ διαχειριζομένου ἀπροσπόριστου χρηματίου τοῦ υἱοῦ του, ἡ περιττὴ αὐτῇ σκέψις, μὴ χρησιμεύουσα ὡς βάσις τῆς ἀποφασεώς του, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν παραπόνου.

ΑΠ. 9 (1876). Ἐπειδὴ τὸ ἐρεταῖον, ἐρμηνεύον ἐν τῇ κυριαρχικῇ ἐξουσίᾳ του τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, παραδέχεται, ὅτι αὕτη ὡς δευτέρου βάσιν εἶχεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ νῦν ἀναιρεσίβλητος ὁρρανή εἶναι κυρία τοῦ διαδικουμένου οἰκοπέδου, συνεπὲς ἀγορᾶς καὶ καταλήψεως τῆς κατοχῆς αὐτοῦ ἐνεργηθείσης ὑπὸ τῆς μάμμης τῆς Ἐ. Χ. διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς (τῆς ὁρρανῆς), ἐνεργούσης τῆς εἰρημένης μάμμης τῆς ὡς διαχειρίστου ἀλλοτρίων, μετὰ πρόθεσιν δὲ νὰ δωρήσῃ πρὸς τὴν ὁρρανὴν τὸ τιμήμα τῆς ἀγορᾶς, ὡς ἐξ ἰδίων ἡ μάμμη κατέβαλε τὴν δωρεάν διὰ ταύτην ἐπραγματοποίησε διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου τῆς ἀγοραπωληρίας καὶ ἀπεδέχθη ταύτην νομίμως ἡ ὁρρανή μεταγενεστέρως. Ἀρῶν οὖν διὰ τῆς πραγματικῆς ταύτης ἐρμηνείας τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, ἦν ὁ Ἄρειος Πάρις δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐξελέγῃ (ἀρῶν § 10 § 2 πολ. δίκονομ.), τὸ ἐρεταῖον παραδέχεται, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, οἱ ἀναιρέσεις λόγοι, ὅτι αὐτεπαγγέλτως τὸ ἐρεταῖον ἀνεπλήρωσε πραγματικὰ γεγονότα μὴ προταθέντα ὑπὸ τῆς ἐναγωγῆς, ὅτι, δηλαδή, τῇ ἐγένετο δωρεὰ τοῦ τιμήματος, ὅτι ἡ μάμμη τῆς ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ ἐπιδίκου ἐν ὀνόματι τῆς ὡς διαχειρίστῃς ἀλλοτρίων κτλ. καὶ ὅτι μετέβαλε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, παραδεχθὲν τὴν δωρεάν τοῦ τιμήματος, ἐξελέγχοντες μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ, ἐπίσης τὸ ἐρεταῖον, ἐν τῇ κυριαρχικῇ ἐξουσίᾳ του ἐρ' ἐπὶ τῇ ἐνστάσει, ἀναιρέσειν τὴν ἐνστάσιν ἐρεταίας

μηνεῦον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγ. κρίσιν τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1855 καὶ ὑπ' ἀριθ. 480 συμβολαίου ἀγοραπωλησίας ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, παραδέχεται ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἡ εἰρημένη μάμμη τῆς ἀναιρεσιδλήτου ἡγάρασε τὸ ἐπιδικον κτήριον καὶ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ἐν ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἀναγούσης μὲ πρόθεσιν νὰ τῇ δωρῇ τὸ τίμημα, ὅπερ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου ἐνηργήσεν, ὁμολογήσασα τὴν δωρεὰν ταύτην ἐκ τοῦ ἐτέρου δὲ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 11138 τῆς 2 Μαρτίου 1858 ὅπερ ἐπίσης κυριαρχικῶς ἐρμηνεύει, τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι ἐξάγεται, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἀναγούσης, ὡς φυσικὸς αὐτῆς ἐπίτροπος ἀπεδέχθη τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς μάμμης πρὸς τὴν θυγατέρα τὴν δωρεὰν καὶ ἐκύρωσε τὰς πράξεις τῆς μάμμης, ἐνηργησάσης πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιτροπευομένης ὑπ' αὐτοῦ θυγατρὸς του, ὡς διαχειριστοῦ ἀλλοτρίων. Τοιαύτης δὲ οὐσίας τῆς ἐρμηνείας, ἣν τὸ ἐφετεῖον οὐσίας δικαστήριον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀποδίδει εἰς τὰ εἰρημένα ἐγγράφα, οἱ πρὸς ἀνασκευὴν τῆς πραγματικῆς ταύτης ἐκτιμῆσεως προτεινόμενοι ἀναιρέσεις λόγοι εἰσὶν ἀπαράδεκτοι κατὰ τὴν διαληφθεῖσαν τοῦ άρθρου 810 § 2 τῆς πολ. δικον. διατάξιν, μὴ βάσιμος δὲ ὁ περὶ παραδίσσεως τῶν περὶ ἀποδείξεων κανόνων, διότι μόνον περὶ τῶν ἀμφιβαλλομένων διατίσσεται ἀποδείξεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοῦ ἐφετ. τὴν πεποθήσιν αὐτοῦ ἰσχυμάτισαν ἐξ αὐτοῦ τοῖς περιεχομένοις τῶν εἰρημένων συμβολαίων, ἅπερ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ὡς βεβαίῳ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του.

Ἐπειδὴ, κατὰ συνέπειαν τῶν προεκτεθέντων, καὶ οἱ ἀναιρέσεις λόγοι, ὅτι — ἐνῷ οἱ ἀναιρεσιδόντες ἡμιασθήτησαν δεῖ ἡ ἀγορὰ ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς ὀφρατῆς· ὅτι ἡ ὁμολογία τῆς μάμμης ἦτο ἐξωδίκος καὶ ἀνίσχυρος ὡς τοιαύτη νὰ μεταβιβάσῃ πραγματικὸν ἀδικαίωμα τῇ ἀναγούσῃ· ὅτι ἡ ἀναγούσα δὲν ὥρισε τίνος πράξεως ἐγένετο ἡ ἀποδοχὴ αὐτῆς, καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἐντολὴν πρὸς ἀποδοχὴν εἰχεν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς ὁ Κ., — δὲν διατάχθη ἀπόδειξις οὐδ' ἡτιολόγησι τὸ ἐφετεῖον ὡς πρὸς ταῦτα τὴν ἀπόφασιν του, εἰς τὴν λέγονται μὴ βάσιμοι, διότι τὸ ἐφετεῖον διαρρηθὲν ἀποφαινόμενον, ὅτι ἐκ τῶν προμνησθέντων συμβολαίων ἀποδεικνύονται τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης ἀναφερόμενα, συνεπυγμένως ἀποκρούει τοὺς ἀντιθέτους τῶν ἀναγομένων ἰσχυρισμούς, καὶ ἐμμέσως ἀπορρίπτει αὐτοὺς ὡς ἀντικειμένους εἰς τὴν κυρίαν τῆς σκεψῆς τοῦ βήσιν. Ἀφοῦ δέ, καθ' ἣν ἐν τῇ προμνησθείσῃ σκέψει του τῆς βήσιν, ὅτι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 11138 συμβολαίου προκύπτει, ὅτι αὐτὸς ὁ πατὴρ ὡς φυσικὸς ἐπίτροπος ἀπεδέχθη τὴν δωρεὰν καὶ τὰ πεπραγμένα, ἀποκρούει τὸν περὶ ὑπάρξεως, ἢ μὴ, παρὰ τῇ Κ. ἐντολῆς ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς πρὸς ἀποδοχὴν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναγομένων ὡς ἀνευ ἐπιρροῆς, ἀφοῦ δὲν παραδέχεται ὅτι ὁ Κ. ἀπεδέχθη ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ· ὁ δὲ περὶ ἀναίτιον λογὴν λόγος ἀναιρέσεως δὲν ἔχει ὑπόστασιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι αὐτεπαγγέλτως τὸ ἐφετεῖον ἀπεφή-
να ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἐγένετο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 11139 προμνη-
θέντος συμβολαίου, ἐνῶ δὲν ἐπεκαλέσθη τὸ αὐτὸ ἡ ἐνάγουσα, δὲν
ἔχει ὑπόστασιν ὅτι ἀποδοχὴ ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς τῆς δωρεᾶς καὶ τῆς
ἐν ὀνόματι ἀγορᾶς, δὲν ἡμάρτε τὸ ἐφετεῖον (ἀφοῦ τὸν περὶ τούτου
ισχυρισμὸν δὲν ἔκρινεν, ὡς ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἐν τῇ κυριαρχικῇ
ἐξουσίᾳ τοῦ ὡς ἀόριστον) ἐξαγαγὼν τὴν τοιαυτὴν ἀποδοχὴν ἐκ τοῦ ἐν
τῇ δικαιογραφίᾳ συμβολαίου, ὅπερ κατὰ νόμον κοινὸν ἦτο μέσον ἀπο-
δείξεως τῶν ἐκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων (ἀρθρον 254 παλ.
οικ.).

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι δὲν ἡμωσιθετήθη,
κατὰ τῆς ἐποχῆς τῆς συντάξεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 488 καὶ 11138
συμβολαίων ἡ ἐνάγουσα ἦτο ἀνήλικος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δευτέρου τού-
των προκύπτει ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγένετο ἡ τῆς ἀγορᾶς ἐγκρισίς
καὶ τῆς δωρεᾶς ἡ ἀποδοχὴ ἐξῆλθε πατὴρ αὐτῆς, ὁρθῶς ἀπεφηνάτο
θεωρῆσαν τὸν πατέρα ὡς νόμιμον τῆς ἀνηλικίου ἐπιτροπόν, ἀφοῦ δὲν
προσέστη, ὡς βεβαίῳ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ, ὑπὸ τῶν διαδίκων, ὅτι
ἐπὶ τοῦ νόμιμος τις μεταβολὴ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν δὲν ἔχει δὲ ἐπι-
τροπὴν τὸ γεγονός, ὅπερ οἱ ἀναιρέσεις ἐπικαλοῦνται, στηρίζοντας
ἐπ' αὐτοῦ ἀναιρέσεις λόγον, ὅτι, δηλαδὴ, ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίσθη ὅτι
διτέλει ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ τούναντιον
ἡταινετο, ὅτι διτέλει ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας τῆς μάμης τῆς (σχέ-
τως πρὸς τὴν πρώτην βάσιν τῆς αγωγῆς αὐτῆς)· διότι, πρὸς
μέσον περὶ νομίμου ἐπιτροπείας, τὸ δικαστήριον ἐδικαιόυτο νὰ ἐξα-
κριβώσῃ, ἐκ τῶν υποβληθέντων αὐτῇ ἐγγράφων, ὡς ἐπραξε, καὶ αὐ-
τεπαγγέλτως τὸ γεγονός εἰς τίνα ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καλουμένων
συγγενῶν τῆς ἀνηλικίου ὑφίστατο τότε ἡ ἐπιτροπεία αὐτῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεις λόγοι, οἱ στηριζόμενοι εἰς τὴν παραβία-
σιν τῶν Ν. 1—6 Κωδ. (4. 50), Ν. 1—6. Β. (10' 15'), καθ' οὓς
ἐπὶ μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος λαμβάνεται πρὸ παντὶν ὑπ' ὅψιν
ἐπὶ παραδίδοται ἡ κατοχὴ τοῦ πωλουμένου καὶ τίνι ὁ μεταβιβά-
σων πωλητῆς σκοπεῖ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα, δὲν ἔχουσι
ἐπάρκειν πρὸς ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ δικαστὴν ἐφετεῖον
ἀποφασίζει ἐν τῇ καὶ ἀνωτέρω μνημονευθείσῃ τετάρτῃ αἰτιολο-
γίᾳ τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ μάμη τῆς ἐναγουσῆς ἡγόρασε τὸ
ἐπίδικον κτῆμα καὶ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῆς, οὐχὶ ἰδίῳ ὀνό-
ματι ἐνεργούσα, ἀλλ' ἐν ὀνόματι καὶ διὰ λογαρισμὸν τῆς ἐναγουσῆς
ἡγόντης τῆς, ὡς διαχειριστῆς ἄλλοτρίων· ἄρα ἐλλείπει ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις, ἐφ' ἣς στηρίζεται ὁ περὶ παρα-
βιάσεως τῶν εἰρημένων νόμων λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι, δηλαδὴ, ἡ
μάμη ἡγόρασε καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῆς τὸ κτῆμα ἰδίῳ
ὀνόματι, κατόπιν μεταβιβάσασα τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ
ἐν τῇ ἐγγόνῃ ἐνάγουσαν, ἐνῶ, καθ' ἣν ποιεῖ τῶν πραγματικῶν
ἐπὶ τῶν κατὰστατικῶν συμβολαίων ἐκτμήσεων τὸ τῆς οὐ-

σίας δικαστήριον, ἐξ ὑπαρχῆς ἡ ἀγορὰ συνωμολογήθη καὶ ἡ κατοχὴ ἐλήφθη ὑπὸ τῆς μάμμης ἐν ὀνόματι τῆς ἐναγούσης· ἐντεῦθεν δ' ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ ἐφετείου συνεπτυγμένως καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἀναιρεσειόντων ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ πωλητὴς δὲν διενεοῖτο νὰ πωλήσῃ πρὸς τὴν ἐγγόνην, ἀλλὰ πρὸς τὴν μάμμη. Δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις, ὥς οἱ ἀναιρεσειόντες ἰσχυρίζονται, διότι ἀποκρῶσα εἶναι ἡ ἐν τῇ προμνηθείσῃ τετάρτῃ σκέψαι αἰτιολογία, ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 408 καὶ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1855 καταστατικοῦ τῆς συμβάσεως συμβολαίου ἐξάγονται τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα πραγματικὰ γεγονότα.

Ἐπειδὴ, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ποιεῖ ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, ἡ ὥρεα ἀνάγεται εἰς τὸ τίμημα τῆς ἀγορᾶς ὅπερ ἡ μάμμη ἐξ ἰδίων κατέβαλεν· ἄρα οὐδεὶς νόμος παρεβιάσθη, ἂν ἐν τῇ αὐτῇ συμβολαίῳ ὡμολογήθῃ ἡ περὶ τῆς ἐλπίδος ὥρεα, καθόσον αὕτη ἐσχετίζετο πρὸς τὸ καταβληθέν τίμημα, καὶ ὁ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀνυπόστατος· ὁ δ' ἕτερος περὶ κκαλυμμένης ὥρεας λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ὅλως ἀστήρικτος, διότι, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἡ ἀγορὰ τοῦ ἐπιδίκου παρὰ τοῦ τρίτου πωλητοῦ καὶ ἡ ὥρεα τοῦ τιμήματος πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἡ ἀγορὰ ὑπὸ τῆς μάμμης, εἰς διακεκριμέναι καὶ ἀπροκάλυπτοι, ὁμολογούμεναι ἐν αὐτῇ τῇ συμβολαίῳ, καθ' ἣ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, καὶ τοι ἐπὶ δύο διακεκριμένων βάσεων στηριζομένης τῆς ἀγωγῆς, εἰς ὁμῶς ὑπάρχει ὁ τελικὸς αὐτῆς σκοπός, ἡ διεκδίκησις τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ ἡ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ ἐξουσίαν τῆς ἐναγούσης περὶ ελευσίαν αὐτοῦ· δὲν ἀπαγορεύεται δὲ ἀπὸ τὸν νόμον ἡ ἐπὶ πολλὰς βάσεων στηριζομένη ἀγωγή, ὅσας αὐταὶ ἐπικουρικῶς πρτείνονται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κυρίας αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ τῆς ὑποχρεώσεως αἰτία, ἥτις καθ' ἑκατέρων τῶν τῆς ἀγωγῆς προμνησθεισῶν βάσεων ἐφέρετο ὡς νόμιμος τῆς ἀγωγῆς λόγος (ἢ λόγῳ ἐντολῆς ἢ λόγῳ διοικήσεως ἑλλοτρίων ἀγορᾶς ἀπὸ οὐσιωδῶς ὑπῆρχεν, ὅτι, δηλαδὴ, ἡ μάμμη ἠγόρασεν ἐν ὀνόματι τῆς ἐγγόνης, ἡ δὲ ὥρεα ἀνάγεται μόνον εἰς τὸ τίμημα· ἄρα δὲ, ἀπεκλείετο ἡ σύγχρονος τῶν δύο βάσεων ταύτων πρότασις, ὡς οὐκ ὀρθῶς οἱ ἀναιρεσειόντες ὑποστηρίζουσι. Καὶ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ὅρον, δὲ οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπικαλοῦνται, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀντικείμενου ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν (N. 36 Πανθ. (41 1), N. 35 B. (N. 1) καὶ ὑπάρχει πλάνη ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων ὡς πρὸς τὸν νόμον τῆς μεταδιόσεως τῆς κυριότητος λόγον, ἡ πλάνη αὕτη δὲ ἐπικρατεῖ τὴν μετὰ τὴν τῆς κυριότητος, μὴ ὑπαρχούσης ἀμείψασιν τινός ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς· ὥστε καὶ ἂν ὑποτιθεῖ, ὅτι ἡ ἐνάγουσα, στηρίζουσα ἐπὶ δύο βάσεων τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, φαίνεται ἀμειψάσασθαι πότερος τῶν νο-

μύμων τούτων λόγων ἀποτελεῖ τὸν τίτλον τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κυριότητος αὐτῆς, τὸ τοιοῦτον δὲν ἔχει κατὰ νόμον ἐπιρροήν, ἀφοῦ ὅπωσδήποτε διεκδικεῖ τὸ ἐπιδίκον κτῆμα ὡς ἴδιον ἐαυτῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετ. παραδεδεγμένα ἐν τῇ ἐβδόμῃ σέφει τῆς προβαλλομένης ἀποστάσεως του, ἡ ὥρεα ἀνάγεται εἰς τὸ τίμημα ἄρα δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη μεταγραφῆς τοῦ ὠρητηρίου ἢ τῆς περὶ ἀποδοχῆς τῆς ὥρεας πράξεως, μὴ προκειμένου περὶ ἀκινήτου, κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον (ἄρθρον 1 § 1), ἡ δὲ ἀγορὰ ἐγένετο ὑπὸ τῆς μάμμης ἐν ὀνόματι τῆς ὀρφανῆς τὸ 1855 πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου (ἄρθρον 9). Δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀνάγκη μεταγραφῆς τῆς κατὰ τὸ 1858 γενομένης πράξεως ἐγκρίσεως τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τῆς μάμμης ἐκ μέρους τῆς ὀρφανῆς, διότι ἡ πράξις τῆς ἐγκρίσεως δὲν εἶναι ὁ μεταβιβαστικός τῆς κυριότητος τίτλος, οὗ τὴν μεταγραφὴν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος (ἄρθρον 1), ἀλλὰ τοιοῦτος ἐστὶ τοῦ προκειμένου ἦτο τὸ περὶ ἀγοραπωλησίας συμβόλαιον, ὅπερ, τυπομοloggῆθαι τὸ ἔτος 1855 ἐν ὀνόματι τῆς ἐγγόντης ὑπὸ τῆς μάμμης, περιεῖχε τὴν περὶ καταρτίσεως τῆς ἀγοραπωλησίας σύμβασιν, ἡ δὲ διάκρισις ἦν τὸ ἐφετεῖον ποιεῖ ἐν τῇ προμνηθεύσῃ αἰτιολογίᾳ του καὶ ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ τῆς ἀναίρεσεως λόγος ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ ἑλλειψὶς τῆς μεταγραφῆς ἐπρωτάθη ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ὡς πρὸς τὴν ὠρεάν μόνον οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν πώλησιν, εἶναι ὅλως ἐπικουρικός καὶ ἀνευ ἐπιρροῆς, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις ὀρθῶς στηρίζεται εἰς τὴν προεκτεθεῖσαν σκέψιν τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου ἐπὶ τῶν προκειμένων πράξεων τῆς τε ὥρεας καὶ τῆς πωλήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἀποφάνεται ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 488 καὶ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1855 συμβολαίου ἐξάγεται ὅτι ἡ μάμμη ἐνήργησε τὴν ἀγορὰν τοῦ ἐπιδίκου ἐν ὀνόματι τῆς ὀρφανῆς ἐγγόντης του, με πρόθεσιν νὰ ὠρεῇ αὐτῇ τὸ τίμημα, ὅπερ ἐξ ἰδίων κατέβαλε, καὶ ὅτι τὴν ὠρεάν ταυτην ὡμολόγησε διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, σαφῶς καὶ ἀναμφισβήτως παραδέχεται ὅτι ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν μάμμην ἡ πρὸς ὠρεάν διάνοις (ipsums donandi).

ΑΠ. 392 (1901) contra 84 (1900). Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἀνηλίκων κλπ. τμήμα τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τοῦ 1861, ὅπερ ἐψηφίσθη καὶ ἐγένετο ὡς νόμος τοῦ Κράτους, δὲν διατάσσει τι οὔτε περὶ πατρικῆς ἐξουσίας οὔτε περὶ χρηματίων, ἤτοι περιουσίας ἀνηκούσης εἰς τοὺς ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελοῦντας, οὔτε περὶ τῶν περιουσιακῶν πλ/σεων τοῦ ἀκούοντος ταύτην πατὴρ ἀπέναντι τοῦ ὑπεζουσίου αὐτοῦ τὸ δὲ ἄρθρ. 4 τοῦ ρηθέντος νόμου, καθ' ὃ ἀνομική πράξις τοῦ ἀνηλίκου, δι' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς τῇ συναίνεσιν τοῦ πατρός ἢ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὠρισμένας διατυπώσεις εἶναι ἄκυρος, ἂν αὗται δὲν ἐπ' αὐτῇσαν, καίτοι ὑπαρχούσης τῆς συναίνεσεως τοῦ πατρός ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς

καταχωρισθὲν ἐν τῷ νόμῳ ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι ἤθελε ψηφισθῇ καὶ κυρωθῇ ὡς νόμος τοῦ Κράτους καὶ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τοῦ Ἀστικού Νόμου, τὸ πραγματευόμενον περὶ πατρικῆς ἐξουσίας καὶ χρηματίων, κατὰ τροποποίησιν τῶν Ρωμαϊκῶν Νόμων, ὅπου ὁμοῦ εἰσέτι δὲν ἐνομοθετήθη ὥστε προκειμένου περὶ διαθέσεως τοῦ χρηματίου τοῦ ὑπεξουσίου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἰσχύουσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν Ρωμαϊκῶν Νόμων, καθ' ἃς αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ περὶ Ἀνηλίκων κλπ. Νόμου καθιερούμεναι διατυπώσεις, οὐ μόνον δὲν ἀπαιτοῦνται, ἀλλ' ἀντίκεινται προδήλως καὶ εἰς τὸ ἐν γένει πνεῦμα τῶν Ρωμαϊκοῦ-ζαντικῶν Νόμων, δι' ὧν διέπεται ἡ σχέσις πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ δὲ ὑπεξουσίου, καὶ καθ' ὃ θεωρεῖται ἐπαρκὴς ἡ ἐπιτήρησις τοῦ πατρὸς εἰς τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου ἀνευ παρεμβάσεως τῶν ἀνωτέρω συγγενῶν. Ὡστε κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Β' τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἰσχύον ἔχόντων καὶ ἐφαρμοστέων τῶν Ρωμαϊκῶν Νόμων, δὲν θεωρεῖται ἄκυρος ἡ διὰ συμβιβασμοῦ παραχώρησις τῆς ἐπιδικίου οἰκίας τοῦ ὑπεξουσίου ἀνηλίκου εἰς τὴν ἐναγομένην, καίτοι μὴ τηρηθεῖσιν τῶν διατυπώσεων τῶν ἀρθρῶν 4, 66 καὶ 77 τοῦ περὶ Ἀνηλίκων Νόμου τοῦ 1861. Τοιαύτην ὁμοῦ γνώμην ἔχον τὸ Β' τοῦτο τμήμα, προδήλως διαφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος ἐκφρασθεῖσαν καὶ ἐπομένως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ νομικοῦ τούτου ζητήματος εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 352 (1900). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ἐν ἀρχῇ τῆς δεκάτης ὁγδόης αἰτιολογίας ὅτι τὴν τυχόν ἄκυρότητα διὰ τῆς συννομολογηθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18049 συμβάσεως ἑτερορρυθμοῦ ἐταιρίας δι' ἀνηλικότητα τῆς ἑτερορρυθμοῦ συνεταίρου Μ. Χ. καὶ ἑλλειψίν ἱκανότητος αὐτῆς πρὸς σύστασιν τῆς ἐταιρίας καὶ κατάθεσιν ὡς ἐταιρικῆς εἰσφορᾶς τῆς κυριότητος μὲν τῆς ἐταιρικῆς αὐτῆς περιουσίας, τῆς ἀπλῆς δὲ χρήσεως τῶν ἀκινήτων, καὶ διὰ μὴ τηρήσιν τῶν νομίμων πρὸς ἐνέργειαν ταιούτων πράξεων διατυπώσεων, δὲν δικαιούται νὰ προβάλλῃ, ἡ ἀναιρεσιζουσα, ὁρθῶς ἡρμηνεύσει τὰ ἄρθρα 2, 3 καὶ 6 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, 4, 66 καὶ 67 τοῦ περὶ Ἐπιτρ. Νόμου, καθόσον οἱ ἀναγραφόμενοι ὅροι καὶ διατυπώσεις διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ἐμπορικῶν πράξεων καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀρθροῖς τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμου μνημονευομένων καὶ ἡ ἐκ τῆς παραλείψεως αὐτῶν ἄκυρότης ἐτιθέσαν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου, ὑπ' οὗ καὶ μόνου κατὰ συνέπειαν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἢ ὑπὸ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, ἢ καὶ ὑπὸ τῶν θανεισθῶν του, ὡς ἐνασκούντων τὰ δίκαιά του, ἐνῷ ἡ ἀναιρεσιζουσα οὔτε ἰσχυρίσθη, οὔτε διατείνεται ὅτι ἰσχυρίσθη διότι κίετται τοιαύτην τινα ἰδιότητα ἀπέναντι τῆς Μ. Χ., ἀκούσης δὲ τῆς αἰτιολογίας ταύτης πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς διηρηθείσης περὶ ἄκυρότητος τῆς ἐταιρίας ἐνστάσεως τῆς ἀναιρεσιζουσῆς, τὸ ἕτερον

στῆριγμα τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ σύναψις ἐτερορρυθμοῦ ἐταιρίας δὲν ἵπoteλεῖ ἐμπορικὴν πρᾶξιν διὰ τὸν ἐτερορρυθμὸν ἐταῖρον, ὅστις καταθέτει ἀμέσως τὴν εἰσφορὰν του, καὶ ἐσφαλμένον ἂν ὑποτεθῇ, δὲν ἀσχετὴ ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὴν παραφυλακὴν τῶν ὄρων καὶ διατυπώσεων τοῦ νόμου διὰ τὴν ἔγκυρον σύστασιν τῆς ἐταιρίας ὑπὸ τοῦ δημορρυθμοῦ μέλους Δ. Χ., ἀπέναντι τοῦ ὁποῦ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἡ ἀναιρεσειούσα ἤξισεν ὅτι κέκτεται τὴν ιδιότητα πιστωτοῦ, ἦτοι τὴν χειραφεσίαν τοῦ εἰρημένου Χ. μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δικαιοκρατοῦς ἡλικίας, τὴν ἀδίσταν πρὸς τὸ ἐμπορευέσθαι καὶ τὴν εἰδικὴν πρὸς τὸ συστήσαι ἐτερορρυθμὸν ἐταίριαν καὶ εἰσενεγκεῖν εἰς αὐτὴν τὴν κυριότητα τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ ἀκινήτων, δέχεται ὡς ἀποδείκνυται τὸ ἐφετεῖον ἐκ τῶν ἐν τῇ διοικητικῇ ὑπαρχόντων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἡ τοιαύτη δὲ βεβαίωσις τοῦ ἐφετείου, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψει πάντα τὰ ἐπικληθέντα ἐγγράφα, εἶναι ἐπαρκῆς δηλοῦσα τὴν ἐξ αὐτῶν μόρφωσιν τῆς κρίσεώς του, χωρὶς νὰ ᾔναι ἀναγκαῖα ἡ εἰδικὴ μνηστὴ ἐκάστου ἐγγράφου, ἐνῶ ἄλλως καὶ παραπέμπει ἐν τέλει τῆς δέκατης ὁρδόντος αἰτιολογίας ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς τὰς σχετικὰς ὑπ' ἀριθ. Β—10 σκέψεις τῆς πρωτοδικαίου ἀποφάσεως, ἐν αἷς ρητῶς κατονομάζονται τὰ ἐγγράφα ταῦτα, ἦτοι ἡ ἀρχαρχικὴ πρᾶξις, τὰ βουλευματα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ αἱ ἐπικυρώσεις αὐτὰ ἀποφάσεις.

Ἐπειδὴ, εἰποῦσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι τὴν προκειμένην δίκην ἐπιδιώκουσιν οἱ ἀναιρεσιόητοι ἐκ συμπαιγνίας μετὰ τοῦ Δ. Χ. δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν, εἶναι ἀπόρριπτός, καθόσον, ὡς δόλος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ νόμον, ἡ ἐπιδιώξις δικαιώματος μεταβιβασθέντος αὐτοῖς διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 32057 συμβολαίου, συνεμορφώθη πρὸς τὸν Νόμον 55 Πανδ. 50.47 (Βασίλ. Β' 8.55).

25. Ὁ ἀνήλικος, συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας, δύναται νὰ διαθέσῃ ἀνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου πᾶν ὅ,τι κερδαίνει διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, ἡ τῷ ἐδόθη πρὸς χρῆσιν του.

ΑΠ. 56 (1891). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ἀνήλικος συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος, δύναται νὰ διαθέσῃ πᾶν ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, ἀλλὰ δικαίωμα παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίου δὲν ἔχει, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο καθιστοῖ ἐξαιρέσιν μόνον ὡς πρὸς τὴν διαθέσιν τῶν τοιούτων ἀπαιτήσεων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅμως τῆς διαθέσεως δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπαιτούμενη ἰκανότης πρὸς παράστασιν ἐπὶ δικαστηρίου. Ἥτις, προκειμένου περὶ ἀνηλικίου (Ν. Ἐπιτρ. 58 καὶ 75 καὶ Πολ. Δικ. 75), γίνεται διὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.

6. Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἐπίτροπος ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν συμπληρώσαντα τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας νὰ ἐκμισθώσῃ τὰς ἐργασίας του, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνηλίκου συναφθεῖσα τοιαύτη σύμβασις δὲν δύναται νὰ διαρρηχθῇ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου εἰμὴ ἔνεκα σπουδαίων λόγων.

7. Πάν ὅ,τι ὑποχρεοὶ τοὺς ἐνηλίκους ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν, ὑποχρεοὶ καὶ τοὺς ἀνηλίκους.

8. Ὁ συμπληρώσας τὸ 18 ἔτος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 3, εἰάν ἀποδειχθῇ, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς νομικῆς πράξεως, ἔπεισε διὰ δόλου τὸν μετ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντα τὴν πράξιν, ὅτι εἶναι ἐνήλικος.

ΑΠ. 260 (1892). Ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς δάνειον γενόμενον πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν ἀνακοπόντων, ἀνήλικον μὲν ὄντα ἀλλὰ κατεστάντα δι' αὐτοῦ πλουσιώτερον, πείσαντα δὲ τὸν δανειστήν διὰ δόλου, ὅτι ἦν κατὰ τὴν συνομολόγησιν αὐτοῦ ἐνήλικος· ἀρνηθέντας δὲ τοῦ ἐναγομένου τὰ γεγονότα τοῦτα, ἀνάγκη παρίστατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων εἰς ἀπόδειξιν αὐτῶν ὡς ἀποτελούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἥτοι πρῶτον μὲν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἔλαβε τὸ ποσὸν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δανείου τῶν χιλίων δραχμῶν, δεύτερον ὅτι κατέστη δι' αὐτοῦ πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς, καὶ τρίτον ὅτι διὰ δολίων μέσων ἔπεισε τὸν δανειστήν, ὅτι ἦν ἐνήλικος.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς καταβολῆς τῶν χιλίων δραχμῶν λόγῳ δανείου εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειουμένην συναλλαγματικὴν, αὕτη ὅμως ἄκυρος οὖσα λόγῳ τῆς κατὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς ἀνηλικότητος τοῦ ἐναγομένου, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 114 Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὡς ἀπεράνθη τὸ Α' τμήμα τοῦ δικαστηρίου τούτου· ἄκυρον δὲ ἔγγραφον ὃν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὐδ' ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων κατὰ τὰ ἄρθρα 304 καὶ 305 Πολ. Δικ. ὡς ἀξιοὶ ἢ ἀνακόπτουσα, μὴ οὕτως δὲ ἀνεφίκτου τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, προκειμένου περὶ ποσοῦ μείζονος τῶν 50 δραχμῶν, καὶ ἐπομένως ὅσον νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐναγομένῳ ὁ ἐπιδορυθητικὸς ἐπαγόμενος ὅρκος, ἀφοῦ ἡ ἐνάγουσα ἡμολογεῖ, ὅτι ἐγγράφον ἄλλην ἀποδείξιν περὶ τοῦ δανείου τούτου δὲν ἔχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Περὶ ἐπιτροπείας.

ΤΜΗΜΑ Α΄.

Περὶ ἐπιτροπείας ἐν γένει.

9. Ὁ ἀχειράφετος ἀνήλικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς, διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν. — Ἐπίσης ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελεῖ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς ἀνήλικος, ἐὰν ὁ πατὴρ ἀδυνατῇ νὰ ἐκασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ δὲ μήτηρ εἴτε δὲν εἴῃ, εἴτε ἀδυνατεῖ ν' ἀναπληρώσῃ αὐτόν. — Διορίζεται δὲ εἰδικὸς ἐπίτροπος εἰς τὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς διατελοῦντα, πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀντίκεινται πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς.

ΑΠ. 116 (1874). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀναφερόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 88 τοῦ ἔτους 1871 ἀποφάσεως τοῦ εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 1107 τοῦ ἔτους 1867 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως αὐτοῦ παραδέχεται διὰ τῆς πρώτης τῶν ἀποφάσεων τούτων, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 656 τῆς 8 Ἰουλ. 1846 συμβόλαιον τὸ γενομένον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Θ. Γρυπάρη μεταξὺ τῆς Ἑλισ. γῆρας Γ.Τ. ἐνεργούσης ὡς ἐπιτρόπου τῆς ἐγγόνης τῆς ἀναιρεσειούσης ἀνηλικῆς τότε οὗτης καὶ τῆς Ἑλέν. γῆρας Ν. Κ., δι' ἣν ἡ πρώτη ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ Ἑλισ. Κ. ὀφείλει πρὸς τὴν μητέρα τῆς Ἑλέν. δρ. 16571 καὶ 8100 εἶναι ἔγκυρον καὶ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ μάμμη τῆς ἐναγούσης καὶ νῦν ἀναιρεσειούσης, ἀναλαβοῦσα τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῆς μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς νομίμου ἐπιτρόπου μητρός τῆς ὡς νόμιμος ἐπίτροπος, ὁρμηθεῖσα πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν σκέψεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 13988 τοῦ ἔτους 1846 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν καὶ ὡς τοιαύτη συνάψασα τὸ μνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 656 συμβόλαιον, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποῖου ἐξεπονήθη τὸ διεκδικούμενον παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης οἰκόπεδον, ἐνήργησεν ὡς πλαστός ἐπίτροπος κατὰ τὴν συνταξίν τοῦ συμβολαίου τούτου, καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ὡς δὲ τοιοῦτος νομίμως δῆθεν ἀντεπροσώπευσε τὴν ἀναιρεσειούσαν καὶ τὴν ρηθεῖσαν σύμβασιν.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον παρρημήνευσε τοὺς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 1107 ἀποφάσει τοῦ παρατεθειμένου νόμου § 7 Παν.

27. 5 καὶ Βασ. (38. 5) ἐδάφ. 1, διότι οἱ νόμοι οὗτοι ὁρίζουσιν ὅτι ὁ συνωθηθεὶς ὑπὸ τοῦ πραιτορος διοικῆσαι ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τοι μὴ ὢν, ἐνάγεται αὐτῇ· ἀρκεῖ γὰρ τὸ νομίζειν ἑαυτὸν ἐπίτροπον· ἐπομένως κηρύττουσι μόνον τὸν ψευδεπίτροπον ὑπόχρεον ἀπέναντι τοῦ παρ' αὐτῶν ἕκκως ἐκπροσωπευθέντος ἀνηλίκου διὰ τὰς ἐπιζημίους νομικὰς πράξεις, ἃς ἐν ὀνόματι αὐτῶν ἐνήργησεν οὗτος, οὐδαμῶς δὲ ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἰσχυρὰς καὶ ἐγκύρους τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἀπέναντι τρίτων ἀνέλαβεν οὗτος ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνηλίκων· ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐκ τῶν νόμων 2 Κώδ. (5, 45) καὶ 14 § 1, καὶ 34 § 4 Πανδ. (46, 3) προκύπτει ὅτι ὁ πλαστός ἐπίτροπος ὡς πρὸς τὰς ἐπιβαλλομένας τῷ ἐπιτραπυσμένῳ ὑποχρεώσεις θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων καὶ ἐπομένως ἀνίσχυροί εἰσιν αἱ πρὸς τρίτους ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου συνομολογούμεναι παρ' αὐτοῦ ὑποχρεώσεις. *Ὅτε τὸ ἐφετεῖον ἀναγνώρισαν ὡς ἔγκυρον καὶ ἰσχυρὸν τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀριθ. 656 συμβολαίον, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσειούσα ὀφείλει πρὸς τὴν 'Ελέν. χήραν Ν. Κ. τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον ποσόν, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου δὲν παραδέχεται ὅτι ἡ 'Ελισ. χήρα Γ. Τ. ἦν διωρισμένη διὰ τῆς προρρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 134888 ἀποφάσεως τῶν ἐν 'Αθήναις πρωτοδικῶν ἐπίτροπος τῆς ἀναιρεσειούσης, ἢ ὅτι ἄλλως τοῦλάχιστον τὸ πρωτοδικεῖον ἐνόησε νὰ ἐγκρίνῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης αὐτὴν ὡς ἐπίτροπον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ἂν ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἢ ρηθείσε ἀπόφασις δὲν διέλαβέ τι ρητῶς περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτῆς ὡς ἐπιτροπου, παρρημήνευσε καὶ παραδίασε τοὺς παρατεθέντας νόμους, ὅπως ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ ἐπιτροπείας τῆς μητρός.

10. Ἐάν ὁ πατὴρ ἀπολέσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, κηρυχθῇ ἄφαντος, ἢ ἀποδιώσῃ, ἢ ἐπιτροπεία τῶν τέκνων ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν μητέρα.

11. Ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται διὰ διαθήκης, ἢ διὰ δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, νὰ διορίσῃ τῇ μητρὶ καλουμένῃ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, σύμβουλον, ἀνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἡ μήτηρ νὰ πράξῃ τι τῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ἀναγομένων. Ἀλλ' ἐάν ὁ πατὴρ εἰδικῶς ὀρίσῃ τὰς πράξεις, καθ' ἃς ἡ μήτηρ χρή-

ζει τῆς συναινέσεως τοῦ συμβούλου, ἡ ἐπίτροπος ἔχει πλῆρη τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπιχειρῇ μόνη τὰς λοιπὰς. — Καὶ τὸ δικαστήριον δύναται, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινὸς τῶν συγγενῶν καὶ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, νὰ διορίσῃ εἰς τὴν μητέρα, καλουμένην εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, τοιοῦτον σύμβουλον, ἐὰν αὕτη, ζῶντος τοῦ πατρός, ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτροπείαν τῶν τέκνων, ἔνεκα παύσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ. — Ὁ σύμβουλος εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν, ἂν ἐκ ὁλοῦ ἢ ἐκ μείζονος ραθυμίας συνήνεσεν εἰς πράξεις ἐπενεγκούσας ζημίας εἰς τὸν ἀνήλικον. Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ συναινέσεως δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς καλῇ τῇ πίστει μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς συμβαλλομένους.

12. Ἐὰν ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἀνδρός, μὴ ἔχουσα ἐξ αὐτοῦ ἄλλα ἀχειράφετα ἀνήλικα τέκνα, ἦναι, ἡ λέγῃ ὅτι εἶναι ἔγκυος, διορίζεται ἐμβρυωρὸς, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· γεννηθέντος δὲ τοῦ παιδίου, καθίσταται ἐπίτροπος ἡ μήτηρ, ὁ δὲ ἐμβρυωρὸς εἶναι αὐτοδικαίως παρ-
επίτροπος.

13. Μήτηρ θέλουσα νὰ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ὀφείλει προηγουμένως νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 646 τῆς πολ. δικονομίας, ὅτε ἐξακολουθεῖ ἐπιτροπεύουσα μέχρι οὗ τὸ δικαστήριον ἢ διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, ἢ διορίσῃ νέον ἐπίτροπον, καὶ ὁ διορισθεὶς ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του· μὴ προκαλέσασα δὲ τὸν διορισμὸν τοῦτον παύει αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας, καὶ ὁ νέος σύζυγος εἶναι εἰς ὁλόκληρον μετ' αὐτῆς ὑπεύθυνος ἔνεκα τῆς πρὸ τοῦ γάμου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας, ὡς ἐὰν ᾗ τὸν ἐπίτροπος.

ΑΠ. 84 (1861). Ἀφοῦ ἡ μήτηρ ἐζήτησε παρὰ τοῦ δικαστηρίου

τὸν διορισμὸν ἐτέρῳ ἐπιτρόπου τῶν τέκνων τῆς καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας, ὡς προτιθεμένη νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον, ὁρθῶς ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ν' ἀναδεχθῶσιν ἀπὸ τοῦδε τὰ καθήκοντά των αἱ ὑπ' αὐτοῦ διορισθέντες ἐπιτροποι, διότι πρέπει νὰ προηγήται τοῦ γάμου ἡ τῆς ἐπιτροπείας κατάθεσις. Ἄρμ., § 51 (Ε' 16).

ΑΠ. 377 (1864). Κατὰ τὴν § 8 Ἄρμ. (Δ. ζ) καὶ τὴν Νεαρῶν 22 κεφ. 40, ἡ γυνή, ἡ ἐπιτροπεύουσα τὰ τέκνα αὐτῆς ὡς ἀνηθα, ἐὰν ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον, χωρὶς πρότερον νὰ ζητήσῃ ἐπιτροπον, ὅπως παραδώσῃ τὸν λογαριασμὸν καὶ καταβάλλῃ τὰ προελθόντα χρεῖα, καθιστᾷ ὑπόχρεων πρὸς τὰ τέκνα τῆς τὴν τε περιουσίαν αὐτῆς καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συζύγου τῆς.

ΑΠ. 29 (1878). Ἡ διάταξις τῶν Νεαρῶν 22 κεφ. κβ' καὶ 94 κεφ. β', καθ' ἣν ἡ μήτηρ, ἡ ἐπιτροπεύουσα τῶν ἰδίων τέκνων, ἐὰν ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον, πρὶν ἢ προκαλέσῃ διορισμὸν ἐπιτροπῶν καὶ παραδώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν περιουσίαν μετὰ προηγουμένην λοφοδοσίαν, στερεῖται τῆς ἰκανότητος πρὸς τὸ κληρονομεῖν τὰ ἴδια τέκνα, ἀντὶ τῶν τελευτῶντα, κατηργήθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1861 περὶ ἐπιτροπείας νόμου (ἄρθρ. 137), διότι ἡ διάταξις αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων θεσμοῦ, ἀντικαταστάθεντος ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου, ἐκτὸς δὲ τούτου, διότι αἱ συνέπειαι τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἰδίων τέκνων εἰδικῶς ἀκανονίσθησαν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου νόμου.

ΑΠ. 307 (1891). Οὔτε ὁ ἐν Ἑπτανήσῳ εἰσαχθεὶς νόμος περὶ ἐπιτροπείας, οὔτε ὁ ἴον. Ἀστικὸς Κώδιξ περιέχει διατάξιν περί ἀποκλεισμοῦ τῆς μητρὸς ἀπὸ τῆς κληρονομίας τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς, ἐὰν παραμείλῃ νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῶν, ἐλθούσα εἰς δευτέρον γάμον. Τὸ δὲ Ρωμ. δίκαιον δὲν ἴσχυεν ἐν Ἑπτανήσῳ.

14. Ἐὰν ἡ μήτηρ διατηρηθῇ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, τὸ δικαστήριον διορίζει συνεπιτροπον τὸν νέον σύζυγον, ὅστις καθίσταται εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ περὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου διαχειρίσεως.

15. Μήτηρ ἐλθούσα εἰς νέον γάμον, καὶ αὐτοδὴ καίως παύσασα τῆς ἐπιτροπείας, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 13 ὁρισμένα, δύναται νὰ διορισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιτροπος, ὅτε ὁ νέος σύζυγος διορίζεται συνεπιτροπος, καὶ καθίσταται ὡς τοιοῦτος εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνον. Ἐνεκα τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας.

16. Ἐὰν ὁ νέος σύζυγος παύσῃ ἢ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐκτὸς φρενοβλαθείας, ἢ μήτηρ παύει αὐτοδικαίως νὰ ἦναι ἐπίτροπος, ἢ δὲ ἐνεκεν οἰονδήποτε λόγου παύσῃ τῆς ἐπιτροπείας αὐτῆς συνεπάγεται αὐτοδικαίως καὶ τὴν τοῦ συνεπιτρόπου.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τοῦ διὰ τελευταίας βουλήσεως διοριζομένου ἐπιτρόπου.

17. Ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται, μὴ ὑπαρχούσης μητρός, ἢ μὴ δυναμένης νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, νὰ διορίσῃ διὰ διαθήκης, ἢ διὰ ὀηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων του. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ἡ μήτηρ ὅταν ἐξασκῇ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ ἀναπληροῖ κατὰ τοῦτο τὸν πατέρα. — Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ ἀνακτήσωσι τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς, ἀργεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου αὐτῶν διορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου.

ΑΠ. 229 (1874). Ἐπειδὴ ὁ διὰ τελευταίας βουλήσεως διορισμὸς πλειόνων ἐπιτρόπων ἀντίκειται εἰς τε τὸ γράμμα καὶ εἰς τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου τοῦ ἀρθρ. 17 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου· τοῦτο μὲν, διότι, κατὰ τὸ ἀρθρον αὐτό, ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ διορίζουσιν ἐπίτροπον, ὅπερ σημαίνει ἓνα ἐπίτροπον· τοῦτο δέ, διότι ὁ περὶ ἐπιτροπείας νόμος δὲν παραδέχεται πολλοὺς ἐπιτρόπους, ὁρίζων μάλιστα, δι, ὅτε, ἐρχεται εἰς νέον γάμον ἢ μήτηρ, διορίζεται ἐπίτροπος, διορίζεται δὲ τότε παρεπίτροπος ὁ νέος σύζυγος· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ὅτι ὁ πατὴρ δὲν δύναται νὰ διορίσῃ διὰ διαθήκης πλείονας ἐπιτρόπους· ἐὰν δὲ παρὰ τὸν νόμον διορίσῃ πλείονας, ἀποβαίνει μὲν αὐτοτελούς καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ὁ διορισμὸς πλειόνων, ἰσχύει δὲ ὁ διορισμὸς ἐκείνου ἐκ τῶν πλειόνων, ὅστις πρῶτος διορίζεται ἐν τῇ διαθήκῃ, τεκμαιρουμένου, ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ διαθέτου.

ΑΠ. 314 (1880). Οὐδαμῶς ἀπαγορεύει ὁ νόμος, οὔτε ἀντίκειται εἰς τὸ ἰσχύον τῆς ἐπιτροπείας, ὅπως ὀνημάζονται δύο ἐπίτροποι καὶ ὑποκατάστασι, τοιούστιν, ὅπως ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐκλήθη ὁπωσδήποτε ὁ εἰς ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ὁ ἐπόμενος. Οὔτε δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ τῷ πατρί, ὅπως ὑποκαταστήσῃ ἐκ τῶν προ-

τέρων ὡς ἐπίτροπον ἑτερον πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ γενόμενος ὑπ' αὐτοῦ διορισμὸς ἀπωσδήποτε.

18. Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον, καὶ μνησθεῖσα ἢ μὴ διορισθεῖσα ἐπίτροπος τῶν ἐκ τοῦ γάμου τέκνων τῆς, δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἐὰν δὲ αὕτη διατηρηθῇ ἢ διορισθῇ ἐπ' αὐτῆς γενομένη ἐκλογὴ δυνάμει τοῦ προνομένου ἀρθροῦ ἰσχύει, ἐὰν ἐπικυρώσῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἀνιόντων.

19. Ἐν ἐλλείψει τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρὸς τῆς ἐκ τελευταίας βουλήσεως, ἡ ἐπιτροπεία ἀνιόντος τοδικαίως εἰς τὸν πρὸς πατρός πάππον, ἢ ἐν τούτου, εἰς τὸν πρὸς μητρός, ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ εἰς τὴν πρὸς πατρός ἢ τὴν πρὸς μητρός μὴ εἰς γάμον μάμμην, ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ αὐτῶν εἰς ἀπωτέρω ἀνιόντας. Καὶ ἡ μὲν πρὸς πατρός μάμμη τιμᾶται τῆς πρὸς μητρός, ὁ δὲ πρὸς πατρός ἀνιὼν, τοῦ πρὸς μητρός ἰσοβάθμου ἀνιόντος. — τὰς εἰς τῶν ἀρθρῶν 13-16 ἰσχύουσιν καὶ ὡς πρὸς μάμμην.

20. Ἐὰν ὁ ἀνήλικος δὲν ἔχῃ μήτε πρὸς πατρός πάππον ἢ μάμμην, πρὸς δὲ ἐπιτροπείαν συνέρχονται δύο τοῦ ἀπωτέρου βαθμοῦ τέκνα, ἀμφότεροι εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ ἀνηλίκου μὴν ἀνήκοντες, λαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν ἐπιτροπὴν ὁ πρὸς πατρός πάππος τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνηλίκου.

21. Ἐὰν συντρέχωσι δύο πρὸς μητρός πρός τὸ δικαστήριον διορίζει τὸν ἑτερον αὐτῶν, προηγούμενον ἐκ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

ΤΜΗΜΑ Ε΄.

Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένου ἐπιτρόπου.

22. Μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτρόπου ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 10-21 ἀναφερομένων, ἢ ἐὰν ὁ ὑπάρχων ἀπηλλογῇ, παρητήθῃ, ἢ ἐπαύθῃ τῆς ἐπιτροπείας, διορίζεται ἐπίτροπος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐπιμελεία τῶν συγγενῶν, ἢ παντὸς ἄλλου ἔχοντος συμφέρον, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.—Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διορίζεται καὶ ὁ κατὰ τὸ τρίτον ἐδ. τοῦ ἀρθρ. 9 εἰδικὸς ἐπίτροπος.—Εἰς κατεπειγούσας δὲ περιπτώσεις λαμβάνουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 649 τῆς πολ. Δικονομίας.

ΑΠ. 138 (1856). Ἐκλιπούσης τῆς νομίμου ἐπιτρόπου μητρός, καὶ τῆς εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκης, δὲν δύναται πλέον νὰ μεταβῇ αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία εἰς τὸν πρὸς πατρός πάππον, ἀλλ' ὑπάρχει περίπτωσις διορισμοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου, ἥτοι τῆς δοτῆς ἐπιτροπείας. Ν. 11 § 2 Π. (23. 3).

ΑΠ. 246 (1849). Ἐὰν τὸ συμφέρον τῶν ἀνήθων εὐρίσκηται ἐν σύγκρουσιν πρὸς τὸ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν, οὗτοι καθίστανται ἀνεπιτήδευτοι, ὅπως ἐκπροσωπήσωσι τοὺς ἀνήθους, καὶ ἐπομένως ὑπάρχει περίπτωσις διορισμοῦ εἰδικοῦ κηδεμόνος Ν. 13 Π. (27.10) Ν. 2 Κωδ. (5.44).

ΑΠ. 221 (1881). Κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐπιτροπείας (ἄρθρα 9 καὶ 22 § 2 καὶ 3) καὶ τὸ ἀρθρ. 649 Πολ. Δικονομίας, εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς νὰ διορίσῃ προσωρινὸν εἰδικὸν ἐπίτροπον ἀνηλίκων, ἢ δὲ τοῦ κατεπείγοντος ἐκτ(μ)ησις ἀπόκειται τῷ Εἰσαγγελεῖ. Ὁ προσωρινὸς εἰδικὸς ἐπίτροπος δύναται νὰ ἐξακολουθῇ ἀντιπροσωπεύων τοὺς ἀνήλικους, μέχρις οὗ διορισθῇ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου εἰδικὸς ἐπίτροπος.

ΑΠ. 28 (1881). Εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως διορισθέντα προσωρινὸν ἐπίτροπον ἀνηλίκων κοινοποιεῖται ἡ ἀγωγή.

ΑΠ. 359 (1865). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 656, συνδ. πρὸς τὸ ἀρθρ. 646 Πολ. Δικ., ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα, ἀμελοῦντος τυχόν τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικύρωσιν παντὸς βουλεύματος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ ὅς περιπτώσεις εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐπικύρωσις αὕτη.

ΤΜΗΜΑ Σ'.

Περὶ τοῦ παρεπιτρόπου.

23. Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν ὑπάρχει παρεπίτροπος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἔργον τοῦ παρεπιτρόπου εἶνε νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαχειρίσιν τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ν' ἀναπληροῖ αὐτὸν πρὸς ἐπιχειρίσιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου συγκρούονται πρὸς τὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

ΑΠ. 314 (1880). Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν ὑπάρχει παρεπίτροπος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ διορισθῇ παρεπίτροπος διὰ διαθήκης.

24. Πᾶς ἐπίτροπος ὀφείλει, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, νὰ προκαλέσῃ κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὥρισμένα, τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου. Ἄν δὲ ἐπιληφθῇ πρότερον τῆς διαχειρίσεως, τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δύναται, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ν' ἀποβάλῃ αὐτὸν τῆς ἐπιτροπείας. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἔχει ὁ ἀνήλικός τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐξ οἰασδῆποτε ραθυμίας ἐπιγενομένης αὐτῷ ζημίας.

25. Ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπείας ὁ παρεπίτροπος διορίζεται συνάμα μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

26. Περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ παρεπιτρόπου οὐδέποτε δύναται νὰ γνωμοδοτήσῃ ὁ ἐπίτροπος· ὁ δὲ παρεπίτροπος δὲν λαμβάνεται ἐκ τῆς γραμμῆς εἰς τὴν ἀνήκει ὁ ἐπίτροπος, ἐκτὸς ἂν οὗτος ἦναι ἀμφιθαλὴς τοῦ ἀνηλίκου ἀδελφός.

27. Ὅταν ἡ ἐπιτροπεία σχολάσῃ, ἡ δι' ἀρτίαν τοῦ ἐπιτρόπου ἐγκαταλειφθῇ, ὁ παρεπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὸς τὸν ἐπίτροπον, ἀλλ' ὀφεί-

ει, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐκ τούτου προσ-
γενησόμενας τυχόν εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας, νὰ προκα-
λέσῃ τὸν διορισμὸν νέου ἐπιτρόπου.

28. Ἄμα παύσῃ ἡ ἐπιτροπεία, παύουσι καὶ τὰ
ἔργα τοῦ παρεπιτρόπου.

29. Αἱ ἐν τοῖς τμήμασι Η' καὶ Θ' τοῦ παρόντος
Κεφαλαίου διατάξεις ἐφαρμοζονται καὶ εἰς τοὺς παρεπι-
τροπούς· ἀλλ' ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε τὴν ἀπο-
πομπὴν τοῦ παρεπιτρόπου νὰ προκαλέσῃ, οὔτε μέλος
νὰ ἦναι τοῦ πρὸς τοῦτο συγκαλούμενου συγγενικοῦ
συμβουλίου.

ΤΜΗΜΑ Ζ'.

Περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

30. Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συγκροτεῖται ὑπὸ
τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ἐξ ἑως ὀκτώ τῶ πολὺ ἐκ τῶν πλη-
σιωτέρων συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, διαμενόντων ἐν τῇ
τόπῳ τῆς κατοικίας αὐτοῦ, καὶ λαμβανομένων ἐξ ἡμι-
σεΐας ἐκ τῶν πρὸς πατρός καὶ μητρός συγγενῶν, τῶν
κατ' εὐθείαν γραμμὴν παντὸς βαθμοῦ ἀγχιστέων, τῶν
δὲ τῆς πλαγίας μέχρι τοῦ δευτέρου. Ὁ ἐξ αἵματος συγ-
γενὴς προτιμᾶται τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐξ ἀγχι-
στειας, ἐκ δὲ τῶν ἰσοβάθμων προτιμᾶται ὁ πρεσβύτερος.
Οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀνιόντες, καὶ ἂν ὧσιν
ὕπερ τοὺς ὀκτώ, προσκαλοῦνται πάντες.— Ἐάν εἰς
ἀπόστασιν δύο μυριομέτρων δὲν εὕρισκωνται συγγενεῖς,
παραλαμβάνονται συγγενεῖς ἀπωτέρω κατοικοῦντες, ἢ
φίλοι ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου.—Οἱ
κατὰ τὸ ἀρθρ. 49 πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνίκανοι δὲν
δύνανται νὰ ἦναι μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἡ δὲ
μητὴρ, καίτοι ἀνήλικος, δύναται νὰ ἦναι μέλος τοῦ συγ-
γενικοῦ συμβουλίου.—Τὰ τρία τέταρτα τῶν συκληθέν-
των ἄρκοῦσι πρὸς συνεδρίασιν. Ἐκαστος δὲ αὐτῶν δύνα-
ται

ται νὰ παρασταθῇ δι' εἰδικοῦ πληρεξουσίου, ὅστις δὲ συγχωρεῖται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ὑπὲρ τὸν ἕνα.

ΑΠ. 252 (1867). Πρὸς συγκρότησιν συγγενικοῦ συμβουλίου ἐὰν προσληθῇ φίλος ἀντὶ μεμακρυσμένου συγγενοῦς, ἢ συγγενὴς ἀπώτερος ἀντὶ ἐγγυτέρου, δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ διορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου διότι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος εἰσὶ διατεταγμέναι, οὔτε οὐσιαστικῶς δύνανται νὰ θεωρηθῶσι.

ΑΠ. 2 (1883). Καὶ ἐὰν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δὲν συνεκροτήθῃ τακτικῶς, ἢ γνωμοδοτήσῃ αὐτοῦ δὲν καθίσταται ἄκυρος, ἀφοῦ δὲν προτείνεται, ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης προέβη εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ οὗτου συμβουλίου ἐν γνώσει τῆς ὑπάρξεως ἐτέρων προτιμωμένων συγγενῶν.

ΑΠ. 138 (1856). Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἔχοντας δικαστικὰ θενέξεις μετὰ τῶν ὕψανων νὰ προκαλῶσι τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπων ἀλλ' ἀπαγορεύεται μόνον εἰς αὐτοὺς ν' ἀποτελῶσι μέρος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου (Πολιτ. Δίκον. 651).

ΑΠ. 215 (1866) 252 (1867). Τὸ ἀρθρ. 651 § 4 Πολ. Δικ., τοῦ διαλαμβάνον, ὅτι μέλη συγγενικοῦ συμβουλίου δὲν δύνανται νὰ ᾔνωσι ὅσοι ἔχουσι λογαριασμοὺς ἢ διαφορὰν τινα μετὰ τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντος, ἐννοεῖ τοὺς δοσιλόγους ἢ δεσιλόγους ἢ τοὺς ἔχοντες μετὰ τοῦ ἀνηλίκου δικαστικὴν ἐριδᾶ, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς καὶ τοὺς ἔχοντες ἀπλὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν, προϋπάρχουσαν μὲν τῆς συγκροτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ περὶ ἧς οὐδεμίᾳ εἰσέτι εἴς τὴν ἀναφυῇ ἔρις δικαστικῇ.

ΑΠ. 311 (1875). Ἡ πρόσληψις ἀνικάνων, κατὰ τὸ ἀρθρ. 105 Πολ. Δικ., ὡς μελῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τοῦ μέλλοντος νὰ γνωμοδοτήσῃ κατὰ τὸ ἀρθρ. 1085 Πολ. Δικ., περὶ ἐκποίησης ἀποπνευκτοῦ κτήματος, δὲν καθιστᾷ ἀπολύτως ἄκυρον τὴν γνωμοδότησιν, εἰμὴ καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ πρόσληψις τοῦ ἀνικάνου ἐπὶ νουβλήσῃ βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου.

ΑΠ. 2 (1883). Καὶ ἐν ἡ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου γνωμοδοτήσεις δὲν κατηρτίσθῃ συνωδᾷ τοῖς ἀρθροῖς 30—33 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις ἀθέψαις ἐκτεθέντων ὡς πρὸς τὴν ἰσχύν τῆς τὸν ἐπιτρόπον διορισάσης ἀποφάσεως, δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀκυρότητα μόνον τῆς γνωμοδοτήσεως, πλὴν καὶ ἀληθεὶς ἐν ὑποθεθῶσιν αἱ ἀξιούμεναι ἀεὶ κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ὁποίου ἐπεκύρωσε τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, δὲν ἤθελον καταστήσαι ἄκυρον τὴν γνωμοδότησιν, ἀφοῦ δὲν προτείνεται ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης προέβη εἰς τὴν συγκρότησιν τοιοῦτου συγγενικοῦ συμβουλίου ἐν γνώσει τῆς ὑπάρξεως ἐτέρων προτιμωμένων συγγενῶν.

31. Ὁ εἰρηνοδίκης συγκαλεῖ ἐγγράφως τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐν τῷ

ἄρθρῳ 20 ἀναφερομένων, ἥ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὀρίζει ἐν τῷ συγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, καὶ διευθύνει τὰς συζητήσεις, τοπος δὲ τῆς συνεδριάσεως εἶναι, ἂν δὲν ὠρίσθῃ ἄλλο τι, ἡ εἰκία τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμία δὲν πρέπει νὰ εἶναι βραχυτέρα τῶν 24 ὡρῶν. Ἐάν ὅμως τις τῶν συγκαλούμενων δὲν κατοικήῃ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὁ εἰρηνοδίκης ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς συνεδριάσεως, ὑπολογίζων μίαν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τριῶν μυριομέτρων.

ΑΠ. 289 (1859). Ὁ εἰρηνοδίκης, συγκαλὼν συγγενικὸν συμβούλιον, διευθύνων τὴν συζήτησιν αὐτοῦ καὶ συντάσσων περὶ τῆς διασκέψεώς του ἔκθεσιν (Πολ. Δικ. 652 καὶ 654), ἐνεργεῖ ὡς δικαστικὴ ἀρχή, ἐπομένως καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ γραμματέως (Πολ. Δικ. 489), ἄλλως ἡ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ διορίσῃ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐπιτρόπον.

32. Οἱ συγκληθέντες ἢ οἱ εἰδικοί αὐτῶν πληρεξούσιοι, ἐμφανίζονται ἰδίαις δαπάναις, ἐπὶ προστίμῳ πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν τὸ προστιμον ἐπιβάλλει ἀνεκκλήτως ὁ εἰρηνοδίκης· ἀνατρέπεται δὲ ἡ ἀπόφασις ὑπ' αὐτοῦ, εἰάν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπῆρξε νόμιμον κώλυμα.

33. Τὰ βουλευμάτα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκδίδονται κατὰ πλειονοψηρίαν ἢ δὲ ψῆφος τοῦ εἰρηνοδίκου νικᾷ ἐν περιπτώσει ἰσοψηρίας. Ἐάν δὲ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γνώμων, καὶ δὲν ὑπάρχει πλειονοψηρία, ἡ γνωμοδότησις καταρτίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 178 καὶ 179 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα.

ΑΠ. 2 (1883). Ἄν ἡ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου γνωμοδότησις δὲν κατηρτίσθῃ κατὰ τὰ ἄρθρα 30—33 Ν. ἐπιτροπείας, τοῦτο δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς τὴν γνωμοδότησιν ταύτην ἐπικυρώσεως ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλ' ἀκυρότητα μόνον τῆς γνωμοδοτήσεως.

ΑΠ. 89 (1871). Ἀκυρότητες κατὰ βουλευμάτων τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου, δὲν γίνονται δεκταί, ἐνὸς ὅτι δὲν προσβάλλονται δι' ἀνακοπήν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 651 Πολ. Δικονομ.

ΑΠ. 252 (1667). Οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλῃ δι' ἀνακοπῆς ἀπόφασιν διορίσασαν ἐπίτροπον (Πολ. Δικ. 644), μόνον δὲ τριτανακτοῦς δικαίωμα ἔχουσιν οἱ μὴ κεκλημένοι τρίτοι, ἥτοι ἐκεῖνοι, οἵτινες, κατὰ τὰ ἀρθρα 645—647 Πολ. Δικ., καίπερ ὄντες κλητευτοὶ δὲν ἐκλητεύθησαν, οὐδέποτε ὅμως ὁ ἀνήλικος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κλητευθῇ καὶ ὅστις δὲν εἶναι τρίτος· εἰς ὅμως ὁ ἀνήλικος μετὰ ταῦτα, ἐν τινι δίκῃ, ζητῇ τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας, διότι δὲν ἀντεπροσωπεύθη προσηκόντως, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐνασκήσῃ ἐνδίκῃ μέσα κατὰ τοῦ διορισμοῦ, ἀλλὰ δικαιούται, προσβάλλων ἀπλῶς ἐπὶ ἀκυρότητι τὸν διορισμόν, νὰ προτείνῃ, ὅτι δὲν εἶχε τὸν προσήκοντα ἀντιπρόσωπον.

ΤΜΗΜΑ Η'.

Περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς παραιτήσεως
ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

34. Ἀπαλλάττονται τῆς ἐπιτροπείας· α') Τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταί, οἱ γερουσιασταί, οἱ νομάρχαι, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς·—β') Οἱ ἐνεργοῦντες δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ ὅπου ἐπάγεται αὐτοῖς ἡ ἐπιτροπεία, εἰς ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερὴς ἡ ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπείας·—γ') Οἱ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἐπιτετραμμένοι δημοσίαν ὑπηρεσίαν·—δ') Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοί· καὶ—ε') Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 49 ἐδαφ. ε'.

35. Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἀπαλλαγῆς εἶναι ἀπαράδεικτοι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας, ἐκτὸς εἰς ὃ τῆς ἀπαλλαγῆς λόγος, ἐπελθὼν ἢ γενομένος γνωστὸς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν, προτείνεται ὡς λόγος παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

36. Μετὰ τὴν παύσιν τῆς ὑπηρεσίας, δύναται ὁ τῆς ἐπιτροπείας ἀπαλλαγείς, ἢ παραιτηθεὶς, νὰ διορισθῇ ἐκ νέου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀντ' αὐτοῦ διορισθέν-

τος αἰτήσῃ, καὶ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

37. Ὁ μὴ ὢν συγγενὴς ἢ ἀγχιστεὺς τοῦ ἀνηλίκου ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ μόνον ὡσάκως δὲν ὑπάρχει εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μυριομέτρων συγγενὴς ἢ ἀγχιστεὺς ἱκανὸς πρὸς τὸ ἐπιτροπεῦσαι, ἢ ὁ ὑπάρχων ἀπηλλάγη.

38. Ὁ τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον συμπληρώσας ἔτος δύναται γ' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας, ἐπαχθείσης αὐτοῦ, ὁ δὲ συμπληρώσας τὸ ἐβδομηκοστὸν δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀποδεκτῆς γενομένης ἐπιτροπείας.

39. Νόσημα χρόνιον εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐπαχθείσης ἐπιτροπείας, ἐπελθὼν δὲ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς εἶναι λόγος παραιτήσεως.

40. Δύο ἐπιτροπείαι εἶναι λόγος ἀποχωρῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τρίτης, μία δὲ καὶ μόνη ἀνατεθεῖσα εἰς σύζυγον ἢ πατέρα εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δευτέρας.

41. Πέντε γνησίων τέκνων πατὴρ ἀπαλλάττεται πάσης ἐπιτροπείας πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου συγκαταλέγονται τὰ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῆς ἡ ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἀποθανόντα τέκνα. Συγκαταλέγονται ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλως πως ἀποβιώσαντα, ἂν κατέλιπον τέκνα.

42. Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας ἀποκρίσις πέντε γνησίων τέκνων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος παραιτήσεως τῆς ἐπιτροπείας, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

43. Ἄν ὁ προτεινόμενος ἐπίτροπος αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου παρευρεθῇ εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὀφείλει νὰ προτείνῃ ἀμέσως τοὺς πρὸς ἀπαλλαγὴν λόγους, περὶ ὧν, χρείας κα-

λούσης, ἀποφασίζει τὸ διναστήριον. Οἱ τοιοῦτοι λόγοι προτεινόμενοι βραδύτερον, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

44. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ διορισθεὶς πύτροπος δύναται νὰ ὑποβάλλῃ τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἰτησίν του, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 640 καὶ ἐπ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένα, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς τῷ ἐπιδόθῃ ἡ τοῦ διορισμοῦ του ἀπόφασις· ἡ προθεσμία αὕτη ἐκτείνεται προστιθεμένης μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶσαν τριῶν μυριομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, μέχρι τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ διορισθέντος. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, πᾶσα τοιαύτη πρότασις καθίσταται ἀπαράδεκτος.

45. Ἐὰν γείνη δεκτὴ ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς αἰτησις αὐτοῦ, τὰ δικαστικά ἐξοδα ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τοῦ ἀνηλίκου.

46. Οἱ ἐκ τελευταίας βουλήσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου, εἰς τὴν ἐπιτροπείαν καλούμενοι ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἰτησίν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λαβῶσι γινῶσιν, ὅτι ἐκλήθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐν ἀρθροῖς 44 καὶ 45 ὠρισμένα.

47. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἰδίων αὐτῶν κατιόντων, δύνανται δὲ καὶ νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῆς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν, καὶ ἂν δὲν ἔχωσιν τίνα τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρθροῖς ἀναφερομένων λόγων ἀπαλλαγῆς.

48. Ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας παραίτησις ζητεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 640 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

ΤΜΗΜΑ Θ'.

Περὶ τῆς πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνικανότητος, καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων.

49. Ἐπιτροποι δὲν δύνανται νὰ ᾖναι:

α') Οἱ ἀνήλικοι — β') Οἱ δικαστικῶς ἀπηγορευμένοι, καὶ ὑπὸ δικαστικὸν ἀντιλήπτορα διατελοῦντες — γ') Οἱ πτωχεύσαντες καὶ μὴ ἀποκατασταθέντες, ἐκτὸς πτωχευσάσης γυναικὸς ὡς πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῆς κατιόντας — δ') Αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς τῆς μητρὸς, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 13 ἕως 16 ἀκριβέστερον ὠρισμένα, καὶ πάσης ἄλλης ἀνιούσης, μὴ διατελούσης ἐν νέῳ γάμῳ — ε') Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ μοναχοί, ὡσαύτως οἱ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, ὅταν πρόκηται περὶ ἄλλης ἐπιτροπείας ἢ τῆς τῶν ἰδίων αὐτῶν κατιόντων — ς') Οἱ ἀλλοδαποί, προκειμένου περὶ ἡμεδαπῶν ἀνηλικίων — ζ') Οἱ δικαζόμενοι μετὰ τοῦ ἀνηλικίου περὶ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, ἢ περὶ οὐσιώδους μέρους τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἢ ὧν οἱ κατιόντες, οἱ ἀνιόντες, ἢ ὁ σύζυγος, ἔχουσι τοιαύτας δίκας μετὰ τοῦ ἀνηλικίου — η') Οἱ καταδικασθέντες εἰς ποινὴν κακουργήματος, ἢ πλημμελήματος, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἀρθρῷ 23 τοῦ ποιν. νόμου ὠρισμένα — θ'). Οἱ ὁμολογουμένως κακῆς διαγωγῆς — ι.) Οἱ ἐπιτροπείας τινὸς ὡς σφετερισταὶ ἀποβληθέντες.

50. Ἐάν τις τῶν ἀνωτέρω λόγων ὑπάρξῃ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐπιτροπείας, ὁ ἐπίτροπος παύεται αὐτῆς. — Ὡσαύτως παύονται καὶ οἱ κατὰ τὴν διαχείρισιν ἀνεπιτήρειοι ἢ σφετερισταὶ ἀναφανέντες.

51. Ἡ παύσις τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ μὲν τὰς περιπτώσεις β', γ', ε', καὶ η', τοῦ ἀρθροῦ 49 ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, κατὰ πάσας δὲ τὰς λοιπὰς ἀπαγγέλλε-

ται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ παρεπιτρόπου, ἢ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, μέχρι τετάρτου βαθμοῦ, περιλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, προηγηθείσης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Κατὰ τὴν περὶ παύσεως δικαστικὴν συζήτησιν, κλητεύεται ὁ ἐπίτροπος, προσέτι καὶ ὁ παρεπίτροπος. ἂν δὲν ὑπέβαλε τὴν περὶ παύσεως αἴτησιν.

ΑΠ. 351 (1893). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 49 § 5' τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, οἱ ἀλλοδαποὶ δὲν δύνανται νὰ ᾖναι ἐπίτροποι ἡμεδαπῶν ἀνηλίκων, τὸ δὲ ἄρθρ. 51 ὁρίζει περὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης τῆς ἀνικανότητος, ὅτι δὲν ἐπέργεται αὐτοδικαίως, ἀλλ' ἀπαγγέλλεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, τῇ αἰτήσει τοῦ παρεπιτρόπου ἢ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου κλπ. Ἐπομένως ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτρόπου ὡς ἀλλοδαποῦ, δὲν καθιστᾷ αὐτὸν αὐτοδικαίως ἀνικανὸν τοῦ λειτουργήματος τῆς ἐπιτροπείας, οὔτε δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ τὴν ἐν λόγῳ ἀνικανότητα, μὴ ὦν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 51 αναφερομένων προσώπων.

§2. Οἱ προκαλέσαντες τὴν συγκάλεσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου συγγενεῖς δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν περὶ παύσεως δίκην.

ΤΜΗΜΑ Ι'.

Περὶ ἀνατροφῆς ἀνηλίκων.

§3. Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλίκου ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν μητέρα, ἐκτὸς ἂν ὑπάγεται αὕτη εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἐδαφίων 6', 7', 8', καὶ 9' τοῦ ἄρθρου 49, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδ. 7' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἐὰν τὰς ἐν αὐτῷ δίκας ἔχῃ αὕτη ἢ μήτηρ ἢ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἢ τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 50 ἐπαύθη τῆς τοῦ τέκνου ἐπιτροπείας ὡς σφικτεριστῆς τῆς ἐπιτροπείας αὐτοῦ. — Τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην διατηρεῖ ἡ μήτηρ καὶ ἂν ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ἐκτὸς ἂν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον τὴν ἀναθέσῃ εἰς ἄλλαν.

84. Ἄν ὁ ἐπιθνήσκων γονεὺς δὲν ὥρισε διὰ τελευταίας αὐτοῦ βουλήσεως παρὰ τίνι θέλει ἀνατρέφεσθαι τὸ ἀνήλικον αὐτοῦ τέκνον, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὀρίζει τὸ πρὸς ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου καταλληλότερον πρόσωπον. Τοῦ δικαιώματος τοῦ διορίζειν τὸν ἀνατροφέα σπερεῖται ἡ μήτηρ, καθ' ἃς περιπτώσεις δὲν δύναται αὕτη κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον νὰ ᾖ ἀνατροφεύς.

85. Ἐὰν τὸ παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὀρισθὲν πρόσωπον εἶναι ἐκ τῶν ἀνιόντων τοῦ ἀνηλίκου, τὸ περὶ τούτου βούλευμα δὲν χρήζει δικαστικῆς ἐπικυρώσεως.

86. Ὁ ἀναδεξάμενος τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου δύναται ἕνεκα σπουδαίων λόγων, νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν κατὰ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς αὐτοῦ εἰρηνοδίκην αἵτησιν, ἵνα ἐπιβάλλῃ οὗτος εἰς τὸν ἀνήλικον περιορισμὸν μέχρι τριάκοντα τὸ πολὺ ἡμερῶν, ὀριζομένου ρητῶς καὶ τοῦ τοποῦ τοῦ περιορισμοῦ. — Ὁ εἰρηνοδίκης, πρὶν ἢ ἐκδώσῃ τὴν περὶ τούτου διάταξιν, ἀκροᾶται τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἀνηλίκου, ἢ ἄλλα ἁρμοδία πρόσωπα.

87. Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος, ἂν δὲν ἀνέτιθῃ εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀνηλίκου, καὶ οἱ μέχρι τετάρτου βαθμοῦ πλησιέστεροι συγγενεῖς αὐτοῦ, ὀφείλουσι νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνατροφέως, ἀναφερόμενοι εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον.

ΤΜΗΜΑ ΙΑ'.

Περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

88. Ὁ ἐπίτροπος παρίστησι τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πράξιν, ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατὰ-

στασιν, ἢ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, διοικῶν δὲ τὴν περιουσίαν ὡς ἐπιμελὴς οἰκογενειάρχης, εἶναι ὑπεύθυνος ἐνεκα πάσης ἐκ ραθυμίας ἐπενεχθείσης εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας· ἀπαλλάττεται δὲ τῆς ἐξ ἐλάσσονος ραθυμίας εὐθύνης, ἐὰν ἀποδείξῃ ὅτι κατέβαλεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνηλίκου εἴαν συνήθως εἰς τὰς ἰδίας καταβάλλει ἐπιμέλειαν.

ΑΠ. 186 (1838). Ὁ ἐπίτροπος ἀνηλίκου, ὡς νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ἐνεργεῖ νομίμως πάσας τὰς δικαστικὰς ὑπὲρ αὐτοῦ πράξεις.

ΑΠ. 351 (1893). Ἡ ἐγὼγὴ περὶ ἀκυρώσεως γάμου, συναφθέντος μεταξὺ κόρης ἀνηλίκου καὶ ἀνδρὸς ἀνηλίκου, νομίμως ἐγείρεται ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου, ἐνεργοῦντος ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ἀνιήκου, ἀπευθύνεται δὲ κατὰ μόνου τοῦ ἀνηλίκου συζύγου οὐχὶ δὲ κατὰ τῆς ἀνιήκου.

ΑΠ. 178 (1875). Οἱ ἐπίτροποι δὲν εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι πρὸς τρίτους, ἀλλὰ μόνον πρὸς τοὺς ἐπιτροπευομένους διὰ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν προκυψάσας εἰς τοὺς ἀνηλίκους ζημίας.

ΑΠ. 265 (1879). Ὁ λαθὼν, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, ποσὸν μὴ ὀφειλόμενον, ἐν γνώσει τῆς μὴ ὀφειλῆς αὐτοῦ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτροπεύμενα ἀνήλικα, ἐνήργησε δολίως καὶ ἐπομένως ἐνέχεται ἀτομικῶς εἰς ἀπόδοσιν αὐτοῦ. Ν. 15 πρ καὶ § 2 Π. (4°).

ΑΠ. 351 (1893). Τὸ ἀρθρ. 58 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ἀναφέρον ρητῶς πρὸς τὴν ἐπιτροπείαν ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν ὡς πρὸς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ καταστάσιν προδήλως ἡνιόχησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἀπονεμῇ αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν παραστάσεως καὶ συναινεσεως καθ' ὅλας τὰς πράξεις, τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, εἰς τὴν ἀναμνησθητέως ὑπάγεται καὶ ὁ γάμος (Πανδ. 1. 5 καὶ νόμου ἐπιτρ. 98). Ἡ λύσις δ' αὕτη ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 99 καὶ 100, καθ' ἃ οὐδέποτε ὁ ἀνήλικος δύναται διὰ μόνῃς τῆς ἐαυτοῦ θελήσεως νὰ χειραφετηθῇ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 114, καθ' ὃ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνήλικος ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἰκανότητα, εἰςαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἱοθεσίας διατεταγμένων. Ἀρα γάμος ἀνηλίκου, τελεσθεὶς ἄνευ τῆς συναινεσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, εἶναι ἄκυρος. — Ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως συναινεσεως τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς γάμον τῆς ἀνηλίκου ἀκυρότης εἶναι ἀπόλυτος, κατὰ τὰ ἀρθρα 3 καὶ 4 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, καθ' ἃ ἐλλειπούσης τῆς συναινεσεως, καθ' ὅς περὶ πτωσίᾳ αὕτη ἀπαιτεῖται, ἐπέρχεται ἀπόλυτος ἀκυρότης.

59. Ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει ὡς τάχιστα νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τυχόν ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, καὶ τὴν σύνταξιν δικαστικῆς ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ παρεπιτροπού.

ΑΠ. 30 (1848). Κατὰ τὸν Ν. 7 Π. (26.7) καὶ Ν. 4 καὶ 5 Κώδ. (5.53), ὁ ἐπίτροπος [ἢ κηδεμὼν] ὀφείλει μὲν, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοῦ, νὰ συντάξῃ τακτικὴν καὶ ἀκριβῆ ἀπογραφὴν τῆς εἰς αὐτὸν ἐμπιστευομένης περιουσίας αὐτοῦ, καὶ ἐν περιπτώσει παραλίψεως θεωρεῖται, κατὰ τεκμήριον τοῦ νόμου, ὡς δολίως ἐνεργήσας, καὶ ὑποχρεοῦται ν' ἀποζημιώσῃ τὰ ὀρφανὰ, διὰ πᾶσιν εἰς αὐτὰ πραγματικῶς προξενηθεῖσαν ζημίαν, κατὰ τὸν ἐκτιμητικὸν αὐτῶν ὄρκον, ἀλλ' ὅμως, δὲν στερεῖται ὁ ἐπίτροπος τοῦ δικαιώματος ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀνυπαρκτόν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐκτιμῶν του, οὐδ' ὑποχρεοῦνται τὰ δικαστήρια νὰ δεχθῶσι πρὸς μὀρφωτὴν τῆς πεποιθήσεώς των, ὡς μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν μέτρον, τὸν ἐκτιμητικὸν ὄρκον τῶν ὀρφανῶν, εἴτε ὑπάρχει εἴτε μὴ βεβαίως περὶ τοῦ βασίμου τῶν αἰτήσεων των, οὐδ' εἶναι βέβαιον, ὅτι ὑπάρχοντος νομίμου τεκμηρίου περὶ δόλου, πᾶσα ἀνταποδείξις ἀποκλείεται.

ΑΠ. 289 (1868). Ἡ περ' Ἀρμενοπούλῳ (§ 33 Α. ιγ') διάταξις περὶ μὴ συντάξεως ἀπογραφῆς δὲν εἶναι μὲν ποινικὴ, οὔτε καταργεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 137 τοῦ νόμου περὶ ἐπιτροπείας, ὡς μὴ προνοοῦντος περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἀλλ' ὅμως, ὡς περιλαμβάνουσα δικονομικὴν διάταξιν περὶ ἀποδείξεως ὑφαιρεθέντων ἢ μεταβληθέντων ἐκ τῶν τῇ συζύγῳ ἀνηκόντων, δὲν ἔχει κύρος, ἅτε ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

60. Ὁ συντάττων τὴν ἀπογραφὴν ὀφείλει, ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ 50—500 δραχμῶν, νὰ ἐρωτήτῃ τὸν ἐπίτροπον, ἐὰν ἔχῃ ἀπαίτησιν τινα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου, καὶ ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τὴν τε ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν. Ὁ ἐπίτροπος, εἰ καὶ μὴ ἐρωτηθεῖς, ἐὰν ἀποσιωπήσῃ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς τὴν ὑπάρχουσαν καὶ γνωστὴν εἰς αὐτὸν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ἐπιτροπτευομένου, ἀπολλυσιν αὐτήν.

ΑΠ. 369 (1878) Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἄρθρ. 60 § 2 τοῦ περὶ ἀνηλίκων ἐπιτροπείας Νόμου διάταξις, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ἡλικίαν, νόμιμον ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων, ἥτις κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ἀπεισιώπησε τὴν ἐκ τῆς προικὸς καὶ τῆς προγαμίας δωρεᾶς ἀπαίτησιν αὐτῆς· διότι ὁ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπίτροπου ἐξαφανίσεως ἢ ἀποκρύψεως τῆς περὶ ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἀποδείξεως φάσας, δὲν ἐν νομοθέτῃ διὰ τῆς προ-

κειμένης διατάξεως ἠθέλησε νὰ προλάβῃ, δὲν δύναται ἐν πτώσει ταύτῃ νὰ ὑπάρχῃ, τοῦ ἐκ τῆς προικῆς καὶ τῆς πωρεᾶς χρέους γινομένου ἀπαιτητοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνοίγεται ῥονομία τοῦ συζύγου, ἡγοῦν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιτροπείας.

61. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀπογραφῆς τῶν κινήσων πωλεῖ, παρόντος τοῦ παριπιτρόπου, τὸ τοῦ ἀνηλίκου, ὅσων τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψε γενικὸν συμβούλιον, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 906 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὠρισμένας διατυπώσεις ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, διορίζου τοῦ ἐπιτρόπου ἐν τῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 893 τῆς κτῆσεως δικονομίας συντασσομένη κοινοποιήσῃ, ἣν ἔχει περιγραφὴν τῶν πωληθησομένων καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν, γινομένην ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπιτρόπου. — Ἐὰν τῶν ἐκποιητέων κινήσων κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀπογραφῇ τήμησιν αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς πεντακοσίας δὲν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ποίησιν καὶ ἄνευ τῶν εἰρημένων διατυπώσεων μεταξὺ τῶν κινήσων ὑπάρχωσι μετοχαὶ ἑταίριαι ὁμόσσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὅσα ἢ ἐκποίησις αὐτῶν γίνεται μόνον δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτρεπούσης αὐτήν, μετὰ προηγουμένης γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· τὸ δικαστικὸν δὲν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζει καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως.

ΑΠ. 283 (1866) Τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας ἀπαιτοῦν πρὸς ἐκποίησιν μετοχῶν ἑταιρειῶν κλπ. γνωμοδοτικὴν γνώμην τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἄδειαν τοῦ δικαστηρίου, δὲν τὰς βραχυπροθέσμους ἀπαιτήσεις (π. χ. τὰς ἐκ γραμματικῶν ἀλλαγμάτων πηγαζούσας), ἅς ὁ ἐπίτροπος δύναται νὰ ἐκτελέσῃ.

ΑΠ. 17 (1881), 293 (1892). Κατὰ τὸν περὶ ἐπιτροπείας νόμον δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δικαστικὴ ἀπόφασις, ὅπως ὁ ἐπίτροπος ἐκχωρήσῃ κτῆσιν ἀπαιτήσιν τοῦ ἀνηλίκου λόγῳ πωλήσεως· τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ἐκ τοῦ ἀρθρ. 61 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου.

Δημόσιον Κέντρον Βιβλιοθηκῆς

ἀπαιτεῖ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μόνον ἐπὶ ἐκποιήσεως μετοχῶν ἐταιρειῶν ἢ δημοσίων χρεωγράφων καὶ τῶν τοιαύτης φύσεως ὁμολογιῶν.

ΑΠ. 24 (1860), 47 (1865). Τὸν ἄκυρον πλειστηριασμὸν πραγμάτων ἀνηλικίου δὲν δύναται ὁ ἐπίτροπος ν' ἀποδεχθῇ (Πολ. Δικ. 485 καὶ 486), ἀλλὰ μόνος ὁ ἀνήλικος ἐνήλικος γενόμενος (Ν. 1 καὶ 2 Κώδ. (2,46) Βασ. 1 καὶ 2 (10,28)).

ΑΠ. 205 (1875). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀνηλικίων κληρονόμων τοῦ Γ. γενομένη πρὸς τὸν Δ Σ. ἐκχώρησις τῆς κατὰ τοῦ Κ. ἀπαιτήσεως δὲν ὑπέκειτο εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ περὶ ἀνηλικίων κλπ. ΧΠΘ' τοῦ νόμου τούτου (ἀρθ. 61), καθ' ἣν μόνον μετοχαὶ ἐταιριῶν καὶ δημόσια χρεώγραφα καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμολογὰ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκποιθῶσι μόνον δυναμὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπιτρέπουσας αὐτὴν μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἡ δὲ προκειμένη ἀπαίτησις τῶν κληρονόμων τοῦ Γ. εἰς οὐδεμίαν τῶν ρηθεῖσων κατηγοριῶν ὑπῆγετο.

62. Ἐνόσω ἡ μήτηρ ἀπολαμβάνει δυνάμει τοῦ νόμου τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλικίου, ἐὰν προκρίνῃ νὰ διατηρήσῃ τὰ κινητὰ διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ αὐτοῦσια, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πωλήσῃ αὐτά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μήτηρ προκαλεῖ ἰδίαις αὐτῆς δαπάναις ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτίμησιν ὑπὸ πραγματογνωμονων διοριζομένων ὑπὸ τοῦ ἐιρηνοδίκου. Ἐὰν δὲ τὰ κινητὰ ταῦτα δὲν ἀποδεθῶσιν αὐτοῦσια, καταβάλλεται ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐκτίμησει ἀξία αὐτῶν.

63. Κατὰ τὴν ἐναρξιν πάσης ἐπιτροπείας, ἐξαιρουμένης τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρός, τῆς ἐχούσης τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλικίου, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον κανονίζει ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνηλικίου, τὸ ποσὸν τῆς ἀναγκαίας ἐτησίας δαπάνης, πρὸς τὴν συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν αὐτοῦ, καὶ πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. Ἡ αὕτη πράξις ὀρίζει ρητῶς, ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπίτροπον νὰ παρασχῇ ἀμοιβὴν καὶ πόσῃν εἰς βοηθόν, ὃν τυχὸν προσλαμβάνει.

64. Ἀφαιρουμένης τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὀριζομένης δαπάνης, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον

προσδιορίζει τὴν ποσότητα ἀφ' ἧς ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλικίου ἀνήκοντα χρήματα. — Ἐὰν δὲ ὁ ἐπίτροπος δὲν πράξῃ τοῦτο τὸ πολὺ ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἀφ' ἧς παρέλθεν αὐτά, ὀφείλει τόκους ἕνεκα τῆς εἰρημένης ποσότητος. Ἀλλ' ὅταν τὸ ποσόν, ὅπερ πρέπει νὰ καταστήσῃ παραγωγόν, ὑπερβαίῃ τὰς δισχιλίας δραχμὰς, ὀφείλει, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, νὰ προκαλέσῃ δικαστικὴν ἀπόφασιν προσδιορίζουσαν τὸ τε πρόσωπον, εἰς ὃ θέλουσι δοθῇ τὰ χρήματα, καὶ τὰς ἀπαιτούμενας ἀσφαλεῖας. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη καὶ ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπαιτοῦνται, ὅταν τὰ χρήματα ταῦτα πρόκηται νὰ κατατεθῶσι παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ ἢ τινι ταμειευτηρίῳ ἀνεγνωρισμένῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

ΑΠ. 82 (1885). Ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 64 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, οἱ ἐπίτροποι ὀφείλουσι νὰ καταστήσωσι παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλικίου ἀνήκοντα χρήματα, ἐπεταί, ὅτι μὴ πράξαντες τοῦτο εὐθύνονται εἰς ἀποζημίωσιν.

ΑΠ. 36 (1887). Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 64 καὶ 65 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, συνάγεται, ὅτι, συνομολογουμένων δανείων ὑπερβαίνοντων τὰς 2000 δραχ., ἄνευ τηρήσεως τῶν ἐν αὐτοῖς ὀριζόμενων διατυπώσεων ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου, ἐλλείπουσι τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα τοῦ κύρους αὐτῶν διὰ τὸν ἀνήλικον, καὶ δύναται οὗτος, ὡς ἔχων ἔννομον συμφέρον, ἐφ' ὅσον βλάπτεται, νὰ προσδύλῃ καὶ μὴ ἀναγνωρίσῃ ταῦτα, ἔχων προσωπεῖως ὑπεύθυνον δι' αὐτὰ τὸν ἐπίτροπον, ὅστις, μὴ τηρήσας τὰς νομίμους διατυπώσεις, ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ ἐδάνεισεν (ὄρ. καὶ ἄρθρα 4, 61, 66, 67, 70, 71 καὶ 74 τοῦ ἰδίου νόμου).

65. Ἄν ὁ ἐπίτροπος δὲν προκαλέσῃ τὸν παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος, ἀφ' ἧς ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλικίου ἀνήκοντα χρήματα, καταβάλλει μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνωτέρῳ προθεσμίας τόκον πάσης παρ' αὐτῷ ὑπαρχούσης ποσότητος.

66. Ἐπίτροπος, μὴδ' αὐτῆς τῆς μητρὸς ἑξαιρου-
Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένης, δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ ἐκποιήσῃ τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα, οὐδὲ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀνήλικον, ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως. ἐκδιδομένης ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὴν ἀδειαν ταύτην χορηγεῖ τὸ δικαστήριον μόνον ἐπὶ ἀφύκτω ἀνάγκῃ ἢ προφανεῖ ὠφελείᾳ, κατὰ τὴν πρώτην δὲ περιπτώσιν, ἀφεὺ διὰ συνοπτικοῦ λογαριασμοῦ, προσαχθέντος παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἀποδειχθῇ, ὅτι τὰ χρήματα, τὰ κινητὰ, καὶ αἱ προσδοκαί τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἐπαρκεῦσιν εἰς τὰ ἐξόδα. Κατὰ πᾶσαν ὁμως περίπτωσιν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὀρίζει τὰ κατὰ προτίμησιν ἐκποιήτέα ἢ υποθηκευτέα ἀκίνητα, καὶ τοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ὠφελίμους ὁρους.

ΑΠ. 217 (1857). Ἐγένετο πλειστηριασμὸς ἀκινήτων ἀνηλίκου. Ὁ κηδεμὼν αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν, ἐνέγραψε προσμεμώσιν ὑποθήκῃς ἐπὶ τῶν κτημάτων ἐκείνων δι' ἀπαιτήρει τῶν ἀνηλίκων κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, καθ' οὗ μετὰ ταῦτα (ὄντος καὶ δανειστοῦ ἐπισκευάσαντος τὸν πλειστηριασμὸν) ἐκινήθη ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἕνεκα παρατυπιῶν ὃ ὑπερθεματιστὴς ἐπρότεινεν, ὅτι ὁ κηδεμὼν, διὰ τῆς εἰρημένης ἐγγραφῆς, ἀπέβη τὸν πλειστηριασμὸν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ τον προσέτιγῃ. Ζητεῖται λοιπόν, ἂν ὁ κηδεμὼν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδοχῆς ταύτης. Ὁ Ἄρ. Πάγιος ἀπεράνθη. Κατὰ τὰς διατάξεις Νομοῦ Βασ. 36 (38, 9)· 2, 10, 11, Cod. 12, 13, 17 καὶ 18, 5, 72, ὁ ἐπιτροπὸς δὲν ἔχει ἐξουσίαν ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὸ ἀκίνητον κτῆμα τοῦ ἐπιτροπειομένου ἀνηλίκου, ἄνευ προηγουμένης δικαστικῆς ἀδείας, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος ἡ ἀπαλλοτριώσις, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται νὰ προσφύγῃ ὁ ἀνήλικος εἰς τὸ εὐεργέτημα τῆς εἰς ἀκέραιον ἐπικαταστάσεως, ὅπερ χορηγεῖται ὑπὲρ αὐτοῦ κατ' ἐκείνων τῶν πράξεων τοῦ ἐπιτρόπου, ἃς ἡδύνατο οὗτος νὰ ἐνεργήσῃ.

ΑΠ. 27 (1858). Ἡ ὑπὸ ἐπιτρόπου ἀποδοχὴ πλειστηριασμοῦ ζωνήτου κτημάτος, καθὼς περιέχουσα παρατήσιν κυριότητος ἐπὶ τοιοῦτου μὴ εὐφάρτου κτημάτος, δὲν ἔχει κύρος ἵνα στερῇ τὸν κηδεμονευόμενον τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλλῃ τὸν πλει-

στηρικσὸν ὡς ἄκυρον. Κώδ. (5, 37) 22, 28 § 5. Κώδ. (5, 72) διάτ. τελ. Βασιλ. (38, 9) 36, 41, 63.

ΑΠ. 24 (1860). Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον ἐν ταῖς προτάσεσι παρίπονον, ὅπερ ὑποτίθῃσιν ἀσυμβίβαστον νομικῶς πρὸς τὴν σπουδαίαν διεξαγωγὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου βεβαιούμενον γεγονός, ὅτι ὁ Α., εἰς ὃν τὰ πλειστηριασθέντα ὀφφανικὰ κτήματα κατακυρώθησαν, ἐξετέθη εἰς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ υπερθεματίσας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὀφφανῶν, ὅπως αὐξήσῃ ὅσον ἔνεστι τὰς προσφοράς, ἀφοῦ προηγουμένως συνεφώνησε μετὰ τῶν ἐπιτροποκηδεμόνων τῶν ὀφφανῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν κατακυρώθῃσιν εἰς αὐτὸν τὰ κτήματα, νὰ τὰ μεταπωλήσῃ καὶ ἂν συμβῇ ζημίαι νὰ τὸν ἀποζημιώσῃσι, δὲν εἶναι βλάσιμον, διότι ἡ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης συμφωνία, ὅπως ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὤρισθη, τροποποιούσα μόνον τὴν προσωπικὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριασματος ἐνοχλὴν τοῦ υπερθεματιστοῦ, δὲν ἰσχύει κατὰ τὸν νόμον πρὸς μεταίωσιν τῆς πράξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.

ΑΠ. 127 (1864). Ἐφαρμόζονται μὲν ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 1086 καὶ 1093), ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ ἀνευ τῶν ὀρισμένων διατυπώσεων ἀπαλλοτριώσεις τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου καθίσταται ἰσχυρὰ διὰ τῆς τοῦ κηδεμόνου συγκαταθέσεως, διότι ὁ κηδεμὼν δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὰ τοῦ ἀνηλίκου ἀκίνητα, ὡς ὁ ἐνήλικος τὴν ἰδίαν καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλευθέρως διαχειριζομένην περιουσίαν.

ΑΠ. 47 (1865). Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου σιωπηρὰ ἀπαδοχὴ τοῦ ἄκυρου πλειστηριασμοῦ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τε τῶν ἁρθρῶν 485 καὶ 486 Πολ. Δικ. καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἀκινήτων ἀνηλίκου, καθ' ὅς ἀπαλλοτριώσεις ἄκυρος γινομένης μόνος ὁ ἀνήλικος δύναται ἐνηλικιωθεὶς νὰ κυρώσῃ ἐγγράφων αὐτός. (Κ) 2, 46, 1 καὶ 2 Β. (10, 28, 1 καὶ 2).

ΑΠ. 24 (1860). Ἡ παρ' ἐπιτρόπου ἀνήδων ὀφφανῶν προταθεῖσα ἔνστασις, ὅτι αὐτὸς ὡς ἐπίτροπος δὲν ἠδύνατο ν' ἀνγνωρίσῃ τὸ κύρος πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου, καθίσταται παραδεκτὴ κατὰ πρῶτον ἐπισίμως προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐκκαλοῦντος ὡς νομικὸν ἐπιχείρημα.

ΑΠ. 364 (1864). Ἡ διὰ πλειστηριασμοῦ δικαστικὴ ἐκποίηση, ἅμα ἐτηρήθησαν αἱ διατεταγμέναι ὑπὸ τῆς δικονομίας, πρὸς ἐγγύτην τῆς νομιμότητος καὶ τῆς εἰς τὴν ὅσον ἔνεστιν ἀνωτέραν τιμὴν ἀπολαῦς ἐκποιήσεως τῶν ὀφφανικῶν κτημάτων, καθιστᾷ ἀπρόσβλητον τοῦ λοιποῦ αὐτῇ.

ΑΠ. 302 (1852). Κατὰ τὸν νόμον (Βασιλ. τερμ. 38 (9, 12), ὁ τὴν ἄκυρότητα τῆς ἐκποιήσεως προτείνων ἀνήλικος ἀποκρούεται διὰ τῆς τοῦ δόλου ἐνστάσεως ἐὰν ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ ἄκυρος ἐκποιθέντος κτήματος ἐπληρώθησαν χρεὴ αὐτοῦ, οὗτος δὲ δὲν προσφέρει

εἰς τὸν νομέα τοῦ πράγματος τὸ τίμημα, δι' οὗ ἐκεῖνος κατέστη πλουσιώτερος.— Ταῦτα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸν δανειστήν τῶν ὀρ-
ραιῶν, ὅστις προτείνει τὸ ἄκυρον τῆς πωλητέως δυνάμει ἄρθρ. 1025
πολ. δικ.

ΑΠ. 246 (1864). Κατὰ τὸν νόμον β' Βασίλ. (10, 4), ἐὰν πρᾶγμα
ἀνήλικος ἐκποιηθῇ, κάκεινος ἐπὶ πάντε ἐνιαυτοὺς συναπτὸς ἀπὸ τῆς
ἐνηλικιότητος σιωπῇσῃ, βεβαίουται ἡ πρᾶσις. — Ἀδιαφοροῦν δ' εἶ-
ναι τις ἐνήγησεν τὴν ἐκποίησιν, ὁ κηδεμὼν μετὰ τοῦ ἀφήλικος, ἡ
μοῖος ὁ κηδεμὼν διακρίσιν δὲν κάμνει ὁ νόμος.

ΑΠ. 408 (1866). Ἐὰν τὴν ἐν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ γενομένην πρᾶσιν
τέλειος γενόμενος ἀποδείξηται ὁ ποτὲ ἀφήλις, κἂν χωρὶς αποφάσεως
γέγονεν ἡ πρᾶσις, ἔχει αὐτὴ τὸ βέβαιον, το δὲ ἀποτελεσμα τῆς ἐγ-
κρίσεως ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήθη ἡ εἰς τὴν ἀνα-
φύεται νομικὴ πρᾶσις, καὶ διὰ τῆς ἀναδρομικῆς ταύτης δυνάμεως
θεωρεῖται ὡς ἐγκρίνων ὡς ἐκφράσας τὴν βούλησιν τοῦ κατ' αὐτὴν
τὴν ἐπιχειρήσας τῆς νομικῆς πράξεως.

ΑΠ. 234 (1852). Ὁ ἐνηλικιωθεὶς ἐγκρίνων τὴν ἐν τῇ ἀνηλικί-
ῳ αὐτοῦ γενομένην ἐκποίησιν πράττει τοῦτο, ἵνα καταστήσῃ τὴν
ἐκποίησιν ἀπρόσβλητον, διότι ἄλλως εἴτε ἐτηρηθῆσαν αἱ κατὰ τὴν
ἐκποίησιν ὁρισμέναι διατυπώσεις, εἴτε οὐ, δύναται ν' ἀνατρέψῃ αὐ-
τὴν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει δι' ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον,
ἐν δευτέρᾳ ἐπιζήμιος εἰς αὐτόν· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ διὰ τῆς δικαιοκί-
της τοῦ ἐκποιηθέντος ὅθεν δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποδείκνυται ὅτι
ὁ ἐνηλικιωθεὶς καὶ ἐγκρίνας τὴν ἐκποίησιν ἐγίνωσκε, κατὰ τὴν ἐπο-
μένην τῆς ἐγκρίσεως, τὰς τυχόν κατὰ τὴν ἐκποίησιν γενομένας παρα-
βάσεις τῶν ὁρισμένων διατυπώσεων· διὸ καὶ οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ
τοῦτο ὡς στοιχεῖον τῆς ἐγκύρου ἐγκρίσεως. Κώδ. (2, 46) 1 καὶ 2.

Ἡ προσβολὴ τοῦ ἄκυρου τῆς ἐκποιήσεως ὀφρυνικῆς περιουσίας
καθίσταται ἀπαράδεκτος, ὅταν ὁ ἀνήλικος, ἐνήλικος γενομένος, ἐνέ-
καινῃ τὴν ἐκποίησιν· νόμ. 10 Π. (27, 9), συνδ. μετὰ τῶν Βασ. 1, 2 (10,
28), οἵτινες δὲν περιορίζουν τὸ ἀπαράδεκτον τῆς προσβολῆς τῆς ἀκύ-
ρου ἐκποιήσεως εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀνήλικος μετὰ
τὴν ἐνηλικιότητά του ἤθελεν ἐπιδιώξει δικαστικῶς τὴν εἰς αὐτὸν ἀπό-
δοσιν τῆς ἀξίας τοῦ ἐκποιηθέντος, ἀλλ' ἀναφέρουσι τὸ γεγονός τοῦτο
ὡς εἰς τὰ τῶν ἐμφαινόντων τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐκποιήσεως.

ΑΠ. 171 (1873). Ἐπειδὴ ἡ περὶ εἰκονικότητος τῆς δίκης σύμ-
βασις εἶναι, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ Μ. Μ., πρᾶσις ἀπαλλοτριώσεως τῆς
περιουσίας οὗτης διαφεύγουσα τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου κλπ.,
ἀλλ' οὐκ εἶναι πρᾶσις ἀπλῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς ἀναγομένη
εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιτρόπου· ὥστε ὁ λόγος ὅτι εἶναι αὐτοδικαίως
ἄκυρος ἢ ἀνωτέρῳ σύμβασις, ὡς περιέχουσα ἀπαλλοτριώσεις τῆς πε-
ριουσίας οὗτης κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα αὐτῆς, δὲν εἶναι βῆσιμος· ἐπο-
μένως ὁ βῆσιμος ἀπερρίσθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αποφάσεως ἡ ἐπὶ τοῦ
λόγου τοῦτου στηριζομένη ἵστασις τῆς Μ. Μ. περὶ ἄκυρότητος τῆς
προμνηστικῆς συμβάσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν προμνηθεύσαν ἀπὸ 3 Μαΐου 1857 σύμβασι, συμφωνήθησαν μεταξὺ τοῦ Κ. Κ. ὡς πληρεξουσίου τοῦ Γ. Μ., ὡς ἐπιτροπῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ Μ., καὶ τοῦ Π. Σ. ὡς πληρεξουσίου τῆς Ε. Χ. τὰ ἐξῆς, αἱ μὲν Ε. Χ. ὑπεσχέθη να ὑποστηρίξῃ καὶ παραδεχθῇ τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1856 παρέμβασιν τοῦ Γ. Μ. ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ιδιότητα, ἡ δὲ παραδοχὴ τῆς παρεμβάσεως ταύτης καὶ ἡ ἐπιδίκασις τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων νὰ μὴ ἔγῃ ἄλλο ἀποτέλεσμα, εἰμὴ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1854 ἀγωγῆς τοῦ Ι. Δ. ὡς ἐπιτρόπου τῆς θυγατρὸς τοῦ Ε. καὶ ἅπασαι αἱ ἐκδοθησόμεναι ἀποφάσεις νὰ μὴ ἔχωσιν ἀποτέλεσμα, οὔτε ὑπέρ, οὔτε κατὰ τῶν συμφωνουμένων μερῶν, ἀλλ' ὅλαι αἱ ἐνέργειαι, ἀποφάσεις καὶ συνέπειαι νὰ θεωρῶνται εἰκονικαὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς.

Ἐπειδὴ τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιέχον συμβιβασμὸν μεταξὺ τοῦ πατρὸς τῆς Μ. Γ. Μ., ἐνεργοῦντος ὡς ἐπιτρόπου αὐτῆς καὶ τῆς Ε. Χ. ὡς πρὸς τὴν μεταξὺ αὐτῶν ὤρισμένην δίκην συνεπεία τῆς ἀνωτέρω παρεμβάσεως τῆς πρώτης, δι' ἧς αὕτη ἡτέτο ν' ἀναγνωρισθῇ κυρία τῶν παρὰ τοῦ Ι. Δ. διεκδικουμένων δι' ἀγωγῆς τοῦ κατὰ τῆς Ε. Χ. ἀκινήτων καὶ κινητῶν κτημάτων, διότι ταῦτα εἶχον δοθῇ πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἧς δ' γάμος μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Γ. Μ. εἶχε διαλυθῇ, τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι τινόντι ἀνίσχυρον καθὼς συνολογῶν παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου πατρὸς αὐτῆς, ἀνθλίκου τότε αὐτῆς, μετὰ τῆς ἀντιδίκου τῆς Ε. Χ., ἀλλὰ μόνον καθὼς βλάπτει αὐτὴν, ὡς ἐκ τῆς γενομένης παραιτήσεως τῆς παρεμβάσεως, ἐπὶ τῷ εἶναι τοῦ νὰ θεωρηθῇ πράγματι καὶ σπουδαίως γενομένη ἡ παρὰ τοῦ Ε. Χ. αὕτη ἀπέναντι τῆς Ε. Χ., οὐχὶ δὲ καὶ καθὼς ἀφορᾷ τὰ μετὰ τὴν συμβιβασμὸν γενομένα, τὰ ὅποια καὶ μόνον εἶναι εἰκονικὰ καὶ ἀνίσχυρα ἀπέναντι τῆς Ε. Χ. διότι κατὰ τὸν νόμον 46 § 7 Πανδ. (26, 7) δὲν εἶναι συγκεκριημένον εἰς τοὺς ἐπιτρόπους νὰ συμβιβάζονται πρὸς βλάβην τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπιτροπευομένων ἀνθλίκων ἀρ' ἑαυτοῦ ὅμως δυνάμει τοῦ εἰρημένου ἔγγραφου ἢ ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ ἐτους 1858 τελεσιδικὸς ἀπόφασις τοῦ Ἀρ. Πάγου δικάσαντος κατ' αὐτὴν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ παρέμβασις τῆς Μ. Μ., εἰκονικῶς ἐκδοθέντα κατὰ τὰ εἰρημένα ὡς πρὸς ταύτην καὶ τὴν Ε. Χ., δὲν δύναται νὰ εἰς τελεσθῇ κατὰ τῆς τελευταίας, διότι κατὰ τὸν νόμον 1 κώδ. (4 18) καὶ τὸν νόμ. 1 Βασ. (10, 30) ὁ ἀποκαθιστάμενος κατὰ τινος πράγματος, ὡς περ ζημιούσθαι ἐξ αὐτοῦ οὐκ ὀφείλει αὐτός, οὐδὲ ἀποδοῦναι, καὶ διὰ τοῦτο εἴτε ὅποτε εἰς αὐτὸν περιέλθῃ, ἢ ἐξ ἄλλου καὶ ἢ ἐπὶ πράξεως, ἢ ἐξ ἄλλου συναλλάγματος, καὶ ἀποκαθίσταται κατὰ τοῦτου τοῦ συναλλάγματος, ὀφείλει ἀποδιδόναι τὰ ἐξ αὐτοῦ κερδὴ θέντα ὥστε κατὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν πρέπει μὲν ἀντιδικεῖν ἐκ τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως ἢ Μ. Μ., καὶ διὰ τοῦτου ἀντιδικεῖν διατηρηθῇ, καθ' ἃ εἰρητὰ ἀνωτέρω, ἰσχυρὰ ἢ προμνηθεύσαν παρέμβασιν αὐτῆς καὶ κατὰ τῆς Ε. Χ., δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ἀντιδικεῖ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ 1858 ἀποφάσεως τοῦ Α. Π. ἀπέναντι τῆς

Ε. Χ. ἀρ' οὗ αὕτη ἐκνήρυχθη εἰκονικὴ μεταξὺ των' δὲν εἶναι δὲ ὀρθή ἢ σκέψις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι δῆθεν διὰ τῆς ρηθείσης βουλοφίας τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Μ. Μ. περὶ εἰκονικότητος τῆς δίχης, αὕτη ἐστερηθῇ τῆς δικαστικῆς ἀναγνώρισεως τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς, τῆς γενομένης διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Α. Π. καὶ οὕτω βλαβεῖσα πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ κατὰ τῆς τοιαύτης ἐπιβλαβοῦς πρὸς τὴν θεωρουμένην ἰσχυρὰ καὶ ἀπέναντι τῆς Ε. Χ. τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθόσον ἡ προμνησθεῖσα σύμβασις τοῦ συμβιβασμοῦ ἐγένετο μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Μ. Μ. καὶ τῆς Ε. Χ. πολὺν χρόνον πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ 1858 ἀποφάσεως τοῦ Α. Π., διότι τὸ μὲν ἔγγραφο τοῦ συμβιβασμοῦ ἐγένετο τὴν 3 Μαΐου 1857, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 46 ἀπόφασις τοῦ Α. Π. ἐδημοσιεύθη τὴν 27 Φεβρουαρίου 1858, ὥστε, ὅτε συνήχθη ἡ ρηθεῖσα σύμβασις τοῦ συμβιβασμοῦ, δὲν εἶχον εἰσέτι ἀναγνωρισθῇ διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τὰ δικαιώματα τῆς Μ. Π. Μ. ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἐπομένως διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης, αὕτη οὐδενὸς ἐστερηθῇ κεκτημένου δικαιώματος.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἡμαρτημένως τανανταποκρίσιν παραδεξαμένη καὶ ἀποφνημαμένη ἰσχυρὰν καὶ ἐπίδεκτικὴν ἐτελέσας τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Α. Π. καὶ ἀπέναντι τῆς Ε. Χ. εἶναι μεταρρυθμιστέα ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν. γαίνῃ δεκτῇ ἡ ἐπὶ 17 Μαΐου 1863 ἀνακοπὴ τῆς Ε. Χ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 284 ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως τοῦ κλητῆρος Γ. Δ. καὶ κηρυχθῇ ἀνεπίδεκτος ἐτελέσεως ὡς πρὸς αὐτὴν ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ ἔτους 1858 ἀπόφασις τοῦ Α. Π. αὐτοῦ.

ΔΠ. 177 (1875). Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ ἀπέριψε τὴν περὶ ἀκύρου τοῦ μεταξὺ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀνηλίκων καὶ τοῦ Μ. Ἰατροῦ ὑπ' ἀριθμ. 40 συμβολαίου ἔνστασιν, καθὼς περιέχοντος συμβιβασμὸν ὡς πρὸς τὴν εἰς τὸν Μ. δικαιοπαρόχον τῶν ν. ἀναγνωρισθέντων Π. Ν. Μ., ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὰς προτιμυχθείσας εἰς τὴν ἐμπροσθὴν ἐταιρίαν, τῆς μέλος ἦτο ὁ Μ. Ἰατρός, ὑπερστάς, ὅστις συμβιβασμὸς δὲν ἐπιτρέπεται ἀνεὶ δικαστικῆς ἀδείας, καθὼς περιέχων περιουσίας ἀπαλλοτριώσιν, διότι, κατὰ τὸν νόμον τοὺς κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου ἰσχυρόντας, δὲν εἶναι ἐπολύτως ἀκύροι, ἀλλ' ἐπιτρέπεται συμβιβασμός, (ὡς καὶ ἀπαλλοτριώσεις κινήτων πραγμάτων), ὡς καὶ περὶ ἐνοχικῶν ἀπαλλοτριώσεων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀντὶ ὧρισμένης χρηματικῆς ἐχοῦσας τὸν ἀποδόσεως καὶ ἀνεὶ δικαστικῆς ἀδείας (Π. 56 Β. 4 καὶ 5 ββλ. 17 τίτλ. 2—Β. 54 Β. 4. 60 2) ἐξ ὅσον ὅμως ἐκ τοῦ τοιούτου συμβιβασμοῦ ἐβλάβη ἀνήλικι, δύναται νὰ ζητησῇ λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητος ἀποκατάστασιν τὸ Ἐφετεῖον ἐξαγαγὼν κατὰ τὴν ἀνεπίδεκτικὴν αὐτοῦ κρίσιν ἐκ τῶν προτάσεων, ὅτι ἐπρόσβη βλάβη καὶ ἐπὶ τῇ κρίσει ταύτῃ ἀποκατάστασις τῶν ἀνηλίκων, ἀναγκαῖαν ἐθεώρηται τὴν ἐξέτασιν τοῦ περὶ ἀποκαταστάσεως ζητήματος. Οὐκ ὁρθῶς

ὁμως τὴν περὶ τούτου λύσιν παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κυρίας ἀγωγῆς ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 185 προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ὑπ' ἀριθμ. 140 ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν περὶ τούτου γενομένην ἐνστάσιν τοῦ νῦν ἀναιρεσιβλήτου, καὶ ἐθεώρησε τὸ ἐμποροδικεῖον ὡς ἀρμοδίως ἐπιληφθὲν τοῦ ζητήματος τούτου, διότι τὰ ἐμποροδικεῖα ἀρμοδίαι εἰσι νὰ δικάζωσι περὶ διαφορῶν ἐμπορικῶν ἐχουσῶν φύσιν, ποῖαι εἰσιν αἱ πρὸς αὐτὰ παραπεμπόμεναι διὰ τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν νόμου, δὲν δύνανται ὁμως νὰ ἐπιληφθῶσι ζητημάτων τοῦ πολ. δικαίου καὶ νὰ δικάζωσιν ἐπὶ διαφορῶν καθαρῶς τῆς φύσεως τοῦ δικαίου τούτου, καθ' ὅσον οὔτε παρσπέμπονται εἰς αὐτὰ τοιαῦται διαφοραὶ ὑπὸ τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικεῶν νόμου, οὔτε οἱ ἐμποροδικοί, οἵτινες καλοῦνται νὰ δικάζωσι τὰς ἐμπορικὰς διαφοράς, εἰσὶν ἔμπειροι περὶ τῶν τῶν ζητημάτων τοῦ καθαρῶς πολιτικοῦ δικαίου λύσιν, ἥτις ἐξαρκεῖται ἐξ ἄλλων ἰδιαζουσῶν ἀρχῶν· ἰδίως δέ, προκειμένου περὶ ἀποκαταστάσεως ἀνηλίκων, ὅπως ἰδιαζόντος νομοθετήματος τοῦ πολιτ. δικαίου, ἐνθα διαφορὰ δύνανται ν' ἀφανῶσι ζητήματα, ἥτοι ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ δύνανται νὰ ζητήσῃ ταύτην, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν δύνανται νὰ ζητηθῇ· οὔτε τοιαύτας διαφοράς, καθὼς λόγῳ ὕλης ἀναρμοδίαι εἰσι τὰ ἐμποροδικεῖα, δύνανται νὰ δικάσῃ παρεμπιπτόντως κατὰ τὴν ἐνώπιον τούτου δίκην ἀναφορμένην τὸ ἐμποροδικεῖον. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀναιρετέαι καθίστανται αἱ ὑπ' ἀριθ. 185 καὶ 140 ἀποφασεις, διὰ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων παραπέμφθη εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον τὸ περὶ ἀποκαταστάσεως ζήτημα, ὡς πρὸς τὸ μνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 40 συμβόλαιον, διὰ δὲ τῆς δευτέρας ἐθεωρήθη ὁρθῶς ἐπιληφθὲν τὸ δικασκὸν ἐμποροδικ. καὶ τοῦ ζητήματος τούτου, διότι παρεβιάσθησαν οὕτως αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν νόμου καὶ τὸ ἀρθρ. 748 τῆς πολιτ. δικονομίας, καθ' ὃ τὰ ἐμποροδικεῖα ἀρμοδίαι εἰσι νὰ δικάζωσιν ἐκείνας μόνον τὰς διαφοράς, αἵτινες ρητῶς εἰς αὐτὰ παραπέμφθησαν.

ΑΠ. 175 (1875). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἀπαρρίφθη ἡ ἔρεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀκηρύχθη ἄκυρος ἡ δύναμις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1470 Μαρτίου 1867 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἐγγραφεῖται ὑποθήκη), βάσιν ἔχει (ὅρα αἰτιολογίαν τρίτην) ὅτι διὰ τὸν συμβολαίου τούτου συνομολογεῖται, ὅτι πλὴν τῶν ὑποθηκῶν αἰτεῖται ἔχει ρηγήθησαν παρὰ τῆς ἀποδωσάσης μητρὸς τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὀρφανῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς τηρεῖται, ὃ ἐπιτροπὸς τούτων ἰσχυρεῖται τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ καὶ νέαν ὑποθήκην, χωρὶς νὰ διατείνηται αὐτὸς ὅτι πρὸς σύστασιν τῆς νέας ταύτης καὶ διὰ τοῦ 1470 συμβολ. συνομολογηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ὑποθήκης προηγῆθαι διάσκεμμα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀπόφασις δικαστική, ἐνῶ τὰ ὀρφανὰ ρητῶς διὰ τοιαύτην ἑλλείψιν προσβάλλουσι

πράσσει τὰς ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ περιεχομένας συμφωνίας, ἀμφισβητεῖ δὲ μόνον τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῶν ὅτι ὁ ἐπιτρόπος προσέφερεν ὑποθήκην, ἰσχυριζόμενος ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου, ὅτι αἱ ὑποθήκαι ἐδόθησαν παρὰ τῆς ὀφειλέτιδος μητρὸς τῶν ὄρφανῶν, τῆς ὑπὸ τούτων κληρονομηθείσης, καὶ 2) ὅτι ἡ τοιαύτη τῆς ὑποθήκης σύστασις ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτρόπου ἐνεκα τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου διαγραφομένων διατυπώσεων ἐστὶν ἄκυρος.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἡκυρώθη μόνον ἡ δυνάμει τοῦ εἰρημένου 1470 συμβολαίου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη, διτηρήθη δὲ ρητῶς ἡ ἰσχὺς τῶν διὰ προηγουμένων συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων παρ' αὐτῆς τῆς ὀφειλέτιδος μητρὸς τῶν ἀναιρεσιδλήτων δοθεισῶν ὑποθηκῶν, τῶν δυνάμει τῶν ἐγγράφων τούτων ἐγγραφεῖσιν ἀδιάρκον δέ, ἂν αἱ διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων δοθῆσαι ὑποθήκαι ἀρρῶσι τὸ αὐτὸ κτῆμα, οἱ δ' ἐδόθη ὑποθήκη καὶ διὰ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 1470 συμβολαίου, διότι ἐνταῦθεν δὲν ἐπεται ὅτι ἔγκυρὸς ἐστὶ καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἀνευ τῶν εἰρημένων διατυπώσεων δοθείσα ὑποθήκη, ἀφοῦ μάλιστα αὕτη σκοπεῖ κυρίως νὰ ἀσφαλίσῃ τὸν τοῦ ἀρχικοῦ χρέους, περὶ ὧν δὲν εἶχε κατὰ νόμον ὁ ἀναιρεσέειον δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην δυνάμει τῶν προηγουμένων συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων· ἐκ τούτων δ' ἐπεται ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου πράξεις ἐκτελέσεως ἡκυρώθησαν μόνον καθ' ὅσον ἐπληρώθησαν δυνάμει τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 1470 συμβολαίου. Ὅθεν μὴ προκειμένου μῆτε περὶ ἐρμηνείας τῶν ὑπ' ἀριθ. 388 καὶ 464 συμβολαιογρ. ἐγγράφων (περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρουσίᾳ), μῆτε περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐγγράφων τούτων, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 1470 συμβολαίου, μῆτε τέλος περὶ ἐκτελέσεως δυνάμει τῶν εἰρημένων 388 καὶ 468 συμβολαίων, πάντες οἱ τῆς ἀναιρεσίως λόγαι στεροῦνται βάσεως.

ΑΠ. 154 (1872). Ἐπειδὴ τὴν παραγραφὴν ἰγώνης περὶ ἀκυρώσεως ἀγοραπωλησίας κτήματος ἀνηλίκων, καθόσον οἱ αὐτῆς προσβλήεται τὸ ὄρθον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥτις διέταξε τὴν ἐκποίησιν, κανονίζει ὁ ἀπτικὸς νόμος (N. 3 Κῶδ. 5. 74.), ἀφοῦ μάλιστα ἡ πολ. δίκον. λέγουσα, ὅτι τὰ πράγματα τῶν ἀνηλίκων ἐκποιεῖνται δυνάμει ἀποφάσεως δικαστικῆς διαταγτοῦσης τὴν ἐκποίησιν, αὐτὸ τοῦτο ἐπαναλαμβάνει, ὅπερ καὶ ἡ τρίτη διάταξις τοῦ Κῶδ. (5 72.) λέγει.

Ἐπειδὴ α) ἡ μὲν πολ. δίκον. οὐδαμοῦ ἀπαγορεύει τῷ ἐπιτρόπῳ τὸ ἀγοράζειν ἐπὶ πλειστηριασμῷ κτῆμα τοῦ ὑπ' αὐτὸν ἐπιτροπευομένου ὁ δὲ ἀπτικὸς νόμος ρητῶς ἐπιτρέπει τοῦτο τῷ ἐπιτρόπῳ, ὡς περὶ καὶ παντὶ διαχειριστῇ ἄλλοτρίας περιουσίας ἢ λαβάντι ἐντολήν τοῦ πωλῆσαι διὰ πλειστηριασμῷ, οἵτινες κατὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοράζειν κτῆματα τοῦ κυρίου τοῦ πωλουμένου κατ' οὐδὲν διαφέρει κατὰ νόμον τοῦ ἐπιτρόπου, (N. 2. § 8 καὶ 9 (41. 4) N. 5. Κῶδ. 4. 58; N. 34 § 7 (26.8). 6) ὅσα λέγουσιν οἱ ἀναιρεσεύοντες

ὅτι προέτειναν ὑποστηρίζοντες τὸ δόλιον ἢ τὴν κακὴν πίστιν τῆς μητρὸς των, ὁρθῶς ἐθεωρήθησαν ἀπαράδεκτα ὡς μὴ προταθέντα πρὸ τοδίκως, διότι τὸ ἄδολον καὶ ἡ καλὴ πίστις τοῦ ἔχοντος τίτλον τεκμαίρεται ὁ νόμος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ὀφείλει νὰ προτείνῃ ἐν καιρῷ καὶ ἀποδείξῃ τὸ δόλιον ἢ τὴν κακὴν πίστιν. Ἡ τὰ ἐγγράφα ἐκτιμῶνται ἐκ τοῦ συνόλου, αὐτὸν καὶ οὐχὶ ἐκ μεμονωμένων περικοπῶν· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑπ' αὐτῆς 427 καὶ 447 δημοσίων ἐγγράφων ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἡ γενομένη ὑπὸ τῶν ἐφετῶν, δὲν ἀντίκειται εἰς ἀρρηκτικὴν τινὰ κανόνα τοῦ δικαίου, κἂν φαίνεται ἀντικειμένη εἰς περικοπὰς τινὰς αὐτῶν μεμονωμένως λαμβανόμενας ὑπ' ὕψιν. δ) οὐδὲν ὑπαρξὶς τὸ κωλύον τὸ πωλεῖν ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ εἰς πλείονα ἀσφάλειαν τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἐν ἰδίῳ ὄνματι καὶ ὡς ἀντιπροσώπος ἐτέρου, ἵνα ἰσχύῃ ἡ πώλησις οὕτως ἢ ἄλλως· ὅθεν τοῦτο δεῖν τὸ ἐφετ. ὡς γενόμενον διὰ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων οὐδόλως ἡμιτελής.

ΑΠ. 89 (1874). Ἐπειδὴ ὁρθῶς μὲν ἡ περὶ κακῆς περιγραφῆς τοῦ ἐπιδίκου ἐνστάσις ἀπερρίφθη ὡς καλυφθεῖσα διὰ τὸ μὴ γενεῖσθαι ἐν καιρῷ δι' ἀνακοπῆς, καὶ διὰ μὴ τὸ λαβεῖν τὸν ἐπιτρόπον τὸ νόμιμον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, καὶ διότι ἀναγνώρισεν οὕτω τὸν πλειστηριασμόν ὡς καλῶς γενόμενον· νομίμως δὲ ἀπεκρούσθη τοιαυτοτρόπως ὑπὸ τοῦ Ἐφετεῖος ἡ κατὰ τοιοῦτον πρᾶξεον τοῦ ἐπιτρόπου αἰτηθεῖσα εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις· διότι α) ἐλλείψει τῆς διαδικασίας, οἷα ἡ εἰρημένη, δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυροτήτων τῆς διαδικασίας διατακτομένων (ἀρθρα 970, 971, 890, 897 περὶ δικ.) τῶν δυναμένων νὰ προταθῶσι καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν τυχόν ἐγένετο· β) ἡ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως ποσθεσμίας καὶ μάλιστα δικονομικῆς προσγινομένη βλάβη καὶ ἡ ἐκ πρᾶξεων μὴ δολίων τοῦ ἐπιτρόπου προερχομένη δὲν δίδει χώραν εἰς ἀποκατάστασιν, προκείμενου λόγου περὶ ἐκποιήσεως ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐνεργομένης Ν. 38 (4. 4). Ν. 2 Κώδικος (2. 29).

ΑΠ. 152 (1873). Ἐπειδὴ κατὰ νόμον § κώδ. (5. 74). Βασιλ. (10. 4) 66 εἴτε ἀνήθου εἴτε ἀρχήλικος πρᾶγμα ἐξεπολήθη, ἐπὶ πάντε δὲ ἐνιαυτοῦς συναπτοῦς μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα μὴ μεμψήγῃ, ἡ ἐκποίησις ἰσχύει· κατὰ δὲ ταῦτα, ἐὰν ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁπωσδήποτε, εἴτε δηλ. ὑπὸ ἐπιτρόπων εἴτε ὑπὸ τῶν ἀνηλικίων αὐτῶν, ἐκποιηθῶσιν ἢ ὑποθηκευθῶσι κτήματα αὐτῶν, οὗτοι ὡς μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά των ἐπὶ πάντε συναπτά εἴη σιωπήσωσιν, ἡ πώλησις ἰσχύει καὶ ἐὰν ἐγένετο ἂν ἀρχῆς ἀδείᾳ δικαστικῇ quasi ab initio legitimo decreto fuisset res alienata.

Ἐπειδὴ ἡ δέταξις αὕτη δὲν ἀφαρμόζεται μόνον ὅτε ἡ πώλησις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀνήλικου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐγένετο, ὡς ἐπὶ τοῦ προκείμενου, ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡς ἐπιτρόπου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν «ἐκνων» ὁ νόμος δὲ δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἔχῃ γνῶσιν ὁ ἀνήλικος ὅτι ἐγένετο τοιαυτῇ

ἐπαλλοτρίωσις, διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἀνήλικος, ἀνηλικιωθεὶς, χρεώσται νὰ ἐξετάσῃ καὶ μὴν τὰ τῆς καταστάσεώς του.

Ἐπειδὴ τὰ πέντε αὐτὰ ἐτη δὲν παρατείνονται ἐνεκα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τυχόν διαμονῆς τῶν ἀναιρεσειόντων, διότι, ὡς ἐκ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων προκύπτει, μόνον ἐπὶ δωρεᾶς ἰκινήτου ἐκ μέρους τῶν ἀνηλικίων ἀπαιτεῖται δεκαετ/α ἐπὶ παρόντων, εἰκοσαετία δὲ ἐπὶ ἀπόντων· οὐδ' ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν τὰ περὶ ἀποκαταστάσεως δοζιζόμενα ἐν ταῖς νόμοις 1 § 1 14. 6). Βασ. 11. λς) 1. — Ν. (64. 2) (2, 53) καὶ Βασ. 1. λς. 7, διότι οἱ νόμοι αὗτοί ὁρῶσι εἰς ἕτερον θέμα, τὸ τῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 137 τοῦ περὶ ἐπιτροπῶν νόμου δὲν καθήργησεν εἰμὴ τὰς περὶ ἐπιτροπῶν διατάξεις αὐτοῦ, οἷαι εἰσὶ καὶ αἱ ἀνωτέρω παρατεθεισαι καὶ ἐνηλικίας ἤδη καταστάνται ὁρῶσαι.

ΑΠ. 239 (1879). Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμ. 3 κώδ. (5. 74). Βασ. 10. 4) 66, εἴτε ἀνήδου εἴτε ἀφήλικος πρᾶγμα ἐξεποίηθη, ἐπὶ πέντε δὲ ἐνιαυτοὺς συναπτοῦς μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα μὴ μέμψηται ἢ αὐτὸς ἢ ὁ κληρονόμος του, ἢ ἐκποίησις ἴσχυσι. Ἐκ τῆς γενικῆς δὲ ταύτης ἐκφράσεως τοῦ νόμου ἐξάγεται α) ὅτι ἡ πενταετής αὕτη παραγραφὴ χωρεῖ οὐ μόνον, ὅταν αὐτὸς ὁ ἀνήλικος ἐξεποίησῃ τὸ πρᾶγμα του, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἐπίτροπός του ἐξεποίησῃ τοῦτο· β) ὅτι ἡ παραγραφὴ αὕτη χωρεῖ οὐ μόνον κατὰ τῶν ἐφήθων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀνηλόν, ἀρχομένη αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος των καὶ μὴ παρατείνουμένη ἢ ἀναστελλομένη ὑπὲρ τῶν ἀποδιδιμούσιων διὰ δημοσίων πρᾶγμα ἢ ἐνεκα στρατείας.

ΑΠ. 1 (1882). Ἡ πενταετής παραγραφὴ τοῦ νόμου 3 Κώδ. (5. 74) Νόμ. 66 Βασ. 14) ἀνάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν κτῆμα ἀνήλικος ἀνευ προηγουμένης ἀποφάσεως ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροποῦ ἢ κηδεμόνος αὐτοῦ, ἥτοι τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου, ἢ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνηλικίου· ὥστε ἐὰν ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐναγόντος ἐπώλησῃ τὸ κτῆμα οὐχὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπιτροποῦ, μῆτε πενταετής παραγραφὴ χωρεῖ, μῆτε ἀποκατάστασις.

ΑΠ. 284 (1900). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀναιρεσειουσῶν γενομένη πώλησις τοῦ ἐπιδέκου τῶ ἀναιρεσιβλήτου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1821 τοῦ 1871 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐπὶ τῇ γνωμοδοτητῇ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐχορηγήθη αὐτῇ ἡ ἀδεια πρὸς ἐκποίησιν, ἐγκυρὸς ἐστὶ, διότι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐπεκυρώθη ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἀναιρεσειουσῶν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 199 τοῦ 1898 ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ὁριστικῆς καὶ τελεσιδικίου καταστάσεως, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς τελεσιδικίας ταύτης ἀνατρέγουσιν εἰς τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως, πλὴν τὸν λόγον τοῦτον, ὅτι καὶ μόνος ἀρκεῖ πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, οὐδὲν ἄλλως προεβαλλοῦσιν αἱ ἀναιρεσεις αὗται ὡς προσκρούοντα εἰς διάταξιν τοῦ νόμου· κατ' ἀκολουθίαν αἱ λοιπαὶ αἰτιολογίαι τῆς προσ-

βαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ ἐσφαλμένοι ἂν ὦσιν, δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 152 (1873) 283 (1874). Ἡ διάταξις τοῦ ν. 3 Κώδ. (ῥ. 74) Βασ. 69 (10 4), καθ' ἣν ἡ ἐκποίησης ἀκινήτων ἀνηλίκου ἴσχυρι, ἐὰν δὲν προσβληθῇ μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ἐφαρμόζεται ἐν γένει καὶ ἐὰν ἡ ἐκποίησις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀνηλίκου, ἢ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνηλίκου, ὁ νόμος δὲ δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἔχῃ γνῶσιν ὁ ἀνήλικος, ὅτι ἐγένετο τοιαύτη ἀπαλλοτρίωσις. Ἡ πενταετής αὕτη προθεσμία δὲν παρατείνεται ἐνεκα τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τυχόν διαμονῆς τοῦ ἀνηλίκου.

ΑΠ. 311 (1884). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 130, 56, 66 καὶ 4 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου καὶ τοῦ ἀρθρ. 77 νόμου ὑποθηκῶν συνάγεται, ὅτι ἡ τῇ συναινέσει μόνον τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων (γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως) ἢ τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους γενομένη ἐξαλείψις τῆς ὑποθήκης εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος καὶ λογίζεται ὡς μηδέποτε γενομένη, πῆς ὑποθήκης ὑπιοστομένης πάντοτε ἀπέναντι παντὶν μηδὲ τῶν τρίτων εξακουμένων, τῶν μετὰ τὴν ἐξαλείψιν τῆς ἀποκτησάντων τὴν ὑποθήκην, οἵτινες, πληροφορούμενοι ἐκ τῶν δημοσίων βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν σὺν τῇ ἐξαλείψει καὶ τῷ ἄκυρον αὐτῆς εἰσὶν ἀδικαιολόγητοι, προτείνοντες, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξαλείψεως συνηλλάχθησαν.

ΑΠ. 1 (1882). Ἡ πενταετής παραγραφὴ τοῦ νόμου 3 Κώδ. (ῥ. 74) νόμου 66 Βασ. (1. 4) ἀνάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν κτῆμα ἀνηλίκου, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως, ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου ἢ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνηλίκου. Ἄρα, ὅταν τις πωλῇ κτῆμα τοῦ ἀνηλίκου, οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, οὔτε ἡ προμνημονευθεῖσα πενταετής παραγραφὴ ἴσχει, οὔτε ἀποκατάστασις.

Νομικὸν Συμβούλιον 112462 (1885). Δύναται νὰ γίνῃ νόμιμος ἡ καταβολὴ τοῦ ἀντιτίμου ἐξ ἐκποιήσεως ἀκινήτου κτήματος ἀνηλίκου εἰς τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ;

Ἡ εἰσπραξίς ὀφειλομένων τῷ ἀνηλίκῳ, ἔστω καὶ λόγῳ ἐκποιήσεως ἢ καταλήψεως ἀκινήτου κτήματος λόγῳ δημοσίας ἀποτελεῖ πρᾶξιν διοικήσεως καὶ ἐπομένως ἐγκύρως γίνεται ἡ καταβολὴ εἰς τὸν ἐπίτροπον τοῦ ἀνηλίκου. Ὁ νόμος περιέβαλε τὰς διατυπώσεων τὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, ἵνα διασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν μεζονο τιμήματος· ἀλλὰ πραγματοποιηθείσης ἀπαξ τῆς ἐκποιήσεως οὐδαμῶς ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐπίτροπον νὰ παραλάβῃ τὸ τίμημα τῆς πωλήσεως· αὐτὸς δὲ καθίσταται ὀφειθὺς πρὸς τὸν ἀνήλικον περὶ τῆς πωλήσεως τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ (ἀρθρ. 31 τοῦ ἀστικοῦ νόμου τοῦ 1861).

ΑΠ. 243 (1891). Ἡ ἀκυρότης τῶν πράξεων τῶν ἐπιτρόπων, ἐκέν ἄλλειψως γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἢ καὶ δικηγόρου, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλίκων νομοθετηθεῖσα, εἶναι σχετική, καὶ ἐπομένως τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ταυτην ὡς ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος.

ΑΠ. 282 (1892). Ἡ προίκις, ὡς πράξις ἀπαλλοτριώσεως, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διατάξιν τοῦ ἀρθ. 66 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας Νόμου, ἀλλὰ, τῆς πηγάζουσας ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν καθιερουμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐξασφαλίσιν τῶν συμφερόντων τῶν ἀνηλίκων διατυπώσεων ἀκυρότητος οὐσας σχετικῆς καὶ οὐχὶ ἀπολύτου, ἐπεται ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βίβσει τοιαύτης περὶ προίκις πράξις μεταβίβας κυριότητος ἀποτελεῖ νομίμον πρὸς χρησικτησίαν τίτλον, ὅταν συνπαρῶσι καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῆς προσόντα.

ΑΠ. 293 (1892). Ἡ παραχώρησις ἀπαιτήσεων ἐπὶ καταβολῇ τοῦ τιμήματος αὐτῶν, μὴ ὑπαγομένη εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῷ περὶ ἐπιτροπείας νόμῳ ἀναφερομένων πράξεων διαχειρίσεως, διὰ τὸ κῶρος τῶν ὁσίων ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν εἰρημένων διατυπώσεων, εἶναι ἰσχυρὰ παρὰ μόνου τοῦ ἐπιτρόπου ἀνεργουμένη.

ΑΠ. 243 (1896). Κατὰ τὰ ἀρθα 4 καὶ 66 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἡ ἐκποίησης τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων ἀπαγορεύεται τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτῶν ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτροπείας αὐτῆν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ μεταγραφή τοῦ συμβολαίου, οὐνάμει τοῦ ὁσίου ἐγένετο ἡ ἐκποίησης. Ἀρα αὕτη δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ τῆς ἐπιτροπείας διατυπώσεως.

ΑΠ. 114 (1878). Ὑποειδῇ τὸ ἐφεταῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐν τῇ ἀνεξιλέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει, προκειμένου περὶ ἐκτιμήσεως πραγμάτων, ἐχαρακτήρισεν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς προσπιτικὴν, ἐκτιμήσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ παρεδούλεν ὅτι δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665 τῆς 27 Ἀύγουστ. 1865 συμβολαιογραφικοῦ προικοσυμφωνίου ἀτομικῆς υποχρεώσεως τῆς ἀναρρεσιούσης πρὸς παραδόσιν τῶν ἐπίδικων δύο κτημάτων, ἀνηκόντων αὐτῇ κατὰ κυριότητα καὶ παραχωρηθέντων τῇ ἀναρρεσιδότηῳ διὰ προῖκα τῆς συζύγου του, συγάρτος τῆς ἀναρρεσιούσης, καὶ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐκ δραχμ. 5500 εἰς μετρητὰ προίκης ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς καταβλημένης ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οὐδ' αὖτως προκύπτει ὅτι τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων δύο κτημάτων εἶχε ἔχει ὁ ἀναρρεσιδότης οὐνάμει τοῦ προικοσυμφωνίου τούτου, καὶ ἀπώλεσεν αὐτὴν εἴτε οὐνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 864 τῆς 8 Δεκεμβρ. 1865 μεταγενεστέρου συμβολαίου περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς εἰρημένης προίκης, ὡς περὶ ἡ ἀναρρεσιούσα ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀποκρούσιν τῆς ἀγωγῆς, εἴτε ἐξ ἄλλης αἰτίας ὥστε, ὡς πρὸς τὰ εἰρημένα κτήματα, νὰ λάβῃ τὴν ἀγωγὴν τὸν χαρακτῆρα τῆς διεκδικήσεως.

Ἐπειδὴ τὰ εἰρημένα δύο ἀκίνητα κτήματα, κατὰ τὴν προα-

βαλλομένην ἀπόφασιν, ἀνῆκον κατὰ κυριότητα εἰς τὴν ἀναιρεσιούσαν, καὶ παρ' αὐτῆς ἐδόθησαν εἰς προίκα διὰ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 555 συμβολαίου, ὡς ἴδια αὐτῆς κτημάτα, ὅπερ καὶ αὐτὴ ἡ ἀναιρεσιούσα, δὲν ἡμφισβήτησεν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνου προτάσεων τῆς ὁδῆς λόγος ἀναιρέσεως ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν ἑλλειψίν νομιμοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὡς δῆθεν κατὰ παράβασιν τοῦ ἀριθ. 16 τοῦ περὶ ἀνηλίκων ἐπιτροπείας Νόμου συστηθείσης τῆς προίκας τῶν εἰρημένων δύο κτημάτων, ἀνηκόντων εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς συζύγου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, καὶ παρὰ τῆς ἀναιρεσιούσης ὡς ἐπιτροπῆς ταύτης, καθὼς ἀνηλίκου, δοθέντων, καὶ ἐν ἡδυνάτῳ νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιόν τοῦ Ἀρ. Πάγου, στερεῖται βάσεως, καὶ ἄλλως ἀνυπόστατος ἐστὶ, προκειμένου περὶ προίκας ἀδικαιμήτου, ἡ συστάς τῆς ὁποίας δύναται νὰ γενῇ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἀνευ δικαστικῆς ἀδείας. (Νόμος 61. Πανδ. 23, 3).

Ἐπειδὴ ἀφοῦ, κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρουσίᾳ ἐκτεθειμένα, ἡ πρὸς παράδοσιν τῆς ἐπιδίκου προίκας ἀγωγή σκεπάζεται εἰς τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀριθ. 555 προικοσύμφωνον γεγόμενον μεταξὺ τῶν διαδίκων, καὶ οὐχὶ εἰς διεκδίκησιν, δὲν ἦτον ἀναγκαῖα νὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἀπευθυνομένης κατὰ τῆς ὑποσχεθείσης τὴν προίκα, ἡ μεταγραφὴ τῶν ἐπιδίκων ἀκινήτων κτημάτων, διότι πρόκειται μόνον περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἀναιρεσιούσης εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰρημένου συμβολαίου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ (ἀρθρ. 110 § 2 πολ. δικονομίας) ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 555 τῆς 8 Δεκεμ. 1865 συμβολαίου καὶ παρέδωκεν ὅτι δι' αὐτοῦ, γενομένης μετὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ τῆς Ἀ. Θ. Κ., θυγατρὸς τῆς ἀναιρεσιούσης Α., εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, προικῶν κατὰ τὸ ρηθὲν 555 συμβόλαιον, καὶ τῆς εἰς μεταβολὴν δραχμ. 5500 ὀφειλομένης, κατὰ τὸ αὐτὸ συμβόλαιον, ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης, προίκας τὰ τρία τέταρτα ἐκ τῆς ὅλης περιουσίας κινήτης καὶ ἀκινήτου τοῦ τε ἀποδιώσαντος Θ. Π., πατρὸς τῆς εἰρημένης Α., ὡς καὶ τοῦ μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τῆς Α. Θ. Π., ἐν δὲ τῇ ἐξόσμῃ αἰτιολογίᾳ ἐσκέπητο ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις τῆς εἰρημένης προίκας (δηλονότι τῶν ἐπιδίκων δύο ἀκινήτων καὶ τῶν εἰς μετρητὰ δραχμ. 5500) ὄχι μόνον δὲν ὠφελεί, ἀλλὰ καὶ καταστρέφει τὴν προίκα ταύτην, διότι, ἀποθανόντος τοῦ εἰρημένου Α. Π., καὶ κληρονομηθέντος παρὰ τῆς ἀναιρεσιούσης καὶ τῆς εἰρημένης Α. ἐξ(ου, ἡ τελευταία, καθὼς θυγάτηρ τοῦ Θ. Π. δικαιούται νὰ λάβῃ ὡς κληρονόμος μὲν τοῦ πατρὸς τῆς τοῦ ἡμῶν ἐν γένει τῆς περιουσίας του, ὡς κληρονόμος δὲ τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ τῆς τοῦ ἡμῶν τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἐπομένως διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ταύτης ἡ προίξ ἀπόλλυται τὰ δοθέντα διὰ τοῦ ὑπ'

ἀρθ. 665 συμβολαίου κτήματα καὶ χρήματα, περὶ ὧν ἡ προκειμένη δίκη, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τι εἰς ἀντάλλαγμα, ἀφοῦ τὰ εἰς ἀντικαταστάσιν διδόμενα εἰσὶ περιουσία ἐξώπροικος αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐθεώρησεν ἄκυρον τὸ εἰρημένον 865 συμβόλαιον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσίαισα ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δὲν ἐπρότεινεν ὅτι ἡ ὠφέλεια, ἣτις ἐκ τοῦ εἰρημένου 864 συμβολαίου ἀντικαταστάσεως προικὸς ἐπῆρχετο εἰς τὴν διὰ τοῦ 865 προικοσυμψήφου συστηθεῖσαν προίκα, συνίστατο εἰς τὰς παραχωρήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὕπερ τῆς εἰρημένης θυγατρὸς τῆς, παραιτηθεῖσα δηλονότι ὅλων τῶν κατ' αὐτῆς, ὡς κληρονόμου τοῦ πατρὸς τῆς, προικῶν, ἀπαιτήσεων (ὡς νῦν ἰσχυρίζεται πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ εἰς παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως δικονομικῶν διατάξεων στηριζομένου λόγου ἀναιρέτεως), ἀλλὰ μόνον ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος μᾶλλον ὠφελήθη ἐκ τοῦ συμβολαίου περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς προικὸς.

67. Ἡ πώλησις γίνεται διὰ πλειστηριασμοῦ, παρὸντος τοῦ παρεπιτρόπου, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1077 τῆς πολ. Δικονομίας. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὴν ἄνευ πλειστηριασμοῦ πώλησιν, εἰάν ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ἢ ἄλλων σπουδαίων λόγων, πεισθῇ ὅτι συμφέρει τοῦτο εἰς τὸν ἀνήλικον.

68. Τὰ περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων ἐν τῷ ἀρθρῳ 66 ὠρισμένα δὲν ἐφαρμοζονται, εἰάν ὁ πλειστηριασμός γίνεται ἀναγκαστικῶς, ἢ διατάσσεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' αἴτησιν ἐτέρου συγγενικοῦ.

69. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε ἐπὶ ἐκουσίας, οὔτε ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ν' ἐγοράσῃ ἀκίνητα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ ἀνηλίκου, ἐκτὸς εἰάν ἡ ἐξ ἀδιαιρέτου συγκύριος τοῦ πωλουμένου κτήματος.

70. Ὁ ἐπίτροπος δύναται νὰ ἐκμισθώσῃ ἐκ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, τὰ μὲν ἀστικά, τὸ πολὺ ἐπὶ τριετίαν, τὰ δὲ ἀγροτικά, τὸ πολὺ ἐπὶ ἐξαετίαν, ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας. Ἐπὶ μακροτέρας ὁμως ἐκμισθώσεως ἀπαιτεῖται ἀδεία τοῦ δικαστηρίου, προηγουμένης γνωμοδότησεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὸ αὐτὸ δὲ ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν πρόχηται νὰ ἐκμισθωθῶσιν εἰς τὸν ἐπί-

τροπον διὰ τοῦ παρεπιτρόπου τὰ εἰρημένα ἀκίνητα.— Κατ' οὐδεμίαν ὁμῶς περίπτωσιν δύναται, ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, νὰ συνομολογηθῇ χρόνος ἐκμισθώσεως ὑπερβαίνων τὸν τῆς ἐνηλικιότητος.

71. Οἱ ἔρಿಸμοι τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιμόρτου καλλιιεργείας τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων.

72. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ διατελοῦντος ἢ διατελέσαντος, προὑπαρχούσας τῆς ἐνηλικιότητος.— Ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης συνεπάγεται τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως.

ΑΠ. 22 (1873). Ἐπειδὴ καὶ μὲν. κατὰ τὸ ἄρθρον 72 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ διατελοῦντος ἢ διατελέσαντος προὑπαρχούσης τῆς ἀνηλικιότητος, καὶ ἡ παράβασις συνεπάγεται τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, ὡς ὁρίζει καὶ ἡ νικηρὰ 72 κεφ. 5, ἀλλὰ ἡ τοῦ παρατεθέντος ἁρθρου διάταξις ὅρᾳ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐπίτροπος αὐτὸς ἀποκτᾷ δι' ἐκχωρήσεως, ἐνῶ ὁ ἀναιρεσίῳ δὲν εἶναι ἐπίτροπος τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου, ἂν δέ, καθὰ τὸ Ἐφετ. παραδέχεται, ἡ μήτηρ τοῦ ὀρφανοῦ, ἐλθούσα εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ ἀναιρεσένοντος, δὲν συνεμορφώθῃ μὲ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ἡγουν δὲν ἐπροκάλεσε διορισμὸν ἐπιτρόπου, ἐπομένως κατὰ τὴν διάταξιν αὐτὴν ἐπαυσε, αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας, οὕσα ἅπλως εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος μετὰ τοῦ νέου συζύγου τῆς καὶ ἐνεκα τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας, δὲν δύναται διὰ τοῦτο ἡ εἰρημένη διάταξις ὡς ποινὴν τῷ ἐπιτρόπῳ ἐπιβάλλουσα νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τοῦ ἀναιρεσένοντος ἐξ ἀναλογίας τῆς ἐπιτροπείας.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ Ἐφετεῖον τὸ ἀντίθετον παραδεχόμενον κακῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐτήρησε τὰς παρατεθείσας διατάξεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἀναιρετέα ἐστίν, ἡ δὲ δίκη πρέπει νὰ παραπεμφθῇ εἰς ἕτερον Ἐφετεῖον μενόντων ἀδικοκρίτων καὶ ἐτέρων θεμάτων αὐτῆς, ἡγουν καθὼς μὴ ἐξαντληθείσης τῆς δίκης.

73. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ προηγουμένης

γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου νὰ δεχθῇ ἢ ἀποποιηθῇ κληρονομίαν, περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, ἡ δὲ ἀποδοχὴ γίνεται ἐν ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς.

ΑΠ. 77 (1877) Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες οἱ ἐξετασθέντες ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 135 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Μεσολογγίου καὶ εἰσηγητοῦ κατέθεσαν, ὅτι ὁ ἀποδιώσας Β. Π. εἶχεν εἰς τὴν κυριότητά του δύο ἀγροὺς ἐν Μεσολογγίᾳ κειμένους, οὓς ζῶν ἐδωρήσατο πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ε. σύζυγον Γ. Μ., καὶ ἐν τέταρτον τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὅπερ ἐπώλησεν ἐτι ζῶν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν Μ. Π. Ἐπομένως ἐκ τούτων ἀποδείχθη, ὅτι ὁ Β. Π. οὐδεμίαν μετὰ τὸν θάνατόν του κατέλιπε περιουσίαν ὥστε ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι ὁ Δ. Π. ἀνεμίχθη εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Β. Π., ἐξελέγχεται μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὰ ἀνήλικα τέκνα τοῦ Μ. Π., Χ., Κ. καὶ Ν., τὸ Δημόσιον δὲν προσήγαγεν, ὡς ὑπεχρεώθη διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐπιτρέπουσαν εἰς τὸν ἐπίτροπον αὐτῶν Δ. Π. τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας τοῦ Β. Π. Ἐπομένως αἱ εἰρημένοι ἀνήλικοι δὲν εἶναι κληρονόμοι τούτου, διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 73 τοῦ περὶ ἀνηλίκων κτλ. νόμου. ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἀνευ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου νὰ δεχθῇ κληρονομίαν περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον. Ὅθεν ἡ προκειμένη ἀνακοπὴ τοῦ Δ. Π., ὡς ἐπιτροπῶν τῶν ρηθέντων ἀνηλίκων, καθίσταται δεκτὴ ἀπὸ τοῦδε κατ' οὐσίαν ὡς πρὸς τοὺς Κ. καὶ Ν. Μ. Π. καὶ ἀπορριπτέα ὡς πρὸς αὐτοὺς ἢ ἀπὸ 4 Ἀπρ. 1873 αἰτήσις τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπαναλήψεως τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Β. Π. ἐκκρεμοῦς δίχης, ἀφ' οὗτοι δὲν εἶναι κληρονόμοι τούτου ὡς πρὸς δὲ τὸν Χ. Π., ὅστις ἐνηλικιώθη ἤδη, ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ μετὰ τὴν δόξαν τοῦ ἐπαγομένου εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὅρκου, περὶ οὗ κατωτέρω ρηθήσεται.

Ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον ἐπιδοθητικῶς ἐπάγει ὅρκον εἰς τοὺς Δ. Π. καὶ Χ. Μ. Π., ἃν δὲν ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποδιώσαντος Β. Π., διαχειριζόμενοι ὡς κληρονόμοι τούτου τὴν ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθεῖσαν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν, καὶ ἰδίως τὴν ἐν τῇ πόλει Μεσολογγίου ὑπαρχούσαν οἰκίαν καὶ τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως ταύτης κειμένους δύο ἀγροὺς, τὰ ὅποια κτήματα ὁ ἀποδιώσας Β. Π. ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Δ. Π. καὶ τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ του Μ. Μ. Π. (ἀποδιώσαντος πρὸ τοῦ Β. Π.) ἐκληρονόμησεν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του Ι. Π. καὶ ὅτινα κατέλιπε μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Β. οὗτος, καὶ οἱ Δ. καὶ Χ. Π. παρέλαβον καὶ

διεχειρίζοντο κατοικοῦντες ἢ ἐνοικιάζοντες τὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς πατρικῆς κληρονομικῆς οἰκίας ἀναλογοῦσαν εἰς τὸν Β. Π., καὶ καλλιεργοῦντες ἢ ἐνοικιάζοντες καὶ ἀπολαμβάνοντες τὸ μίσθωμα, ἢ ἄλλως πως διαθέσαντες καὶ ὠφελῆθέντες τὸ τίμημα τῆς ἐκ τῶν ρηθέντων ἀγρῶν ἀνηκούσης εἰς τὸν Β. Π. μερίδος ἐκ τῆς πατροκληρονομικῆς περιουσίας, καὶ ὅτι ἡ ἀνάμιξις αὕτη δὲν ἐγένετο πρὶ καὶ μετὰ τὴν συνταξιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 237 τῆς 14 Μαΐου 1876 καὶ ὑπ' ἀριθ. 483 τῆς 13 Δεκεμβρίου 1875 ἐκθέσεων τῶν ὑπογραμματοτέρων τῶν ἐν Μετροπολίτι καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν Μ. Τ. καὶ Π. Δ., δι' ὧν ἐζηλωσαν τὴν ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ Β. Π. παραίτησιν τῶν ὁ δὲ ὅρκος οὗτος εἶναι δεκτός συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 351 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀλλ' οὐχὶ ὅπως ἐπάγεται ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπαχθῇ συμφώνως μὲ τὸ θέμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 135 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅπου ἐπάγεται ὁ ὅρκος οὗτος, τοιούτεστιν ὅτι δὲν ἐπαλήθευσαν οὗτοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Β. Π. περιουσίας ἀνηκούσης εἰς αὐτόν, ἀναμιχθέντες εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτῆς.

ΑΠ. 104 (1878). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 90 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας ἀστικοῦ νόμου ὁ γάμος συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν χειραφεσίαν κατὰ δὲ τὰ ἀρθρ. 9, 102 καὶ 103 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὁ χειράφετος δὲν διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλὰ τοῦ κηδεμόνος, ἀνεῦ τῆς συναίνεσεως τοῦ ὁποῦ δὲν δύναται νὰ παραστῇ ἐπὶ δικαστηρίου, οὔτε ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διαφορῶν μὴ ἀναγκαζμένων εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ προκειμένου δὲ περὶ ἀνηλίκου γυναικὸς, ὄρφανος πατρός, κηδεμόνων αὐτῆς εἶναι ὁ σύζυγός της. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἀρσὴ ὡς νόμιμος ἐπίτροπος τῆς Ε., θυγατρὸς τοῦ Χ. Σ., παρισταμένη Ε. Χ. Σ., δὲν ἀμφισβητεῖ εἰδικῶς διὰ τῶν προτάσεων αὐτῆς ὅτι ἡ διαληφθεῖσα θυγατὴρ αὐτῆς Ε. ἐγένετο διὰ νομίμου γάμου σύζυγος τοῦ Ι. Σ., καθ' οὗ καὶ ὡς κηδεμόνος αὐτοῦ ἀπευθύνει τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἀγωγὴν τοῦ τῷ δημοσίῳ, δὲν δύναται νόμιμως νὰ παραστήται αὐτὴν γενομένην χειράφετον διὰ τοῦ γάμου ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπιτρόπου, ἀλλ' ὁ νόμιμος αὐτῆς κηδεμών, ὁ σύζυγός της Ι. Σ. ὅθεν ἀρσὴ οὔτε ὁ διαληφθεὶς, οὔτε ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ε. παρισταμένη ἀκροατηρίου, οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς, ὡς εἴρηται, ἀγωγῆς, γενομένης παρὰ τοῦ κληδεμόνου τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν σειράν τοῦ πινακίου, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν νομίμων προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς τοιχοκολληθείσης τοῦ ἐκθέματος, ἐνῷ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικονομίᾳ ἀποδοτηρίων τῆς 1 Μαΐου 1876 βεβαιούνται, ὅτι αὕτη ἐκoinοποιήθη προστηκόντως πρὸς τοὺς εἰρημένους, δικάζονται κατὰ νόμον ἐρήμην, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἀγωγὴ τοῦ δημοσίου στηριζομένη εἰς τὸν Νόμον καὶ εἰς πραγματικὰ περιστατικά, θεωρούμενα ἀναμφισβήτητα δι' Ἑλληνικὰ ἀντιρρήτως, καθίσταται παραδεκτὴ, ὡς πρὸς αὐτοὺς.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον (Εἰσηγ. 2, 19 § 2) μόνον οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀποδιώσαντος διατελοῦντες κατιόντες ἀποκτῶσιν αὐτοδικαίως τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα, εἴτινα εἴτε ὡς ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε δυνάμει διαθήκης καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἀποκτῶσι τὴν τοῦ κληρονόμου ιδιοτητα δι' ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, ἥτις εἴτε ρητῶς δύναται νὰ γείνη ἢ καὶ διὰ σιωπηλῶν πράξεων ἐνδεικνυσουσῶν τὴν περὶ ἀποδοχῆς προθεσιν προκειμένου ἡμῶς περὶ ἀνηλίκων, διατελούντων ὑπὸ ἐπιτροπείαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 73 τοῦ νωτέρου περὶ ἀνηλίκων νόμου, τροποποιήσαντες καὶ κατὰ τοῦτο τὰς διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ νόμου, ἡ ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας μόνον ρητῶς δύναται νὰ γείνη, καὶ τοῦτο ἐπ' ὥρσεια ἀπαγορεύει καὶ μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείαν τοῦ δικαστηρίου· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγωγῆς τοῦ δημόσιου, τὰ δι' αὐτῆς ἐναγομένα ἀνηλικὰ τέκνα τοῦ ἀποδιώσαντος Χ. Σ., Π., Ζ., καὶ Μ. δὲν εἶναι κατιόντες τοῦ ἀποδιώσαντος Δ. Σ., ὅστις ἦτο κύριος δικαιὸς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκκρεμῇ δίκην, ἥς ζητεῖται ἡ ἐνατροπὴ, ἀλλ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὡς τοιοῦτοι δὲν γίνονται αὐτοδικαίως κληρονόμοι κατὰ τὰς ἀνωτέρω παρατεθείλας διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ τὸ δημόσιον ὅτι ρητῶς ἰδεῖσθῶσιν τὴν κληρονομίαν τοῦ εἰρημένου διὰ τοῦ παρισταμένου ἐν ἐπιτροπῇ αὐτῶν, καὶ ὅτι προηγήθη γνωμοδότησις πρὸς τοῦτο τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδεία τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἂν ἐνέστη πράξεις, δι' ὧν τεκμαίρεται ἡ περὶ ἀποδοχῆς πρότασις του, ὅπως μὴ βασιμῶς ἰσχυρίζεται τὸ δημόσιον, αἱ πράξεις αὗται οὐδεμίαν ἔχουν νόμιμον ἰσχύον· ὅθεν ἀφ' οὗ συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἀπειδέχθησαν νομίμως τὴν κληρονομίαν τοῦ εἰρημένου, ἢ κατ' αὐτῶν, ὡς κληρονόμων αὐτοῦ, ἀγωγὴ τοῦ δημόσιου, δι' ἥς ζητεῖται ἡ ἐνατροπὴ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπαρχούσης ἐκκρεμῆς ἐφέσεως τοῦ Δ. Σ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 940 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἀποβαίνει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπροσδεκτος.

ΑΠ. 96 (1869) 189 καὶ 190 (1871) 283 (1884). Το ἀρθρ. 73 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἐννοεῖ διὰ τῆς πράξεως «δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ κληρονομίαν» ν' ἀπαγορεύσῃ τῷ ἐπιτροπῇ ν' ἀποδεχθῇ κληρονομίαν ἀνευ τῶν ἐν ἀρθρ. 73 διατυπώσεων καὶ ἀπογραφῆς, ἐν ᾗ ὅταν αὕτη μεταβιβῇ ἀπὸ τῶν ἀνιόντων εἰς τοὺς ὑπεξουσίους, ἐπεὶ, κατὰ τὰς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἡ ἀποδοχὴ οἱ γίνεσι αὐτοδικαίως καὶ ἀνευ ἀποδοχῆς Εἰς, § 1 καὶ 2 (2. 14) Εἰς. 2, 3 καὶ 8 (3. 1) Ν. 14 Π. (38. 16)· ἀλλὰ καθ' ὅς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ὁ γλῶσσις ἀποδοχῆς, ἥτοι ἐπὶ ἐκούσιων κληρονομίαις τοῦ ἑτέρου ὅμως ἐννοεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐπιτροπὸν, βέβαιον τὸ ὅτι ἀποδεχθῇ ἐν γένει κληρονομίαν, ἐπαχθεῖται εἰς τὸν ἀνηλίκον ἀπὸ τῶν ἀνιόντων ἢ εἰς ἐκούσιον κληρονόμον, νὰ λάβῃ προηγουμέν-

νως γνωμοδοτήσιν συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείαν τοῦ δικαστηρίου, περὶ ὧν προηγουμέναι διατάξεις δὲν ὑπῆρχον.

ΑΠ. 104 (1878). Κατὰ νόμον (§ 2 Εἰσ. 2.19), μόνον οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀποδιώσαντος διατελοῦντες κατιόντες ἀποκτῶσιν αὐτοδικαίως τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα, ἅτινα εἴτε ὡς ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε δυνάμει διαθήκης καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν τινός, ἀποκτῶσι τὴν τοῦ κληρονόμου ἰδιότητα δι' ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, ἥτις ἢ ρητῶς δύναται νὰ γίνῃ ἢ καὶ διὰ σιωπηρῶν πράξεων, ἐνδεικνυσουσῶν τὴν περὶ ἀποδοχῆς πρόθεσιν' προκειμένου ὁμῶς περὶ ἀνηλίκων, διατελούντων ὑπὸ ἐπιτροπείαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 73 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ἡ ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας μόνον ρητῶς δύναται νὰ γίνῃ, καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς καὶ μετὰ προηγουμένην γνωμοδοτήσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείαν τοῦ δικαστηρίου.

24. Τὴν πρὸς τὸν ἀνήλικον ὠφερίαν ἢ κληροδοσίαν, εἰς συνεπάγεται ὑποχρεώσεις, ὁ ἐπιτροπὸς αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου· οὐδεμίαν δὲ ὠφερίαν ἢ κληροδοσίαν δύναται ν' ἀποποιηθῇ ἄνευ τῆς ἀδείας ταύτης.

25. Ὁ ἐπιτροπὸς δὲν δύναται, ἐκτὸς ἂν ἐπικηται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, νὰ κινήσῃ πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 500 δραχμὰς, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μετὰ προηγουμένην ἐγγράφον γνωμοδοτήσιν δικηγόρου, ἐπὶ τούτῳ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελέως. Δὲν δύναται δὲ νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοιούτων ἀγωγῶν δίκης ἄνευ τῆς εἰρημένης ἀδείας.

ΑΠ. 16 (1878). Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῷ ἄρθρῳ 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας καὶ ἀνηλίκων νόμου προκείμενη ἀδεία συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ γνωμοδοτήσις δικηγόρου, προκειμένου νὰ κινήσῃ ὁ ἐπιτροπὸς πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτων ἢ προσωπικὴν ἀγωγὴν, τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, ἐτέθη μετ' ἐν τῷ νόμῳ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου ὅπως μὴ ὁ ἐπιτροπὸς ἐπιχειρῇ δίκας ματαίας, εἰς ὧν δύναται νὰ προκύβῃ ζημία εἰς τὸν ἀνήλικον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀνηλίκου συμφέρον ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἑλλειψίν τῶν μνησθεισῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 75, καὶ ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως ταύτης στηριζόμενος νὰ προτείνῃ ἕνεκα ταύτης

ἔστασιν ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς, καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι εἶναι ἔνστασις ἐκ δικαιώματος τρίτου, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας καὶ ἀνηλίκων Νόμου, πᾶσι νομικῇ πράξει, ἥτις πρὸς τῇ συναίνεσει τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖ ὡρισμένας παρὰ τοῦ Νόμου διατυπώσεις (ἐν αἷς καὶ αἱ τοῦ ἁρθροῦ 75 ὅπως δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ κινήσῃ τὰς ἐν αὐτῷ μνημονευομένας ἀγωγὰς), ἄκυρος εἶναι ἐν ἣ περιπτώσει δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις αὗται, καίτοι ὑπαρξάσης τῆς συναίνεσεως τοῦ ἐπιτρόπου, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ὁ ἀνηλίκος δύναται νὰ προσβάλῃ πᾶσαν παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐπιχειρηθεῖσαν δίκην ὡς ἄκυρον, καὶ νὰ ματαιώσῃ τὴ ἐκ ταύτης προκύψαν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καὶ καθ' ἑαυτοῦ ἀποτελεσματικὴν τοιοῦται δὲ τοιαυτὸν μάταιον ἀγῶνα, ἐξ οὗ οὐδεμία ὠφέλεια δύναται νὰ προκύψῃ ἀλλὰ μᾶλλον ζημίαι, ἀναλαμβάνει ὁ τρίτος, ὅπου συμφέρον, ἔχει νὰ πολλαπλῶς προτεινῶν τὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπαράδεκτον ἐνεκὸν ἐλλείψεως τῶν μνησθεισῶν διατυπώσεων καὶ διαγράφεται μὲν ἐν τῷ ἁρθρῳ 75 εἰσαγωγικῇ περιπτώσει, καθ' ἣν δύναται ὁ ἐπίτροπος καὶ ἀνεῦ τῆς αἰτίας συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδότησεως δικηγόρου νὰ κινήσῃ τὰς ἐν αὐτῇ ἀγωγὰς, ἤτοι καθ' ἣν ἐπίκειται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις οὗ ἐκτελεσθῶσιν αἱ διαγραφόμεναι διατυπώσεις, ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἂν ἐπικύηται ἢ οὐ κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, ὑπὸ τὸν ὅποιον κίνδυνον δὲν εἰσρεῖται τὰ καταπεύγον, ἀνήκει εἰς τὴν ἀνεξιλέγκτον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας κρίσιν.

Ἰσχυῶν τεθέντων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δημολογουμένου ὄντος ὅτι δὲν προηγήθη ὅπως κινήσῃ ἡ νῦν ἀναρρεσείουσα ὡς ἐπίτροπος τῶν ἐκτῆς τέκνων τὴν συναπέλα τῆς ὁποίας ἡ δίκη προσωπικὴν ἀγωγὴν, τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, αἰτία τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου πρὸς τοῦτο καὶ γνωμοδότησις δικηγόρου, ἐφ' ἑτέρου δὲ, παραδεχθέντος τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ἀποφάσεώς του, ἐπιχαλεπείσης τῆς ἀναιρεσειούσης τὸ καταπεύγον τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ νόμος κίνδυνον ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἀπαιτεῖ καὶ ὅτι τοιοῦτος δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ νῦν ὡρισμένῃ περιπτώσει, ὁρθῶς ἐφαρμόζον το ἄρθρον 75 περὶ ἐπιτροπείας καὶ ἀνηλίκων νόμου ἀπέριψε τὴν ἑσπιν τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς ἐπιτρόπου τῶν τέκνων τῆς κατὰ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικαίου, ἐφ' ὅσων δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐν τῇ ἰδιότητι τῆς ταύτης κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγῆς.

ΑΠ. 107 (1864). Ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἁρθ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου συνάγεται ἡ τάξις, ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν διατυπώσεων, ἤτοι προηγείται ἡ γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως διοριζομένου δικηγόρου, ἔπεται δὲ ἡ αἰτία τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ τοῦτο ἵνα φωτισθῇ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ἐκ τῆς γνωμοδότησεως τοῦ δικηγόρου, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, ἂν συμφέρον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου ἡ ἐγέρσις ἀγωγῆς ἢ οὐ.

ΑΠ. 69 (1868). Ὁ προκαλῶν εἰς ἀγωγὴν ἐξισοῦται κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι καὶ οὗτος ἐξασκεῖ δι' ἀγωγῆς προσωπικῆς ἐν δικαίῳ, χορηγούμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸ δικαίωμα, ἰδίως προκειμένου περὶ ἀκινήτου, νὰ μὴ παρενοχλῆται εἰς τὴν γρῆσιν τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ ὑπὸ ἀνυποστάτων ἀλλοτρίων ἀξιώσεων, ἐπομένως ὡς ἀγωγὴν οὕτω καὶ πρόκλησιν εἰς ἀγωγὴν δὲν δύνανται νὰ ἐγείρουν οἱ ἀνήλικοι ἄνευ τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 75 τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου διατυπώσεων.

ΑΠ. 30 (1876). Προκειμένου νὰ ἐγερθῇ ἐσπευσμένως δίκη τοῦ ἕνεκα τοῦ ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἐπικειμένου κινδύνου, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, νὰ ζητήσῃ ὁ ἐπίτροπος τὴν ἀδείαν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, οὐδὲ νὰ τηρήσῃ τὰς λοιπὰς διατυπώσεις, ὥς ἀπαιτεῖ ὁ περὶ ἐπιτροπείας νόμος (νόμου ἐπιτροπείας ἄρθ. 75).

ΑΠ. 172 (1878). Κατὰ τὸ ἄρθ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ὁ ἐπίτροπος οὐδέποτε δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀγωγῆς περὶ ἀκινήτων κλπ. ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μηδὲνως κατανυγόμενος ὑπ' ὀφιν, ἂν ἐπικηται ἢ οὐ κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, διότι τὸν κίνδυνον τῆς ἀναβολῆς ὁ νόμος ἀναφέρει σχετικῶς πρὸς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ πρὸς τὴν παραίτησιν, ὡς τοῦτο συναγεται ἐκ τοῦ σαφούς γράμματός αὐτοῦ τοῦ νόμου. Ἐνθα δὲ ὁ νόμος δὲν διακρίνει, οὐδὲ ὁ δικαστὴς δύναται νὰ διακρίνῃ.

ΑΠ. 146 (1871). Τὸ ἄρθ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἀπαγορεύει τῷ ἐπιτρόπῳ νὰ ἐγείρῃ τὰς αὐτοῖς μνημονευόμενας ἀγωγὰς ἢ νὰ παραιτῆται αὐτῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὁστέως μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν δικηγόρου, δὲν περιλαμβάνει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐπίτροπος παραιτεῖται οὐχὶ δικαίωματός τινος, ἀλλὰ μόνον δικηγόρου πλήμμελούς κατὰ τοὺς τύπους, ἀντικαθιστῶν συγχρόνως τὸ πλήμμελές δικηγόρον δι' ἄλλου, συντεταγμένου κατὰ τοὺς νομίμους τύπους.

ΑΠ. 354 (1884). Προκειμένου περὶ ἀνατροπῆς, ἥτις δύναται νὰ καλυφθῇ ἐν περιπτώσει ἐλαχίστης βραδυτητος διὰ τῆς ἐπιχειρητικῆς πράξεως πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, νομίμως ἐγείρεται ἡ σχετικὴ ἀγωγή ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἅτε ἐπικειμένου κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς.

ΑΠ. 351 (1893). Ἐν τῷ ἄρθ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ρητῶς δηλοῦνται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖται ἡ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἀδεία, ἐν ταύταις δὲ δὲν καταλέγεται ἡ περὶ ἀκυρώσεως γάμου ἀγωγή.

ΑΠ. 140 (1893). Ὁ ἐναγόμενος ὑπὸ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, δὲν δικαιούται νὰ προτείνῃ ἀκυρωτικὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν, ἕνεκα τῆς μὴ ἐκπληρώσεως αὐτῶν, ἅτε πρὸς τὴν συμφέρον μόνον τοῦ ἀνηλίκου ταχθεῖσιν τῶν εἰρημένων διατυπώσεων.

ΑΠ. 354 (1893). Κατὰ τὸ ἄρθ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου,

οὐδέποτε δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀγωγῆς περὶ ἀκινήτων, ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, οὐδεμίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου ποιουμένης διάκρισιν, ἂν πρόχρηται περὶ παραίτησεως τοῦ δικαιώματος ἢ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 177 (1892). Ἀφοῦ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται ὅτι ἐπέκειτο κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐπίδικου ἀγωγῆς, ὁρῶς ἐφῆρμοντο τὸ ἄρθρ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας κλπ. νόμου, καθ' ὃ δὲν ἀπαιτεῖται ἀδεία συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου, ὅταν ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἐκίνηται κίνδυνος· ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπικαλούμενας ἀποδείξεις καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀναίρεσιβλήτου περὶ τῆς μὴ ὑπαρξεως πρὸς τῆς ἀγωγῆς τοιαύτου κινδύνου εἶναι ἀπορριπτέας, ὁμοίως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν προτάσεων, οὐδεμίαν τοιαύτην ἀποδείξιν ἢ ὁμολογίαν ἐπεκαλεσθῇ ὁ ἀναίρεσιβλῆς ἐνώπιον τοῦ ὡς ἑκτεταίου δικάσαντος Πρωτοδικείου.

ΑΠ. 174 (1877). Ἐπειδὴ, δηλωσάντων τῶν Κ. Σ. καὶ τῆς Ε. ἤρχης Σ. (ὅφ' ἦν παρίστανται ἰδιότητα) διὰ τῶν ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1877 ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων, ὅτι παραιτοῦνται ἀπὸ τῆς Σπετεμβρίου 1874 δικογράφου τῶν τῆς αἰτήσεως κατὰ τῆς 688 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐρετῶν (τῇ ἐπιφυλάξει παντός δικαιώματος αὐτῶν, καὶ ὡς τοῦ τῆς ἀναίρεσεως, ἀνυπόστατος ἐποβαίνει ἢ τοῦ δημοσίου ἀντίρρησης, ὅτι δὲν ἔχει ἢ ἐπιτροπὸς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραιτηθῇ τοῦ εἰρημένου δικογράφου, ὁμοίως ἀποδεικνύεται ὅτι ἀποδοκιμαστέα ὑπ' οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως· τὸ δὲ ἄρθρον 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπῶν νόμου ἀφορᾷ παραίτησιν ἀπὸ τῆς δίκης καὶ τοῦ δικαιώματος ἐν γένει.

ΑΠ. 137 (1900). Ποινικῇ. Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, καθὼς ἐγεγύρετο ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου κατὰ ἄρθρ. 75 περὶ ἐπιτροπείας νόμου, στερεῖται οὐχ ἥττον βεβαιότητος, καθὼς ἐκτός ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 811 Π.Δ. δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσαχθῇ νέος λόγος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις δὲν εἰσέχθη ἤδη εἰς τὸ ἀνεκκλησίως δικάσαν δικαστήριον, πλην ἂν ὁ λόγος ἀνάγεται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἢ καὶ τὴν διατάξιν τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἡδύνατο μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἀναίρεσιβλῆς πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαράδεκτος πρὸς τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, δὲν δύναται ὁμοίως νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ πρῶτον αὐτῆς, καθὼς ἀφορῶνται τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου, πρὸς μεταίωσιν τῆς ἐπιδικασίας τὴν ἀγωγὴν τοιαύτην ἀπορρίπτει.

ΑΠ. 89 (1865). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτα τὰ δύο πρῶτα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς ἦν ἐκίνη-

σαν ὁ Γ. Α. (πρώην ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τοῦ Α. Θ.) πρὶν προκληθῇ ἄδεια τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν δικηγόρου, πνευμορρώθη ἀκριβῶς μετὰ τὸ ἄρθρον 75 τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου, δι' οὗς λόγους τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐκτιθῆσιν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 407 ἀποφάσει αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐκινήθη χωρὶς νὰ προηγηθῶσιν οἱ παρὰ τοῦ ἁρθροῦ 75 τοῦ εἰρημένου νόμου ἀπαιτούμενοι ὅροι, ἐνεκα ἐπικειμένου κινδύνου, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτεινόμενος καὶ ἐπομένως ἡ περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τοῦ λόγου τούτου ἐνστάσις τοῦ Σ. στηρίζεται εἰς τὸν νόμον.

ΑΠ. 181 (1870). Τὸ ἐφετεῖον δὲν παραβιάζει τὸν νόμον ἀπορρίπτον τὴν ἐνστάσιν τῶν ἀναιρεσιόντων τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ὁ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀντιπροσωπευόμενος ἀνήλικος δὲν εἶχεν ἀποδεχθῇ τὴν κληρονομίαν, οὐδὲ εἶχε προηγηθῇ γνωμοδότησις δικηγόρων καὶ ἄδεια τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, διότι, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον, ἡ ἀγκύρωσις ἡ ἀναιρεσιβλήτος νὰ προβῇ ἐσπασμένης εἰς τὴν προκειμένην δίκην καθόσον ἐπέκειτο κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, τὸ δὲ ἄρθρον 74 πολιτ. δικονομ. καὶ τὰ 73 καὶ 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας ἀστικοῦ νόμου ὑποβάλλουσι μὲν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατυπώσεις τὴν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐπιδίωξιν τῶν εἰς τὴν ἀνήλικον ἀνήκοντων δικαίων, ἀλλὰ πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ οὐχὶ πρὸς βλάβην αὐτῶν Ἐπομένως ἀφοῦ ἡ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ αἱ λοιπαὶ διατυπώσεις περὶ ὧν ὁ λόγος δὲν ἦσαν ἀμέσως ἐφικταί, προκειμένου περὶ ταχίστης ἀποτροπῆς κινδύνου, δὲν εἶναι βέβαιον τὸ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ὑποθέσεως στηριζόμενον τῶν ἀναιρεσιόντων παρὰ πονον.

ΑΠ. 197 (1873) Ἐπειδὴ ὅχι μόνον κατὰ τὸ ἰσχύον δίκαιον τῶν Ῥωμαίων καὶ Βυζαντινῶν ὁ πατὴρ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων καὶ μὴ χειραφῆτων τέκνων του καὶ ἐκπροσωπεῖ αὐτὰ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων δυνάμει τῆς πατριαῆς ἐξουσίας ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτῶν ὅθεν ἔπεται, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ἐπίτροπος τούτων, ὑποκείμενος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νεωτέρου περὶ ἀνηλίκων ἐπιτροπείας νόμου, τὰς ἀφορώσας τοὺς ἐπίτροπους τῶν ἀνηλίκων· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 289 καὶ 291 τοῦ Ἰονίου ἀστικοῦ κώδικος, ἰσχύοντος ἐν Σκουλακάδῃ τῆς Ζακύνθου (ἐνθα, κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν κακουργηδικῶν, ἐγεννήθη καὶ κατὰ τὴν τῶν ἀνηλίκων Δ. Π. Κ. καθὼς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Π. Κ.) μόνον, ἀποβιώσαντος τοῦ ἐτέρου τῶν γονέων, τὰ ἀνήλικα καὶ μὴ χειράφετα τέκνα ὑποβάλλονται εἰς ἐπιτροπείαν, καὶ ὁ ἐπιζήσας πατὴρ, καθὼς πλέον αὐτοδικαίως ἐπίτροπος αὐτῶν, διαχειρίζεται ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην τὴν περιουσίαν τούτων, καὶ ἐκπροσωπεῖ αὐτὰ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνεργῶν τὰ ἐκ τῆς ἐπιτροπείας προκύπτοντα δικαιώματα, καὶ ὑποκείμενος εἰς τὰς ἐξ

αὐτῆς ὑποχρεώσεις κατὰ τὰ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλικίων διατεταγμένα.

Ἐπειδὴ μῆτε κατὰ τὸν Ἰονιον ἀστικὸν κώδικα, ὅστις φαίνεται διέπων τὸν εἰρημένον ἀνηλικιον, ὑπόκειται ὁ πατήρ εἰς περιορισμὸν τινα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραίτησιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλικίων καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν διατελούντων τέκνων του, καὶ μὴ προτεινομένου ὅτι τοῦ εἰρημένου ἀνηλικίου καὶ μὴ χειραφέτου Δ. Π. Κ. ἡ μήτηρ ἀπέδωκε πρὸ τῆς ἐδικασσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας, ὁ πατήρ αὐτοῦ Π. Κ. ἐκπροσωπῶν αὐτὸν δύναται τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐδικαιοῦτο νὰ παραιτηθῇ τῇ· περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνηλικίου τούτου χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 75 τοῦ περὶ ἀνηλικίων νεωτέρου νόμου ἀφορώσαν μόνον τοὺς ἐπιτρόπους αὐτῶν ἂν δὲ ἐν ἀρθρῷ 4 τοῦ αὐτοῦ μνημονεύεται ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀρθρον 75, ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι αἱ τοῦ ἀρθροῦ τούτου διατυπώσεις ἐφαρμόζονται καὶ ὡς πρὸς τὸν πατέρα ἐνασκούντα τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζονται ἐκεῖναι μόναι αἱ διατάξεις αἱ ἀπορῶσαι διατυπώσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ρητῶς ὁ νόμος ὑπεγράψατο τὸν πατέρα νὰ τηρῇ εἰς ὠρισμένας περιστάσεις (ἀρθρον 3).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁ Π. Κ. νομίμως παρητήθη τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνηλικίου καὶ μὴ χειραφέτου υἱοῦ του Δ. καὶ ἐπομένως οὗτος μὴ ὢν πλέον πολιτικῶς ἐνάγων, καὶ διὰ ταῦτα μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἀρθροῦ 122 ποιν. δικ. ὄφειλε κατὰ τὸ ἀρθρον 121 αὐτῆς νὰ δοκιμασθῇ, πρὶν ὡς μάρτυς ἐξετασθῇ. Ὅθεν ἕνεκα τούτου ἡ διαδικασία δὲν εἶναι ἄκυρος.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν συγχωρεῖται ἐν γένει πᾶν εἶδος ἀποδεικτικῶν μέσων (ἀρθρ. 94 ποιν. αὐτοῦ). Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων εὐρεθὲν εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ εἰρημένου Δ. Κ., ἂν δηλ. συνεπλήρωσεν, ἢ οὐ, τὰ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας του, νομίμως διέταξε περὶ τούτου ἀπόδειξιν διὰ πραγματογνομένων, καὶ ἐκ τῆς γνωμοδοτήσεως τούτων ἐσχηματίσας τὴν περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ εἰρημένου Κ. πεποίθησιν τοῦ.

ΑΠ. 87 (1874). Ἐπειδὴ ἡ διὰ τοῦ ἀρθρ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτρόπων νόμου ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτοὺς ὑποχρεώσις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ διαγραφομένων διατυπώσεων, ὅσας τις πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως πραγματικῆς ἢ προσωπικῆς, ὑπερβαλλούσης ὅμως τὰς 50 δραχμῶν, ἀγωγῆς, ἀνάγεται κυρίως αὐτὴ εἰς τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν αὐτοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῶν διατελούντων, ἀλλ' εἰς πράξιν διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τούτων προστάτευσαν οὕτω τὰ συμφέροντα αὐτῶν, καὶ τούτου ἕνεκα, ἐν περιπτώσει μὴ ἐνηρέσεως αὐτῆς παραγεται μὲν ἡ πρὸς ἐπανόρθωσιν πάσης βλάβης τῶν συμφερόντων τῶν ἀνηλικίων εὐθύνη τῶν

ἐπιτρόπων, οὐχὶ ὁμῶς καὶ δικαίωμα εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν δικαζομένους τρίτους νὰ προβάλλωσιν ἑνστάσιν ἀπαρδεύτου κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρα ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὸ ἐνταῦθα ἐφετείου, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἤδη ἀναιρεσείων, καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν ἡρῶνато νὰ προτείνῃ τὴν τοιαύτην ἑνστάσιν ὡς τὴν δημοσίαν ὁρῶσαν τάξιν, καὶ ἀπορρίψαν, τοῦτου ἕνεκα, τὴν κατ' αὐτῆς προταθείσαν ἀπὸ τὴν ἀναιρεσείουσαν ἑνστάσιν ἀπαρδεύτου καὶ τὴν ἀγωγὴν τῆς, ψευδῶς ἡμῆνευσε τὴν προεκτεθείσαν τοῦ ἄρθρ. 75 τοῦ περὶ ἐπιτρόπων νόμου διατάξιν· παρεθίσε δὲ οὕτω οὐ μόνον τὴν οὐσιώδη τοῦ ἄρθρου 180 πολ. δικ. διατάξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ ποινῇ ἀπαρδεύτου, κατὰ τὴν πρῶτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν γίνονται ὅλαι αἱ ἀνακλητικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης προβλητέων, εἰς τὰς ὁποίας διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον δὲν ὑπῆγετο ἡ προκειμένη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίσης οὐσιώδη τοῦ ἐδ. 3 ἄρθρ. 552 τῆς αὐτῆς Δικον. κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαρδεύτοι εἰσὶν αἱ ἐκ τοῦ δικαίωματος τρίτου προτεινόμεναι ἑνστάσεις, ἡ τοιαύτη δὲ παραβίασις ἐπιφέρει κατὰ νόμον τὴν τῆς ἀποφάσεως ἀναιρέσιν.

76. Ἐπίσης ἄδεια τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἀπαιτεῖται, ἵνα προκαλέσῃ ὁ ἐπίτροπος διανομὴν περιουσίας, κοινῆς μεταξὺ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἄλλων. — Ἡ διανομὴ γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1088—1099 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὁρισμμένα.

ΑΠ. 3 (1877). Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἄρθρῳ 76 τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου τῆς 7 Αὐγούστ. 1861, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ διανομὴν κοινῆς μεταξὺ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἄλλων περιουσίας ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δὲν ἀναφέρεται ἡ ἐν τῇ προηγουμένῃ διατάξει τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ αὐτοῦ νόμου περιεχομένη ἐξέφρασις τοῦ ἐπικειμένου ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς κινδύνου· τοῦτο δὲ διότι προφανῶς ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης τῆς διανομῆς οὐτ' ἀφορμὴ κινδύνου εἶναι δυνατόν ν' ἀναφανῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ πραγματικὰ γεγονότα τὰ ἐν ταῖς προσδεδειγμέναις ἀποφάσεσι περιεχόμενα, αἱ τῆς ἀνηλίκου 'Α. ἀντιπροσωποὶ καὶ τοὶ ἐναγόμενοι εἰς τὴν περὶ διανομῆς ἀγωγὴν ἐδ. Δ. Σ., δὲν προσέβαλον ἁπλῶς δι' ἀνακοπῆς τὰς ἐπὶ τῆς δίκης ἐκείνης ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, ἀλλ' ἴδια τῆς περ' αὐτῶν ἀντιπροσώπων ἐπιδιώκοντες δίκαια δι' ἀνακοπῆς τρίτου προσέβαλον τὴν κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐνδὲς ἐκ τῶν τότε ἐναγομένων Δ. Σ. ἐκδοθείσαν ἀπόφασιν, ἐξαπολύμενον τὴν παρασχὴν τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς· ἀφοῦ ὁμῶς κατὰ ταῦτα ὁριστικῶς εἶχαν ἐκδικασθῇ ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ καθόσον διὰ τῆς τριτανολοπίσεως

ἀποφάσεως ἀπερρίφθη αὕτη καθ' ὁλοκληρίαν, ἥ ἐν ὀνόματι τῆς ἀνηλίκου ἐνσκηθεῖσα τριτανakoπὴ ἐταυτίζετο πλέον πρὸς ἀγωγὴν περὶ διανομῆς, ἰκευθυνθείσα, τοῦτου ἕνεκα, κατὰ τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν διανομὴν καὶ ἀρχικῶς ἐναγομένου Λ. Σ. ἐν ταιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει ἀναγκαῖον ἦτο, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ὅπως προηγήθῃ ἡ τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου ἀδεία, μὴ ὀπισταμένης τῆς νομίμου ἐξαιρέσεως κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνήλικος ἐξαιτεῖται τὴν διανομὴν ὥστε τὸ ἐφετεῖον τὸ ἐναντίον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀποφηνάμενον, πλημμελῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφάρμοσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν διαδικαστικὴν οὐσιώδεις τυποὺς ἀφορῶσαν προεκτεθεῖσαν τοῦ ἀρθροῦ 76 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου διατάξιν καὶ τὰς ὡς ἐκ τῆς ἐνασχήσεως τῆς τριτανakoπῆς προκυπούσας μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ ἐν ταῖς περὶ τοῦτου διατάξεσι τοῦ ἀρθροῦ 248 πολ. δικ. διαγραφομένας σχέσεις, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

77. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ συμβιβαζῇται ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ συναινῇ εἰς ἀγωγὴν, ἢ εἰς ἀπόφασιν, ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ μετὰ προηγουμένην ἐγγραφον γνωμοδότησιν δικηγόρου. Ἀλλ' ὁ συμβιβασμός, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς ὑπερβαίῃ τὰς 500 δραχ., δὲν ἰσχύει, πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 84 (1901). Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ περὶ ἀνηλίκων Νόμου, αἱ ἐπιχειρούμεναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἐνασκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, νομικαὶ πράξεις περὶ μεταβιβάσεως ἢ διὰ συμβιβασμοῦ παραχωρήσεως ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου τέκνου τοῦ πρὸς τρίτους, ὑπάκουνται ὡς καὶ ὅταν συνάπτονται παρ' ἐπιτροπῶν, εἰς τὰς ἀναγραφομένας ἐν τοῖς ἀρθροῖς 66 καὶ 77 τοῦ αὐτοῦ Νόμου διατυπώσεις, καὶ ἄκυροι κηρύσσονται γινόμεναι, ἄνευ τῶν διατυπώσεων τούτων, ἅτε σκοπούμενης δι' αὐτῶν τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν συμφερόντων καὶ δικαιωμάτων τοῦ ἀνηλίκου· ὅθεν τούναντιον τὸ δικάσαν ἐφετεῖον δεχθέν, καὶ ἀποφηνάμενον ἰσχυρὰν καὶ ἐγκυρον τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 148 τοῦ 1889 συμβιβαστικοῦ συμβολαίου γενομένην τῷ ἀνααιρεσιβλήτῳ αὐτοῦ τῶν διατυπώσεων αὐτῶν παραχώρησιν τοῦ ἐξέτου ἡμίσεως τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνααιρεσέοντος, δι' αὐτὸν ἀνήλικον τότε ὄντα, ψευδῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφάρμοσε.

78. Πᾶσα πράξις ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρισμένα, ἰσχύει ὡς πράξις ἐνηλίκου.

ΑΠ. 79 (1848). Κατὰ τὰς περὶ ἐπιτροπῶν καὶ ἐντολῆς ἀρχῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., αἱ πράξεις, αἱ ἐνεργεῖαι ὁ ἐπίτροπος ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐπιτροπευομένου καὶ κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, δὲν εἶναι πράξεις τρίτου προσώπου, ἀλλὰ τοῦ ἐπιτροπευομένου ἢ τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ, ἐν ὅσῳ δὲν εἶναι ἀποδοκιμαζόμενος, ὅτι αὐτοῦ δικησιμῶς ἐνῆργησε τὰς πράξεις ταύτας, ἢ ὁ ἐπιτροπευόμενος δὲν τὰς ἀποδοκιμαζέει.

ΑΠ. 56 (1869). Ὁ νόμος 6. Π. (4. 4). Β. (10. 4) γάρ, διδωσιν εἰς ἀποκατάστασιν κατὰ συμφωνίας, δι' ἧς ὁ ἀνθλικὸς ὑποβάλλεται εἰς δίκην ἐπιδικασθῆ αὐτῷ, καὶ εἰς δικαστικὰ δαπάναι· ἡ δὲ ἀποκατάστασις αὕτη οὐδὲν ἕτερον δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτελέσμα ἢ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθλικὸς ἀπὸ τῆς υποχρέωσός τοῦ νὰ ὑποστῇ τὴν δίκην ἐκείνην καὶ δαπάνην· ἐπομένως, τὸ ἐφετεῖον, ἀποκαταστήσαν τὴν ἀναρρεσιβλήτον κατὰ συμβάσεως, δι' ἧς συνωμολογήθη, μεταξὺ τοῦ τῆς ἀναρρεσιβλήτου ἐπιτρόπου πατρός, καὶ τῆς ἀναρρεσειούσης πρὸς μητρὸς μαίμεης αὐτῆς, ἵνα ἡ κατὰ τοῦ Δ. καὶ τῆς ἀναρρεσειούσης διεξαχθεῖσα ἐκκρεμὴς τότε δίκη, ἐρ' ἧς ἐξετάσθῃ ἢ κατ' αὐτῆς ἐκτελουμένη ἤδη ἀπόφασις, μεταξὺ μὲν τῶν συμβαλλομένων εἰκονικῶς γένηται, σπουδαίως δὲ κατὰ μόνου τοῦ Δ. καὶ κηρύξαν, διὰ τῆς ἀκυρώσεως τῆς συμφωνίας ταύτης, ὅπερ τῆς ἀναρρεσιβλήτου, σπουδαίαν τὴν εἰκονικῶς γενομένην δίκην, ἐφαρμόζων· ἐφήρμοσε τὸν Νόμον ἐκεῖνον· διότι α) οὕτως ἀπορριζόμενος δὲν ἀπῆλλαξε τὴν ἀναρρεσιβλήτον δίκην ἐπιδικασθεῖς αὐτῇ ἢ δικαστικῆς δαπάνης, ἀλλὰ περιποίησεν αὐτῇ ὥφελος μὴ ἀνηκούσας τῇ ἰδίᾳ, ἐὰν ἡ ἀληθὴς ὁ περὶ τῆς εἰκονικότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων γενομένης δίκης ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναρρεσειούσης, ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐφετῶν παρέλειπεν ὅλως νὰ ἐξετάσῃ· β) ἡ καταργουσα τὰς δι' ἀπορρίψεως ἐπιδικαστέας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθλικοῦ συμφωνία τότε ἀνίσχυται, ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐκείνη νόμιμος κύρος ἔχῃ κατὰ τοῦ καταδικασθέντος, τοῦθ' ὅπερ, ἀμφισβητούμενον, παρέλειπεν, ὡς εἰρηται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐφετεῖον. (Ν. 40 Πρ. Π. (4. 4)).

ΑΠ. 89 (1871). Ἐπειδὴ ὁρθῶς μὲν ἡ περὶ κακῆς περιουσίας τοῦ ἐπιδίκου ἐνστάσις ἀπερρίφθη ὡς καλυπθεῖσα διὰ τὸ μὴ γενεθλὴ ἐν καιρῷ δι' ἀνακοπῆς καὶ διὰ τὸ λαθεῖν τὸν ἐπίτροπον τοῦ λοιποῦ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, καὶ διότι ἀνεγνώρισεν οὕτω τὸν περιεστηριασμόν ὡς καλῶς γενομένον, νόμιμος δὲ ἀπεκρούσθη τοιοῦτος ὁπὸ τοῦ Ἐφετερίου ἢ κατὰ τοιούτων πράξεων τοῦ ἐπιτρόπου αὕτη θεῖσα εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις· διότι α) ἑλλείψεται τῆς δικαστικῆς, οἷα ἡ εἰρημένη, δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικαστικῆς διαταγόμενων (ἀριθ. 970, 971, 896, 897 τῆς πολ. δικονομίας) ἢ τῶν ὡνυκμένων νὰ προταθῶσι καὶ μετὰ τὸ πέραν τοῦ πλείστηριασμοῦ ἐὰν τυχὸν ἐγένοντο.

β) Ἡ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως προϋποθέσεως, καὶ μάλιστα δικονομικῆς

κῆς, προσγενομένη βλάβη καὶ ἡ ἐκ πράξεων μὴ δολίων τοῦ ἐπιτρόπου προσγενομένη δὲν δίδει χώραν εἰς ἀποκατάστασιν, προκειμένου λόγου περὶ ἐκποιήσεως ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐνεργουμένης. Ν. 38 (4. 4) Ν. 2 Κώδ. (2. 29).

ΑΠ. 43 (1853). Ὁ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐπιτροπευομένου συναλλαττομενός ἐπίτροπος, δὲν ἐνέχεται αὐτὸς καὶ ἡ περιουσία του, ἀλλ' ὁ ἐπιτροπευόμενος καὶ ἡ τοῦτου περιουσία, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν νόμων 4 § 1 Πανδ. (21. 2), νόμ. 1 § 3, νόμ. 2 Πανδ. (26. 7)

ΑΠ. 486 (1863). Ἐπειδὴ τὸ ἐρεταῖον ἀποφηνόμενον ὅτι ὁ κηδεμών τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐδύνατο ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας νὰ ἐκχωρήσῃ τὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐξ ἀναγκαστικῆς ἀραιρέσεως γαιῶν λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης ἐκπηγάζον δικαίωμα περὶ ἀποζημιώσεως, λαθὼν τὸ ἀντάλλαγμα αὐτῆς, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρεβίασε, ἵστι κατὰ τὸ τεμ. (15) (26. 7) καὶ τὴν διατ. 8. (37. 7) τῶν Βασιλ. ὁ κηδεμών δύναται ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς νὰ εἰσπράττῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐφῆβου, όταν ἦναι φόβος ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλετῶν, οὐδὲ ὑπάγεται ἡ προκειμένη περὶ πτωτικῆς τῆς ἐκχωρήσεως εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῆς ὀφειλικῆς περιουσίας.

Ἐπειδὴ, τοῦτου οὕτως ἔχοντος, ὁ ἀναιρεσιέντων ὤφειλεν, ἐὰν ἐκ τῆς πράξεως ταύτης προτεγένηται αὐτῷ, ἀνηλικίῳ τότε ὄντι, βλάβη, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς διὰ τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασεως ἐντὸς τετραετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, παρὰδεχόμενον τὸ ἐρεταῖον ὅτι εἶλον συμπληρωθῇ τὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ ἀναιρεσιέντος ὅτε ἐκίνησεν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, καὶ ἀποφηνόμενον ὅτι εἶναι διὰ τοῦτο ἀπαράδικτος, δὲν παρεμόρφωσε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τινὶ ὁσῶς δ' ἡρσηνευσεν καὶ ὀρθῶς ἐφήρμοσεν τὴν διατάξιν 7 τοῦ Κώδ. (2. 31) καὶ τὴν διάταξιν 7 τῶν Βασ. (10. 34), καθ' ἃς ἡ τετραετία τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστάσεως τρέχει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνηλικιότητος, μὴ ἐχούσης ἐφαρμογὴν τινὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς διατ. τοῦ τεμ. 4 Πρ. τῶν Πανδ. (27. 3), ὅπερ ἐφαρμόζεται όταν προσήται περὶ τῆς ἐκ τῆς ἐπιτροπείας εὐθείας ἀγωγῆς (actio tutelae directa), ἧς οἱ κινεῖται κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

ΑΠ. 246 (1864). Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 118 Βασ. (10. 4) εἰς πᾶν ἀνηλικίος ἐκποιήθη, κἀκεῖνος ἐπὶ πολλὸν χρόνον (ἤτοι ἐπὶ πεντε ἑνικοῦς συναπτοὺς ἀπὸ τῆς ἀνηλικιότητος) πτωπῆσθαι, βεβαιούται ἡ πρᾶξις, ἀδιόφορον δὲ εἰς ἐνήργησιν τὴν ἐκποίησιν (ὁ κηδεμών μετὰ τοῦ ἀνηλικίου, ἢ μόνος ὁ κηδεμών). καθότι ὁ νόμος ἐφαρμόζεται γενικῶς εἴτε ἀνήβου εἴτε ἀνήλικος πᾶν ἐξεποιήθη, κἀκεῖνος ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐπιώπησεν, ὡς καὶ ὁ ἀμέσως προηγούμενος, εἰς τὴν πρᾶξιν χωρὶς ἀποράσεως (sine decreto) γέγονε καὶ μὴδὲ μετῴντιστος ἐβεβαίωσε τὴν πρᾶξιν ἐφῆλιξ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παρηρμήνευσε τὸν νόμον ἀποφηνόμενον ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὴ ὀρθὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι τὰ ἀνήλικα τοῦ Π. ἐνηλικιωθέντα πρὸ πολλοῦ, ἐκύρωσαν τὴν ἀπαλλοτριώσιν διὰ τῆς ἐπὶ πενταετίας αἰωπῆς των, καὶ τοῦτο ἀποφηνόμενον τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ ἀνήλικα δὲν εἶχον μέρος εἰς τὴν ἀπαλλοτριώσιν, εἰσαγαγὼν τοιοιτοτρόπως διαστολὴν καὶ ὑπάρχουσαν εἰς τὸν νόμον· παρεβίασε δὲ συνάμα καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις Πολ. Δικ., μὴ διατάξαν τὰς ἀναγκαίας πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ εἰρημένου ἰσχυρισμοῦ ἀποδείξεις ὅπερ φέρεται ἀναίρεσιν.

79. Ὁ ἐπίτροπος ἀναλαμβάνει τὰ τῆς ἐπιτροπείας, τῆς μὲν δοτῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπιδοθῇ εἰς αὐτὸν ἢ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ἀπόφασις, πάσης δ' ἄλλης, ἀφ' ἧς λαβὴ γνῶσιν, ὅτι ἐκλήθη εἰς αὐτήν. Τῆς υποχρεώσεως ταύτης δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐπίτροπος, εἰάν προτείνῃ λόγον ἀπαλλαγῆς. Ἐάν ὁμως ἐπιμένῃ ἀρνούμενος ν' ἀναλάβῃ τὰ τῆς ἐπιτροπείας διαρκούσης τῆς περὶ ἀπαλλαγῆς δίκης, ἢ ἀρμοδία ἀρχὴ διορίζει προσωρινὸν ἐπίτροπον, κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τῆς πολ. δικονομίας. -- Ἐάν ἡ τῆς ἀπαλλαγῆς αἴτησις γενῇ δεκτὴ, ὁ ἀπαλλαγὴς οὐλόως εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς διαχειρίσεως. Ἐάν δὲ ἀπορριφθῇ, ἐνέχεται καὶ διὰ τὴν τοῦ προσωρινοῦ ἐπίτροπου διοίκησιν.

ΤΜΗΜΑ ΙΒ'.

Περὶ λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου.

80. Πᾶς ἐπίτροπος ὀφείλει λόγον τῆς ὅλης αὐτοῦ διοικήσεως μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς· τὰ δὲ πρὸς τοῦτο ἐξοδα βαρύνουσι μὲν τὸν ἐπιτροπευθέντα, προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου

ΑΠ. 122 (1871). Κατὰ τὸν περὶ ἐπιτροπείας νόμον, οἱ ἐπίτροποι ὀφείλουσιν, ἐκτὸς τῶν διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος δοθέντων λόγων τῆς διαχειρίσεως των, νὰ δώσωσι λόγον εἰς τοὺς ἐνηλικιωθέντας τῆς ὅλης αὐτῶν διοικήσεως, μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς (νόμου ἐπιτροπείας ἀρθρ. 80, 81 καὶ 83)· εἶναι δὲ ἄκυρος πᾶσα μετὰ τὴν ἀνη-

(κου καὶ κηδεμόνων νομικὴ πρᾶξις, ἀπαλλάττουσα τοῦτον τῆς εἰρη-
μένης λογοδοσίας οὐδ' ἀπαλλάσσει τῆς λογοδοσίας ἢ ἐπικύρωσις τοῦ
συμβιβασμοῦ δι' ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, κἂν ἐγένετο μετὰ δέκα
ἡμέρας ἀπὸ τῆς διαρκούσης τῆς ἐνηλικιότητος γενομένης λογοδοσίας.

ΑΠ. 124 (1848) Ε2 (1854) 336 (1861). Κατὰ τὸν Ν. 5 Βασ.
(37.7) Ν. 14 Βασ. (38.9) Ν. 54 Βασ. (9.1), συνδ. πρὸς Ν. 5 § 6
(26.7) καὶ Ν. μον. Κῶδ. (5.48), ὁ ἐπίτροπος, πρὶν ἢ παρα-
δώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως κατὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιτρο-
πείας, δύναται καὶ ὀφείλει μάλιστα νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν ὁρφανόν,
καίπερ ἐφθον καταστάνα, ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ δι' ὧν
τῶν βεθμῶν ὑπερασπιζόμενος τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν δικῶν,
οἷται ἤδη εἶχον ἀρχίσαι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐπιτροπείας.

ΑΠ. 62 (1854). Οὐδεὶς ὁμοίως νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸν πρῶτον ἐπι-
τροπον, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιτροπεύσαντα μητέρα, ἥτις ὅν εἶναι
καὶ νόμιμος κηδεμὼν τῶν ἐφθον τέκνων τῆς (Νεαρὰ 218 κεφ. ε'),
νὰ ἐπιχειρῇ ἐξ ὑπαρχῆς νέαν δίκην, ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῶν, μετὰ
τὴν παύσιν τῆς ἐπιτροπείας, εἴτε ἔδωκεν ἤδη λόγον τῆς διαχειρί-
σεως, εἴτε οὐ.

ΑΠ. 145 (1878). Ἐνόσω ὁ ἐπίτροπος δὲν ἔδωκε λόγον τῆς δια-
χειρίσεως του, δύναται νὰ ἐξακολουθῇ τὰς ἐκκρεμασθῆσας, ἐπομένως
καὶ νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς, ἀφορῶσαν εἰς τὰ συμφέροντα
τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν του, καίπερ ἐνηλικιωθέντων τῶν ἀνηλίκων
(Ν. 18' Βασ. (38.9) Ν. μον. Κῶδ. (5.48) καὶ νόμου περὶ ἐπιτρο-
πείας ἀρθρ. 38).

ΑΠ. 405 (1880). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 58 καὶ 80 τοῦ περὶ
ἐπιτροπείας νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ ἐπίτροπος, ὁ ἀπαλλαγείς ἢ παυ-
θείς, ὅν παύει τῆς ἐκκληρώσεως τῶν καθήκοντων αὐτοῦ, εἰμὴ ἀφ' αὐ-
κοινοποιήσῃ αὐτῷ ἢ περὶ τούτου ἀπεφασίς καὶ ὁ διορισμὸς ἄλλου
ἐπιτροπου, πρὸς ὃν ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἰδίας διαχειρίσεως.
Ἐνταῦθεν δ' ἐπεταί, ὅτι μέχρι τοῦ χρόνου τούτου δικαιούται καὶ
ὀφείλει νὰ παριστᾷ τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν καὶ
ἐπομένως νὰ κοινοποιήσῃ καὶ τὴν ὀριστικὴν ἀπαρσιν ὅπως ἀρχίσῃ
κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμίᾳ, καὶ τὴν παρεμπόρου-
σαν περὶ ἀποδείξεως, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς σχετικῆς διατάξεως· ἐπο-
μένως, ἡ τοιαύτη κοινοποίησις, κατὰ παραγγελίαν τοῦ τοιοῦτου ἐπι-
τροπου, εἶναι ἐγκυρὸς καὶ ἐπιφέρει τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα.

ΑΠ. 405 (1880). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 58, 114, 80 καὶ 88
τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου προκύπτει, ὅτι ἡ ἐπιτροπεία τοῦ ἀνηλίκου
ὡς καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ ἐπιτροπου δὲν παύει ἅμα ἐκείνος καταστῇ ἐν-
ήλικος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐγγράφου λογοδοσίας τοῦ ἐπιτροπου περὶ τῆς
ἰδίας διαχειρίσεως· ἐνταῦθεν δ' ἐπεταί, ὅτι ἕως τότε ὁ ἀντίδικος τοῦ
ἀνηλίκου δύναται ν' ἀπειθουγῇ κατὰ τοῦ ἐπιτροπου αὐτοῦ (καίπερ
γενομένου τούτου ἐνηλίκου) καὶ τὴν περὶ ἀναίρεσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ

ἀνηλίκου ἐκδοθείσης τελεσιδίκου ἐποφάσεως αἰτησιν, ἐκτὸς ἂν τῷ ἐγνωστοποιήθῃ ἤδη ἡ ἐνηλικιώσεως τοῦτου.

ΑΠ. 335 (1884). Μὴ γνωστοποιηθείσης τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἀνηλίκου εἰς τὸν ἀντίδικον, δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἤδη ἀρξαμένην δίκην, κατὰ τὸν Ν. 6 § 6 Π. (26. 7) καὶ Βασ. δ (37. 7).

81. Πᾶς ἐπίτροπος ὑποχρεοῦται πρὸς τοὺς-αὐτοὺς, καὶ διαρκούσης τῆς ἐπιτροπείας, νὰ διδῇ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, παρόντος τοῦ παρεπιτροπου, λόγον τῆς ἐνιαυσίας διαχειρίσεως· ἄλλως ὁ παρεπιτροπος ὀφείλει νὰ προκαλῇ αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου. Τὰ τῆς λογοδοσίας ταύτης ἐγγραφα γραφονται ἐπὶ ἀσήμου χάρτου.

82. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι ἀμισθος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις, τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ, νὰ ὀρίσῃ ἀμοιβὴν ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τῶν εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς καταβαλλομένων κόπων.

83. Πᾶσα νομικὴ πράξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, ὑποχρεοῦσα τοῦτον ὁπωσδήποτε, ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος· ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡμέρας ἐγένετο ἐγγραφὸς λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως, καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

ΑΠ. 203 (1870). Ἐκ τοῦ δ3 ἀρθ. τοῦ περὶ ἀνηλίκων καὶ ἐπιτροπείας νόμου κηρύττοντες ἄκυρον πᾶσαν νομικὴν πράξιν τοῦ ἀνηλίκου, ἐνηλίκου γενομένου, ὑποχρεοῦσαν αὐτὸν ὁπωσδήποτε ἢ ἐλαττοῦσαν τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας ἐγγυήσεις, γενομένην δὲ χωρὶς ν' ἀποδεικνύηται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ αὐτῆς ἐγένετο ἐγγραφὸς λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, δηλοῦται, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν τῆς ἀκυρότητος ὑποβάλλεται οὐχὶ μόνον ἡ μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου συναρθεῖσα νομικὴ πράξις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη γενομένη μετὰ τοῦ ἀνηλίκου αὐτοῦ καὶ ἄλλου, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ἐπίτροπον, καὶ ἀντ' αὐτοῦ διαχειρίσα-

μένου τὴν περιουσίαν ἐκείνου, συνεπαγομένη ὅμως τὴν τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν υποχρεώσεων τῶν ἐκ τῆς διαχείρισεως ταύτης πηγάζουσιν, διότι κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐκ τῆς υποτιθέμενης ἀπειρίας του ὁ ἀνήλικος βλέπεται ἐνῶ ὁ ἐπίτροπος ὡφελεῖται, ἢ ἀπ' εὐθείας συναλλαττόμενος μετ' αὐτοῦ, ἢ δι' ἀντιπροσώπου τοῦ διαχειρισμένου καὶ συναλλαττάμενου ἐν ὀνόματι τοῦ ἰδίου ἐπιτρόπου Ν. 50 Π. (3. 5.) περὶ ἀντικειμένων ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπῆλλαξε τὸν νῦν ἀναιρεσιβλητὸν ἐκ τῆς υποχρεώσεως νὰ δώσῃ κατὰ τὴν ἀγωνίην τῆς ἀντιδίκου τοῦ λόγον περὶ τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας τῆς, ἐπὶ λόγοις ὅτι αὕτη μετὰ προσηγηθεῖσαν ἔγκρισιν τῶν πράξεων τοῦ ὁμολόγησεν ὅτι δὲν ἔχει κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν δυνάμει τοῦ ὑπὸ τοῦ ἰδίου προσαχθέντος ὑπ' ἀρθ. 3059 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ ὅτι τοῦτο ἔχει κύρος, ὡς καὶ συναφθὲν μεταξὺ τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τοῦ ἀντιδίκου τῆς ὡς ἐκτερουσίου τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς τῆς αὐτῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ ὡς διαχειρισθέντος τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἐν ὀνόματι τῆς αὐτῆς ἐπιτρόπου, ἀφορᾷ πράξεις τῆς διαχειρίσεως τοῦ τῆς γενομένης ἐκτερουσίας τῆς ἀνηλικιότητος ἐκείνης, καὶ τῆς ὁποίας δὲν προσηγήθη, κατὰ τὴν ἀξιῶσιν αὐτῆς, οὔτε ἢ ἐν τῷ ἀρθ. 83 τακτικῇ λογοδοσίᾳ, ὡς ἢ δι' αὐτοῦ ὁριζομένη προθεσμίᾳ, διότι, καθὰ τὸ ἐφετεῖον ὡκεῖνη, τὸ ἀρθ. αὐτὸ ἀφορᾷ ὅθεν τὰς τοῦ ἀνηλίκου σχέσεις πρὸς τὸν ἐπίτροπον καὶ οὐχὶ τὰς σχέσεις τῶν ἐντολοδόχων καὶ διαχειριστῶν πρὸς τὸν ἤδη ἐνηλικιωθέντα ἀνήλικον· ἀλλ' οὕτω ἀπαφηνάμενην παρεξήγησε καὶ τὸν προσημειωθέντα νόμον τῶν Παράδεκτων, καθ' ὃν ἀπαλλασσόμενου τοῦ ἐντολοδόχου, ὡφελεῖται ὁ ἐντολέυς αὐτοῦ καὶ τὸ ἀρθ. 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, ὅπερ, ὡς ἐρεθῆ, εἰς τὰς ἐντίλους σχέσεις τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν ἐπιτροπευθέντα περιλαμβάνει καὶ τὰς εἰς τὴν διαχείρισιν ἐκείνου ἀναγομένας πράξεις τῶν ἐντολοδόχων, ἐξ ὧν ὁ ἀνήλικος, γενόμενος ἐνήλικος, υποχρεοῦται ἢ ἐλαττοῦται ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένη ἐγγυήσις· ἐνῶ δὲ τῆς ψευδοῦς αὐτῆς ἐρμηκείας τὸ ἐφετεῖον παρίηκε νὰ ἐξετάσῃ καὶ περὶ τῆς βασιμότητος τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰς ἐκτερουσίας περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις νὰ διατάξῃ κατὰ παραβίαν τῶν οὐκ ὡκείνων περὶ ἀποδείξεων διατάξεων τῆς πολ. δικονομ., ὅπερ ἐπάγειται ἀνάγκη.

All. 122 (1871). Κατὰ τὰ ἀρθ. 80, 81 καὶ 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, οἱ κηδεμόνες ὀφείλουσιν, ἐκτός τῶν, διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος, δοθέντων λόγων τῆς διαχείρισεως, νὰ δώσωσι καὶ λόγον τῆς ἐνηλικιωθείσης τῆς ὅλης αὐτῶν διοικήσεως μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς· αὐτοὶ δὲ εἶναι πᾶσα παρ' αὐτῆς ἢ ἐκ δικαιοῦματος αὐτῆς πρὸς τοῦ συζύγου γενομένη μετὰ τῶν κηδεμόνων νομικῇ πράξει, ἢ ἑκτεροῦς κηδεμόνα· τῆς εἰρημένης λογοδοσίας ἀπαλλάττει· οὐδ'

ἐπάγεται τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς λογοδοσίας ἐκείνης ἢ ἐπικύρωσις τοῦ συμβιβασμοῦ δι' ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν κἂν ἐγένετο μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς, διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος, γενομένης λογοδοσίας.

ΑΠ. 54 (1872). Κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπ. Ν., πᾶσα νομικὴ πράξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλικίου, γενομένου ἐνηλικίου, ὑπογραφεύσα αὐτὸν ὅπως δὴ ποτε, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἐγένετο ἐγγράφως λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως, καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων. (Ὅθεν ἀνάγκη, α) νὰ προηγηθῇ ἡ ὀριστικὴ 'λογοδοσία' β) ἡ λογοδοσία αὕτη νὰ δοθῇ ἐγγράφως γ) νὰ ἀποδειχθῇ αὕτη ἐγγράφως καὶ δ) νὰ παρέλθωσιν ἀπὸ τῆς λογοδοσίας ταύτης τοῦλάχιστον 10 ἡμέραι.

ΑΠ. 122 (1871). Ὁ σύζυγος λαβὼν τὴν ὅλην κληρονομικὴν μερίδα, δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐνασκήσῃ πᾶσαν περὶ αὐτῆς ἀγωγὴν ἐπομένως καὶ τὴν κατὰ τῶν κηδεμόνων περὶ λογοδοσίας καὶ ἀποδόσεως εἰς αὐτὸν παντός, ὅ,τι τυχὸν ὀφείλουσι τῇ συζύγῳ του (ἄρθρον 1025 πολ. δικον.).

ΑΠ. 158 (1878). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 103 τοῦ περὶ ἀνηλικίων κλπ. ἀστικοῦ Νόμου, ὁ τῆς ἐπιτροπείας λογαριασμὸς διδεται ὑπὸ τοῦ πρώην ἐπιτρόπου εἰς τὸν χειράφετον, οὗτος δὲ δὲν δύναται νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὸν ἀνεὺ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνου του. Ἀφοῦ δὲ ὁ Νόμος ἐν τῷ οἰκείῳ τούτῳ ἄρθρῳ δὲν ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύρος τῆς ἐγκρίσεως τῆς λογοδοσίας ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἄλλην τινὰ διατύπωσιν πλὴν τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνου αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 83 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἥτις, ἐξαιρετικὴ οὖσα, πρέπει στενῶς νὰ ἐφαρμόζηται εἰς τὴν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου προνοημένην περίπτωσιν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Νόμος ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ 103 οὐδὲ κἂν μνησθῇ ποιεῖ τῆς ἐτέρας τοῦ 83 διατάξεως, ὅπερ βεβαίως ἤθελε πράξει ἐὰν ἐσκόπει τὴν τήρησιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς χειραφείας· ὁ δὲ λόγος, ἐφ' οὗ αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις στηρίζονται, αἱ τὴν ἐναντίαν δοξάν δεχθεῖσαι, ὅτι, δηλαδή, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 110 τοῦ αὐτοῦ Νόμου αἱ τοῦ χειραφέτου πράξεις, αἱ συναινέσει τοῦ κηδεμόνου ἐνεργουμέναι, θεωροῦνται κατὰ τὴν ἰσχὺν ὡς πράξεις ἀνηλικίου, ὑπόκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 83, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς· τὸ μὲν, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο προνοεῖ, ὡς ἐρρήθη, εἰδικὴν περίπτωσιν, τὴν πρὸς τὸν ἀνηλικιον, ἐνηλικιον γενομένον, δόσιν τοῦ λογαριαμοῦ τῆς ἐπιτροπείας καὶ δὲν περιέχει διατάξιν γενικὴν ἀναφερομένην εἰς ὅλας ἐν γένει παντός ἐνηλικιον τὰς πράξεις, περὶ ταύτης δὲ τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως ἐπὶ χειραφείας προνοεῖ ἄλλως τὸ ἄρθρ. 103, ὅπερ σαφῶς οὐδὲν χρεῖζει πρὸς ὁρθεὴν κατάληψιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, τῆς ἐπικουρίας τοῦ ἄρθρ. 83, οὔτε ἄλλης ἐρμηνείας ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ τελευταίου ἄρθρου, ὅπως ἀσχετοῦ ὄντος πρὸς ἐκεῖνο ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων

περιπτώσεων, καὶ τῆς ἀνάγκης, δι' ἣν ἐν ἑκατέρῳ τῶν ἄρθρων αὐτῶν εἰδική προστασία χορηγείται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου· τὸ δέ, διότι, προκειμένου περὶ ἀκυροτήτων, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογή.

ΑΠ. 34 (1879). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 103 τοῦ περὶ ἀνηλικίων κλπ. Νόμου τῆς 19 Αὐγούστου 1861, ὁ τῆς ἐπιτροπείας λογαριασμὸς δίδεται πρὸς τὸν χειράφετον· ἀλλ' ἵνα ἐγκρίνη ἡ χειράφετος τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἐπιτρόπου, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 110 τοῦ αὐτοῦ νόμου, αἱ παρα τοῦ χειράφετου συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος ἐνεργούμεναι πράξεις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰσχύν ὥσπερ ἐγένετο παρ' ἐνηλίκων· ἀντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ὁ χειράφετος ἀνήλικος, ἐνεργῶν συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος, ἐπιχειρεῖ πράξιν ἔχουσαν τὴν αὐτὴν ἰσχύν ὥσπερ ἐγένετο παρ' ἐνηλίκου. Ἀφοῦ δὲ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 73 τοῦ προρρηθέντος νόμου, πᾶσα νομικὴ πράξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, ὑποχρεοῦσα τοῦτον ὁπωσδήποτε ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένας ἐγγυήσεις, λογίζεται ἀκυρτος, ἂν δὲν ἀποδεικνύηται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοῦλάχιστον πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡμέρας ἐγένετο ἐγγραφὸς λεπτομερὲς λογοδοσία τῆς διὰ τὴν διαχείρισίν αὐτοῦ καὶ παραδόσεως τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἔσται προδήλως, ὅτι ἡ διὰ τὸ κύρος πάσης μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, διαγεγραφομένη ὑπὸ τοῦ 83 ἀρθροῦ, ὡς ἀνωτέρω, διατύπωσις ἀπαιτεῖται νὰ τηρήθῃ καὶ κατὰ τὴν πρὸς τὸν συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος ἐνεργούντα χειράφετον ἀνήλικον ἀπομένην ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ λογοδοσίαν, καθόσον καὶ κατὰ τὴν περιπτώσιν ταύτην ὁ αὐτὸς ὑφίσταται λόγος, ὅστις ὑπηγόρευσε τὴν διατάξιν τοῦ εἰρημένου 83 ἄρθρ. πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀπελευθέρου καὶ τὴν ταχείαν ἀνάληψιν τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας τοῦ ἐπιζητούντος ὄρφανου, ἐνηλίκου γενομένου· τευτέστι καὶ ἐνταῦθα δίδεται ὁ λογαριασμὸς ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν χειράφετον ἀνήλικον, καὶ ἐπομένως ἀπ' εὐθείας συναλλάσσεται ὁ χειράφετος μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποῦν τέως διατίκει, οὐδαμῶς δὲ διὰ τῆς ἀπλῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ χειράφετου ἐγκρίσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου δυνάμενου λογαριασμοῦ ἀποσποδύνται οἱ κίνδυνοι, οὓς ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὴν τοῦ 83 ἄρθρου διάταξιν.

ΑΠ. 275 (1861). Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ Δ. ὡς κηδεμόνος, καὶ οὐχὶ ὡς ἐκτελεστοῦ, κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα, καταλαβόντος καὶ διαχειριζομένου τὴν περὶ ἧς πρόκειται περιουσίαν, ἤρμοζεν, ὡς καὶ κατὰ τοῦ συγκηδεμόνος Μ., ἡ τῆς ἐπιτροπείας ἀγωγή (Τεμ. 1 § 24, τεμ. 4 Π. (27, 3) καὶ τεμ. 1 § 2, (27, 4)· ὡς τοιαύτη δὲ ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἡ προκειμένη, συμφώνως πρὸς τὰς αἰτιολογίας, κατὰ τὰς κρίσεις αὐτῆς, ὑπὸ τὸν δικάσαντος δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, καὶ τοῦ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἐξηγηθέντος τούτου καὶ περὶ τοῦ κύρους

τῶν τῆς διαθήκης αἰρέσεων. Τῆς κηδεμονίας δὲ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Π. παυσάσης δυνάμει τῆς χρηρηγηθείσης αὐτῷ συγγνώμης ἡλικίας ('Αρμ. (1, 12) 18, ἀποτέλεσμα νόμιμον τῆς ἀγωγῆς ἦτο, πλὴν τῆς λογοδοσίας, καὶ ἡ ἀπόδοσις ὑλοκλήρου τῆς ἐπ' ὀνόματι τούτου παρὰληφθείσης καὶ διαχειρισθείσης ὑπὸ τῶν κηδεμόνων αὐτοῦ περιουσίας.

ΑΠ. 90 (1887). Τὸ ἄρθρ. 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, κατ' ὃ πᾶσα νομικὴ πράξις μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλικίου, γενομένου ἐνηλικίου, ὑποχρεοῦσα αὐτὸν ὁπωσδήποτε ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος πρὸ τῆς λογοδοσίας τῆς ὅλης διαχείρισεως καὶ παραδόσεως τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, δὲν ἐφαρμόζεται, προκειμένου περὶ συμβάσεως, συνολογηθείσης μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν, μετὰ τρίτου καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

ΑΠ. 90 (1887). Ἡ ἐκ τῆς ἁλλείψεως τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀκυρότης τῶν πράξεων τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι σχετικὴ, ὡς τοιαυτὴ δὲ δύναται νὰ καλυφθῇ διὰ τῆς μεταγενεστέρως ἐγκρίσεως τοῦ ἀνηλικίου, ὑπὲρ οὗ ἐτάχθησαν, ἐνηλικίου καταστάτος. Τὰ κατ' ἔρεσιν ἄρα δικάσαν Πρωτοδικεῖον οὐδέποτε διατάζειν τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, οὐδὲ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 61 παρεδέξαν, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀνὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων γενομένη ἐκχώρησις λόγῳ κληρονομικῆς μερίδος καὶ προικος τῆς ἐπιδόκου ἀπαιτήσεως ἐκαλύφθη διὰ τῆς ἐπειθοῦσης ἐγκρίσεως. Ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου πᾶσα νομικὴ πράξις μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλικίου γενομένου ἐνηλικίου ὑποχρεοῦσα αὐτὸν ὅπως δῆποτε, ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος πρὸ τῆς λογοδοσίας τῆς ὅλης διαχείρισεως καὶ παραδόσεως τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσήλουμένης ἀποφάσεως, ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου, ἐδίεξαν ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη ἐγκρίσις δὲν ἀφορᾷ πρᾶξιν ἀναγομένην εἰς τὴν λογοδοσίαν τῆς ἐπιτρόπου μητρος, ἀλλὰ πρᾶξιν τῆς ἀναιρεσιδύσεως τῆς ἀδελφῆς τῆς Α. ὡς πρὸς τὴν διανομὴν κληρονομικῆς περιουσίας μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τῆς. Ἐπομένως ἀφ' οὗ τὸ Πρωτοδικεῖον παρεδέξατο ταῦτα, κατὰ τὴν μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν του, ὁρθῶς ἀπεφάνετο ὅτι ἐν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ διατάξις τοῦ ἁρθρου 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου.

84. Ἀφ' ἧς ἡμέρας περαιωθῇ ἡ λογοδοσία, τὸ πρὸς τὸν ἐπιτροπευθέντα παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ὀφειλόμενον ποσὸν φέρει τόκον.

85. Πᾶσα ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἐκ τῆς οὐκ

Δημόσιον Κεντρικὴν Βιβλιοθηκὴν Βέροιας

κήσεως τῆς ἐπιτροπείας προκύπτουσα, παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνηλίκου. — Ἡ παραγραφή αὕτη δὲν ἐκτείνεται εἰς τὸ ἐκ τοῦ δοθέντος λογαριασμοῦ τῆς διαχειρίσεως ἐκκαθαρισθὲν ὑπόλοιπον.

86. Ἡ ἐπιτροπεία εἶναι ὑπηρεσία προσωπική, εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐπιτρόπου μὴ μεταβαίνουσα· διατελοῦσιν ὁμῶς οὗτοι ὑπεύθυνοι ἕνεκα τῆς διαχειρίσεως τοῦ παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντος· ἐνήλικοι δὲ ὄντες, ὀφείλουσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν διαχείρισιν ταύτην, μέχρις οὗ ἕτερος ἐπίτροπος ἀναλάβῃ αὐτήν.

ΤΜΗΜΑ ΙΓ'.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.

87. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας φυσικῶν τέκνων ἀναγνωρισθέντων, ἰσχύουσιν ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 10, 11, καὶ 13 ἕως 18.

88. Εἰς ἀνήλικον φυσικὸν τέκνον, μὴ ἀνεγνωρισμένον, ἢ ἀναγνωρισθὲν μὲν, μὴ ἔχον δὲ ἐπίτροπον κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, διορίζει ἐπίτροπον τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν.

89. Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν φυσικῶν τέκνων διορίζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν παρεπίτροπος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα διαγράφονται ἐν τῷ Γ' τμήματι τοῦ παρόντος κεφαλαίου.

90. Τὰ ἐν τοῖς τμήμασι Η' καὶ Θ' τοῦ παρόντος κεφαλαίου ὠρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.

Συγγενικὸν συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων δὲν ὑπάρχει. Καθ' ὅς δὲ περιπτώσεις ἐπὶ νομίμων τέκνων ἀπαιτεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ συγγε-

νικοῦ συμβουλίου, ἀναπληροῖ αὐτὸ ὁ ἀρμοδίος εἰρηνοδίκης.

91. Τὴν ἀνατροφὴν φυσικῶν τέκνων ἀνατίθῃσι τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὸν ἐπίτροπον αὐτῶν, ἢ εἰς ἄλλον, ὃν ᾔθελεν ἐγκρίνει.

92. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 58—60 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ φυσικῶν τέκνων.

93. Ὁ ἐπίτροπος πωλεῖ, κατὰ τὰς ἐν τῷ ἀρθρῷ 61 διατυπώσεις, τὰ κινητὰ τοῦ ἀνηλίκου, τῶν ὁποίων τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψεν ὁ ἀρμοδίος εἰρηνοδίκης.

94. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου ἀναγκαίας δαπάνης, αἱ πωλήσεις, αἱ ἐκμισθώσεις, καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων αὐτοῦ γίνεται κατὰ τὰ ἀρθρα 63—72.

95. Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται, ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀποποιηθῇ κληρονομίαν, περιελθούσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, ἢ δὲ ἀποδοχὴ δὲν γίνεται ἄλλως ἢ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς.

96. Ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν, ἐὰν συνεπάγωνται ὑποχρεώσεις, ἢ ν' ἀποποιηθῇ δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν, ἢ νὰ προκαλέσῃ διανομὴν περιουσίας ἀνηκούσης εἰς τὸν ἀνήλικον, ἢ νὰ συμβιβασθῇ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς τριακοσίας δραχμὰς. Διὰ νὰ κινήσῃ πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν τριακοσίων δραχμῶν, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοιούτων ἀγωγῶν δίκης, ἢ νὰ συναινέσῃ εἰς ἀγωγὴν ἢ ἀπόφασιν περὶ τοιούτων ἀντικειμένων, ἀπαιτεῖται αἰτιολογημένη γνωμοδότησις δικηγόρου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως.

97. Τὰ ἀρθρα 78—86 ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τῶν φυσικῶν τέκνων, ἢ δ' ἐν τῷ ἀρθρῷ 81

ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἐπίτροπον ἐτησίᾳ λογοδοσίᾳ γίνεται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χειραφείας καὶ κηδεμονίας.

98. Ὁ γάμος συνέπάζεται αὐτοδικαίως τὴν χειραφείαν.

ΑΠ. 237 (1867). Ἐπειδὴ ἡ Δ. Π. ἅμα ἐνομφεύθη, ἐγένετο αὐτοδικαίως χειραφετος, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 98 τοῦ περὶ ἀνηλίκων καὶ ἐπιτροπείας νόμου, καὶ ἔπαυσεν ἔκτοτε ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιτροπεία τοῦ πατρὸς τῆς Δ. Π. ὅστις, ἐπομένως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διατροφῆς προκειμένην ἀγωγὴν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, ὡς ἐπράξε' διότι οἱ χειραφετοὶ ἀνήλικες παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου, εἴτε ὡς ἐνάγοντες εἴτε ὡς ἐναγόμενοι, κατὰ τὸ ἄρθρον 105 τοῦ ἀνωτέρου νόμου, αὐτοπροσώπως, ἔχουσι δὲ χρεῖαν μόνον τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, κηρύξαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1123 ἀποφάσεώς του ἀπαράδεκτον τὴν παρὰ τοῦ Δ. Π. ἐγερθεῖσαν μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἀγωγῆν, ὡς μὴ ἔχοντος τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὰ ἄρθρα 98, 102 καὶ 105 τοῦ ρηθέντος νόμου.

ΑΠ. 351 (1893). Ναὶ μὲν διὰ τοῦ γάμου ἐπέρχεται ἡ χειραφεία, ἀλλ' ὑποτίθεται ἔγκυρος γάμος, διότι ὁ ἄκυρος οὐδὲν παράγει ἀποτέλεσμα. Διὰ δὲ τῆς ἀγωγῆς, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἀκυρότητος τοῦ γάμου δι' ἑλλειψιν συναίνεσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτροπῶν τῆς ἀνηλικίας, πρόκειται νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐγκυροῦ γάμου, ἐν ἀντιδικίᾳ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἀνηλικίας, διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος, εἰς ἀπαιτῆται ἢ μὴ ἡ ἐν λόγῳ συναίνεσις, ὅπερ ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα τοῦ κύρους τῆς χειραφετήσεως.

99. Ὁ ἀνήλικος, συμπληρώσας τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δύναται νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ, εἰς ἀντικρίαν, ὑπὸ ἐπιτροπείαν, πρὶν τῆς μητρὸς, λαμβανούσης ἐπὶ τούτῳ τὴν συναίνεσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἡ χειραφεία τελεῖται διὰ δηλώσεως τοῦ χειραφετοῦντος γινομένης παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῳ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

ΑΠ. 147 (1872). Τὸ ἄρθρ. 137 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου καθήρξησε πάντας τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Δικαίου, τοὺς εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ νόμου τούτου ἀναγομένους, ἐπομένως καὶ ὁ νόμος δ Π. (37. 12), ὅστις ἀφορᾷ εἰς πατέρα ἀναγκασθέντα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ χειραφετησῇ τὸν υἱὸν του, καθήρξηθη, διότι σήμερον ἰσχύουσιν ἄλλαι διατάξεις τοῦ εἰρημένου νεωτέρου νόμου περὶ χειραφεσίας.

100. Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δύναται νὰ χειραφετησῇ τὸν ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελοῦντα καὶ συμπληρώσαντα τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὀρφανὸν μητρὸς ἀνηλικόν, ἐὰν κρίνῃ αὐτὸν χειραφεσίας ἄξιον. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ χειραφεσία γίνεται διὰ τοῦ βουλευμάτος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

101. Ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, κατ' αἴτησιν τοῦ ἐπιτροπου, ἢ τῶν μέχρι τετάρτου βαθμοῦ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, πρὸς διάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν περὶ χειραφεσίας. Δύναται δὲ ὁ εἰρηνοδίκης καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἀνηλίκου νὰ συγκαλέσῃ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον.

102. Ὁ χειραφετηθεὶς ἀνήλικος διατελεῖ ὑπὸ κηδεμονίαν, ἣτις πρὸ πάντων ἀνήκει οὐτοδικαίως εἰς τὸν πατέρα· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν κηδεμονίαν αὐτοῦ καλουμένων προσώπων, τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς, τῆς παρατήσεως, τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς παύσεως ἀπὸ τῆς κηδεμονίας, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐπιτροπείας διατάξεις, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 17 καὶ 18 ὁρισμένων.— Ἀνήλικος δὲ γυνή, ὀρφανὴ πατρὸς, διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ συζύγου.

103. Ὁ τῆς ἐπιτροπείας λογαριασμὸς δίδεται πρὸς τὸν χειράφετον· ἀλλ' ἵνα ἐγκρίνῃ ὁ χειράφετος τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνου. Ἐὰν δὲ οὗτος ᾗτο ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου, τὸ ἁρμοδίον δικαστήριον διορίζει, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, εἰδικὸν κηδεμόνα, ἵνα ἐφορεύσῃ κατὰ τὴν λογαδοσίαν.

ΑΠ. 158 (1878). Ἀφοῦ ὁ περὶ ἐπιτροπείας νόμος ἐν ἄρθρῳ 103 δὲν ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύρος τῆς ἐγκρίσεως τῆς λογοδοσίας ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἄλλην τινὰ διατύπωσιν ἐκτὸς τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ τῆς ἐξαιρητικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἄρθρ. 103 οὐδὲ κἂν μνείαν ποιεῖται τῆς τοῦ ἄρθρ. 83 διατάξεως, ὡς περ βεβαίως ἤθελε πράξει, ἐὰν ἐσκόπει τὴν τήρησιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς χειραφείας.

ΑΠ. 367 (1878). Ἡ διὰ τὸ κύρος πάσης μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 83 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου διατύπωσις, ἀπαιτεῖται νὰ τηρηθῇ καὶ κατὰ τὴν πρὸς τὸν, συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, ἐνεργοῦντα χειράφετον ἀνηλικὸν διδομένην ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ λογοδοσίαν, διότι καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ αὐτὸς ὑφίσταται λόγος, ὅστις ὑπεγάρεισε τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρ. 83 πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀπείρου καὶ τὴν ταχείαν ἀνάληψιν τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἐπιζητούντος ὄρφανου, ἐνηλίκου γενομένου· τουτέστι καὶ ἐνταῦθα δίδεται ὁ λογαριασμὸς ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν χειράφετον ἀνηλικὸν, καὶ ἐπομένως ἀπ' εὐθείας συναλλάσσεται ὁ χειράφετος μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου του, οὐδαμῶς δὲ διὰ τῆς ἀπλῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἐγκρίσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου διδομένου λογαριασμοῦ ἀποσποῦνται οἱ κίνδυνοι, οὓς ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 83.

104. Ὁ χειράφετος δύναται νὰ ἐκμισθόνῃ τὰ μὲν ἀστικά αὐτοῦ ἀκίνητα ἐπὶ τριετίαν τὸ πολὺ, τὰ δὲ ἀγροτικά, ἐπὶ ἑξαετίαν τὸ πολὺ, ἢ νὰ δίδῃ αὐτὰ εἰς ἐπίμορτον καλλιέργειαν κατὰ τὸ ἄρθρον 71, καὶ νὰ εἰσπράττῃ ἐπὶ ἐξοφλήσει τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας αὐτοῦ κινητῆς καὶ ἀκινήτου. Ὡσαύτως δύναται νὰ ἐπιχειρῇ ὡς διαχειριστὴς πᾶσαν πράξιν πρὸς συντήρησιν ἢ βελτιώσιν αὐτῆς· αἱ δὲ διὰ τῶν πράξεων τούτων συμφωνηθεῖσαι ὑποχρεώσεις περιστέλλονται, ἂν ὧσιν ὑπερβίηται, κατ' αἵτησιν αὐτοῦ ἢ τῶν ἀνιόντων, ἢ ἐν ἐλπίσει αὐτῶν, τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἀλλ' ὁ μετὰ τοῦ χειραφέτου συναλλαχθεὶς ἔχει τότε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως, ἐπανερχομένων τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸς τῆς συμβάσεως κατάστασιν, ἂν τοῦτο ἦ ἐφικτόν.

105. Ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, οὔτε ὡς ἐνάγων, οὔτε ὡς ἐναγομένος, ἐπὶ διαφορῶν μὴ ἀναγομένων εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, οὔτε νὰ δεχθῇ χρηματικὰ κεφάλαια ὀφειλόμενα αὐτῷ, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, ὅστις προντίζει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἀσφαλούς καὶ ἐπωφελούς διαθέσεως τῶν ληφθέντων χρημάτων. — Ἡ αὕτῃ συναίνεσις ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ μεινάντων χρημάτων.

ΑΠ. 237, 238 (1867), 66 (1868). Διὰ τοῦ γάμου ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἡ χειραφασία τοῦ ἀνηλικίου (νόμος ἐπιτροπ. 98), ἐπομένως ὁ τέως ἐπίτροπος δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ὑπὸ τὴν ἰδίαν ταύτην, διότι οἱ χειράφετοι ἀνηλικοί παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου εἴτε ὡς ἐνάγοντες, εἴτε ὡς ἐναγομένοι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 105 τοῦ ἀνωτέρω νόμου, αὐτοπροσώπως, χρῆζουσιν δὲ μόνον τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος.

ΑΠ. 109 (1872). Ὁ κηδεμὼν τοῦ χειραφέτου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἐνάγων διὰ δικαιώματα τοῦ χειραφέτου, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα ταῦτο ἀποκλειστικῶς ἀνήκει εἰς τὸν χειραφετον αὐτόν, προσαπαιτεῖται δὲ πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐκ μέρους τούτου ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ τότε μόνον, ὅσῳς πρόκειται περὶ διαφορᾶς, μὴ ἀναγομένης εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του (ἄρθ. 105 νόμου περὶ ἐπιτροπείας). Συνεπῶς πρὸς ταῦτα, ἡ ἀγωγή, ἡ οὐχὶ ὑπὸ τῆς χειραφέτου τῇ συναίνεσει τοῦ συζύγου της, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ συζύγου, ὡς κηδεμόνος αὐτῆς, ἐγερθεῖσα εἶναι ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος, καίπερ ἐγκριθεῖσα καὶ παρὰ τῆς χειραφέτου μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά της.

ΑΠ. 237 (1876). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 105 τοῦ περὶ ἀνηλικίων νόμου τῆς 17 Αὐγούστου 1861, ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου οὔτε ὡς ἐνάγων, οὔτε ὡς ἐναγομένος, ἐπομένως οὔτε ὡς ἀνακόπτων, ἐπὶ διαφορῶν, μὴ ἀναγομένων εἰς πράξεις τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας του, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, ἀρὰ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἐπεται, ὅτι ὁ κηδεμὼν τοῦ χειραφέτου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου διὰ δικαιώματα τοῦ χειραφέτου, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα ταῦτο ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τούτον καὶ μόνον ὅσῳς πρόκειται περὶ διαφορᾶς, μὴ ἀναγομένης εἰς πράξεις τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας τοῦ χειραφέτου, προσαπαιτεῖται πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ἡ τοῦ κηδεμόνος συναίνεσις.

ΑΠ. 274 (1884). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 105 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου.

ὁ χειράφετος ἔχει τὴν ἱκανότητα τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως, ὡς προσαπαιτουμένης ἀπλῶς καὶ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος· ἐντεῦθεν ἐπεταί, ὅτι ὁ κηδεμὼν δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ παρίσται ἐπὶ δικαστηρίου τὸν χειράφετον.

106. Ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ μετοχὰς ἐταιριῶν, δημόσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμολογα, ἢ τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα, οὔτε νὰ μεταβιβάσῃ τοιαῦτα εἰς ἄλλους ἐπ' ἄλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα αὐτοῦ, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος, καὶ τῶν διατυπώσεων, ὅσας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου.

ΑΠ. 24 (1859). Κηδεμὼν, καταβάλλων ὑπὲρ τῆς περιουσίας τοῦ κηδεμονευομένου ἐπιμέλειαν οἶαν καὶ εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, δὲν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ δοθέντος παρ' αὐτοῦ δανείου (Νεαρ. 72 κεφ. η').

ΑΠ. 155 (1892). Προκειμένου περὶ συστάσεως προίκος, ἢ σύμθεσις ἢ γενομένη πρὸς τοῦτο μεταξύ τῆς ἀνηλίκου συζύγου, ὡς προικοδότου, καὶ τοῦ συζύγου, ὡς προικολήπτου καὶ συνάμα ὡς κηδεμόνος, συναινέσαντος εἰς τὴν προίκισιν, εἶναι ἄκυρος, διότι ὑπῆρχε σύγκρουσις συμφερόντων καὶ ἐστερεῖται ὡς ἐκ τούτου ὁ σύζυγος τῆς ἐξουσίας νὰ παράσχω τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐξ ἀναλογίας τῆς περὶ διορισμοῦ εἰδικοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος διατάξεως τῶν ἀρθρ. 9 καὶ 103 τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου, ἔδει, πρὸς τὸ κύρος τῆς πράξεως, νὰ διορισθῇ εἰδικὸς κηδεμὼν, ὅπως συναινέσῃ εἰς ταύτην, ἀπαιτουμένης ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 106 τῆς συναινέσεως κηδεμόνος, προκειμένου περὶ συστάσεως διατετιμημένης προίκος ὑπὸ χειραφέτου.

ΑΠ. 186 (1870). Ὁ χειράφετος ἀνήλικος, δυνάμενος, κατὰ τὰ ἀρθρα 66 καὶ 106 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, νὰ δανείζηται ἐπὶ ὑποθήκῃ, τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου καὶ τῇ συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, ἰσχυρῶς ἐνεργεῖ τοιαῦτα θάνατα καὶ δι' ἄλλου καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ κηδεμόνος, ἐντελλόμενος αὐτῶ, ἢ ἐγκρίνων τὰ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τοῦτο πραχθέντα, ὡς καὶ ὁ ἐνήλικος.

ΑΠ. 71 (1874). Τὰ ἀρθρ. 106 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, μνημονεύον ρητῶς τὰς πράξεις, ἅς ὁ χειράφετος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, δὲν συγκαταριθμεῖ μεταξύ αὐτῶν καὶ τὰς ἐνεκα θανάτου δωρεὰς κινητῶν, μὴ μεταρρυθμίσαν ὡς πρὸς τοῦτο τὸν Ν. 5 Π. (28.1), καθ' ὃν ὁ ἔφηβος ἀνήλικος δύναται νὰ διαβιβάσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ διὰ δωρεᾶς αἰτίᾳ

θανάτου Ν. 32 § 8 (24.1) τὸ δὲ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἀφορᾷ εἰς τὰς μεταξὺ ζώντων πράξεις τῶν ἀνηλίκων.

ΑΠ. 171 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 106 τοῦ ΧΠΘ' τοῦ 1861 Νόμου, ὅρισαν ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἀνηλίκου ἐπιχειρήσιν τῶν αὐτοῦ ἀναφερομένων πράξεων, ἐν αἷς καὶ τὸ δάνειον καὶ ἡ παραχώρησις ἀπολυτῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων περιλαμβάνονται, δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος, ἀλλ' ἐπιβάλλεται προσέτι καὶ ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων, ὅσας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου, ἐνόησε προδήλως νὰ παραπέμψῃ εἰς τὰς περὶ τούτων ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου διοίκησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου καθοριζομένης διατυπώσεις καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἄρθρον 68, ὅπερ, μεταξὺ τῶν ἄλλων διατυπώσεων, ἀπαιτεῖ καὶ τὴν προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐκδομένην δικαστικὴν ἀδείαν, ἐνιαίον δὲ σύστημα διοικήσεως τῆς περιουσίας τῶν χειραφέτων ἀνηλίκων καθιερώσας ὁ νόμος αὗτος, οὐδεμίαν ἐποίησε διάκρισιν μεταξὺ χειραφέτων διατελούντων ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρὸς καὶ χειραφέτων διατελούντων ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἐτέρου προσώπου, ὥστε διὰ πάντας οἱ αὐτοὶ ἀρμόζουσιν ὅροι καὶ τύποι τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν, ὡς ἐκ τῶν ἁρθρῶν 102 καὶ ἐπομένων φανερώς δείκνυται. Κατὰ συνέπειαν, δεχθέν τὸ ἐφετέριον ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος, χειραφέτου ἀνηλίκου ὄντος καὶ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατελοῦντος, σύναψιν τοῦ ἐν τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ ἀναφερομένου δανείου καὶ τὴν παραχώρησιν ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτου αὐτοῦ, δὲν ἀπητεῖτο νὰ προηγηθῇ γνωμοδότησις τοῦ οἰκείου συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' ἤρκει μόνη ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος καὶ ἡ δικαστικὴ ἀδεία, ψευδῶς τὰς εἰρημένους παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ἡρμήνευσε.

ΑΠ. 260 (1892). Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς δάνειον γενόμενον πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν ἀνακοπτόντων, ἀνηλίκων μὲν ὄντα ἀλλὰ καταπτάντα δι' αὐτοῦ πλουσιώτερον, πείσαντα δὲ τὸν δανειστήν διὰ δόλου, ὅτι ἦν κατὰ τὴν συνομολόγησιν αὐτοῦ ἐνήλικος· ἀρνηθέντος δὲ τοῦ ἐναγομένου τὰ γεγονότα ταῦτα, ἀνάγκη παρίστατο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων εἰς ἀπόδειξιν αὐτῶν ὡς ἀποτελούντων τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἥτοι πρῶτον μὲν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἔλαβε τὸ ποσὸν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δανείου τῶν χιλίων δραχμῶν· δευτέρον ὅτι κατέστη δι' αὐτοῦ πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς, καὶ τρίτον ὅτι διὰ δολίων μέσων ἐπεισε τὸν δανειστήν, ὅτι ἦν ἐνήλικος.

107. Ἐκτός τῆς ἐκ γάμου χειραφείας, πᾶς ἄλλος χειραφέτος, οὗτινος αἱ ὑποχρεώσεις περισταλῶσι, δύναται νὰ στερηθῇ τῆς χειραφείας διὰ πράξεως τοῦ

πατρός, ἢ τῆς μητρός, ἢ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.
κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 99 καὶ 100 διαγεγραμμένας
καταπτώσεις.

108. Ἄμα ἡ χειραφεσία ἀνακληθῇ, ὁ ἀνήλικος
προβάλλεται αὐθις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός ἢ ἐπι-
τροπῶν, παρατεινομένην μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ,
καίρουμένης μόνης τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 98 περιπτώσεως.
— Ἡ τῆς χειραφεσίας ἀνάκλησις σημειοῦται εἰς τὸ πε-
ρίθωρον τῆς περὶ χειραφεσίας πράξεως.

109. Χειράφετος ἐμπορίαν μετερχόμενος, λογί-
ζεται ἐνήλικος, ὡς πρὸς τὰς πράξεις, ὅσαι τὴν ἐμπορίαν
αὐτὴν ἀφορῶσιν.

ΑΠ. 57 (1877). Ἐπειδὴ τῆς τοῦ ἀρθρου 109 τοῦ περὶ ἀνηλί-
κων κλπ. νόμου διατάξεως, καθ' ἣν χειράφετος ἐμπορῶν μετερχό-
μενος λογίζεται ἐνήλικος ὡς πρὸς τὰς πράξεις ὅσαι τὴν ἐμπορίαν
αὐτὴν ἀφορῶσιν, μὴ ὀριζούσης ὅτι καὶ πᾶς χειράφετος δύναται νὰ
ἐνασχῇ τὴν ἐμπορίαν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἐμπορικὰς μόνον δυνά-
μει τῆς χειραφεσίας, ἡ ὁρθὴ ἐννοια κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ
πνεῦμα αὐτῆς ἐστίν ὅτι ὁ χειράφετος ἀνήλικος δύναται νὰ ἐνασχῇ
τὴν ἐμπορίαν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἐμπορικὰς, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀπο-
κρίσῃ τὴν πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὴν ἐμπορίαν ἱκανότητα κατὰ τοὺς
ἰσχυροὺς ἐμπορικοῦ νόμου, ἀρθρου 2. Ὅθεν, ἀμφοτέρων τῶν
διατάξεων τούτων συμβιβασζομένων πρὸς ἀλλήλας, ἐκ τοῦ ἀρθρου 109
περὶ ἀνηλίκων νόμου, ὡς μεταγενεστέου, δὲν κατηργήθη τὸ ἀρ-
θρον 2 ἐμπορικοῦ νόμου ὡς προγενεστέου ὥστε ἡ προσβαλλομένη
ἐκείνου βᾶσιν ἔχουσα μόνον ὡς πρὸς τὸ ἐγκυρῶν τῆς ἐπιδίξου
ἐναλλαγματικῆς ὅτι καὶ ἀνεὺ ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων ἀρθρου 2 ἐμπορ.
νόμου, καὶ ἰδίως ἀνεὺ τῆς ὁμολογουμένως μὴ λαβούσης χώραν ἐπὶ
τοῦ προκειμένου καταστιχίσεως καὶ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον τοῦ τόπου,
ἐὰν κατ' αὐτὴν ὁ ἀναιρεσείων ἀνήλικος χειράφετος, τοιχοκολλήσεως τῆς
ἐκείνου, τοῦ ἐμπορεύεσθαι ἀδείας τῶν γονέων τοῦ κλπ., ἡ εἰρημένη συ-
ναλλαγματικὴ εἶχε κῆρος ὡς ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουτος μετὰ
τὴν χειραφεσίαν αὐτοῦ ἐν ᾧ ἦν ἄκυρος κατὰ τὸ ἀρθρον 114 τοῦ ἐμπ.
νόμου, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν Νόμον.

ΑΠ. 196 (1863). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 109 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νό-
μου, ἐκείναι αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ χειραφέτου θεωροῦνται ὡς γανόμε-
ναι κατ' ἐνήλικον, ὅσας ἀναδέχεται χάριν τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἐπαμέ-
νους δὲν νὰ ἐξακριβῶται, ἐὰν πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλ-

ματος ἐνηργήθησαν πρότερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Ἑμπορικοῦ νόμου ἀπαιτούμενα, διότι μὴ προηγηθέντων αὐτῶν, αἱ ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγαὶ αὐτοῦ θεωροῦνται ὡς παρ' ἀνηλικίου γενομένηαι.

110. Αἱ παρὰ τοῦ χειροφέτου συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, κατὰ τ' ἀνωτέρω ὁρισμένα, ἐνεργούμεναι πράξεις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ὥσανεὶ ἐγένοντο παρ' ἐνηλικίων.

111. Καθ' ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ἡ συναινέσις τοῦ κηδεμόνος, ἐὰν οὗτος ἀποποιῇται αὐτήν, ὁ ἐνήλικος ἀναφέρεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὅπερ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως.

112. Φυσικὸν τέκνον, συμπληρώσαν τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ ἀναγνωρίσαντος αὐτὸ πατρός, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, παρὰ τῆς ἀναγνωρισάσης αὐτὸ μητρος. — Ἡ χειραφεσία αὐτοῦ τελεῖται κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 99 διατύπωσιν.

113. Τὸ ὑπὸ ἐπιτροπείαν φυσικὸν τέκνον, συμπληρώσαν τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται νὰ χειραφετηθῇ ὁ ἐπίτροπος ἀδελφὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ ἐνηλικιότητος.

114. Ὁ συμπληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶναι ἐνήλικος καὶ ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πράξιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἰκανότητα, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἰοθεσίας ὁρισμένων.

ΑΠ. 86 (1869). Ἐπὶ εἰσποιήσεως ἀνήθων ἢ ἐφήθων ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις ὅλων τῶν ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων κατὰ τὸν Ν.

5 Κώδ. (5 59) ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐπρόκειτο περὶ εἰσποιήσεως, καθ' ἣν καὶ ἡ περιουσία τοῦ εἰσποιομένου μεταβαίνει εἰς τὴν διαχειρίσιν τοῦ εἰσποιοῦντος καὶ ἡ γνωμοδότησις τῶν διαχειριζομένων τὴν περιουσίαν ἀπαιτεῖται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλικίου, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς υἱοθεσίας ὑπὸ γυναικός, ἥτις οὔτε πατρικὴν ἐξουσίαν λαμβάνει ἐπὶ τοῦ υἱοθετουμένου οὔτε δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὥς μὴ ὑπαρχούσης οὔτε φυτικῆς οὔτε πολιτικῆς μετοξὺ τῶν συγγενείας § 10 Βίβ. (1. 11.) 5 Κώδ. (8. 48). Β. (33. 1). 1. τεμ. 52 ἄρμ. § 4. (2. 8). καὶ ἐπομένως τοιαύτην γνωμοδότησιν τοῦ κηδεμόνος ἀπαιτοῦμένην ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀνηλικίου, τρίτος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀκυρότητος τῆς υἱοθεσίας.

ΑΠ. 86 (1869). Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ υἱοθεσίαν ἦτον ἀναγκαῖα ἡ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, διότι ρητῇ περὶ τοῦτου διατάξει τοῦ ἐν ἰσχύϊ ρωμαϊκοῦ δικαίου δὲν ὑπάρχει· ἐάν δὲ συμφέρῃ εἰς τὸν υἱοθετούμενον, ἢ μὴ, ὅπως καὶ περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοθετοῦντος, ἐξετάζει ὁ ἐπιτρέπων τὴν υἱοθεσίαν Ν. 15 § 2. Ν. 17 § 4 Π. (1. 7). καὶ τὸ ἐναντίον δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ Ν. 17 § 4 τῶν Πανδ. (17) ἢ τῆς διατάξ. 23 τῶν Βασίλ. (33. α).

ΑΠ. 86 (1869). Διὰ τὸ κύρος τῆς προκειμένης υἱοθεσίας δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἡ υἱοθετήσασα συμπεπληρωμένον τὸ 60ὸν ἔτος, διότι ἡ συμπλήρωσις αὐτοῦ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν Ν. 15 § 2 Π. (1. 7). Βασ. (13. α.) 12, ὅταν πρόκηται νὰ εἰσποιηθῇ αὐτεξούσιος ὑπὸ ἀνδρός ἐξασκούντος πατρικὴν ἐξουσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ υἱοθεσίας γενημένης ὑπὸ γυναικός, ἥτις δὲν εἰσποιεῖ, κατὰ δὲ τὴν υἱοθεσίαν ὁ υἱοθετῶν ἀρκεῖ νὰ ᾖ πρεσβύτερος τοῦ υἱοθετουμένου κατὰ 18 ἔτη. Β. (33. α.) 58. Ἄρμ. (Β. 11) 5.

ΑΠ. 86 (1869) Ἐπειδὴ ἀληθῶς διὰ τοῦ γάμου χειραφετεῖται ὁ υἱοθετούμενος (Ἄρμ. α. 17) 8, καὶ ὁ χειραφετηθεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα κληρονομίου ἐξ ἀδιαθέτου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ μετὰ τὴν χειραφεσίαν ἀποβιώσαντος θετοῦ γονέως. (Ἄρμ. 5. 8 § 76. Ν. 13. Π. 1. 7) Β. (33. Α'. 11)—§ Η εἰσηγ. (3). Ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται, σφαιρικαὶ ὅσοι μετὰ τὴν ἐκ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας χειραφεσίαν τῶν ὑπὸ ἀρρένιον υἱοθετουμένων, κανονίζουσι δικαιώματα μετὰ τῶν προσώπων καὶ δὲν ἐφαρμόζονται κατὰ τῶν ὑπὸ γυναικός υἱοθετουμένων, διότι αὐταὶ δὲν ἐξακούσι πατρικὴν ἐξουσίαν, οὐτε χειραφετοῦσι κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποῦ ἐγένετο ἡ προκειμένη υἱοθεσία, καὶ ἐπομένως οὔτε αἱ ἐκ τῆς χειραφεσίας συνέπειαι ἐπέρχονται πρὸς βλάβην τοῦ ὑπὸ γυναικός υἱοθετηθέντος, οὔτε διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἀναίρεσίβλητος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίου, καὶ ἂν μετὰ τὴν υἱοθεσίαν συνῆλθεν εἰς γάμον.

ΑΠ. 86 (1869). Διὰ τῆς νεαρᾶς τοῦ Λέοντος χορηγούσης τὸ δι-

καίωμα εἰς τὰς γυναῖκας νὰ υἱοθετῶσι καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἀρχόντος δὲν μετεβλήθησαν τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα, ἅπερ ὁ ὑπογυναικὸς υἱοθετούμενος διὰ Β. θεσπίσματος, ἀπέκτα ὡς νόμιμον τέκνον ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς, δυνάμει τοῦ Ν. 5. Κώδ. (8. 48). Π. (33. α.) 54, καὶ τοῦ § 10 εἰς. (I. II) καὶ ἐπομένως ἡ ἀναίρεσιβλήτης υἱοθετηθεῖσα δυνάμει ἀποράσεως δικαστικῆς χαίρει τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τὰ δικαιώματα συμφωνῶς μὲ τὴν περὶ τοῦτου ἐκέψιν τοῦ ἐφετείου, ὡς ἂν ᾔθελεν υἱοθετηθῇ διὰ Β. θεσπίσματος, ἡ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀξιώσεως δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. — Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι ἡ ἀναίρεσιβλήτης ἐγένετο θετὴ θυγάτηρ τοῦ τε Κ. καὶ τῆς συζύγου του, δὲν ἔσφαλεν εἰπόν, ὅτι ὡς πρὸς τὴν συζυγὸν ἡ πράξις ἔχει χαρακτῆρα υἱοθεσίας ὑπὸ γυναικὸς γενομένης, καὶ ὅτι ἡ υἱοθετηθεῖσα παρ' αὐτῆς ἔχει ἐπὶ τῆς περιουσίας ὡς κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου δικαιώματα, κατὰ συνέπειαν καὶ νὰ προσβάλλῃ ὡς ἄκυρον τὴν περὶ ἧς ἡ δίκη διαβήκην ἀρ. λαμβασμένης δὲν ἐφήρμοσε τὰς σχετικὰς περὶ υἱοθεσίας γυναικῶν διατάξεις, ἀν καὶ ἡ υἱοθεσία ἐγένετο παρ' ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀναίρεσιβλήτης εἶναι θετὴ θυγάτηρ τῆς συζύγου, ὅπως ᾔθελεν εἶσθαι ἂν χωρὶς τοῦ συζύγου ἐγένετο υἱοθετηθεῖσα τῆς ἀναίρεσιβλήτου.

ΑΠ. 211 (1869). Ἐπειδὴ οὕτε ὁ νόμος 5 τοῦ Κώδ. (8. 48) 44 Βασ. 33. 1) καὶ ἡ § 10 εἰσηγγέσεων (1 ἀρ. α) ρητῶς καὶ σαφῶς ἀπονέμουν δικαιώματα νομίμου, καὶ ἐπομένως ἀναγκαίου κληρονόμου, εἰς τὸν ὑπὸ γυναικὸς υἱοθετούμενον, οὕτε τὸ τεμάχιον 2 § 3 τῶν Π. (5. 2) 25. Β. 391 ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν ἐπίσης σαφῶς τὸ τῆς μέμφσεως δικαίωμα, δεκτικὰ δὲ ἀμφισβήτησεως εἶναι ταῦτα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μεταγενεστέρως καὶ ἰσχυούσης παρ' ἡμῖν Νεαρᾶς 27 τοῦ Ἀυτοκράτορος Λεόντος τῆς περιεχομένης ἐν τῇ ἐξαβδύλῳ τοῦ Ἀρμεν. (2. 8) § 4, ἐὰν παραλειφθῇ ἀμνημόνευτος ἐν τῇ διαθήκῃ τῆς μητρὸς τοῦ υἱοθετηθεῖς, ἔχει τὴν περὶ μέμφσεως ἀγωγὴν ὥστε τὸ Ἐφετεῖον παρεδεχθὲν τὴν γνώμην ὅτι ὁ νῦν ἀναίρεσιβλήτης, ὡς θετὸς τῆς Ε., δὲν ἔχει τὰς ἐξ ὑπονόμου καὶ ἀναγκαίου κληρονόμου, οὕτε δικαίωμα μέμφσεως κατὰ τῆς προσβαλλομένης διαθήκης. καὶ δὲ παραλειφθεὶς, δὲν παρεβίβασε σαφῆ ὅρισμὸν τοῦ νόμου, καὶ, ἐκ τούτου, ἡ ἀπόφασίς του δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν δυνάμει τῶν 809 καὶ 810 ἀρ. τῆς πολ. Διονομίας, οὕτε ἂν στηριχθὲν ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ δὲν ἐξέτεινεν ὑπὲρ τοῦ ἀναίρεσιβλήτου κατ' ἀνάγκαν τὰς περὶ μέμφσεως τῆς διαθήκης τῶν ἀνόντων διατάξεις τοῦ νόμου Π. (5. 23) Βασ. (29. 1) 31.

Οἱ καταφατικῶς λύοντες τὸ ζήτημα εἶπον τὰ ἑξῆς: Ἐπειδὴ ἡ Νεαρά 27 τοῦ Λεόντος ἐπιτρέψα εἰς τὰς γυναῖκας ἐν γένει τὸ υἱοθετῆσαι, ρητῶς ὥρισεν, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχουσιν αἱ γυναῖκες ἀλλ' ἄτοκοι γυναῖκες, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν, διότι θῆλον πρόσωπον, περὶ ζουσίους ἔχειν παῖδας οὐκ ἐρεῖται, διὰ τούτου μὴ ἐξαιρεῖται υἱοθετῆσαι.

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ Νεαρά οὐδόλως ὥρισεν ἰδίως τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ὑπὸ γυναικὸς γενομένης υἱοθεσίας, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπέδειξε μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ υἱοθετησθαι, ὅπερ κατ' ἀρχὰς εἰς μόνον τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἀπώλεσαν τὰ ἴδια τέκνα τῶν πρὸς παραμυθίαν ἐπετρέπη, εἰς πᾶσαν γυναῖκα εἴτε ὕπανδρον εἴτε μὴ, εἴτε καὶ παρνευεῖν ἐλομένην* ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ παρὰ γυναικὸς μὴ ἀπολεσάσης ἴδια τέκνα καὶ υἱοθετούμενος ἄνευ Β. ἀδείας δὲν ἀπολαύει τῶν δικαιωμάτων τῆς πλήρους ἢ ἀτελοῦς υἱοθεσίας, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ ὡς ἀστοργεν τὴν παραλιπούσαν αὐτὸν διαθήκην, καθόσον ὁ σκοπὸς τῆς Νεαρᾶς ταύτης δὲν ἦτο νὰ κανονίσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ υἱοθετουμένου, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ τοῦ υἱοθετησθαι δικαίωμα. Ὅθεν διέμενον ἐν ἰσχυρῇ τὰ ὑπὸ τῆς προτέρας νομοθεσίας κεκαλονισμένα ἀποτελέσματα τῆς υἱοθεσίας, ἅτινα συγκεφαλαιοῦνται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ γυνὴ ἡ υἱοθετήσασα ποιεῖ τὸν παῖδα ὥσπερ ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, τούτεστιν ἀναγκαζον αὐτῆς κληρονόμον. Ταῦτα ἐπιβεβαιοῦσι ρητῶς, α') τὸ χωρίον Κ. (8. 48) δ, ὅπερ εἶναι διάταξις ὅλως ἐξαιρετικὴ, καὶ ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται διασταλτικὴ αὐτῆς ἔρμηνεια. Αὐτὸ ἐπὶ τῆς ὑπὸ γυναικῶν υἱοθεσίας ἀφομοιοῖ τὸ θετὸν τέκνον γυναικὸς πρὸς τὸ καὶ εἶναι καὶ νόμῳ ἴδιον αὐτῆς τέκνον, καὶ κατ' ἐξαιρέσιν τῶν κρατούντων ἐπὶ τῶν ἄλλων υἱοθεσιῶν, χορηγεῖ εἰς αὐτὸ τὴν κατὰ τῆς διαθήκης τῆς υἱοθετήσασας αὐτὸ γυναικὸς περὶ ἀστοργίας μέμφιν, ἥ δὲ ἐν τῷ παραχρῆτι τούτῳ ἐκφράσις Αἰτογανὲ δὲν ἔχει παρὰ ἱστορικῆς ἀξίαν 6'). Τὸ χωρίον Βασιλ. (33. 1) 44.—γ') Τὸ χωρίον Ἀρμ. (2. 8) 4.—δ') Αἱ εἰσηγήσεις (1. 11) § 10 δὲν ἀποκλείουσιν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἀναφέρουσαι μόνον συντόμως τὸ ἐξ ἐπισκευῆς υἱοθετεῖσθαι τὰς γυναῖκας· ε') Τὸ χωρίον Πανδ. (2, 5) 29 § 3, καὶ ὃ δὲν δίδεται ἡ μέμφις κατὰ τῆς διαθήκης ἐκείνης, ἣν ψευδῶς καὶ κατὰ πλάνην ἐνόμιζεν ὁ ἐνάγων θετὴν εἶναι μητέρα, ἥτοι τὸ τεμαχίον τοῦτο λύει ὑπὲρ ἡμῶν τὸ ζήτημα διὰ τοῦ argumentum a contrariis, διότι, ἐάν ἡ πλάνη δὲν ὑπῆρχεν, ὁ υἱοθετούμενος ἦθελεν εἶναι τῇ μέμφει. Τὰ αὐτὰ λέγουσι καὶ τὰ Βασιλικά (39. 1) 29—εἰς αὐτὰ κατὰ ταῦτα ἡ μέμφις κατὰ τῆς διαθήκης θετῆς μητρὸς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἥτοι ὁ θετὸς υἱὸς γυναικὸς εἶναι ἀναγκαῖος εἶναι κληρονόμος. Τὰ ὑπο τῶν ἀντιδικῶν ἐπικαλούμενα διὰ τῶν προτιμώντων τῶν ἄλλων χωρία τοῦ Ρ. Δικαίου οὐδεμίαν πρὸς τὸ ἐπαρκεῖν ἡμᾶς ζήτημα σχέσιν ἔχουσιν, ἀφορῶντα οὐχὶ θετά, ἀλλὰ φυσικὰ τέκνα καὶ ἀστυα ἄλλα ζητήματα (ἴδε καὶ Νεαρ. 115 καφ. 3. καὶ 116 καφ. 1. Κώδ. (8. 48) 10, Θεοφ. (1. 11) § 2 καὶ Βασιλ. (33. 1) 25 § 3 καὶ σχολίον).

Ἐπειδὴ ἡ δόξα ὅτι ὁ θετὸς υἱὸς γυναικὸς εἶναι καὶ ἀναγκαῖος αὐτῆς κληρονόμος καὶ μεριδιοῦχος, ἡ ἀπὸ ρητῶν καὶ σαφῶν, ὡς ἔρηται, τοῦ νόμου διατάξεων συναγομένη, εἶναι καὶ ἡ κοινῶς ἐπι-

κρατοῦσα παρὰ τοῖς ἐπισημοτέροις συγγραφεῦσι τοῦ Ρ. Δικαίου, ἵνα μὴ εἰπωμεν παρὰ παντὶ γράψαντι περὶ Ρ. Δικαίου. Καὶ ὁ-
 ὅς Π. Καλλιγὰς ταύτην τὴν δοξάν παραδεχόμενος ἔγραψεν ἐν τὸμ.
 5 85 τοῦ συστήματός του περὶ Ρ. Δικ. καθὰ ἐν Ἑλλάδι πολιτεύε-
 ται, τάδε αὐτολεξεῖ περὶ τῆς δοξῆς ταύτης· ἀκαὶ οἱ ὑπὸ γυναικὸς
 υἱοθετηθέντες θεωροῦνται ὡς γνήσιοι καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν μέμφει
 (ιδεῖ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸμ. 4. σ. 211 ἐν ἀρχῇ τὸμ. 5 σελ. 102 ἀρ. 66
 καὶ σελ. 140 ἀρ. 106, καὶ Κρασσῶν τὸμ. 1. σελ. 404) 6) Ὁ
 Οὐαγγερὼν ἐν τὸμ. 2 § 474 σελ. 295 τῆς ἑκτῆς ἐκδόσεως τοῦ
 περὶ Ρ. Δικ. συστήματός του γράφει, ὅτι εἶναι προσέτι διαφιλονει-
 کوόμενοι ἐὰν δύνανται τὰ ὑπὸ γυναικὸς υἱοθετηθέντα τέκνα νὰ προ-
 δάλλωσι τὴν διαθήκην τῆς θετῆς μητρὸς τῶν διὰ τῆς *quasiela ino-*
ficiosi testamenti. Πολλοὶ ἀρνοῦνται τοῦτο ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς
adoptio minus plena, ἀλλὰ βεβαίως σφάλλουσι, διότι διὰ τοιαύτης
 υἱοθεσίας τὸ θετὸν τέκνον εἰσέρχεται εἰς οἷόν τι φυσικοῦ τέκνου καὶ
 θεωρεῖται ὡς φυσικὸν τέκνον ἢ ἀπολαμβάνει τὰ δικαιώματα φυσι-
 κοῦ τέκνου. Παρεμπέμπει δὲ ὁ Vangerow εἰς τὸν Νόμ. 5. Κώδ. *de*
adoptionibus καὶ Νόμ. 29, § 2 *de inoff. testamenti*, καὶ εἰς
 τοὺς νομοδιδασκάλους Francke, Mühlenbruch, Sintenis καὶ λοι-
 ποὺς· γ) Ὁ Μούλεμπρουχ ἐν τὸμ. 3 = 557 γράφει τὰ ἑξῆς κατ'
 ἀκριθεῖ μετὰφρασιν ἀπὸ ἀποτέλεσμα πάσης ἐγκύρου υἱοθεσίας εἶναι
 ὅτι τὸ θετὸν τέκνον ὑπόκειται εἰς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ θετοῦ
 πατρὸς, λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦτου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκογε-
 νειάν του καὶ τὰ τιμητικὰ αὐτοῦ δικαιώματα καθόσον πάντα δύναν-
 ται νὰ μεταδιδοσθῶσιν εἰς τέκνα κτλ. Εἰς τὴν υἱοθεσίαν κατα τὴν
 στενὴν σημασίαν ἐπέφερεν ἐν τούτοις ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπὶ σπουδαίον
 νεωτερισμόν, διέκρινε δηλ. ἐὰν ἡ υἱοθεσία ἐγένετο παρ' αὐτόντος τοῦ
 θετοῦ τέκνου ἢ παρὰ τρίτου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἰσχύει
 καθ' ὅλοκληρίαν τὸ ἀρχαῖον δίκαιον, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν,
 ἐὰν ὁ εἰς υἱοθεσίαν δοθείς εἶναι *suus heres* τοῦ φυσικοῦ αὐτόντος, ἡ
 υἱοθεσία αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἔχει ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ὅτι τὸ θετὸν τέκνον
 κληρονομεῖ ἐξ αὐθαίρετου τὸν θετὸν πατέρα, ἐὰν οὗτος δὲν ἔκαμε δια-
 θήκην. Ἐπὶ τοῦτου αἱ νεώτεροι στηρίζουσι τὴν διακρίσιν μεταξὺ
adoptio plena καὶ *adoptio minus plena*. Ταύτης ὅμως διαφέρουσιν
 αἱ ἀτελεῖς υἱοθεσίαι ἄλλου εἴδους, δηλαδή ἡ ταῖς γυναῖδι ἐξαιρετικῶς
 ἐπιτροπομένη, ἣτις βεβαίως δὲν δύναται νὰ περιποιήτῃ ταύτην τὴν
 πατρικὴν ἐξουσίαν, καὶ ὅμως δίδει εἰς τὸ θετὸν τέκνον τὸ δικαίωμα
 τοῦ ἀναγκαίου κληρονόμου. (Ἰδεῖ Mühlenbruch καὶ Ἐξακολούθησιν
 Glück τὸμ. 35 σελ. 183 καὶ ἐπ.) δ) Ὁ περιώνυμος συγγραφεὺς
 Francke ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ μονογραφίᾳ περὶ Δικαίου τῶν ἀναγ-
 καίων κληρονόμων κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν Δίκαιον τε-
 λιδι 185 καὶ ἐπ. ὀρθότατα παρατηρεῖ, ὅτι καὶ ἀτελεῖς υἱοθεσία τέ-
 κνου ἔχοντος κατὰ φύσιν πατέρα περιποιεῖ εἰς τὸ θετὸν τέκνον κατὰ

ἔντι τοῦ υἱοθετοῦντος αὐτὰ πατέρας τὴν ιδιότητα τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ ἀναγκαίου κληρονόμου, ἥτις ἐρυ-
κτο αὐτῷ ἀπέναντι τοῦ φυσικοῦ πατρὸς ἀλλ' ἡ ἀτελής αὐτὴ υἱο-
θεσία (adoptio minus plena) ὑποθέτει θετὸν πατέρα καὶ μάλιστα
ζῶν. Ρητῶς δὲ διακρίνεται ἀπ' αὐτῆς ἡ υἱοθεσία τῶν γυναικῶν,
ἥτις θεωρεῖται ἀτελής μόνον καθόσον δὲν δύναται ἐκ περιποιήτῃ πα-
τρικῇ ἐξουσίᾳ εἰς τὰς γυναῖκας ἐπὶ τῶν θετῶν τέκνων, ἐν ᾧ ἐν τῷ
κληρονομικῷ δικαίῳ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι ὡς καὶ τὰ τῆς
πλήρους υἱοθεσίας (adoptio plena). Οἱ νόμοι ἀπονέμουσιν εἰς τοὺς
ὑπὸ γυναικῶν υἱοθετηθέντας τὴν ιδιότητα τῶν γνησίων καὶ νομίμων
τέκνων, ἐπομένως καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἀναγκαίων κληρονό-
μων » (18ῃ τὸν Νόμ. 5. K. (8. 48) de adoptionibus καὶ Νόμον
20 § 3 Παν. 15. 2.) de inofficiosi testamenti). Ἐκ τοῦ τελευταίου
χωρίου προκύπτει ἀδιστάκτως κατὰ τὸν Thibaut, τὸν Francke καὶ τὸν
Mühlenbruch ὅτι οἱ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις υἱοθετηθέντες
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἔχουσι τὴν ἀγωγὴν περὶ μέψεως τῆς διαθήκης
καὶ θεωροῦνται ὡς ἀναγκαῖοι κληρονόμοι. Ἡ διάταξις τοῦ νόμου 29
§ 3 Πανδ. αὐτῶν ἐλήφθη ἐκ τοῦ Οὐλπιανοῦ, ἐπὶ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ
ἐκείνου δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιτραπὴ ἡ υἱοθεσία τῶν γυναικῶν, ἐπομέ-
ως τὰ χωρίον εἶναι ὑποβολιμαῖον· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα ἀπο-
δεικνύει, ὡς ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ Francke, ὅτι κατὰ τὸ ἐπὶ 'Ιου-
στινιανοῦ δικαίον οἱ υἱοθετούμενοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀπελάμβανον
τὴν ιδιότητα τοῦ ἀναγκαίου κληρονόμου, διότι ἀλλ' ὡς οὐδεμία ὑπῆρ-
χεν ἀνάγκη νὰ μεταβλήθῃ τὸ κείμενον τοῦ Οὐλπιανοῦ ἐν τῷ Παν-
δέκτῃ. Ἡ ἀλλοίωσις ἐγένετο πρόφανως πρὸς ἀφομοίωσιν τῆς ἐν τῷ
Πανδέκτῃ διατάξεως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ Κώδικος de adoptionibus
(8. 48), κατὰ τὴν ὁποῖαν, ὡς ἐρρέθη, ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ γυναικὸς
λογίζεται ὡς γνησίον καὶ νόμιμον τέκνον τῆς θετῆς μητρός καὶ ἀπο-
λαμβάνει ὅλων τῶν συνδεομένων μετ' αὐτὴν ιδιότητα ταύτην δικαιωμά-
των. Καὶ ἀπηχεῖτο μὲν ἐπὶ 'Ιουστινιανῷ διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς υἱοθε-
σίας τῶν γυναικῶν, ἵνα προῦπῃρξαν τῇ θετῇ μητρί τέκνα κατὰ σάρκα
ἐκ νόμιμου γάμου, ἀποδιώσαντα πρὸ τῆς υἱοθεσίας, ἀλλ' ὁ αὐτο-
κράτωρ Λέων ἐπέτρεψε, ὡς εἴρηται, διὰ τῆς 27 Νεαρᾶς αὐτοῦ εἰς
διακρίσειν τὰς γυναῖκας καὶ τὴν υἱοθεσίαν εἴτε ἐγγάμους εἴτε
ἀγάμους, εἴτε ἀτέκνους, εἴτε καὶ λαβούσας τέκνα. Ἐπέτρεψε δὲ τῆς
αὐτῆς, ὡς διὰ τῆς 26 Νεαρᾶς τοῦ, τὴν υἱοθεσίαν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη
τοῦ ἐγγονοῦς, τοὺς ὁποῖους ἢ πρότερα νομοθεσία ἀπέκλειεν αὐτῆς.
Ὅθεν δὲν δύναται ἀνευ προφανοῦς παραβιάσεως καὶ τοῦ ρήματος
καὶ τῆς ἐννοίας τῶν νόμων τούτων νὰ ἐρμηνευθῶσιν ὡς συνδόντες
τὴν υἱοθεσίαν τῶν γυναικῶν ἄλλας συνεπείας, τὰς ὁποίας τὸ ἰσχύον
δικαίον δὲν συνδέσει μετ' αὐτῆς, θεωροῦν τὰ θετὰ τῶν γυναικῶν
τέκνα ὡς ἔχοντα τὴν ιδιότητα τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων. Ἄν ἡ
μητέρα Νεαρὰ ἐννοεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀναγκαίου

κληρονόμου εἰς τὰ θετὰ τῶν γυναικῶν τέκνα, ἐξ ἀπαραιτήτου ἀναγκῆς ὥσπερ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ εἰς μόνον τοὺς ὑπὸ τῶν εὐνοῶν εἰσποιομένους καὶ ν' ἀποκλείσῃ αὐτῆς τοὺς ὑπὸ τῶν γυναικῶν νόθετουμένους (Ἰδὲ καὶ Sintenis Ρωμ. δίκ. Τόμ. 3 σελ. 124, Thibaut Δοκίμιον περὶ Ρωμαϊκοῦ δικαίου Τόμ. 3, σελ. 110, Παπαρρηγόπουλον Βιβλ. Δ Οἰκογ. Δικ. σελ. 64 § 259 ἐδ. 3, Μακκελνδ., μεταφράσιν Ράλλη καὶ Ρενιέρη Τόμ. 2 § 553, § 655, γ. σημ. τ. § 616 Β. 3. καὶ Εὐρετ. Ἰωαννίδου Τόμ. 20 σελ. 470, 3.)

Ἐπειδὴ ἐπομένως κατὰ τε τὸν νόμον καὶ τοὺς νομοδιδασκάλους ὁ θετὸς υἱὸς γυναικὸς εἶναι καὶ ἀναγκαῖος αὐτῆς κληρονόμος καὶ ἀπολαμβάνει τὸ δικαίωμα τῆς μέμφεως τῆς διαθήκης τῆς θετῆς αὐτοῦ μητρὸς ὡς γνήσιον καὶ νόμιμον αὐτῆς τέκνον, ὅθεν οἱ πατέρες τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῶν ἀντιδίκων εἰσὶν ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέα δυνάμει τοῦ νόμου ἀποβαίνει ἡ ἔφεσις αὐτῶν.

ΑΠ. 269 (1873). Διὰ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἐπιτροπευομένου παύει αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία.

ΑΠ. 420 (1893). Μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ ἀνηλίκου, δὲν δύναται ν' ἀπευθυνθῇ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, διότι ὁ ἐπίτροπος παύει διὰ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἐπιτροπευομένου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, πᾶσα πράξις ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὸν, ὡς τοιοῦτον, εἶναι ἀνίσχυρος, δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἐξακολουθήσεως δίκης, ἵνα ὑπάρχῃ ἀνάγκη γνωστοποιήσεως τῆς ἐνηλικιώσεως.

ΑΠ. 408 (1866), 83 (1881). Ὁ ἀνήλικος δύναται ἐνηλικιωθεὶς νὰ ἐγκρίνῃ τὴν διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος του ἀκύρωσιν γενομένην πράξιν, διότι ἡ ἀκυρότης εἶναι σχετικὴ καὶ ἡ πράξις ἀκυροῦται μόνον τῇ αἰτήσει τοῦ ἀνηλίκου.

ΑΠ. 90 (1887). Ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀκυρότης τῶν πράξεων τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι σχετικὴ καὶ ὡς τοιοῦτη δύναται νὰ καλυφθῇ διὰ τῆς μεταγενεστέρας ἐγκρίσεως τοῦ ἀνηλίκου, ὑπὲρ οὗ ἐτάχθησαν ἐνηλίκου καταστάντος.

ΑΠ. 418 (1866). Ἐάν τὴν ἐν ἀτελεῖ ηλικίᾳ γενομένην πώλησιν ὁ ἀφ' ἧλιξ γυνόμενος ἐνῆλιξ ἀποδεχθῇ, ἰσχυροποιεῖται αὕτη, τὸ δὲ τῆς ἐγκρίσεως ἀποτέλεσμα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήσῃ ἡ εἰς τὴν ἀναφέρεται νομικὴ πράξις, καὶ διὰ τῆς ἀναδρομικῆς ταύτης δυνάμεως θεωρεῖται ὁ ἐγκρίνων ὡς ἐκφράσας τὴν βούλησιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἐπιχειρήσαντος τῆς πράξεως. Βασ. (10,4) ΕΔ', (10,24) Α' (38,3) ΛΑ' (25,2) 16.

ΑΠ. 436 (1901). Ἐπειδὴ τὸ ἐρεταῖον, δεχθὲν ὅτι ἐξεδόχῃ εἰς ἐπισκοπικὴ τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1897 ὑπ' ἀριθ. 594 πρὸς τέλος τοῦ μου μεταξὺ τοῦ ἀνααιρεσιέντος καὶ τῆς ἀναηρεσιβλήτου ἐν ὀνόματι τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τοῦ γραμματέως Α 1, λαβόντος προφορικὴν ἐντολὴν αὐτοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ πιστοποιητικοῦ αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτου, ὁρθῶς ἀπερῆναι ὅτι ἔγκυρος ἐστὶν ἡ

ἄδεια αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1835 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἰσχύον νόμου ἐχούσης, καθ' ὃ ἡ ἄδεια ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ κατατόπον ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου του, ἢ τοῦ προσώπου ᾧ τινὶ οὗτος ἐνετείλατο τὴν ἐκδοσιν ἄδειας, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἑδρας του, διότι οὔτε ἡ ἐγκυκλίος αὕτη, ἀπαιτοῦσα μόνον ἡ ἄδεια νὰ ᾖ ἐγγράφος, οὔτε τὰ ἄρθρα 13 καὶ 14 τοῦ Νόμου 9 Ἰουλίου 1852 περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων ὁρίζουσιν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐντολὴ πρέπει νὰ ᾖ ἐγγράφος καὶ εἰδική, τὸ δὲ ἄρθρον 3 τοῦ Διατάγματος τῷ Ἰανουαρίου 1834 περὶ τῶν καθηκόντων τῶν πρωτοσύγγελων καὶ ἀρχιερατικῶν, καθ' ὃ ὁ πρωτοσύγγελλος, ἐπέχων τόπον συμβούλου τῆς ἐπισκοπῆς, ἐπιτροπεύει αὐτῆς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐπισκόπου, ἐνεργῶν ἐπ' ὀνόματι καὶ κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ, ὁρίζει ὅτι τοῦ ἐπισκόπου ἀπόντος ἐκ τῆς ἑδρας του, ἐπιτροπος αὐτοῦ ἐν αὐτῇ ἐστὶν ὁ πρωτοσύγγελλος.

Ἐπειδὴ, καὶ μὲν κατὰ Νόμον 2 (23.4) ἄκυρος ἐστὶν ὁ γάμος ἄνευ τῆς συναιρέσεως τῶν συναπτομένων καὶ τῶν ἐνασκουντῶν ἐπὶ τούτων τὴν πατριαὴν ἐξουσίαν, πλὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 114, 108 καὶ 137 τοῦ Νόμου περὶ Ἀνυλικῶν κλπ., ὅμα τῇ ἐκκλησιότητι διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους, παύει ἡ πατριαὴ ἐξουσία καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς καθίσταται αὐτεξούσιος, ἐπομένως ἔχει πλήρη ἱκανότητα νὰ συναψῇ ἐγκυρον γάμον ἄνευ τῆς συναιρέσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, ἀρ' οὗ δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρετέλων κατὰ τὸν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου χρόνον ἦν ἐκκλησιαστικὸς, ἔχων τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος, ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ γάμου, δι' ἑλλείψιν συναιρέσεως τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἑστασιν τοῦ ἀναιρετέλωντος, ὁ λόγος δὲ οὗτος ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐκ τούτου ὁ ἕτερος λόγος αὐτῆς ὅτι μόνον ὁ πατὴρ δικαιούται νὰ προσβάλλῃ τὸν γάμον, καὶ ἐσφαλμένως ἂν ᾖ δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ μέγας τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ὁ πρόχειρος νόμος (Δ. 27) Ἀρμένον 26 (Δ. δ.) ἀπηγόρευσε τὴν μυστικὴν ἱεροτελεστείαν τοῦ γάμου, πλὴν δὲν ἀνέγραψεν, ὡς ἀπαραίτητον ὅρον ὑπάρξεως τοῦ γάμου τὴν φανεράν, ἡ Νεαρά δὲ 89 τοῦ Λέοντος ὥρισεν ὅτι ἄνευ ἱερᾶς εὐλογίας δὲν ὑπάρχει γάμος, οὔτε τὸ ἄρθρον 74 τοῦ περὶ λειτουργικῶν πράξεων Νόμου ἀπαιτεῖ ἀναγκαστικῶς τὴν παρουσίαν μαρτύρων ἐν τῇ ἱεροτελεστείᾳ. Μὴ ἀπαιτοῦντος ἔρα τοῦ νόμου διὰ τὸ κύρος τοῦ γάμου τὴν ἐνώπιον πλειόνων (φανεράν) ἱερολογίαν αὐτοῦ, ὁμοίως τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάνηκε ὅτι ἡ σχετικὴ περὶ ἀκυρότητος τοῦ γάμου ἑστάσις τοῦ ἀναιρετέλωντος οὐκ ἐστὶ βέβαιος.

Ἐπειδὴ, κατὰ νόμον, οὐδεὶς ἄνευ ἀναγκάζεται συνάψαι γάμον Ν. 14 Κ. (8.4) Ν. 21, 22 (23.2), πλὴν κατὰ τὰ ἐπὶ δικαιοπραξιών, ἔτι καὶ ἐπὶ γάμου κρατοῦσιν, ἡ βία συνεπάγεται τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου, ὅταν ὁ φρόδος ἢ τοιοῦτος, ὥστε νὰ καταλαυδάνῃ οὐχὶ ἄνθρωπον ὡς ἐκείνον, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπον εὐσταθέστατον (et in homine cons-

tantissimo) N. 6 (4,2) Βασιλ. 6 (1,5'). Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων, ὅτι ἐκ τῶν μαρτυριῶν προκύπτει βία κατὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦτο τοιαύτη, δυναμένη νὰ κάμψῃ τὴν βούλησιν ἀνθρώπου σταθεροῦ χαρακτήρος, καὶ ἀπορριπ-
 τὸν ὅτι ἡ τοιαύτη βία δὲν καθίσταται ἀκύρον τὸν γάμον, συνεμορ-
 φώθη πρὸς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς εἰκοστῆς ἑκτῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του, τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων κέκτηται περιουσίαν τὴν ἡμισυ τῆς ἐκ δραχμῶν 35,000 προικὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπομένως, συνωδᾷ τῷ Νόμῳ 5 § 7 καὶ 10 (25,3), καθ' ὃν ἡ διατροφή κανονίζεται ἀναλόγως τῆς ὑπαρχούσης περιουσίας, ὥρισε τὸ πρὸς διατροφήν τῆς ἀναιρεσιδολήτου συζύγου αὐτοῦ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ αὐτῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἐκ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀπεδείχθη οὐχί ἡ σύστασις τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τοῦ ἀναιρεσίωντος, ἀλλ' ἡ πρὸς τοῦτον κληρονόμον αὐτῆς καταβολὴ τῆς προικὸς ταύτης ὑπὸ τοῦ πατρὸς του.

Ἐπειδὴ τὸ ποσὸν τῆς διατροφῆς ὥρισε τὸ ἐφετεῖον, κρίναν ἐν τῇ κυριερικῇ ἐξουσίᾳ του ὅτι τοῦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεώς του δὲν περιορίζει τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀναιρεσιδολήτου μετὰ ἀδίκως μὴ ἀπορῇ», συμφώνως πρὸς τοὺς Ν. 20 (42,1) Ν. 15, 53 (24,8) Ν. 63 πρ. § 6 (17,2). Τοῦ λόγου δὲ τούτου ἀρκούντος πρὸς ὑποστή-
 ριξιν τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἑταίρος λόγος αὐτῆς περὶ ἀοριστίας τῆς ἐστάσεως τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπορίας, καὶ ἂν ἡ ἐσφαλμένος, δὲν δύναται νὰ καταστήτῃ αὐτὴν ἀναιρετέαν.

ΑΠ. 226 (1875). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρθρ. 114, 108 καὶ 137 τοῦ νόμου ΧΠΘ' περὶ ἀνηλικίων κλ. ὁρίζοντων τοῦ μὲν 114 ὅτι ὁ συμ-
 πληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶναι ἀνήλιξ καὶ ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πράξιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἱκανότητα, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υιοθεσίας ὥρισμένων, τοῦ δὲ 108 ὅτι, ἅμα ἡ χειραφεσία ἀνακληθῇ, ὁ ἀνήλικος ὑποβάλλεται αὐτὸς ὑπὸ τὴν πατρι-
 κὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, παρατεταμένην μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν τῷ ἀρθρ. 98 περιπτώ-
 σεως, καὶ τοῦ 137 ὅτι πάντες οἱ ὁρίσμοι τοῦ τε ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ νόμου καὶ τῶν ἐθίμων, οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν πα-
 ρόντων νόμων ἀναγόμενοι, καταργοῦνται, ἐξάγεται σαφῶς ὅτι διὰ τῆς ἐνηλικιότητος, ἥτοι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλι-
 κίας, λύεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία, καταργηθεῖσιν τῶν περὶ τοῦ ἐναν-
 τίου διατάξεων τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ νόμου· διότι, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 114 ἐχορήγησεν ὁ μνησθεὶς ΧΠΘ' νόμος τοῖς ἀνη-
 λίκους τὸ δικαίωμα πρὸς ἐνέργειαν πάσης πράξεως τοῦ ἀστικοῦ νο-
 μου, ὅπερ κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς καὶ βυζαντινοὺς νόμους δὲν ὑφίστα-
 ται, διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 108 ὥρισεν ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ἀνακλη-
 σεως τῆς χειραφεσίας ὁ ἀνήλιξ ὑποβάλλεται μὲν ἐκ νέου εἰς τὴν

πατρικὴν ἐξουσίαν, πλὴν αὕτη δὲν παρατείνεται πέραν τῆς ἐνηλικότητος, ἔπεται ὅτι τελευταῖον ὅριον τῆς ὑπεξουσιότητος ἔθετο τὴν ἐνηλικότητα, ἥ-τοι καθιέρωσεν ὅτι διὰ τῆς ἐνηλικότητος καταργεῖται ἡ ὑπεξουσιότης.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ζήτημα τῆς ἐνηλικότητος ἢ μὴ τῆς δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναιρεσιόντος Β. κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1851 συμβόλαιον, αὐσιώδῃ ἐξησκει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς παρὰ τοῦ πατρός τῆς Δ. 'Α. μεταδιθάσεως τῆς κυριότητος ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου σταφιδάμπελου καὶ ὥφειλε τὸ δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ τὸ γεγονός τῆς κατὰ τὴν μνησθείσαν ἐποχὴν ἡλικίας τῆς Β., διατάσσον ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις τοῦτο ὅμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παραδεξάμενον ὅτι κατὰ νόμον ἡ ἐνηλικότης δὲν λύει τὴν ὑπεξουσιότητα, αὐθόλως ἡσυχολήθη εἰς τὴν ἑκαριθώσιν τῆς ἡλικίας τῆς Β., περιορισθὲν μόνον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθ' ἧς, κατὰ τὴν κρίσιν του, δὲν συνωμολόγησεν οὗτος τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ τῆς κατὰ τὴν μνησθείσαν ἐποχὴν ἐνηλικότητος τῆς Β., οὕτως τὰ ἐν ταῖς προτάσεσιν ἐκείναις περὶ τῆς ἡλικίας τῆς Β. ἀναιρεσώμενα παρέργως καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐλέγχθησαν, καὶ διότι τὴν ὁμολογίαν ταύτην οὐτ' ἀπέδεχθη, οὐτ' ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσιών. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον παρά-εξίμενον, ὅτι τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ μετεδιθάσθη ἡ ἐπιδίκου σταφιδάμπελος παρὰ τοῦ Δ. 'Α. πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, δικαιοπαρόχον τοῦ ἀναιρεσιόντος, εἶναι ἄκυρον λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἐν αὐτῇ σύμβασις ἔλαβε χώραν μεταξὺ πατρός καὶ τῆς ὑπεξουσίας θυγατρὸς τοῦ καθότι διὰ τοῦ περὶ ἀνηλικίων ΧΠΘ' νόμου δὲν καθ' ἡργήθησαν αἱ διατάξεις τῶν ρωμαϊκῶν καὶ βυζαντινῶν νόμων καθ' ἧς ἡ ὑπεξουσιότης παρατείνεται καὶ πέραν τῆς ἐνηλικότητος, ψευδῶς ἡμῆνευσε ἀρθ. 114 καὶ 108 νόμου ΧΠΘ'· παρεβίβασε δὲ καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις πολ. δικ., καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα.

ΑΠ. 34 (1875). Ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει ὅτι, ὅτε ἡγέρθη ἡ ἀγωγή, τὰ τέκνα, ἃ ἐπιτροπεύει, ἦσαν ἀνηλικία.

Εἰς τὴν ἐνάγουσαν ὡς ἐπίτροπον τῶν τέκνων τῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ρωμ. δικαίου πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνηλικότητος αὐτῶν, διότι τοῦτο ὁρᾷ εἰς τὴν νομιμοποίησιν αὐτῆς.

ΑΠ. 170 (1877). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ μὲν τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 340 (1875) ἀποφάσεως ἐδέχθη ὅτι τὸ πρὸς ἀποδείξιν τῆς ὑπὸ τῆς Ε. Τ. οἰοθεσίας τοῦ Σ. Τ. προσαχθὲν ἔγγραφον τῆς 14 ᾿Ιανουαρίου 1834 διὰ νὰ θεωρηθῇ δημόσιον, ἔδει νὰ συνταχθῇ κατὰ τοὺς καθιερωμένους διὰ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἰσχύοντος γραπτοῦ Νόμου τύπου ὡς συνταχθὲν ἐν Μετσόβῳ μεταξὺ χριστιανῶν καὶ ὑπηκόων Τούρκων, ἢ ἄλλως νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ἀναιρεσιών ρητῶς καὶ ὠρισμένως

tantissimo) N. 6 (4.2) Βασιλ. 6 (I. 6'). "Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲς ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρετείων, ὅτι ἐκ τῶν μαρτυριῶν προκύπτει κατὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦτο τοιαύτη, δυναμένη καμψῇ τὴν βούλησιν ἀνθρώπου σταθεροῦ χαρακτήρος, καὶ ἀποφύγε-
μενον ὅτι ἡ τοιαύτη βία δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὸν γάμον, συνεμ-
φίωθη πρὸς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς εἰκοστῆς ἔκτης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετερίου δεχεται, ὅτι ὁ ἀναιρετείων κέκτηται περιουσίαν τὴν ἡμῶν τῆς ἐκ δραχμῶν 35,000 προικὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ ποσό τοῦτο ἐλάβε περὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπομένως, συνωδῶ τῷ Νόμῳ § 7 καὶ 10 (25,3), καθ' ὃν ἡ διατροφή κανονίζεται ἀναλόγως τῆς ὑπαρχούσης περιουσίας, ὥρισε τὸ πρὸς διατροφήν τῆς ἀναιρεσιβλητῆς συζύγου αὐτοῦ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ αὐτῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δεχεται, ὅτι ἐκ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀπεδείχθη οὐχὶ ἡ σύστασις τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τοῦ ἀναιρετείου, ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν αλτρουδία αὐτῆς καταβολὴ τῆς προικὸς ταύτης ὑπὸ τοῦ πατρὸς του.

Ἐπειδὴ τὸ ποσὸν τῆς διατροφῆς ὥρισε τὸ ἐφετεῖον, κρίναν ἐν τῇ κυριαρχικῇ ἐξουσίᾳ του ὅτι τοῦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεώς του δὲν περιορίζει τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀναιρετείου μέτρα αὐτοῦ, μή ἀπορῇ, συμφώνως πρὸς τοὺς Ν. 20 (42.1) Ν. 15, 53 (24.1) Ν. 63 πρ. § 6 (17.2). Τοῦ λόγου δὲ τοῦτου ἀρκούντος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀναιρεσιβλητομένης ἀποφάσεως, ὁ ἕτερος λόγος αὐτῆς περὶ ἀοριστίας τῆς ἐνστάσεως τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπορίας, καὶ ἂν ἐσφαλμένος, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀναιρετέαν.

ΑΠ. 226 (1875). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρθρ. 114, 108 καὶ 137 τοῦ νόμου ΧΠΘ' περὶ ἀνηλικίων κλ. ὁρίζοντων τοῦ μὲν 114 ὅτι ὁ συμπληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶναι ἐνήλιξ καὶ ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐκωνότητα, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υιοθεσίας ὁρισμένων, τοῦ δὲ 108 ὅτι, ἅμα χειραφεσία ἀνακληθῇ, ὁ ἀνήλικος ὑποβάλλεται αὐθις ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, πρκατεινομένην μέγιστον τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν τῷ ἀρθρ. 98 περιπτώσεως, καὶ τοῦ 137 ὅτι πάντες οἱ ὁρισμοὶ τοῦ τε ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ νόμου καὶ τῶν ἐθίμων, οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν παρόντων νόμων ἀναγόμενοι, καταργοῦνται, ἐξάγεται σαφῶς ὅτι ἐκ τῆς ἐνηλικιότητος, ἥτοι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας, λύεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία, καταργηθεῖσιν τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου διατάξεων τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ νόμου· διότι, ἀρὰ διὰ τοῦ ἀρθρου 114 ἐχορήγησεν ὁ μνησθεὶς ΧΠΘ' νόμος τοῖς ἀνηλίκοις τὸ δικαίωμα πρὸς ἐνέργειαν πάσης πράξεως τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ὅπερ κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς καὶ βυζαντινοὺς νόμους δὲν ὑφίσταται, διὰ δὲ τοῦ ἀρθρου 108 ὥρισε ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ἀνακλητέως τῆς χειραφεσίας ὁ ἀνήλιξ ὑποβάλλεται μὲν ἐκ νέου εἰς τὴν

πατρικὴν ἐξουσίαν, πλὴν αὕτη δὲν παρατείνεται πέραν τῆς ἐνηλικιότητος, ἔπειτα ὅτι τελευταῖον ὅριον τῆς ὑπεξουσιότητος ἔθετο τὴν ἐνηλικιότητα, ἣτοι καθιέρωσεν ὅτι διὰ τῆς ἐνηλικιότητος καταργεῖται ἡ ὑπεξουσιότης.

Ἐπειδὴ, ταύτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ζήτημα τῆς ἐνηλικιότητος ἢ μὴ τῆς δικαιοπαρχοῦ τοῦ ἀναιρεσιόντος Β. κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1851 συμβόλαιον, οὐσιώδη εἶρηκε: ἐπιτροπὴν ὡς πρὸς τὸ ἐγκυρον ἢ μὴ τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς Δ. Ἀ. μεταδιβάσεως τῆς κυριότητος ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου σταφιδάμπελου καὶ ὤφειλε τὸ δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ τὸ γένος τῆς κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἐποχὴν ἡλικίας τῆς Β., διακρίσας ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὰς προσηκουσας ἀποδείξεις· τοῦτο ὁμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παραδεχόμενον ὅτι κατὰ νόμον ἡ ἐνηλικιότης δὲν ἔχει τὴν ὑπεξουσιότητα, οὐδὲως ἡσυχολήθη εἰς τὴν ἐκκρίνωσιν τῆς ἡλικίας τῆς Β., περιορισθὲν μόνον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθ' ἃς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ, δὲν συνωμολόγησεν οὗτος τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ τῆς κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἐποχὴν ἐνηλικιότητος τῆς Β., ὡς τὰ ἐν ταῖς προτάσεσιν ἐκείναις περὶ τῆς ἡλικίας τῆς Β. ἐναγόμενα παρέργως καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐλέγχθησαν, καὶ διότι τὴν ὁμολογίαν ταύτην οὐτ' ἐπέδεχθη, οὐτ' ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσιών. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον παραδεχόμενον, ὅτι τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ μετεδιβάσθη ἡ ἐπιδίκος σταφιδάμπελος παρὰ τοῦ Δ. Ἀ. πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, δικαιοπαρόν τοῦ ἀναιρεσιόντος, εἶναι ἄκυρον λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ σύμβασις ἔλαβε χώραν μεταξύ πατρὸς καὶ τῆς ὑπεξουσίας θυγατρὸς τοῦ καθότι διὰ τοῦ περὶ ἀνηλικίων ΧΠΘ' νόμου δὲν καθιερώθησαν αἱ διατάξεις τῶν ρωμαϊκῶν καὶ βυζαντινῶν νόμων καθ' ἃς ἡ ὑπεξουσιότης παρετείνετο καὶ πέραν τῆς ἐνηλικιότητος, ψευδῶς ἡμηνεῖται ἀριθ. 114 καὶ 108 νόμου ΧΠΘ'· παρεβίασε δὲ καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις πολ. δικ., καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα.

ΑΠ. 34 (1875). Ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει ὅτι, ὅτε ἡγέρθη ἡ ἀγωγὴ, τὰ τέκνα, ἃ ἐπιτροπεύει, ἦσαν ἀνηθα.

Εἰς τὴν ἐνάγουσαν ὡς ἐπιτροπὸν τῶν τέκνων τῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ρωμ. δικαίου πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνηθότητος αὐτῶν, διότι τοῦτο ὁρᾷ εἰς τὴν νομιμοποίησιν αὐτῆς.

ΑΠ. 170 (1877). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ μὲν τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 340 (1875) ἀποφάσεως ἐδέχθη ὅτι τὸ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπὸ τῆς Ε. Τ. υἱοθεσίας τοῦ Σ. Τ. προσηγνένου ἔγγραφον τῆς 14 Ἰανουαρίου 1834 διὰ νὰ θεωρηθῇ δημόσιον, εἶδε νὰ συνταχθῇ κατὰ τοὺς καθιερουμένους διὰ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἰσχύοντος γραπτοῦ Νόμου τοῦ 1834 ὡς συνταχθῇ ἐν Μετσόβῳ μεταξύ χριστιανῶν καὶ ὑπηκόων Τουρκῶν, ἢ ἄλλως νὰ ἰσχυρισθῇ ὁ ἀναιρεσιών ρητῶς καὶ ὠρισμένως

ὅτι τὸ Τουρκικὸν δίκαιον ἐπιτρέπει τὴν ὑπαρξίν ἐθίμων, καθ' ἃ δύναται νὰ συνταχθῇ ἔγγραφόν τι θεωρούμενον ὡς δημοσίον, καὶ ἐν δὲν συντρέχῃσι κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ οἱ ὑπὸ τοῦ γραπτοῦ νόμου καθιερούμενοι τύποι, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸς ἐθίμον ἰσχύον ἐν Μετασώβῳ, καθ' ὃ τὰ ἔγγραφα τῆς υλοθεσίας συνταττόμενα, ὅπως καὶ τὰ προκείμενα, φέρουσι τὰ προσόντα δημοσίου ἐγγράφου, ἀλλὰ τοιοῦτον ἔγγραφον δὲν ἐπικαλέσθη, καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωρήσαν το εἰρημένον ἔγγραφον ὡς ἰδιωτικόν, προέδωκε εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ διαταγθεῖσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 359 (1872) ἀποφάσεως ἀποδείξεων· διὰ δὲ τῆς συμπροσβελλομένης ὑπ' ἀριθ. 560 (1876) θεωρήσαν ἀνακαλουμένην τρόπον τινὰ τὴν εἰρημένην ὑπ' ἀριθ. 340 καὶ πρὸς τὸν τύπον τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιτεληθέντος δικαίου, καὶ διὰ τοῦτο φρονοῦν ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπικληρῇ αὐτὴς τῆς ἐξετάσεως τῶν δι' αὐτῆς ἀποφασισθέντων, ἐπέμειναν εἰς τὸν προεκτεθέντα χαρακτηρισμὸν τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι, καὶ ἂν τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ συντάχθησαν, θεωροῦνται κατ' ἐθίμον καὶ ὡς δημοσία, πάλιν ἐν Ἑλλάδι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τοιαῦτα, ἀφοῦ δὲ ὑπάρχει Νόμος ἡμεδαπὸς δίδων εἰς ταῦτα τοιοῦτον χαρακτῆρα, καθότι μόνον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ παρὰ τῶν δημοσίων προσώπων ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν συνταττομένων ἐγγράφων ὁ νομοθέτης ἀπέδωκε τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ἐγγράφου· τὰ δ' ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δημοσία ἔγγραφα λαγίζονται κατὰ πάντα ἰδιωτικά, μὴ περιβαλλόμενα μάλιστα, ὡς τὸ προκείμενον, διὰ τῆς προεκκυρώσεως ἐλληνικοῦ τινος διπλωματικοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν πράκτορος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 386 καὶ 396 τῆς πολ. δικονομίας προκύπτει, ὅτι δημοσίον ἔγγραφόν ἐστὶ πᾶν ἔγγραφον συνταττόμενον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς καθ' ὃν τρόπον καὶ χρόνον ἐξεδόθη, τοῦτο ἰσχυοντάς διὰ τὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν πράξιν τύπους παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, καὶ κατὰ τρόπον, ὅπου οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συντάξῃ τοιαῦτα· ἐκ τούτου δ' ἐπεταί, ὅτι δημοσία ἔγγραφα εἰσὶ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ αὐτῇ ἐγγχωρίων ἀρχῶν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συνταττόμενα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων των καὶ κατὰ τρόπον, ὅπου αὗται ἔχουσιν τὸ δικαίωμα νὰ συντάττωσι τοιαῦτα· καθὼ δὲ τοιαῦτα, δύναται ἀνθρώπων 400 καὶ ἐπομ. πολ. δικ., παρέχουσι πλήρη ἀπόδειξιν, καὶ μόνον, ἵνα ἐκτελεσθῶσιν ἐν Ἑλλάδι, πρέπει νὰ κηρυχθῶσιν ἐκτελεστέα περ' ἡμεδαπῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ ἀρθρ. 858 Πολ. δικ., ἀνεκκυρώσιμος ἂν ᾖ νὰ περιβεβλημένα διὰ τῆς προκυρώσεως τοῦ αὐτοῦ ἐλληνικοῦ διπλωματικοῦ πράκτορος· ἔθεν αὖ περὶ τῶν δημοσίων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τῶν ἐγγχωρίων ἀρχῶν συνταττομένων ἐγγράφων αἰτιολογίαι τῆς εἰρημένης 460 ἀποφάσεως ἀντίκεινται εἰς τὰς εἰρημνικὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς πολ. δικ.

Ἐπειδὴ, προκείμενου περὶ νόμου ἀλλοδαπαῦ, ὁ δικαστὴς δὲν δύ-

νεται νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸν αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ κατὰ πρότασιν τοῦ διαδίκου καὶ ἀφ' οὗ ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξίς τοῦ νόμου τούτου ἀμφισβητούμενου, ἄρθρον 245 § 3 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 630 πολ. δίκον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὄχι μόνον οἱ ἀναιρεσιθεῖντοι, ὡς ἐκ τῶν κατ' ἐφεσίων προτάσεων αὐτῶν ἀποδεικνύεται, δὲν ἐπρότειναν ἐνώπιον τῶν ἐφεσίων ὅτι μόνον τὰ κατὰ τύπου τοῦ γραπτοῦ νόμου συνταχθέντα ἐν Τουρκίᾳ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἔγγραφα εἰσι δημόσια, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀναιρεσιμὸς, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἐνώπιον τῶν ἐφεσίων συζητήσεως προτάσεων αὐτοῦ καὶ ἀκόμη ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης 340 ἀπ., ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ εἰρημένον ἔγγραφον υἱοθεσίας, ἐπιθεβαιωμένον ὃν παρὰ τοῦ τότε καὶ μέχρι τοῦδε (τῆς συζητήσεως, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη) ἀρμοδίου, καὶ ὅτι ἔγγραφα μεταξὺ τῶν αὐτῶν καταθέτι κατὰ τῶν χριστιανῶν ἐπιθεβαιούμενα θεωροῦνται ὡς καὶ ταῦτα ἐπίσημα ἔγγραφα κατὰ τὰ ἐν Μετσόβῳ εἰθισμένα· ὅθεν ἔπεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιμὸς καὶ ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ὑπαρξίς γραπτοῦ νόμου ἐν Τουρκίᾳ περὶ τοῦ τρόπου, καὶ ὅτι ἐν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς γίνεται ἡ υἱοθεσία μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων· ὅθεν τὸ ἐφεσίον δεχθὲν ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἀνεὶ ἀποδείξεως ὅτι ἡ προκειμένη πράξις εἴκει νὰ συνταχθῇ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἰσχύοντος γραπτοῦ νόμου διαγεγραμμένους τύπους ὅπως ἔχη τὸν χαρακτήρα δημοσίου ἔγγραφου, παρέβλεπε τὰς προεκτεθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 245 § 3 καὶ 176 πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔπεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσιμὸς δὲν ὤφειλε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ τουρκικὸν δίκαιον ἐπιτρέπει τὴν ὑπαρξίς ἐθίμων, καθ' ἃ δύναται νὰ συνταχθῇ ἔγγραφον τι θεωρούμενον ὡς δημοσίον καὶ ἂν δὲν συντρέχωσι κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ οἱ ὑπὸ τοῦ γραπτοῦ νόμου καθιερούμενοι τύποι, τῆς εἰρημένης περὶ γραπτοῦ δικαίου αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οὕτης ἐσφαλμένης.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων ὡς προταθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐνώπιον τῶν ἐφεσίων περὶ τῶν ἐν Μετσόβῳ εἰθισμένων ὡς πρὸς τὰς μεταξὺ χριστιανῶν ὑπηκόων Τουρκῶν υἱοθεσίας ἀποδεικνύεται ὅτι πρὸς ἀποδείξιν ὅτι τὸ εἰρημένον υἱοθεσίας ἔγγραφον ἐστὶ δημοσίον ἐπεκαλέσθη καὶ ἐθιμον ἐν Μετσόβῳ ἰσχύον, καθ' ὃ τὰ ἔγγραφα υἱοθεσίας μεταξὺ χριστιανῶν ὑπηκόων Τουρκῶν συντασσόμενα, ὡς καὶ τὸ προκειμένον, φέρουσι τὰ προσόντα δημοσίου ἔγγραφου. Ὅθεν τὸ ἐφεσίον τὰ ἐναντία δεχθὲν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐγένετο τοιαύτη πρότασις παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος, προδῆλως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦτος τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ στερεῖται αἰτιολογίας ἐπὶ οὐσιώδους προτάσεως.

ΑΠ. 249 (1877). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 6. καὶ γ. τοῦ ΡΙΣ' νόμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865, κληροδοσίαι περιεχόμεναι μὲν εἰς ἀνιόντας καὶ κατιόντας, εἰς συζύγους, εἰς θρησκευτικά, φιλανθρωπικά καὶ εκπαιδευτικά καταστήματα ἀπαλλάττονται τῆς πληρω-

μῆς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας περιερχόμεναι δὲ εἰς συγγενεῖς ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας πρὸς ἓν τοῖς ἑκατὸν λογιζόμενον, εἰς ἐκ πλαγίου δὲ συγγενεῖς τετάρτου καὶ ἀπωτέρω βαθμοῦ ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, καὶ εἰς ἐξωτικούς εἰς τέλος ἀξίας ἃ τοῖς ἑκατὸν.

Ἐπειδὴ ἡ υἱοθεσία πρὸς μίμησιν τῆς φύσεως ἐπινένηκται (ἡ Εἰσηγ. 1 ii) ἀπονέμουσα εἰς τὸν υἱοθετούμενον καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ θετοῦ πατρὸς (θεμ. ἐ. Βασ. 6. 1), ἐπάγεται δὲ 1) κώλυμα πρὸς γάμον οὐ μόνον μεταξὺ τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τοῦ υἱοθετουμένου καὶ τῶν κατιόντων αὐτοῦ, καὶ μεταξὺ τοῦ υἱοθετηθέντος καὶ τῆς συζύγου τοῦ υἱοθετησαντος, καὶ τ' ἀνάπαλιν, (διότι ἡ μὲν μητρυιὰς, ἡ δὲ νομφῆς τόπον ἐπέχει), ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ θετοῦ υἱοῦ καὶ τῆς τοῦ θετοῦ πατρὸς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς (§ 1 ἐν τέλει Εἰσηγ. 1. 10 καὶ Θεμ. β. καὶ κ. Βασιλ. 28.5), ἐτι δὲ καὶ μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου υἱοθετηθέντων ὡς καὶ μεταξὺ τοῦ υἱοθετηθέντος καὶ τῶν τέκνων τοῦ υἱοθετησαντος (§ 2 Εἰσηγ. αὐτόθι. 110 καὶ Νόμος 17 πρ. Πανδ. 232) καὶ 2) τὴν ἀμοιβαίαν μεταξὺ τοῦ υἱοθετησαντος καὶ τοῦ υἱοθετουμένου ὑποχρέωσιν πρὸς διατροφὴν (Ν. 44 καὶ 45 Πανδ. 1.7)· τέλος δὲ προσδίδωσι τῷ υἱοθετηθέντι δικαίωμα ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ υἱοθετησαντος πρὸς τὰ γνήσια τούτου τέκνα. (Ν. 10 Κώδ. 8.47),

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι τὸ σύστημα τῆς ἰσχυοσύνης περὶ υἱοθεσίας νομοθεσίας σκοπεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱοθετοῦντα διὰ πλάσματος κατιόντας, ὡς πρὸς τ' ἀποτελέσματα ἐξομοιουμένους πρὸς τοὺς γνησίους κατιόντας· ἂν δὲ ὁ υἱοθετούμενος δὲν ἔχῃ δικαίωμα κληρονομίας καὶ εἰς τὴν περιουσίαν τῶν συγγενῶν τοῦ υἱοθετοῦντος, τοῦτο προδήλως δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι δὲν πρέπει ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ υἱοθετοῦντος νὰ ἐξαρτᾶται νὰ γίνωνται κληρονόμοι τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐκεῖνοι, οἵτινες οὔτε ἐκ τοῦ νόμου ὥρθησαν ὡς τοιοῦτοι. οὔτε τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν εἰσὶν· διὰ τοῦτο δὲ ὅχι μόνον δὲν τροποποιεῖται ἐντεῦθεν ποσῶς ἡ στενὴ σχέση, ἣν ὁ νόμος ὥρως μεταξὺ τοῦ υἱοθετοῦντος αὐτοῦ καὶ τοῦ θετοῦ αὐτοῦ υἱοῦ, ἀλλ' ἀπεναντίας ὡς ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τούτου ἰσχυροποιεῖται.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, τὰ θετὰ τέκνα διὰ νομικοῦ πλάσματος ἀνήκουσιν εἰς τὴν κατιούσαν τοῦ υἱοθετοῦντος γραμμὴν, καὶ τούτου ἕνεκεν ἡ πρὸς ταῦτα περιερχομένη κληρονομία ἢ κληροδοσία τοῦ θετοῦ πατρὸς ἢ τῆς θετῆς μητρὸς ἀπαλλάττεται τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας, κατὰ τὸν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης παρατεθέντα νόμον· τὴν δὲ μᾶλλον, ὅσω, ἂν ὁ νομοθέτης τοῦ νόμου τούτου ἐσκόπει νὰ ὑποβάλλῃ καὶ τὰ θετὰ τέκνα ἢ τοὺς κατιόντας αὐτῶν εἰς τὴν πληρωμὴν τοιοῦτου τέλους διὰ τὴν περιερχομένην αὐτοῖς κληρονομίαν ἢ κληροδοσίαν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ θετοῦ αὐτῶν γονέως, α) ἢ θελεῖν δοῖται καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τέλους, ὡς

ὥρισεν αὐτὸ διὰ τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς, τῶν ὁποίων προτιμῶνται τὰ θετὰ τέκνα καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν εἰς τὴν ἐξ ἁδιαθέτου κληρονομίαν, κατατάττων αὐτὰ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἐνῶ, ἂν ταῦτα δὲν θεωρηθῶσι κατιόντες τοῦ θετοῦ γονεῖς, καὶ ἐπομένως ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀπαλλαττομένων τοῦ τέλους χαρτοσήμου, θέλουν ὑπαχθῆ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξωτερικῶν, ἐνῶ τοιοῦτοι δὲν εἶναι κατὰ τὰ περὶ υἱοθεσίας νομοθετηθέντα· β) τοῦλαχιστον ἤθελε ρητῶς ἐξαιρέσει αὐτὰ τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ μνημονευομένων κατιόντων, ὅπως ἐπὶ τοῦ περὶ συντάξεως νόμου (Π. ἀρθ. 10 § 6 τοῦ νόμου τῆς 3 Αὐγούστου 1861) ρητῶς ἀπέκλεισε τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος τὰ θετὰ τέκνα.

Ἐπειδὴ ἡ ρητὴ ἐν τῷ νόμῳ μνηία τῆς ἀπὸ τοῦ ἐν λόγῳ τέλους ἀπαλλαγῆς τῶν θετῶν τέκνων ἦν περιττή, ἀφοῦ ταῦτα, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀνήκουσιν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν κατιόντων, καὶ μόνον ἂν ὑπέκειντο εἰς τοιοῦτο τέλος, ὥφειλεν ὁ νόμος νὰ μνημονεύσῃ καὶ ταῦτα· ἂν δὲ τὸ θετὸν τέκνον ἀπαλλάττεται τῆς πληρωμῆς τέλους καὶ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ φυσικοῦ πατρὸς καὶ ἐξ ἐκείνης τοῦ θετοῦ, ἐντεῦθεν δὲν προκύπτει ἀτοπὸν τι, ὥς δὲν προκύπτει καὶ ὅταν ἡ γυνὴ, ἐλθούσα εἰς δεύτερον γάμον, δὲν ὑπόκειται εἰς τοιοῦτον τέλος διὰ τὸ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ δευτέρου συζύγου περιελθὼν αὐτῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμεσε τὸν εἰρημένον ΡΙΣΤ' νόμον ἀπαλλάσσας τὸν Α. Π. παντὸς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας (ἐπομένως καὶ προστίμου) διὰ τὴν περιελθούσαν τούτῳ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρὸς Α. Π. κληρονομικὴν μοῖραν. Ὅθεν ἡ προκειμένη ἀίτησις ἐστὶν ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 3 (1900) Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν Νόμον, ὁ ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελῶν ἀνηλικὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ πρὸς σύνταξιν γάμου.— Ἀρμεν. 11 (Δ' δ') Ν. 20 (23.3) Ν. 8 Κῶδ. (5.4) Βασίλ. 12 καὶ 29 (ΚΗ' δ').— Αἱ διατάξεις δὲ αὗται δὲν κατηργήθησαν οὔτε ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ΧΠΘ' τοῦ 1861 περὶ Ἀνηλικίων κλ. Νόμου, ὁρίζοντος ἐν ἀρθρῷ 137 ὅτι οἱ ὁρισμοὶ τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Νόμου, οἱ εἰς τὰ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἀναγόμενοι, καταργοῦνται, διότι ὁ νόμος οὗτος προνοεῖ περὶ ἄλλων θεμάτων, οὐχὶ δὲ περὶ ἱκανότητος πρὸς γάμον, ἐπιφυλαχθεὶς περὶ τοῦ θέματος τούτου νὰ πραγματευθῇ ἰδιαιτέρως διὰ τοῦ ἀρθροῦ 114, ὅπερ διὰ τῆς ἐκφράσεως: «ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἱοθεσίας ὁρισμένων», ἀναφέρεται εἰς τὰς μελλούσας νὰ νομοθετηθῶσι περὶ τῶν θεμάτων τούτων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, οὐχὶ εἰς ἐκείνας, αἵτινες, ἀποσπασθεῖσαι ἐκ τοῦ ὅλου σχεδίου τοῦ Κώδικος, κατέστησαν νόμοι τοῦ Κράτους, δὲν συναγεται δὲ τὸ ἐναντίον ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 58 τοῦ νόμου τούτου, διότι τὸ μὲν 3 ἀφορᾷ εἰς δικαιοπραξίας ἀναγομένης μόνον εἰς τὴν περιουσίαν καὶ συνεπαγο-

μέναις ὑποχρέωσιν ἢ ἀπαλλοτρίωσιν αὐτῆς, οὐχὶ δὲ εἰς οἰκογενειακὰς σχέσεις, εἰς ἃς ἀνήκει ὁ γάμος, ὡς δηλὸν καθίσταται ἐκ τῶν ἐξαιρέσεων τοῦ ἐν αὐτῷ κανόνος ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 7, ἐν ᾧ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν συζύγων δὲν προέρχονται ἐκ δικαιοπραξίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ νόμου καὶ συνεπείᾳ τοῦ γάμου, τὸ δὲ 58 ἐν τῷ τμήματι: «περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του», κανονίζει τὴν ἀντιπροσωπεύσιν τοῦ ἀνηλίκου ἐπὶ νομικῶν πράξεων, ἐν αἷς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ γάμος, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ νομικὴ πρᾶξις.

ΑΠ. 138 (1899). Ἐπειδὴ, ὡς ἀστικὸς κώδικς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπικρατείᾳ ἰσχύουσιν οἱ Ῥωμαϊκοὶ καὶ Βυζαντινοὶ νόμοι, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν κατηργήθησαν ἢ δὲν ἐτροποποιήθησαν διὰ νεωτέρων νόμων, τοιοῦτοι δὲ νόμοι καταργοῦντες ἢ τροποποιοῦντες τοὺς ἰσχύοντας ἀρχαιότερους δὲν ὑφίστανται, διότι ὁ Νόμος περὶ ἀνηλίκων κλπ. τοῦ 1861 προνοεῖ περὶ ἄλλων θεμάτων, οὐχὶ δὲ περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν προσώπων πρὸς τέλεσιν ἐγκύρου γάμου καὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενων διατυπώσεων, ὅθεν ἐξάγεται δὲ τοιαύτη ἐννοια ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ τῶν ἄρθρων 3, 58, 114 καὶ 137 τοῦ περὶ ἀνηλίκων Νόμου, εἰς ἃς ἐπιτηρύθη ἢ προσημειωθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Α' τμήματος, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 3 προνοεῖ περὶ πράξεων τοῦ ἀνηλίκου, ἀφορῶσιν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρ. 104—106 τοῦ αὐτοῦ νόμου, μεθ' ὧν ρητῶς τὸ ἄρθρον 3 σχετίζεται, ἐν αἷς γίνεται λόγος μόνον περὶ διαχειρίσεως περιουσίας, τὸ δὲ ἄρθρον 58 προνοεῖ ὡσαύτως περὶ ἐκπροσωπήσεως τῶν ἀνηλίκων κατὰ τὰς νομικὰς πράξεις, τὰς ἀφορώσας τὴν περιουσίαν αὐτῶν καὶ τὴν διαχείρισιν αὐτῆς, κανονίζον καὶ τὰς εὐθύνας τοῦ ἐπιτρόπου διὰ τὰς ἐκ τῆς ἀμελοῦς διαχειρίσεως ζημίας τῶν ἀνηλίκων, τὰς ὕλικας προφανῶς, καὶ παρίστησι μὲν ὁ ἐπίτροπος τὸν ἀνηλίκον καὶ εἰς τὰς νομικὰς πράξεις, τὰς ἀφορώσας τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ἀλλ' ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τῆς φράσεως ταύτης πᾶσαν περίπτωσιν βεβηλικὴν ἐκπροσωπήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνας ἐν αἷς φύσει ἢ ἐκπροσώπησις εἶναι ἀδυνατός, οἷα ἐστὶν ἡ τοῦ γάμου, ἀφ' οὗ ὁ ἐπίτροπος κατὰ τὸ κρατοῦν σύστημα τῶν σχετικῶν διατάξεων δὲν κυροῖ διὰ τῆς συναινεσεως τοῦ τὰς πράξεις τοῦ ἀνηλίκου, ἀλλὰ προσωπικῶς αὐτὸς ἐνεργεῖ ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἀνηλίκου, τὸ δὲ ἄρθρον 114 διὰ τῆς ἐφ' ἀφ' ἧς φράσεως «ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἰοθεσίας ὁρισμένων» ἀναφέρεται εἰς τὰς μελλούσας νὰ νομοθετηθῶσι περὶ τῶν σχετικῶν θεμάτων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνας, αἵτινες μόναι ἀποσπασθεῖσαι ἐκ τοῦ ὅλου σχεδίου τοῦ Κώδικος ἐψηφίσθησαν καὶ κατέστησαν νόμοι τοῦ Κράτους, δὲν δύναται δὲ νὰ ὑποτεθῇ λογικῶς ὅτι ὁ νομοθέτης, ὅστις ἐν ᾧ ἐν ταῖς περὶ ἀνηλίκων κλπ. διατάξεσιν αὐτῶν προενόησε μετὰ πάσης λεπτομερείας καὶ περὶ ἐπουσιωδестέρων θεμάτων, προκειμένου περὶ γάμου, τῆς οὐτιωδестέρας πράξεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, προέβλεψεν ἀτελῶς δι' ἀσφῶν καὶ ἐστίων ἐκ-

οὐκ ἔστιν, καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐν τῷ ἀρμοδίῳ τμήματι τοῦ νομοθετικοῦ συστήματος, ἀλλ' ἐν τῷ μέρει, ὅπου κυρίως ἄλλα θέματα ἐσκόπει κανονισμῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ εἰρημένα, τὸ ἄρθρον 137 τοῦ περὶ Ἀνηλικίων κλπ. Νόμου τοῦ 1861, οὔτε κατήργησεν οὔτε ἐτροποποίησε τὰς περὶ τῆς πρὸς σύναψιν γάμου ἱκανότητος τῶν ἐφήδων διατάξεις τῶν Ρωμικῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων, καὶ ἐπομένως ἐπὶ τῇ βίαι· αὐτῶν δεόν νὰ κριθῇ τὸ νόμιμον ἢ μὴ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐν τῇ διατῇ ταύτῃ γάμου, καθ' ὅς ὁ γάμος τοῦ μὴ ὑποκειμένου εἰς πατρικὴν ἐξουσίαν ἐφήδου συνάπτεται καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ (Ἀρμενοπούλ. Δ. 1' 12 καὶ 11 Βασιλ. ΚΗ' Δ. 14 Ν. 25 Π. (23.2) Ν. 8. 18. 20 Κ. (5. 4), οὕτω ὁμοίως σκεπτόμενον τὸ Β' τοῦτο τμήμα, εὐρίσκεται προδήλως εἰς διαφωνίαν πρὸς τὸ Α' τμήμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος δι' ὃ ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 595 τοῦ 1898 ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, καὶ ἐπομένως δεόν νὰ παραπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν.

ΑΠ. 263 (1901). Ἐπειδὴ, ἄλλῶς μὲν κατὰ τὸ ἀρχαιότερον Ρωμικὸν Δίκαιον ἢ υἱοθεσία, ἥτις ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ περιλαμβάνει καὶ τὴν εἰσποίησιν αὐτεξουσίου, δὲν εἶχεν ἄλλως σκοπὸν νὰ ἐκμιουργήσῃ κατὰ μέμνησιν τῆς φύσεως τεχνικὴν σχέσιν πατρὸς πρὸς τέκνον, ἀλλὰ κυρίως νὰ ὑποβάλῃ τὸν υἱοθετούμενον εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ υἱοθετοῦντος ἐξουσίαν (Ν. 1 πρ. § 1, Ν. 15 πρ. Ν. 23 Πανδ. 1. 7. πρ. § 1 καὶ 4 Εἰσηγ. 1. 11), δι' ὃ καὶ λυομένης τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, κατὰ τινὰ τῶν νομίμων τρόπων, ἀνῃρέτω πᾶς ἐκ τῆς υἱοθεσίας δεσμός (Ν. 13 καὶ 14 Πανδ. 1. 7. Ν. 3 § 2 Πανδ. 37. 4, Ν. 1 § 6 καὶ Ν. 4 Πανδ. 38. 6). Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη μετεβλήθη ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ δικαίῳ, καθόσον ἡ μὲν διατάξις 10 Κ. (8. 4) ἀπαγάγει τὴν ἐπικληθεῖσαν ἀτελεῖ υἱοθεσίαν, καθ' ἣν ὁ δοθεὶς εἰς θέσιν πρὸς ἐξωτικόν, ἐνῶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ φυσικοῦ ἀνιόντος τοῦ οὐκ αὐτὸν εἰς θέσιν ἤθελε καταστῇ αὐτεξουσίου, δὲν ὑπεβάλλετο εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ υἱοθετοῦντος ἐξουσίαν, μολοντάς ἐκδημιουργεῖται σχέσις πατρὸς πρὸς τέκνον καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀτελεῖς υἱοθετηθέντος ἀπέκτα τὸ θετὸν τέκνον, οὐν τῷ χρόνῳ δὲ ἐπετρέπη καὶ ἡ παρὰ γυναικῶν υἱοθεσία, καίτοι μὴ συναινεῖν νὰ ἔχωσι πατρικὴν ἐξουσίαν (Ν. 5. Κώδ. 8. 48 § 10 Εἰσηγ. 1. 11. Νεαρά Δέοντος 27 Ἀρμενοπ. Β'. Η'. 3 καὶ 4). Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς Νεαράς 24 καὶ 26 τοῦ Δέοντος, σαφῶς δηλοῦται, ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ νομοθεσίᾳ σκοπὸς τῆς υἱοθεσίας δὲν εἶναι πλέον ἢ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας κτήσις, ἀλλ' ἡ ἰδρυσις σχέσεως γονέως πρὸς τέκνον, ἐξ ἧς ἐπομένως διέπεται ἡ θεσμός ἐν ταῖς ἐξουσίαις αὐτοῦ καὶ τοῖς ἀποτελέσμασι τῆς θετῆς συγγενείας, ὡς μαρτυρεῖται καὶ ἐν τῇ νῦν ἐκδότῃ Ἐπαναγωγῇ (XV § 9 καὶ 12), ἥτις ὡς ἐρμηνευτικὴ πηγὴ δὲν στερείται σημασίας διὰ τὴν λύσιν τοῦ προκειμένου ζητήματος. Καὶ δριζύει μὲν ἡ διάταξις

10 τοῦ Κώδικος (8. 48), ὅτι τὴν ἄρσιν τοῦ δεσμοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς υἰοθεσίας ἐπάγεται ἡ χειραφεσία, ἀλλ' ὡς τοιαύτην ἔχει ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ θετοῦ πατρὸς, ἥτις ἐκφράζει κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου τὴν βούλησιν τοῦ χειραφετουμένου, ὅτι δὲν στέργει πλέον ὡς θετὸν τὸ τέκνον καὶ ἀποβάλλει αὐτὸ τῆς θετῆς οικογενείας· ὥστε ἡ κατὰ τὸν ΧΠΘ τοῦ 1861 Νόμον (ἄρθρ. 28 καὶ 107) διὰ τοῦ γάμου ἐπερχομένη καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν χειραφεσία τοῦ τέκνου, ὡς καὶ ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν Νόμον (ἄρθρ. 114) διὰ τῆς ἐνηλικιώσεως λύσις τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, μὴ ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοδικαίως ἐπερχόμεναι, δὲν ἐπάγονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ χειραφεσίας, ἀφοῦ δὲ τὰ ὡς εἰρηται γεγονότα τοῦ γάμου ἢ τῆς ἐνηλικιώσεως ἐπερχόμενα δὲν αἰροῦσι τὸν δεσμὸν τῆς υἰοθεσίας, ἔπεται ὅτι καὶ ἐξ ἀρχῆς ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν δὲν κωλύει τὴν εἰσποίησιν τοῦ αὐταξουσίου, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ αἱ εἰρημέναι διατάξεις, δι' ὧν καθιερώθη ἀσυμβίβαστον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν ιδιότητα ἐγγάμου ἢ ἐνηλίκου τέκνου, ἐνομοθετήθησαν ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν τέκνων καὶ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ 45 Βασιλ. (Β'. α'.) ἀρχὴν νὰ στραφῶσι κατ' αὐτῶν διὰ τῆς ἐρμηνείας, ὅτι δημιουργοῦσι κώλυμα εἰσποίησεως ἢ ἐπάγονται τὴν ἄρσιν τῶν ἐκ τῆς γεγεννημένης υἰοθεσίας δικαίων. Συμφώνως ἄρα τοῖς εἰρημένοις ἀποφνηαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἰσχυρὰ εἶναι· ἡ τῆς ἀναρριθλήτου εἰσποίησις, καίτοι ὑπάνδρου καὶ ἐνηλίκου κατ' αὐτὴν οὕτως, ὑπὸ τοῦ Σ. Π. καὶ ὅτι συνεπάγεται αὕτη ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὸν δικαίωμα τῆς εἰσποιηθείσης ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ θετοῦ πατρὸς ἀποδιώσαντος, οὐδαμῶς ἐλέγχεται παρερμηνεύσασα τὸν Ἀστικὸν Νόμον.

ΑΠ. 200 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΧΠΘ' περὶ ἀνηλικίων κλπ., ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρεώσεις· πρὸ δὲ τῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου συνεπαγομένην ὑποχρεώσεως· πρὸ δὲ τῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου εἶναι, ὡς ρητῶς ὁρίζει τὸ ἄρθρ. 114 τοῦ ἰδίου νόμου, καὶ σπουδαίας ὑποχρεώσεις συνεπάγεται, οἷον διατροφήν συζύγου, τέκνων κλπ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 58 τοῦ ἰδίου νόμου ὁ ἐπίτροπος παρίστησι τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν, ἀφορῶσαν οὐ μόνον τὴν περιουσίαν τοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, οἷα καὶ ἡ δικαιοπραξία τοῦ γάμου, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 98 τοῦ αὐτοῦ ΧΠΘ' νόμου αὐτοδικαίως συνεπάγεται τὴν χειραφεσίαν. Νόμ. 3 Πανδ. 45.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν διατάξεων τούτων ὁ νεώτερος νόμος σαφῶς ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ ἀνήλικος ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ δὲν δύναται νὰ συνάψῃ γάμον καὶ κοτ' ἀκολουθίαν ἢ διάταξις τοῦ Ρ. Δ. καθ' ἣν ὁ ὑπὸ ἐπίτροπον ἐρχόμενος ἀνήλικος δύναται νὰ συνάψῃ γάμον

ἐνευ τῆς συναινέσεως τούτου, κατηγορήθη ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 137 τοῦ νεωτέρου νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ θέλησις αὕτη τοῦ νόμου ἐναργέστατα ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῷ ἄρθρ. 114, ἐνθα ρητῶς ἡθέλησε νὰ ἔχῃ περιορισμένην ἱκανότητα ὡς πρὸς τὸν γάμον καὶ αὐτὸς ὁ ἐνήλικος, ὁ πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἱκανός, ἐξ οὗ ἀναγκαίως συνάγεται ὅτι εἰς τὸν ἀνηλίκον κατὰ μείζονα λόγον ἡρνήθη τὴν πλήρη ἱκανότητα πρὸς σύναψιν τῆς δικαιοπραξίας τοῦ γάμου. Οὐδεμία δὲ περὶ τῆς ὀριότητος τῶν προεκτεθέντων δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία ἐκ τῆς τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου περικοπῆς ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἱοθεσίας ὥρισμένων, ὡς δῆθεν ἀναφερομένης εἰς τὰ παρα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου περὶ γάμου ὥρισμένα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνικανότητα τῶν αὐτεξουσιῶν ἀνηλίκων πρὸς σύναψιν γάμου, διότι ἡ περικοπὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν τῆς ἱκανότητος, ἣν διὰ τοῦ πρώτου τῆς περικοπῆς μέρους τοῦ ἄρθρου ἐχορήγησεν ὁ νομοθέτης εἰς τὸν ἐνήλικον καὶ συνεπῶς ἀφορᾷ μόνον εἰς τοὺς ἐνήλικους, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ὡς πρὸς τοὺς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους ἀναφέρεται. Ἀλλως ἡ ἐναντία ἐρμηνεία φέρει εἰς τὸ λαν ἄτοπον συμπέρασμα ὅτι ὁ νομοθέτης, ὅστις μετὰ μεγάλης στοργῆς ἐφρόντισε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἀνηλίκου καὶ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἐπρονόησε καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων συμφερόντων αὐτοῦ, δεικνύται ἐντελῶς ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὸν γάμον του, ἥτοι διὰ τὴν ἀπουδαιότητα ἐν τῷ βίῳ του πρᾶξιν, ἥτις ποικίλας ὑποχρεώσεις συνεπάγεται καὶ ἥτις φηγγύουσα αὐτοδικαίως τὸν δεσμὸν τῆς ἐπιτροπείας, δύναται διωδευκαστῇ ὀρφανὴν πατὸς κόρην νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κηδεμονίαν τοῦ πρώτου τυχόντος, ἐν αὕτῃ ἐξ ἀπειρίας ἐξέλεξεν ὡς συζυγόν της.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ ἀπαγορεύσεως καὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ἀπαγορεύσεως.

115. Ἐνεκα παραφροσύνης ἢ μανίας, καὶ ἂν ὑπάρχωσι διαλείμματα ἐχεφροσύνης, καὶ ἔνεκα βλακειάς, δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τὴν ἀπαγόρευσιν οἱ συγγενεῖς, ὁ σύζυγος τοῦ νοσοῦντος, ὁ ἐπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁ εἰσαγγελεὺς.

ΑΠ. 2 (1863). Ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας πεύθῃται, ὅτι ὁ κωλύλαος στερεῖται μὲν τῶν αἰσθήσεων τούτων, ἀλλ' ἡ στέρξις

αὕτη δὲν εἶναι παραίτιος καὶ πνευματικοῦ πάθους, διορίζει εἰς αὐτὸν ἐπιτροπὸν· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προκληθῇ ἡ τῆς ἀπαγορεύσεως διαδικασία.

116. Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως αἰτησις γίνεται δι' ἀναφορᾶς, περιεχούσης τὰ περιστατικά, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ μανία, ἡ παραφροσύνη, ἡ ἢ βλακεία, καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα.

117. Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐπιτυνάπτεται γνωμοδοτησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως. — Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συντίθεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 30—33 ὠρισμένα. — Ὁ σύζυγος τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ οἱ αἰτῶν τὴν ἀπαγορευσιν, δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου διὰ νὰ δώσωσι τὰς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀπαγορευτέου ἀναγκαίας πληροφορίας, δὲν παρευρίσκονται ὅμως κατὰ τὴν διάσκεψιν καὶ τὴν κατάρτισιν τῆς γνωμοδοτήσεως.

118. Κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσιν, διατάσσεται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλούσης, καὶ τῶν προβεβλημένων μαρτύρων, καὶ συγχρόνως προσδιορίζεται ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ἐξετάσεως, ἣτις γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αἰτοῦντος, τοῦ ἀπαγορευτέου, καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, εἴτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, εἴτε καὶ κατ' οἶκον ὑπὸ εἰσηγητοῦ, ἐὰν ὁ ἀπαγορευτέος δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ δὲ δημοσίευσις τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως γίνεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

ΑΠ. 72 (1868). Ἡ ἐκπεφροσύνη τεκμαίρεται μέχρι ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου ἐκ μέρους τοῦ προτείνοντος τὴν ἔλλειψιν ἐκπεφροσύνης.

ΑΠ. 127 (1892). Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον μὴ ὂν ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ τραγματογνωμοσύνην πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τοῦ περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ ἀπαγορευτέου, ἀλλ' ὀφείλον κατὰ τὸ ἄρθρον 118 τοῦ ΚΠΘ' νόμου περὶ ἀνηλικίων κλπ. νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῆς πάντως μὲν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλούσης καὶ τῶν προβεβλημένων μαρτύρων, δὲν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. διατάξαν πρὸς ἀπλὴν πληρο-

φορίαν του ἐνέργειαν πραγματογνωμοσύνης ὅφ' ἑνὸς μόνου πραγματογνώμονος, ἀπορριπτέος δ' ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος. Ματαρρυσμὶς τὴν Ἐφεσίον τὴν πρωτοδικὸν ἀπόρριψιν ἡδύνατο νὰ προβῇ εἰς τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασιν κατὰ τὸ ἀρθ. 180 Πολ. Δικ., ὅπερ δὲν ἐτροποποιήθη ὡς πρὸς τὰς ἀποράσεις τὰς ἐκδομένους ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπαγορεύσεως διὰ τοῦ ἀρθ. 118 τοῦ μνημονευθέντος περὶ ἀνηλίκων κλπ. νόμου, ἀπορριπτέος ἄρα ἐστὶν ὁ σχετικὸς τῆς ἀναίρεσεως λόγος. — Δεχθέντος τοῦ δικασάντος Ἐφεσίον, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἔχει σφας τὰς φρένας καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορρίψαντος τὴν ρηθεῖσαν αἴτησιν δὲν ὑπῆρχε χρεὸς ἰδιαιτέρας αἰτιολογίας πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἐπιδοθητικῆς αἰτήσεως τῆς ἀναίρεσεως περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορας, καθόσον τοιοῦτος κατὰ τὸ ἀρθ. 121 τοῦ XIIΘ' νόμου διορίζεται, ἐὰν ἡ πνευματικὴ νόσος δὲν εἴναι ἐντελὴς ἀποδείξιμένη, ὅπερ ἀποκρούει τὸ δικαστήριον δεχόμενον σφας ἔχοντα τὰς φρένας τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἀπορριπτέος ἔρα εἰσὶν οἱ σχετικοὶ τῆς ἀναίρεσεως λόγοι.

119. Ἐὰν οἱ διαδίκοι δὲν ἐμφανίσθησαν εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἀρκεῖ ὅτι προσεκλήθησαν· ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς πρέπει νὰ παρευρίσκηται πάντοτε.

120. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας, νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστήν, ὅστις φροντίζει συνάμα καὶ περὶ αὐτοῦ.

ΑΠ. 198 καὶ 199 (1881). Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθ. 120, 121 καὶ 22 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, συνδ. καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 169 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι διαρκούσης τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας μόνον τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, δύναται νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστήν, ὅστις φροντίζει περὶ αὐτοῦ. Τελεσιδίκου δὲ καταστάσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποράσεως, διορίζεται ἐπίτροπος ἢ παρεπίτροπος καὶ ἂν ὁ ἤδη διορισθεὶς ἐπίτροπος ἢ παρεπίτροπος ἢ ὁ νόμιμος ἐπίτροπος (ἀρθ. 127) ἀπηλλαγθῇ, παρῆλθῃ ἢ ἐπαύθησαν τῆς ἐπιτροπείας ἢ καὶ ἀπεβίωσαν, διορίζονται ἄλλοι, εἰς κατεπειγούσας δὲ περιπτώσεις διορίζεται παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως προσωρινὸς ἐπίτροπος, ἐπὶ καὶ ἐξ ἐπαγγελιατοῦ, ἀλλὰ τότε οὗτοι ὀφείλουσι νὰ φροντίσωσι περὶ διορισμοῦ ὀριστικοῦ ἐπιτρόπου καὶ παρεπιτρόπου.

Ὁ τοιοῦτος προσωρινὸς ἐπίτροπος ἐκπροσωπῶν τὸν ἀπαγορευμένον μέχρι τοῦ διορισμοῦ τοῦ ὀριστικοῦ, προδήλως διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ ὀριστικὸς ἐπίτροπος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν

δύναται νὰ ἐγείρῃ καὶ ὑποστρίξῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀπαγορευμένου πᾶσαν ἀγωγὴν αὐτοῦ, εἴτε εἶναι ἡ ἀγωγή αὕτη φύσεως κατεπειγούτης, εἴτε οὐ, ἀφοῦ οὐδεὶς νόμος περιορίζει τὸν χρόνον καθ' ὃν οὗτος δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τὰ τοῦ ἐπιτρόπου καθήκοντα.

ΑΠ. 183 (1898). Ὑπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρὰ 120 καὶ 123 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως αποφάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστὴν ὅστις φροντίζει συνάμα καὶ περὶ αὐτοῦ, μετὰ δὲ τῶν καθηκόντων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου, ἀνάγεται πάντως καὶ ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκκρεμῶν δικῶν, κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κηρυχθείσης εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως τῆς Σ. διὰ τῆς 2.449 (1894) αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ διορισθέντος διὰ τῆς αὐτῆς αποφάσεως προσωρινοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τῆς τοῦ Θ. Π., νομίμως οὗτος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ παρίσταιται ταύτην, μέχρις οὗ κατασταθείσης τελεσιδικίου τῆς ρηθείσης αποφάσεως, διορισθῇ δι' ἄλλης ἐπιτροπὸς καὶ παραπίτροπος.

121. Ἐὰν ἡ πνευματικὴ νόσος δὲν ᾔναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, τὸ δικαστήριον δύναται, ἀπορρίπτων τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησιν, νὰ διορίσῃ διὰ τῆς αὐτῆς αποφάσεως τῷ ἔχοντι διαφορουμένης τὰς φρένας ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὑποκείμενου δὲν δύναται οὗτος, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πράξεως, νὰ διεξάγῃ δίκην ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, νὰ συμβιβάζηται, νὰ ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτριώσεις, νὰ δανειζέται, καὶ νὰ δέχεται κεφάλαια ἐπὶ ἐξοφλήσει. — Τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος δύνανται νὰ προκαλέσωσι καὶ οἱ συγγενεῖς, ὅσῃς δὲν κρίνωσιν ἀναγκαίαν τὴν ἀπαγόρευσιν. Τὰ ἐξόδα τῆς δίκης δὲν καταλογίζονται εἰς βάρος τῶν συγγενῶν καὶ ἂν οὗτοι μὲν ἐπροκάλεσαν τὴν ἀπαγόρευσιν, τὸ δὲ δικαστήριον διώρισεν ἀντιλήπτορα.

ΑΠ. 127 (1892). Ἐὰν τὸ δικαστήριον παραδεχθῇ, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἔχει σφικτὰς τὰς φρένας, δὲν διορίζει αὐτῷ ἀντιλήπτορα, διότι τοιοῦτος, κατὰ τὸ ἀρθ. 121 τοῦ ΧΠΘ' νόμου, διορίζεται, ἰὰν ἡ πνευματικὴ νόσος δὲν ᾔναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη.

ΑΠ. 158 (1897). Ἐπειδὴ ὁ ἀντιλήπτωρ τοῦ ἔχοντος διαφορουμένης τὰς φρένας δὲν ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων,

ἀλλὰ παρέχει ἢ ἀρνεῖται τὴν συναίνεσίν του, διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παράστασιν αὐτοῦ, ὡς ἐνάγοντος ἢ ἐναγομένου—ἄρθρον 121 ΧΠΘ' νόμου—κατ' ἀκολουθίαν τὸ 'Ἐφεσίον δεχθὲν ὅτι ὁ Δ, ὡς δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ τῆς συζύγου του, ἦτο αὐτὸς ἐνακτέος ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, παρεβίβασε τὸ ἄρθρ. 121 τοῦ ΧΠΘ' Νόμου καὶ τὰς περὶ νομιμοποιήσεως διατάξεις τῶν ἐθνικῶν 67 καὶ 68 Πολ. Δικ., οὕτω δὲ ἀνακερτέαν κατέστησε τὴν ἀποφασίν του.

122. Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται, ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς καταστῇ τελεσιδίκος, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου διαμένει ὁ ἀπαγορευθεὶς, ἢ ὁ ἐν ἐδόθῃ ἀντιλήπτωρ, καὶ εἰς τὰ συμβολαιογραφεῖα τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δημοσιεύεται δὲ καὶ ἐν τῷ διὰ δικαστικὰς κοινοποιήσεις παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὠρισμένῳ δημοσίῳ φύλλῳ.

123. Τελεσιδίκου καταστάσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, διορίζεται ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος κατὰ τὸ ἄρθρον 22.

124. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀποφάσεως ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσιεύσεως αὐτῆς, καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσιδίκος· μετὰ δὲ τὴν δημοσίευσιν ταύτην, πᾶσα πράξις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου, ἢ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τούτου, εἶναι ἀκυροί.

ΑΠ. 2 (1883). Τὰ ἀποτελέσματα τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀποφάσεως ἄρχονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσιδίκος (νόμος ἐπιτρ. 124), οὐδ' ἀπαιτεῖται ὡς πρὸς τὴν ἰσχύν της ἀπέναντι τρίτων νὰ ἐπέλθῃ ἢ τοιχοκολληθῇ καὶ δημοσιευσίς διὰ τῆς ἐφημερίδος.

ΑΠ. 275 (1877). Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει γενομένη μνεία τοῦ Ν. Σ., ὡς ἐκκαλοῦντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐπικρατοῦστος του δικηγόρου Χ., εἶναι ἄπλοῦν γραφικὸν λάθος· τοῦτο δὲ προφανῶς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 (1871) ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρειν πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐκηρύχθη ὁ Σ. εἰς κατάστασιν ἀπαγο-

ρεύσεως πρὸ τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν ἰφαιών, ἐκ τῶν πρὸς τὸ ἐφεταῖον ἐγγράφων προτάσεων τοῦ Ν. Χ. ὡς προσωρινῷ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τοῦ εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως κηρυχθέντος Ν. Σ., ἐκ τοῦ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1873 ἀναιρετηρίου πάντων τῶν ἀναιρέσεων ὄντων, ἀπευθυνομένου κατὰ τοῦ εἰρημένου διαχειριστοῦ, ὡς καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον αἰτήσεως περὶ προτιμήσεως τοῦ ἀναιρετηρίου τούτου, ἀντιπροσωπευομένου δὲ τοῦ εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως κηρυχθέντος ἀπέναντι τῶν τρίτων ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπῶ, ὅστις ἐνεργεῖ δι' αὐτὸν καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου πρέπει ν' ἀπευθύνωνται πᾶσαι αἱ αἰτήσεις καὶ νὰ γίνωνται οἱ τὸν ἀπηγορευμένον ἀφορῶσαι κοινοποιήσεις (ἄρθρον 124 τοῦ περὶ ἀνγλίκων, ἐπιτροπείας κλπ. νόμου), δεκτῇ, ὡς βάσιμος, καθίσταται ἡ ἐνστάσις περὶ ἀπαρδεκτοῦ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1873 ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προσθέτων λόγων τῆς ἀναιρέσεως ὡς ἀπευθυνομένων κατὰ τοῦ Ν. Σ., ἤτοι κατὰ τοῦ ἀπηγορευμένου.

§ 25. Αἱ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως γινόμεναι πράξεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι, ἐάν, ὅτε ἐγένοντο, ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως ὑπῆρχεν ὁμολογουμένως γνωστῇ. — Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, καὶ ὅταν ὁ μετὰ τοῦ ἀπηγορευμένου συναλλαχθεὶς ἐγίνωσκε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαγορεύσεως.

ΑΠ. 224 (1868) 179 (1870). Ἡ εἰς φρενοβλαβῇ, μὴ πῶ ἀπαγορευθέντα, γενομένη ἐπίδοσις ἀγωγῆς, εἰς οὐδεμίαν νομικὴν διατάξιν ἀντίκειται· α') διότι, κατὰ τὰ ἀρθ. 74, 658, 664-668 Πολ. Δικ., ὁ φρενοβλαβὴς στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, ἀφοῦ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως γίνῃ δεκτῇ ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησις, ἣν μόνον οἱ συγγενεῖς, ὁ συζυγὸς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δύνανται νὰ ἐγείρῃσι κατὰ τοῦ νομιζομένου φρενοβλαβοῦς· β') διότι, κατὰ τὸ ἀρθρον 156 Πολ. Δικ., ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐξασφαλίζει μὲν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐνάγκοντος, χωρὶς ὅμως νὰ καθιστᾷ πενέστερον τὸν ἐναγόμενον, κατὰ δὲ τοῦ βυζαντινὸν νόμον πράξεις τοιαύται, πρὸς ἐπίτευξιν ἐξασφαλίσεως ἀλλοτρίων δικαιῶν, ἐνεργούμεναι κατὰ φρενοβλαβοῦς καὶ οὐδὲν ὡς αὐτὸν πενέστερον καθιστώσαι, οὐτε ὑπὸ τοῦ φρενοβλαβοῦς οὔτε ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ νὰ προσβληθῶσι δύνανται. Ν. 4 § 26 Π. (44.4) Ν. 22 § 7 Π. (24.3) Ν. 47 § 1 Π. (46.3) καὶ Ν. 1 § 15 Π. (16.3).

ΑΠ. 138 (1874). Ἀγωγή, ἐπιδοθεῖσα πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη αὐτή, καλῶς ἐπαδόθη, ἐκτὸς ἐάν ἦτο ὁμολογουμένως γνωστὴ ἡ κατὰστασις αὐτῇ τοῦ προσώπου, πρὸς ὃ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, ἢ τὴν ἐγίνωσκεν ὁ τὴν ἐπίδοσιν παραγγελας νόμος ἐπιτροπείας 125).

* Ἴδε κατωτ. ἀπόσπασμα εἰσηγ. ἐκθέσεως.

ΑΠ. 178 (1866). Τὰ συναλλάγματα καὶ αἱ διαβήκαι καὶ τοῦ πλημῶ ἀπαγορευθέντος ἕνεκα βλακειας ἢ παραφροσύνης αὐτοῦ, οὐδὲν ἔχουσι κύρος, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου (§ 8 Εἰσ. 3.19, § 1 Εἰσ. 2.18, Ν. 1 § 12 Π. 44.7), εἰς ἃς οὐδόλως ἀντίκεινται τὰ ἀρθ. 558 καὶ 145 Πολ. Δικ., ἂν ἐγένοντο, ὅτε ἐν τοιαύτῃ διετέλει διασυνθητικῇ καταστάσει.

ΑΠ. 311 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ὁ φρενοβλαβὴς στερεῖται βουλήσεως καὶ πᾶσα νομικὴ πρᾶξις αὐτοῦ ἄκυρος ἐστὶ, δύναται δὲ οὗτος καὶ πᾶς ἔχων νόμιμον συμφέρον νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς, ἀποδεικνύων ὅτι, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συνομολογήσεώς της, διετέλει ἐν καταστάσει παραφροσύνης Ν. 8 Εἰσγ. (3.19) Ν. 40 (50.27). Ὁ δὲ Νόμος περὶ Ἐπιτροπείας κλπ. ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου κοινοῦ κανόνος, ὁρίζει ἐν ἀρθρῷ 124, ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, πᾶσα πρᾶξις τοῦ ἀπηγορευμένου ἐστὶν ἄκυρος, ἐν δὲ τῷ ἀρθρῷ 125 καθιερθεὶ τὸ πλεονέκτημα ὑπὲρ τοῦ ἀπηγορευμένου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων του ὅτι ἢ προσβολὴ τῶν πρὸ τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀπαγορεύσεως πράξεων δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀνεπάρκειας τῆς παραφροσύνης κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως, ἀλλὰ μόνον τῆς ὁμολογουμένως γνωστῆς αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, διὰ ἧς τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 126, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀποβίωση τις χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν πρᾶξιν του διὰ φρενοβλαβείαν, ὑποβάλλει τὸ δικαίωμα μόνων τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὴν προσβολὴν τῶν ἀμφοτεροβαρῶν πράξεων, εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ περιορισμούς, ἐπομένως οὗτοι δύνανται ἄνευ περιορισμοῦ τινος νὰ προσβάλωσι τὰς ἑτεροβαρεῖς πράξεις του· αἱ διατάξεις δὲ αὗται περὶ προσβολῆς τῶν πράξεων τοῦ ἀπηγορευμένου, ἐξαιρετικαὶ οὗσαι, δὲν ἀποκλείουσι τὰς εἰς τὸ κράτος τοῦ κοινοῦ δικαίου ὑπαγομένας περιπτώσεις περὶ ὧν δὲν διαλαμβάνουσιν, καθόσον εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμου περὶ ἀκυρότητος τῶν πράξεων τῶν ἀπηγορευμένων δὲν ἀνάγονται αἱ διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου περὶ ἀκυρότητος τῶν πράξεων τοῦ φρενοβλαβοῦς λόγῳ τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συνομολογήσεως τῆς δικαιοπραξίας παραφροσύνης καὶ τῆς ἐντεῦθεν στερήσεως βουλήσεως. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλητοὶ κληρονόμοι τοῦ δωρητοῦ δύνανται νὰ προσβάλωσι τὴν διὰ τοῦ ὅπ' αὐτοῦ 5973 τοῦ 1891. συμβολαίου γενομένην πρὸς τὸν ἀναιρεσειόντα δωρεάν διὰ φρενοβλαβείαν ἐκείνου καὶ ὑπογράψαν αὐτοὺς μόνον εἰς ἀποδείξιν ταύτης κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, ὡς ἡμῶς ἠρμῆνευσεν τὰς εἰρημένας διατάξεις καὶ ἐφήρμοσεν τὰς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ἀφοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προτάσεών του, ὁ ἀναιρεσιών δὲν ἰσχυρίσατο, ὅτι ἡ πρᾶξις ἐστὶν ἀμφοτεροβαρὴς ὡς ἀποτελοῦσα ἀνταποδοτικὴν δωρεάν, οὐγὶ δὲ ἀπλὴν δωρεάν, οἷαν προσβάλλουσι διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν οἱ ἀναιρεσιβλητοί.

Ἐπειδὴ ἡ κατέστασις τῆς παραφροσύνης τοῦ δωρητοῦ δὲν ὑπο-

πίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ συμβολαιογράφου ὥστε νὰ ᾖ ἀναγκαῖα ἢ ἐπὶ πλαστότητι προσβολῇ τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου.

126. Ἀποβιώσαντός τινος, αἱ παρ' αὐτοῦ γενομεναι ἀμφοτεροβαρεῖς πράξεις τότε μόνον δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, λόγῳ φρενοβλαβείας, ὅταν ἡ ἀπαγόρευσις ἀπηγγέλθη ἢ προεκλήθη πρὸ τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ, ἢ ὅταν ὁ ἀποβιώσας ἐπεχείρησε τὰς πράξεις θεραπευόμενος ἐν φρενοκομείῳ. Ἐὰν δὲ ἡ ἀποδείξις τῆς φρενοβλαβείας προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης πράξεως, συγχωρεῖται πάντοτε ἡ προσβολὴ αὕτη.

127. Ὁ ἀνὴρ εἶναι νόμιμος ἐπίτροπος τῆς ἀπαγορευθείσης συζύγου του.

128. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀπαγορευθέντος συζύγου αὐτῆς.

129. Οὐδεὶς πλὴν συζύγων, ἀνιόντων καὶ κατιόντων, ὑποχρεοῦται νὰ ᾔναι ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη ἐπίτροπος ἀπαγορευμένου· μετὰ δὲ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τούτου, δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν του.

130. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι τὰ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων ὠρισμένα.

131. Τῶν εισοδημάτων τοῦ ἀπαγορευμένου γίνεται κυρίως χρῆσις πρὸς παραμυθίαν καὶ ταχείαν αὐτοῦ θεραπείαν.

132. Ἐὰν πρόκηται νὰ προικισθῇ τέκνον ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευμένου γονέως αὐτοῦ, ἡ προῖξ προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εισαγγελέως.

133. Ἡ ἀπαγόρευσις, ἅμα ἐκλείψωσι τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἰτία, αἴρεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 115—120 διαδικασίαν· ὁ δὲ ἀπαγο-

ρευμένος ἀσκει τὰ ἀστικά αὐτοῦ δικαιώματα μετὰ τὴν περὶ ἄρσεως ἀπόφασιν.

134. Οἱ ὅρισμοι τῶν ἄρθρων 122, 123, 127, 128, 129, 130, καὶ 132 ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς νομίμου ἀπαγορεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος ἁδωτού.

135. Εἰς τὸν ἄσωτον διορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀντιλήπτωρ, ἄνευ τῆς συναινέσεως δὲ αὐτοῦ δὲν δύναται ὁ ἄσωτος νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου, νὰ συμβιβάζεται, νὰ δανείζεται, νὰ δέχεται κεφάλαια, νὰ δώῃ ἐξόφλησιν, καὶ νὰ ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτριώσεις.

ΑΠ. 55 (1863). Κατὰ τὸ ἄρθ. 665 Πολ. Δικ., ἡ συναίνεσις τοῦ ἀντιλήπτορος εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, ὅσαςκις πρόκειται περὶ παραγωγῆς δίκης τινός, περὶ συμβιβασμοῦ, περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἢ ὑποθήκης καὶ περὶ παραδοχῆς ἢ ἐξοφλήσεως κεφαλαίου τοῦ ἀπαγορευτέου* δὲν ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸν ἀντιλήπτορα νὰ ἐνεργῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἢ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀπαγορευτέου ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων εἰς ἃς μόνον ἡ συναίνεσις τοῦ ἀπαιτεῖται, ὅπως οὗτος ἐνεργήσῃ ταύτας ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι. Ὑπομένως, αἰτήσεις ἀναρρέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης, ἀφορώσης εἰς τὸν ὑπὸ ἀντίληψιν, ἀπευθυνθεῖσα καὶ ἐπιδεθείσα πρὸς τὸν ἀντιλήπτορα αὐτοῦ, εἶναι ἄκυρος, μὴ ἀπευθυνομένη καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ διαδίκου.

136. Ὁ περιορισμὸς οὗτος προκαλεῖται παρὰ τῶν ἔχοντων δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν. — Ἡ περὶ τούτου αἰτήσις συζητεῖται καὶ δικάζεται ὡς καὶ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως ἢ δὲ ἄρσις τοῦ περιορισμοῦ γίνεται κατὰ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις.

137. Πάντες οἱ ὅρισμοι τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου, καὶ τῶν ἐθίμων, οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν παρόντων νόμων ἀναγομενοί, καταργοῦνται. Ὡσαύτως καταργεῖται καὶ πᾶσα διάταξις τῶν νεωτέρων νόμων ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα. — Ἡ τοῦ παρόντος νό-

μου ἰσχύς ἀρχεται τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

ΑΠ. 283 (1874). Ἐπειδὴ ὁ νόμος 3 Κ. (5.74) καθιεροῖ σύντομον πενταετὴ παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς ἀντὶ τῆς τριακονταετοῦς, ἣν ἀπὸ τῆς ἐνηλικότητός του ἤθελεν ἔχει ὁ ἐνήλικος πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διεκδίκησιν τοῦ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου πωληθέντος ἀκινήτου ἀνευ διατάγματος (decretum), νῦν δικαστικῆς ἀδείας· τοῦ περὶ ἐπιτροπείας δὲ ἀστικοῦ νόμου τοῦ 1861 μηδὲν περὶ παραγραφῆς πραγματουμένου, οὔτε ἐν γένει οὔτε ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὰς παρατύπους ἢ ἀκύρους γενομένας πωλήσεις τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ μνησθεῖσα τοῦ κώδικος διάταξις ὡς καταργηθεῖσα διὰ τοῦτου, συνεπεία τῆς ἐν ἀρθρ. 137 αὐτοῦ διατάξεως, δι' ἧς καταργοῦνται ἅπασαι αἱ εἰς τὸν προηγουμένον νόμον ἀντιβαίνουσαι διατάξεις τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Ρωμαϊκοῦ δικαίου· ὅθεν ὁρθῶς τὸ δικαστὴν ἐφετεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀπόφάσεως ἐθεώρησεν ὡς μὴ καταργηθεῖσαν τὴν διάταξιν 3 (5.74) Κ. διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ἤδη ἰσχύοντος περὶ ἐπιτροπείας νόμου τοῦ 1861, καὶ ἀπορριπτέως ἐπομένως ἀποβαίνει ὁ περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, ἥτοι τῆς διατάξεως ταυτῆς, λόγος ἀναιρέσεως, ὡς κατηγορημένης. Προκειμένου δὲ περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων πρὸς διεκδίκησιν τοῦ πωληθέντος καὶ οὐχὶ περὶ ἐγκρίσεως σιωπηρᾶς, ἀνευ σημασίας ὀποβαίνει ἡ πρὸς τὴν ἰσχύν αὐτοῦ ἀντίθεσις τοῦ ἀρθροῦ 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, διότι δῆθεν θὰ καθιεροῦτο, ὅτι μεταβιβάσις ἀκινήτου ἡδυνάτο νὰ γείνη κατ' ἀντίθεσιν τῆς διατάξεως τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, καθ' ἣν μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου δύναται νὰ γείνη μεταβιβάσις ἀκινήτων· μολοντί καὶ ὡς σιωπηρὰ ἐγκρίσις ἐὰν ἐθεωρεῖτο ἐφ' ὅσον (ἢ ἔστι καὶ ἄκυρος) μεταβιβάσις ἐγένετο ἐγγράφως, δὲν ἦτο ἀναγκαστὸν ὡς ἐκ τοῦ ἀρθρ. 42 καὶ ἡ ἐγκρίσις αὕτη, δι' ἣς ἤθελεν ἔγκυρος κατασταθῇ ἡ μεταβιβάσις, διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου νὰ δηλωθῇ.

Ἐπειδὴ ὁ Ν. 3 (5.74) Κ. τὴν μνησθεῖσαν πενταετὴ παραγραφὴν ρητῶς καθιεροῖ ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἐπιτροπος ἤθελε πωλῆσαι ἀνευ διατάγματος (decretum), νῦν δικαστικῆς ἀδείας, ἀκίνητον τοῦ ἀνηλίκου καὶ οὐχὶ μόνον ἐὰν οἱ ἀνήλικες αὐτοὶ πωλήσωσι τοιαῦτον, τὸ χρονικὸν δὲ τῆς παραγραφῆς τούτων διάστημα οὐδὲν ἑξαρτᾶται ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀκύρου πωλήσεως, ἀπορριπτέως ἀποβαίνει ὁ περὶ κακῆς τοῦ νόμου ἐφαρμογῆς λόγος ἀναιρέσεως, λόγῳ τοῦ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρόκειται περὶ πωλήσεως παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς μητροῦς, καὶ οὐχὶ παρὰ τῶν ἀνηλίκων αὐτῶν, καὶ ἐνῷ ἐπρωταῖη ἡ τῆς ἀκύρου πωλήσεως ἄγνοια τῶν ἀναιρεστέων, οὐχ ἥττον τὸ δικαστήριον ἐθεώρησεν ἐφαρμοστέαν τὴν περὶ ἧς πρόκειται διάταξιν.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ μνησθεῖσῃ διατάξει οὐδὲν γίνεται διάκρισις μεταξὺ παρόντων καὶ ἀπόντων, ἥτοι δὲν ἄρχει ἡ διάταξις μὴ τρεῖς μῆνες

τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας πρὸς τὴν τῶν πέντε ἐτῶν συμπλήρωσιν, ὅπου δὲ ὁ νόμος δὲν διακρίνει, ἐκεῖ καὶ ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἀπορριπτέος οὖν ἀποβαίνει ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέτως περὶ κακῆς τοῦ νόμου ἐφαρμογῆς καὶ περὶ παραβιάσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς πολιτικ. δικανομ. θεωρήσαντος τοῦ ἐφετείου ὡς λογιζόμενον καὶ τὸν τῆς ἀπουσίας χρόνον εἰς ἄλλην γῶραν, καὶ ἐπουσιώδη ἐπομένως θεωρήσαντος τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ ἀπουσίας ἐπὶ τοιοῦτον χρόνον εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς μὴ στηριζόμενον (οὐ μὴ λογιζομένου, ἀσυμπλήρωτος ἢ πενταεστ(α) καὶ μὴ διατάξαντος περὶ τῆς ἀπουσίας ἀποδείξειν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὰς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν προτάσεις τῶν διαδίκων παραδέχεται, ὅτι ἡ περιουσία αὐτῶν ἐν ἡ ἀναφέρουσιν ἐπὶ λέξεσι τὰδε αἷ δὲ ἡλικία ἡμῶν εἶναι ἤδη ἡ μὲν τοῦ I. 30 ἐτῶν, τῆς δὲ Z. 33—35, τοῦ δὲ N. 27—30, περιέχει ὁμολογίαν οὐχὶ μὴ σπουδαίαν καὶ πάρεργον, ἀλλὰ τούναντι οὐσιώδη καὶ σπουδαίαν ὡς περιλαμβανομένην εἰς τὸ οὐσιωδέστατον μέρος τῶν προτάσεων κτλ. καὶ οὐδεμίαν ἔχουσαν σημασίαν τὴν πρὸς τὰ προηγούμενα μικρὰν ἀντίφασιν, καὶ ἐπομένως περιττὴν θεωρήσαν τὴν διάταξιν ἀποδείξεως περὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀφοῦ ἐκ τῆς ὁμολογίας τῶν ἐξάγεται, ὡς παρεδόχθη τὸ πρωτοδικεῖον, ὅτι παρῆλθε μέχρι τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος τῶν πενταετ(α), ἡ δὲ ἐκτίμησις αὕτη ἀνεξέλεγκτος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε μὴ παραδεκτὴν τὴν περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀνωτέρω δικαστικῆς ὁμολογίας ὡς ἐκ πλάνης γενομένην πρότασιν τῶν ἀναιρεσειόντων, καθὼ μὴ ἀναφερομένων τῶν γεγονότων ἐξ ὧν προῆλθεν ἡ πλάνη, ἡ δὲ τῶν προτάσεων ἐκτίμησις, ὅτι δὲν ἀναφέρονται ἐν αὐταῖς τοιαῦτα γεγονότα, ἀνεξέλεγκτος ἐστίν· ἐπομένως ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως περὶ παραβιάσεως τῶν περὶ ὁμολογιῶν διατάξεων.

Ἐπειδὴ ἡ ἰσχύς τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας δὲν ἐξαρθᾷ ἐκ τῆς ῥητῆς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀποδοχῆς αὐτῆς· ἄλλως τε δὲν προτείνουσιν οἱ ἀναιρεσειόντες, ὅτι τὴν μὴ παραδοχὴν τῆς ὁμολογίας ἐπρότεινον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

ΑΠ. 152 (1872). Ἐπειδὴ τὴν παραγραφὴν ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως ἀγοραπωλησίας κτήματος ἀνηλίκων, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς προσβάλλεται τὸ ὄρθον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥτις διέταξε τὴν ἐκποίησην, κανονίζει ὁ ἀστικὸς νόμος (N. 3. Κώδ. 5. 74), ἀφοῦ μάλιστα ἡ πολ. δικον. λέγουσα, ὅτι τὰ πράγματα τῶν ἀνηλίκων ἐκποιεῖται δυνάμει ἀποφάσεως δικαστικῆς διαταττούσης τὴν ἐκποίησην, αὐτὸ τοῦτο ἐπαναλαμβάνει, ὅπερ καὶ ἡ τρίτη διάταξις τοῦ Κώδικος (δ. 72) λέγει.

ΑΠ. 178 (1875). Ἐπειδὴ οἱ ἐπίτροποι δὲν εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι πρὸς τοίτους, ἀλλὰ μόνον πρὸς τοὺς ἐπιτροπευομένους δια τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν προκυψάσας εἰς τοὺς ἀνηλίκους

ζημίας. Ὡστε ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν αἰτησιν τῶν ἀναιρεσειόντων τοῦ νὰ τοῖς ἀποδώσῃσιν ὁλόκληρον τὴν παρὰ τῶν ἐπιτρόπων Β. καὶ Κ. ὀφειλομένην ἀποζημιώσιν ἐκ δραχ. 13400, διότι δὲν προέκειτο περὶ ἀποδόσεως ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἀναιρεσειόντων πρὸς αὐτοὺς τούτους, καὶ ἐπομένως οὐδαμία ὑπῆρχε κατὰ νόμον ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ἀναιρεσιόνητων κληρονόμων Β. Κατὰ ταῦτα δὲ ἄνευ ἐπιρροῆς ἦν ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἔργα τῶν ἐπιτρόπων, εἰ καὶ ἀδιάρτητα, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ δῆθεν ἐνεῖχοντο οὗτοι ἀλληλεγγύως ἀπέναντι αὐτῶν, διότι ἡ τοιαύτη ἀλληλεγγύη κατὰ νόμον ὑφίσταται, ὡς εἴρηται, μεταξὺ τῶν συνεπιτρόπων μόνον ἀπέναντι τῶν παρ' αὐτῶν ἐπιτροπευθέντων, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπέναντι τρίτων. Ὡστε ἡ ἑλλειψίς αἰτιολογίας ἐπὶ τοῦ ἀθασίμου τοιαύτης προτάσεως τῶν ἀναιρεσειόντων δὲν βλάπτει, οὐδ' ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 510 (1898). Ἐπειδὴ διὰ τῆς διατάξεως 3 τοῦ Κώδικος 5, 74 (Ν. 66 Βασιλ. 10. 4 καὶ 14 Ἀρμεν. Α. 16) ὁ Ἰουστινιανὸς ἠθέλησε νὰ ὁρίσῃ διὰ τρόπου σαφοῦς τὸν χρόνον μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου ὁ ἤδη ἐνηλικίας γενόμενος, δὲν ἠδύνατο νὰ προσβάλλῃ τὴν κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα αὐτοῦ γενομένην ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκποίησην ἀκινήτου αὐτοῦ κτήματος, θεσπίσας ρητῶς ὅτι ἐὰν μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως οὗτος ἢ αἱ κληρονόμοι αὐτοῦ οὐδαμίαν ἡγεῖραν ἀμφισβήτησιν διὰ τὴν ἐκποίησιν ταύτην, αὕτη εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἀπροσβλήτος καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπ' ἀρχῆς δυναμει δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένη· ἐπομένως ὁ νεώτερος περὶ ἐπιτροπείας κλπ. νόμος μὴ πραγματευόμενος οὗτε ἐν γένει οὗτε ἰδίᾳ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, οὐδαμῶς διὰ τοῦ άρθρου 137 αὐτοῦ κατήργησε τὰς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου, αἰτίνας μάλιστα ἀφορῶσιν οὐχὶ ἀνηλικίους ἀλλ' ἐνηλικίους ἤδη γενομένους, οὐδόλως ὑπάρχοντα εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ.

ΑΠ. 815 (1898). Ἐπειδὴ ἡ διάταξις 3 Κώδ. 5, 74 ὁρίζουσα, ὅτι ἐὰν μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος ὁ γενόμενος ἐνηλὶς ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ δὲν προσβάλλωσι τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητος του γενομένην ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως πώλησιν ἀκινήτου αὐτοῦ, καθίσταται αὕτη ἰσχυρὰ καὶ ἀπροσβλήτος καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπ' ἀρχῆς δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένη, προνοεῖ περὶ ἀντικειμένου ὅπως ἀσχετοῦ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου περὶ ἐπιτροπείας κλπ. νόμου ρυθμιζόμενα· καὶ ἐπομένως δια τὸν ἄρθρου 137 αὐτοῦ, καθ' ὃ καταργοῦνται οἱ ὅρισμοι τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου, οἱ ἀναγόμενοι εἰς ἀντικείμενα περὶ ὧν οὗτος προνοεῖ, δὲν κατηργήθη ἡ ρηθεῖσα τοῦ Κώδικος διάταξις.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ μὲν εἰς ἀπαλλοτριώσεις πραγμάτων ἀνηλικίων, ἐφαρμοστέα ὅμως ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητος γενομένων συμβιβασμῶν, ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων κατὰ τοὺς νόμους 12 καὶ 13 Πανθ. 1. 3

—διότι ὁμοία περίπτωσις ἐστίν, ὃ αὐτὸς δὲ συνηγορεῖ καὶ εἰς αὐτὴν νομοθετικὸς λόγος ἦται ἢ ἐντὸς ὁρισμένου οὐχὶ μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἄρσις τῆς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τοῦ γενομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου συμβιβασμοῦ, κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον οὐδόλως ἤμαρτέν ἐπαρμόσαν κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων γενομένου συμβιβασμοῦ τὴν ρηθεύσαν τοῦ Κώδικος διάταξιν.

ΑΠ. 5 (1869). Ἐπειδὴ ἀληθῶς, διαλυθέντος τοῦ γάμου ἕνεκα παραπτώματος τῆς γυναίκος, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἡ σύζυγος στερεῖται τῆς προικὸς ὑπὲρ τοῦ συζύγου, ἀλλ' ἡ στερήσις αὕτη καὶ ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιδικασίς τῆς προικὸς διατάσσεται ὡς ποινή, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ § 13. Ἀρμεν. βιβλ. (4. 15) καὶ ἐκ τῶν νεαρῶν 22 κ. 15 (117. κ. 8. 9) 134 κ. 10, ἐν αἷς ρητῶς χαρακτηρίζονται ὡς ποιναὶ ὅσα ἐν αὐταῖς διατάσσονται εἰς περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας ἢ τῆς περιουσίας τῶν συζύγων ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἕνεκα παραπτωμάτων ἐπιτρέπεται ἡ διάλυσις· αἱ τοιαῦται δὲ ποιναὶ δὲν ἐφαρμόζονται ἤδη, διότι αἱ περὶ τούτων διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων κατηργήθησαν δυνάμει τοῦ 705 άρθρου τοῦ ἐν ἰσχύϊ ποινικοῦ νόμου, ὡς ἀντιβαίνουσαι εἰς αὐτό. Ὅθεν ἕνεκα τούτου ὁρθῶς τὸ Ἐρρεταῖον παρεδέχθη ὅτι διαλυθέντος τοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμου, δυνάμει ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ νῦν ἀναιρεσιδύλητος διέμεινεν εἰς ἐξωτικὴν οἰκίαν, μὴ βουλομένου τοῦ πατρὸς (ἱσως ἀνδρὸς) καὶ ἄνευ τῶν γονέων αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ στερηθῇ τῆς προικὸς τῆς, καὶ νομίμως διέταξε τὴν ἀπόδοσίν τῆς, ἀποῦ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του, ἕτερος λόγος καταργῶν τὸ τῆς ἀπαιτήσεώς τῆς δικαίωμα δὲν ἐπροτάθη.

ΑΠ. 265 (1900). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι στερεῖται τῆς δικαιώματός τινος ἢ ἀπόλλυσί τι συνεπείᾳ παραβάσεως νομικῆς τινὸς διατάξεως, οὐδόλως ἔπεται ὅτι αἱ στερήσεις αὗται καὶ αἱ ἀπώλειαι ἐπιβάλλονται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ποινὴν αὐτοῦ, διότι δυνατόν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ νομοθέτου νὰ εἶναι ἄλλος τις· δυνατόν ὁ νομοθέτης συνδέων ἀμέσως μετὰ τῆς παραβάσεως τῆς νομικῆς διατάξεως περὶ ἀπωλείας περιουσίας νὰ σκοπῇ κυρίως καὶ πρὸ πάντων οὐχὶ τὴν δι' αὐτοῦ τιμωρίαν τοῦ παραβάτου ἀλλὰ τὴν προφύλαξιν καὶ προστασίαν τοῦ συμφέροντος τοῦ διὰ τῆς παραβάσεως ζημιωθέντος καὶ νὰ συνδέσῃ ἐπιβλαβῇ διὰ τὸν παραβάτην συνάμα ἀποτελέσματα· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται πλέον περὶ ποινῆς ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως ἀναγομένης εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον. Καὶ τὸ ποινικὸν δίκαιον καὶ τὸ περιουσιακὸν δίκαιον ὁρίζουσι καθὼς κατὰ τοῦ ὑπαίτιου, ἀλλὰ τὰ χωρίζοντα αὐτὰ ὅρια εἶναι ἡ πρόθεσις δι' ἣν ὁρίζουσι τὸ κακὸν· διότι ἐκεῖνο ἐπιδιώκει μόνον τὴν ἱκανοποίησιν τῆς πρὸς ἀνταπόδοσιν ὁρμῆς ἣτις προῆλθεν ἐκ τῆς ὑπαιτιότητος καὶ ἣτις μόνῃ νὰ ἱκανοποίησθαι δύναται διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ ὑπαίτιου, ἐν ᾧ τοῦ ο

σκοπεῖ τὴν διὰ χρημάτων θεραπείαν τῆς ζημίας ἣν ὑπέστη τις καὶ ὥς ἐκ τούτου εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Προκειμένου ὅθεν περὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου, εἰ-
τινες ἐπιβάλλουσι τὰς ἀπωλείας καὶ στερήσεις ἕνεκα τοῦ διαζυγίου,
ἐπὶ τῆς προκίδος τῆς προγάμου ζωρῆς καὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας
τῶν συζύγων, ἡ τοῦ νομοθέτου πρόθεσις σκοπεῖ πρωτίστως καὶ κυ-
ρίως τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀδού-
του συζύγου, εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἀποβλέπων ὃ νομοθέτης ἐπέβαλε τῷ
ὑπαίτιῳ συζύγῳ τὰς ἀπωλείας καὶ τὰς στερήσεις τῆς περιουσίας ὡς
διὰ τῶν νεαρῶν 22 κεφ. 18 ix'. 117 κεφ. θ'. § 4 κεφ. θ' § 5 κεφ.
η' § 4 Νεαρ. 127 κεφ. δ'. Νεαρ. 134 κεφ. 1 ἀναγράφει, θέλων οὕτω
οὐχὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὑπαίτιον ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἀδού-
τον συζυγον, ὥρισεν ἅπασι διὰ παντός τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ὅπερ
δικαιούται οὗτος νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῷ ζημίαν ἐκ τῆς
λύσεως τοῦ γάμου, καὶ νὰ καταστήσῃ ἐμμέσως διὰ τῶν εἰρημένων
ἀπωλειῶν δυσχερῆ τὴν διαίτησιν τοῦ γάμου. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἰουστι-
νιανὸς ἀποκαλεῖ ἐν ταῖς ρηθείσαις νεαραῖς μνημονευόμενας ἀποζημιώ-
σεως καὶ στερήσεως ποινάς, δὲν ἔπεται ὅτι καὶ πραγματὶ εἶναι ποιναί
κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ δικαίῳ αἱ
τοῦ ποινικοῦ δικαίου ποιναὶ καὶ αἱ διὰ τὰς παραβάσεις τοῦ ἀστικοῦ
νόμου ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ὡς ἀποζημιώσεις ὁμοιάζουν μέχρι ἐναλ-
λαγῆς ὡς ἐξαγεται ἐκ τῶν Πηγῶν, αἵτινες ὅτῃ μὲν ἀποκαλοῦσι τὰς
πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώσεις ἐξ ἀδικήματος ποινάς (Σ. 1 § δ' 8,
Π. de Vis Nat (43. 4), ὅτῃ δὲ οὐχὶ (non sunt poenales ex delicto
autem dantur N. 4 § 6, N. 7, Π. (4. 7) ὡς καὶ ἐπὶ τῶν poenales
sponsiones περὶ τῶν πραγματεύεται ὁ Γάιος IX § 43, 34, 141,
162—168, 171—172 ὡς καὶ ἐπὶ τῶν συμβατικῶν ποινῶν αἵτινες
φέρουσι ποινικὸν χαρακτῆρα καὶ ὀνομάζονται ποιναί. [Ὁμοίαι ΑΠ,
110 (1847), 5 (1869). Ἀντίθετοι 364 (1840), 253 (1850), 20 (1851),
46 (1858).]

Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας
ἐννληκότητος καὶ ἀπαγορεύσεως νῦν νόμου ΧΠΘ'.

Ὁ περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας τίτλος τοῦ παρόντος
νόμου διαιρεῖται εἰς τρία κεφάλαια· τὸ μὲν πρῶτον πραγμα-
τεύεται περὶ τῶν ἀνηλικίων, ὀρίζον τίνες εἶσιν οἱ ἕνεκα τῆς αἰ-
ρου αὐτῶν ἡλικίας διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἰδιόζουσαν, κατὰ τὴν
τὸ πρόσωπον καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῶν, προστασίαν τῆς πα-
λιτείας, τὴν διὰ τῶν ἐπιτρόπων, ἀνατροφῶν καὶ κηδεμόνων
παρεχομένην. Τὸ δὲ δεύτερον, περὶ τοῦ διηρισμοῦ, περὶ τῶν
λόγων τῆς ἀνικανότητος, καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ἐπιτρόπων,

περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ περὶ τῶν ἀνατροφῶν· τὸ δὲ τελευταῖον, περὶ τῆς χειραφεσίας, δι' ἧς παύει ἡ ἐπιτροπεία, καὶ περὶ τῆς τῶν χειραφετῶν ἀνηλικίων προστασίας, ἥτις ὀνομάζεται κηδεμονία. Παρατηρητέον, ὅτι διὰ τοῦ προκειμένου νομοσχεδίου κατηργήθη ἡ κατὰ τὴν ἐν ἰσχυτὶ νομοθεσίᾳ τῶν ρωμαίων διάκρισις τῆς ἐπιμελείας τῶν ἀνηλικίων εἰς ἐπιτροπείαν, ἐπὶ ἀνήθιων, καὶ εἰς κηδεμονίαν, ἐπὶ ἐφήδων, διότι αὕτη παρήχθη, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν παναρχίαν ἐποχῆν, ἐπικρατούσης ἀρχῆς, ὅτι τὸ μὲν ἄρρεν, ἅμα συμπληρώσαν τὸ 14, τὸ δὲ θῆλυ, τὸ 12 ἔτος, ἔχουσιν ἐγκυρον βούλησιν καὶ πλήρη ἱκανότητα τοῦ διοικεῖν τὴν περιουσίαν τῶν. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη. Ἐντεῦθεν περιωρίσθη βραδύτερον κατὰ τοῦτο, ὅτι οἱ ἐφήβοι ἐθεωρήθησαν ἑσπερημένοι τῆς ἀναγκασίας πρὸς ἐπιχειρήσιν τινῶν σπουδαιωτέρων πράξεων περικέψεως καὶ πείρας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐτροπολογήθη, κατὰ μικρὸν, διὰ τῆς τῶν ἀνηλικίων ἐκουσίας καθολικῆς κηδεμονίας, διὰ τῶν εἰδικῶν ἀναγκαστικῶν κηδεμονιῶν αὐτῶν, καὶ τέλος διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον, ὥστε, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ρωμαϊκῆς νομοθεσίας, ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο εἰρημένων εἰδῶν τῆς ἐπιμελείας κατήντησε κατὰ τύπον μᾶλλον ἢ κατ' οὐσίαν ὑπάρχουσα. Διὰ ταῦτα ἐκρίθη ὁρροτέρα ἡ ἀρχὴ τῶν νεωτέρων νομοθεσιῶν, καθ' ἣς ὁ ἀνηλικὸς διατελεῖ, καθ' ὅσον τὴν διαρκείαν τῆς ἀνηλικιότητος, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν, καλουμένην ἐπιτροπείαν, μένον δὲ ἔαν μετὰ τὴν διὰ τοῦ γάμου, ἢ ἄλλως γενομένην χειραφεσίαν ἀναγνωρισθῇ ἔχων ἐπὶ αὐτοῦ ὅριμον κρίσιν καὶ θέλησιν, μεταβαίνει ἀπὸ τῆς αὐστηρτέρας ἐπιμελείας τοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὴν ἥττον αὐστηρὰν τοῦ κηδεμόνου, δυνάμενος ὑπ' αὐτὴν νὰ διαχειρίζηται τὰς προσόδους του, καὶ νὰ ἐπιχειρῇ πᾶσαν πράξιν πρὸς συντήρησιν καὶ βελτίωσιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἐν τῷ ἀρθρῷ 1 τοῦ α' κεφαλαίου ὠρίσθη ἡ ἀνηλικιότης, κατὰ τὸν ἐν ἰσχυτὶ νόμον τῆς 15 ὁρίου 1836.

Τὸ ἀρθρον 2 ὁρίζει τὸν εἰς τοὺς ἀνηλικίους καταλογισμὸν τῶν ἀθεμίτων πράξεων κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ ἀποτελέσματα αὐτῶν, ἥτοι τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν. Ἐ-

θεωρήθη δὲ ἀναγκαῖον νὰ ὁρισθῇ διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὁ καταλογισμὸς οὗτος, ἵνα ἐκλείψῃ ἡ ὑπάρχουσα σύγκρουσις μεταξὺ τοῦ ποινικοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, καθότι π. γ. κατὰ μὲν τὸν ποινικὸν ἡμῶν νόμον, ὁ νεώτερος τῶν δέκα ἐτῶν δὲν θεωρεῖται αὐτουργὸς ἀθεμίτου καὶ ἀξιοποίνου πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὕλικως παρήγαγεν αὐτήν, κατὰ δὲ τὸν ἐν ἰσχύϊ ρωμαϊκὸν ἀστικὸν νόμον, καὶ ὁ ὀκταετής ἀνήλικος, ἂν ἐνέργησεν μετὰ διακρίσεως, κατὰ τὴν πεποιθήσιν τοῦ δικαστοῦ, δύναται νὰ θεωρηθῇ αὐτουργὸς ἀθεμίτου πράξεως, καὶ ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν αὐτῆς· ἵνα τεθῇ λοιπὸν ἐκ μέσου τὸ ἀποπνίγη ταῦτα τοῦ νὰ ὑπάρχωσι περὶ τῆς πράξεως τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ, δύο διαφορὰ καὶ ἀντίθετα μέγιστα μέτρα καταλογισμοῦ, τὸ νομοσχέδιον παρεδέχθη ἐν τῷ 2 ἄρθρῳ τὰς ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν νόμου καθιερωμένας περὶ καταλογισμοῦ ἀρχάς, καὶ ὥς πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀθεμίτων πράξεων παραγομένην πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, θεωρήσαν, ὅτι ἡ ποινικὴ ἡμῶν νομοθεσία, κατὰ τὸ παράδειγμα καὶ ἄλλων σύνομυμένων ἐθνῶν, ἔλυσεν ὁλοῶς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Τὸ ἄρθρον 3 πραγματεύεται περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἀνηλικίων τοῦ ἐπιχειρεῖν θεμιτὰς νομικὰς πράξεις, ἀνεὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἐπιτρόπου. Ὁ γαλλικὸς νόμος δὲν λύει τὸ ζήτημα τοῦτο σαφῶς καὶ ἀνεκδοιάτως. Ἐντεῦθεν ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ τοσαύτη γνωμῶν ποικιλία (Demolombe Cours de code civil, Τόμ. Ζ', σελ. 582 καὶ ἐπ.), ὥστε καὶ ἐκ τοιούτων πράξεων δικαιώματα τῶν ἀνηλικίων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συναπτόντων νομικὰς σχέσεις ἀνηλικίων, ρυθμίζονται μὲν κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ δικαστῇ, ἢ κατὰ τὴν σαφῆ θέλησιν τοῦ νόμου. Τὸ κακὸν τοῦτο προτιθέμενον τὸ νομοσχέδιον νὰ θεραπεύτῃ καθιέρωσε τὸν ἐν τῷ ἄρθρ. 3 κανόνα καὶ τοὺς συμπληροῦντας καὶ περιορίζοντας αὐτὸν ὁρισμοὺς τῶν ἁρθρῶν 4 — 8 καὶ ἐν μὲν τῷ 3 ἄρθρῳ καθιεροῦται κατ' οὐσίαν ἡ ἐρχὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου, ὅτι ὁ ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελὼν δὲν δύναται ν' ἀνολάβῃ ἐγκυρον ὑποχρέωσιν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιχειρεῖ μόνος νομικῶν πράξεων, με μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν ἔγεινε δεκτὴ ἡ φυσικὴ ἐνοχὴ (obligatio naturalis), ἡ παραγούσα μὲν τὰ λοιπὰ τῶν ἐνοχῶν ἀποτελέσματα οὐχὶ ὁμοίως καὶ

ἀγωγὴν πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπαιτήσεως, ἣν πορε-
 δέξατο ὁ τῶν ρωμαίων νόμος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διότι
 ἐθεωρήθη ὅτι ἡ ἐν τῷ νεωτέρῳ δικαίῳ καθιέρωσις τοιαύτης
 ἡμειγύρου ἐνοχῆς, δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαῖα, οὔτε σκόπιμος.
 Ἀλλ' ἵνα μὴ γίνῃ κατάχρησις τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπὸ τῶν
 ἀνηλικίων πρὸς βλάβην τρίτων, οἵτινες, συνάψαντες τυχόν νο-
 μικὰς σχέσεις μετ' αὐτῶν ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ ἐπιτρό-
 που, ἤθελον καταβάλλει τὸ εἰς αὐτοὺς, δυνάμει τοιούτων σχέ-
 σεων, ὀφειλόμενον, ὠρίσθη ἐν τῷ 2 ἑδαφίῳ τοῦ 3 ἄρθρου, καθ'
 ἃ ἀποφαίνεται καὶ ὁ ρωμαϊκὸς νόμος, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περι-
 τώσει ὁ ἀνήλικος ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὸ ληφθὲν, καθόσον
 ἐκ τῆς καταβολῆς ἐγένετο πλουσιώτερος. Ἀλλ' ἵνα μὴ πάλιν
 ἐκ δόλου ὁ ἀνήλικος ματαιοῖ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐνηλίκου συμ-
 βαλλομένου, σπᾶταλῶν, ἢ καταστρέφων ἐκ προθέσεως τὸ λη-
 φθὲν, καθιερώθη ὁ ἐν τέλει τοῦ αὐτοῦ ἑδαφίου περιορισμός. Ἐπὶ
 πᾶσιν, ἵνα μὴ ὑποτεθῇ, κατὰ παρεξήγησιν τῆς διατάξεως τοῦ
 α' ἑδαφίου, ὅτι τοῦτο ὁρᾷ καὶ τὰς νομικὰς πράξεις, αἱ δύναν-
 ται (κατὰ τὰ ἄρθρα 104—107 τοῦ παρόντος νομοσχεδίου) νὰ
 ἐπιχειρῶσιν οἱ χειράφεται ἀνήλικοι, ἐμνημενεύθη ἐν τέλει τοῦ
 ἄρθρου, ὅτι οἱ ὅρισμοί τῶν ἄρθρων 104—107 δὲν ἀνατρέ-
 πονται διὰ τοῦ κινήστος τοῦ α' ἑδαφίου τοῦ παρόντος νόμου.
 Ἀλλ' ἐάν κατὰ γενικὸν κανόνα ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται
 ἄνευ συναίνεσεως τῶν ἐπιμελητῶν αὐτοῦ νὰ ὑποχρεώσῃ ἑαυτὸν,
 ἢ ν' ἀπαλλοτριώτῃ τὴν περιουσίαν του, ἀνάγκη ἀναπόφευκτος
 ὑπηγόρευσε τὴν παραδοχὴν ἐξαιρέσεών τινων τοῦ κανόνος τού-
 του, διὰ τὸν συμπληρώσαντα τὸ 1δ' ἔτος τῆς ἡλικίας του
 ἀνήλικον Αἱ ἐξαιρέσεις αὗται διαλαμβάνονται ἐν τοῖς ἄρθροις
 5 καὶ 6, καθ' ἃ ὁ τοιοῦτος ἀνήλικος δύναται, ἄνευ ἀδείας τοῦ
 πατρὸς ἢ ἐπιτρόπου, νὰ διαθέσῃ τὰ διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ
 φιλοπονίας ἀποκτώμενα, ἢ τὰ πρὸς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ
 χρῆσιν διδόμενα αὐτῷ χρήματα, ἢ ἄλλα πράγματα, καὶ ὅτι αἱ
 περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν του γενόμεναι τυχόν συμβάσεις ἰσχύουν,
 ἐν ἐδόθη γενικῇ πρὸς τοῦτο συναίνεσις τοῦ πατρὸς ἢ ἐπιτρό-
 που, οὐδὲ δύναται νὰ διαρρηχθῶν εἰμὴ ὑπὸ τῶν τελευταίων
 καὶ ἐνεκα σπουδαίων λόγων.

Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 4 καὶ 7 περιλαμβανένων ὁρισμῶν,

ὁ μὲν πρῶτος ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ παράδοσις τῶν οὐσιωδῶν διατυπώσεων τινος πράξεως συνεπάγεται τὴν ἀκυστότητα αὐτῆς, ὁ δὲ τοῦ 7 ἄρθρου ἐκφράζει τὸν κανόνα, ὅτι, καθ' ὅς περιπτώσεις ἢ ὑποχρέωσις παράγεται ἐκ γεγονότων μὴ περιεχόντων θέλησιν δηλώσεως τοῦ ὑποχρέου, ἡ ἀνηλικιότης δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα πρὸς παραγωγὴν ὑποχρεώσεως. τελευταῖον ἐν τῷ 8 ἄρθρῳ καθιεροῦται ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ ἱκανῶς ἀνεπτυγμένης ἔχων τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ἀνήλικος, καταδολιευθεὶς τίνα, ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ὑποστάντα τὸν δόλον.

Τοῦ β' κεφαλαίου τὸ α' τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς ἐπιτροπείας ἐν γένει.

Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ τμήματος τούτου ὑπ' ἀριθ. 9 ὁρίζον τίνες διατελοῦσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν, καθιεροῖ τὴν ἀρχήν, ὅτι ἐν ὧσιν ὁ πατήρ τοῦ ἀχειραφέτου ἀνηλίκου, καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐνασκή τὴν προστατευτικὴν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα τέκνα ἐξουσίαν, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐπιτροπείας, μὴ παραδεχθὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ Γαλλικοῦ δικαίου, ἀντιβαίνουσαν εἰς τε τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον δίκαιον, καὶ εἰς τὰ ἥθη ἡμῶν. καθ' ἣν ὁ πατήρ, ἀμικ λυθέντος τοῦ γάμου, διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς, παύει τοῦ νὰ ἐπιμελῇται τῶν ἀχειραφέντων ἀνηλικίων τέκνων του, καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν, μόνον καθὼς πατήρ, ἀλλὰ προσλαμβάνων τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου καθίσταται διοικητὴς τῶν ὑποθέσεων τῶν τέκνων του, ἔχει τὴν βαρεῖαν τοῦ ἐπιτρόπου εὐθύνην, ὀφείλει ν' ἀνέχεται τὴν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας ἐπέμειναι τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ ἐνὶ λόγῳ γίνεται ἀπὸ πατρός, οἶοναι ἐντολοδόχος, ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἰδίων τέκνων καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ἡ ἐπιτροπεία λοιπόν, ἡ κατὰ τὸ νομοσχέδιον προϋποτίθηται ἀχειράφετον ἀνηλικιον, οὗτινος ὁ πατήρ ἢ ἀπὸ θανάτου, ἢ ἐνεκα οἰουδὴποτε λόγου, λ. χ. ἐνεκα κεκηρυγμένης ἀφανείας, ἀπώλεσε τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν.

Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὰ περὶ πατρικῆς ἐξουσίας ὁρισθησόμενα, ἀδυνατοῦντος τοῦ πατρός νὰ ἀσκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀναπληροῖ αὐτὸν ἡ μήτηρ, ὡρίσθη, διὰ τοῦ 6' ἐδαφίου τοῦ παρόντος παραγράφου, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει

ταύτη δὲν χωρεῖ ἐπιτροπεία τῶν ἀχειραφέντων ἀνηλικίων τέκνων, ἐὰν ἡ μήτηρ δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸν πατέρα κατὰ τὴν ἀσκησιν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, παρεδέχθη δὲ τὸ δόγμα τοῦτο τὸ νομοσχέδιον, ἵνα μὴ, ζώντων τῶν γονέων, γαλαροῦται διὰ τὰ τέκνα ὁ σωτήριος οἰκογενειακὸς δεσμός, ὁ συνέχων αὐτὰ εἰς ὁμάδα πειθεσμένην τοῖς γονεῦσι καὶ χειραγωγουμένην ὑπ' αὐτῶν, ὅπερ ἡδύνατο νὰ συμβῇ ἂν παρεισέγοντο εἰς τὴν οἰκογένειαν ἄλλότρια πρόσωπα, ὃ τὴν μητέρα ὡς ἐπίτροπον ἐπιτηρῶν παρεπίτροπος καὶ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, περιβεβλημένῃ ἐξουσίαν κατὰ τὴν διαχειρίσιν τῆς τῶν παιδῶν περιουσίας, ἐνῷ ταῦτα, ζώντων τῶν γονέων αὐτῶν, δὲν εἶναι ὀριστικῶς στερημένα πατρικῆς προστασίας, ἀλλ' αὕτη διὰ το πρόσκαιρον κώλυμα τοῦ πατρὸς ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς μητρός, καθὼ ρυσικῆς αὐτοῦ ἀντιπροσώπου.

Ἐπὶ τέλους ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ τρίτου ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου εἰσάγονται καὶ εἰδικοί ἐπίτροποι, ὧν ἡ ἀνάγκη δικαιολογεῖται ἐξ αὐτοῦ τοῦ κεκμένου τοῦ νόμου.

Ἐννοεῖται ὁμως, ὅτι ὁ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀσκῶν γονεὺς δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένος πάσης εὐθύνης, ἔνεκα τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τῶν τέκνων του, ἀλλ' ἡ εὐθύνη αὕτη διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς τοῦ ἐπιτροπῆ, καὶ ὀρίζεται ἐν τῷ περὶ πατρικῆς ἐξουσίας κεφαλαίῳ.

Ἐὰν, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς, ἢ ἀπολέσαντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ζῇ ἡ τοῦ ὀρφανοῦ μήτηρ, ἡδύνατό τις νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἑῶ συστημάτων. Κατὰ τὸ μὲν, ὁ ὀρφανός, ἑσπερημένος τῆς ἀντίληψως τοῦ πατρὸς, ὑποβάλλεται εἰς τὴν (ἂν καὶ ἀτελῶς) ἀναπληροῦσαν αὐτὴν ἐπιτροπικὴν ἐξουσίαν καὶ ἀντίληψιν (potestas tutelarlis), τὸ δὲ τὴν ἐξουσίαν ταύτην περιβεβλημένον πρόσωπον ὀρίζει πρὸ πάντων ὁ πατὴρ διὰ τελευταίας βουλήσεως ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιοῦτου διορισμοῦ, ὁ νόμος, καλῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν πρὸ παντός ἄλλου τὴν μητέρα· τοιοῦτον εἶναι τὸ ρωμαϊκὸν σύστημα, τὸ καὶ νῦν παρ' ἡμῖν ἰσχύον, ἂν καὶ εἶχε μεταρρυθμισθῇ ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ὡς θέλομεν ἰδῇ μετ' ὀλίγον.

Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ὁ νόμος ἔχει μὲν πίστιν εἰς τὴν σύνεσιν καὶ στοργὴν τῆς μητρός, ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ διορίσας

ἄλλον ἐπίτροπον, δηλώσῃ οὕτω σιωπηρῶς, ὅτι ἡ μήτηρ στερεῖται τῆς διὰ τὸ τοιοῦτο λειτούργημα ἀναγκαιᾶς ἐμπειρίας καὶ εὐσταθίας, ὁ νόμος, σεβόμενος τὴν τοιαύτην περὶ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου κρίσιν τοῦ πατρὸς, προτιμᾷ τῆς μητρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς διορισθέντα.

Κατὰ τὸ ἕτερον σύστημα, ὁ νόμος περιποιήσας εἰς τὴν μητέρα πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀνηλικίων αὐτῆς τέκνων, ἂν ὁ πατὴρ ἀπέθανεν ἢ ἄλλως ἀπώλεσε τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἔχει πλήρη πίστιν εἰς τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ ἄρσιν, πειθόμενος ὅτι αὐταὶ ἀναπληροῦσι πάντοτε τὴν ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ φύλου ἀπειρίαν καὶ ἀδεξιότητα αὐτῆς περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ἰδίων τέκνων ἀναγομένων ὑποθέσεων. Ὅθεν οὐδέποτε ἀνέγεται ἄλλον ἐπίτροπον, παραλείπομένης τῆς μητρὸς, ἐκτός ἂν αὕτη, συνειδυῖα τὴν ἐντελῆ αὐτῆς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνικανότητα, ζητήσῃ τὴν ἀπο τοῦ λειτούργηματος τούτου ἀπαλλαγὴν τῆς, οὐδ' ἐπιτρέπει τῷ πατρὶ νὰ διορίσῃ ἄλλον, παρὰ τὴν μητέρα ἐπίτροπον, διότι ἡ οὕτω δηλουμένη κρίσις τοῦ πατρὸς περὶ τῆς ἀδεξιότητος τῆς μητρὸς τοῦ προϊστασθαι τῶν συμφερόντων τῶν ἰδίων τέκνων, δύναται διὰ παρεξηγήσεως ν' ἀναφερθῇ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς ἀνικανότητα, καὶ οὕτω πολλὰχὼς νὰ διασειῇ τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας τῶν τέκνων, πρὸς βλάβην τῆς εἰκογενειακῆς πεποιθαρχίας καὶ ὁμονοίας, ἀφ' ἧς κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξαρτᾶται ἡ ἠθικὴ τῶν τέκνων διαμόρφωσις. Ἀκολουθῶν τις τὸ σύστημα τοῦτο μέχρι τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ ἁκρίων, ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ, ὅτι οὐδέποτε χωρεῖ ἐπιτροπεία, ζῶντος τοῦ ἐξουσιοδότητος γονέων, ὅτι ἡ μήτηρ ἀναπληροῦσα τὸν ἐλλείποντα πατέρα, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς μήτηρ τὴν προστατευτικὴν ἐκείνου ἐξουσίαν ἐπὶ τε τὰ πρόσσωπα καὶ τὴν παρουσίαν τῶν τέκνων, μηδὲνως ἀναλαμβάνουσα τὸν τίτλον, τὴν συνεσταλμένην ἐξουσίαν, καὶ τὴν βαρεῖαν εὐθύνην τοῦ ἐπιτρόπου. Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶχε φθάσει ἡ βυζαντικὴ νομοθεσία τῆς 8ης ἐκκτονταετηρίδος, διότι ἐν τῇ ἐκλογῇ Λέοντος καὶ Κωνσταντίνου εὐρίσκομεν καθιερουμένην τὴν ἀρχήν, ὅτι μόνοι οἱ ὀρφανοὶ γονέων διατελοῦσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν (Τίτλ. 2. Κεφ. Ε'). Καὶ ὅτι αἱ παίδων ὑπόνοιαι, ὁ ἀνὴρ, πρὸ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς

τελευτήσῃ, τὴν γυναῖκα, ἡγουν τὴν τῶν αὐτῶν παίδων μη-
 τέρα ἐγκατόχον τῆς τε προικὸς αὐτῆς, καὶ ἀνδρῶς ἀπόσης
 ὑπάρξεως εἶναι, καὶ αὐτὴν τὴν πᾶσαν τοῦ οἴκου ποιεῖσθαι
 ὑφ' ἑαυτῆς τε καὶ διοίκησιν. . . . μὴ δυναμένων τῶν τέ-
 κνων ἀντικαθίστασθαι αὐτῇ, ἢ ἐπιζητεῖν παρ' αὐτῆς πατρῶν
 ὑπόστασιν, τοῦναντίον μὲν αὖν καὶ πᾶσαν τιμὴν καὶ ὑπὸ κατὰ
 τὴν τοῦ Θεοῦ ἐντολὴν ὡς μητρὶ προσαγόντων αὐτῇ, προ-
 σδῆλως ὀφειλούσης αὐτῆς, καθὼς πρέπει γενεῦσι, τα τέκνα
 νεύπαιδεύειν τε καὶ γαμοστολεῖν, καὶ προικὰ ἐπιδιδόναι κα-
 τὰς ἂν βούληται κτλ. (Τίτλ. 2. Κεφ. 2—7)» δὲν ἡσπάσθη
 ὅμως τὸ νομοσχέδιον τὸ σύστημα τοῦτο μέχρι τοῦ ἀπωτάτου
 τούτου βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεώς του, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ μη-
 τέρ, ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς, ἐξ ἧς πολλὰκις ὑποπίπτει
 εἰς ἄλλοτρίαν βούλησιν, οὐδὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ τῷ
 πατρὶ κατὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς βουλή-
 σεις, ἅτινα ἀπαιτοῦνται πρὸς τὴν σκόπιμον τῶν χρηματικῶν
 συμπερόντων τῶν τέκνων διοίκησιν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἐπικί-
 νδον ἦθελεν εἶναι νὰ καταστῇ αὕτη ἀνεπιτήρητος καὶ ἀνε-
 ἔλεγκτος διοικητὴς τῆς περιουσίας καὶ τῆς τύχης τῶν ἰδίων
 τέκνων, ἀπὸ μάλιστα το ἀνωτέρω τῆς ἐκλογῆς τοῦ Λεόντος
 καὶ τοῦ Κωνσταντίνου δόγμα δὲν ἐπεκράτησεν ἐν τῷ ἑλληνικῷ
 ἔθνει, διεπομένῳ μέχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτου συστήματος
 τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐπροτίμησε τὸ νο-
 μοσχέδιον τὸ δεύτερον σύστημα μέχρι τῶν ὀρίων, ἅπερ ἔθεσεν εἰς
 αὐτὸ ὁ γαλλικὸς νόμος, τοῦτέστιν ἐσεβάσθη τὸ δικαίωμα τῆς
 μητέρας τοῦ νὰ ἐφορᾷ καὶ νὰ διέπῃ τῶν τέκνων αὐτῆς τὰ συμ-
 φέροντα, καὶ δίδωκε κυρίως τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συσπρίγῃ τοὺς
 οἰκογενειακοὺς δεσμοὺς, διατηροῦν τὰ τέκνα ἐν ἀπαραιμώτῳ
 σεβασμῷ καὶ ὑποταγῇ πρὸς ἑκάτερον τῶν γονέων, ἐδίδωκε εἰς
 τὴν μητέρα τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, ἵνα ἀποτρέψῃ τὰ ἐκ
 τῆς ἀπολύτου ἐκείνης ἐξουσίας ἐνδεχόμενα ἀτοπήματα. Ἐπειδὴ
 δὲ ὁ πατὴρ γινώσκει ὑπὲρ πάντα ἄλλον, μέχρι τίνος βαθμοῦ
 ἔστιν ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἱκανὴ νὰ διεξαγάγῃ τὰς πολλὰκις πο-
 λυπλόκους ὑποθέσεις, τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς
 περιουσίας τῶν τέκνων του, ἐπιτρέπη αὐτῷ, κατὰ τὸ παρά-
 δειγμα τοῦ Γάλλου νομοθέτου, νὰ διορίσῃ τῇ γυναίκί σύμβου-

λον, ὀρισθείσης ἀκριδέστερον τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς εὐθύνης τοῦ, κατὰ τὰς περὶ τῆς θεσμοθεσίας ταύτης γνώμας τῶν ἐπισημοτέρων Γάλλων νομομαθῶν, καὶ τὴν νομολογίαν τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων.

Ἡ διάταξις τοῦ 12 ἄρθρου σκοπὸν ἔχει ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἀπόκρυψιν ἢ ὑποβολὴν τέκνων, αἱ δὲ τῶν ἄρθρ. 13—16 ἐπιγορεύθησαν ὑπὸ τοῦ λόγου, ὅτι ἡ δευτερογάμος μήτηρ, ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ δευτέρου συζύγου, δὲν παρέχει ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῇ ἐπιτροπείᾳ τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων τὰς ἐγγυήσεις, ἃς συνήθως εὐρίσκομεν ἐν τῇ μητρικῇ στοργῇ καὶ ἀφοσίωσει. "Ὅθεν καὶ ἂν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ εὐλογον, διὰ τὸν σταθερὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, νὰ διατηρήσῃ ἢ νὰ διορίσῃ αὐτὴν ἐπίτροπον ἀνάγκη νὰ ληφθῇ συντονωτέρα φροντίς περὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων, καθισταμένῃ τοῦ νέου συζύγου εἰς ὁλόκληρον μετὰ τῆς μητρὸς ὑπευθύνου, ἐνεκα τῆς διαχαιρίσεως τῆς ἐπιτροπείας, ἐπιβιβαλλομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς ἀμφοτέρους. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μόνη περίπτωσις, καθ' ἣν, κατὰ τὸ νομοσχέδιον, ὑπάρχουσι δύο συνεπίτροποι τοῦ αὐτοῦ ἀνηλίκου.

Τὸ τρίτον τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκ τελευταίας βουλήσεως ἐπιτροπείας· δὲν ὠνομάσθη αὕτη κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ παρ' ἡμῖν νόμον ἐκ διαθήκης ἐπιτροπεία (tutela ex testamento). (Βασιλ. 37. 2), διότι διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νομοσχεδίου, καθιερώθη ἐκτὸς τῆς διαθήκης καὶ ἄλλος ἐν τῷ γαλλικῷ νόμῳ ὑπάρχων (ἄρθρα 392 καὶ 398) τρόπος διορισμοῦ ἐπιτρόπου, ὅπως εὐκολύνηται ὅσον οἶον τε ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς διορισμὸς ἐπιτρόπου, μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῶν διατυπώσεων τῆς δημοσίας διαθήκης, διότι ἡ πατρικὴ ἢ ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι πάντοτε ἀποχωρῶσα ἐγγυήσις ὑπὲρ τῆς καταλληλοτέρας ἐκλογῆς, ὠνομάσθη δὲ καὶ ὁ διὰ δηλώσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ συμβολαιογράφου διορισμὸς ἐκ τελευταίας βουλήσεως ἐπίτροπος, ἵνα καταδειχθῇ ὅτι καὶ ὁ διορισμὸς οὗτος δύναται ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήσαντος αὐτὸν γονέως, ἐὰν βραχύτερον ὑπάρξῃσι λόγοι, πείθοντες

αὐτόν, ὅτι συμφέρει νὰ διορισθῇ ἄλλος παρὰ τὸν κατὰ πρῶτον ἐκτεθέντα.

Τὸ 18 ἄρθρον καθιεροῖ τὸν φυσικὸν καὶ εὐκόλως ἐννοούμενον περιορισμὸν τοῦ τῆς δευτεροτάτου μητρὸς δικαιώματος τοῦ διορίζειν ἐπίτροπον τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων.

Τὸ Δ' τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς τῶν ἀνιόντων ἐπιτροπείας. Κατὰ τὴν λόγῳ συγγενείας ἐπαγομένην ταύτην ἐπιτροπείαν, μετερρυθμίσθη αὐσιωδῶς τὸ ἐν ἰσχύϊ δίκαιον, καθ' ὃ δυνάμει τῆς ἀρχῆς, οἱ πᾶσι ἢ κληρονομία ἐκεῖ καὶ ἡ ἐπιτροπή, πλὴν γυναικός, καλοῦνται εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ ἀνηλίκου ὀρφανοῦ καὶ οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, καθόσον εἶναι ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι αὐτοῦ, προετμήθη δὲ τὸ γαλλικὸν δίκαιον, καθ' ὃ ἡ ἐπιτροπεῖα αὕτη περιορίζεται εἰς μόνους τοὺς ἀνιόντας, διότι μόνον παρ' αὐτοῖς ὑπάρχει ἐκ φυσικῶν λόγων εὐλογον τὸ τεκμήριον τῆς στοργῆς, ἀφοσίωσης, καὶ ἐμπειρίας, τὰ καθιστῶν ματαίαν τὴν δικαστικὴν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ διορισθησομένου ἔρευναν, καὶ περιττὸν τὸν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισμὸν, ἡ δὲ εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, λόγῳ τῆς ιδιότητος ταύτης, ἐπαγωγὴ τῆς ἐπιτροπείας, ἀνευ τινὸς ἐρεῦνης, ἢ παρεμβάσεως τῆς ἀρχῆς, ἀποβαίνει, ὥς μᾶς διδάσκει ἡ πείρα. ἐπικίνδυνος εἰς τα συμφέροντα τῶν ἀνηλίκων.

Τὰ ἄρθρα 19—21 ὁρίζουσι τὴν τάξιν, καθ' ἣν ἡ ἐπιτροπεῖα ἐπάγεται εἰς τοὺς ἀνιόντας· ἡ τάξις αὕτη ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ τεκμηρίου τοῦ ἔνεκα τῆς ἐγγύτητος τοῦ βαθμοῦ ὑπάρχοντος μείζονος φίλτρου, δὲν χρήζει πλείοτέρας αἰτιολογίας.

Τὸ πέμπτον τμήμα πραγματεύεται περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένων ἐπιτρόπων· ἡ τάξις αὕτη τῶν ἐπιτρόπων εἶναι ἡ ἐσῳστή· ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ παρεμβαίνει, διορίζουσα ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τότε μόνον, ὅταν οἱ μὲν γονεῖς δὲν ἐπρονόησαν περὶ τῆς μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐπιμελείας τῶν συμφερόντων τῶν τέκνων, συγγενεῖς δὲ, εἰς οὓς ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὸ βάρος τῆς ἐπιτροπείας, δὲν ὑπάρχουσιν, ἢ τέλος οἱ δυνάμει τῆς τελευταίας τῶν γονέων βουλήσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀμέσως καλούμενοι εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ἀπαλλαγῶσιν, ἢ παύσωσιν αὐτῆς. Ἄν καί, ἐκλιπόντος τοῦ ἐκ τελευταίας βουλήσεως κληθέντος, ἡδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτροπείαν ὁ ἀνίων,

ἐκλιπόντος ἢ τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καλυμμένου ἐγγυτέρου ἀνιόν-
τος, ἡδύνατο ν' ἀναλῶθῃ αὐτὴν ὁ ἐπόμενος ἀνιὼν, ἐθεωρήθη
οὐδὲν ἦταν λυσιτελής ὁ διορισμὸς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου, καὶ
ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ ἢ παύσει τῶν ἐκ τελευταίας βουλήσεως,
ἢ δυνάμει τοῦ νόμου κληθέντων εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, διότι ἐν
μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ, οἵτινες, καίτοι
γινώσκοντας ὅτι ἐν ἐλλείψει ἐκ διαθήκης ἐπιτρόπου καλοῦνται
εἰς τὴν ἐπιτροπείαν οἱ ἀπώτεροι ἀνιόντες, διώρισαν διὰ τελευ-
ταία βουλήσεως ἐπίτροπον, εἶχον βεβαίως λόγους, δι' οὓς δὲν
ἐθεώρησαν συμφέρον ν' ἀνατεθῇ εἰς ἐκείνους ἡ ἐπιτροπεία τοῦς
δὲ λόγους τούτους, ἂν καὶ ἀγνώστους, θεὸν νὰ σιδηρῶθῃ ὁ νό-
μος. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἡ δικαστικὴ ἀρχή, ἡ πα-
ρεμβᾶσα ἤδη κατὰ τὴν παραίτησιν, ἢ τὴν παῦσιν τοῦ ἐγγυτέ-
ρου ἀνιόντος, καὶ δυναμένη συγχρόνως, ἄνευ ἐπιζημίου ἀναβο-
λῆς, νὰ ἐκλέξῃ, μετὰ ἀκριβῆ ἐρευναν καὶ ὥριμον σκέψιν, τὸν
καταλληλότερον ἀναπληρωτὴν, πράττουσα τοῦτο ἀπαλλάττει
τὸν ἀνθλικὸν τοῦ ἐπὶ τῇ νομίμου ἐπιτροπείας μειονεκτήματος,
τοῦ νὰ ἐξήρτηται ἐκ τῆς τύχης ἢ ἐκλογῇ τοῦ καταλληλοτέρου
ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ. Ἄλλως ταῦτα πάντα ὀρίζει καὶ τὸ πρῶ-
τον ἐν ἰσχύϊ δίκαιον.

Περὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς διοριζούσης τὸν ἐπίτροπον, τὸ νο-
μοσχέδιον ἐπροτίμησε τοῦ γαλλικοῦ δικαίου τὸ ἐν ἰσχύϊ ἐν Ἑλ-
λάδι ρωμαϊκὸν δίκαιον, οὗ τὰς ἀρχὰς παρεδέχθησαν κατὰ
τοῦτο καὶ ἄλλαι νομοθεσίαι, μετεγενέστεραι τῆς γαλλικῆς,
διότι τὰ συγγενικὰ συμβούλια, ὡς ἐκ τῆς πείρας εἶναι γνωστὸν,
δὲν ἐνεργοῦσι πάντοτε μετὰ τῆς προσηκούσης αὐστηρότητος,
περισκέψεως καὶ αὐταπαρνήσεως, ὥστε ἐθεωρήθη ἐπικίνδυνον ν' ἀ-
νατεθῇ εἰς αὐτὰ καὶ μόνον, ἄνευ τῆς δικαστικῆς παρεμβάσεως, ἢ
σπουδαία αὕτη πράξις.

Τελευταῖον ἀποβλέψαν τὸ νομοσχέδιον εἰς τὴν ἀφευκτὸν χρῶ-
νοτριβὴν, ἣν ἐπιφέρει ὁ κατὰ τὸ 1 ἐδάφιον τοῦ 20 ἀρθρου διο-
ρισμὸς τοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου, μάλιστα, ὅταν ὁ ἀνθλικὸς
κατοικὴ μακρὰν τῆς ἑδρας τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνῶ πολλάκις ὑπὶ-
σταται ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρηθῶσιν, ἄνευ ἀναβολῆς, πράξεις
διαχειρίσεως, ὧν ἡ παράλειψις δύναται νὰ ἐπιφέρει δυσεπανόρ-
θωτον ζημίαν εἰς τὸν ἀνθλικὸν, διετήρησεν ἐν ἰσχύϊ τὴν ἀπὸ

τοῦ 1835 ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν θεσμοθεσίαν τῶν προσωρινῶν ἐπιτρόπων. τῶν διοριζομένων εἰς κατεπειγούσας περιστάσεις ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου (ἄρθρ. 649 πολ. δικονομ.). Οἱ προσωρινοὶ οὗτοι ἐπιτροποι, ὧν ὁ διορισμός, ὡς διδασκεί ἡ πεῖρα, πολλάκις ἀπέβη λυσιτελεῖς εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ὀρφανῶν, εἶναι ὠφέλιμος καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι θεραπεύοντες τὰς στιγμιαίας ἀνάγκας τοῦ ἀνηλίκου, δίδουσι τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν εἰς μὲν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ νὰ σκεφθῶσιν ὠριμότερον περὶ τὴν πρότασιν, εἰς δὲ τὰς δικαστικὰς ἀρχάς νὰ προβῶσι μετὰ τῆς προσηκούσης περισκέψεως εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλληλοτέρου ἐπιτρόπου.

Τὸ ἕκτον τμήμα πραγματεύεται περὶ τοῦ παρεπιτρόπου, ὅστις ταυτίζεται τὸ μὲν, μετὰ τοῦ ἐπιτίμου ἐπιτρόπου (Tutor honorarius) τῶν ρωμαίων, τὸ δὲ μετὰ τοῦ εἰδικοῦ παρ' αὐτοῖς ἐπιτρόπου (Tutor ad hoc). Ὁ διορισμός τοῦ παρεπιτρόπου γίνεται πάντοτε διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, προηγουμένης τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, διότι ὁ παρεπιτροπος εἶναι, καθὼς διηνεκῆς ἔφορος τῆς τοῦ ἐπιτρόπου διαχειρίσεως, ὁ παρ' αὐτῷ, οὕτως εἰπεῖν, διατελὼν ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπιτηρούσης ἐν γένει τοῦ ἐπιτρόπου ἀρχῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ ἐπομένως αὕτη πρέπει νὰ ᾔηται ἡ μόνη ἀρμοδία κατὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. — Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξηγοῦνται καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ παρεπιτρόπου, τὰ ὅποια ἐκτίθενται ἐν τῷ ἄρθρῳ 21 ἀκριβέστερον καὶ σαφέστερον, ἢ ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι ἄρθρῳ 420 τοῦ γαλλικοῦ νόμου.

Ἐκ τῶν καθηκόντων δὲ τοῦ παρεπιτρόπου ἐξηγοῦνται τὸ τε εἰς τὸν ἐπιτροπον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 ἐπιβαλλόμενον καθήκον, καὶ οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 24—27 περιορισμοὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ τὸν διορισμὸν καὶ τὴν παῦσιν τοῦ παρεπιτρόπου.

Τὸ ἑβδόμον τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς συγκροτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐν τοῖς ἄρθροις 28—31. Τὰ ἄρθρα τούτα περιέλαβον τὰς ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ἡμῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατάξεις, μετὰ τινων τροποποιήσεων καὶ προσθηκῶν, ὧν τινὲς μὲν σκοπὸν ἔχουσι τὴν καταλληλοτέραν

συγκρότησιν τοῦ συμβουλίου, ὡς ἡ τοῦ ἄρθρου 28 περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ νὰ καλῇ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τοὺς ἀπωτέρω τῶν δύο μύριομέτρων κατοικοῦντας συγγενεῖς, τινὲς δὲ τὴν ἀκριβεστέραν τῶν διασκέψεων τοῦ συμβουλίου ρύθμισιν, ὡς αἱ τοῦ ἄρθρου 31.

Ἐν τῷ ὁγδόῳ τμήματι πρόκειται περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς, καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας· διαφέρουσι δὲ οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως τῶν τῆς ἀπαλλαγῆς κατὰ τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν ἀπαλλάττουσιν τινὰ καὶ τῆς ἀπρδεκτῆς ἡδὴ γενομένης ἐπιτροπείας, ἐνῶ οἱ τῆς ἀπαλλαγῆς δικαιοῦσι τὸν ἐπικαλούμενον αὐτοὺς μόνον ν' ἀποποιηθῇ τὴν μὴπω ἀποδεκτὴν γενομένην ἐπιτροπείαν.

Οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 32—40 ἐκτιθέμενοι λόγοι ἀπαλλαγῆς ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὰ τε δημόσιον καὶ τὸ καλῶς ἐννοούμενον ἴδιον τοῦ ἀνηλίκου συμφέρον, ἀπαιτοῦσι νὰ μὴ ἐπιβάληται εἰς τινὰς ἡ ἐπιτροπεία, ὡς ἀφευκτος ὑποχρέωσις.

Τοιοῦτοι δὲ εἰσὶν·

α') Οἱ κατέχοντες κοινωνικὴν τάξιν δυσσυμβέβαστον πρὸς τὰς μερίμνας καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ τῆς ἐπιτροπείας λειτουργήματος (ἐδ. α' ἐν ἀρχῇ δ' καὶ ε' τοῦ ἄρθρου 32).

β') Οἱ ἔχοντες σπουδαῖα δημόσια καθήκοντα, ἅπερ δὲν δύνανται ἀβλαβῶς νὰ διακόπτωσιν, ἢ νὰ ἐπιβαρύνωσιν, ὡς ἐκ τῶν φροντίδων καὶ τῆς εὐθύνης τῆς ἐπιτροπείας (βουλευταί, γερουσιασταί, νομάρχαι).

γ') Οἱ ὡς ἐκ τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων δρᾶλλοντες νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν τῶν ἐπιτρόπων διαχείρισιν (εἰσαγγελεῖς).

δ') Οἱ μὴ δυνάμετοι νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτοπροσώπως τὰ τῆς ἐπιτροπείας καθήκοντα, ἀνευ παραιτήσεως τῆς τοῦ δημοσίου αὐτῶν ὑπηρεσίας (ἐδ. β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 32).

ε') Οἱ εὐλόγως δυνάμενοι νὰ θεωρηθῶσιν ἥττον πρὸς τὴν ἐπιτροπείαν κατὰλληλοι ἄλλων, δυναμένων προχερῶς ν' ἀναλάβωσιν αὐτὴν (ἄρθρον 35).

ς') Οἱ ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ φύλου, ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας, ἢ ἐνεκα νοσήματος, ἢ οἰκογενειακῶν μεριμνῶν (ἄρθρ. 36—40).

τυνῆθως μὴ δυνάμενοι εὐλόγως νὰ ἐκτελέσωσι μετὰ τῆς προσήκουσας ἀκριβείας τὰ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καθήκοντα.

Ἡ περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς διαδικασία ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 41—45, ὧν οἱ ὅρισμοι δὲν χρήζουσιν αἰτιολογήσεως.

Ἐν τῷ θ' τμήματι (ἄρθρα 47—50) πρόκειται περὶ τῶν λόγων τῆς πρὸς τὴν ἐπιτροπεῖαν ἀνικανότητος, καὶ τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ γαλλικῷ νόμῳ ἐκτεθειμένους λόγους προσετέθη ἐν τῷ στοιχ. Α' τοῦ ἡμετέρου ἀρθροῦ 49, ἡ τῆς ἀνηλικιότητος τῆς μητρός· διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρήθη, ἐὰν ἡ ἀνήλικος μήτηρ, ἡ ὑπὸ κηδεμόνα διατελοῦσα ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐπιτροπείας, ἐναντίον τῆς περὶ τοῦτου διατάξεως τοῦ ἰσχύοντος ρωμαϊκοῦ νόμου, ὁ κηδεμὼν αὐτῆς ἤθελεν ἔχει δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν ν' ἀναμιχθῇ καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνηλικίου ἐπιτροπευομένου. Ὅποια δὲ ἤθελεν εἶσθαι ἡ μετοχὴ ἐκατέρου τῶν δύο τούτων προσώπων εἰς τὴν διαχείρισιν ταύτην; ὅποια δὲ ἀνακολουθία τὸ νὰ καλῆται εἰς τὴν ἐπιτροπεῖαν, ἥτοι εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλικίου, πρόσωπον, μὴ ἔχον τὴν ἱκανότητα τοῦ διαχειρίζειν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περιουσίαν! Ἐὰν δέ, ὡς πολλάκις συμβαίνει, ἡ ἀνήλικος χήρα ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον, καὶ ἐπομένως ὁ νέος αὐτῆς σύζυγος διορισθῇ συνεπιτροπός, πῶς θέλει ρυθμισθῇ ἡ εἰς τὴν ἐπιτροπεῖαν μετοχὴ τῆς μητρός, τοῦ συνεπιτρόπου καὶ τοῦ κηδεμόνος αὐτῆς; Ἐὰν τελευταῖον ὁ πατὴρ δώσῃ εἰς τὴν ἀνήλικον αὐτοῦ γυναῖκα, κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 καὶ σύμβουλον, ὅποιον κυκεῶνα θέλει παριστᾶ ἡ εὐτῷ μετ' αὐτῆς τεσσάρων, ἢ καὶ πλείστερων προσώπων διανεμημένη ἐπιτροπεῖα!

Ἐκτός τοῦ λόγου τούτου προσετέθησαν καὶ οἱ ὑπὸ στοιχ. γ' δ' καὶ στ', διότι οἱ μὲν πτωχεύσαντες σπανίως παρέχουσιν ἀποχωσάν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀσφάλειαν εἰς τοὺς ἀνηλικίους, ἕνεκα τῆς διαχείρισεως, οἱ δὲ ἐπίσκοποι καὶ μοναχοί, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας κανονισμένα, δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύονται εἰς τὰς βιωτικὰς μερίμνας, καὶ τέλος οἱ ἀλλοδαποί, ὄντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτός τοῦ κράτους ἐγκατεστημένοι, δὲν παρέχουσι κατὰ τὴν ἐπιδίκασιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατ'

αὐτῶν ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀπαιτήσεων τῶν ἀνηλίκων τὴν ἀπαιτουμένην ἀσφάλειαν· τὴν ἀνικανότητα ὁμοῦ τῶν ἀλλοδαπῶν περιωρίσαμεν μόνον εἰς τὴν ἐπὶ ἡμεδαπῶν ἐπιτροπείαν, θεωρήσαντες, ὅτι ὁ νόμος ἤθελε προσβάλλει οὐσιώδη συμφέροντα τῶν ἐν Ἑλλάδι κατοικούντων ἀλλοδαπῶν ἀνηλίκων, ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ δεχθῶσιν ἐπιτρόπους, εὐχὶ τοὺς πλησιεστέτους αὐτῶν συγγενεῖς, ἢ οἰκογενειακούς φίλους ἀλλοδαποὺς (ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ ὁ τῆς οἰκείας αὐτῶν πατρίδος νόμος δύναται νὰ προστατεύσῃ σκοπίμως τὰ τοῦ ὄρφανου συμφέροντα), ἀλλὰ πάντῃ ἀσχέτους αὐτοῖς ἡμεδαποὺς, ὧν ἡ διαχείρισις καὶ προστασία θέλουσιν ἀποβῇ πολλάκις πλημμελεῖς, ἀναφερόμεναι εἰς συμφέροντα καὶ σχέσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστα τῷ ἀλλοφύλῳ, ἀλλογλώσσῳ, καὶ ἀλλοθρήσκῳ ἐπιτρόπῳ.

Περὶ τῶν ἐν τῷ δεκάτῳ τμήματι περιεχομένων, παρατηρήτέον, ὅτι ὁ ἀνήλικος ἔχει ἀνάγκην διττῆς ἐπιμελείας καὶ ἀντιλήψεως· ὡς ἄνθρωπος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἁώρου ἡλικίας καὶ νοητικῆς ἀναπτύξεως, χρήζει ἀνατροφῆς καὶ παιδείας, ὡς κύριος δὲ περιουσίας, ἣν δὲν εὐνάζεται νὰ διοικήσῃ, ἔει ἀνάγκην διοικητοῦ αὐτῆς. Τὴν διττὴν ταύτην ἐπιμελείαν δυσκόλως καταβάλλει ἐπίσης ἐπιτυχῶς τὸ αὐτὸ πρόσωπον· διότι λ. χ. μήτηρ χρηστὴ καὶ συνετὴ, καίτοι ἄπειρος περὶ τὰς νομικάς τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας πράξεις, προδήλως θέλει ἐπιμεληθῇ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τετραετοῦς ἢ ὀκταετοῦς τέκνου· τῆς πολὺ σκεπτιμώτερον ἢ ὁ ἐμπειρότατος τῶν διαχειριστῶν, ὁ στερούμενος καὶ χρόνου, καὶ πείρας, καὶ ἐπιμονῆς πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀνεγνώρισε καὶ ὁ ρωμαϊκὸς νόμος καθιερώσας ἐν τῷ Πανδέκτῃ καὶ τῷ Κώδικι ἰδίου τίτλου Π. (27.2). Κ. (5.49). Β. (38. 2) ὀρίζοντας «Ποῦ ὄρφανου ἀνάγεσθαι (educare) καὶ διατᾶσθαι ἀφελεί. » Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἐξηγοῦνται οἱ ὅρισμοι τῶν ἀρθρῶν 51—53 τοῦ νομοσχεδίου. Ἰσως παρατηρηθῇ, ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς τὸν πατέρα τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ διορίζειν τὸν ἀνατροφέα, ἀλλ' οὔτε τὸ ἐν ἰσχυρῇ δικαίαν παρέχει τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπολύτως εἰς τὸν πατέρα, οὐ ἡ ἐκλογὴ ἔχει κατ' αὐτὸ τότε μόνον

κῆρος ὅταν ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς δημοσίου ἀρχῆς. Καὶ τῷ ὄντι σκανδαλώδεις ἤθελεν εἶναι νὰ ἀφαιρῆται τὸ τυχόν νήπιον τέκνον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ νὰ παραδίδεται εἰς ἀπώτερον συγγενῇ ἢ ξένον πρὸς ἀνατροφήν, διότι ὁ πατήρ, ἐκ κακῶν εἰσηγήσεων, τῶν ἄλλων ἀνυποστάτων λόγων ἠθέλησε νὰ στερήσῃ τὴν μητέρα τοῦ τιμιωτέρου τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς, τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ περιθάλπῃ καὶ νὰ χειραγωγῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς τὸ ἴδιον τέκνον ἐν τῇ τρυφερᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ. Ἐὰν ἡ μήτηρ ᾔδει ἀληθῶς κακῆς διαγωγῆς, καὶ καθὼς τοιαύτη ἀναξία ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦτο, ἡ ἀνατροφή τοῦ τέκνου τῆς βεβαίως ἀνατίθεται εἰς ἄλλον, δυνάμει τοῦ παρόντος άρθρου, συνδυασμένου πρὸς τὸ ἄρθρον 49, στοιχ. θ'. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ δι' αὐτὴν συγγρόνως εἶναι ζήτημα τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, θέλει ἀποφασίσῃ ἡ δικαστικὴ ἀρχή, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐξ ἀναλογίας τοῦ άρθρου 51.

Πολλῆς σκέψεως ἄξιον ἐφάνη καὶ τὸ περὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνατροφέως ζήτημα. Κατὰ τὸ συνταχθέν ἤδη περὶ πατρικῆς ἐξουσίας νομοσχέδιον, ὁ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀσκῶν γονεὺς δύναται νὰ προκαλέσῃ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἰδίου τέκνου, ἂν ἡ ἀπειθεία καὶ αἱ ἀταξίαι αὐτοῦ κορυφωθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ κατ' οἶκον σωφρονιστικὴ ἐξουσία δὲν ἰσχύει νὰ περιστείλῃ τὸ κακόν. Τὸν περιορισμὸν τοῦτον, ἐν ἐξαίτεται ὁ γονεὺς, ἄλλοτε μὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα τὸ πολὺ ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, ἢ ὁ εἰρηνοδίκης, ἄλλοτε δὲ διατάσσει, κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ αὐτὸς πρόεδρος ἐπὶ ἕξ τὸ πολὺ μῆνας· ἀλλ' ἡ πειθαρχία καὶ τιμώρησις αὕτη δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκτραπῇ εἰς κατὰθλιψιν καὶ κάκωσιν τοῦ τέκνου, ἀπειλούσας τὴν φυσικὴν ἢ ἠθικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν· διότι ἡ πατρικὴ, ἢ ἡ μητρικὴ στοργὴ παρέχουσιν ἀποχρύψαν ἐγγύησιν ὅτι δὲν θέλουσιν ὑπερβῆ τοῦ σωφρονισμοῦ τα εὐλογα ὅρια· ἐπὶ τοῦ ἀνατροφέως ὅμως, ὅστις πολλάκις εἶναι πάντῃ ξένος πρὸς τὸν ἀνήλικον, ἢ ἔχει ὡς ἐκ πλαγίου ἀπώτερος καὶ μόνος ἐπιζῶν συγγενής, κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἐθεωρήθη λίαν ἐπικίνδυνος ἡ ἀνωτέρω εἰς τὸν γονέα

δοθεῖσα ἀπόλυτος σωφρονιστικὴ ἐξουσία. Ἄρ' ἑτέρου ὅμως εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι οὐ μικρὸς εἶναι ὁ κίνδυνος τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς τοῦ ἀνηλίκου, ἐὰν ὁ νόμος ἀφαίρῃ ἀπὸ τοῦ ἀνατροφέως πᾶσαν ἐξουσίαν τοῦ ἐπικαλεῖσθαι εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις τὴν βοήθειαν τῆς ἀρχῆς πρὸς περιστολὴν τῶν πταισμάτων τοῦ ἀνατρεφόμενου. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ἀδυναμία αὕτη τοῦ ἀνατροφέως, ἐὰν μάλιστα οὗτος ἔχῃ ἴδια τέκνα, δύναται νὰ προξενήσῃ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτοῦ μέγα κακόν, τὴν ἐκ τοῦ τοιοῦτου παραδείγματος διατάραξιν τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν τῶν ἰδίων τέκνων. Ἐντεῦθεν δέ, παραιτουμένου τοῦ ἀνατροφέως, καὶ τὸ ἕτερον ἀτόπημα τοῦ ν' ἀρεθῇ ὁ ἀνήλικος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἰδίων ὁρμῶν. Διὰ τούτους λόγους τούτους ἐδόθη πρὸς τὸ ἄλλῃθις συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου εἰς τὸν ἀνατροφέα ἡ ἐξουσία τοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὴν βοήθειαν τῆς ἀρχῆς πρὸς περιστολὴν τῶν παρεκτροπῶν τοῦ ἀνηλίκου, ἐὰν πρὸς τοῦτο ἀποβῇ ἀνεπαρκής ὁ κατ' οἶκον σωφρονισμός· συνεστάλησαν ὅμως τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας ταύτης, ὑποβληθείσης τῆς ἐξασκήσεως αὐτῆς εἰς τὸν διττὸν ἑλεγχον τῶν συγγενῶν καὶ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἀνωτέρω κινδύνου τῆς καταχρήσεως. Ἐπὶ τούτῳ καθηρτίσθη τὸ ἄρθρ. 58 τοῦ νομοσχεδίου, ὃπερ συμβιβάζει τὰ ἀντίθετα στοιχεία, τὴν προστασίαν τοῦ ἀνηλίκου κατὰ τῶν ἰδίων παρεκτροπῶν καὶ κατὰ τῆς ἐνδεχομένης σκληρότητος τοῦ ἀνατροφέως πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς παντελοῦς ἀτιμωρησίας τοῦ εἰς μεγάλα καὶ σκανδαλώδη ἀτοπήματα ἐκτραχηλιζομένου ἀνηλίκου.

Τὸ δέκατον πρῶτον τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἄρθρον 58 ἐκτίθηται τὸ κύριον καθήκον τοῦ ἐπιτρόπου, ἥτοι τὴν ἐκπροσώπησιν τοῦ ἀνηλίκου κατὰ πᾶσαν περὶ τῆς προσωπικῆς καταστάσεως καὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ πρᾶξιν, καὶ ὀρίζει τὴν κατὰ τὴν πληρώσιν τοῦ καθήκοντος τούτου εὐθύνην· περὶ τῆς εὐθύνης ταύτης ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐν ἰσχύϊ δικαίου, καθ' ἣν ὁ νόμος κηρύττει τὸν ἐπίτροπον ὑπεύθυνον πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα δόλου, ἢ παρα-

λείψῃς τῆς ἐπιμελείας καὶ προνοίας, ἣν ἔχουσι συνήθως πάν-
τες οἱ ἄνθρωποι, παραλείψῃς τοσοῦτον ἀσυγγνώστου, ὥστε
ταυτίζεται πρὸς τὸν ὅλον, δὲν ἀπαιτεῖ δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ νὰ
καταστῇ οὗτος κρείττων ἑαυτοῦ καθ' ἣν ἐκὼν ἀκίων ἀναλαμβάνει
διαχειρίσιν, καὶ ἐπομένως παρρησᾷ τὰς παραλείψεις τῆς
παρὰ μόνους τοῖς λίαν συνετοῖς συνήθους πρὸνοίας, ὅταν ὁ ἐπι-
τροπος ἀποδείξῃ ὅτι καὶ κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις συ-
νήθως ὑποπίπτει εἰς τοιοῦτου βαθμοῦ ραθυμίαν.

Τὰ ἄρθρα 59—63 ἐρίζουσι τὰς πρόξεις, δι' ὧν ὁ ἐπιτρο-
πος ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου, καὶ
ν' ἀσφαλίσῃ αὐτὴν κατὰ πάσης ἐνδεχομένης φθορᾶς ἢ
βλάβης.

Ἐν τῷ 59 ἄρθρῳ ἀφηρέθη ἡ δεκαήμερος προθεσμία, ἐντὸς
τῆς ὁποίας ὁ ἐπιτροπος, κατὰ τὸν γαλλικὸν νόμον, ὀφείλει νὰ
συντάξῃ τὴν ἀπογραφὴν, διότι πολλάκις δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ τηρηθῇ ἡ προθεσμία αὕτη ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα, τό γε νῦν ἔχον,
πολλάκις ὁ ἐπιτροπος κατοικεῖ εἰς τόπον μὴ ἔχοντα συμβο-
λαιογράφον, ἄλλως ἢ προθεσμίᾳ ὠριμένων ἡμερῶν, ἥς ἡ πα-
ράδοσις οὐδὲν παράγει κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐννομον ἀποτελέ-
σμα, τὸν μὲν ραθυμον ἐπιτροπον δὲν θέλει καταστήσῃ δραστη-
ριώτερον, εἰς δὲ τὸν ἀκριβὴ καὶ δραστήριον δύναται εὐθὺς ἐν
ἀρχῇ νὰ ἐμποίησῃ τὸν φόβον, ὅτι θέλει παραβῇ αὐτήν, καὶ
ἐνεκα τούτου ἱσως ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ βάρους
τῆς ἐπιτροπείας, ἐνῶ πᾶς ἐπιτροπος συνειδὼς τὴν ἐκ τῆς πα-
ραλείψεως τῆς ἀπογραφῆς εὐθύνην, θέλει προσπαθῇ νὰ ἐκ-
πληρώσῃ ὅσον τάχιστα τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Τὸ ἄρθρον 60 ὀρίζει τὴν ἀπώλειαν τῶν κατὰ τοῦ ἀνηλί-
κου ἀπαιτήσεων ἐπιτρόπου, ἐν γνῶσει ἀποσιωπήσαντος αὐτοῦ.
Ἡ ποινὴ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, διότι θεωρήθη λίαν ἐπικίνδυνον
εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου νὰ ὑπάρχωσι κατ' αὐτοῦ ἀπαι-
τήσεις τοῦ ἐπιτρόπου, ἃς μὴ καθισταμένας εἰς τὸν παρρεπίτρο-
πον γνωστάς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιτροπείας, αὐτὸς μὲν δὲν
θέλει δυνήθῃ ἐγκαίρως καὶ ἐπιτυχῶς ν' ἀποκρούσῃ, ὁ δ' ἐπιτρο-
πος θέλει κατορθώσῃ ἢ νὰ ἐξοφλήσῃ προχειρῶς κατὰ τὴν
ἐνδεχόμεν τῆς ἐπιτροπείας ἢ νὰ ἐπιδιώξῃ ἀδίκως βραδύτερον,

καταστρέφων πᾶν ἐκ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀνηλίκου, ἢ ἄλλοθεν προκύπτον μέσον ὑπερασπίσεως αὐτοῦ.

Ἐν τῷ 61 ἄρθρῳ περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐκποιεῖν τὰ κινή-
τὰ τοῦ ἀνηλίκου ἐγένετο σκέψις ἰδίᾳ περὶ τῶν ἐταιρικῶν μετο-
χῶν, τῶν τραπεζικῶν ὁμολογιῶν, καὶ τῶν δημοσίων χρεωγρά-
φων ἄτινα, ἀποτελοῦντα ἐνίοτε τὸ κυριώτερον στοιχεῖον μεγά-
λης περιουσίας, δὲν ὑπόκεινται εἰς κίνδυνον φθορᾶς, παράγου-
σιν ἀσφαλῆ πρόσοδον καὶ αὐξάνουσι συνήθως κατὰ τὴν ἀξίαν,
προϊόντος τοῦ χρόνου. Τῶν κινήτων τούτων, ἅπερ ἐπολλαπλα-
σιάσθησαν τοσούτον ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ ἐκ τῆς ἐμπορικῆς
καὶ βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῶν
ἐθνῶν, ἡ διατήρησις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπίσης ἐπωφελῆς,
ὡς καὶ ἡ τῶν ἀκινήτων. Ἀτοπώτατον δ' ἤθελεν εἶναι νὰ ἐξο-
μοιωθῶσι ταῦτα πρὸς τὰ περιττὰ ἐπιπλαῶν ἡ διατήρησις εἶναι
προδήλως ἐπαχθῆς καὶ ἐπιζήμιος. Ἐκτὸς τούτου ἡ πώλησις τῶν
πιστωτικῶν τούτων ἐγγράφων, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου καὶ εἰς
μεγάλης ποσότητος ἤθελεν ἔχει τὸ ἔτερον ἐπιβλαβές ἀποτέλεσμα
τοῦ νὰ ἐκποικθῶσι παρὰ τιμὴν. Ἐντεῦθεν δὲ μεγάλη ἤθελεν
εἶναι ἡ τοῦ ἀνηλίκου ζημία διὰ τοὺς λόγους τούτους συνετάχθη
τὸ β' ἐδάφιον τοῦ 61 ἄρθρου, ἰδίωςπραγματευόμενον περὶ τοῦ
εἶδους τούτου τῶν κινήτων.

Τὸ ἄρθρον 62 περιέχει περὶ τῆς ἀπολαμβανούσης τὴν ἐπι-
καρπίαν τῆς περιουσίας τῶν τέκνων τῆς μητρὸς εὐλογον ἐξαι-
ρεσιν τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 61 καθιερουμένου κανόνος τῆς ἐκποιή-
σεως τῶν κινήτων, ὧν τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψε τὸ συγγε-
νικὸν συμβούλιον, διότι ἡ ἐκποίησις αὐτῶν, κατὰ τὴν περίπτω-
σιν ταύτην, ἤθελε ματαιώσει πολλάκις τὴν ἐκ τῆς ἐπικαρπίας
ὠφέλειαν, ἀναγκαζομένης τῆς μητρὸς ν' ἀγοράσῃ ἰδίαις δαπάν-
αις πράγματα πρὸς χρῆσιν ἐαυτῆς, ἅπερ εὐρίσκονται ἐν τῇ
περιουσίᾳ τῶν τέκνων τῆς, ἐξεποιήθησαν ὁμῶς διὰ πλειστηρια-
σμοῦ, ἐνῶ ἐκ τῆς προσηκούσης χρήσεως αὐτῶν δὲν ὑπῆρχε
κίνδυνος φθορᾶς τῆς περιουσίας.

Διὰ νὰ συμβιβασθῇ ὁμῶς ὁ νόμος τὸ συμφέρον τοῦτο τῆς
μητρὸς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου, ὥρισε διὰ τοῦ 62 ἄρ-
θρου νὰ ἐκτιμῶνται ἀκριβῶς τὰ πράγματα πρὸς συντηρητικὴν

ἀποδείξιν τῆς ἀξίας αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν παρέλα-
βεν αὐτὰ ἡ μήτηρ.

Τὰ ἄρθρα 63 καὶ 64 ὁρίζουσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν θέλουν
διασπείνεται αἱ πρώτισται ἀνάγκαι τοῦ ἀνηλίκου χωρὶς σπα-
τάλης ἢ ἀπιστίας, ἢ ἐπιζημίου ἀργίας τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ
καὶ βεβαίως ὁ προχειρότερος τρόπος τοῦ ν' ἀποφύγωμεν τὰ
ἀσπλήγματα ταῦτα ἦτο ν' ἀνατεθῇ εἰς τὰ συγγενικά συμβού-
λια ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πατρὸς τοῦ ἀναγκαίου πρὸς τε τὴν
συντηρησὶν καὶ τὴν διατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τὴν διοίκησιν
τῆς περιουσίας αὐτοῦ, καθ' ἣ ὁρίζει καὶ ὁ γαλλικὸς νόμος.
Διότι τὸ συμβούλιον τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς σχέσεώς του πρὸς τὸν
ἀνήλικον καὶ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως τῶν πόρων αὐτοῦ, εἶναι
καταλληλότερον πρὸς ὀρθὴν λύσιν τῶν ζητημάτων τούτων.

Ὁ ἐν τῷ 64 ἄρθρῳ περιορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ τὴν
διάθεσιν τῶν ὑπερβαίνοντων τὰς χιλίας δραχμ. κεφαλαίων ἐθεω-
ρήθη ἀναγκαῖος, τὸ μὲν, ἵνα μὴ κινδυνεύωσι τὰ κεφάλαια τῶν
ἀνηλίκων, ὡς συμβαίνει ἐνίοτε, δανειζόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπιτρό-
που εἰς τοὺς οἰκείους ἢ συγγενεῖς αὐτοῦ, ἐπὶ ἰδανικαῖς ἐγγυή-
σαι. τὸ δὲ, ἵνα μὴ ἀναφύωνται κατὰ τὴν λογοδοσίαν ἀνυπέρ-
βλητοι δυσκολίαι περὶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐὰν ὁ δανει-
στὴς τὰ χρήματα ὀφειλέτης ἦτο ἤδη ἀναξιόχρεως κατὰ τὴν
ἐποχὴν τοῦ δανείου, ἢ κατέστη μὲν βραδύτερον τοιοῦτος,
ἢ δύνατο ὁμῶς νὰ προληφθῇ ἢ ἐντεῦθεν προκύψασα ζημίαι, ἐρευ-
νῶντος τοῦ ἐπιτρόπου ἐπιμελῶς τὰ κατὰ τὴν περιουσίαν τοῦ
ὀφειλέτου, καὶ ἐπιδιώκοντος ἐγκαίρως τὴν ἀπότισιν τοῦ δα-
νείου. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ βραδύτητος καὶ ἐξόδων κατὰ τὴν
διάθεσιν τῶν κεφαλαίων, καθιερώθη ἐν τέλει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου
ἡ ἐξέλιξις, ὡς πρὸς τὰ παρέχοντα πᾶσαν ἀσφάλειαν δημόσια
πρακτικὰ καταστήματα· τέλος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς γηρήσεως
τῶν ἐρισμῶν τούτων καθιερώθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 65.

Ἡ πρόνοια τοῦ νομοθέτου περὶ τῶν κινητῶν (ἄρθρ. 61)
καὶ τῶν κεφαλαίων (ἄρθρ. 64) ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ
καὶ εἰς τὰ ἀκίνητα, ἀ διατηρούμενα αὐξάνουσι πάντοτε ἐν και-
ρῷ εἰρήνης καὶ εὐνομίας κατὰ τὴν ἀξίαν. ἐὰν καταβάλληται
ἡ αὐτὰ ἡ προσήκουσα ἐπιμέλεια, ὑπὲρ ἧς ἐγγυᾶται ἡ ἐπι-

τίρησις τοῦ παρεπιτρόπου. Ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται ἐν μέρει οἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 66 καὶ 67 ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὸν ἐπίτροπον περιορισμοὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου λαμβανόμενων δανείων καὶ ἐπὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ· χάριν δὲ πλειοτέρας σαφηνείας, ὠρίσθη ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῶς ἡ ἐννοία τῆς ἐκποιήσεως κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐν ἰσχυρῷ ρωμαϊκοῦ δικαίου (Κώδ. 4). 51. 7. Οἱ περιορισμοὶ ὁμῶς οὗτοι τῆς ἐκποιήσεως εἰσὶν ὅλως περιττοὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρ. 68. καθ' ἣν ρητῶς καθιερώθη τὸ ἀνεφύρμιστον αὐτῶν.

Ὁ λόγος δι' ὃν ἐγένετο δεκτὴ ἡ αὐττηρὰ διάταξις τοῦ ἀρθρου 60, ὑπηγόρευσε καὶ τὴν τοῦ ἀρθρου 69.

Τὸ ἀρθρον 70 περιορίζει τὸ ἐν τῷ γαλλικῷ νόμῳ δικαίωμα τοῦ ἐπιτρόπου (ἀρθρ. 1718, 1419 καὶ 1430) τοῦ νὰ ἐκμισθοῦ τὰ ἀγροτικὰ κτήματα τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ ἐννεαετίας εἰς ἑξαετίαν τὴν πολὺν, διότι ὡς ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως τῆς γεωργίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἐπὶ μακρόν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, χρόνον ὡς ἑγγιστα δυνατόν πρότερος τῶν τοιούτων κτημάτων, ὥστε ἡ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκτάκτως προβαίνουσα αὐξήσις τῆς προσόδου ταύτης δύναται νὰ καταστήσῃ ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἀνηλίκους τὰς μακρὰς μισθώσεις. Διὰ νὰ μὴ στερεθῇ δὲ ὁ ἀνήλικος τῶν ὠρελιδῶν τῆς ἐκμισθώσεως εἰς τὸν ἀξιώχρεον, ἐπιτήδειον, καὶ πολλάκις ἐξ ἀδικαιρέτου συγχύριον τοῦ κτήματος, (καθὸ στενὸν συγγενῆ) ἐπίτροπον, καθιερώθη ἡ ἐν τῷ ἀρθρῷ 70 διάταξις, δι' ἣς σκοπὸν ἔχει ὁ νόμος νὰ προλάβῃ τὰς ἐκ τοιαύτης μισθώσεως καταχρήσεις. Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἀρθρου τούτου προσετέθη πρὸς λύσιν τοῦ δυσχεροῦς ζητήματος περὶ τοῦ κύρους τῶν μισθώσεων τῶν γενομένων ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνηλικότητος αἰτίνας προδήλως ἠθέλον περιέχει ἀδικαιολόγητον περιορισμὸν τῆς τοῦ ἡλικιωθέντος ἐξουσίας τοῦ διαχειρίζειν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Αἱ ἀπαγορεύσεις τοῦ ἀρθρου 72 ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ ἐν ἰσχυρῷ δικαίου (Νεαρ. 72 τοῦ Ἰουστινιανοῦ) ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥαγὶν, δι' ὃν καθιερώθη καὶ ἡ τοῦ ἀρθρου 60 διάταξις.

Τὰ ἀρθρα 73—77 ἐκφράζουσι τὴν σωτηρίαν ἀρχήν, ὅτι ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνεῦ ἐγκρίσεως τοῦ

συγγενικοῦ συμβουλίου πράξεις, ἐπιβαλλούσας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν ἀνήλικον, ἢ ἐκθετούσας αὐτὸν εἰς δαπάνας, ἢ στερούσας αὐτὸν ὠφελημάτων, ἢ τέλος λυούσας περὶ δικαιωμάτων ἀμφιστοητήεις, αἵτινες ἤθελον ἴσως ἀποβῆ ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου, ἀνελύοντο διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ καθιέρωσις τῆς ἐν τῷ 78 ἄρθρῳ περιεχομένης ἀρχῆς ἐθεωρήθη ἀναγκαία, ἵνα καταργηθῇ ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενας πράξεις τὸ τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστάσεως προνόμιον, ὅπερ τὸ ἐν ἰσχύϊ δίκαιον ἀπονέμει εἰς τοὺς ἀνηλίκους κατὰ πάσης ἐπιζημιῶν εἰς αὐτοὺς νομικῆς πράξεως, καὶ ὅτι αὕτη ἐνηργήθη ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου καθότι τὸ προνόμιον τοῦτο, ὅπερ ἄλλως ἀποβαίνει περιττὸν μετὰ τὸσαῦτάς προφυλάξεις καὶ ἀσφαλείας, καταργοῦν πᾶσαν πίστιν εἰς τὰς ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου ἐπιχειρουμένας πράξεις, ἀποβαίνει ἐπὶ τέλος εἰς βλάβην αὐτοῦ.

Τὸ ἄρθρον 79 περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῶν καθηκόντων τοῦ ἐπιτρόπου ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον διὰ νὰ ὁρισθῇ σαφῶς καὶ ἀνεκδοιάστως ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τῆς βαρέας τοῦ ἐπιτρόπου εὐθύνης.

Ἐν τῷ IB' τμήματι πρόκειται περὶ τῆς λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου, ἥτις εἶναι διττή, ἡ μὲν μερική, περιοριζομένη εἰς τὴν τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἔτους διαχείρισιν, καὶ δυναμένη νὰ ζητηθῇ κατὰ πᾶν ἔτος ὑπὸ τοῦ παρεπιτρόπου, ἢ ἐν ἐκουσίῳ δὲν δίδῃ αὐτὴν ὁ ἐπίτροπος, ἡ δὲ καθολική, ἀναφερομένη εἰς τὸ ὅλον τῆς διαχείρισεως καὶ γινομένη μόνον μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, διότι ἤθελεν εἶναι ἀφόρητον διὰ τὸν ἐπίτροπον βᾶρος νὰ δίδῃ κατ' ἐπανάληψιν λόγον τῆς καθόλου αὐτοῦ διαχείρισεως ὥστε θελήσῃ ὁ παρεπίτροπος.

Τὸ 82 ἄρθρον προεκάλεσε τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ ζητήματος ἔάν πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸ δικαστήριον ἡ ἐξουσία ν' ἀπονέμῃ κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸν ἐπίτροπον ἀνάλογον πρὸς τοὺς κόπους αὐτοῦ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου χρηματικὴν ἀμοιβήν· τὸ λειτούργημα τοῦ ἐπιτρόπου, καθὰ ἀναπληροῦν τὴν τοῦ πατρὸς ἀντίληψιν, ἀνάγκη ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ νὰ μὴ συνδέεται μετὰ χρηματικῆς τοῦ ἐπιτρόπου ὠφελείας, διότι τοιαύτη ἀμοιβή, διδομένη λ. χ. εἰς τὴν μητέρα, ἢ τὸν πάππον,

ἢ τὸν εὐπορον πρεσβύτερον ἀδελφόν, τοὺς ἀναδεχομένους τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ υἱοῦ, ἢ ἐγγόνου, ἢ ἀδελφοῦ, ἤθελε προσάγει καίριως τὸ αἶσθημα τῆς στεργῆς καὶ τοῦ συγγενικοῦ καθήκοντος, ἀφ' ὧν καὶ μόνων συνήθως ὁρμώμενα τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀναλαμβάνουσι τὴν προστασίαν τῶν ἀδυνάτων μελῶν τῆς οἰκείας οἰκογενείας. Ἐκτὸς τούτου ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐμπιστοῦ τῆς ἐπιτροπείας ἤθελε καταβιδάσει αὐτὴν εἰς κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἐπιζητουμένην ἐν ὅτε χάριν πορίτου, ἐνῶ συνήθως ἡ ὑπηρεσία αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἐκπλήρωσις ἱεροῦ συγγενικοῦ ἢ φιλικοῦ καθήκοντος. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἔπρεπε νὰ καθιερωθῇ ἡ ἀρχή, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι ἀμισθος. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ὁραφνὸς στερῇται ἐγγυτέρων συγγενῶν, ἢ δὲ σκόπιμος διαχειρίσις τῆς τυχόν μεγάλης αὐτοῦ περιουσίας χρήζει πολλῇ, δεξιότητος καὶ μεγάλων κόπων, δὲν εἶναι κινδυνὸς μὴ περιπέτῃ εἰς ἀδεξίους, ἢ ρυπαρὰς χεῖρας, ἐὰν οἱ ἀποτέροι συγγενεῖς, ἢ καὶ ξένοι ἐξιδικασμένης ἱκανότητος καὶ τιμιότητος, ἀποποιῶνται ἢ ἀναγκᾶσι τὴν διοίκησιν αὐτῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι, μὴ ἔχοντες ἰδίαν περιουσίαν καὶ ζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν, δὲν δύνανται νὰ καταβάλλωσι δωρεὰν κόπους εἰς τὴν προσήκουσαν τοσαύτον μεγάλῃς περιουσίας διαχείρισιν. Ὁ λόγος οὗτος, ὅν ἄλλως παραδέχεται καὶ ὁ αὐστριακὸς νομὸς, ὑπεγόρευσε τὴν διατήρησιν τῆς διατάξεως τοῦ παρ' ἡμῶν ἐν ἰσχύϊ νόμου περὶ τῆς κατὰ τὰς περιστάσεις ἀπονιμητέας ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ εἰς τὸν ἐπίτροπον ἀντιμισθίας· τοῦτο συνάγουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι, κατὰ τὸ νῦν ἰσχύον δίκαιον, ἐκ τῶν νόμων τοῦ Πανδέκτου Π. (27, 3). 1 § 7 καὶ τῶν Βασ. (Λ'. 3). 1. § 5.

Τὸ ἄρθρον 83 καθιεροῖ ἀπαγόρευσιν περιβάλλουσιν τὴν λογοδοσίαν μὲ τὴν εἰς αὐτὴν προσήκουσαν ἀγνότητά καὶ εἰλικρίνειαν. Ὁ δὲ τοῦ ἁρθροῦ 84 ὁρισμὸς, ὅστις συνάδει καὶ πρὸς τὸ νῦν ἰσχύον δίκαιον, ἀπορρέει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὅτι τοῦ ἐκ τῆς λογοδοσίας προκύπτοντος ὀφλήματος, πρὸς τὸν ἐπιτροπεύοντα μόνον τὴν πληρωμὴν ἐπιτάττει ἀμέσως, οὕτως εἰπεῖν, ὁ νόμος εἰς τὸν ἐπίτροπον, ὥστε ἡ ἐλάχιστη αὐτοῦ ἀναβολὴ περὶ τὴν καταβολὴν ἀποτελεῖ ὑπέρθεσιν καὶ συνεπάγεται τὴν πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσιν.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 85 συντόμου παραγραφῆς εἶναι ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἐπίτροπον τῶν, μετὰ μακρὸν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς διαχειρίσεως χρόνον, τυχόν κινουμένων κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, ἕνεκα τῶν ὁποίων, ἀφοῦ τέλος ἀπῆλλάγη τῶν ἠωρεᾶν καταβληθέντων κόπων τῆς διαχειρίσεως, θέλει τρέχει ἐπὶ τριακονταετίαν τὸν κίνδυνον ἀδιεξόδων ἀμφισβητήσεων καὶ ἀδίκου καταδίκης, μὴ δυνάμενος ἴσως νὰ ἔχῃ προχείρους μετὰ τούτου χρόνον τὰς πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἀπαιτήσεων ἀναγκαίως ἀποδείξεις· ἐξαιρέσειν ὅμως τοῦ κανόνος τούτου ἀποτελεῖ τὸ ἐκ τῆς λογοδοσίας προκύψαν ὑπόλοιπον, τὸ λόγῳ θανείου μεῖζαν εἰς χεῖρας του.

Τὸ ἄρθρον 86 καθιεροῖ τὴν ἀρχήν, ὅτι τὸ τῆς ἐπιτροπείας λειτουργημα δὲν εἶναι νομικὴ σχέση, ἀφορῶσα τὴν περιουσίαν τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ἐπομένως δὲν μεταδίδει εἰς τοὺς κληρονομοὺς αὐτοῦ.

Τὸ II^{ον} τμήμα πραγματεύεται περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων· οἱ ὅρισμοί τῶν ἄρθρων τοῦ τμήματος τούτου διακρίνουσι τῶν περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν νομιμῶν τέκνων κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι, ἐπὶ τῶν μὴ ἀνεγνωρισμένων φυσικῶν τέκνων, δὲν ὑπάρχει δυνατὴ οὔτε ἡ ἐκ τελευταίας βουλήσεως, οὔτε ἡ τῶν ἀνιόντων ἐπιτροπεία. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνεγνωρισμένων εἶναι μὲν δυνατὴ ἡ ἐκ τελευταίας βουλήσεως τοῦ ἀναγνωρίσαντος οὐτὰ πατρός, ἢ τῆς ἀναγνωρισάσης μητρός ἐπιτροπεία, οὐχὶ οὖτως καὶ ἡ τῶν ἀπωτέρω ἀνιόντων. Ἐκτός δὲ τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τοιούτων τέκνων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκροτηθῇ συγγενικὸν συμβούλιον. Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη τῶν ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 87—97.

Ἐν τῷ Γ' κεφαλαίῳ πρόκειται περὶ τῆς χειραφεσίας, ἐφ' ἣς μεγίστη ὑπάρχει ἀνάγκη ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐν ἰσχύϊ δικαίου, ὅπερ, συνεχόμενον μετὰ τῶν ρωμαϊκῶν περὶ πατρικῆς ἐξουσίας ἀρχῶν, αἵτινες ἀπάδουσιν οὐσιωδῶς πρὸς τὰ ἦθη ἡμῶν, δὲν πικραδέχεται τὴν αὐτοδικαίως γενομένην ἀπαλλοτρίωσιν ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, εἰμὴ μόνον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός, ἢ διὰ τινων ἀξιωματίων τοῦ υἱοῦ, ἢ πρὸς ποινὴν τοῦ πατρός, ἕνεκα ἀξιοποίνων τινῶν πράξεων αὐτοῦ, ἢ

τέλος διὰ τὴν εἰς ἴδιον ἀνεξάρτητον βίον (δυσυπόδεικτον) τροπὴν τοῦ τέκνου.

Παραδέχεται λοιπὸν τὸ νομοσχέδιον κατὰ τὰς περὶ χειραφείας ἀρχὰς τοῦ γαλλικοῦ νόμου.

α') Ὅτι ἡ χειραφεία γίνεται αὐτοδικαίως διὰ τοῦ γόμου τοῦ ἀνηλικίου, ὅπερ συνάδει οὐ μόνον πρὸς τὰ ἥθη ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων (ἄρθρ. 98).

β') Ὅτι ἡ χειραφεία δύναται νὰ γενῇ 1) διὰ δηλώσεως τοῦ πατρὸς· ἐνταῦθα παρεδέχθη τὸ νομοσχέδιον, ὅτι ὁ πατὴρ δύναται νὰ χειραφετήσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πεντεκαιδεκαετὲς τέκνον του, ἐὰν πεισθῇ, ὅτι εἶναι ἄξιον τῆς ταιαύτης ἀνεξαρτησίας· δὲν ἐδίστασε δὲ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡλικίαν τῶν 15 ἐτῶν, εἰοτι ἡ χειραφεία αὕτη ἡρτῆται ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς, ὅστις ὑποτίθεται ὅτι γινώσκει κάλλιον παντὸς ἄλλου τὸν χαρακτὴρα καὶ τὴν νοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων του καὶ τὰ συμπεριόντα αὐτῶν. Ὅθεν τὸ μὲν, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος μάλιστα τοῦ τέκνον χειραφετηθῆ ἀναξίως πρὸς βλάβην αὐτοῦ τε καὶ ἄλλων. τὸ δέ, δίδεται εἰς τὸν πατέρα τὸ δικαίωμα νὰ παράσῃ εἰς τὰ πρωῒμως ἀναπτυχθέντα καὶ ἄξια ἐμπιστοσύνης τέκνα τοῦ ἀφορμὴν ἰδίας ἐνεργείας καὶ περαιτέρω ἀναπτύξεως· ὅταν δὲ αὐτὴ ἡ χειραφεία αὕτη ἐνεργῇται ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀπαιτεῖται διὰ λόγους προφανεῖς καὶ ἡ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου γνώμη· δότησις· 2) διὰ δηλώσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἐν ἑλλείψει πατρὸς καὶ μητρὸς. Ἐνταῦθα ἐτέθησαν, μὴ ὑπαρχόντων τῶν ἀνωτέρω λόγων, ὡς κατώτατος ὅρος ἡλικίας, τὰ 18 ἔτη (ἄρθρ. 100).

Τὸ ἄρθρον 101 ὀρίζει τὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν γίνεται ἡ χειραφεία, παρέχον καὶ εἰς τὸν δεκαοκταετῆ ἀνήλικον τοῦ δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ τὴν περὶ χειραφείας αὐτοῦ γνωματοήσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἐὰν, συνειδῶς ἐαυτὸν ἄξιον χειραφείας, δὲν δύναται νὰ πείσῃ περὶ τούτου, οὔτε τὸν ἐπιτροπὸν, οὔτε τοὺς μέχρι τετάρτου βαθμοῦ συγγενεῖς αὐτοῦ.

Τὰ ἄρθρα 102—111 ρυθμίζουν τὴν ἱκανότητα τοῦ χειραφετοῦ ἀνηλικίου πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν νομικὰς πράξεις, καὶ περιορίζοντα αὐτὴν πολυειδῶς, θέτουσι τὸν χειραφετοῦ ὑπὸ τὴν ἐφορείαν ἐπιμελητῶν καλουμένων κηδεμόνων.

Ἡ ἐφορεία αὕτη ταυτίζεται ἐντελῶς πρὸς τὴν ἐπιτροπείαν, ὡς πρὸς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῆς καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀπαλλαγῆς, τῆς παραίτησεως καὶ τῆς παύσεως τῶν εἰς αὐτὴν καλουμένων. ἐκτὸς τῆς ἐκ διαθήκης ἐπαγωγῆς (ἄρθρ. 102)· διότι ἡ ἀνάγκη τῆς κηδεμονίας, ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων ἄρθρ. 98—101 προκύπτει, δὲν ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, εἰμὴ μόνον ὅταν τὸ τέκνον ἐχειραφετήσῃ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν. Ἀλλὰ τότε ὁ πατήρ, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, ἡ μήτηρ εἶναι κηδεμόνες (ἄρθρ. 102 καὶ 12)· ἐθεωρήθη δὲ ἄτοπον νὰ δύναται ὁ κηδεμὼν ὁ ὑπεύθυνος ἕνεκα τῆς διχειρίσεως νὰ ἐκλέγῃ τὸν διάδοχον αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον ὁπλαδὴ, ὅστις ὀφείλει νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς τοῦ προκατόχου αὐτοῦ διχειρίσεως καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὰς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνηλικίου κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ προτέρου κηδεμόνος. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἱκανότητα τοῦ χειραφετοῦ πρὸς ἐπιχειρήσιν νομικῶν πράξεων, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, τὸ νομοσχέδιον ἐν τοῖς ἄρθροις 104—106 καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν, ὅτι τοιοῦτος ἀνήλικος, ἕνεκα τῆς ὁπωσοῦν ἤδη ὠρίμου νοητικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ πᾶσαν πρᾶξιν, σκοποῦσαν τὴν διατήρησιν καὶ βελτιώσιν τῆς περιουσίας του, νὰ λαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς καὶ νὰ ἐκμισθοῖ ἐπιπενταετίαν, ἢ ἑξαετίαν τὰ ἀστικά ἢ ἀγροτικά αὐτοῦ κτήματα, διότι ἄπασαι αἱ πράξεις αὗται, καὶ ἂν ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ ἀνηλικίου δὲν ἐνεργηθῶσι μετὰ τῆς προσηκούσης περισκέψεως, δὲν δύνανται νὰ ἐλαττώσωσιν οὐσιωδῶς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὅστις ἄλλως, καὶ διὰ τῆς περιστολῆς τῶν ὧν διὰ τοιούτων πράξεων ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεων, ἀρκούντως προστατεύεται κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπειρίας, ἢ ἀπερισκεψίας· πᾶσα δὲ ἄλλη πρᾶξις αὐτοῦ, δυναμένη νὰ στερήσῃ αὐτὸν τῆς κεκτημένης περιουσίας του, ἐπιχειρεῖται συναινέσει τοῦ κηδεμόνος του, ὅστις ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων τούτων πράξεων χρῆζει τῆς συναινέσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 105 καὶ 106).

Τὸ ἄρθρον 110 θέτει ἀρχὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ ἄρθρου 78, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, οἵτινες ἐξετέθησαν πρὸς αἰτιολογίαν τοῦ ἄρθρου ἐκείνου.

Τὰ ἄρθρα 112 καὶ 113 πραγματεύονται ἰδίως περὶ τῆς χειρφεσίας τῶν φυσικῶν τέκνων ἡτις ἔπρεπε διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους (ἄρθρ. 87—97) νὰ κανονισθῇ ἐν ἰδίῳ ὅρισμῳ.

Ὁ περὶ ἐνηλικιότητος τίτλος, ἐξ ἐνὸς μόνου ἄρθρου συγκείμενος, ὁρίζει κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ νομοθεσίᾳ (Ν. ἀπὸ 15 Ὀβρίου 1836 περὶ ἐνηλικιότητος) καὶ τὸ παράδειγμα καὶ ἄλλων ἐθνῶν, ταυτιζομένων κατὰ τὸ μᾶλλον τὴν ἡμετέραν μετ' ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τῆς φυσικῆς καὶ νοσητικῆς ἀναπτύξεως, ὅτι ἡ ἐνηλικιότης ἀρχεται, ἅμα συμπληρωθέντος τοῦ 21 ἔτους, ὅτε συνήθως ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη ἀνεπτυγμένοι αἱ νοσητικαὶ τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις, ὥστε δύναται ἀκινδύνως νὰ ἐπιχειρῇ πᾶσαν νομικὴν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου πρᾶξιν, ἐκτὸς τῶν ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξηρημένων π. γ. τοῦ γάμου ἀνευ συναινεσεως τῶν γονέων, τῆς υἰοθεσίας κτλ.

Ὁ περὶ ἀπαγορεύσεως καὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος τίτλος διαιρεῖται εἰς δύο κεφάλαια α') τὸ περὶ ἀπαγορεύσεως, καὶ β') τὸ περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος.

Αἱ περιπτώσεις τῆς δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως ὁρίζονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 115 σαφῶς. Ἄλλως τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶναι σχεδὸν ἀντιγεγραμμένον ἐκ τῆς πολ. ἡμῶν δικονομίας (ἄρθρ. 658) ἐξ ἧς ἐλήφθη καὶ ἡ διαδικασία, ἐκτὸς τινῶν προσθηκῶν π. γ. 1) τῆς τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 117, σκόπουσης τὴν πληρεστέραν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, 2) τῆς τοῦ ἄρθρ. 118, καθ' ἣν, ἐν ἀνάγκῃ, δύναται νὰ ἐξετάσῃ ὁ εἰσηγητὴς τὸν ἀπαγορευτέον καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐκ τῆς μετὰγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον ἐνδεχόμενου σκανδάλου, οὗτινος ἔχομεν θλιβερὰ παραδείγματα, καὶ 3) τῆς τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρου 121 περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ προκαλεῖν τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος, ὅπερ εἶναι ἀναγκαῖα συμπλήρωσις τοῦ ἄρθρου 115 ὑπὲρ τῶν συμπεριόντων τοῦ ἐν διφορουμένῃ καταστάσει φρονῶν εὐρισκομένου.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἶναι, ὅτι ὁ ἀπαγορευμένος τίθεται ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ὅποια δὲ ἡ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἱκανότης αὐτοῦ πρὸς ἐπιχείρησιν νομικῶν πράξεων, ὁ τρόπος τοῦ διορισμοῦ ἐπιτρόπου καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνταῦθα, ἀποῦ περὶ τούτων ἀπάντων διέλαθεν ὁ περὶ ἐπιτροπείας νόμος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 125 περὶ τῆς ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολῆς τῶν πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως πράξεων τοῦ ἀπηγορευμένου εἶναι δικαία, διότι ἐὰν ἡ φρενοβλάβεια ᾗτο ὁμολογουμένως γνωστή, ἢ τοῦλάχιστον γνωστή εἰς τὸν μετὰ τοῦ βραδύτερον ἀπαγορευθέντος συναλλαχθέντα, δὲν ὑπάρχει οὔτε κατ' οὐσίαν ἐγκυρὸς νομικὴ πράξις, οὔτε ἀναίτιος τοῦ ἐτέρου συναλλαχθέντος ἄγνοια τῆς διαταρξέως τῶν φρενῶν, δυναμένη εὐλόγως νὰ προστατεύσῃ αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκυρότητος· ὥστε ἤθελον προσβληθῇ καιρίως αἱ περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐγκύρων νομικῶν πράξεων ἀρχαί, ἂν ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ τύπου τῆς ἀπαγορεύσεως ἐθεωροῦντο ἐγκυροὶ τοιαῦται πράξεις.

Τὸ ἀρθρον 126 παρέχει εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλλωσι τὰς ἀμφοτεροβαρεῖς πράξεις αὐτοῦ, λόγῳ φρενοβλαθείας, α') ὅταν ἡ ἀπαγόρευσις ἀπηγγέλθῃ, ἢ προεκλήθῃ ζῶντος αὐτοῦ, ἢ β') ἡ ἀπόδειξις τῆς φρενοβλαθείας προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Παρατηρητέον ὅμως, ὅτι οἱ περιορισμοὶ τῆς προσβολῆς ταύτης ἀναφέρονται εἰς μόνας τὰς ἀμφοτεροβαρεῖς πράξεις· διότι ἂν ἐσυγχωρεῖτο ἀπολυτῶς εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐνεργήσαντος τοιαῦται πράξεις, ἢ προσβολὴ αὐτῶν ἔνεκα διαταρξέως τῶν νοσητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀποβιώσαντος, ἥς τὸ δικαστήριον εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῇ ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ἢ δι' ἐκθέσεως ἐμπειροτεχνῶν, ἤθελον εἰσαχθῇ ἡ μεγίστη δυσπιστία καὶ ἀβεβαιότης εἰς τὰς ἐκ τοιούτων πράξεων καθ' ἐκάστην συνισταμένας ἀπειραριθμούς νομικὰς σχέσεις, καὶ κλονισθῇ ἡ πίστις εἰς τὴν διατήρησιν τῶν συμβάσεων· τούτου ἔνεκα ἀπαίτεῖ ὁ νόμος, ὅπως γενῇ δεκτὴ ἡ προσβολὴ αὕτη, νὰ ὑπάρχωσιν ἐκ προουμιῶν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ σπουδαῖα τεκμήρια τῆς φρενοβλαθείας τοῦ ἀποβιώσαντος. Ἐπὶ ἑτεροβαρῶν ὅμως πράξεων, αἵτινες πολλάκις δλόκληρον τὴν περιουσίαν ἀπορροφῶσι καὶ καιρίως προσβάλλουσι τὸ μέλλον τῶν οἰκογενειῶν, ἔχει ἄλλως τὸ πρᾶγμα, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχωσιν ἐκ προουμιῶν τὰ ἐκτεθέντα τεκμήρια τῆς ἀληθείας τοῦ πρόκειμένου λόγου συγχω-

ρεῖται ἡ προσβολὴ αὐτῶν ἔνεκα τῆς φρενοβλαβείας τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτάς.

Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 127—133 εἰσὶν αὐτοδικαιολόγηται.

Ἐν τῷ ἀρθρῷ 134 κανονίζεται ἡ ἀνάλογος πρὸς τὴν δικαστικὴν νόμιμος ἀπαγόρευσις, δηλ. ἡ λαμβάνουσα χώραν κατὰ τὸν ποιν. νόμον (ἀρθρ. 25) ἐπὶ τῶν εἰς εἰρκτὴν ἢ εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ καταδικασμένων, καθ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ποινὴ αὐτῶν· ὅθεν γίνεται ἐνταῦθα παράθεσις πασῶν τῶν διατάξεων τῆς δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως, ὅσαι ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς νομίμου.

Τέλος τὸ κεφάλαιον Β' τοῦ παρόντος τίτλου ὁρίζει ἐν ἀρθροῖς 135 καὶ 136 τὰ περὶ τοῦ ἁσώτου, εἰς θν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διωρίσθη δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων μετεβλήθη τὸ ἰσχύον ρωμ. δίκαιον, καθ' ὃ καὶ ὁ ἁσώτος ὑπεβάλλετο εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀπαγορεύσεως τὸ ἐπαγόμενον τὴν κηδεμονίαν, ἐνῶ κατὰ τὸ προκείμενον νομοσχέδιον ἡ νομικὴ αὐτοῦ ἱκανότης καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ διαθέτειν περιορίζεται μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπιχειρίσιν τῶν σπουδαιωτέρων πράξεων, τῶν δυναμένων νὰ μειώσωσι τὴν περιουσίαν του, ἃς οὐκ δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ διορισθέντος εἰς αὐτὸν ἀντιλήπτορος. Καὶ τίνες μὲν αἱ πράξεις αὗται, ὁρίζει τὸ ἀρθρ. 136, τίνες δὲ οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσωσι τὸν περιορισμὸν τοῦτον, καὶ τίς ἡ διαδικασία, τὸ ἀρθρὸν 137.

I

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ
ΔΗΜΟΣΙΟΥ

II

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΙΔΙΩΤΩΝ

III

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΕΚΧΩΡΗΣΕΩΣ

IV

ΑΔΕΙΑ ΓΑΜΟΥ

V

ΜΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Νόμος ΧΛ' 27]29 'Ιουν. 1877.—Περὶ υπερημερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν.

1. Ὁ νόμιμος ἐξ υπερημερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ὀρίζεται εἰς 8 ο/ο, πλὴν ἐὰν ἄλλως ὀρίσθῃ διὰ συμβάσεων ἢ ἐιδικῶν νομῶν, ἢ ὑπάρχῃ ἤδη περὶ τοῦτου τελεσιδίκος δικαστικῇ ἀποφασίᾳ. — Ὁ εἰρημένος τόκος ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς. Τόκος δὲ ἐπὶ τόκου καὶ παντὸς ἄλλου ἐκκαθαρισμένου καρποῦ πληρῶνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπιταγῆς, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν μεταγενεστέρων ἐπιταγῶν, πλὴν ἐὰν τὸ δημοσίον καθυστέρησῃ τὴν πληρωμὴν ἐπὶ μίαν ὁλοκλήρον χρῆσιν *

Συζητήσεις τῆς Βουλῆς.

Δεληγεώργης. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἔχει ἀνάγκην μεταρρυθμίσεως, καὶ πολὺ προσέβατε, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ κατασταθῇ πόρος μεγάλων καταχρήσεων, ἢ μᾶλλον κατεστάθῃ ἤδη, διότι πολλοὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δημοσίου δίκας πρὸς χρηματισμὸν καὶ κερδοσκοπίαν, λόγῳ ἐπιτηδεύματος, διὰ τοῦτο καὶ ἐταιρίαι ὑπάρχουσιν αἱ ὁποῖαι ἐξαγοράζουσιν ἀπαιτήσεις ἀνυπάρχτους. Βεβαίως πλὴν τοῦ νομοσχεδίου τούτου, ἡ Κυβέρνησις ἢ παρούσα ἢ ἡ μέλλουσα, ἐνασχολουμένη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ κλάδου, θέλει εἰσαγάγει ἐτέρας διατάξεις. Ἡδὴ εἰσάγω τοὺς κανονισμοὺς περὶ υπερημερίας τοῦ Δημοσίου καὶ προσδιορίζω τὸν τόκον αὐτῆς εἰς 8]00. Ὡς πρὸς τὰς ἀγωγὰς δὲ αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἐξ ἀδικημάτων τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους, πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς, καθιερῶνται παραγραφὴ αὐτομὸς δύο ἐτῶν, ἀντὶ τῶν πέντε, διότι τοιαῦται ληψοδοσίαι πρέπει νὰ ἀποπερατώνωνται ταχέως καὶ θεωροῦνται ὡς προσκόμματα τῆς ὑπηρεσίας μᾶλλον. Τὸ ἐναντίον σύστημα, τὸ ἐπικρατοῦν μέχρι σήμερον, αὐτὸ μᾶς φέρει εἰς ἀδικίαν. Ὡς πρὸς παρουσιασθῆναι ἀνάγκη νὰ παρουσιάσῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τροπολογίαν ἀφορῶσαν τὴν παραγραφὴν τῶν ἀγωγῶν, αἱ ὁποῖαι

Διὰ τοῦ Νόμου ΚΣΕ' (ἀρθ. 3) ἐτροποποιήθη τὸ ἐδάφιον τοῦτου, καθόσω νῦν ἵνα χωρήσῃ εἰς βάρος τοῦ δημοσίου τόκος τόκου ἢ ἄλλων προσόδων πρέπει νὰ παρέλθῃ μία τοῦλάχιστον χρῆσις, εἴτα δὲ νὰ γίνῃ συμφωνία, ἢ νὰ ἐγερθῇ ἀγωγή.

εἶναι οὐκ ὀλίγαι, ἀνθρώπων διίσχυριζομένων ὅτι ἐπληρώθησαν εἰς συμπλοκάς κατὰ ληστῶν. Ὅστις εὐρέθῃ εἰς περιστάσεις νὰ συμπλαχῇ μετὰ ληστῶν ἀποκτᾷ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ σύνταξιν· τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ζητήσῃ ἐντὸς ὁρισμένου χρόνου, διότι παρουσιάσθησαν ἀξιώσεις πολυχρόνιοι, τὸ δὲ Δημόσιον δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ὑπερασπίσῃ, ἑαυτὸ, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνοι ἠδύνατο νὰ πλάσωσιν ἀποδείξεις, τὸ Δημόσιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ τὰς ἀγωγὰς τῶν.

Δειληγεώργης. Τὸ Δημόσιον, κύριοι, ὅπως γνωρίζετε, δὲν ἀνήκει εἰς κανένα, ἀλλ' εἶναι ὁ κοινὸς θησαυρὸς ὧλων, σχηματίζεται ἀπὸ τοὺς φόρους πάντων, καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴν περιουσίαν τοῦ ἔθνους. Πρῶτον λοιπὸν δι' αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα, καὶ δεύτερον, διότι δὲν εἶναι ἄτομον, ἀλλὰ πρόσωπον νομικὸν τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ τυγχάνῃ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς φροντίδος, ἥς τυγχάνει ἡ περιουσία ἡ ἀνήκουσα εἰς ἄτομον, δι' αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους πάντα τὰ ἔθνη εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἔλαβον πρόνοιαν καὶ φροντίδα περὶ αὐτοῦ ἰδιαιτέρην. Προέταξα ταῦτα πρὸς ἀποδείξιν διατὶ ὑπάρχει ἀσυμφωνία μεταξὺ τῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου καὶ τῶν ἰδίων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπαρουσίασαν τὴν ἰσότητά ὡς διὰ τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ προσβαλλομένην· ἐκεῖνοι ἀναγινώσκοντες διατάξεις ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, εἶδον μόνον προστασίαν διαδίκων, ἐνῷ τὸ νομοσχέδιον ἐμορφώθη ὅπως ἐμορφώθη, διότι ὡς πρόσωπον νομικὸν δεῖται τῆς προστασίας τοῦ νομοθέτου, ἄλλως δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντιπαρταχθῇ κατὰ τῶν ατόμων μετὰ τῶν ὁσίων ἔρχονται τὰ συμφέροντα αὐτοῦ εἰς συγκρούσιν, διότι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ, οὔτε τὴν φροντίδα, οὔτε τὴν ἐπιμέλειαν, οὔτε τὴν φρόνησιν, ἣν ἔχει τὸ ἄτομον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων συμφερόντων. Αὐτὴν δὲ τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ὁποῖαν ἐνόμισεν ὁ νομοθέτης ὅτι εἶναι ὀρθὸν νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸ Δημόσιον, τὴν ἐχορήγησεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ τύχωσι προστασίας, εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τοὺς ἀνήλικας, εἰς πᾶσαν περιουσίαν στερουμένην κυρίου, καὶ εἰς ἅλλας περιστάσεις ἐνεκα διαφόρων ἄλλων λόγων· τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ νομοθεσία δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἰσότητος, διότι τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ὁ νομοθέτης εὕρισκε ἀλλοῦ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν αἰθιμητικὴν ἀναλογίαν. Πρῶτον τὸ νομοσχέδιον ὥρισεν, ὅτι ὁ τόκος, ὅν ὀφείλει τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ, νὰ μὴ υπερβαίνῃ τὸ 8 0/0· ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι περιορισμοί, κύριοι, ἀπαντῶνται εἰς πολλὰς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐνόμισεν ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία, ὅτι ὀφείλει νὰ προστατεύσῃ. Οἱ ἀνήλικες δὲν πληρώνουν τόκον περισσότερον τοῦ 4 0/0. Ὁ χρόνος τρέχει καὶ παραγράφει τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐνδίκους σχέσεις ἀδιακρίτως, ἐν τούτοις ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἀπέναντι ὁρισμένων ατόμων νὰ ποιῇ ἐξαιρέσεις, καὶ ἐνῷ ὁ ἀνήλικος δύναται διὰ τοῦ χρόνου νὰ παραγράψῃ τὸ ἰδικόν σας δικαίωμα, οἱς δὲν δύνασθε νὰ παραγράψητε ἐνὸς ἑσῶ χρόνου τὸ ἰδικόν του, μαλονότι δὲν εἶναι ἔρημος πάσης προστασίας, διότι ἔχει ἐπίτροπον ἢ κηδεμόνα. Ἀλλὰ τοῦτο ἔπραξεν ὁ νομοθέτης,

διότι ἐνόμισεν ὅτι ἡ τῶν ἐπιμελητῶν φροντίς δὲν εἶναι οἷα ἡ ὑπὸ τοῦ ἔθου ἀτόμου εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ παρεχομένη. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ φανῇ εἰς οὐδὲνα παραδόξον, ὅτι προτείνεται ὁ περιορισμὸς τοῦ τόκου τοῦ δημοσίου εἰς 8 τοῖς α)ο. Ἄλλ' ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι λόγοι, κύριοι, οἵτινες συνηγοροῦν ὑπὲρ αὐτοῦ· διότι ἐκ τῶν ἐχόντων ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου, οὐδεὶς διατρέχει τὸν κίνδυνον τῆς ἀπώλειας τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια μία τελεσιδικὸς ἀπόφασις ἤθελεν ἐπιδικάσει ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ διότι τὸ δημόσιον εἶναι ἀγήρατον καὶ ἀθάνατον, τὰ δὲ ταυεῖα αὐτοῦ στεροῦνται μὲν ἐνίοτε τῶν μέσων, ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη δὲν εἶναι διαρκής· ἐπομένως τὰ πάντα πληρόνονται ἀνελλιπῶς. Τὰ προσόντα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔχει ὁ κοινὸς ὀφειλέτης, οἱ δὲ δανείσται αὐτοῦ διατρέχουσιν ἀπείρους κινδύνους. Καὶ περιπλέον χρεωιστοῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ δημοσίου συχνὰ ἐπιβαρύνει τὸ Κράτος μὲ θάνατα, ὅπως πληρώσῃ τὰ ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων ὀφειλόμενα, ὧν τὸ πλεῖστον προέρχεται ἐξ ἀμελείας τῶν διαχειριστῶν καὶ ἐπιμελητῶν τοῦ δημοσίου. Ἄλλ' αὐτὰς τὰς ἀσφαλείας δὲν τὰς ἔχει τὸ δημόσιον ἀπέναντι τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ, καὶ πάντες γνωρίζετε ὅτι ἐκ τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων πλέον τοῦ ἡμίσεος ἀπόλλυται. Ἀρκεῖ νὰ σὰς μνημονεύσω μίαν ἀπώλειαν τακτικὴν κατ' ἔτος, ἐξακολουθοῦσαν, τὰ δικαιώματα τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἐξ ὧν οὐδὲν σφεδὼν εἰσπράττεται.

Παρατήρησέ τις, ὅτι δίδεται διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ὀπισθενεργὸς δύναμις εἰς τὸν νόμον. Προσεπάθησα, κύριοι, τὸ ἐναντίον. (Τὸ ἀναγινώσκει). Ἡ παρατήρησις γίνεται ὡς πρὸς τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐκκρεμαίς. Ὑπάρχει ὀπισθενεργὸς δύναμις, ὅταν προσβάλλωνται κεκτημένα δικαιώματα· φωνᾷ ὅμως ὅτι ἡ κίνησις τῆς ἀγωγῆς δὲν χορηγεῖ κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ τόκου, ἀλλὰ προσδιορίζει μόνον τὴν ἐναρξιν τῆς ὑπερημερίας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει κεκτημένον δικαίωμα ὀρισμένου ποσοῦ τόκου.

ΑΠ. 89 (1894). Ἐπειδὴ ἐκτιμῶσαν τὸ πρωτοδικεῖον τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου, ἐφ' οὗ ὁ ἀναιρεσιῶν στηρίζει τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, παρεδίδετο ὅτι διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου οἱ πρωτότυποι ἐνοικιασταὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων προσόδων Γ. καὶ ὁ ἀναιρεσιῶν Ι. ὑπενοικίασαν τὸ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἀναφερόμενον μέρος τῶν διαληφθεισῶν προσόδων πρὸς τὸν Κ, καὶ ὅτι οὕτε διὰ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου ἀναφέρεται, οὔτε παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπρωτοβή λόγος τις περὶ μὴ ἐπιμερισμοῦ μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων ἐνοικιαστῶν τῆς ἐκ τῆς ὑπενοικιάσεως πηγαζούσης ἀπαιτήσεως αὐτῶν κατὰ τοῦ ὑπενοικιαστοῦ Κ. Ὅθεν ἀνήκοντος κατὰ ταῦτα δυνάμει Νόμων Πανδ. (45.2) 11 § 1 καὶ 2, Βασιλ. (9. 3) 89 καὶ 90 καὶ Κωδ. (7. 55) 1 καὶ 2 τοῦ ἡμίσεως τῆς προμνησθείσης ἀπαιτήσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα Ι. τοῦ δ' ἑτέρου ἡμίσεως εἰς τὸν Γ., ὁρθῶς ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέριψεν ὡς ἀστήρικτον τὴν ἀγωγὴν, ὡς

πρὸς τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν Γ. ἡμισυ τῆς δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένης ἀπαίτησεως. Ἀνυπόστατος δὲ ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξελέγχεται ὁ τοῦ ἀναιρεσιβόλου ἰσχυρισμός, ὅτι τὸ ἐκδόν αὐτὴν πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὅπ' ὅσιν τοῦ ἀλόκληρον τὸ πειρηχόμενον τοῦ προμνησθέντος 570 (61) συμβολαίου.

Ἐπειδὴ κατὰ Νόμ. Πανθ. (22. 1) 17 § 5 καὶ Βασίλ. (23. 3) 17, ἐπὶ πάσης δεκτικῆς τόκου ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου χρεωστεῖται τοιοῦτος καὶ ἄνευ ὀχλήσεως, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὀφείλεται ἢ καταβολῇ. Ὅθεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις παρεδέξατο ὅτι ὁ κληρονομηθεὶς παρὰ τῶν ἐναγομένων ὑπενοικιαστῆς Κ. ἀνεδέχθη διὰ τοῦ συμβολαίου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπόκηται πρὸς τοὺς πρωτοτύπους ἐνοικιαστὰς Γ. καὶ Ι. εἰς πᾶσαν διάταξιν τοῦ σχετικοῦ φορολογικοῦ νόμου, εἰς ἣν ὑπόκεινται οὗτοι πρὸς τὸ Δημόσιον, ἐν περιπτώσει καθυστέρησεως τῶν παρ' αὐτοῦ, ἥτοι τοῦ ὑπενοικιαστοῦ, παραδοτέων εἰς τὸ Δημόσιον καρπῶν, οὐδὲν ἦν τὸν ἀπέριψε τὴν αἰτησιν τοῦ ἐνάγοντος περὶ πληρωμῆς τόκων ἐπὶ τῶν ἔνεκα καθυστέρησεως τῶν διαληφέντων καρπῶν ἐπιδικασθεισῶν αὐτῷ δι' αὐτῆς δραχμῶν 167 καὶ 55 ο)ρ ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως αὐτῶν πρὸς τὸ Δημόσιον, μέχρι τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 404 (1901). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἐπιδίκασαν τόκους ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς, συνεμορφώθη πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 1 τοῦ ΧΔ' Νόμου τοῦ 1877, ὅστις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως, δυνάμει τοῦ άρθρου 5 τοῦ ΑΥ'Δ' τῆς 28ης Μαρτίου 1887 Νόμου, καθ' ὃ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ζαππείου περιουσίας ἐφαρμόζονται ἅπαντα αἱ διέπουσαι τὴν διαχείρισιν τῆς ἐθνικῆς περιουσίας διατάξεις.

ΑΠ. 98 (1899). Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς τὸ Δημόσιον ὀφείλει τόκους ὑπερημερίας καὶ ὀρθῶς ἐπέδικασε τοιοῦτον τῷ ἐνάγοντι ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν δὲν ἀπαλλάσσεται διὰ τοῦτο διὰ τοῦ προτεινομένου ἰσχυρισμοῦ ὅτι προσεφέρθη εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐνάγων ἠρνήθη νὰ λάβῃ τοῦτο, διότι ἡ προφορά τοῦ ὀφειλέτου, ἵνα ἔχῃ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα δεόν νὰ γίνῃ ἐν καταλλήλῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ, ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὴ ὀρίζοντος τοῦ Δημοσίου πότε, τίνι τρόπῳ καὶ πῶς προσεφέρθη εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μὴ ἤδη ἐμφισβητουμένου κεφαλαίου, ἐφοῦ μάλιστα τὸ Δημόσιον ἠδύνατο νὰ καταθέσῃ αὐτὸ νομίμως ὡς ἀπαλλαγῇ τῆς ἐκ τῆς ὑπερημερίας εὐθύνης, ὅπερ οὐ μόνον δὲν ἐπείξεν, ἀλλὰ καὶ ἀλόκληρον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ἡμφισβήτησεν, ὡς ἐφαγεται ἐκ τῶν πρωτοδικῶν αὐτοῦ προτάσεων. (Π. Λ. 1 § 36 καὶ 37 (16. 3) Λ. 1 § 3 Λ. 7 (22. 1) ρ. Λ. 6 19 de usuris (Α. 22).

ΑΠ. 112 (1899). Ἐπειδὴ ὁ νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας ἠδύνατο νὰ ἐκαναγκάσῃ τὸν ἀνιμαρχὸν Μηδείας νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκον, ὅπερ ἐπέθελεν αὐτῷ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον διατάγμα τῆς 1ης Ἰουλίου 1838, τοῦ νὰ συντάξῃ ἐρανικὸν κατάλογον διὰ τὴν εἰσ-

πραξιν τοῦ εἰς τὸν πατέρα τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐπιδικασθέντος διὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων ποσοῦ, καὶ ὅτι μὴ πράξαν τοῦτο, κατέδειξεν ἀσύγγνωστον ἀμέλειαν, ἣτις συνεπάγεται κατὰ τὰς περὶ προστήσαντος ἀρχὰς τοῦ Δικαίου, τὴν εὐθύνην τοῦ Δημοσίου εἰς ἀνὸρθωσιν πάσης ἐντεῦθεν ἐπαλθούσης εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ζημίας.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινε ὅτι εἰς τὸν πατέρα τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἦτο ἐπιδικαστέον λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ ποσὸν τῶν τόκων τοῦ ἐπιδικασθέντος αὐτῷ κεφαλαίου, ὧν ἐστερήθησαν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἕνεκα τῆς ἀμελείας τοῦ νομάρχου· δὲν ἐπρόκειτο ἄρα περὶ τόκων ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου, ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ὁ ΧΛ' νόμος τοῦ 1877· δὲν ἤμαρτα ἄρα τὸ Ἐφετεῖον ὑπολογίσαν τὸν ὑπερμερίας τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων πρὸς 12 ο/ο μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ πρὸς 8 ο/ο ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου καὶ ἐρῆξης.

ΑΠ. 220 (1896). Κατὰ τὸ ἀρθ. 1 ἐδ. 2 τοῦ νόμου ΧΛ' τοῦ 1877, ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς· ἀποφινόμενον ἄρα τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι δὲν ὀφείλονται τόκοι ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης καταλειφθέντων ἀγρῶν τοῦ ἀναιρεσιθέντος, ὁρθῶς τὴν προπαρατεθέντα νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐρῆμοσε καὶ οὐδένα παρεβίβασε νόμον.

ΑΠ. 216 (1896). Κατὰ τὸ ἀρθ. 1 τοῦ νόμου ΧΛ' τοῦ 1877, ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἄρχεται ὑπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς 8 ο/ο κατ' ἔτος, πλην ἂν ἄλλως ὁρισθῇ διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικοῦ νόμου ἢ ὑπάρχῃ ἀπόφασις τελεσίδικος, οὕτω δὲ προσδιορίσας ὁ νόμος τὰς περιπτώσεις, καθ' αἷς δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, ἠννόησε· προδήλως νὰ δώσῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, καὶ ὑπαγάγῃ εἰς αὐτάς, κανονίζοντας τὸ μέτρον τοῦ τόκου καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως, πᾶσαν νόμιμον σχέσιν, ἐξ ὅσον δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων.

ΑΠ. 247 (1896). Κατὰ τὸ ἀρθ. 1 ἐδ. 2 τοῦ νόμου ΧΛ' ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἡ διατάξις δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου, καθ' ἣν ἀπὸ τῆς ἐπιτάγης πληρύνεται καὶ τόκος τόκου καὶ παντὸς ἄλλου ἐκκαθαρσιμένου καρποῦ κατηργήθη ρητῶς διὰ τοῦ ἀρ. 3 τοῦ νόμου ΓΣΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882, ἀπαιτεῖται δὲ κατ' αὐτὸ πρὸς πληρωμὴν τόκου ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων ἀγωγῇ.

ΑΠ. 391 (1895). Ὁ νόμος ΧΛ' δὲν ἠννόησε νὰ κανονίσῃ μόνον τὸν μετὰ τὸν νόμον τόκον, ἀλλὰ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς του δὲν εἶχε συντελεσθῇ τελεσιδικία ἀποφάσεως ἢ συμβάσεως, ἀδιακρίτως ἂν εἶχεν ἐγερθῇ ἀγωγή πρὸ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 226 (1888). Ὁ ρυθμίζων τὸν νόμιμον καὶ ἐξ ὑπερμερίας τόκον πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς πρὸς 8 ο/ο ΧΛ' νόμος κατήγγησεν ὡς εἰδικὸς καὶ μεταγενέστερος τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἀδικοκρίτως

παντός προσώπου, ὁρίσαντος αὐτὸν εἰς 10 ο/ο, ὡς αἱ δὲν ὑπάρχει ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκη, τὰς σχετικὰς διατάξεις αὐτοῦ (ἄρθ. 1760 Ἰον. Κώδ. τροποπ. διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ. Κοινοβουλίου), ὡς προδήλως ἀντικειμέναι τῷ ΧΛ' νόμῳ.

ΑΠ. 103, 262 (1879), 120, 182 (1889). Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΧΛ' τῆς 27 Ἰουνίου 1877, ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ὁρίζεται κατὰ κανόνα εἰς 8 ο/ο καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς αἰτήσεως ἑξαγγελίας.

ΑΠ. 208 (1882). Ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις, ἣν ὀφείλει τὸ δημοσίον συνίσταται εἰς τὸν τόκον καὶ ἀνατοκισμόν, δὲν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος ΧΛ', ὁ ὁρίζων τὸν τόκον 8 ο/ο ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπαγορεύων τὸν τόκον ἐπὶ τόκου, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ εὐθύνη τοῦ δημοσίου εἶναι ἀπόρροια τῆς παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἔνεκα τῆς ἀμελείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ οὐχὶ τῆς ὑπερμερίας του, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζεται ὁ ΧΛ' νόμος.

ΑΠ. 208 (1882). Ἀποφασίς, ἐπιδικάζουσα κατὰ τοῦ δημοσίου, πολὺ μετὰ τὸν νόμον ΧΛ' τὸν νόμιμον τόκον, καίπερ μὴ ὁρίζουσα αὐτὸν δι' ἀριθμοῦ, ἐννοεῖ ἀναμφισβητήτως τὸν πρὸς 8 ο/ο.

ΑΠ. 372 (1884). Τὸ ἄρθ. 1 τοῦ νόμου ΧΛ' τῆς 27ης Ἰουνίου 1877 περὶ τόκου ὑπερμερίας τῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγῶν ἀρτῇ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐφ' ἣς πρόκειται νὰ δικασθῇ τὸ δικαστήριον, ζητοῦνται τόκοι ὑπερμερίας. ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀγωγῆς, οὐδόπως δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ζητοῦνται τόκοι ὀφειλόμενοι ἐξ ἄλλης αἰτίας ὡς π. γ. τόκοι προκύψαντες μὲν ἐκ τῆς ἐπιδόσεως προγενεστέρας ἀγωγῆς, ζητούμενοι ὁμοίως δι' ἀγωγῆς μεταγενεστέρας.

ΑΠ. 285 (1883). Τὴν ἐφαρμογὴν τῆς περὶ τόκου τόκων διατάξεως τοῦ νόμου ΧΛ' δὲν κωλύει τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 ΚΣΕ' περὶ τόκου ὑπερμερίας, διότι ὁ νόμος οὗτος, μὴ κεκτημένος ὡς ὁ ΧΛ' ἀναδρομικὴν δύναμιν, ρυθμίζει τὸ μέλλον καὶ δὲν δύναται νὰ ρυθμίσῃ σχέσεις, ρυθμισθείσας ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος προγενεστέρου νόμου.

ΑΠ. 233 (1878) 275 (1882) 285 καὶ 287 (1883) 143 καὶ 165 (1884) 120 (1887) 78 καὶ 267 (1888) 59 (1890) 73 (1892). Ὁ περὶ ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1877 νόμος ΧΛ', καθ' ὅν, ἐὰν δὲν ὁρίσθῃ ἄλλως διὰ συμβάσεων ἢ εἰδικῶν νόμων, ἢ δὲν ὑπάρχῃ τελεσθῆναι δικαστικὴ ἀπόφασις ὁρίζεται εἰς 8 ο/ο ἐτήσιως ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης κατὰ τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καθορίσας ζητῶν τὰς περιπτώσεις, καθ' ὧς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις αὐτοῦ, ἡννόησε προφανῶς εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀδιακρίτως περίπτωσιν ὡς ἀποδόσῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, δι' ὧν κανονίζεται τὸ τε μέτρον καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τοῦ νόμου καὶ τοῦ

της υπερμερίας τόκου, καὶ ἐπομένως νὰ υπαγάγῃ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ τινος τῶν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, πᾶσαν νομικὴν σχέσιν, καίπερ προγενεστέρως λαβοῦσαν ὑπαρξιν.

ΑΠ. 142 (1890). Ἐφαρμόζεται ὁ νόμος ΧΑ' καὶ ἐπὶ τῆς υποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀξίας τοῦ παραχωρητοῦ ἄγρου, καίπερ πρὸ τοῦ νόμου τούτου παραχθείσας, ὅταν δὲν συντρέχῃ οὐδεμία ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων.

ΑΠ. 162 (1892). Αἱ ἐν τῷ πρώτῳ ἔδαφ. τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ Νόμου ΧΑ' τοῦ 1877 καθοριζόμεναι ἐξαιρέσεις, αἱ ἀποκλείουσαι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως, τῆς κανονισούσης τὸ μέτρον τοῦ ἐξ υπερμερίας τοῦ Δημοσίου τόκου, ἐξ ὧν συναγεται ἡ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διδομένη εἰς τὴν διατάξιν ταύτην ἀναδρομικὴ ἰσχὺς, οὐδαμῶς σχετίζονται πρὸς τὴν ὁρίζουσαν τὴν ἑναρξιν τοῦ τοιοῦτου τόκου διατάξιν τοῦ ἔδαφ. 2, τοῦ μὴ ἐπαναλαμβάνοντος μὴδ' ἀναφερομένου ποσῶς ἐς αὐτάς· ὥστε ἡ ἐξ αὐτῶν συναγομένη ἀναδρομικὴ ἰσχὺς δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὴν διατάξιν τοῦ ἔδαφ. 2.

ΑΠ. 65 (1888). Κατὰ τὸν νόμον ΧΑ' τῆς 29 Ἰουνίου 1877 περὶ υπερμερίας τοῦ Δημοσίου, τόκος υπερμερίας ἐπὶ ἐκκαθαρισμένων καρπῶν πληρόνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπιταγῆς, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἀποδοτέων εἰσοδημάτων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 125 (1893). Κατὰ τὴν σαφῆ διατάξιν τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ νόμου ΧΑ', τόκος ἐπὶ τόκου καὶ παντὸς ἄλλου ἐκκαθαρισμένου καρποῦ πληρόνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπιταγῆς, ἡ δὲ διατάξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ ἐὰν ἡ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαίτησις εἴη παραχθῇ καὶ εἰσυχθῇ πρὸς συζήτησιν πρὸ τῆς ψήφισεως τοῦ νόμου τούτου.

ΑΠ. 189 (1896). Ἡ ἀναδρομικὴ δύναμις τοῦ νόμου ΧΑ' 1877 ὡς πρὸς τὸ ὁρισθὲν ὑπ' αὐτοῦ μέτρον τοῦ τόκου τῶν δ τοῖς ο)ο ἐπὶ ποσῆς τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς δὲν χωρεῖ κατὰ τὸ 1 ἀρθρον, ὅταν ὑπαρῇ περὶ τούτου τελεσιδικία ἀπόφασις.

ΑΠ. 275 (1882). Κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουν. 1877 ΧΑ' νόμου, ὁ νόμιμος ἐξ υπερμερίας τόκος πάσης τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς ὁρίζεται εἰς 8 ο)ο, πλὴν ἐὰν ἄλλως ὁρισθῇ διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικοῦ νόμου ἢ ὑπαρῇ ἤδη περὶ τούτου τελεσιδικία ἀπόφασις· ὁ εἰρημένος δὲ τόκος ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς κτλ., ἀρὰ ἐπὶ πάσης τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς, μὴ ρυθμιζομένης ἄλλως διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικοῦ νόμου, ὡς πρὸς τοὺς τόκους ὀφείλεται τόκος πρὸς 8 ο)ο ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐὰν ἡ περὶ τόκων ἐνοχὴ παρήχθῃ πρὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ἢ καὶ κατέστη ἐπιδίκας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξειδικάσθῃ τελεσιδικίως· διότι ρητῶς ὁ νόμος δίδωσι τὴν ἀναδρομικὴν ταύτην δύναμιν εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ, τροποποιουμένου ἀναγκάτως τῶν περὶ

ὀπισθενεργείας τῶν νόμων ὁρισμῶν καὶ τοῦ ἄρθρ. 746 Πολ. Δικ., περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου ἐφαρμογῆς τῶν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἰσχυουσῶν διατάξεων.

ΑΠ. 336 (1887). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ΧΛ ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, γενικῆς δὲ καὶ ἀπολύτου οὐτῆς τῆς διατάξεως ταύτης, προδήλως ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀπαιτήσεων προγενεστέρων, περὶ ὧν ὅμως δὲν ἐξεδόθη τελεσίδικος ἀπόφασις, ἐκτὸς ἂν εἰδικὸς νόμος ἢ συμβασίς ὁρίξῃ τὸ ἐναντίον.

ΑΠ. 65 (1888). Κατὰ τὸν νόμον ΧΛ' τῆς 27 Ἰουνίου 1877 τόκος ὑπερμερίας ἐπὶ ἐκκαθαρισμένων καρπῶν πληρῶνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν τελεσίδικίαν ἐπιταγῆς καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἀποδοτέων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐσφαλμένως ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον.

ΑΠ. 78 (1888). Ὁ περὶ ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου νεώτερος ἐπὶ 27 Ἰουνίου 1877 νόμος, καθ' ὃν ἐὰν δὲν ὠρίσθῃ ἄλλως διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικῶν νόμων, ἢ δὲν ὑπάρχῃ τελεσίδικος δικαστικὴ ἀπόφασις ὁρίζεται εἰς 8 ο/ο ἐτησίως ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης κατὰ τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς, καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καθορίσας ρητῶς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις αὐτοῦ, ἐνάσης προφανῶς εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀδιακρίτως περίπτωσιν ν' ἀποδώσῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, δι' ὧν κανονίζεται τὸ τε μέτρον καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τοῦ νομίμου καὶ τοῦ τῆς ὑπερμερίας, τόκου, καὶ ἐπομένως ἐπὶ ὑπαγᾶγγῃ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν πράσσεται περὶ τινος τῶν ἄρτι ἐκτεθεισῶν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, πᾶσαν νομικὴν σχεσίαν, καὶ περὶ προγενεστέρας λαβοῦσαν ὑπαρξίν.

ΑΠ. 12 (1897). Ὁ νόμος ΧΛ', προνοῶν περὶ ὑπερμερίας ἐν γένει (ἄνευ τινὸς διακρίσεως μεταξὺ ὑπερμερίας ex re καὶ ὑπερμερίας ex persona), προτίθεται νὰ κανονίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ ἐπὶ πάσης ἐν γένει ὀφειλῆς τοῦ δημοσίου ἐξ οἰαδήποτε αἰτίας προερχομένης, πλην τῶν ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἐξηρημένων. Ὅθεν οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ὀφειλὰς τοῦ Δημοσίου ὁ νόμος 13 § 20 καὶ 21 τοῦ Πανθ. (191), ὅστις, ὑπορρέων πάντα ἀγοραστὴν εἰς καταβολὴν τόκου ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πωληθέντος, δὲν εἶναι εἰδικὸς διὰ τὸ Δημοσίον, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

2. Αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρέτων καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει προσωπικαὶ ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ δημοσίου ἕνεκα ἀπολύτωσης, καθυστερήσεως μισθῶν καὶ ἄλλων ἀποδοχῶν, ἢ παραβάσεως τῶν περὶ προέδου-
σμου ἢ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς
ἐξῆρας καὶ τῆς θαλάσσης νόμων παραγράφονται. τῶν

μὲν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν μετὰ ἓν ἔτος, τῶν δὲ λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν μετὰ διετίας, ἂφ' ἧς κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, πλὴν ἐὰν ἡ ἀπαίτησις ἀνεγνωρίσθῃ παρὰ τοῦ δημοσίου, ὅπότε παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου. Τὰ αὐτὰ ἀπολύουσιν ἐπὶ ἀγωγῶν προερχομένων ἐκ τῶν περὶ καταδωξείας τῆς ληστείας νόμων.

3. Ἡ διετής παραγραφή τῶν προϋπαρχουσῶν ἤδη ἀπαιτήσεων ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, πλὴν ἐὰν κατὰ τοὺς περὶ παραγραφῶν κειμένους νόμους δὲν ὑπολείπηται διετία πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς. Ἡ δὲ κατὰ τὰ ἀρθρα 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου παραγραφή ἀρχεται, ἂφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα.

νόμος ς' ΕΒ' τῆς 22 Μαΐου 1882. Περὶ τόκου ὑπερημερίας.

1. Ὁ νόμιμος καὶ ὁ τῆς ὑπερημερίας τόκος ὁρίζεται εἰς ὀκτὼ μὲν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἑτησίως ἐπὶ παντὸς πολιτικοῦ χρέους, εἰς ἑννέα δὲ ἐπὶ ἐμπορικῶν.

ΑΠ. 104 (1867). Ἐπειδὴ ὁ Βυζαντινὸς νόμος τὸν μὲν ἡμικατοστασίον τόκον βαρὺν καὶ νόμιμον λέγει, τοὺς δὲ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς καὶ ἐλαφροτέρους τόκους τῆς συνηθείας ἀποκαλεῖ (Βασ. (37.7) 7 § 10. (23. 3) 1 πρ. 13 πρ. καὶ 37)· ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται, ὅτι ὅπου ὁ νόμος αὐτὸς τὸν ἀπὸ τρίτης ἢ τετάρτης ἑκατοστῆς τόκον παύει, ταῦτα πράττει διὰ δύο λόγους·

α) Διότι τοιοῦτος ἦτο τότε ὁ συνηθὼς συμφωνούμενος τόκος· τοῦτέστι διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ τῆς συνηθείας τόκος, ποῦ μὲν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἑκατοστῆς συλλίστατο, ποῦ δὲ εἰς τὸ τέταρτον αὐτῆς, καὶ

β) Διότι τὸν τῆς συνηθείας τόκον ᾗθελε καὶ ἔπρεπε κατὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου νὰ παρέχῃ τῷ ἀδίκως στερηθέντι τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων τοῦ ἐνάγοντι· ἐπομένως καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενος τόκος, ὡς τόκος πρὸς τὴν συνηθειαν ὀριζόμενος, ἀμετάβλητος μένει ἐνῶσις καὶ ὁ τῆς συνηθείας τόκος ἐκ νο-

μοθετικῆς ἀνάγκης ἀμετάβλητος ἐστὶ· μεταβάλλεται δὲ πρὸς αὐτὸ ἅμα ἡ ἀνάγκη ἐκείνη ἐκλείψει.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν Βυζαντινὸς νομοθέτης ἀπηγόρευσε τῇ συνηθείᾳ παράσχει ποτὲ τόκον μείζονα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένων μέτρων τὰ ἀπὸ τετάρτης, τρίτης καὶ ἡμισίας ἑκατοστῆς, ὁ δὲ ἡμέτερος νομοθέτης ἀποφαινόμενος διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1835 Βασιλικοῦ διατάγματος ἐπικρατέστερα τοῦ νόμου τὰ ἔθιμα ἐπιτρέπει τοῦλάχιστον τῇ συνηθείᾳ νὰ παρέχῃ τόκον πέραν τῶν περιορισμῶν ἐκείνων.

Ἐπειδὴ ἄφου, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὅπου ὁ νόμος, ὡς ἐπὶ τοῖς προκειμένοις, τὸν ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς παρέχει τόκον, εὐν τῆς καὶ τοῦσης συνηθείας τόκον ἔννοεῖ νὰ παράσχει, πᾶσαι δὲ αἱ τὸν τῇ συνηθείας τόκον περιορίζουσιν διατάξεις οὐδὲν ἔχουσι σήμερον αὐτὸν ὡς ἀντικείμενα εἰς πολυχρόνιον καὶ ἀδιόκοπον συνηθειαν διὰ πλειστον ὧσων δικ. ἀποφάσεων καθιερωμένην, καθ' ἣν ὁ ἐτήσιος τόκος εἰς 12)00 συνίσταται, ὁ δικαστὴς δύναται καὶ ὀφείλει πρὸς τὴν συνηθειαν ταύτην νὰ ὀρίξῃ τὸ μέτρον τοῦ τόκου, ὅπουδῆποτε ὁ νόμος τόκον τῷ ἐνάγοντι παρέχει, κατηργημένον θεωρῶν αὐτὸν παλαιὸν μόνον, καθ' ὅσον ἀντίκειται εἰς τὴν συνηθειαν τουτέστιν ὡς πρὸς τὸ μέτρον τοῦ τόκου.

ΑΠ. 239 (1854). Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ προσδιορίζοντες τὸν ὅρον τοῦ τόκου νόμοι, ἐν οἷς καὶ ὁ νόμος 26 § 1 τοῦ Κώδικος de usuris (32), ὃν ἐφῆρμοσε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφετῶν ἐπὶ τῇ προκειμένης ὑποθέσεως, κατηργήθησαν ρητῶς διὰ τῆς μεταγενεστέρως νεαρᾶς τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου ἐμπεριεχομένης ἐν τῇ ἐξαδίβλῳ τοῦ Ἀρμεν. ἂν δὲ κατηργήθῃ ἐπομένως καὶ ἡ Νεαρὰ αὕτη διὰ τῆς ἀχρηστίας, ὥστε οἱ δανείζοντες χρήματα λαμβάνουσι τόκον, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι ἐπανέλθουν τὴν ἰσχύν τῶν οἱ κατηργηθέντες διὰ τῆς Νεαρᾶς νόμοι· διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος μεταγενέστερος νόμος ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐξαδίβλῳ ἐπαναφέρων αὐτοὺς εἰς τὴν προτέραν ἰσχύν των, ἢ προσδιορίζων τὸ μέτρον τοῦ τόκου ἀνὰ 12)00 κατ' ἔτος, ἀλλ' ὁ πληρονόμος ἐπὶ τῶν δανείων τόκος, ὡς καὶ τὸ μέτρον αὐτοῦ, δύναται νὰ λαμβάνωσι τὴν ὑπερξίν των ἐκ τοῦ ἐθίμου. Ὅθεν, αἰτησacμένου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου νὰ περιορισθῇ τὸ μέτρον τοῦ τόκου εἰς 12 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος ἐπὶ τῷ λόγῳ, (ὃν ἀνέφερεν ἐν τῇ ἀγωγῇ του, ὅτι τὸ ἀνωτάτον μέτρον τοῦ τόκου εἶναι ἐν Ἑλλάδι 12 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος, καὶ ὅτι πᾶσα συμφωνία ὑπερβαίνουσα τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι παράνομος, καὶ τὸ περιπλέον δοθὲν καταλογίζεται εἰς τὸ κεφάλαιον, ἂν ὑπάρχῃ ἄλλως ᾧ ἐπιτρέφεται) τὸ δικαστὴρ ἐφείσκει νὰ διατάξῃ προηγουμένως τὴν ἀποδείξιν αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἢ νὰ προσδιορίσῃ ἄλλως τὸ περὶ ἀποδείξεως θέμα, κατὰ τὸ ἀρθρ. 250 τῆς πολ. δικονομίας· καθόσον ὁ ἀναιρεσιδλήτης οἱ αὐτῶν τῶν λόγων ἰσχυρίζετο, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὑπαρξ. ἐθίμου, προσδιορίζοντας τὸ μέτρον τοῦ τόκου εἰς 12 τοῖς 0)0. Προσδιορίζων δὲ τὸ εἰρημένον δικαστήριον τὸν τόκον εἰς αὐτὸν τὸν ὅρον, ἦτοι 12

τοῖς οἷο κατ' ἔτος, χωρὶς νὰ διατάξῃ προηγουμένως ἀποδείξιν τινα περὶ τούτου, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει μόνου τοῦ προμνημονευθέντος νόμου 26 § 1 τοῦ Κώδικος, ἐνῶ ὁ νόμος οὗτος εἶναι κατηγορημένος, ὡς περιόρις, καὶ ἐνῶ ὁ ἀναιρέσειων ζητῶν τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἤρνετο ἐν γένει ὅλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχάς.

ΑΠ. 272 (1850). Ἐθιμον, καθ' ὃ δὲν συγχωρεῖται τόκος ἀνώτερος τῶν 12 τοῖς οἷο, ἰσχύει διότι δύναται μὲν τις διὰ συμβάσεων νὰ ρυθμίσῃ νομικὴν σχέσιν ἐναντίον τοῦ ρυθμιζόντος αὐτὴν ἐθιμου ὅταν ὁμοῦς τοῦτο δὲν περιέχῃ ἀπολύτους ἐπιτακτικοὺς ὁρισμοὺς, ὧν τὴν ἰσχύϊν δὲν δύναται ν' ἀποτρέψῃ ἰδιωτικὴ θέλησις, ἀλλὰ διατάξεις σχετικὰς σκοπούσας τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς σιωπῆς τῶν συνειττώντων νομικὰς σχέσεις, καθόσον οὗτοι δὲν ἐρρυθμίσαν διὰ τῆς ἰδιωτικῆς αὐτῶν θελήσεως τὰς νομικὰς σχέσεις τῶν.

ΑΠ. 242 (1856). Ἐπειδὴ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ περατοῦται ἡ δίκη καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ κινηθῇ ἀγωγή περὶ τῆς ἀπαιτήσεως, περὶ ἧς ἐγένετο συμβιβασμός. Β. (11. 2) 39, 48 καὶ 56 ἀρθρ. 473 πολ. δικ., οὐδεὶς δὲ νόμος ἀπαγορεύει τὸν συμβιβασμὸν περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν παραγομένων ἐκ συνυμολογήσεως τόκων ἀνωτέρων τοῦ κατ' ἔθιμον τεταγμένου ὅρου, οὐδὲ πρόκειται ἐνταῦθα ἀντικείμενον ἐξερρημειῶν τοῦ συμβιβασμοῦ, ἀφοῦ δεκτικαὶ ταῦτο εἰσὶ καὶ οὗτοι αἱ ἐνεκα κολασίμου πράξεις περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεις· ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρέσειοντος περὶ ἀναζητήσεως τόκων ἀνωτέρων τοῦ κατ' ἔθιμον τεταγμένου ὅρου, περὶ ἧς εἶχε συμβιβασθῇ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου του, οὐδένα ἴσχυον παρεβιάσεν· οὐδεὶς δὲ τῶν τῆς ἀναιρέσεως λόγων ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, διότι πάντες στηρίζονται εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου περὶ τῶν ἀποκαταστάσεων τῆς συνυμολογήσεως παρανόμων τόκων, ἐνῶ οἱ ὁρισμοὶ ταῖνοι συγκαταργηθέντες μεθ' ἀπάσης τὰς τῶν τόκων ὑπομνηστικὰς ἀπὸ τοῦ Βασιλεῖος τοῦ Μακεδόνος περιελήφθησαν εἰς τὴν ἐξαριθμῶν τοῦ Ἀρμ., ὡς στοιχεῖα τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τῆς προκειμένης ὑπομνηστικῆς καὶ οὐχὶ ὡς ἐν ἰσχύϊ ὁρισμοὶ τοῦ δικαίου.

ΑΠ. 318 (1853). Ἐπειδὴ τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, λαβὼν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσαν τὰ υποβληθέντα ἐνώπιόν του ἐξέφραζε γέγονότα, παραδέχεται ὅτι αἱ αἰτίαι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀναιρέσειος Β. ἀποδίδει τὰς προκυψάσας εἰς αὐτὸν δῆθεν ζημίας καὶ στερήσεις ὀφειλετῶν, δὲν ἀπεδείχθησαν βάνιμοι, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὸν ἀναιρεσιβλήτον ὑπεύθυνον πρὸς ἀποζημιώσιν· παραδέχεται δι' ἐπὶ τοῦ ἐν γένει ἀποφάσεως περὶ δανείου μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων καὶ καλύπτουσα ἐν μέρει παρανόμους τόκους συμφωνίᾳ δὲν ἀποτελεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὕβριν ἢ ἀδικίαν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἀπαγορεύῃ καὶ ἄλλην ἱκανοποίησιν, εἰμὴ μόνον τὴν τε ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀναιρέσειοντος ἐκ τῆς πληρωμῆς τόκου ὑπερβαίνοντος τὸν νόμι-

μον ὄρον, καὶ τὴν ἀποζημιώσιν του διὰ τὰς τυχόν προκυψάσας ἐκ αὐτὸν ἐκ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρανόμου ἐν μερεὶ συμφωνίας ἐνεργηθεισῶν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πράξεων, θετικὰς, βεβαίας καὶ ἀμέσους ζημίας, καὶ ὅτι αἱ προταθεῖσαι παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπάρχουσι πραγματικαὶ καὶ ἄμεσοι βλάβαι καὶ στερήσεις ὡφειλῶν τὰς ὁποίας ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἐνελλε βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς ν' ἀπολαύσῃ ἀλλ' ὥς βεβαιοὶ τὸ διαληφθέν δικαστήριον, ἡ μὲν ἀπαίτησις τῶν 50 χιλιάδων δραχμ. εἶχεν ἀντικείμενον ἀρίστου τινὸς καὶ ἡθικῶς μᾶλλον ἱκανοποιήσεως, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπέβλεπον προφανῶς ζημίας καὶ στερήσεις κερδῶν ὑποθετικὰς καὶ ἀπαρτιζομένας ἐκ συνεπειῶν μεμακρυσμένων, ἐυμέσων καὶ στερουμένων πάσης βεβαίας καὶ ἀσφαλούς βάσεως, καὶ ἰδιαίτερος ἡ τῶν 6 χιλιάδων δραχμῶν ἀφορώσα δικαστικὰ καὶ ἐξοδα ἄλλα παρὰ τὰ εἰς τὴν διεξαχθεῖσαν δίκην περὶ ἐκπτώσεως τῶν παρανόμων τυκῶν ἐπιδεικνυμένα, ἀναιδεύειν εἰς τὰ ἄρθρα 218—219 πολιτ. δικ. Ὡθεν τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν ἐρετῶν νομικῶς ἀπέρριψε τὰς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἂν δὲ μὴ ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰ ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν πεποιθησὶν τοῦ γεγονότος, τοῦτο, ὡς πραγματικόν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπικρίσιν τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΑΠ. 37 (1863). Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου ἡ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσις γέννᾳται ἐκ διατάξεως τινὸς τοῦ νόμου, ἢ ἐκ συμφωνίας, ἢ ἐξ ὑπερμερίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἐρετίζον οὐδένα παραδέχεται λόγον ἐπιτρέποντα, δυναμὶ νόμου τινός. ἢ συμφωνίας, ἢ ἐξ ὑπερμερίας, τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς τόκων ἐπὶ τῶν δαπανημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἄρα νομίμως ἀπέρριψε τὴν πρὸς πληρωμὴν τοιοῦτων τόκων αἰτήσιν οὗτοῦ περιορίσας τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὅτε κατὰ τὸ 156 ἄρθρον πολ. δικ. ἐγένοντο ὑπερμέσαι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι.

ΑΠ. 203 (1849). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιβλήτης Σ. ἰσχυρισθεὶς ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὡφείλον νὰ πληρώσωσιν εἰς αὐτὸν τόκους ὑπερμερίας ἐφ' οὗ χρόνου ἢ ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἀναφερομένη ἐξάμηνος προθεσμία ἐληξεν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1820 ἔτους καὶ ἐφῆξεν μέχρι διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, συμφωνηθέντος ἐξ ἀρχῆς ἐντόκως, οὐχὶ δέ, καθά αἱτοὶ διετείνοντο, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς κινήσεισης κατὰ πρῶτον τὴν 12 Δεκεμβρίου 1848, ἐπεκατέσθη, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, καὶ τὰς περὶ ὑπερμερίας διατάξεις τοῦ Ἀρμεν., τῶν ὁποίων ἡ εφαρμογὴ ἤθελε συνεπιφέρει, κατὰ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, τὸν διπλασιασμόν τοῦ κεφαλαίου. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον, μὴ ἀφαισθητηθέντα ἄλλως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐληξεν ἢ ἐν τῷ ὁμολόγῳ ὀριζομένη προθεσμία τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐν Ἀθῆναις τὸ Τουρκικὸν δίκαιον, ὅπερ δὲν ὑποχρεοῖ εἰς καταβολὴν τόκου ὑπερμερίας, θεωρήσει μὴ ἐφαρμοστέας ἐν τῇ προκειμένῃ

περιπτώσει τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἐνῶ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν νόμος τις περὶ τόκου, μόλαταῦτα ἐπειτα, ἤτοι ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐν Ἀθήναις (περιστατικοῦ, ὅπερ ἡδύνατο νὰ γενῇ ἀντικείμενον ἀποδείξεως) οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι ἤρξαντο καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχωσι καθόσον ἡ ἐξόφλησις τοῦ ἐπιδόκου δανείου ἀνεβλήθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐν τῷ μεταξύ τῶν ὁποίων προδήλως τὸ Ρωμ. δίκαιον ἐλαβεν ἰσχὺν ἐν Ἀθήναις.

ΑΠ. 31 (1885). Ὁ νόμος 83Ε' τῆς 22 Μαΐου 1882 περὶ τόκου ὑπερμερίας δὲν ἀφορᾷ εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ ρυθμίζει τὰς ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ λαμβανούσας ὑπαρξιν ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐπιδικαζομένας ἀπατήσεις.

ΑΠ. 105 (1892). Ὑπαρχούσης τελεσιδικίας περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς πληρωμὴν τόκων 12 ο/ο, δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ ὁ τόκος οὗτος εἰς 8 ο/ο ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 83Ε' τῆς 22 Μαΐου 1882 περὶ τόκου ὑπερμερίας, διότι ὁ νόμος οὐδὲν περὶ τῶν διὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων κανονισθέντων ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπερμερίας ὀρίζων, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτῶν, ἅτε τῆς τελεσιδικίας διαφευγούσης τὸ κράτος πάντων τῶν μεταγενεστέρων ταύτης νόμων, εἰμὴ καὶ περὶ ταύτης ρητῶς διαλαμβάνουσι.

ΑΠ. 8 (1892). Τὸ Δικαστήριον καταδικάζει τὸν ἐναγομένον εἰς ἀποβολὴν τόκου 12 ο/ο, ὀφείλει συγχρόνως νὰ βεβαιώσῃ ἐν τῇ ἀποφασίᾳ του, ὅτι πρόκειται περὶ συμπερωνημένου τοιοῦτου, διότι ὁ νόμος τῆς ὑπερμερίας τόκος, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 83Ε' νόμου, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 8 ο/ο.

ΑΠ. 149 (1879), 123 (1880). Κατὰ τὰ ἀρθρ. 1066 καὶ 1760 τοῦ Ἰονίου Κώδ., ὁ τῆς ὑπερμερίας τόκος λογίζεται πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος.

ΑΠ. 161 (1896). Ἀληθῶς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἐρμηνευτικοῦ νόμου 27 Κώδ. (4.32) αἱ διατάξεις αἱ περιορίζονται τὸ μέτρον τοῦ τόκου ἔχουσι δύναμιν ἀναδρομικὴν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς συμβατικούς τόκους, καθόσον αἱ ὀφειλόμενοι ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐφρηται νόμου κανονίζονται καθ' ὃ μέτρον ὀρίζει ἡ περιοριστικὴ διάταξις, ὡς σαφῶς διατυπύεται ἐν τῷ ἄνω ἐρμηνευτικῷ νόμῳ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου κατὰ τὴν ταυτὴν διάταξιν τῆς Νεαρᾶς 19 ἐν πρῶτον καὶ κεφ. Α', ἡ ἀναδρομικὴ δύναμις τῶν ἐρμηνευτικῶν νόμων οὐ ἐκτείνεται ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἐπὶ τῶν τελεσιδικίως λυθέντων ζητημάτων, ὥστε καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ ἄνω μνηθεὶς ἐρμηνευτικὸς νόμος ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ὑπερμερίας τόκων, οὐχ ἦττον τὸ δικαστὴν Ὑπετεῖον, ἐπιδίδουσαν τῷ ἀνακρισιδλήτῳ τόκους ὑπερμερίας πρὸς 15 ο/ο ἐτησίως καὶ οὕτω τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μετὰ τὸν περιορισμὸν τῶν τόκων τῆς ὑπερμερίας εἰς 8 ο/ο Νόμον τοῦ 1882, δὲν παρεβίασε νόμον

τινά ἀπ' ἐναντίας συνεμορφώθη, πληρέστατα πρὸς τὴν διάταξιν τῆς ἀνωτέρω Νεαρῆς, ἀφοῦ δέχεται ὅτι οἱ ἐπιδικασθέντες τόκοι εἶχον μέχρι ἐξοφλήσεως τοῦ κεφαλαίου προηγουμένως τελεσιδίκως ἐδικασθῇ.

ΑΠ. 93 (1882). Κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 28 Φεβρ. 1835 δι' οὗ ἀπεδόθη εἰς τὰ ἔθιμα, ὅπου ἐκράτησαν, ὑπερτέρα ἰσχύς, πᾶσι οἱ τὸν τῆς συνήθειας τόκον περιορίζουσαι διατάξεις οὐδὲν ἔχουσι σήμερον κύρος ὡς ἀντικείμεναι εἰς ἀδιάκοπον καὶ πολυχρόνιον συνήθειαν, διὰ πλείστον ὧν δικαστικῶν ἀποφάσεων καθιερωμένων, καθ' ὧν ὁ ἐτήσιος τόκος εἰς 12 ο/ο συνίσταται, ὁ δὲ δικαστὴς ὀφείλει πρὸς τὴν συνήθειαν τούτων νὰ ὁρίξῃ τὸ μέτρον τοῦ τόκου, ὅπου ὁ νόμος τόκον τῷ ἐνάγοντι παρέχει, κατηργημένον θεωρῶν αὐτὸν πάντοτε καθόσον μόνον ἀντίκειται εἰς πασιδὴλον ἀρχαῖον ἔθιμον, τουτέστιν ὡς πρὸς τὸ μέτρον τοῦ τόκου καὶ ὡς πρὸς τοὺς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ ὑπερδιπλασίου περιορισμοὺς καταστάτας εἰς ἀχρηστὸν δύναμι· πολυχρόνιου ἔθιμου, εἰσαχθέντος ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τῆς νέας καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νέων τοῦ πολιτισμοῦ σχέσεων καὶ δύναμι· τῶν ἀρχῶν τῶν ρητῶς καθιερωθεισῶν συμφώνως μὲν τὰς ἀνάγκας τούτας ἐν νεωτέροις καὶ νῦν ἰσχύουσι νόμοις· ἔχουν τῷ ἀπὸ 26 Μαΐου καὶ 12 Νοεμβρ. 1836 περὶ ποιοκοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν νόμῳ, τῷ Διατάγματι περὶ συνοικισμοῦ τῶν Χίων, τῷ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1843 Διατάγματι περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης, τῷ περὶ πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν Δήμων νόμῳ τῆς 25 Ἰανουαρίου 1852, τῷ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1862 ψηφίσματι τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως περὶ τοῦ ἐθνικοῦ δανείου τῶν 6 ἑκατομμυρίων καὶ τῷ νόμῳ τῆς 12 Ἀπριλίου 1867 περὶ ἐθνικοῦ δανείου.

ΑΠ. 6 (1892).—Τὸ δικαστήριον ἀποφηνάμενον τὴν ἀγωγὴν δεκτὴν οὐ μόνον κατὰ τὴν αἰτησιν αὐτῆς περὶ καταβολῆς τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τόκου πρὸς 12 ο/ο κατ' ἔτος χωρὶς συγγρόνως νὰ βεβαιῶσιν ὅτι πρόκειται περὶ συμπεφωνημένου τοιοῦτου, παρηρμήνευσεν προφανῶς τὸ ἀρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 ΚΣΕ' Νόμου καθ' ὃ ὁ τῆς ὑπερμερίας τόκος ἐπὶ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων δὲν ὑπερβαίνει τὸ 8 ο/ο. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ἀναιρετέαν κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς ταύτην (ἀρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικ.).

ΑΠ. 44 (1873). Ἡ ὑπερμερία ἀρχεται ἀπ' ἧς ὁ ὀφειλέτης ὀχληθεὶς ἐν ἐπιτηδεῖω τόπῳ δὲν καταβάλλει τὴν ὀφειλὴν του· ὥστε ὁ καταδικασθεὶς νὰ πληρώσῃ τὸν ἐν Ἑλλάδι κενομισμένον τόκον ὑπερμερίας καὶ οὐχὶ τὸν ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα ἀνεγνώρισεν τὸ χρέος του, ὀφείλει τὸν ἐν Ἑλλάδι τόκον· διότι ὁ τόκος τῆς ὑπερμερίας ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου, ὅπου ὁ ὀφειλέτης κατέστη ὑπερμερίας. Νόμ. 32 Πανθ. (22.1).

ΑΠ. 114 (1861). Ἐπειδὴ τὸ ἐφεταῖον ἐπαδίκασεν εἰς τὸν ἀναι-

πρεσβόντα λόγω αποζημιώσεως τὸ καθαρὸν εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 700 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1843 μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐκ δραχ. 11666 ὑπολογισθέντος κεφαλαίου ἢ μέχρι τῆς ἄσσεως τῆς πρὸς ἀνέγκραιν παρεμποδίσεως διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς προσλθοῦσαν καθυστέρησιν τῶν τοῦ ὑδρομύλου ἐτησίων εἰσοδημάτων· οὕτω δὲ γενομένης τῆς ἀποζημιώσεως, ἄλλη δὲν ὀφείλεται διὰ καταβολῆς τόκων τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, διότι τόκος ἐπὶ τῶν ἐπιδικαζομένων εἰς ἀποζημιώσιν καρπῶν δὲν συγχωρεῖται, νόμος 15 Π. (22.1), ὅπως, κατὰ τὰς ἐν ἀρχῇ περὶ τόκου περιοριστικὰς διατάξεις τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἔδωται τόκος ἐπὶ τόκου, ὅστις ἐπέχει τὰς ἐν καρπῷ. Νόμος 28. (4.32). Νόμος 34 Π. (22.1)· ἐπομένως καὶ τὸ ἔφετεῖον ὀρθῶς ἀπαφάνηκε· δὲν πρέπει νὰ πληρωθῇ τόκος ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ ἀντιστοιχοῦσι μὲ τὸν τόκον τοῦ κεφαλαίου τοῦ ἀνιπρεσβόντος.

ΑΠ 39 (1867). Ἐπειδὴ προκύπτει μὲν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 864 καὶ 156 § 2 πολ. δικ. ὅτι ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀρχονται αἱ τῆς ὑπερημερίας τόκοι· ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται, ὑποθέτουσαι προδήλως ὀφειλὴν δεκτικὴν τοκου, δὲν χωροῦσιν ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχλῆς, ἥτις κατὰ τὸν νόμον 15 Παρ. (22.1) δὲν εἶναι δεκτικὴ τοκου· ἀρα τὸ Ἐφετεῖον, στηριχθὲν ἐπὶ τῆς ἐναντίας βάσεως καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς ὀφείλονται τόκοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθεῖσιν ἐπικαρπιῶν, παρεβίβασε τὸν παρατεθέντα νόμον.

ΑΠ. 172 (1865). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τῶν ἐφετῶν ἐξαγεται ὅτι ἡ ἐκκληθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις, παραδεχθεῖσα τὴν περὶ τόκου αἰτησὶν τῶν ἐναγόντων, ἐπεδίκασεν αὐτοῖς τόκον ἐτήσιον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους συνιστάμενον εἰς 12 τοῖς ἑκατόν, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως κατ' ἐθίμον διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων ἀνέκαθεν καθιερωμένον, καὶ ὅτι τὸ ἔφετεῖον, καίτοι ἀναγνωρίζον τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐθίμου τούτου, ἐθιώρτησεν ὡς ἰσχυρῶς καὶ ἐφήρμοσε τὰς περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου περιοριστικὰς διατάξεις τοῦ Βυζαντιν. Δικαίου (ἐξ. Ἀρμ. (Γ'. 2) 5, περιορίσαν τὸν τόκον μέχρι διπλασιασμοῦ τοῦ χρέους.—Ἐπειδὴ, τοῦ τόκου προσερχομένου σήμερον οὐχὶ ἐκ τοῦ γραπτοῦ νόμου, ἀλλ' ἐξ ἐθίμου πολυχρονίου, ἀδιακόπου καὶ διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων ἀνέκαθεν καθιερωθέντος, ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ κατὰ Φεβρουάριον 1835 διατάγματος ὑπερισχύει τῶν περὶ μέτρου καὶ ὑπερδιπλασίου περιοριστικῶν διατάξεων τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου, Βασ. (23,3) 72. 78, καὶ ἀπερίοριστον καθίστηται τὸν τόκον, ψευδῶς ἡρμηνεύθη τὸ εἰρημένον διατάγμα, ὡς κυρώσαν τὰς περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου περιοριστικὰς διατάξεις, αἵτινες ὑπὸ περιορισμὸν ὑποβάλλουσαι τὸν κατ' ἐθίμον ἀπερίοριστον τόκον, καὶ ἀντικείμενον διὰ τοῦτο πρὸς τὸ ἐθίμον, οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουσι σήμερον κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ διατάγματος.

Ἐπειδὴ ἀπραξίαν τῶν περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου περιοριστικῶν δια-

τάξεων τοῦ Βυζαντινοῦ Δικαίου ἐξέφρασεν ὁ νομοθέτης ἡμῶν ἀρκούντως καὶ διὰ νόμων, εὐθὺς μετὰ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο ἐκδοθέντων, ἧτοι 1) τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 καὶ 13 Νοεμβρίου 1836 νόμων περὶ προικοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν 2) τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1836 διατάγματος περὶ τοῦ συναικισμοῦ τῶν Χίων ἐν Πειραιεὶ 3) τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1846 καταστατικοῦ τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1843 διατάγματος· διότι κατὰ μὲν τοὺς περὶ προικοδοτήσεως νόμους (ἄρθρ. 17 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1845 καὶ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836) ὀφείλει νὰ πληρωσῇ ὁ προικοδοτούμενος τὸ ἐκ 2000 δραχμῶν τίμημα εἰς τρία κοινὰ εἰς ἑτησίας ὅσοις καταβάλλων κατ' ἔτος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὡς χρεωλύσιον εἰς τοῖς ἑκατὸν, τουτέστι τὸ ὅλον δραχμ. 4320, αἱτινες ὑπερβαίνουσι τὸ διπλάσιον τοῦ κεφαλαίου, τὸ αὐτὸ δὲ τίμημα τῶν 2000 δραχμῶν ὑποχρεοῦνται καὶ οἱ συναικιζόμενοι Χῖοι νὰ πληρώσωσι κατὰ τὰς αὐτάς προθεσμίας καταβάλλοντες 4320 κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 25 Μαΐου 1836 διατάγματος· εἰς δὲ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν δίδονται τὸ δικαίωμα νὰ συμφωνῇ δάνεια πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος πληριυτέα ἐπὶ εἴκοσιν εἴτη κατὰ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 31 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ἧτοι νὰ λαμβάνῃ τόκον διπλασίον τοῦ κεφαλαίου.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς δὲν ἐπεδικάσθη τοῖς ἐνάγουσι τόκος ἐπὶ τῷ μέχρι τῆς ἀγωγῆς ληξιπροθέσμων τόκῳ, διότι ἐκ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1847 ἀγωγῆς αὐτῶν ἐξάγεται, ὅτι ἤτησαντο ρητῶς νὰ τοῖς ἐπιδικασθῇ τὸ κεφάλαιον διπλαῖον μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ τόκος ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ μόνον τοῦ κεφαλαίου τῶν 500 δραχ., τὸ δὲ ἐφετεῖον μεταρρυθμίσει τὴν ἐπιδικάσαν τὴν περὶ ἀνατοκισμοῦ πρότασιν τῶν ἐναγόντων πρὸς ὁδὸν ἀποφασίσαι καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπεδικάσθη ἀνατοκισμὸς μὴ αἰτηθεὶς διὰ τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 11 (1845). Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 156 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐθεσε μὲν ὡς γενικὴν ἀρχήν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀρχοῦνται οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι, δὲν δύναται ὁμως νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργησασα τὰς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου εἰδικὰς περὶ τόκων διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ δικαίου.

Κατὰ τὴν διόταξιν τὴν περιεχομένην εἰς τὴν § 5 (γ 7) τοῦ Ἀρμ. τῶν τόκων τὸ κεφάλαιον διπλασιαζόντων, ὁ τόκος παύσεται ὅ ὅ ἔνεκα διπλασιασμοῦ παύων τόκος δὲν ἀρχεται ἐκ νέου νὰ τρέχῃ εἰμὴ μετὰ τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τὴν τρίτην διάταξιν τοῦ Κώδικος (usuris rei judicatae).

ΑΠ. 124 (1847). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδ. Δικονομίας (usuris rei judicatae), ὁ ἔνεκα διπλασιασμοῦ παύων τόκος δὲν ἀρχεται ἐκ νέου νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου εἰμὴ μετὰ τὴν τελεσίδικον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 156 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀντρεπόμεναι τοῖς εἰδι-

κοὺς τούτους ὁρισμοὺς τοῦ πολιτικοῦ νόμου διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι μεταγενέστεραι, καθότι οὐδεμία ὑπάρχει καθαρὰ ἀντίφασις μετὰ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταίων ὡς πρὸς τὰς εἰδικὰς περὶ τόκων διατάξεις εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου· ἀλλὰ, θέτοντος τοῦ ἀρθροῦ 156 πολ. δικον. ὡς ἀρχὴν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀρχοῦνται οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι, προβλέπει ἐκεῖνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ τόκοι δὲν ἤρχισαν καὶ δὲν ἐπαύσαν δυνάμει οὐσιαστικοῦ νόμου, ὃ δὲ εἰρημένος πολιτικὸς νόμος ἀφορᾷ εἰδικῶς καὶ ἀπαγορευτικῶς εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀρχοῦνται οἱ νέοι καὶ οὐχὶ οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι μετὰ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κεφαλαίου, καὶ κυριαρχικῶς περιορίζει μὲχρι θετικοῦ καὶ ἀνυπερβλήτου ὁροῦ τὰς ἀποδοτέας παρὰ τοῦ ὀφειλόμενου ἀποζημιώσεις· ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον καταδικάσας τοὺς . . . μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ τόκου εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, παρεδίδασε τὰς εἰρημένους διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου.

ΑΠ. 52 (1853). Οἱ τόκοι παύουσι μετὰ τὸν διπλασιασμὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, Ν. 27 § 1 Κ. (4. 32), ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι γενικὴ· ἐπομένως οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δυνάμει νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι ἐπὶ τοῦ ἤδη διὰ τῶν προηγουμένων τόκων διπλασιασθέντος κεφαλαίου· ἀρὰ ἐσφαλμένως ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπεδίκασε τόκους ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 11 (1856). Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διάταγμα, ὁρθῶς ἐννοούμενον, θέτει εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἐν τῇ ἐξαδίβλω τοῦ Ἄρμεν. ἰσχύοντας πολιτικούς νόμους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἤδη κατηργημένους δι' ἄλλων νόμων πάλιν αὐτοκρατόρων, καὶ ὁρίζει ὅτι ἀπέναντι τῶν ἰσχυόντων νόμων, καὶ οὐχὶ τῶν κατηργημένων, ὑπερισχύουν τὰ ἔθιμα, ὅπου ἐπεκράτησαν. Ἄν δὲ ᾗθελε τὸ διάταγμα νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἰσχὺν καὶ τοὺς ἤδη κατηργημένους ἐν τῇ Ἐξαδίβλω τοῦ Ἄρμεν. ὑπάρχοντας νόμους, ἔπρεπε νὰ ἐκφράσῃ τοῦτο ὅπως δῆποτε ἀφοῦ ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι καὶ οἱ καταργούντες αὐτοὺς νόμοι· πάντῃ δὲ ἄσπορος εἶναι ἡ σκέψις, ὅτι τὸ Διάταγμα παρεδέχθη εἰς τὴν θέσιν τῶν καταργούντων νόμων τὰ καθιερούντα τὰ ἐναντίον αὐτῶν ἔθιμον, καθότι ταῦτα οὔτε ἦσαν, οὔτε εἶναι γραπτῶς προσδιωρισμένα, ἀλλὰ γράζουσιν ἐκάστοτε ἀποβέβαιος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐν τῇ ἐξαδίβλω Ἄρμ. ἐπαριέχεται ἡ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου Νεαρά, ἡ μὴ ἐπιτρέπουσα νὰ λαμβάνηται παντάπασιν ἢ δίδεται τόκος, καὶ ἐπομένως καταστήσασα ἀγρήστους ἀπάσας τὰς προηγουμένας περὶ τόκων περιοριστικὰς διατάξεις, τὸ ἔσπετον παρεδέχθη, ἐναντίον τῶν ἐκτεθέντων, ὡς ἰσχυοῦσας αὐτάς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ μνησθεῖσα Νεαρά τοῦ Βασιλείου ἀντικατέστη δι' ἔθιμον, καθιερούντας τὸ ἐναντίον, ἥτοι νὰ λαμβάνηται

τόκος 12 τοῖς οἰσ· ἐπὶ τούτου δὲ στηριζόμενον ὑπεχρέωσε τὸν Β. (ἐναγόμενον) ν' ἀποδείξῃ ὅτι δυνάμει ἐθίμου ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνηται τόκος πέραν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, ἐνῶ ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀποδείξεως, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται τοιοῦτος τόκος, ἐπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀνάληψιν τῶν καταβληθέντων τόκων, ἀφοῦ οἱ περιορίζοντες τὸν τόκον νόμοι κατηργήθησαν, καθὰ ἐξετέθη.

Ἐπειδὴ οὐδ' ὅλως δύναται νὰ στηριχθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου εἰς τὸν λόγον ὃν ἐπικαλεῖται ὁ Α., ὅτι εἰς τὰ Βασιλικὰ ἐμπεριέχονται οἱ περιορίζοντες τοὺς τόκους νόμοι, καθότι τὸ διαληφθὲν Διατάγμα τῶν 23 Φεβρουαρίου 1835 δὲν θέτει εἰς ἐνέργειαν μόνους τοὺς εἰς τὰ Βασιλικὰ, ἀλλὰ ἐν γένει τοὺς ἰσχύοντας νόμους τῶν αὐτοκρατόρων.

ΑΠ. 375 (1840). Τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια τότε μόνον δύναται νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἐκδοθείσης καθ' ἡμεδαπῶν, ὅταν ἀντιφάσκῃ εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα, ἢ ἀντιβαίνειν εἰς ἀπαγορευτικούς ἡμεδαποὺς νόμους· ὡς πρὸς τοὺς τόκους δὲ παρατηρήσειν, ὅτι ἐὰν ἐκ περιστάσεων μεταγενεστέρων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν οἱ τόκοι, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀποφάσεων, ἐδιπλασίασαν τὸ κεφάλαιον, τοῦτο δὲν καθιστᾷ τὰς ἀποφάσεις ἐκείνας ἀκύρους, ἀλλὰ χορηγεῖ ἑστάσιν μόνον περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἂν ὁ κλησὶς ἤθελε ζητήσει τοὺς τόκους τοῦ ὑπερβαίνοντος τὸ κεφάλαιον.

ΑΠ. 347 (1845). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις, ἐκκαθαρίζουσα καὶ ἀναιρῶσα τὸ πρὸς τῶν καρπῶν, οἵτινες ἐπεδικάσθησαν τῷ ἀναιρεσέοντι παρὰ τῶν προεκδοθεισῶν ὀριστικῶν περὶ καρπῶν ἀποφάσεων, αἵτινες τοὺς καρποὺς τούτους ἀντὶ τόκου ἐπιδικάζουσιν, ὀρθῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἐδέχθη τὴν περὶ τόκου ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν αὐτῶν καρπῶν αἵτησιν τοῦ ἐναγόντος ὡς ἀντικειμένην εἰς τὰς εἰρημένας ἀποφάσεις καὶ τὸν ἰσχύοντα παρ' ἡμῖν βυζαντ. νόμον, τὴν περιορίζοντα τὴν καταψήφισιν τῶν καρπῶν εἰς μόνην τὴν ἀξίαν αὐτῶν.

ΑΠ. 323 (1874). Κατὰ τὴν σαφὴ καὶ ρητὴν τοῦ νόμου διατάξιν τὴν περιεχομένην ἐν Ν. 4 Κώδ. (6. 47) ἐπὶ κληροδοτήματων οἱ καρποὶ ὀφείλονται οὐχὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληροδοτούντος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατάρξεως τῆς δίκης, τούτέστιν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκτός ἂν ἄλλως κατέστη ὁ κληρονόμος ἐν ὑπερθέσει πρὸς παράδοσιν τοῦ κληροδοτήματος (Ν. 23 Πανδ. (30). Ν. 3. Β. (28, 3). Ν. 23 Β. (44)). Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ νόμος διατάσσει, Ν. 80 Πανδ. (31), ὅτι ὁ κληροδόχος γίνεται αὐτοδικαίως κύριος τοῦ κληροδοτούμενου, ἅμα τῇ ἀποδόσει τῆς κληρονομίας ὑπὸ τοῦ κληρονόμου, δὲν ἔπεται ὅτι καὶ ὁ αὐτὸς ὀφείλει ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοὺς καρποὺς, ἀφοῦ ρητῶς τὸ αὐτὸν τὸν κληρονόμον ἐκεῖνος ὁ νόμος ἐν ταῖς ἀνωτέρω παραθεθείσαις διατάξεσιν αὐτοῦ. Ὅθεν οἱ παρὰ τῆς ἀναιρεσιούσης παρατιθέμενοι νόμοι, ὁρῶντες εἰς τὸ προεκτεθὲν τῆς ἀποκτήσεως τοῦ κληροδοτήματος ἐκ μέσου

τοῦ κληροδόχου θέμα, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ καρπῶν ζητήματος· ὁ δὲ νόμος 120 § 2 Πανδ. (30), διατάσσων ὅτι ὁ κληροδόχος ἰδιοποιεῖται τοὺς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας συλλεγέντας ὑπ' αὐτοῦ καρποὺς τοῦ κληροδοτήματος, προϋποτίθεται προδήλως τὸν κληροδόχον ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κληροδοτήματος διατελοῦντα, καὶ ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 157 (1876). Ἐπειδὴ ὅμως οὐκ ὀρθῶς καὶ ἐναντίον τοῦ Νόμου τὸ ἐφετεῖον ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τόκον ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ μεταξὺ αὐτῶν λογαριασμοῦ ἀπὸ τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1857, ὅτε ἐγένετο ἡ ἐκκαθάρισις αὕτη, ἐνῶ δὲν παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἔκτοτε κατέστη οὗτος διὰ τινος νομίμου τρόπου ὑπερήμερος περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ καθυσταμένου ὑπολοίπου τοῦ κεφαλαίου· τόκοι δὲ κατὰ νόμον τοῦ κεφαλαίου ὀφείλονται μόνον ἀπὸ υπερθέσεως, Νόμ. 32 § 2 Πανδ. (22, 1) καὶ Νόμ. 23 Βασ. (23, 3). ἄλλως δὲ ἀπὸ τῆς ρηθείσης ἐποχῆς (14 Ὀκτωβρίου 1857) δὲν διετέλουν οἱ διάδοχοι πλέον εἰς ἀλληλόχρεον λογαριασμόν, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὑπόχρεως ὁ ἀναιρεσειών τούτῳ τῷ λόγῳ, ἔμπορος ὢν, καθὰ παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἰς πλήρωμὴν τόκων, διότι πᾶσα μετὰ αὐτῶν σχέσις ἔπαυσε κατὰ τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1857, κλεισθέντος τότε, κατὰ τὰ εἰρημένα, τοῦ μεταξὺ αὐτῶν λογαριασμοῦ.

ΑΠ. 134 (1875). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 156 ἐδ. 2 Πολ. Δικ., ὁρίζον ὡς συνέπειαν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἐναρξιν τῶν τῆς ὑπερήμερίας τόκων, δὲν διατάσσεται ὅτι ἡ συνέπεια αὕτη ἐπέρχεται καὶ ὅταν δι' εὐλόγον αἰτίαν ὁ ἐναγόμενος ἀποποιῇται νὰ καταβάλῃ τὸ αἰτηθέν, καθ' ἣν περίπτωσιν, καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ προσβαλλομένη ἀποφάσει παρατεθειμένην διάταξιν τῶν Βασιλικῶν, συνδυαζομένην καὶ πρὸς τὸν Νόμον 24 Π. δε usuris, δὲν ὑπάρχει ὑπόθεσις, κλλ' ὡς γενικὸν κανόνα, προκειμένου νὰ ὁρῶνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, περιέλαβε καὶ τὰ τῆς ὑπερήμερίας. Πεισθὲν ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἐν τῇ προσβαλλομένη ἀποφάσει· τοῦ ἐκτίθησιν, ὅτι δικαίαν εἶχεν ὁ ἀναιρεσίβλητος αἰτίαν νὰ μὴ ἀποδεχθῇ ὅσα αἱ ἀναιρεσειούσαι διὰ τῆς ἀγωγῆς πων' ἀπῆλθον, καὶ, τοῦτου ἕνεκα, καταλογίσαν τόκους ἐπὶ τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, δὲν παρεβίασε ἄρθρ. 156 Πολ. Δικον., ἀλλὰ συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας, αἰτινὲς οὐδόπως ἐτροποποιήθησαν δι' αὐτῆς, ἡ δὲ περὶ τῆς ὑπάρξεως εὐλόγου αἰτίας κρίσις τοῦ Ἐφετείου, εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν στρεφομένη γεγονότων, διαφεύγει τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἑλεγχον.

ΑΠ. 270 (1889). Ἐπειδὴ, ὁμολογουμένως ὄντας ὅτι τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη γραμμένη εἰς διαταγὴν οὐδέποτε διεμαρτυρήθησαν, τόκος κατὰ τὰ ἄρθρα 184, 187 καὶ 188 τοῦ ἐμπ. νόμου δὲν ὀφείλεται εἰμῇ

ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἤτοι ἀπὸ τῆς πέμπτης 9θρίου 1866, ὅτε ἐπεβύθη εἰς ἀμφοτέροισι τοῖς ὑπουργοῖς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν· διότι α) κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις εἴτε παρ' ἐμπορῶν, εἴτε παρὰ μὴ ἐμπορῶν, ἐκδίδονται τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν, ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὀφείλεται ὁ τῆς ὑπερμερίας τόκος, καὶ δὲν ἀρκεῖ τὸ ὠρισμένον τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ τοῦ ὑπερμερίας, οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν τινὰ τὸ ὅτι ἀντίτιμον πωληθέντων πραγμάτων εἶναι τὸ ποσὸν αὐτῶν· β) τῆς ἀγωγῆς μὴ στηρίζομένης ἐπὶ συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ καταβολῆς τόκου γενομένης, ἀλλ' ἀσυμφωνήτου ὑπερμερίας τόκου ἀντικείμενον ἐχούσης, εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιοριστέα ἐστὶν ἡ παρούσα δίκη· γ) ἐκκλήθει τῆς τῆς ἀποφάσεως ρητῶς καθόσον ἐπεδικάσθησαν τόκοι τοῦ πρὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας χρόνου, διότι τὸν ἀπὸ τῆς θεραπείας καὶ πρωτοδικῆς ἐδέχθη νὰ καταβάλῃ, κατὰ τοῦτο καὶ μόνον δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 10 (1863). Ἐπειδὴ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν τελεσιδικίου ἀποφάσεως γενομένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἀποτελεῖ ὠρισμένην κατὰ τὸν νόμον ἐπογὴν περὶ ἀποδόσεως τοῦ ὅλου δεδικασμένου κατετετὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους ποσοῦ καὶ τακτικὴν μὴνυσιν τοῦ ὀφειλέτου αὐτῆς, ἣτις καθιστᾷ αὐτὸν ὑπερήμερον ἐν περιπτώσει μὴ ἐξοφλήσεως, ὑποκείμενον εἰς τὰς συνεπείας τῆς ὑπερμερίας, ἔχον ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν οὐχὶ μόνον ὅλου τοῦ διὰ τῆς ἐκκαθάσεως δεδικασμένου καὶ κατὰ τὴν ἐπιταγὴν ἀπαιτηθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ, τούτῃ τοῦ ἀπαιτιζομένου ἀπὸ τοῦ κεφάλαιον καὶ ἀπὸ τῶν ἕως τότε ὀφειλομένων τόκων, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ὑπερμερίας τόκων ὅλου τοῦ ποσοῦ τούτου.

Ἐπειδὴ αἱ περιοριστικαὶ τῶν τόκων διατάξεις τοῦ ρ. δ. καθιεργήθησαν ὑπὸ τῆς ἐν τῷ Ἀρμ. ὑπαρχούσης νεαρᾶς τοῦ Λέοντος ἐπαμένως τὸ ἐφετεῖον θεωρῆσαν αὐτοὺς μὴ ἰσχύοντας πλέον τὴν σήμερον ὁρθῶς ἐξέλασε.

ΑΠ. 25 (1876). Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἀποκρούον τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσέοντος παραπονυμένου ὅτι κακῶς συνεψηφίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ταμῆς Μανωλῆς τὰ ἐκδοθέντα ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου χρηματικὰ ἐντάλματα ὑπ' ἀριθ. 1648 τοῦ ἔτους 1874, 19,023 τοῦ ἔτους 1867 καὶ 1074 τοῦ ἔτους 1868 μὲν τὸ ἀντιστοιχοῦν χρέος αὐτοῦ πρὸς τὸ δημόσιον, τὸ δὲ ἐξ ἐνοικιαστικῶν ἐθνικῶν κτημάτων προερχόμενον, ὑπελόγησα τὸν τόκον τῆς ὑπερμερίας τοῦ ἀναιρεσέοντος πρὸς 12 τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μισθώματος, ἤτοι ἀπὸ τῶν ἐτῶν 1831, 1832 καὶ 1833 μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἐκάστου τῶν εἰρημένων ἐνταλμάτων, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐφαρμόσῃ, κατὰ τὸ προσήκον, μήτε τὰ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου (11 Φεβρουαρίου) 1835 ἰσχύον νόμου ἔχον Β. Διαταγμὰ περὶ τῆς τῆς

τῶν τουρκικῶν καὶ πρῶην Ἑλλ. Νομισμάτων ὡς πρὸς τὰ νέα Βασι-
λικὰ νομίσματα (ἄρθρον 1 καὶ 2). καθ' ὃ ὁ τόκος ὄλων τῶν ἐκ δη-
μοσίων ἐσόδων παντὸς εἵδους καθυστερούντων λογίζεται πρὸς 8 τοῖς
ἑκατόν, μῆτε τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1864
σκη' Νόμου περὶ τῶν μέχρι τοῦ 1858 καθυστερούντων (ἄρθρ. 1, 3,
5, καὶ 10) καὶ τὰς τοῦ προγενεστέρου ΣΛΒ Νόμου τῆς 9 Ἰουνίου
1853 περὶ ἀπαιτήσεως δημοσίου γρέους ἐκ πανταίῳ ἐνοικιάσεων
προσέρχονμένου (ἄρθ. 2), εἰς ἃς ἐκεῖνος ἀναφέρεται, καὶ ἐκ τοῦ συν-
δυασμοῦ τῶν ὁσίων συνάγεται, ὅτι τὸ γρέος τῶν ἐξ ἐνοικιάσεως
ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου τῶν πρὸ τοῦ 1858 χρησέων πληροῦνται ἀ-
τόκως εἰς εἴκοσιν ἐτησίας δόσεις, μόνον δὲ ἀπὸ τῆς α' 86ρίου 1864
λογίζεται ὁ νόμιμος τῆς ὑπερμερίας τόκος· πρὸς ἐξεύρεσιν δὲ τοῦ
ὀφειλομένου κεφαλαίου ἐνεργεῖται ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ εἰρημένου
ΣΛΒ' Νόμ. διαταττόμενος συμφηφισμός, συμπεριλαμβανομένων καὶ
τῶν ἀμοιβαίων τόκων, οἵτινες ὁμῶς τότε πρέπει νὰ λογισθῶσι πρὸς 8
τοῖς ὀλο κατὰ τὸ προμηνηθὲν Β. Διάταγμα τοῦ 1835.

ΑΠ. 344 (1879). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ νόμ. 48 Π. (6 1) δὲν προ-
κύπτει, ὡς ὁ ἀναιρεσιῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἐπωφελῆ
δαπανήματα τὰ ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου γένόμενα ἀποδίδονται εἰς τὸν
καλῆς πίστεως νομέα, καθ' ἣν ἀξίαν εἶχον ὅταν ἐγένοντο.

Ἐπειδὴ τούναντίον κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ ἀμοιβαῖα δικαιώματα
τῶν διαδίκων μερῶν κρίνονται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προκαταρξέως
τῆς δίκης, διότι εἰς αὐτὴν ἀντιτρέχει καὶ ἡ καταψήφισις τοῦ δικα-
στοῦ. (Ν. 40. πρ. Π.) (5. 3) Ν. 40. Β. (μ'. Β'. 1) καὶ Νόμ. 35
Π. (50. 16) Ν. 33 Β. (Β'. 2) ὅθεν ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφ'
ἐνὸς μὲν ὁ ἀναιρεσιῶν κατεδικάσθη νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν δημοσίον τὸ
διεκδικούμενον ὑπὸ τούτου γήπεδον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ μύλου καὶ τὰ
εἰσοδήματα ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ δημό-
σιον ὑπεχρεώθη νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀναιρεσιῶντα τὴν ἀξίαν τῶν
γενομένων ὑπ' αὐτοῦ ἀναγκάων καὶ ὠφελίμων δαπανῶν, ἡ ἀξία αὕτη
πρέπει νὰ λογισθῇ καθ' ἣν ἐποχὴν συνέστη μετὰ τῶν διαδίκων τὸ
δικαστικὸν συνάλλαγμα, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνταγωγῆς ἐφ'
ὅρῳ, ὅτι ἡ ἀξία τῶν βελτιώσεων δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῆς πραγ-
ματικῆς δαπάνης κατὰ τὸν νόμ. 38 Π. (6. 1) Ν. 38 Β', (1Ε'. 1)
ἔκτοτε δὲ ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνταγωγῆς τὸ δημόσιον ὀφεί-
λει καὶ τοὺς τόκους τῆς ἀξίας τῶν δαπανῶν ἣν ὁ ἀντεναγὼν διὰ τῆς
ἀνταγωγῆς αὐτοῦ ἀπετίμησεν εἰς χρήματα, καθόσον ἔκτοτε καθίστα-
ται ὑπερήμερον κατὰ τὸν γενικὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 156 § 2 τῆς πολ. δι-
κονομίας τεθειμένον κανόνα.

ΑΠ. 148 (1877). Ἐπειδὴ ἡ περὶ πληρωμῆς τόκων πρὸς 12 0/0 κατ'
ἔτος ἐπὶ τῶν εἰσδημάτων τούτων αἰτήσις τῶν ρηθέντων κληρονόμων
τοῦ Γ.Π. δὲν εἶναι βάσιμος, διότι, κατὰ τοὺς νόμ. 15, 34 καὶ 36 Πανδ.
(22, 1) καὶ τὰ ἐδ. 15, 29 καὶ 34 Βασιλ. (43, 3), τόκος ἐπὶ τῶν

καρπῶν ὡς παρακολούθημα τῆς περὶ νομῆς ἀγωγῆς δὲν δίδεται, μὴ ὀφείλοντος τοῦ ἐναγομένου νὰ πληρώσῃ καρπὸν καρποῦ.

ΑΠ. 57 (1877). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐκτιθέμενον καὶ μὴ ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιδόντος, ὁ ἀναιρεσιδὴτος ἐκτελῶν τὴν ἀναιρουμένην ἀπόφασιν, ἀναγκαστικῶς ἔλαβε παρ' ἐκείνου διὰ κεφάλαιον, τόκους καὶ ἐξοδα δραχμὰς 2.182. Ὅθεν ἡ αἵτησις τοῦ ἀναιρεσιδόντος ὅπως ὁ ἀναιρεσιδὴτος ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν καὶ τῶν τόκων ἐστὶ νόμιμος· ἀλλ' οἱ τόκοι ἄρχονται οὐχὶ ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τῶν εἰρημένων 2.182 δραχμῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διότι ὁ ἀναιρεσιδὴτος ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ τελεσιδικίαν ἀπόφασιν, μὴ προσβληθεῖσαν εἰσέτι δι' αἰτήσεως, καλῶς τῇ πίστει εἰσέπραξεν ὅσα διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης ἐδικαιούτο λαμβάνειν, καὶ ἐπομένως ὑπερήμερος κατέστη διὰ τῆς ἐπίδοσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως (156 § 2 πολ. δικ.).

ΑΠ. 47 (1879). Τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον προέβη εἰς ἀνέυρεσιν καὶ ὁρισμὸν τοῦ ποσοῦ τοῦ χρέους μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1874· πρὸς ἐξακριβῶσιν δὲ τοῦ χρέους τούτου ὤφειλε τὸ δικαστήριον νὰ ἀνυποβλήσῃ τὴν ὀρθὴν ὡς νόμιμον μέθοδον, ἣτις, ὅπως σκέπτεται τὸ δικαστήριον καὶ ὅπως ἐποίησε, συνίσταται εἰς τὴν ἀφαρῆσιν ἐκαστοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων (ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς καταβολὴν) κατὰ τὸν τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν χρόνον. πρῶτον ὑπὸ τὸν τόκον, τὰ ἐπέκεινα δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀντίθετος συμφωνία. Ν. 5. Π. (46 §) ὅποια ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀναφέρεται ὑποχρεῖται ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων κατὰ τὴν Ἐφετεῖον· τοῦτο δὲ καθ' ὅσον δὲν πρόκειται ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως καὶ ἀνταπαιτήσεων συναντωσῶν ἐαυτάς, ὅτε ἐφαρμοστέα ἡ ἐπὶ συμφηφισμοῦ ἀρχή, ὅτε ἡ ἀνταπαίτησις λογίζεται ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως καὶ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἀπορροφᾷ τοῦτο ἐξακολουθεῖ τοκίζόμενον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κεφαλαίου, κατὰ νόμον 5. 11, 12 (16. 2) Ν. 2. § 5 Κ. 14. 31), ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐξοφλήσεως χρέους δι' ἐκάστοτα εἰσπράξεων ἢ καταβολῶν, ὅπερ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ἐφετείου δοθείσης εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἀγωγῆς, ὅτι δι' αὐτῆς πρόκειται νὰ κηρυχθῇ ἐξοφλημένον τὸ χρέος τῆς Τραπεζῆς, δι' ὧν εἰσέπραξεν ἡ Τραπεζα εἰσδημάτων ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀναφερομένων κτημάτων τοῦ Φ. ἂν δὲ προστίθῃ διὰ συμφηφισμοῦ, ἥτοι συμφηφισμὸς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς μνησθείσης προηγουμένης φράσεως, δὲν ἔχει τὴν κυριολεκτικὴν νομικὴν σημασίαν, ἣν ἔχει προκειμένου περὶ συναντωσῶν ἀνταπαιτήσεων. Τούτων τεθέντων, ἐφ' ὅσον μὲν ἀπορρᾷ τὴν τοῦ χρέους ἐξακριβῶσιν, οὐδὲν προσεκλήθη τῷ ἀναιρεσιδόντι δικαίωμα ἐκ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως μὴ ἐξακριβώσεως τὸ χρέος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου, προδάντος εἰς τὴν τοῦ χρέους ἐξακριβῶσιν, δι' ὃ οὐδὲν παράπικρον προτείνει ὁ ἀναιρεσιδὸν οὗτος

προτείνει λόγον ἀναιρέσεως, τούτου πρὸς τοῦτο ὀφείλοντος ν' ἀκολου-
θήσῃ τὴν ὀρθὴν καὶ νόμιμον μέθοδον, τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν καὶ
καθ' ἣν οὐδόλως εἰσὶν ὑπολογιστέοι τόκοι, ὥς ὁ ἐκκαλῶν προτείνει
διὰ τῆς ἀναιρέσεως του καὶ τῶν προσθέτων λόγων περί τῆς μεταβο-
λῆς τῆς μεθοδοῦ, ἣν ἠκολούθησε τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐνῶ
ἡ ἐπιβλητὸς Τράπεζα δὲν ἐξεκάλεσε τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν καὶ
περί τῆς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐνῶ μόνος αὐτὸς ἤτο
ἐκκαλῶν, χειροτερεύσεως τῆς θέσεώς του, διότι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ὑπε-
λόγισε καὶ τόκους τῶν παρὰ τῆς Τραπεζῆς εἰσπραχθέντων εἰσδημιά-
των, οὕτω δὲ ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ τῆς Τραπεζῆς χρέους πολὺ ὀλιγώτε-
ρον ποσὸν ἀφ' ὅσον ἔδει νὰ ἀφαιρήσῃ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν τό-
κων καὶ ἀνεβίβασε τὸ πρὸς τὴν Τράπεζαν χρέος εἰς 10,000 δραχ.
ἤτοι ὀλιγώτερον τοῦ δῆθεν διὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ὀρισθέντος
ἥτοι 6 χιλιάδων, ὅλως μάταια ἀποβαίνουσι καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπορριπτέα.
Καὶ ἂν δὲ ἤθελε θεωρηθῇ χειροτερεύσασα ἡ θέσις του, μόνον κατὰ
τοῦτο ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως δι' ἣς τὸ δικαστήριον ἀποφαινέται ὅτι
ὕπολειπονται ὀφειλόμενα τὴν 31 Δεκεμ. 1872 εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τρα-
πεζαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος 10,825 καὶ 25/00 προκύπτει δεδικα-
σμένον κατ' αὐτοῦ περί τοσούτου ὀφειλομένου ποσοῦ παρ' αὐτοῦ εἰς
τὴν Τράπεζαν, ὡς πρὸς τοῦτο οὐδένα προτείνει λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 341 (1879). Ἐπειδὴ, διὰ τὸν τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἐπὶ τοῦ
ἀρχικοῦ, δι' ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς, προσδιορισθέντος τι-
μήματος τῶν διὰ δημοσίαν ἀνάγκην καταληφθέντων ὑπὸ τοῦ δημο-
σίου οἰκοπέδων τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσειόντων Σ. Σ., ἀπὸ
τῆς 10 Δεκεμβρ. 1837 μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλ. 1843
βασ. διατάγματος, λογιστέος καὶ ἐπιδικαστέος αὐτοῖς εἶναι καὶ τόκος,
οὔτε τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας τοῦ γενικοῦ ἀστικοῦ νόμου διατάξεις,
οὔτε τὰ ἐν τῷ προαναφερθέντι βασ. διατάγματι ἐσφαλμένους ἡρμη-
νεύσε καὶ ἐφήρμοσέ· διότι κατ' ἐκείνας Πανθ. (19. 1) 13 § 20
(22, 1) 18. Κώδ. (4. 49) δ. Βασ. (19. 8) ε' (23. 3), ιη'. Ἀρμ.
(γ. γ') 49, τόκος ἐπὶ τοῦ τιμήματος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς παραλαβῆς
τοῦ πράγματος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐὰν αὐτὸς διὰ συμβάσεως δὲν
ἀπηλλάγη τῆς πληρωμῆς τόκου, διὰ δὲ τοῦ βασ. διατάγματος ἀπὸ
31 Ἰουλ. 1843 δὲν ὠρίσθη ἵνα ἡ χορηγητέα διὰ τὰ καταληφθέντα
οἰκωτικά οἰκοπέδα ἀποζημιώσεις συνίσταται ἐκ μόνου τοῦ ἀρχικοῦ αὐ-
τῶν τιμήματος, ἀλλ' ἐξ ἐθνικῶν ἐν Τριπόλει διαθεσίμων οἰκοπέδων
ἰσῆς ἀξίας, δηλ. τῆς νομίμως ὀφειλομένης μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ
διατάγ. αὐτοῦ, ἥτις, καθὰ εἴρηται, ἀπαρτιστέα εἶναι ἐκ τε τοῦ ἀρχι-
κοῦ τιμήματος καὶ τοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταλήψεως (ἐκπογή-
σεως οὕσης ἀναγκαστικῆς) μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω βασ. δια-
τάγματος χρονικοῦ διαστήματος.

22. Ἐπὶ ὀφειλῆς χρηματικοῦ ποσοῦ, ἡ ἀποζημιώ-

σις διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον αὐτῆς ἐκτέλεσιν συνίσταται εἰς τὸν νομιμον τόκον, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ καὶ ἐν ταῖς περὶ ἐγγυήσεως καὶ ἐταιρίας ὠρισμένων, — Ὁ τόκος οὗτος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ὑπερμερίας τοῦ ὀφειλέτου, μὴ ὑποχρεουμένου τοῦ πιστωτοῦ ν' ἀποδείξῃ ζημίαν.

3 Τόκος ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, οἷον μισθωμάτων, διηνεκῶν ἢ προσκαίρων, ὀφείλεται 1) ἐὰν συμφωνηθῇ τοιοῦτος ἢ 2) ἐὰν ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς· κατ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις ταύτας μόνον ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων ἐπὶ ὁλόκληρον τοῦλάχιστον ἔτος ἢ ἐπὶ μίαν χρῆσιν ὡς πρὸς τὸ ὅημοσιον. — Ἡ περὶ πληρωμῆς τοιοῦτου τόκου συμφωνία πρέπει νὰ γίνηται, ἡ δὲ ἀγωγή νὰ ἐπιδίδεται μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἀνωτέρω ἔτους ἢ τῆς χρήσεως. — Τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΧΛ' νόμου περὶ ὑπερμερίας τοῦ δημοσίου, ἐφ' ὅσον τροποποιεῖται διὰ τοῦ παρόντος, καταργεῖται. — Ἐπὶ ταμειυτηρίων ἢ ἄλλων τοιούτων ἰδρυμάτων ἰσχύουσι τὰ διὰ τῶν καταστατικῶν αὐτῶν ὀρισθέντα. Ἐν τῇ ἐμπορίᾳ ὁ τόκος τοῦ τόκου ρυθμίζεται κατὰ τὰ εἰθισμένα.

ΑΠ. 128 (1889). — Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΚΞΕ' συνάγονται οἱ ἐξῆς ὅροι ὑπ' οὓς ἐπιτρέπεται ὁ ἀνατοκισμός. Αον) οἱ τόκοι καὶ αἱ πρόσοδοι νὰ καθυστερηθῶσιν ἐπὶ ὁλόκληρον ἔνιαυτον ἢ ἐπὶ μίαν χρῆσιν, τουτέστι πρὸς ἀνατοκισμόν πρέπει νὰ συμποσῶσιν τόκοι καὶ πρόσοδοι ὁλοκληροῦ ἔνιαυτοῦ ἢ χρήσεως· ἀλλ' οὐδὲν ἀρκεῖ ἡ παρέλευσις τοσούτου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας καταβολῆς, ἀλλ' ἀναγκαῖον καθ' ἅπαν τοῦτο τὸ διάστημα τὸ κεφαλαιον νὰ ἐξυκολουθῇ παράγον τόκους· ἐπομένως τόκοι μιᾶς ἐξαμηνίας οὐκ εἰσὶν ἀνατοκιστέοι ἀπλῶς λόγῳ τῆς παρελεύσεως καὶ ἐτέρων ἐξ μηνῶν ἀπράκτως, διότι ὁ νόμος αἰεὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος ὑποτίθει τόκους παραγομένους καθ' ἅπαντα τὸν ἔνιαυτον (Démol. XXIV ἀρθ. 652)· δὲν ἀντίκειται δέ, ἀλλὰ τοῦναντίον συνάδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, τιθέντος ὡς ἐλάχιστον ὅριον τὸ διάστημα τοῦ ἔνιαυτοῦ, νὰ χωρῇ ὁ ἀνατοκισμός κατὰ διαστήματα μείζον τοῦ ἔτους, ὅτε καὶ οἱ τοῦ παρελθόντος πλέον τοῦ ἔτους κλάσματα τόκοι προστίθενται πρὸς ἀνατοκισμόν, καθ' ὃ λογίζεται

ἀρχομένη νέα περίοδος (Démol. ἀριθ. 653, Aubry et Rau, σελ. 110) (Βον) μήνυσις ἢ ἐπιταγή πρὸς πληρωμὴν δὲν ἀρκεῖ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ, εἴτε εἰδικὴ συμφωνία περὶ ἀνατοκισμοῦ τῶν ληξιπροθισμῶν τόκων καὶ προσόδων, ἢ ἀγωγή περιέχουσα εἰδικὴν αἰτήσιν περὶ τόκων τῶν τόκων (Βον) ἢ συνομολογία πρέπει νὰ καταρτισθῇ, ἢ ἡ ἀγωγή νὰ ἐπιθεθῇ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους ἢ τῆς χρήσεως. ὅσα ἀποκλείεται πᾶσα ἀὲς τῶν προτέρων συνομολογία, ὅτι καθ' ἑκαστον ἑναυτὸν ὁ τόκος θέλει συγκεφαλαιωθῆαι καὶ φέρεῖ τόκους, οὕτε ὁ δικαστὴς δύναται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ν' ἀπαγγεῖλῃ ὑποχρέωσιν ἐκ ἀπροσιμίων καὶ εἰς τόκους τῶν παραχρησμένων τόκων ἀνὰ πᾶν ἔτος καθυστερήσεως (Démol. XXIV ἀριθ. 631 Aubry et Rau § 308). Ἐπὶ δὲ συμφωνίας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ Νομοῦ ἐγκύριος καταρτισθείσης, περὶ ἀνατοκισμοῦ τῶν μελλόντων τόκων, ὅταν ὁ ἀνατοκισμὸς δὲν ἤρξατο εἰσέτι, αὗτος ὑποβληθήσεται εἰς τοὺς ὅρους τοῦ ἰσχύοντος, καθ' ὃν χρόνον οἱ τόκοι αἰλήξαν καὶ κατέστησαν ἀνατοκιστέοι, νόμου, διότι ἡ τοιαύτη συμφωνία ἀποτελεῖ προκαταρκτικὴν δικαιοπραξίαν περὶ συναφίησόμενου δανείου (factum de nubio dando), τοῦτέστιν οἱ τόκοι, ἀφ' οὗ παραχθῶσι, νὰ κρατηθῶσιν ὡς δάνειον ἔντοκον, ὥστε ὁ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀτελειοποιήσεως τῆς τοιαύτης νομικῆς τρέψεως τοῦ δανείου ἰσχύον νόμος ρυθμίζει αὐτήν. Τοῦτ' αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ διηνεκοῦς ἀνατοκισμοῦ, καθ' ὃν ὁ μὲν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀρχαιότερου νόμου ἐπὶ τινος περιόδου πραγματοποιηθεὶς ἀνατοκισμὸς ἰσχύρος ἐστίν, οἱ παρ' ἐβητόμενοι ὅμως μετὰ τὸν νέον νόμον τόκοι τόκων ὑποβάλλονται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις αὐτοῦ.

ΑΠ 101 (1901). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΚΞΘ' τοῦ 1882, ὁρίζον ὅτι δὲν ὀφείλονται τόκοι καὶ ἐπὶ μισθωμάτων, εἰς δὲν ἐπὶ τρέχουσιν οἱ ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ ὅροι, ἔχει προδήλως τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν μισθωμάτων ὅτινα κατέστησαν μετὰ τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ απαιτητά, καίπερ συνομολογηθείσης τῆς περὶ τόκου τῶν μισθωμάτων συμβάσεως πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετέριον δεχθέν, ὅτι ἡ συμφωνία περὶ τόκου τῶν καθυστερουμένων μισθωμάτων δὲν ἐγένετο μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως καὶ ἐπιδικάσαν τόκους αὐτῶν μόνον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, δυνάμει τοῦ ἀρθρου τρίτου τοῦ μνημονευθέντος νόμου, ὁρθῶς ἠμῆνευσε καὶ ἐφήρμοσεν αὐτό, ὅπερ σαφῶς ἐρίκει, ὅτι τόκοι καὶ ἐπὶ μισθωμάτων ὀφείλονται τότε μόνον, ὅταν μετὰ τὴν ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος καθυστέρησιν τῶν συμφωνηθῇ ἢ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς καὶ ἀρχονταὶ ἀπὸ τῆς συμφωνίας ἢ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, πρόδηλος δ' ἐστίν ἡ ἐννοία αὕτη τοῦ νόμου περὶ τοῦ πότε καὶ ἐκ τίνος χρονικοῦ σημείου ὀφείλονται τόκοι δυνάμει συμφωνίας ἢ δυνάμει ἀγωγῆς καὶ ἐντελῶς ἀπηρκετο ἢ ἐκδοχῇ ὅτι τόκοι ὀφείλονται ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως

ἐὰν ἡ ἀγωγή ἡγέρθη μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀπὸ ταύτης, διότι ἂν αὕτη ἦτο ἡ ἔννοιά του, δὲν θ' ἀπῆται τὴν ρηθείσαν συμφωνίαν πρὸς ἐπιδίκασιν τόκων ἀπὸ ταύτης, ἀλλὰ θὰ ἤρκειτο εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους.

Ἐπειδὴ, ἀνίσχυρου οὐσῆς τῆς συμφωνίας περὶ τοῦ τοκοφόρου τῶν μισθωμάτων ἀπὸ τῆς καθυστέρησώς των, ὡς μὴ γενομένης καθ' ἡ δέχεται τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μετὰ παρέλευσιν ὁλοκλήρου ἔτους ἀπὸ τῆς καθυστέρησώς, ἐπιτεταί, ὅτι ἀνίσχυρος ἦτο καὶ ὡς πρὸς τὸ ὀρισθὲν δι' αὐτῆς ποσῶν τοῦ τόκου καὶ ἐπομένως ὀρθῶς ἐπιδικάσθη τῷ ἀναισεσείοντι τόκος δ' αὖ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, συμφώνως τῷ ἀρθρ. 1 τοῦ ΚΣΕ' Νόμου.

Ἐπειδὴ, πρόχειμένου περὶ τόκου μισθωμάτων, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ΚΣΕ' Νόμου, ἀλλὰ τὸ εἰδικῶς περὶ αὐτοῦ προνοῦν ἀρ. 3 αὐτοῦ.

ΑΠ. 102(1901). Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν πρωτοδ., δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφασέως του ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται τόκος ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως τῶν ὀφειλομένων μισθωμάτων, δυνάμει συμφωνίας περιμισθώσεως τοῦ ἔτους 1887 καὶ ὅτι ἡ συμφωνία αὕτη περὶ τῶν καθυστέρουμένων μισθωμάτων ἀνίσχυρος ἐστὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ΚΣΕ' Νόμου τοῦ 1882, διότι δὲν ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπὶ ἐν ὁλοκλήρῳ ἔτος καθυστέρησίν των, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσθέρμασε τὸ ρηθὲν ἀρθρον, ὅπερ σαφῶς ὀρίζει ὅτι τόκος καὶ ἐπὶ μισθωμάτων ὀφείλεται τότε μόνον, ὅταν μετὰ τὴν ἐπὶ ἐν ὁλοκλήρῳ ἔτος καθυστέρησίν των συμφωνηθῇ ἡ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς καὶ ἀρχεται ἀπὸ τῆς συμφωνίας ἢ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, πρόδηλος δ' ἐστὶν ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ νόμου ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ περὶ τοῦ πότε καὶ ἐκ ποίου χρονικοῦ σημείου ὀφείλονται τόκοι, δυνάμει συμφωνίας ἢ δυνάμει τῆς ἐγερθείσης ἀγωγῆς καὶ ἐντελῶς ἀπτήρικτος εἶναι ἡ ἀγωγή ὅτι τόκος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως, ἐὰν ἡ ἀγωγή ἡγέρθη μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀπὸ ταύτης, διότι ἂν αὕτη ἦτο ἡ ἔννοιά του, δὲν θ' ἀπῆται τὴν ρηθείσαν συμφωνίαν πρὸς ἐπιδίκασιν τόκων ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως, ἀλλὰ θὰ ἤρκειτο εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους.

ΑΠ. 328 (1901). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ΚΣΕ' Νόμου τοῦ 1882, καταργήσαντος τὸ ἐδάφιον 2' τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ΧΛ' Νόμου τοῦ 1877, καθ' ὃ ἡ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπιταγὴ καθίσταται τὸ Δημόσιον ὑπερήμερον ὡς πρὸς τοὺς τόκους τῶν τόκων, ἐπὶ ὁλοκλήρῳ χρόνῳ καθυστέρησεν ἡ καταβολὴ τοῦ ἐν τῇ ἀρχικῇ ἐπιταγῇ ὀριζομένου ποσοῦ, ἢ υποχρέωσις τοῦ Δημοσίου εἰς τόκους τῶν τόκων δὲν ἀρχεται, εἰμὴ ἐὰν συμφωνηθῇ τριαύτη, ἢ ἐὰν ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς ἐγείρομένης πάντοτε μετὰ τὴν λήξιν τῆς χρήσεως, αὐτῆς πλέον, δυνάμει ἀπλῆς ἐπιταγῆς, ὡς τὸ πρόθεν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἄνω καταργηθείσης διατάξεως τοῦ ΧΛ' Νόμου τοῦ 1877. Τοῦτου

έντος, τὸ ἐρετεῖον δεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ ἡ πρὸς τὰ Δημόσια μετὰ τὴν μίαν ὁλόκληρον χρῆσιν κοινοποιή-
θεῖσα, ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐπιταγῇ, γενομένη
πρὸς τῆς ἰσχύος τοῦ ΚΘΕ' Νόμου, κατέστησεν αὐτὸ ὑπερήμερον ὡς
πρὸς τοὺς πόλους τῶν τόκων τοῦ ἐν τῇ ἐπιταγῇ ποσοῦ καὶ διὰ τὸν
μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὀρθέντος νόμου χρόνον ἀπεριόριστως, ψευδῶς ἡρ-
μήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμασε τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ Νόμου τούτου, ἡ δὲ
παραβλάσις αὕτη ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-
σεως κατὰ τὸν περὶ τούτου βασιμῶν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον.

ΑΠ. 260 (1901), 'Επειδὴ διὰ τῶν Νόμων ΣΖΕ' τοῦ 1855 (ἀρ-
θρα 2-4) καὶ ΠΑΣ' τοῦ 1881 (ἀρθρ. 1, 11 καὶ ἐπ.), ἐπετραπῇ ἡ
ἀνανέωσις τῶν πρὸς τὰ Δημόσια ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων,
λορηγηθεῖσων νέων πρὸς πληρωμὴν προθεσμίων καὶ διαταχθείσης τῆς
ἐκτέλεσεως ὁμολογιῶν διὰ τὰς κατ' ἀνανέωσιν ὁδοὺς ἐντεῦθεν σαφῶς
ἔρεται ὅτι διὰ τῶν διατάξεων τούτων καὶ τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν
ἐκτέλεσεως τῶν ὁμολογιῶν δὲν ἐσκοπήθη ἀπλῶς ἡ δημιουργία νέου τίτ-
λου διὰ τὴν πρὸς τὰ Δημόσια ὀφειλὴν τοῦ τιμήματος, ἀλλὰ καὶ ἡ
ἀναγνώρισις τῆς ἀποτελούσης τὴν αἰτίαν τῆς ὀφειλῆς ταύτης καὶ τὸν
ἀντιστοιχοῦν τοῦ συναλλάγματος τῆς πωληθείσης ὅρον ὑποχρεώσεως
τοῦ Δημοσίου πρὸς παραδόσιν τῶν προικοδοτηθέντων κτημάτων.
'Αλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀριζομένων ἐν ἀρθροῖς 6, 8 καὶ 9 τοῦ εἰρημένου
ΣΖΕ' Νόμου, 2 τοῦ ΧΚΗ' τοῦ 1861 Νόμου, 3 καὶ 1 τοῦ ΡΚΑ' τοῦ
1865 Νόμου, ἐν σχέσει πρὸς τὸ δικαίωμα τῶν προικοδοτηθέντων, ὅπως
παρατηρήσῃ τὰ λόγῳ προικοδοτήσεως παρ' αὐτῶν ληφθέντα ἐθνικὰ
κιμήματα, τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐκδοσιν τῶν τῆς προικοκτησίας ἐγ-
γραφῶν καὶ τὸν κανονισμόν τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν δι' ἀναθεω-
ρήσεως τῆς καταμετρούσεως τῶν κτημάτων ἤθελεν ἐξευρεθῇ ἑλλεί-
πουσα ἢ πλεονάζουσα ἑκτάσις, κατάδηλος γίνεταί ἡ πρόθεσις τοῦ νο-
μοθέτου, ὅπως διὰ τῶν νόμων τούτων ἀναγνώριση οὐχὶ ἀπλῶς τὴν
ὑπαρξίν τῶν ἀγοραστῶν, μὴ ἀφισταμένων τῆς παραχωρήσεως πρὸς
πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, ἀλλὰ τὰς ἐκατέρωθεν ἐπικειμένους ἐκ
τοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεις, εἰς μὲν τοὺς ἀγοραστας πρὸς πλη-
ρωμὴν τοῦ τιμήματος, εἰς δὲ τὰ Δημόσια πρὸς παραχώρησιν τῶν
κτημάτων. Συμφώνως ἄρα τοῖς εἰρημένοις ἀποσηναμένη ἡ προσβαλ-
λουμένη ἀπόφασις καὶ δεχθεῖσα προσέτι, ὅτι ἐξεδύθησαν ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου ἐν ἔτεσι 1855 καὶ 1881 ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀ-
ναιρεσιβλήτου καὶ αὐτοῦ τούτου πρὸς τὰ Δημόσια ὁμολογία: διὰ τὰς
κατ' ἀνανέωσιν ὁδοὺς τοῦ παραχωρηθέντος, λόγῳ προικοκτησίας,
κτηματος, ὁρθῶς ἀπέριψε τὴν περὶ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς τῆς
πρὸς παραδόσιν αὐτοῦ ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου ἐνστάσιν, λόγῳ
τῆς πελθοῦσης διὰ τῶν εἰρημένων ἀναγνώρισεων διακοπῆς τῆς πα-
ραχωρῆς (N. 7 § 5 Κώδ. 7.39, N. 5 Κώδ. 8.40).

Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 9 τοῦ ΣΖΕ' τοῦ 1855 Νόμου καὶ 4 τοῦ ΡΚΑ'
τοῦ 1865, ὀρίζονται ὅτι, ἐὰν δι' ἀναθεωρήσεως τῆς καταμετρούσεως

τῶν προικοδοτηθέντων κτημάτων ἤθελε προκύψει ἔλλειμμα ἢ πλεονασμα περὶ τὴν ἔκτασιν, γίνεται ἀνάλογος μείωσις ἢ αὐξήσις τοῦ τιμήματος, ἐκτός ἂν τὸ πλεονασμα ἤθελεν ὑπερβαίνει ὁρισμένην ἀναλογίαν, ὅτε ἡ τυχούσα ὑπέρβασις παραμένει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, ἀσπορῶσιν, ὡς ἐξ αὐτῶν ὁκλῶν γίνεται, εἰς τὰς λόγῳ προικοδοτήσεως πωλήσεις ἐθνικῶν κτημάτων, ἐν αἷς τὸ τίμημα διορίζεται κατὰ μέτρον, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς καθ' ὅρια καὶ μιᾷ τιμῇ, ἐνῶ ἐπὶ τοῖς προκειμένου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὡς ἀποδεικνυμένη ἐκ τῶν προσπαθέντων ἐγγράφων, ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγρῶς ἐξεπενήθη ἐπὶ δημοπρασίας καθ' ὁρισμένα ὅρια ἀθρόως καὶ μιᾷ τιμῇ, οὐδεμιᾷ δὲ διατάξεως τῶν περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν καὶ κογενεῶν καὶ τῶν περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν φυακτῶν κτημάτων νόμων προκυπτούσης ἀπαγορεύσεως τῆς καθ' ὅρια ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πωλήσεως τῶν δεκτικῶν διαιρέσεως κτημάτων, εἰς ὧν τὴν ἐκποίησιν ἤθελε προῆλθῃ, κατὰ τοὺς νόμους ταύτους, τοῦναντίον δὲ ἐνδείκνυται ἐκ τοῦ συνδουασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 2' τοῦ περὶ προικοδοτήσεως Διατάγματος τῆς 13 Νοεμβρίου 1836 πρὸς τὸ ἀρθρον 6 τοῦ περὶ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν Διατάγματος, ὁρῶνς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν ὅτι ἡ προκειμένη εἰς τὸν δικαιοπαρόχον τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, λόγω προικοκτησίας ἐπὶ δημοπρασίας ἐκποιήσις τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγρῶς, γενομένη καθ' ὅρια καὶ μιᾷ τιμῇ, ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν περὶ ἀγοραπωλησίας διατάξεων τοῦ κοινού δικαίου, καθ' ἃς ὁ πωλητής ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνεργεῖ κατὰ τὰ ὑποδειχθέντα ὅρια πρὸς παράδοσιν ὁλοκλήρου τῆς ἐν αὐτοῖς περιεχομένης ἐκτάσεως, καὶ ἂν αὕτη ἀποδεικνύηται μείζων τῆς ὁρισθείσης, χωρὶς νὰ ἔχη διὰ τοῦτο δικαίωμα εἰς αὐξήσιν τοῦ ἀνταλλάγματος (N. 45 Πανδ. 21. 2 Βασίλ. 10'. 1α' 42' Ἀρμενεπ. 1' γ' 74 αὐτοῖς γὰρ ὅροις πλέον ἐπίστευσας εἶπερ τῇ ποσότητι).

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ παραδῶσῃ τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ τὸ μὴπω παραδοθέν μέρος τοῦ πωληθέντος κτήματος, μόνον δὲ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελεν ἀνελθῇ τὴν παράδοσιν, ὑπεχρέωσε τὸ αὐτὸ Δημόσιον νὰ καταβάλῃ καὶ εἰς χρήματα ἀξίαν του, συμφώνως ἀρθρῳ 881 Πολ. Δικ., καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεταβάλλεται ἡ καταδίκη εἰς χρηματικὴν διὰ τῆς ἀνευ περιορισμοῦ τινος ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τοῦ αποτελουμένου τὸ ἀντικείμενον τῆς καταψήφισεως ἀκινήτου. Ἀφοῦ δὲ, κατὰ τοὺς Νόμους 3 § 1, 13 § 13 καὶ 18 Πανδ. (19.1), 13, 16 Κῶδ. 4 13. 4 § 1, 38 § 8 καὶ 15 Πανδ. (22. 1), 7 πρ. Πανδ. (18.6), ἡ πωλὴς τῆς εἶναι ὑπόχρεως νὰ παραδῶσῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ καὶ ἐκείνων ἐτι, οὓς ἀμελήσας παρέλειψε νὰ συλλέξῃ (N. 21 Πανδ. 18. 4), ἔπεται ὅτι ἡ παροχὴ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ διαφέρον τοῦ αγοραστοῦ διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν εἰς τὸ ἀπλοῦν ὑποχρέωσιν τοῦ πωλητοῦ καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῇ.

ή διάταξις 1 του Κώδ. (7.47), ότι τὸ διαφέρειν δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὴν ποσότητα τοῦ διπλασίου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετέριον, δεξιχόμενον ἐπὶ τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1846 ἐφέσεως τοῦ ἐξεκλήσεως τὰς πρωτοδικούς ἀποφάσεις, ἐφ' ὅσον ἐν γένει ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ συντασσόμενα ἄρθρα 769, 517 καὶ 180 Πολ. Δικ. ἔκρινεν, ὅτι, πλὴν τοῦ ἐν τῇ ἐφέσει λόγου, ὅτι κακῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν, ἡδυνάντο κατὰ τὴν συζητήσιν διὰ τῶν προτάσεων τοῦ Δημοσίου νὰ προστεθῶσι καὶ ἑτέροι λόγοι τείνοντες εἰς παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως καὶ ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΓΞΕ' τοῦ 1882 Νόμου, ἐπιτρέψαν ὑπὸ τοῦτ' ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενης ὁρους τὸν τόκον ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, ἀπέκλεισε προδήλως αὐτὸν ἐπὶ ἐτέρων τοῦ ὀφειλομένου ἢ προϋποτιθεμένου κεφαλαίου ἀποδόσεων, ἀλλὰ προσδοὶ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐννοοῦνται μόναι αἱ χρηματικαί, οὐ γὰρ καὶ οἱ φυσικοὶ καρποὶ τοῦ πραγματος. Ἀποφηνανμένη ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ὀφείλει ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τόκους ἐπὶ τῶν ἐπιδικασθέντων ἀπὸ τοῦ 1838 μέχρι τοῦ 1882 φυσικῶν καρπῶν τοῦ μὴ παραδοθέντος μέρους τοῦ κτήματος συνεισφορῶσθαι πρὸς τὸν νόμον. Καὶ ἐπέδixασε μὲν ἡ εἰρημένη ἀπόφασις τὴν χρηματικὴν τῶν καρπῶν ἀποτίμησιν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀρχικὴν ὀφειλὴν, ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς ἀποδόσεως τῶν καρπῶν κατὰ ἄρθρα 852 καὶ 853 Πολ. Δικ., ὥστε μόνον ἐφ' ἧς διὰ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐγένετο ἡ ἀποτίμησις ἐτρέπη ἡ ὀφειλὴ τῶν καρπῶν εἰς χρηματικὴν καὶ δεκτικὴν τόκων κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τοῦ ἰσαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΧΔ' τοῦ 1877 νόμου, ὑπερ δὲν ἀπέκλεισε διὰ τὸ μέλλον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὔτε ὑποβάλλεται περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 106 (1900). Ἐπειδὴ ὁρθῶς μὲν ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ τόκος τῆς ἀποδοτέας προικὸς ἄρχεται ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου καὶ οὐχὶ ἀμέσως μετ' αὐτὴν, ὡς ἐσφαλμένος ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσίβλητος, διότι ἡ περὶ τούτου διάταξις τῶν Βασιλικῶν ΚΘ' α' 119, ἡ μνημονευομένη καὶ παρὰ τοῦ Ἀρμεν. δὲν κατηγορήθη ὑπὸ νεωτέρας τινος διατάξεως, οὐχὶ ὁρθῶς ὅμως ὥρισε τὸ ποσὸν τοῦ τόκου εἰς 4 ο/ο, καθ' ἃ διστασσον οἱ ρωμαϊκοὶ καὶ βυζαντινοὶ νόμοι, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νεωτέρου ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 γενικῶς καὶ ἀνεπαισθηστέρως ἔκφραζομένου νόμου, οὐ μόνον ὁ τῆς ὑπερμερίας, ἀλλὰ καὶ ὁ νομῆμος ὁ ἀνευ ὑπερμερίας ὡς ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλομένου τόκος, ὁποῖος καὶ ὁ τῆς ἀποδοτέας προικὸς, ὁρίζεται ἐπὶ παντός πολιτικῷ γένει εἰς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως· κατὰ τὸ μέρος ἄρα τοῦτο εἶναι δεκτὴ ἡ εἰς τὸ κεφάλαιον μόνον τῆς τελευταίας τῶν ἐκκλησασμένων ἀποφάσεων τὸ εἰς τὸν τόκον ἀναφερόμενον, περιορίζουσα καὶ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη καὶ μὴ οὕσα, ἐνεκα

τούτου, ἀπαράδεκτος, συνοπτικῆς οὐσῆς τῆς ὑποθέσεως, ἀντίφασις τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ὁρισθῇ τόκος 8 ο)ο ἀπὸ τὸν χρόνον ὃν ὥρισεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 136 (1900). Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσέοντες διὰ τῶν ἐνὸπιον τοῦ ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀπέκρουσαν τὴν περὶ τόκου 36 τοῖς ο)ο ἐτησίως σύμβασιν, ὡς ἀντικειμένην εἰς ἔθιμον ἐν Θεσσαλίᾳ καθιερωμένον ἀπὸ τῆς μακροχρόνιου τουρκικῆς κατοχῆς, καθ' ὃ πρὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ τόκου ἐστὶ 12 ο)ο ἐτησίως καὶ πάντα καθ' ὅπερ βάσιν αὐτοῦ συμφωνία ἀπηγορευμένη καὶ ἄκυρος ἐστίν, τούτεστι προέτειναν ἔθιμον, ὅπερ, δυνάμει τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τοῦ Νόμου ΠΜ' τῆς 19ης Μαρτίου 1882 εἰσαχθέντος Β. Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 κατισχύον τοῦ βυζαντινοῦ νόμου κατήγγισεν αὐ μόνον τοὺς περὶ τόκου ἑρισμούς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν διατάξιν Βασιλ. 67 (ΙΑ' α') σγῶλιον: εὐδυναταί τις πακτεύειν κόντρα κωνσουετούντινι, εἰς ἣν, ὅσαν ἀφορᾷ τὴν περὶ τόκου σύμβασιν ἀντίκειται τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐθίμου. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον ἀπαρρίψαν τὴν πρότασιν τοῦ ἀνωτέρω ἐθίμου, ὡς μὴ ἀσκούσαν ἐπιρρῶν τινά, ἐνεκα τῆς ρητῆς ἐναντίας αὐτοῦ συμφωνίας περὶ τόκου 36 ο)ο ἐτησίως, κατὰ τὴν εἰρημένην διατάξιν νόμος 67 Βασιλ. (ΙΑ' α') σγῶλιον, ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὸ εἰρημένον Β. Διατάγμα τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1835, καθ' ὃ τὰ ἔθιμα, ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφασεῖς δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερισχύουσι τοῦ Βυζαντινοῦ Νόμου, ὅπου ἐπεκράτησαν, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἀγόρευσις εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δημ. Τσιδανοπούλου.

«Πρόκειται περὶ συμφωνηθέντος τόκου πρὸς 36 ο)ο. Ὁ τόκος οὗτος ἐν μέσαις Ἀθήναις ἀνῆλθε μέχρι τῶν 60 ο)ο κατ' ἔτος. Πρὸ δύο μηνῶν με ἐβεβαίωσεν ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὅτι ἐνεγράφη προσημείωσις καὶ ἡγέρθη ἀγωγή περὶ πληρωμῆς τόκου πρὸς 60 ο)ο.

Ὡρθῶς ἐχαρακτηρίσθη τὸ ζήτημα τοῦ κανονισμοῦ τοῦ τόκου οὐχ ἁπλῶς νομικόν, ἀλλὰ καὶ πρώτιστα κοινωνικόν. Ἡ ἐγχώρια νομολογία, σπηριχθεῖσα καὶ εἰς τὸ νομικόν καὶ τὸ οἰκονομολογικόν κῶρος ἐξόχων παρ' ἡμῖν συγγραφέων, περιέβαλε διὰ τοῦ κύρους τῆς τῆν οἰκονομολογικὴν θεωρίαν, καθ' ἣν τὴν κατὰ συμφωνίαν τόκον, ὅς καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων τὴν τιμὴν πρέπει νὰ κανονίσῃ ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως. Ἡ ἐλευθερία αὕτη, μὴ γνωρίζουσα οὐδένα ἐκ τοῦ νόμου περιορισμόν, οὐδένα φραγμὸν πλεονεξίας, ὁπομένον ἦτο νὰ ἐπενέγκῃ μεγάλας οἰκονομικὰς συμφορὰς διὰ τὴν ἐκλείψιν κεφαλαίων καὶ ἀποχώσεως ἐν τῷ τόπῳ ἀσφαλείας. Ἡ μικρὰ δὲ τάξις καὶ ἰδίως ἡ γεωργικὴ παραγωγή, προοδεύουσα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, εἶχεν ἀνάγκην μεγαλειτέρων κεφαλαίων, μὴ δυναμένη ἑα εὖ προμηθευθῇ ταῦτα, δι' ἑλλείψιν ἐγγυήσεων, παρ' ἰδρυμένων Τραπεζῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὴν τοκογλυφίαν.

«Τὰ κοινωνικὰ ζητήματα δὲν λύονται ἀπολύτως διὰ θεωριῶν τῆς

οικονομικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ ἰδιαίτεραι περιστάσεις τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Ἐν ἔθνει, ἐν ᾧ ἡ κοινωνία ἀνευ ἀποχρώσεως ἡθικότητος καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως κλυδωνίζεται, ὡς τὰ εὐθραυστα σκάφη ἀνευ πηδαλίου καὶ πυξίδος εἰς τὸ πέλαγος τοῦ πολυκυμάντου τούτου βίου, ἐν ἔθνει ἐπτεροημένῳ κεφαλαιῶν καὶ ἀσφαλείας, ἐν ᾧ τὸ μέγα πλήθος ἄμοιρον ἐκπαιδεύσεως καὶ κυλινδούμενον εἰς τὸν βόρβορον τῆς πλάνης καὶ τῶν προλήψεων καὶ νυχθημερὸν κατατροχόμενον πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, καθίσταται πρόχειρον καὶ εὐτελὲς ὄργανον τῆς ἀπληστίας τῶν ὀλίγων, ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀπεριορίστου τοῦ τόκου ἐν ταῖς συμβάσεσιν, ἐκ σθεασμοῦ μόνον πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν, καθ' ἣν καὶ ἐπὶ νομίσματος, ὡς ἑξομοιουμένου πρὸς ἐμπόρευμα, πρέπει νὰ ἐφαρμύξῃται ὁ νόμος τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζητήσεως, ὡς πρὸς τὸν κανονισμόν τοῦ τόκου, ἡ καθιέρωσις, λέγω, τοιαύτης ἀρχῆς ἐπὶ τόσων σπουδαίου κοινωνικοῦ ζητήματος, ἀντὶ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπ' αὐτῆς σκοποῦ, ἐκτίθῃσι τὴν κοινωνίαν εἰς πραγματικὸν κίνδυνον, ὡς ἀπέδειξαν αἱ μέχρι τοῦδε τοκογλυφικαὶ παρ' ἡμῖν συμβάσεις, διότι τὸ μὲν ἰδιοτελὲς ἐξέπεσεν εἰς πλεονεξίαν καὶ αἰσχροκέρδειαν, τὸ δὲ φιλόπλουτον εἰς πνεῦμα καταχρήσεως ἢ διαρπαγῆς δι' ὑπερόγκου τόκου. Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα παρέσχε μεγάλας ὑποστηρίξεις τῇ γεωργίᾳ καὶ ὀλονέν παρέχει, ἀλλ' ὀφείλει αὕτη νὰ ἐπαρῇ καὶ εἰς τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας τὰς ἀνάγκας, δὲν δύναται δὲ μεθ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν τῆς διοικήσεως νὰ ἐξοντώσῃ τὴν λυμαινομένην τὴν χώραν τοκογλυφίαν. Ὁ οικονομικὸς δὲ βλος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἡ ἐν γένει οικονομικὴ δυσπραγία ἐν Ἑλλάδι κατέστησαν ἀναπόδραστον τὴν ἀνάγκην νὰ ληφθῇ νομοθετικὸν μέτρον, νὰ τεθῇ δηλαδὴ φραγμὸς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόκου κατὰ τὴν συμφωνίαν, πρὶν ἢ διὰ τῶν ἄστικῶν νόμων ρυθμισθῶσιν αἱ περὶ τόκου ἐννομοὶ σχέσεις κατὰ τρόπον σταθερόν.

Δυστυχῶς τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν ἐπεψηφίσθη, καὶ ἡ σήμερον ἐκτυλισσομένη δίκη συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ κατεπεύγοντος τοιοῦτου μέτρου, ὅπως ἡ καταθλιδομένη ὑπὸ τῆς τοκογλυφίας κοινωνία καὶ ἰδίως ἡ μικρὰ τάξις δυναθῇ νὰ σωθῇ ἀπὸ βεβαίου κινδύνου πλήρους οικονομικῆς καταστροφῆς.

Ἐκαὶ ἐν Γερμανίᾳ ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ τεθῶσι περιορισμοὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόκου, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ, διότι ἔκριναν ὅτι ἡ σύμβασις περὶ ὑπερόγκου τόκου στηρίζεται εἰς ἀθέμιτον αἰτίαν, προκύπτουσαν ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως ἀπλήστου δανειστοῦ, ἐκμεταλλουμένου τὰς βιωτικὰς περιστάσεις ἢ ἐν γένει τὴν ἀμχανίαν ἢ τὴν ἔνδειαν τῶν δανειζομένων. Καὶ παρ' ἡμῖν δικαστήριά τινα ἀπαγορεύοντα ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀστικῷ Νόμῳ ἐλλείψεως διατάξεων, περιορίζουσιν τὸ ποσὸν τοῦ συμβατικοῦ τόκου καὶ τῆς αἰσχροκέρδειας τῶν δανειστῶν καὶ βλέποντα ὅτι φθάνουσιν εἰς ἀδικίαν διὰ τῆς

ἐκδόσεως ἀποφάσεων ἀναγνωρίζουσιν τόκον πρὸς 36 ο/ο κατ' ἔτος, ἠναγκάσθησαν ν' ἀπορρίψωσι τὴν περὶ συναισθημένην τοιοῦτων τόκων ἀγωγὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ περὶ ὑπερόγκου τόκου συμφωνία εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς ὑποθέτουσα, κατὰ νομικὴν πρόληψιν, μὴ ἐλευθερίαν ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ἐνέργειαν καὶ δόλον ἢ ἀπάτην ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ. Ἐξ οὗ ἐπεταὶ ὅτι ἡ συμφωνία αὕτη προσβάλλει τὰ χρησιμὰ ἤθη καὶ δὲν ἔχει ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ἰσχύν.

«Τοιαῦται ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 6675 τοῦ 1892, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1648 τοῦ 1892 τοῦ Ἐρείου Ἀθηνῶν καὶ ἄλλαι, πλείστα: ὁμοῦς ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ πάντων τῶν δικαστηρίων ἀντίθετοι, καὶ τελευταία ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 148 τοῦ 1896, καθ' ἣν οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει κηρύττων ἄκυρον ἢ ἀντικειμένην εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν τὴν συμφωνίαν ὡς πρὸς τὸ ποσοστὸν τῶν τόκων πρὸς 20 τοῖς ο/ο ἐτησίως.

«Δὲν κατωρθώθη εἰσέτι ἡ αὐτόνομος, ἡ βασιλευσμένη καὶ ἐλευθερία Ἑλλάς νὰ ἐπισφραγίσῃ δι' ἰδίου Κώδικος τὴν ἰδίαν αὐτονομίαν καὶ πληρώσῃ οὕτω μίαν τῶν διακαστέρων εὐγῶν καὶ ἐλπίδων τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς, παύσῃ δ' οὕτω ἡ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἔνωσιν τῶν Ἰονίων Νήσων ὀρισταμένη διαιρέσει ἐν τῇ πολιτικῇ νομοθεσίᾳ, οὗτοι δὲ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἀποτελεῖ δυστυχῶς ἐτι τὴν σήμερον κατ' οὐσίαν τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον ἐν Ἑλλάδι, αἱ περὶ τόκου ὁμοῦς περιοριστικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἐθεωρήθησαν ὡς μὴ ἰσχύουσιν παρ' ἡμῶν. Κατὰ τὸ Διάταγμα τοῦ 1835 ἰσχύουσιν οἱ ἐν τῇ Ἐξάβιβλῳ περιλαμβανοὶ νόμοι τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἐν ταύτῃ δὲ περιελήφθη μόνον ἡ διάταξις Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, δι' ἧς ἀπηγορεύθη, ἐν γένει ὁ τόκος, ὡς ἀντικείμενος εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐν τῷ Ἀρμενοπ. δὲ δὲν περιελήφθη ἡ διάταξις Λέοντος τοῦ Σοφροῦ τοῦ Βασιλείου, δι' ἧς οὗτος κατήργησε τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ τόκου, καὶ ἐπανάφερε κατὰ τὸ καίμενον τῆς Νεαρᾶς τοῦ προαιρετικοῦς τόκου. Ὁ Ἀρείος Πάγος ἔκρινε διὰ μακρᾶς σειράς ἀποφάσεων, ὅτι οἱ ὅρισμοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Νομοῦ περὶ τῶν αποτελεσμάτων τῆς συναισθημένης παρανόμων τόκου συγκατηρήθησαν μεθ' ἀπάσης τῆς τοῦ τόκου νομοθεσίας ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, περιελήφθησαν δὲ εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου ὡς στοιχεῖα τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τῆς προκείμενης νομοθεσίας καὶ οὐχὶ ὡς ἐν ἰσχυρῷ ὅρισμῳ τοῦ δικαίου. — Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἔθιμα ἔχουσι παρ' ἡμῖν ἐπικρατεστέραν ἰσχύν, οὗτοι ἐπεκράτησαν, τόκος ἐπανήλθε διὰ τῆς συνηθείας, κανονιζόμενος δι' αὐτῆς μὲν, ἀγνοούσης τοὺς πάλαι περιορισμούς.

«Ἀπὸ τοῦ 1861 ὁ Ἀρείος Πάγος ἐθεώρησε περιττὴν τὴν ἀποδείξιν ἐθίμου περὶ καταργήσεως τῶν περιοριστικῶν τοῦ τόκου διατάξεων, ἐξαγομένης ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀρμενοπούλου. Τὰ δικαστήρια δὲ τῆς οὐσίας ἐθεώρησαν ὡς γεγονὸς πασίδηλον, ἥτοι ὡς πρᾶγμα, περὶ οὗ οὐδεὶς δὲν εἶχεν εὐλόγον ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ τόκος προσδιορίζεται:

12 ο/ο, ὃ δὲ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 802 τοῦ 1856 ἀποφάσεως του ἀπεφάνητο, ὅτι, ἂν γεγονός τι εἶναι πασιδύλον, ἀπόκειται κατὰ τὸ ἄρθρον 246 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἐκτιμῶσι, καὶ ἀπέρριψε τὴν αἰτητὴν ἀναίρεσεως. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 τοῦ 1882 ἀποφάσεως του ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο, ὅτι ὑπάρχει ἀδιακόπος καὶ πολυχρόνιος συνήθεια, διὰ πλείστων ὧσων δικαστικῶν ἀποφάσεων καθιερωμένη, καθ' ἣν ὁ ἐτήσιος τόκος εἰς 12 τοῖς 100 συνίσταται, ὃ δὲ δικαστὴς πρὸς τὴν συνήθειαν ταύτην ὀφείλει νὰ ὀρίξῃ τὰ μέτρον τοῦ τόκου.

«Τοιοῦτον ἐθιμον ἐγένετο δεκτὸν πρὸ τοῦ νόμου τοῦ 1882, ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου τούτου ὠρίσθη, ὅτι ὁ νόμιμος τόκος καὶ ὁ τῆς ὑπερημερίας ἐπὶ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων εἶναι 8 τοῖς 100, ἐπὶ δὲ ἐμπορικῶν 9. Πρὸς πληρεστέραν δὲ ἀπόδειξιν, ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν ὀφίστανται οἱ περὶ ὑπερδιπλασίου καὶ ἀνατοκισμοῦ περιορισμοὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τοῦ ἀπηρτίθμης διατάξεις νεωτέρων νόμων, ὡς τοῦ περὶ προικοδοτήσεως, τοῦ Διατάγματος περὶ συνεικισμοῦ τῶν Χίων, περὶ πληρωμῆς χρημῶν τῶν Δήμων, τὸ Διατάγμα περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς κλπ.

«Ἐν δυσὶ λέξεσιν ὁ Ἄρειος Πάγος παραδέχεται, ὅτι ἡ διαταξὶς τοῦ Λέοντος, μὴ ὑπάρχουσα ἐν τῷ Ἀρμενοπ., δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸν πολιτικὸν νόμον τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦσι μόνον αἱ ἐν τῇ Ἐξαδίδλῳ τοῦ Ἀρμενοπ. περιεχόμεναι πολιτικαὶ διατάξεις, κατ' ἀκολουθίαν ἡ Νεαρά 83, δι' ἧς ὁ Λέων ἐπανέφερε τὸν τόκον καὶ ὥρισεν ὡς ἀνώτερον μέτρον 4 τοῖς 100 ἐτησίως, δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν, ὡς μὴ περιεχομένη ἐν Ἀρμενοπούλῳ. Πλὴν ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἐσφαλμένη, διότι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἄρειος Πάγος πλείστακις παραδέχθη, ὅτι ὁ νόμος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, ὡς ἐκδοθείς ὡς νόμον τῆς Ἑλλάδος τὰς πολιτικὰς διατάξεις τὰς περιεχομένας ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ, δὲν ἐκδόει ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἄλλας νεωτέρας ἀλλὰ μόνον νὰ ὀρίσῃ τὴν προφορικότεραν ἐξ αὐτῶν. Ἀντὶ τοῦ θεσπίσῃ ὡς πολιτικὸν Κώδικα τὰ Βασιλικά, ὥρισεν τὸν Ἀρμενόπ. 227 ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔπαυται, ὅτι ἀπέκλεισε τὰ Βασιλικά. Οὕτω λ. γ. ὁ Ἀναστασιανὲς Νόμος, καίπερ μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ Ἀρμεν., ἴσχει, διότι κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 136 τοῦ 1848, 384 τοῦ 1852 καὶ 71 τοῦ 1865 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δοθέντες ἐν τῇ Ἐξαδίδλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, οὕση ἐπιτομὴ τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Βυζαντινῆς νομοθεσίας, ὑπάρχουσι κενὰ ἢ ἀντιφάσκουσαι ἑλληλαῖς διατάξεις, τὰ δικαστήρια καταφεύγουσιν εἰς τὰς πηγὰς, εἰς αἷς ρητῶς παραπέμπει ὁ Ἐξαδίδλος ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτῆς, τὸ δὲ Διάταγμα τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1835, ὅπερ κηρύττει ἰσχύοντας τοὺς ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ περιεχομένους νόμους τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων δὲν καταργεῖ τοὺς μὴ περιεχομένους ἐν αὐτῷ αὐτοκρατορικοὺς νόμους.

«Ἀλλ' εἴτε θεωρηθῇ ὡς ἰσχύουσα ἡ Νεαρά τοῦ Λέοντος παρ'

ἡμῖν εἶτε μή, ἡ λήψις τῶν τόκων ἐπιτρέπεται δυνάμει μὲν τῆς Νεαρᾶς, ἂν αὕτη ἰσχύη, ἂν αὕτη δὲ δὲν ἰσχύη, δυνάμει ἐθίμου ἐπιτρέποντος παρ' ἡμῖν τὸν τόκον. Πάντες δὲ συμφωνοῦσιν ὅτι ἡ διαταγή τοῦ Λέοντος περὶ μέτρου τοῦ τόκου κατηργήθη, δυνάμει ἐθίμου παρ' ἡμῖν, καὶ ἐπομένως τὸ τοιαῦτον σήμερον μέτρον τοῦ τόκου θεωρεῖται ἀνίσχυρον καὶ ἂν ἰσχύη παρ' ἡμῖν ἡ Νεαρὰ.

«Ἀλλ' ἤδη ἐρωτᾶται, ὅποια ἡ ἰσχύς παρ' ἡμῖν συμφωνίας περὶ τόκου ἀντικειμένης εἰς ἔθιμον, καθ' ὃ ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ τόκου προσδιορίζεται εἰς 12 τοῖς οἰο, ἂν ἡ συμφωνία συνήθῃ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι καὶ οὐχὶ ἐν Θεσσαλίᾳ. Εἶναι ὀρθὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἣν εἶναι ἰσχυρὰ τοιαύτη σύμβασις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δύναται τις πακτεύειν κόντρα κουνσουετουντινεμ, νὰ συμβῇ ἀλλήλῃ, δηλονότι ἐναντίον τοῦ ἐθίμου. Ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἔθιμα ἐπιτακτικὸν φέροντα χαρακτῆρα. Εἰς τὴν ἐξέτασιν δὲ τούτων προβαίνομεν κατ' ἀνάγκην, διότι ἡ ἑλληνικὴ νομοθεσία διὰ Νόμου τοῦ 1852 εἰσῆχθη εἰς Θεσσαλίαν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς συνωμολογήθη ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος σύμβασις τοῦ 1895 καὶ ἐπομένως, ὅτι ἐφαρμόζεται παρ' ἡμῖν, θέλει ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐξεταζομένων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ὡς πρὸς αὐτὴν περιστάσεων.

«Αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι δὲν εὐνοοῦσι τὰ ἔθιμα, τὴν δυσμένειαν δὲ ταύτην ἐξηγοῦμεν ἐκ τούτου, ὅτι ἐν τοῖς νεωτέροις Κώδικειν, ἐν τοῖς γραπτοῖς δηλ. θεσμοῖς, περιελήφθησαν διατάξεις ἀρμοζούσαι εἰς τὴν κατέστασιν τῆς νῦν κοινωνίας καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔθιμα ἀναγνωρίζονται ὡς ἀναπληρωτικὰ μόνον.

«Ἐπὶ γοργῶς προέουσιν σχέσεων συναλλαγῆς ὁ διὰ νόμων κανονισμὸς αὐτῶν εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἀναγκαῖος, καθόσον ἡ μόρφωσις τοῦ δικαίου τῶν ἐθίμων δὲν ἐπιτελεῖται ὅσον δεῖ ταχέως. Πρόσεται ἐν τοῖς χρόνοις τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἀντίθεσις τῶν συμφερόντων καὶ τῶν ἀντιλήψεων ἐν τοῖς ἀτόμοις ὡς καὶ ἐν τοῖς διαφορῶν τάξεσιν εἶναι τόσοι ἰσχυρά, ὥστε ἡ μόρφωσις νέων διατάξεων τοῦ ἐθίμου (περιλαμβανουσῶν ἅπαντα τὸν λαόν), ἀπαιτῶνται δύναται νὰ ἐπιτελεθῇ. Διὰ τοῦτο τὸ ἔθιμον ἐντελῶς ἀπωθεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου κατὰ τὰς νεωτέρας περιόδους τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν.

«Κατὰ τὸν Βιντσαϊτ τόμ. 1 § 15, ἡ παραγωγὴ τοῦ δικαίου διὰ τοῦ ἐθίμου εἶναι ἀρχικῶς διὰ πάντα λαὸν πρακτικῶς ἡ σπουδαιότης, ἐνῷ θαυμιλεστέρα νομοθεσία ἀνήκει εἰς βαθμὸν μᾶλλον προηγουμένου τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Ὅσῳ ἀναπτύσσεται ἡ νομοθεσία, τόσοι τὸ δικαίον τῶν ἐθίμων περιορίζεται. Ἡμεῖς δυστυχῶς συσκόμεθα ὡς πρὸς τὸν Πολιτικὸν Νόμον εἰς διαφόρον θέσιν πρὸς τὸν τῶν ἄλλων λαῶν.

«Παρ' ἡμῖν ἀποδίδεται μεγάλη δυνάμις διὰ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1835, διότι ὁ Ρωμαῖος νομοθέτης, τοῦ ὁποῦ αἱ διατάξεις ἰσχύουσιν παρ' ἡμῖν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἄλλων πραγμάτων κατέστασιν, ἄλλας καὶ

αἱ καὶ ἄλλα συμφέροντα, ἐνῶ τὸ ἔθιμον ἀνταποκρίνεται εἰς σημεινάς κοινωνικὰς χρείας. Δὲν δύναται σήμερον ἐν χώραις, ἐν αἷς ἰσχύουσι πολιτικοὶ νόμοι, νὰ ἐννοηθῇ ἡ χρησιμότης ἐθίμου πλάττοντος ὁρισμούς δημοσίας τάξεως, ἐθίμου ἐπιτακτικοῦ, διότι δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ ὅτι διέλαβε τὴν προσοχὴν τοῦ νομοθέτου ἀντικείμενα ἀφορῶν εἰς τὸ κοινωνικὸν συμφέρον. Ἡ συνέλιθσις τοῦ λαοῦ ἐν ταύτῃ περιπτώσει ἐμφανίζεται διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ.

«Τὸ ἀντίθετον ὅμως συμβαίνει ὡς πρὸς τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τοῦ δικαίου δι' ἐθίμων παρ' ἡμῖν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπικράτησιν αὐτοῦ ὑπεναντί τῶν ὁρισμῶν, τῶν ἀπηρεχαιωμένων ἤδη Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων. Δύνανται καλλίστα νὰ ἰσχύσωσιν ἔθιμα ἀναγομένα εἰς θέματα δημοσίας τάξεως, περὶ ὧν παρέλιπε νὰ φροντίσῃ ὁ Ρωμαῖος νομοθέτης.

«Ἀνίσχυρον κηρύττεται ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν νόμων μόνον ἔθιμον ἀντικείμενον εἰς νόμον δημοσίας τάξεως. Οὕτω π. χ. ὁ Νόμος 26 Κωδ. (4.32), περιορίζων τὸ ποσὸν τῶν τόκων ρητῶς ἀπαγορεύει τῷ δικαστῇ τὴν ἐφαρμογὴν ἐναντίου τοπικοῦ ἐθίμου. Κατὰ τὸ ἐξ ἀντιδικστολής δ' ἐπιχειρήμα ἐπιτρέπεται ἔθιμον σύμφωνον πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὅσον εἶναι τὸ περὶ τῶν 12 τοῖς σζο ὡς ἀνωτάτου ὅριου τοῦ τόκου πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ Κωδίκος διὰ καὶ ὁμοίως τοῦ Ὁθωμανικοῦ. Τοιοῦτον δ' ἀναγκαστικὸν χαρακτήρα φέροντος τοῦ ἐθίμου, ἡ δικαστικὴ προστασία συμβάσεως ἐναντίον αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι προτίμησις τῆς ἰδιαίτης θελήσεως ἀπέναντι τῆς γενικῆς, ἐνῶ ἡ διατήρησις τῆς δημοσίας τάξεως εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος.

«Ἀν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας πεισθῇ π. χ. ὅτι ἡ κοινὴ συνέληξις τοῦ λαοῦ καθώρισε τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ τόκου παρ' ἡμῖν εἰς 12 τοῖς σζο, ὅπως ἀλλάξῃ καθωρίσθῃ διὰ νόμου, ἔτι μικρότερον τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ τόκου καὶ ἐτέθησαν ἀστικοὶ καὶ ποινικοὶ φραγμοὶ διατὶ νὰ μὴ ἀποδῶσιμεν τὴν προσήκοντα σεβασμὸν εἰς τὸ ἔθιμον τοῦτο, κηρύττοντες ἄκυρον τὴν κατὰ παράβασιν αὐτοῦ συμφωνίαν. Ἄν, λέγω, ἀποδειχθῇ τοιοῦτον ἔθιμον ἐπαναφέρειν εἰς ἴσχυν τὸν κατεχθόντα ὁρισμὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου περὶ τῶν ἐποτελεσμάτων τῆς συννομολογήσεως παρανόμου τόκου, διατὶ νὰ μὴ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς ἐπιβαλλόμενον καὶ εἰς τὰ συμβαλλόμενα μέρη. Ἵνα δὲ ἀνανωρηθῇ ὁ ἐπιτακτικὸς τοῦ τοιοῦτου ἐθίμου χαρακτήρ, τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι νὰ πράξωσιν ἢ νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑπεργρεῦσαντας τὰς διατάξεις τῶν Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων περὶ παρανόμου τόκου λόγους, τοὺς λόγους ἐπίσης τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν διατάξεων τῶν νεωτέρων νόμων τῶν πεπονημένων ἐθνῶν, οὕτω δ' εὐκόλως θέλουσι πεισθῇ, ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ὡς πρὸς τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ κατὰ σύμβασιν τόκου φέρει τὸν χαρακτήρα τῶν πρὸ τῆς Νεαράς τοῦ Βασιλείου περὶ τόκου ἰσχυόντων περιορισμῶν, οἵτινες ἀναγκάτως θὰ ρυθμίζωσιν ἐνεκα λόγων

δημοσίαις τάξεως τὰς νομικάς σχέσεις, μὴ δυναμέναις νὰ ρυθμισθῶσι ἄλλως διὰ τῆς θελήσεως τῶν συναπτόντων αὐτὰς ἰδιωτῶν.

«Τὸ ἔθιμον, ἐφ' ὅσον ἔχει ἐφαρμογὴν παρ' ἡμῖν, εἶναι ἰδίᾳ δικαίου πηγὴ. τὴν αὐτὴν ἦν καὶ ὁ νόμος ἰσχὺν ἔχον. Ἡ διαφορὰ μόνον εἶναι ὅτι ὁ νόμος γραπτῶς συντασσόμενος καὶ δι' ὀρισμένου τοποῦ δημοσιευόμενος, καθίσταται τοῖς πᾶσι γνωστός, ἐνῷ τὸ ἔθιμον ἐν μόνῃ τῇ ἐφαρμογῇ καὶ τῇ μνήμῃ τῶν βιούντων ὑπάρχον καὶ ἀφανῶς μεταβαλλόμενον ἐκάστοτε διαφεύγει τὴν γνώσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ καθίσταται ἀντικείμενον ἀποδείξεως.

«Ἐκ τούτου γίνεται ὁρίαν, ὅτι ἐνεκα τῆς ἐν τῷ Ἀστικῷ Νόμῳ ἁλλεῖψεως διατάξεων περιορίζουσῶν τὸ ποσὲν τῶν συμβατικῶν τόκων, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρθρῶν 434 καὶ 435 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀνέπικτος ἀποβαίνει. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὰ πρᾶγμα ἐνώπιον τῶν πολιτῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν περὶ τόκου ὑπερβαίνοντος τὸ κατ' ἔτος ἐνώτατον ὅριον αὐτοῦ.

«Ὁ Ἀρ. Πάρος οὕτως ἀπεφάνητο διὰ δύο ἀποφάσεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 94 τοῦ 1848 καὶ 272 τοῦ 1850. Τούτῳ πῶς ἔχει ἡ δευτέρα. Ἐπειδὴ ὁ Α. ἐπρότεινεν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι καὶ ἰδίως ἐν Ἀθήναις καθιερωμένον ἔθιμον, κατ' ὃ ἀνωτάτος ὁρος τοῦ τόκου ὠρίσθη εἰς 12 τοῖς αἰο κατ' ἔτος, καὶ ὅτι ὁ ὑπερβαίνων τὸ ὅριον τοῦτο τόκος θεωρεῖται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθιμον παράνομος καὶ ἀπηγορευμένος, τὸ δὲ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐκτιμήσαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας του, παρέδωκεν ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἂν ἀποδειχθῇ, φέρει τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀπολύτως ἐπιτακτικῶν διατάξεων τῶν πρὸ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλεῖος ἰσχυόντων περιορισμῶν, ὅθεν παραδεχθὲν ὅτι πρέπει νὰ ρυθμισθῇ τὴν προκειμένην νομικὴν σχέσιν, καίτοι ὑπαρχούσης ἐναντίας περὶ τούτου συνομολογήσεως τῶν διαδίκων, δὲν παρέβλεπε τὴν ἐν τοῖς συνήλοις τῶν Βασιλικῶν (XI. 1) 67 περιεχομένην ἀρχήν, ὅτι «δύναται τις πακτεῦειν κόντρα κонасуеτούνтνεμ», διότι ἡ ἀρχὴ αὕτη συνδυαζομένη μετὰ τῆς ἀρχῆς ὅτι τὸ τῶν ἐθίμων δίκαιον ἔχει ὅταν καὶ ὁ νόμος ἰσχὺν Βασιλ. (2.1) 41.44 Κώδ. (8.53) 3 Θεόφιλος (1.2) 2 ὁ σημαίνει προδήλως ὅτι δύναται τις διὰ συμφάσεων νὰ ρυθμίσῃ νομικὴν σχέσιν ἐναντίον τῶν ὁρισμῶν τοῦ ρυθμιζόντος αὐτὴν ἐθίμου, ὅταν ὅμως τοῦτο δὲν περιέχῃ ἀπολύτως ἐπιτακτικούς ὁρισμούς, τῶν ὁποίων τὴν ἰσχὺν δὲν δύναται ν' ἀποτρέψῃ ἡ ἰδιωτικὴ θέλησις, ἀλλὰ διατάξεις σχετικὰς σκοπούσας τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς σιωπῆς τῶν συνιστάντων νομικὰς σχέσεις καὶ ἰσχυούσας μόνον, καθόσον αὗται εἰς ἐρρυθμίσαν διὰ τῆς ἰδιωτικῆς αὐτῶν θελήσεως τὰς νομικὰς αὐτῶν σχέσεις. Εἰσχηγῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἦτο ὁ ἀσέλιμος Παπαρηγόπουλος.

«Καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 94 τοῦ 1848 ἀποφάσει τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται. Ἡ ἀπόφασις οὕτω διαλαμβάνει ὅτι ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι νόμιμος τόκος θεωρεῖται ὀνόματι ἔθιμου ὁ 12 τοῖς αἰο κατ' ἔτος, πῶς

υπερβασις τοῦ ὅρου ταύτου ἤθελε καταστήσει τὴν συμφωνίαν ἀνίτητον. Ὁ δανειστής δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἢ τὸν τόκον, ὃν κοινῶς παρεδόχθῃ ἢ συνήθεια ὡς νόμιμον Νόμ. 19 καὶ 20 Πανθ. β.βλ. 22 τ.βλ. 1. Τὰ αὐτὰ διδάσκει ὡς πρὸς τὸ ἔθιμον ἐν γένει ὁ Κρασσαῖος τομ. 1 § 11 ἐν τέλει ἀπορριπτόμενος ὡς ἐξῆς « Συμφωνία ἀποκλείουσα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐθίμου ἔρρωται ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἀντίκειται εἰς ἀναγκαστικὸν κανόνα τοῦ ἐξ ἔθους δικαίου. Τοῦτο δηλοῖ τὸ ἔθιμον ὅτι αἰσχυρὸν τὸ παρὰ τὸ ἔθιμον συμφωνήσαν, ὅθεν ἂν ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως συνολογαγηθείσης ἐνταῦθα, ἢ ἀπορρίψει ἄνευ περὶ τούτου ἤθελεν ἀναρῆθαι.

«Οὕτως ἔχουσι τὰ περὶ τόκου παρ' ἡμῶν. Πῶς ὁμως ἔχουσι τὰ κατὰ τὴν συζητηθεῖσαν ὑπόθεσιν συμβάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ τοῦ 1895 περὶ τόκου πρὸς 36 τοῖς ο/ο ; καὶ τίμη τράπω θέλει ἐπιτευχθῇ νομονομία σωτήριος περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος :

«Οἱ ἐναγόμενοι διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν δὲν ἡμφισβήτησαν τὴν ἐκ συμβάσεως πρὸς πληρωμὴν τόκου υποχρέωσιν των, ἀλλ' ἐπεκατέστησαν τὰς εἰρημύνας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ ἐθίμου καὶ ἀνισχύρου συμβάσεως ἐναντίας αὐτῶ καὶ ἀπέκρουσαν τὴν περὶ τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου σύμθεσιν ὡς ἀντικειμένην εἰς ἔθιμον, βάζον τὸν τόκον εἰς 12 τοῖς ο/ο καὶ χαρακτηρίζον ὡς ἄκυρον τὴν ἐναντίαν συμφωνίαν. Καὶ τὸ μὲν πρωτοδικεῖον περιώρισε τὸν τόκον εἰς 12 τοῖς ο/ο, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἐπέδικασε τὸν συμπαρωνημένον τόκον καὶ ἀπέριψε τὸν περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμὸν ὡς ἀλυσιτελεῖ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δύναται τις νὰ συμβάλλῃ ἐναντίον τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἐθίμου. Τῆς ἀποράσεως δὲ ταύτης ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις.

«Διὰ τοῦ νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1882 ὠρίσθη ὅτι «ἅπαντα ἢ ἐν τῷ βασιλεῖ ἢ ἐν βασιλείᾳ χειρμένη νομοθεσία λαμβάνει ὑποχρεωτικὴν ἰσχύον ἐν ταῖς ἀρτί εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προσαρτηθείσαις χώραις». Κατὰ δὲ τὸν Ὀθωμανικὸν Κώδικα, συνεπεῖς τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1268 θεωρηθέντος κανονισμοῦ, ὃ ἐπὶ τῶν δανειζομένων χρημάτων μεταξὺ τῶν ἡμετέρων μηνιαῖος τόκος καθωρίσθη εἰς 1 τοῖς ο/ο, ἀπηγορεύθη δὲ ὑπο τῆς Κυβερνήσεως νὰ λαμβάνηται τόκος πλεον τούτου. Καθ' ἕναρον δὲ ἄρθρον : α' Ἐὰν ἐντός τῶν ἐγγράφων ὑπάρχῃ συμφωνία τοῦ καὶ βωυτέρου τοῦ νανομισμένου, ἢ συμφωνία αὕτη δὲν θεωρεῖται ἰσχυρὰ. Διὰ μεταγενεστέρου δὲ νόμου τῆς 22 Μαρτίου 1303 ὃ συμβατικὸς τόκος ὠρίσθη εἰς 9 τοῖς ο/ο περὶ πάσης ἀπαιτήσεως.

«Ὁ μειωτέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ Ἀστικοῦ Ὀθωμανικοῦ Κώδικος τὸ ἔθιμον ἰσχύει ἐπὶ διαφορῶν, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ρητὴ τοῦ Ὀθωμανικοῦ νόμου διάταξις. Γοιαυτὴ ἦτο ἡ ἰσχύουσα ἐν Θεσσαλίᾳ νομοθεσία. Διὰ τοῦ εἰσαχθέντος ὁμως Ἑλληνικοῦ νόμου καθωρίσθη ἡ ἐπικράτης τῶν ἐθίμων ἀπέναντι τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου. Εἰσαγωγὴ τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας εἰς Θεσσαλίαν δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ συνεισκαγωγῆς καὶ ἐθίμων ἐν Ἑλλάδι ἰσχυόντων, Βέρριος

εἶτε ὡς πρὸς τὸν τόκον ἐν γένει, εἶτε ὡς πρὸς τὸ μέτρον αὐτοῦ, διότι ταῦτα ἡδύνατο νὰ εἰσαχθῶσιν οὐχὶ ὡς ἐθίμα, ἀλλ' ὡς νόμοι μόνον, διότι τὰ μὲν ἐθίμα παράγονται ἀμέσως ἐκ τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, οἱ δὲ νόμοι ἐμμέσως.

«Ὁ ἐναγόμενος δὲν ἠμφισβήτησε τὴν πρὸς πληρωμὴν τόκου ὑπαχρέωσιν του, ὡς προείπομεν ὁμῶς ἐζήτητε τὸν περιορισμὸν τῶν τόκων εἰς 10 ἢ 12 τοῖς οἷο καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τούτου εἶπεν ἐπὶ νελλημμένως διὰ τῶν προτάσεων του τὰ ἐξῆς: «ἢ δὲν ἰσχύει ὁ Ῥωμαϊκὸς νόμος περὶ τόκου καὶ ἐπομένως ἐπέρχεται ἡ παντελής ὁπ' αὐτοῦ ἀπαγόρευσις τόκων διὰ τῆς ἐν Ἀρμεναπούλῳ Νεαρχῆς τοῦ Βασιλείου ἢ θὰ ἰσχύσῃ τὸ ἐπὶ Τουρκίας καθιερωμένον». Ἡμεῖς δὲ λέγομεν ἡ οὐδόλως ἐπιδικάζονται τόκοι δυνάμει τῆς Ἐξαιδίθλου τοῦ Ἀρμεναπούλου ἢ θὰ ἐπιδικασθῶσι τοιοῦτοι δυνάμει ἐθίμου, διότι ἡ Τουρκικὴ νομοθεσία κατηργήθη, οἱ δὲ ὅρισμοί αὐτῆς ἰσχύουσιν ἂν μεταγχεματισθῶσιν εἰς ἐθίμα ὑπὸ τῆς κοινῆς τοῦ λαοῦ συνειδήσεως, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας.

«Οὕτω πως ἀπαφῆνατο καὶ τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 τοῦ 1898 ἀποφάσεώς του, κηρύξαν ἀνέραν τὴν περὶ τόκου ὑπεράνω τῶν 12 τοῖς οἷο συμφωνίαν, εἰπὼν ὅτι ἐξεξετάθη μὲν διὰ τοῦ ΠΘ' Νόμου ἡ ἰσχὺς τῆς ἐν Ἐξαιδίθλῳ Νεαρχῆς τοῦ Βασιλείου τῆς ἀπαγορευτικῆς τῶν τόκων, δὲν ἐπεξετάθη ὁμῶς οὔτε ἡδύνατο νὰ ἐκταθῇ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐθίμου τοῦ ἐπιτρέποντος καὶ πάλιν τὴν συνομολόγησιν τόκου καὶ δὴ ἀπεριορίστου».

«Δὲν εἶναι ὅμως ὀρθὴ ἡ αἰτιολογία τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ γενέσεως αἰλου ἐθίμου τοπικοῦ ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας (1881) μέχρι τοῦ τῆς συνάψεως τῆς συμβάσεως χρόνου (1895), ὃν ἐλλείποντος ὤφειεν τοῦ κυριωτέρου στοιχείου τοῦ ἐθίμου, ἵνα τῇ μακροχρονιότητι.

«Ἐπὶ πόσον χρόνον πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται τὸ ἐθίμον ἥτοι ἡ ἐκδηλώσις τῆς κοινῆς τοῦ λαοῦ συνειδήσεως περὶ κανόνος τινὸς τίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, πάντως ὁμως τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ πρέπει πρὸ πάντων νὰ ἐξετάξῃ ἂν ὁ κανὼν ἀπορρέῃ ἀπὸ τῆς κοινῆς τοῦ λαοῦ συνειδήσεως, περὶ τοῦ τί δεόν νὰ ἰσχύσῃ ὡς κανὼν τοῦ δικαίου.

«Οὐδὲ μικρὸν ἄλλως τε εἶναι τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διαστήμα ἀπὸ τοῦ 1881 μέχρι τοῦ 1895. Κατὰ τὸν Vindscheid ἀπαιτεῖται τόσῳ μεγαλειτέρα διάρκεια τῆς ἀσκήσεως, ὅσω μᾶλλον ἐν τῇ συνεκκριμένῃ περιπτώσει γίνεταί δεκτὸν ὅτι ἡ περὶ τοῦ δικαίου ἀποβλέψῃς μόνον ἐκ τοῦ ἐθίμου προσέκυψεν εἰς τὸ μέσον. Ἄλλ' ὅτε ἀπαργηθεὶς ὁλοκλήρου τῆς Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας, συγκαταστήσῃ καὶ ἡ ὀρθὴ διάταξις αὐτῆς περὶ περιορισμοῦ τῶν τόκων καὶ ποσότητος ἐθίμου σχηματισθῇ ἀμέσως, σύμφωνα πρὸς τὸν προϊσχύσαντα νόμον.

επιβάλλεται υπό τῶν πραγμάτων νὰ δεχθῶμεν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη διάρκεια τῆς ἀσκήσεως, διότι ὁ ἄμεσος οὗτος σχηματισμὸς τοῦ ἔθιμου ἀποδεικνύει προφανῶς ὅτι ἡ περιοριστικὴ διατάξις τῶν συμβατικῶν τόκων εἶχε βαθεῖας τὰς ρίζας ἐν τῇ συνείδησει τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι δὲν ἐκρίθη ἐπομένως ὑπ' αὐτοῦ ὡς αὐθαίρετον κατασκευάσμα τοῦ Ὀθωμανοῦ νομοθέτου, κατ' ἀναγκὴν γενόμενον δεκτὸν ἐπὶ τῆς ὁθωμανικῆς δεσποτείας, δι' ὃ καὶ ἐσπευσεν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς νὰ κυρώσῃ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ νόμου αὐτὴν ταυτὴν τὴν σωτήριον διάταξιν κατ' ἔθιμον ἐφαρμόζων αὐτὴν ὅθεν διὰ τοῦ ἔθιμου δὲν προέκυψεν ὅλως νέον δίκαιον, ἀλλὰ συνέχισα τοῦ προϋπάρχοντος, ὅπερ ἔνεκα τῆς καταργήσεως τῆς ὁθωμανικῆς νομοθεσίας δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς νόμος.

Ἐμακρηγήθησα ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τοῦ ἔθιμου, διότι τὸ Ἐρετεῖον ὡς κυρίαν μὲν αἰτιολογίαν ἔχει ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ συναλίσσεται τις ἐναντίον τοῦ ἔθιμου, περιλαμβάνει ὅμως ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἱστορικῶς μόνον ὅτι τὸ ἀτελὲς προτεινόμενον ἔθιμον δὲν κατισχύει ἐναντίας συμφωνίας, χωρὶς ν' ἀποραίπτῃ καὶ διὰ τοῦτο ἦτοι καὶ διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς προτάσεως τὸ ἔθιμον. Οὐχ ἦττον ὅμως ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ ὑποληφθῇ ὅτι τὸ Ἐρετεῖον ἀπέδωκε σημασίαν τινα εἰς τὴν εἰρημένῃν σκέψιν τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, χωρὶς καὶ στηριχθῇ εἰς αὐτὴν, ἔκρινα εὐλογον νὰ φέρω τὸν λόγον καὶ ἐπὶ τούτου διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτε πλεόν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς πραιπομπῆς τὸ ἔθιμον θέλει ἐξετασθῇ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν, ἣν ἔθιξεν ἀπλῶς τὸ Ἐρετεῖον (τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον ἡσπάσθη καθ' ὁλοκλήραν), τὴν τοῦ ἀπαρτείου δηλονότι τοῦ ἔθιμου διὰ τὴν μὴ μακροχρόνιον αὐτοῦ ἐξέτασιν ἣτις εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ ἔθιμου.

Διὰ τοῦτο τοῦ μὲν ἐνάγοντος ἀπαιτοῦντος τόκον πρὸς 36 τοῖς 100 δυνάμει τῆς συμφωνίας, τοῦ δ' ἐναγομένου ἐπιμεινάντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας «ὅτι ὑπάρχει τὰ ἐξ ἔθιμου ἀπὸ τῆς μακροχρόνιου τῆς Τουρκίας κατοχῆς καὶ νῦν συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἴσχυον ὅριον τῶν 12 1/2 καὶ ὅτι πᾶσα καθ' ὑπέροχσιν αὐτοῦ συμφωνία εἶναι ἀθέμιτος καὶ παράνομος καὶ ἐπομένως ἀκυρος», τὸ Ἐρετεῖον ὤφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποδείξῃ ὅτι μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας ἐν Θεσσαλίᾳ πύθει τοιοῦτον ἔθιμον.

Οὕτω πως ὤφειλε ν' ἀποφανθῇ τὸ Ἐρετεῖον, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ συνείδησις τῶν Θεσσαλῶν περὶ δικαίου ὡς πρὸς τὸ ὅριον τοῦ τόκου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας θὰ εἶναι συμφωνος πρὸς τοὺς ὅρισμους τοῦ ὁθωμανικοῦ νόμου, τοῦ ὁποῖου οὐχὶ πρὶν μακροῦ χρόνου εἶχε παύσει ἡ ἰσχὺς, ἀφοῦ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐπὶ μακρὰν περὶ ἑτῶν διεβίωσαν, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ ὁθωμανικοῦ νόμου εἰσὶ πρὸς τούτοις σύμφωναι πρὸς τὰς διατάξεις νεωτέρων νόμων περὶ νομιμῶν ἐθνῶν, σύμφωναι πρὸς τὴν περὶ δικαίου συνείδησιν

τῶν νομοθετῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦτου τὸ Ἐφεταιῖον προετίμησε νὰ εἴπῃ, ὅτι: «ματὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἐν Θεσσαλίᾳ, πολλοὶ νόμοι ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Βασιλείῳ, οἱ ὧν σιωπηρῶς κατηργήθησαν αἱ περὶ τόκων διατάξεις τῶν Ρωμαίων καὶ Βυζαντινῶν νόμων, ἥτις περὶ τοῦ ποσοῦ, τοῦ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ υπερδιπλασίου διὰ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἀσυμφίβατον ἀντίρρην (ἀρθρ. 2 ἀστικού νόμου), καὶ ὅτι ἐνταῦθεν ἔπεται ὅτε οἱ διαδοκίμι-
δύναντο διὰ τοῦ συμβολαίου νὰ συννομολογήσωσιν ἐν ὑπερημερίᾳ τοῖς 30 τοῖς ὅλ' ἑτος μέχρι ἐξοφλήσεως, ὅστις κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ὑγιεῖς ἐξ-
χὰς τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας ὡς ἀντιστοιχοῦν τῆς χρήσεως τῶν κεφαλαίων δὲν πρέπει καὶ δὲν συμφέρει νὰ ἀνελ-
βῇ ἡ εἰς οἰονόμητον περιορισμὸν, πᾶσα δὲ ἐναντία ἀποπειρὰ ἐπιβλα-
βῆς ἀποδείκνυται καὶ οὐδὲν φέρει ἀποτέλεσμα».

«Τὸ τοιοῦτο δόγμα τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀδικαιολόγητον, λαμβανόμενον ὑπ' ὅψιν ὅτι ἡ ὁσημέραι αὐξάνουσι τοκογλυφία ἐν Ἑλλάδι καὶ θρασυτάτην ὑφώσασα τὴν κεφαλὴν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνέφυε τῇ προσδοκίᾳ τῶν στηριζομένων εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν περὶ τὴν συμφωνίαν τῶν τόκων ὡς εἰς τὸ μόνον καὶ ἀσφαλὲς μέσον τῆς ἐλαττώσεως τοῦ τόκου. Περαιτέρω δὲ προῶν τὸ Ἐφεταιῖον ἀπέκρινε τὸ ἐπικαλούμενον ἐν Θεσσαλίᾳ ἔθιμον περὶ ἑρίου τόκου εἰς 12 τοῖς ὅλ' ὡς οὐδεμίαν ἐπιροὴν ἀσχοῦν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, πῶς δύναται τις πακτεῦσιν κόντρα κόνσουετουντινιμ». Τοῦτο ἐδέχθη τὸ Ἐφεταιῖον καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ αἰτιολογίαι τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Οὕτως ὁμοῦ ἀποφηνάμενον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸν ἄντικρυ τῶν νόμου περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἱσχύοντα ἐν Θεσσαλίᾳ Ρωμαϊκὸν νόμον, ὡς ἀναγνωρίζοντα ὅθην τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τῶν συμβάσεων ὡς πρὸς τὸν τόκον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποδείξεως ἔθιμου περὶ τόκου ἱσχύοντος ἐν Θεσσαλίᾳ μετὰ τὴν καταργή-
σιν τῆς τουρκικῆς νομοθεσίας. Ἐσφαλμένως δὲ ἡρμήνευσε καὶ τοὺς νεωτέρους νόμους, οἵτινες εἰς εἰδικὰ θέματα ἀνάγονται μὴ θετέρας γενικῶς τὸ ποσὸν τοῦ τόκου. Τὸ Ἐφεταιῖον ἐξέλαθεν ὡς νόμους τὰς ὑγιεῖς κατ' αὐτὸ ἀρχὰς τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, ὑπεκατέστησε δὲ ταύτας εἰς τὸν ἱσχύοντα παρ' ἡμῖν Ρωμαϊκὸν νόμον, ἐνῷ, καθ' εἴρηται, ὁ ἱσχύων γραπτὸς παρ' ἡμῖν ἐπομένως καὶ παρὰ τοῖς Ματαλαῖς Ρωμαϊκὸς νόμος ἀπαγορεύει τὸν τόκον, καὶ ἐξ ἔθιμου παρ' ἡμῖν τὰ περὶ τόκου παρ' ἡμῖν, ἣ ἂν ἱσχύῃ ἡ Νεαρὰ Λέοντος τοῦ αἰῶνος, ὁ τόκος ἐπιτρέπεται μόνον μέχρι τῶν 4 τοῖς ὅλ'.

«Ἐπὶ δὲ πλέον ἐπράξε τὸ Ἐφεταιῖον, καθ' ὁπέρησιν ὡς κατὰ κόντων του, ἀποφηνάμενον ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ ἐν τῇ μέλει οὐκ πρέπει νὰ γείνη εἰς τὴν νομικὴν ὅθην ταύτην διάταξιν ἐς ἀπεβλα-
λούσης ἀλλ' ἀπροσφυοῦς ὁμοῦ λατρείας πρὸς τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων, ὅπερ ἡχρήθη νὰ ᾖ αἰώνιον διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τελεῖον, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι νομοθέται ἐπακτῶν καὶ ὃ ὁ μὲν Διόσκουρος κατέ-

σε τὸν βίον ἐκουσίως μακρὰν τῆς Σπάρτης νομίζων «δεῖν τοὺς παρτιάτας ἐμμένειν τοῖς καθιστάσι νόμοις καὶ μὴδὲν ἀλλάσσειν ἢ δὲ μετακινεῖν», ὁ δὲ Σόλων, ὅπως ἀποφύγῃ ἐπίσης τὰς μεταβολὰς τῶν νόμων, ἐπέβαλεν αὐτῷ δεκάετη ἀποδύμην ἀπὸ τῶν Ἀγνῶν.

Ἡ Ἀπλὴν ἐπομένως οἰκονομολογικὴν θεωρίαν μετέγραψε τὸ Ἐφετεῖον εἰς θετικὴν νομικὴν διατάξιν ἀντιποιηθὲν νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Συγχρόνως δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἐφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἐπὶ ἐθίμων διατάξεις τοῦ νόμου, ἀπορριπτόμενον ἀπολυτῶς ὅτι ἐν αὐτῇ περιπτώσει δύναται τις πακτεῦσιν κόντρα κόνσουετουντιεμ, ἢ ἢ τοιαυτῇ ἀπόλυτος ἐκδοχὴ προσκρούει εἰς τὴν διατάξιν τοῦ νόμου (8. 53) 3, καθ' ἣν τὸ τῶν ἐθίμων δίκαιον ἔχει οἶκον καὶ ἔσθ' ὅς τις ἰσχύον καὶ εἰς τὴν ἑτέραν ἀρχὴν, καθ' ἣν ὅταν τὸ ἔθιμον περὶ ἀπόλυτος ἐπιτακτικὸν ὄρισμόν, τὴν ἰσχύον αὐτοῦ δὲν δύναται ἀποτρέψῃ ἰδιωτικὴ θέλησις.

Ἡ ὅθεν προτείνω τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ πεποιθῇ-τι, ὅτι τὴν γνώμην μου θέλει δεχθῆ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἡ Περαινῶν νῦν τὸν λόγον μου, κύριε, οὐ μόνον λέγεις κρίνω ἀναγκαίως νὰ προσθέσω σχετικῶς πρὸς τὸν νόμον τῆς προπορίας καὶ τῆς ἀνάγκης, ἔνεκα τῆς ἀνάγκης τῆς χρηστικῆς τηρήσεως τοῦ νόμου ὁ Ἐφετεῖον Διόσις ἐπέδικασε τόκον σήμερον μὲν πρὸς 36 τοῖς 100, αὐτοῖον δὲ θέλει ἐπιδικάσει πρὸς 60, διότι καὶ τοιοῦτος τόκος συνομολογεῖται ἐν Θεσσαλίᾳ.

Τὸ ζήτημα τοῦ προδιδιορισμοῦ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τοῦ τόκου ὡκεν εἰς τοὺς οἰκονομολογοὺς ἀσφαρμὴν πολλῶν συζητήσεων. Καὶ ὅτι ὅμως οἱ ἐνθερμώτατοι διασώται τῆς θεωρίας περὶ ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων ὡς πρὸς τὸν τόκον, ἐν οἷς καταλέγεται καὶ ὁ διάσημος Boccardo, εὐρίσκονται ἐν ἀμνηχανίᾳ ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ἀντιθέσεως τῶν καὶ συνομολογοῦσιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲν ἠτιμώρητος τοκογλυφία. Ἡ Ὑποστηρίζοντες, λέγει οὗτος, (Λεξικὸν Πολ. Οἰκον. 2 σελ. 517), τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, δὲν φρονοῦμεν, ὅτι πρέπει νὰ ἀφίσωμεν ἀτιμώρητον τὴν τοκογλυφίαν, διότι τοῦτο ἡθέλην εἶναι ἀγνοία τῶν στοιχείων αὐτῶν τῆς νομικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιτήδεως. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι κερδοσκόποι, προσέθηκεν, οἵτινες δελεάζονται τὴν ἀπρόβλεπτον καὶ ἀπειρον νεότητά, τὴν καταστρεφόμενην ἐπὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὑπὸ τῆς ὀκνηρίας καὶ τοῦ ἁσώτου βίου, νὰ μετατρέχῃται εἰς τὴν ἀδικοπραγοῦσαν τοκογλυφικὴν τῶν βιομηχανίαν, ἀναγκάζουσι πρὸς 50 τοῖς 100, ὑποτρέφουσι τὴν ἀνθηκτικότητα καὶ τὴν ἀπατάλην τῶν δεομένων προστασίας. Κατ' αὐτῶν πρέπει νὰ μετέλθῃ ἡ νομοθέτης ὅλην αὐτοῦ τὴν δικαίαν αὐστηρότητα, διότι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Μὴ ὑπάρχοντος ὅμως μέτρου τοῦ τόκου, ἐρωτῶμαι αὐτοὺς τίνοι τρόπον θὰ εὐρεθῇ ὑπέρβασις, πῶς θέλει ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀντιθέσις τοκογλυφία; Ἀλλ' ἐκτός τούτου εἶναι ἀποχρῶσα πρὸς

προστασίαν τῶν υποκυπτόντων εἰς τὴν τοκογλυφίαν μόνη ἢ ἀπειρὴ ποινικῆς καταδιώξεως ;

α Ἀληθῶς ἀξιοποῖνος τοκογλυφία εἶναι ἡ συμφωνία ὑπερόγκων τόκων, ἡ γενομένη δι' ἐκμεταλλεύσεως τῆς κουφότητος ἢ τῆς οἰκονομικῆς στενωχωρίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὸ κύριον γνώρισμα αὐτῆς εἶναι ἡ ἐκμετάλλευσις, οὐχὶ μόνον τὸ ὑπέρογκον τῶν τόκων. Ἀνεφικτος ὅμως ἡ μᾶλλον ἄκρως δυσχερὴς καθίσταται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ τοκογλυφίας διατάξεων, ἄνευ ὀρισμένου ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρου κατὰ τὴν κρίσιν μόνον τοῦ δικαστοῦ περὶ ὑπερόγκου τόκου, ἥτοι τόκου ὑπερβαίνοντος τὸ σύνηθες μέτρον καὶ εὐρισκομένου ἐν δυσαναλογίᾳ πρὸς τὴν παροχὴν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀξιοποῖνος τοκογλυφία, οὐχ ἥττον ὅμως συνωμολογήθησαν ὑπέρογκοι τόκοι, ἄνευ ἐκμεταλλεύσεως τῆς κουφότητος, τῆς ἀπειρίας ἢ τῆς ἀνγκυκῆς, ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων θέλει μείνει ὅλως ἀπροστατευτος ὁ ὀφειλέτης ;

4. Ὁ παρὼν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. *

III

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΕΚΧΩΡΗΣΕΩΣ

Νόμος ΚΝΕ' 14 Μαΐου 1882. Περί ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων κτλ.

Ἄρθρον μόνον. Ἀπαγορεύονται αἱ ἐκχωρήσεις τῶν μισθῶν καὶ οἰασδήποτε ἄλλης ἀποδοχῆς τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων τῶν στρατιωτικῶν παντὸς βαθμοῦ, καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν. *

* Κατόπιν ἐξεδόθη ὁ Νόμος ΑΡΜΑ' τῆς 19 Μαρτίου 1884. Περί ἀπαγορεύσεως τῆς κκτασέσεως τῶν μισθῶν ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἀποδοχῆς τῶν ὑπαλλήλων κτλ. καὶ ὁ Νόμος ΑΡΜΒ' τῆς 19 Μαρτίου 1884, οὗς ἐπιθι ἐν τεύχει **Πολ. Δικονομία.**

* ΕφΚ. 1835 π. σελ. 72.

IV

ΑΔΕΙΑ ΓΑΜΟΥ

Ἐγκύκλιος 2 Ἀπρ. 1835. Περὶ τῶν χωρὶς Ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελομένων γάμων.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικρίτειαν Σεβασμιωτάτους
Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους.

Διὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαρτίου 1834 καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 805,432 ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς προλαβούσα ἡ Σύνοδος διέταξε τὰ κατὰ τὸν γάμον, κανονίσασα τὸν τρόπον τῆς παρὰ τῶν Ἐπισκόπων διδουμένης περὶ τούτου ἀδείας, καὶ τῆς παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἐνοριακαῖς Ἐκκλησίαις πρεσβυτέρων ἐκτελέσεως αὐτῆς.—Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ πρεσβύτεροι παρεκτρεπόμενοι καὶ μὴ θέλοντες νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ διατεταγμένα, εὐλογοῦσι γάμους χωρὶς Ἐπισκοπικῆς ἀδείας.—Ἐπειδὴ τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Συνόδου, προσπαθούσης νὰ εἰσάξῃ τὴν εὐταξίαν εἰς τὸν κλῆρον, καὶ νὰ προάξῃ αὐτὸν ἐπὶ τὸ βέλτιον.—Θέλουσα οὖν νὰ περιορίσῃ τοὺς τοιοῦτους πρεσβυτέρους εἰς τὰ καθήκοντά των, καὶ νὰ προλάβῃ εἰς τὸ μέλλον τὰ ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτῶν ἐνδεχόμενα κακά.—Κατ' ἐγκρίσιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μ.—Διατάσσει.

1. Πᾶς πρεσβύτερος, εὐλογῶν γάμον χωρὶς ἐγγράφου ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, καθαιρεῖται.

2. Πᾶς γάμος γινόμενος παρὰ τοιαύτην ἀδειαν, εἶναι ἄκυρος.

3. Ἐὰν δέ τις τῶν πρεσβυτέρων ἀναγκασθῇ ποτὲ διὰ βίας νὰ εὐλογήσῃ γάμον παρ' ἀδειαν Ἐπισκοπικὴν, αὐτὸς μὲν δεύει ν' ἀναγγέλλῃ τοῦτο ἀμέσως πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἢ τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ, διὰ ν' ἀποφεύγῃ οὕτω τὴν ποινὴν, ὃ δὲ τοιοῦτος γάμος λογίζεται ἄκυρος.

Ταῦτα διατάσσουσα ἡ Σύνοδος προσκαλεῖ ἕκαστον ὑμῶν νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν διαταγὴν ταυτὴν πρὸς πάντας τοὺς ὑπὸ

τὴν δικαιοδοσίαν του προϊερέως, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς χριστιανούς, πρὸς γνῶσιν ἐνὸς ἐκάστου εἰς ἀποφυγὴν πάσης καὶ ὁποιασδήποτε προφάσεως.

ΑΠ 216 (1883). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐγκυκλίου τῆς 2 Ἀπριλίου 1835 τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀπαγορεύεται, ἐπὶ πονηρῇ ἀκροτηρίᾳ τοῦ γάμου, ἡ τέλεσις ἱερολογίας, ἀνευ προηγουμένης ἐγγράφου ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, ἡ δὲ ἐγκύκλιος αὕτη τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς κυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς ἐφημερίδος ἔχει ἰσχύον νόμον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ γάμου τῆς ἀναρρεσιούσης τελευθάντος μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναμφισβητήτως ἀνευ ἐγγράφου ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ἀλλὰ μόνον τῇ προφορικῇ ἀδείᾳ τοῦ Μητροπολίτου Θεοφίλου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησε τὸν γάμον ἄκυρον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορρίπτει τὴν περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν, διότι ἀπολύτου ὑπαρχούσης ἀπαγορευτικῆς διατάξεως περὶ τελέσεως τοῦ γάμου ἀνευ ἐγγράφου ἀδείας, ἡ δοθεῖσα προφορικὴ ἄδεια εἶναι ἀνίσχυρος κατισχύουσα πατρὸς ἄλλης προγενεστέρας γνώμης περὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΠ. 44 (1868). Ἐπειδὴ αἱ νεαραὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου ἡ τε 24 καὶ 31 κηρύττουσαι τὴν δι' ἱερολογίας μνηστείαν ἀδίκως, ὡς οὖσαν ἰσοδύναμον τῷ γάμῳ καὶ μόνην ἀληθῆ μνηστείαν κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκριβολογίαν, τὴν ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἱερολογίαν ἐννοοῦσι προφανῶς· τοιαύτη δὲ ἱερολογία ἐπὶ μνηστεία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ σήμερον ἡ περὶ ἧς ἀπεφάνηται τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἀντικειμένη πρὸς δύο ἐγκυκλίους διατάξεις τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς κατὰ τὸ 1834 καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1835 ἐκδοθείσας καὶ γενομένας ἐγκρίσει μὲν τῆς κυβερνήσεως, συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1833 βας. διάταγμα, τὸ κυρώσαν τὴν περὶ τῆς διακηρύξεως τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ περὶ τῆς στάσεως ἱερᾶς συνόδου ὁμοφώνως ἐκφρασθεῖσαν ἔφεσιν τῶν μητροπολιτῶν, ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τοῦ ἐλλ. Κράτους, τοῦτέστι πρὸς τὸ 16 ἄρθρον τοῦ διατάγματος, καθ' ὃ οἱ ἀρχιερεῖς, ὧν ἡ ἀδεια ἀπαιτεῖται κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας πρὸς πᾶσαν ἱερολογίαν μνηστείας καὶ γάμου, ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην ἐφορὴν τῆς συνόδου διατελοῦντες καὶ παρ' αὐτῆς διαταγὰς λαμβάνοντες, οὐδὲν δύνανται νὰ ἐπιτρέψωσιν ἐναντίον τῶν διαταγῶν αὐτῆς· διότι διὰ τῶν εἰρημενῶν διατάξεων, ἐκδοθεισῶν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας τῆς ἀνωτάτης ἐκκλ. ἀρχῆς, ὡς δικιούσα ἡ σύνοδος, ὅτι καὶ ἅλιστα ἡ ἐκκλησία ἀπηγόρευσε τὴν τῆς ἱεροτελεστίας μνηστείαν κηρύσσει τὸν ἀρραβῶνα τὸν κατὰ πάσθαιον τῶν διατάξεων τῆς δι' ἱεροτελεστίας γεγεννημένον. Ἐπομένως καὶ ἐν ὑποθέτῃ, ὅτι ἡ γενομένη ἱερολογία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἐκ τῆς τοῦ ἐπισκόπου, ὑπερ οὐδόπως βεβαιοῦται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἐσφαλμένως ἀπεφάνηται τὸ ἐφετεῖον ἐπαρμόσας ἐπὶ τῇ πρὸς

κειμένου τὰς εἰρημένους νεαρὰς τοῦ Ἀλεξίου, αἵτινες ὡς εἰς ἀπραξίαν περιελθοῦσαι, ἀπότου ἡ ἐκκλησία ἀπηγόρευσε τὴν ἐπὶ μνηστεία ἱερολογίαν, οὐδὲ ὡς κυρωθεῖσαι διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 βασιλ. διατάγματος δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ ἐξαδίβλῳ περιεχομένη Νεαρά τοῦ Λέοντος ἡ ἐπιτρέπουσα τὴν ἐπὶ διαλύσει μνηστείας εἰσπραξίν τοῦ συμπαφωνημένου προστίμου δὲν ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ καὶ μετὰ τὰς νεαρὰς τοῦ Ἀλεξίου ἐπὶ πάσης μνηστείας, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μνηστεία δι' ἱερολογίας γενομένη κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκριβολογίαν· διότι οὐ μόνον εἴρηται ἐν αὐταῖς, ὅτι μόνη ἡ δι' ἱερολογίας μνηστεία ἀδιάλυτος ἔσται προστίμου δόσει, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἐπετραπή ἡ διὰ διαμολογήσεως προστίμου ἐξαφίχσις πάσης ἄλλης περὶ γάμου συμφωνίας. Ἐπομένως καὶ τῆς προκειμένης μνηστείας θεωρουμένης, ὡς εἴρηται, κατὰ τὰς συνοδικὰς διατάξεις, ὡς ἀνεῦ ἱερολογίας γεγεννημένης καὶ χωρούσης διὰ τοῦτο τῆς τοῦ Λέοντος Νεαρᾶς, τὸ ἐφετεῖον ὤρειλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ διατάξῃ τὴν δέουσαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀθετήσεως τῆς περὶ τοῦ προστίμου συμφωνίας· διότι τὴν τοιαύτην ἐξέτασιν καὶ ἀπόδειξιν δὲν καθίστα περιττὰς ὁ γάμος τῆς μνηστῆς μετ' ἄλλου, ἂν, ὡς οἱ ἐνάγοντες ἰσχυρίζοντο, μετὰ τὴν διαλύτην τῆς μνηστείας συνήφθῃ, καὶ αὐτοῦ παραίτιος ἐγένετο ὁ μνηστὴρ, ὡς διαλύσας πρῶτος τὴν μνηστείαν· μὴ πράξαν δὲ τοῦτο παρεβίβασε καὶ τὰς τῶν ἄρθρ. 244 καὶ 248 τῆς πολ. δικονομίας οὐσιώδεις διατάξεις.

ΑΠ. 242 (1849). Ἡ ἐγκύκλιος τῆς ἱερᾶς συνόδου ἔχει ἰσχύον νόμου, καθότι κηρύττουσα ὡς ἀκύρους τοὺς γενομένους ἀνεῦ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου γάμους, ἀπορᾷ ἀντικείμενον ὑπογόμενον εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ἱερᾶς συνόδου, προηγήθη δὲ αὐτῆς ἡ ἐγκρίσις τῆς κυβερνήσεως, ὡς ρητῶς διαλαμβάνει ἡ ἐγκύκλιος, καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως· δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ἐγκρίνον τὴν ἐγκύκλιον διάταγμα, διότι τοιοῦτό τι δὲν ἀπαιτεῖ τὸ καταστατικὸν τῆς συνόδου, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη ἔχει ἰσχύον νόμου.

Περὶ τῶν ἀνεῦ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν. *

Ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμμ. τῆς ἐπικρατείας

Δηλοποιεῖ ὅτι

Ἡ Α. Β. Μεγαλειότης διέταξε τὴν 7/19 Ἰανουαρίου 1834

ὥστε ὁ στρατιωτικός, ὅστις νυμφεύεται ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἀνωτέρων του, νὰ παιδεύηται, ἂν εἶναι στρατιώτης, μὲ τριῶν μηνῶν φυλακὴν, ἂν ὑπαξιωματικός, μὲ κατὰ βίβασμόν ἀπὸ τὸν βαθμὸν του διὰ πάντοτε, ἂν δὲ ἀξιωματικός, λαμβάνει τὴν ἄφεσίν του, ὁ δὲ γάμος νὰ θεωρῆται ὡς ἄκυρος. Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 29 Ἰαν. (10 Φεβρ.) 1834. *

ΑΠ. 257 (1860). Εἶναι ἄκυρος ὁ γάμος στρατιωτικοῦ ἂν δὲν προηγηθῇ ἡ ἀδεία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἐπομένως ὁ συνεπείᾳ τοιοῦτου γάμου σύζυγος δὲν εἶναι ὑπόχρεως πρὸς διατροφήν τῆς συζύγου του.

ΑΠ. 231 (1865). Τοῦ μνημονευομένου ἐν τῇ δηλώσει Β. Δ. μὴ δημοσιευθέντος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ὁ κατὰ παράβασιν αὐτοῦ τελεσθεὶς γάμος* τὸ δὲ ἀπὸ 16 Σεπτ. 1852 Β. Δ. περὶ κανονισμοῦ τῆς ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ διαλαμβάνει μὲν, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου ἀδείας ἀλλ' οὔτε κηρύσσει ἄκυρον τὸν ἄνευ ἀδείας τελεσθέντα γάμον τοῦ ἀξιωματικοῦ, οὔτε κἂν στερεῖ τὸν τελέσαντα τὸν γάμον τῶν δυνάμεϊ τῶν κειμένων νόμων κεκτημένων αὐτοῦ δικαιωμάτων· ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει ταῦτα, ἐκδοθὲν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Συντάγματος, δὲν ἔδυνάτο νὰ ἰσχύῃ.

ΑΠ. 257 (1860), 231 (1865). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 765 ἔτους 1864 ἀποφ. ὑπεχρέωσε τὸ ταμεῖον τῶν κληρῶν καὶ ὀρφανῶν νὰ προσάξῃ τὸ ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1834 Β. διάταγμα περὶ γάμου τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, ὅπερ ἐπεκαλέσθη εἰς τὴν βί-

* Ἐπιθι σχετικὸς Νόμος·

α'). Τὸ ἀρθ. 17 § δ' τοῦ νόμου ΣΕ' 19 Αὐγ. 1852 περὶ συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, ἔχον οὕτως οὐδεὶς γάμος στρατιωτικοῦ παράγει δικαίωμα πρὸς σύνταξιν, ἐὰν δὲν ἐξετελέσθησαν αἱ ἀφορῶσαι τοὺς τοιοῦτους γάμους εἰδικαὶ διατυπώσεις.»

β'). Τὸ ἀρθ. 258 τοῦ νόμου ΦΕΒ' 19 Μαΐου 1860 περὶ στρατοῦ. νομοθεσίας, «Πᾶς στρατιωτικός, ὅστις συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς, τιμωρεῖται μὲ φυλακίσιν ἕως 25 μηνῶν, ὁ δὲ γάμος αὐτοῦ δὲν παράγει δικαίωμα πρὸς σύνταξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγ. 1852 περὶ συντάξεων νόμου.»

γ'). Τὸ Β. Δ. 7 Νοεμ. 1891. Κανονισμὸς τῆς Ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας τοῦ περὶ τοῦ ἀρθ. 383. «Οὐδεὶς στρατιωτικός δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου ἀδείας. — Ἡ ἀδεία νυμφεύσεως παντὸς ἀξιωματικοῦ καὶ ἀνθυπασιου τοῦ ἐκδίδεται διὰ Β. Συντάγματος. — Ἡ ἀδεία νυμφεύσεως παντὸς ὑπαξιωματικοῦ, μουσικῶν ἢ στρατιῶν τοῦ ἐκδίδεται διὰ διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ.»

θαίωσιν περί τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 142 ἔτους 1865 ἐτέρας ἀποφάσεώς του, μὴ προσαγαγόντος τοῦ ταμείου τὸ προμνησθὲν διάταγμα, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1834 τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείας δηλοποιήσιν (δημοσιευθεῖσαν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως), δι' ἧς ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματεῶν δηλοποιεῖ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς διέταξε τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους νὰ λαμβάνῃ τὴν ἀφασίν του ὁ ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνωτέρου του νυμφευόμενος ἀξίωματικός καὶ ὁ γάμος νὰ θεωρῇται ἄκυρος, παρεδέχθη διὰ τὸ ταμεῖον τῶν χρηρῶν καὶ ὄρφανῶν δὲν προσήγαγε τὸ ἐπικαλούμενον διάταγμα, ἀλλ' οὔτε ἀποδείξιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφανθὲν τὸ ἐφετεῖον δὲν ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1832 Β. Διάταγμα περί δημοσιεύσεως νόμων καὶ διαταγμάτων, ἀλλ' ὀρθῶς ἐφῆρμωσε τοῦτο· διότι ἡ ὑπαρξὶς καὶ δημοσίευσσις τῆς προμνησθείσης δηλοποιήσεως τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείας δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐπικαλούμενου διατάγματος, τοῦ ὁποῖου τὴν προσαγωγὴν τὸ ἐφετεῖον νομίμως ἀπῆλθει διὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ ἐρμηνεύσῃ, ἀλλ' οὔτε ἠδύνατο ν' ἀναπληρώσῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δηλοποιήσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1852 Β. Διάταγμα περί τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ, παραδεχθὲν ὅτι κατ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ ἄνευ ἀδείας τῆς στρατ. ἀρμοδίας ἀρχῆς γενόμενος γάμος ἀξίωματικοῦ, διότι τὸ ἄρθρ. 2 § 4 τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ, ὅπερ ἐπικαλεῖται τὸ ταμεῖον τῶν χρηρῶν καὶ ὄρφανῶν καὶ ὅπερ κανονίζει τὴν περί νυμφεύσεως τῶν ἀξίωματικῶν, διαλαμβάνει μὲν ὅτι οὐδεὶς στρατιωτικὸς δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου ἀδείας ἀλλὰ οὔτε κηρύττει ἄκυρον τὸν ἄνευ ἀδείας γενόμενον γάμον τοῦ ἀξίωματικοῦ, οὔτε στερεῖ τὸν τελέσαντα τὸν τοιοῦτον γάμον τῶν δυνάμει τῶν κειμένων νόμων κεκτημένων δικαιωμάτων του· ἐκτὸς δὲ τούτου, τὸ ἔτος 1852, ὅτε ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία δὲν ἀνήκεν εἰς μόνον τὸν Βασιλέα, δὲν ἠδύνατο, μὴ ὑπάρχοντος νόμου κηρύττοντος ἄκυρον τὸν τοιοῦτον γάμον, οὔτε καὶ ὡς πρὸς τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας ν' ἀφαιρεθῶσι δι' ἀπλοῦ διατάγματος κανονίζοντος τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ τὰ δυνάμει νόμου κεκτημένα δικαιώματα.

ΜΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Νόμος ΧLV 15] 16 Ὀκτωβρίου 1861. — Περὶ μικτῶν γάμων.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος νὰ συνάπτωσι γάμους μετὰ Χριστιανῶν ἄλλου δόγματος, τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀριζόμενα.

2. Πᾶσα προγενεστέρα περὶ μικτῶν γάμων διάταξις καταργεῖται.*

3. Οἱ μέχρι σήμερον συναφθέντες μικτοὶ γάμοι λογίζονται ἔγκυροι.

Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβούλου 112817 (1882).

Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ δύνανται νὰ δώσωσιν ἄδειαν πρὸς σύναψιν γάμου μεταξὺ ὀρθοδόξου καὶ γαλλίδας, διαζευχθείσης ἀπὸ τοῦ πρώτου συζύγου αὐτῆς μόνον πολιτικῶς δύναμει ἀποφάσεως τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων; Τινόντι ἡ ἱκανότης τοῦ προσώπου πρὸς σύναψιν γάμου διέπεται ἀπὸ τὸν νόμον τῆς πολιτείας, εἰς ἣν τοῦτο ἀνήκει κατὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχήν, ἣν παρεδέχθη καὶ ὁ ἡμέτερος ἀστικός νόμος ἐν ἄρθρῳ 4 κατ' ἀκολουθίαν ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ γαλλίς νομίμως διεζεύχθη ἀπὸ τοῦ πρώτου συζύγου τῆς δύναμει ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῆς πατρίδος τῆς, εἶναι τοῦ λοιποῦ ἐλευθέρᾳ νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον. Καὶ ταῦτα ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ πολιτικοῦ νόμου. Ἀλλ' ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, καθὼς ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς ἀπόψεως σκοποῦσα τὸ ζήτημα, ἐνδοιάζει ἐνεκα τοῦ λόγου, ὅτι ὁ πρῶτος γάμος δὲν ἐλύθη θρησκευτικῶς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, εἰ καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν γαλλικὸν νόμον, ὡς παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ κύρος τοῦ διαζυγίου. Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο μόνον ζήτημα ἀβρότητας ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν δύο ἐκκλησιῶν δύναται νὰ γεννήσῃ, οὐδεμίαν δὲ ἀσκεῖ ἐπιρροήν ἐπὶ τοῦ καθαρῶς νομικοῦ ζητήματος τῆς ἱκανότητος τῆς διαζευχθείσης γαλλίδας πρὸς τὸ συνάψαι νέον γάμον. Ἀφοῦ δὲ ὁ γάμος, κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν κρατοῦντα, φέρει μικτὸν χαρακτῆρα πολιτικοῦ συναλλάγ-

* Διὰ τοῦ ἁρθροῦ τούτου καταργήθη ὁ Νόμος τῆς 10 Αὐγούστου 1861. Περὶ μικτῶν γάμων.

ματος καὶ θρησκευτικῆς ἱεροτελεστίας, καθὼ καταρτιζόμενος διὰ τῆς εὐλογίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, φρονούμεν ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν πρέπει νὰ διατάσῃ παρέχουσα τὴν κεκανονισμένην ἄδειαν, μὴ κινδυνεύουσα ἄλλως νὰ φανῇ ὀλιγώτερον ἀβρόφρων πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν παρ' ὅσον αἱ ἐν Γαλλίᾳ συντεταγμένοι ἀρχαί, οἵτινες, ἐναντίον τῶν δογμάτων τῆς κοατούσης αὐτοῖσι θρησκείας, ἐπέτρεψαν τὸ διαζυγιον. Ἄλλως δὲ ἀρνούμενοι ἐν Ἑλλάδι: ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸ κύρος τῶν ἐν Γαλλίᾳ περὶ διαζυγίου νενομοθετημένων καὶ τὸ κύρος δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀρμοδίως ἐκδοθείσης μεταξύ Γάλλων, παραβαίνομεν τότε τὴν μεταξύ Κρατῶν ἀβρότητα, ἀντιστρατευόμεθα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὀρθὴν ἐφαρμογὴν θεμελιώδους κανόνος τοῦ ὀλληλεθνοῦς ἰδιωτικοῦ δικαίου.

ΑΠ. 273 (1892). Διὰ τοῦ Νόμου ΡΝ' περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπταγῆσιν τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυοῦσης νομοθεσίας, ἴσχυσε καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ὁ περὶ μικτῶν γάμων νόμος τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1861 καθ' ὃν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος νὰ συνάπτωσι γάμους μετὰ χριστιανῶν ἄλλου δόγματος, τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀριζόμενα· κατὰ δὲ τὴν νεαρὰν 89 τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τὴν περιεχομένην ἐν Ἀρμενοπούλῳ (19. 4, 4), καὶ τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2 Ἀπριλίου 1835, ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου, ὅπως ἔχῃ κύρος ὁ γάμος, ἀπαιτεῖται ἱερολογία ὑπὸ ἱερέως τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας μετὰ προηγουμένην ἄδειαν τοῦ ἀρμοδίου ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου· ἡ δὲ ἐν Λονδίῳ συνθήκη τῆς 17]29 Μαρτίου 1864 μεταξύ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν προστατίδων Δυνάμεων ὡς καὶ ὁ Συνταγματικὸς χάρτης τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς 22[3 Φεβρουαρίου 1830, εἰς ᾧ αὕτη παραπέμπει, δὲν καθιεροῦσι πρὸς νόμιον ὑπὲρ τῶν Δατίνων Ἐπισκόπων.

ΤΕΛΟΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

(Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας)

I Εἰσαγωγὴ Βυζαντιακῆς Νομοθεσίας ἐν Ἑλλάδι.	5
B. Διάταγμα 23 Φεβρ. [7 Μαρτ.] 1835.—Περὶ πολιτικοῦ νόμου	5
II Εἰσαγωγὴ Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ	25
III Εἰσαγωγὴ Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας ἐν Ἡπειρο- Θεσσαλίᾳ	47
Νόμος 19 Μαρτίου 1882. Περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπειρωτικὰς ἐπαρχίας.	47
B. Διάταγμα τῆς 21 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως νομαρ- χιῶν καὶ ἐπαρχείων κατὰ τὰς νεωστὶ προσαρτηθείσας εἰς τὸ Βασίλειον ἐπαρχίας.	53
B. Διάταγμα 25 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως τελωνια- κῶν ἀρχῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις.	54
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως ἐφετείου ἐν Λαρίσσει.	55
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως πρωτοδι- κειῶν καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ τῆς Λαρίσης.	55
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως πρωτοδι- κειῶν καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Τρικκάλων.	59
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1882. Περὶ συστάσεως πρωτοδι- κειοῦ καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης καὶ ὑπαγω- γῆς τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐφετείου Κερκύρας.	62
Σημείωμα.	63
B. Διάταγμα 26 Ἰουνίου 1881. Περὶ προσωρινῆς διοικήσεως τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν κλπ.	66
B. Διάταγμα 26 Ἰουνίου 1881. Περὶ ἀναστολῆς ἐν ταῖς προσ- αρτωμέναις ἐπαρχίαις ἐπὶ δίμηνον ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἐκάστου τῶν τμημάτων ἀπασῶν τῶν νομίμων καὶ δικα- στικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν.	70
B. Διάταγμα 3 Ἰουλίου 1881. Περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐνε- ργηθισομένης ἐν ἐκάστῳ τῶν τμημάτων τῶν παραχωρη- θεισῶν τῇ Ἑλλάδι χωρῶν ἀπογραφῆς.	70
B. Διάταγμα τῆς 6 Ἰουλίου 1881. Περὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς	

- νέαις ἐπαρχίαις τῶν περὶ χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου νόμων τοῦ Βασιλείου. 71
- B. Διάταγμα τῆς 4 'Ιουλίου 1881. Περί τοῦ τρόπου καθ' ὃν θέλει βεβαιωθῇ ἡ δημοσίευσίς νόμων τινῶν καὶ διαταγμάτων ἐν ταῖς προσαρτωμέναις τῇ Ἑλλάδι ἐπαρχίαις. 72
- B. Διάταγμα τῆς 4 'Ιουλίου 1881. Περί τοῦ τρόπου τῆς δημοσίευσως τοῦ λοιποῦ τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσαρτηθησομένας ἐπαρχίας εἰδικῶν διαταγμάτων καὶ τῶν εἰσαγομένων δι' αὐτῶν νόμων. 72
- B. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου 1881. Περί ἐφαρμογῆς τῶν νόμων περὶ δημοσίου λογιστικοῦ καὶ ταμείου καὶ ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις. 73
- B. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου 1881. Περί συστάσεως ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἐν Ἀρτῇ. 73
- B. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου 1881. Περί ἐφαρμογῆς τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας κλπ. εἰς τὰς προσαρτωμένας τῇ Ἑλλάδι χώρας. 74
- B. Διάταγμα τῆς 11 Αὐγούστου 1881. Περί δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ. 74
- B. Διάταγμα 6 'Ιουλίου 1881. Περί κυκλοφορίας ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορούντων νομισμάτων καὶ διατιμίσσεως τῶν Τουρκικῶν νομισμάτων. 75
- B. Διάταγμα τῆς 5 Αὐγούστου 1881. Περί εἰσαγωγῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχυαύτης νομοθεσίας ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταλαμβανόμεναις ἐπαρχίαις καὶ περὶ τῆς ἐν αὐταῖς συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων. 77
- B. Διάταγμα 11 Αὐγούστου 1881. Περί συστάσεως πρωτοδικείου καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ καταληφθέντι τμήματι τῆς Ἡπείρου κλπ. 80
- B. Διάταγμα τῆς 19 Αὐγούστου 1881. Περί παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 26 'Ιουνίου ε. ε. Β. Διατάγματος περὶ ἀναστολῆς προθεσμιῶν κλπ. μέχρι τῆς δεκάτης Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου Ἀρτῆς. 81
- B. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου 1881. Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἀρτῆς. 82
- B. Διάταγμα τῆς 17 Αὐγούστου 1881. Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ διαμερίσματι Ἀρτῆς. 82
- B. Διάταγμα τῆς 14 Αὐγούστου 1881. Περί εἰσαγωγῆς ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταληφθησομέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ ὕγειονομείων καὶ ὕγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ. 82

B. Διάταγμα 5 'Ιουλίου 1881. Περί συστάσεως ειδικού ταχυδρομικού γραφείου ἐν Ἀργῇ.	83
B. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου 1881. Περί προβιδασμοῦ τοῦ ἐν Ἀργῇ συσταθέντος ταχυδρομικοῦ γραφείου εἰς ὑποδιεθύνουσιν β' τάξεως.	83
B. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1881. Περί ἐγκαταστάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ τελωνιακῶν ἀρχῶν.	83
B. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1881. Περί συστάσεως ταχυδρομικῶν γραφείων κατὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ περὶ ὁρίσμου τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.	84
B. Διάταγμα 6 'Ιουλίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀργῇ.	85
B. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφείων ἐν Λαρίσῃ, Φαρσάλοις κλπ. καὶ περὶ ὁρίσμου τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.	85
B. Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως τηλεγραφικῶν σταθμῶν ἐν Τυρνάβῳ κλπ. καὶ περὶ ὁρίσμου τῶν μηνιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.	86
B. Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἰσχύος καὶ εἰς τὰς προσαρτηθείσας χώρας τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων κλπ. τοῦ Κράτους περὶ ὁδοποιίας.	86
B. Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως ὑγειονομικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἀργῆς.	86
B. Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως ἐπαρχιακῶν ταμείων ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικκάλοις.	87
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τοῖς καταληφθεῖσι τμήμασι Λαρίσσης καὶ Τρικκάλων.	87
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ὑπαγωγῆς εἰς τέλος εἰδῶν τινῶν μεταφερομένων ἐκ τοῦ μὴπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ Βώλου εἰς τὸ πρῶτον Βασιλεῖον καὶ τὰς καταληφθείσας ἤδη χώρας τῆς Θεσσαλίας.	90
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἐφαρμογῆς τῶν ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι περὶ δασῶν νόμων εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσαρτωμένας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασιλεῖον ἐπαρχίας τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας.	91
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί τῆς ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως τῶν δασῶν τῶν προσαρτηθεισῶν καὶ προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν.	91
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως ἐν Ἀργῇ, Τρικκάλοις, καὶ Λαρίσῃ δασαρχείων.	92
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΣΣΕ' περὶ οἰκον, ἐφοριῶν καὶ ἐν ταῖς προσαρτη-	

θείσαις καὶ προσαρτηθησομέναις χώραις Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας.	92
B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου 1881. Περί συστάσεως οἰκονομικῶν ἐφοριῶν ἐν τοῖς διαμερίσμασι Λαρίσης, Τρικυλῶν καὶ Ἄρτης.	92
B. Διάταγμα 31 Αὐγούστου 1881. Περί ἐφαρμογῆς τῶν διεπόντων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν νόμων καὶ κανονισμῶν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις.	92
B. Διάταγμα 13 Σεπτεμβρίου 1881. Περί ἐνεργείας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπογραφῆς τῶν ἐκ τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλλάδι χωρῶν κατοίκων κλπ.	93
B. Διάταγμα 20 Σεπτεμβρίου 1881. Περί τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς πεδιάδος Ἄρτης νωπῶν ἰχθύων κλπ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρτης.	93

Περὶ ὑποθηκῶν.

Νόμος 11 Αὐγούστου 1836. Περί τῶν ὑποθηκῶν	97
Γενικαὶ Διατάξεις.	97
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περί τῶν τίτλων τῶν χορηγούντων δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης.	111
ΤΜΗΜΑ Α'. Περί τοῦ νόμου.	112
ΤΜΗΜΑ Β'. Περί τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.	119
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περί τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως.	119
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περί τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν.	124
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περί τῶν προσημειώσεων.	129
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περί τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑποθηκῶν.	135
ΤΜΗΜΑ Α'. Περί τῆς ἐκτάσεως τῶν ὑποθηκῶν.	135
ΤΜΗΜΑ Β'. Περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ χρεώστου καὶ τοῦ πιστωτοῦ.	142
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περί τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ τρίτου κυρίου.	143
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περί τῆς τάξεως τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους.	150
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περί ἀποσβέσεως τῶν ὑποθηκῶν.	156
ΚΕΦΑΛ. Σ'. Περί τοῦ τρόπου τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν προσημειώσεων.	162
ΤΜΗΜΑ Α'. Τίνες δύνανται νὰ ἐγγράφουν ἢ νὰ προσημειώσουν.	162
ΤΜΗΜΑ Β'. Πότε δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγραφαὶ καὶ αἱ προσημειώσεις.	168
ΤΜΗΜΑ Γ'. Πῶς γίνονται αἱ ἐγγραφαὶ καὶ προσημειώσεις.	173
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περί τῆς ἐξαλείψεως καὶ ἐλαττώσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν προσημειώσεων.	179

ΕΦΑΛ. Η'. Περὶ τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν.	190
ΕΦΑΛ. Θ'. Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.	191
ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.	194
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν.	195
ΕΦΑΛ. Ι'. Ἀκροτελεύτιοι ὅρισμοί.	197
§ 23 Ἀπριλίου 1835. Περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν.	197
§ 20 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ τοῦ νόμου τῆς ἀντιγράψεως.	198
§ 20 Μαρτίου 1836. Περὶ προσωρινῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν.	199
§ 31 Ἰουλίου 1836. Περὶ ὑποθηκῶν.	199
§ 21 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ κλείσεως τῶν μέγρι τοῦδε προσωρινῶν βιβλίων σημειώσεως ὑποθηκῶν καὶ περὶ τῶν βληθησομένων εἰς ἐνέργειαν νέων.	199
§ 21 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.	202
§ 40 Μαΐου 1842. Περὶ τακτοποιήσεως τῶν ὑποθηκῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμισθέντων δημοτῶν.	225
§ 1 Ἰουλίου 1842. Περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων.	228
§ 24 Μαρτίου 1843. Περὶ ἀναπληρώσεως τῶν κωλυμένων εἰδικῶν ὑποθηκοφυλάκων παρὰ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδίκων.	229
§ 16 Ἰανουαρίου 1854. Περὶ πληρωμῆς παρ' ἐκαστοῦ ὑποθηκοφυλάκου τῆς ἀξίας τῶν χρησμάτων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βιβλίων.	229
§ 16 Μαΐου 1875. Περὶ προσόντων καὶ ἐγγυοδοσίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων.	230
§ PNB' 8[22] Ἰανουαρίου 1866. Περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν.	231
§ 3 Φεβρουαρίου 1866. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυρόντων περὶ ὑποθηκῶν νόμων.	232
§ ΡΕΗ' 19[20] Ἰανουαρίου 1867. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον PNB'.	233
§ ΤΑΓ' 17 Ὀκτωβρίου 1869. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν κατὰ τὰς Ἰονίους νήσους.	234
§ 20 Ἰανουαρίου 1872. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφήν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γὰρ	

- νικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἐπὶ πάντα εἰσέ-
τι ἔτη. 234
- Νόμος ANB' 9 Ἰουνίου [26 Ἰουλ.] 1882. Περὶ σημειώσεως
ὑποθηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀσθῆς, Λαρίσης καὶ Τρικυάλων. 234
- Β. Διάταγμα 14 Σεπτεμβρίου 1836. Περὶ προσδιορισμοῦ τῶν
γραφείων τῶν ὑποθηκῶν. 236
- Β. Διάταγμα 1 Ὀκτωβρίου 1841. Περὶ τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ
ἐγγραφῶν κλπ. 236
- Β. Διάταγμα 15 Ἀπριλίου 1842. Περὶ τινῶν ἐγγραφῶν ὑπο-
θηκῶν. 237
- Β. Διάταγμα 18 Φεβρουαρίου 1844. Περὶ συστάσεως γραφείου
ὑποθηκῶν. 237
- Β. Διάταγμα 1 Ἰανουαρίου 1865. Περὶ διατρέσεως τοῦ ἐν Ἀ-
θῆναις ὑποθηκοφυλακείου εἰς τὸ τῆς βαρεῖου πλευρᾶς καὶ
εἰς τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς 237
- Νόμος ΔΕ' 25 Φεβρουαρίου 1864. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου τῶν
ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων, τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ
καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος,
Κύμης, Ἐλευσίνος καὶ Τρικυάλων, εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν
ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων. 238
- Νόμος ΟΘ' 5 Ὀκτωβρίου 1864. Περὶ παρατάσεως τῆς προ-
θεσμίας τῆς πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώ-
σεων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, Ἐ-
λευσίνος, Κύμης καὶ Τρικυάλων μέχρι τέλους Δεκε-
μβρίου ἐ. ε. 239
- Νόμος ΡΙΓ' 4 Δεκεμβρίου 1865. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀνανεώ-
σεως ἐγγραφῶν τῶν δανείων. 239
- Νόμος ΒΧΔ' 30 Ἰουνίου [1 Ἰουλίου] 1899. Περὶ ἐγγραφῆς
ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν
καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ ἀπολεσθέντα
ἢ ἐν μέρει καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ με-
ταγραφῶν δήμεν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φθιώτιδι. 240
- Β. Διάταγμα 20]21 Μαρτίου 1898. Περὶ βιβλίων ἐγγραφῆς
δανείων καλλιιεργείας ἐν τοῖς ὑποθηκοφυλακείοις. 242
- Νόμος ΒΨΝς' 8]17 Ἀπριλίου 1900. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου
καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προ-
σημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ καταστραφέντα βι-
βλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τοῦ δήμου Ἀετοῦ
τοῦ νομοῦ Τριφυλίας. 249

Περὶ ἐνεχύρου.

- Β. Διάταγμα 1 Δεκεμβρίου 1836. Περὶ ἐνεχύρων. 253

Μεταγραφή.

ος ΤΖ' 29]30 Ὀκτωβρίου 1856. [Δημοσιευθεὶς τὴν 6 Νοεμβρίου 1856]. Περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων.	265
ιάταγμα 31 Ὀκτωβρίου 1856. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Μεταγραφῆς νόμου.	279
ιάταγμα 1 Μαρτίου 1866. Περὶ ἰσχύος καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ τοῦ ἐν τῷ λοιπῷ Κράτει ἰσχύοντος νόμου περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων κλπ.	282

Περὶ διακρίσεως κτημάτων.

ος 24 Ἰουνίου 1837. Περὶ διακρίσεως κτημάτων.	285
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ διακρίσεως κτημάτων.	285
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τῶν κτημάτων, θεωρουμένων ὡς πρὸς τοὺς κυρίους αὐτῶν.	289

Ἑθνικαὶ γαῖαι. Διανομὴ πεφυτευμένων.

είωμα.	301
ος 15]27 Ἰανουαρίου 1837. Περὶ διανομῆς τῶν γενομένων ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν ἐμφυτεύσεων.	304
γίαι 18 Μαΐου 1844. Περὶ διανομῆς τῶν φυτειῶν ὅσαι ὑπάρχοντα εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀπὸ 15]27 Ἰανουαρίου 1837 νόμου.	305
γίαι 6 Ἰουλίου 1871. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν.	308
ος ΤΠς' 24 Μαρτίου 1871. Περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν.	325
ΕΦΑΛ. Α'. Περὶ χαρακτηρισμοῦ, διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν φυτειῶν.	325
ΕΦΑΛ. Β'. Περὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος	328
ΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραχωρήσεως.	330
ΕΦΑΛ. Δ'. Γενικαὶ διατάξεις.	336

Ἑθνικαὶ γαῖαι. Διανομὴ ἀφυτεύτων γαιῶν.

γίαι 10 Ἰουνίου 1871. Περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.	341
---	-----

Νόμος ΥΛΑ' 25 Μαρτίου 1871. Περί διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς Ἐθνικῆς γῆς.	366
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περί τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐπὶ τῆς διανομῆς.	366
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περί διανεμητέων ἐθνικῶν γαιῶν.	367
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περί διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν γαιῶν.	370
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περί τῶν ὄρων τῆς παραχωρήσεως.	372
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περί παραχωρήσεως εἰς κατόχους	374
ΚΕΦΑΛ. ς'. Περί παραχωρήσεως εἰς μὴ κατόχους.	379
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Γενικαὶ διατάξεις.	382
Β. Διάταγμα 8 Ἰουνίου 1871. Περί ἐκτελέσεως τοῦ περὶ διανομῆς κλπ. τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμου.	385
Β. Διάταγμα 4 Ὀκτωβρίου 1871.	385
Γνωμοδότησις Δικαστικοῦ Συμβούλου 30 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1888.	387
Β. Διάταγμα 16 Ὀκτωβρίου 1873.	387
Β. Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου 1873.	388
Β. Διάταγμα 21 Δεκεμβρίου 1873.	388
Β. Διάταγμα 28 Ἰανουαρίου 1874.	388
Β. Διάταγμα 29 Ἰανουαρίου 1874.	388
Β. Διάταγμα 11 Μαΐου 1874.	388
Β. Διάταγμα 20 Μαΐου 1874.	389
Β. Διάταγμα 25 Μαΐου 1874.	389
Β. Διάταγμα 29 Αὐγούστου 1874.	389
Β. Διάταγμα 10 Ὀκτωβρίου 1874.	389
Β. Διάταγμα 15 Ὀκτωβρίου 1874.	389
Β. Διάταγμα 16 Σεπτεμβρίου 1875.	390
Β. Διάταγμα 29 Σεπτεμβρίου 1875.	390
Β. Διάταγμα 23 Φεβρουαρίου 1876.	390
Β. Διάταγμα 4 Μαρτίου 1876.	390
Β. Διάταγμα 12 Ἰουλίου 1876.	391
Β. Διάταγμα 17 Ἰανουαρίου 1877.	392
Β. Διάταγμα 18 Φεβρουαρίου 1877.	392
Β. Διάταγμα 31 Μαρτίου 1877.	392
Β. Διάταγμα 15 Ἀπριλίου 1877.	392
Β. Διάταγμα 18 Ἀπριλίου 1877.	393
Β. Διάταγμα 6 Μαΐου 1877.	393
Β. Διάταγμα 16 Ἰουνίου 1877.	393
Β. Διάταγμα 20 Ἰουλίου 1877.	394
Β. Διάταγμα 10 Αὐγούστου 1877.	394
Β. Διάταγμα 30 Δεκεμβρίου 1892	394
Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1877.	394
Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου 1877.	395

3. Διάταγμα 14 Δεκεμβρίου 1877.	395
3. Διάταγμα 31 'Ιανουαρίου 1878.	396
3. Διάταγμα 17 Αύγουστου 1878.	396
3. Διάταγμα 28 'Ιανουαρίου 1879.	396
3. Διάταγμα 28 Φεβρουαρίου 1879.	396
3. Διάταγμα 3 Μαρτίου 1879.	397
3. Διάταγμα 22 Μαΐου 1879.	398
3. Διάταγμα 31 Μαΐου 1879.	398
3. Διάταγμα 11 'Ιουνίου 1879.	398
3. Διάταγμα 11 Δεκεμβρίου 1879.	399
3. Διάταγμα 26 Μαρτίου 1880.	399
3. Διάταγμα 3 Δεκεμβρίου 1881.	400
3. Διάταγμα 23 Μαΐου 1883.	400
3. Διάταγμα 26 Δεκεμβρίου 1896.	400
3. Διάταγμα 15 'Ιουλίου 1897.	401
3. Διάταγμα 2 Αύγουστου 1897.	401
Νόμος ΥΠΑ' 30 'Ιουλίου 1873. Συμπληρωτικός νόμος περί παραχωρήσεως τῶν ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν.	401
Νόμος ΥΠΓ' 30 'Ιουλίου 1878. Συμπληρωτικός νόμος περί διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς.	403
Νόμος ΦΞΖ' 24 Δεκεμβρίου 1875. Περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς ὑπὸ τῶν νόμων περί διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ τῶν φυτειῶν ταχθείσης.	405
Νόμος ΧΖ' 15 Μαρτίου 1877. Περί χορηγήσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1877 εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν.	409
Νόμος ΧΛΕ' 29 'Ιουνίου 1877. Περί χορηγήσεως νέας προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν γαιῶν.	411
Νόμος ΨΜΓ' 13 Δεκεμβρίου 1878. Περί χορηγίας παρατάσεως πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.	411
Νόμος ΨΜΔ' 13 Δεκεμβρίου 1878. Περί κανονισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτησίων δόσεων ὑπὸ τῶν δηλωσάντων ἐθνικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς γαίας.	412
Νόμος ΨΛΗ' 28 Μαρτίου 1880. Περί γαιῶν καὶ φυτειῶν.	432
Νόμος ΩΔΕ' 29 'Απριλίου 1880. Περί βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως ἐπικαρπίας ἐκ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν διὰ τὸ ἔτος 1880.	443
Νόμος ΘΟ' 26 Μαΐου 1882. Περί παρατάσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν φυτειῶν.	445
Νόμος ΑΡΙΖ' 5 'Απριλίου 1883. Περί παρατάσεως προθεσμίας δηλώσεως γαιῶν καὶ φυτειῶν.	447
Νόμος ΑΤΜΔ' 30 Δεκεμβρίου 1885. Περί γαιῶν καὶ φυτειῶν.	452

Νόμος ΑΣΜΗ' 26 'Ιουλίου 1885. Περί τῶν ἐτησίων δόσεων τοῦ τιμήματος τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.	462
Νόμος ΑΧΚς' 22 Δεκεμβρίου 1887. Περί κληρώσεως μεταξὺ μὴ κατόχων δηλωσάντων τὰς αὐτὰς γαίας.	482
Νόμος ΑΨΕ' 6 'Απριλίου 1889. Περί ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς διανομῆς τῶν ἐν τῷ κτήματι Θέρμα ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.	487
Νόμος ΒΙΒ' 11 'Ιουλίου 1892. Περί τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΑΦΜΖ' προσθέτου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.	488
Νόμος ΒΡΔΑ' 20 'Ιανουαρίου 1893. Περί ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀφειλομένου τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.	488
Νόμος ΒΣΟΓ' 29 'Ιουνίου 1895. Περί μεταβολῶν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀφειλομένου τιμήματος δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.	494
Νόμος ΒΥΠ' 13 Φεβρουαρίου 1897. Περί παρατάσεως τῆς πληρωμῆς τῶν προσωρινῶν δόσεων γαιῶν καὶ φυτειῶν τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας τῶν χρήσεων 1890—1896.	493
Νόμος ΒΥΠΑ' 18 Φεβρουαρίου 1897. Περί ὑποχρεώσεως τῶν καλλιεργούντων γαίας ἢ φυτείας ἐθνικᾶς ἢ ἐκκλησιαστικᾶς εἰς ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπικαρπίας.	495
Νόμος ΑΨΠΖ' 21 Δεκεμβρίου 1889. Περί φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων διὰ τὸ ἔτος 1889, ἀρθρ. 7.	497
Νόμος ΦΜΘ' 19 Νοεμβρίου 1875. Περί φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς διὰ τὸ ἔτος 1875.	497
Νόμος ΤΙΞ' 16 'Οκτωβρίου 1856. Περί ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν.	504
Νόμος ΣΝΒ' 16 Δεκεμβρίου 1867. Περί ἐκρίζωσεως τῶν ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταφυτεύσεως.	506
Α. Διάταγμα 16 'Οκτωβρίου 1856. Περί ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ἐξημερώσεως τῶν ἀγριελαιῶν νόμου.	506
Β. Διάταγμα 20 'Ιανουαρίου 1880. Περί ἐκδόσεως συμπληρωτικοῦ Διατάγματος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν νόμου.	510

Προικοδοτήσεις

I 'Ελληνικῶν οἰκογενειῶν. II Φαλαγγιτῶν. III Κρητῶν. IV Νεοφύτων.

Νόμος 26 Μαΐου]7 'Ιουνίου 1835. Περί προικοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.	515
--	-----

ΠΡΟΣ Α'.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Χαρακτηρισμός τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν
καὶ προικοδοτήσεις αὐτῶν. 515

ΚΕΦΑΛ. Β'. Τρόπος, καθ' ὃν ἐνεργεῖται ἡ προικοδοτή-
σις καὶ διατάξεις περὶ τῶν προικοδοτημάτων. 517

ΚΕΦΑΛ. Γ'. Δικαιώματα τῶν προικοδοτουμένων. 520

ΚΕΦΑΛ. Δ'. Ὑποχρεώσεις τοῦ προικοδοτουμένου. 521

ΠΡΟΣ Β'. Προικοδοτήσεις τῶν Δήμων. 524

ΠΡΟΣ Γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί. 525

Διάταγμα 10 Μαΐου 1836. 526

Διάταγμα 13]25 Νοεμβρίου 1836. Περί προικοδοτήσεως
τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. 527

μος 23 Ἀπριλίου]5 Μαΐου 1838. Περί ἐγκτητικῶν φόρων
(δεκάτων) διὰ τὸ 1838 ἔτος. 529

μος Σ4Ε' 12 Αὐγούστου 1855. Περί τῶν ἐκ προικοκτη-
σιῶν καθυστερούντων. 529

Διάταγμα 2 Σεπτεμβρίου 1856. Περί τροποποιήσεως τοῦ
ἄρθρου 27 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 νόμου περὶ προικοδο-
τήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. 532

μος ΦΔΘ' 28 Μαΐου 1859. Περί παραχωρήσεως δωρεὰν
ἐθνικοῦ γηπέδου εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ κωμόπολιν πρὸς
ἀνέγερσιν λιθοκτιστοῦ ἀγορᾶς ἐδωδύμων. 532

μος ΧΚΒ' 27 Ἰουνίου 1861. Περί φορολογίας τῶν ἀπο-
κτησάντων ἐθνικὰς γαίας. 533

μος ΡΚΑ' 22 Δεκεμβρίου 1865. Περί τῶν ἐκ προικοκτη-
σιῶν καθυστερούντων. 533

μος ΤΚζ' 12 Ὀκτωβρίου 1869. Περί τῆς εἰς τὰς διατά-
ξεις τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν
ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν ὑπαγωγῆς παντός ἄλλου κατα-
στήματος δημοτικῆς ἀνάγκης. 535

μος 1]13 Ἰανουαρίου 1838. Περί παραχωρήσεως ἐθνικῶν
γαιῶν εἰς τοὺς φαλαγγίτας. 537

Διάταγμα 4]16 Μαρτίου 1838. 541

Διάταγμα 17]29 Ἀπριλίου 1838. 541

Διάταγμα 18]30 Νοεμβρίου 1841. 542

Διάταγμα 15]31 Μαρτίου 1843. 542

Διάταγμα 25 Μαρτίου 1842. Περί χορηγήσεως γαιῶν εἰς
τοὺς πυρπολιστάς, ναύτας καὶ ναυκλήρους κατὰ τὸ 1822. 543

μος 5]17 Ἀπριλίου 1843. Περί μετατροπῆς τοῦ μισθοῦ
τῶν ἐπαθεσίμων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ εἰς πρόσκτη-
σιν ἐθνικῶν κτημάτων. 543

μος 24 Ἰουνίου]6 Ἰουλίου 1843. Περί παρατάσεως τῆς χο-
ρηγηθείσης πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας προθεσμίας τοῦ ἄρθρου
1 τοῦ ἀπὸ 19]31 Μαρτίου τοῦ τ. ε. νόμου. 544

Νόμος 12]24 'Ιουλίου 1843. Περί προικοδοτήσεως τῶν φα- λαγγιτῶν καὶ τῶν διαθέσιμων ἀξιοματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ.	545
Νόμος ΡΜΔ' 3 'Οκτωβρίου 1849. Περί κληρονομικοῦ δι- καιώματος.	545
Β. Διάταγμα 10 Φεβρουαρίου 1850. Περί χορηγήσεως ἀ- δείας τοῦ νὰ ἐκποιῶσιν οἱ κληρονόμοι τῶν ἀποβιωτάντων ναυτικῶν τὰ πιστωτικὰ γραμμάτια.	546
Νόμος ΣΚΑ' 24 'Ιανουαρίου 1853. Περί συντάξεως τῶν χη- ρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν ἀξιοματικῶν τῆς φάλαγγος.	546
Νόμος ΤΟΖ' 16 'Οκτωβρίου 1856. Περί τῶν ἀπερχομένων εἰς ἀδειαν ἢ προικοδοτημένων ἀξιοματικῶν τῆς ἐν ἐνερ- γείᾳ φάλαγγος.	547
Ψήφισμα 1Η' τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 24 Αὐ- γούστου 1830.	548
Β. Διάταγμα 12]24 'Ιανουαρίου 1836.	549
Νόμος Π' 29 Φεβρουαρίου 1848. Περί χορηγήσεως ἐνὸς στρέμματος γῆς εἰς ἕνα ἕκαστον γεωργόν.	549
Β. Διάταγμα 3 Αὐγούστου 1850. Περί ἐκτελέσεως τοῦ Π' νόμου περὶ χορηγήσεως ἐνὸς στρέμματος γῆς εἰς ἕνα ἕ- καστον γεωργόν.	551
Ψήφισμα ΚΔ' τοῦ Κυβερνήτου.	550
Νόμος ΡΙΔ' 15 Σεπτεμβρίου 1848. Περί ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν.	558
Β. Διάταγμα 22 'Απριλίου 1850. Περί ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τοῦ ἀποικισμοῦ νόμου.	559
Β. Διάταγμα 28 Αὐγούστου 1854. Περί πραγματοποιήσεως τῶν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 νόμου περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν ἐκδοθέντων καὶ ἐκδοθησομένων γραμμάτων.	561
Β. Διάταγμα 11 Μαΐου 1855. Περί παρατάσεως προθεσμίας πρὸς Κρήτας.	562
Β. Διάταγμα 28 'Απριλίου]10 Μαΐου 1836. Περί τῶν ἀπαι- τήσεων τῶν νεοφύτων ὡς πρὸς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν κτή- ματα τὰ διατεθέντα ὑπὸ τοῦ δημοσίου.	566
Β. Διάταγμα 7]19 Μαΐου 1838. Περί ἐξελέγξεως παρὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τῶν συνταχθέντων πρωτοκόλων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων τῶν Νεοφύτων.	568
Νόμος 28 Νοεμβρίου]5 Δεκεμβρίου 1838. Περί ἐξελέγξεως τῶν εἰς τοὺς νεοφύτους παραχωρήσεων.	570
Β. Διάταγμα 26 'Οκτωβρίου]7 Σεπτεμβρίου 1840.	571

Ἐκποιήσις ἐθνικῶν κτημάτων.

μείωμα.	575
Διάταγμα 6]18 Φεβρουαρίου 1833.	583
Διάταγμα 30 Μαρτίου]11 Ἀπριλίου 1835. Περί ἀνανεώσεως τῶν δικαιογράφων ἐκείνων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ὅσα μετέβησαν εἰς τῶν ἰδιωτῶν τὴν κυριότητα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος μέχρι τῆς καταστάσεως τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, δηλ. ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1822 ἕως 6 Φεβρουαρίου 1833.	584
Διάταγμα 9]11 Δεκεμβρίου 1835. Περί παρατάσεως τῆς διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐγκλητικῶν ἐγγράφων προλαβόντως ἐκποιηθέντων ἐθνικῶν κτημάτων προσδιορισθείσης προθεσμίας.	588
Λος 13]25 Νοεμβρίου 1836. Περί τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.	589
Διάταγμα 16]28 Ἰουνίου 1842.	598
Λος ΧΟΗ' 10 Αὐγούστου 1861. Περί διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν ἐλαιῶνων.	599
Λος ΙΖ' 20 Δεκεμβρίου 1863. Περί ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς τὰς διακλυμένους Μονὰς ἀνηκόντων φθαρτῶν κτημάτων.	601
Διάταγμα 6 Ἰουλίου 1864.	615
Λος ΡΞΘ' 30 Ἰανουαρίου 1867. Περί τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων ΙΖ' νόμου.	616
Λος ΤΑΘ' 31 Ὀκτωβρίου 1869. Περί πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐκποιητέων ἐλαιοδένδρων τοῦ δημοσίου.	616

Λειμῶνες.

μείωμα.	621
Διάταγμα 3]15 Δεκεμβρίου 1833. Περί διορισμοῦ τοῦ φόρου βοσκήσεως καὶ τοῦ διὰ τὰ ἐθνικοῖδιόκτητα λιβάδια ἐγγείου φόρου κατὰ τὰ ἔτη 1833 καὶ 1834.	624
Λος ΚΘ' 31 Ἰανουαρίου 1864. Περί βοσκησίων γαιῶν.	626
Διάταγμα 9 Ἰανουαρίου 1878. Περί κοινοτικῶν ἐθνικῶν βοσκῶν.	634
Διάταγμα 13 Φεβρουαρίου 1878. Περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν.	637
Διάταγμα 16 Φεβρουαρίου 1878. Περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν.	638

- B. Διάταγμα 22 Μαρτίου 1878. Γ' Συμπληρωτικὸν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν περιφερειῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. 638
- B. Διάταγμα 20 Μαΐου 1878. Περί συμπληρωτικῶν διατάξεων ἀναγομένων εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν. 639
- Νόμος ΨΜΕ' 13 Δεκεμβρίου 1878. Περί τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων. 640
- Νόμος ΨΛΖ' 27 Μαρτίου 1880. Περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν λειβαδιῶν. 643
- B. Διάταγμα 30 Ἰουνίου 1880. Περί διαχωρισμοῦ βοσκῶν. 644
- B. Διάταγμα 13 Ἰανουαρίου 1881. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρ. 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878. B. Διατ. ὁφρωμένου εἰς τὸν ἐν γένει κανονισμόν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν κλπ. 644
- B. Διάταγμα 16 Ἰουνίου 1881. 645
- B. Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου 1888. Περί ὁρισμοῦ χρόνου ἀπαρθητέως κλπ. τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγομένων ζώων. 645
- B. Διάταγμα 23 Δεκεμβρίου 1888. Περί ὁρισμοῦ ἐνός νομαρχιακοῦ συμβουλίου ὡς τρίτου μέλους τῆς πρὸς διαχωρισμὸν τῶν βοσκῶν ἐπιτροπῆς. 645
- Νόμος ΑΧΞ' 30 Νοεμβρίου 1888. Περί ὁρισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς δηλώσεως τῶν ιδιωτικῶν βοσκησίων γαιῶν κτλ. 645
- B. Διάταγμα 5 Ἰουλίου 1890. Περί ἀναπληρώσεως τοῦ ταμείου ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκησίων γαιῶν. 645
- B. Διάταγμα 14 Μαΐου 1893. Περί ὁρισμοῦ καὶ ἀναπληρώσεως τοῦ τρίτου μέλους τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν ἐπιτροπῆς. 646
- B. Διάταγμα 10 Ἰουνίου 1896. Περί προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν B. Δ. τῆς 9 Ἰανουαρίου 1878 κλπ. 646

I. Μοναστηριακὴ περιουσία.—Π. Βακούφια.

- Ἐγκύκλιος τοῦ Κυβερνήτου τῆς 15 Μαΐου 1829. Περί μοναστηριακῶν κτημάτων. Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἐκτάκτους ἐπιτρόπους καὶ προσωρινοὺς διοικητάς. 649
- B. Διάταγμα 25 Σεπτεμβρίου 1833. Περί τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ μοναστηρίων. 649
- B. Διάταγμα 26 Ἀπριλίου 1834. Περί ἰδιοκτητῶν μοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν. 651
- B. Διάταγμα 4 Δεκεμβρίου 1834. Περί τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἐν τοῖς διαλυθείσι μοναστηρίοις μοναχῶν. 652

Διάταγμα 24 Ἀπριλίου. Περὶ τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν δια- λυθέντων μοναστηρίων	655
Διάταγμα 20 Μαΐου 1836. Περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.	655
Διάταγμα 12 Ἰουνίου 1836. Περὶ τῶν κτιρίων τῶν δια- λυθέντων μοναστηρίων.	657
Διάταγμα 29 Ἀπριλίου 1843. Περὶ μεταβάσεως τῶν ἐκ- κλησιαστικῶν εἰσοδημάτων εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γραμματεῖαν.	657
κύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰουν 1902.	658
ος ΑΨς' 5) 17 Φεβρουαρίου 1889. Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ βακουφίων κλπ.	669

Ἐθνικαὶ γαῖαι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ.

ος ΒΩΜΓ' 1 Φεβρουαρίου 1902. Περὶ κυρώσεως συμ- βάσεων α) περὶ ἀγορᾶς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων τοῦ Ἰωάννου Στεφάνου Σκυλίτση καὶ β) περὶ δανείου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος αὐτῶν.	679
---	-----

Οἰκόπεδα Πατρῶν.

ταξίς τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 4 Δεκεμβρ. 1830 ὕπ' ἀριθμ. 2771. Περὶ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς πόλεως τῶν Π. Πατρῶν καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θέλουσι δοθῇ αὐτῇ ἀποζημιώσεις.	721
ταξίς τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 26 Ἰουνίου 1831 ὕπ' ἀριθ. 3909. Περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν.	729
Διάταγμα 17]29 Αὐγούστου 1836. Περὶ διορισμοῦ ἐπι- τροπῆς ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων Πατρῶν.	731
Διάταγμα 10]22 Ὀκτωβρίου 1837. Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Πατρῶν.	731
Διάταγμα 27 Ἰουνίου 1849. Περὶ διορισμοῦ ἐπὶ τῶν ἀπο- ζημιώσεων τῶν Πατρῶν ἐπιτροπῆς.	732
Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου 1852. Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων Πατρῶν.	732
ος ΥΝΖ' 10 Ἀπριλίου 1858. Περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰ- κοπέδων.	736
ηγία τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείου τῆς 27 Ἰου- νίου 1858. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΥΝΖ' Νόμου περὶ ἀπο- ζημιώσεως καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων τῆς πόλεως Πατρῶν.	759

Νόμος ΨΞ' 18 Δεκεμβρίου 1878. Περί παραχωρήσεως οικοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.	775
Β. Διάταγμα 24 Αὐγούστου 1879. Περί ἐξαιρέσεως οἰκοπέδου ἀπὸ παραχωρήσεως κατὰ τὸν νόμον περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν.	787
Νόμος ΑΣΜΘ' 26 Ἰουλίου 1885. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.	788
Νόμος ΑΥ' 25 Μαΐου 1887. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας.	795
Νόμος ΑΨΚΑ' 22 Μαρτίου 1889. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας.	795

Μεταλλεῖα.

Νόμος Χ' 22 Αὐγούστου 1861. Περί μεταλλείων.	799
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περί μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων.	799
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περί κυριότητος τῶν μεταλλείων.	800
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περί τῶν διὰ τὴν παραχώρησιν τῶν μεταλλείων προαπαιτουμένων.	804
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περί παραχωρήσεως τῶν μεταλλείων.	805
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περί τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ιδιοκτητῶν τῶν μεταλλείων.	809
ΚΕΦΑΛ. ς'. Περί ὀρυχείων.	813
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Περί λατομείων.	814
ΚΕΦΑΛ. Η'. Περί πραγματογνωμοσύνης.	815
ΚΕΦΑΛ. Θ'. Περί τῆς τῶν μεταλλείων ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως καὶ τῆς εἰς ταῦτα ἀναγομένης ποινικῆς δικαιοδοσίας.	816
ΚΕΦΑΛ. Ι'. Περί μηχανικῶν καὶ τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν μεταλλείων.	816
Νόμος ΣΚΗ' 26 27 Ἀπριλίου 1867. Περί τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου.	819
Β. Διάταγμα 17 Μαΐου 1867. Περί τῶν ὑποβαλλομένων πρὸς παραχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων.	822
Β. Διάταγμα 19 Ἰανουαρίου 1871. Περί τῶν πρὸς παραχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων καὶ τῶν χωρογραφικῶν αὐτῶν διαγραμμάτων.	829
Θέσπισμα 15 Ὀκτωβρίου 1863. Περί προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων καθαρᾶς προσόδου.	831

Νόμος ΦΞΕ' 24]27 Δεκεμβρίου 1875. Περί ἐρμηνείας τοῦ περὶ μεταλλείων ΧΖ' νόμου τοῦ 1861.	841
Νόμος ΒΟΕ' 5 Αὐγούστου 1892. Περί συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν παγίων φορολογικῶν νόμων	848
Νόμος ΒΤΟ' 13]18 Μαρτίου 1896. Περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ μεταλλείων νόμων.	848
Νόμος ΒΥΝΔ' 26]28 Δεκεμβρίου 1896. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἀρθροῦ 41 τοῦ νόμου τῆς 22 Αὐγούστου 1861 περὶ μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων.	871
Β. Διάταγμα 31 Μαΐου 1882. Περί συστάσεως εἰδικοῦ ταμείου πρὸς βοήθειαν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων.	872
Νόμος ΒΩΜΑ' 21 Φεβρ. [23 Μαρτ. 1901. Περί περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ μεταλλουργείοις παθόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.	878
ΚΕΦΑΛ. Α'. Δικαιώματα τῶν παθόντων καὶ ὑποχρεώσεις τῶν κυρίων τῶν ἐπιχειρήσεων.	878
ΚΕΦΑΛ. Β'. Πόροι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ Διοίκησις αὐτοῦ.	881
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Βεβκίωσις τοῦ δυστυχήματος.	883
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Ἐκδίκασις καὶ πληρωμὴ τῶν συντάξεων.	885
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Ἐξισφαλιστικὰ μέτρα.	886
ΚΕΦΑΛ. ς'. Παράγραφοι.	887
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Ταμεῖα ἀλληλοβοηθείας.	888
ΚΕΦΑΛ. Η'.	889
Β. Διάταγμα 15 Σεπτεμβρίου 1901. Περί ἐτωρευτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν.	889

Ψήφισμα περὶ διαθηκῶν.

Ψήφισμα 11 Φεβρουαρίου 1830. Περί διαθηκῶν.	897
---	-----

Ἀστικός νόμος.

Νόμος ΤΖΑ' 28 Ὀκτωβρίου 1856. Ἀστικός Ἑλληνικός νόμος.	975
Γενικαὶ διατάξεις. Περί τῆς δημοσιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει.	975
ΒΙΒΛΙΟΝ Α'. Περί προσώπων.	993
ΤΟΜΗΜΑ Α'. Περί ἀπολαύσεως, ἀποβολῆς, καὶ ἀνακτήσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.	993
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περί ἀπολαύσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.	993
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περί ἀποβολῆς καὶ ἀνακτήσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων.	995

ΤΜΗΜΑ Β'. Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.	997
ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικαὶ Διατάξεις.	997
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ τῶν εἰς τὰς γεννήσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.	1001
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ τῶν εἰς τοὺς γάμους ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.	1007
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Περὶ τῶν εἰς τὰς ἀποθιώσεις ἀναγομένων ληξιαρχικῶν πράξεων.	1008
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν προσθήκην ἢ μεταβολὴν ὀνόματος, εἰς τὰς ἀναγνωρίσεις νόθων τέκνων, τὰς υἱοθεσίας, καὶ τὰ διαζύγια.	1011
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ κατοικίας.	1012
Β. Διάταγμα 31 Ὀκτωβρίου 1856 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου.	1014

Δημοσίευσις Νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων.

Β. Διάταγμα 1 Φεβρουαρίου 1833.	1027
Νόμος 6ΜΣ' 1 Μαΐου 1882. Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀστικοῦ νόμου.	1032
Νόμος ΑΝΔ' 31 Μαΐου 1882 Περὶ καταχωρίσεως Διαταγμάτων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως κλπ.	1033
Νόμος ΑΣΝΔ' 29 Ἰουλίου 1885. Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ΑΝΔ' νόμου περὶ καταχωρίσεως διατ. ἐν τῇ Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως.	1035
Β. Διάταγμα 26]31 Δεκεμβρίου 1884. Περὶ κανονισμοῦ τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.	1036
Β. Διάταγμα 29]31 Αὐγούστου 1885. Περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως.	1039
Β. Διάταγμα 28]29 Δεκεμβρίου 1893. Περὶ διαιρέσεως εἰς τεύχη τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Παραρτήματος αὐτῆς.	1044
Β. Διάταγμα 31 Δεκεμβρίου 1895. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1893 Β. Δ. περὶ διαιρέσεως εἰς τεύχη τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ παραρτήματος αὐτῆς.	1045

Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας.

Νόμος ΧΠΘ' 17 Αὐγούστου 1861. Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφθείας, καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.	1049
--	------

ΤΙΤΛΟΣ Α'. Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.	1049
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀνηλικιότητος.	1049
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ ἐπιτροπείας.	1065
ΤΜΗΜΑ Α'. Περὶ ἐπιτροπείας ἐν γένει.	1065
ΤΜΗΜ. Β'. Περὶ ἐπιτροπείας τῆς μητρὸς.	1066
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ τοῦ διὰ τελευταίας βουλήσεως διοριζομένου ἐπιτρόπου.	1069
ΤΜΗΜΑ Δ'. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἀνιόντων.	1070
ΤΜΗΜΑ Ε'. Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένου ἐπιτρόπου.	1071
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'. Περὶ τοῦ παρεπιτρόπου.	1072
ΤΜΗΜΑ Ζ'. Περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.	1073
ΤΜΗΜΑ Η'. Περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.	1076
ΤΜΗΜΑ Θ'. Περὶ τῆς πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνικανότητος, καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων.	1079
ΤΜΗΜΑ Γ'. Περὶ ἀνατροφῆς ἀνηλίκων.	1080
ΤΜΗΜΑ ΙΑ'. Περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.	1081
ΤΜΗΜΑ ΙΒ'. Περὶ λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου.	1114
ΤΜΗΜΑ ΙΓ'. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέχνων.	1121
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας.	1123
ΤΙΤΛΟΣ Β'. Περὶ ἐνηλικιότητος.	1130
ΤΙΤΛΟΣ Γ'. Περὶ ἀπαγορεύσεως καὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος.	1147
ΚΕΦΑΛ. Α'. Περὶ ἀπαγορεύσεως.	1147
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτου.	1155
Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας, ἐνηλικιότητος καὶ ἀπαγορεύσεως νῦν νόμου ΧΠΘ'.	1160
Ι. Ὑπερμερία καὶ παραγραφὴ δημοσίου. — Π. Ὑπερμερία ἰδιωτῶν. — III. Ἀπαγόρευσις ἐκχωρήσεως. — IV. Ἀδεία γάμου. — V. Μικτοὶ γάμοι.	
Νόμος ΧΑ' 27]29 Ἰουνίου 1817. Περὶ ὑπερμερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν.	1191
Νόμος ΒΕΒ' 22 Μαΐου 1882. Περὶ τόκου ὑπερμερίας.	1199
Νόμος ΒΝΕ' 14 Μαΐου 1882. Περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων κλπ.	1232
Ἐγκύκλιος 2 Ἀπριλίου 1835. Περὶ τῶν χωρὶς ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελοουμένων γάμων.	1233
Δηλοποιήσις περὶ τῶν ἀνευ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν 29 Ἰανουαρ. 10 Φεβρ. 1834.	1235
Νόμος ΧΙΖ' 15]16 Ὀκτωβρίου 1861. Περὶ μικτῶν γάμων.	1238

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ

1829

- Ἐγκύκλιος τοῦ Κυβερνήτου τῆς 15 Μαΐου. Περὶ μοναστηριακῶν κτημάτων. Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἐκτάκτους ἐπιτρόπους καὶ προσωρινοὺς διοικητάς. 649

1830

- Ψήφισμα 1Η' τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 24 Αὐγούστου. 548
- Διάταξις τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 4 Δεκεμβρίου ὑπ' ἀριθμ. 2771. Περὶ τῆς ἀναγέρσεως τῆς πόλεως τῶν Π. Πατρῶν καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θέλουσι δοθῇ αἱ ἀποζημιώσεις. 721
- Ψήφισμα 11 Φεβρουαρίου. Περὶ διαιτηκῶν. 897

1831

- Διάταξις τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῆς 26 Ἰουνίου ὑπ' ἀριθμ. 3909. Περὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν. 729

1833

- Β. Διάταγμα 6]18 Φεβρουαρίου. Ἐκποίησις ἐθνικῶν κτημάτων. 583
- Β. Διάταγμα 3]15 Δεκεμβρίου. Περὶ διορισμοῦ τοῦ φόρου βοσκῆς καὶ τοῦ διὰ τὰ ἐθνικοῖδιόκτητα λιβάδια ἐγγείου φόρου κατὰ τὰ ἔτη 1833 καὶ 1834. 624
- Β. Διάταγμα 25 Σεπτεμβρίου. Περὶ τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ μοναστηρίων. 649
- Β. Διάταγμα 1 Φεβρουαρίου. Δημοσίευσις Νόμων καὶ Διαταγμάτων. 1027

1834

- Β. Διάταγμα 26 Ἀπριλίου. Περὶ ἰδιοκτητῶν μοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν. 651
- Β. Διάταγμα 4 Δεκεμβρίου. Περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἐν τοῖς διαλυθεῖσι μοναστηρίοις μοναχῶν. 652
- Δηλοποίησις περὶ τῶν ἀνευ ἀδείας νυμφευομένων στρατιωτικῶν 29 Ἰανουαρ.]10 Φεβρουαρίου. 1235

1835

B. Διάταγμα 23 Φεβρ.]7 Μαρτ. Περὶ πολιτικοῦ νόμου.	5
Νόμος 23 Ἀπριλίου. Περὶ σημειώσεως ὑποθηκῶν.	197
Νόμος 26 Μαΐου]7 Ἰουνίου. Περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλ- ληνικῶν οἰκογενειῶν.	515
B. Διάταγμα 30 Μαρτίου]11 Ἀπριλίου. Περὶ ἀνανεώσεως τῶν δικαιογράφων ἐκείνων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ὅσα μετέβησαν εἰς τῶν ἰδιωτῶν τὴν κυριότητα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος μέχρι τῆς καταστάσεως τῆς πα- ρουσῆς Κυβερνήσεως, δηλ. ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1822 ἕως 6 Φεβρουαρίου 1833.	5 4
B. Διάταγμα 9]11 Δεκεμβρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐγκτητικῶν ἐγγράφων προλαβόντως ἐκ- ποιηθέντων ἐθνικῶν κτημάτων προσδιορισθείσης προθε- σμίας	588
Ἐγκύκλιος 2 Ἀπριλίου. Περὶ τῶν χωρὶς ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελουμένων γάμων.	1233

1836

όμος 11 Αὐγούστου. Περὶ τῶν ὑποθηκῶν.	97
B. Διάταγμα 18 Σεπτεμβρίου. Περὶ τοῦ νόμου τῆς ἀν- τιχρήσεως.	198
Νόμος 20 Μαρτίου. Περὶ προσωρινῆς σημειώσεως τῶν ὑπο- θηκῶν.	199
Νόμος 31 Ἰουλίου. Περὶ ὑποθηκῶν.	199
B. Διάταγμα 21 Σεπτεμβρίου. Περὶ κλείσεως τῶν μέχρι τοῦδε προσωρινῶν βιβλίων σημειώσεως ὑποθηκῶν, καὶ περὶ τῶν βληθησομένων εἰς ἐνέργειαν νέων.	199
B. Διάταγμα 21 Σεπτεμβρίου. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.	202
B. Διάταγμα 14 Σεπτεμβρίου. Περὶ προσδιορισμοῦ τῶν γρα- φείων τῶν ὑποθηκῶν.	236
B. Διάταγμα 1 Δεκεμβρίου. Περὶ ἐνεχυρῶν.	253
B. Διάταγμα 10 Μαΐου.	326
B. Διάταγμα 13]25 Νοεμβρίου. Περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλ- ληνικῶν οἰκογενειῶν.	527
B. Διάταγμα 12]24 Ἰανουαρίου.	549
B. Διάταγμα 28 Ἀπριλίου]10 Μαΐου. Περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν νεοφύτων ὡς πρὸς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν κτήματα τὰ διατεθέντα ὑπὸ τοῦ δημοσίου.	566
Νόμος 13]25 Νοεμβρίου. Περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.	589

Β. Διάταγμα 20 Μαΐου. Περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.	655
Β. Διάταγμα 12 Ἰουνίου. Περὶ τῶν κτιρίων τῶν διαλυθέντων μοναστηρίων.	657
Β. Διάταγμα τῆς 17]29 Αὐγούστου. Περὶ διορισμοῦ ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων Πατρῶν.	731

1837

Νόμος 21 Ἰουνίου. Περὶ διακρίσεως κτημάτων.	285
Νόμος 15]27 Ἰανουαρίου. Περὶ διανομῆς τῶν γενομένων ἐπὶ ἐθνικῶν γαιῶν ἐμφυτεύσεων.	304
Β. Διάταγμα 10]22 Ὀκτωβρίου. Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Πατρῶν.	731

1838

Νόμος 23 Ἀπριλίου]5 Μαΐου. Περὶ ἐγκτητικῶν φόρων (δεκάτων) διὰ τὸ 1838 ἔτος.	529
Νόμος 1]13 Ἰανουαρίου. Περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν εἰς τοὺς φαλαγγίτας.	537
Β. Διάταγμα 4]16 Μαρτίου.	541
Β. Διάταγμα 17]29 Ἀπριλίου.	541
Β. Διάταγμα 7]19 Μαΐου. Περὶ ἐξελέγξεως παρὰ τοῦ ἐξελεγκτικοῦ συνεδρίου τῶν συνταχθέντων πρωτοκόλλων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων τῶν Νεοφύτων.	568
Νόμος 23 Νοεμβρίου]5 Δεκεμβρίου. Περὶ ἐξελέγξεως τῶν εἰς τοὺς νεοφύτους παραχωρήσεων.	570

1840

Β. Διάταγμα 26 Ὀκτωβρίου 7 Σεπτεμβρίου.	571
---	-----

1841

Β. Διάταγμα 1 Ὀκτωβρίου. Περὶ τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγραφῶν κλπ.	236
Β. Διάταγμα 18]30 Νοεμβρίου.	542

1842

Β. Διάταγμα 10 Μαΐου. Περὶ τακτοποιήσεως τῶν ὑποθηκικῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμισθέντων δήμων.	225
Νόμος 1 Ἰουλίου. Περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων.	228
Β. Διάταγμα 13 Ἀπριλίου. Περὶ τινων ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν.	237

- Β. Διάταγμα 25 Μαρτίου. Περί χορηγήσεως γαιῶν εἰς τοὺς
 πυρπολιστάς, ναύτας καὶ ναυκλήρους κατὰ τὸ 1822. 543
 Β. Διάταγμα 16]28 Ἰουνίου. 598

1843

- Νόμος 24 Μαρτίου. Περί ἀναπληρώσεως τῶν κωλυομένων
 εἰδικῶν ὑποθηκοφυλάκων παρὰ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν. 299
 Β. Διάταγμα 19]31 Μαρτίου 549
 Νόμος 24 Ἰουνίου]6 Ἰουλίου. Περί παρατάσεως τῆς χορηγη-
 θέσεως πρὸς τοὺς Φελαγγίτας προθεσμίας τοῦ ἀρθροῦ 1
 τοῦ ἀπὸ 19]31 Μαρτίου τοῦ τ. ἔ. νόμου. 544
 Νόμος 12]24 Ἰουλίου. Περί προικοδοτησεως τῶν φαλαγ-
 γιτῶν καὶ τῶν διαθεσίμων ἀξιοματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ. 545
 Β. Διάταγμα 29 Ἀπριλίου. Περί μεταβάσεως τῶν ἐκκλη-
 σιαστικῶν εἰσοδημάτων εἰς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν
 γραμματεῖαν. 657

1844

- Β. Διάταγμα 18 Φεβρουαρίου. Περί συστάσεως γραφείου ὑπο-
 θηκῶν. 237
 Ὅδηγίαι τῆς 18 Μαΐου. Περί διανομῆς τῶν φυτειῶν ὅσαι ὑπά-
 γονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀπὸ 15]27 Ἰανουαρίου
 1837 νόμου. 305

1848

- Νόμος Π' 29 Φεβρουαρίου. Περί χορηγήσεως ἐνὸς στρέμματος
 γῆς εἰς ἕνα ἕκαστον γεωργόν. 549
 Νόμος ΡΙΔ' 15 Σεπτεμβρίου. Περί ἀποικισμοῦ τῶν
 Κρητῶν. 558

1849

- Νόμος ΡΜΔ' 3 Ὀκτωβρίου. Περί κληρονομικοῦ δικαιώματος. 545
 Β. Διάταγμα 27 Ἰουνίου. Περί διορισμοῦ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώ-
 σεων τῶν Πατρῶν ἐπιτροπῆς. 732

1850

- Β. Διάταγμα 10 Φεβρουαρίου. Περί χορηγήσεως ἀδείας τοῦ
 νὰ ἐκποιῶσιν οἱ κληρονόμοι τῶν ἀποβιωσάντων ναυτικῶν
 τὰ πιστωτικά γραμματῖα. 546
 Β. Διάταγμα 8 Αὐγούστου. Περί ἐκτελέσεως τοῦ Π' νόμου

- περὶ χορηγήσεως ἑνὸς στρέμματος γῆς εἰς ἓνα ἕκαστον γεωργόν. 551
- Β. Διάταγμα τῆς 22 Ἀπριλίου. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τοῦ ἀποικισμοῦ νόμου. 559

1852

- Β. Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου. Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν κα- τοίκων Πατρῶν. 732

1853

- Νόμος ΣΚΑ' 24 Ἰανουαρίου. Περὶ συντάξεως τῶν χρηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος. 546

1854

- Β. Διάταγμα 16 Ἰανουαρίου. Περὶ πληρωμῆς παρ' ἑκάστου ὑποθηκοφύλακος τῆς ἀξίας τῶν χρησίμων διὰ τὴν ὑπερσίαν του βιβλίων. 229
- Β. Διάταγμα 28 Αὐγούστου. Περὶ πραγματοποιήσεως τῶν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 νόμου περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν ἐκδοθέντων καὶ ἐκδοθησομένων γραμμάτων. 561

1855

- Νόμος ΣΔΕ' 12 Αὐγούστου. Περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερουμένων. 529
- Β. Διάταγμα 11 Μαΐου. Περὶ παρατάσεως προθεσμίας εἰς Κρήτας. 562

1856

- Νόμος ΤΗ' 29]30 Ὀκτωβρίου. [Δημοσιευθεὶς τὴν 6 Νοεμβρίου 1856]. Περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων. 265
- Β. Διάταγμα 31 Ὀκτωβρίου. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Μεταγραφῆς νόμου. 279
- Νόμος ΤΔΕ' 16 Ὀκτωβρίου. Περὶ ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν. 504
- Β. Διάταγμα 16 Ὀκτωβρίου. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ἐξημερώσεως τῶν ἀγριελαιῶν νόμου. 506
- Β. Διάταγμα τῆς 2 Σεπτεμβρίου. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν. 532
- Νόμος ΤΖ' 16 Ὀκτωβρίου. Περὶ τῶν ἀπερχομένων εἰς ἄδειαν ἢ προικοδοτημένων ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος. 547

- Νόμος Τ'Α' 28 'Οκτωβρίου. 'Αστικός ἑλληνικός νόμος. 975
 Β. Διάταγμα τῆς 31 'Οκτωβρίου πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ λη-
 ξιαρχικῶν πράξεων νόμου. 1014

1858

- Νόμος Υ'ΝΖ' τῆς 10 'Απριλίου. Περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰ-
 κοπέδων. 736
 'Οδηγαί τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργαίου τῆς 27 'Ιουνίου.
 Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Υ'ΝΖ' νόμου περὶ ἀποζημιώσεως καὶ
 ἀνταλλαγῆς τῶν οἰκοπέδων τῆς πόλεως Πατρῶν. 759

1859

- Νόμος ΦΛΘ' 28 Μαΐου. Περὶ παραχωρήσεως δωρεὰν ἐθνικοῦ
 γηπέδου εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ κωμόπολιν πρὸς ἀνέγερσιν
 λιθοκτίστου ἀγορᾶς ἐδωδύμων. 532

1861

- Νόμος ΧΚΒ' 27 'Ιουνίου. Περὶ φορολογίας τῶν ἀποκτητάν-
 των ἐθνικᾶς γαίας. 533
 Νόμος ΧΟΗ' τῆς 10 Αὐγούστου. Περὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν
 ἐλαιῶνων. 599
 Νόμος ΧΙ' 22 Αὐγούστου. Περὶ μεταλλείων. 800
 Νόμος ΧΠΘ' 17 Αὐγούστου. Περὶ ἀνθλίκων, ἐπιτροπείας, χει-
 ραφσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν. 1049
 Νόμος ΧΛς' 15]16 'Οκτωβρίου. Περὶ μιχτῶν γάμων. 1238

1863

- Νόμος ΙΖ' τῆς 20 Δεκεμβρίου. Περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐθνικῶν,
 ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς τὰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνη-
 κόντων φθαρτῶν κτημάτων. 601
 Θέσπισμα 15 'Οκτωβρίου. Περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἐκ τῶν
 μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων καθαρᾶς προσόδου. 831

1864

- Νόμος ΛΕ' 25 Φεβρουαρίου. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου τῶν ὑπο-
 θηκῶν ἢ προσημειώσεων, τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ κα-
 ταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος,
 Κύμης, 'Ελευσίνος καὶ Τρικκάλων, εἰς τὰ νέα βιβλία τῶν
 ὑποθηκῶν τῶν αὐτῶν ὑποθηκοφυλάκων. 238
 Νόμος ΟΘ' 5 'Οκτωβρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας
 τῆς πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν ἢ προσημειώσεων εἰς
 τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων Μαραθῶνος, 'Ελευσίνος,
 Κύμης καὶ Τρικκάλων μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἐ.ξ. 239

Διάταγμα 6 'Ιουλίου,	615
μος ΚΘ' τῆς 31 'Ιανουαρίου. Περὶ βοσκησίμων γαιῶν.	626

1865

Διάταγμα 1 'Ιανουαρίου. Περὶ διατιθέσεως τοῦ ἐν 'Αθήναις ὑποθηκοφυλακείου εἰς τὸ τῆς βορείου πλευρᾶς καὶ εἰς τὸ τῆς νοτίου πλευρᾶς.	237
μος ΡΙΓ' 4 Δεκεμβρίου. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀνανεώσεως ἐγγραφῶν τῶν δανείων.	239
μος ΡΚΑ' 21 Δεκεμβρίου. Περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων.	533

1866

μος ΡΝΒ' 8[22] 'Ιανουαρίου. Περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς 'Ιονίοις Νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν.	231
Διάταγμα 3 Φεβρουαρίου. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν 'Επτανήσῳ ἀπὸ τῆς 1 'Απριλίου τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύοντων περὶ ὑποθηκῶν νόμων.	232
Διάταγμα 1 Μαρτίου 1866. Περὶ ἰσχύος καὶ ἐν 'Επτανήσῳ τοῦ ἐν τῷ λοιπῷ Κράτει ἰσχύοντος νόμου περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων κλπ.	282

1867

μος ΡΞΗ' 19[20] 'Ιανουαρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς 'Ιονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ'.	233
μος ΣΝΒ' 16 Δεκεμβρίου. Περὶ ἐκριζώσεως τῶν ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταφυτεύσεως.	506
μος ΡΞΘ' 30 'Ιανουαρίου. Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων ΙΖ' νόμου.	616
μος ΣΚΗ' 26[27] 'Απριλίου. Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου.	819
Διάταγμα 17 Μαΐου. Περὶ τῶν ὑποβαλλομένων πρὸς παρὰχώρησιν μεταλλείων αἰτήσεων.	822

1869

μος ΤΔΓ' 17 'Οκτωβρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν κατὰ τοὺς 'Ιονίους νήσους.	234
μος ΤΚς' 12 'Οκτωβρίου. Περὶ τῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ	

- ἄρθρ. 27 τοῦ νόμου περὶ προικοδοτήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν ὑπαγωγῆς παντὸς ἄλλου καταστάματος δημοτικῆς ἀνάγκης. 535
- Νόμος ΤΑΘ' 31 Ὀκτωβρίου. Περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστη-
ριάσματος τῶν ἐκποιητέων ἐλαιοδένδρων τοῦ δημοσίου. 616

1871

- Ὁδηγία τῆς 6 Ἰουλίου. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περὶ τῶν
γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς
διαλελυμένας μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν. 308
- Νόμος ΤΠΣ' τῆς 24 Μαρτίου. Περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύ-
σεων ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας μο-
νάς ἀνηκουσῶν γαιῶν. 325
- Ὁδηγία τῆς 10 Ἰουνίου. Περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῶν
ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν. 341
- Νόμος ΥΛΑ' τῆς 25 Μαρτίου. Περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως
τῆς Ἐθνικῆς γῆς. 366
- Β. Διάταγμα 8 Ἰουνίου. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ διανομῆς
κλπ. τῆς Ἐθνικῆς γῆς νόμου. 385
- Β. Διάταγμα τῆς 4 Ὀκτωβρίου. 386
- Β. Διάταγμα 19 Ἰανουαρίου. Περὶ τῶν πρὸς παραχώρησιν με-
ταλλείων αἰτήσεων καὶ τῶν χωρογραφικῶν αὐτῶν δια-
γραμμάτων. 829

1872

- Β. Διάταγμα 20 Ἰανουαρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας
πρὸς ἐγγραφὴν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑπο-
θηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἐπὶ πέντε εἰσέτι ἔτη. 234

1873

- Β. Διάταγμα 16 Ὀκτωβρίου. 387
- Β. Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου. 388
- Β. Διάταγμα 24 Δεκεμβρίου. 388
- Νόμος ΥΠΑ' 30 Ἰουλίου. Συμπληρωτικὸς νόμος περὶ παρα-
χωρήσεως τῶν ἐθνικοῦδιοκτητῶν φυτειῶν. 401
- Νόμος ΥΠΓ' 30 Ἰουλίου. Συμπληρωτικὸς νόμος περὶ διανο-
μῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς. 403

1874

- Β. Διάταγμα 28 Ἰανουαρίου. 388
- Β. Διάταγμα 29 Ἰανουαρίου. 388
- Β. Διάταγμα 11 Μαΐου. 388
- Β. Διάταγμα 20 Μαΐου. 389

Β. Διάταγμα 25 Μαΐου.	389
Β. Διάταγμα 29 Αὐγούστου.	389
Β. Διάταγμα 10 Ὀκτωβρίου.	389
Β. Διάταγμα 15 Ὀκτωβρίου.	389

1875

Β. Διάταγμα 16 Μαΐου. Περὶ προσόντων καὶ ἐγγυοδοσίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων.	230
Β. Διάταγμα 16 Σεπτεμβρίου.	390
Β. Διάταγμα 29 Σεπτεμβρίου.	390
Νόμος ΦΕΖ' 24 Δεκεμβρίου. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς ὑπὸ τῶν νόμων περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ τῶν φυτειῶν ταχθείσης.	405
Νόμος ΦΜΘ' 19 Νοεμβρίου. Περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς διὰ τὸ ἔτος 1875.	497
Νόμος ΦΣΕ' 24]27 Δεκεμβρίου. Περὶ ἐρμηνείας τοῦ περὶ μεταλλείων ΧΙ' νόμου τοῦ 1861.	841

1876

Β. Διάταγμα 23 Φεβρουαρίου.	390
Β. Διάταγμα 4 Μαρτίου.	390
Β. Διάταγμα 12 Ἰουλίου.	391

1877

Β. Διάταγμα 17 Ἰανουαρίου.	392
Β. Διάταγμα 18 Φεβρουαρίου.	392
Β. Διάταγμα 31 Μαρτίου.	392
Β. Διάταγμα 15 Ἀπριλίου.	392
Β. Διάταγμα 18 Ἀπριλίου.	393
Β. Διάταγμα 6 Μαΐου	393
Β. Διάταγμα 16 Ἰουνίου.	393
Β. Διάταγμα 20 Ἰουλίου.	394
Β. Διάταγμα 10 Αὐγούστου.	394
Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου.	394
Β. Διάταγμα 30 Αὐγούστου.	395
Β. Διάταγμα 14 Δεκεμβρίου.	395
Νόμος ΧΖ' 15 Μαρτίου. Περὶ χορηγήσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1877 εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικοῖδιοκτητῶν φυτειῶν.	409
Νόμος ΧΛΕ' 29 Ἰουνίου. Περὶ χορηγήσεως νέας προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν γαιῶν.	411
Νόμος ΧΛ' 27]29 Ἰουνίου. Περὶ ὑπερημερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν.	1191

1878

B. Διάταγμα 31 'Ιανουαρίου.	396
B. Διάταγμα 17 Αύγουστου.	396
Νόμος ΨΜΓ' 13 Δεκεμβρίου. Περί χορηγίας παρατάσεως πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας εἰς τοὺς κατόχους ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.	411
Νόμος ΨΜΔ' 13 Δεκεμβρίου. Περί κανονισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτησίων δόσεων ὑπὸ τῶν δηλωσάντων ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν.	412
B. Διάταγμα 9 'Ιανουαρίου. Περί κοινοτικῶν ἐθνικῶν βοσκῶν.	634
B. Διάταγμα 13 Φεβρουαρίου. Περί παρατάσεως τῆς προθε- σμίας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν.	637
B. Διάταγμα 16 Φεβρουαρίου. Περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν.	638
B. Διάταγμα 22 Μαρτίου. Γ' Συμπληρωτικὸν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν περιφέρειῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν.	638
B. Διάταγμα 20 Μαΐου. Περί συμπληρωτικῶν διατάξεων ἀ- ναγομένων εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτι- κῶν βοσκῶν.	639
Νόμος ΨΜΕ' τῆς 13 Δεκεμβρίου. Περί τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ζώων.	640
Νόμος ΨΕ' τῆς 18 Δεκεμβρίου. Περί παραχωρήσεως οἰκο- πέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκο- δομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.	775

1879

B. Διάταγμα 28 'Ιανουαρίου.	396
B. Διάταγμα 28 Φεβρουαρίου.	396
B. Διάταγμα 3 Μαρτίου.	397
B. Διάταγμα 22 Μαΐου.	398
B. Διάταγμα 31 Μαΐου.	398
B. Διάταγμα 11 'Ιουνίου.	398
B. Διάταγμα 11 Δεκεμβρίου.	399
B. Διάταγμα 24 Αύγουστου. Περί εξαίρεσεως οἰκοπέδου ἀπὸ παραχωρήσεως κατὰ τὸν νόμον περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν.	787

1880

B. Διάταγμα 26 Μαρτίου.	399
Νόμος ΨΔΗ' 28 Μαρτίου. Περί γαιῶν καὶ φυτειῶν.	432
Νόμος ΩΔΕ' τῆς 29 'Απριλίου. Περί βεβαιώσεως καὶ εἰσπρά- ξεως ἐπικαρπίας ἐκ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν διὰ τὸ ἔτος 1880.	443

Β. Διάταγμα 20 'Ιανουαρίου. Περί ἐκδόσεως συμπληρωτικοῦ Διατάγματος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν νόμου.

510

Νόμος Ψ'Ζ' τῆς 27. Μαρτίου. Περί κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν λειβαδιῶν.

643

Β. Διάταγμα 30 'Ιουνίου. Περί διαχωρισμοῦ βοσκῶν.

644

1881

Β. Διάταγμα 26 'Ιουνίου. Περί προσωρινῆς διοικήσεως τῶν προσαρτωμένων τῇ 'Ελλάδι χωρῶν κλπ.

66

Β. Διάταγμα 26 'Ιουνίου. Περί ἀναστολῆς ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις ἐπὶ δέμητον ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἐκάστου τῶν τμημάτων ἀπασῶν τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν.

70

Β. Διάταγμα 3 'Ιουλίου. Περί τῆς διεξγωγῆς τῆς ἐνεργηθσομένης ἐν ἐκάστῳ τῶν τμημάτων τῶν παρα/ωρηθεισῶν τῇ 'Ελλάδι χωρῶν ἀπογραφῆς.

70

Β. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου. Περί ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν περὶ χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου νόμων τοῦ Βασιλείου.

71

Β. Διάταγμα τῆς 4 'Ιουλίου. Περί τοῦ τρόπου καθ' ὃν θέλει βεβαιωθῇ ἡ δημοσιεύσις νόμων τινῶν καὶ διαταγμάτων ἐν ταῖς προσαρτωμέναις τῇ 'Ελλάδι ἐπαρχίαις.

72

Β. Διάταγμα τῆς 4 'Ιουλίου. Περί τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ λοιποῦ τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς προσαρτηθείσας καὶ προσαρτηθησομένας ἐπαρχίας εἰδικῶν διαταγμάτων καὶ τῶν εἰσαγομένων δι' αὐτῶν νόμων.

72

Β. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου. Περί ἐφαρμογῆς τῶν νόμων περὶ δημοσίου λογιστικοῦ καὶ ταμείων καὶ ἐν ταῖς προσαρτωμένοις ἐπαρχίαις.

73

Β. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου. Περί συστάσεως ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἐν Ἀργεῖ.

73

Β. Διάταγμα τῆς 6 'Ιουλίου. Περί ἐφαρμογῆς τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας κλπ. εἰς τὰς προσαρτωμένας τῇ 'Ελλάδι χώρας.

74

Β. Διάταγμα τῆς 11 Αὐγούστου. Περί δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχυόντων ἐν 'Ελλάδι νόμων κλπ.

74

Β. Διάταγμα 6 'Ιουλίου. Περί κυκλοφορίας ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν καὶ ἐν 'Ελλάδι κυκλοφορούντων νομισμάτων καὶ διατιμῆσεως τῶν Τουρκικῶν νομισμάτων.

75

Β. Διάταγμα 5 Αὐγούστου. Περί εἰσαγωγῆς τῆς ἐν 'Ελλάδι ἰσχύουσῆς νομοθεσίας ἐν ταῖς καταληφθείσαις καὶ καταλαμ-

- δανομέναις ἐπαρχίαις καὶ περὶ τῆς ἐν αὐταῖς συστάσεως πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων. 77
- B. Διάταγμα 11 Αὐγούστου. Περί συστάσεως πρωτοδικείου καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τῷ καταληφθέντι τμήματι τῆς Ἡ- 80
πείρου κλπ.
- B. Διάταγμα 19 Αὐγούστου. Περί παρατάσεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου ε. ε. Β. Διατάγματος περὶ ἀναστο- 81
λῆς προθεσμιῶν κλπ. μέχρι τῆς δεκάτης Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου Ἄρτης.
- B. Διάταγμα 6 Ἰουλίου. Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἄρτης. 82
- B. Διάταγμα 17 Αὐγούστου. Περί συστάσεως τελωνιακῶν ἀρ- 82
χῶν ἐν τῷ διαμερίσματι Ἄρτης.
- B. Διάταγμα 14 Αὐγούστου. Περί εἰσαγωγῆς ἐν ταῖς κατα-
ληφθείσαις καὶ καταληφθησομέναις ἐπαρχίαις τῶν περὶ
ὕγειονομείων καὶ ὕγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει ἰσχυόν- 82
των ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ.
- B. Διάταγμα 6 Ἰουλίου. Περί συστάσεως εἰδικοῦ ταχυδρομι- 83
κοῦ γραφείου ἐν Ἄρτῃ.
- B. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου 1881. Περί προδιδασμοῦ τοῦ ἐν
Ἄρτῃ συσταθέντος ταχυδρομικοῦ γραφείου εἰς ὑποδιε- 83
θυσιν 6' τάξεως.
- B. Διάταγμα 30 Αὐγούστου. Περί ἐγκαταστάσεως ἐν Θεσσα- 83
λίᾳ τελωνιακῶν ἀρχῶν.
- B. Διάταγμα 30 Αὐγούστου. Περί συστάσεως ταχυδρομικῶν
γραφείων κατὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ περὶ ὁρισμοῦ τῶν μη- 84
νιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.
- B. Διάταγμα 6 Ἰουλίου. Περί συστάσεως τηλεγραφικοῦ σταθ- 85
μοῦ ἐν Ἄρτῃ.
- B. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρίου. Περί συστάσεως τηλεγραφείων
ἐν Λαρίσῃ, Φαρσάλοις κλπ. καὶ περὶ ὁρισμοῦ τῶν μη- 85
νιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.
- B. Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου. Περί συστάσεως τηλεγραφικῶν
σταθμῶν ἐν Τυρνόβῳ κλπ. καὶ περὶ ὁρισμοῦ τῶν μη- 86
νιαίων γραφικῶν αὐτῶν ἐξόδων.
- B. Διάταγμα 9 Σεπτεμβρίου. Περί ἰσχύος καὶ εἰς τὰς προσ-
αρτηθείσας χώρας τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων κλπ. τοῦ Κρά- 86
τους περὶ ὁδοποιίας.
- B. Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου. Περί συστάσεως ὕγειονομικῶν
ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἄρτης. 86
- B. Διάταγμα 10 Σεπτεμβρίου. Περί συστάσεως ἐπαρχιακῶν
ταμείων ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικκάλοις. 87
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περί συστάσεως πρωτοδικείων

- καὶ εἰρηνοδικείων ἐν τοῖς καταληφθείσῃ τμήμασι Λαρί-
σης καὶ Τρικκάλων. 87
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τέλος εἰ-
δῶν τινων μεταφερομένων ἐκ τοῦ μὴπω καταληφθέντος
διαμερίσματος τοῦ Βώλου εἰς τὸ πρῶτον Βασίλειον καὶ
τὰς καταληφθείσας ἤδη χώρας τῆς Θεσσαλίας. 90
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἰσχυόν-
των ἐν Ἑλλάδι περὶ δασῶν νόμων εἰς τὰς προσαρτηθεί-
σας καὶ προσαρτωμένας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον ἐ-
παρχίας τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας. 91
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ τῆς ὑπὸ τῆς χωροφυλα-
κῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως τῶν δασῶν τῶν προσαρ-
τηθεισῶν καὶ προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν. 91
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ συστάσεως ἐν Ἀρτῇ,
Τρικκάλαις καὶ Λαρίσῃ δασαρχείων. 92
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου
ΣΣΕ' περὶ οἰκον, ἐφοριῶν καὶ ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις
καὶ προσαρτηθησομέναις χώραις Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας. 92
- B. Διάταγμα 12 Σεπτεμβρίου. Περὶ συστάσεως οἰκονομικῶν
ἐφοριῶν ἐν τοῖς διαμερίσμασι Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ
Ἀρτῆς. 92
- B. Διάταγμα 31 Αὐγούστου. Περὶ ἐφαρμογῆς τῶν διεπόν-
των τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν νόμων καὶ κανονισμῶν
ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις καὶ προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις. 92
- B. Διάταγμα 13 Σεπτεμβρίου. Περὶ ἐνεργείας καὶ ἐν τῇ ἄλ-
λοδαπῇ ἀπογραφῆς τῶν ἐκ τῶν προσαρτωμένων τῇ Ἑλ-
λάδι χωρῶν κατοίκων κλπ. 93
- B. Διάταγμα 20 Σεπτεμβρίου. Περὶ τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς
πεδιάδος Ἀρτῆς νωπῶν ἰχθύων κλπ. εἰς τὴν πόλιν Ἀρτῆς. 93
- B. Διάταγμα 3 Δεκεμβρίου. 400
- B. Διάταγμα τῆς 13 Ἰανουαρίου. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ
ἀρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1878 Β. Διατ. ἀφορῶντος
εἰς τὸν ἐν γένει κανονισμὸν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βοσκῶν κλ. 644
- B. Διάταγμα 16 Ἰουνίου. 645

1882

- Νόμος 19 Μαρτίου. Περὶ εἰσαγωγῆς τῆς ἐλληνικῆς νομοθε-
σίας εἰς τὰς ἀρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπει-
ρωτικὰς ἐπαρχίας. 47
- B. Διάταγμα 21 Μαρτίου. Περὶ συστάσεως νομαρχιῶν καὶ ἐ-
παρχείων κατὰ τὰς νεωστὶ προσαρτηθείσας εἰς τὸ Βασί-
λειον ἐπαρχίας. 53
- B. Διάταγμα 23 Μαρτίου. Περὶ συστάσεως τελωνειακῶν ἀρ-
χῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις. 54
- B. Διάταγμα 23 Μαρτίου. Περὶ συστάσεως ἐφετερίου ἐν Λαρίσῃ. 55

B. Διάταγμα 23 Μαρτίου. Περί συστάσεως πρωτοδικείων και ειρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Λαρίσης.	55
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου. Περί συστάσεως πρωτοδικείων και ειρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Τρικκάλων.	59
B. Διάταγμα 23 Μαρτίου. Περί συστάσεως πρωτοδικείου και ειρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης και ὑπαγωγῆς τοῦ πρωτοδικείου Ἀρτης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐφετείου Κερκύρας.	62
Νόμος ANB' 9 'Ιουνίου [26 'Ιουλίου]. Περί σημειώσεως ὑποθηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτης, Λαρίσης και Τρικκάλων.	234
Νόμος ΚΟ' 26 Μαΐου. Περί παρατάσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν φυτειῶν.	445
B. Διάταγμα 31 Μαΐου. Περί συστάσεως εἰδικοῦ ταμείου πρὸς βοήθειαν και περιθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν και τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων.	872
Νόμος ΚΜς' 1 Μαΐου. Περί ἀντικαταστάσεως τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀστικοῦ νόμου.	4032
Νόμος ANΔ' 31 Μαΐου. Περί καταχωρίσεως Διαταγμάτων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως κλπ.	1033
Νόμος ΚΞΒ' τῆς 22 Μαΐου. Περί τόκου ὑπερημερίας.	4109
Νόμος ΚΝΕ' 14 Μαΐου. Περί ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων.	1232

1883

B. Διάταγμα 23 Μαΐου.	400
Νόμος ΔΡΙΖ' 5 Ἀπριλίου. Περί παρατάσεως προθεσμίας δηλώσεως γαιῶν και φυτειῶν.	447

1884

B. Διάταγμα τῆς 26]31 Δεκεμβρίου. Περί κανονισμοῦ τῆς ἐκδόσεως και δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως	4036
--	------

1885

Νόμος ΑΤΜΔ' τῆς 30 Δεκεμβρίου. Περί γαιῶν και φυτειῶν.	452
Νόμος ΑΣΜΗ' 26 'Ιουλίου. Περί τῶν ἐτησίων δόσεων τοῦ τιμήματος τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν και φυτειῶν.	462
Νόμος ΑΣΜΘ' τῆς 26 'Ιουλίου. Περί παραχωρήσεως οἰκοπέδων τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1877.	788
Νόμος ΑΣΝΔ' τῆς 29 'Ιουλίου. Περί μεταρρυθμίσεως τοῦ ANΔ' νόμου περί καταχωρίσεως διατ. ἐν τῇ ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως.	4035
B. Διάταγμα τῆς 29]31 Αὐγούστου. Περί ἐκτελέσεως τῶν	

ἀφορώντων εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-
νήσεως.

1039

1887

οὐ ΑΥΚΣ' 22 Δεκεμβρίου. Περὶ κληρώσεως μεταξὺ μὴ
κατόγων δηλωσάντων τὰς αὐτὰς γαίας.

842

ος ΑΥΓ' τῆς 28 Μαΐου. Περὶ παραχωρήσεως εἰκοπέδων
τοῦ δημοσίου ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομή-
σαντας.

795

1888

μοδότησις Δικαστικοῦ Συμβούλου 30 τῆς 14 Ἰανουαρίου.

387

Διάταγμα 13 Ὀκτωβρίου. Περὶ ὁρισμοῦ χρόνου ἀπαριθ-
μήσεως κλπ. τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγομένων ζώων.

645

Διάταγμα 23 Δεκεμβρίου. Περὶ ὁρισμοῦ ἐνὸς νομαρχια-
κοῦ συμβούλου ὡς τρίτου μέλους τῆς πρὸς διαχωρι-
σμὸν τῶν βοσκῶν ἐπιτροπῆς.

645

ος ΑΧΞ' 30 Νοεμβρίου. Περὶ ὁρισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς
δηλώσεως τῶν ιδιωτικῶν βοσκησίων γαιῶν κλπ.

645

1889

ος ΑΨΕ' τῆς 6 Ἀπριλίου. Περὶ ἐξαίρεσεως ἐκ τῆς δια-
μῆς τῶν ἐν τῷ κτήματι Θέρμα ἐθνικῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν.

487

ος ΑΨΠΖ' 21 Δεκεμβρίου. Περὶ φορολογίας τῶν προϊόν-
των τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων διὰ τὸ ἔτος 1889, ἀρθρ. 7.

497

ος ΑΨΣΤ' τῆς 5]17 Φεβρουαρίου. Περὶ διοικήσεως καὶ
διαχειρίσεως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἠπείρῳ βακουφίων κλ.

669

ος ΑΨΚΑ' τῆς 22 Μαρτίου. Περὶ παραχωρήσεως οἰκοπέ-
δων ἐν Πάτραις εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομήσαντας.

795

1890

Διάταγμα 5 Ἰουλίου. Περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ ταμεῖου
ὡς μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν βο-
σκησίων γαιῶν.

645

1892

Διάταγμα 30 Δεκεμβρίου.

394

ος ΒΙΒ' 11 Ἰουλίου. Περὶ τοῦ κατὰ τὴν νόμον ΑΦΜΖ'
προσθέτου προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονο-
μικῶν.

488

ος ΒΟΕ' 5 Αὐγούστου. Περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρ-
ρυθμίσεως τῶν παγίων φορολογικῶν νόμων.

848

1893

- Νόμος ΒΡΑΑ' 20 'Ιανουαρίου. Περί ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀφει-
λομένου τιμήματος δηλωθεῖσων γαιῶν καὶ φυτειῶν. 488
- Β. Διάταγμα τῆς 14 Μαΐου. Περί ὁρισμοῦ καὶ ἀναπληρώ-
σεως τοῦ τρίτου μέλους τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν
ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν βοσκῶν ἐπιτροπῆς. 646
- Β. Διάταγμα 28]29 Δεκεμβρίου. Περί διαίρέσεως εἰς τεύχη
τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Παραρτήμα-
τος αὐτῆς. 1044

1895

- Νόμος ΒΣΟΓ' 29 'Ιουνίου. Περί μεταβολῶν ἐπὶ τοῦ προσω-
πικοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὀφειλομένου τιμή-
ματος δηλωθεῖσων γαιῶν καὶ φυτειῶν. 491
- Β. Διάταγμα 31 Δεκεμβρίου. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ
28 Δεκεμβρίου 1893 Β. Δ. περὶ διαίρέσεως εἰς τεύχη
τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ παραρτήμα-
τος αὐτῆς. 1045

1896

- Β. Διάταγμα 26 Δεκεμβρίου. 400
- Β. Διάταγμα 10 'Ιουνίου. Περί προσθήκης παραγράφου εἰς τὸ
ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ κοινοτικῶν καὶ ἐθνικῶν βοσκῶν Β. Δ.
τῆς 9 'Ιανουαρίου 1878 κλπ. 646
- Νόμος ΒΤΟ' 13]18 Μαρτίου. Περί τροποποιήσεως καὶ συμ-
πληρώσεως τῶν περὶ μεταλλείων νόμων. 848
- Νόμος ΒΥΝΔ' 26]28 Δεκεμβρίου. Περί τροποποιήσεως τοῦ
ἄρθρου 41 τοῦ νόμου τῆς 22 Αὐγούστου 1861 περὶ μεταλ-
λαίων, ὀρυχείων καὶ λατομείων. 871

1897

- Β. Διάταγμα 15 'Ιουλίου. 401
- Β. Διάταγμα 2 Αὐγούστου. 401
- Νόμος ΒΥΠ' 13 Φεβρουαρίου. Περί παρατάσεως τῆς πλη-
ρωμῆς τῶν προσωρινῶν δόσεων γαιῶν καὶ φυτειῶν τῆς
ἐπαρχίας Μεσσηνίας τῶν χρήσεων 1890—1896. 493
- Νόμος ΒΥΠΑ' 18 Φεβρουαρίου. Περί υποχρεώσεως τῶν καλ-
λιεργούντων γαίας ἢ φυτείας ἐθνικᾶς ἢ ἐκκλησιαστικᾶς
εἰς ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπικαρπίας. 495

1898

- Β. Διάταγμα 20]21 Μαρτίου. Περί βιβλίων ἐγγραφῆς δανείων
καλλιέργειας ἐν τοῖς ὑποθηκοφυλακείαις. 242

1899

- Νόμος ΒΧΑ' 30 'Ιουνίου (1 'Ιουλίου). Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ ἀπολεσθέντα ἢ ἐν μέρει καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν δήμεων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φθιώτιδι. 240

1900

- Νόμος ΒΨΝΣ' 8]17 'Απριλίου. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τοῦ δήμου 'Αετοῦ τοῦ νομοῦ Τριφυλίας. 249

1901

- Νόμος ΒΩΜΑ' τῆς 21 Φεβρ. [23 Μαρτ.]. Περὶ περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ μεταλλουργείοις παθόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. 878
Β. Διάταγμα τῆς 15 Σεπτεμβρίου. Περὶ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν. 889

1902

- 'Εγκύκλιος τοῦ 'Υπουργείου τῶν 'Εκκλησιαστικῶν 'Ιουνίου. 658
Νόμος ΒΩΜΓ' τῆς 1 Φεβρουαρίου. Περὶ κυρώσεως συμβάσεων
α) περὶ ἀγορᾶς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων τοῦ 'Ιωάννου Στεφάνοβιχ Σκυλίτση καὶ β) περὶ δανείου μετὰ τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς τῆς 'Ελλάδος πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος αὐτῶν. 679

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

(Οἱ ἀριθμοὶ, τῶν ὁποίων δὲν προηγείται ἡ λέξις
ἀρ. (ἀρθρον), ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας).

- Ἀγάλματα.** Πότε λονίζονται ὡς ἐπιπλα 287, ἀρ. 40.
- Ἀγνωστοὶ** ζητοῦντες ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἢ προσημείωσιν ὀφεί-
λουν ν' ἀποδείξουν τὴν ταυτότητα των 163, ἀρ. 60.
- Ἀγριελυταί** 504 κ. ἐ.
- Ἀγωγαί.** Τοῦ ὑποθητικοῦ πιστωτοῦ 142, ἀρ. 34 κ. ἐ. Μετὰ παραί-
τησιν ἀπὸ τῆς ὑποθήκης 160, ἀρ. 54. Ἀγωγή διεκδικητικὴ
ἀκινήτου θεωρεῖται ἀκίνητος 287, ἀρ. 42.
- Ἀγυαί.** Ὅρα Ὅδοι.
- Ἀδέσποτα.** Ὅρα Κ τ ῆ μ α τ α.
- Αἰγιατοί.** Εἶναι δημόσια κτῆματα 290, ἀρ. 15.
- Αἰχμαλώτου** διαθήκη 960, ἀρ. 43—46.
- Ἀκίνητον** κτῆμα τί καλεῖται. Ὅρα Δ ι ἀ κ ρ ι σ ι ς κ τ η μ ᾶ τ ω ν.
Πῶς μεταβιβάζεται ἡ κυριότης αὐτῶν 268, ἀρ. 4. Ἀκινήτων
κειμένων ἐν Ἑλλάδι διαδοχὴ, νομὴ, κυριότης καὶ τὰ ἀπ' αὐ-
τῆς ἀποσπώμενα ἀπόλυτα δικαιώματα ρυθμίζονται ὑπο τῶν
ἐλλήν. νόμων 986, ἀρ. 5.
- Ἀκυρότης** ἐγγραφῆς ὑποθήκης 184, ἀρ. 80.
- Ἀλατος** ὀρυκτοῦ δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.
- Ἀλλοδαποί.** Πότε ἀπολαύουσι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων 993, ἀρ. 13.
- Ἀλλοιῶδεις** ἐνυποθήκου κτῆματος δὲν βλάπτει ὑποθήκην 160, ἀρ. 53.
- Ἀλυτοί.** Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἀρ. 8.
- Ἀμυνες.** Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἀρ. 8.
- Ἀμέλεια** τοῦ χρεώστου ἐξ ἧς ἠφανίσθη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἢ ἡ-
λαττώθη ἢ ἀξία τοῦ 110, ἀρ. 8. Τοῦ τρίτου κυρίου 150,
ἀρ. 43.
- Ἀναγνώρισις** νόθων τέκνων. Ὅρα Α η ξ ι α ρ χ ι κ α ἰ π ρ ᾶ ξ ι ς.
- Ἀναίεωδεις.** Ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων 238, 240, 249.
Ἀπαλλαγὴ ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς τῶν δανείων ἐν Ἑσπανίᾳ
239. Μεταγραφῶν 249.
- Ἀναντικατάστατον** κτῆμα τί καλεῖται. Ὅρα Δ ι ἀ κ ρ ι σ ι ς
κ τ η μ ᾶ τ ω ν.
- Ἀναπλήρωσις** κωλυομένων εἰδικῶν ὑποθηκοφυλάκων 229.
- Ἀναστολὴ** τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν
καὶ παραγραφῶν κατὰ τὴν προαρτίτησιν τῆς Ἑπειροθεσσαλίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

70. Παράτασις ἀναστολῆς προθεσμιῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου Ἀρτης 81.
- Ἀνατροφή ἀνηλίκου 1080, ἄρθρ. 53 κ. ἐ. καὶ ἄρθρ. 63. Φυσικῶν τέκνων 1122, ἄρ. 91.
- Ἀνήλικος. Ἔχει δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ἐπιτρόπων κλπ. 113, ἄρθ. 11 καὶ 163, ἄρθ. 61 ἐδ. 3 καὶ ἄρθ. 62. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἄρθ. 69, ἐδ. 3. Κατάργησις τοῦ περὶ διεκδικήσεως προνομίου αὐτῶν 276, ἄρθ. 12. Τίς εἶναι 1049. Πότε ὑποχρεοῦνται ἐκ τῶν ἀθεμιτῶν πράξεών του 1051, ἄρθρ. 2. Νομικαὶ πράξεις αὐτοῦ ἄρθ. 3, 4, 6 καὶ 8. Συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἄρθρ. 5. Ἐπιτροπεία ἀνηλίκου ἄρθρ. 9 κ. ἐ. Ἀνατροφή ἀνηλίκου 1080, ἄρθρ. 53 κ. ἐ. καὶ ἄρθρ. 63. Ἐκπροσώπουσις τοῦ ἀνηλίκου καὶ διαχειρίσις τῆς περιουσίας αὐτοῦ 1081, ἄρθρ. 58 κ. ἐ.
- Ἀνικανότης πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν 1079, ἄρθρ. 49 κ. ἐ.
- Ἀντεπίτροπος. Πότε ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ὑποθήκην διὰ τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἀνήλικου 119, ἄρ. 13. Ὑποχρέωσις αὐτοῦ ὅπως ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου 163, ἄρ. 61, ἐδ. 3 καὶ ἄρ. 62.
- Ἀντίγραφα. Περιεχομένων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 92—97.
- Ἀντικαταστάτῶν κτῆμα τί καλεῖται. Ὅρα Διάκρισις κτημάτων.
- Ἀντιλήπτωρ τοῦ ἔχοντος διωρομύμενας τὰς φρένας 1150, ἄρ. 121, 122, 124. Ἀσώτου ἄρ. 135 κ. ἐ.
- Ἀντιχρῆστος προνόμιον 198.
- Ἀπαγόρευσις περαιτέρω ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων 168, ἄρ. 64. Φρενοβλαβεῖς κλπ. 1147, ἄρ. 155 κ. ἐ. Ἄρσις αὐτῆς 1154, ἄρ. 133.
- Ἀπαλλαγὴ. Λόγοι ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας 1076, ἄρθρ. 34 κ. ἐ.
- Ἀπαράδεκτον ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων 168, ἄρ. 63 κ. ἐ.
- Ἀποβίωσις μὴ ἐγγεγραμμένη εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία πῶς πιστοποιεῖται 1003, ἄρθ. 57 καὶ 61. Ὅρα καὶ Ληξιαρχικὰ πράξεις.
- Ἀπογραφὴ. Διάταγμα περὶ ἀπογραφῆς ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ μετὰ τὴν προσάρτησιν 70. Τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικῶν τῶν προσαρτηθεισῶν χωρῶν 93. Περιουσίας ἀνηλίκου 1083, ἄρ. 59—60.
- Ἀποδεικτικά. Ἀπαιτούμενα διὰ τὴν διόρθωσιν λαθῶν ἢ τροπολογίαν εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 177, ἄρ. 74. Συναπτά εἰς τὰς περιλήψεις ἐπὶ ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων ὅρα Περὶ λήψεως. Ἀποδεικτικὸν ὑποθηκοφ. περὶ μὴ ὑπάρξεως ἐγγραφῆς ἢ προσημειώσεως 195, ἄρ. 95 καὶ 97.

ποδείξεις. Συναπτάει εἰς τὰς περιλήψεις πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης 174, ἀρ. 69.

ποζημιώσεις. Νεοφύτων διὰ τὰ δημευθέντα κτήματα των 566. Κατοίκων τῆς πόλεως Πατρῶν, ὅρα Οἱ κ ὁ π ε δ α Πατρῶν.

πόσδες. Ὑποθήκης 156, ἀρ. 50 κ. ἐ.

πόφασις δικαστικῇ. Ἀποτελεῖ τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 111, ἀρ. 10. Ἀπόφασις δι' ἧς πρᾶξις μεταγεγραμμένη κηρύσσεται ἄκυρος. διαλελυμένη ἢ διερρηγμένη 268, ἀρ. 3.

ργύροι δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

ρμενόπουλος. Εἰσαγωγή τῆς Ἑξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου ὡς ἀστικοῦ τῆς Ἑλλάδος νόμου 5.

ροτριώντα κτήνη. Φόρος δημοτικός ἐπ' αὐτῶν ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 48.

ρχιτέκτονες. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτιρίων 114, ἀρ. 11, ἐδ. 7. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 6.

ρτικός νόμος 975.

ρτικῶν δικαιομάτων ἀπόλαυσις, ἀποβολή καὶ ἀνάκτησις 993.

ρτυνομικὴ ἐπιτήρησις μεταλλείων 816.

ρφάλεια. Ὅρα Πυρασφάλεια.

ρῶματον κτήματι καλεῖται. Ὅρα Διακρίσεις κτημάτων.

ρως 1155, ἀρ. 135 κ. ἐ.

ρανισμός ἐνυποθήκου κτήματος, 110 ἀρ. 8. Ἀποσβένει τὴν ὑποθήκην 160, ἀρ. 52.

ρφαίρεσις. Φύλλων ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν 194, ἀρ. 89.

B

κούφια. Διοικήσις καὶ διαχειρίσις τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπειροῖ βακουφίων κλπ. 669.

βλία. Δηλώσεων ἐθν. γαιῶν. Ὅρα Διανομή ἐθν. γαιῶν. Ὑποθηκῶν 191, ἀρ. 87 κ. ἐ. Δημοσιότης αὐτῶν 194, ἀρ. 90 κ. ἐ. Ὑποθηκῶν ἡ ἄτακτος κράτησις αὐτῶν συνεπάγεται πειθαρχ. ποινὰς κατὰ τοῦ ὑποθηκοφ. 196, ἀρ. 99. Βιβλίον ἐκθέσεων 208. Κλείσις βιβλίων προσωρινῶν σημειώσεων ὑποθηκῶν 199. Τακτοποιήσις τῶν ὑποθηκικῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμισθέντων δήμεων 225. Ὅρα καὶ Ὑποδείγματα καὶ Διατ. τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ Ὑποθ. Ν. 202. Ὑποθηκῶν πληρώνονται ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλ. 219. Ὑποθηκῶν καταστραφέντα ἢ ἀπολεσθέντα 238, 240, 249. Ἐγγραφῆς δανείων καλλιεργείας 242. Μεταγραφῶν εἰςὶ δημόσια 273 ἀρ. 5 καὶ 279 (B. Δ. τοῦ 56). Ἐκθέσεων ἐπὶ συρροῇ μεταγραφ-

ρῶν ἄρ. 6 καὶ 381, ἄρ. 4. Ληξιαρχικά 998, ἄρθ. 35 κ. ἐ.
 *Ορα καὶ Β. Δ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ληξ. πράξεων νόμου
 1014.

Βλακεία. Ἀπαγόρευσις ἕνεκα βλακείας 1147, ἄρ. 115 κ. ἐ.

Βουλευματα συγγενικοῦ συμβουλίου. *Ορα Συγγενικὸν συμβούλιον.

Βυζαντιακὴ νομοθεσία. *Ορα Εἰσαγωγή.

Γ

Γάμος. Ἑλληνας ἐν ἁλλοδαπῇ καὶ ἁλλοδαποὺ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τινὰς νόμους ρυθμίζεται 983, ἄρθ. 4. Μὴ ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία πῶς πιστοποιεῖται 1003, ἄρ. 57 καὶ 61. *Ορα καὶ Ληξιαρχικαὶ πράξεις. Μήτηρ ἐπίτροπος θέλουσα νὰ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον 1067 ἄρθρ. 12. Συνεπάγεται χειραφεσίαν 1123, ἄρ. 98. Ἀδεία νόμου 1233. Στρατιωτικῶν ἄνευ ἀδείας 1235. Γάμοι μίκτοί 1238.

Γαῖαι ἐθνικαί. *Ορα Διανομὴ ἐθνικῶν γαιῶν. Βοσκήσεις 626 κ. ἐ. Γαῖαι ἐθνικαί ἐν Ἡπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ 679 κ. ἐ. Κατάλογος αὐτῶν 705.

Γενικαὶ ὑποθήκαι ἐν Ἑπτανήσῳ 231-234.

Γέννησις μὴ ἐγγεγραμμένη εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία πῶς πιστοποιεῖται 1003 ἄρθ. 57 καὶ 61. *Ορα καὶ Ληξιαρχικαὶ πράξεις.

Γῦπεδα. Χωρίων τὰ ὄφρια δὲν εἶναι πλέον πολεμικά ποτε ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον 296, ἄρ. 18.

Γραφεῖα ὑποθηκῶν. *Ορα Ὑποθηκοφυλακεία.

Γιναῖκες. Κατάργησις τοῦ περὶ διεκδικήσεως προνομίου αὐτῶν 276, ἄρ. 12. Γυνὴ ἔγκυος ποτε διορίζεται ἐμβρυωρὸς 1067, ἄρ. 12.

Δ

Δάνεια. Καλλιεργεῖας βιβλία ἐγγραφῆς αὐτῶν 242

Δανεισताὶ ἐνυπόθηκοι. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων διὰ καθυστεροῦντας τόκους κλπ. 114, ἄρ. 11, ἐδ. 8. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 175, ἄρ. 69, ἐδ. 7. *Ορα καὶ Πιστωταί.

Δαπάναι. Ἐκωφλεῖς ἢ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐνεχύρου ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ 259, ἄρ. 8.

Δασαρχεῖα. Σύστασις ἐν Ἀρτῇ, Τρικκάλοις καὶ Λαρίσῃ 92.

Δάση. Εἰσαγωγή τῆς περὶ δασῶν νομοθεσίας ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 91. Περὶ ἐπιτηρήσεως τῶν ἐν αὐτῇ δασῶν 91.

Δένδρα. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

ἀνηγορευτικοὶ καρποί. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινή-
του 286, ἀρ. 8.

Ἀἱμοί. Πῶς ὑποθηκεύουσι τὰ κτήματα των 101, ἀρ. 4. Δικαίωμα
αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων των δια-
χειριστῶν ἢ ἐγγυητῶν αὐτῶν 113, ἀρ. 11. Τί ἀποδεικτικὰ
ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 2. Τακτοποιήσεις
τῶν ὑποθηκικῶν βιβλίων τῶν μεταρρυθμιζομένων δήμεων 225.

Δημοδία διαθήκη. Ὅρα Δ ι α θ ῆ κ α ι.

Δημοδιενδίδς νόμων καὶ διαταγμάτων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 72. Νό-
μων 975 κ. ἐ., 1032. Ὅρα καὶ Ἑ φ η μ ε ρ ι ε Κ υ θ ε ρ -
ν ἡ σ ε ω ε.

Δημόδιον λογιστικόν. Περί ἐφαρμογῆς τῶν νόμων περὶ δημοσίου
λογιστικοῦ καὶ ταμείων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 73.

Δημοδιότης. Βιβλίων ὑποθηκῶν 194, ἀρ. 90 κ. ἐ.

Δήμοτικός φόρος ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 48.

Διαδοχή ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου ὑπὸ τίνων νόμιον ρυθμίζεται
986, ἀρ. 5.

Διαζύγιο. Ὅρα Λ η ξ ι α ρ χ ι κ α ι π ρ ᾶ ξ ε ι ε.

Διάθεσις ἐθνικῆς γῆς. Ὅρα Δ ι α ν ο μ ῆ ε θ ν ι κ ῶ ν γ α ι ῶ ν.

Τοῦ ἐνεγύρου ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται 258, ἀρ. 5.

Διαθήκη ὡς τίτλος πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 119, ἀρ. 15 καὶ 19.

Διαθήκαι 897. Δημοσία, μυστική, ἰδιόγραφος, προφορική ἀρ. 1.

Τύποι δημοσίας ἀρ. 3--19. Μυστικῆς ἀρ. 20--30. Ἰδιογρά-
φου ἀρ. 31--33. Προφορικῆς ἀρ. 36--42. Διαθήκαι στρατιω-
τικῶν ἐν ἐκστρατείᾳ ἀρ. 43 κ. ἐ. Ἐπὶ διακοπῆς πάσης κοι-
νωνίας ἐνεκα πανώλους ἀρ. 47-49. Εἰς διάπλους ἀρ. 50-60.

Ἑλληνας εἰς ξένον κράτος ἀρ. 61 καὶ 62. Ἀκυρότης ἐνεκὸν
ἐλλείψεως τῶν τύπων ἀρ. 63. Μάρτυρες διαθηκῶν 967.

Διάκρισις κτημάτων 285. Τί καλεῖται κτήμα ἀρ. 1. Ἐνσώματα καὶ
ἀσώματα ἀρ. 2 καὶ 3. Ἀντικαταστατὰ καὶ ἀναντικαταστατὰ
ἀρ. 2 καὶ 4. Κινητὰ καὶ ἀκίνητα ἀρ. 2, 5 καὶ 6 καὶ N. περὶ
μεταλλείων ἀρ. 9 καὶ 10 (σελ. 804). Παρακολούθημα ἀρ.

7-8. Οἰκοδομικὴ ὕλη ἀρ. 9. Ἐπιπλα ἀρ. 10. Πώλησις ἢ
δωρεῖσις οἰκίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ τι περιλαμβάνει ἀρ. 11.

Δίκαια, δουλεῖται, ἀγωγὰ διεκδικήσεως εἶναι κινητὰ ἢ ἀκίνη-
τα; ἀρ. 12. Δημοσία τίνα εἶναι ἀρ. 13-18. Ἰδιωτικά ἀρ. 19.

Κτήματα κοινότητος ἀρ. 20. Πῶς ἀποκτῖται, διατηρεῖται καὶ
μεταδίδεται ἢ ἰδιοκτησία τῶν δημοσίων ἀρ. 21. Δίκαια ἐγ-
κεῖμενα εἰς τὸ κτήμα τίνα εἶναι ἀρ. 22.

Διανομή Ἀκινήτων μεταγράφεται 265. Ἐθνικῶν γαιῶν. Πεφυτευ-
μένων 301 κ. ἐ. Ἀφυτεύων 341 κ. ἐ. Ἐξαίρεσεις 385 κ. ἐ.

Συμπληρωματικοὶ νόμοι 401 κ. ἐ. Περιουσίας κοινῆς μεταξὺ
ἀνθρώπου καὶ ἄλλων 1110, ἀρ. 76. Περιουσίας κοινῆς μεταξὺ
ἀνθρώπου φυσικοῦ τέκνου καὶ ἄλλων 1122, ἀρ. 96.

Διαταγμάτων δημοσίευσιν ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ κατὰ τὴν προσάρτησιν 72.

Διατίμησις τουρκικῶν νομισμάτων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 75.

Διαχειριδότης προσωρινὸς ἀπαγορευτοῦ 1149, ἀρ. 120.

Διεκδικήσεις. Κατάργησις προνομίου διεκδικήσεως γυναικῶν, ἀνῆλικου, κλπ. 276, ἀρ. 12.

Διζήσεως ἐνστάσις τοῦ τρίτου κυρίου τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος πότε ἐπιτρέπεται 150, ἀρ. 41.

Δικαιοδοσίδιον. Κατὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπειροθεσσαλίας 70.

Παράτασις αὐτοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. ἐπιτρόπου Ἀρτης 81.

Δικαιώματα φύλακος μεταγραφῶν 275, ἀρ. 11.

Δικαστήρια. Ὁρ. Εἰρηνοδίκαια, Πρωτοδικαία κλπ.

Δικαστικὴ ἀποφάσις. Ὁρα Ἀποφάσεις.

Διοικηδὺς προσωρινὴ Ἑπειροθεσσαλίας 66 κ. ε.

Διοικητικῶν ἀρχῶν σύστασις ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 53.

Διορθώσεις παραδρομῶν πότε καὶ πῶς γίνονται εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 177, ἀρ. 74.

Δόλος τοῦ χρεώστου, εἰς αὐτὴν ἠφανίσθη τὸ ἐνυπόθηκον κτήμα ἢ ἡλαττώθη ἢ ἀξία του 110, ἀρ. 8. Τοῦ τρίτου κυρίου 150, ἀρ. 43.

Δουλεία. Ἡ σύστασις αὐτῆς μεταγράφεται 265. Ἐπὶ ἀκίνητου θεωρεῖται ἀκίνητος 287, ἀρ. 12.

Δωρεᾶ πρὸς ἀνῆλικον 1104, ἀρ. 74. Πρὸς ἀνῆλικον αὐτοκτὸν τέκνον 1122, ἀρ. 96. Οἰκίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ τί περιλαμβάνει 287, ἀρ. 11.

E

Ἑγγραφή. Πρὸς ὑπαρξιν ὑποθήκης ἀπαιτεῖται ἐγγραφή 110 ἀρ. 8, 124 ἀρ. 16. Μόνον δι' ὠρισμένην ποσότητα καὶ ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων γίνεται 110 ἀρ. 9, 127 ἀρ. 17—19. Ἐπὶ μελλόντων κτημάτων δὲν ἐπιτρέπεται 127 ἀρ. 19. Κανονίζεται τὴν προτίμησιν τῶν ὑποθηκῶν 128, ἀρ. 20. Διακόπτει τὴν παραγραφὴν 128, ἀρ. 21. Ὑπὸ τίνων καὶ πῶς ζητεῖται 162, ἀρ. 58 κ. ε. Ὑποθήκης καὶ προσημειώσεως πότε δὲν δύναται νὰ γείνη ἐπὶ κληρονομικῶν κτημάτων 169, ἀρ. 65. Ὑποθήκης, πότε εἶναι ἀνίσχυρος 170, ἀρ. 66. Πῶς γίνεται ἡ ἐγγραφή ὑποθήκης καὶ ἡ προσημείωσις 173, ἀρ. 67 κ. ε. Ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων ἀποδιώσαντος πῶς δύναται νὰ γείνη 176, ἀρ. 71. Ἐξόδα ἐγγραφῆς εἰς βάρος τίνος εἶναι 179, ἀρ. 76. Πότε ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης εἶναι ἀκυρὰ 184, ἀρ. 80. Ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων ἐν ταῖς ἡμετέροις νήσοις 231. Ὑποθηκῶν ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 234. Ἐκ νέου ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων ἐγγεγραμμένων εἰς καταστραφέντα ἢ ἀπολεσθέντα βιβλία 238, 240, 249. Ἀπαλλαγὴ

ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς τῶν δανείων ἐν Ἑπτανήσῳ 239. Δανείων καλλιεργείας 242.

Ἑγγυηταί. Ἐχουν δικαίωμα νά ζητῶσι τήν ἐγγραφήν ὑποθήκης ἥ προσημείωσιν ὑπὲρ τοῦ ἀμελοῦντος πιστωτοῦ 163, ἀρ. 61, ἐδ. 2 καὶ ἀρ. 62.

Ἑγγυοδοσία. Ὑποθηκοφυλάκων 230.

Ἐγκέντρισις ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν 504 κ. ἐ.

Ἐθίμα. Ὑπερισχύουν ὅπου ἐπεκράτησαν 5.

Ἐθνικαὶ γαίαι. Ὅρα Διανομὴ ἐθνικῶν γαιῶν. Ἐθν. ἀγριελαῖαι 504 κ. ἐ. Ἐθνικῶν κτημάτων ἐκποίησις 575 κ. ἐ. Ἐλαιῶνων διαθεσις 599. Ἐθνικαὶ γαίαι ἐν Ἡπειρῷ καὶ Θεσσαλίᾳ 679 κ. ἐ.

Ἐθνικοῖδιδόκτητον. Ὅρα Διανομὴ Ἐθνικῶν γαιῶν.

Εἰκόνες. Πότε λογίζονται παρακολουθήματα τοῦ ἀκινήτου 286, ἀρ. 8. Πότε ὡς ἐπιπλα 287, ἀρ. 10.

Εἰρηνοδικίων σύστασις ἐν τῇ νομῇ Λαρίσης 55. Τρικκάλων 59.

Ἐρτης 62. Κανονισμός τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν 63, σημείωμα. Σύστασις ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 77. Ἐν Ἡπειρῷ 80. Ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικκάλοις 87.

Εἰρηνοδίκης. Ἀναπληροῦ τὸν εἰδικὸν ὑποθηκοφύλακα 229.

Εἰσαγωγὴ. Βυζάντιακῆς νομοθεσίας ἐν Ἑλλάδι 5. Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ 25. Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 47 κ. ἐ. 77 κ. ἐ. Ἐν ταῖς νέαις Ἑπαρχίαις τῶν περὶ ὕγειονομείων καὶ ὕγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἰσχυόντων ἐν Ἑλλάδι νόμων κλπ. 82. Ἐν Ἑπτανήσῳ τῶν νόμων περὶ ὑποθηκῶν 232 κ. ἐ. Τοῦ περὶ Μεταγραφῶν νόμου ἐν Ἑπτανήσῳ 282.

Εκβολάδων δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

Εκθεσίς. Ὑποθηκοφύλακος ἐπὶ συρροῆς ἐγγραπτῶν ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων 177 ἀρ. 73, 208. Ὅρα καὶ Βιβλία. Δικαστικὴ περὶ διανομῆς ἀκινήτων εἶναι μεταγραφτέα 265. Ἐπὶ συρροῆς μεταγραφῶν 273, ἀρ. 6. Αἰτιολογικὴ, νόμου περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας 1160.

Εκκλησίαι ιδιόκτητοι 651.

Εκκλησιαστικὰ κτήματα 655. Εἰσοδήματα 657. Ἐκκλ. γαίαι.

Ὅρα Διανομὴ ἐθνικῶν γαιῶν.

Εκλογικαὶ περιφέρειαι ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 47.

Εκπαιδεύσις. Εἰσαγωγὴ ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ τῶν περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμων 92.

Εκποιήσις ἐθνικῶν κτημάτων 575 κ. ἐ. Ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν καὶ τῶν εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκόντων φθαρτῶν κτημάτων 601 κ. ἐ.

Ἐνταδὶς ὑποθήκης 135, ἀρ. 26 κ. ἐ.

Ἐκχώρησις. Ἀπαγόρευσις ἐκχώρησεως 1232. Βιβλιοθήκη Βεροῦσις

- Ἐλαίων** ὀρυκτῶν δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.
- Ἐλατωδὺς.** Ἀξίας ἐνυποθήκου κτήματος 110 ἀρ. 8 καὶ 150 ἀρ. 43. Εἰς τὴν δι' ἐκτιμήσεως προσδιοριζομένην ποσότητα τῆς ὑποθήκης 177, ἀρ. 74, ἐδ. 3.
- Ἐλλείψει.** Ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐνεγράφη προσημείωσις ἀντὶ ὑποθήκης συμπληροῦνται ἐντὸς 30 ἡμερῶν 188, ἀρ. 82.
- Ἐλλην τίς εἶναι.** Ὅρα Ἰ θ α γ έ ν ε ι α.
- Ἐλληνικὴ νομοθεσία.** Εἰσαγωγή αὐτῆς ἐν Ἑπτανήσῳ 25. Ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 47 κ. ε., 77 κ. ε.
- Ἐμδουρὸς** 1067, ἀρ. 12.
- Ἐμπράγματα δικαιώματα** ἐπὶ κινητῶν ἢ ἀκινήτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι συμρίζονται ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν νόμων 985, ἀρ. 5.
- Ἐμφύτευσις.** Ἡ μεταβίβασις αὐτῆς μεταγράφεται 265.
- Ἐνεχύρον.** Ὅρισμός 253. Πότε ἀπαιτεῖται ἔγγραφον ἀρ. 2 καὶ 3. Εἰς τίνας τὴν κατοχὴν πρέπει νὰ διατελῇ 4. Δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ διάβασις ἢ ἰδιοποίησις αὐτοῦ ἀρ. 5. Ἄν δὲν ἐξαρκῇ τὸ ἐκπλειστηρίασμα, ὁ πιστωτὴς ἔχει προσωπικὴν ἀγωγὴν διὰ τὸ ἐλλεῖπον ἀρ. 6. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ἀρ. 7. Ὅστις εὐθύνεται δι' ἀμέλειαν ἀρ. 8. Τόκοι ἐνεχυριασθείσης τοκοφόρου πιστώσεως ἀρ. 9. Κατάχρησις, ἐξόφλησις, ἐπίσχεσις ἐνεχύρου ἀρ. 10.
- Ἐνυλικότης** 1130, ἀρ. 114.
- Ἐνοχῶν** ἀποτελέσματα ὑπὸ τίνων νόμων ρυθμίζονται 989, ἀρ. 6.
- Ἐνώματον κτῆμα** τί καλεῖται. Ὅρα Δ ι α κ ρ ι σ ι ς κ τ η μ α τ ω ν.
- Ἐξαβίβλος** Ἀρμενοπούλου. Εἰσαγωγή αὐτῆς ὡς ἀστικοῦ τῆς Ἑλλάδος νόμου 5.
- Ἐξάλειψις.** Ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων 179, ἀρ. 77 κ. ε. Πότε διατάσσεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια ἀρ. 79.
- Ἐξόδα.** Ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως εἰς βάρος τίνος εἶναι 179, ἀρ. 76.
- Ἐξόρυξις** ἐν ὀρυχείοις 813, ἀρ. 35 κ. ε.
- Ἐπάλλξει.** Πότε ἀποτελοῦσι μέρος τῆς δημοσίας κτήσεως 296, ἀρ. 17 καὶ 18.
- Ἐπίδοσις** τῆς μιᾶς τῶν περιλήψεων εἰς τὸν ὑποθηκικὸν ὀφειλέτην πότε δὲν εἶναι ἀναγκαῖα 176, ἀρ. 70.
- Ἐπικαρπία.** Εἶναι δεκτικὴ ὑποθήκης 100, ἀρ. 2.
- Ἐπικράτεια.** Πότε ἔχει δυνάμει τοῦ νόμου δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 112, ἀρ. 14, ἐδ. 1 καὶ 2 καὶ ὑποσημ. Τί ἀπόδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 2.
- Ἐπισπλά.** Τίνα καλοῦνται 287, ἀρ. 10.
- Ἐπίσχεσις.** Ἐνεχύρου 260, ἀρ. 10.
- Ἐπισκοπικαὶ γαῖαι.** Ὅρα Δ ι α ν ο μ ῆ έ θ ν ι κ ῶ ν γ α ι ῶ ν.
- Ἐπιτήρησις** μεταλλείων 816.
- Ἐπιτροπία καὶ κηδεμονία** Ἑλλήνος ἐν ἀλλοδαπῇ καὶ ἀλλοδα-

ποῦ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τινὰς νόμους ρυθμίζεται 983, ἀρ. 4. Νόμος περὶ Ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας 1049. Τίς διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀρ. 9. Ἐπιτροπεία μητρὸς ἀρ. 10 κ. ἐ. Ἐκ τελευταίας βουλῆσεως 1069, ἀρ. 17-18. Ἀνιόντων 1070, ἀρ. 19 κ. ἐ. Ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως 1065 ἀρ. 9 καὶ 1069 ἀρ. 22. Λόγοι ἀπαλλαγῆς καὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας 1076, ἀρ. 34 κ. ἐ. Ἀνικανότης πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν καὶ λόγοι παύσεως τῶν ἐπιτρόπων 1079, ἀρ. 49 κ. ἐ. Φυσικῶν τέκνων 1121, ἀρ. 87 κ. ἐ. Νόμου περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας αἰτιολογικὴ ἔκθεσις 1160.

Ἐπίτροπος. Δικαίωμα ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ 113, ἀρ. 11 ἐδ. 3, 163 ἀρ. 61 ἐδ. 3 καὶ ἀρ. 62. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 4. Πῶς ὀρίζεται ἡ ὑπ' αὐτοῦ προσφερομένη ὑπὲρ τοῦ ἐπιτροπευομένου ὑποθήκη 116, ἀρ. 12. Βραδύνων νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του ἢ ἀποδεικνυόμενος ἀμελῆς 119, ἀρ. 13. Ἔργα ἐπιτρόπου 1081, ἀρ. 58 κ. ἐ. Προσωρινὸς 1114, ἀρ. 79. Εἰδικὸς 1065, ἀρ. 9. Ἔργα ἐπιτρόπου φυσικῶν τέκνων 1021, ἀρ. 90 κ. ἐ. Ἐπίτροπος ἀπηγορευμένος 1151, ἀρ. 123, 127, 128, 129.

Ἐπιφάνεια. Ἡ μεταβίβασις αὐτῆς μεταγράφεται 265.

Ἐπτάνηδοι. Εἰσαγωγή τῆς Ἑλλήν. νομοθεσίας ἐν αὐτῇ 25. Ἀγροικοὶ ὑποθήκαι καὶ προνομία 231. Εἰσαγωγή τῶν περὶ ὑποθηκῶν νόμων 232 κ. ἐ. Ἀπαλλαγὴ ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς τῶν δανείων 239. Εἰσαγωγή τοῦ περὶ μεταγραφῶν νόμου 282.

Ἐργαλεία. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἀρ. 8.

Ἐργάται. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτιρίων 114, ἀρ. 11, ἐδ. 7. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 6.

Ἐργολάδοι. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτιρίων 114, ἀρ. 11, ἐδ. 7. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 6.

Εὐθύνη. Ὑποθηκοφύλακος· ὅρα Ὑποθήκη φύλαξ. Φύλακος μεταγραφῶν 273, ἀρ. 5.

Εὐρετήριο. Μεταγραφῶν 280.

Εὐρετικὸς μεταλλεῖον· ὅρα Μεταλλεῖον. Δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ μεταλλεῖου 114, ὑπόσημ.

Ἐφετερίου σύστασις ἐν Λαρίσῃ 55.

Ἐφημερίς Κυβερνήσεως 1027 κ. ἐ.

Ἐφορίαι. Εἰσαγωγή ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ τῆς περὶ Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν νομοθεσίας 42. Σύστασις τοιούτων ἐν Λαρίσῃ, Τρικάλαις καὶ Ἄρτῃ 92.

Z

Ζῶα. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

H

Ἡπειροθεσσαλία. Εἰσαγωγή τῆς Ἑλλήν. νομοθεσίας ἐν αὐτῇ 47 κ. ἐ., 77 κ. ἐ. Ἀκύρωσις τῶν περὶ τοῦτου προεκδοθέντων Β. Διαταγμάτων 52. Περί συστάσεως νομαρχιῶν καὶ ἐπαρχειῶν ἐν αὐτῇ 53. Τελωνιακῶν ἀρχῶν 54. Ἐφετείου ἐν Λαρίσῃ 55. Πρωτοδικείων καὶ Εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Λαρίσης 55. Τρικάλων 59. Ἀρτῆς 62. Διοίκησις προσωρινή 66 κ. ἐ. Ἀναστολή τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν παντὸς εἴδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν 70. Διάταγμα περὶ ἀπογραφῆς 70. Περί ἐφαρμογῆς τῶν περὶ χαρτοσήμου καὶ γραμματοσήμου νόμων 71. Δημοσίευσις νόμων, διαταγμάτων 72. Ἐφαρμογὴ τῶν νόμων περὶ δημοσίου λογιστικοῦ καὶ ταμείων 73. Τῆς τελωνιακῆς νομοθεσίας 74. Τῶν περὶ τηλεγραφικῆς καὶ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας νόμων 74. Περί κυκλοφορίας τῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορούντων νομισμάτων καὶ διατιμῆσεως τῶν τουργικῶν 75. Σύστασις πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων 77, 80. Ἐγκατάστασις τελων. ἀρχῶν 83. ταχυδρομικῶν γραφείων 84. Εἰσαγωγή ἐν αὐτῇ τῆς περὶ δασῶν νομοθεσίας 91. Εἰσαγωγή τῆς περὶ Οἴκον. Ἐφορειῶν νομοθεσίας 92. Εἰσαγωγή τῶν περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμων 92. Περί σημειώσεως ὑποθηκῶν 234. Ἐθνικαὶ γαῖαι ἐν Ἡπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ 679 κ. ἐ.

Θ

Θέλνους ἰδιωτικῆς. Ἀποτελεῖ τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 141, ἄρ. 10.

Θρησκευτικὰ καταστήματα. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν διαχειριστῶν ἢ τῶν ἐγγυητῶν αὐτῶν 113, ἄρ. 11. Τί ἀποδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἄρ. 69, ἐδ. 2.

I

Ἰδιόγραφος διαθήκη, Ὅρα Δ ι α θ ῆ κ α ι.

Ἰδιοκτησία τῶν ἐν τοῖς διαλυθεῖσι μοναστηρίοις μοναχῶν 652.

Ἰδιοποιήσις. Τοῦ ἐνεχόρου ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται 258, ἄρ. 5.

Ἰδιωτικὴ θέλνους, Ὅρα Θ έ λ η σ ι σ ι δ ι ω τ ι κ ῆς.

Ἰδιωτικὰ κληρονομία Εὐρωπαϊκῆς βέροιας

- Ἰθαγένεια ἑλληνικὴ πῶς ἀποκτᾶται 993, ἄρ. 14 κ. ἐ. Πῶς ἀποβάλλεται καὶ πῶς ἀνακτᾶται 995, ἄρ. 23 κ. ἐ.
 Ἰκανότης προσώπου ὑπὸ τίνων νόμων διέπεται 983 ἄρ. 4.
 Ἰότιος Κώδιξ. Παρατηρήσεις περὶ τῶν τροποποιηθέντων ἢ καταργηθέντων ἄρθρων τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλλ. νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ 25.
 Ἰόνιοι νῆδοι. Ὁρα Ἐπτανήσος.
 Ἰγθεῖς. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 287, ἄρ. 8, ἐδ. 4.
 Ἰγνογραφήματα. Πότε λογίζονται ὡς ἐπιπλα 287, ἄρ. 10.

Κ

- Κάδοι. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.
 Καθρέπται. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου 286, ἄρ. 8. Πότε λογίζονται ὡς ἐπιπλα 287, ἄρ. 10.
 Καλλιεργείας δάνεια. Βιβλία ἐγγραφῆς αὐτῶν 242.
 Κατακύρωσις. Κυριότητος ἀκινήτων, ἐμφυτεύσεως, ἐπιφανείας μεταγράφεται 265.
 Κατάργησις. Γραφείων ὑποθηκῶν 236, ὑποσημ.
 Κατάχρησις. Ἐνεχυρίου 259, ἄρ. 7 καὶ ἄρ. 10.
 Κατοικία 1012, ἄρ. 91. Μεταβολὴ αὐτῆς ἄρ. 92. Ἰσοβίων ὑπαλλήλων ἄρ. 93. Ἀχειραφῆτων ἀνγλίκων, ἀπηγερευμένων, γυναικῶν ὑπάνδρων ἄρ. 94.
 Κηδεμονία. Νόμος περὶ ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας 1049. Κηδεμ. χειραφέτου 1124, ἄρ. 102 κ. ἐ.
 Κιμῶλον ἀργυρομεταλλεύματα πῶς δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι 849.
 Κινητὸν κτῆμα τί καλεῖται. Ὁρα Διακρίσεις κτημάτων. Κινητῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι νομῇ, κυριότητος καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποσπώμενα δικαιώματα ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν νόμων 986, ἄρ. 5.
 Κληροδοσία πρὸς ἀνγλικὸν 1104, ἄρ. 74. Πρὸς ἀνγλικὸν φυσικὸν τέκνον 1122, ἄρ. 96.
 Κληροδόχοι. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων 114, ἄρ. 11, ἐδ. 6. Τί ἀποδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸ τοῦτο 174, ἄρ. 63, ἐδ. 5.
 Κληρονομία. Ὁρα Διαδοχή, Διαθήκαι. Εἰς ἀνγλικὸν 1100, ἄρ. 73. Εἰς ἀνγλικὸν φυσικὸν τέκνον 1122, ἄρ. 95.
 Κληρονόμοι. Ὁρα Συγκληρονόμοι. Πιστωτοῦ δύνανται νὰ ἐγγράφουν ὑποθήκην χωρὶς νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἴδιοι 176, ἄρθρ. 70.
 Κοινοποίησις. Ὁρα Ἐπιδοσεις.
 Κοινότης. Πῶς ὑποθηκεύουν τὰ κτήματά των 101, ἄρ. 4.
 Κόπρος. Πότε ἀποτελεῖ παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.
 Κρητῶν ἀποικισμὸς 558. Ὁρα καὶ Προικοδότησις.
 Κτῆμα. Τί καλεῖται ὅρα Διακρίσεις κτημάτων.

Κτήματα. Στεφάνοβικ Σκυλίτση· ὅρα ἐθνικὰ καὶ γαῖαι ἐν Ἡπειρῷ καὶ Θεσσαλίᾳ. Δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ 284, ἄρ. 13 κ. ἐ. Ἀδικοποτα, ἐγκαταλειμμένα καὶ τὰ τῶν ἀκλήρων ἀποθανόντων ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον ἄρ. 16. Κτημάτων ἐθνικῶν ἐκποίησης 575 κ. ἐ. Κτήματα ἐκκλησιαστικά 655.

Κυκλοφορία τουρκικῶν νομισμάτων ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 75.

Κυνοφορούμενον. Ὡς λογίζεται ὡς πρὸς τὰ ἀστικά δικαιώματα 993, ἄρ. 11.

Κυριότης. Ἀκινήτων ἡ μεταβίβασις αὐτῆς μεταγράφεται 265. Δημοσίων κτημάτων πῶς μεταβιβάζεται 296, ἄρθρ. 21. Κινήτων ἡ ἀκινήτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν νόμων 986, ἄρ. 5.

Κυψέλοι. Ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου 287, ἄρ. 8, ἐδάφιον 4.

Λ

Λατομεῖα 799 κ. ἐ., 814.

Λέβντες. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

Λιμένες. Εἶναι δημόσια κτήματα 290, ἄρ. 15.

Λειμῶνες 621 κ. ἐ.

Λευκοχρόσθου δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

Ληνοί. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

Ληξιαρχικαὶ πράξεις 997. Διόρθωσις ληξ. πράξεως 1002, ἄρ. 14 κ. ἐ. Πιστοποιήσις γεννήσεως, γάμου ἢ ἀποθιώσεως μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ ληξιαρχικά βιβλία 1003, ἄρ. 57. Σένων ληξιαρχικῶν πράξεων ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς ἐν Ἑλλάδι 1003, ἄρ. 60. Ληξ. πράξεις ἀναγόμεναι εἰς τὰς γεννήσεις 1004, ἄρ. 62 κ. ἐ. Ληξ. πράξεις ἀναγόμεναι εἰς τοὺς γάμους 1007, ἄρ. 74 κ. ἐ. Ληξ. πράξεις ἀναγόμεναι εἰς τὰς ἀποθιώσεις 1008, ἄρ. 77 κ. ἐ. Ληξ. πράξεις ἀναγόμεναι εἰς τὴν προσηκόντην ἢ μεταβολὴν ὀνόματος, ἀναγνωρίσεις νόθων τέκνων, υἱοθεσίας καὶ διαζύγια 1011, ἄρ. 84 κ. ἐ. Διάταγμα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ληξ. πράξεων νόμου 1014. Βλέπε καὶ Ὑποδείγματα.

Ληξιαρχοί. Τίνες εἰσὶ 997, ἄρ. 30 καὶ 1003 ἄρ. 58.

Λιδάδια. Ὅρα Λειμῶνες.

Λογοδοσία ἐπιτρόπου 1114, ἄρ. 80 κ. ἐ. Ἐπιτρόπου φυσικοῦ τέκνου 1122, ἄρ. 97. Πρὸς χαιράφετον 1124, ἄρ. 103.

Μ

Μανία. Ἀπαγόρευσις ἐνεκα μανίας 1147, ἄρ. 115 κ. ἐ.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις πρὸς βεβαίωσιν γεννήσεως, γάμου ἢ ἀποθιώσεως 1004, ἄρ. 61.

Μελισσοί. Ὅρα Κ υ ψ έ λ α ι.

Μεταβίβις. Κυριότητος ἀκινήτων· εἶναι μεταγραφτέα 265. Ἀκινήτων· ἐπέρχεται μόνον διὰ τῆς μεταγραφῆς κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρ. 1 τοῦ περὶ μεταγρ. νόμου 268, ἄρ. 4.

Μεταβολὴ ὀνόματος. Ὅρα Λ η ξ ι α ρ χ ι κ α ῖ π ρ ᾶ ξ ε ις.

Μεταγραφή. Ἀνανέωσις μεταγραφῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία δήμου Ἀετοῦ 249. Νόμος περὶ μεταγραφῶν 265. Μεταγραφτέαι πράξεις ἄρ. 1. Ὑπόμνησις τῆς πρὸς μεταγραφὴν ὑποχρέωσης ἄρ. 2. Ἀπόφασις, δι' ἧς πρᾶξις μεταγεγραμμένη κηρύσσεται ἄκυρος, διαλελυμένη ἢ διαρρηγμένη ἄρ. 3. Μόνον αὕτη ἐπάγεται τὴν μεταβίβασιν κλπ. ἄρ. 4. Μεταγραφῶν βιβλία εἰσὶ δημόσια ἄρ. 5. Συρροή μεταγραφῶν ἄρ. 6. Ἐπὶ πολλῶν μεταγραφῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποία προτιμᾶται ἄρ. 7. Κατάργησις τῶν περὶ προτιμήσεως διατάξεων τοῦ Ἀρμενοπούλου ἄρ. 10. Κατάργησις προνομίων γυναικῶν, ἀνηλίκων κλπ. πρὸς διεκδίκησιν τῶν διὰ χρημάτων αὐτῶν ἀποκτηθέντων πραγμάτων κλπ. ἄρ. 12. Β Δ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου 279. Εἰσαγωγή τοῦ περὶ μεταγραφῶν νόμου ἐν Ἑπτανήσῳ 282.

Μεταλλεῖα 749 κ.έ., 813. Τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις 848 κ.έ.

Μεταλλεύσεως δικαίωμα, τί περιλαμβάνει 844 κ.έ.

ἢ λου ἀργυρομεταλλεύματα πῶς δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι 849.

Μήτηρ. Πότε ἀποκτᾶται δικαίωμα ὑπὲρ τῶν τέκνων πρὸς ἀποκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτῆς 114, ἄρ. 11. ἐδ. 5.

Μοναδότηρια. Πῶς ὑποθηκεύουν τὰ κτήματά των 101, ἄρ. 4. Ἰδιόκτητα 651. Διαλυθέντων κτίρια 657.

Μοναδότηριακὴ περιουσία 649 κ.έ. Πρᾶσις καὶ ἀγορασία αὐτῆς 659. Ἀνταλλαγὴ ἢ ἄμειψις 662. Ἐμφύτευσις 666.

Μοναχοί. Περὶ τῆς ιδιοκτησίας τῶν ἐν τοῖς διαλυθεῖσι μοναστηρίοις μοναχῶν 652.

Μυλοπετρῶν δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849

Μυστικὴ διαθήκη ὅρα Δ ε α θ ῆ κ α ι.

N

Νεοφύτων ἀποζημίωσις διὰ τὰ δημευθέντα κτήματά των 566.

Νόθων τέκνων ἀναγνώρισις. Ὅρα Λ η ξ ι α ρ χ ι κ α ῖ π ρ ᾶ ξ ε ις.

Νόθα· ὅρα Φ υ σ ι κ ᾶ τ έ κ ν α.

Νομικῶν πράξεων ἐπιχειρουμένων ὑπὸ Ἑλλήνων ἐν ἀλλοδαπῇ τύπος 990, ἄρ. 7.

Νομισμάτων τουρκικῶν κυκλοφορία καὶ διατίμησις ἐν Ἑπηρεοθεσσαλίᾳ 75.

Νομὴ κινήτων ἢ ἀκινήτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν νόμων 986, ἄρ. 5.

Νομοθεσία. Βυζαντινική, Ἑλληνική· ὅρα τὰς λέξεις ταύτας.

Νόμοι δημοσίας τάξεως 983, ἄρ. 3. Νόμοι περί ικανότητος 983, ἄρ. 4. Νόμοι ἀλλοδαποὶ ἀντιβαίνοντες εἰς ἡμετέροους δημοσίας τάξεως 992, ἄρ. 8. Νόμος ὡς τίτλος πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 111, ἄρ. 10. Τίνες ἔχουν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης δυνάμει τοῦ νόμου 112, ἄρ. 11. Ἀποδεικτικά ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο 174, ἄρ. 69. Δημοσίευσις αὐτῶν ἐν Ἡπειροβεσσαλίᾳ κατὰ τὴν προσαρτήσιν 72. Δημοσίευσις, ἀποτελέσματα καὶ ἐφαρμογὴ 975 κ. ἑ., 1032. Ὅρα καὶ Ἐφεμερίς Κυβερνήσεως. Ἀναδρομικὴ δύναμις καὶ κατάργησις 981, ἄρ. 2.

Ξ

Ξένοι. Ζητοῦντες ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἢ προσημεῖωσιν ὀφείλουσιν ἀποδείξουν τὴν ταυτότητά των 163, ἄρ. 60.

Ξέσματα. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 89.

Ξυλικά. Πότε ἀποτελεῖ παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8

Ο

Ὅδηγίαι. Περί διανομῆς τῶν φοιτητῶν ὅσαι ὑπάρχοντες εἰς τὴν καθηγορίαν τοῦ ἀπὸ 15)27 Ἰανουαρίου 1837 νόμου 305. Περί διανομῆς καὶ διαθέσεως τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν 344.

Ὅδοι. Πότε ἀποτελοῦσι δημόσιον κτῆμα 290, ἄρ. 15.

Ὅδοποιΐα. Περί ἰσχύος καὶ εἰς τὰς προσαρτηθείσας ἐπαρχίας τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων κλπ τοῦ κράτους περί ὁδοποιΐας 84.

Οἰκοδομικὴ ὕλη. Πότε θεωρεῖται ἀκινήτος 287, ἄρ. 9.

Οἰκόπεδα Πατρῶν 721, κ. ἑ. Δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τῶν δικαιοῦχων δουλείας ἐπὶ τοῦ ἀνταλλαχθέντος 114, ὕποσημ.

Ὀνόματος μεταβολή. Ὅρα Ἀηξιάρχικαὶ πράξεις.

Ὀπωρικά. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

Ὅρμιοι. Εἶναι δημόσια κτήματα 290, ἄρ. 15.

Ὅρυχέα 799 κ. ἑ. Τροποποιήσεις καὶ συμπλήρωσις τοῦ περί μεταλλείων νόμου 848 κ. ἑ.

Ὅρχαι. Ποταμῶν δυναμένων νὰ καταστῶσι πλευστῶν ἀνήκουν εἰς τὰ δημόσια κτήματα 290, ἄρ. 15.

Ὅχυράματα. Πότε ἀποτελοῦσι μέρος τῆς δημοσίας κτήσεως 296, ἄρ. 17 καὶ 18.

- Παραγραφὴ.** Ἀπαιτήσεως διακόπτεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης 128, ἄρ. 21. Ἐπίσης διὰ τῆς προσημειώσεως 135, ἄρ. 25. Ὑποθήκης 129, ἄρ. 22. Ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως ἀποσβένει τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης 161, ἄρ. 57. Ἀγωνῆς κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου 1120, ἄρ. 85. Ἀπαιτήσεων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου 1188, ἄρ. 2.
- Παράδοσις.** Δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων 268, ἄρ. 4.
- Παραίτησις.** Ἀπὸ ὑποθήκης ἀποτελέσματα 160, ἄρ. 54. Πραϊτῆσις κυριότητος ἀκινήτων, ἐμφυτεύσεως, ἐπιφανείας, δουλείας, μεταγράφεται 265. Λόγοι παραίτησεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας 1076, ἄρ. 34 κ. ἑ.
- Παρακολούθημα.** Τί καλεῖται 286, ἄρ. 6—8. Ἡ ὑποθήκη ἐκτείνεται καὶ ἐπ' αὐτῶν 135 ἄρ. 26. Τί ἂν τὰ κινήτ' παρακολ. ἐκποιηθῶσιν εἰς τρίτον 137, ἄρ. 27.
- Παράρτημα κτήματος** 286, ἄρ. 7.
- Παραφροσύνη.** Ἀπαγόρευσις ἐνεκεν παραφροσύνης 1147, ἄρ. 115 κ. ἑ. Προβολὴ πράξεων φρενοβλαβοῦς 1154, ἄρ. 126.
- Παραχώρησις** ἐθν. γαιῶν. Ὅρα Διανομὴ καὶ Πρωτοκολλοῦ τῆς ε.ς. Ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν 504 κ. ἑ. Μεταλλείων ὅρα Μεταλλεῖα.
- Παραχωρητήρια.** Ὅρα Διανομὴ ἐθνικῶν γαιῶν.
- Παραγγραφαί.** Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 89.
- Παρένθεσις.** Φύλλων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 89.
- Παρεπιτροπὸς** 1067, ἄρθρ. 12 καὶ 22 κ. ἑ. καὶ ἄρ. 89. Ἀπηγορευμένου 1154, ἄρ. 123.
- Πατήρ.** Πότε ἀποκτᾶται δικαίωμα ὑπὲρ τῶν τέκνων πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ 114, ἄρ. 11 ἐδ. 5.
- Πατρικὴ ἐξουσία** 1066, ἄρ. 10 κ. ἑ.
- Πατρῶν οἰκόπεδα** 721 κ. ἑ.
- Παῦσις.** Λόγοι παύσεως ἐπιτρόπων 1079, ἄρ. 49 κ. ἑ.
- Περιλήψεις.** Τί περιέχουν 173, ἄρ. 68. Ποῖαι ἀποδείξεις συνάπτονται εἰς αὐτάς ἄρ. 69. Ἡ μία κοινοποιεῖται εἰς τὸν χρεώστην ἄρ. 70. Συνκτᾶ ἀποδεικτικὰ ἐπὶ προσημειώσεων 176, ἄρ. 72. Περιεχομένων εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 92, 94, 96—97. Ὅρα καὶ Διατ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως ν. ὑποθ. 207 καὶ λ. Ὑποδείγματα. Μεταγεγραμμένων πράξεων 273, ἄρ. 5.
- Περισσότεροι** Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου 287, ἄρ. 8, ἐδ. 4.
- Πίθοι.** Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.
- Πίναξ** διατιμῆσεως τουρκικῶν νομισμάτων ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 76.

Πιδύωται. Κληρονομίας· δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων 114, ἀρ. 11, ἐδ. 6. Τὸ ἀποδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 5. Ἐχουν δικαίωμα νὰ ζητῶσι τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρεώστου 163, ἀρ. 61, ἐδ. 1 καὶ ἀρ. 62. Ὑποθητικοί· ὀφείλουν νὰ κοινοποιήσουν τὴν μίαν τῶν περιλήψεων εἰς τὸν χρεώστην 176, ἀρ. 70. Ἐνεχυροῦχοι· δὲν ἔχουν δικαίωμα διαθέσεως ἢ ἰδιοποιήσεως τοῦ ἐνεχυροῦ 258, ἀρ. 5. Ἄν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἀρχῇ, ἀπαιτεῖ τὸ ἐλλείπον διὰ προσωπικῆς ἀγωγῆς 259, ἀρ. 6. Δὲν δύνανται νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ ἐνεχυροῦ ἀρ. 7. Εἶναι ὑπεύθυνοι δι' ἀμέλειαν ἀρ. 8.

Πολιτογράφους. 994, ἀρ. 15 κ. ἐ.

Πολυαίγου ἀργυρομεταλλεύματα πῶς δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι 849.

Ποταμοί. Οἱ δυνάμενοι νὰ καταστῶσι πλευστοὶ ἀνήκουν εἰς τὰ δημόσια κτήματα 290, ἀρ. 15.

Πραγματογνώμοδυνή ἐπὶ μεταλλείων 815, ἀρ. 43—47.

Πράξεις. Γραφείου ὑποθηκῶν· ἔχουν ἰσχὺν δημοσίων ἐγγράφων 190, ἀρ. 86. Μεταξὺ ζώντων· τίνες μεταγράφονται 265.

Προθεσμίας. Ἀναστολὴ τῶν νομίμων καὶ τῶν δικαστικῶν παντὸς εἶδους προθεσμιῶν καὶ παραγραφῶν κατὰ τὴν προαρτίσιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας 70. Παράτασις τοῦ περὶ αὐτῆς Δ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου Ἀρτις 81. Ὑποθήκη ἐγγράφου· εἰσα δι' ὠρισμένην προθεσμίαν ἀποσβέννεται διὰ τῆς παρελεύσεως αὐτῆς 160, ἀρ. 51.

Προικοδοτήσεις. Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν 515 κ. ἐ. Δήμων 524, 532. Φαλαγγιτῶν 536 κ. ἐ. Κρητῶν 556 κ. ἐ. Ναυοῦτων 566.

Προίξ. Τέκνου γονέως ἀπηγορευμένου· πῶς προσδιορίζεται 1154, ἀρ. 132.

Προνόμιον ἀντιχρήσεως 198. Ἐγγραφὴ τῶν ἀγρίφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις 231. Γυναικῶν, ἀνηλίκων κλπ. πρὸς διεκδίκησιν τῶν διὰ χρημάτων κούτων ἀποκτηθέντων πραγμάτων κλπ. καταργεῖται 276, ἀρ. 12. Ἐπίσης τοῦ δημοσίου διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἐμμέσων φόρων μεταγενεστέρων τῆς ὑποθήκης 276, 12.

Προδοτήματα. Κανονισμός ὑποθηκικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ προαρτίσεως ἀκινήτων 135, ἀρ. 28.

Προδαυξάνεις. Ἡ ὑποθήκη ἐκτείνεται καὶ ἐπ' αὐτῆς 135, ἀρ. 26.

Προσημείωσις. Πότε γίνεται 129, ἀρ. 23. Ἀποτελέσματα, ἀρ. 24. Διακόπτει τὴν παραγραφὴν ἀρ. 25. Ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου κυρίου ἀρ. 39. Ὑπὸ τίνων καὶ πῶς ζητεῖται 162, ἀρ. 58 κ. ἐ. Πότε ἡ ὑποθήκη περιορίζεται εἰς προσημείωσιν 168, ἀρ. 63. Πότε δὲν δύναται νὰ γίνῃ προσημείωσις ἐπὶ κληρονομικῶν

κτημάτων. 169, ἄρ. 65. Πότε εἶναι ἀνίσχυρος 170, ἄρ. 66. Πῶς γίνεται 173, ἄρ. 67 κ. ἐ. Τροπὴ προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην ἄρ. 83. Ὑποδείγματα βιβλίων κλπ. 212 κ. ἐ. Ἀναλώσεις ἐγγραφῆς προσημειώσεων ἐγγεγραμμένων εἰς καταστραφέντα ἢ ἀπολεσθέντα βιβλία 238, 240, 249.

Πρόδοδος μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων, πῶς προσδιορίζεται 831.

Προδόντα ὑποθηκοφυλάκων 230.

Πρόσωπα νομικά. Ἀπολαμβάνει τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων 993, ἄρθρ. 12.

Προσωπικὴ κράτησις. Ὑπόκεινται Ἐπιτροποὶ καὶ σύζυγοι παραμελοῦντες τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης τῶν ἀνῆλικῶν καὶ τῶν γυναικῶν 164, ἄρ. 61, ἐδ. 5.

Προτιμήσις ὑποθηκῶν. Ὅρα τὰ ἐῖς ὑποθηκικῶν πιστωτῶν. Μεταξὺ πολλῶν μεταγραφῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας 274, ἄρ. 7 Προτιμήσεως διατάξεως τοῦ Ἀρμενοπούλου κατηργήθησαν 274, ἄρ. 10.

Πρωτοδικείων σύστασις ἐν τῷ νομῷ Λαρίσης 55. Τρικκάλων 59. Ἄρτης 62. Ὑπαγωγὴ τούτου εἰς τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας 62. Σύστασις ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ 77. Ἐν Ἡπείρῳ 80. Σύστασις Πρωτοδικείων ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικκάλοις 87.

Προφορικὴ διαθήκη. ὅρα Δ ι α θ ῆ κ α ι.

Πύλαι φρουρίων κλπ. ἀποτελοῦσι μέρος τῆς δημοσίας κτήσεως 296, ἄρ. 17.

Πυροσφάλεια. Δικαιώματα τοῦ ὑποθηκικοῦ πιστωτοῦ 133, ἄρ. 30.

Πυροσβεστικαὶ. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρθρ. 8.

Πώλησις. Οἰκίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ τί περιλαμβάνει 287, ἄρ. 11.

Σ

Σβέσματα. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν 194, ἄρ. 89.

Σημειώσεις. Εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν πότε καὶ πῶς καταχωρίζονται 177, ἄρ. 74.

Σίτος. Πότε ἀποτελεῖ παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

Σκεύη. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἄρ. 8.

Σκυριῶν δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

Σμύριδος δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

Στεατίτου δικαίωμα μεταλλεύσεως πῶς παραχωρεῖται 849.

Στρατιῶται. Κατάργησις τοῦ περὶ διεκδικήσεως προνομίου αὐτῶν 276, ἄρ. 12.

Στρατιωτικῶν ἐν ἐκστρατείᾳ διαθήκαι 960, ἄρ. 43 κ. ἐ.

Συγγενής. Ἀνῆλικου ἢ ἀπηγορευμένου ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου

163, αρ. 61, έδ. 3. 'Επίσης ο συγγενής της συζύγου επί των κτημάτων του συζύγου α.ύ.τ. έδ. 4 και αρ. 62.

Συγγενικόν Συμβούλιον. Πότε απαιτείται παρὰ του επιτρόπου υποθήκην διὰ τὰ εισοδήματα του ἀνγλικού 119, αρ. 13. 'Υποχρέωσις αὐτοῦ ὅπως ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων του επιτρόπου 163, αρ. 61, έδ. 3 και αρ. 62. Πῶς συγκροτεῖται 1073, αρ. 30 κ.έ. 'Επὶ φυσικῶν τέκνων 1121, αρ. 90.

Σύζυγος. Δικαίωμα αὐτῆς πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων του ἀνδρὸς διὰ τὴν προῖκα κλπ. 113, αρ. 11, έδ. 4. Τί ἀποδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, αρ. 69, έδ. 4. 'Υποχρεώσεις του συζύγου ὅπως ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν 163, αρ. 61 έδ. 4 και αρ. 62.

Συγκληρονόμοι. Πότε ἔχουν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων 114, αρ. 11 έδ. 6. Τί ἀποδεικτικὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, αρ. 69 έδ. 5.

Συνλογαί. Εἰκόνων, ἱχθυογραφημάτων, ἀγαλμάτων πότε δὲν θεωροῦνται ὡς ἐπιπλα 287, αρ. 10.

Συμβιβασμός ὑπὸ επιτρόπου ἐν ὀνόματι του ἀνγλικού 1111, αρ. 77. 'Εν ὀνόματι ἀνγλικού φυσικοῦ τέκνου 1122, αρ. 96.

Συμβούλιον συγγενικόν. "Ορα Συγγενικόν Συμβούλιον.

Σύμβουλος επιτρόπου 1066, αρ. 11.

Συνεπίτροπος 1067, αρ. 14 ἔως 16.

Συρροή. 'Εγγραπτέων ὑποθηκῶν και προσημειώσεων 177, αρ. 73. Μεταγραφῶν 273, αρ. 6.

Σύστασις διοικητικῶν, τελωνειακῶν, δικαστικῶν ἀρχῶν ἐν 'Ηπειροθεσσαλίᾳ 53 κ. έ. 'Επαρχιακοῦ ταμεῖου ἐν "Αρτῇ 73. Πρωτοδικείων και Εἰρηνοδικείων ἐν 'Ηπειροθεσσαλίᾳ 77. 'Εν 'Ηπείρῳ 80. Τελωνειακῶν ἀρχῶν ἐν Θεσσαλίᾳ 83. Ταχυδρομικῶν γραφείων 84. Τελωνειακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι "Αρτῆς 82. Εἰδικοῦ ταχυδρ. γραφείου ἐν "Αρτῇ 83. Τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ ἐν "Αρτῇ 85. Τηλεγραφικῶν σταθμῶν ἐν Τυρνόβῳ κλπ 86. 'Υγειονομικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι "Αρτῆς 86. 'Επαρχιακῶν ταμείων ἐν Λαρίσῃ και Τρικκάλοις 87. Πρωτοδικείων και Εἰρηνοδικείων ἐν Λαρίσῃ και Τρικκάλοις 87. Οἶκον. 'Εφοριῶν ἐν Λαρίσῃ, Τρικκάλοις και "Αρτῇ 92. Δασαρχείων ἐν "Αρτῇ, Τρικκάλοις και Λαρίσῃ 92. Γραφεῖον ὑποθηκῶν 266 κ. έ. Δουλείας μεταγράφεται 265.

Σχοινία. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα ἀκινήτου 286, αρ. 8.

Σωματεία. Πῶς ὑποθηκεύουν τὰ κτήματά των 101, αρ. 4.

Τ

Ταμεία. Περί ἐφαρμογῆς τῶν νόμων περί δημοσίου λογιστικοῦ κα ταμείων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 73. Σύστασις ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἐν Ἀρτῇ 73. Σύστασις ἐπαρχιακῶν ταμείων ἐν Λαρίσῃ κα Τρικκαίοις 87. Βοηθείας κα περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων 872. Τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις καθόντων 878. Ὑπηρεσία γραφείου τοῦ ταμείου μεταλλευτῶν 889.

Τάξις. Ὑποθηκικῶν πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους 150 ἄρ. 44 κ.έ. Ὑποθ. ἀπαιτήσεων, διὰ δὲ ἀρκῆ τὸ ἐκκλειστηρίασμα ἄρ. 48—49.

Τάφοι φρουρίων κλπ. ἀποτελοῦσι μέρος τῆς δημοσίας κτήσεως 296, ἄρ. 17.

Ταχυδρομεῖα. Δημοσίευσίς κα ἐφαρμογή τῶν περί ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας νόμων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 74. Σύστασις εἰδικοῦ ταχ. γραφείου ἐν Ἀρτῇ 83. Προβιβάσμος αὐτοῦ εἰς ὑποδιεύθυνσιν 6^η τάξεως 83. Σύστασις ταχυδρομικῶν γραφείων ἐν Θεσσαλίᾳ 84. Σύστασις τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀρτῇ 85. Τηλεγραφείων ἐν Λαρίσῃ, Φαρσάλοις κλπ. 85. Σύστασις τηλεγραφικῶν σταθμῶν ἐν Τυρνόβῳ κλπ. 86.

Τεῖχη. Ἀποτελοῦσι μέρος τῆς δημοσίας κτήσεως 296, ἄρ. 17.

Τέκνα. Πότε ἔχουν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς 114, ἄρ. 11 ἐδ. 5. Περί τῆς ἐπιτροπείας φυσικῶν τέχνων 1121, ἄρ. 87 κ.έ.

Τέλος εἰσαγωγικόν. Περί ὑπαγωγῆς εἰς τέλος εἰδῶν τινῶν μεταφερομένων ἐκ τοῦ μήπω καταληφθέντος διαμερίσματος τοῦ βόλου εἰς τὸ πρῶτον βασιλεῖον κα τὸς καταληφθείσας χώρας τῆς Θεσσαλίας 90. Περί τῶν εἰσαγομένων ἐκ τῆς πεδιάδος Ἀρτης νοπῶν ἰχθύων κλπ. εἰς τὴν πόλιν Ἀρτης 93.

Τελωνεῖα. Σύστασις τελωνειακῶν ἀρχῶν ἐν τῷ διαμερίσματι Ἀρτης 82. Ἐγκατάστασις τελωνιακῶν ἀρχῶν ἐν Θεσσαλίᾳ 83. Σύστασις τελων ἀρχῶν ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 53 κ.έ. Τελων. νομοθεσίας ἐφαρμογή ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 74.

Τηλεγραφεία. Ὅρα Τ α χ υ δ ρ ο μ ε ῖ α.

Τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία. Δημοσίευσίς κα ἐφαρμογή τῶν περί ταύτης νόμων ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 74.

Τίτλος. Πρὸς ὑπερξίν ὑποθήκης ἀπαιτεῖται τίτλος χορηγῶν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς 110, ἄρ. 8. Εἰς ποῖα κτήματα ἐκτείνεται 110, ἄρ. 9. Ὅρα κα Τ π ο θ ῆ κ η. Τίτλοι χορηγοῦντες δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 111, ἄρ. 10 κα 232, ἄρ. 2. Ὑποθήκης παραδίδεται εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα πρὸς ἐγγραφὴν 173, ἄρ. 67.

Τόκοι. Ὑποθηκικοῦ χρόου, 138, ἄρ. 31—32 κα 175, ἄρ. 69, ἐδ. 7. Ἐνεχυριασθείσης τοκοφόρου πιστώσεως 260, ἄρ. 9. Ὑπερημερίας δημοσίου 1191. Ἰσσιπῶν 1199. Ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων πότε ὀφείλονται 1214, ἄρ. 3.

Τροπή. Προσημείωσης εἰς ὑποθήκην 188, ἄρ. 83.

Τροπολογίαί. Ὑποθήκης ὡς πρὸς τὴν προθεσίαν τῆς ἐξοφλήσεως, τοῦ τόκου κλ. πῶς καταχωρίζονται 177, ἄρ. 74.

Υ

Ὑγειονομεία. Εἰσαγωγή ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῶν περὶ ὑγειονομείων καὶ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν Ἑλλάδι ἰσχυόντων νόμων κλ. 82. Σύστασις ὑγειονομικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ τμήματι Ἄρτης 86.

Υιοθεσία. Ὅρα Δ η ξ ι α ρ χ ι κ α ι π ρ ᾶ ξ ε ι ς.

Ὑπερημερία δημοσίου 1191. Ἰδιωτῶν 1199.

Ὑποδείγματα. Περιλήψεων 212, 213. Βιβλίου ἐκθέσεων 214, 215. Ἐγγραφῶν καὶ προσημείωσης 219—224. Ἐγγραφῶν καὶ ἐξαλείψεων θανείων καλλιεργείας 217. Ἐκθέσεως ἐγγραφῆς θανείου καλλιεργείας 218. Ἐκθέσεως ἐξαλείψεως θαν. καλ. 218. Δηλώσεως φυτείας ἐθνικοῦδιοκτητοῦ 323. Πρωτοκόλλου καταμετρήσεως καὶ περιγραφῆς ἐθνικοῦδιοκτητοῦ φυτείας 324. Δηλώσεως κατόχου ἐθνικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἐπισκοπικῶν γαιῶν 362. Δηλώσεως μὴ κατόχου γαιῶν τοῦ Δημοσίου 361. Αἰτήσεις ἀδείας ἐρεῦνης πρὸς ἀνακάλυψιν μεταλλείου 825. Αἰτήσεις πρὸς παραχώρησιν μεταλλείου 826. Διακήρυξις νομάρχου 827. Δηξιαρχ. πράξεως γεννήσεως 1016. Γεννήσεως ἐν θαλασσοπλοία 1018. Γάμου 1019. Ἀποθιώσεως 1020. Προσαγωγῆς νεκροῦ νεογνοῦ 1021. Βιαίου θανάτου μὴ δηλωθέντος 1021. Μεταβολῆς ὀνόματος 1022. Ἀναγνωρίσεως φυσικοῦ τέκνου 1022. Υιοθεσίας 1023. Διαζεύξεως 1024.

Ὑπεθήκη. 97. Ὅρισμός ἄρ. 1. Τίνα εἶναι ἐπιδεκτικὰ ὑποθήκης ἄρ. 2. Τί ὡς πρὸς τὰ πλοία ἄρθρ. 3. Πῶς ἀποκτάται ὑποθήκη εἰς κτῆμα τρίτου, κοινοτήτων, ὁγμῶν κλπ. ἄρ. 4. Ὑποθήκη ἐπὶ κτημάτων ἐφ' ὧν ὑπάρχει δικαίωμα περιορισμένον ἄρ. 5. Ὑποθήκη ἐπὶ κτήματος ἀλλοτρίου ἢ ὑπὸ ἰδιοκτητοῦ μετακλητοῦ ἄρ. 6. Ἀφανισμός ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἄρ. 7. Ὅροι ἀπαιτούμενοι πρὸς ὑπαρξιν ὑποθήκης ἄρ. 8. Ἐκτασις ὑποθήκης ἄρ. 9. Τίτλοι χορηγοῦντες δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἄρ. 10. Τίνας ἔχουν δικαίωμα ἐν τοῦ νόμου ἄρ. 11, ἄρ. 32 καὶ 232 ἄρ. 2. Ὡς πρὸς τὰ ἀνταλλαγένη οἰκόπεδα Πατρῶν, ἐφ' ὧν ὑπῆρχε δουλεία 114, ὑποσημ. Ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου προσφερομένης ὑποθήκης 12. Πότε ἄλλοτε δύναται ν' ἀπαιτηθῇ ὑποθήκη παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἄρ. 13. Τίτλος ἐξ ἀποφάσεων ἄρ. 14. Ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ἄρ. 15. Πῶς ἀποκτάται ἡ ὑποθήκη ἄρ. 16. Ἡ ἐγγραφή γίνεται δι' ὀρισμένην ποσότητα ἄρ. 17. Ἀξία κτημάτων ἐπὶ τίτλου ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἀποφάσεως ἄρ. 18. Προσόντα τοῦ ἐκ διαθήκης ἢ συμφωνίας τίτλου ἄρ. 19. Ἡ ἐγγραφή καταρτίζει τὴν προτίμησιν ἄρ. 20 καὶ διακόπτεται τὴν παραγραφήν

ἄρ. 21. Ἐκτασίς ὑποθηκῶν ἄρ. 26 κ. ἐ. Ἐπὶ οἰκοδομῇς ἡσφαλισμένης ἄρ. 30. Ὡς πρὸς τοὺς τόκους ἄρ. 31 καὶ 32. Δικαιώματα χρεώστου καὶ πιστωτοῦ 142, ἄρ. 33 κ. ἐ. Παραχώρησις νέας ὑποθήκης ἄρ. 33. Ἀγωγαὶ τοῦ πιστωτοῦ ἄρ. 34—36. Ἐκχώρησις ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως ἄρ. 37. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ τρίτου κυρίου ἄρ. 38 κ. ἐ. Τάξις πιστωτῶν πρὸς ἀλλήλους 150, ἄρ. 44 κ. ἐ. Ἀπόσβεις ὑποθηκῶν 156, ἄρ. 50 κ. ἐ. Τίνες καὶ πῶς δύνανται νὰ αἰτῶσι τὴν ἐγγράφην 162, ἄρ. 58 κ. ἐ. Πότε δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ ἐγγράφαί 168, ἄρ. 63 κ. ἐ. Πῶς γίνονται αἱ ἐγγράφαί 173, ἄρ. 67 κ. ἐ. Ἐξάλειψις καὶ ἐλάττωσις 179, ἄρ. 77 κ. ἐ. Περὶ τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν 190, 84 κ. ἐ. Περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν 191, ἄρ. 87 κ. ἐ. Δημοσίότης βιβλίων 194, ἄρ. 90 κ. ἐ. Εὐθὺνῃ τοῦ ὑποθηκοφύλακος 195, ἄρ. 98 κ. ἐ. Προσωρινὸς νόμος περὶ σημ. ὑποθηκῶν 197 καὶ 199. Διάταγμα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου 202. Ὑποδείγματα βιβλίων κλπ. 212 κ. ἐ. Τακτοποιήσις ὑποθηκῶν βιβλίων μεταρρυθμισθέντων δῆμων 225. Ἀντιμισθία ὑποθηκοφύλακος 228. Ἀναπλήρωσις ὑποθηκοφύλακος 229. Πληρωμὴ τῶν βιβλίων 229. Προσόντα καὶ ἐγγυοδοσία ὑποθηκοφύλακος 230. Ἐγγράφῃ τῶν ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις 231 κ. ἐ. Σημείωσις ὑποθηκῶν ἐν τοῖς νομοῖς Ἀρτίας, Δαρίσσης, Τρικκαίων 234. Προσδιορισμός, σύστασις, καταργήσις ὑποθηκοφυλακείων 236 κ. ἐ. Βιβλία ὑποθηκῶν καταστραφέντα ἢ ἀπωλεσθέντα 238, 240, 249. Π ρ ο σ η μ ε ι ω σ ε ι ς, π ε ρ ι λ ῆ ψ ε ι ς, ἐ γ γ ρ α φ α ἱ κ λ π. ὁ ρ α τὰς λέ-
ξεις ταύτας. Ὑποθηκῶν βιβλία ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ κατὰ τὴν προσάρτησιν 52. Δὲν ἐκτείνεται καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ὑποθηκειομένου ἀκινήτου μεταλλεῖον 806, ἄρ. 19. Τίνες ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ μεταλλεῖου 807 ἄρ. 21.

Ὑποθηκοφύλαξ. Πότε ὀφείλει νὰ περιορίσῃ τὴν ζητούμενην ἐγγράφην ὑποθήκης εἰς προσημείωσιν 168, ἄρ. 63. Πότε δὲν δύναται νὰ καταχωρίσῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν 168, ἄρ. 64. Καθίσκοντα αὐτοῦ 140, ἄρ. 85, 88, 90, 92. Εὐθὺνῃ αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν 195, ἄρ. 98. Ὑπόκειται εἰς πειθαρχικὰς ποινὰς διὰ τὴν ἀτακτον κρατήσιν τῶν βιβλίων 196, ἄρ. 99. Ὅρα καὶ ἀρ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτελέσεως ν. ὑποθ. 202. Εὐθὺνῃ αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ὑποθηκῶν βιβλίων μεταρρυθμισθέντων δῆμων 227, ἄρ. 7. Ἀντιμισθία αὐτοῦ 228. Ἀναπλήρωσις τῶν κωλυμένων 229. Προσόντα καὶ ἐγγυοδοσία 230. Ὅρα καὶ Φύλαξ μετ' ἐγγράφων.

Ὑποθηκοφυλακεία. Προσδιορισμός, σύστασις, καταργήσις 236 κ. ἐ.

Φ

Φιλανθρωπικά καταστήματα. Πῶς ὑποθηκεύουν τὰ κτήματά των 101, ἀρ. 4. Δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν διαχειριστῶν ἢ ἐγγυητῶν αὐτῶν 113, ἀρ. 11. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 2.

Φίλος. Ἀνηλίκου ἢ ἀπηγορευμένου δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου 163, ἀρ. 61, ἐδ. 3 καὶ ἀρ. 62.

Φορβή. Πότε ἀποτελεῖ παρακολούθημα ἀκινήτου 286, ἀρ. 8.

Φόρος δημοτικὸς ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ 48. Φόροι καθυστερηθέντες, παρέχουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης 113, ἀρ. 11. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69, ἐδ. 1. Ἑμμεσοὶ κατάργησις τοῦ περὶ αὐτῶν προνομίου τοῦ Δημοσίου 276, ἀρ. 12. Μεταλλείων 810, ἀρ. 30 κ. ἐ. 820, ἀρ. 30 κ. ἐ. Βαθαίωσις καὶ εἰσπραξίς 836. Συμπλήρωσις καὶ μεταρρυθμίσις 848. Ὀρυχείων 814, ἀρ. 40. Λατομείων 814, ἀρ. 42. Βαθαίωσις καὶ εἰσπραξίς 836. Συμπλήρωσις καὶ μεταρρυθμίσις 848.

Φρενοβλαβή. Προσβολὴ πράξεων φρενοβλαβοῦς 1154, ἀρ. 126.

Φύλαξ ὑποθηκῶν. Ὅρα Ὑποθηκῶν φύλαξ.

Φύλαξ μεταγραφῶν. Εὐθύνη διὰ τὰ διδόμενα ἀντίγραφα ἢ περιλήψεις 273, ἀρ. 5. Ἐπὶ συρροῆς μεταγραφῶν ἀρ. 6. Δικαιώματα αὐτοῦ 275 ἀρ. 11.

Φυσικά τέκνα. Περὶ τῆς ἐπιτροπείας αὐτῶν 1121, ἀρ. 87 κ. ἐ.

Φυτά. Πότε ἀποτελοῦσι παρακολούθημα τοῦ ἀκινήτου, 286 ἀρ. 8 ἐδ. 2.

Χ

Χειραφεσία. Νόμος περὶ ἐπιτροπείας, κηδεμονίας καὶ χειραφεσίας ἀνηλίκου 1049.

Χειράφτεος. Δικαιώματα αὐτοῦ 1125, ἀρ. 104, κ. ἐ. Ἐμπορίαν μετερχόμενος ἀρ. 109.

Χερσηγνήτης. Οἰκοδομικῆς ὕλης. Δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτιρίων 114, ἀρ. 11, ἐδ. 7. Τί ἀποδεικτικά ἀπαιτοῦνται πρὸς τοῦτο 174, ἀρ. 69 ἐδ. 6. Χρημάτων πρὸς εὐρεσιν κλπ. μεταλλείου δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπ' αὐτοῦ 114, ὑπόσημ.

Χρημάτιον ἀνηλίκου 1063, ἀρ. 5.

Χρηθὶς τοῦ ἐνεχόρου δὲν ἐπιτρέπεται 259, ἀρ. 7.

Χρονολογία. Ἀπαιτεῖται εἰς πᾶσαν ἐγγραφὴν ὑποθήκης, προσημείωσιν, περίληψιν κλπ. 179, ἀρ. 75.

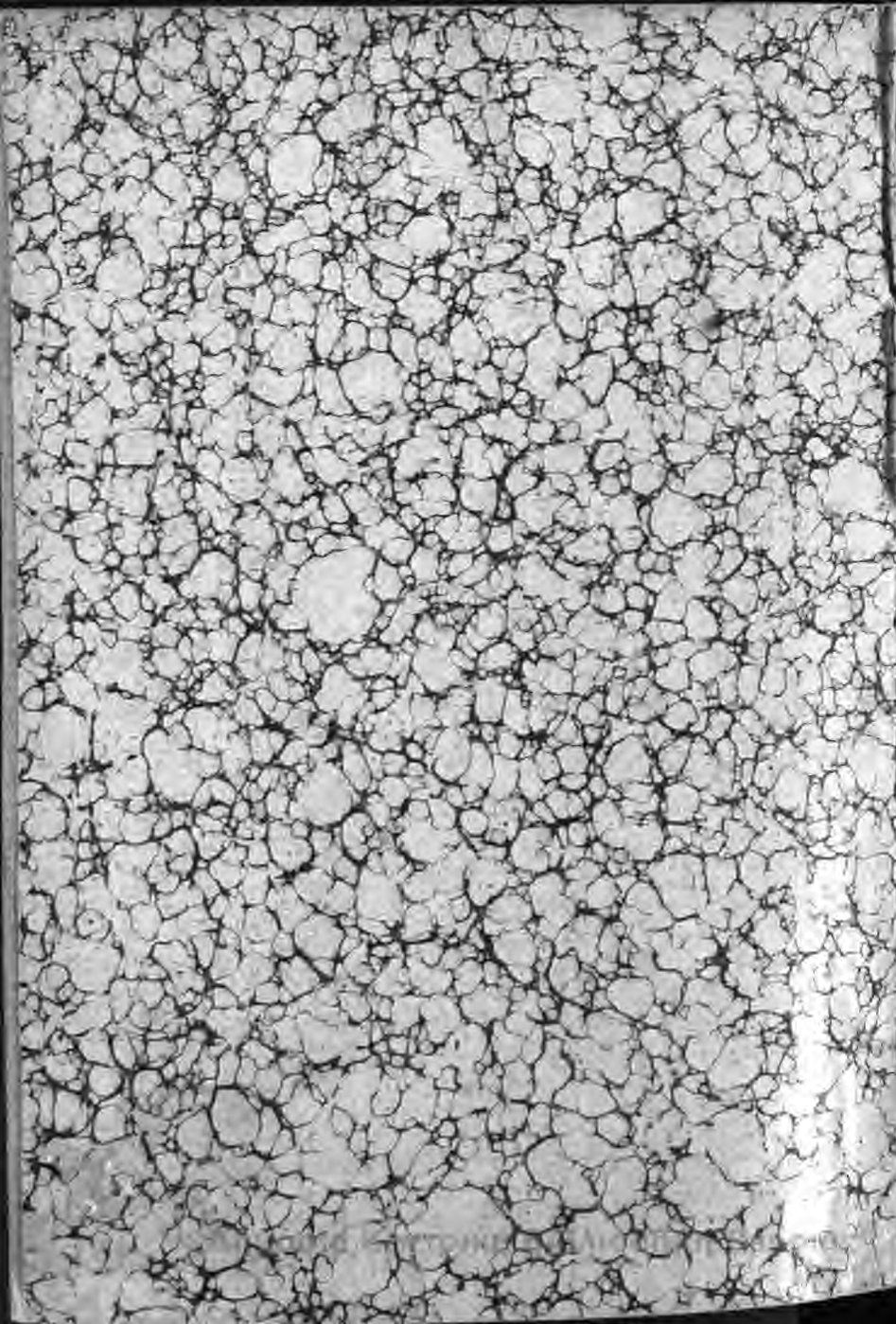
Χρονόσι δικαίωμα μεταλλεύσεως πᾶς παραχωρεῖται 849.

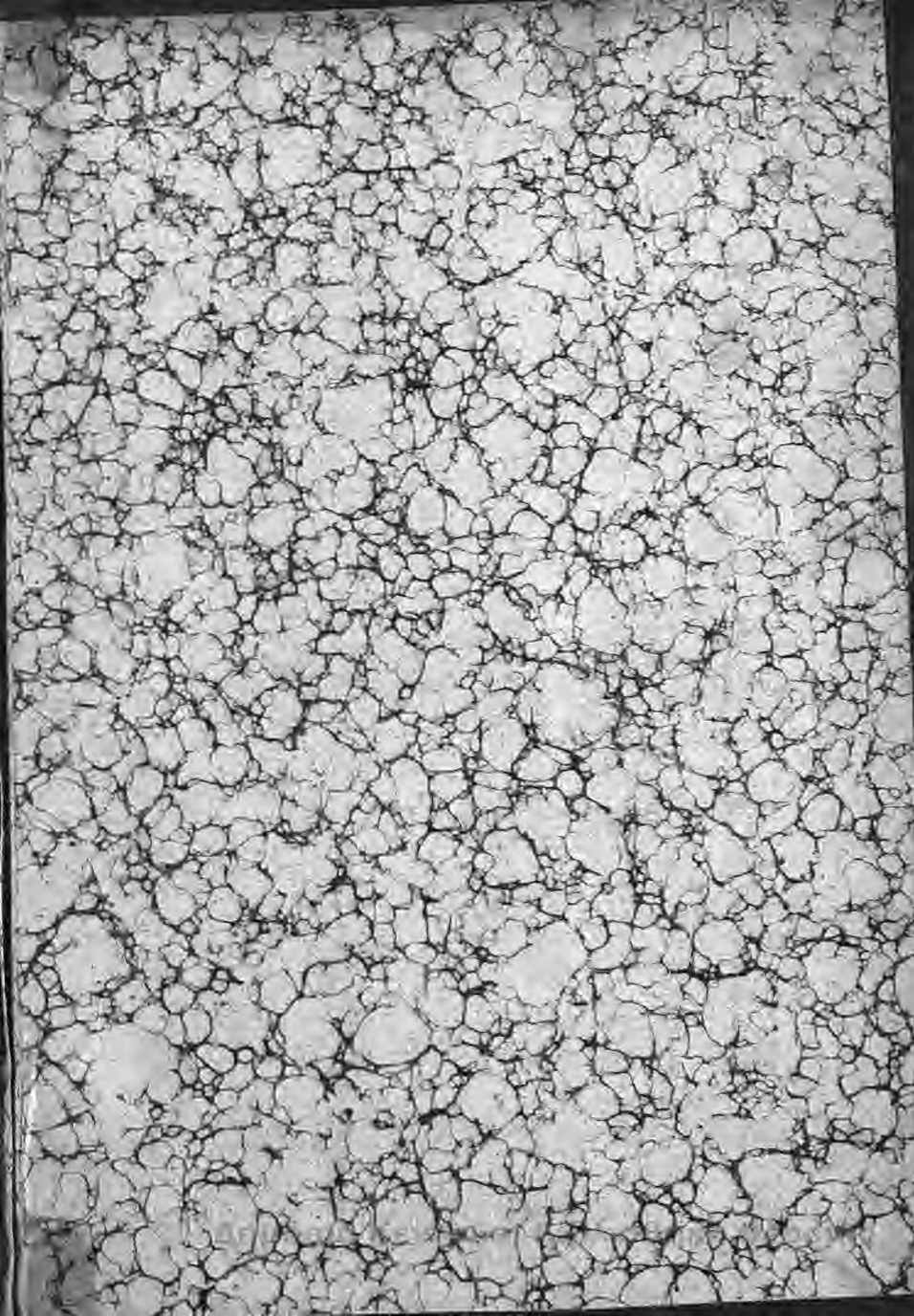
Χρωμίον δικαίωμα μεταλλεύσεως πᾶς παραχωρεῖται 849.

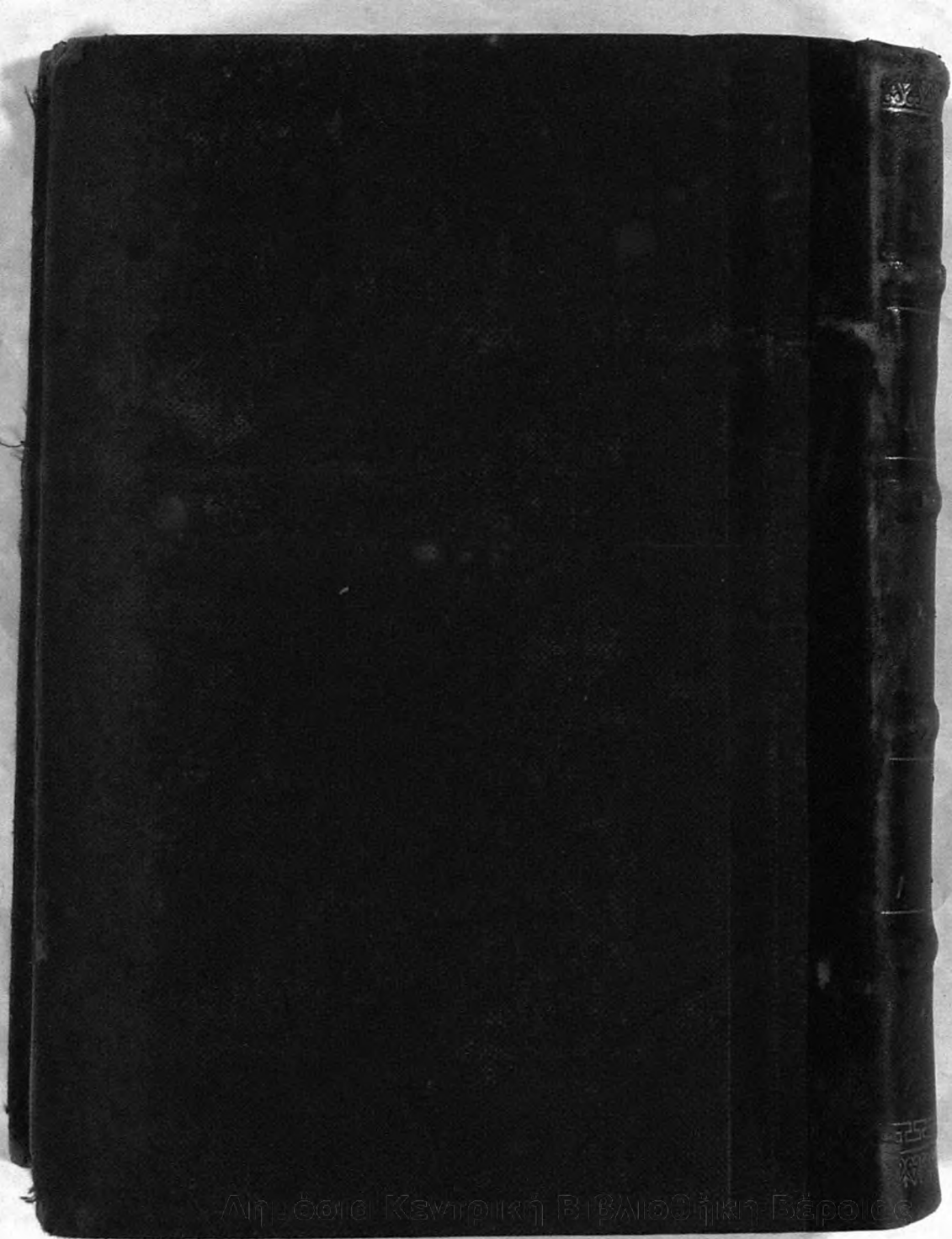
Дружеско-Кавказка Библиотечка Верона

Amesbury Newton & Salisbury, Sep 1846

Директор Кемерово областного центра

Αρχαία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βάριος